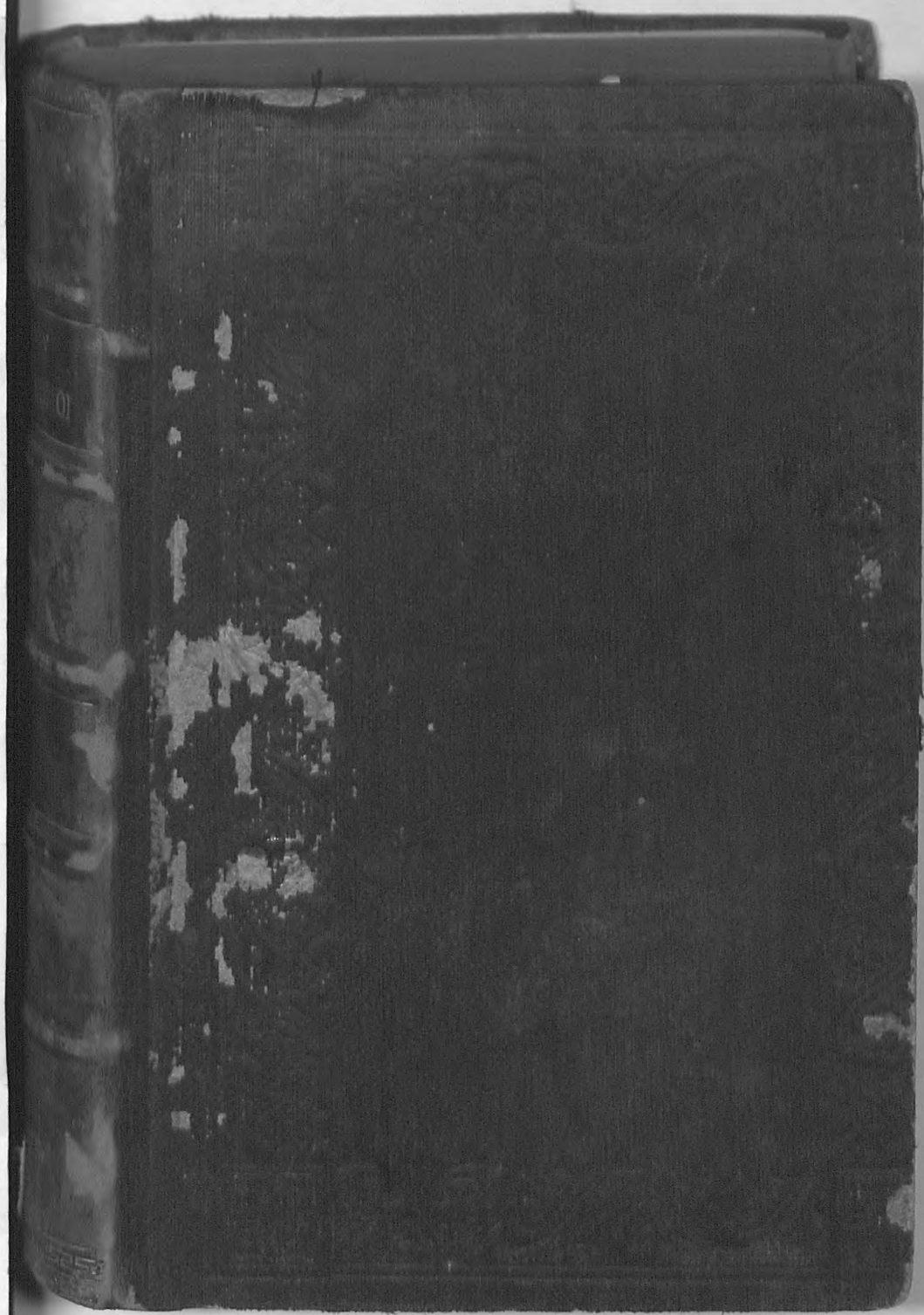

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

f300
NO6

Αριθ. είσ. 43 805

ΔΩΡΕΑ Χατζημαύροφ Ζρ.
Ιατρών

GRVER-00247

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΟΙ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ
ΤΗΣ ΣΧΕΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΚΑΙ ΠΟΛΛΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΥΠΟ
Θ. Ν. ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ

ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΗΘΕΩΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΚΔΟΤΗ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

14 ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 14

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

100 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 100

1894

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αρ. Ε. 805

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφὴν
τοῦ συγγραφέως.

Μ. Β. Βέρροιας

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

Ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ πρώτου τόμου τῶν **Δικαστικῶν Νόμων**, περιλαμβάνοντος τὸν **Ὁργανισμὸν τῶν Δικαστηρίων καὶ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν** (ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν μεταγενεστέρων σχετικῶν νόμων) μετὰ τῶν σχετικῶν ἐγκυκλίων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς σχετικῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔτι δὲ τῆς παραθέσεως παρ' ἑκάστου ἄρθρου τῶν σχετικῶν ἄρθρων ἀπάντων τῶν δικαστικῶν νόμων καὶ τῶν ἄρθρων τῶν Γαλλικῶν καὶ Βαυαρικῶν νόμων, ἐξ ὧν ἐλήφθησαν, προέβημεν εἰς δευτέραν αὐτοῦ ἐκδοσιν, ἐπεξεργασθεῖσαν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Φλογαίτου, πρώτου ἐν Ἑλλάδι δι' ἀτρίτων μόχθων ταξινόμησαντος καὶ ἐν ταύτῃ ἐρμηνεύσαντος κατ' ἄρθρον διὰ τῆς σχετικῆς νομολογίας ἢ ἰδίων ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν νομοθεσίαν.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει οὐ μόνον περιλαμβάνονται αἱ εἰς τὰ κείμενα τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπελθοῦσαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης ἐκδόσεως νεώτεραι νομοθετικαὶ μεταβολαὶ (ὧν ἡ σπουδαιότερα εἶναι ἡ ἐκδοσις νέου νόμου περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν, παρατιθεμένου ἀμέσως μετὰ τὸν Ὁργανισμὸν τῶν Δικαστηρίων), καὶ ἡ ἑκτοτε μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1893 σχετικὴ πρὸς τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔτι δὲ πληρεστέρα παράθεσις τῶν σχετικῶν ἄρθρων τῶν Ἑλληνικῶν δικαστικῶν νόμων καὶ τῶν ἐξ ὧν ἐπήγασαν ἄρθρων τῶν ἀλλοδαπῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ πλεῖσται ὅσαι ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις τοῦ

δ'.

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

συγγραφέως, ἀναγόμεναι εἰς ζητήματα μὴ λυθέντα ὑπὸ τῆς νομολογίας ἢ κρίσεις περὶ τῆς παρατιθεμένης νομολογίας, οὐχ ἤτον δὲ ἀποφάσεις πολλαὶ σπουδαῖαι τῶν Ἐφετείων, προσέτι δὲ καὶ πολλῶν τελειότερος ἀλφαριθμητικὸς πίναξ τῆς περιεχομένης ὕλης, διευκολύνων πολὺ τὴν εὗρεσιν τῶν ζητουμένων.

Προσθετέον ὅτι, τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας μεταρρυθμισθέντων διὰ τοῦ νόμου „ΒΣΚΕ“ ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν τύπωσιν αὐτῶν, κατεχωρίσθη ὁ νόμος οὗτος ἐν τέλει τοῦ παρόντος τόμου (σελ. 885).

Πεποιθήμεν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν θέλει ἀμείψει τοὺς καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ἔχουσιν καταβληθέντας μόχθους τοῦ τε συγγραφέως καὶ ἡμῶν, ἀξιοῦν καὶ αὐτὴν τῆς αὐτῆς ἀποδοχῆς, ἥς εὐηρεστήθη νὰ ἀξιώσῃ καὶ τὴν πρώτην.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 25 Μαΐου 1894.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Καταστημάτων

Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ⁽¹⁾

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

1. Πρὸς διαχείρισιν τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς δικαστήρια. — 1) εἰρηνοδίκαι· — 2) πρωτοδίκαι· — 3) ἐμπο-

(1) Διὰ τῶν ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου καὶ 11 Φεβρουαρίου 1866 Διαταγμάτων ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ τοῖς ἐξαρτήμασιν αὐτῶν οἱ δικαστικοὶ κώδικες τῆς Ἑλλάδος ὡς συνεπληρώθησαν ἢ ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν κατόπιν ἐκδοθέντων νόμων καὶ διαταγμάτων. Ἐτέθησαν δὲ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν ταῖς Ἡπειρωτικαῖς καὶ Θεσσαλικαῖς ἐπαρχίαις διὰ τοῦ Ν. τῆς 19 Μαρτίου 1882 « περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας εἰς τὰς ἄρτι προσαρτηθείσας Θεσσαλικὰς καὶ Ἡπειρωτικὰς ἐπαρχίας », περιλαμβανόντος καὶ τὰ ἄρθρα 10, 11, 12, 13, 14, καθ' ἃ :

« Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ Β. Διατάγματος σύστασις Εἰρηνοδικείων καὶ Πρωτοδικείων, κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καὶ ἐνδὲς Ἐφετείου ἐν ταῖς ἄρτι προσαρτηθείσαις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἐπαρχίαις, ὡς καὶ ἡ ὑπαγωγὴ Πρωτοδικείου, συσταθησομένου ἐν αὐταῖς, εἰς Ἐφετεῖον ἐκ τῶν ἤδη ὑφισταμένων. Ὁ ἀριθμὸς, αἱ ἑδραὶ, ἡ περιφέρεια καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν δικαστηρίων τούτων ὁρισθήσονται διὰ Β. Διατ. — Δι' διατάξεις τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὸν διορισμὸν τῶν δικαστικῶν γραφῶν καὶ ὑπογραμμάτων, δὲν ἐφαρμόζονται ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, ἀλλ' ἰσχύει ἡ διάταξις τοῦ άρθρου 123 τοῦ δικαστικοῦ

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

1

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ροδικαί· — 4) ἐφέται· — 5) Ἄρειος Πάγος. — Ὅλοι οἱ ὑφῆκοι

Ὁργανισμοῦ. — Ἡ περὶ τῶν προσόντων καὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν παρέδρων παρὰ τοῖς ἐφετείσι καὶ τοῖς πρωτοδικείοις διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων δὲν ἐπαρμόζεται ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, ἀλλ' ἰσχύουσι κατὰ τοῦτο αἱ διατάξεις τῶν ἰθαφίων 1 καὶ 2 τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ. — Διὰ τὸν διορισμὸν δικηγόρου παρὰ τῷ συσταθησόμενῳ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἐφετείῳ, κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας, δὲν προκαταίτεται ἡ γνωμοδότησις τοῦ πρωτοδικείου, περὶ ἧς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οὕτε διὰ τὴν σύστασιν συμβολαιογραφείου ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 167 τοῦ δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ ἀπαιτουμένη γνωμοδότησις τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. — Ὡσαύτως διὰ τὸν διορισμὸν κλητῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν νέων ἐπαρχιῶν δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἡ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 9 τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουνίου ΓΜΑ' νόμου ὀριζομένη γνωμοδότησις τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν. » (ἄρθρον 40).

« Μέχρις οὐ κατασταθῇ ἐφικτὸς ὁ καταρτισμὸς καταλόγου ἐνόρκων ἐν τοῖς νέαις νομίαις, τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κακοεργηδικῶν ἀδικημάτων ἐκδικάζονται τὰ μὲν τοῦ νομοῦ Ἀρτης ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας κακοεργηδικῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου. Ἡρὲς τοῦτο δὲ παραπέμπονται μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ὀριστικοῦ βουλευματος αἱ σχετικαὶ δικογραφίαι πρὸς τοὺς ἀρμοδίους εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν. » (ἄρθρον 11).

« Μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ τῶν δόμων σχηματισμοῦ τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ τῶν μεταγραφῶν τηρηθῶσιν κατὰ περιφέρειάς Εἰρανοδικειῶν. Τὰ δὲ καθόμοντα τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ. πλὴν τοῦ εἰσαγγελέως, θέλει ἐκπληροῦ καὶ ὁ ἐν τῇ ἔδρᾳ πταισματοδικεῖου ἀστυνόμος, ὑπαστυνόμος ἢ βοηθὸς ἐν ἐλαττοῖς δὲ τοιούτων ἐν τῇ ἔδρᾳ ταύτῃ εἰ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἐπαρχίας, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ πταισματοδικεῖον. — Τὰ ὑπὸ τῶν πταισματοδικειῶν καταγενομένη κατὰ πρόσταγμα εἰσπράττονται μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ καταρτισμοῦ τῶν δόμων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, τὰ δὲ λοιπὰ δικαιώματα, τὰ ὀριζόμενα ἐν τῷ ἀρθρῳ 14 τοῦ νόμου περὶ διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, εἰσπράττονται ὑπὲρ τῶν δόμων » (ἄρθρον 12).

« Πᾶσαι αἱ ἐν ταῖς νέαις Ἐπαρχίαις ἐκκρεμαῖς διαφοραὶ ὑπάγονται εἰς τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς εἰσαγομένης νομοθεσίας συσταθησόμενα ἀρμόδια δικαστήρια » (ἄρθρον 13).

« Τὰ ἀπὸ τῆς 6 Ἰουνίου 1881 μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα περὶ τῶν νέων χωρῶν νομοθετικὰ βασιλικὰ διατάγματα καὶ τὰ ἐπὶ τῇ βῶσει αὐτῶν ἐκδοθέντα εἰσιν ἐξ ἐπαρχίας ἄκυρα. Πᾶσαι δὲ αἱ ἀπὸ τῆς προαρκτημένης μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς ἐν τῷ λοιπῷ βασιλείῳ κειμένης νομοθεσίας ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ἢ ἀλλαι πράξεις, δικαστικὴν φέρουσαι τύπον, λαμβάνουσι κύρος ὅπως ἀπηγγέλλθησαν. Ὡσαύτως κυρεῖται πάσα πράξις, δημοσίον φέρουσα τύπον, ἀφώρῃς εἰς ἰδιωτὴν, ἐκτὸς διορισμοῦ εἰς δημοσίαν (ἴσιν· ἀλλ' οἱ διορισθέντες εἰς δικαστικὰς θέσεις διατηροῦσιν ἅπαντες τὸν διορισμὸν ἐκτέκηντο προσόντα προαγωγῆς. » (ἄρθρον 14). Ἐπὶ τῇ βῶσει δὲ τοῦ νόμου τούτου ἐξεδόθη Δ. τῇ 23

τοῦ Κράτους, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τοῦ κλήρου, ὑπὸκεινται ἀνεξαιρέτως εἰς αὐτά. Πολ. Δ. 1. 3. 13.

2. Εἰς πᾶσαν ἐπαρχίαν συσταίνεται τοῦλάχιστον ἓν εἰρηνοδικεῖον· (1) εἰς πάντα νομόν, τοῦλάχιστον ἓν δικαστήριον πρωτο-

Μαρτίου 1882 «περὶ συστάσεως Ἐφετείου ἐν Λαρίσῃ», Δ. τῆς 23 Μαρτίου 1882 «περὶ συστάσεως Πρωτοδικείων καὶ Εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ τῆς Λαρίσης» καὶ Δ. ὁσαύτως τῆς 23 Μαρτίου 1882 «περὶ συστάσεως Πρωτοδικείων καὶ Εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Ἀρτης καὶ ἐπαγωγῆς τοῦ Πρωτοδικείου Ἀρτης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἐφετείου Κερκύρας».

(1) Διὰ τοῦ Ν. ΡΙΖ' τῆς 29 Ἰανουαρίου 1849 (ἐν ἰδίᾳ κάτωθεν τοῦ ἀρθροῦ 233 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ.) ἐκانونίσθησαν τὰ τῆς μισθοδοσίας τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν γραμματέων αὐτῶν. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν εἰρηνοδικείων ἐξεδόθησαν ὁ Ν. 27 Ἀπριλίου 1842 περὶ ὁριστικῆς ρυθμίσεως τῆς δικαιοδοσίας εἰρηνοδικείων τινῶν τοῦ Κράτους, ὁ Ν. ΡΝΔ' τῆς 8 Ἰανουαρίου 66 περὶ συστάσεως ἐφετείου, τριῶν πρωτοδικείων καὶ εἰρηνοδικείων ἐν ταῖς ἰονίοις νήσοις, (οὐ δυνάμει ἐξεδόθη τὰ Δ. τῆς 4 Μαρτίου 1866 περὶ συστάσεως εἰρηνοδικείων ἐν Ἑπτανήσῳ), καὶ τέλος τὰ εἰς τὸν νόμον τῆς 19 Μαρτίου 1882 περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας εἰς τὰς ἄρτι προσαρτηθείσας Θεσσαλικὰς καὶ Ἑπαιρωτικάς ἐπαρχίας σσηριζόμενα διατάγματα τῆς 23 Μαρτίου 1882 περὶ συστάσεως Πρωτοδικείων καὶ Εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Λαρίσης καὶ τῆς 23 Μαρτίου 1882 περὶ συστάσεως Πρωτοδικείων καὶ Εἰρηνοδικείων ἐν τῷ νομῷ Ἀρτης. — Ὡσαύτως ἐξεδόθη ὁ Ν. ΥΗ' τῆς 27 Μαΐου 1837, καὶ ἐν «τὰ εἰς τὸ μέλλον συσταζόμενα Εἰρηνοδικεῖα κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν 4 τάξεων, τῶν ἐν τῷ ὑπὸ στοιχ. ΡΙΖ' νόμῳ ἀναφερομένων, διὰ τοῦ περὶ συστάσεως τῶν Βασ. Διατ.» Μετὰ τοῦτο ἐξεδόθη ὁ κατωτέρω νόμος ΑΝΕ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882, ρυθμιζὼν ὁριστικῶς τὰ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συστάσεως Εἰρηνοδικείων καὶ Πταισματοδικείων, (οὗ ὅπως τὸ 7 ἄρθρον μετερρυθμίσθη ἀκολουθῶς διὰ τῶν νόμων ΑΦΝΕ' τῆς 30 Ἰουνίου 1887 καὶ ΑΩΟΒ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1890).

Ν. ΑΝΕ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 «περὶ Εἰρηνοδικείων καὶ εἰδικῶν Πταισματοδικείων» (ὡς μετερρυθμίσθη διὰ τῶν νόμων ΑΦΝΕ' καὶ ΑΩΟΒ').

1. Ἡ κατάρτη τῆς τῶν Εἰρηνοδικείων καταργεῖται. Τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἔτι Εἰρηνοδικεῖα δ' τάξεως ὀνομάζονται Γ' τάξεως.

2. Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ Β. Διατάγματος σύστασις Εἰρηνοδικείου ἢ εἰδικοῦ Πταισματοδικείου, κατατασσόμενου εἰς μίαν τῶν τάξεων Α, Β, Γ, ἀλλὰ τῇ προηγουμένη ὑπὲρ τῆς συστάσεως γνωμοδοτήσει τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου, ἐν Συμβουλίῳ καὶ ἐν ὁλομαλείᾳ ἀποφαινομένου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Εἰσαγγελέως.

3. Ἡ κατάργησις Εἰρηνοδικείου ἢ εἰδικοῦ Πταισματοδικείου, ἢ ἐλαθροπτε μεταβολὴ εἰς τὴν περιφέρειαν, τὴν τάξιν ἢ τὴν ἑδρὰν αὐτῶν, γίνεται διὰ Β. Διατάγματος, τῇ προηγουμένη ὑπὲρ τῆς καταργήσεως ἢ τῆς ἄλλης μεταβολῆς γνωμοδοτήσει τοῦ Πρωτοδικείου, καταρτιζομένη κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον.

4. Οἱ εἰδικοὶ Πταισματοδίκαι θέλουσι δικάζειν τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν, τῇ ὀριζομένη διὰ τοῦ περὶ συστάσεως τοῦ Πταισματοδικείου Β. Διατάγματος.

πραττόμενα πταίσματα. Πάσαι δὲ αἱ περὶ Εἰρηνοδικείων καίμεναι διατάξεις, αἱ μὴ ἀναγόμεναι εἰς μόνην τὴν ἐπὶ πολιτικῶν δικῶν δικαιοδοσίαν αὐτῶν, ἰσχύουσιν καὶ περὶ τῶν εἰδικῶν Πταισματοδικείων. — Οἱ Πταισματοδίκαι εἰσὶν ἰδίως καὶ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. — Ἡ δικαιοδοσία εἰδικοῦ Πταισματοδικείου δύναται νὰ ἐκτείνηται εἰς περιφέρειας πλείονων τοῦ ἐνὸς εἰρηνοδικείου. Δύναται δὲ ὁ εἰδικὸς Πταισματοδίκης νὰ μεταδίδῃ καὶ συνεδριάξῃ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν πταισμάτων εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὑπαγομένων δήμων κατὰ περιόδους, ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίᾳ Εἰσαγγελέως διὰ κανονισμοῦ, κοινοποιουμένου καὶ πρὸς τοὺς Ἀντιεπιστάτους Κατηγόρους.

5. Τὸν εἰδικὸν Πταισματοδίκην ἀναπληροῖ ὁ γραμματεὺς τοῦ Πταισματοδικείου. — Ὅπως διοριθῇ τις γραμματεὺς εἰδικοῦ Πταισματοδικείου, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ νὰ διετέλῃς γραμματεὺς Εἰρηνοδικείου ἢ ὑπογραμματεὺς πολυμελούς Δικαστηρίου ἐπὶ παντασίων τοῦλάχιστον. — Οἱ γραμματεῖς τῶν εἰδικῶν Πταισματοδικείων ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1875 περὶ ἐντοπίων ὑπαλλήλων ΦΜ' νόμου.

6. Ὁ μισθὸς τῶν εἰδικῶν Πταισματοδικῶν ὀρίζεται τῶν τῆς Α' τάξεως εἰς δραχμὰς 180 κατὰ μῆνα· τῶν τῆς Β' τάξεως εἰς δραχμὰς 160, καὶ τῶν τῆς Γ' τάξεως εἰς δραχμὰς 130· τῶν δὲ γραμματέων, τῶν μὲν τῆς Α' τάξεως, εἰς δραχμὰς 120 κατὰ μῆνα· τῶν τῆς δευτέρας, εἰς δραχμὰς 100, καὶ τῶν τῆς Γ' εἰς δραχμὰς 80. — Ἡ διὰ γραφικὴν ὕλην ἐπιχορήγησις ὀρίζεται εἰς δραχμὰς εἴκοσι κατὰ μῆνα. — Τὸ ἐνοίκιον τοῦ καταστήματος τοῦ εἰδικοῦ Πταισματοδικείου ἀποδίδεται τοῖς ὑπαγομένοις εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ δήμοις, ἢ δὲ μισθώσει αὐτοῦ γίνεται ὑπὸ τοῦ δημάρχου τοῦ δήμου, εἰς ἓν ἔδραυε τὸ Πταισματοδικεῖον, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Νομάρχου ἢ τοῦ Ὑπαρχου, ὅστις ὀρίζει καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐνοικίου ἀναλογίαν ἐκκότου δήμου. — Παρ' ἐκκότου εἰδικῶν Πταισματοδικείων διορίζεται εἰς ἑμισθὸς ὑπογραμματεὺς, κατὰ τὸ ἀρθρον 123 τοῦ Δικαστικοῦ ὁργανισμοῦ, ἔχων τὰ προσόντα καὶ τὸν βαθμὸν ὑπογραμματέων Εἰρηνοδικείου. Ἐπιτρέπεται δὲ καὶ ἡ πρόσληψις αὐτοῦ ὑπογραμματέων, ἔχόντων ταῦτ' ἀπὸ τῶν προσόντων καὶ τὸν αὐτὸν βαθμὸν. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπογραμματέως παρέχει δικαίωμα διορισμοῦ εἰς ὅτιν γραμματέως Εἰρηνοδικείου, κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων. — Ὁ μισθὸς τοῦ ὑπογραμματέως ὀρίζεται ἐν μὲν τοῖς Πταισματοδικείοις Α' τάξεως εἰς δραχμ. 70 κατὰ μῆνα, ἐν τοῖς Πταισματοδικείοις Β' τάξεως εἰς δραχμὰς 60, καὶ ἐν τοῖς Πταισματοδικείοις Γ' τάξεως εἰς δραχμὰς 50.

7. «Μεταθεσις εἰδικοῦ Πταισματοδίκου εἰς ὅτιν Εἰρηνοδίκου, ἢ Εἰρηνοδίκου εἰς ὅτιν εἰδικοῦ Πταισματοδίκου, ἐπιτρέπεται μόνον α') τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει τοῦ μετατιθεμένου, ἢ δ') τῇ προτάσει τοῦ ἀρμοδίου παρὰ Πρωτοδικαίᾳ Εἰσαγγελέως, ὑποστηριζομένη καὶ ὑπὸ τοῦ παρ' Ἐρείτας Εἰσαγγελέως. — Ἡ μεταθεσις δὲ διὰ μεταθέσεως ἀπὸ Εἰρηνοδικείου ἢ εἰδικοῦ Πταισματοδικείου ἀνωτέρας τάξεως εἰς κατωτέρας ἐπιτρέπεται μόνον τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει τοῦ μετατιθεμένου ἢ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ἀρμοδίου συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν περὶ τοῦ ὑποβιβασμοῦ, προκλινομένη ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως. — Ἐνὸς ἔτους ἀπαγορεύεται ἡ χορήγησις ἀδείας ἀπουσίας κατωτέρας τοῦ μηνὸς εἰς Εἰρηνοδικὴν ἢ εἰδικὴν Πταισματοδικὴν ἢ εἰς γραμματεῖς Εἰρηνοδικείου ἢ εἰς

δικών (1) εἰς πᾶσαν σημαντικὴν ἐμπορικὴν πόλιν, ἐν δικαστή-

δικεῦ Πταισματοδικείου, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως σαθηνείας μαρτυρουμένης δι' ἐνόρκου ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου βεβαιώσεως δύο λατρῶν. Διὰ τὴν ἀδεια δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ μέχρι τριῶν μηνῶν. — Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς δικαστικούς τοὺς λειτουργοὺς νά πύσσωσι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τῶν ἐπὶ τῇ προσκλήσει ἢ τῇ παραγγελίᾳ τοῦ Ὑπουργείου ἢ Εἰσαγγελείας τοῦ νὰ παραμένωσιν εἰς τόπον, ἐνθα εἴναι ἐκτελεσθῆναι ὑπηρεσίαν, ἐπιβαλλομένην αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου.»

8. Ἡ διάταξις τοῦ άρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1849 νόμου ἐφαρμόζεται μόνον ὡς πρὸς τοὺς συμβολαιογραφουμένους Εἰρηνοδικὰς Β' τάξεως.

9. Ὁ ἀπὸ 27 Μαΐου 1837 ΓΜ' νόμος καὶ πᾶσαι αἱ ἀντικείμεναι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις καταργοῦνται.

Μετὰ δὲ τὸν Ν. ΑΝΕ' ἐξεδόθη ὁ Ν. ΑΣΜΕ' τῆς 26 Ἰουλίου 1883 ἀπερὶ καταργήσεως εἰδικῶν πταισματοδικείων, ὅστις, μεταβάλλων ἀπλῶς τὴν δικαιοδοσίαν Εἰρηνοδικείων τινῶν καὶ περιορίζων τὸν ἀριθμὸν τῶν Εἰρηνοδικείων, ἔχει ὡς ἑξῆς :

1. Τὰ διὰ τῶν ἀπὸ 24 Φεβρ. καὶ 18 Μαρτίου 1884 Β. Διατ. συσταθέντα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΑΝΕ' νόμου εἰδικὰ πταισματοδικεῖα Βάλτου, Ἀργους, Κορίνθου, Πατρῶν καὶ Πύργου καταργοῦνται. — Διὰ Β. Δ. δύναται νὰ καταργηθῶσιν ἐπίσης δεκαεὶ εἰρηνοδικεῖα, ὑπαγομένης τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν εἰς τὴν περιφέρειαν ἄλλων Εἰρηνοδικείων.

2. Ἡ δικαιοδοσία τῶν καταργουμένων εἰδικῶν Πταισματοδικείων Βάλτου, Ἀργους, Πατρῶν καὶ Πύργου θέλει ὑπάγεσθαι εἰς τὴν τῶν ὁμωνύμων Εἰρηνοδικείων, ὡς καὶ πρὸ τῆς συστάσεως αὐτῶν, ἡ δὲ τοῦ Πταισματοδικείου Κορίνθου, ὅσα μὲν ἀφορᾷ εἰς τοὺς δήμους Κορίνθου, Περachώρας καὶ Κλαυθῶν, θέλει ὑπάγεσθαι εἰς τὴν τοῦ Εἰρηνοδικείου Κορίνθου, ὅσα δ' ἀφορᾷ τὸν δήμον Σολυγείας εἰς τὴν τοῦ ὁμωνύμου Εἰρηνοδικείου.

3. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσίεως τοῦ παρόντος νόμου, πᾶσαι αἱ ἐνώπιον τῶν καταργουμένων εἰδικῶν Πταισματοδικείων ἐκκρεμεῖς δίκαι ἐπὶ πταίσμασι καὶ αἱ παρὰ τοῖς πταισματοδικείοις ἀνακριτικαὶ δικαγραφίαι, μεταδιδίδονται εἰς τὰ εἰκεία κατὰ τὰ ἀνωτέρω Εἰρηνοδικεῖα. — Ἡ ἡμέρα, ἀφ' ἧς θεωρηθῇσαν καταργημένα, τὰ Εἰρηνοδικεῖα, θέλει ὁρισθῇ διὰ τῶν περὶ καταργήσεως αὐτῶν Βασιλ. Διαταγμ.

4. Τὰ διὰ τοῦ παρόντος νόμου καταργούμενα Πταισματοδικεῖα, ὡς καὶ τὰ καταργηθέντα Εἰρηνοδικεῖα, δύναται νά καυοσταθῶσι κατὰ τοὺς ἔτους τῶν ἁρμόνων 2 καὶ 3 τοῦ εἰρημένου ΑΝΕ' νόμου, ὅστις ἰσχύει καθ' ὅσον εἴναι τροποποιεῖται διὰ τοῦ παρόντος.

(1) Διὰ τοῦ Δ. τῆς 16 Ὀκτ. 1834 συνεστάθησαν δέκα Πρωτοδικεῖα, ἀνὰ ἓν εἰς ἕναστον νομὸν τοῦ τότε Βασιλείου· ἀκολούθως συνεστάθησαν τέσσαρα ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ τρία ἐν τῷ παλαιῷ Βασιλείῳ, ἰδρυόμενα ἐν πρωτεύουσιν Ἐπαρχιῶν· μετὰ δὲ τὴν προσάρτησιν τῶν νέων Ἐπαρχιῶν συνεστάθησαν καὶ ἐκεῖ Πρωτοδικεῖα (δύο ἐν τῷ νομῷ Λαρίσης, δύο ἐν τῷ νομῷ Τρικάλων καὶ ἓν ἐν τῷ νομῷ Ἀρτης) διὰ τῶν εἰδικῶν δικαγμάτων τῆς 23 Μαρτίου 1882. Σήμερον ὑπομένοντες ὀφίστανται ἐν Ἑλλάδι εἰκοσιδύο Πρωτοδικεῖα τὰ ἑξῆς: Ἀθηνῶν, Σέρου, Χαλκίδος, Λαμίας, Περνασσίδος,

ριον ἐμποροδικῶν (1) εἰς ὅλον τὸ Κράτος, οὐδ' ὀλιγώτερα τῶν δύο, οὐδὲ ὑπὲρ τὰ 3 δικαστήρια ἐφετῶν (2) καὶ εἰς τὴν καθέδραν τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Ἄρειος Πάγος

3. Ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 1 ἀριθ. 1—4 διαλαμβάνομένων δικαστηρίων θέλει προσδιορισθῇ παρὰ τοῦ Βασιλέως, κατὰ πρότασιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας καὶ γνωμοδότησιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

4. (Καταργηθέντων τῶν ἐμποροδικείων, κατέστη ἄχρηστον).

5. Πᾶν εἰρηνοδικεῖον σύγκειται ἐξ ἑνὸς εἰρηνοδίκου, ἑνὸς γραμματέως, καὶ δύο παρέδρων, ἐξ ὧν ὁ εἰς τοῦλάχιστον πρέπει νὰ κατοικήῃ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ εἰρηνοδικεῖου. Ὅργ. 280. Πόλ. 47. 489.

N. Ὁ Εἰρηνοδικὴς κωλυόμενος ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ παρέδρου· ἀναπληροῦται δὲ οὐ μόνον ὡς εἰρηνοδικὴς, ἀλλὰ καὶ ὡς συμβολαιογράφος, ὁσάκις δὲν ὑπάρχει διωρισμένος συμβολαιογράφος ἢ ὁ ὑπάρχων κωλυεταί. Τοῦτο δὲ ἰσχύει καὶ ἐπὶ πλειστηριασμῷ καὶ ἐπὶ κατατάξεως. Δ. Π. 72 τοῦ 71, 280 τοῦ 80, 200 τοῦ 82. Ἀλλ' ἀνάγκη μὲν νὰ ἀναφέρεται τὸ κώλυμα τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐν τῇ ἀποράσει, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναιρέσεως κατὰ τὴν 280 τοῦ 80, δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ἀναφέρεται κατὰ τὴν 72 τοῦ 71.

6. Πᾶν δικαστήριον πρωτοδικῶν (3) σύγκειται ἐξ ἑνὸς παρέδρου, τριῶν δικαστῶν τοῦλάχιστον, ἑνὸς εἰσαγγελέως, ἑνὸς

Ναυπλίου, Τριπόλεως, Καλαμῶν, Σπάρτης, Κυπαρισσίας, Πατρῶν, Πύργου, Μεσολογγίου, Κερκύρας, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Λευκάδος, Λαρίσης, Βόλου, Τρικλῶν, Καρδίτσας, Ἄρτης. — Σημειωτέον, ὅτι τὴν 22 Ἀπριλίου 1867 ἐξεδόθη ὁ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον ΣΚΑ' νόμος «περὶ συστάσεως 24 Πρωτοδικείων καθ' ὅλον τὸ Κράτος», ἔχων ὡς ἐξῆς: «Συνιστῶνται καθ' ὅλην τὴν Ἑπικράτειαν 24 Πρωτοδικεῖα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ὑπαρχόντων. — Ἡ ἔδρα, ἡ περιφέρεια καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων θέλουσιν ὁρισθῇ διὰ Βασιλ. Διατάγματος.»

(1) Τὰ Ἐμποροδικεῖα καταργήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΑΥΝΖ', ὃν ἴδὲ κατωτέρω ὑπὸ τὸ ἄρθρον 14 Ὅργ. Δικ.

(2) Τανῶν ὑφίστανται πέντε δικαστήρια ἐφετῶν, 1) τὸ τῶν Ἀθηνῶν 2) τὸ τοῦ Ναυπλίου 3) τὸ τῶν Πατρῶν 4) τὸ τῆς Κερκύρας 5) τὸ τῆς Λαρίσης.

(3) Δ. 8 Δεκ. 1837 περὶ διαίρεσεως τῶν πρωτοδ. εἰς 2 τμήματα.

1. Τὰ πρωτοδικεῖα, εἴτε ὡς πολιτικά, εἴτε ὡς ποινικά δικαστήρια, δύνανται, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ διαμερῶσιν εἰς 2 τμήματα.

2. Ὁ τρόπος τῆς διαίρεσεως τῶν τμημάτων θέλει ὁρίσθαι διὰ κανονισμοῦ, συντασσομένου παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ διακρινόμενου δικαστηρίου καὶ ἐπικυρουμένου παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσ. γραμματείας.

ἀντισαγγελίως, (1) ἐνὸς γραμματέως, (2) καὶ τεσσάρων παρ-

(1) Διὰ Διατ. 25 Φεβρ. 1842 προσετέθη καὶ δεύτερος ἀντισαγγελεὺς ἐν Ἀθήναις.

(2) Ν. ϞΞΙΓ' τῆς 20 Μαΐου 1882 περὶ διορισμοῦ ἐρμηνέων τῆς Τουρκικῆς καὶ γλώσσης ἐν ταῖς δικαστηρίοις τῶν νέων Ἑπαρχιῶν.

1. Παρ' ἐκάστου τῶν ἐν τοῖς Νομοῖς Λαρίσης, Τρικκάλων καὶ Ἀρτης Πρωτοδικείων διορίζεται διὰ Β. Διατ. προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, τῇ προηγουμένη γνωμοδοτήσει τῆς ἐλομελείας τοῦ οἰκείου Πρωτοδικείου, ἐρμηνεὺς τῆς Τουρκικῆς γλώσσης, ἔχων τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθὸν γραμματέως Πρωτοδικῶν καὶ ἐργαζόμενος ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι. — Οἱ ἐρμηνεῖς οὗτοι δίδουσι τὸν ἕρκον τοῦ δημοσίου ἀπαλλήλου ἐνώπιον τοῦ οἰκείου Πρωτοδικείου, ὑπόκεινται εἰς τὴν πειθαρχικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἐφαρμοζομένων τῶν περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν διατάξεων τοῦ δικαστικοῦ Ὑργανισμοῦ, καὶ ἀπολύονται τῆς ὑπηρεσίας μόνον τῇ προτάσει τῆς ἐλομελείας τοῦ Πρωτοδικείου. — Ὁ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ τῆς Λαρίσης ἐρμηνεὺς ὑπηρετεῖ καὶ παρὰ τῷ Ἐφετερίῳ, λαμβάνων ἐπιμίσθιον δραχμῶν πενήντα κατὰ μῆνα.

2. Τὰ καθήκοντα τοῦ ἐρμηνέως εἰσὶ τὰ ἑξῆς: α') προσλαμβάνεται εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ὧς παρίσταται ἡ ἀνάγκη ἐρμηνέως ἐνώπιον οἰκισθῆναι ἀρχῆς δικαστικῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς καὶ τῆς Ποιν. Δικονομίας· β') μεταφράζει ἐκ τῆς Τουρκικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἐπὶ τῇ παραγγελίᾳ τῶν δικαστηρίων, τῶν παρ' αὐτῶν διοριζομένων εἰσηγητῶν, τῶν ἀνακρίτων καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς, ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἰδιωτῶν, πᾶν ἔγγραφον, βεβαιῶν τὴν ἀκρίβειαν τῆς μεταφράσεως· γ') ἀτελέγγει καὶ βεβαίῳ, ὡσαύτως ἐπὶ τῇ παραγγελίᾳ τῶν δημοσίων ἀρχῶν ἢ ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἰδιωτῶν, τὴν ἀκρίβειαν τῆς παρ' ἄλλων γεινομένης μεταφράσεως παντὸς εἶδους ἔγγραφον ἐκ τῆς Τουρκικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

3. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἑδαφίου α' τοῦ προηγουμένου άρθρου ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἐξαιρέσεως Ἑρμηνέων διατάξεις τῆς Πολ. ἢ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὅτε προσλαμβάνεται εἰδικός, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτης. Ἐρμηνεὺς.

4. Ἐκαστος τῶν Ἑρμηνέων ὀφείλει νὰ τηρῇ εὐρετήριον μονογραφημένον ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ οἰκείου Πρωτοδικείου, εἰς ὃ νὰ καταχωρίῃ ἐν περιλήψει κατ' αὐξήσαντα ἀριθμὸν τὸ περιεχόμενον ἐκάστου παραδεδομένου αὐτῷ, πρὸς μεταφράσιν ἢ ἐπικυρώσιν τῆς μεταφράσεως, ἔγγραφο, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρέδόθη, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὸ ἐπέστρεψε καὶ τὸ λησθὲν δικαίωμα. — Ἡ κυρωμένη ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω Ἑρμηνέως μεταφράσις Τουρκικοῦ ἔγγραφου τεκμαίρεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ ἄλλης ἀρχῆς ἀκριβῆς, ἐπ' ὅσον δὲν ᾔθελεν ἀμφισβητηθῆ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος συμφέρον κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς μέρη. Ὁ ἀμφισβητῶν ὀφείλει νὰ ὑποδείξῃ ἔγγραψος τίμων ὁρισμένων μερῶν τῆς μεταφράσεως ἀμφισβητῆ τὴν ἀκρίβειαν. — Ὁ ἐνώπιον Δικαστηρίου ἀμφισβητῶν τὴν ἀκρίβειαν μεταφράσεως ὀφείλει νὰ προκαταβάλῃ παρὰ τοῦ γραμματέως αὐτοῦ δραχμὰς ἑκατὸν μὲν, ἂν ἡ ἀμφισβήτησις ἐγείρῃται ἐνώπιον πολυμελοῦς Δικαστηρίου, εἴκοσι δέ, ἂν τὴν ἀμφισβήτησιν ἀγείρῃ ἐνώπιον Μονοδικαίου ἄλλως ἢ ἀμφισβήτησις εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς καὶ ἐν ἡ περιπτώσει δὲν ᾔθελεν ὑποδειχθῇ ὁρισμένως καὶ ἔγγραψος τὸ ἀμφισβητούμενον τῇ μεταφρά-

δρων, (1) ἐξ ὧν οἱ δύο τοῦλάχιστον πρέπει νὰ κατοικῶσιν εἰς τὴν καθεδραν τοῦ δικαστηρίου. (2) Ὁργ. 262. 280.

σεως μέρος. Τὰ παράδοξα ἐπιδιμάζονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ μεταφράσις θέλει βασιλευθῇ ἀκριβῆς κατὰ τὰ ἀρτισθηθέντα μέρη. — Ὁ Ἐλεγχος τῆς μεταφράσεως ἐνεργεῖται διὰ πραγματογνωμοσύνης κατὰ τὰς περὶ ταύτης διατάξεις τῆς Πολιτικῆς ἢ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

5. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς ὑποστήριξιν δικαιωμάτων ἐνώπιον δικαστηρίου ἢ ἄλλης ἀρχῆς ἔγγραφον τουρκιστὶ γεγραμμένον, ἂν μὴ συνοδευθῇ τὸ ἐπικαλούμενον ἔγγραφον διὰ κεκυρωμένης μεταφράσεως. γεγραμμένης ἐπὶ χαρτοσήμου μιᾶς δραχμῆς. — Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χαρτοσήμου δύναται νὰ περιληφθῇ ἡ μετάφρασις πλείονων τοῦ ἐνὸς ταπίου, ἐπὶ ταῦτα ἀφορῶσιν εἰς κτήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν αὐτὸν ἰδιοκτήτην καὶ ἀποτελοῦντα ἓν ἔλκον, ἀποβλέπουσι δὲ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν δικαστικὴν διένεξιν.

6. Διὰ τὰς ἐνεργουμένας τῇ αἰτήσῃ ἰδιωτῶν μεταφράσεις καταβάλλουσιν οὗτοι τῷ μεταφραστῇ δικαίωμα, οὗ ἡ λῆψις βεβαιούται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ ποσὸν εἰς τὸ περιθώριον τῆς μεταφράσεως. — Τὸ δικαίωμα τοῦτο ὀρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μεταφραζομένου Τουρκικοῦ ἔγγραφου ὡς ἐξῆς: α') εἰς δραχμὴν μίαν διὰ πᾶσαν δεκάδα στίχων Τουρκικοῦ ἔγγραφου ἀσχέτως τῆς ἐκτάσεως τῶν στίχων· β') εἰς λεπτὰ πενήνκοντα δι' ἑκάστον ταπίον, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν περιεχομένων στίχων· γ') εἰς λεπτὰ εἴκοσι πέντε κατὰ ταπίον, ἐπὶ ζήτησιν συγχρόνως ἡ μετάφρασις πλείονων τῶν εἰρησίων ταπίων, ἀντικείμενων εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον· δ') εἰς δραχμὴν μίαν διὰ πᾶν ἄλλο ἔγγραφον, περιέχον ὀλιγοτέρους τῶν δέκα στίχων. — Τὸ ἥμισυ τῶν ἀνωτέρω δικαιωμάτων καταβάλλεται τῷ δημοσίῳ ἐρμηνεὺ διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπικύρωσιν μεταφράσεων παρ' ἄλλων γενομένων.

7. Αἱ διατάξεις τοῦ Ποιν. νόμου, αἱ ἀφορῶσαι εἰς παράδοξιν καθολικόντων δημοσίων λειτουργιών, τὴν καταπίσιν, τὴν ψευδοκρίαν Ἑρμηνέων καὶ τὴν πλαστογραφίαν ἐν μέρεσι δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐπαραμύζονται εἰς τοὺς δημοσίους ἐρμηνεῖς.

8. Ἐν ἀλλεῖλει ἢ ἐν περιπτώσει κωλύματος τῶν δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου διοριζομένων ἐρμηνέων, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ πρέσβης τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου, ὁ Εἰρηνοδίκης, πᾶς Εἰσαγγελὴς καὶ πᾶς Ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος νὰ διορίξῃ αὐτεπαγγέλτως ἢ κατ' αἰτήσιν τῶν ἔχοντων συμφέρον εἰδικούς ἐρμηνεῖς ἢ μεταφραστάς, ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν τῶν ἐπειών, τὸν ὄγκον, τὰ καθήκοντα, τὸ κύρος τῶν μεταφράσεων καὶ τὴν ἀποζημίωσιν ἱσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς καὶ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τοῦ Ποινικοῦ νόμου καὶ τῆς Ποινικῆς Διατιμύσεως.

(1) Κατὰ τὸν νόμον Β' 711 τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1892 (δημοσιευόμενον ὑπὸ ἀρθρον 14) διορίζονται καὶ ἐμμισθοὶ πρέσβεις.

(2) Διὰ τοῦ ἐπομένου νόμου ΑΦΝΔ' τῆς 30 Ἰουνίου 1887 (οὗ τὸ 2 ἄρθρον κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΦΟ' τῆς 34 Δεκ. 1890) ὥρισθη ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν. ἔτι δὲ ἐκανονίσθησαν τὰ τῆς ἀδείας ἀπουσίας αὐτῶν.

Ν. ΑΦΝΔ' τῆς 30 Ἰουνίου 1887. Περὶ ὀρίσμου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν παρὰ τοῖς ἐφετέροις καὶ πρωτοδικείοις, παρὰ κανονισμοῦ χρένου καὶ περιπτώσεων μεταθέσεως αὐτῶν, κτλ.

1. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφετῶν καὶ τῶν πρωτοδικῶν παρ' ἑκάστῳ δικαστηρίῳ

Ν. Ὅσῳκι δὲν προέδρευεν ὁ πρόεδρος, ἀλλ' ἕτερος δικαστής, προσήκων νὰ μνημονεύηται τὸ κώλυμα ῥητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει, ὥπως καταφανῆται ἡ νόμιμος σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσιως. Α. Π. 183 καὶ 204 τοῦ 38. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 217 τοῦ 33, 176 τοῦ 36, 370 τοῦ 65, 189 τοῦ 72 καὶ ἑτέρας τινὰς τεκμαίρεται τὸ κώλυμα τοῦ προέδρου ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ. Δὲν εἶναι δὲ καὶ ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἀποφάσει ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι τοῦ προεδρεύσαντος ἐκωλύοντο, διότι τεκμαίρεται ὅτι ἐκωλύοντο.

7. (Παραλείπεται ὡς ἀναγόμερον εἰς τὰ Ἑμποροδικεῖα).

8. Πᾶν δικαστήριον ἐφετῶν σύγκαιται ἐξ ἑνὸς προέδρου, πέντε δικαστῶν, τριῶν παρέδρων, ἑνὸς εἰσαγγελέως, ἑνὸς ἀντεισαγγελέως, καὶ ἑνὸς γραμματέως. (1) Ὁργ. 10.

9. Ὁ Ἀρειος Πάγος σύγκαιται ἐξ ἑνὸς προέδρου, ἑνὸς ἀντιπροέδρου, πέντε δικαστῶν, ἑνὸς παρέδρου, ἑνὸς εἰσαγγελέως,

ὀρίζεται τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Αὐγούστου κατὰ διετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς πρώτης Αὐγούστου 1887, διὰ Βασιλικῆς διατάγματος καὶ ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ διὰ τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ ὀριζομένου ὀλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφετῶν καὶ τῶν πρωτοδικῶν. — Καὶ ἐντὺς τῆς διετίας δύναται νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφετῶν ἢ τῶν πρωτοδικῶν δικαστηρίων τινὲς καὶ νὰ αὐξηθῇ ἑτέροι, διὰ Βασιλικῆς ὡσαύτως διατάγματος, ἂν ὑποβληθῶσι, προκειμένου μὲν περὶ πρωτοδικείων, σύμφωνασι γνωμοδοτήσεσι τῶν εἰσαγγελέων τῶν ἐφετῶν, εἰς ὧν τὴν περιφέρειαν ὑπάγονται τὰ πρωτοδικεῖα παρ' οἷς γενήσεται ἡ τε προσθήκη καὶ ἡ ἐλάττωσις, προκειμένου δὲ περὶ ἐφετειῶν, γνωμοδοτήσεως τοῦ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ εἰσαγγελέως.

2. (Παραλείπεται ὡς καταργηθὲν).

3. Ἐντὺς ἑτοὺς ἀπαγορεύεται ἡ χορήγησις ἀδείας ἀπουσίας μακροτέρας τοῦ μηνὸς εἰς τοὺς ἰσοβίτους δικαστάς, τοὺς εἰσαγγελεῖς, τοὺς ἀντεισαγγελεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, ἔξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως σθενείας, μαρτυρουμένης δι' ἐνδίκου ἐνώπιον πρωτοδικεῖου βεβαίωσης δύο ἰατρῶν, ὅτε ἡ ἀδεια δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ μέχρι τριῶν μηνῶν.

4. Ἐνικα ἀνάγκῃ τῆς ὑπηρεσίας δύναται νὰ κληθῇ ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης εἰς Ἀθήνας πρόεδρος ἢ εἰσαγγελεὺς ἐφετῶν ἢ πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἢ ἐκ τοιοῦτου λόγου μετακλήσει δὲν δύναται νὰ παραταθῇ πλέον τῶν εἰκοσιν ἡμερῶν, οὐδ' ἐπιτρέπεται πέραν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ἢ πληρωμὴ μισθοῦ ἢ ἄλλης ἀποζημιώσεως. — Πλὴν τῆς περιπτώσεως ταύτης, ἀπαγορεύεται εἰς δικαστικὸν λειτουργὸν ἐκ τῶν μνημονευομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 νὰ ἀπόσχῃ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθυκόντων του διὰ προσκλήσεως τοῦ Ἱπουργοῦ τοῦ νὰ παραμῇν εἰς τόπον, ἔνθα δὲν ἐκτελεῖ ὑπηρεσίαν ἐπιβαλλομένην αὐτῇ ἐκ τοῦ νόμου.

(1) Διὰ τοῦ Ν. 7Ε' τῆς 21 Ἰουλ. 1848 περὶ μεταβολῆς τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ δικ. ὀργ. μεταρρυθμίσθη τὸ ἄρθρον 8 ὡς ἑξῆς: «Τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν σύγκαιται ἐξ ἑνὸς προέδρου, πέντε τοῦλάχιστον δικαστῶν, τριῶν παρέδρων, ἑνὸς εἰσαγγελέως, δύο τὸ πολὺ ἀντεισαγγελέων καὶ ἑνὸς γραμματέως.»

ένδς ἀντεισαγγελείας, καὶ ένδς γραμματέως. Ὁ ἀντιπρόεδρος, κωλυομένου μὲν τοῦ προέδρου, ἀναπληροῖ τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἄλλως δέ, ἐνεργεῖ ὡς δικαστής. (1)

(1) Ν. ΧΜΖ' 28 Ἰουλίου 1877. Περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἄλλων τινῶν σχετικῶν διατάξεων.

1. Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διαιρούμενον εἰς δύο τμήματα, θέλει ἔχει τοῦ λοιποῦ ἓνα πρόεδρον, ἓνα ἀντιπρόεδρον, δέκα καὶ τρεῖς δικαστάς, ἓνα εἰσαγγελέα, ἓνα τοῦλάχιστον ἀντεισαγγελέα, καὶ ἓνα γραμματέα, καταργουμένων τῶν περὶ παρεδρῶν καὶ ἄλλων ἐπικουρικῶν δικαστῶν διατάξεων τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ. Ἰδιαίτερος δὲ κανονισμός, συνταχθεὶς κατὰ παρ' αὐτοῦ καὶ κυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Ἰπουργεῖου κατὰ τὸ ἄρθρον 262 τοῦ νόμου περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, θέλει ὀρίσῃ τὰ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τμημάτων. (Σημειωτέον ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου νόμου ΑΦΟΜΒ').

2. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ πρώτου τμήματος ὑπάγονται αἱ αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεων Εἰρηνοδικῶν, Ἐμποροδικῶν, Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 519 καὶ 807 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ὡς καὶ αἱ αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

3. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δευτέρου τμήματος ὑπάγονται: α') αἱ αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεων καὶ βουλευμάτων ποινικῶν δικαστηρίων· β') αἱ ὑποθέσεις, δι' ὧς ὁ Ἀρεῖος Πάγος μετ' ἀναίρεσιν κρατεῖ, ἵνα δικάσῃ αὐτὴς κατὰ τὸ ἄρθρον 836 τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τὸν νόμον ΡΝΔ' τῆς 27 Ἰανουαρίου 1866· γ') αἱ αἰτήσεις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας· δ') αἱ αἰτήσεις περὶ παραπομπῆς ὑποθέσεως τινος ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον· ε') αἱ ἀγωγαὶ κληροδικίου· ς') ἡ ἐξάσκησις τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ ἄρθρον 300 § 3 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ ζ') ἐν γένει πᾶσα ἄλλη ὑπόθεσις τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἀρείου Πάγου μὴ ὑπαχθεῖσα εἰς τὸ πρῶτον τμήμα.

4. Ὁ Ἀρεῖος Πάγος δικάζει ἐν ὁλομείᾳ, παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως, καὶ ἀποφαίνεται εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις: α') ἐπὶ ἄρσεως συγκρούσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 4 καὶ ἐπ. τῆς πολιτ. δικον. β') ἐὰν αἰτῆται ἀναίρεσις ὑπὲρ τοῦ νόμου ἢ ἐνεκα ὑπερβάσεως τῆς περὶ τὴν ὀπηρεσίαν ἐξουσίας κατὰ τὸ ἐδάφριον 1 τοῦ ἄρθρου 808 τῆς πολ. δικον. καὶ κατὰ τὰ ἐδάφρια 1, περὶπτώσεις δευτέραι, καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 477 τῆς ποινικῆς δικονομίας· γ') ἐὰν μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον αἰτῆται ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα παρισταμένων, καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ἐν ἀνῆρθη ἡ τοῦ πρώτου δικαστηρίου ἀπόφασις. Ἐὰν ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως περιέχῃ καὶ ἄλλους λόγους, συζητοῦνται καὶ δικάζονται ὅπῃ τοῦ ἀρμοδίου τμήματος μόνον οἱ λόγοι οὗτοι· δ') ἐὰν ἐν τῇ περιπτώσει δευτέρᾳ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τὸ δεύτερον τμήμα προκληθῇ νάπορσίσῃ περὶ τοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καὶ αἱ παραπομπὴ εἰς αὐτὸ, ἔχῃ διαφέρουσαν γνώμην τῆς ἐν τῇ ἀνααιρετικῇ ἀποφάσει. Περὶ τούτου δ' ἀποφαίνεται τὸ τμήμα δι' ἀποφάσεως.

10-11. (Μετά τὴν δημοσίευσιν τῶν περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμων, κάτωθεν καταχωρίζομένων, κατέστησαν ἄχρηστα. (1).

5. Ὡς ὅτι πρὸκειται κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον νὰ δικάσῃ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐν ἐλομελείᾳ. ὁ πρόεδρος αὐτοῦ, κατ' αἵτησιν τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου, διορίζει τὴν εἰσηγητὴν τῆς ὑπόθεσεως, ὁρίζει τὴν δικάσιμον ἡμέραν καὶ διατάσσει τὴν κλήτευσιν τῶν διαδίκων ἐν ταῖς περιπτώσεσι γ') καὶ δ')

τοῦ προηγούμενου ἁρθρου.

6. Ἐὰν ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐν ἐλομελείᾳ δικάζων, ἀποφανθῇ, ὅτι κακῶς παρεπλήρωσεν ἐνώπιόν του τὴν ὑπόθεσιν, παραπέμπει αὐτὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον τμήμα, ὅπερ προβαίνει εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς.

7. Ἐν ἐλομελείᾳ δικάζων ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφαίνεται μόνον περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου νομικοῦ ζητήματος· ἐὰν δὲ ἡ ὑπόθεσις χρήζῃ περαιτέρω συζητήσεως καὶ ἀποφάσεως, πέμπεται αὕτη εἰς τὸ ἀρμόδιον τμήμα. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐκ νέου συζήτησις καὶ ἀπόφασις ἐν τῷ τμήματι τοῦτ' περὶ ζητήματος λυθέντος ἤδη ὑπὸ τῆς ἐλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

8. Εἰς τὴν ἐλομελείαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπάγεται προσέτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1871 ΓΜΓ νόμου ἀπόφασις περὶ παύσεως ἢ μὴ λύσεως τινὸς δικαστοῦ ἢ μέλους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

9. Ὑπαρχόντων νομίμων κωλυμάτων, ὁ Ἄρειος Πάγος συγκροτεῖται ἐν ἐλομελείᾳ καὶ δι' ἀριθμοῦ κατωτέρου τοῦ ἔλλου τῶν μελῶν αὐτοῦ· ἀλλ' οὐδέποτε πρὸς νόμιμον συγκροτήσιν ὁ ἀριθμὸς οὗτος δύναται νὰ ᾔγῃ κατωτέρως τῶν ἑνδεκά.

10. Οἱ Ἐφέται, Ἀρειοπαγῖται καὶ πρόεδροι τῶν Δικαστηρίων διορίζονται κατὰ πρότασιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἐργουργοῦ, στηριζομένην εἰς γνωμοδότησιν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

Ν. ΑΦΜΒ' τῆς 27 Μαρτίου 1891. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ΧΜΖ' νόμου τῆς 28 Ἰουλίου 1877 καὶ τῶν περὶ μισθοῦ τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρ. Πάγου διατάξεων τοῦ νόμου ΦΑΣ' τῆς 28 Μαΐου 1889.

1. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα ΧΜΖ' νόμου τῆς 28 Ἰουλίου 1877 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου. — Τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διακρούμενον εἰς δύο τμήματα, θέλει ἔχει τοῦ λοιποῦ ἓνα πρόεδρον, ἓνα ἀντιπρόεδρον, δεκά καὶ πέντε δικαστάς, ἓνα εἰσαγγελεῖα, ἓνα τοῦλάχιστον ἀντισαγγελεῖα καὶ ἓνα γραμματεῖα. — Τὰ περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τμημάτων ὁρισθῆσονται δι' ἰδιατέρου κανονισμοῦ, συντασσομένου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐν ἐλομελείᾳ καὶ ἐπικυρουμένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὸ ἄρθρον 262 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

2. (Παραλείπεται ὡς ἀνασταλείσης τῆς ἐν αὐτῷ ἀναγραφείσης αὐτέσεως τοῦ μισθοῦ τῶν Ἀρειοπαγιδῶν διὰ τοῦ νόμου ΒΕ' τῆς 7 Ἰουλίου 1892).

(1) Ν. ΧΕΤ' 31 Δεκ. 1877 περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ περὶ ἄλλων σχετικῶν διατάξεων (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν νόμων ΑΦΝΓ'

N. Η έρευνα τῶν προσόντων τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἄλλων δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἀνήκει εἰς τὴν διορίζουσαν αὐτοὺς διοικητικὴν ἀρχήν, ἥς ἡ τοιαύτη πράξις ὡς ἐκδηλωμένη ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ μετὰ τὸν τῆς δίκης δικαστῆς στερεῖται ἀποδειγνύμενος τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, ὅτε θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων καὶ ἐπομένως ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ ἀποτελεῖ κακὴν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν. Α. II. πον. ἀπ. 86 τοῦ 61, 102, 112 καὶ 133 τοῦ 77. Κατὰ δὲ τὴν Α. II. 74 τοῦ 93 οὐδ' ἡ ἀνώμαλος διανοητικὴ κατάσταση τοῦ δικαστοῦ ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν, ἀτε τοῦ δικαστοῦ θεωρουμένου ἱκανοῦ κατὰ πάντα, ἐν ὅσῳ ἡ πολιτεία περιβάλλει αὐτὸν διὰ τοῦ δικαστικοῦ ἀξιώματος, ὡς προκύπτει ἐξ ἀναλογίας ἐκ τῶν νόμων 3 Πανδ. 1, 14 καὶ Ν. 57 Πανδ. 42, 1. Διὸ καὶ αἱ καθιερούμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου ΦΜ' περὶ μὴ διορισμοῦ ἐντοπίων ὑπαλλήλων ἀπαγορεύσεις δὲν

τῆς 30 Ἰουνίου 1887, ΛΟΩΔ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1890 καὶ ΒΡΠΘ' τῆς 20 Ἀπριλίου 1893). (1)

Γραφεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς δικαστηρίων

1. Γραφεῖς πολυμελοῦς δικαστηρίου ἢ ὑπογραμματεῖς εἰρηνοδικείου διορίζεται τοῦ λοιποῦ ὅ ἔχων τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον σχολαρχεῖου ἢ ἀπείδειξιν φοιτήσεως εἰς τὴν γ' τάξιν τινὸς τῶν πρώην ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις λυκείων, καὶ ἀφοῦ ὑποβλήθῃ εἰς δοκιμασίαν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ συμβουλίου, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ ἔγκριθῇ παρ' αὐτῶν, — Ὑπογραμματεῖς δὲ πολυμελοῦς δικαστηρίου διορίζεται ὁ ἔχων ἀπολυτήριον γυμνασίου ἤτινος τῶν πρώην ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις λυκείων, ἢ ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος ὑπηρετήσας ὡς γραφεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου ἢ ὑπογραμματεὺς εἰρηνοδικείου, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ δοκιμασίαν καὶ ἔγκρισιν. — Ὁ ἐπὶ διετίαν διατελέσας ὡς γραμματεὺς εἰρηνοδικείου ἢ ὡς ὑπογραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου λογίζεται ὡς ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ὑπογραμματεῖος πολυμελοῦς δικαστηρίου. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 123 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

Γραμματεῖς εἰρηνοδικείων καὶ πολυμελῶν δικαστηρίων

2. Γραμματεῖς Εἰρηνοδικείου διορίζεται ὁ συμπληρώσας τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, βεβαιουμένης διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ διὰ τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων, καὶ ἔχων ἐν τῶν ἀκολουθῶν προσόντων· α') δίπλωμα διδάκτορος ἢ πρὸς τοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου ἐπισταγούς Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρώην Ἰονίου Ἀκαδημίας· β') ἀπολυτήριον γυμνασίου ἢ τινος τῶν πρώην ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις λυκείων καὶ συναγῇ ὑπηρεσίαν ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος ὡς ἐμμισθὸς ὑπογραμματεὺς ἢ γραφεὺς πολυμελοῦς δικα-

(1) Σημειωτέον ὅτι ὁ νόμος ΧΞε' ματῆρῶν ἐβλήθη καὶ διὰ τοῦ νόμου ΒΨΗ', ἀλλὰ τὸν νόμον τούτον δὲν συνεχωνεύσαμεν ἐνταῦθα, δημοσιεύοντες αὐτὸν ἀμέσως κατωτέρω.

ἐπιτρέφουσι τὸ κύρος τῆς διαδικασίας, εὐδ' ἀφαιροῦσι τὴν δικαστικὴν ἱκανότητα τοῦ παρὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ διορισθέντος. Α. Π. 18 τοῦ 76. "Ἄρα ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ δὲν δικαιεῖται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ μετασχὼν δίκης δικαστικὸς λειτουργῇ ἐγγὺς τὸ ὀριζόμενον ἐν τῷ νόμῳ πρὸς ἡλικίας, οὐ μόνον διότι τοῦτο δὲν εἶναι ἔργον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ νεώτερον ἡμῶν δημοσίον δικαίον, ἀλλὰ καὶ διότι καὶ αὐτοὶ οἱ βωμαῖκοι νόμοι, κἂν ὑποτεθῇ ἐπὶ τοῦτο, θεωροῦσι κακὴν τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου μόνον ὅταν ὁ δικαστὴς διατελῇ ἄνδρος ὑπερῆκους κρίσεως (judicio carens) τοῦναντίον δὲ κατὰ τὸν νόμον 37 Πανθ. (42. 1) καὶ Ν. 54. Β. (Θ'. 3) τοῦ ἐλάσσονος μὲν τῶν 25 ἐτῶν μείζονος δὲ τῶν 18 δικαστοῦ ἢ ἀπέραςις ἰσχύει Α. Π. ποιν. ἀπ. 124 τοῦ 63, 102 τοῦ 77, 51 τοῦ 83, 33 τοῦ 91. (Ἐναντιοφωρεῖ εἰκότως ὁ Trébutien, δοξάζων ὅτι στεροῦνται κύρους αἱ πράξεις τοῦ παρανόμως διορισθέντος ὑπαλλήλου).

στηρίου γ') πενταετὴ ὑπηρεσίαν ὡς γραμματεὺς εἰρηνοδίκου δ') πενταετὴ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ὡς ἐμπισθός ὑπογραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου καὶ ε') πτυχίον εἰρηνοδίκου μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστα ἢ καλῶς κατὰ τὸ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1866 Β. Διάταγμα. — Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐμπισθου ὑπογραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου βεβαιεῖται διὰ πιστοποιητικῶν τοῦ ἀρχιεπίσκοπου, κυροῦμένου ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ προέδρου. — Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου διατελοῦντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ μὴ ἔχοντες τὰ ἀνωτέρω προσόντα διατρεφόνται, παυθέντες ὅμως δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσιν ἐκ νέου. — Οἱ γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικείων ὑπάχονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11 Νομβρίου 1873 ὑπὸ στοιχείου ΦΜ' νόμου.

3. Γραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου διορίζεται ὁ συμπληρώσας τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἔχων περὶ τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν δίπλωμα τοῦ ἑθνικοῦ ἢ ξένου ὁμοταγοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρὸς τὸν Ἰόνιου Ἀκαδημίας, ἢ ὁ ἔχων ἀπολυτήριον γυμνασίου καὶ ἐπὶ πάντε ἐτη ὡς ὑπογραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου ἢ γραμματεὺς εἰρηνοδικείου ὑπηρετήσας. — Ὁ ἐπὶ τριετίαν διατελέσας ἢ ὅς ὡς γραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου λογίζεται ὡς ἔχων τὰ προσόντα τῆς θέσεως αὐτῆς.

Εἰρηνοδίκαι καὶ εἰδικοί πταισματοδίκαι

4. Εἰρηνοδίκης ἢ εἰδικὸς πταισματοδίκης διορίζεται ὁ συμπληρώσας τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του, βεβαιουμένης διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ διὰ τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων, καὶ ἔχων α') δίπλωμα διδάκτορος ἢ προλήτου τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἢ ξένου ὁμοταγοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρὸς τὸν Ἰόνιου Ἀκαδημίας καὶ τυχὼν σύναγμα τῆς ἀδείας τοῦ δικηγόρου ἢ β') Πτύχιον εἰρηνοδίκου μὲ τὸν βαθμὸν Ἀριστα ἢ καλῶς καὶ σύναγμα ὑπηρεσίαν τοιούτου πενταετὴ ἢ δεκαετὴ ἐν συνόλῳ ἐν θέσει εἰρηνοδίκου, γραμματεὺς εἰρηνοδικείου ἢ πολυμελοῦς δικαστηρίου. — Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου διατελοῦντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ μὴ ἔχοντες τὰ ἀνωτέρω προσόντα διατρεφόνται, παυθέντες ὅμως δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσιν ἐκ νέου εἰρηνοδίκαι.

12. (Παραλείπεται ὡς ἀναγόμενον εἰς τὰ καταργηθέντα Ἑμποροδικεῖα).

Συμβολαιογράφοι καὶ εἰδικοὶ ὑποθηκοφύλακες

5. Συμβολαιογράφος ἡ εἰδικὸς ὑποθηκοφύλαξ διορίζεται, ὅστις συνεπλήρωσε τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας βεβαιουμένης διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ διὰ τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων καὶ ἔχει 1) ἄδειαν τοῦ δικηγόρου ἢ 2) ὁ διατελέσας εἰς δικαστικὴν θέσιν ἀπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως παρὰ πρωτοδικαῖς καὶ ἀνω, 3) ὁ ἔχων πτόχουν εἰρηνοδίκου μὲ τὸν βαθμὸν ἀριστα ἢ καλῶς κατὰ τὸ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1866 Β. Διάταγμα καὶ σὺνταμα ὑπηρεσίαν εἰρηνοδίκου τοῦλάχιστον διετῆ ἢ ὑπηρεσίαν συμβολαιογράφου τοῦλάχιστον τριετῆ· 4) ὁ μετελθὼν ἐπὶ ἐξουσίαν τὸ ἔργον τοῦ συμβολαιογράφου 5) ὁ διατελέσας γραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου ἢ γραμματεὺς εἰρηνοδικείου ἐπὶ δέκα ἔτη 6) ὁ διατελέσας ἐπὶ πενταετίαν εἰς ἐμμίσθον προξενικὴν θέσιν ὡς προϊστάμενος ἢ γραμματεὺς. — Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου διατελοῦντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ μὴ ἔχοντες τὰ ἀνωτέρω προσόντα διατηροῦνται, ἀπολυθέντες ὅμως δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσιν ἐν νέῳ.

Δι κ η γ ὀ ρ ο ι

6. Διὰ νὰ διορισθῇ τις δικηγόρος παρὰ πρωτοδικαῖς, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ συνεπληρωμένον τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας του, βεβαιουμένης διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ διὰ τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων, νὰ ἔχη τοῦλάχιστον πτυχίον προλῦτου τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου ὁμοταγούς Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρὸν Ἰονίου Ἀκαδημίας, ὑποστὰς σὺνταμα πρακτικὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τοῦ προέδρου, εἰσαγγελέως καὶ ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ προέδρου καὶ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν. Αἱ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐξετάσεις γίνονται κατὰ τὰ διὰ Βασιλικῶν διαταγμάτων κανονισθόμενα. Ἵνα γίνῃ ὅπως δεκτὸς τις εἰς ἐξέτασιν, ἀπαιτεῖται νὰ παραστή 1) δίπλωμα ἢ πιστοποιητικὸν τοῦ προτάμενος ὅτι ἐνεκρίθη ὡς διδάκτωρ ἢ προλῦτης, 2) ἀπόδειξιν ὅτι ἐγμνήσθη, κατὰ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐξέτασιν καὶ ἐγκρίσιν του, παρὰ δικηγόρου ἐπὶ ἑν τοῦλάχιστον ἔτος, ἢ διατελέσας ἐπὶ διετίαν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ εἰρηνοδικῆς ἢ γραμματεὺς πολυμελοῦς δικαστηρίου ἢ εἰρηνοδικείου, 3) πιστοποιητικὸν τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι κατετέθησαν 50 δραχμαὶ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς. — Ἵνα ὁ ἐξετασθεὶς θεωρηθῇ ὡς ἐπιτυχὼν, πρέπει νὰ λάβῃ τὸν βαθμὸν ἀριστα, λίαν καλῶς ἢ καλῶς ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τῶν τε προφορικῶν καὶ τῶν ἐγγράφων ἐξετάσεων. Οἱ ἀπορρίπτοντες δὲν δύνανται νὰ προσέλθωσιν εἰς νέαν ἐξέτασιν πρὶν ἢ παρέλθωσιν ἑξήμηνες. — Οὐδεὶς προβιβάζεται δικηγόρος παρ' ἐφέταις μὲν, ἂν δὲν ὑπερέβησεν ὡς δικηγόρος παρὰ Πρωτοδικαῖς ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη, ἐπὶ τρία ἔτη ὡς ἐμμίσθος παρέβητος παρὰ πρωτοδικαῖς, πρωτοδικῆς, ἀντεισαγγελέως ἢ εἰρηνοδικῆς, συνυπολογιζόμενων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τριετοῦς ὡς ἄνω ὑπηρεσίας· παρὰ δὲ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ἂν δὲν ὑπερέβη-

13. "Όσοι κατεδικάσθησαν ἐπὶ κακούργημάτι, ἢ, κατὰ τὰς εἰς τὰ ἄρθρα 22 καὶ 24 τοῦ ποιν. νόμου ἀναφερομένης περιστά-

σεν ἐπὶ τρία ἔτη ὡσαύτως ὡς δικηγόρος παρ' ἑφ'ἑταίς ἢ ἐπὶ δικτὸ τοῦλάχιστον ἔτη παρὰ Πρωτοδικαίς ἢ ἐπὶ δικταετίαν ὡς πρωτοδικῆς. Περὶ παντὸς δὲ τοιούτου προδικασμοῦ προηγεῖται γνωμοδότησις τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ ὑπηρετήσεν, ἐπὶ τῇ βάσει πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, κακυρωμένου ὑπὸ τοῦ προέδρου. — Οἱ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐξερχόμενοι ἀνώτεροι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ διορισθῶσι δικηγόροι παρὰ παντὶ δικαστηρίῳ, ἂν ἐπὶ τριετίαν διετέλεσαν εἰς δικαστικὴν θέσιν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίς Εἰσαγγελέως καὶ ἀνωτέρω. — Οἱ ἀποκτήσαντες μέχρι τοῦδε τὸ δικαίωμα τοῦ δικηγόρου καὶ μὴ ὄντες διορισμένοι δικηγόροι διατηροῦσι τὸ δικαίωμα νὰ διορισθῶσιν αὐτοὶ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, παρ' οἷς διετέλεσαν, καὶ ἂν κεν ἔχωσι τὰ ἀνωτέρω ὀριζόμενα προσόντα. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν δικηγόρων δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ, οὐδὲ δύναται νὰ μετατεθῇ δικηγόρος ἀνευ τῆς συναινέσεως αὐτοῦ. Οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ παυθῇ ὀριστικῶς, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 21, 22 καὶ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Αἱ ἀθροωτικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἀρμοδίων δικαστικῶν συμβουλίων ἐπὶ πειθαρχικῶν παραπτώματων τῶν δικηγόρων δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν μεταρρυθμιστικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἱπουργείου, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν καταδικαστικῶν τοιούτων ἀποφάσεων δὲν δύναται νὰ ἐπιτείνῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν πειθαρχικὴν ποινὴν.

Πάρεδρος εἰρηνοδικείων καὶ πολυμελῶν δικαστηρίων

7. Ἐν τοῖς Εἰρηνοδικείοις τῶν πόλεων, ἐν αἷς ἐδρεύουσι πρωτοδικεῖα, διορίζονται ἐκ τῶν δικηγόρων δύο πάρεδροι τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὁ μὲν πρῶτος, ὁ δὲ δεύτερος, οἵτινες ἀναπληροῦσι κατὰ τὴν τάξιν ταύτην τὸν Εἰρηνοδικὴν ἀπόντα ἢ κωλυόμενον· οἱ πάρεδροι οὗτοι διορίζονται καὶ παύονται κατὰ πρότασιν τοῦ ἀρμοδίου παρὰ πρωτοδικικῆς Εἰσαγγελέως. — Ἐν τοῖς λοιποῖς Εἰρηνοδικείοις ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου εἶναι ἀποδικαιῶς καὶ πάρεδρος αὐτοῦ καὶ ἀναπληροῖ τὸν εἰρηνοδικὴν ἀπόντα ἢ ὅπωςδήποτε κωλυόμενον. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, τὸν γραμματεῖα ἀναπληροῖ ὁ ὑπογραμματεὺς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

8. Οἱ πάρεδροι τῶν ἑφ'ἑταίων καὶ τῶν Πρωτοδικείων ἐκλέγονται ἐκ τῶν ἐχόντων διπλωμα νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου ἡμοταγοῦς Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρὸν Ἰονίου ἀκαδημίας καὶ μετὰ διετὴ τοῦλάχιστον ἐξέσκησην τοῦ δικηγόρικοῦ ἐπαγγέλματος παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, παρ' ᾧ πρόκειται νὰ ὑπηρετήσωσι· διορίζονται δὲ κατὰ πρότασιν τῆς ὁλομελείας τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.

Πρωτοδικεῖ καὶ ἀντεισαγγελεῖς

9. (Κατ'εργήθη διὰ τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου νόμου Β' 11' τοῦ 1892, κανονίζοντος διὰ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ 7 καὶ 8 τὰ τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀντεισαγγελέων καὶ πρωτοδικῶν).

σεις, ἐπὶ πλημμελήματι, δὲν θύνανται νὰ διορισθῶσι πρόεδροὶ δικασταί, εἰσαγγελεῖς, γραμματεῖς, πᾶρεδροι, ἢ εἰς ἄλλαν βίαν.

**Προβιβάσιμοι καὶ διορισμοὶ εἰς ἀνωτέρως
δικαστικὰς θέσεις**

10. Εἰσαγγελεὺς παρὰ Πρωτοδικαίᾳ διορίζεται ὁ ἐπὶ τετραετίαν ὡς πρωτοδίκης ἢ ὁ ἐπὶ διετίαν ὡς τοιοῦτος καὶ ἐπὶ διετίαν ὡς ἀντεισαγγελεὺς ἢ ὁ ἐπὶ πενταετίαν ὡς ἀντεισαγγελεὺς ὑπηρετήσας. Πρόεδρος δὲ Πρωτοδικῶν διορίζεται ὁ ὑπηρετήσας ὡς εἰσαγγελεὺς ἐπὶ διετίαν, ἂν συνάμα διετέλῃ καὶ πρωτοδίκης ἐπὶ διετίαν, καὶ ὁ ὑπηρετήσας ἐπὶ πενταετίαν ὡς πρωτοδίκης. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρον 9 τοῦ κατωτέρου δημοσιευομένου νόμου, ΒΨΗ').

11. Ἐφέτης ἢ ἀντεισαγγελεὺς παρ' ἐφέταις διορίζεται ὁ ὡς πρόεδρος Πρωτοδικῶν ἐπὶ δύο ἔτη, ἢ ὡς εἰσαγγελεὺς ἐπὶ τρία ἔτη, ἢ ὡς πρωτοδίκης ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ὑπηρετήσας. — Διὰ τὸν διορισμὸν ὅμως εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν ὡς ἐφέτου ἀπαιτεῖται νὰ διετέλῃσιν οὗτος καὶ πρωτοδίκης τοῦλάχιστον ἐπὶ τριετίαν. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου, ΒΨΗ').

12. Ἀρειοπαγίτης ἢ ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου διορίζεται ὁ ἐπὶ ἑξαετίαν ὡς ἐφέτης, ἢ ἐπὶ τετραετίαν ὡς τοιοῦτος καὶ ἐπὶ τριετίαν ὡς πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἢ ὡς ἀντεισαγγελεὺς παρ' ἐφέταις ἢ ὡς πρόεδρος πρωτοδικῶν ἐπὶ δεκαετίαν ὑπηρετήσας. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου, ΒΨΗ').

13. Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ πρόεδρος Ἐφετῶν διορίζεται ὁ ἐπὶ ἑξαετίαν ὡς ἀρειοπαγίτης, ἢ ἐπὶ τετραετίαν ὡς τοιοῦτος καὶ ἐπὶ τριετίαν ὡς ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ ὁ ἐπὶ δεκαετίαν ὡς ἐφέτης ὑπηρετήσας. Εἰσαγγελεὺς δὲ ἐφετῶν διορίζεται, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, καὶ ὁ ἐπὶ δεκαετίαν ὡς ἐφέτης ἢ ἀντεισαγγελεὺς ἐφετῶν ἢ ἐπὶ δεκαετίαν ὡς πρόεδρος ἢ εἰσαγγελεὺς πρωτοδικῶν ὑπηρετήσας. — Ὁ δὲ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς διορίζεται καὶ πρόεδρος αὐτῶν, ἂν ὑπηρετήσῃν ὡς ἐφέτης ἐπὶ τετραετίαν, ἢ ὡς πρόεδρος πρωτοδικῶν ἐπὶ ἑξαετίαν, ἢ ὡς ἀρειοπαγίτης ἐπὶ ἓν ἔτος. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου, ΒΨΗ').

14. Πρόεδρος ἢ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου διορίζεται ὁ ἐπὶ τριετίαν ὡς ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ ἢ ὡς πρόεδρος ἐφετῶν ὑπηρετήσας. Εἰς τὰς θέσας ταύτας διορίζονται προτέτι 1) ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς μετὰ τριετῇ ὑπηρεσίᾳ, ἂν διετέλῃσιν καὶ ἀρειοπαγίτης ἐπὶ ἑξαετίαν, ἢ ἐπὶ τριετίαν ὡς τοιοῦτος καὶ ἐπὶ τριετίαν ὡς ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ ἐφέτης ἐπὶ δύο ἔτη, ἢ ἐφέτης ἐπὶ πέντε ἔτη καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη ὡς ἀντεισαγγελεὺς Ἐφετῶν, ἢ ἐπὶ δεκαετίαν ὡς πρόεδρος πρωτοδικῶν. 2) ὁ ἀρειοπαγίτης μετὰ δεκαετῇ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὑπηρεσίᾳ. — Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς διορίζεται καὶ πρόεδρος αὐτοῦ.

15. Τὸ χρονικὸν διάστημα διαφόρων τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ θέσεων συνυπολογίζεται καὶ συγκεφαλαιεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὁρισμένου διὰ τὸν προβιβάσιμον χρόνου, ἐξαιρουμένων τῶν βητῶς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ εἰδικῶς προβλεπομένων περιπτώσεων. — Ἡ ὑπηρεσία τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἐπὶ τῷ Δικαιοσύνης Ὑπουργείου, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπουργικοῦ γραμματέως καὶ ἀνωτέρω, τῶν λαμβανομένων ἐκ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας, ἐξομοιοῦται πρὸς

στικήν ὑπηρεσίαν. — Ὁ καταδικασθεὶς σφύνεται ἀμέσως ἐκ τοῦ

τῶν δημοδοθῶν ἐν τῷ δικαστικῷ κλάδῳ θέσιν των ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν των ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας. ἡ δὲ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ ὑπηρεσία των ἐχόντων μὲν δῖπλωμα νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου δημοταγοῦς πανεπιστημίου ἢ τῶν πρῶν Ἰονίου Ἀκαδημίας ἀλλὰ μὴ λαμβανομένων ἐκ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας λογίζεται πρὸς ἀπόκτησιν των κατὰ τὸ ἄρθρον 1) ἀπαιτούμενων προσόντων, ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς ἐξέτασιν διὰ τὴν θέσιν πρωτοδίκου ἢ ἀντεισαγγελέως.

16. (Κατηγορήθη διὰ τοῦ νόμου Β7Η').

17. Καθηγῆται τῆς Νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου διορίζονται, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρῶτοι μὲν ἢ εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν μετὰ τετραετή, ἐφετάι δὲ ἡ ἀντεισαγγελεῖς ἐφετῶν μετὰ ἑξαετή, ἀρειοπαγίται δὲ καὶ ἀνώτεροι, μετὰ δεκαετή ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλῶν.

18. Δικηγόροι, φέροντες δῖπλωμα διδάκτορος ἢ προλῦτου τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου δημοταγοῦς Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρῶν Ἰονίου Ἀκαδημίας καὶ ἀποδεχόμενοι ἐπὶ ἐπιστημονικῇ ἱκανότητι διακρινόμενοι, διορίζονται ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρῶτοι μὲν πρωτοδικῶν μετὰ δεκαετή, ἐφετάι δὲ μετὰ δωδεκαετή, ἀρειοπαγίται δὲ καὶ ἀνώτεροι μετὰ δεκαπενταετή δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν. — Ἀντεισαγγελεῖς δὲ παρ' ἐφέ- ταις ἢ εἰσαγγελεῖς παρὰ πρωτοδικαῖς δύναται νὰ διορισθῇ παρὰ πρωτο- δικαῖς δικηγόρος μετὰ δεκαετή ἐξάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ επαγγέλματος, ἀλλὰ τῇ προηγουμένη γνωμοδοτήσει τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστη- ρίου, παρ' ᾧ ὑπηρετῇ, ὑποστηρίζομένη καὶ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ ἐφετείου, εἰς τὸ ὑπάρχειν τὸ Πρωτοδικεῖον. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 10 τοῦ νόμου Β7Η').

19. Δύνανται νὰ διορισθῶσιν αὐθις εἰς τὴν θέσιν, ἣν καθεῖσαν, ἐκ των ἀπὸ τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας ἀπομακρυνόμενων καὶ μὴ ἐχόντων τὰ ἐν τῇ παρῶν νόμῳ ὀριζόμενα προσόντα οἱ μὲν φέροντες δῖπλωμα τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου δημοταγοῦς Πανεπιστημίου ἢ τῆς πρῶν Ἰονίου Ἀκαδημίας, ἂν ἔχωσιν ἐν ἑλῶ ἐπταετὴ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον καὶ διατέλουσιν ἐπὶ τριετίαν εἰς τὴν θέσιν, εἰς ἣν πρόκειται νὰ ἐπανέλθωσιν· οἱ δὲ ἐστερημένοι δῖπλωματος μετὰ δεκαπενταετὴ τοῦλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον καὶ πενταετὴ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν πρόκειται νὰ ἐπανέλθωσιν. Ἀλλὰ διὰ μὲν τὸν διορισμὸν εἰς θέσιν ἀντεισαγγελέως παρὰ πρωτοδικαῖς, πρωτοδικῶν, ἢ εἰσαγγελέως παρὰ πρωτοδικαῖς, προπαιτεῖται ἡ γνωμοδότη- σις τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ ἐφετείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῦ προκειται νὰ γίνῃ ὁ διορισμός· διὰ δὲ τὸν διορισμὸν εἰς θέσιν ἀνω- τέραν των εἰρημμένων, ἢ γνωμοδότησις τοῦ πρῶτου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. — Οἱ διατελοῦντες ἤδη ἐν τῇ εἰσαγγελικῇ ὑπηρεσίᾳ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως καὶ ἀνωτέρω καὶ μὴ κατηγμένοι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρῶντος νόμου εἰδικῶς ἀπαιτούμενα προσόντα λογίζονται ὡς ἔχοντες τὰ προσόντα τῆς θέσεως, ἣν κατέχουσιν, οἱ μὲν ἔχον- τες δῖπλωμα νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ξένου δημοταγοῦς Πανεπιστη- μίου ἢ τῆς πρῶν Ἰονίου Ἀκαδημίας, ἂν συνεπλήρωσαν διατίαν ἐν τῇ θέ- σει ταύτῃ, οἱ δὲ μὴ ἔχοντες τοιοῦτον δῖπλωμα, ἂν συνεπλήρωσαν δεκαετίαν ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ.

[ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ]

καταλόγου των υπαλλήλων, ἢ των παρέδρων.— (Ἡ τρίτη παράγραφος παραλείπεται ὡς καταργηθεῖσα).

**Περιπτώσεις παύσεως τινῶν ἐκ τῶν μὴ ἰσοδίων
δικαστικῶν υπαλλήλων**

20. (Κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου ,ΒΉΝ').

Εἰδικοὶ διατάξεις

21. Οἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 4, 5, 6 καὶ 9 τοῦ παρόντος νόμου προσερχόμενοι εἰς ἐξέτασιν διὰ τὰς θέσεις τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ πταισματοδίκου, τοῦ συμβολαιογράφου ἢ τοῦ ὑποθηκοφύλακος, τοῦ δικηγόρου, τοῦ πρωτοδίκου ἢ τοῦ ἀντεπιστηγμένου ἀρτίζουν συγχρόνως μὲ τὴν περὶ ἐξετάσεως αἰτήσιν νὰ καταθέσωσι παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ εἰκείου δικαστηρίου οἱ πρῶτοι δραχμὰς 25, οἱ δευτέραι δρ. 20, οἱ τρίται δρ. 30 καὶ οἱ τελευταῖαι δρ. 50. Τὰ ποσὰ δὲ ταῦτα χρησιμεύουσιν εἰς ἀντιμισθίαν τῶν ἀποτελούντων ἐκάστοτε τὰς ἐξεταστικὰς ἐπιτροπὰς διὰ τὴν ἐκτακτὸν τάσιν ἐργασίαν καὶ διανέμονται μεταξὺ αὐτῶν. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ,ΒΉΝ').

Γενικὴ διατάξεις

22. Πᾶσαι αἱ ἀντικείμεναι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις, ἰδίως δὲ αἱ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων περὶ προσόντων, διορισμοῦ καὶ παύσεως τῶν δικαστικῶν υπαλλήλων καταργουμέναι, ἐξαίρεται τῶν περὶ παρέδρων τῶν εἰρηνοδικείων ἰσχυρῶν ἤδη διατάξεων. αὗτινες ἐξακολουθήσουσιν ἰσχύεσθαι μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου 1878, καὶ ἢν θέλει ἀρχίσαι ἡ ἰσχὺς τῶν ὀρισμῶν τοῦ ἁρθροῦ 7. — Ἐν δ' ἑτοὶς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου οὐδεὶς δύναται νὰ διατηρηθῇ εἰς δικαστικὴν θέσιν μὴ ἰσοδίων, ἂν δὲν ἔχῃ τὰ δι' αὐτοῦ ὀριζόμενα προσόντα.

23. Πᾶς δικαστικὸς διορισμὸς, γενόμενος ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, δὲν παρέχει δικαίωμα εἰς τὸν διοριζόμενον ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ καὶ τῶν ἀποδογῶν.

24. Οὐδὲν ἐκ τῶν περὶ παύσεων ὀρισμῶν τοῦ παρόντος νόμου δύναται νὰ πηγάζῃ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου. (1)

N. ,ΒΉΝ' τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1892. Περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν υπαλλήλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ ἐμμεσῶν παρέδρων.

1. Πρὸς τοῖς κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀμίσθοις

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ νόμῳ ,ΒΡΠΘ' (ὅστις συνεγνωθῇ ἀνωτέρω μετὰ τοῦ ΧΕΣ') περιλαμβάνεται καὶ δευτέρου ἁρθρον, δι' οὗ καταργεῖται τὸ ἄλλοτε ἰσχυρὸν διάταγμα περὶ ἐξετάσεως τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τὸ διάταγμα τῆς 27 Ἰουλίου 1836 περὶ ἐξετάσεως τῶν δικηγόρων.

διορίζονται διὰ Β. διατάγματος καὶ ἑμμισθοὶ πάρεδροι παρὰ τοῖς Πρωτοδικείοις, τοῖς ἐδραζομένοις ὅπου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ἢ τοῖς ἀποτελουμένοις ἐξ ἑπτὰ τοῦλάχιστον δικαστῶν.

2. Ὁ ἀριθμὸς τῶν παρὰ Πρωτοδικαίς ἀντεισαγγελέων καὶ πρωτοδικῶν ἑλαττοῦται, ἐφ' ὅσον ἐπὶ διετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ἤθελαν κενωθῇ τοιαῦται θέσεις. Καθόσον δὲ ἑλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς τούτων, διορίζονται ἑμμισθοὶ πάρεδροι. — Εἰς τὰς κενουμένας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διετίας θέσεις Πρωτοδικῶν καὶ παρὰ Πρωτοδικαίς ἀντεισαγγελέων διορίζονται οἱ ἐκ τῶν ἐμμισθίων παρέδρων ἔχοντες τὰ διὰ τὴν θέσιν ταύτην ἀπαιτούμενα προσόντα. — Αἱ κεναὶ θέσεις ἐμμισθίων παρέδρων συμπληροῦνται κατὰ τὰ ἐπόμενα ἄρθρα. — Οἱ ἑμμισθοὶ πάρεδροι δὲν μετατίθενται, προηγούμεναι δὲ τῶν ἐμμισθίων εἰς τὴν συγκρίτησιν τοῦ δικαστηρίου.

3. Εἰς θέσιν ἐμμισθοῦ παρέδρου διορίζεται ὁ εὐδοκίμησας ἐν διαγωνισμῷ, διεξαγομένῳ ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ὑπὸ τοῦ προέδρου, εἰσαγγελέως καὶ ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ προέδρου καὶ εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν καὶ δύο καθηγητῶν τῆς νομικῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου σχολῆς, ὑπὸ ταύτης ἐρριζομένων. — Ὡς εὐδοκίμησας ἐν διαγωνισμῷ θεωρεῖται ὁ λαθὼν τοῦλάχιστον τὸν βαθμὸν «καλῶς», μεταξὺ δὲ πλειόνων εὐδοκίμησάντων προτιμᾶται ὁ λαθὼν ἀνώτερον βαθμὸν. — Δεκτὸς εἰς διαγωνισμὸν εἶναι ὁ ἀσκήσας ἐπὶ διετίαν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ἐνώπιον πολυμελούς δικαστηρίου ἢ ὁ λαθὼν τὴν ἀδειαν τοῦ δικηγεῖν καὶ ὑπηρετήσας ἐπὶ διετίαν ὡς γραμματεὺς πολυμελούς δικαστηρίου ἢ ὡς εἰρηνοδίκης. — Δὲν εἶναι δεκτὸς εἰς διαγωνισμὸν ὁ ὑπερβὰς τὸ 33 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — Οἱ διαγωνιζόμενοι ἐφείλουσι, πρὶν ἢ ὑποβληθῶσιν εἰς ἑξετάσεις, νὰ καταθέσωσι παρὰ τῇ γραμματεῖ τοῦ Ἀρείου Πάγου δραμὰς 100, αἵτινες διανέμονται μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτῶν ἐργασίαν.

4. Ὁ διαγωνισμὸς προκηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, πρὶς πλήρωσιν κενῶν θέσεων ἐμμισθίων παρέδρων. — Διὰ Β. διατάγματος ὁριοθετοῦνται αἱ λεπτομέρειαι τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ὁ τρόπος τῆς βαθμολογίας τῶν διαγωνιζομένων. Ὁ προκηρυχθεὶς διαγωνισμὸς δὲν ἰσχύει, εἰμὴ δι' ἃς προκηρύχθη θέσεις.

5. Οἱ ἑμμισθοὶ πάρεδροι ἔχουσι τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίς ἀντεισαγγελέως, δίδουσι τὸν νενομισμένον τῆς ὑπηρεσίας ἔρκον ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἐφετείου, ὑπὸκεινται εἰς τὰς περὶ ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας καὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας διατάξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς πολιτικῆς Δικονομίας καὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1875 ὑπὸ στοιχ. ΦΜ' νόμου.

6. Εἰς ἐμμισθὸν πάρεδρον δύνανται νὰ ἀνατιθῶσι διὰ Β. διατάγματος τὰ καθήκοντα ἀντεισαγγελέως παρὰ Πρωτοδικαίς, ἐν εὐδαίμῳ ὅπως περιπτώσει ἐπιτρέπεται ἢ ἐκπληρώσει τῶν καθήκόντων τῶν πέραν τοῦ ἔτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ διορισμοῦ ἀντεισαγγελέων παρὰ Πρωτοδικαίς καὶ Πρωτοδικῶν.

7. Ὅπως διορισθῇ τις ἀντεισαγγελεὺς παρὰ Πρωτοδικαίς ἢ πρωτοδικῆς, ἀπαιτεῖται προηγουμένη διετής τοῦλάχιστον ὑπηρεσία ἐμμισθοῦ παρέδρου καὶ

γνωμοδότησις ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ τοῦ τῆς ἐλομελείας τοῦ ἀρμοδίου Ἐφετείου. — Ἡ γνωμοδότησις αὕτη προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ παρὰ Πρωτοδικτικῆς εἰσαγγελίας διὰ τοῦ παρ' Ἐφέταις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς διετίας· τὸ δὲ Ἐφετεῖον ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀποφαίνεται ἐν ἐλομελείᾳ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας κατὰ πλειονοψησίαν, παρευρισκομένου καὶ ἔχοντος ψῆφον καὶ τοῦ εἰσαγγελέως. Ἡ διορία τῶν 13 ἡμερῶν παρατείνεται ἐν περιπτώσει καὶ ἢν δὲν εὐρίσκονται παρόντες Ἐφέται ἀριθμοῦ ὀριζομένου ἐν τῷ ἑπομένῳ ἑδαφίῳ. — Ἐν οἷς Ἐφετείοις ὁ καθὼς τῶν δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, δὲν ὑπερβαίνει τοὺς πέντε, τὴν ἐλομελείαν ἀποτελοῦσιν ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου· ἐν τοῖς ἔχουσι μείζονα ἀριθμὸν, τοῦλάχιστον τὰ τέσσαρα πέμπτα τῶν μελῶν αὐτοῦ. Ἐν τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν ἡ ἐλομελεία ἀποτελεῖται ἐκ δέκα καὶ πέντε τοῦλάχιστον δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου. — Ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ὑπεβάλλεται διὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον, ὅπου ἐγγράφει ἐν βιβλίῳ, ἐπὶ τούτῳ τηρουμένῳ, τοὺς ἐμμέλους πατέδρους, ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ τῶν ὁποίων ἐγνωμοδότησε κατὰ πλειονοψησίαν τὸ Ἐφετεῖον. — Ἐάν ἡ γνωμοδότησις ἦναι ἐναντία τοῦ διορισμοῦ, ὁ Ἰπουργὸς προκαλεῖ τὸ περὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐμμέλου πατέδρου Βασιλικὴν διάταγμα. — Οἱ διατελοῦντες νῦν εἰς τὴν θέσιν τοῦ παρὰ Πρωτοδικτικῆς ἀντεισαγγελίας λογίζονται ὡς ἔχοντες τὰ προσόντα τῆς θέσεως ταύτης· ἵνα μετατεθῶσιν ὅμως εἰς θέσιν ἰσότιον ἢ προαχθῶσιν εἰς τοιαύτην, ἀπαιτεῖται νὰ γνωμοδοτήσῃ ὑπὲρ τῆς μεταθέσεως τῶν ἢ τῆς προαγωγῆς τῶν ἢ ἐλομελεία τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἄρθρον 10.

8. Αἱ κεναὶ θέσεις τῶν ἀντεισαγγελέων καὶ πρωτοδικῶν πληροῦνται διὰ τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀριζομένων ἐμμέλων πατέδρων κατὰ τὴν σειράν τοῦ διορισμοῦ τῶν ὡς τοιούτων. Ἀν ὑπάρχωσι συνάμα κεναὶ θέσεις ἀντεισαγγελέως καὶ πρωτοδικικοῦ, εἰς τὴν τοῦ πρωτοδικικοῦ θέσιν διορίζεται κατὰ τὸν διορισμὸν ἀρχαιότερος πατέδρος. Ὁ διορισθεὶς ἀντεισαγγελεὺς διορίζεται εἰς τὴν πρώτην κενωθεῖσαν θέσιν πρωτοδικικοῦ. — Ἐν περιπτώσει συγχρόνου διορισμοῦ εἰς θέσιν πατέδρου, λογίζεται ἀρχαιότερος ὁ τυχὼν ἀνωτέρου βαθμοῦ κατὰ τὸν διαγωνισμὸν. Ἐν περιπτώσει δὲ, καὶ ἢν ἔτυχεν τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ πλείονες τοῦ ἐνός, προτιμᾶται ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς διηγήρηται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ διορισμοῦ εἰσαγγελέων καὶ περὶ τῶν ἀπαιτουμένων γνωμοδοτήσεων πρὸς προαγωγὴν τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν.

9. Εἰσαγγελεὺς παρὰ Πρωτοδικτικῆς προδίδάζεται ἢ διορίζεται ὁ ὑπαρξάσας ἐπὶ τετραετίαν ὡς εἰσαγγελεὺς ἢ ἐπὶ πενταετίαν ὡς ἀντεισαγγελεὺς παρὰ Πρωτοδικτικῆς ἢ πρωτοδικικῆς, ἢ ἐπὶ ὅκταετίαν ὡς διηγήρηται παρὰ Πρωτοδικτικῆς, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τοῦ Ἐφετείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦ ὑπαρξῇ ἢ ὑπαρξέτω καὶ ὃν χρέον ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ γνωμοδότησις αὕτη, γενομένη κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 7, προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διὰ τοῦ παρ' Ἐφέταις εἰσαγγελέως. — Ἐάν ἡ γνωμοδότησις ἦναι ἐναντία τοῦ διορισμοῦ, δὲν δύναται νὰ προκληθῇ ἐκ νέου τοιαύτη πρὸ τῆς παρελεύσεως δύο ἐτῶν.

10. Ἀντεισαγγελεὺς παρ' Ἐφέταις ἢ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι, ἢ εἰσαγγελεὺς παρ' Ἐφέταις, διορίζεται ἢ προδίδάζεται ὁ ἔχων τὰ ἀπαιτούμενα δι' ἐκάστην τῶν θέσεων τούτων προσόντα κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 11, 12, 13 καὶ 18 § 1 τοῦ νόμου ΧΝς· περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν τῆς ἐλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, γενομένην κατὰ τὰ ἄρθρα 7 καὶ 9. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 12 ἴδασ, ἐ' τοῦ νόμου τούτου ἢ γνωμοδότησις αὕτη δὲν ἀπαιτεῖται. — Οἱ διατελοῦντες νῦν εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ παρὰ Πρωτοδικαεῖς εἰσαγγελέως καὶ ἀνω θεωροῦνται ὡς ἔχοντες τὰ προσόντα κατὰ τὸν νόμον τούτον.

11. Αἱ θέσεις τοῦ παρὰ Πρωτοδικαεῖς εἰσαγγελέως, τοῦ παρ' Ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι ἀντεισαγγελέως ἐξομοιοῦνται, ὡς πρὸς τὰ προσόντα καὶ τὸν χρόνον διὰ τὴν μετάθεσιν εἰς ἰσὸδιον θέσιν ἢ τὴν προαγωγὴν εἰς ἀνωτέραν ἰσὸδιον ἢ μὲν, πρὸς τὰς ἐξομοιωθῆναι ἰσοδίου θέσεις. Ἀλλὰ ἐπὶ τῇ μετάθεσιν ἢ προαγωγῇ εἰς ἰσὸδιον θέσιν ἀπαιτεῖται γνωμοδότησις τῆς ἐλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον. — Ἐν αἷς περιπτώσεσι κατὰ τὸν νόμον τούτον καὶ τὸν νόμον ΧΞς· ὁρίζεται χρόνος δικηγορικῆς ὑπηρεσίας πρὸς διορισμὸν εἰς δικαστικὴν θέσιν, λογίζεται ὡς τοιαύτη καὶ ἡ δικαστικὴ ὑπηρεσία ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ παρὰ Πρωτοδικαεῖς ἀντεισαγγελέως καὶ ἀνωτέρου.

12. Ἀντὶ τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 16 τοῦ νόμου ΧΞς· ἀπαιτούμενων γνωμοδοτήσεων διὰ τὸν προδιδασκὸν πρωτοδικοῦ εἰς πρέδρον Πρωτοδικῶν ἢ ἐφέτην, ἢ πρέδρον Πρωτοδικῶν εἰς ἐφέτην, ἀπαιτεῖται ἵνα, ὑπὲρ μὲν τῆς προαγωγῆς τοῦ πρωτοδικοῦ εἰς πρέδρον Πρωτοδικῶν, γνωμοδοτήσῃ ἡ ἐλομελία τοῦ Ἐφετείου, ὑπὲρ δὲ τῆς προαγωγῆς τούτου εἰς ἐφέτην ἢ τοῦ πρέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς ἐφέτην ἢ ἀνωτέραν θέσιν, ἡ ἐλομελία τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 7, 9 καὶ 10. — Ὁ προδιδασκὸς τοῦ ἀντιπρέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν πρέδρων καὶ εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν, τῶν Ἀρειπαγυτῶν καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι ἀντεισαγγελέως καὶ τῶν ἐφετῶν εἰς ἀνωτέραν θέσιν γίνεται κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἱπουργικοῦ Συμβουλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ περιπτώσεων πύσεως.

13. Οἱ παρὰ Πρωτοδικαεῖς καὶ παρ' Ἐφέταις ἀντεισαγγελεῖς καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγι ἀντεισαγγελεὺς παύονται ὀριστικῶς τῆς ὑπηρεσίας· α') εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 21, 22 καὶ 24 τοῦ Ποινικοῦ νόμου· β') ἂν ἀπέλθωσι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων των ἐπὶ μῆνα ἀνευ ἀδείας· γ') ἂν ἔνεκεν νόσου καταστῶσιν ἀνίκανοι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των πλέον τῶν τριῶν μηνῶν, κατὰ ἑνορκον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικαεῖς πιστοποιήσιν δύο ἱατρῶν· δ') ἂν τιμωρηθῶσι πειθαρχικῶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ δις ἐντὸς ἔτους· ε') ἂν καταδειχθῶσιν ἀνίκανοι ἢ ἀμελεῖς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των ἢ ἀποδείξωσιν ἀναξιοπρεπῆ ἢ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν θέσιν των διαγωγὴν· ς') ἂν καταργηθῇ ἡ θέσις, εἰς ἣν διατελοῦσιν. — Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν στοιχ. δ' καὶ ε' ἀπαιτεῖται προεὶς ὅπως γνωμοδοτήσῃ ὑπὲρ τῆς πύσεως περὶ μὲν ἀντεισαγγε-

γελείας ἢ εἰσαγγελείας παρὰ Πρωτοδικαίης ἢ Διομέλειαν τοῦ Ἀρμοδίου Ἐφετείου, περὶ δὲ ἀντεισαγγελείας ἢ εἰσαγγελείας παρ' Ἐφετείης ἢ ἀντεισαγγελείας παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἢ Διομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Αἱ γνωμοδοτήσεις αὐταὶ προκαλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἱπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διὰ τῶν Ἀρμοδίων εἰσαγγελέων καὶ γίνονται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἁρθῶν 7, 9 καὶ 10. — Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς παύεται μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν στοιχ. α', δ' καὶ γ' τοῦ ἁρθρου τούτου. ἐν δὲ τῇ περιπτώσει πείρας ἡλικίας τιμωρίας ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὴν παύσιν αὐτοῦ αἱ διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν. — Οἱ ἑμβριθεῖς πάρεδρονες πλὴν τῆς περιπτώσεως τοῦ ἁρθρου 7, παύονται ὁριστικῶς τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὰς περιπτώσεις καὶ ὑπὸ τὰς ἐγγυήσεις τοῦ ἁρθρου τούτου. — Ὁ παυθεὶς ἔνεκα καταδίκης, κατὰ τὰ ἁρθρα 21 καὶ 22 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, δὲν δύναται νὰ διορισθῇ πλεον εἰς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν. Ὁ ἔνεκα καταδίκης δυνάμει τοῦ ἁρθρου 24 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου παυθεὶς δὲν δύναται νὰ διορισθῇ ἐκ νέου εἰς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντος χρόνου τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἀνάγκησιν ὁριστικῆς ὑπηρεσίας, δὲ παυθεὶς διὰ τινος τῶν ὑπὸ στοιχ. δ', δ' καὶ ε' τοῦ ἁρθρου τούτου περιπτώσεων δὲν δύναται νὰ ἀπανέλθῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν πρὸ τῆς παρελεύσεως διετίας ἀπὸ τῆς παύσεως. — Ἐν ὁδωμῇ βίου περιπτώσει δύναται τις νὰ διορισθῇ ἐκ νέου εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, ἐὰν προηγουμένως δὲν γνωμοδοτήσῃ ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἢ Διομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὰ ἁρθρα 7, 9 καὶ 10.

14. Αἱ περιπτώσεις παύσεως, αἱ ὀριζόμεναι ἐν τοῖς στοιχείοις α'-ε' τοῦ προηγουμένου ἁρθρου, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ δικαστικῶν ἐν γένει γραμματέων εἰρηνοδίκων, εἰδικῶν πταισματοδίκων, συμβολαιογράφων καὶ εἰδικῶν ὑποθηκοφύλακων. — Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ στοιχ. ε' ἀπαίτεται προσετιθεμένη προκειμένου μὲν περὶ εἰρηνοδίκου ἢ εἰδικοῦ πταισματοδίκου, γραμματέως Πρωτοδικείου, Εἰρηνοδικείου ἢ Εἰδικοῦ Πταισματοδικείου, συμβολαιογράφου ἢ εἰδικοῦ ὑποθηκοφύλακος, γνωμοδοτήσασιν ὑπὲρ τῆς παύσεως οἱ ἀρμόδιοι εἰσαγγελεῖς τῶν Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετείων, προκειμένου δὲ περὶ γραμματέων ἀνωτέρου δικαστηρίου, γνωμοδοτήσασιν ἀπὸ κοινεῦ ὑπὲρ τῆς παύσεως ὁ πρὸς ὅρος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ οἰκείου δικαστηρίου. — Ὁ παυθεὶς δύναται νὰ διορισθῇ ἐκ νέου εἰς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν μόνον κατὰ τὰς περιπτώσεις καλ' ὡς περὶτρέπεται τοῦτο κατὰ τὴν πέμπτην παράγραφον τοῦ προηγουμένου ἁρθρου καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἐν αὐτῇ ὀριζομένου χρόνου. ἐὰν ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ τοῦ γνωμοδοτήσῃ ἢ Διομέλειαν τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς δὲ ὑπὲρ τοῦ ἐπαύθη, ἐν συμβουλίῳ καὶ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, παρευρισκομένου καὶ τῶν εἰσαγγελέων καὶ ἔχοντος ψήφον. — Ἱπογραμματαῖς ἢ γραφεῖς Πρωτοδικείου Ἐφετείου ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν δύναται νὰ παύθῃ ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἐμὴν τῇ ἐγκρίσει τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, ἔπερ ἀποφαίνεται ἐπὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ γραμματέως ἐκθέσει καὶ μετ' ἀκρόασις τοῦ εἰσαγγελέως ἀπαρρέουται δὲ εἰς τοὺς γραμματεῖς νὰ μεταβάλλωσι τὰς ἐν τῷ ἐτησίῳ προϋπολογισμῷ ἀναγραφόμενας μηνιαίας μισθοδοσίας τῶν ὑπογραμμάτων καὶ γραφέων. — Οἱ παρὰ ταῖς εἰσαγγελείαις ὑπηρετοῦντες δικαστικοὶ ὑπογραμματοῖς καὶ γραφεῖς διορίζονται καὶ παύονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ οἰκείου δικαστηρίου κατ' ἐγγράφον αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως, δὲ δὲ μισθὸς τούτων ὀρίζεται

ὡς μέχρι τοῦδε, ὑπὸ τῶν εἰσαγγελέων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δεδομένης διὰ τοῦ ἐπαιτίου προϋπολογισμοῦ πιστώσεως διὰ τὸ βελητικὸν προσωπικὸν ἐκείνης τῶν εἰσαγγελιῶν, ἀλλ' οὐδενὸς τῶν ὑπογραμμάτων ὁ μισθὸς δύναται νὰ ὀρίσθῃ ἄνωτερος τοῦ μισθοῦ τοῦ πρὸς τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ γραμματέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

13. Καταργοῦνται τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 ΧΞς νόμου, ὡς τροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1887 ΛΦΝΓ' νόμου, τὰ ἄρθρα 10 καὶ 20 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1890 ΛΙΒΔ' νόμου « περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου ΛΦΝΓ' τοῦ 1887 » καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον.

Β. Δ. τῆς 4 Ἰανουαρίου 1878. Πρὸς ἀκτέλεσιν τοῦ περὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1877 ΧΞς νόμου.

Α'. Περὶ ἐξετάσεως καὶ διορισμοῦ τῶν δικαστικῶν γραφέων καὶ ὑπογραμμάτων

1. Ὁ θέλων νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν διὰ τὴν θέσιν γραμματέως εἰρηνοδικοῦ, γραφέως ἢ ὑπογραμματοῦς πολυμελοῦς δικαστηρίου, ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν γραμματεὶα τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ αἰτεῖται νὰ ἐξετασθῇ, ἐν πρωτοτύποις ἢ ἐν κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις, τὰ ἐγγράφα ταπεινῶν δεικνύντα ὅτι κεκτητὴι τὰ ἐν ταῖς § α' ἢ β' τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα. Ὁ γραμματεὺς διαβιβάζει τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν εἰρηνοδίκον ἢ τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, παρ' ὧν ἐξελέγχεται ἡ ἀκριβεία τῶν ἀποδεικνύντων τὰ προσόντα τοῦ αἰτούντος ἐγγράφων, καὶ, τοῦτου βεβαιωθέντος, ὀρίζεται παρ' αὐτῶν ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας καὶ εἰδοποιεῖται ὑπὸ τοῦ γραμματέως ὁ αἰτών. (Σημειωτέον ὅτι διὰ τὴν θέσιν γραμματέως εἰρηνοδικικοῦ ἐξετάσεις δὲν ὤφιστανται νῦν, ἅτε τροποποιηθέντος τοῦ ἀρχικοῦ δευτέρου ἁρθροῦ τοῦ νόμου ΧΞς (ὅπερ καθιέρου τοιαύτας) διὰ τοῦ νόμου ΒΡΠΘ').

2. Ἡ δοκιμασία γίνεται ἐν τοῖς δικαστικοῖς γραφεῖσι τοῦ μὲν ὑποψηφίου διὰ τὴν θέσιν ὑπογραμματοῦς εἰρηνοδικοῦ, ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδικοῦ, παρόντος καὶ τοῦ γραμματέως, τοῦ δὲ ὑποψηφίου διὰ τὴν θέσιν γραφέως ἢ ὑπογραμματοῦς πολυμελοῦς δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου, συγκροτουμένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ συνίσταται εἰς ἐγγράφων καὶ προφορικὴν ἐξέτασιν περὶ τῆς γραμμικῆς τοῦ ἐξεταζομένου ἱκανότητος, τῆς εὐχερείας καὶ τῆς ἀκριβείας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν ἰδεῶν του, καὶ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐμπειρίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων, ὅπερ πρὸκειται νὰ ἀναλάβῃ. — Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐξετάσεως ἀποφαινεται διὰ πρακτικοῦ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὁ εἰρηνοδίκος μόνος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ εἰσαγγελέως, τὰ δὲ πρακτικὰ παραδίδονται εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ δικαστηρίου, ὅστις δύναται, συμμορφούμενος πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 123 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, νὰ πρὸβῃ εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ ἐπιτυχόντος.

3. Ὁ αἰτών νὰ διορισθῇ ὑπογραμματοῦς πολυμελοῦς δικαστηρίου καὶ μὴ

υποκείμενος εις δοκιμασίαν ὡς ἔχων τὰ ἐν τῇ § γ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου δριζύμενα προσόντα, δεῖλται νὰ ὑποβάλῃ δι' ἀναφοράς εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου τὰποδεικνύοντα τὴν ὑπαρξίν τῶν προσόντων τούτων ἔγγραφα ἐν πρωτοτύποις ἢ ἐν κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις, τὰ ἔγγραφα δὲ ταῦτα ὑποβάλλονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐξέλεξιν συγχερόνως μὲ τὴν αἴτησιν περὶ ἐγκρίσεως τοῦ διορισμοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 123 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

4. Ἐν τῷ ἐκδιδομένῳ ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἔγγραφῳ περὶ παντὸς εἰς τὰς εἰρημένας θέσεις διορισμοῦ πρέπει νὰ μνημονεύωνται ῥητῶς τὰ προσόντα τοῦ διοριζομένου. Τὰ πρακτικὰ δὲ τῆς ἐξετάσεως καὶ τὰ δικαιολογητικὰ τοῦ διορισμοῦ ἔγγραφα, σχετιζόμενα ἐν ἰδιαιτέρῳ φακέλλῳ, διανέμονται εἰς γενικοῦς κατ' ἑτος φακέλλους καὶ κατατίθενται εἰς τὸ δικαστικὸν ἀρχεῖον.

5. Εἰς τὰς περιπτώσεις προσωρινῆς τοῦ γραμματέως ἀναπληρώσεως, λόγῳ συγχερόντων κωλυμάτων ἢ ἀλλείψεως γραμματέως καὶ ὑπογραμματέως, προσλαμβάνεται προσωρινὸς ἀναπληρωτὴς κατὰ τὸ ἄρθρον 123 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

Β'. Περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν γραμματέων τῶν εἰρηνοδικείων καὶ τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων

6. (Ἀντικατέστη διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου Διατάγματος τῆς 27 Ἀπριλίου 1893).

7. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ δριζύμενα ἔγγραφα δεῖλται νὰ ὑποβάλῃ δι' ἀναφοράς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον καὶ πᾶς ὁ αἰτῶν νὰ διορισθῇ εἰς θέσιν γραμματέως πολυμελὲς δικαστηρίου, ἀλλ' ἢ μὲν περὶ τῆς ἡλικίας πιστοποιήσις πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ ὅτι συντελήσῃ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἑτος, τὰ δὲ περὶ τῶν προσόντων αὐτοῦ προσαγόμενα ἔγγραφα πρέπει νὰ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἔχει τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου δριζύμενα προσόντα.

Γ'. Περὶ ἐξετάσεως καὶ διορισμοῦ τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ εἰδικῶν πταισματοδικῶν, τῶν συμβολαιογράφων καὶ εἰδικῶν ὑποθηκοφυλάκων, καὶ τῶν δικηγόρων

8-18. (Κατέστησαν ἄχρηστα διὰ τοῦ Διατ. τῆς 27 Ἀπριλίου 1893).

Δ'. Περὶ ἐξετάσεως τῶν ὑποψηφίων διὰ τὴν θέσιν πρωτοδικῶν ἢ ἀντεισαγγελέως παρὰ πρωτοδικίας καὶ διορισμοῦ εἰς τὰς θέσεις ταύτας

19-23. (Κατέστησαν ἄχρηστα μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου Β'Η').

Ε'. Περὶ προβιθεασμῶν καὶ διορισμῶν εἰς ἀνωτέρως δικαστικὰς θέσεις

24. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν προσόντων κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 10-16 τοῦ νόμου βεβαιοῦται ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἢ τὸν ἀρμοδίον εἰσαγγελεὰ τῶν ἐπισήμων

περί τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ ἐγγράφων ἐν πρωτοτύποις ἢ ἐν κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις, ἢ διὰ πιστοποιήσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων ἐκδιδουμένης ὑπὸ τοῦ δικηπεραιωτοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἱπουργείου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν βιβλίων τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ τεθεωρημένης ὑπὸ τοῦ γενικοῦ γραμματέως ἢ τοῦ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τμηματάρχου. — Ἡ γνωμοδότησις δὲ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ νόμου προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἱπουργείου ἢ ὑποβάλλεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τούτων.

25. Ἡ ἐξακρίθωσις καὶ ὁ ἐλεγχος τῶν προσόντων ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἀρθρῶν 17, 18 καὶ 19 τοῦ νόμου γίνεται διὰ τῆς ὑποβολῆς ὑπὸ τοῦ αἰτούντος τὸν διορισμὸν εἰς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἱπουργεῖον εἰς τὸν ἀρμοδίον Εἰσαγγελεὰ τῶν πρωτοτύπων ἢ κεκυρωμένων ἀντιγράφων τῶν ἀποδεικνύοντων τὴν ὑπαρξίν των προσόντων ἐγγράφων. Ἡ ἀντιγράφων τῶν ἀρμοδίων δικαστικῶν ἀρχῶν προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἱπουργείου ἢ ὑποβάλλεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τούτων.

ΣΤ'. Γενικαὶ διατάξεις

26. Ἐν τῷ Β. Διατάγματι περὶ παντὸς διορισμοῦ εἰς δικαστικὴν θέσιν πρέπει νὰ μνημονεύονται ῥητῶς τὰ προσόντα τοῦ διοριζομένου καὶ ἡ σχετικὴ τοῦ περὶ προσόντων νόμου διάταξις καὶ νὰ ἐπισυνάπτονται τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ὑπαρξίν των προσόντων ἐγγράφα. Εἰς δὲ τὰς περιπτώσεις, καθ' αἷς ἀπαιτεῖται καὶ ἐιδικὴ γνωμοδότησις δικαστικῶν ἀρχῶν ἢ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, πρέπει νὰ μνημονεύται ἐν τῷ Διατ. καὶ ἡ γνωμοδότησις αὕτη καὶ νὰ ἐπισυνάπτονται τὰ περὶ αὐτῆς ἐγγράφα.

27. Ἐν τῷ Β. Διατ. περὶ τῆς πύσεως παντὸς δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ἐκ τῶν ὀριζομένων ἐν τῷ ἀρθρῷ 20 τοῦ νόμου, πρέπει νὰ μνημονεύται ῥητῶς ὁ λόγος τῆς πύσεως καὶ νὰ ἐπισυνάπτονται τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ὑπαρξίν τοῦ λόγου τούτου ἐπίσημα ἐγγράφα.

28. Ἐν τῷ Ἱπουργεῖῳ τῆς Δικαιοσύνης, ἐκτὸς τῶν ἐπιζομένων ἐν τοῖς ἀρθροῖς 10, 12 καὶ 22 τοῦ παρόντος Διατ. βιβλίων, θέλουσι σχηματισθῇ καὶ τὰ ἑξῆς εἰδικὰ βιβλία: α') περὶ τῶν πειθαρχικῶς τιμωρουμένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἐν ᾧ πρέπει νὰ καταχωρίζηται περίληψις τῶν ἀποφάσεων περιέχουσα τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ὑπαλλήλου, τὴν θέσιν αὐτοῦ, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀποφάσεως, τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν καὶ τὰ πειθαρχικὰ παράπτωμα, β') περὶ τῶν πεινομένων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας δικαστικῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθροῦ 20 τοῦ νόμου, ἐν ᾧ πρέπει νὰ σημειῶνται τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ὑπαλλήλου, ἡ θέσις ἣν κατείχεν, ἡ χρονολογία τοῦ Β. Διατ. καὶ ὁ λόγος τῆς πύσεως, καὶ γ') περὶ τῶν γνωμοδοτήσεων τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν διὰ τὸν διορισμὸν ἢ προβιζασμὸν εἰς δικαστικὴν θέσιν, ἐν ᾧ πρέπει νὰ καταχωρίζηται περίληψις ὅλων τῶν τοιοῦτου εἶδους ἐγγράφων.

29. Πρὸς ἐξέλεξιν τῶν προσόντων τῶν ᾗδ' ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατελούντων μὴ ἐσθλῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀφαρμογῇ τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ νόμου, ὡς καὶ πρὸς ἀφαρμογῇ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 11 τοῦ ἀρθροῦ 1873 νόμου, ὡς πρὸς τοὺς γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικεῖων, κατὰ τὰ

δριζόμενα ἐν τῇ § 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ περὶ προσόντων νόμου, θέλουσι ζητηθῇ δι' ἀδηνάου τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου αἱ προσήκουσαι πληροφορίαι παρὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ θέλουσι ταχῶς ὁρισθῶναι διὰ τὴν παροχὴν αὐτῶν προθεσμίας.

Δ. τῆς 27 Ἀπριλίου 1893. Περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου, ΒΡΘΕ' περὶ ἀντικαταστάσεως ἄρθρων τινῶν τῶν νόμων περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

Ἐχόντες ὅπ' ἔχει τὰ ἄρθρα 2, 4, 5 καὶ 6 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΒΡΘΕ' νόμου περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Α'. Περὶ ἐξετάσεως καὶ διορισμοῦ τῶν δικηγόρων

1. Ἡ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ὑποψηφίων δικηγόρων ἐπιτροπὴ συνέρχεται κατὰ τριμηνίαν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ διὰ δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁρισμένην ἡμέραν.

2. Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις προεδρεύει τῆς ἐπιτροπῆς, ὀρίζει διὰ προκηρύξεως αὐτοῦ, καταχωριζομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐξετάσεων, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν καθ' ἣν γενήσεται ἑναεξίς τῶν ἐξετάσεων.

3. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καλυπόμενα ἀναπληροῦνται κατὰ τὸν ὁργανισμόν τῶν δικαστηρίων· οἱ ἀναπληρωταὶ ὅμως δὲν καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν τοῦ καλυπόμενου, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἀνίκουσιν κατὰ τὸν αὐτὸν ὁργανισμόν, οὕτως ὥστε, καλυπόμενου τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς ἐπιτροπῆς προεδρεύει ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεύς, καλυπόμενου δὲ καὶ τούτου, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὕτω καθέτις.

4. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶσιν ὀρεῖλουσι νὰ ὑποβάλωσι μέχρι τῆς προτεραιᾶς τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαγωνισμοῦ ἀναγράφαν πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν ᾗ ἐπισυνάπτονται α') τὰ ἔγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα, ὅτι καὶ κτήνται τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 ἀπαιτούμενα προσόντα, β') ἀπὸδείξεις τοῦ γραμματικῶς τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τῆς γενομένης παρ' αὐτῷ καταθέσεως τῶν πρὸς ἡμοιοχὴν τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς 50 δραχμῶν.

5. Ἡ ἐπιτροπὴ, συναρχομένη ἀνεῦ ἐτέρας προσκλήσεως ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν διὰ τῆς προκηρύξεως ἐρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, ἐξελέγχει τὰ ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων ὑποβληθέντα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἀποφαίνεται περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τῶν αἰτήσεων καὶ κανονίζει ἐν γένει τὰς λεπτομερείας τῶν ἐξετάσεων. Εἰς τὸν μὴ γενομένον δεκτὴν εἰς ἐξέτασιν λόγον ἐλλείψεως προσόντων ἐπιστρέφεται τὸ παρ' αὐτοῦ καταβληθὲν ποσὸν τῶν 50 δραχμῶν.

6. Αἱ ἐξετάσεις εἰσι μᾶλλον πρακτικαί, γίνονται δ' ἐγγράφως καὶ προφορικῶς ἐπὶ τῶν ἐξῆς κλάδων τοῦ δικαίου, 1) τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῖν ἀστικτοῦ δικαίου, 2) τῆς πολιτικῆς δικονομίας, 3) τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου, 4) τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ 5) τῆς ποινικῆς δικονομίας.

7. Αἱ ἔγγραφοι ἐξετάσεις ἐπ' ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω κλάδων τοῦ δικαίου προηγούνται τῶν προφορικῶν. — Μετὰ τὸ πέρασ καὶ τῶν προφορικῶν ἐξετά-

στον ἐφ' ὧν τῶν κλάδων τοῦ δικαίου ἐνδὲς ἢ πλείονων ὑποψηφίων, ἐξετασθέντων κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν, ἢ ἐπιτροπῇ ἐκτιμᾶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐγγράφων καὶ προφορικῶν ἐξετάσεων τὴν ἱκανότητα ἑκάστου τῶν ἐξετασθέντων καὶ βαθμολογεῖ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἱπομένῳ ἄρθρῳ δριζόμενα.

8. Ἡ ἱκανότης τοῦ δοκιμασθέντος σημειοῦται ὑφ' ἑκάστου μέλους τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῶν ἐπομένων βαθμῶν, ἐκτιμωμένων δι' ἀριθμῶν ὡς ἐξῆς. Ἀριστα = 14 καὶ 15. Λίαν καλῶς = 11, 12 καὶ 13. Καλῶς = 8, 9, καὶ 10. Σχεδὸν καλῶς = 5, 6, καὶ 7. Μετρίως = 2, 3, καὶ 4. Κακῶς = 0 καὶ 1.

9. (Ὡς μετεῤῥυθμίσθη διὰ τοῦ Διατ. τῆς 10 Μαΐου 1893). Ὁ εἰς ἀριθμὸν διδόμενος βαθμὸς γράφεται ἐλογγράφως ὑφ' ἑκάστου μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐν δελτίῳ, ἐν ᾧ σημειοῦται τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου. Τὰ δελτία ταῦτα εἰπτονται ἐντὸς κλήπης. Μετὰ τοῦτο ἡ ἐπιτροπὴ ἐξάγει ἐκ τῆς κλήπης τὰ δελτία πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἀποτελέσματος. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εὐρίσκεται διὰ τῶν δολέντων εἰς ἑκάστον τῶν ὑποψηφίων ἀριθμῶν καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο διατρεθῇ διὰ τοῦ 6. Ὁ λαβὼν τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμὸν 8 θεωρεῖται ὡς ἐπιτυχὼν.

10. Τὰ πρακτικὰ τῶν ἐξετάσεων, συντασσόμενα ὑπὸ τοῦ παρὰ πρωτοδικαίᾳ εἰσαγγελέως καὶ ὑπογραφόμενα παρὰ πάντων τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ὑποβάλλονται ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον, ὅπου τῇ ἐγγράφῳ τῶν ἐπιτυχόντων αἰτῆσει προσκαλεῖ τὸν διορισμὸν των ὡς δικηγόρων.

11. Ὁ αἰτῶν τὸν προδικασμὸν αὐτοῦ ὡς δικηγόρου ἀπὸ κατωτέρου δικαστηρίου εἰς ἀνώτερον ὑποβάλλει ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον, εἰς ἣν ἐπισυνάπτονται ἐν πρωτοτύποις ἢ ἐν κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις τὰ ἐγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα, ὅτι ὁ αἰτῶν κέκτηται τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 4 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου δριζόμενα προσόντα, τὰ δὲ Ὑπουργεῖον προκαλεῖ διὰ τοῦ εἰσαγγελέως τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπαιτούμενην γνωμοδότησιν τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ ὁ αἰτῶν.

12. Ὁ αἰτῶν νὰ διορισθῇ δικηγόρος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἔχει τὰ ἐν ταῖς παραγράφῳ 3 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου δριζόμενα προσόντα, δεῖται νὰ ὑποβάλῃ δι' ἀναφοράς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον τὰ περὶ τῶν προσόντων αὐτοῦ ἐγγραφα, ἐν πρωτοτύποις ἢ κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις.

Η'. Περὶ διορισμοῦ γραμματέων τῶν εἰρηνοδικείων

13. Ὁ αἰτῶν νὰ διορισθῇ εἰς θέσιν γραμματέως εἰρηνοδικείου δεῖται νὰ ὑποβάλῃ δι' ἀναφοράς τοῦ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἐν πρωτοτύποις ἢ κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις α') τὰ ἐγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα, ὅτι κέκτηται τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 καὶ 2 τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, β') ἐγγραφὸν δὴλωσιν, ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὑπογεγραμμένην, περὶ τοῦ τόπου ἐξ οὗ κατάγεται, περὶ τοῦ δήμου, εἰς ᾧ ἐξασκεῖ ἢ ἐξήσκησε κατὰ τὰ ἀμέσως προηγούμενα τρία ἔτη τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα, καί, ἂν ᾖ ἄνθρωπος, περὶ τῆς ἐπαρχίας ἐξ ἧς κατάγεται ἢ οὕζυγός του.

Γ'. Περὶ διορισμοῦ εἰρηνοδικῶν ἢ εἰδικῶν πταισματοδικῶν

14. Πρὸ παντὸς διορισμοῦ εἰς θέσιν εἰρηνοδίκου ἢ εἰδικοῦ πταισματοδίκου

υποβάλλονται δι' αναφοράς πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον ὑπὸ τοῦ αἰτούντος τὸν διορισμὸν ἐν πρωτοτύποις ἢ κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις α') τὰ ἔγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα, ὅτι κέντηται τὰ ἐν τῇ § 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, β') ἔγγραφοι δὴλωσιν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὑπογεγραμμένην περὶ τοῦ τόπου ἐξ οὗ κατὰγεται, περὶ τοῦ δήμου εἰς ὃν ἐξοικεῖ ἢ ἐξήσκησε κατὰ τὰ ἀμέσως προηγούμενα τρία ἔτη τὰ πολιτικά αὐτοῦ δικαιώματα, καί, γ') ἂν ᾖ καὶ ἔγγραφοι, περὶ τῆς ἐπαρχίας ἐξ ἧς κατὰγεται ἡ σύζυγός του.

Δ'. Περὶ διορισμοῦ συμβολαιογράφων ἢ εἰδικῶν υποθηκοφυλάκων

Ὁ αἰτῶν νὰ διορισθῇ εἰς θέσιν συμβολαιογράφου ἢ εἰδικοῦ υποθηκοφύλακος ὀφείλει νὰ υποβάλλῃ δι' αναφοράς του πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον ἐν πρωτοτύποις ἢ κεκυρωμένοις ἀντιγράφοις τὰ ἔγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα, ὅτι κέντηται τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα.

Διατ. τῆς 14 Ὀκτ. 1892. Περὶ ὀρισμοῦ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆς βαθμολογίας τῶν διαγωνιζομένων εἰς τὴν θέσιν ἐμμίθου παρέδρου κατὰ πρωτοδικαίαις (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ

Διατ. τῆς 27 Ἀπριλίου 1893 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Β' III νόμου Β. Διατ. τῆς 14 Ὀκτ. 1892 καὶ τοῦ Β. Διατ. τῆς 10 Μαΐου 1893).

1. Πρὸς πληρῶσιν μιᾶς ἢ πλείονων κενῶν θέσεων ἐμμίθου παρέδρου κατὰ τοῖς δικαστηρίοις τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 4 τοῦ νόμου, ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργὸς προκηρύσσει διαγωνισμὸν διὰ πράξεως, δρίζων τὸν ἀριθμὸν τῶν πληρωθησομένων θέσεων καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαγωνισμοῦ. — Ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ἰπουργοῦ δημοσιεύεται διὰ τῆς Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως δύο τοῦλάχιστον μηνῶς πρὸ τῆς ὀρίσσεως πρὸς διαγωνισμὸν ἡμέρας καὶ κοινοποιεῖται πρὸς τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

2. Ὁ διορισμὸς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου δύο καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, προκαλεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργοῦ διὰ τοῦ Κοσμητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ἧτις δρεῖλει, ἐκτὸς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαγωνισμοῦ, νὰ δρίσῃ τούτους, καὶ συγχρόνως καὶ τρίτον καθηγητὴν πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ πυχρὸν κωλυησομένου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαγωνισμοῦ. — Ἡ πράξις, δι' ἧς ἡ Νομικὴ Σχολὴ δρίξει τὰ μέλη τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, υποβάλλεται πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργόν, ὅστις ἀνακοινεῖ ταύτην πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς.

3. Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι καὶ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς. — Τὰ ἐκ δικαστικῶν λειτουργιῶν μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, κωλυόμενα, ἀναπληροῦνται κατὰ τὸν Ὀργανισμὸν τῶν δικαστηρίων· οἱ ἀναπληρωταὶ ὅμως δὲν καταλαμβάνουσι τὴν θέσιν τοῦ κωλυομένου, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἀνηκουσαν κατὰ τὸν αὐτὸν Ὀργανισμὸν, οὕτως ὥστε, κωλυομένου τοῦ προέδρου

τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς ἐπιτροπῆς προεδρεύει ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς, κωλυομένου δὲ καὶ τούτου, ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ οὕτω καθεστῆς.

4. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶσιν ὑφείλουσιν νὰ ὑποβάλωσι μέχρι τῆς προτεραιᾶς τῆς ἐνάξεως τοῦ διαγωνισμοῦ ἀναφοράν πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν ᾗ ἐπισυνάπτονται α') τὰ ἔγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα, ὅτι κἀκτῆνται τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 3 § 3 τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα· β') ἀντίγραφον κεχυρωμένον τῆς ληξιαρχικῆς τῆς γεννήσεως τῶν πράξεως, ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, κεχυρωμένον ἀντίγραφον τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων· καὶ γ') ἀπέδειξιν τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τῆς γενομένης παρ' αὐτῷ καταθέσεως κατὰ τὴν § 5 τοῦ άρθρου 3 τοῦ νόμου. — Ὅσακις ἡ ἡλικία ὑποψηφίου τινὸς βεβαιούται διὰ τῆς προσαγωγῆς ἀντιγράφου τῶν βιβλίων τῶν ἀρρένων, ὡς ἡμέρα γεννήσεως θεωρεῖται ἡ 31 Δεκεμβρίου τοῦ ἐτους καὶ ὃ ἐδηλώθη ὡς γεννηθεῖς.

5. Ἡ ἐπιτροπὴ συνεργομένη ἄνευ ἀπέρας προσκλήσεως ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν διὰ τῆς προκηρύξεως ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, ἐξελέγχει τὰ ὑπὸ τῶν ὑποψηφίων ὑποβληθέντα ἔγγραφα, ἀποφαίνεται περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τῶν αἰτήσεων, καὶ κανονίζει ἐν γένει τὰς λεπτομερείας τῶν ἐξετάσεων. Ἐν περιπτώσει καὶ ἢν ἀπερίριθτος ἡ αἴτησις λόγῳ ἐλλείψεως τυπικῶν προσόντων, ἐπιστρέφεται ἡ γενομένη χρηματικὴ καταθέσις.

6. Αἱ ἐξετάσεις εἰσὶν ἰδίως πρακτικαί, γίνονται δὲ ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, ἐκλεγομένων τοιούτων θεμάτων ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον κλάδων τοῦ δικαίου, ὥστε νὰ ἐκτιμᾶται ἰδίως ἡ ἱκανότης τοῦ ὑποψηφίου πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν νόμων.

7. Ὁ διαγωνισμὸς συνίσταται εἰς δοκιμασίαν ἐπὶ α') τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῖν ἀστικοῦ δικαίου· β') τῆς πολιτικῆς δικονομίης· γ') τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου· δ') τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ ε') τῆς ποινικῆς δικονομίης.

8. Αἱ ἔγγραφοι ἐξετάσεις ἐφ' ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω κλάδων τοῦ δικαίου προηγούνται τῶν προφορικῶν. — Τοὺς ἐξεταζομένους ἐπιτηροῦσι κατὰ τὰς ἔγγραφους ἐξετάσεις δύο τολάχιστον μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τοῦ προέδρου ὁριζόμενα. — Μετὰ τὸ πέρασ καὶ τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τοῦ δικαίου ἐνδὲς ἡ πλείονων ὑποψηφίων ἐξετασθέντων κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, ἡ ἐπιτροπὴ ἐκτιμᾷ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἔγγραφων καὶ προφορικῶν ἐξετάσεων τὴν ἱκανότητα ἐκάστου τῶν ἐξετασθέντων καὶ βαθμολογεῖ κατὰ τὰ ἐν τῷ 9 ἄρθρῳ ὁριζόμενα.

9. Ἡ ἱκανότης τῶν δοκιμασθέντων σημειοῦται ἐφ' ἐκάστου μέλους τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῶν ἐπομένων βαθμῶν, ἐκτιμωμένων δι' ἀριθμῶν ὡς ἑξῆς· ἀριστα = 14 καὶ 13· λίαν καλῶς = 11, 12 καὶ 13· καλῶς = 8, 9 καὶ 10· σχεδὸν καλῶς = 5, 6 καὶ 7· μετρίως = 2, 3 καὶ 4· κακῶς = 0 καὶ 1.

10. Ὁ εἰς ἀριθμὸν διδόμενος βαθμὶς γράφεται ὁλογράφως ἐφ' ἐκάστου μέλους τῆς ἐπιτροπῆς ἐν βελτίῳ, ἐν ᾧ σημειοῦται τὸ ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου. Τὰ δεξιὰ ταῦτα ῥίπτονται ἐντὸς κάλπης κακλεισμένης διὰ κλειδῶς, ἢν φυλάττει ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐπίσης μετὰ τὸ πέρασ ἐκάστης βαθμολογίας ἡ κάλπη φυλάττεται ὑπὸ τοῦ προέδρου.

11. Ἀμέσως μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἔγγραφων καὶ προφορικῶν ἐξετάσεων τῶν

14-26. (Κατέστησαν ἄχρηστα). (1)

διαγωνιζομένων ἐπ' ἀπάντων τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 κλάδων τοῦ δικαίου, ἢ ἐπιτροπῇ ἐξάγει ἐκ τῆς κάλπης τὰ δελτία πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ διαγωνισμοῦ. — Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εὐρίσκεται διὰ τῶν δοθέντων εἰς ἑκαστον τῶν ὑποψηφίων τούτων βαθμῶν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄθροισμα τοῦτο διαιρεθῇ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 7. Ὁ λαὸν τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμὸν 8 θεωρεῖται ὡς ἐπιτυχὼν κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἁρθροῦ 2 τοῦ νόμου. — Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας ταύτης τὰ δελτία καταστρέφονται.

12. Οἱ ἐπιτυχόντες ἐκ τῶν ὑποψηφίων κατατάσσονται κατὰ τὴν σειράν τῆς ἐπιτυχίας των εἰς πίνακα, ἐν ᾧ σημειοῦνται τὸ ὄνομα, ὁ βαθμὸς καὶ ὁλογράφως ὁ ἀριθμὸς τῆς βαθμολογίας. — Ὁ πῖναξ οὗτος συντάσσεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις προσκαλεῖται πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς μετὰ τὸ πέρας τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐργασίας, καὶ ὑπογράφεται ὑπ' ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ ἀνακοινεῖται ὑπὸ τοῦ προέδρου πρὸς τοὺς ὑποψηφίους.

13. Ὁ πῖναξ μετὰ τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν λοιπῶν σχετικῶν ἐγγράφων ὑπεβάλλεται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν.

— Προστέθειται, ὅτι ἐν ἔτει 1875 (11 Νοεμβρίου) ἐξεδόθη ὁ νόμος «ΦΜ» «περὶ τοῦ μὴ διορισμοῦ δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐξ ὧν κατὰγονται οὗτοι ἢ ἐξουκοῦσι τὰ πολιτικά αὐτῶν δικαιώματα, ἢ ἐξέσκησαν ταῦτα κατὰ τὰ ἀμέσως προηγούμενα τρία ἔτη ἢ ἔλαβον σύζυγον». κατ' ὃν 1) μὲν ἀπαγορεύον εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν διορισμοῦ καὶ οἱ πρόεδροι τῶν πρωτοδικῶν, οἱ πρωτοδίκαι καὶ οἱ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελεῖς, ἀντεισαγγελεῖς καὶ γραμματεῖς, ἐπίσης δὲ οἱ εἰρηνοδίκαι, (ἐπεξετάθη δὲ διὰ τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστ. ὑπαλλήλων νόμου ἢ ἀπαγόρευσις καὶ εἰς τοὺς γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικείων). 2) περιλαμβάνονται δὲ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν πᾶσαι αἱ ἐπαρχίαι, εἰς ἃς ἐπεκτείνεται ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν, καὶ 3) ἐπιβάλλεται εἰς τὸν παρὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ διορισθέντα τριτὸς στέργους πολιτικῶν δικαιωμάτων, εἰάν ὁ διοριζόμενος δὲν ἀπέποιήσῃ τὴν ἐγκατάστασιν αὐτοῦ.

(1) Τῶν ἐμποροδικείων κατεργηθέντων διὰ τοῦ ἐπομένου νόμου ΑΥΝΖ', κατέστησαν τὰ ἄρθρα ταῦτα ἄχρηστα ἐν τῷ ὄργ. τῶν δικαστηρίων. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸ 4 ἄρθρον τοῦ Δ. 22 Μαΐου 1836 περὶ ἐμπορικῶν ἐπιμελητηρίων τὰ μέλη τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου ἐκλέγονται κατ' ἀναλογία τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 15-19 τοῦ ὄργ. τῶν Δικ. ἐριζομένων περὶ ἐκλογῆς ἐμποροδικῶν, τὰ τέσσαρα ταῦτα ἄρθρα δημοσιευθῆσονται ἐν τῇ Β' ἐκδόσει τοῦ Παραρτήματος κάτωθεν τοῦ 4 ἁρθροῦ τοῦ Διατ. τούτου.

Ν. ΑΥΝΖ' τῆς 28 Μαΐου 1887. Περὶ καταργήσεως τῶν ἐμποροδικείων.

1. Τὰ ἐμποροδικεῖα καταργοῦνται, πᾶσαι δὲ αἱ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν ὑπαγόμεναι διαφοραὶ ὑπάγονται ἐφεξῆς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πρωτοδικείων.

2. Τὰς ἐμπορικὰς διαφορὰς δικάζουσι τὰ πρωτοδικεῖα κατὰ τὴν διαδικασία

27. Κωλυομένου του προέδρου, εἰς μὲν τὰ δικαστήρια ὅπου ὑπάρχει ἀντιπρόεδρος, προεδρεύει αὐτός, εἰς δὲ τὰ ἄλλα δικαστήρια, ὁ κατὰ τὸν βαθμὸν, ἥτοι τὰ πρεσβεῖα τοῦ διορισμοῦ, ἀνώτερος δικαστής (1) ἔταν δὲ, κωλυομένου εἰρηνοδίκου τινὸς

οἶον ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν, τὴν ὀριζομένην ὑπὲρ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Τὸ κεφάλαιον δεῦτερον τοῦ τετάρτου τμήματος τῆς πολιτικῆς δικονομίας τὸ ἐπιγραφόμενον « διαδικασία παρὰ τοῖς ἐμποροδίκαις » λαμβάνει τὴν ἐπιγραφὴν « διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις ». Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 728 τῆς πολιτικῆς δικονομίας διαγράφεται ἡ λέξις « εισαγγελέων »· εἰς τὸ ἄρθρον 729 μετὰ τὴν λέξιν « τὰς συναλλαγματικάς προστίθενται αἱ λέξεις « ἢ τὰ εἰς διαταγὴν ἐμπορικῶν γραμμάτια », ἡ δὲ περικοπὴ τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ « ἔλαϊ αἱ λοιπαὶ παραπέμπονται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια » τροποποιεῖται οὕτως « ἔλαϊ αἱ λοιπαὶ παραπέμπονται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν ». Τὸ ἄρθρον 730 ἀντικαθίσταται οὕτω. « Ἐάν ἐγγράφον τι προσέλθῃ ὡς μὴ γνησίον ἢ ὡς πλατυτογραφημένον, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 435 — 461 ». Ἡ περικοπὴ τοῦ ἀρθροῦ 732 « ἐν πάσῃ παρὰ δικαστηρίου ἐμπορεδικῶν ἐκδιδόμενη ἀποφάσει » τροποποιεῖται οὕτως « ἐν πάσῃ παρὰ δικαστηρίου ἐμπορικῆς διαφορᾶς ἐκδιδόμενη ἀποφάσει ». Ἡ περικοπὴ τοῦ ἀρθροῦ 733 « μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅφιν τῆς τυχόν γενομένης ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως » τροποποιεῖται οὕτως « μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅφιν τῆς γενησομένης τυχόν ἀνακοπῆς ἢ τῆς γενομένης ἐφέσεως ».

3. Περὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τηρεῖται ἴδιον πινάκιον. — Ἐάν εἰς τὸ πινάκιον τοῦτο ᾔθελον εγγραφῇ δίκη πολιτικὴ, ἢ εἰς τὸ πινάκιον τῶν πολιτικῶν δικῶν ᾔθελον εγγραφῇ δίκη ἐμπορικὴ, τὸ πρωτοδικεῖον διατάσσει τὴν εἰς τὸ προσήκον πινάκιον ἐγγραφὴν τῶν ὑποθέσεων καὶ καταδικάζει τὸν ἐγγράψαντα αὐτὴν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων.

4. Πᾶσαι αἱ ἐνώπιον τῶν ἐμποροδικεῶν ἐκρεμαῖς δίκαι, μεταβιβάζονται εἰς τὰ ἀρμόδια πρωτοδικεῖα, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ διάσκεψιν διατελουσῶν, αἵτινες μεταβιβάζονται εἰς αὐτὰ μόνον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ἂν δι' αὐτῆς δὲν περατοῦται ἡ δίκη.

5. Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

(1) Δι.λοπ. Β' Ἰαν. 1838 τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας.

1. Ὅταν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, ἢ ἐφετεῖον, ὅπου πρωτοδικὴς, ἢ ἐφέτης, ἢ ἄλλος τοῦτου ὁμοσώμιος μετετεθῇ ὡς δικαστής, ὑπάρχουσι δικασταὶ τῶν ὑποκείμενων εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦτου διορισμοῦ εἶναι μεταγενέστερος τοῦ μετατιθέμενου, ὁ μετατιθεὶς θελεῖ προκάθῃσθαι αὐτῶν εἰς τὰς συνεδριάσεις.

2. Ἄν μεταξὺ τῶν νέων τοῦ μετατιθεμένου συναδελφῶν ὑπάρχῃ καὶ σύγχρονος ἔχων μὲ τὸν μετατιθέμενον τὴν εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν βαθμολογίαν του, οὗτος θελεῖ προκάθῃσθαι τοῦ μετατιθεμένου.

3. Οἱ εἰς θέσιν πρωτοδίκου διοριζόμενοι γραμματεῖς πολυμελῶν δικαστηρίων καὶ εἰρηνοδίκαι, θέλουσι καθίσθαι τελευταῖοι πάντων τῶν συναδελφῶν των, χάριν τῆς ἐν τῷ νόμῳ λεπτῆς διακρίσεως μεταξὺ τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν καὶ τοῦ τῶν πρωτοδικῶν.

ἡ δικαστοῦ, δὲν ὑπάρχει πλέον ἄλλος τοιοῦτος, ἐπέχει τὴν τὸν αὐτοῦ εἰς πᾶρεδρος κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὁρισθεῖσαν τάξιν. Προσέτι, κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως, ἀναπληροῦ τὴν θέσιν ὁ ἀντεισαγγελεύς* κωλυομένων δὲ ἀμφοτέρων, ὁ νεώτερος δικαστής. Ὁργ. 33. 37. 42. 261. 270. 278. Πολ. 47. 50. 489. Ποιν. 61.

Ν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, ὅπως δικάζῃ ὁ νεώτερος δικαστής, νὰ βεβαιοῦται ἐν τῇ ἀπόφασί, ὅτι ἐκωλύετο ὁ ἀρχαιότερος δικαστής, διότι πάντα τὰ τακτικά μέλη δικαστηρίου τινὲς εἶναι ἐπίσης φυσικοὶ δικασταὶ τῶν διαδίκων, οὐδεμιᾶς διατάξεως ὁρίζουσας, ὅτι προτιμῶνται εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστοῦ οἱ ἀρχαιότεροι. Α. Π. 33 τοῦ 44, 82 τοῦ 43, 60 τοῦ 36, 247 τοῦ 49, 48 τοῦ 74, 33 τοῦ 73, 222 τοῦ 77. Α. Π. ποιν. ἀπ. 137 τοῦ 73 κτλ.— Δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀναγένηται ἐν τῇ ἀπόφασί καὶ ὁ λόγος τοῦ κωλύματος τῶν δικαστῶν, ὅποτε κωλυόμενοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν παρέδρων ἢ τῶν λοιπῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν. Α. Π. 99 τοῦ 66, 128 τοῦ 92, Α. Π. ποιν. ἀπ. 29 καὶ 160 τοῦ 73.— Προεδρεύοντος τοῦ νεωτέρου δικαστοῦ εἰκάζεται μέγιστη ἀποδείξις τοῦ ἐναντίου τοῦ κώλυμα τοῦ ἀρχαιότερου. Α. Π. 376 τοῦ 33, 170 τοῦ 36, 293 τοῦ 63, 149 τοῦ 69, 189 τοῦ 72. ὅθεν δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, ὁσάκις τὸ δικαστήριον τῶν Ὑπερτῶν προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ ἀρχαιότερου τῶν δικαζόντων καὶ 4 τακτικῶν μελῶν. Α. Π. 176 τοῦ 36· ὁδὸς ὅπως ἀρκεῖ κακὴ σύνθεσις, ἐὰν προεδρεύῃ ἐφέτης τις εἰς ἀναπληρωσιν τοῦ παρόδρου, καίτοι μὴ μνημονευομένου τοῦ κωλύματος. Α. Π. 293 τοῦ 63. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. 204 τοῦ 38, ἐὰν μὴ μνημονεύηται ὅτι ὁ παρόδρος ἐκωλύετο, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, διότι πᾶσα ἀπόφασις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς διατηρήσεως τῶν οὐσιωδῶν αὐτῆς τύπων. — Κωλυομένων τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἀντεισαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν αὐτοῦ, ἐγκύρως ἀναπληροῦ αὐτὸν δικηγόρος. Α. Π. 247 τοῦ 49, 20 τοῦ 54, ποιν. 164 τοῦ 71, 182 τοῦ 71, 197 τοῦ 71. Ἀλλὰ τὸ κώλυμα τοῦ ἀναπληρωθέντος εἰσαγγελέως δὲν νὰ βεβαιοῦται τοῦλάχιστον διὰ τῶν πρακτικῶν, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναιρέσεως. Α. Π. 198 τοῦ 49, ποιν. 232 τοῦ 73. ἀλλὰ κατὰ τὴν 32 τοῦ 83 καὶ ὁσάκις ἐκ τῆς ἑπὶ ὕψους τῶν πρακτικῶν ἀποχωρίτως προκύπτει, ὅτι ἡ πρὸς ἑαυτὸν τῇ συναινέσει τοῦ παρόδρου ἀναπληρωσὶς τοῦ εἰσαγγελέως δι' ἑνὸς τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν ἐγένετο ἐνεκα κωλύματος αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἀρροδιωτέρων τοῦ προσληθέντος ἀναπληρωτῶν, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. — Ἀναπληρώσαντες δικηγόρου τὸν εἰσαγγελέα, ἢ ἑλλειψίς μιν εἶναι ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ἐκὼς λύνοντο οἱ πρὸ τοῦ δικηγόρου ἀναπληρωταὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως εἶναι παρόδρου λειψίς, καλίστως α κακὴν τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι ἀνεῖ τὴν μιν εἰς ταύτης τεκμαίρεται ὅτι δὲν ὑπῆρχε κώλυμα. Α. Π. 239 τοῦ 73.

4. Ὁ ἀπὸ ἀνωτέρου εἰς κατώτερον δικαστήριον καταβιβασθεὶς θέλει κἀκεῖσε οὐκ ἐκτελεσθεὶς, διότι ὁ καταβιβασθεὶς, ὡς εἶδος ποινῆς, ἀφαιρεῖ τὰ ἐκ τῆς προτέρας θέσεως κεντημένα δικαιώματα, καὶ λογίζεται ὡς νεὸς εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν διορισμὸς.

ἀλλ' οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρηται ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ λόγος τοῦ κωλύματος. Α. Π. 128 τοῦ 92. — Ἐάν τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀντισαγγελέα κωλυμένους ἀναπληρώσῃ ἀρχαιότερος δικαστής, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, διότι ἡ κορὴ τοῦ δικαστοῦ ἐνασχόλησις εἶναι ἡ τῶν δικαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐκπλήρωσις, ὅθεν τότε μόνον δεῖται καὶ δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ εἰσαγγελικὰ ἔργα, ὅταν τυγχάνῃ ὢν ἑλευθερος δικαστικῆς ἐνασχολήσεως. Α. Π. 61 τοῦ 37· καὶ ἐάν ᾖ ὁ μὲν νεώτερος δικαστής μετέσχε τοῦ δικαστηρίου ὡς δικαστής, ἀναπλήρωσε δὲ τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἀντισαγγελέα ὁ ἀρχαιότερος, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις Α. Π. ποιν. ἀπόφ. 20 τοῦ 54, 262 τοῦ 73.

Καλοῦμένων τῶν παρῆδρων εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ διατάγματι τοῦ διορισμοῦ ὁρισθεῖσαν τάξιν, ἰσομένους τοῦ διὰ μεταγενέστερον διατάγματος διορισθέντος ἰσομένου τῷ διὰ προγενεστέρον διορισθέντι, ἀνάγκη νὰ βεβαιώται ἐν τῇ ἀποφ. τὸ κώλυμα τοῦ ἀρχαιοτέρου, ὅπως προσληφθῇ ὁ μεταγ. διορισθεὶς ἄλλως ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. Α. Π. 19 τοῦ 47, 141, 142, 210, 220 τοῦ 49, 130 τοῦ 52, 252 τοῦ 76, 169 τοῦ 82, Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 74· ἀλλ' οὐδὲως ἀναγκαῖον καὶ νὰ μνημονεύηται τὸ ὄνομα τοῦ κωλυμένου ἀρχαιότερου παρῆδρου ἢ ὁ λόγος τοῦ κωλύματος αὐτοῦ καὶ τῶν δικαστῶν· ἀρκεῖ ἡ γενικὴ ἔκφρασις «κωλυμένων τῶν λοιπῶν ἀρτιομένων ἀναπληρωτῶν» Α. Π. 61 τοῦ 48, 11, 69, 184, 268 τοῦ 50, 331 τοῦ 52, 83 τοῦ 53, 67 τοῦ 69· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπ. ποιν. 128 τοῦ 69 δὲν ἐπάρχεται ἀκέρως ἐκ τῆς ἐλλείψεως μνείας ἐν τῇ ἀποφάσει περὶ τοῦ κωλύματος τοῦ ἀρχαιότερου παρῆδρου καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 357 τοῦ 84 διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ νεωτέρου παρῆδρου τεκμαίρεται ὅτι ἐκωλύετο ὁ ἀρχαιότερος μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως, ὡσαύτως κατὰ τὴν ἀπόφασιν 306 τοῦ 84 ἡ παρέλκεισις τῆς μνείας τοῦ τίτλου τοῦ μετασχόντος τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ κωλύματος τῶν ἀρτιομιτῶν αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν, ὡς τεκμαίρεται τοῦ κωλύματος. — Οἱ δικηγόροι καὶ οἱ εἰρηνοδίκαι ἀναπληροῦσι τοὺς παρῆδρους· ὅθεν προσληθέντων εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου δικηγόρων ἄνευ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει μνείας τοῦ κωλύματος τῶν παρῆδρων, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. Α. Π. 151 τοῦ 40, 272 τοῦ 52, 243 τοῦ 73, ἀποφ. ποιν. 37 τοῦ 74. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. 80 τοῦ 69 οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαιτεῖ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει μνείαν τοῦ κωλύματος τῶν παρῆδρων. Ἀλλ' ἀδικρίτως προσλαμβάνονται εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ οἱ δικηγόροι καὶ εἰρηνοδίκαι, τοῦ ἀριθμοῦ 278 τοῦ ὄργ. τῶν Δικ. οὐδαμῶς ἐπιτάσσοντος τὴν προτίμησιν τῶν εἰρηνοδικῶν. Α. Π. 64 τοῦ 46, 188 τοῦ 53, 27 τοῦ 57, 63 τοῦ 65, 237 τοῦ 66, 186 τοῦ 74, 34 τοῦ 75· οὐδ' ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιώται, ὅτι ὁ δικηγόρος, ὁ κατ' ἐπικυρίαν προσληθεὶς εἰς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἄλλων, μὴ ὄντων τοῦ νόμου τὴν προτίμησιν τῶν ἀρχαιότερων. Α. Π. 113 τοῦ 50, 172 τοῦ 40, ποιν. 230 τοῦ 73. — Ἐκ τῶν ἀριθμῶν 27 καὶ 278 προκύπτουν ἀριθμῶς, ὅτι ὁ δικηγόρος προσλαμβάνεται ἀντὶ δικαστοῦ, κωλυμένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν, ἔπεται, ὅτι προσλαμβάνεται καὶ εἰς συγκρότησιν δικαστικοῦ συμβουλίου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 230 τοῦ 73, 52 τοῦ 74. — Κωλυμένου τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐπέρχεται ἔγκυρος ἀναπλήρωσις αὐτοῦ διὰ τοῦ παρῆδρου, καὶ ἄνευ τῆς μνείας τοῦ κωλύματος τοῦ εἰρηνοδίκου· τοῦτο δὲ καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν συμβολαιογραφικῶν καθηκόντων, ὡς ἐν σύνταξιν ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ. Α.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

3

Π. 72 του 71. Contra Α. Π. 280 του 80 καθ' ἣν ἀνάγκη νά μνημονεύεται τὸ κώλυμα, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσως. Σημειωτέον τέλος γενικῶς ὅτι κατὰ τὰς νεωτάτας ἀποφάσεις (ἀποφ. 396 του 84, 409 του 85, 454 του 91) δὲν ἀπαιτεῖται νά μνημονεύηται ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ κώλυμα παντὸς ἀναπληρουμένου μέλους δικαστηρίου ὑπὸ τῶν νομίμων ἐπικουρικῶν προσώπων, ἅτε τεκμαιρόμενον. (*Ἴδε καὶ ἄρθρον 278).

28. Τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων προσδιορίζει ἡ πολιτικὴ δικονομία, Πολ. 1, 3, 58 ἔ. 62, 92, 100, 103, 142, 146, 2 καὶ 3, 166, 169, 176, 191, 203, 205, 206 ἔ. 243, 281, 299, 314, 432, 448, 490 ἔ. 529 ἔ. 599, 630, 653, 718 ἔ. 737 ἔ. 806 ἔ. 882 ἔ. 896, 1001, 1016. Ὁργ. 299, Π. Ν. 134, 149, 392.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ποινικὰ Δικαστήρια

Α'. Ἐν γένει.

29. Ἐκτὸς τῆς εἰς τὴν ποινικὴν δικονομίαν διοριζομένης εἰδικῆς 1) δικαιοδοσίας καὶ τῆς στρατιωτικῆς δίκης, ὑπάρχουσι, πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένων ποινῶν, τὰ ἑξῆς δικαστήρια. — 1. πταισματοδικῶν — 2. πλημμελειοδικῶν — 3. κακουργιοδικῶν (1). — Ὅλων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων προίσταται ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 9 διαλαμβανόμενον σχηματισμὸν του. Ποιν. 36 ἔ. 330 ἔ. 363 ἔ. 409 ἔ. 511 ἔ. 1) Ἰδιαζύσης

30. Τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ποινικῶν δικαστηρίων προσδιορίζει ἡ ποινικὴ δικονομία. Ποιν. 333 ἔ. 350, 367, 370, 373 ἔ. 419 ἔ. 477 ἔ. Ὁργ. 29 ἔ. 299.

Β'. Πταισματοδικῶν δικαστήρια. (2)

31. Πταισματοδικῶν δικαστήριον εἶναι ἕκαστον κατὰ τὰ ἄρ-

(1) Ἀλλ' ἴδε καὶ νόμου προξενικοῦ ἄρθρ. 186 καὶ ἐπ., καθ' ὃ δικάζουσιν εἰ ἐν Ἀνατολῇ πρόξενοι τὰ ὑπὸ ὑπηκόων Ἑλλήνων τελούμενα πταίσματα, τὰ δὲ προξενικὰ δικαστήρια Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ τὰ πλημμελήματα. ἴδε ἐπίσης ἄρθρ. 80 καὶ 81 Συντάγματος περὶ τοῦ δικάζοντος τοὺς ὑπουργοὺς εἰδικῶ δικαστηρίου καὶ νόμου 9 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐπισκόπων ἄρθ. 6^ο περὶ ἐπισκοπικῶν δικαστηρίων.

(2) Ν. 7. 6 Δεκεμβρ. 1861. Περί συστάσεως εἰδικῶ πταισματοδικείου ἐν Ἀθήναις.

1. Τὰ δύο μέχρι τοῦδε ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντα ἐιρηνοδικεῖα θέλουσιν εἰς τὸ

Ὅρα 5 καὶ 27 προσηκόντως σχηματισμένον εἰρηνοδικεῖον.—Δημόσιος κατήγορος παρ' αὐτῷ εἶναι συνήθως ὁ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν πταισματοδικῶν δημαρχος, ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος, ἢ ὁ ἐκεῖ, τυχόν, διωρισμένος ἀστυνόμος. — Δύναται δὲ νὰ κατηγορήσῃ, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ποινικῆς δικονομίας, καὶ πᾶς ἄλλος ἀρμόδιος 1) ἀστυνόμος, δημαρχος, δημαρχικὸς πάρεδρος, εἰσαγγελεύς, ἢ τέλος καὶ αὐτὸς ὁ ἀδικηθεὶς. Ποιν. 21. 143 ε. 292. 330. 331. 332.

1) καὶ πᾶς ἄλλος ἀρμόδιος κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ποιν. δικ.

Γ'. Πλημμελειοδικῶν δικαστήρια.

82. Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν σύγκαιται ἐξ ἑνὸς προέδρου, τεσσάρων δικαστῶν, ἑνὸς εἰσαγγελέως, καὶ ἑνὸς γραμματέως.—Ἐκαστον, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 σχηματισμένον δικαστήριον πρωτοδικῶν, εἶναι συγχρόνως καὶ πλημμελειοδικῶν δικαστήριον. — Ὁ πρόεδρος ἀναπληροῦ τοὺς ἐλλείποντας δικαστὰς ἐκ τῶν παρέδρων τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὁρισθεῖσαν τάξιν. Ὅργ. 27. 278. Ποιν. 363.

83. Κωλυμένου τινὸς τῶν πλημμελειοδικῶν, ἰσχύουσιν οἱ ὅροι τοῦ ἁρθρου 27. Μὴ ἐλθόντων δὲ τῶν παρέδρων, ἢ ἀναχωρησάντων ἄνευ ἀδείας, ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῶν ἁρθρων 22—26 ὁρισμένα. Ὅργ. 278. Ποιν. 363.

Ἐξῆς δικάζει μόνον πολιτικὰ καὶ ἐμπορικὰ ὑποθέσεις· θέλει δὲ συστηθῇ εἰδικὸν πταισματοδικεῖον, ἐπεὶ θέλει δικάζει τὰ ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν ἀνωτέρω δύο εἰρηνοδικεῖων πραττέμενα πταίσματα.

2. Ἀπασαί αἱ περὶ εἰρηνοδικεῖων κείμεναι διατάξεις, αἱ μὴ ἀναγόμεναι εἰς μόνην τὴν πολιτικὴν καὶ ἐμπορικὴν αὐτῶν δικαιοδοσίαν, ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ πταισματοδικεῖου· ἰδίως δὲ θέλει εἶσθαι ὁ πταισματοδικὸς καὶ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 17 τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ὅρα καὶ Ν. ἈΝΕ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ εἰρηνοδικεῖων καὶ εἰδικῶν πταισματοδικεῖων καὶ λοιποῦς σχετικὰς νόμους ὑπὸ τὸ ἄρθρον 2 Ὅργ. Δικ. καὶ Ν. ΧΞε' τοῦ 77 περὶ προσόντων τῶν δικ. ὑπαλλήλων ἄρθρον 4 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 11 Ὅργ. καὶ Δ. τῆς 27 Ἀπριλίου 1893 ἄρθρον 14 σελ. 27 ὁποσ.

Δ'. Κακουργιοδικῶν δικαστήρια.

34-80. Κατηργήθησαν. (1)

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπαρετῶν
κατὰ μέρος. (2)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Πρόεδρος

81. Ὁ πρόεδρος προΐσταται τοῦ δικαστικοῦ συλλόγου. Προκειμένης διασκέψεως περὶ σημαντικῶν πραγμάτων, διαφερόντων τὸ κοινὸν ἢ τοὺς ἰδιώτας 1), ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγκαλέῃ ὁλομελῆς τὸ δικαστήριον εἰς συμβούλιον, καὶ ὑποχρεοῦται μάλιστα εἰς τοῦτο αἰτοῦντος τοῦ εἰσαγγελέως. Ὁργ. 27. 100.

1) γενικοῦ ἢ ειδικοῦ συμφέροντος,

82. Ἐνευ τῆς προσκλήσεως τοῦ προέδρου, ὁ δικαστικὸς σύλ-

(1) Διὰ τοῦ νόμου ΒΚΗ' τῆς 20 Ἰουλίου 1892 περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν. καταχωρίζομενον ἐν τῷ παρόντι τόμῳ ἀμέσως μετὰ τὸν Ὁργανισμὸν τῶν Δικαστηρίων.

(2) Ὁρα καὶ Ν. ΓΞΓ' τῆς 20 Μαΐου 1892 περὶ ἐρμηνείων τῆς Τουρκικῆς γλώσσης ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν νέων επαρχιῶν ὑπὸ τὸ ἄρθρον 6 Ὁργ. Δικ.—Ὡσαύτως Ν. ΑΔΗ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν Μωαμεθανικῶν κοινοτήτων, καθ' ὃν εἰς πνευματικὸς ἀρχηγὸς τῶν Μουσουλμανικῶν κοινοτήτων ἡ Μουφτὴς ἐν Λαρίσῃ, Φερσάλοις, Τρικιάλοις καὶ Βαλῳ· δύναται δὲ νὰ γαγγωρισθῇ διὰ Β. Δ. ἀνὰ εἰς Μουφτῆς εἰς πᾶσαν πρωτεύουσαν νομοῦ ἢ επαρχίας. ἐχούσης πληθυσμὸν ὑπὲρ τὰς 40 χιλιάδας ψυχῶν (ἀρθ. 1)· διορίζονται καὶ παύονται διὰ Β. Δ. ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ὑπουργῶν τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλ' ὑποδεικνύονται ἐνώπιον τοῦ οἰκείου Νομάρχου ὑπὸ τῆς κοινότητος ἐπὶ τῇ προσκλήσει αὐτοῦ· διορίζονται δὲ καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ (ἀρθ. 2)· ἔχουσι δὲ γνωμοδοτικὴν ἀρμοδιότητα ἐπὶ παντὶς ζητήματος θρησκευτικοῦ, κληρονομικοῦ ἢ τοῦ οἰκογενειακοῦ τῶν Μωαμεθανῶν δικαίου, ἐκδίδουσι τὰς περὶ γάμου ἀδείας, προεδρεύουσιν εἰς πᾶν οἰκογενειακὸν συμβούλιον Μωαμεθανῶν, παρ' ᾧ ἔχουσι καὶ τὴν κατισχύουσαν ψῆφον ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, ἐξελέγουσι τὴν διαχείρισιν τῆς τε κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῶν Μωαμεθανικῶν φιλανθρωπικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων. Ἐξαιρῶν, Τεκιδῶν κλπ. ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς κατὰ τόπους διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ προεδρεύουσιν αὐτεδικαίως τῶν Ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν Μωαμεθανικῶν σχολείων (ἀρθρον 4).

λογος δὲν δύναται νὰ συνέλθῃ πρὸς διάσκεψιν.—Εἰς διασκέψεις, ἀφορώσας τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερόμενα γενικά ἀντικείμενα, παρευρίσκεται ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ τὸ δικαστήριον δὲν ἀποφασίζει, πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἐκθεσὶν αὐτοῦ 1) Ὅργ. 27. 100.

1) αὐτὴν.

83. Διαρκείας τῆς συνεδριάσεως ὁ πρόεδρος διευθύνει τὴν συζήτησιν· διατάττει τὸν κλητῆρα νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὰς πρὸς συζήτησιν προκειμένας ὑποθέσεις, ἀκροᾷται τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς μάρτυρας, ἀποπεραίνει τὴν συζήτησιν, εἴταν ἡ ὑπόθεσις ἀνακριθῇ προσηκόντως, δηλοποιεῖ τὴν ἀπόφασιν, καὶ φροντίζει περὶ τῆς εὐταξίας τῆς συνεδριάσεως. Πολ. 164 ἔ. 172. Ποιν. 364. 365. 417.

84. Ἐὰν μετὰ τὴν συζήτησιν πρόκειται νὰ γενῇ ἀπόφασις περὶ τινὸς ὑποθέσεως 1), ὁ πρόεδρος διαρίζει τὸν εἰσηγητὴν, (1) διευθύνει 2) τὴν διάσκεψιν, ἐρωτᾷ κατὰ σειρὰν τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν, συλλέγει τὰς ψήφους, εἶναι ἰσόψηφος μὲ τοὺς λοιποὺς δικαστάς, καὶ ἀπαγγέλλει τὴν ἀπόφασιν. Ποιν. 396. Πολ. 581. 611 ἔ.

1) ἀναβληθῇ ἡ ἐκδοσις τῆς ἀποφάσεως, 2) αὐτὸς διευθύνει.

85. Ὁ εἰσηγητὴς ψήφισσιν 1) πρῶτος· μετ' αὐτὸν ἕπον-

(1) Ὁ εἰσηγητὴς δεῖλπει νὰ συντάσῃ ἐν σχεδίῳ τὴν ἀπόφασιν, προσηκόντως ἡτιολογημένην, συνωδᾷ πρὸς τὰ ἐν τῇ διασκέψει ἀναπτυχθέντα γεγονότα. Δυστυχῶς ὅμως ἔνιοι τῶν εἰσηγητῶν περιορίζονται εἰς τὴν ἀπλὴν σημείωσιν ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου ἐκάστης δικαγραφίας τῶν λέξεων «δεκτὴ ἡ ἀγωγή» (ἢ «ἡ ἀνακρίσις, ἡ ἔφεσις» κτλ.), «νὰ ἐπιβληθῇ ἥκιστα», «νὰ διαταχθῶσιν ἀποδείξεις» κτλ., ἥς ἐπὶ τῇ βάσει συντάσσουσι τὰς ἀποφάσεις οἱ ὑπογραμμαινοὶ ἀναιτιολογήτους ἢ κακῶς ἡτιολογημένας, αἱ δὲ οὕτω συντάσσονται ἀποφάσεις, ὑπογραφόμεναι ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ, ὑπογράφονται ἀνευ τινὸς ἐλέγχου καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων δικαστῶν. Εἰς θεραπείαν τῆς καταστάσεως ταύτης, κατασχυνόσης ἀληθῶς τὴν ἐλληνικὴν δικαιοσύνην, διάταξεν ἄλλοτε εἰκότως τοὺς εἰσαγγελεῖς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης νὰ ἐξετάζωσι κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν δικαστικῶν γραφείων ἂν ὑπάρχωσιν ἐν ἐκάστη δικαγραφίᾳ κατατεθειμένα τὰ σχέδια τῶν εἰσηγητῶν ἐπὶ τῶν δημοσιευθεῖσιν ἀποφάσεων καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, βεβαιουμένης τῆς παραλείψεως δι' ἐκλείσεως, νὰ προκαλῶσι τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν τῶν ὑπαίτιων. Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ἐλιγμοῦσι περὶ τὴν εκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτῶν τούτου.

ται κατὰ τάξιν οἱ δικασταὶ ἀπὸ τοῦ νεωτέρου μέχρι τοῦ πρεσβυτέρου, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐσχάτως μέχρι τοῦ κατὰ πρῶτον διορισθέντος. Ὁ πρόεδρος ψηφοφορεῖ τελευταῖος. Πεν. 396.

1) δικαιοῦται νὰ ψηφοφορῇ

86. Περὶ τῆς διασκέψεως καὶ ψηφοφορίας συντάσσεται ἐκθεσις πρακτικῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ἐν συνόψει ἡ ψῆφος ἐνδὲς ἐκάστου, ἢ σημειοῦται ἡ ὁμοψυχία, καὶ καταχωρίζεται ἡ γενομένη ἀπόφασις. Ἡ ἐκθεσις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως. — Πᾶς ψηφοφορῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίσῃ εἰς αὐτὴν τὴν διαφέρουσαν γνώμην του, ὁμοῦ μὲ τοὺς λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους αὕτη στηρίζεται. Πολ. 177.

87. Τὰ εὐρετήρια καὶ τὰ ἄλλα κατὰστιχα καὶ βιβλία τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων ὑπαλλήλων πρέπει νὰ μονογραφῶνται, πρὶν καταχωρισθῇ· τὰ εἰς αὐτὰ καὶ — 1· τὰ εὐρετήρια τῶν συμβολαιογράφων καὶ κλητῆρων, παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐδρεύουσιν ἔνεκα τῆς ὑπηρεσίας των· — 2· τὰ εὐρετήρια καὶ τὰ κατὰστιχα τῶν δικ. γραμματέων καὶ τῶν δικηγόρων, ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἢ τοῦ προέδρου 1), παρὰ τοῖς ὁποίοις 2) εἶναι διωριζόμενοι Ὁργ. 128. 150. 164. 200.

1) τοῦ δικαστηρίου 2) παρ' ᾧ

88. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν δελεῖται νὰ ἐπικυρῶνῃ τὰς ὑπογραφάς, ὁσάκις τοῦτο ζητεῖται παρὰ τινος, ἢ ὁσάκις κατὰ νόμον εἶναι ἀναγκαῖον. (1) Ὁργ. 199.

(1) Δηλ. 23 Ἰουν. 1836 τῆς ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ τῶν ἐξ. γραμμ.

Α'. Τὰ παρὰ τῶν συμβολαιογράφων ἐκδιδόμενα καὶ μέλλοντα νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἐπικρατείας ἔγγραφα δύνανται νὰ φέρωσι τοῦ λοιποῦ ὡς τελευταίαν ἐπικύρωσιν τὴν τῶν διοικητῶν μετὰ τὴν τῶν προέδρων, ἢ καὶ αὐτὴν μόνην τῶν προέδρων τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν. Τὰ δὲ παρὰ τῶν δημοτικῶν καὶ διοικητικῶν ἀρχῶν ἐκδιδόμενα διὰ τὸν αὐτὸν προσδιορισμὸν δύνανται ἐπίσης νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἐπικρατείας φέροντα ὡς τελευταίαν ἐπικύρωσιν τὴν τῶν ἀρμοδίων διοικητῶν.

Β'. Διὰ τῆς ἀπαράσεως ταύτης δὲν ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας, πρὸς πλείοτεράν αὐτῶν ἀπάλειαν καὶ ἀποφυγὴν ἐνδεχομένων δυσκολιῶν, ὡς τελευταίαν ἐπικύρωσιν, τὴν τῆς γραμματείας ταύτης, τοῦ ν' ἀπευθύνωνται καὶ πρὸς αὐτήν, φροντίζοντες ὅμως τότε νὰ ὑποβάλλωσι τὰ ἔγγραφα τῶν προηγουμένων εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, ἢ

89. Πᾶς πρόεδρος καὶ εἰρηνοδίκης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιπλήττῃ τοὺς εἰς τὸ δικαστήριόν του ὑπαγομένους γραμματεῖς, δικηγόρους, κλητῆρας, καὶ γραφεῖς.—Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἀνήκει καὶ εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ὡς πρὸς τοὺς συμβολαιογράφους· εἰς τοὺς δικαστὰς δέ, δὲν δύναται ὁ πρόεδρος νὰ κάμῃ εἰμὴ ἀπλᾶς παρατηρήσεις περὶ τῶν ἀπρεπῶν πράξεων των. Ὁργ. 97. 116. 293. 298.

90. Κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ προσδιορίζονται εἰδικώτερον τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ προέδρου τῶν δικαστηρίων εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ποινικὴν δικονομίαν, καὶ εἰς τοὺς πολιτικούς νόμους. (1) Πολ. 41. 164. 221. 621. 634. 643. 694. 945. 723. 844. ἔ. 877. 1008. 1028. 1030. 1035. 1045. 1060. 1066. 1076. 1083. Ποιν. 48. 51. 59. 210. 364 ἔ. 366 ἔ. 375. ἔ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Εἰσαγγελεῖς

91. Ὁ εἰσαγγελεὺς θρεῖται νὰ διευθύνῃ αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι διωρισμένος, τὰς εἰς αὐτὸν κατὰ νόμον ἀνατεθειμένας ὑποθέσεις.—Δύναται δὲ ν' ἀναθέσῃ εἰς τὸν ἀντεισαγγελέα του, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ διεύ-

της ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἑτέρας ἀρμοδίου γραμματείας, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῶν.

(1) Σημειωτέον ὅτι εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν ἀνετέθησαν δι' ἄλλων νόμων καὶ ἑτέρα καθήκοντα. Οὕτως ὁ πρόεδρος καταρτίζει κατ' ἑτος ἐν τῇ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου κατάλογον ἐμπειροτεχνῶν πρὸς βεβαίωσιν τῶν περὶ τὸ σταφιδεμπορίον ἀδικημάτων ἐκ τῶν σταφιδοκτημῶν καὶ σταφιδεμπορίων (Νόμου „ΒΜΕ“ τῆς 28 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐλέγχου τοῦ ἐμπορίου τῆς σταφίδος ἀρθρ. 5)· μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς τῆς καταρτιζούσης τὸ δελτὸν τὴν κατὰ μέσον ὅρον ἀγοραῖαν τιμὴν τῆς σταφίδος, τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ οἴνου, οὗ ἐπὶ τῇ βάσει βεβαιούται καὶ εἰσπράττεται ἐν Ἑκτανήσῳ τὸ ἐξαγωγικὸν τέλος (Ν. ΒΠ' περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς ἀρθρ. 128)· μετέχει τῆς ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐναστάσεων τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδεύματιων ἐπιτροπῆς (Ν. „ΒΟΕ“ τῆς 5 Ἀγούστου 1892 ἀρθρ. 6)· μετέχει τῆς ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐναστάσεων τοῦ καταλόγου τῶν οἰκοδομῶν ἐπιτροπῆς· μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἀπολύσεως τῶν ἐχόντων βαθμὸν γραφῆς διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων (Ν. „ΒΓΔ“ τῆς 18 Ἀγούστου 1892 ἀρθρ. 32 καὶ Ν. „ΒΡΕ“ τῆς 17 Δεκ. 1892 ἀρθρ. 32).

θυσίᾳ σου, μέρος τῶν υποθέσεων, ἢ καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ διὰ παντὸς εἰς αὐτὸν ὠρισμένον τινὰ κλάδον. Παρεκτὸς τούτου, οἱ ἀντισαγγελεῖς ἀναπληροῦν αὐτεπαγγέλτως τὸν τόπον τῶν εἰσαγγελέων κωλυμένων, ἀπόντων, ἀσθενούντων, ἢ ὅταν χηρεύῃ ἡ θέσις τῶν (ἄρθρ. 27 καὶ 43).

92. Ὁ ἀντισαγγελεὺς ἢ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 51 1) ὑποκατασταθεὶς εἰσαγγελεὺς ἐνεργεῖ ἐλευθέρως κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πεποιθήσιν· ὅταν δὲ λάβῃ ὠρισμένην τινὰ παραγγελίαν ἐκ μέρου τοῦ εἰσαγγελέως, χρεωστεῖ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ὁργ. 94 — 97.

1) γρ. 43.

93. Μεταξὺ ὧν τῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας ὑπάρχει ἱεραρχικὴ ὑπάλληλ· καὶ ἐξάρτησις. — Τοῦ ἱεραρχικοῦ τούτου ὅλου προΐσταται ὁ παρὰ τῇ ᾿Αρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς. Οὗτος λαμβάνει ὁδηγίαν παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ., διδοί· ἐκ μέρους τοῦ ὁδηγίας εἰς τοὺς παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς, καὶ δέχεται ἀναφοράς παρ' αὐτῶν. (1) — Μολταυτὰ καὶ οἱ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς ὑπάγονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ., λαμβάνουσιν ἀμέσους διαταγὰς παρ' αὐτῆς, καὶ ἀναφέρονται κατ' εὐθεῖαν εἰς αὐτήν. — Οἱ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς διδοῦν ὁδηγίαν εἰς τοὺς παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς, καὶ δέχονται παρ' αὐτῶν τὰς ἀναγκαῖας ἀναφοράς. Ὁργ. 92, 94, 97.

94. Πᾶς εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ μετὰ πάσης ἐλευθερίας καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πεποιθήσιν· ὅταν δὲ λαμβάνῃ ῥητὴν ὁδηγίαν παρὰ τοῦ ἀνωτέρου του, ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ ταχέως καὶ ἀκριβῶς. (2) Ὁργ. 92, 93, 97.

(1) Οὐδαμῶθεν τοῦ νόμου προκύπτει ὅτι δικαιοῦται ὁ παρὰ τῇ ᾿Αρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς νὰ ἀπευθύνῃ παρατηρήσεις τοῖς παρεκτρεπομένοις δικασταῖς, τούτων δὲ ὁ ἱπποκράτης τῆς Δικαιοσύνης δικαιοῦται νὰ ἀπευθύνῃ ὡς περιεβλημένον πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 298 § 4 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων.

(2) Ἐκ τῶν ἄρθρ. 92, 93 καὶ 94, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικονομίας, συνάγεται 1) ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν δύναται μὲν νὰ διατάτῃ τὴν ἐνεργεῖαν πράξεων μηκέτι ἐνεργηθειῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀνάκλησιν πράξεων ἐνεργηθειῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ παρὰ Πλημμελειοδικαῖο εἰσαγγελέως, 2) ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν ὀφείλει μὲν νὰ σφράττῃ κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ παρ' Ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ γνωμοδοτῇ παρὰ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ. Ὅθεν αἰτετε δικαιοῦται νὰ γνωμοδοτῇ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ πεποίθησιν.

95. Ὁ εἰσαγγελεὺς διεκδικεῖ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὴν νόμον καὶ τὴν κοινὴν εὐταξίαν 1), οὐχὶ δὲ τὸ δημόσιον. Διὰ τοῦτο χρεωστεῖ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων νόμων καὶ διαταγμάτων, νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ἀποφάσεων, καί, ὡςάκις τὸ κοινὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ, νὰ λαμβάνῃ πρόσφορα μέτρα. Ὁργ. 100. Ποιν. 405. 450. Πολ. 589.

1) δημοσίαν τάξιν

96. Πᾶς εἰσαγγελεὺς ἔχει τὴν ὑπερτάτην ἐπιτήρησιν ὅλων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν τῆς περιφερείας του, ὡς καὶ αὐτῶν τῶν δικαστηρίων. — Ἰδίως δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ γινώσιν ὅλων τῶν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν πράξεων τῶν γραμματέων, συνηγέρων, συμβολαιογράφων, καὶ κλητῶν, νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ κατὰστηρά των, καὶ νὰ λαμβάνῃ ἀντίγραφα ἐκ τῶν εὑρετηρίων καὶ ἄλλων βιβλίων των, ὅταν τοῦτο ᾔναι ἀναγκαῖον πρὸς τὴν σκοπὴν τῆς ἐπιτηρήσεως ἢ τινος ἐξετάσεως. (1) Ὁργ. 211. Πολ. 192. Ποιν. 89.

(1) Ν. ΛΥΞΔ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ ἐποπτείας καὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν δικαστικῶν γραφείων.

1. Ἐκαστος τῶν εἰσαγγελέων ὀφείλει νὰ ἐπισκέπτηται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως ἑκάστης τριμηνίας τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, περὶ ᾧ διατελεῖ, καὶ νὰ βεβαιῇ δι' ἐκθέσεως: α') ἂν ἐγκαίρως ἐκδίδονται καὶ καταρτίζονται αἱ ἀποφάσεις καὶ τὰ βουλευτά, ἂν μὲντοι ὑπὸ διασκευῆν ὑπέσταντο πρὸς ἐκδοσὶν ἀποφάσεων ἢ βουλευμάτων, πότε συνεζητήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἢ εἰσλήθησαν εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον καὶ τίνας εἰσὶν οἱ εἰσηγηταί· β') ἂν τηρῶνται ἀκριβῶς αἱ διατάξεις τῶν νόμων περὶ χαρτοσήμου, περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν ποινικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν, περὶ εἰσαγωγῆς εἰς τὰ ταμεία τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἀνηκόντων παραδόλων καὶ προστίμων καὶ ἐν γένει ἂν ἐπικρατῇ ἡ προσήκουσα τάξις καὶ ἀκρίβεια περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας. — Ἐν ταῖς ἐκθέσεσι ταύταις, ὡς ἀντίγραφα ὑποβάλλονται πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς τριμηνίας, μνημονεύονται ρητῶς αἱ ἀνακαλυπτόμεναι ἐλλείψεις ἢ παραβάσεις καὶ οἱ εὐθυνόμενοι ἐπὶ ταύταις, ἐν δὲ τοῖς ἐγγράφοις περὶ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἐκθέσεων ὀφείλουσιν οἱ εἰσαγγελεῖς νὰ ἀνακοινώσι πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τὰς ἐνεργείας αὐτῶν, τὰς ἀφορμὰς εἰς τὴν ἀνασχισιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας, ἢ εἰς τὴν ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ ταῖς βεβαιωθείσαις ἐλλείψεσι ἢ παραβάσεσι. — Ἐν τοῖς ἐγγράφοις περὶ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἐκθέσεων τῆς ἐπομένης τριμηνίας μνημονεύονται καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν προκληθεῶν πειθαρχικῶν ἢ ποινικῶν καταδιώξεων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προηγουμένων ἐκθέσεων.

97. Πᾶς εισαγγελεύς πρωτοδικῶν, ὡς πρὸς τὸν παρ' αὐτῷ

2. Οἱ παρὰ πρωτοδικαίαις εισαγγελεῖς δρεῖλουσιν ὅπως ἐπισκέντωνται ἐν τῷ μὲν τοῦ πρώτου εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστης τριμηνίας τὰ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ παρ' ᾧ διατελοῦσι δικαστηρίου γραφεῖα τῶν εἰρηνοδικεῶν, τῶν πταισματοδικεῶν, τῶν ὑποθηκῶν, τῶν μεταγραφῶν, τῶν συμβολαιογραφῶν, τῶν δημοσίων κατηγορῶν, καὶ τῶν ληξιαρχῶν, κατ' ἔτος δὲ ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου τὰ ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, νὰ βεβαιῶσι δι' ἐκθέσεων οἰκονομικὰς ἑλλείψεις ἢ παραβάσεις, καὶ νὰ ἐνεργῶσιν ἂν ἐν ἀναβολῇ τὴν πειθαρχικὴν ἢ ποινικὴν καταδίωξιν τῶν ὑπαίτιων. Περὶ τῶν τοιούτων ἐπιθεωρήσεων καὶ ἐξελέγξεων καὶ περὶ τῶν ἐνεργηθέντων πρὸς καταδίωξιν τῶν πειθαρχικῶν παραπτώματων ἢ τῶν βαρυτέρων παραβάσεων ὑποβάλλεται παρ' ἐκάστου τῶν παρὰ πρωτοδικαίαις εισαγγελέων πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον γενικὴ ἐκθεσις, διὰ μὲν τὰς τριμηνιαίας ἐπιθεωρήσεις ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς τριμηνίας, διὰ δὲ τὰς ἐτησίας κατὰ τὸν Ὀκτώβριον ἐκάστου ἔτους.

3. Οἱ παρ' ἐφέταις εισαγγελεῖς δρεῖλουσιν ὡσαύτως ὅπως ἐπιθεωρῶσι κατ' ἔτος ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Αὐγούστου ἢ Σεπτεμβρίου τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ἐφετιῶν γραφεῖα τῶν πρωτοδικεῶν, τῶν παρὰ πρωτοδικαίαις εισαγγελέων καὶ τῶν ἀνακριτῶν, νὰ ἐρευνῶσι περὶ παντὸς β.τι ἀνάγεται εἰς τὴν ταχίσαν καὶ ἀπρόσκοπτον διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ νὰ βεβαιῶσιν οἰκονομικὰς ἑλλείψεις ἢ παραβάσεις. — Καὶ περὶ τῶν τοιούτων ἐπιθεωρήσεων καὶ ἐξελέγξεων ὑποβάλλεται πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον παρ' ἐκάστου τῶν παρ' ἐφέταις εισαγγελέων γενικὴ ἐκθεσις, κατὰ τὰ δριζύμενα ἐν τῇ § δευτέρᾳ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

4. (Παραλείπεται ὡς ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου νόμου).

5. Διὰ τῶν ὁρισμῶν τοῦ παρόντος νόμου περὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς ὁπὸ τῶν εισαγγελέων ἐν ὁρισμέναις περιόδους ἐξελέγξεως τῶν δικαστικῶν γραφείων καὶ περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ τοιούτου ἐλέγχου δὲν μεταρρυθμίζονται αἱ κείμεναι ἤδη διατάξεις περὶ τοῦ ἐπιβαλλομένου τῇ εισαγγελικῇ ἀρχῇ καθήκοντος τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, καὶ περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῶν δικαστικῶν γραφείων ὁφεισθῆναι τὸ κρίνωσιν ἀναγκαιῶν.

6. Οἱ παρ' ἐφέταις καὶ παρὰ πλημμελειοδικαίαις εισαγγελεῖς καὶ οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρῶνται ἀπομακρυνόμενοι τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ διατελοῦσι, πρὸς ἐπιθεωρήσιν τῶν δικαστικῶν γραφείων, λαμβάνουσιν, ἐκτὸς τῶν ἐξόδων τῆς πορείας, ἀποζημιώσεις οἱ μὲν πρῶτοι δραχμῶν δέκα καθ' ἡμέραν, οἱ δὲ δεύτεροι δραχμῶν ἑξ.

N. Β10' τῆς 17 Ἰουλίου 1892 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ΑΥΞΑ' νόμου περὶ ἐποπτείας καὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν δικαστικῶν γραφείων.

“Ἀρθρον μόνον.

Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 28 Μαΐου 1887 ΑΥΞΑ' νόμου περὶ ἐποπτείας καὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν δικαστικῶν γραφείων ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐπομένου.

4. Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐξελέγξεως τῶν κατὰ τὰ προηγουμένα ἄρ-

αντεισαγγελέα, πρὸς ὅλους τοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους (1), δικαστικοὺς γραμματεῖς, συνηγόρους, συμβολαιογράφους, καὶ κλητῆρας τῆς περιφερείας του, ἔχει κατ' ἐξαχὴν τὸ δικαίωμα—
 1. νὰ δίδῃ ὁδηγίας.—2. νὰ προσδιορίξῃ προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν εἰς αὐτοὺς δεδομένων ὁδηγιῶν καὶ ἄλλων διαταγῶν.—
 3. νὰ τοὺς διατάσῃ νὰ διέπουν πρεπόντως τὸ ἔργον των, ἂν ὀλιγώρως ἔχωσι περὶ τοῦτο, ἢ ἂν ἄλλως τὸ ἀποποιῶνται.—
 4. νὰ τοὺς ἐπιπλήττῃ, καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς πειθαρχικῶς πρόσμα μέχρι τῶν τριάκοντα δραχμῶν.—Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουν οἱ τε παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς, καὶ ὁ παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ, ἕκαστος πρὸς τὸν παρ' αὐτῇ ἀντεισαγγελέα, πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν εἰσαγγελεῖς, καὶ πρὸς τοὺς παρὰ τῇ αὐτῇ δικαστηρίῳ γραμματεῖς, συνηγόρους, καὶ τοὺς κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου.—Εἰς βαρύτερα πειθαρχικά πταίσματα ἢ ποινὴ ἐπιβάλλεται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου κατ' αἴτησιν τοῦ εἰσαγγελέως. Ὅργ. 89. 94. 98. 141. 203. 298.

98. Ἐάν τις πρωτοδίκης, ἐμποροδίκης, πλημμελειοδίκης, σύνεδρος, ἐφέτης, ἀρειοπαγίτης, ἢ δικαστὴς ἐκτάκτου στρατιωτικοῦ δικαστηρίου ἔπραξῃ σφάλμα πειθαρχικόν, ὑποχρεοῦται ὁ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς ἀρμοδῖος εἰσαγγελεὺς νὰ ἐνεργήσῃ τα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀταξιῶν καὶ παραβάσεων, τῶν ἐπειῶν ἔλαβε γνῶσιν, καὶ νὰ πέμψῃ παρευθὺς δι' ἀναφορᾶς εἰς τὸν ἀνώτερόν του τὴν ἐπὶ τούτῳ συνταχθεῖσαν ἐκθεσιν. Ὁ εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ πράττῃ τὸ αὐτὸ περὶ τῶν πειθαρχικῶν σφαλμάτων τῶν

ἢ ἀνεργουμένων ἐπιθεωρήσεων τῶν δικαστικῶν γραφείων συντάσσεται καὶ δημοσιεύεται κατὰ τριμηνίαν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου γνηκὴ ἐκθεσις δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ, ἀπευθυνομένης πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀρχάς, ἐν ἣ ἀναγράφονται αἱ βεβαιωθεῖσαι πειθαρχικαὶ ἢ ποινικαὶ παραβάσεις καὶ οὐσιώδεις ἐλλείψεις, αἱ ἐνέργειαι τῶν εἰσαγγελέων περὶ τῆς καταδιώξεως τῶν ὑπαίτιων, καὶ τὰ μέτρα ἅτινα ἐλήφθησαν κατὰ τῶν εἰσαγγελέων, οἵτινες παραμέλησαν ἢ ἀτελῶς ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον τῆς ἐπιθεωρήσεως ἢ τῆς καταδιώξεως τῶν βεβαιωθέντων παραπτωμάτων.

(1) Παρατηρητέον ὅτι ἡ ἐν τοῖς ἀρθρ. 97 καὶ ἐπ. ἀναγραφομένη ἐπιτήρησης τῶν ἔργων τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἀναφέρεται εἰς μόνους τοὺς ἐν ἀρθρ. 17 τῆς Ποιν. δικον. λειτουργοὺς τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἐν ἀρθρ. 18 νομάρχην καὶ ἐπαρχον, μὴ ὄντας κυρίως λειτουργοὺς τῆς δικ. ἀστυνομίας, μηδ' ὑποκαυμένους εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχήν.

έντός τῆς περιφέρειας του εὐρηγοδικῶν ἢ πταισματοδικῶν. Ὅργ. 97. 116. 299.

99. Τὴν περαιτέρω τιμωρίαν τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαλαμβανομένων δικαστῶν πολιτικῶν τινος ἢ ποινικοῦ δικαστηρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος νὰ ἐπισπεύδουν.—
οἱ 1) εἰσαγγελεῖς ὡς πρὸς τοὺς εὐρηγοδικὰς ἢ πταισματοδικὰς—2. οἱ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεῖς ὡς πρὸς τοὺς πρωτοδικὰς, ἐμποροδικὰς, ἢ πλημμελειοδικὰς.—3. ὁ παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ὡς πρὸς τοὺς συνέδρους, τοὺς ἐφετάς, ἢ τοὺς δικαστὰς ἐκτάκτου στρατιωτικοῦ δικαστηρίου.—Ὡς πρὸς τοὺς ἀρειοπαγίτας θέλει ἐνεργῆσαι 2) τὰ περαιτέρω ἢ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία. Ὅργ. 300 ἐ.

1) παρὰ πρωτοδικαῖς 2) ἐνεργεῖ

100. Οἱ εἰσαγγελεῖς, ὡς καὶ οἱ παρὰ τοῖς πταισματοδικαῖς δημόσιοι κατήγοροι, δεύονται νὰ παρευρίσκονται εἰς τὰς δημοσίας συνεδριάσεις ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ γενηῇ καμία συζήτησις εἰς τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 6, 8, 9, 31, 32, 34, καὶ 43 ἀναφερόμενα δικαστήρια· ὅλαι δὲ αἱ ἐν ἀπουσίᾳ τῶν γινόμεναι ἀποφάσεις λογίζονται ἄκυροι καὶ μὴ οὔσαι· ἀποκλείονται δὲ ἀπὸ τὰς περὶ πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ἀποφάσεων διασκέψεις διαφυλαττομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἁρθρου 82 ὡς πρὸς τὰ περὶ ἄλλων πραγμάτων διαφερόντων τὸ κοινὸν ἢ τὸ ἰδιώτας 1) γινόμενας διασκέψεις.— Πρὸς τὸ δικαστήριον, διὰ μυστικῆς συνεδριάσεως, ἀγορεύουσιν ἰστάμενοι. Ὅργ. 50. 82. 250. Πολ. 201. 728, 807. Ποιν. 330, 360. 407. 458.

1) γενικοῦ ἢ εἰδικῶς συμφέροντος

101. Ἡ πολ. δικονομία προσδιορίζει τὰς περιπτώσεις, καθ' ὧς τὸ δικαστήριον ἀκροῦται τοὺς εἰσαγγελεῖς εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ καθ' ὧς οὗτοι παρίστανται ὡς ἐνάγοντες. Πολ. 37. 588. 606. 643. 646. 658. 670 ἐ. 690. 743. 771. 780. 815. 826.

102. Εἰς τὸν εἰσαγγελέα ἀνήκει ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τοῦ περὶ τὰς ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας· αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προνοῇ, καθὼς εἰδικώτερον ἐρίξει· ἡ πολιτικὴ δικονομία περὶ τοῦ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, τοῦ νὰ συμβουλεύῃ

κατὰ τοῦτο τοὺς ἐπιτρόπους, κηδεμόνας, τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, καὶ τὸν εἰρηνοδίκην, τοῦ νὰ λαμβάνη γνώσιν τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὰ τῆς διαχειρίσεώς των. Περί παύσεως ἐπιτρόπων ἢ κηδεμόνων, καὶ περί προσωρινῶν μέτρων ὑπὲρ ἀνθρώπων διατελούντων ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἄλλων, ὀφείλει νὰ κάμῃ προτάσεις εἰς τὸ τῶν πρωτοδικῶν δικαστήριον. Πολ. 74. 492, 4. 648 ε. 658 ε. 671. 1025. ε.

103. Οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουν εἰς τὴν περιφέρειάν των τὴν διεύθυνσιν ὅλου τοῦ ἀνακριτικοῦ μέρους· ἰδίως δέ,— 1. τὴν διεύθυνσιν τῆς προκαταρκτικῆς δίκης 1), προτείνοντες καὶ αἰτοῦντες, φροντίζοντες νὰ κληθῶσιν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, καὶ τέλος ἐνεργοῦντες ὅλας τὰς εἰς τὴν ποινικὴν δικονομίαν σημειωμένας πράξεις.— Αἱ παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκδιδόμεναι προσκλήσεις, καὶ ἐντάλματα συλλήψεως, ἢ φυλακίσεως, ἐκτελοῦνται μόνον κατ' αἵτησιν τοῦ εἰσαγγελέως.— 2. τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατηγορίαν.— 3. τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παρὰ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἐκδιδομένων ἀποφάσεων. Ποιν. 13. 16. 17. 21. 144. 153. 155. 156. 160. 161. 184. 216. 219. 229. 371. 405. 418. 459. 521. 544.

1) προδικασίας

104. Οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ κλητῆρες εἶναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν εἰσαγγελέων· δύναται δὲ νὰ προσκληθῇ ἀπ' εὐθείας παρ' αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη ἐνοπλος δύναμις.— Περιλήψεις τῶν περὶ χρηματικῶν ποινῶν ἀποφάσεων πέμπονται παρεούθως πρὸς τὰς ἐπιτετραμμένας τὴν εἰσπράξιν αὐτῶν ἀρχάς. Διάτ. περὶ ἐγκαταστάσεως κτλ. Ποιν. 19. 190.

105. Πᾶς εἰσαγγελεὺς πλημμελειοδικῶν ὀφείλει νὰ κρατῇ διπλὸν βιβλίον.— 1. τῶν εἰσερχομένων, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται καθ' ἐκάστην ὅλα τὰ καταμνησθέντα ἢ ἄλλως εἰς ἀνάκριτιν ὑποβληθέντα πλημμελήματα καὶ κακουργήματα.— 2. τῶν ἐκτελέσεων, κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ὁρισμοὺς τῆς ποινικῆς δικονομίας.— Ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία, σχεδιάσασα ἀνά ἓν ὑπόδειγμα δι' ἐκάτερον τῶν δύο τούτων βιβλίων, θέλει

τὰ δημοσιεύσει διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως πρὸς μίμνησιν. (1) Ποιν. 546.

106. Τὰ αὐτὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενα βιβλία θέλουν κρατεῖ—1. ὁ δήμαρχος, ἢ ὁ ὡς ἀνακριτῆς ἐνεργῶν δημαρχικὸς πάρεδρος, ἢ ὁ ἀστυνόμος, δι' ὅλας τὰς καταμνησθέντα πταίσματα, ὡς καὶ δι' ὅλας τὰς ἐπιβληθείσας ἐπὶ πταίσμασι ποινάς· 2. ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελεὺς, δι' ὅλας τὰς εἰς αὐτὸν πρὸς κατηγορίαν διευθυνθείσας, καὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν κακυργισδικῶν δικασθείσας ποινικὰς ὑποθέσεις. Ποιν. 546.

107. Κατὰ πᾶσαν ὁγδόην ἡμέραν οἱ δήμαρχοι, ἢ εἰ ὡς ἀνακριταὶ ἐνεργούντες δημαρχικοὶ πάρεδροι ἢ ἀστυνόμοι πέμπουν, κατὰ τοὺς ὁρίσμοις τῆς ποινικῆς δικονομίας, πρὸς τοὺς παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς, οὗτοι δὲ πρὸς τὸν προϊστάμενον αὐτῶν εἰσαγγελέα 1), ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τῶν εἰσερχομένων, τὸ ὁποῖον ὀφείλουν νὰ κρατοῦν κατὰ τὰ ἄρθρα 105—106. Ποιν. 15. §.

1) τῶν ἐφετῶν

108. Δι' περὶ διαχειρίσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης κατὰ

(1) Δηλ. 4 Φεβρ. 1835 τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας.

*Υπόδειγμα τοῦ βιβλίου τῶν εἰσερχομένων.

ἀρ.	ἡμέρα τῆς καταμνήσεως. ἢ καθ' ἣν ἤρχισεν ἡ ἀνάκρισις	ὄνομα, ἐπών. καὶ κατοικία τοῦ καταμνηστοῦ	ὄνομα ἐπών. καὶ κατοικία τοῦ κατηγορουμένου	σύντομος περιγραφή τῆς καταμνησθείσης πράξεως	τόπος ὅπου αὐτὴ ἐπράχθη	ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπράχθη

*Υπόδειγμα τοῦ βιβλίου τῶν ἐκτελέσεων.

ἀρ.	ὄνομα ἐπών. τοῦ καταδικασθέντος	ἡμερομηνία τῆς ἀποφάσεως	εἶδος καὶ διάρκεια τῆς ποινῆς	ἡμέρα τῆς εἰς τὴν φυλακὴν εἰσόδου	ἡμέρα τῆς ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξόδου

τρίμηνην ἐκθέσεις θέλουν περιέχει.—1. πίνακα περιεκτικὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξ ἑνὸς ἑκάστου εἴδους καταμηνυθέντων πταισμάτων, πλημμελημάτων, καὶ κακουργημάτων, τῶν καταδικῶν, τῶν ἀθώωσεων, καὶ τῶν εἰσέτι ἀνακρινομένων κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων (1).—2. τὰς αἰτίας τῆς αὐξήσεως ἢ μειώ-

(1) Ἐγκύκλιος 21 Ἀπρ. 1838 τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας.

Δι' πληροφορίας, τὰς ὁποίας οἱ εἰσαγγελεῖς μᾶς ἔδιδον ἄχρι τοῦδε, κατὰ τὰ ἄρθρα 108 καὶ 109 τοῦ δικαστ. ὀργανισμοῦ, περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παρέχουσαι τὴν ἀναγκαίαν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθέτου πληρότητα καὶ λεπτομέρειαν. Ἡ σύνταξις τῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καταστάσεων, καὶ ἡ ἐκ τούτων κατάρτισις ἐτησίως γενικῆς καταστάσεως ἀποδίδει εἰς δύο τινὰς πρώτον, εἰς τὸ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἡθικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου, καθ' ὅσον αὕτη ὑποπίπτει εἰς τὴν δυνάμιν τοῦ ποινικοῦ νόμου, νὰ βεβαιώσῃ εἰς τίνα αὐτῆς Κράτους μέρη, εἰς τίνας τῆς κοινωνίας τάξεις, καὶ τίνος αἰτίας ἔνακα τὸ κακὸν περισσεύει, διατηρεῖται, ἢ ἐλαττοῦται, καὶ ἀνάγκουσα τὴν πίστιν τῶν περὶ τούτου πληροφοριῶν μέχρι τῆς δυνατός ἀληθείας διὰ τῆς ἀκριβείας καὶ παραθέσεως τῶν ἀριθμῶν, νὰ ὁδηγήσῃ τὴν κυβέρνησιν, ἐρωμένην ἀπὸ καίμενων βεβαίων καὶ σταθερῶν, εἰς τὴν εὐρασίαν τῶν πρὸς θεράπειαν ἀναγκαίων προνοητικῶν μέσων· δεύτερον, νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν πάντων τῶν ποινικῶν νόμων, νὰ γνωστοποιήσῃ μέχρι τίνος εἶναι ἀρκούντες καὶ κατ'ἀλλήλοι εἰς τὴν κατάστασιν τῆς κοινωνίας, καὶ μέχρι τίνος ἐξασφαλίζουν τὴν ἀπαιτούμενην πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἀνομημάτων ταχύτητα καὶ ἀκριβείαν, ὥστε ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν περὶ τούτου διδομένων νὰ ἐξαχθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τροπολογίαν καὶ τελειοποίησιν τῶν περιστάσεων μέσων πορίσματα. Ἀλλὰ διὰ νὰ παρασκευασθῶσι τὰ σπουδαία ταῦτα ἀποτελέσματα, πρόδηλον, ὅτι δὲν ἀρκαὶ νὰ σημειωθῶσιν ἀπλῶς τὰ καταμηνυθέντα ἀνομήματα καὶ αἱ ψηφισθεῖσαι καταδικαὶ καὶ ἀθωώσεις. Ἀνάγκη μάλιστα, ὡς πρὸς τὰ βαρύτερα αὐτῶν, νὰ διακριθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι καὶ καταδικοὶ κατὰ φύλον, ἡλικίαν, πολιτικὴν τάξιν, καταγωγὴν, βαθμὸν ἐκπαιδεύσεως, ἐπάγγελμα κλπ. γινομένης συμπαραθέσεως τῶν διαφορῶν τούτων πληροφοριῶν, σημειουμένης τῆς σχέσεως τῶν κατηγορουμένων πρὸς τὸν πληθυσμὸν, καὶ τῆς ἀναλογίας τῶν ἐν ἑκάστῳ νομῷ γινομένων καταδικῶν καὶ ἀθώωσεων· νὰ παρατηρηθῶσι τὰ κακουργήματα τὰ κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τοῦ ἔτους πραττόμενα, τὰ φαινόμενα αἰτία τῶν κυριωτέρων αὐτῶν, τὰ μέσα καὶ ὄργανα τῆς ἀποτελέσεώς των· νὰ ἐξηγισθῶσιν αἱ ὑποτροπαὶ εἰς τὴν γενικωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης, ἡ ἡλικία τῶν ὑποτρόπων, καὶ ὁ τῆς ἐκπαιδεύσεως των βαθμὸς· νὰ διαγραφῶσιν εἰς πίνακας ἀκριβεῖς καὶ διαγεγραμμένους ἡ καταστάσις τῶν παρελθουσῶν εἰς γνώσιν τῆς εἰσαγγελίας ὑποθέσεων, ἡ πρώτη διαδύναμις, τὴν ὁποίαν ἔλαβον αἱ ἐργασίαι τῶν συμβουλίων τῶν πλημμελειδικῶν, τῶν συμβουλίων τῶν ἐφετών, κλπ.—Διὰ νὰ λάβωμεν ἐπομένως ἀποσπὸν τὴν ἀπαιτούμενην ὕλην πρὸς σύνταξιν γενικῆς τοιαύτης καταστάσεως περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ἐνομίσταμεν δεόν νὰ ἐκδώσωμεν τὰς ἀκολουθοῦσας ὁδηγητικ-

σεως θλών ή τινων πταισμάτων, πλημμελημάτων, και κακούργημάτων, με την σημείωσιν των περι τούτων τυχόν αναγκαίων

εις των οποίων την άκριθ ή εκτέλεσιν προσκαλούμεν ιδίως την προσοχή των άρμοδίων δικαστικών ύπαλλήλων.

Α'. "Αρειος Πάγος.

Ο παρά τω άνωτάτω τούτω δικαστηρίω εισαγγελεύς θέλει συντάττει και υποβάλλει εις την επί της δικαιοσύνης γραμματείαν της επικρατείας, δεκαπέντε τό πολύ ημέρας μετά τό τέλος πάσης τριμηνίας, πίνακα θλών των πρὸς ανάρισιν, περι κανονισμού άρμοδιότητος, περι παραπομπής από δικαστηρίου εις δικαστήριον, και περι επαναλήψεως της άνακρίσεως αιτήσεων, των εντός της τριμηνίας γενομένων, ή εκ της προλαβούσης σωζομένων, ως μήπω δικασθαισών, και θλών των επί των αιτήσεων τούτων εκδοθεισών αποφάσεων. Ο πίναξ ούτος θέλει περιέχει 1) τό είδος και τό άντικείμενον της αίτησεως· 2) την διάκρισιν, άν έγεινεν ύπέρ του νόμου, ή σύ· 3) τό όνομα του αίτούντος εισαγγελέως, ή διαδίκου· 4) άν τό περι ού ζητείται άναίρεσις, ρούλευμα ή απόφασις· 5) τό δικαστήριον τό δικάσαν· 6) τους λόγους της αίτησεως έν συνόψει· 7) την γνωμοδότησιν του παρά τω "Αρειω Πάγι εισαγγελέως· 8) την απόφασιν του "Αρειου Πάγου, άν παρεδέρχθη ή απόρριψη της αίτησιν και 9) τους λόγους της αποφάσεως έν συνόψει. Έν περιπτώσει, καθ' ήν ή ύπόθεσις δέν ειδικάσθι εντός της τριμηνίας, θέλει σημειοϋσθαι τούτο εις την στήλην της αποφάσεως.

Β'. Κακούργιοδικεία, και κακούργημάτων άνάκρισις.

Έκαστος παρ' έρέταις εισαγγελεύς όφείλει νά συντάττη, και νά καθοπορίσθι εις την επί της δικ. γραμματείαν της επικρατείας, ένα τό πολύ μήν μετά την παρέλευσιν πάσης τριμηνίας·

1. Γενικήν κατάστασιν πάντων των ενόπιον του κακούργιοδικείου της τριμηνίας εισαχθέντων κακούργημάτων, διηρημένην εις πέντε μέρη, ών έκαστον θέλει περιλαμβάνει τά εις έκαστον εκ των πάντε της περιφερείας του νομικόν αναχόμενα κακούργήματα, περιέχον τό όνομα του δικασθέντος, την ήλικίαν αύτου, την καταγωγήν και κατοικίαν, την πολιτικήν τάξιν, τον βαθμόν της εκπαιδεύσεως, τό επαγγελμα, τό καταγνησθέν κακούργημα, τον χρόνον της πράξεως, τον χρόνον της συλλήψεως, και· άν δέν συνελήθθι την σημείωσιν ότι κατεδικάσθη έρήμην, τό κατηγορηθέν κακούργημα, τό έτυμολογηθέν κακούργημα, ή πλημμέλημα, ή την αίρωτικήν έτυμολογείαν, τον χρόνον της αποφάσεως, την ποινήν, την αίτησιν άναίρεσεως, άν έγεινεν την διαγνωσθείσαν αίτίαν του κακούργήματος ιδίως, άν ήναι ληστεία, φόνος, άναίρεσις, έμπρησμος, φαρμακεία, και άπάτη, ή ύπερβαίρεισις απόρριψις δόλια ναύαγια, τέλος, τά όργανα και μέσα, δι' ών εξετέλεθησαν τά κακούργήματα του φόνου και της άναίρεσεως. Εις την στήλην της καταγωγής και κατοικίας θέλει σημειοϋσθαι ο τόπος της γεννήσεως και ο τόπος της κατοικίας· άν δε κατοικίαν ο δικασθείς δέν έχη, ο της διαμονής· Η στήλη της

μέτρων. — 3. παρατηρήσεις περί τῆς διαγωγῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀνα-
κρίσεως ὑπαλλήλων, τῶν κλητῶν, δεσμοφυλάκων, χωροφυ-

λατικῆς τάξεως θέλει ἀναφέρει, ἂν ὁ κατηγορούμενος ᾖ καὶ ἄρχος, ἑγγα-
μας, ἢ χῆρος, καὶ, εἰς τὰς δύο τελευταίας περιπτώσεις, ἂν ἔχῃ τέκνα ἢ οὐ.
Εἰς τὴν στήλην τῆς ἐκπαιδεύσεως θέλει ἀναφέρεται, ἂν δὴν ᾖ ἡμέρη παντα-
πᾶσι νὰ γράφῃ καὶ ν' ἀναγινώσκῃ, ἂν ᾖ ἡμέρη ἀτελῶς νὰ γράφῃ καὶ ν'
ἀναγινώσκῃ, ἂν γινώσκῃ τοῦτο καλῶς, ἂν τέλος ἔχῃ ἀνωτέραν τοῦ τελευ-
ταίου τούτου βαθμοῦ ἐκπαίδευσιν. Εἰς τὴν στήλην τοῦ ἀπαγγέλλματος θέλει
ἀναφέρεσθαι τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ἐκάστου κατηγορουμένου, καὶ ἂν πραγμα-
τικῶς μετέτρετο τὸ ποτε ἀποδίδει ταυτὶ ἀπάγγελμα ἰδίως, ὡς πρὸς τὰς
περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἀντικειμένου πληροφορίες. ὁ εἰσαγγελέας δὴν
θέλει περιορίζεσθαι εἰς μόνην τοῦ κατηγορουμένου τὴν ἐξέτασιν, ἀλλ' ὀφείλει
πρὸς ἀνακρίδωσιν τῆς ἀληθείας, ν' ἀποτινῇται πρὸς τοὺς δημάρχους καὶ ἐρη-
νοδίκας τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τῶν ὑποδίκων.

2. Πίνακα εἰδικῶν ἐμφαινόντα ὁνομασί τούς ἐρήμην καταδικούς, ὅσοι ἐν-
τὸς τῆς τριμηνίας, τῆς ὁποίας πέμπεται ἡ κατάστασις, συλληφθέντες καὶ
παρὰδεδόντες, ἀδικήσθησαν κατ' ἀντιμαλίαν, σημειουμένου τοῦ ἀποτελεσμα-
τος τῆς πρώτης καὶ τῆς νέας δίκης, καὶ τοῦ χρόνου τοῦ διαλύντος ἀπὸ τῆς
ἐρήμην καταδίκης ἄχρι τῆς κατ' ἀντιμαλίαν ἀποφάσεως καὶ παραπομπῆς,
γενομένης εἰς τὴν ἀρμόδιαν ὑπ' ἀριθ. 1 κατάστασιν ὅπου φαίνεται ἡ ἐρη-
μὴν καταδική.

3. Κατάστασιν εἰδικὴν ἐκαίνων τῶν εἰς τὸ κακουργιοδικαῖον δικασθέντων
ὑποδίκων, ὅσοι εἶχον καὶ ἄλλοτε δικασθῇ καὶ καταδικασθῇ ὑπὸ τινος τῶν
δικαστηρίων τοῦ Κράτους. Ἡ κατάστασις αὕτη θέλει περιέχει τὸ ὄνομα καὶ
ἐπώνυμόν των, τὸν ἀριθμόν, καὶ τὸ εἶδος τῶν ὧσιν ἤδη ὑπέστησαν κατα-
δικῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου κακουργήματος, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν
νέων καταδικάζσεων, τὴν ἡλικίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης κατα-
δίκης καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς νέας, καὶ, ἂν τὸ προηγούμενον ἀνόμεμα
ἦτο κακουργήμα, τὴν παραπομπὴν εἰς τὸν ἀνόμενον πίνακα, ὅπου δίδονται
αἱ περὶ αὐτοῦ πληροφορίες. — Ἐννοοῦμεν δὲ ἐνταῦθα ὅχι τοὺς ὑποτρόπους
κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀρθροῦ 111 τοῦ II. Ν., τούτου ἔνεκα οὐδὲ τὴν λέξιν
καὶ τὴν μεταχειρισθέντες, ἀλλὰ τοὺς τιμωρομένους ἀπαξ δι' ὁποιοῦδήποτε
παράβατον, καὶ γενομένης πάλιν ἐνόχους ὁποιοῦδήποτε κακουργήματος.

4. Κατάστασιν κατὰ νομὸς τῶν ἐγκλησέων, καταμνησέων, καὶ ἐνθί-
σεων, ὅσαι διὰ βουλευμάτων τῶν συμβουλίων τῶν πλημμελειοδικῶν, δια-
τετόντων τὴν εἰς τὸ κακουργιοδικαῖον ἀναπομπήν, ἢ ἐπὶ πλημμελίαισιν,
ἀνακατέντων, ἔφθασαν ἐντὸς τῆς τριμηνίας εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἢ εὑρίσκων
εἰς αὐτὸ ἐν τῇ προλαβούσῃ ἀνενέργητοι. Ἡ κατάστασις αὕτη θέλει δια-
κρίνει τὰς ἀπ' εὐθείας ληφθείσας ἐγκλήσεις κτλ. ἀπὸ τὰς διαδιδασθείσας εἰς
τοὺς εἰσαγγελεῖς διὰ τῆς χωροστατικῆς, τῶν ἐρηνοδικῶν, δημάρχων, δημ.
πρεσβέρων, ἢ ἀστυνόμων, ἢ ἄλλως πως. θέλει δὲ πρὸς τοὺς ἀναφέρει τὸν
χρόνον, καθ' ὃν ἐκάστη ἐγένετο, τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν εἰσῆλθῃ εἰς τὸν ἀνακρι-
τήν, ἢ εἰς τινὰ ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ
βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸν χρόνον, καθ' ὃν
ἐφθασαν εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῶν ἐρετῶν, τέλος τὴν ἐνέργειαν τοῦ εἰσαγγε-

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

λάλων κατ', ὡς καὶ περὶ τῶν κατ' αὐτῶν ἐκδοθεισῶν πειθαρχικῶν ἢ ἄλλων πεινικῶν ἀποφάσεων— 4. τὰς αἰτίας τῆς μὴ απο-

λῆως τῶν ἐρετῶν περὶ τῶν ἀναπεμφθεισῶν ὑποθέσεων, ἂν δηλαδὴ συνέταξεν ἐγκλητήριο, ἢ εἰσήγαγε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐρετῶν.

3. Πίνακα ἐμφαίνοντα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι εἰσῆχθησαν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐρετῶν ἐντὸς τῆς τριμηνίας, ἢ ἐκ τῆς προηγουμένης ἔμειναν ἀνενεργητοί, καὶ περιέχοντα τὸ εἶδος τῆς ὑποθέσεως, τὸν χρόνον τῆς πράξεως, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὸ διατακτικὸν τοῦ βουλευμάτος, ἂν δηλαδὴ διατάσῃ τὴν παραπομπὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἂν τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἂν παύσῃ τὴν περαιτέρω καταδίωξιν, ἂν ἀποφασίζηται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν. Ὁ πίναξ οὗτος θελεῖ ἀναφέρει πρὸς τοῦτοις τὰς ὑποθέσεις, περὶ ὧν δὲν εἶχεν ἀποφασίσει κατὰ τὸ τέλος τῆς τριμηνίας τὸ τῶν ἐρετῶν συμβούλιον, καὶ παραπέμπει ἐκάστην ὑπόθεσιν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὅπ' ἀριθ. 4 κατὰστασιν, ὅπου φαίνεται ἡ εἰσαγωγή τῆς εἰς τὸ συμβούλιον.— Μετὰ τὰς κακουργήματα ἀφορώσας ὑποθέσεις θέλουσι διαδοῦναι καὶ αἱ περὶ τῶν ἀνακοπῶν, ὅσαι ἀφορῶσι πλημμελήματα, πληροφωρίαι, κατὰ τὰς ἀνωτέρω λεπτομερείας.

6. Πίνακα ἐμφαίνοντα τὴν κατ' ἰδιόζουσαν δικαιοδοσίαν γενομένην ἀνάκρισιν καὶ ἐνδίκασιν παρὰ τῶν ἐρετῶν καὶ τῶν κακουργηδικῶν. Ὁ πίναξ οὗτος θελεῖ ἀναφέρει τὸ ὄνομα καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ κατηγορουμένου ὑπαλλήλου, τὸ πλημμελεῖμα ἢ κακουργήμα, δι' ὃ κατηγορεῖται, τὸν χρόνον τῆς πράξεως, τὸ διατακτικὸν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ βουλευμάτος, τοὺς λόγους αὐτοῦ, τὸ διατακτικὸν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀποφάσεως, τοὺς λόγους αὐτῆς ἐν συνόψει.

7. Κατὰστασιν ὀνομαστικῆν τῶν μὴ ἐμφανισθέντων ἐνδίκων, ἐμφανίσαντων καὶ τὰς αἰτίας, δι' ἃς ἐκωλύθησαν νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ ἔργα των, πρὸς δι' ἀγλοῦσαν τὴν χρονολογίαν ἔλιον τῶν συνεδριάσεων τοῦ κακουργηδικείου, τὸ ἀντικείμενον ἐκάστης, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς ἐκάστην ἐξετασθέντων μαρτύρων.

Γ'. Πλημμελειοδικεῖς καὶ πλημμελημάτων ἀνάκρισις.

Ἐκαστος παρὰ πρωτοδικαίς εἰσαγγελεὺς ὀρεῖται νὰ συντάτῃ καὶ νὰ ὑποβάλλῃ διὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν τῆς ἐπικρατείας, ἐντὸς ἑνὸς τοῦ πολὺ μηνὸς μετὰ παρέλευσιν πάσης τριμηνίας—

1. Γενικὴν κατὰστασιν πάντων τῶν πλημμελημάτων (κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν) τῶν καταδικωθέντων, καὶ πάντων τῶν ὑποδικῶν τῶν δικασθέντων ἐνώπιον τοῦ πλημμελειοδικείου ἐντὸς τῆς τριμηνίας, ἐμφαίνουσιν τὸ πῶς ὦν αὐτῶν, τὸν μέσον ἔρον τῆς ἡλικίας κατὰ τέσσαρας ἐποχὰς λαμβανόμενον (ἀπὸ τὸ ἔτος 10—14, ἀπὸ τὸ 14—21, ἀπὸ 21—30, καὶ ἀπὸ 30 καὶ ἐπέκεινα), τὰς ὑποθέσεις ὅσαι διεδικάσθησαν κατ' αἵτησιν τοῦ ἰδιώτου ἢ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ. φέρουσιν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑποδικῶν, ὅσαι ἀπελύθησαν προσωρινῶς ἐπὶ ἐγγυήσει, καὶ ὅσαι ἐκρατήθησαν μέχρι τῆς δίκης, τέλος, τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑποδικῶν, ὅσαι ὑβρώθησαν, καὶ ὅσαι καταδικάσθησαν εἰς φυλά-

περατώσεως τῶν εἰσέτι ἐγκυρεῶν ἀνακρίσεων— 5. παρατηρήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῶν διὰ τοὺς ὑποδίκους καὶ κατα-

κισιν ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα ἔτους, ἢ ὀλιγωτέραν τοῦ ἐνὸς ἔτους, ἢ εἰς χρηματικὴν μόνον ποινὴν· κάτω τῆς στήλης τῶν ἀθροισμάτων θέλει σημειοῦται, πόσον χρόνον προφυλακίσεως ἕκαστος αὐτῶν ὑπέστη.

2. Κατάστασιν εἰδικῶν τῶν παρὰ τοῦ πλημμελειοδικείου δικασθέντων ὑποδίκων, ὅσοι εἶχον δικασθῆ καὶ καταδικασθῇ ὑπὸ τινος δικαστηρίου τοῦ Κράτους, καὶ φέρουσιν τὸ ὄνομα αὐτῶν, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν ὧν ἤδη ὑπέστησαν καταδικῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ νέου πλημμελήματος, τὴν ἡλικίαν τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς νέας δίκης, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν νέων καταδικῶν. (Ἰδε καὶ τὴν παρατήρησιν τὴν γενομένην εἰς τὸ τέλος τοῦ περὶ κακουργημάτων παραγρ. 3).

3) Κατάστασιν ἐμφαίνουσιν τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος ὧν τῶν καταδικῶν, ἐγκλήσεων, καὶ ἐκθέσεων, ὅσαι ἐφθασαν ἐντὸς τῆς τριμηνίας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ, ἢ ἔμειναν εἰς αὐτὸ ἀνενέργητοι ἀπὸ τῆς προλαβούσης τριμηνίας, τὴν διάκρισιν ἐκαίῳ, ὅσαι ἐλήφθησαν ἀπ' εὐθείας, καὶ ἐκαίῳ, ὅσαι διεβιβάσθησαν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν παρὰ τῆς χωροφυλακῆς, τῶν ἀστυνομίων, τῶν ἐιρηνοδικῶν κτλ. ἐμφαίνουσιν δηλαδὴ, πόσαι περὶεμφθῆσαν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, πόσαι εἰσλήχθησαν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον, πόσαι παρὲμφθησαν εἰς ἄλλην δικαιοδοσίαν, πόσαι ἔμειναν ἀνεῖν καταδικῶν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς εἰσαγγελίας, καὶ περὶ πόσων δὲν ἐνηργήθη ἐτι τι κατὰ τὸ τῆς τριμηνίας τέλος.

4) Κατάστασιν ἐμφαίνουσιν 1) τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι ἐντὸς τῆς τριμηνίας διεβιβάσθησαν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ἢ ἔμειναν παρ' αὐτοῦ ἀνενέργητοι· ἐκ τῆς προηγούμενης τριμηνίας, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι εἰσλήχθησαν ἐντὸς τῆς τριμηνίας εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ 2) τὸν ἀριθμὸν πάλιν, καὶ τὸ εἶδος τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι εἰσλήχθησαν ἐντὸς τῆς τριμηνίας εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸν ἀριθμὸν τῶν ὧν ἔμειναν παρ' αὐτοῦ ἀνενέργητοι ἐκ τῆς προλαβούσης, καὶ τέλος, τῶν ὧν ἐξ αὐτῶν ἐπεραιώθησαν διὰ βουλευμάτων διατασσόντων εἰς τὸν ἀνακριτὴν πρὸς καταδίωξιν κατ' οὐδενὸς τῶν κατηγορουμένων, ὧν διὰ βουλευμάτων διατασσόντων περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἢ τὴν παραπομπὴν εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, τὸ πλημμελειοδικεῖον, τὸ πταισματοδικεῖον, ἢ εἰς ἄλλην δικαιοδοσίαν, καὶ ὧν ἔμειναν ἀνενέργητοι ἐν τῷ συμβουλίῳ κατὰ τὸ τέλος τῆς τριμηνίας.

6. Πίνακας ἐμφαίνοντες τὴν κατ' ἰδιόχουσαν δικαιοδοσίαν γενομένην ἀνάκρισιν καὶ ἐκδικασιν ὑπὸ τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀναφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ κατηγορουμένου ὑπαλλήλου, τὸ πταίσμα δι' ὃ κατηγορεῖται, τὴν ἀπόφασιν καὶ τοὺς λόγους αὐτῆς.— Σημειωτέον, εἰ οἱ ὅπ' ἀριθ. 1, 3, καὶ 4 πίνακες τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελίαις δὲν ὀλοῦν ἐμφαίνει τὰς περὶ αὐτῶν πραγματευόμεναις ὑποθέσεσι ἀνὰ μίαν, ὡς οἱ ὅπ' ἀριθ. 2 καὶ 5, καὶ ὡς πάντες οἱ πίνακες τῶν παρ' ἐφέταις εἰσαγγελίαις, ἀλλὰ περιληπτικῶς μόνον κατ' εἶδος τῶν πλημμελημάτων ἢ κακουργημάτων γενομένης τῆς ἀνακρίσεως (ἴσως αἰτίαι ἐκ προμελέτης τῶσαι, διορθοῦσαι κτλ.).

δίκους φυλακῶν.—6, παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐλλειψέων καὶ ἐλλειμμάτων τῆς ποινικῆς νομοθεσίας.—7, παρατηρήσεις περὶ

Δ'. Πταισματοδικεῖα.

Πᾶς παρὰ πταισματοδικεῖα δημόσιος κατήγορος ὀφείλει νὰ συντάττῃ ὅκτὸ ἡμέρας μετὰ τὴν παρέλευσιν ἐκάστης τριμηνίας, καὶ νὰ υποβάλλῃ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν, διὰ τοῦ ἀρχιεπίου παρὰ πρωτοδικαίας εἰσαγγελέως, πίναντα περιέχοντα τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν παρὰ τοῦ πταισματοδικείου δικασθέντων πταισμάτων, διακρίνοντα τὰς κατ' αἵτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐκδοθείσας ἀποφάσεις· πρὸς δὲ τοῦτοις ἐμφαίνοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν κατηγορουμένων, ὅσοι ἀπελύθησαν, ὅσοι καταδικάσθησαν εἰς πρόστιμον, ἢ κλάτησιν, καὶ ἐκείνων, ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ δικαστήριον ἀπεφάνητο ἑαυτὸ ἀναρμόδιον.—Πρὶν υποβληθῇ εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ὁ πινὰς οὗτος, ὅτελιν ἐξελέγχεται καὶ προσυπογράφεται ἀπὸ τὸν πταισματοδίκηγν αὐτόν, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς πάλιν, παραλαβὼν τὸν πίναντα, ὀφείλει νὰ τὸν ἐπισεργάσῃται, παρατηρῶν, ἂν ᾖται συντεταγμένος κατὰ τὰ διαταχθέντα, πρὸς κελῶν, χρεῖας καλοῦσης, ἀπὸ τὸν συντάκτην διασαφῆσαι καὶ διδιδαχῶν τὸ ἔργον εἰς τὴν γραμματεῖαν ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβὲς καὶ καθάρην.

Ἐργ. Ἰαν. 1839. Πρὸς τοὺς παρὰ πλημμελειοδικαίας εἰσαγγελεῖς.

Ἡ τοῦ παρελθόντος ἔτους πείρα ἀπέδειξεν, ὅτι τοῖς ἐκ τῶν ὑποδειγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ἀπρ. 1838 ἐγκυκλίου ἡμῶν σὰς διευθύνοντες, πρὸς κατάστριον τῶν περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης πληροφωρίων, τὰ ὅτι ἀριθ. 1, 3, καὶ 4 δὲν ἦσαν, ὅσον ἔπρεπε, πλήρη, καὶ δὲν διακρίναν ἱκανὰ τὰς ἐργασίας. Συνεπληρώσαμεν ἐπομένως κατὰ τὸ δίδον τὰ ὑποδείγματα ταῦτα, καὶ ἤδη, στέλλοντες εἰς ὑμᾶς ἱκανὰ ἐκάστου αὐτῶν ἀντίτυπα, δὲν νομίζομεν ἀπο σκοποῦ νὰ σὰς δώσωμεν συγχρόνως περὶ τῆς συντάξεως τῶν ὁποίων ἀφορῶσι πινάκων τὰς ἐξῆς λεπτομερεστερὰς τῶν προλαβουσῶν ὁδηγίας.

Δ'. Κατάστασις ἐμφαίνονσα ὅλας τὰς καταμηνύσεις, ἐγκλήσεις, καὶ ἐκδόσεις, τὰς εἰς γνῶσιν τοῦ παρὰ τοῖς πλημμελειοδικαίας εἰσαγγελέως παρελθούσας καὶ τὴν γενομένην ἐπ' αὐτῶν πρώτην ἐνέργειαν. — Εἰς τὴν στήλην 1 τῆς καταστάσεως ταύτης πρέπει νὰ σημειοῦται τὸ εἶδος, καὶ εἰς τὴν στήλην 2 ὁ ἀριθ. ἐκάστου εἰδους τῶν ὑποθέσεων ὅσαι κατὰ πρώτον, διὰ τινος τῶν εἰς τὰς στήλας 6-10 ὑποδεικνυμένων τρόπων, εἰσάγονται εἰς τὸ εἰσαγγελεῖον γράφειον· οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ὑποθέσεις, αἵτινες μετὰ τὴν γενομένην καθ' εἰσόδον ποτε τρόπον ἐνεργεῖαν ἐπιστρέφονται εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, ἢ διὰ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ συμβούλιον, ἢ διὰ νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ ἀρεσκατήριον. Περὶ τοῦτον ἔγινε πρόνοια εἰς ἄλλον πίναντα. — Εἰς τὴν στήλην 3 πρέπει νὰ περιλαμβάνονται τὸ εἶδος καὶ εἰς τὴν 4 ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου εἰδους τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι καθ' ὁποιαδήποτε τῶν προλαβουσῶν τριμηνιῶν εἰσαχθεῖσιν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, ἔμεναν μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης, περὶ τῆς διδεται λόγος, ἀνετίθηται· ἔνθεν εἶναι, ὅτι ἐνταῦθα ἐπίσης πρὸκειται περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ἐκ πρώ-

ἐκτελέσεως τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων, ἰδίως δὲ περὶ τῶν κατὰ

τῆς ἀνακριτικῆς εἰσαγγελιστῶν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν. — Περὶ τῶν εἰς τὰς στήλας 6-10 ζητούμενων πληροφοριῶν δὲν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τι, ἀλλὰ συμπαίνομεν μόνον τὴν ὅσον ἔνδοσι μεγαλυτέραν εἰς τὰς ἐκεῖ διαλαμβανόμενας διακρίσεις ἀκρίβειαν. — Αἱ τῆς γενομένης ἐνεργείας στήλαι συνεπληρώθησαν ὅλη διὰ τῆς προσθήκης εἰδικῆς στήλης διὰ τὰς ὑποθέσεις ὅσαι ἀνακρίθησαν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως αὐτοῦ, ἢ παρεπέμφθησαν εἰς ἀνακριτικούς ὑπαλλήλους. Εἰς τὴν στήλην τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγγελιστῶν ὑποθέσεων πρέπει νὰ περιλαμβάνονται ἐκεῖναι μόνον αἱ ὑποθέσεις, ὅσαι εἰσῆχθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον, χωρὶς νὰ γένῃ περὶ αὐτῶν οὐδεμία προεισαγωγικὴ ἀνάκρισις, ὥς συνοπτικὴ καὶ εἰς τὴν καθότι ἐκεῖναι, ὅσαι εἰσῆχθησαν μὲν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ μετὰ τοιαύτην προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν. Θέλου σημειοθεῖναι εἰς ἄλλο μέρος, ὡς κατωτέρω βυθίσεται. Ἐν τῇ στήλῃ τῶν εἰς ἄλλον δικαιοδοσίαν παραπεμπομένων ὑποθέσεων πρέπει νὰ σημειῶνται αἱ ὑποθέσεις, ὅσαι διευθύνονται παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἴτε εἰς τὴν διοικητικὴν, εἴτε εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀρχήν, εἴτε εἰς ἄλλον εἰσαγγελεῖα ἀρμόδιον, εἴτε εἰς δημοσίον κατήγορον, διὰ νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ πταισματοδικαίον, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου εἰς τὸ πταισματοδικαίον παραπεμπομεναι, ὡς τινες τῶν εἰσαγγελέων ἔπραξαν ὄχι ὀρθῶς. Περὶ τῶν τοιούτων παραπομπῶν γίνεται μνεία εἰς ἄλλον πίνακα. — Σημειώσω, ὅτι τὸ σύνολον τῶν 6 στήλων τῆς γενομένης ἐνεργείας, πρέπει ἀκριβῶς νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ σύνολον τῆς 5 στήλης τοῦ αὐτοῦ πίνακος, καὶ ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῆς 6 στήλης τῆς αὐτῆς γενομένης ἐνεργείας μετὰ τριμηνίας, πρέπει νὰ συμφωνοῦν ἐντελῶς μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν στήλων 3-4 τοῦ αὐτοῦ πίνακος ἐν τῇ ἐπομένῃ τριμηνίᾳ.

Β'. Κατάστασις ἐμφαινόυσα τὰς ἐργασίας τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ συμβουλίου. — Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν στήλων 1-2 εἰάγεται σαφῶς τί πρέπει νὰ περιέχωσι. Τὸ σύνολον αὐτῶν ἀπαιτεῖται νὰ συμφωνῇ ἀκριβῶς μὲ τὸ σύνολον τῆς στήλης 13 τῆς καταστάσεως τῶν καταμνηνύσεων καὶ λ.π. — Εἰς τὰς στήλας 3-4 θέλου περιλαμβάνεσθαι αἱ ὑποθέσεις, ὅσαι, εἰσαχθεῖσαι εἰς ἀνακριτὴν καθ' εἰσδηλοῦς τῶν προλαβουσῶν τριμηνιῶν, δὲν εἶχον διεκπεραιωθῆ κατὰ τὴν ἐναρξίν ἐκείνης, περὶ ἧς γίνεται λόγος, ἐκεῖναι, δηλαδή, ὅσαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν εἶχον ἔτι ὑποβληθῇ εἰς τὸ συμβούλιον. Οἱ ἀριθμοὶ τῆς στήλης ταύτης ἐν μιᾷ τινι τριμηνίᾳ πρέπει νὰ ᾖναι ἀκριβῶς τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν τῆς στήλης 3 τοῦ πίνακος τῆς προλαβούσης τριμηνίας ἀφαιρέσιν τῶν ἀριθμῶν τῆς στήλης 6 τῆς αὐτῆς προλαβούσης τριμηνίας. — Εἰς τὴν στήλην 6 δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνονται εἰμὴ ἐκεῖναι μόναι αἱ ὑποθέσεις, ὅσαι ἐπιστρεφόμεναι ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ὁ τελευταῖος οὗτος εἰς ἐκδόρυσεν ὑποβλητέας εἰς τὸ συμβούλιον. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποθέσεις, ὅσαι, ἐπιστρεφόμεναι ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν, ἀντεπιστρεφονται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς αὐτόν, πρὶν εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ συμβούλιον, διὰ νὰ γένη πληρεστέρα ἀνάκρισις, αὗται πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται εἰς τὴν στήλην ταύτην, ἀλλὰ νὰ θεωρῶνται ὡς ἔτι μὴ ὑποβληθεῖσαι παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ. Εἰς τὴν διακρίσιν ταύτην ἰδίως προκαλεῖται τὴν προσοχὴν τοῦ εἰσαγγελέως.

τὴν ἐκτέλεσιν προτιμυμάτων καὶ δυσχερειῶν, ἣ περὶ τῆς αἰ-

— Ἀπλὴ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιγραφῶν τῶν στήλῶν 7 καὶ 8 ἐξηγεῖ σαφῶς τὸ περιεχόμενον τῶν. Εἰς τὴν στήλην 9 πρέπει νὰ σημειώσῃ τὸ εἶδος, καὶ τὴν στήλην 10 ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου εἶδους τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι ὑποβάλλονται εἰς τὸ συμβούλιον ἀνακριθεῖσαι ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως. ἢ ὑπὸ ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, εἰς τὴν στήλην 11 τὸ εἶδος ὡσαύτως καὶ 12 ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι ἐκ προλαβουσῶν τριμηνιῶν ἔμειναν ἀνεξεργηταὶ παρὰ τὸν συμβούλιον. Οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν στήλῶν τούτων 11 καὶ 12 πρέπει ἀκριβῶς νὰ συμφωνῶσι μὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς στήλης 21 τοῦ τῆς προηγουμένης τριμηνίας πίνακος. — Αἱ στήλαι α' ἐμφαίνουσαι τὸ διακριτικὸν τῶν βουλευμάτων συνεπληρώθησαν ἤδη διὰ τῆς προσθήκης εἰδικῆς στήλης διὰ τὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω ἀνακρίσεως. — Αἱ ὑποθέσεις, ὅσαι διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου, διατάσσονται περαιτέρω ἀνάκρισιν, ἐπανεργάζονται εἰς τὸν ἀνακριτικὸν, πρέπει νὰ περιλαμβάνονται αὐτῆς μεταξὺ τῶν εἰσαγομένων εἰς αὐτὸν ὑποθέσεων [στήλη 1 καὶ 2], ἀλλὰ συγχρόνως νὰ γίνεταί τις τὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς σημείωσης, ὅτι αὗται ἐπιστραφέντες διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου, καὶ ἡ σημείωσις αὕτη νὰ ἐπαναλαμβάνεται, ἀρχὴς οὐ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ συμβούλιον. — Εἰς τὰς παρατηρήσεις ἐπίσης πρέπει νὰ γίνεταί μνηστὴς τῆς ἡμερομηνίας θλῶν τῶν βουλευμάτων τῶν διατάσσων τὴν εἰς τὸ πλῆρες μελετιδικεῖον παραπομπήν. — Τὸ σύνολον τῶν στήλῶν 12-14 πρέπει νὰ συμφωνῇ ἀκριβῶς μὲ τὸν ὅλκον ἀριθμὸν τῆς στήλης 13.

Γ'. Κατάστασις τῶν ἐργασιῶν τοῦ πλημμελειοδικείου. — Ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι τὸ πᾶσιμα τῶν δύο προλαβουσῶν. Μετὰ τὰς εἰς αὐτὰς ἐμφανισμένας πράξεις προκύπτει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως ἀριθμὸς τις ὑποθέσεων ὥριμων διὰ νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον εἴτε ἀπ' εὐθείας ἢ ἀπὸ οὐδεμιᾶς προεισαγωγικῆς ἀνακρίσεως, εἴτε ἀπ' εὐθείας μετὰ προεισαγωγικὴν τινὰ ἀνάκρισιν, εἴτε τέλος διὰ παραπομπῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον ὑπὸ τοῦ συμβουλίου. — Ἐκ τῶν τοιοιυτοτρόπως ὄντων ὥριμων καταστασῶν ὑποθέσεων, ὅσαι εἰσάγει ὁ εἰσαγγελεὺς ἐντός τῆς τριμηνίας, ἥς δίδεται λόγος, πρέπει νὰ σημειῶσι εἰς τὴν στήλην 1—2, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην στήλην, τὸ εἶδος, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὸν ἀριθμὸν ἐκάστου εἶδους. Εἰς δὲ τὰς παρατηρήσεις νὰ γίνεταί περὶ τῆς σημείωσης, ποῖαι ἐκ τῶν ὑποθέσεων τούτων εἰσήχθησαν ἀπ' εὐθείας μὲν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλὰ μετὰ τινὰ προεισαγωγικὴν ἀνάκρισιν. Εἰς τὴν στήλην 3 πρέπει νὰ περιλαμβάνεται τὸ εἶδος, καὶ εἰς τὴν στήλην 4 ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου εἶδους τῶν ὑποθέσεων, ὅσαι εἰσαχθῶσι κατὰ τὰς προλαβούσας τριμηνίας, ἔμειναν ἀδικαστοὶ ἕως τὴν ἐναχθῆναι τῆς τρεχούσης. Ἡ στήλη αὕτη πρέπει νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν στήλην 23 τοῦ πίνακος τῆς προηγουμένης τριμηνίας. — Αἱ εἰς τὰς στήλας 9—16 πληροφόρησι, δὲν πρέπει νὰ δίδονται εἰμὴ περὶ τῶν ἐντὸς τῆς τριμηνίας δικασθέντων ὑποδικίων, καὶ ἐπομένως τὸ σύνολον τῶν στήλῶν 9—10 πρέπει νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ σύνολον τῆς στήλης 8, ὡς καὶ τὸ σύνολον τῶν στήλῶν 11—14. Ἐπίσης δὲ πρὸς τὴν στήλην 8 πρέπει νὰ συμφωνῶσι τὰ σύνολα τῶν στήλῶν 15—16, καὶ 17—20. Οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῆς στήλης 23, νὰ ᾖται τὸ ἀκριβὲς ὑπολειπόμενον τῆς ἀπαρέσεως τῶν ἀριθμῶν τῆς στήλης 7 ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς στήλης 8. — Καὶ ταῦτα περὶ τῶν τροπολογηθέντων τούτων τριῶν πίνα-

ἀποφάσεων—8^α σημειώσιν τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν τριμηνίαν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως δοθεισῶν ἀδείων. Ὅργ. 121.

τοῦ εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχήν, τὴν ἀνάκρισιν, καὶ τέλος τὴν ἐκδίκασιν νὰ συντάττωσι καὶ μᾶς ὑποβάλλωσιν ἀπὸ τοῦδε κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης τριμηνίας πίνακα τῆς, ἣν διαχειρίζονται, δικαιοσύνης, συντεταγμένον κατὰ τοὺς ὑπὸ στοιγ. Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. ς'. πίνακας καὶ τέλος τοὺς πταισματοδίκας νὰ ὑποβάλλωσι καὶ αὐτοὶ κατὰ πᾶσαν τριμηνίαν, ἀπὸ τοῦ ἐτους τούτου ἀρχόμενοι, πίνακα τῆς πταισματικῆς δικαιοσύνης συντεταγμένον ἐπίσης κατὰ τὸ ὑπὸ στοιγ. Δ'. ὑπόδειγμα.

Ἐν ταῦτοις, εἰσιδὼν ὁ ἐπινοηθεὶς ἤδη νέος οὗτος τύπος καὶ συνοπτικώτερος καὶ ἀκριβέστερος τῶν πρὸ αὐτοῦ κρίνεται. πᾶς παρακαλοῦμεν διὰ ταῦτα νὰ συμμορφωθῇτε ἅπαντες περὶ τὴν τήρησιν καὶ σύνταξιν αὐτοῦ, καταβάλλοντες πρὸς πραγματοποιήσιν του τὴν προσήκουσαν δραστηριότητα καὶ ἐπιμέλειαν, καθέσθον, μὴ ἀπαιτοῦντες παρ' ὑμῶν εἰς τὸ μέλλον, οὐδὲ ἐτησιακοὶ, περὶ ὧν ἡ ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1882 ὑπ' ἀριθ. 12,128 ἐγκυκλίς μας, οὐδὲ μηνιαῖους, τοὺς ὁποίους οἱ παρὰ πλημμελειοδικαίς εἰσαγγελεῖς συντάσσον ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν μηνύσεων, καὶ ὑπέβαλλον ἡμῖν κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς ἄλλους πίνακας, ἀλλὰ περιοριζόμενοι μένον εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παρῶσα, δικαιοῦμεθα νὰ ζητήσωμεν, ὥπως καταβληθῇ ἐπὶ τούτων ἡ δυνατός ἀκριβεία, τὴν ὅποιαν μετὰ μεγάλων προσπάθειων μας ἐθρηύσαμεν.

(Τῇτις τοὺς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ πίνακας ἐν ἀρ. 38 τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1883).

Δ. 27 Μαΐου 1874. Περὶ συστάσεως ποινολογίου παρὰ τῇ εἰσαγγελίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

1. Παρὰ τῇ εἰσαγγελίᾳ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου συνίσταται ποινολόγιον περιέχον τὰ ἑξῆς:

1) Περὶληψὶν τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων τῶν κακοεργηδικαίων, πλημμελειοδικαίων, στρατοδικαίων καὶ ναυτοδικαίων, τῶν ἐκδοθεισῶν κατ' ἀντιμωλίαν ἢ ἐρήμην, ἀφ' οὗ αὐταὶ καταστῶσιν ὀριστικά.

2) Περὶληψὶν τῶν ἀποφάσεων τῶν πταισματοδικῶν, δι' ὧν καταγινώσκεται ποινὴ ἕνεκα παραβάσεως τῶν ἀρθρῶν 557, 638—660, 664—666, 668—672, 673, 675—677 καὶ 693 τοῦ Ποιν. νόμου καὶ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουν. 1836 Β. Δ. περὶ αἰκίων καὶ ἐξουδένσεως.

3) Περὶληψὶν τῶν ἐν ἑδαφίῳ α'. ἀναφερομένων ἀποφάσεων, δι' ὧν θωροῦται ὁ κατηγορούμενος ἕνεκα ἑλλείψεως καταλογισμοῦ κατὰ τὰ ἀρθρα 82, 83, καὶ 86 τοῦ Ποινικοῦ νόμου.

4) Περὶληψὶν τῶν περὶ χάριτος ἢ ἀποκαταστάσεως τῶν καταδικῶν Β. διατάγμάτων.

2. Ἡ πρὸς σύστασιν τοῦ ποινολογίου δαπάνη, καταλογισθήσεται ἐπὶ τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ κεφαλαίου 4 τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. (Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ νόμου Α'Κ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ φυλακῶν ἀνετίθη ἡ ὑπηρεσία τοῦ ποινολογίου εἰς τὸν γενικὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν φυλακῶν).

109. Τοιαύτας τριμηνιαίας εκθέσεις θέλουν πέμπει — 1. οι δήμαρχοι, ή οι ως ανακριταί ενεργούντες δημαρχικοί πάρεδροι, ή

Δ. 23 'Οκτωβρίου 1872. Περί των εργασιών προς καταρτισμόν στυκτιστικής της πολ. και ποιν. δικαιοσύνης και της εξελέγξεως της εργασίας των δικαστηρίων και των συμπραττόντων δικαστικών λειτουργών.

Α'. Περί της διαχειρίσεως της ποινικής και πολιτικής δικαιοσύνης.

1. 'Ανά πᾶσαν τριμηνίαν συντάσσονται και έντε τοῦ ἐπομένου μηνὸς υποβάλλονται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης οἱ ἐπόμενοι στυκτιστικοὶ πίνακες τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης.

α'. 'Ο ἐμφαίνων κατ' εἶδος και ποσὸν τὰς καταγγελλόμεναις ἢ ἐξ επαγγέλματος καταδικωθείσας πράξεις και τὸ εἶδος τῆς δοθείσας ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὴν καταδίωξιν πρώτης ὠθήσεως.

β'. 'Ο περὶ τῶν εργασιῶν τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐμφαίνων τὸ εἶδος τῶν πράξεων, τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸν ἀνακριτὴν παραπομπῆς, τὰς ὑπ' αὐτοῦ παραιωθείσας, τὴν κατόπιν ἐνέργειαν τοῦ εἰσαγγελέως και τοῦ συμβουλίου, και τὰς ἐκκρεμὰς ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἀνακριτοῦ.

γ'. 'Ο περὶ τῶν εργασιῶν τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, δηλῶν τὸ εἶδος τῶν πράξεων, τὸν χρόνον τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὸ συμβούλιον, και τὸ εἶδος τῶν ἐκδοθέντων βουλευμάτων.

δ'. 'Οἱ περὶ τῶν εργασιῶν τοῦ πλημμελειοδικείου ἐμφαίνοντες 1) τὸ εἶδος και τὸν χρόνον τῶν πράξεων, τὸ ποσὸν τῶν εἰσαγγελῶν και τελεσιδικῶν παραιθειῶν, εἰ δὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατηγορουμένων, τῶν ἀθωωθέντων και καταδικασθέντων, τὰς ἐπιδελθείσας ποινάς, και τὴν πολιτικὴν κατῆστασιν και ἐκπαίδευσιν τῶν καταδικασθέντων· 2) τὸ φύλον, τὴν ἡλικίαν, και τὸ ἐπάγγελμα τῶν καταδικασθέντων· 3) τὰς ποινὰς κατ' ἡλικίαν· και 4) τὰς κατ' ὑποτροπὴν καταδιώξεις και τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν κατ' ἀντιπαράστασιν.

ε'. 'Οἱ περὶ τῶν εργασιῶν τοῦ κακούργιοδικείου τέσσαρες πίνακες, περιέχοντες τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ πληροτερίας, πέμπτος δὲ πίναξ ἐμφαίνων κατὰ νομὸς τὸν ἀριθμὸν, τὸ εἶδος τῶν πράξεων, τὴν ἐκδασιν τῶν δικῶν.

ς'. 'Ο περὶ τῶν πταισματικῶν δικῶν πίναξ, ἐμφαίνων τὸ εἶδος και τὸ ποσὸν τῶν πράξεων, τὴν ἐκδασιν τῶν δικῶν, και τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων.

ζ'. 'Ο τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ περὶ τῶν καταδικωθέντων ὑπ' αὐτοῦ πταισμάτων, ἐμφαίνων τὸ ποσὸν και τὸ εἶδος αὐτῶν, τὰς ἐκ παλαιότερου χρόνου ἐκκρεμὰς ἢ ἐντὸς τῆς τριμηνίας ἀρχεμένους καταδιώξεις και τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐνέργειαν.

η'. 'Ο τῶν εργασιῶν τοῦ 'Αρείου Πάγου Πίναξ, ἐμφαίνων τὰς γανόμενας δεκτὰς ἢ ἀπορρίψαισας αἰτήσεις ἀνατίσεως κατ' ἀποφάσεων τῶν συνέδρων, τῶν πλημμελειοδικῶν, και τῶν πταισματικῶν.

θ'. 'Οἱ ἐκ τοῦ ἐν τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ ποινολογίου δύο πίνακες περιλαμβάνοντες κατὰ δικαστήριον τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπὶ κακούργημασι και πλημμελίῃσιν τελεσιδικῶς καταδικασθέντων, τὸ εἶδος τῶν πράξεων και τῶν ποινῶν, τὴν

οι άστυνόμοι, πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, περὶ τῶν πταισμάτων — 2.
 πᾶς εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἐπι-

ηλικίαν, τὴν πολιτικὴν κατάστασιν, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὸ ἐπάγγελμα καὶ
 τὰς ὑποτροφίας.

2. Οἱ ἀνωτέρω πίνακες συντάσσονται οἱ μὲν τῶν ἑδαφ. γ', δ', καὶ ἡ'
 ὑπὸ τῶν προϊδρῶν, οἱ δὲ τῶν ἑδαφίων α', ε', καὶ θ'. ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων
 εἰσαγγελεῶν, ὁ τοῦ ἑδαφ. β'. ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ τῇ συμπράξει τοῦ εἰσαγγε-
 λῆως, οἱ δὲ λοιποὶ ὑπὸ τοῦ πταισματοδίκου ἢ τοῦ δημοσίου κατηγόρου.

3. Καθ' ἕκαστον ἔτος συντάσσονται καὶ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως αὐ-
 τοῦ ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης οἱ ἐπόμενοι πίνακες
 στατιστικῆς τῆς διαχειρίσεως τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης.

α'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐμφαίνων τὴν κατάστασιν τῶν
 πινακίων κατὰ τὴν λήξιν ἑκάστου τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν, τὸν ἀριθμὸν καὶ
 τὸ εἶδος τῶν ἀποφάσεων, καὶ τὴν ἐκθασιν τῶν δικῶν κατὰ δικαστήριον.

β'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐφετερίου, περιέχων τὰς αὐτὰς πληροφορίες.

γ'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ πρωτοδικείου καὶ ἐμποροδικείου, περιλαμβάνων
 τὰς αὐτὰς πληροφορίες, ἐτι δὲ τὰ τῶν βουλευμάτων συγγενικῶν συμβουλίων
 τῶν πτωγείσεων, κατατάξεως δανιστῶν.

δ'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐιρηνοδικοῦ περιέχων τοὺς κατορθωθέντας καὶ
 ἀποτυχόντας συμβιβασμούς, τὰς ἐκκρεμεῖς καὶ παραιωθεῖσας δίκας, τὴν ἐκθε-
 σιν αὐτῶν, τὰ τῶν συγγενικῶν συμβουλίων, καὶ τὰ τῆς λογοδοσίας τῶν ἐπι-
 τρώπων.

4. Οἱ ἀνωτέρω πίνακες συντάσσονται οἱ μὲν ὑπὸ στοιχ. α', β', καὶ γ'
 ὑπὸ τῶν προϊδρῶν, ὁ δὲ ὑπὸ στοιχ. δ'. ὑπὸ τοῦ ἐιρηνοδικοῦ.

Β'. Περὶ ἐξελέγξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν συμπραττόντων δικαστικῶν λειτουργῶν.

5. Ἀνὰ πᾶσαν τριμηνίαν συντάσσονται καὶ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ
 τῆς λήξεως αὐτῆς ἀποστέλλονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης οἱ ἐπι-
 μενοι πίνακες:

α'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ εἰσαγγελεως, περιλαμβάνων τὸν ἀριθμὸν τῶν
 τε πλημμελημάτων καὶ κακούργημάτων, ὧν ὁπωδήποτε ἐπελήφθη, τὸ
 πρῶτον ἐπ' αὐτῶν ἐνέργειαν, τὴν παντὸς εἵδους ἐργασίαν ἐπὶ τῶν παραιω-
 θεῖσων ὑπὸ τε τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἀνακρίσεων
 καὶ τὰς ὑπολειφθεῖσας εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις.

β'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐμφαίνων τὸν ἀριθμὸν τῶν κακούρ-
 γημάτων καὶ πλημμελημάτων ἐκ τε τοῦ παρελθόντος χρόνου ἐκκρεμῶν καὶ
 κατὰ τὴν τριμηνίαν εἰσαχθέντων περὶ τε προφυλακισμένων καὶ μὴ, τὰ
 παραιωθεῖσας καὶ ἐκκρεμεῖς ὑπολειφθεῖσας ἀνακρίσεις.

γ'.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειδικῶν, ἐμφαί-
 νων τὸ ὄνομα τοῦ εἰσαγγητοῦ, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος τῶν δημοσιευθέντων
 βουλευμάτων μετὰ εἰδικῆς σημειώσεως τῶν ἀφορισμῶν εἰς προφυλακισμένους
 ἐτι δὲ τὰς ἐκκρεμεῖς ἐν τῇ συμβουλίᾳ ὑποθέσεις μετὰ ῥητῆς δηλώσεως τῶν

ταῖς εἰσαγγελείαις, περί πταισμάτων, πλημμελημάτων, καὶ κα-
κουργημάτων (1) — 3. πᾶς παρὰ τοῦς ἐφέταις εἰσαγγελεύς,
πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν, περί πταισμάτων,
πλημμελημάτων, καὶ κακουργημάτων (2) — 4. ὁ παρὰ τῇ Ἀ-

χρόνου τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ τῆς διακρίσεως τῶν
ἀπορωσῶν εἰς προφυλακισμένους.

8.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ πλημμελειοδικείου, περιλαμβάνων τὸν ἀριθμὸν
τῶν εἰσαγγελειῶν δικῶν καὶ τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν.

6. Οἱ ἀνωτέρω πίνakes συντάσσονται ὁ μὲν ὑπὸ στοιχ. α' ὑπὸ τοῦ εἰσαγ-
γελέως τῶν πλημμελειοδικῶν, ὁ δὲ ὑπὸ στοιχ. β' ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ
οἱ δύο τελευταῖοι ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πλημμελειοδικῶν.

7. Κατὰ τὰς προθεσμίας τοῦ ἀρθροῦ 3 συντάσσονται καὶ πέμπονται ὡσαύ-
τως εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης οἱ ἐξῆς πίνakes.

α.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐμπαίνων τὸν ἀριθμὸν τῶν
συζητηθεισῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, τὸ ὄνομα τοῦ εἰσαγγελοῦ,
τὰς εἰσαγγελθείσας καὶ παρ' αὐτοῦ συνταχθείσας ἀποφάσεις καὶ τὰς παρ' αὐτῷ
ἐκκρεμείς μετὰ εἰδικῆς σημειώσεως τοῦ χρόνου τῆς συζητήσεως ἐκάστης τῶν
ἐκκρεμῶν.

β.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐφετείου, περιλαμβάνων τὸν ἀριθμὸν τῶν συζη-
τηθεισῶν ὑποθέσεων καὶ εἰσαγγελειῶν ἀνακοπῶν κατὰ βουλευμάτων, τὸν εἰση-
γητὴν, καὶ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ πληροφορίας περί τῶν ἐργασιῶν
αὐτοῦ.

γ.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ πρωτοδικείου, περιλαμβάνων τὰς αὐτὰς πλη-
ροφορίας περί τῆς ἐργασίας ἐκάστου δικαστοῦ ἐπὶ πολιτικῶν δικῶν.

δ.) Ὁ τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐιρηνοδικείου, περιλαμβάνων τὰς συζητηθείσας
πολιτικὰς καὶ πταισματικὰς δικὰς, τὰς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις καὶ τὰς εἰδὸς
αὐτῶν, τὰς ὑποληφθείσας ἐκκρεμείς ὑποθέσεις πρὸς ἐκδόσιν ἀποφάσεων ἐπὶ
πολιτικῶν δικῶν μετὰ εἰδικῆς σημειώσεως τοῦ χρόνου τῆς συζητήσεως,
τοῦς κατορθώοντας συμβιβασμοὺς, τὰς ἐκκρεμείς παρ' αὐτῷ ἀνακρίσεις ἐκ
παιλαιότερου χρόνου καὶ τὰς εἰσαγγελθείσας κατὰ τὴν τριμηνίαν, καὶ τέλος τὰς
παραυθείσας ἀνακρίσεις μετὰ εἰδικῆς σημειώσεως τοῦ ἀγγράφου τῆς ὑποβο-
δολῆς ἐκάστης αὐτῶν.

8. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πινάκων οἱ μὲν ὑπὸ στοιχ. α' — γ' συντάσσονται ὑπὸ
τῶν προέδρων, ὁ δὲ ὑπὸ στοιχ. δ' ὑπὸ τοῦ ἐιρηνοδίκου.

9. Πάντες οἱ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀρθροῖς πίνakes συντάσσονται κατὰ τὰ
προσχηρμένα ἐν τῇ παρόντι... ὑποδείγματα ὑπὸ ἀριθμοῦ 1 — 29, τῶν
ἀντίτυπα σταλθήσονται ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰς ἀρμο-
δίας δικαστικὰς ἀρχάς. — Οἱ κατὰ τὰ προηγουμένα ἀρθρα τριμηνιαῖοι καὶ
ἐτήσιοι πίνakes πέμπονται εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης παρὰ τῶν
ἀρμοδίων εἰσαγγελέων, πρὸς αὐτοὺς δὲ παρὰ τῶν συντασσόντων, κατὰ τὰς
διατάξεις τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν, τοὺς πίνakes τούτους.

(1-2) Κατ' ἀρθ. 13 τοῦ νόμου, ἡΡΞΒ' τῆς 13 Φεβρ. 1893 περί συμ-
πληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν περί δικῶν νόμων «ὁ ἀρμόδιος παρὰ
πλημμελειοδικαίαις εἰσαγγελεὺς ὑποβάλλει ἐντὸς μηνὸς καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν

ρείω Πάγῳ εἰσαγγελεύς, πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν, περὶ τῶν κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ποιν. δικονομίας παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαστέων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων.

110. Ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία, σχεδιάσασα ὑποδείγματα τῶν εἰς τὸ ἄρθρ. 108 ἀριθ. 1 διαλαμβανόμενων περιεχτικῶν πινάκων, θέλει τὰ δημοσιεύσει διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.—Περίληψις τῶν πινάκων τούτων θέλει καταχωρίσθαι κατὰ τριμηνίαν παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

111. Κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους θέλουν πέμπει ἐκθεσὶν περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης.—1. ὅλοι οἱ εἰρηνοδίκαι πρὸς τὸν προϊστάμενον αὐτῶν εἰσαγγελέα.—2. ὅλοι οἱ παρὰ ταῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς πρὸς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα τῶν ἐφετῶν.—3. οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν ἐφετῶν, καὶ ὁ τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν. Ἐπὶ τέλους ὡσαύτως ἐκάστου ἔτους ὁ πρόεδρος παντὸς ἐμπορικῆς δικαστηρίου κοινοποιεῖ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῦ καθεδρεύει τὸ τῶν ἐμπορικῶν, τὰς παρατηρήσεις του περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἐπόμενον ἄρθρον.

112. Αἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀνατερόμεναι ἐκθέσεις καὶ παρατηρήσεις θέλουν περιέχει ἐν εἴδει πίνακος τὸν ἀριθμὸν—1. τῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος εἰσαγγεληθεισῶν 1) δικῶν—2. τῶν χρεωκοπιῶν 2) καὶ κατατλάσεων—3. τῶν ἐγγράφως γενομένων ἀνακρίσεων—4. τῶν προδικαστικῶν, παρεμπιπτουσῶν, ὀριστικῶν, καὶ τῶν κατ' ἀντιβολίαν ἢ κατ' ἐρήμην ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων—5. τῶν ἐκκρεμῶν δικῶν—6. τῶν προκειμένων διορισμῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδε-

Οἶκον, ὁποῦργεῖον κατάλογον τῶν κατὰ τὴν λήξαν τριμηνίαν ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῶν ἐκδικασθέντων ἐρήμην ἢ κατ' ἀντιβολίαν δασιῶν πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων. Ὁ δὲ ἀρμόδιος παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς κατὰστασιν τῶν τυγχόντων ἐκδικασθέντων κατὰ τὴν λήξαν τριμηνίαν κακουργημάτων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ δόση.

μόνων 3) παντός εἴδους—7. τῶν ἀπολαβόντων δικαιοῦματα πενήτων (1).

(1) Δηλ. γραμμ. δικ. 4 Φεβρ. 1833. Ὑπόδειγμα τῶν κατὰ τὸ 112 ἀρθρ. τοῦ ὄργ. τῶν δικ. ἐκθέσεων περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης.

1. Διὰ τὰ εἰρηνοδικεῖα.

Κατορθωθέντες συμβιβασμοί...	60
Ἐγκριμαὶς δίκαι...	30
Ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις...	70
Προκείμενοι διορισμοὶ ἐπιτρόπων...	15
Προκείμενοι διορισμοὶ κηδεμόνων...	10
Ἀπολαβόντες δικαίωμα πενήτων...	13

Ἔπονται ἐπομένως αἱ περὶ τῶν ἐν τῷ ἀρθρ. 113 τοῦ ὄργ. τῶν δικ. διαλαμβανόμενων ἀντικειμένων παρατηρήσεις, κατὰ τὴν ἐκεῖ ὁρισθεῖσαν τάξιν.

2. Διὰ τὰ πρωτοδικεῖα.

Ταῦτα θέλουν ἀρχίζει δι' ἐνὸς πίνακος τῶν ἐκθέσεων τῶν εἰς τὰ αὐτὰ ὑπαγομένων εἰρηνοδικείων, κατὰ τὴν ἐξῆς ὑπόδειγμα.

Τὸ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικεῖον.

α') Πίναξ συνοπτικὸς τῆς καταστάσεως τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης εἰς τὰ εἰρηνοδικεῖα.

Κατορθωθ. συμβ.	Ναῦπλιον	Ἰῶρα	Κόρινθος	Ἐρμιόνη κ.τ.λ.	Ὅλον
	60	70	30	40	220

β') Ὁ πίναξ τῆς εἰς τὰ πρωτοδικεῖα αὐτὰ καταστάσεως τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης συντάσσεται κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 δοθὲν ὑπόδειγμα, καὶ θελεῖ ἀναφέρεσθαι εἰς αὐτὸν μὴ ἐκάστη τῶν ἐν τῷ ἀρθρῳ 112 τοῦ ὄργ. τῶν δικ. μνημονευόμενων πράξεων χωριστὰ κατὰ τὴν ἐκεῖ τάξιν· ὡς π. γ. προδικαστικαὶ ἀποφάσεις 100, παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις 150, κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεις 200, κατ' ἐρήμην ἀποφάσεις 50.

3. Διὰ τῶν ἐφετῶν δικαστήρια.

α') Ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης τῶν εἰρηνοδικείων, θέλουν ἐνταῦθα συνάπτεσθαι μόνον αἱ στήλαι τῶν ὁλοκλήρων ποσοτήτων ἐκ τῶν πινάκων τῶν πρωτοδικείων, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2, α') δοθὲν ὑπόδειγμα.

β') Ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς πολ. δικ. τῶν πρωτοδικῶν, θέλουν συντάττεσθαι οἱ πίνακες κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 2, α') ὑποδειχθέντα τύπον.

γ') Περὶ τῆς καταστάσεως τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης εἰς αὐτὰ τὰ ἐφετῶν δικαστήρια ἰσχύουν τὰ ὑπ' ἀρ. 2, β') εἰρημένα.

1) εισαχθεϊσών 2) πτωχεύσεων

3) προκυψασών επιτροπειών και κηδεμονιών

113. Αἱ εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ἐκθέσεις καὶ παρατηρήσεις θέλουν διαλαμβάνει περιεκτικῶς.—1. τὰς αἰτίας, δι' αἷ ἐκκρεμεῖς δικαίαι δὲν ἀπεφασίσθησαν εἰσέτι.—2. τὰς αἰτίας τῆς συμδύσεως τυχὸν αὐξήσεως ἢ μειώσεως τῶν δικῶν ἐν γένει, καὶ ἰδίως τῶν δικῶν τῶν πονήτων.—3. τὰ περὶ ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, τὴν διοίκησιν τῶν εἰς αὐτοὺς διαπεπιστευμένων ὑποθέσεων, τὴν δραστηριότητα τῶν μελῶν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, τὰς περὶ τὰς ἐπιτροπείας καὶ κηδεμονίας 1) ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας.—4. τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀτελείας τῶν περὶ δημοσίων καταστημάτων ὑπαρχόντων διαταγμάτων 2), καὶ τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν των ἀνακαλυφθέντα ἐλλείμματα.—5. τὴν κατάστασιν τῶν δικαστικῶν οἰκοδομημάτων.—6. τὴν διαγωγὴν τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, κατ' ἐξοχὴν δὲ τῶν συνηγέρων, συμβολαιογράφων, 3) καὶ μεσιτῶν· τὰ περὶ τῆς εὐφυίας ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, τὰς γνώσεις των, τὴν περὶ τὸ ἔργον των δραστηριότητα, καὶ τὰς εἰς αὐτοὺς καταγνωσθείσας πειθαρχικὰς ἢ ἄλλας ποινάς.—7. τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀτελείας τῶν πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν νόμων, τῶν χρηματιστηρίων, καὶ ἄλλων ἐμπορικῶν συστημάτων.—8. τὰς πρὸς τοὺς δικαστικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας κατὰ τὸ τελευταῖον ἐτὸς δοθείσας ἀδείας ἀπουσίας.

1) τὸ σύστημα τῶν ἐπιτροπειῶν καὶ κηδεμονιῶν

2) ὑπαρχουσῶν διατάξεων 3) κλητῆρων,

114. Ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία, σχεδιάσασα ὡσαύτως ὑποδείγματα καὶ διὰ τοὺς εἰς τὸ ἄρθρον 112 ἀναφερομένους πίνακας, θέλει φροντίσει περὶ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τῶν τε ὑποδειγμάτων καὶ περιλήψεων τῶν κατ' ἔτος πρὸς αὐτὴν διευθυνομένων πινάκων.

115. Οἱ εἰσαγγελεῖς θέλουν κρατεῖ εἰς δικαστικὰς ὑποθέσεις ἔλθιν τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὰς ἐξωτερικὰς καὶ ἐσωτερικὰς ἀρχάς. (1) — Μὲν τὰ δικαστήρια τῶν πρωτοδικῶν 1) καὶ

(1) Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου Δικ. 3 Δεκ. 1882, πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν λαμβάνετε ἀμολίως ὁδηγίας ἢ διαταγὰς

ἐμποροδικῶν ἀντεπιτελλοῦν διὰ τῶν προέδρων τῶν 2). — Ἐπὶ τούτῳ ὀφείλει ἕκαστος τῶν εἰρημένων νὰ ἔχῃ βιβλίον ἀλληλογραφίας, ἐν ᾧ καθ' ἑκάστην θέλει καταχωρίζει αὐτολεξεῖ ὑπὸ αὐξῶντα ἀριθμὸν ἔλα τὰ σχέδια τῶν ἐκδοθέντων ἐγγράφων καὶ αἰτήσεων, θέλει σημειῖναι δὲ ἐν συνόψει τὰς ἐκτελεστέας ἀποφάσεις, τὰ περὶ συλλήψεως καὶ φυλακίσεως ἐντάλματα, καὶ τὰς κλήσεις. — Ἐπὶ παντὸς ἐξερχομένου ἐγγράφου σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς τοῦ βιβλίου τῆς ἀλληλογραφίας.

1) εἰρηνοδικῶν 2) προϊσταμένων τῶν.

116. Τὰ κατὰ τῶν εἰσαγγελέων παράπονα ἀναφέρονται πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τῶν τὰ δὲ κατὰ τινος τῶν ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας παράπονα ἰδιαιτέρων δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ ἐλοκλήρου δικαστηρίου, εἰσαγγέλλονται εἰς δικαστήριον πταισματοδικῶν, ἢ ἄλλο ποινικόν, ἢ πολιτικὸν δικαστήριον 1). — Ἐπ' αὐτοῖς περὶ πτώσει δύνανται τὰ δικαστήρια νὰ ἐπιπλήξωσι τοὺς παρ' αὐτοῖς ἐνεργούντας δημάρχους, δημαρχικοὺς παρέδρους, ἀστυνόμους, ἢ εἰσαγγελεῖς, ἢ ν' ἀποδοκιμάσωσι καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὰς πράξεις τῶν. — Αἱ παραβάσεις τῶν ἔρων τούτων τιμωροῦνται μὲ πειθαρχικὰς, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, μὲ βαρύτερας ἐστὶ ποινάς. Ὅρ. 97. 292.

1) ὡσαύτως καὶ τὰ παράπονα δικαστικοῦ τινος ὑπαλλήλου ἢ ἐλοκλήρου δικαστηρίου κατὰ τινος μέλους τῆς παρὰ πταισματοδικεῖν ἢ ἄλλῳ ποινικῷ ἢ πολιτικῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς.

παρὰ τινος Ὑπουργείου πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελίας τινός, καὶ τότε προσέτι ἐγγράφετε ν' ἀνταποκρίνησθε δι' ἡμῶν, ἐκτὸς μόνον εἰς καταπειγούσας περιπτώσεις, ὅτε, ἀνατερόμενοι εἰς αὐτὸ ἀπ' εὐθείας, θέλετε εἰδοποιεῖ καὶ ἡμᾶς συγχρόνως περὶ τούτου.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 115 τοῦ δικ. ὁγ. οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀλληλογραφῶσιν ἀπ' εὐθείας καὶ μὲ τὰς ἐσωτερικὰς καὶ μὲ τὰς ἐξωτερικὰς τοῦ Κράτους ἀρχάς, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν περίπτωσιν ἀξιούμεν, ὡς ὅτις ἢ λαμβάνετε ὁδηγίας, ἢ ἐξαιτεῖσθε τὴν ἐκτέλεσιν αἰτήσεώς τινος παρὰ τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ Κράτους ἀρχῶν, νὰ μᾶς εἰδοποιήτε τὸσον περὶ τοῦ γεγονότος τούτου, καθὼς καὶ περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτοῦ, διὰ νὰ λαμβάνωμεν τούτων γνῶσιν.

117. Διὰ τὰ ἐπαρκῶσιν οἱ εἰσαγγελεῖς εἰς τὰ ἀναγκάζοντα ἐξουδὺ των, προσδιορίζεται κατ' ἔτος προσεπιχειρήθησιν πληρῶν τέα ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ Κράτους, ἀποδεικνυομένης τῆς πρὸς τοῦτο ἀναγκαίας ποσότητος. (1) Ὁργ. 238.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀνακριταί.

118. Εἰς πᾶν δικαστήριον πλημμελειοδικῶν εἰς, ἢ, κατὰ τὴν ἀνάγκην, πλείότεροι ἐκ τῶν δικαστῶν διορίζονται κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου ἔτους δι' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ὡς ἀνακριταί εἰς προανάκρισιν τῶν πλημμελημάτων καὶ κακούργημάτων. — Ἄν κατὰ πρότασιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας διὰ διατάξῃ ἄλλως περὶ τούτου ὁ βασιλεὺς, ὁ διορισμὸς τῶν ἀντὶ τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, ὅστις, κωλυομένου τοῦ ἡγουμένου διορισθέντος, διορίζει ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ. (2)

119. Τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀνακριτοῦ προσδιορίζει ἡ ποινικὴ δικονομία (3), ἰδίως δὲ ἔχει οὗτος, κατὰ δικαστικὸς ἀστυνομός (1), τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλῇ ἀπ' εὐθείας τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας, τὴν χωροφυλακὴν, (4) καὶ ἐν γένει τὴν ἑνσπλον δύναμιν (ἄρθρ. 103 καὶ 104). Ποιν. 19. 138 εἰ.

(1) Ὁρὰ τὴν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 126 ὄργ. ἐγκύκλιον.

(2) Ν. 14 Ὀκτ. 1838 περὶ διαρκείας τῶν ἔργων τῶν ἀνακριτῶν.

1. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 118 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰαν. 1834 περὶ ὄργ. τῶν δικ. κτλ. νόμου ἐπὶ ἑναυτὸν περιοριζομένη διάρκεια τῶν ἔργων τῶν ἀνακριτῶν τῶν ἐπεκτείνεται ἐπὶ 3 ἔτη.

2. Οἱ ἡδὴ διὰ τὸ ἐνεστώδες ἔτος διορισμένοι ἀνακριταὶ θέλουσιν διαμεῖναι τριετίαν ὡσαύτως, ἂν κατὰ τὴν α' τριμηνίαν τοῦ ἐλευστομένου ἔτους ὁ βασιλεὺς δὲν διορίσῃ ἄλλους κατὰ τὴν ἐν τῷ § τοῦ ἐρημένου ἄρθρου 118.

(Σημειωτέον ὅτι ἡ τριετὴς ἀνακριτικὴ ὑπηρεσία ὡρίσθη κατὰ Faustius Hella πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πρὸ τῆς τριετίας ἀνάκλησις τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐναντιοφρονεῖ Mangiu).

(3) Ἀλλ' οἱ ἀνακριταὶ εἰσὶ συγχρόνως καὶ δικασταί. Ἡ παρούσα ἐμμελὴς αὐτῶν εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ δικ. τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν εἶναι ἀποφαινητοί, ὡς δεῖν ἀποφαίνεται ἡ ποιν. ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου 11 τοῦ 43.

(4) Ἡ πρόσκλησις τῆς χωροφυλακῆς γίνεται μόνον ἐγγράφως κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 κανονισμοῦ τῆς χωροφ. ὁ ὅδε ὑπὸ ἄρθρ. 19 Ποιν. Δικ.

1) μόνον καθὸ ἀξιωματικῶς τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας.

120. Ὁ ἀνακριτὴς ὀφείλει νὰ κρατῇ διπλοῦν βιβλίον.— 1. τῶν εἰσερχομένων, εἰς τὸ ὁποῖον καθ' ἐκάστην καταχωρίζονται αἱ παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως παραδοθεῖσαι εἰς αὐτὸν ἀνακρίσεις, καὶ ὑπόδειγμα τοῦ ὁποίου, σχεδιασθὲν παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, θέλει κοινοποιηθῇ διὰ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως· (1)— 2. τῆς ἀλληλογραφίας, εἰς τὸ ὁποῖον καθ' ἐκάστην καταχωρίζονται μὲν αὐτολεξεῖς ὑπὸ αὖξοντα ἀριθμὸν βλα τὰ σχέδια τῶν πρὸς ἄλλους ἀνακριτὰς ἢ εἰρηνοδίκας γενομένων αἰτήσεων, σημειοῦνται δὲ περιληπτικῶς αἱ ἐκδιδόμεναι κλήσεις καὶ τὰ τῆς συλλήψεως καὶ φυλακίσεως ἐντάλματα.— Πᾶν ἔγγραφον φέρει τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου τῆς ἀλληλογραφίας. Ποιν. 201. 202.

121. Ἐπὶ τέλους ἐκάστης τριμηνίας παραδίδει ὁ ἀνακριτὴς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τῶν εἰσερχομένων περὶ τῶν ὑπὸ ἀνάκρισιν κατηγορουμένων, καὶ προσθέτει εἰς τοῦτο τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνακρίσεων, περὶ τῶν αἰτιῶν, δι' ἃς τυχὸν καθυστέρησάν τινες ἐξ αὐτῶν, περὶ τῆς καταστάσεως τῶν φυλακῶν τῶν ὑποδίκων, περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑποδίκων, καὶ ἄλλας ἀξίας λόγου παρατηρήσεις, ἀναγομένας εἰς τὰ καθήκοντά του.— Ἡ ἔκθεσις αὕτη τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν κατὰ τριμηνίαν ἔκθεσιν τοῦ εἰσαγγελέως, ὅστις προσθέτει καὶ τὰς περὶ αὐτῆς παρατηρήσεις του. Ὅργ. 108. 109.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Γραμματεῖς.

122. Πᾶς γραμματεὺς, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τὴν πρόδον τῶν ὑποθέσεων, καὶ διὰ νὰ ἔχῃ ἐν περιπτώσει κωλύματος τὸν ἀναπληροῦντα, ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ ἓνα τοῦλάχιστον ὑπογραμματέα· ὁ δὲ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις γραμματεὺς προσλαμβάνει τοῦλάχιστον δύο, τὸν μὲν διὰ τὰς πολιτικὰς υποθέσεις, τὸν δὲ

(1) Ὅρα τὸ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 103 α'. ὑπόδειγμα.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

διὰ τὰ περὶ τὴν ἀνάκρισιν, ὑπηρετοῦντα ἐπομένως παρὰ τῇ ἀνακριτῇ, καὶ, χρειᾶς καλούσης, παρὰ τῇ εἰσαγγελεῖ, παρευρισκόμενον δὲ καὶ εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ δικαστηρίου 1) τῶν πλημμελειοδικῶν, καὶ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου 2). (1) Ποιν. 72. 183.

1) παρὰ τῇ δικαστηρίῳ 2) τῶν κηκουργιοδικῶν.

N. Φυσικῶς καὶ δυνάμει βιότης δικτάζου τοῦ νόμου ἀναπληρῶντος τὸν γραμματέα τοῦ ὑπογραμματέως, τεκμαίρεται τοῦ γραμματέως τὸ κώλυμα καὶ ἡ πρὸς ἐνέργειαν τοῦ ὑπογραμματέως ἐντολὴ αὐτοῦ· θέν δὲν ἀπαιτεῖται ἡ μνεία τοῦ κωλύματος. Α. Π. 354 τοῦ 40, 83 τοῦ 47, 106 τοῦ 50, 80 καὶ 348 τοῦ 52, 233 τοῦ 53, 21 τοῦ 53, 42 τοῦ 62, 103 τοῦ 69, 185 τοῦ 74, 82 τοῦ 73, 337 τοῦ 74, 7, 40, 43 καὶ 37 τοῦ 77. Α. Π. ποιν. ἀπ. 16 τοῦ 52, 3 καὶ 50 τοῦ 60, 63 τοῦ 65, 132 καὶ 138 τοῦ 67, 87 καὶ 409 τοῦ 68, 33 τοῦ 72, 82 τοῦ 73, 37 τοῦ 77, 122 τοῦ 79, 128 τοῦ 92, 122 τοῦ 94 κτλ.—Ἀλλὰ καὶ γραφεὺς ἐρκισθεὶς δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν γραμματέα, τεκμαίρομένου τοῦ κωλύματος· ὡς ἐκ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 123, καὶ ἦν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ προσλαμβάνῃ ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ἀποφ. 96 τοῦ 61, 128 τοῦ 69, 9 τοῦ 90.—Δύναται δὲ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν γραμματέα εὐδοκίῃποτε τῶν ὑπογραμματέων, ἅτε μὴ καθιερῶντος τοῦ νόμου διάκρισιν προσβέβαιον ὑπηρεσίας.—Τοῦ νόμου μὴ ἐρξίντος ἡλικίαν ὡς πρὸς τοὺς δικαστικοὺς ὑπογραμματέας, ἔσται, ὅτι δὲν καθίσταται παράνομον τὴν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν ἢ μετοχὴ ὑπογραμματέως, μὴ πληρώσαντος τὸ δέκατον ἔχοντος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 18 τοῦ 75.—Ἐκ τῶν ἀρθρ. 122, 123 καὶ 124 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων προκύπτει ὅτι οἱ ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἐκλεγθέντες ἐπικουρικὸν ὑπάλλους, ἀμὰ ἐπικυρωθέντες τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐρκίζονται καὶ δύναται ἕκτοτε νὰ ἐκπληρώσῃ πάντα τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματέως. Α. Π. 179 τοῦ 38.

Τῶν ἀρθρῶν 122 καὶ 123 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ἐρξίντων, ὅτι ὁ γραμματεὺς ἑκάστου δικαστηρίου ἐκλέγει καὶ ἀπολύει τοὺς ὑπογραμματέας, ἔσται, ὅτι ὁ μὲν παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὶς δὲν δύναται νὰ παύσῃ τὸν παρὰ τῇ εἰσαγγελίᾳ ὑπογραμματέα, ἔστω καὶ ἐκ τῆς διὰ τὴν βοηθητικὴν προσωπικὴν τῆς εἰσαγγελίας ταύτης προσδιορισμένης ἐπιγὰρ γήσεως μισθοδοτούμενον, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀπομακρύνῃ τούτον τῆς παρ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἂν θέλῃ νὰ ἐμπιστεύσῃ ταύτην εἰς ἄλλον ὑπογραμματέα, ὃ ὁ γραμματεὺς ἐρεῖλει τὸν ἀπομακρυνθέντα τῆς εἰσαγγελίας ἢ νὰ τοποθετήσῃ αὐτὸν

(1) Ὁρα ἀρθρον 1 τοῦ Ν. ΧΕΣ' τοῦ 77 περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπάλλων ὑπὸ 11 ἀρθρ. Ὁργ. Δικ. (σελ. 12) καὶ ἀρθρα 1—Κ τῆς Δικτ. τῆς 4 Ἰαν. 1878 πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου σελ. 23 ὅπου καὶ ἀρθρον 6 τοῦ Ν. ΑΝΕ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ Εἰρηνοδικίων καὶ εἰδικῶν Πτασματοδικίων ὑπὸ τὸ ἀρθρον 2 Ὁργ. Δικ. Ὁρα καὶ τὰ ὑπὸ τὸ κατωτέρω ἀρθρον 123.

τῶ δικαστηρίῳ ἢ νὰ ἀπολύσῃ· ἄλλως δ' ἀποβληθεὶς τῆς εἰσαγγελίας ὑπογραμματοῦς διατηρεῖ τὴν ιδιότητα τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ καὶ ἐπομένως δικαιούται εἰς τὴν διὰ τοὺς ὑπογραμματοῦς κακωνομισμένην μισθοδοσίαν. Α. Π. 96 τοῦ 76, 64 τοῦ 77, 176 τοῦ 91. Σημειωτέον ὅτι κατ' εὐθένα νόμον δικαιούνται οἱ Εἰσαγγελεῖς νὰ κανονίζωσι τὴν μισθοδοσίαν τῶν παρ' αὐτοῖς δικαστικῶν ὑπογραμματοῦν, ἀλλ' ἀπλῶς διδομένης αὐτοῖς ἐπιχορηγίσεως νὰ διατιθῶσι τὴν ἐπιχορήγησιν ταύτην κατὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν. ὅθεν τὸ περιπλέον διδόμενον ὑπ' αὐτῶν τοῖς παρ' αὐτοῖς ὑπογραμματοῦς τοῦ δικαστηρίου καὶ παρ' αὐτοῖς προσκεκολλημένοις ὡς γραμματεῦσι, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ μισθοδοσία, οὔτε ὑπάγεται εἰς τὴν καθήγον τῶν ἐπιμισθίων τῶν κατὰ τὸν νόμον καταλογιστέων εἰς τὴν σύνταξιν. Α. Π. 176 τοῦ 91. (Ἀλλὰ κατὰ τὴν μειονοψηφίαν. τῶν εἰσαγγελεῶν διαχειρίζοντων τὰ ἐν τῷ ἐνικυσίῳ προϋπολογισμῷ ὀριζόμενα δαπανήματα τῶν εἰσαγγελικῶν γραφείων, ἐν οἷς καὶ ἡ μισθοδοσία τῶν ὑπαλλήλων τῆς γραμμῆς τῶν εἰσαγγελίων ὑπηρεσίας, ἔπεται ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς ὀρίζει τὸν μισθὸν τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως τῆς εἰσαγγελίας, ὅστις οὕτως εἶναι ὁ νόμιμος αὐτοῦ μισθός, ἀναφερόμενος ἐν τῇ μισθοδοτικῇ καταστάσει καὶ ὑποκείμενος εἰς τὴν λόγῳ συντάξεως νόμιμον κλάτησιν καὶ οὐχὶ ὁ ἐνενηκοντάδραχμος τοῦ ὑπογραμματοῦς τοῦ δικαστηρίου, ὁ χορηγούμενος τοῖς ἄλλοις ὑπογραμματοῦσι πλην τοῦ γραμματέως τῆς εἰσαγγελίας.

123. Ὁ γραμματεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ καὶ νὰ ἀπεπέμπῃ ἐλευθέρως τοὺς ὑπογραμματοῦς, ἀλλ' ὀφείλει νὰ τοὺς παριστᾷ εἰς τὸ δικαστήριον, ὥστε νὰ ἐπικυρώνται παρ' αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐρκίζωνται ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἔργων τῶν. (1) — Κωλυομένου τοῦ γραμματέως, καὶ τῶν

(1) Ὅρα τὰ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 122 καὶ Ν. 4715' τοῦ 18 82 περὶ ἀρρετοφυλάκων ὑπὸ τὸ ἄρθρον 126 Ὁργ. Δικ.

Ἔγκ. Ὁπουργ. Δικ. 6 Ἰουλ. 1854 πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 124 τοῦ δικ. ἔργ. ὁ γραμματεὺς εἶναι συνυπεύθυνος δι' ὅλας τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πράξεις τῶν ὑπογραμματοῦν, ὅθεν δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς διατήρησιν προσώπου μὴ ἐμπνεόντος εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην. Ἐπὶ ἀναδεχθῇ τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων του.

Ἄν ὡς ἐκ τούτου ὁ γραμματεὺς δύναται ἐνίοτε νὰ ἐνδύσῃ εἰς προσωπικήν ἀποπέμπω δι' αἰτίας μὴ προσερχομένας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ τῆς ἀποκομπῆς ἐλευθερία. ἀλλὰ καθόσον ὁ νόμος ἐν ἄρθρ. 123, πρὶν δημοσιῶσιν οἱ ὑπογραμματοῦς, ἀπαιτεῖ νὰ παριστῶνται πρὸς ἐπικύρωσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὑπάρχει ὡς ἐκ τούτου μέσον περιορισμοῦ τῆς αὐθαρισίας, ὥστε ἡ ἀποκομπὴ νὰ μὴ γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν ἀντικαταστάσεως διὰ προσώπου ἡτιτονος ἱκανότητος, πρὸς ὃ ὁ γραμματεὺς χαρίζεται.

υπεγραμμάτων, τὸ δικαστήριον λαμβάνει πρόνοιαν περὶ προσωρινῆς ἀναπληρώσεως δι' ἐξέδων τοῦ γραμματέως, καὶ ὀρκίζονται προσληθθέντα. Ὁργ. 214. 215. 261. 286.

Ν. Ἡ ἐδικὴ διάταξις τοῦ άρθρου 123 τοῦ Ὁργ. καθ' ἣν τὸ δικαστήριον (ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις ὁ εἰρηνοδίκης) δύναται, κωλυμένου τοῦ γραμματέως, νὰ προσλαμβάνῃ καὶ ὀρκίζῃ ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ ἐπὶ παροχῇ ὅλου ἢ μέρους τοῦ μισθοῦ τοῦ γραμματέως, δὲν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ περὶ λογιστικοῦ τοῦ Κράτους γενικοῦ νόμου. Α. Π. 238 τοῦ 68. (Ἰδε καὶ ἄρθρον 122).

124. Ὁ γραμματεὺς διανέμει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπογραμμάτων τὰς ὑποθέσεις· εἶναι δὲ συνυπεύθυνος 1) δι' ὅλα τὰ σφάλματα καὶ πταίσματα τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν, καὶ πραττόμενα παρ' αὐτῶν ἐκτελούντων τὰ ἔργα τῶν, ἰδίως δὲ δι' ὅλας τὰς ἐκ τούτων ἀποζημιώσεις 2), ἀποδόσεις, καὶ χρηματικὰς ποινάς, διαφυλαττομένου εἰς αὐτὸν τοῦ δικαιώματος νὰ ἐνᾷξῃ τὸν πταίσαντα 3). Ὁργ. 129.

1) μετ' αὐτῶν ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος 2) ζημίας

3) τῆς κατὰ τοῦ ὑπαιτίου ἀναγωγῆς.

125. Ὅλα τὰ δικαστικὰ γραφεῖα κατὰ πᾶσαν ἐργάσιμον ἡμέραν μένουσιν τοῦλάχιστον ὀκτὼ ὥρας ἀνοικτά, κατὰ δὲ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἑορτασίμους ἡμέρας, τοῦλάχιστον τρεῖς. Ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλευθέρη εἰς καθένα.—Αἱ ἐργάσιμοι ὥραι τοῦ γραφείου προσδιορίζονται προηγουμένως παρὰ τοῦ δικαστηρίου, καὶ δημοσιεύονται. (1) Ὁργ. 250.

Ἡ οἰκονομία τοῦ άρθρου 123 τοῦ δικ. ὄργαν. συγχρόνως καὶ τὸ ὡς ἐκ τῶν εὐθύνων περὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρης ἐκλογῆς ικανοποιεῖ, καὶ τὴν αὐτοπερίεσιν τῶν χρηζομένων περιστέλλει.

Κατὰ τὴν ἀκριβοτέραν ἔννοιαν αὐτοῦ, οἱ γραμματεῖς ἔχουσιν ἐλεύθερον τὸ δικαίωμα τῆς ἀποσυμπῆς τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, ἀλλ' εἶναι ἐπωφελεῖς πρὸς τὴν ἀποσυμπῆς νὰ πληροφορήσιν τὸ δικαστήριον δι' ἐκθέσεως περὶ τῶν λόγων αὐτῆς· ἀπ' ἐτέρου τὸ δικαστήριον δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ παρὰ τοῦ γραμματέως ἐκλεγμένου, διότι ἐνδέχεται ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ νὰ μὴ ᾖ κατὰλληλος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὑποχρεοῦται εἰς ἐκλογὴν προσώπου, συγχρόνως καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ δικαστηρίου, καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ γραμματέως ἀπολαμβάνοντος.

(1) Δικτ. 22 Νοεμβρίου 1833 περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν εἰς τὰ γραφεῖα.

1. Εἰς τὰ γραφεῖα ὧν τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους προσδιορίζονται 8 ἐργάσιμοι ὥραι καθ' ἑκάστην ἡμέραν. — Ἀνοίγεται δὲ τὰ γραφεῖα εἰς τὰς 8 τὸ πρωὶ ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἕως ἐκείνης τοῦ ἁγίου

126. Τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ γραμματέως ἐμπεριέχονται ἐν γένει εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ποινικὴν δικονο-

μιαν, εἰς τὰς 9 δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ ἔτους. — Πᾶς ἐργὼν θέσιν τινὰ ὁρίζει καὶ τακτικῶς κατὰ τὴν διωρισμένην ὥραν εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ νὰ ἐκτελῇ τὰ χρέη του ἐνὶ τοῦ ὁρισμένου καιροῦ.

2. *Ὅταν αὐταὶ αἱ ἐργασίαι ὥραι δὲν ἀρκῶσιν εἰς ἀποπέρασιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ὑπηρεσίας, εἴτε ἐξ αἰτίας τινὸς προσωρινῆς καταπιεγούσης ὑποθέσεως, εἴτε ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ κλάδου μιᾶς ἀρχῆς, ὑποχρεούνται ἢ ὅλα τὰ εἰς τοιαύτην ἀρχὴν διωρισμένα ἄτομα, ἢ κἂν μέρος αὐτῶν, κατὰ τοὺς παρὰ τοῦ διευθυντοῦ ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης κατασταθεσόμενους ὁρισμούς, νὰ ἐργάζωνται ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἐκτὸς τῶν εἰρημένων ὥρῶν. εἰς τοῦτο ὑποχρεούνται πρὸ πάντων οἱ τῶν λιμεναρχείων καὶ τῶν αστυνομιῶν, ἔπειτα τῶν ὑγειονομικῶν καὶ τελωνείων· ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς αστυνομίας θέλει κανονισθῇ ἡ ὑπηρεσία εἰς τρόπον ὥστε, καὶ ἀφ’ οὗ κλεισθῇ τὸ γραφεῖον, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν νὰ ᾔναι ἐν ἄτομον τοῦ προσωπικοῦ ἑτοιμὸν εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις ἀπαιτούσας τὴν παρευθεῖς ἐπέμβασιν τῆς αστυνομίας, καὶ ὁ διευθυντής, πού εὐρίσκεται, νὰ γινώσκηται, εἰς τὸ γραφεῖον ἢ εἰς τὴν οἰκίαν του. — Τῶν ταχυδρομικῶν ἡ ὑπηρεσία κανονίζεται ἰδιαίτερως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐλευθέρου καὶ ἀναχωρήσεως τῶν ταχυδρόμων.

3. Κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑξῆς ἑορταζόμεναις ἡμέραις, οἷον — 1) τὸ πρῶτον ἔτος. — 2) τὰ Θεοφάνεια. — 3) τὴν 28 Ἰανουαρίου (6 Φεβρουαρίου) ὡς ἡμέραν τῆς ἀποδόσεως τοῦ Βασιλέως. — 4) τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. — 5) τὴν Μεγάλαν Παρασκευὴν καὶ τὸ Μέγα Σάββατον. — 6) τὴν δευτέραν τοῦ Πάσχα καὶ τὴν δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς. — 7) τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου. — 8) τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως. — 9) τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. — 10) τὴν ἑορτὴν τῆς κοιμήσεως τῆς Παναγίας. — 11) τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. — 12) τὰς δύο ἡμέρας τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως, — περιορίζονται αἱ ἐργασίαι εἰς τὰ γραφεῖα ὥρας εἰς 4, καὶ κατὰ μὲν τοὺς μῆνας τοῦ θέρους ἀπὸ τῶν 9-4, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τῶν 10-2. Ἐξαιρεῖται ὅμως ἡ περίπτωσις, ὅπου διὰ καταπιεύουσας ὑποθέσεων ἀπαιτεῖται ἡ παρέκτασις τῶν ἀσχελιῶν. — Εἰς τὰς αστυνομίας καὶ ὑγειονομίας θέλει γενῆ φροντίς, ὥστε καὶ κατὰ τὰς εἰρημένας ἡμέρας νὰ μὴ ἀργοπορῇ ἡ ἀποπέρασις τῶν καταπιεζόντων.

4. Εἰς τὰ γενέθλια καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Βασιλέως διακόπτονται αἱ ἀσχελίαι μόνον ὅσον καιρὸν ἀπαιτεῖ ἡ ἐπίσημος λειτουργία.

5. Περιμένοντες παποῦθως, εἴτι εἶναι αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ δημόσιοι ὑπηρεταὶ θέλουσιν ἐκτελεῖν μὲν τὸν προσήκοντα ἥθλον τὰ χρέη των, καὶ φυλάττει ἐπιμελῶς τὰ τοῦ παρόντος διατάγματα. — Κατὰ τῶν τοῦτο ἀμελούντων θέλουσιν ἐπαρμόζεσθαι πειθαρχικαὶ ποιναί, κατὰ μὲν ὑπαλλήλων μιᾶς ἀρχῆς παρὰ τοῦ προϊστάμενου αὐτῆς, κατὰ δὲ τούτων, παρὰ τῆς ἀμέσεως ἀφορώσης ἀρχῆς. — Αἱ ποιναὶ αὗται εἶναι πρῶτον μὲν ἐπιπλήξεις· δεύτερον δὲ ὑπερήσεις τῶν μισθῶν ἕως ἑνὸς μηνός· ἀπορρρίζονται δὲ ἀφ’ οὗ ἐξεταχθῇ ὁ κατηγορούμενος, καὶ ἂν δὲν ἀπολογηθῇ κατὰ τὴν προσδιορισμένην προθεσμίαν διὰ τὴν μὴ ἐμφανισθῆναι του, πάντοτε ὅμως ἐγγράφως, καὶ σημεινόνονται εἰς τὰ βιβλία τῆς ποιότητος. Ἐξῆκολούθησις τῆς ἀμελείας, θέλει μᾶς καθυποβληθῇ ἀνα-

μίαν· (1) ἰδίως δὲ ὀφείλει οὗτος — 1. νὰ συντάττῃ κατὰ τὰ συνεδριάσεις, καὶ ἐκτὸς τῶν συνεδριάσεων, κατὰ τὰς διασκέψεις κατὰ τὰς ἐκ παραγγελίας 1) ἐργασίας, ἢ κατὰ τὰς ἀναγκάσεις, τὰ πρακτικά, καὶ τὰ ἄλλα διατεταγμένα βιβλία, καὶ νὰ φροντίζῃ ὡσαύτως περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀναγκαίων ἐγγράφων 2). — 2. νὰ φυλάττῃ τὰ πρωτότυπα τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, καὶ τὰ ἄλλα δικαστικά ἐγγράφα (2) — 3. νὰ φυλάττῃ (3)

φορὰ περὶ τούτου, καὶ θέλονεν ἀποφασίσαι ἔπειτα περὶ καταβιβασμοῦ ἐξώσεως.

6. Οἱ διευθύνται, καὶ αἱ ἐποπῶσαι ἀρχαί, αἵτινες ἀμελοῦσι τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἐπιμελείας τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῆς ἀκριβοῦς διαφυλάξεως τῶν ὡρῶν τοῦ γραφείου, καταδικάζονται διὰ τὴν ἀμέλειαν ταύτην μετὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ποινάς.

Διατ. 4 Ἀπριλίου 1843 περὶ τῶν κατὰ τὴν μεγάλην ἐδδομάδα ἐργασιῶν ὡρῶν εἰς τὰ γραφεῖα.

1. Καθ' ὅλην τὴν μεγάλην ἐδδομάδα τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς αἱ ἐργασίαι ὡραὶ εἰς τὰ γραφεῖα περιορίζονται εἰς τέσσαρας, ἑξαιρουμένης μόνως τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν διὰ κατεπίγουσάν τινα ὑπόθεσιν ἀπαιτεῖται ἡ παρέκτασις τῆς ἐργασίας.

2. Οἱ ἡμέτεροι γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας θέλουν κανονίσαι τὴν τετάρτην ὥραν ἐργασίας οὕτως, ὥστε αἱ ὥραι τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας νὰ μὴ συμπίπτωσιν μετὰ τὰς ἐργασίους ὥρας.

(1) Ἀλλ' ὑποχρεοῦνται οἱ γραμματεῖς τῶν πρωτοδικῶν καὶ νὰ διαβιβάζωσι σημειώσιν κατὰ μῆνα τοῖς εἰκον. ἐφόροις περὶ τῶν δημοσιευμάτων διαθηκῶν· εἴτε δὲ γραμματεῖς τῶν πρωτοδικῶν καὶ τῶν ἐφετῶν καὶ σημειώσιν τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἀναγνωρίζονται δικαιώματα ὑπὲρ τινος ὡς κληρονόμου, κληροδόχου ἢ αἰτίᾳ θανάτου δωρεοδόχου (Ν. ΑΧΚΕ' περὶ χαρτῶν σήμου ἄρθρ. 46).

(2-3) Ν. ΑΡΙΣ' τῆς 30 Μαρτίου 1883. Περί διορισμοῦ ἀρχιεφετάκου ἐν τοῖς Δικαστηρίοις.

1. Παρ' ἐκείτῳ τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ ὀλομελείας αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ γραμματέως καὶ μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσαγγελέως, εἰς τῶν ὑπογραμματέων ἀρχιεφετάκ. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γίνεται καὶ ἡ παῦσις τοῦ ἀρχιεφετάκου, ὃ δὲ γραμματεὺς δὲν δύναται ν' ἀπολύσῃ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ὑπογραμματέως τὸν ἀρχιεφετάκον, πρὶν οὕτως ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρχιεφετάκου.

2. Εἰς τὸν ἀρχιεφετάκον ἀνατίθεται ἡ φύλαξις, ἡ ταξινόμησις καὶ ἡ διὰ τήρησιν τῶν δικαστικῶν ἀρχείων καὶ τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἡ φύλαξις καὶ συντηρήσις τῆς ἀποσκευῆς τοῦ Δικαστηρίου καὶ τῶν πιστηρίων, τῶν ὑπαγόμενων εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθροῦ 8 τοῦ ἀπὸ 30 Μαΐου 1882 νόμου. Τὰ δὲ καθήκοντα καὶ ἐν γένει ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν ὀριοθίσονται ἐκ

τά εἰς τὸ δικαστήριον ἀνήκοντα πράγματα, κυρίως τὰ βιβλία τῶν νόμων, τὰς ἐφημερίδας τῆς κυβερνήσεως, καὶ ἄλλα βιβλία — 4. νὰ διαχειρίζη τὰ διὰ τὴν ἀναγκαίαν γραφικὴν δαπάνην εἰς τὸ δικαστήριον δοθέντα χρήματα, περὶ τῶν ὁποίων θέλει δίδει λόγον κατ' ἔτος εἰς τὸ δικαστήριον (1) τὰ χρήματα δὲ

κρίνον διὰ Β. Διατάγματα. Ἡ τελευταία ἐδάρια τοῦ 2 ἄρθρου, ὁρίζον τὸν μισθὸν τοῦ ἀρχιεπιλόκου εἰς δραχ. νῆας ἐκατὸν εἰκοσιν ἔξ κατὰ μῆνα, κατ' ἐγγλὴν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδιδόντος μοναρχικοῦ νόμου ΔΣ' τῆς 17 'Ιουλίου 1883).

(1) Ἐγκ. 22 Μαΐου 1836 τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. πρὸς τοὺς παρὰ τῶν Α. Π. καὶ παρ' ἐγγεῖταις εἰσαγγελεῖς. — Ἡ κυβερνήσις ἐγκρίνασα διὰ τοῦ ὕπ. ἀριθ. 8349 Β. Δ. τὸν ἐτήσιον ὑπολογισμὸν τῆς γραμμ. τῆς δικ. ἔθεσε συγ- χράτως καὶ ἔρους, καθ' οὓς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ τακτικαὶ μισθοδοτησεῖς, καὶ αἱ διὰ τὴν τοῦ γραφείου δαπάνην μηχανικαὶ δόσεις. Περὶ τῶν τελευταίων τούτων διὰ τοῦ 2 ἄρθρ. τοῦ εἰρημένου Β. Δ. ῥητὶς ἀπεφάνετο. « Ἀπὸ τὰ ὀλίγως καὶ κατ' ἀποκοπὴν διωρισμένα γραφικὰ ἔξοδα πρέπει ν' ἀπαντῶ- ῖν αἱ ὕλαι τοῦ γραφείου. τὰ ἔξοδα τούτου καὶ λιθογραφίας, ἢ ἀγορὰ τῶν ἀναγκαίων συγγραμμάτων, τὰ σκεύη, τὸ πόρωμα, φωτισμα, καθαρι- σμα, καὶ ἐνοίκιον τοῦ γραφείου, καὶ τὰ χάριν ἐκτάκτου συμβουλείας εἰς τὸ γραφεῖον καὶ εἰς τοὺς ὑπηρετάς διδόμενα» ἀπὸ αὐτὰ θέλουν πληροῦναι καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς ῥητὶς τοῦ γραμματεῖς των. — Περὶ τῆς χρήσεως δὲ τῆς ἐπιχορηγήσεως αὐτῆς διατάχθησαν τὰ ἑξῆς. (ἄρθρ. 3). «Ὅσον ἀφορᾷ τὰ προϋπολογισθέντα γραφικὰ ἔξοδα τῶν ὑποτελούντων (εἰς τὴν γραμματεῖαν) δικαστηρίων καὶ δημοσίων ἀρχῶν, αὐτὰ σχηματίζουσιν νόμιμον ἐπιχορήγη- σιν κατὰ τὸ ἄρθρον 237 καὶ 238 τοῦ ὄργ. των δικ. περὶ τῆς ὁποίας δὲν δίδεται ποσὴς λογαριασμοὶ εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον. Ὁ προϊστάμενος τοῦ δικαστηρίου διορίζει κατ' ἔτος δι' αὐτὰ ἀπὸ τῶν προσωπικῶν τοῦ δικα- στηρίου ἓνα λογιστὴν, καὶ ἐπικυροῖ μὲ τὴν ὑπογραφήν του πάντοτε τὰ ἀποδεικτικὰ διὰ τὰς λαμβανόμενας ἀπὸ τῶν Β. ταμείων δόσεις τῆς προσεπι- χορηγήσεως, ὥστε ὁ ῥηθεὶς λογιστὴς χρεωστῇ νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς μένον τὸ δικαστήριον, εἴτε εἰς τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ. Πλὴν οἱ εἰσαγγε- λεῖς ἔχουσιν τὴν ἐλευθερίαν χρῆσιν τῆς ἐγκριθείσης προσεπιχορηγήσεως διὰ τὰ γραφικὰ αὐτῶν ἔξοδα, ἐπομένως δύνανται νὰ λαβούν αὐτεπαγγέλτως καὶ νὰ ἐκδώσουσιν ἀποδείξεις διὰ τὰς ἀναιρούσας εἰς αὐτοὺς μηχανικὰς δόσεις. Ἀπὸ τὰς προσεπιχορηγήσεως αὐτὰς πρέπει νὰ προμηθεύωνται τὰ σκεύη τῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὰ ἀναγκαζιόμενα συγγράμματα κατὰ τὴν πραγματικὴν χρείαν, τὸ ὅποιον πρέπει ν' ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοὺς καταλόγους τῆς ὑπηρεσίας, οἵτινες ὑπόκεινται κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου διὰ νὰ γνωστῇ ἂν ἔγινε προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις αὐτῶν.»

Πρὸς τοὺς παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς. (Προσθήκη).

Ἐνταῦθα δὲ κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ προσθέσωμεν συμφώνως μὲ τὸν § 8' τοῦ 2 ἄρθρ. Β τοῦ εἰρημένου Β. Δ. ὅτι: εἰς τὴν ἐπιχορήγησιν αὐτῶν γραφικῶν

ταῦτα δὲν θέλουν χρησιμεύσει οὔτε διὰ τὸν εἰσαγγελέα, οὔτε διὰ τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου. — 5. νὰ τοιχοκολλᾷ εἰς τὸ ἀκροατήριον τὰ ἐκθέματα, καὶ νὰ βεβαιοῖ τὴν τοιαύτην τοιχοκόλλησιν. — 6. εἰς αὐτὸν παραδίδεται πᾶν δ,τι πρέπει νὰ παρακατατεθῇ εἰς τὸ δικαστήριον. (1) Ὁργ. 80. 128. 220. 238. Πολ.

» ἐξίδων τῶν διὰ τοῦ εἰσαγγελεῖς τῶν πρωτοδικείων, συμπεριλαμβανόντων
» καὶ 200 δρ. 8. ἕκαστον αὐτῶν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναγκαιότητος διαπένει
» διὰ τὴν περιδείαν των, τὴν ὁποῖαν κατὰ τὸν νόμον χρεωστοῦν χάριν παρα-
» τήρσεως νὰ κάμνουν.»

Ἐγκ. τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1884 (ἀπόσπασμα).

Ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 117 καὶ 238 τοῦ δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ διδομένη προεπιχορήγησις εἰς τὰ δικαστικὰ γραφεῖα διὰ τὰ γραφικὰ ἐξόδα δέον νὰ χρησιμεύῃ οὐ μόνον εἰς τὰς τῆς γραφικῆς ὕλης δαπάνας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τῶν γραφείων ἀνάγκας. ἤτοι τὰς πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπαύξεισιν τῆς ἀποσκευῆς, τὴν θέρμανσιν αὐτῶν κατὰ τὸν χειμῶνα, τὴν βιβλιοδέτησιν ἀποφάσεων κτλ.

(1) Δ. 16 Ὀκτ. 1835 περὶ δικαστικῶν παρακαταθήκων εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα.

1. Τὰ κατὰ νομοὺς ταμεῖα ὑποχρεοῦνται νὰ παραδέχωνται, κατὰ διαταγὴν τῶν δικαστηρίων, παρακαταθήκας εἰς μετρητὰ, πολύτιμα πράγματα, ἢ παραστατικὰ χρημάτων χαρτῖα, δίδουσι διὰ τὴν παραλαβὴν των τακτικὰς ἀποδείξεις, καὶ τὰ καταγράφουσιν, ὡς ἀνήκει, εἰς τὰ κατὰστίχα. Αἱ διαταγαὶ τῶν δικαστηρίων στέλλονται εἰς τὰ κατὰ νομοὺς ταμεῖα εἰς τακτικὰ ἀπόγραφα χρησιμεύοντα ὡς πιστοποιητικὰ τοῦ διετιθέμενου νὰ δεχθῶσι τὴν παρακαταθήκην.

2. Τὰ κατὰ νομοὺς ταμεῖα ὀφείλουν νὰ στέλλωσι τὰς παρακαταθήκας κατὰ τὴν διωρισμένην προθεσμίαν ὡς δημόσια εἰσδήματα εἰς τὸ γεν. ταμεῖον πρὸς φύλαξιν, τὸ ὁποῖον τὰς καταθέτει εἰς τὸ ἀποθεματικὸν ταμεῖον. καὶ τὰς περὶ τακτικῶς καὶ διακεκριμένως εἰς τὰ κατὰστίχα, τὰ διαλαμβάνόμενα εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀπὸ 14 Μαρτίου 1835 ἀρ. 22764.

3. Ἡ ἀπόδοσις τῶν παρακαταθηκῶν γίνεται διὰ τακτικῶν ἐνταλμάτων ἐκδιδόμενων παρὰ τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον διέταξε τὴν παράδοσιν εἰς τὰ ἐντάλματα ταῦτα πρέπει νὰ ἐπισυνάπτονται τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποδείξεων τῆς παραδόσεως. — Τὰς εἰς μετρητὰ παρακαταθήκας, τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδοσις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γένῃ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῶν νομισμάτων, δύνανται τὸ παραδεχθῆν αὐτὰς ταμεῖον τοῦ νομοῦ νὰ τὰς ἀποδώσῃ ἀπὸ τὰ δημόσια εἰσδήματα, ἂν παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἐντάλμα τοῦ δικαστηρίου περὶ δὲ τὰ ἐξωφλημένα ἐντάλματα ἀντὶ μετρητῶν εἰς λογαριασμὸν τοῦ γενικοῦ ταμεῖου. Ἀντίως ἑκὼς ἡ παρακαταθήκη συνίσταται εἰς μετρητὰ ἢ εἰς ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα μένουσι διόλου ἀμετάβλητα, καὶ ὁπομένως πρέπει νὰ σημειωθῶσιν ἀκριβέστατα εἰς τὸ μνημονεῦθῃ ἐν τῷ 1 ἄρθρῳ ἀπόγραφον τοῦ

42, 66 ε. 174, 573, 667 ε. 670—672, 677, 680, 683, 1, 685 ε. Πρ:ν, 88.

1) τῶν εἰσηγητῶν 2) ἀπογράφων

N. Εἰ καὶ ἡ ἀκριβὲς τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως σύνταξις κύριον

δικαστηρίου, τότε, διὰ τὰ λάθη τας, πρέπει νὰ διευθυνθῇ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γενικὸν ταμεῖον.

4. Τὸ Ἑμ. ἐλεγκτικὸν συνέδριον παραγγέλλεται νὰ κλείνῃ τακτικῶς εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους παρὰ τῷ Γεν. Ταμεῖῳ τὰ κατὰ συνέχειαν διὰ τὰς παρακαταθῆκας κρατούμενα βιβλία, νὰ ἐξετάζῃ ἀκριβῶς, ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν πιστοποιητικῶν, καὶ νὰ προσδιορίζῃ ἀνηκόντως τὴν κατάστασιν ἐκάστης παρακαταθήκης. Θέλει στέλλει λοιπὸν πάντοτε ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ εἰς τὸ Γεν. ταμεῖον ἓνα λογιστὴν, ὅστις θέλει κἄναι τὰς βηθείας ἐργασίας ἐντὸς ταύτης τῆς ἀρχῆς· τὰς δὲ τυχόν παρατηρήσεις του θέλει τὰς καθυποβάλλει εἰς τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον, διὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀπόφασιν. Τὸ ἡμέτερον Γεν. ταμεῖον δὲν δεῖται ὡς τόσον νὰ καταστρώσῃ ἰδιαίτερον λογαριασμὸν περὶ τῶν παρακαταθηκῶν.

N. Γ' ΠΖ' τῆς 30 Μαΐου 1882. Περὶ καταθέσεως εἰς τὰ δημόσια Ταμεῖα τῶν διαπιστευομένων εἰς τοὺς Δικαστικούς ὑπαλλήλους ἕνεκα τῆς ὑπηρεσίας τῶν χρημάτων κτλ.

1. Πᾶς Εἰρηνοδίκης, γραμματεὺς δικαστηρίου, καὶ συμβολαιογράφος, εἰς ὃν ἕνεκα τοῦ δημοσίου αὐτοῦ χαρακτηρῶς περιήλθεν ἢ διεπιστεύθησαν χρήματα πρὸς φύλαξιν, διανομὴν ἢ παράδοσιν εἰς ἄλλην ἀρχὴν ἢ ἰδιώτην, ὑποχρεοῦται νὰ παραδῶσιν αὐτὰ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον τῆς ἑδρας αὐτοῦ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως. Ἐὰν δὲ ἐδρεύῃ ἐν τόπῳ, ἐνθα δὲν ὑπάρχει ταμεῖον, ἢ παράδοσις γίνεται εἰς τὸ πλησιέστερον ταμεῖον ἐντὸς δέκα καὶ πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως.—Ἡ παρὰ τοῖς εἰρημένοισι δικαστικοῖς λειτουργοῖς συντηρητικὴ κατάσχσις τῶν χρημάτων οὐδαμῶς ἀπαλλάσσει αὐτοὺς τῆς πρὸς κατάθεσιν εἰς τὸ ταμεῖον ὑποχρέσεως· ἀναγγέλλουσι δὲ μόνον αὐτὴν εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον, καθ' ὃν χρόνον ἀνεργοῦσι τὴν παράδοσιν, ὥπως τηρήσῃ αὐτὰ ἐν ὅσῳ ὑφίσταται ἡ κατάσχεσις.

2. Οἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ δικαστικοὶ λειτουργοὶ ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἐντὸς ἐνὸς μηνός, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, εἰς τὰ ἀρμόδια ταμεῖα παραδοσὶν τῶν μέχρι τοῦδε, κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον, περιελθόντων εἰς αὐτοὺς χρημάτων.

3. Εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ὑποχρέωσιν ὑποβάλλονται οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων καὶ διὰ τὰ προκαταβλλόμενα ἐπὶ ἐφέσεσιν, αἰτήσεσιν ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ἢ ἀναίρεσιν πρῶσιμα ἢ παράβολα, ἀλλ' ἐντὸς ἐνὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς τὴν ἔφεσιν ἢ τὴν περὶ ἐπαναλήψεως αἰτησὶν τελεσιδίκως, ἢ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἰτησὶν ἀπορριπτούσης ἀποφάσεως.

4. Αἱ μετὰ νόμιμον προσφορὰν, καὶ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ πολιτικοῦ νόμου ὑπὲρ εὐωνόηποτε πιστωτῶν ἀρνούμενων καὶ ὑπὸ ἐξαιρέτων ἐπιδικούντων τὴν

καθ' ἑνα τοῦ γραμματέως (κατὰ τὸ 126 ἄρθρ. τοῦ Ὁργ. καὶ ἄρθρ. 341 § 2 Ποιν. Δικον.), οὗ ἦτον ὁ πρόεδρος, ὅστις φέρεי πᾶσαν τὴν εὐθύναν τῇ ἀκριβοὶ διεξαγωγῇ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας (ἄρθρ. 364 Ποιν. Δικ. κτλ.), δεῖται, ἀναθεωρῶν καὶ υπογράφων τὰ ὑπὸ τοῦ γραμματέως

ἀπαλλαγὴν αὐτῶν, γινόμεναι καταθέσεις χρημάτων καὶ τιμαλφῶν πρὸς τῶν παραγῶν νόμιμα ἀποτελέσματα μόνον, εἰν γίνονται κατὰ τῶν συμβολαιογράφων τοῦ τόπου, ἐνθα δεῖται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ συμβολαίου, ἢ κατὰ τῶν γραμματέων τῶν Πρωτοδικείων, εἰς ὃ ὑπάγεται ὁ τόπος τῆς ἐκτέλεσεως. Καὶ ἐπὶ τοιούτων παρακαταθετικῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἄρθρῳ διατεταγμένα.

Β. Τὰ χρήματα, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τοῖς ἄρθροις 1, 2 καὶ 4, ἀπαλλάσσονται διὰ γραμματικῶν πληρωμῆς, ἐκδιδομένου κατὰ τοῦ παρακαταθέντος ὑπαλλήλου εἰς βάρος τοῦ παραλαβόντος ταμείου ὑπὲρ ἐκκώτου δικαιοῦ.

α) Ἐπὶ ἐκπείσθησιν οὐδὲ ποτε, εὖθις ὡς κατασταθῇ τελεσίδικος ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ χρημάτων ἀποδοτέων εἰς αὐτὸν τὸν καταθέντα ἢ παραδοτέων εἰς ἄλλον, ἀρχὴν ἢ ἰδιώτην ἄνευ δικαστικῆς μεσεπαγγελίας, ἀλλ' ὡς ὁ δικαιοῦχος αὐτῶν, τοῦτο γ) ἐπὶ ἀποδοτέων ἐγγυήσεων, δύναται πράξαι τοῦ ἀρμόδιου πρὸς αὐτοῦ δ) κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, δύναται τελεσίδικον ἀποφάσκειν. Ἡ ἀπόδοσις γίνεται ἐπὶ ἐξουλητικῶν, γραφομένων ὑπὸ τὴν πρᾶξιν τῆς παρακαταθέσεως.

6. Ὁ παραβάτης τινὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 1 ἕως 4 διατάξεων τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 30 — 500 δραγμῶν, καὶ, ἐν ἐκ τῆς παραβάσεως ἐπὶ πᾶσι ζημίαι εἰς τὴν επικράτειαν, ἢ εἰς ἰδιώτην, καὶ διὰ φυλακίσεως ἐν πολὺ ἑξ μηνῶν, τελεσσομένην πάντοτε τῶν δεινῶν τῶν ἄρθρων 394 καὶ 485 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

7. Αἱ εἰς πολὺ τιμα πράγματα ἢ παραστατικά χρημάτων ἐγγράφα συντάσσονται παρακαταθετικῶς παραδίδονται ὑπὸ τῶν λαβόντων αὐτὰς γραμματέων, ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ποιναῖς, εἰς τὸ ἀρμόδιον ταμεῖον ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς διατασσούσης τὴν παρ' αὐτοῦ καταθέσιν ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου.

8. Οἱ γραμματεῖς δεῖται ὡς ὅπως νὰ παραδίδωσιν εἰς τὸ ταμεῖον εἰς χρήματα, τίτλους παραστατικῶν χρημάτων καὶ πολὺ τιμα πράγματα συνιστάμενα πειστήρια ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταστάσεως ἢ τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν καὶ ἐπὶ ταῖς ποιναῖς ταῖς δριζυμέναις διὰ τοῦ ἄρθρου 6. Ἡ παραδοσις δύναται νὰ ἀναβληθῇ μόνον διὰ βουλευμάτων τοῦ ἀρμόδιου δικαστικοῦ συμβουλίου, κατὰ τὰ ἄρθρα 250 καὶ ἐπόμενα τῆς ποιν. Δικονομίας, εἰν πρὸς πειστήρια θεωρηθῶσιν ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῆς ὑποθέσεως, ἐν τῇ κατὰ τὸν νόμον μόνον δύναται δικαστικὸν βουλευμάτων ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

9. Περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν τύπων τῆς παραδόσεως, τῆς φυλάξεως καὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀνω παρακαταθετικῶν λογύσεων αἱ διατάξεις τοῦ ἀρ. 16 Ὁκτωβρίου 1833 Β. Διατάγματος περὶ δικαστικῶν παρακαταθετικῶν καὶ τὰ δημόσια ταμεία.

10. Πᾶσαι διατάξεις, ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν παρὲντα νόμον, καταργεῖται.

συντασσόμενα πρακτικά, νὰ διορθοῦ τὰ ἡμαρτημένα, ἐφιστάς ἰδίως τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παραλείψεων, αἵτινες δύνανται νὰ ἐπενέγκωσι ματαίαν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας Δ. Π. Ποιν. ἀπ. 171 τοῦ 76. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 126 τοῦ Ὁργανισμοῦ, 173—175 τῆς Πολ. Δικον. καὶ 79 καὶ 80 τῆς Ποιν. Δικον. συναγεται ὅτι εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ὀπηρεσίας τῶν δικαστικῶν γραμμάτων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀντιγραφὴ τῶν πρωτοτύπων τῶν ἐν σχεδίῳ δημοσιευμένων ἀποφάσεων καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν. Ὅθεν εἰάν μὴ ἀντιγραφῇ ὅπ' αὐτῶν πρωτοτύπων τι ἀποφάσεως ἢ μὴ συνταχθῇ πρακτικὸν πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν καὶ πρὸς βλάβην τρίτων, ὑπάκεινται εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἄρθρου 487 τοῦ Ποιν. νόμου. Δ. Π. ποιν. 17 τοῦ 80.

Ν. ΒΙΓ' τῆς 41 Ἰουλίου 1892. Περὶ δικαστικῶν ἐγγυήσεων καὶ καταθέσεων.

1. Τὸ ἄρθρον 840 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς. «Ἐγγυήσις δίδεται παρὰ τοῦ διαδικικοῦ αὐτοῦ ἢ δι' ἐγγυητοῦ, ἀλλὰ μόνον 1) διὰ μετρητῶν, 2) δι' ἐνεχυριάσεως τίτλων παραστατικῶν χρηματικῆς ἀξίας, 3) δι' ἰκανῶν ἀκινήτων κτημάτων».

2. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου καὶ εἰς πάσας τὰς λοιπὰς, καὶ ἂς διαπιστεύονται εἰς εἰρηνοδίκας, γραμματεῖς δικαστηρίων καὶ συμβεβαιογράφους χρεώματα, τιμολογὰ ὑπὸ πρᾶγματα, ἢ ἐγγράφα καὶ τίτλοι παραστατικοὶ χρηματικῆς ἀξίας πρὸς φύλαξιν, διανομὴν ἢ παράδοσιν εἰς ἄλλαν ἀρχὴν ἢ ἰδιώτην, ἢ καταθέσεις γίνεται παρὰ τοῦ κατατιθέντος ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀρμοδίον ἐπαρχικὸν ταμεῖον ἀπὸ ἐκδόσεως γραμματείου παραλαβῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναγράφονται τὰ κατατιθέμενα ἐν λεπτομερεῖ καὶ μνημονεύεται ἡ αἰτία τῆς καταθέσεως. ἀποδίδονται δὲ διὰ γραμματείου πληρωμῆς, ἐκδιδόμενου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου β τοῦ ἀπὸ 30 Μαΐου 1882 τ. ΠΖ' νόμου, τῇ ἐγγράφῳ ἐπιταγῇ τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, συναπτεμένη εἰς τὸ οἰκτεῖον γραμμάτιον. — Καταθέσεις τίτλων παραστατικῶν χρηματικῆς ἀξίας γίνεται καὶ παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις κεντρικῷ καταστήματι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

3. Ὅσα τῇ προαγωγῇ καὶ παραδόσει πρὸς τὸν ἀρμοδίον δικαστικὸν ὑπαλλήλου τοῦ γραμματείου τῆς καταθέσεως ἢ τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, συντάσσεται ἑνωσίον αὐτοῦ ἢ προσήκουσα ἐκθεσις.

4. Ἡ παράδοσις τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐπάγεται τὴν ἀμεσὴν ἐκ τῆς ὀπηρεσίας ἀποβολὴν τοῦ ὑπαίτιου ὑπαλλήλου καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον β τοῦ ἀπὸ 40 Μαΐου 1882 τ. ΠΖ' νόμου.

5. Οἱ ἐν τῷ δευτέρῳ ἄρθρῳ τοῦ παρόντος νόμου δικαστικοὶ ὑπαλλήλοι ὑποχρεούνται, ὅπως ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καταθέσωσιν εἰς τὰ ἀρμοδία ταμεῖα, ἢ, προκειμένου περὶ τίτλων, εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κεντρικὸν κατάστημα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, πάντα τὰ περιελαμβανόμενα τιμολογὰ ὑπὸ πρᾶγματα, ἐγγράφα καὶ τίτλους παραστατικοῦ χρηματικῆς ἀξίας, μετὰ γνωστοποιήσεως. ἂν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τίνων ὠρισμένων, ὑφίστανται κατασχέσεις.

6. Πᾶσαι αἱ ἀντικείμεναι εἰς τὸν παρόντα νόμον διατάξεις καταργούνται.

127. Ἐκαστος γραμματεὺς ὀφείλει, ἐπὶ πειθαρχικῷ πρὸς στίμῳ, ἢ ἐπὶ ποινῇ προσκαίρου παύσεως τῆς ὑπηρεσίας του, νὰ σημειόνη, εἰς τὸ τέλος παντὸς πρωτοτύπου ἐγγράφου συντεταγμένου παρ' αὐτοῦ, εἰς τὸ τέλος παντὸς διδομένου ἀντιγράφου ἢ ἀπογράφου, ἢ εἰς τὸ τέλος παντὸς παρακατατεθέντος ἐγγράφου, ἕνεκα τῶν ὁποίων πρέπει νὰ εἰσπραχθῶσι δικαστικὰ τέλη καὶ δικαιώματα, τὴν ποσότητα αὐτῶν (1). Ἡ αὕτη πειθαρχικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὰς παραβάσεις τῆς δικαστικῆς διατιμῆσεως, παρεκτὸς τῆς ἐπὶ παραβάσει ποινικοῦ νόμου καταδιώξεως. Ὁργ. 244. 248.

128. Ὁ γραμματεὺς θέλει συντάττει διάφορα βιβλία ἢ κατὰ-στίχα προσηκόντως μονογραφημένα κατὰ τὸ ἄρθρον 87. (2) — 1. εὐρετήριον συντεταγμένον κατὰ τὸ ἄρθρον 200, ὅπου σὴν

(1) Ἄλλ' ὅρα ἡμετέραν σημειώσιν ὑπὸ ἄρθρ. 163 Ὁργ.

(2) Δηλ. γερμ. δικ. 4 Φεβρ. 1835. Ὑπόδειγμα τῶν βιβλίων.

1) Περὶ τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸ δικαστῆριον ἐγγράφων.

ἀριθμὸς	ἡμερομηνία τῆς εἰσαγωγῆς	ὄνομα τοῦ δίδοντος τὸ ἐγγράφον	ποιὸν τὸ δοθέν ἐγγράφον

2) Περὶ τῶν διδομένων ἀπογράφων.

ἀριθ.	ἡμερομηνία τοῦ ἀπογράφου	ποιὸν τὸ ἀπόγραφον	δικαίωμα	ἰδιόχειρος ἀπογραφεὶ τοῦ λαβόντος

3) Περὶ τῆς ὀρχοδοσίας τῶν δικ. ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.

ἀριθμὸς	ἡμερομηνία τῆς ὀρχοδοσίας	ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ὀρκισθέντος	πρὸς τί ὡς- κίσθη

μεισύνται· αἱ καθ' ἑκάστην γενόμεναι δικαστικά 1) πρά-
ξεις.—2 βιβλίον τῶν παρὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ
ὑπηρετῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διδομένων ὅρκων.—3. κατὰ-
στικὸν τῶν παρὰ τοῖς δικαστηρίοις παρακατατεθειμένων.—4.
ἰδιαίτερον βιβλίον ὅλων τῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου
γενομένων παραιτήσεων ἢ ἄλλων δηλοποιήσεων.—5. ἰδιαίτερα
βιβλία κατὰ τὰς ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὠρισμένας περιπτώ-
σεις. Ὁργ. 126, 6. 214. 216. 220. Πολ. 408, 3. 599. 601.
676. 1074.

1) παρέλκει τό, δικαστικά.

129. Οἱ γραμματεῖς, κατ' αἵτησιν τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως,
ὀφείλουν νὰ δώσουν, χάριν ἀσφαλείας ὡς πρὸς τὴν εὐθύνην των,
ἐγγυήσιν, προσδιοριζομένην κατὰ τὰς περιστάσεις παρὰ τοῦ δι-
καστηρίου.—Ἡ ποσότης τῆς ἐγγυήσεως εἶναι, διὰ μὲν τοὺς
γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικῶν, οὔτε ἐλάσσων τῶν 100, οὔτε μεί-
ζων τῶν 200 δρ., διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς γραμματεῖς 200—
500. (1). Ὁργ. 124.

4) Περὶ τῶν παρὰ τῷ δικαστ. γενομένων παρακαταβολῶν

ἀρ.	ἡμερομηνία τῆς παρακαταβολῆς	ἀντικατά- στασις τῆς παρακατα- θέτου	ὄνομα ἐπὶ τῶν κατοικ. τοῦ παρακατα- θέτου	σκοπὸς τῆς πα- ρακατα- θέκης	ἐξουσία	ὕπογρα- φή τοῦ παρακα- ταθέτου

κ) Περὶ τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ παραιτήσεων.

ἀριθ.	ἡμερομηνία τῆς παραι- τήσεως	ἐξηγήσεις τῆς παραιτήσεως, ἀκριβῶς σημειου- μένης τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς

Πᾶσα παραίτησις θέλει ὑπογράφεσθαι παρὰ τοῦ παραιτουμένου, ἢ τοῦ ἐιδι-
κοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, καὶ τοῦ γραμματέως.

(1) Δ. 24 Αὐγ. 1836 περὶ ἐγγυήσεως δοτέας παρὰ τῶν ὑπαλλήλων.
1. Ἐκαστος ὑπάλληλος τοῦ Κράτους, ὅστις λαμβάνει διὰ νὰ φυλάξῃ μέρος
τῆς περιουσίας τοῦ Κράτους, καθ' αὐτὸ λοιπόν, ἕκαστος ἐμπιστευόμενος παρὰ

130. Ἡ διαφιλονεικησις καὶ παραδοχὴ τῆς ἐγγυήσεως ἀνήκει, διὰ μὲν τοὺς γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικῶν ἢ ἐμποροδικῶν εἰς τοὺς ἀρμοδίους πρωτοδικάς, καὶ τοὺς παρ' αὐτοῖς εἰσαγγε-

τοῦ Κράτους εἰσπράξιν, ταμεῖον, ἢ ἐπιστάσιον τοῦ ὀλίκου ὑπόκειται νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δημοσίου.

2. Τὸ μέγεθος τῆς ἐγγυήσεως ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἔκτασιν τῆς εὐθύνης τοῦ ὑπάλληλου, ἔνεκα τῆς ὁποίας καὶ θέλει δίδεσθαι. Ἡ ἐγγύησις προσδιορίζεται διὰ τοὺς διαφόρους κλάδους δι' ἰδιαιτέρων διαταγμάτων, καὶ διὰ τοὺς ὑπάλληλους ἐκείνους τῶν ταμείων, οἵτινες, ἀναλόγως τῶν ἐδηγίων των, χρεωστοῦσι κάθε 10 ἡμέρας νὰ παραδίδωσιν εἰς τὰ προϊστάμενα αὐτῶν τρεῖς μεία τὸ περισσεῦον τῶν ταμείων των, ἢ ἐγγύησις δὲν δύναται νὰ ᾖ καὶ ἡμισυ τῶν 200 μέρους τοῦ μὴ καθαροῦ ἔτησιου εἰσοδήματος τῶν ταμείων των.

3. Αἱ ἐγγυήσεις αὗται πρέπει νὰ συνίστανται εἰς μετρητὰ χρήματα, τοκίζόμενα ἕλλ. ἐθν. γραμμάτια, ἔχοντα τὴν αὐτὴν μὲ τὰ μετρητὰ ὑπόλοιπον, καὶ ἀνεγνωρισμένα ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν τοῦ Κράτους, ἢ μετοχὰς τῆς Ἑλλην. Ἐθν. Τραπεζῆς, Ἐπιφυλαττέμεθα μέλοντοῦτο νὰ συγχωρησάμεν νὰ δοθῇ κατ' ἐξίτησιν ἢ ἐγγύησις καὶ εἰς ἀκίνητα πράγματα.

4. Ἡ εἰς μετρητὰ κατατεθεῖσα ἐγγύησις τοκίζεται ἀπὸ τὸ δημόσιον μὲ 3½% κατ' ἔτος, τοὺς δὲ τόκους δύναται νὰ λαμβάνῃ μόνος τοῦ ὀφειλέτου ὑπάλληλος, εὐθὺς μετὰ τὴν προθεσμίαν των, ἐκ τῶν ἀνά χεῖρας τοῦ δημοσίου χρημάτων ἐπὶ ἀποδείξει, ἢ ὁποία θέλει λογαριαζεσθαι ἀντὶ μετατροπῶν χρημάτων εἰς τὸ Ἡμ. γεν. ταμεῖον.

5. Τῶν εἰς ἐγγύησιν προσδιορισθέντων ἐθν. γραμματίων, καὶ γραμματίων τῆς τραπεζῆς οἱ τόκοι, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων οἱ καρποὶ μένουσιν εἰς τὸν δίδοντα τὴν ἐγγύησιν νὰ τοὺς ἀπολαμβάνῃ ἐλευθέρως, καὶ ὅσον ἡ ἐγγύησις δὲν ᾔθελε χρησιμεύσει εἰς τὸ νὰ σκεπάζωσιν εὐθύνην τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ᾔθελεν ὑποπέσει.

6. Ἡ δόνησα ἐγγύησις θεωρεῖται ὡς εἰδικὴν μέσον εὐθύνης δι' ἑλὼν τὴν διαχείρισιν τοῦ ἀρμοδίου ὑπάλληλου, ἰσχύει δι' ἑλὼν τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ὑπάλληλος ἐκτελεῖ ἢ ᾔθελεν ἐκτελεῖ τὰ χρεὴ τῆς ἀνταπεθείσης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας. Ἐπὶ τῆς ἐγγυήσεως ἐφαρμόζονται προσέτι οἱ ὅριοι τοῦ πολ. δικ. ἀρ. 920 ἀρ. 2 ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν, ἔνεκα τοῦ προνοηθέντος εἰς τὴν κατάταξιν. Ἄν ὁ ἐγγυώμενος ᾖ ἐγγαμὸς, τότε ἡ ἐγγύησις δύναται νὰ δεχθῇ μόνον, ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως συμβαλέσῃ εἰς τὴν ἐγγύησιν, καὶ ὑποχρεωθῇ ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ συζύγου της νὰ παραιτῇ τὴν προτεραιότητα ἐπὶ τῆς ἀντικειμένης εἰς αὐτὴν νομίμου ὑποθήκης, καθὼς καὶ ἐφ' ἑλὼν τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὴν δικαιωμάτων, τὰ ὁποία ᾔθελεν ἐπιστηρίζεσθαι εἰς τὸ διδόμενον εἰς ἐγγύησιν κτήμα.

7. Εἰς τὴν περιστάσιν, ὅποτε τρίτος τις δίδει τὴν ἐγγύησιν διὰ τὸν ὑπάλληλον, τὸ ὁποῖον εἶναι παντοῦ συγχωρημένον, πρέπει νὰ ὑποταγῇ καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἰς τὰς αὐτὰς συμφωνίας, καθὼς ὁ χρεωστὴς τὴν ἐγγύησιν εἰς τὸ πιστοποιητικὸν ἔγγραφον τῆς ἐγγυήσεως θέλει προστεθῇ ἰδίως καὶ ὅτι ἡ ἐγγύησις θέλει θεωρεῖσθαι τότε μόνον ὡς παύσασα, ὅταν ὁ δίδων τὴν

λαίς· δι' ὧλους δὲ τοὺς ἄλλους γραμματεῖς εἰς τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς, παρὰ τοῖς ὁποίοις εἶναι διωρισμένοι.—

ἐγγύησιν ἀσφαλισθῇ νομίμως, ὅτι ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος δὲν εἶναι πλέον ὑπεύθυνος εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπομένως διελεύθῃ ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐγγύησεως.»

8. Ὅταν κατ' ἐξαίρεσιν συγχωρῶμεν τὴν ὁσιν τῆς ἐγγύησεως εἰς ἀκίνητα κτήματα, ὁ δίδων τὴν ἐγγύησιν πρέπει νὰ ἀποδείξῃ νομίμως, ὅτι ταῦτα εἶναι ἀληθῆς ἰδιοκτησία του, καὶ ἐλευθέρᾳ πάσης ὑποθήκης. Μέχρις αὐτοῦ δὲ εἰσαγῶσι νομίμως τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν καὶ τὰ κτηματολόγια, ὁ δίδων τὴν ἐγγύησιν θέλει ἐνεργῆσαι παρὰ τῷ πρωτοδικεῖῳ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου καίεται τὰ ἀκίνητα κτήματα, ὥστε νὰ προσκληθῶσι δημοσίως οἱ δυνάμενοι νὰ κάμωσιν ἀπαιτήσεις ἰδιοκτησίας, ἡ ὑποθήκης τυχόν ἐπ' αὐτῶν, καὶ τοῦτο θέλει ἀποδεικνύσθαι δέοντως δι' ἀποδεικτικῶν τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸ πιστοποιητικὸν ἔγγραφον τῆς ἐγγύησεως. Τὰ ἀκίνητα κτήματα πρέπει νὰ σημειωθῶσιν ἀκριβῶς εἰς τὸ πιστοποιητικὸν ἔγγραφον τῆς ἐγγύησεως κατὰ τὴν φυσικὴν τῶν ποιότητα, θέσιν, καί, ὅρια, ἅπτετα κατὰ τὸ ἀληθές ἢ περίπου ἐμβαδὸν αὐτῶν. Εἰς δὲ οἰκοδομὰς θέλει σημειωθῆναι ὁ ἀριθμὸς, ὅπο τὸν ὁποῖον παραλήφθησαν εἰς πυρασφαλιστικὸν καταστήματι.

9. Πᾶσι τῶν ἀκινήτων κτημάτων πρέπει πάντοτε πρὸ τῆς δόσεως τῆς ἐγγύησεως νὰ ἐκκαθαρίζεται δικαστικῶς διὰ τῆς ἐκτιμῆσεως. Οἰκοδομαί, αἱ ὅποιαι δὲν εἶναι ἀσφαλισμέναι ἀπὸ πυρκαϊᾶς, καὶ ἀκίνητα κάθε εἴδους, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τοῦλάχιστον κατὰ τὸ διπλάσιον τὴν περὶ τῆς ἐγγύησεως, δὲν δύνανται νὰ παραδεχθῶσιν εἰς ἐγγύησιν.

10. Οἱ ἐκτιμῶνται, δύο τὸν ἀριθμὸν, διορίζονται συνεγγεῖα τοῦ ἀρμοδίου ἐγγυητοῦ παρὰ τῆς ἀνηκούσης δημαρχίας. Ἡτις θέλει κάμει χρεὸς τῆς, νὰ διορίξῃ πρὸς τοῦτοις ἀνθρώποις ἑλίας διόλου ἀμέμπτου διαγωγῆς, καὶ εὐδημονίας τῆς γεωργίας. Ἄν ᾔθιλε συμπέσει, ὥστε οἱ δύο πραγματογνώμονες νὰ μὴ δύνανται νὰ συμφωνήσωσιν, ὁ δήμαρχος θέλει διορίζει καὶ τρίτον, ὅστις πρέπει νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου.—Τὸ πρῶτον τῆς ἐκτιμῆσεως θέλει συντάσσει καὶ ἐγχειρίσει εἰς τὸν δίδοντα τὴν ἐγγύησιν ὁ εἰρηνοδίκης ἐπὶ πληρωμῇ τῶν δικαιωμάτων· τοῦτο δὲ θέλει ἀναφέρει περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν ἐκτιμῶν καὶ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν, καὶ θέλει συμπεριέχει περὶληψὶν ἐκ τοῦ κτηματολογίου· εἰς ἑλλείψιν δὲ τούτου, θέλει ἔχει ἐπισυντημένα ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα τῶν τίτλων τῆς ἰδιοκτησίας, διὰ δὲ τὰς ἀνωτέρω εἰς τὸ ἄρθρ. 8 διοριζόμενας οἰκοδομαί, περὶληψὶν ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ πυρασφαλιστικοῦ καταστήματος.

11. Ὁ δίδων τὴν ἐγγύησιν, ἡ εἰς χρεῖματα εἶναι, ἡ εἰς γραμμάτια, ἡ ἀκίνητα κτήματα, χρεωστὴ νὰ κάμῃ μὲ ἰδίᾳ του ἔξοδα συμβολαιογραφικὸν πιστοποιητικὸν περὶ τούτων, τὸ ὁποῖον θέλει περιέχει τὰ εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκοντα δικαιώματα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος διατάγματος, καὶ τῶν λοιπῶν νομίμων ὁρισμῶν, καὶ προσέτι τὴν παραιτήσιν τῆς συζύγου, καὶ τὴν εἰς τὸ ἄρθρον 7 ἀναφερθεῖσαν συμφωνίαν, ἂν ἡδηλαθῇ ταῦτα ἵναί ναι ἀναγκαῖα, καὶ θέλει προσδιορίζει ἀκριβῶς τὰ διδόμενα εἰς ἐγγύησιν ἀντικείμενα. Εἰς τὸ πιστοποιητικὸν ἔγγραφον τῆς ἐγγύησεως τοῦτο ἐκδιδόμενον θέλουσιν προστεθῇ τὸ πρῶτον του πρωτοκόλλου τῆς ἐκτιμῆσεως, ὁμοῦ μὲ τὰ εἰς τὸ ἄρθρον

Ἡ ἐγγύησις δίδεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Περὶ τοιούτων ἐγγυήσεων ἰσχύουσι καὶ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 175 ὁρισμένα. Ὅργ. 124. Πολ. 840.

10 ὁρισμένα ἐπισυναπτόμενα, καὶ ἐπικυρωμένῃ περιλήψιν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, περὶ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ εἰς ἐγγύησιν δοθέντος.

12. Κατὰ τὸ Δ. τῶν 6 (18) Φεβρ. 1834 περὶ ὄργ. τῶν ταμείων, πρέπει νὰ προγγῇται πάντοτε ἡ ὁδὸς τῆς ἐγγυήσεως ἀπὸ τὴν ἐναρξίν τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ ἐν ἀρθρ. 11 σημειωθὲν ἔγγραφο τῆς ἐγγυήσεως, εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐπισυναβῇ καὶ ἡ παρὰ τοῦ Ἡμ. Γ. ταμείου ἐκδοθεῖσα ἀπόδειξις, ὅταν ἡ ἐγγύησις κατατεθῇ εἰς μετρητὰ ἢ γραμμάρια, τὸ διευθύνει τότε ἐγγυώμενος ὑπάλληλος εἰς τὴν γραμματεῖαν, εἰς ἣν ὑπάγεται, ὥστε πρέπει νὰ ἐπιβῇ ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι ἔγινε δεκτὸν παρ' αὐτοῦ, ἅμα ἐνδεῆ παρὰ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, ὅτι ἔχει καλῶς, καὶ δὲν ἀντιβαίνει εἰς τοὺς τυπωθέντας ὁρισμούς, καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπηρεσίαν παρατίθεται διὰ νὰ μὲν πεφυλαγμένον.

13. Ἀνίσως ὑπάλληλος, ἀπὸ τοὺς δόντας ἐγγύησιν, μετατεθῇ, ἡ προθεσμία εἰς ὑπηρεσίαν πλέον ἐκτεταμένῃ, τότε μόνον ἡμπορεῖ οὕτως νὰ μεταταρτασθῇ τὴν προλαβοῦσάν του ἐγγύησιν διὰ τὸν σκοπὸν τῆς δοθείσης αὐτῷ ὑπηρεσίας, ὅταν λάβῃ τὴν εἰς τοῦτο συγκατάθεσιν τοῦ ἀνήκοντος ἱκανοποιητοῦ· πρέπει ὅμως νὰ κἀμῃ πάλιν νέον ἔγγραφο ἐγγυήσεως, φυλαττομένον ἐν τοῦτοις τῶν διαταχθέντων ἐν § 24 τοῦ Δ. 27 Σεπτ. 1833 τοῦ περὶ συστάσεως τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.

14. Ἄμα δὲ τὸ δημοσίον φωραθῇ ὅτι ἔχει ἀπαιτήσεις ἐπὶ τοῦ ὅλου ἢ καὶ ἐπὶ μέρους μόνον ἐγγυήσεώς τινος διὰ τὴν διαχείρισιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐγγυηθέντος, ὁ ὑπάλληλος ἡμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ χρεὴ τῆς ὑπηρεσίας του τότε μόνον, ὅταν ἀναπληρώσῃ τὴν ἐγγύησιν.

15. Ἡ παρὰ τῷ Γεν. ταμείῳ εἰς μετρητὰ ἢ εἰς γραμμάρια κατατεθείσα ἐγγύησις λαμβάνεται εἰς κατοχὴν παρὰ τοῦ δημοσίου, χωρὶς νὰ μεσολαβῇ ἐν τούτῳ δικαστικὴ τις πράξις, διὰ νὰ ἀπαντηθῇ ἡ κατὰ τὸν διαταχθέντα τρόπον ἀπορροαιθεῖσα ἐνοχὴ ὑπηρεσίας κατὰ τοῦ ἐγγυηθέντος ὑπάλληλου· ἀλλ' ἀνίσως ἡ ἐγγύησις συνίσταται εἰς ἀκίνητα κτήματα, τότε γίνεται ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐγγύησις εἰς τὰ ἀνήκοντα δικαστήρια κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῶν πολιτ. νόμων.

16. Αἱ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν δοθεῖσαι ἐγγυήσεις τότε μόνον ἡμποροῦν νὰ ἐπιστραφῶσιν, ὅταν παραιτηθῇ τῆς ὑπηρεσίας ἡ ἀπολὸν ἢ ὑπάλληλος, ὑποτιθεμένη πάντοτε, ὅτι παρέδωκε τοὺς λογαριασμούς του, καὶ ὅτι κατ' αὐτοὺς διετηρήθη ἐντελὴς ἀκρίβεια καὶ τιμότης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.— Τόσον δὲ παρὰ τοῦτου, ὅσον καὶ περὶ ἑλαττώσεως, μεταθέσεως, αὐθιγείας καὶ μεταβολῆς τῆς ἐγγυήσεως θέλει ἀποφασίζει τὸ Ἡμέτερον ἐλεγκτικὸν συνέδριον κατὰ τὰ ὑπάρχοντα διατάγματα.

17. Τὸ Ἡμέτερον ἐλεγκτικὸν συνέδριον θέλει κρατεῖ χωριστὸν κατάλογον διὰ τὰ παρ' αὐτῷ κατατεθέντα ἔγγραφα τῶν ἐγγυήσεων· πλὴν αἱ κατατεθεῖσαι ἐν τῷ γενικῷ ταμείῳ ἐγγυήσεις εἰς μετρητὰ ἢ εἰς γραμμάρια θέλου διαχειρισθῇ κυρίως κατὰ τὰ δριζύμενα περὶ τῶν παρακαταθηκῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Δικηγόροι.

131. Πᾶς διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρίσταται ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων, διὰ νὰ ἐνεργῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰς τὰς δικαστικὰς πράξεις, καὶ νὰ ἐκθέτῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ὑπόθεσιν προφορικῶς. — Ὅταν δὲ θέλῃ, ἢ, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας, δευτερευόντως δι' ἀντιπροσώπου, ἢ νὰ προσλάβῃ συνήγορον, ὁ ἀντιπρόσωπος, ἢ ὁ συνήγορος αὐτός, πρέπει, ἐὰν δὲν ᾔνοιε εἰς τῶν εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν ἐνομαστὶ ἀναφερομένων, νὰ λαμβάνεται ἐκ δικηγόρων. (1) Ὁργ. 132. Πολ. 91. Ποιν. 25. 26.

18. Ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ παρόντος διατάγματος πρέπει ἅπαντα τὰ ὑποχρεῖται τόσον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, νὰ ἐνεργῶσι τὰ περὶ τῆς ἐγγυήσεως. Τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον θελεῖ ἀγρυπνεῖ κατὰ τοῦτο.

Δ. 11 Μαρτίου 1832 περὶ ἐγγυοδοσίας τῶν χρηματικῶν τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων.

Οἱ γραμματεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, ὡς ὑπόλογοι εἰς τὸ δημόσιον διὰ τὴν τετρακοσιοδραχμὸν πίστωσιν τοῦ παρ' αὐτῶν διαχειριζομένου χαρτοσήμου, ὑποχρεοῦνται νὰ δώσωσιν ἐγγυήσιν, εἴτε κτηματικὴν, εἴτε χρηματικὴν, καὶ κτηματικὴν μὲν ἀξίας ἴσης μὲ τὴν εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκουσαν μερίδα ἐκ τῆς πιστώσεως, πλέον τοῦ ἐνὸς τρίτου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 18 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, χρηματικὴν δὲ ἴσιν μὲ τὴν εἰς τὸ δημόσιον ἀνήκουσαν μερίδα.

(1) Δ. 10 Νομβρ. 1836 περὶ τῶν παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις δικηγόρων.

1. Παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις καὶ ἐμποροδίκαις, ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τοῖς δικ. τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐφετῶν, δοθέντες ταῦτα δικάζουσι ὑποθέσεις ἐμπορικὰς, δύνανται νὰ παρίστανται πρὸς ὑπερέσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ πολ. δικ. ἀρθρ. 91 ὁρισμένων προσώπων, καὶ πᾶς Ἕλλην καταστημένος ἐν τινὶ δῆμῳ τοῦ Βασιλείου, ὅταν ἔχῃ πρὸς τοῦτο τακτικὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 93 τῆς πολ. δικ. πληρεξουσιότητα. — Οἱ καταστημένοι ἔμποροι καὶ οἱ γαιοκτημόνες δύνανται νὰ παρίστανται καὶ διὰ τῶν ἐπιστατῶν καὶ ὑπαλλήλων αὐτῶν, καθιστῶντες αὐτοὺς κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον πληρεξουσίου, ἂν καὶ οἱ ἐπιστάται ἢ οἱ ὑπαλλήλοι αὐτοὶ δὲν ᾔθελον εἶναι Ἕλληνας καταστημένοι ἐν τινὶ δῆμῳ τοῦ Βασιλείου. — Οἱ ἐν τοῖς ἀνωτέρω δύο ἰδιότητι τοῦ παρόντος ἀρθροῦ διαλαμβανόμενοι πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 74 § 1 τῆς πολ. δικ. προσόντα.

2. Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐλάττωται ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀρθροῦ 138 τοῦ περὶ τοῦ ὄργ. τῶν δικ. νόμου ὡς πρὸς τοὺς παρὰ πρωτοδικαίς

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

132. Όταν ο διάδικος παρίσταται, ο ἴδιος, ἢ ἀντ' αὐτοῦ, κατὰ

καὶ παρὰ τοῖς ἀνωτέροις δικαστηρίοις δικηγόρους, οὐδὲ θέλουν ἡμπορεῖ αὐτὸν νὰ παρίσταται δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου ὡς πληρεξούσιος εἰς δικαστήρια εἰρηνοδικίων ἢ ἐμποροδικίων, παρὰ τοῖς ὁποίοις δὲν ἤθελον εἶσθαι διωρισμένοι.

3. Ἡ διάταξις τῶν ἀρθρ. 133 καὶ 134 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰαν. (2 Φεβρ.) νόμου, τῶν δικ. κτλ. νόμου, 230 τοῦ ποιν. νόμου, καὶ πᾶσα ἄλλη προϋπάρχουσα διάταξις δὲν θέλουν ἔχει καμμίαν ἰσχὺν, καθόσον ἀντιβαίνουν εἰς τὰ παρόντα νόμον. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 132 τοῦ εἰρημένου περὶ δικ. κτλ. νόμου θέλει ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου διοριζομένους πληρεξούσιους.

N. 27 Φεβρ. 1842 περὶ ἐλευθέρως ἐμφανίσεως τῶν δικηγόρων ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων, τῶν ἐμποροδικείων, τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεως δικαζόντων πρωτοδικείων καὶ ἐφετείων, καὶ τῶν διοικ. δικαστηρίων.

1. Αἱ περὶ δικηγόρων ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 νόμου, καὶ τοῦ ἀρθρ. 16 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1838 κατὰ νόμου, καὶ οἱ δικηγόροι δύνανται νὰ ἐμφανίζονται πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαίων ἐνώπιον πάντων τῶν εἰρηνοδικίων, τῶν ἐμποροδικίων, καθόσον καὶ τῶν πρωτοδικίων καὶ ἐφετῶν, ὁσάκις αὐτοὶ δικάζουσιν ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ὡσαύτως δὲ καὶ πάντων τῶν διοικ. δικαστηρίων, χωρὶς νὰ απαιτηθῇ πρὸς τοῦτο ὁ παρὰ τοῖς εἰρημένοις δικαστηρίοις εἰδικὸς διορισμὸς τῶν.

N. 22 Φεβρ. 1847 περὶ παραστάσεως διὰ πληρεξουσίων καὶ συνήγορων ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικίων καὶ πταισματοδικείων.

1. Ἐνώπιον τῶν τοῦ Κράτους εἰρηνοδικείων, ὅταν μὲν ταῦτα δικάζωσι πολιτικὰς ὑποθέσεις, δὲν δύνανται νὰ παρίσταται ὡς πληρεξούσιοι, πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαιωμάτων, εἰμὴ τὰ ἐν τῷ 91 ἀρθρῷ τῆς πολ. δικ. ἀρριζόμενα πρόσωπα· ὅταν δὲ δικάζωσι πταισματοδικικὰς ὑποθέσεις, δὲν δύνανται νὰ παρίσταται ὡς συνήγοροι, κατὰ τὰ ἀρθρ. 25 καὶ 336 τῆς ποιν. δικονομίας, εἰμὴ δικηγόροι. — Τῶν διατάξεων τούτων γίνεται ἐξαίρεσις, ὁσάκις παρὰ τινι τῶν εἰρηνοδικείων δὲν ὑπάρχουσιν διωρισμένοι πέντε τοὺλάχιστον δικηγόροι· τότε δὲ ἐπιτρέπεται νὰ παρίσταται ἐνώπιον αὐτοῦ, ὡς τοῦ αὐτοῦ, ἢ ὡς πταισματοδικεῖου, καὶ πᾶς Ἕλλην ἀποκαταστημένος ἐν τῇ δόμῳ τοῦ Βασιλείου καὶ ἔχων τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 74 § 1 τῆς πολ. δικονομίας διαλαμβανόμενα προσόντα.

2. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μὴ δικηγόρους τὸ νὰ παρευρίσκωνται ὡς πληρεξούσιοι ἢ συνήγοροι ἐνώπιον τῶν εἰρηνοδικείων ἢ πταισματοδικείων, ὅταν ἔχωσι σχέσεις συγγενείας, ὡς τὴν τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ ἀρθρ. 273 τοῦ Ὄργ. τῶν δικαστηρίων βαθμῶν, μὴ τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀρθρῷ διαλαμβανόμενα πρόσωπα. Ὁ παραβάτης τῆς διατάξεως ταύτης τιμωρεῖται μὴ πρὸς στίμον δραχ. 10—50.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 10)22 Νοεμβρίου 1836 νόμου ἐξακολουθοῦσι ἰσχύουσαι, καθ' ὅσον δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τὸν παρόντα νόμον.

τοὺς εἰδικιωτέρους ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς δικονομίας, συγγενῆς
 τίς ἡ ὁμόδικος αὐτοῦ, ἐπὶ μὲν παραβάσει τῶν διατάξεων τῶν
 ἄρθρων 146—148, ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς εἰρημένους τὸ νὰ ἀγο-
 ρεύουν περαιτέρω, καὶ ὑποχρεῶται ὁ διάδικος νὰ λάβῃ δικηγό-
 ρον πρὸς ὑπεράσπισίν του, ἐπὶ δὲ παραβάσει θροῦ τινὸς τοῦ ποι-
 νικοῦ νόμου, ἐνεργοῦνται κατ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ
 ποινικὴν δικονομίαν διατεταγμένα. Πολ. 91. 166—168. 205.
 Ποιν. 350. 367. 370.

N. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 132 ὀρίζοντες, ὅτι εἰς τὸν διάδικον παριστάμενον
 αὐτοπροσώπως ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 146—148 ἐπι-
 βάλλεται ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ περαιτέρω ἀγορεύειν καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ προ-
 σφύγειν εἰς δικηγόρον, ἔπεται, ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δικηγόρον, παροῦντα τὸ
 πρὸς τὸ δικαστήριον ὀφειλόμενον σέβας, ὅσῳκις οὗτος παρίσταται ὡς διάδικος
 καὶ οὐχι ὡς πληρεξούσιος ἄλλου διαδίκου, ἐπιβάλλεται ἡ αὐτὴ ἀπαγόρευσις
 καὶ ἡ ἀδεία τῆς προσλήψεως ἄλλου δικηγόρου ἐπιβάλλεται δὲ ἡ ἐν ταῖς
 ἄρθροις 147 καὶ 149 πειθαρχικὴ τιμωρία μόνον κατ' ἣν περίπτωσιν ἐνεργεῖ
 ὁ δικηγόρος ὡς πληρεξούσιος διαδίκου τινός. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 122 τοῦ 71 (ἴδε
 καὶ ἄρθρον 149).

133. "Ὅστις χωρὶς νὰ ᾔῃ κατὰ τὴν πολιτικὴν δικονομίαν
 συγγενῆς, ὁμόδικος, ἡ δικηγόρος, ἐμφανίζεται ἀντ' ἄλλου εἰς
 τὸ δικαστήριον, καὶ ἀγορεύει δικαστικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ ἐνερ-
 γεῖ προφορικῶς ἡ ἐγγράφως ἄλλας δικαστικὰς πράξεις, τιμω-
 ρεῖται κατ' ἃ διατάττει ὁ ποινικὸς νόμος. Π. Ν. 230.

134. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένη ποινὴ δὴ-
 νάται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν παραβάτην, εὐθύς ἐπὶ συνεδριάσει,
 παρὰ τοῦ πολιτικοῦ ἢ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅπου ἐνεφανίσθη·
 ἄλλως δὲ μόνον παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πλημμε-
 λειοδικῶν. Πολ. 169. 206.

135. Ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' ἐκάστῳ δικαστηρίῳ διορισθε-
 μένων δικηγόρων προσδιορίζεται παρὰ τῆς κυβερνήσεως κατὰ
 γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. (1)—Εἰς τὰ ποινικὰ
 δικαστήρια εἶναι δεκτὸς πᾶς δικηγόρος διωρισμένος παρ' ἐπιση-
 μένου ἄλλου δικαστηρίου, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ ἡ δι-
 κασία διὰ τῆς ἐκλογῆς δικηγόρου, μετερχομένου τὸ ἐπιτή-

(1) Ἰδε ὑπὸ τὸ ἄρθρον 11 Ὁργ. Δικ. τὸ 6 ἄρθρον τοῦ Ν. ΧΞτ' τῆς
 31 Δεκ. 1877 περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων (ὡς μετε-
 φερόμενοι διὰ τοῦ Ν. ΒΡΠΘ').

δευρά του ἐκτὸς τοῦ τόπου, ἐνθα καθεδρεύει τὸ ποινικὸν δικαστήριον, οὐδὲ δύναται νὰ συγχωρήσῃ τὸ δικαστήριον τὴν τσίαν τὴν ἀναβολήν. Ὁργ. 138.

136. Ὁ διορισμὸς γίνεται παρὰ τοῦ Βασιλέως, κατὰ πρότασιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, καὶ κατὰ πρότασιν γινωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως.— Περὶ τῶν παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις ἢ ἐμποροδίκαις δικηγόρων λαμβάνεται ἡ γνώμη τοῦ εἰσαγγελέως ἐκείνου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρῶτον δικῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν κεῖνται τὰ εἰρημένα δικαστήρια. (1) Ὁργ. 131.

137. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ διορισθῇ δικηγόρος.— 1. ἂν δὲν ὑπέρβῃ τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του. (2)—2. ἂν δὲν ὑπεβλήθῃ εἰς τὰς πρὸς τὸ μετέρχεσθαι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου ἀπαιτουμένας ἐξετάσεις. (3)—3. καὶ ἂν δὲν ἐγυμνάσθῃ τοῦλάχιστον ἐν ἐλόκληρον ἔτος παρὰ τινὶ δικηγόρῳ.— Εἰς τοὺς δύνανται νὰ γενῇ παράβες τῶν διατάξεων τούτων διὰ πρόκλησας ἐκδουλεύσεις.

138. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸν παρὰ τινὶ δικαστηρίῳ διορισμὸν δικηγόρον νὰ συνηγορῇ 1) εἰς ἄλλο δικαστήριον.— Ἐξαιρέσεις γίνεται μόνον διὰ τὰ ποινικὰ δικαστήρια, κατὰ τὸ ἄρθρον 135. Δύναται δὲ νὰ γενῇ καὶ ἄλλη ἐξαιρέσις εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὡς πρὸς τὰ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καθεδρεύοντα δικαστήρια. Εἰς τοὺς παραβάτας ἐπιβάλλεται πειθαρχικὸν πρόστιμον ἢ προσωρινὴ παύσις. Ὁργ. 221. 292.

1) νὰ ἐνεργῇ τὰ καθήκοντά του

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 138 καὶ 135 συνάγεται, ὅτι, ἵνα ὡσὶν ἔγκυροι αἱ τοῦ δικηγόρου πράξεις, δεόν νὰ ἐνεργῶνται ἐντὸς τοῦ διαγεγραμμένου ὑπὸ τοῦ νόμου κύκλου τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ· ἢ διὰ τοῦ 138 ἄρθρου διάταξις, καὶ ἢν ὁ παραβάτης δικηγόρος τιμωρεῖται πειθαρχικῶς.

(1-2) Ἰδε ἄρθρον 6 τοῦ N. ΧΞ' τῆς 31 Δεκ. 1877 περὶ προσόντων τῶν δικ. ὑπαλλήλων ὑπὸ τὸ ἄρθρον 11 Ὁργ. Δικαστ.

(3) Αἱ τῶν δικηγόρων ἐξετάσεις, τελούμεναι ἄλλοτε κατὰ τὸ Διατ. τοῦ 27 Ἰουλίου 1836 (κατηργημένον ἤδη), γίνονται νῦν κατὰ τὸ Διατ. τοῦ 27 Ἀπριλίου 1893 (ἄρθρον 1 καὶ ἐπ.) καταχωρισθὲν ἐν παρόντος νόμου σελ. 26 ὑποστ.

ζήτω, οὐδὲν πρὸς τὸ ἔγκυρον τῆς κατὰ παράδοξιν τελευτήσεως πράξεως, οὐ μόνον διότι τὸ ἐν δὲν ἀποκλείει τὸ ἕτερον, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ τοῦτω ἀπαγορεύσις εἶναι ἐπιτακτικὴ καὶ οὐσιώδης καὶ κατ' ἀνάγκην ἡ παράδοξος αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς οὕτως ἐνεργηθείσης πράξεως· ἐπομένως ἀναρτητήριον ὑπογράφειν ὑπὸ δικηγόρου, μὴ διωρισμένου παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, εἶναι ἄκυρον. Α. Π. 275 τοῦ 59, 273 τοῦ 74, 52 τοῦ 75, 6, 9 καὶ 252 τοῦ 77, 11, 53, 181, 240, 228 τοῦ 78, 126 καὶ 143 τοῦ 79, 9 τοῦ 80, 30, 126, 286 καὶ 300 τοῦ 81, 222 τοῦ 83, 46 τοῦ 86, 17, 248 καὶ 264 τοῦ 88. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 57 τοῦ 47, 21 τοῦ 53, 23, 59 καὶ 75 τοῦ 55, 131 τοῦ 57, 59 τοῦ 58, 341 τοῦ 62, 56 καὶ 151 τοῦ 68, 13 τοῦ 70, 257 τοῦ 74, 248 τοῦ 76, 6 καὶ 9 τοῦ 77 τὸ 138 ἄρθρον ἀπαγορεύει τὴν ἐπὶ δικαστηρίου παράστασιν δικηγόρου παρ' ἄλλῳ δικαστηρίῳ διωρισμένου ἢ τὸ εἰς ὃ παρίσταται, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἐνέργειαν πράξεως δικαστικῆς ἀναγομένης μὲν εἰς ἄλλο δικαστήριον, μὴ ἀπαιτούσης ὅμως τὴν παράστασιν αὐτοῦ εἰς τὸ δικαστήριον· ἐπομένως καὶ ὁ μὴ παρὰ τῷ Α. Π. διωρισμένος δικηγόρος δύναται νὰ ὑπογράψῃ αὐτῶν ἀναρτήσεως ἔγκυρον.—Ἡ παραγγελία εἰς ἐπίδοσιν ἀποσάσεως, σκοποῦσιν τὴν ἵναρξιν τῶν πρὸς χρῆσιν ἐνδίκων μέσων νομίμων προθεσμιῶν, ἀποτελεῖ συνέχισιν τῶν δικαστικῶν ἐκείνων πράξεων, ὥς πλὴν τοῦ διαδίκου μόνος δὲ παρὰ τῷ ἐκδόντι τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίῳ δικηγόρος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ. Α. Π. 222 τοῦ 92 καὶ ἕτεροι.

139. Οἱ παρὰ τινι δικαστηρίῳ δικηγόροι χρεωστοῦν προκαταβῆναι νὰ συνηγοροῦν ὑπὲρ παντὸς διαδίκου, καὶ νὰ υπερασπίσιν τὰ συμφέροντά του. Τότε μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος τοῦ νὰ ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν του, ὅταν ἡ ὑπόθεσις τινος διαδίκου ᾖ ἐντελῶς ἄδικος καὶ παράνομος, καὶ δὲν ᾖ δεικτικὴ οὐδαμῶς νομίμου υπερασπίσεως. Ὁργ. 140, 216.

140. Ὅταν εἰς πολιτικὴν τινὰ ἢ ποινικὴν ὑπόθεσιν ὁ διάδικος ἢ ὁ κατηγορούμενος δὲν εὕρισκῃ δικηγόρον, ὁ πρόεδρος, κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, ἢ, εἰς ἕνεκα κακουργημάτων δίκας, καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐκλέγει τὸν δικηγόρον.—Ὁ οὕτως ἐκλεχθεὶς δικηγόρος τότε μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν του, ὅταν τὸ ἀνήκον δικαστήριον ἐγκρίνῃ τὰ δικαιολογήματά του. Ὁργ. 139, 216. Ποιν. 26, 423.

141. Ὁ δικηγόρος, ὅστις ἄνευ ἀποχωρῶντος λόγου ἀρνεῖται ἢ ἀναβάλλει τὴν συνδρομὴν του, καὶ, μ' ἑκείας τὰς εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 97 γενομένας παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἐπιταγὰς, ἐπιμένει ἀρνούμενος ἢ ἀναβάλλων τινὰ συνδρομὴν, καταδικάζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἑκάς τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔξοδα, προσέτι δὲ εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον 10—100 δραχμῶν, καὶ εἰς

πρόσκαιρον δεκατεσσάρων ἡμερῶν παῦσιν τῶν ἔργων του μέγιστον ἐξ μηνῶν, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ ποινικῆς καταδίωξεως. Π. Ν. 480. Πολ. 56. 213. Ὁργ. 161. 172. 279. Ποιν. 65.

142. Οἱ δικηγόροι εἶναι δημόσιοι υπάλληλοι, τῶν ἐποίων κύριον ἔργον εἶναι νὰ συμβουλευώσι τὸν πελάτην των, νὰ τὸν υπερασπίζωσι, καὶ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, νὰ ἐπιχειρῶσιν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ θλασ τὰς πρὸς τὴν διαδικασίαν ἀναγκαίας προφορικὰς καὶ ἐγγράφους πράξεις, νὰ κάμνωσι τὰς προσηκούσας προτάσεις, καὶ νὰ τὰς ὑποστηρίξωσι προφορικῶς ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει. Ὁργ. 151. Πολ. 148. Π. Ν. 490 ἔ.

Ν. "Ἰδε ἄρθρον 131.

143. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς δικηγόρους ἐπὶ προστίμῳ νὰ ὑπογράφωσι γνωμοδοτήσεις, ὑπομνήματα, ἢ ἄλλα ἐγγράφα, μὴ συντεθειμένα παρ' αὐτῶν καὶ 1) περὶ τῶν ἐποίων δὲν διεσκέφθησαν. Ὁργ. 292 ἔ.

1) ἢ

144. Ἐπὶ ποινῇ πειθαρχικοῦ προστίμου ἢ προσκαίρου παύσεως δεσβεῖται νὰ σημειῶσιν εἰς τὸ τέλος ἐκάστης γνωμοδοτήσεως, ἢ ἄλλου ἐγγράφου, συντεθειμένου ἢ υπογεγραμμένου παρ' αὐτῶν, τὴν ποσότητα τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων, καὶ νὰ δίδωσιν ἐξερληκτικὸν περὶ τῆς ἀντιμισθίας, τὴν ἐποῖαν ἔλαβον ὑπὲρ τὰ νενομισμένα 1). (1) Ὁργ. 292. 293.

1) ἐκτὸς τῶν νομίμων δικαιωμάτων

145. Δὲν δύνανται οἱ δικηγόροι νὰ συμφωνῶσι πρὸς βλάβην

(1) Δ. 8 Μαΐου 1835 περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων.
Ὁ δικηγόρος ἔχει νὰ ἀπαιτήσῃ διὰ πᾶσαν πελατεῖαν,

Α'. Εἰς ὑποθέσεις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ἐιρηνοδικῶν.

	Δρ.	Λ'
Ἄρθρ. 1. 1) Διὰ πᾶσαν κλήσιν		25
2) Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἀποφάσεως ἀνεκκλητήτου, ἀδιαφώως ἂν αὕτη ἐξεδόθη ὀριστικῶς ἢ ἔχι		50
Ἐάν δὲ ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν	1	50
3) Διὰ πᾶν ἐγγράφον ἀνακοπῆς		
4) Διὰ πᾶν ἐγγράφον ἐφέσεως καὶ ἀναίρεσεως	1	
5) Διὰ πᾶν ἄλλο ἐγγράφον		50

τῶν διαδίκων περὶ ἀντιμισθίας ἀνωτέρας 1) τοῦ νομίμου τε-
λους ἢ δικαιώματος. Τελευταία συμφωνία εἶναι ἄκυρος· τὸ λη-

В. Εἰς ὑποθέσεις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν πρωτοδικῶν καὶ
ἐμποροδικῶν.

Αρ.	Α.
2. 1) Διὰ τὴν πρώτην κυρίαν συμβούλευσιν, ...	8
Διὰ πᾶσαν ἐπομένην συμβούλευσιν, ...	1
2) Διὰ τὰ κυρίως δικόγραφα, ἅτινα περιέχουσι τὴν ἀγω- γὴν, ἀπολογίαν, ἀνταπολογίαν, καὶ τὰς προβλητέας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προτάσεις, ...	3
Ἐπὶ ἐγγράφου δὲ διαδικασίας, ...	3—10
3) Διὰ τὰ λοιπὰ τῆς μετὰ τὴν ἀλλήλογρα- φίαν ἐγγράφου, ...	2
Ἐάν ταῦτα χρήζωσι περαιτέρω τινὸς διαπράξεως, . .	1
Ἐάν δὲ ἴσῃ ἀπλᾶ, ὡς προσκλήσεις καὶ μηνύσεις, .	1
Ἐνταῦθα συμπεριλαμβανόμεναι καὶ τὰ περὶ τὴν δικ- ασίαν, τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἐκτέλεσιν, ἀναγκαστὰ ἐγγράφα, ἀγ- γελίαι κλπ., ...	1
4) Δι' ἀναφοράς, αἰτήσεις, καὶ προτάσεις, ὑποβληθεύ- σας εἰς δικαστήρια, ἢ εἰς δικαστικούς τινας ὑπαλλήλους, οἷον προέδρους, εἰσηγητάς, ...	1
Ἐάν δὲ χρήζωσι περαιτέρω διαπράξεως, ...	2—3
5) Διὰ πᾶν ἐγγράφον ἀνακοπῆς, ...	2
6) Διὰ πᾶν ἐγγράφον ἐφέσεως καὶ ἀναίρεσεως, ...	3—5
7) Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐνέργειαν εἰς ὑποθέσεις, αἵτινες ἀνεκκλητήτως δικάζονται, ...	8
Ἐάν ὑπόκεινται εἰς ἐφῆσιν, ...	7 1/10

Εἰς συνοπτικὰς ὑποθέσεις, μεθ' ὧν ἐξομοιοῦται ἢ τε ἐνώπιον τοῦ προέδρου
γενομένη διαδικασία καὶ ἢ ἐπὶ ἀναφορᾷ. ἔτι δὲ καὶ ὅταν δὲν ἐξεδῶν εἰμὴ κατ'
ἐρήμην ἀπόφασις, δίδεται μόνον τὸ ἥμισυ τῶν προαναφερθέντων δικαιωμά-
των· ἐπὶ δὲ ἐγγράφου διαδικασίας δίδεται ἡμίλιον δικαίωμα (ὅγλαδὴ κατὰ
ἥμισυ περισσότερον τοῦ προτέρου).

8) Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν, περὶ τῆς ἐποίας ὁ δικηγόρος δὲν ἔχει νὰ συντάξῃ
οὐδὲν κατὰ νόμον ἐγγράφον, καὶ ν' ἀπαιτήσῃ οὐδὲν δικαίωμα ἀσχολίας
(ἀρθρ. 3.), ὡς ἢ ἐν τῷ πινακίῳ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἀνακοπῆς ἐγγραφῇ,
ἢ παρακατάθεσις τῆς ἐγγυήσεως, τοῦ ἐπὶ ἀποτυχίᾳ προστίμου, ἐγγράφον
ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ γραφείου κλπ. 50 λεπ.

Ἀρθρ. 3. Ὡς ἀσχολίας δικαίωμα διὰ πᾶσαν αὐτοπρόσωπον τρίτον πα-
ρευσίαν δικηγόρου εἰς δικαστικὴν τινα πράξιν εἴτε εἰς προδικασίαν, ὡς ἐπὶ
αὐτοψίᾳ, ἀκροάσει μαρτύρων, ἀπογραφῇ κλπ., εἴτε εἰς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως,
ἢ ἐγγράφου ἐκτέλεστος, εἰς τὰς μετ' ἐκδόσεως συζητήσεις πρὸς κατάταξιν
τῶν δανεισμάτων κλπ. 2 δραχ.

Ἐννοεῖται δὲ ἅψ' ἑαυτοῦ, ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἔμπορεῖ νὰ συγκαταλογισθῇ ἢ

ἀναδέχεται τις τὴν διεξαγωγὴν δίκης ἐπ' ἀμοιβῇ ὥρισμένη, ἐξαρτῶν τὴν προσδοκωμένην ὠφέλειαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς. Εἰς τοὺς ἐγγελάτους τῶν δικῶν ὑπάγονται προδήλως οὐ μόνον οἱ τὴν ἐπὶ τῇ διεξαγωγῇ τῆς δίκης ἀντιμισθίαν αὐτῶν ἀρτῶντες ἐκ τῆς αἰσίας ἐκδόσεως αὐτῆς ἢ καὶ χρήματι προκαταβάλλοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγοράζοντες ἀπαίτησιν καὶ ἐξαρτῶντες τὴν ἀπὸ τῆς ἀγοράσεως ταύτης ὠφέλειαν ἢ ζημίαν ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς πρὸς δίκην δίκην τῆς ἀπαίτησεως ἐγειρομένης δίκης (N. 82 Βασ. (11. 4), 4, 82 Βασ. (14. 4). Α. Π. 116 τοῦ 63.

146. Οἱ δικηγόροι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μετέρχωνται τὰ ἔργα των ἐλευθέρως καὶ ἀνεμποδίστως, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.—Θέλουν δὲ ἀπέχει ἀπὸ ψευδῶν καὶ ἀνυπάρχτων πραγμάτων, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ καταπλήττουν εἰς παραθέσεων, καὶ ἐν γένει ἀπὸ παντὸς μὴ εὐθὺς μέσου, καὶ ἀπὸ περιττῶν καὶ ἀγρήστων λόγων. Ποιν. 376.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 146 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων καὶ 363 τῆς ποιν. δικονομίας προκύπτει, ὅτι ὁ πρόεδρος (τῶν πλημμελειοδικῶν τῶν συνδερῶν) δεῖται νὰ πορίσῃ πᾶσας τὰς προτάσεις, αἰτήσεις δύνανται νὰ προκαλοῦσιν ἀνωφελῆ πατάσας συζητήσεων· ἡ ἐκτίμησις δὲ τῆς πραγματικῆς οἰκείσεως τῆς δικηγορικῆς προτάσεως πρὸς τὴν δίκην διατεύγει τὴν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. ΣΠΗ' τοῦ 38, 41 τοῦ 42, 30 τοῦ 69, 48 τοῦ 61. Ἀλλ' ἂν ὁ προτείνων ἢ ὁ λέγων δὲν εὐχαριστήσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, προκαλεῖται ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνδερῶν ἐπομένως ἂν σιωπήσῃ, ἀναγνωρίζει, ὅτι δὲν παρεβιάσθη τὸ δικαίωμα τοῦ ὑπερασπίσεως καὶ δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἐπὶ τούτῳ ἀναίρεσιν. Α. Π. ἀπ. ποιν. 41 τοῦ 42, 23 τοῦ 76.—Ἄλλα δικαιούται ὁ πρόεδρος καὶ νὰ ἀφαιρῇ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ συνηγόρου, ὁσάκις διὰ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ἀγορεύσεως ἐπαναλαμβάνει τὰ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐκτεθέντα καὶ, γενομένης αὐτῷ πάλιν τούτου παρατηρήσεως ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἐπιμένει εἰς τοιαύτας ἐπαναλήψεις παρατείνουσας ἀσκόπως τὴν συζήτησιν.—Ἐστὶ δὲ μᾶλλον δικαιούται νὰ διακόψῃ τὸν δικηγόρον, ὁσάκις παρεκτρέπεται τοῦ πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὸ δικαστήριον ὁριζουμένου σεβασμοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 82 τοῦ 68. (18ε καὶ 2-3 386 καὶ 488 Ποιν. Δικον.).

147. Οἱ δικηγόροι εἶναι ὑπόχρεοι νὰ μὴ παρέρωσι τὸ πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους δευτερευόντων ἐπιθέτας, καὶ νὰ φυλάττωσι τὴν προσήκουσαν σεμνότητα καὶ μετριότητα τῶν ἐκφράσεων εἰς τὰς προφορικὰς καὶ ἐγγράφους ἐκθέσεις των. Ὡς δὲ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς νὰ προσφέρουν ὑβριστικὰς λέξεις, καὶ νὰ καθάπτωνται προσώπων, ἐκτὸς μόνον ἐν ᾗ θέλουν εἰσελθεῖν τοῦτο ἀναγκαῖον πρὸς ἐρῶν παρὰστασιν τοῦ πράγματος, ἢ ᾗ θέλουν λάβεῖ ἐπὶ τούτῳ ἔγγραφον παραγγελλόμενον παρὰ τοῦ πελάτου των. Ὁργ. 216. Πολ. 205. Ποιν. 376. 387.

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 147 τοῦ ὄργ. πρὸς τὸ ἄρθρον 149 τοῦ αὐτοῦ, τὸ 169 τῆς πολ. δικον. καὶ 370 τῆς ποιν. δικον. δι' ὧν παρέχεται τοῖς δικαστηρίοις ἡ ἀξουσία τῆς ἀνευ ἀναβολῆς ἐκδίκασεως τῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει πραττομένων ἢ ἀνακαλυπτομένων παραπτωμάτων καὶ τῆς κυριαρχικῆς ἐκτιμήσεως τῶν πρὸς αὐτὰ συνδεομένων περιστατικῶν, ἐπεὶ δὲ δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐπιβάλλῃσι πειθαρχικὰς ποινὰς εἰς τοὺς δικηγόρους τοὺς παροῦντας τὸ πρὸς τὸ δικαστήριον ἐπιβλέποντος σε-
 ἑας καὶ ἀνευ τινὸς κλήσεως αὐτῶν εἰς ἀπολογία. Α. Π. ποιν. ἀπ. 401 τοῦ 49. ἀρμόδιον δὲ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων τῶν δικηγόρων εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς ὑποθέσεως, ἐν ᾗ διεπράχθησαν· τοῦτο δικάζει καὶ τὰς ἐν ταῖς ἐνώπιον αὐτοῦ ἐγγράφοις προτάσεις περιεχομένας κατ' αὐτοῦ ὕβρει. Α. Π. ποιν. ἀπ. 66 τοῦ 63.— Ἀλλὰ καὶ τῆς πειθαρχικῆς ἀποφάσεως εὐθὺς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπεὶ δὲ ἀνάγκη νὰ ᾖται ἡτιολογημένη συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Συντ. ἔθεν διόν αὐτὴν, νὰ ἀναφερῇ κατὰ τίνα τρόπον ὁ τιμωρηθεὶς δικηγόρος ὑπέπεσεν εἰς τὸ πειθαρχικὸν παράπτωμα τὸ ἐν τῷ 147 ἄρθρῳ προνοούμενον· ἱερμένως ἀποφασίζουσα χαρακτηρίζουσα ἀπλῶς ὡς ἀσεβὸν καὶ ἀνευλαβὴ τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διαγωγὴν τοῦ δικηγόρου, μὴ ἐρίζουσα δὲ τὰ πραγματικά αὐτῆς στοιχεῖα, εἰς ἃ ἐδόθη ὁ χαρακτηρισμὸς αὗτος, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν (407 ἐδ. 9 τῆς ποιν. δικ.) Α. Π. ποιν. ἀποφ. 196 τοῦ 72. ("Ἴδε καὶ ἄρθρ. 149).

148. Ἀπαγορεύεται ἐπίσης εἰς τοὺς δικηγόρους πᾶσα προφορικὴ ἢ ἐγγραφὸς προσβολὴ κατὰ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς μοναρχίας, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἡσυχίαν ἢ ἀσφάλειαν τοῦ Κράτους, εἰς τοὺς νόμους, εἰς τὰ διατάγματα, καὶ εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη. Ὁργ. 216.

149. Αἱ παραβάσεις τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 140 μέχρις 148 διατάξεων τιμωροῦνται, ἀνευ ἀναβολῆς, κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἢ, καὶ αὐτεπαγγέλτως, παρὰ τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποιον ἐπελάβετε τῆς ὑποθέσεως, με ποινὴν πειθαρχικὴν, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, με ἐτι βαρυτέραν κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ὅρους τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας.— Ταῦτα πάντα κατὰ τὰ παρὰ τοῦ νόμου καὶ ἰδίως παρὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας ὁρισμένα. Πολ. 160. ἔ. 205 ἔ. Ποιν. 350, 367 ἔ. Ὁργ. 292 ἔ.

N. Αἱ παραβάσεις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 140—148 διατάξεων τιμωροῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 149 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. ὁσάκις παραβάται αὐτῶν εἶναι οἱ δικηγόροι, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα ταῦτα πραγματεύονται· ἐπομένως ὁσάκις παραβάται αὐτῶν εἶναι καὶ δικηγόροι, δηλονότι πληρεξέουσι ἢ δι-
 κηλάδοι (εἰς οὓς ἐπιτρέπεται ἡ παρὰ τοῖς εἰρηνοδικαῖοις, πρὸς δικαστηρίοις καὶ πρὸς ἀρμόδιους πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐντολέων των), δὲν ἀφαρμόζεται τὸ 149 ἄρθρον, ἀλλὰ τὸ 132 ἄρθρον, ὡς θεωρουμένων τούτων ὡς ἀπλῶν ἐντο-
 λεθῶν τῶν διαδίκων Α. Π. ποιν. ἀποφ. 23 τοῦ 43, 30 τοῦ 63.— Ὡσαύ-

τως τὸ ἄρθρον 132 ἀπαρμόζεται καὶ κατὰ τῶν δικηγόρων, ὁσάνκις περιστάντω οὐχὶ ὡς δικηγόροι ἀλλ' ὡς διάδικοι. Α. Π. ποιν. ἀπορ. 122 τοῦ 71. (ὡς καὶ ἄρθρον 132).— Οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαγορευούσης τὴν ποινὴν κήν τιμωρῆσαι τῶν δικηγορικῶν πράξεων, ἐφ' αἷς χωρεῖ ἡ ἐχώρησις πειθαρχικῆς τιμωρίας, δύναται νὰ τιμωρηθῇ καὶ ποινικῶς ὁ πειθαρχικῶς καταδικασθεὶς δικηγόρος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 2 τοῦ 67.— Ἐκ τοῦ ἁρθρου 149 τοῦ Ὁργ. συνδυαζομένου πρὸς τὸ 298 καὶ ἐπόμενα τοῦ αὐτοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας, εἰς ὧν τὸν ἔρισμους βητῶς παραπέμπει τὸ ἄρθρον 149, προκύπτει, ὅτι ἀρμόδια εἶναι δικασθεῖσαι περὶ πειθαρχικῶν παραπτώματων, ἔστω καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 149, εἰσιν εἴτε τὰ δικαστήρια, ὁσάνκις ἐπράχθησαν ἢ ἀνεκαλύφθησαν τὰ τοιαῦτα παραπτώματα ἐν τῇ δημοσίᾳ αὐτῶν συνεδριάσει, εἴτε τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 300 τοῦ Ὁργ. προνοούμενα καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀνενεργήμενα δικαστικὰ συμβούλια, ὁσάνκις τὰ παραπτώματα ταῦτα εἰσῆχθησαν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἢ ἢ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἐπὶ τῇ πρότασει τούτων. Τὰ δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα 237 καὶ 247 συγχροτούμενα ποινικὰ συμβούλια τῶν πλημμελειοδικιῶν οὐδὲν ἔχουσιν ἀρμοδιότητα πειθαρχικὴν, ἀτε οὐδεμιᾶς διατάξεως χορηγούσης αὐτοῖς τοιαύτην. Α. Π. 23 τοῦ 61. Ὅθεν καὶ ἔταν οἱ δικηγόροι προσφορικῶς ἢ ἐγγράφως ἐξενέγκουσιν ὑβριστικὰς λέξεις κατὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ πλάτου αὐτῶν, δύναται νὰ τιμωρηθῶσιν ἀνευ ἀναβολῆς κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἔπειτα ἐπελάβετο τῆς ὁμοθυμαδὸν διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ δι' ἐπὶ βαρύνουσας κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ἔρισμους τοῦ ποιν. Νόμου καὶ τῆς Πολ. Δικονομίας διατασσόμενης ἅμα τῆς ἐξαλείψεως τῶν ἐξυβριστικῶν ἐγγράφων καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις τῆς τυπώσεως καὶ δημοσιεύσεως τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. ἀπ. 32 τοῦ 76.

150. Οἱ δικηγόροι θέλουν ἔχει διάφορα, κατὰ τὸ ἄρθρον 150 1), προστηκόντως μονογραφημένα βιβλία· (1) — 1. εὐρετήριον

(1) Δηλ. 4 Φεβρ. 1835 τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας.

Ἐν τῇ ἐκδόσει διὰ τὰ βιβλία, τὰ ὅποια, κατὰ τὰ ἄρθρα 150 καὶ 164 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, δεῖται νὰ κρατῇ πᾶς δικηγόρος καὶ κλητὴς — διὰ πᾶσαν νέαν δίκην θέλει ἀνοίγει ὁ δικηγόρος ἢ ὁ κλητὴς ἓνα ἰδίαν περὶ λογαριασμὸν ἐπὶ νέας σελίδος, καὶ γράφει εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτῆς ἕκαστον τὰ ὄνόματα τῶν διαδίκων καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφοράς.

Πέτρος κατὰ Παύλου.

Διὰ χρέος δραχμῶν 100.— Μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀμέσως θέλει σημειῖναι τὰ ἔξοδα κατὰ τὸν ἀκόλουθον πίνακα.

α') Διὰ τὸ εὐρετήριον περὶ τῶν κατ' ἑκάστην γινομένων πράξεων.

ἀριθ.	ἡμερομηνία τοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς πράξεως.	σύντομος σημείωσις τοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς πράξεως.	δικαιώμα.

νταταγμένον κατὰ τὸ ἄρθρον 163 2), δι' ἑλας τὰς καθ' ἡμέ-
 ν ἐπιχειρουμένας πράξεις. — 2. βιβλίον ταμείου διὰ τοὺς μετὰ
 ὡν πελατῶν αὐτῶν λογαριασμούς, εἰς τὸ ὅποτον καταχωρίζουν
 ἡμέραν τὰς ὁποίας ἔλαβον παρ' ἐκάστου πελάτου προκατα-
 λὰς, ὅσα ἐσυναξάν, καὶ ὅσα ἐξώδευσαν δι' αὐτούς, ὡς καὶ τὸν
 λειωτικὸν λογαριασμόν. Ὅργ. 87. Πολ. 408, 3.

1) διόρθ. 87 2) διόρθ. 164

151. Πᾶς δικηγόρος, ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, ἔχει τὸ δι-
 αίωμα καὶ τὸ χρέος νὰ διδῇ τῶν εἰς χεῖράς του εὐρισκομένων
 γράφων ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς
 αὐτὰ τὴν πολιτικὴν καὶ ποινικὴν δικονομίαν ἀπαιτοῦνται
 ντίγραφα 1). — Τοιαῦτα ἀντίγραφα ὑπογράφονται παρ' αὐ-
 τοῦ, καὶ εἶναι ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἀκριβοῦς των. Πολ.
 24 ε. Ὅργ. 193. 244 ε.

1) ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῶνται ἀντίγραφα.

Ν. Οἱ δικηγόροι εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἅτε οὐ μόνον διοριζόμενοι καὶ
 ριζόμενοι κατὰ τὸν Ὅργ. τῶν Δικ. ὡς οἱ λοιποὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι,
 ἀλλὰ καὶ συμπράττοντες εἰς τὴν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐνάσκησιν τῆς δικα-
 στικῆς ἐξουσίας δι' ἀναπληρώσεως τῶν κωλυομένων δικαστῶν καὶ ὑποκαθι-
 λαντοὶ εἰς τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν τῶν οἰκείων πρεσβείων, εἰσαγγελίων καὶ
 δικαστικῶν συμβουλίων. Α. Π. 237 τοῦ 73. (Σημειώτιον ἔρως ἐστὶ κατ'
 ὅτ' αὐτὴν τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐστὶ δὲ κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τοῦ
 Ὅργ. τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς 21 Φεβρουαρίου 1866, ἣν ἐκύρωσεν ἡ πράξις,
 ὅ δὲ δυνάμει τοῦ 3 ἄρθρ. τοῦ περὶ δημαρτυριῶν νόμου ἀσυμβίβαστον τῆς θέσεως
 τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πρὸς τὰς δημοτικὰς θέσεις δὲν ἐκτίσεται ὡς πρὸς
 τοὺς δικηγόρους. Ὅρα περὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ἡμέτερον Ὁδηγὸν τῶν
 ἀντιγράφων καὶ δημοτ. ὑπαλλήλων § 68 σελ. 124) — Κατὰ τὸ 181 ἄρθρον τοῦ
 Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων ὁ δικηγόρος ὡς δημόσιος ὑπάλληλος δύναται νὰ
 κοινοποιῇ ἀντίγραφα ἐπικυρωμένα τῶν παρ' αὐτῷ εὐρισκομένων πρωτοτύ-
 πων ἀντιγράφων, ἐπομένως καὶ τῶν ἀπογράφων τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.
 Α. Π. 36 τοῦ 45. Οὐδαμῶς δὲ τοῦ νόμου διακρίνεται μεταξὺ ἀντιγράφων
 ἐπικυρωμένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, παρ' ἣ κατατίθεται τὸ πρωτότυπον, καὶ
 ἀντιγράφων ἐπικυρωμένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς κατεχούσης ἀντίγραφον ἐπι-

Ε') Διὰ τὸ βιβλίον ταμείου.

ἀριθ.	ποῖα τὰ ἐσοδα ἢ ἐξοδα	ἔλων τῶν ἐσόδων	ἔλων τῶν ἐξόδων

κεκυρωμένον ὑπὸ τῆς ἐχούσης πρὸς τοῦτο ἀρμοδιότητα καὶ ἐγγυμένων ἐξ ἄλλων νομίμως ἐπικεκυρωμένων ἀντιγράφων, ἔπεται, ὅτι ὡς πρωτότυπα θεωροῦνται καὶ τὰ ὑπὸ δικηγόρου ἐπικεκυρωμένα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτῇ κατατεθειμένων καὶ ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως ἀντιγράφων τῶν ὑπὸ τούτου φυλασσόμενων ἀποφάσεων. Α. Π. 18 τοῦ 63, 161 τοῦ 72, 9 τοῦ 82 καὶ ἑτέροι. Ἄλλ' ἀντίθετοι ἀποφάσεις 251 τοῦ 63, 17 καὶ 74 τοῦ 77 (ἴδε ἀρθρ. 426 πολ.).

152. Δύνανται οἱ δικηγόροι νὰ ὑποχρεωθῶν εἰς ἐγγύησιν περὶ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐπικειμένης εὐθύνης.— Περὶ τούτου δὲ ἰσχύουσιν οἱ ὅρισμοι τῶν ἀρθρῶν 129 καὶ 130, Περλ. 840, 8.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Κλητῆρες.

153. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κλητῆρων τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν περὶ φέρειαν ἑκάστου δικαστηρίου πρωτοδικῶν προσδιορίζεται παρὰ τῆς κυβερνήσεως, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου καὶ δημοσιεύεται διὰ τῆς ἐφημερίδος 1).— Ὁ διορισμὸς γίνεται παρὰ τοῦ Βασιλέως κατὰ πρότασιν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραφ. ἀφ' οὗ αὕτη ἀκούσῃ πρῶτον τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελεως. (1)

1) τῆς κυβερνήσεως

(1) Ν. ΥΜΔ' 29 Ἰουν. 1871. Περὶ ἐμμίσθων κλητῆρων.

1. (Κατέστη ἄχρηστον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ νόμου ΒΡΗ').

2. Ἡ κοινοποίησις τῶν ποινικῶν δικηγόρων καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἐνταλμάτων καὶ ποινικῶν ἀποφάσεων, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἀρθρὰ 331 καὶ 332 τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως, γίνεται διὰ δικ. κλητῆρων ἐπὶ τούτῳ διοριζομένων καὶ λαμβανόντων ἀντὶ τῶν διὰ τῆς ποιν. διατιμῆσεως κανονισμῶν δικαιοματῶν μηχανία ἀποζημιώσιν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀπομεινῶν ἀρθρῶν.

3. Παρ' ἑκάστῳ πλημμελειοδικεῖῳ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀναγκαιῶν παρὰ ταῖς εἰσαγγελίαις τῶν πρωτοδικῶν, τῶν ἐφετῶν, καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, παρ' ἑκάστῳ εἰρηνοδικεῖῳ, καὶ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Ἀθηνῶν, διορίζονται δικ. κλητῆρες, ἐπὶ μηχανία ἀποζημιώσεϊ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον ποιν. ὑπηρεσίας. Οἱ παρ' ἅπασιν τοῖς εἰρηνοδικείοις καὶ τῷ πταισματοδικεῖῳ Ἀθηνῶν δικαστικοὶ κλητῆρες ἐκτελοῦσι καὶ τὰς εἰς τὴν ποινικὴν ὑπηρεσίαν ἀναγομένας παραγγέλιας τῶν παρ' αὐτοῖς δημοσίων κατηγόρων.

4. Παρ' ἑκάστῳ τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀρθρῳ μνημονευμένων δικ. ἀρχῶν διορίζεται ἀνά εἰς δικ. κλητῆρ διὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποινικὴν ὑπηρεσίαν, δύναται ὅμως νὰ διορισθῶσι καὶ πλείότεροι, ἂν ἡ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη βεβαιωθῇ διὰ γνωμοδότησεως τοῦ ἀρμοδίου δικαστικοῦ συμβουλίου, ἥτις πρὸς τὴν

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 153 καὶ 163 τοῦ Ὁργ. προκύπτει, ὅτι ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἐνεργῶν ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἐν τῷ κύκλῳ τῶν νομίμων αὐτοῦ καθυκόντων ὑπάγεται εἰς τοὺς δρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 253 τοῦ ποιν. νόμου ἐπὶ τῇ βεβαιώσει μὴ ἀληθῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν. Δ. Π. ποιν. 98 τοῦ 56.

καλεῖται ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀλλ' ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰρημένων δικαστικῶν κλητῆρων δύναται νὰ ὑπερβῇ, — ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τῶν 24. Χαλκίδος τῶν 13. — Λαμίας τῶν 13. — Περνασσίδος τῶν 10. — Σύρου τῶν 27. — Ναυπλίου τῶν 23. — Τριπόλεως τῶν 23. — Σπάρτης τῶν 20. — Καλαμών τῶν 29. — Πατρῶν τῶν 13. — Μεσολογγίου τῶν 22. — Ζακύνθου τῶν 8. — Λευκάδος τῶν 8. — Ἡλείας τῶν 10. — Κερκύρας τῶν 10. — Κεφαλληνίας τῶν 11. (Ἄλλ' ἴδε κατωτέρω νόμον 420Γ').

5. Ἡ μηνιαία ἀποζημίωσις τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διοριζομένων κλητῆρων ὀρίζεται ὡς ἑξῆς: — α') τῶν μὲν ὑπηρετούντων παρὰ τοῖς πλημμελειοδικείοις διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνακριτῶν, παρὰ ταῖς εἰσαγγελίας, παρὰ τοῖς ἐν ταῖς ἑδραῖς τῶν νομῶν εἰρηνοδικοῖς, καὶ παρὰ τῷ πταισματοδικεῖῳ Ἀθηνῶν, εἰς δραχ. 30. — β') τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τοῖς ἐν ταῖς πρωτεύουσαις τῶν ἐπαρχιῶν εἰρηνοδικοῖς, πλὴν τῶν Παξῶν, καὶ προσέει παρὰ τοῖς εἰρηνοδικοῖς Παιρατικῶς, Λαζουρίου, Φαρῶν, Δύμης, Πρόκων, Ἐρίσσου, Θουρίας, Παμίσου, Ἠράνης, Οἰνεύντος, Τρικάλων, Καλαυρίας, Φαλάρου, καὶ Μακροχωμῆς, εἰς δραχ. 40. καὶ — γ') τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τοῖς λοιποῖς εἰρηνοδικοῖς εἰς δραχ. 30. ἐκτὸς τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τοῖς εἰρηνοδικοῖς Παξῶν, Μυκόνου, Κέας, Κόθου, Σαρφῶν, Πάρου, Πανόρμου, Κορίνθου, Γαυρίου, Σίφνου, Κιμῶλου, Φολογάνδρου, Σικίνου, Καλλίστης, Ἰου, Ἀμοργοῦ, καὶ Ἀνάφης, ὧν ἡ μηνιαία ἀποζημίωσις ὀρίζεται εἰς δραχμάς 20.

6. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διωρισμένοι δικαστικοὶ κλητῆρες ὀφείλουσι προσκαλούμενοι ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως νὰ ἐκτελῶσι, κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ποινικῆς ὑπηρεσίας, καὶ τὰς παραγγελίας πάσης ἄλλης ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἡδυνούσης δικ. ἀρχῆς, ἐκτὸς ἐκείνης παρ' ἣ εἰσιν εἰδικῶς διωρισμένοι.

7. Λοθευόντας ἢ ἄλλως πως καλυμμένους τοὺς εἰς τὴν ποινικὴν ὑπηρεσίαν τεταγμένους κλητῆρας ἀναπληροῖ ἕτερος κλητὴρ, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν, ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅπου δὲν ἔδραυε πρωτοδικεῖον, καὶ λαμβάνων τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἀποβούντος ἢ καλυμμένου κλητῆρος ἐπ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια ἢ τὸ κώλυμα αὐτοῦ.

8. Τὰ ποιν. δικαίωματα τὰ μέχρι τοῦδε πληρονόμιστα εἰς τοὺς κλητῆρας, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 153 καὶ ἐπ. τῆς ποιν. διατιμῆσεως, ἐκκαθαρίζονται καὶ εἰσπράττονται ὑπὲρ τοῦ δημοσίου.

9. Ὁ διορισμὸς καὶ ἡ παύσις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω διὰ τὴν ποινικὴν ὑπηρεσίαν τεταγμένων κλητῆρων γίνεται καθ' ἑν τρόπον ὀρίζει τὸ ἄρθρον 1, ἀλλ' οἱ παρὰ ταῖς εἰσαγγελίαις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν ἐφετῶν κλητῆρες διερίζονται καὶ παύονται μόνον ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἀρμοδίων εἰσαγγελίων.

10. Πᾶσα διάταξις τοῦ τε ὄργ. τῶν δικ. καὶ τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως, ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα νόμον, καταργεῖται.

154. Κλητὴρ δύναται νὰ διορισθῇ μόνον ἑστὶς — 1. κλητὴρ ἐλήθη εἰς τὰς πρὸς τὸ μετέρχεσθαι ἔργα κλητῆρος ἀπαιτού

N. ΑΩΟΓ' τῆς 31 Δεκ. 1890. Περὶ προσδιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐμμισθωτῶν δικαστικῶν κλητῆρων παρὰ τοῖς Πρωτοδικείοις τοῦ Κράτους.

"Ἀρθρον μοναδικόν.

"Ο ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀποζημιώσει δικαστικῶν κλητῆρων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν πρωτοδικείων τοῦ κράτους προσδιορίζεται ὡς ἑξῆς, τραπεζοποιούμενων κατὰ τοῦτο τῶν ἀπὸ 29 'Ιουνίου 1871 ΓΜΔ' καὶ 28 Μαρτίου 1878 ΦΙΔ' νόμων.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ πρωτοδικείου	Ἀθηνῶν	εἰς	29
"	"	Σύρου	" 27
"	"	Χαλκίδος	" 16
"	"	Λαμίας	" 13
"	"	Παργασίδος	" 14
"	"	Ναυπλίου	" 30
"	"	Τριπόλεως	" 32
"	"	Καλαμῶν	" 23
"	"	Κυπαρισσίας	" 13
"	"	Σπάρτης	" 26
"	"	Πατρῶν	" 21
"	"	Μεσολογγίου	" 27
"	"	Ἡλείας	" 13
"	"	Λευκάδος	" 9
"	"	Ζακύνθου	" 8
"	"	Κερκύρας	" 11
"	"	Κεφαλληνίας	" 14
"	"	Ἄρτης	" 7
"	"	Λακίσης	" 11
"	"	Τρικυλίων	" 10
"	"	Καζιδίτης	" 10
"	"	Βόλου	" 13

N. ΒΡΗ' τῆς 20 'Απριλίου 1893. Περὶ δικαστικῶν κλητῆρων.

1. Δικαστικὸς κλητὴρ διορίζεται παρὰ δικαστηρίου Πρωτοδικῶν ὃ συμπληρῶσας τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του, βεβαιουμένης διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως διὰ τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων, καὶ ἔχων ἐν τῶν ἐπομένων προσόντων. — 1. πτυχίον εἰρηνοδίκου. — 2. Διετὴ ὑπηρεσίαν γραμματέως Εἰρηνοδικείου τριετὴ ὑπηρεσίαν ἐμμισθίου ὑπογραμματέως ἢ γραφέως πολυμελοῦς δικαστηρίου. — 3. Πενταετὴ ὑπηρεσίαν δικαστικοῦ κλητῆρος. — 4. Ἐνδεικτικὸν τῶν α' τάξεως τοῦ γυμνασίου μετὰ προηγουμένην εξέτασιν συμφώνως πρὸς τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 2.

2. Δι' ἐξετάσεως αἰτήσεις μετὰ τῶν ἀποδεικνυόντων τὴν ὑπαρξίν των

μένας δημοσίους εξετάσεις· και — 2. ἐγυμνάσθῃ ἐν ἐλκνίλῃρουν
ἔτος παρὰ δικηγόρῳ ἢ κλητῇρι. — Εἰς τοὺς θυνάμει τοῦ παρόν-
τος νόμου γενησομένους πρώτους διορισμοὺς δὲν υποχρεοῦται
ἡ κυβέρνησις νὰ φυλάξῃ τὰς παρούσας διατάξεις.

προσόντων ἐγγράφων υποβάλλονται τῷ ἀρμοδίῳ προέδρῳ τῶν Ἐφετῶν, κατ'
ἔτος δὲ ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τῶν μηνῶν Μαρτίου καὶ Σεπτεμβρίου
ἐπιτροπῇ, ἀποτελουμένη παρὰ τριῶν ἐφετῶν, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ προέδρου,
συνέρχεται ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ Ἐφετείου ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ καὶ, ἀπο-
φαινομένη πρώτων περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ τῆς πρὸς ἐξέτασιν αἰτήσεως,
ἐξετάζει κατόπιν τοὺς δευτέρους γινομένους. — Αἱ ἐξετάσεις γίνονται δημοσίᾳ
πρᾶγματικῶς τε καὶ ἐγγράφως ἐπὶ θεμάτων ἀναγομένων ἐν γένει εἰς τὰ καθή-
κοντα τοῦ κλητῆρος, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς περὶ τὸ γράφειν ἱκανότητος
τοῦ ἐξεταζομένου. Ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τοῦ
ἐμπορικοῦ νόμου, τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, εἰς τὰς ἐπιδόσεις τῶν
δικηγράφων καὶ εἰς τὰς διατυπώσεις τὰς ἐπαγομένας ἀκυρότητα. — Ἡ ἐπι-
τροπὴ ἀποφαίνεται περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐξετασθέντος διὰ τοῦ βαθμοῦ
«λίαν καλῶς» ἢ «καλῶς» καὶ ἀπορρίπτει τὸν μὴ κριθέντα ἄξιον τινος τῶν
βαθμῶν τούτων. Ὁ ἀπορριφθεὶς δὲν δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς νέας ἐξετάσεις
πρὸ τῆς παραλεύσεως ἔτους. — Ἡ περὶ ἐξετάσεως αἴτησις εἶνε ἀπαραδέκτος,
ἂν μὴ καταβληθῶσι τῷ γραμματεῖ τοῦ Ἐφετείου δραχμαὶ δέκα διὰ δικαιο-
ματα τῶν μελῶν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς.

3. Περὶ τῆς ἐξετάσεως τηροῦνται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ Ἐφετείου πρα-
κτικά, ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν οἷς σημειοῦνται
περιληπτικῶς αἱ κυριώτεραι τῶν ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων, καὶ ἐν αἷς
συνάπτονται αἱ ἐπὶ τῆς ἐγγράφου ἐξετάσεως συνταχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἐξα-
σθέντος ἐκθέσεις, μονογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ πρεσβεζοντος τῆς ἐπιτροπῆς.
ὑποβάλλονται δὲ ταῦτα διὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν, μετὰ πίνακος
περιλαμβάνοντος τοὺς ἐπιτυχόντας κατ' ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ἡλικίαν, ἐπάγ-
γελμα, κατοικίαν καὶ τὸν ἀπονεμηθέντα βαθμὸν, πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης
ἱεραρχεῖον, ὅπου, ὑπ' ὄψει λαμβάνον τὰς υποβαλλομένας ἐγγράφους περὶ
διορισμοῦ αἰτήσεις, προκαλεῖ διὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως τὴν γνωμοδότη-
σιν τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν.

4. Διορισμὸς ἐπιτρέπεται μόνον εἰς κενὴν θέσιν καὶ μεταξὺ τῶν τυχόντων
γνωμοδοτήσεως τοῦ οἰκείου Πρωτοδικείου προτιμᾶται ὁ λαβὼν τὸν ἀνώτερον
βαθμὸν κατὰ τὰς ἐξετάσεις.

5. Ὁ διορισθεὶς δικαστικὸς κλητῆρ δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον τῆς
ὀρκωσίας, ἂν δὲν προσάγῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 164 τοῦ ὅργανισμοῦ τῶν
δικαστηρίων ὀριζόμενα βιβλία μονογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Πρωτο-
δικείου, παρ' ᾧ διορίζεται, περὶ τούτων δὲ γίνεται μνεία ἐν τῷ πρακτικῷ
τῆς ὀρκωσίας.

6. Μεταθέσις δικαστικοῦ κλητῆρος ἐκ τοῦ Πρωτοδικείου, παρ' ᾧ διατελεῖ,
εἰς ἄλλο ἐπιτρέπεται μόνον εἰς κενὴν θέσιν καὶ ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ τοῦ μετατι-
θεμένου αἰτήσῃ.

7. Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἀπολύονται ὀριστικῶς τῆς ὀρκωσίας· α') εἴτε

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

7

155. Ἐκ τῶν κλητῆρων τῆς τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν περιφέρειας, εἰς τὴν ὁποίαν καθεδρεύει τὸ πολιτικὸν ἢ ποινικὸν δικαστήριον, ἐκλέγει πᾶν δικαστήριον εἰρηνοδικῶν, ἐμπροσδικῶν, πρωτοδικῶν, ἐφετῶν, πταισματοδικῶν, πλημμελειοδικῶν, κακούργιοδικῶν, καὶ τοῦ Ἀρ. Πάγου, τὸν ἀπαιτούμενον τῶν κλητῆρων ἀριθμὸν, οἵτινες δεύουσι νὰ κατεικησῶσιν αὐτῶς εἰς τὴν καθέδραν τῶν δικαστηρίων τούτων. Ὅργ. 157. 160.

156. Οἱ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐκλεγθέντες παρὰ τοῦ δικαστηρίου κλητῆρες ὀνομάζονται κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ δικαστηρίου τούτου. — Πᾶν δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποπέμπῃ πάλιν τοὺς κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου, καὶ νὰ παραλαμβάνῃ ἄλλους κατὰ τὸν προρρηθέντα τρόπον. Ὅργ. 160.

τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 21, 22 καὶ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖν ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ (β') ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πρωτοδικείου, προκαλουμένη ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως, μετὰ προηγουμένην ἀπολογίαν τοῦ κλητῆρος ἐνεκα οὐδενίποτε παραπτώματος ἐμφαίνοντος ἀμέλειαν, ἀνικανότητα ἢ διαγωγὴν ἐπωδότητε ἀσυμβίβαστον τῇ ὑπηρεσίᾳ, καὶ ἢ ἂν δὲν ἐπὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 164 τοῦ οργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἐριθμὸν βιβλία. — Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει δὲν ἐπιτρέπεται ὁ ἐκ νέου διορισμὸς τοῦ ἀπολυθέντος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ δύναται ὁ παύσεις νὰ διορισθῇ ἐκ νέου, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ἑτοῦς τοῦλάχιστον καὶ ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει αὐτοῦ τοῦ γνωμοδοτήσαντος ὑπὲρ τῆς παύσεως τοῦ πρωτοδικείου.

8. Οἱ διατελοῦντες ἔτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δικαστικοὶ κλητῆρες λογίζονται ὡς ἔχοντες τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, ἀλλ' ἀπολυόμενοι ὑπάγονται ὡς πρὸς τὸν ἐκ νέου διορισμὸν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου.

9. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κλητῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ἑκάστου Πρωτοδικείου, ἀρίζεται ὡς ἑξῆς: Ἀθηνῶν εἰς 200, Σέρου εἰς 75, Χαλκίδος εἰς 60, Λαμίας εἰς 55, Ναυπλίου εἰς 120, Τριπόλεως εἰς 150, Καλαμῶν εἰς 110, Κομπορισιῶν εἰς 70, Σπάρτης εἰς 110, Πάτρων εἰς 160, Ἠλείας εἰς 70, Μεσσηλογίου εἰς 100, Ζακύνθου εἰς 25, Λευκάδος εἰς 40, Κερκώρας εἰς 40, Κεφαλληνίας εἰς 60, Ἀργεῖς εἰς 20, Ἀρίας εἰς 55, Βόλου εἰς 55, Τριφυλίας καὶ Κερκερῶν εἰς 40 καὶ Καρδίτσας εἰς 55. — Ἐν τοῖς πρωτοδικείοις, ἐν αἷς εἶναι διορισμένοι κλητῆρες πλείτεροι τοῦ ἐριθμὸν διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀριθμοῦ αἱ κενοῦμεναι θέσεις δὲν πληροῦνται μέχρις οὗ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς περιορισθῇ εἰς τὸν ἐριθμὸν.

10. Διατεροῦνται ἐν ἰσχύϊ οἱ ἀπὸ 29 Ἰουνίου 1871 καὶ 31 Δεκεμβρίου 1890 ΓΜΑ' καὶ ΑΩΟΙ' νόμοι περὶ ἐμίσθων δικαστικῶν κλητῶν, ἐπὶ ὅσον δὲν προποσέονται διὰ τοῦ νόμου τούτου, καταργεῖται δὲ τὸ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1866 Β. διάταγμα περὶ ἐξετάσεως τῶν δικαστικῶν κλητῶν καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τούτον.

157. Ἡ κατοικία τῶν λοιπῶν κλητῆρων τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, οἵτινες δὲν εἶναι κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου, προσδιορίζεται παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις πάλιν μεταβάλλεται, ἂν ἄλλως πῶς δὲν διαταχθῇ παρὰ τῆς κυβερνήσεως. Ὅργ. 155.

158. Πᾶς κλητὴρ δικαστηρίου πρωτοδικῶν, ὅπου καὶ ἂν ᾔναι διορισμένος κατὰ τοὺς ὅρους τῶν προηγουμένων τριῶν ἄρθρων 155—157, καὶ εἰς ὅποιονδήποτε μέρος κατοικῇ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μετέρχεται τὰ ἔργα του καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τοῦ δικαστηρίου. — Μόνον αἱ ἀπὸ δικηγόρου εἰς δικηγόρον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κοινοποιήσεις γίνονται 1) διὰ τῶν κλητῆρων τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου.

1) ἀποκλειστικῶς

159. Πᾶσα πράξις γενομένη παρὰ κλητῆρος ἐκτὸς τῆς περιφέρειας τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ διατελεῖ, λογίζεται ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα, αὐτὸς δὲ καταδικάζεται εἰς ὅλας τὰς ζημίας καὶ ἐξόδα, καὶ εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον, καὶ, κατὰ τὰς περιστάσεις, παύεται πρὸς καιρὸν τῆς ὑπηρεσίας του. Πολ. 140. 201 ἔ. Ὅργ. 292 ἔ.

160. Οἱ κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου, οἵτινες θέλουσιν νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τὴν περιφέρειαν ἔχει μὲν τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν τοῦ εἰρηνοδικείου 1), ἂν καὶ δι' ἔργα τῆς ὑπηρεσίας, ὀφείλουν, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ, νὰ εἰδωποισθῶσι προηγουμένως τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, καὶ νὰ λάβωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ἄδειαν, ἔστις τότε μόνον δύναται νὰ τὴν ἀρνήσῃ, ὅταν ἐκ τούτου βλάπτεται ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπηρεσία. Ὅργ. 155. ἔ.

1) τοῦ τόπου τῆς κατοικίας των,

161. Ὅταν ἀρνῶνται ἢ βραδύνουν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἔργων αὐτῶν ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, ἐνεργοῦνται τὰ παρὰ τοῦ άρθρου 141 ὁρισμένα. — Ὡς ἀποχρῶν λόγος 1) θεωρεῖται καὶ ἡ συγγένεια κατὰ τὸ ἄρθρον 177. (1) Ὅργ. 97. 141. 279. Πολ. 50. Π. Ν. 480. 487. Ποιν. 65.

1) δικαιολόγημα

(1) Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 161 πρὸς τὸ 177 προκύπτει ὅτι δύναται μὲν

N. Κλητῆρ. μὴ ἐκτελέσας τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ περὶ ἐπιδόσεως παραγγελίαν, διότι ὁ παραγγέλλας διάδικος δὲν προκατέβαλεν αὐτῷ τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου, δὲν ὑποκείται εἰς τιμωρίαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ παρ' ἡμῶν χαρτοσήμου νόμου (ἀντιστοιχοῦντος εἰς τοῦ νῦν ἰσχύοντος νόμου ΑΧΚΕ' 32 ἄρθρον), καθ' ὃ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δικαστικούς ὑπαλλήλους, μὴ προκαταβλήντων τῶν τελῶν τοῦ χαρτοσήμου, νὰ μὴ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς τῶν δικῶν αἰτήσεις. Α. Π. 17 τοῦ 47.

162. Οἱ κλητῆρες ἐνεργοῦσι κατὰ τὰς δικαστικὰς διατάξεις ἰδίως δὲ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς πολ. καὶ ποιν. δικονομίας, τὰς ἐπιτετραμμένας εἰς αὐτοὺς κλήσεις, κοινοποιήσεις, καὶ ἐκτελέσεις, καὶ ὅλας τὰς παραγγελίας τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ τὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ἐσωτερικῆς εὐταξίας τοῦ δικαστηρίου διατάξεις τοῦ προέδρου· ἄλλως τιμωροῦνται μὲ ποινὴν πειθαρχικὴν, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις, ἔτι μείζονα. Ὅργ. 292. ἐ. Ποιν. 19.

163. Οἱ κλητῆρες ἐνεργοῦσιν αὐτοπροσώπως τὰς κοινοποιήσεις καὶ ἐκτελέσεις, ἐπὶ ποινῇ προσκαίρου παύσεως ἐνδὲς μέχρ' ἑξ μηνῶν, ἢ ἐπὶ πειθαρχικῇ προστίμῳ πενήτηντα μέχρι πάντων τακτικῶν δραχμῶν, ἐπιφυλαττομένων καὶ βαρυτέρων ποινῶν ἐν περιπτώσει πλαστογραφίας καὶ ἄλλων πλημμελημάτων καὶ κακούργημάτων. Ὅργ. 292 ἐ. Π. Ν. 247 ἐ.

164. Πᾶς κλητῆρ ἔχει εὐρετήριον καὶ βιβλίον ταμείου κατὰ τὰ εἰς τὸ ἄρθρον 150 ὁρισμένα. Ὅργ. 87. Πολ. 408, 3. ἐ.

165. Πᾶς κλητῆρ σημειώνει ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου, καὶ ἐφ' ἑκάστου ἀντιγράφου τῶν πρὸς κοινοποιήσιν ἐγγράφων, τὴν ποσότητα τῶν εἰς αὐτὸν ἀνηκόντων τελῶν καὶ δικαιωμάτων, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ 3 μέχρι 50 δραχμῶν, ἢ προσκαίρου παύσεως τὸ πολὺ ἐνδὲς μηνός. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς κλητῆρας τὰ ἄρθρα 144 καὶ 145. (1) Ὅργ. 235. 244. 246.

ὁ κλητῆρ νάποποιῇ τὴν ἐκτέλεσιν παραγγελίας περὶ ἐπιδόσεως, χορηγούμενης αὐτῷ ὑπὸ διαδίκου, συνδεομένου πρὸς αὐτὸν διὰ συγγενείας ἢ κληδεσίας μέχρι τοῦ τρίτου βαθμοῦ, ἢ τὴν ἐκτέλεσιν παραγγελίας περὶ ἐπιδόσεως ὑπὸ διαδίκου, συνδεομένου πρὸς αὐτὸν διὰ τοιαύτης συγγενείας ἢ κληδεσίας, ἢ ἂν συναινέσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοιαύτης παραγγελίας, ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα ἐπίδοσις εἶναι ἔγκυρος.

(1) Διὰ τοῦ Ν. τῆς 14 Αὐγούστου 1836 περὶ χαρτοσήμου καταρτίσθαι τῶν δικαστικῶν, συμβολαιογραφικῶν, δικαιοδικῶν καὶ ὑποθηκικῶν ἐκτιμήσεων καὶ πάντων τῶν ἄλλων δικαιωμάτων, ἅπερ ἐλαμβάνοντε τότε διὰ καταχωρίσεως, ἐγγράφας, ἐπικυρώσεως ἐγγράφων καὶ πράξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Συμβολαιογράφοι.

166. Συμβολαιογράφοι καλοῦνται οἱ δημόσιοι ἀξιωματικοί, εἴτινες διορίζονται. — 1. νὰ συντάττωσιν ἑλᾶς τὰς συμφωνίας καὶ ἄλλας ἰδιωτικὰς ἐηλώσεις θελήσεων, εἰς τὰς ὁποίας οἱ συμβαλλόμενοι δρεῖλουν ἢ θέλουν νὰ δώσουν κῦρος ἐπιτήμου ἐγγράφου, νὰ ἐκδίδωσιν ἀντίγραφα καὶ ἐκτελέσεως ἐπιδεκτικὰ ἀπογρᾶφα αὐτῶν, καὶ νὰ βεβαιόνουν τὴν χρονολογίαν τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. — 2. νὰ ἐνεργῶσιν ἄλλας νομικὰς πράξεις, ἐπιτετραμμένας εἰς αὐτοὺς παρὰ τῶν νόμων. Πολ. 93. 413 ἔ. 1065 ἔ. 1071 ἔ. 1081. 1086. 1092.

167. Ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' ἐκάστῳ δικαστηρίῳ διορισθησέων συμβολαιογράφων, καὶ ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος καθέδρα 1) ἐκάστου αὐτῶν, προσδιορίζεται παρὰ τῆς κυβερνήσεως, κατὰ γνωμοδότησιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου 2), καὶ κοινοποιεῖται διὰ τῆς ἐφημερίδος 3). (1)

1) ἡ καθέδρα τῆς ὑπηρεσίας 2) τῶν πρωτοδικῶν

3) τῆς κυβερνήσεως

168. Ἐντὸς τῆς περιφερείας ἐκάστου εἰρηνοδικοῦ καθεδρεύει τοῦλάχιστον εἰς συμβολαιογράφος. (2) Εἰς ὅσα εἰρηνοδικεῖα δὲν διορίσθῃ εἰσέτι συμβολαιογράφος, ὁ εἰρηνοδικὴς ἐκπληροῖ ἐν ταυτῇ τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου. (3) — Κατὰ τὴν περιπτώ-

σην τοῦ δημοσίου ταμείου ἢ διαφόρων ὑπαλλήλων καὶ δημοσίων ὑπηρεσιῶν (κλητήρων, συμβολαιογράφων κτλ.), εἰσήχθη τὸ πρῶτον παρ' ἡμῶν ὁ νόμος τοῦ χαρτοσήμου τὸν νόμον δὲ τοῦτον, πολλὰκις ἀλλεπαλλήλως ἐν πολλοῖς τροπολογηθέντα, ἀντικατέστησεν ἐν ἔτει 1887 ὁ κωδικοποιήσας τοὺς πρηνεστέρους νόμος ΑΧΚΕ', (ὑποστάς καὶ εὐτοὺς μεταβυθίσεις τινὰς διὰ μεταγενεστέρων νόμων), ὃν ζήτησον ἐν οἰκείᾳ θέσει.

(1-2) Διὰ τοῦ Δ. τῆς 5 Μαρτίου 1878 « περὶ κανονισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἑδρας τῶν συμβολαιογράφων τοῦ Κράτους » ὤρισθη ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἑδρα αὐτῶν κατὰ περιφέρειας εἰρηνοδικεῖων. Δι' ἄλλων διαταγμάτων ὤρισθη ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἑδρα τῶν συμβολαιογραφείων τῶν νέων ἑπαρχιῶν.

(3) Δ. 21 Μαρτίου 1836. Περὶ συμβολαιογράφων κτλ.

1. Ὃπου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ εἰς καὶ μόνος συμβολαιογράφος. ἐν περιπτώσει κωλύσεως ἢ ἐξαιρέσεως, ὁ εἰρηνοδικὴς θέλει ἀναπληροῖ αὐτόν.

2. Εἰς τὰ μέρη, ἐκεῖνα ὅπου οἱ εἰρηνοδικοὶ ἐκπληροῦσι καὶ τὰ τῶν συμ-

σιν ταύτην ὁ εἰρηνοδίκης ἔχει· ἔλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑπὲρ
χρεώσεις τακτικῶς συμβολαιογράφου· Ὁργ. 174, Πολ. 409.

169. Ὁ Βασιλεὺς διορίζει τοὺς συμβολαιογράφους κατὰ προση-
γυομένην γνωμοδότησιν τοῦ παρὰ τῇ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῶν
πρωτοδικῶν εἰσαγγελέως, καὶ κατὰ πρότασιν τῆς ἐπὶ τῆς ἐ-
καιοσύνης γραμματείας.

170. Συμβολαιογράφος δύναται νὰ διορισθῇ μόνον, ὅστις—
1) συνεπλήρωσε τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας του.— 2. ὑπεβλήθη εἰς
τὰς πρὸς τὸ μετέρχεσθαι τὸ ἔργον τοῦ συμβολαιογράφου ἀπαι-
τούμενας δημοσίας ἐξετάσεις (1).— 3. ἐγμυνάσθη τοῦλάχιστον
ἐν ἔτος παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ.— Κατὰ τὰς δυνάμει τοῦ
παρόντος νόμου γενησομένης πρώτας ἐκλογὰς δύναται νὰ γῇ
ἐξαίρεσις τῶν διατάξεων τούτων διὰ προλαβοῦσας ἐκδουλεύσας

171. Πῶς συμβολαιογράφος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ εἰς
ἐλθὼν τὴν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ εἰρηνοδικείου, ἐντὶς
τῆς ἐποίας καθεδρεύει, ἂν καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιφέρειας ἦτο

βολαιογράφων ἔργα, οἱ πάρεδροι, ἢ πᾶς ἄλλος, ὅστις δι' ἐλλείψιν τοῦτον
δύναται, κατὰ τὸ ἀπὸ 21 Ἰαν. (2 Φεβρουαρίου) 1835 Δ., νὰ προσκληθῇ εἰς
ἀναπλήρωσιν τῶν θέσων των, θέλουν ἐκπληροῖ τὰ χρεῖα τῶν εἰρηνοδικεῶν
(ὅταν αὐτοὶ ᾔναι ἀπόντες ἢ κωλύονται), τὸσον τ' ἀναπερήμενα εἰς τὸ εἰρη-
νοδικεῖον, ὅσον καὶ τ' ἀναπερήμενα εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον.

3. Ὅσῳκι αἱ εἰς τὰ προηγούμενα 2 ἄρθρα διαλαμβάνονται ἀναπληρο-
σεις γίνονται λόγῳ ἀσθενείας, τὰ καθαρὰ δικαιώματα διανεμονται ἐξ ἡμετέρας
μεταξὺ τοῦ ἀσθενούντος καὶ τοῦ ἐκπληροῦντος τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κατὰ τὰς λοι-
πὰς κωλύσεις ἢ νομίμους ἐξαίρεσεις, τὰ δικαιώματα ἀνήκουν ὁλόκληρα εἰς
τὸν ἀναπληροῦντα τὸν κωλυόμενον ἢ ἐξαίρουμένον.

4. Οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ πάρεδροι, οἱ προσωρινῶς ἀναπληροῦντες τῶν
συμβολαιογράφων, ἢ τοὺς προσωρινῶς ἐκπληροῦντας ἔργα τούτων, ἀπαλλάσσου-
νται τῆς καταθέσεως τῆς ἐγγυήσεως, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 174
§ 1. τοῦ δικ. ὁργανισμοῦ, τὰ δὲ καταγινωσκόμενα τυχόν εἰς αὐτοὺς προ-
στίμα, ἀποζημιώσεις, καὶ ἕτερα λαμβάνονται ἐκ τῆς περιουσίας των, ἐκ τῶν
μοζομένων εἰς ταῦτα τῶν γενικῶν περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων διατάξεων
τῆς δικονομίας.

Ν. 24 Ἰουλίου 1843. — Οἱ εἰρηνοδίκαι θέλουν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκπληροῦν-
σιν ἔργα συμβολαιογράφου, καὶ ὅταν ἐντὸς τῆς περιφέρειας των ὑπάρχουσιν
εἰδικοὶ συμβολαιογράφοι, μὴ διωρισμένοι ὅμως ἐν αὐτῇ τῇ καθέκῃ των.

(1) Αἱ εἰδικὰ διὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἐξετάσεις κατεργάσθησαν καὶ
τοῦ νόμου Α' 271 τοῦ 1887, μεταρρυθμισαντος τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου Χ' 27
(1888 σελ. 14 ὑποσ.).

λον εἶναι διωριζόμενοι πλείότεροι.—Πᾶσα πράξις γινομένη ἐκτὸς τῆς περιφερείας ταύτης εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ εὔσα, καὶ ὁ παραβάτης 1) καταδικάζεται εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, ἢ εἰς πρόσκαιρον παῦσιν 14 ἡμερῶν μέχρις ἑξ μηνῶν. Πολ. 201 ε.

1) συμβολαιογράφος

N. Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἀρθροῦ 171 Ὁργ., καθ' ἣν ὁ συμβολαιογράφος μόνον ἐντὸς τῆς ὁρισμένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου περιφερείας δικαιοῦται νὰ ἐνεργῇ τὰ εἰς τὸ καθήκον αὐτοῦ ἀναγομένης πράξεις, πᾶσα δὲ ἐκτὸς τῆς τοιαύτης αὐτοῦ δικαιοδοσίας συντασσόμενη ὑπ' αὐτοῦ πράξις εἶναι ἄκυρος, ἔπεται διὰ αὐτῶν τῶν πράξεων αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι δημόσια ἔγγραφα, ἀπὸ ἀλλεῖποντος ἐν αὐτοῖς ἐνὸς τῶν συστατικῶν αὐτῶν στοιχείων, ὅπερ ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρον 398 τῆς Πολ. Δικον., τοῦ νὰ συντάσσονται δηλονότι παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του καὶ κατὰ τὸν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 111 τοῦ 78.

172. Οἱ συμβολαιογράφοι ὀφείλουν νὰ συντάττουν πᾶν ἔγγραφον ἐπίσημον, ἀναγόμενον 1) εἰς τὰ καθήκοντά των, ἐποισσδήποτε καὶ ἂν ᾔνοι ὁ αἰτῶν. (1)—Εἰς μόνους τὰς παρὰ νόμους καὶ τὰς εἰς τὰ χρηστά ἤθη ἀντιβαίνεισας αἰτήσεις δύνανται καὶ ὀφείλουν νὰ ἀρνῶνται τὴν συνδρομὴν των· ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρέπει νὰ εἰδοποιῶσι παραχρῆμα τὸν ὑπερδίδιον εἰσαγγελέα.—Ἐκτὸς τῆς περιστάσεως ταύτης, ἐὰν ἀρνήθωσιν ἢ βραδύνωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, ἐφαρμόζονται τὰ εἰς τὸ ἀρθρον 141 ὁρισμένα. Πολ. 56. 1001. Π. Ν. 480. Ποιν. 65. Ὁργ. 161. 279. 292 ε.

1) νὰ ἐνεργῶσι πᾶσαν ἐπίσημον πρᾶξιν ἀναγομένην

173. Οἱ συμβολαιογράφοι χρεωττοῦν, ἐκπληροῦντες τὰ καθήκοντά των, νὰ πληροφορῶνται ἐντελῶς περὶ τῆς θελήσεως τῶν συμβαλλομένων, (2) νὰ βεβαιῶνται κατὰ τὸ θέον, ἂν εὗροι γνωρίζωσιν ἀποχρώντως τὴν ἔκτασιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν

(1) Ἴδε καὶ ἀρθρ. 46 νόμου ΔΧΚΕ' περὶ τοῦ χρέους τῶν συμβολαιογράφων νὰ στέλλωσι κατὰ μῆνα τοῖς οἰκον. ἐφόροις σημειώσιν τῶν συναρτησῶν εἰσῆς θανάτου δωρεῶν κτλ.

(2) Τὸ ἀρθρ. 173. μὴ ὀρίζον εἰδικῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ συμβολαιογράφος προκειμένου περὶ ἀνθρώπων ἐστατημένων τῆς ἀκοῆς, πρέπει νὰ πληροφορεῖται περὶ τῆς θελήσεως των, καταλιμπάνει προδύλως εἰς αὐτὸν τὸν συμβολαιογράφον τὴν ἐλευθερίαν νὰ μετέλθῃ ὅτι μὲσον ἤθελε νομίσει εὐλογον εἰς τοῦτο. Ὅθεν δύναται ἀλλὰ δὲν ὀφείλει νὰ παραλάβῃ πρὸς τοῦτο διαμαρτυρίαν.

ἑποίων ἀναδέχονται ὑποχρεώσεων, νὰ τοὺς διδάσκωσι, χρεῖας τοχούσης, περὶ αὐτῶν, νὰ συντάττωσι τὰ ἐγγράφα εὐσυνειδήτως καὶ ἀπροσωπολήπτως, καὶ ἐν γένει νὰ ἀσφαλίζωσι κατὰ πάντα τρόπον τὰ συμφέροντα τῶν συμβαλλομένων.

174. Πᾶς συμβολαιογράφος, πρὶν ἀναλάβῃ τὰ ἔργα του, καὶ ὀρκισθῇ τὸν ὅρκον τῆς ὑπηρεσίας, δεῖλται:—1. νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, καὶ νὰ ἀποδείξῃ δι' ἐπιστήμου ἀποδεικτικῶς τὴν ἐν τῇ γενεομένην παρακατάθεσιν αὐτῆς: (1)—2. νὰ παραδώσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν καὶ τοῦ εἰρηγοδικείου, εἰς τῶν ἑποίων τὴν περιφέρειαν καθεδρεύει, τὴν ὑπογραφὴν καὶ μονογραφὴν του.—Ὁ παραβαίνων ταῦτα συμβολαιογράφος καταδικάζεται πειθαρχικῶς εἰς χρηματικὴν ποινὴν εἰκοσι μέτρων κοσίων δραχμῶν, καὶ, ἂν ἐξ ἡμέρας μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ δι' ἐξελήρωσεν εἰσέτι τὰ διατεταγμένα, παύεται τῆς ὑπηρεσίας.³ Ὁργ. 175.

175. Τὰ εἰς συμβολαιογράφον τινα κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων του ἐπιβληθέντα πρόστιμα, ἀποζημιώσεις, καὶ ἑξῆς ἀφαιροῦνται ἐκ τῆς εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαληφθείσης ἐγγυήσεως.— Ἄν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξαντληθῇ τὸ ἔλκον ἢ μέρος τῆς ἐγγυήσεως, παύεται προσωρινῶς τῶν ἔργων του, μέχρι οὗ δώσῃ νέαν ἐγγύησιν, ἢ συμπληρώσῃ τὸ ἔλκον.— Ἄν παρέλθωσιν ἐξ ἡμέρας χωρὶς νὰ γενῇ συμπλήρωσις, ἢ νὰ δοθῇ νέα ἐγγύησις, ἢ θέσις θεωρεῖται ὡς κενή, καὶ ἀναπληρωτὴν παραυθὺς δι' ἄλλου (2) Ὁργ. 174.

176. Δι' ἐπιμελείας τοῦ εἰσαγγελέως τὸ ποσὸν τῆς ἐγγυήσεως

(1) Ὁρα καὶ τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 168 Ὁργ.

(2) Δηλ. 9 Φεβρ. 1835. Περί ἐγγυοδοσίας τῶν συμβολαιογράφων.

1. Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 174 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων νόμου ἐγγυοδοσία, καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 175 τοῦ αὐτοῦ νόμου συμπλήρωσις ἢ ἀντικατάστασις τῆς ἐν μέρει ἢ κατὰ τὸ ἔλκον ἐξαντληθείσης ἐγγυήσεως δύναται κατ' αἴτησιν τοῦ ἐγγυοδότη, νὰ γενῇ — 1. διὰ μετρητῶν — 2. δι' ἐνεχυρῶν — 3. δι' ἱκανῶν ἀκινήτων κτημάτων διδομένων εἰς ὑποθήκην περὶ τοῦ ἐγγυοδότη αὐτοῦ ἢ περὶ ἐγγυητοῦ.

2. Τὸ αὐτὸ προταμβύζεται καὶ εἰς τοὺς εἰρηγοδικὰς, ὅταν αὐτοί, ὡς ἐκπληροῦντες ἔργα συμβολαιογράφου, ὑπὸκινῶνται εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς συμβολαιογράφους ὑποχρεῶσιν τῆς ἐγγυοδοσίας.

προσδιορίζεται κατὰ τὰς περιστάσεις παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν περιφέρειαν καθεδρεύουσιν οἱ συμβολαιογράφοι. — Ἡ ἐγγύησις δὲν εἶναι οὔτε κατωτέρα τῶν διακρίσεων οὔτε ἀνωτέρα τῶν πεντακροσίων δραχμῶν, διδεται δὲ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Πολ. 840 ε. Ὅργ. 174.

177. Οἱ συμβολαιογράφοι δὲν δύνανται νὰ συντάξωσιν ἐπίσημα ἔγγραφα, εἰς τὰ ὅποια εἶναι συμβαλλόμενοι αὐτοὶ οὔτοι, ἢ οἱ συγγενεῖς ἢ κηδεσταὶ αὐτῶν, κατὰ μὲν εὐθεὶαν γραμμὴν εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς, ἐκ πλαγίου δὲ μέχρι τοῦ τρίτου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου, ἢ εἰς τὰ ὅποια περιέχεται τι ὑπὲρ αὐτῶν ἢ τῶν εἰρημένων συγγενῶν τῶν. Ὅργ. 161, 179 ε.

178. Διὰ νὰ ἔχη κῦρος τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο, ἀπαιτεῖται νὰ γενῇ ἐνώπιον δύο συμβολαιογράφων, ἢ ἐνδὲς συμβολαιογράφου, συμπαραλαμβάνοντος δύο μάρτυρας. — Ἄν ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐκδώσῃ τὸ ἔγγραφον αὐτοπροσώπως, παύεται προσωρινῶς τῆς ὑπηρεσίας, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, τιμωρεῖται ὡς πλαστογράφος. Ὅργ. 179 ε. 292 ε. Π. Ν. 247 ε.

179. Οἱ δύο συμβολαιογράφοι δὲν δύνανται νὰ ᾔναι πρὸς ἀλλήλους συγγενεῖς ἐξ αἵματος ἢ ἐκ κηδεστίας ἐντὸς τῶν παρὰ τοῦ άρθρου 177 ἀπαγορευμένων βαθμῶν. — Οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ ᾔναι πολῖται Ἕλληνες, νὰ μὴ ἔχουν μῆτε μὲ τοὺς συμβαλλομένους μῆτε μὲ τὸν συμβολαιογράφον συγγένειαν ἐξ αἵματος ἢ ἐκ κηδεστίας κατὰ βαθμὸν ἀπαγορευόμενον παρὰ τοῦ άρθρου 177, νὰ μὴ ᾔναι ὑπηρετῶν ἢ γραμματεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ νὰ ἔμπορουν νὰ υπογράφωνται. Ὅργ. 178, 180, 185. Π. Ν. 253.

Ν. Αἱ ἰδιότητες, ἃς δεόν νὰ ἔχωσιν οἱ μάρτυρες κατὰ τὸ 179 ἄρθρον, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρονται ἐν τῷ συμβ. ὡς τεκμαίρονται, ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑπαρξὶς αὐτῶν. Α. Π. 126 τοῦ 47, 274 τοῦ 36, 232 τοῦ 34, 103 καὶ 134 τοῦ 81, ἀλλὰ τὸ τεκμήριον ἀνατρέπεται διὰ τῆς τοῦ ἐναντίου ἀποδείξεως. Α. Π. 274 τοῦ 36. ἀποφάσεις Ἐφ. Ἀθηνῶν 948 τοῦ 38, 41130 τοῦ 33. Ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀναφέρηται ἐν τῷ συμβολαίῳ ἡ ἀλλειψὶς τῆς συγγένειας τῶν μαρτύρων πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τοὺς συμβαλλομένους. Α. Π. 246 τοῦ 34. — Αἱ ἐκ τῆς παραδόσεως τοῦ άρθρου 179 ἀκυρότητες τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου, μὴ ἀφορῶσαι εἰς τὴν δημοτικὴν τάξιν, καλύπτονται διὰ τῆς συναίνεσεως. Α. Π. 270 τοῦ 37, —

Ἐὰν προσληφθῇ ὡς μάρτυς ἀλλοδαπός θεωρούμενος κοινῶς ὡς Ἕλληνα (ἡ κυρούται τὸ ἔγγραφο) (§ 7 Εισηγ. 2, 10. Νόμ. 1 καθ. 6, 23). Α. Π. 326 τοῦ 64.

180. Ἐὰν ἐν διετηρήθησαν τὰ εἰς τὰ τρία προηγούμενα άρθρα 177 — 179 διατεταγμένα, τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο εἶναι ἄκυρον.

181. Πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο θέλει φανερῶναι, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως — 1. τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ 1) — 2. τὸ ὄνομα, τὸ ἐπίθετον, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων — 3. τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸν τόπον, καὶ τὴν κατοικίαν, ὅπου συνετάχθη τὸ ἔγγραφο. — Ὁ παραβαίνων ταῦτα συμβολαιογράφος καταδικάζεται εἰς ποινὴν ἀρκούντων πέντε, ἢ πρόσκαιρον παῦσιν, καὶ, κατὰ τὰς περιστάσεις, καταδικάζεται ὡς πλαστογράφος. Ὁργ. 292 ἐπ. Π. Ν. 247 ἐ. 255.

1) τὸν τόπον ἐνθα ἐδρεύει.

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ άρθρου 181, ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο δέον νὰ σημειῖται τὸ ὄνομα καὶ ἐπίθετον τοῦ συμβολαιογράφου κτλ. ἔπειτα δεῖ καὶ ἡ συμβολαιογραφικὴ διαθήκη, ἄλλως ἀκυρομένη. Ὁρίζοντες δὲ τοῦ άρθρου 183, ὅτι τὰ συμβολ. ἔγγραφα ὑπογράφονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως ὑπὸ πάντων τῶν συμβαλλομένων, μαρτύρων, κτλ. ἔπειτα δεῖ καὶ ἡ διαθήκη, ἄλλως ἀκυρομένη. δὲν ἀρκεῖ ἐπομένως ἡ ἀπλὴ ὑπογραφή τοῦ συμβολαιογράφου κατωθὶ τῆς ἐκθέσεως. Α. Π. 73 τοῦ 76. Ὅθεν καὶ ὁ τόπος τῆς συντάξεως τῆς διαθήκης πρέπει νὰ συνάγεται ἐκ τῆς διαθήκης αὐτῆς. Α. Π. 324 τοῦ 64. Ὡσαύτως καὶ ὁ συντάξας αὐτὴν συμβολαιογράφος ἢ ἄλλος ἀναπληρῶν αὐτὸν νομίμως ὑπάλληλος, ἄλλως ἀκυροῦται. Α. Π. 216 τοῦ 32. Ἐπίσης κατὰ τὰς Α. Π. 34 τοῦ 41, 20 τοῦ 42, 63 τοῦ 67, 76 τοῦ 76, 338 τοῦ 80 πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο ἀναγκαῖον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως οὐ μόνον νὰ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐρισκῇ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἔγγραφου. ἢ δὲ παράλειψις θετέρας τῶν διατυπώσεων ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ. (Καθ' ἡμᾶς μόνον ἡ ὑπογραφή τοῦ συμβολαιογράφου ἀρκεῖ, διότι δι' αὐτῆς πληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου). Πρέπει δὲ κατὰ τὴν Α. Π. 338 τοῦ 80 νὰνεκτείνεται τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ συμβολαιογράφου διαγράμμις ἐν τῷ σώματι τοῦ ἔγγραφου, ἐν ᾧ ἐν τῇ ὑπογραφῇ ἀρκεῖ καὶ μόνον τὸ ἀρκτικὸν στοιχεῖον τοῦ κυρίου ὀνόματος. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ διορθώσεων ἢ προσθηκῶν ἐν τῷ περιθώρῳ, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ὅπως ἐκαστὴ προσθήκη καὶ διόρθωσις ὑπογράφεται χωριστὰ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων, μαρτύρων καὶ συμβολαιογράφων, ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ μοναδικὴ βεβαίωσις περὶ πολλῶν προσθηκῶν συγχρόνως γενοῦσα τὴν ὑπογραφήν αὐτῶν, ὅτε τοῦ νόμου ἀποσκοπούμενος ἀπλῶς εἰς τὴν καταχώρισιν αὐτῶν κατὰ τὸν τρόπον ἀποκλείοντα πάσαν περὶ ὑποβολῆς αὐτῶν πειρασμολογίαν, ὁπόσοιαν. Α. Π. 100 τοῦ 74. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρ-

των 1, 2 καὶ 3 τοῦ ΡΝ' ἀπὸ 20 Ἰαν. 1868 νέμευ περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς ἑλλην. Νομοθεσίας προκύπτει, ὅτι ὁ περὶ συμβολαιογράφων νόμος τῆς Ἑπτανήσου κατηργήθη καὶ ἀντ' αὐτοῦ εἰσάχθησαν καὶ αὐτοὶ αἱ τριπλαῖαι διατάξεις τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων, καὶ μόνον ἡ ἰσχὺς τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος τοῦ Καποδιστριαίου δὲν ἐπιτετάθη εἰς τὰς Ἰωνεὺς νήσους. ἐν αἷς διαταραχαῖς προσωρινῶς τὸ κύρος αὐτῶν αἱ περὶ διαθηκῶν διατάξεις τοῦ Ἰονίου ἀπαιτοῦ Κώδικος. Ὅθεν καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἑπτανήσῳ συντάξιν τῶν δημοσίων διαθηκῶν δεόν νὰ διαφυλάσσονται αἱ διατάξεις τοῦ 181 ἁρθροῦ τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. καθ' ὃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο, καὶ ὁπομένως ἡ δημοσία διαθήκη, δεόν νὰ ἀναγένη πρὸς τὰς ἄλλας καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ συμβολαιογράφου. δηλαδὴ τὸν τόπον ἐνθα ἔμευε. Α. Π. 144 τοῦ 73. — Ὁ ἀρ. 2 τοῦ 181 ἁρθροῦ δέειται μὲν, ὅτι πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον δεόν νὰ ἀναγένη καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν συμβαλλομένων, ἀλλ' ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν συνάγεται ἀναγκαιῶς ἡ ἀκύρωσις τοῦ ἔγγραφου, καὶ ἔτιαν παραλείπει τὴν μνείαν μὴ βεβαιωμένου ἐπαγγέλματος, ἐνθαὶς ἄλλως εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ταῦτάς τοῦ συμβαλλομένου. ἐπεὶ κυρίως προτίθεται ἡ ὅλη τοῦ ἁρθροῦ ταύτου διάταξις. Α. Π. 14 τοῦ 47. διορίζοντι Α. Π. 218 τοῦ 53. καθ' ἣν ἐπέρχεται ἀκύρωσις.

Κατὰ τὴν Α. Π. ἀποφ. 75 τοῦ 49 ἀναφέροντος τοῦ συμβ. ἔγγραφου. ὅτι τὸ ἔγγραφο συντάχθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐνεργούντος τὰ κληθέντα ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ ἀναγκαιῶς ἔχοντος αὐτοὶ τὴν κατοικίαν του, ἐκπληροῦται ἡ περὶ τῆς μνείας τοῦ τόπου ἐν τῷ συμβολ. ἔγγραφῳ διάταξις τοῦ νόμου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. 44 τοῦ 42 ἡ σημείωσις, ὅτι τὸ συμβόλαιον ἔγνετο ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ εἰρηνοδίκου Σκοπέλου δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἑλλειψίν τῆς ἐπιτῆς σημειώσεως τοῦ τόπου, καθότι τὸ πρὸς τοῦτο δεόν νὰ ὀρίσθῃται ἀκριβῶς ἐν τῷ ἔγγραφῳ, μὴ συναγόμενον ἐξ εἰκασίας.

Ἡ τῆς ἡμερομηνίας ἑλλειψὶς καθίστησιν ἄκυρον τὸ συμβόλαιον. Α. Π. 176 τοῦ 50. — Κατὰ τὴν Α. Π. 88 τοῦ 47 διὰ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ σημειώσεως, ὅτι εἰς ἐν τῶν μαρτύρων παρεπεσημένῳ ἐν Ἀθήναις, δὲν ἐκπληροῦται ἡ διάτ. τοῦ 181 ἁρθροῦ, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ σημείωσις οὐχὶ τῆς προσκαίρου διαμονῆς ἀλλὰ τῆς κατοικίας. Ἐκ τούτωντι κατὰ τὴν Α. Π. 29 τοῦ 63 ἡ ἀξιολογία τῆς κατοικίας τοῦ ἁρθροῦ 181 συνίσταται εἰς τὴν ἐν καιρῷ τῆς συντ. τοῦ συμβολαίου κατοικίαν, οὐχὶ δὲ τὴν μόνιμον κατοικίαν τοῦ μάρτυρος καὶ κατὰ τὰς Α. Π. 163 τοῦ 47 καὶ 251 τοῦ 50 ἀξιούντος τοῦ 181 ἁρθροῦ νὰ σημειοῦται ἡ κατοικία τῶν συμβαλλομένων, οὐδὲως ἔπεται, ὅτι ἡ λέξις κατοικία δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλων ταύτοσημάντων λέξεων, ὀρίζουσιν ἀκριβῶς τὸ πρόσωπον τοῦ συμβαλλομένου λ. χ. ὅτι ὁ συμβαλλόμενος προέρχεται ἐκ Μεσσηνίου ἢ εἶναι ἐξ Αἰγίου. Ἀλλὰ διαφεύγει τὸν ἑλαττον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐφημερία ἂν ἡ ἐν τῷ συμβολαίῳ σημείωσις τῆς διαμονῆς τῶν μαρτύρων ἰσοδυναμῇ πρὸς τὴν λέξιν κατοικία, ἀνήκευσα εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια. Α. Π. 78 τοῦ 47, 76 τοῦ 49. — Οὗτοι τοῦ ἁρθρ. 181 οὕτως ἄλλου τινὸς προσδιορίζοντος τὸ μέρος τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου, ἐν ᾧ δεόν νὰ μνημονεύεται ἡ κατοικία τῶν συμβαλλομένων, εἶναι ἀδιάφορον τὸ μέρος. Α. Π. 80 τοῦ 60. — Ἡ μονογραφὴ ἢ μὴ, πλῆρης καὶ ἀκέραια ὁποτρὰς τοῦ δνόματος τοῦ συμβολαιογράφου καθίστησιν ἄκυρον τὸ συμβόλαιον. Α. Π. 85 τοῦ 46, 169 τοῦ 54. — Οὐδαμῶς διατάσσεται ὁ νόμος ἐπὶ ποινῇ

ἀκυρότητας νὰ συντάσσωνται ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου αἱ μεταξὺ ζώντων συμφωνίαι ἐν μιᾷ ὑφῇ συναπτῶς καὶ ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀνευ τινὸς διακοπῆς τοῦ συμβολαίου καὶ ἐξακολουθήσεως αὐτοῦ εἰς ἄλλην ἡμέραν. Α. Π. 296 τοῦ 60.— Σημειωτέον ὅτι ἡ παραίτησις τοῦ δικαιώματος τῆς προσηγορίας ἐπὶ ἀκυρότητι τοῦ συμβολαίου, ὡς μὴ σημειοῦντος τὸ ἐπάγγελμα τῶν συμβαλλομένων, δὲν ἔχει ἀποτελέσματα. Α. Π. 16 τοῦ 88.

182. Ὅταν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν συμβαλλομένων δὲν ᾔναι· ἀπ' εὐθείας γνωστὰ εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὑποχρεῖται, ἐπὶ πειθαρχικῷ προστίμῳ τὸ πολὺ πεντήκοντα δραχμῶν, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὠρισμένη ποινῇ, νὰ προσλάβῃ δύο μάρτυρας ἑκατέρωθεν, διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ταυτότητος τῶν προσώπων.— Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν σημειοῦται εἰς τὸ ἔγγραφον τὸ ὄνομα, τὸ ἐπίθετον, καὶ ἡ κατοικία τῶν δύο τούτων ἐπὶ τῇ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὠρισμένη ποινῇ. Ὁργ. 292 ἔ. Π. Ν. 253.

183. Ὅταν οἱ συμβαλλόμενοι δὲν ἐμφανίζονται αὐτοπροσώπως, ἀλλὰ διὰ πληρεξουσίου, ἐπιδεικνύει αὐτοὺς τὰ ἐπιτροπικά εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις, ἐπὶ πειθαρχικῷ προστίμῳ πεντήκοντα δραχμῶν, τὰ παραρτᾷ εἰς τὸ συνταχθὲν ἔγγραφον. Ὁργ. 292 ἔ.

184. Πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, κυρίως δὲ πᾶσα διαθήκη, συντασσομένη παρὰ συμβολαιογράφου, γράφεται χωριστὰ εἰς ἓν ἢ πλείοτερα φύλλα, καὶ μετὰ τὴν σύνταξιν ἀναγινώσκεται εἰς τοὺς συμβαλλομένους μεγαλοφώνως καὶ εὐκρινῶς καὶ ἐπὶ τέλους τοῦ ἔγγραφου γίνεται μνεῖα τῆς ἀναγνώσεως ταῦτα δὲ πάντα ἐπὶ πειθαρχικῷ προστίμῳ πεντήκοντα δραχμῶν. Ὁργ. 292 ἔ.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 184, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν περὶ παρακλήσεως τοῦ διαθέτου καὶ τῶν μαρτύρων εἰς παρούσιν πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης διατάξιν τοῦ άρθρου 6 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, συνάγεται, ὅτι αἱ ἐν τῷ ψηφίσματι τούτῳ ὀριζόμεναι συνέπειαι ἐν περιπτώσει παραλείψεως τῆς τοῦ άρθρου 6 διατυπώσεως ὑφίστανται ἀκέραιαι καὶ μετὰ τὸν νόμον περὶ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. Α. Π. 81 τοῦ 78.— Ἡ μὴ ἀνάγνωσις τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου μετὰ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ παραλείψις τῆς περὶ τῆς ἀναγνώσεως μνεῖας δὲν ἀναγράφεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Τούτων ἐκ τῆς ἀνάγνωσις τῆς δικαστικῆς ἐκθέσεως, ὅποια καὶ ἡ περὶ κατακυρώσεως ἀναγράφεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. 92 τοῦ 86.

185. Τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα ὑπογράφονται, ἐπὶ ποινῇ

ἀκυρώσεως καὶ ἐπὶ ποινῇ πειθαρχικῇ τοῦ παραβάτου συμβολαιογράφου, παρὰ πάντων τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ἢ, ὅταν οἱ συμβαλλόμενοι καὶ οἱ μάρτυρες δὲν εὐνάνται ἢ δὲν θέλουν νὰ υπογράψουν, προστίθεται εἰς τὸ τέλος ἡ περὶ τούτου ὁμολογία τῶν ἰδίων. — Παρεκτὸς τούτου ὁ συμβολαιογράφος υπογράφεται εἰς τὸ τέλος ἐκάστης σελίδος 1). Ὅργ. 189.

1) ὁφείλει νὰ μονογραφήσῃ ἐκαστον φύλλον.

Ν. Τοῦ συμβολαιογράφου οἶκεθὲν μνημονεύοντες ἐν τῷ ἔγγραφῳ, ὅτι ὁ συμβαλλόμενος δὲν ὑπέγραψεν ὡς ἀγράμματος, τὸ ἔγγραφο εἶναι ἀκυρον. ἀπὸ τοῦ άρθρου 185 ἀπαιτοῦντος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ τὴν υπογραφὴν τῶν συμβαλλομένων ἢ τὴν βεβίωσιν τῆς ὁμολογίας αὐτῶν, ὅτι ἀδυνατοῦσιν υπογράψαι. Ἀντίκειται ἀποφ. Ἐφετιοῦ Ναυπλίας 414 τοῦ 43, καθ' ἣν εἰκάζεται ἡ ὁμολογία ἐκ τῆς βεβίωσεως τοῦ συμβολαιογράφου. — Ἡ ἀντιπλήρης υπογραφὴ τοῦ συμβολαιογράφου μονογραφὴ ἢ μὴ πλήρης υπογραφὴ αὐτοῦ καθίσταται τὸ συμβέβαιον ἀκυρον. Α. Π. 83 τοῦ 46, 169 τοῦ 54. ἄλλ. ἡ σύντησις τοῦ κυρίου δυνάματος τοῦ συμβολαιογράφου ἢ σημείωσις τοῦ ἀρκτικοῦ μόνου στοιχείου αὐτοῦ ἐν τῇ υπογραφῇ δὲν φέρει ἀκυρότητα. Α. Π. 338 τοῦ 80. Ἡ δὲ ἑλλειψίς τῆς ἐν τοῖς συμβεβαίοις ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ μονογραφῆς μὴ διαταττομένη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δὲν καθίσταται τὸ συμβέβαιον ἀκυρον. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθ. 14082 τοῦ 56.

186. Τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα γράφονται κατὰ συνέχειαν, εὐκρινῶς, χωρὶς παρεισγραφάς, συγκοπάς, χάσματα, ἢ διαστήματα, καὶ ὅλαι αἱ ἐνδιαλαμβανόμεναι ποσότητες, χρονολογίαι, καὶ ἄλλοι ἀριθμοὶ γράφονται ὀλοκλήρως μὲ ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα. — Αἱ παρεισγραφαὶ θεωροῦνται ὡς μὴ εὔσαι· ἂν δὲ ἀφορῶσιν οὐσιώδῃ μέρει τοῦ συναλλάγματος, ἢ τῆς θελήσεως τῶν συμβαλλομένων, ὅλη ἢ πρᾶξις θεωρεῖται ὡς ἀκυρὴ καὶ μὴ εὔσα.

187. Τὰ ξύσματα καὶ αἱ ὅλως ἀκατάληπτοι διαγραφαὶ ἀπαγορεύονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τοῦ ὅλου ἔγγραφου. — Πᾶσα ἀναγκαιὰ διαγραφὴ μιᾶς ἢ πλείοτέρων λέξεων γίνεται εἰς τρόπον, ὥστε αἱ διαγεγραμμέναι λέξεις νὰ φαίνωνται εὐκρινῶς· συγχρόνως δὲ ὁ ἀριθμὸς των σημειῖται εἰς τὸ περιθώριον, καὶ ἡ σημείωσις αὕτη βεβαιεῖται ῥητῶς· ταῦτα δὲ πάντα ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ τοῦ παραβάτου συμβολαιογράφου. Ὅργ. 202 εἰ.

188. Αἱ προσθήκαι, μεταβολαί, καὶ διορθώσεις γίνονται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως, μόνον εἰς τὸ περιθώριον, ἢ, ὅταν τὸ μέ-

γεθος τούτων δὲν τὸ ἐπιτρέπη, εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως.
Κατ' ἀμφοτέρως δὲ τὰς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ῥητὴ βεβαίωσις. — Τὰ μετόστιχα, ἢ ἄλλαι προσθήκαι ἢ μεταβολαί, γίνονται εἰς τὸ ἔγγραφο, θεωροῦνται ὡς ἄκυροι καὶ μὴ οὐσαι. Ἐκτὸς τῆς ἀκυρώσεως, τιμωρεῖται ὁ παραβάτης καὶ μὴ πείσθαι πρὸς τὸν νόμον. Ὁργ. 292 ε.

189. Ἡ εἰς ἀμφοτέρω τὰ προηγούμενα ἄρθρα διαλαμβανόμενῃ βεβαίωσις τῶν εἰς τὸ περιθώριον σημειώσεων καὶ τοῦ ὑστερογράφου 1), καθὼς καὶ ὅλον τὸ ἔγγραφο, ὑπογράφεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ συντάσσοντος συμβολαιογράφου, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἁρθρου 185.

1) τῶν ὑστερογράφων,

190. Ἄκυρον καὶ μὴ ὑπογεγραμμένον παρὰ τῶν συμβαλλομένων ἔγγραφο δὲν ἔχει νόμιμα ἀποτελέσματα. Ὅταν δὲ φέρῃ τὴν ὑπογραφήν ὅλων τῶν συμβαλλομένων, θεωρεῖται μὲν ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ἔχον πλήρως τὸ κύρος, λογίζεται δὲ ἄκυρον μόνον καθὼς συμβολαιογραφικόν, ἐπιφυλαττομένων ἐν τούτῳ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 296 κατὰ τοῦ παραβάτου συμβολαιογράφου ὠρισμένων. Πολ. 402.

191. Πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφο, ἐκδοθὲν κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, παρέχει πλήρη πίστιν ἐν δικαστηρίῳ περὶ ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένων, καὶ ἐκτελεῖται καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν, ἂν φέρῃ τοὺς πρὸς ἐκτέλεσιν ἀπαιτούμενους τύπους. — Τότε μόνον ἀναβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις, καὶ τὸ ἔγγραφο παύει τοῦ νὰ παρέχῃ πίστιν, ἔταν κατηγορηθῇ ὡς πλαστόν, ἢ ὡς νεοθευμένον, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον παρὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας ὠρισμένα. Πολ. 385. 398. 400. 403. 455.

N. Οὔτε ὁ Ὁργ. τῶν Δικαστ. οὔτε ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος δρῶν. διὰ τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, τὰ ἄλλως κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἐκδοθέντα, εἰσὶν ἄκυρα, μὴ συνταχθέντα ἐπὶ τοῦ ἀρμοδίου σφραγιστοῦ χαρτοῦ ἐπομένως εἰσὶν ἔγκυρα· ποινὴ δὲ μόνον προστίμου ἴση πρὸς τὸ δεκαπλοῦν τοῦ τέλους (ἐκτὸς τῆς ἀποδόσεως τοῦ τέλους αὐτοῦ) ἐπιβάλλεται ἐν τοιαύτῃ περίπτωσηί εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ιδιωτοῦ ἡ μόνον τὴν καθ' αὐτὸ τιμὴν, οὐχὶ δὲ τὸ δεκαπλοῦν πρόστιμον (ἄρθρον 46 τοῦ παλαιοῦ περὶ Χαρτ. Νόμου ἀντιστοιχοῦν εἰς τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' τὸ 30 ἄρθρον). Α. Π. ποιν. ἀπ. 3 τοῦ 69.

192. Πᾶς συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ φυλάττῃ παρ' ἑαυτοῦ, ἐπὶ ποινῇ προσκαίρου παύσεως καὶ πειθαρχικοῦ προστίμου, τὰ πρωτότυπα τῶν ἐγγράφων, ὅσα αὐτὸς συνέταξεν ἢ παρέλαβε πρὸς φύλαξιν. — Ἐξαίρεσις τότε μόνον γίνεται, ὅταν συγχωρηθῇ παρὰ ῥητῆς τοῦ νόμου διατάξεως, ἢ διετάχθῃ παρὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως. — Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τῆς ἐξαίρεσεως τὴν περίπτωσιν, πρὶν παραδοθῇ τὸ πρωτότυπον, γίνεται κατὰ γράμμα ἀντίγραφον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, ὑπογραφόμενον παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ἐπικυρούμενον παρὰ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τοῦ ἐποικοῦ τὴν περιφέρειαν καθεδρεύει ὁ συμβολαιογράφος, ἰσχύει ὡς πρωτότυπον, καὶ ὡς τοιοῦτο φυλάττεται, μέχρις οὗ ἀποδοθῇ τὸ πρωτότυπον. Ὁργ. 292 ἐ. Πολ. 426. 430, 4.

193. Τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ διδῇ ἀντίγραφα καὶ ἀπόγραφα 1) ἐγγράφων συμβολαιογραφικῶν καὶ ἄλλων, ἅτινα παρακατετέθησαν ὡς πρωτότυπα παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ, ἀνήκει μόνον εἰς τὸν διακατέχοντα τὰ πρωτότυπα συμβολαιογράφον. — Ἀπαγορεύεται εἰς αὐτοὺς νὰ δίδωσιν ἄνευ ῥητῆς διαταγῆς τοῦ προέδρου τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἀντίγραφα εἰς ἄλλους παρὰ τοὺς συμβαλλομένους, τοὺς κληρονόμους αὐτῶν, ἢ ἄλλους ἔχοντας συμφέρον, ἢ νὰ κοινοποιῶσι πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐν τῇ ἐγγράφῳ περιεχόμενα. — Ταῦτα εἰ πάντα ἐπὶ ποινῇ ἀποδόσεως τῆς ζημίας, πειθαρχικοῦ προστίμου, ἢ προσκαίρου παύσεως τοῦ παραδᾶντος συμβολαιογράφου, καὶ ἐπὶ ποινῇ ἐτι μείζονι ἐν παραδᾶσει τῶν διὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου διατεταγμένων. Π. Ν. 447. 452. Ὁργ. 291 ἐ. Πολ. 424 ἐ.

1) ἐκτελεστὰ ἀπόγραφα

194. Τῶν διαθηκῶν οὔτε ἀντίγραφον ἢ ἀπόγραφον δύναται νὰ δοθῇ, οὔτε τὸ περιεχόμενον νὰ κοινοποιηθῇ, ζῶντος τοῦ διαθέτου, εἰς ἄλλον παρ' αὐτόν, ἐπὶ τῇ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισμένῃ ποινῇ. Ὁργ. 211. 292 ἐ.

195. Ἀποβιώσαντος τοῦ διαθέτου, ὀφείλει ὁ συμβολαιογράφος, ἅμα λάβῃ γνῶσιν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς διαθήκης εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν

πρωτοδικῶν, ὅστις δημοσιεύει τὸ περιεχόμενον αὐτῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας.—Ἡ παραμείλησις τῆς γνῶστοποίησης τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν.

196. Παντὸς εἰς χεῖρας συμβολαιογράφου τινὸς εὗρισκόμενου πρωτοτύπου ἐγγράφου ἢ ἄλλου ἔχοντος πρωτοτύπου κύρος, δίδεται, ἐπὶ ποινῇ προσκαίρου παύσεως ἢ πειθαρχικοῦ προστίμου, ἐν καὶ μόνον ἐκτελέσεως ἐπιδεκτικὸν ἀπόγραφον εἰς ἕκαστον τῶν ἐχόντων συμφέρον, καί, παραδιδόμενου τοῦ ἐγγράφου, σημειοῦται ἕκαστοτε ἐπὶ τοῦ πρωτοτύπου, ὅτι ἔγινεν ἡ παράδοσις. Πάθ. 1058. Ὁργ. 292 ε.

197. Μόνον κατὰ ῥητὴν ἄδειαν τοῦ προέδρου τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν (1) δύναται νὰ δοθῇ δευτέρον ἐκτελέσεως ἐπιδεκτικὸν ἀπόγραφον εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτόν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ διαταγὴ παραρτᾶται εἰς τὸ πρωτότυπον ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ. Ὁργ. 292 ε.

198. Τὰ ἐκτελέσεως ἐπιδεκτικὰ ἀπόγραφα ἐνδίδονται καθὼς αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις κατὰ τοὺς ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ ὁρισμένους τύπους.—Τῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος νόμου γενομένων συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων δὲν θίγει, δοθέν ἐπὶ ποινῇ πειθαρχικοῦ προστίμου ἢ προσκαίρου παύσεως, κανὴν ἐκτελέσεως ἐπιδεκτικὸν ἀπόγραφον ἐπιφέρειν τὰ ἀποτελέσματα τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 191 ὁρισμένα. Πάθ. 857. Ὁργ. 292 ε.

199. Πᾶν ἀντίγραφον ἢ ἐκτελέσεως ἐπιδεκτικὸν ἀπόγραφον παρὰ συμβολαιογράφου ἐκδιδόμενον, πρέπει, ἐπὶ ποινῇ πειθαρχικοῦ προστίμου, — 1) νὰ ἐπικυρωθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 88 παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, καὶ — 2) νὰ σφραγίσθῃ μὲ τὴν συμβολαιογραφικὴν σφραγίδα.—Πρὸς τοῦτο πᾶς συμβολαιογράφος κρατεῖ ἰδιαίτεράν σφραγίδα φέρουσαν περιγεγραμ-

(1) Τοῦ ἄρθρου 197 ὁρίζοντος ὅτι ὁ Πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν καὶ αὐτὸς ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται διατάξαι τὴν ἐκδοσιν ἀπογράφου, ἐπαταῖ κατ' ἀνάλογίαν, ὅτι καὶ τὴν ἐκδοσιν ἀπογράφου ἀποφάσεως Ἐφετείου δύναται διατάξαι ὁ πρόεδρος τῶν Ἐφετών (καὶ οὐχὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς) ἢ καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετών, εἰς αὐτὸν παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν ὁ πρόεδρος (Πάθ. Δικ. ἄρθ. 633). Τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἄρθ. 634 τῆς Πάθ. Δικ., καθ' ὃ ἐπὶ δυσχερεῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκτελεστικῶν ἐγγράφων ὁ πρόεδρος λύει τὴν διαφερὰν μεταξὺ εἰωνόησιν.

μένα τὸ ὄνομα καὶ τὸ παρώνυμον τοῦ συμβολαιογράφου, τὴν ιδιότητα τῶν καθηκόντων του, καὶ τὴν κατοικίαν του. Ὁργ. 88. 292 ε.

200. Πᾶς συμβολαιογράφος πρέπει νὰ ἔχῃ εὐρετήριον μονογραφημένον κατὰ τὸ ἄρθρον 88 1) παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. — Εἰς τοῦτο καταχωρίζονται καθ' ἑκάστην, ὑπὸ αὖξιντα ἀριθμὸν, σημειούμενον συγχρόνως καὶ ἐπὶ τῶν πρωτοτύπων, ὅλα τὰ παντὸς εἶδους ἑγγράφα τὰ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου συντεταγμένα, ἢ παρ' αὐτῷ παρακατατεθειμένα, ἢ ἔχοντα 2) βεβαίαν χρονολογίαν· προσέτι δὲ ἀναφέρονται συνοπτικῶς τὰ ἐνόματα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν συμβαλλομένων μετὰ τῆς χρονολογίας καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν ἐγγράφων. — Εἰς χωριστὴν στήλην σημειοῦται ἡ ποσότης τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων ἐκάστου ἀπογράφου ἢ ἄλλου ἐγγράφου ἢ ἄλλης συμβολαιογραφικῆς πράξεως. (1) — Ταῦτα δὲ πάντα ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ κατὰ τοῦ παραβάτου συμβολαιογράφου. — Περὶ τοῦ τύπου τῶν εὐρετηρίων τούτων ἢ ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας θέλει σχεδιάσει ὑποδείγματα, καὶ θέλει τὰ κοινοποιήσει διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως. (2) Ὁργ. 292 ε. Πσλ. 408, 3. 414.

1) 87 2) λαβόντα

201. Περὶ τῆς ἐπὶ τῶν πρωτοτύπων, ἀντιγράφων, ἀπογράφων, ἢ ἄλλου παρακατεθέντος ἐγγράφου 1) γινομένης σημειώσεως τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων, προσέτι δὲ καὶ περὶ τῆς παραβάσεως τῆς διατιμήσεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 127 ὠρισμένα. (3) — Εἰς δὲ τὰς ἐκτὸς τοῦ νομικοῦ τέ-

(1) Ὅρα σημειώσιν ἡμετέραν ὑπὸ τὸ ἄρθρον 165 Ὁργ. Δικ.

(2) Δηλ. γραμμ. δικαιοσύνης 4 Φεβρουαρίου 1835.

Ὑποδειγμα τοῦ βιβλίου, τὸ ὅποιον χρεωστὴ νὰ κρατῇ πᾶς συμβολαιογράφος, κατὰ τὸ ἄρθρον 200 τοῦ ὁργ. τῶν δικαστηρίων.

ἀριθ.	ἡμερομ.	ὄνομα, ἐπων., κατοικία, κατάστασις τῶν μερῶν	ποῖον τὸ ἑγγράφον ἢ ἡ πράξις	δικαίωμα	ὑπογραφαὶ τῶν μ. ἐρῶν

(3) Ἀλλ' εἶρα καὶ σημειώσιν ἡμετέραν ὑπὸ ἄρθρ. 165.

λους καὶ δικαιώματος θεθείσας ἢ καθομολογηθείσας ἀντιμισθίας ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 144 καὶ 145 διατεταγμένα.

1) τῶν παρακατατιθεμένων ἐγγράφων

202. Πᾶς συμβολαιογράφος ὀφείλει ἐπὶ πειθαρχικῇ ποιῇ καὶ ἐπὶ ἀποδόσει τῶν ζημιῶν, νὰ κάμνῃ, διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὸπον ἐπίτηδες διωρισμένον ἐντὸς τοῦ γραφείου του, τὰς παρὰ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὀριζομένας κοινοποιήσεις τῶν ἀναφορῶν καὶ ἀποφάσεων, ἅμα διευθυνθῶσι εἰς αὐτόν. Πολ. 667. 670 ἔ. 677. 680 ἔ. 692. Ἑμπ. 44. 66 ὁ. Ὁργ. 292 ἔ.

203. Τὰ εὑρετήρια καὶ τὰ πρωτότυπα φυλάττονται παρὰ τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου. — Ὅταν καταργηθῇ ἡ θέσις του, ἢ δοθῇ εἰς ἄλλον, τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ εὑρετήρια παραδίδονται ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, παρὰ τῶν κληρονόμων ἢ ἄλλων νομίμων διαδόχων του 1), πρὸς ἄλλον συμβολαιογράφον τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ εἰρηνοδίκου, καί, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος συμβολαιογράφος, πρὸς τὸν εἰρηνοδικὴν, ἐπὶ ποιῇ ἀποδόσεως τῶν ζημιῶν, καὶ ἐπὶ προστίμῳ πεντήκοντα δραχμῶν δι' ἑκάστη μῆνα βραδύτητος. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ συμβολαιογραφικὴ σφραγὶς ἀφανίζεται. Ὁργ. 168. 204 ἔ. 209 ἔ. 292 ἔ.

1) δικαιοδόχων του,

204. Μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ συμβολαιογράφου ἢ ἄλλου κατέχοντος συμβολαιογράφου ἐγγράφα (ἄρθρ. 168), τὰ πρωτότυπα καὶ τὰ εὑρετήρια σφραγίζονται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, μέχρις οὗ ὁ πρέσβρος τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐπιτρέψῃ τὴν προσωρινὴν φύλαξιν αὐτῶν εἰς ἄλλον συμβολαιογράφον τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ εἰρηνοδίκου. — Ἄν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος συμβολαιογράφος, παραδίδονται τὰ ἐγγράφα καὶ τὰ εὑρετήρια πρὸς τὸν εἰρηνοδικὴν. — Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν περίπτωσιν ἀφανίζεται ἡ συμβολαιογραφικὴ σφραγὶς. Πολ. 1040 ἔ. Ὁργ. 168. 205 ἔ. 209 ἔ.

205. Ἄν εἰς τὴν περίπτωσιν ἀμφοτέρων τῶν προηγουμένων ἄρθρων δὲν ἔγινεν ἡ παράδοσις ἐντὸς τριῶν μηνῶν, τὴν ἐνεργίαν αὐτεπαγγέλτως ὁ εἰσαγγελεύς. Ὁργ. 203 ἔ.

206. Συμπεσοῦτης βαρείας καὶ μακρᾶς ἀσθενείας, ἀποκαθι-

στώτης τὸν συμβολαιογράφον ἀνίκανον τοῦ νὰ συντάττῃ ἔγγραφα, νὰ ἐκδίδῃ ἀντίγραφα ἢ ἀπόγραφα, πᾶς ὁ ἔχων συμφέρον δύναται, μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν, νὰ ἀναφερθῇ ἐγγράφως εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ νὰ διορισθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 204 ἄλλος συμβολαιογράφος ἢ εἰρηνοδίκης διὰ νὰ ἐκπληροῖ προσωρινῶς τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου.—Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παράδοσις τῶν ἐγγράφων εἰς τὸν προσδιορισθέντα συμβολαιογράφον ἢ εἰρηνοδίκην, τὸ ἥμισυ δὲ τοῦ καθαροῦ ποσοῦ τῶν δικαιωμάτων λαμβάνει ὁ ἀσθενής, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ ὁ ἐκπληρῶν τὰ ἔργα αὐτοῦ. Τὰς τοιαύτας προσωρινὰς ἀντικαταστάσεις δύναται προσέτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προσημειωθείσης προθεσμίας νὰ ἐνεργήσῃ ὁ εἰσαγγελεὺς αὐτεπαγγέλτως. (1) Ὅργ. 205. 210.

207. Τὰ παρὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ συμβολαιογράφου διαταττόμενα ἐφαρμόζονται, καὶ ὅταν ὁ συμβολαιογράφος καταδικασθῇ εἰς προσωρινὴν παῦσιν ὑπερβαίνουσαν τὸν μῆνα· ἀλλὰ τότε ὁ ἐκπληρῶν τὰ ἔργα τοῦ συμβολαιογράφου εἰσπράττει δι' ἴδιόν του λογαριασμὸν ὅλα τὰ δικαιώματα. Ὅργ. 209. 293, 4. ἔ.

208. Ὅσάκις τὰ εἰρημένα ἔγγραφα παραδεδωθῶσιν εἰς εἰρηνοδίκην τινὰ ἢ εἰς ἄλλον συμβολαιογράφον, ἂν καὶ προσωρινῶς, ὁ διακάτοχος αὐτῶν ἔχει τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ἐπομένως τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἐκδίδῃ ἀντίγραφα καὶ ἐκτελέσειως ἐπιδεκτικὰ ἀπόγραφα. Ὅργ. 166 ἔ. 193. 204 ἔ. 209 ἔ.

209. Ὅσάκις πρέπει νὰ παραδεδωθῶσιν εἰς ἄλλον συμβολαιογράφον ἢ εἰρηνοδίκην πρωτότυπα καὶ εὐρετήρια, συντάσσεται προηγουμένως συνοπτικὸς αὐτῶν κατάλογος.—Ἐπὶ τέλους τοῦ καταλόγου τούτου πιστοποιεῖ ὁ νέος διακάτοχος, ὅτι παρέλαβε σῶα τὰ ἔγγραφα ταῦτα. Ἀντίγραφον τοῦ καταλόγου τούτου πέμπονται πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, καὶ φυλάττεται παρ' αὐτοῦ. Ὅργ. 203 ἔ.

(1) Ἴδε τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 168 Ὅργ.

210. Ἡ εἰσπραξις τῶν εἰσέτι ἀπληρώτων ἀντιμισθίων καὶ δικαιωμάτων, τῶν ἕνεκα τῆς συντάξεως ἐγγράφων ἢ τῆς ἐκδόσεως ἀντιγράφων καὶ ἐκτελέσεως ἐπιδεικτικῶν ἀπογράφων, ἀνήκει εἰς τὸν πρῶτον διακάτοχον αὐτῶν, εἰς τοὺς κληρονόμους ἢ ἄλλους ἀντιπροσώπους του. Δύναται δὲ νὰ ἀρθεῖ ἡ εἰσπραξις καὶ εἰς τὸν νέον διακάτοχον διὰ φιλικῶ συμβιβασμοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ διακατόχου.

211. Οἱ εἰσαγγελεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιθεωρῶσιν, ὁράκις θέλουν, εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ εὑρετήρια, ἐξαιρουμένων μόνων τῶν διαθηκῶν, ῥώντες τοῦ διαθέτου. — Κατὰ πᾶσαν δὲ τριμηνίαν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐξετάζον τακτικῶς ὅλα τὰ γραφεῖα τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας των συμβολαιογράφων, νὰ βεβαιώσι δι' ἐκθέσεως πᾶσαν παράθεσιν, καὶ νὰ ἐνεργῶσι τὰ τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς, ἐπιφυλαττομένης τῆς περαιτέρω καταδιώξεως, ἂν ἤθελε συμβῇ ὑπεξαίρεσις ἐγγράφου, πλαστογραφία, ἢ ἄλλο κακούργημα ἢ πλημμέλημα. Ὁργ. 194. 196. 292. 293. Πολ. 192. Ποιν. 89. Π. Ν. 247 ἔ. 385. ἔ.

212. Παρελθούσης τῆς εἰς τὸ ἀκροτελεύτιον ἄρθρον τοῦ παρόντος νόμου δριζομένης προθεσμίας, παύει τὸ κύρος ὧλων τῶν εἰς αὐτὸν ἀντιβαινόντων νόμων καὶ διαταγμάτων, ἰδίως δὲ τοῦ ἀπὸ 11 (23) Φεβρουαρίου 1830 περὶ μνημόνων ψηφισματος. (1)

213. Ὁ ἀπὸ 11 (23) Φεβρ. 1830 περὶ διαθηκῶν νόμος φυλάττει καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ κύρος του, ἐξαιρουμένων τῶν ἄρθρων 9—12 καὶ 26, ἅτινα ἀκυροῦνται διὰ τοῦ παρόντος ὁλοσχερῶς. — Ἀκυροῦνται προσέτι ἐν μέρει αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 καὶ 24 τοῦ εἰρημένου περὶ διαθηκῶν νόμου, καθ' ὅσον ἀφορῶσι τὰ συμβολαιογραφικὰ βιβλία, τὰ ὅποια κατὰ τοὺς ἐρίσμοις τοῦ παρόντος νόμου δὲν θέλουν κρατεῖσθαι πλέον· ἀκυροῦνται ὡσαύτως καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 20 καὶ 30 τοῦ εἰρημένου νόμου διὰ τῶν ὁποίων διατάσσεται ἡ εἰς τὰ κατ' ἐπαρχίαν ἀρχεῖα φυλάξις τῶν μυστικῶν διαθηκῶν· αἱ δὲ διαθήκαι αὗται θέλουν φυλάττεσθαι τοῦ λοιποῦ παρὰ τοῖς ἰδίαις συμβολαιογραφεῖς. (2)

(1) Ὁρα τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 312 Ὁργ.

(2) Ὁρα ἐν τῷ μ. 3 ψηφισμα περὶ διαθηκῶν.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁρκος τῆς ὑπηρεσίας, βαθμὸς καὶ μισθός.

214. Πᾶς δικαστικὸς ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετὴς ὀφείλει, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὀριζομένη ποινῇ, πρὶν ἀναλάβῃ τὰ ἔργα του, νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐνταύτῃ νὰ βεβαιώσῃ ἐνόρκως, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε θέλει εἶσθαι μέλος ἐταιρίας τινὸς 1) ἀγνώστου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους. (1) Π. Ν. 449. Ὁργ. 128, 2.

1) μυστικῆς

(1) Δ. 24 Ἀπρ. 1833 περὶ διορισμοῦ, ὁρκοδοσίας, καὶ μισθοληψίας τῶν ἐπικρατῶν τῆς ἐπικρατείας καὶ δημοσίων ὑπαλλήλων.

1. Περὶ ἐκάστου διορισμοῦ εἰς δημόσιον θέσιν ἢ ὑπηρεσίαν, ὀφείλει ἡ ἀρχὴ ἐκεῖνη, δι' ἧς γίνεται ὁ διορισμός, νὰ ἐκδώσῃ δίπλωμα, καὶ νὰ τὸ ἀποστείλῃ πρὸς τὸν διοριζόμενον διὰ τοῦ ἀμέσου ἀνωτέρου του. — Ἐάν ὁ διορισμὸς γίνῃ κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως τοῦ βασιλέως, πρέπει νὰ ἀναφέρεται ῥητῶς εἰς τὸ δίπλωμα ἡ ἀπόφασίς αὕτη· εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν πρέπει νὰ ἀναφέρεται τὸ διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδόθη εἰς τὴν διορίζουσαν ἀρχὴν τὸ δικαίωμα τοῦ διορισμοῦ εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος θέσιν· διὰ πᾶσαν παράδοσιν τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ὑπόκειται ἡ διορίζουσα ἀρχὴ εἰς πρῶτον 100 δραχμῶν καὶ, ἐν οἷς διορισμοὶ ἦναι παρόνομοι, θέλουν ἐπιβέβλησθαι καὶ ἄλλαι κατὰ νόμον ποιναί.

2. (Κατηργηθῆναι).

3. Οἱ μὲν γραμματεῖς καὶ οἱ σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας δίδουν τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 2 ὅρκον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, οἱ δὲ λοιποὶ ὑπάλληλοι καὶ δημοσίοι ὑπηρετοῦν, ἐνώπιον τοῦ ἀμέσου ἀνωτέρου των, καὶ οἱ τοῦ δικαστικοῦ κλάδου, ἐνώπιον τοῦ συνηγορισμένου δικαστηρίου, κατὰ τοὺς ἰδιαιτέρους μὲ τὸν δικαστικὸν διοργανισμὸν συνεκδοθησομένους ὅρους, καὶ κατὰ τοὺς ὁρησθευτικοὺς τύπους ἐκεῖνου τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον πρεσβεύει ἑκαστος.

4. Περὶ τῆς ὁρκοδοσίας θέλει συντάττεσθαι πρωτόκολλον· πᾶσα γραμματεία τῆς ἐπικρατείας θέλει συναρτᾶν καὶ διαφυλάττει τὰ περὶ ὁρκοδοσίας πρωτόκολλα ὧν τῶν εἰς αὐτὴν ὑπαγομένων ὑπαλλήλων.

5. Τὸ δικαίωμα τῆς μισθοληψίας ἀρχίζει ἀπ' ἧς ἡμέρας γίνῃ ἡ ἐγκαθίδρυσις. — Ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ διευθυντοῦ μιᾶς ὑπηρεσίας γίνεται μὲ ὅλην τὴν ἐνδεχομένην πομπήν· πρὸ πάντων δέ, παρουσίᾳ ὧν τῶν ὑπαλλήλων ἀρχῶν τοῦ νεοδιορισθέντος ἀρχηγοῦ, ὅσοι διαμένουν εἰς τὴν καθέδραν αὐτοῦ.

6. Ὁ μισθὸς ἐνδὲς παρητημένου ὑπαλλήλου ἢ δημοσίου ὑπηρετοῦ παύει, ἀπ' ἧς τῇ παραδοθῇ τὸ περὶ παραιτήσεώς του ἔγγραφο, ἐν δὲν διαταχθῇ νὰ ἐξακολουθῇ τὰ καθήκοντά του μέχρι τῆς ἐλεύσεώς του διαδόχου του, διότι τότε ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ μισθὸς ἕως τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἄλλος ἀνελαιμάνει τὰ χρέη του.

Ν. Καὶ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ὡς καὶ παντὸς ὑπαλλήλου. ὁ ὅρκος σφῶς θεωρεῖται ἐριστικὸς ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ διορισμοῦ, μὴ προσαπαιτουμένης εἰς τοῦτο καὶ τῆς ὁρκωδοσίας αὐτοῦ. Α. Π. 12 τοῦ 73. Ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 49 τοῦ 72. Ἀλλ' αἱ πράξεις τοῦ μὴ ὁρκισθέντος δημοσίου ὑπαλλήλου εἰσὶν ἀκυροί, διότι διὰ μόνου τοῦ ὅρκου συμπληροῦνται ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 64.

215-216. (1)

217. Ὁ ὅρκος τῆς ὑπηρεσίας γίνεται ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ.—1. τοῦ εἰρηνοδικοῦ, παρὰ τῶν δικηγόρων καὶ τῶν υπογραμμάτων τοῦ δικαστηρίου τούτου.—2. τοῦ δικ. τῶν πρωτοδικῶν, ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ διορισμένων δικηγόρων καὶ υπογραμμάτων, ὅλων τῶν ἐντὸς τῆς περιφέρειᾶς τοῦ δικαστηρίου εἰρηνοδικῶν μετὰ τῶν παρέδρων καὶ γραμματέων αὐτῶν, τῶν ἀνακριτῶν 1) συμβολαιογράφων καὶ κλητῶν.—3. τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐμπορδικῶν, ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ δικηγόρων καὶ υπογραμμάτων.—4. τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ δικηγόρων καὶ υπογραμμάτων, καὶ παρ' ὅλων τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμπορδικῶν 2) μετὰ τῶν παρέδρων αὐτῶν.—5. τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ δικηγόρων καὶ υπογραμμάτων, τῶν ἐφετῶν 3), καὶ τῶν παρέδρων αὐτῶν. (2).

7. Ὑπάρχει καὶ δημόσιος ὑπάλληλος, οἷς τινες παραιτοῦσι τὰς θέσεις τῶν ἀντὶ ἀδείας, χάνουσι τὸν μισθὸν τῶν ἀπ' ἧς ἡμέρας αὐθαίρετως ἀπομακρυνθῶσι, καὶ παιδεύονται περιπλέον μὲ τὰς ποινὰς τὰς ἐπιβαλλομένας ἀπὸ τοῦ καθεστώτος νόμους διὰ πᾶσαν τὴν δημοσίαν καθήκοντων παράβασιν.

(1) Τὰ ἄρθρα ταῦτα, διαλαμβάνοντα τὸν ὅρκον τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἀντικατέστησαν διὰ τοῦ ἐν τῷ ψ.φ. Ο' τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1863 περὶ ὁρκωδοσίας δημοσίων λειτουργῶν ἔρκου 1, καὶ δ' ὅτι Πάντες οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ τοῦ Κράτους δίδουσι τὸν ἑξῆς ὅρκον ὁρκίζονται καὶ φυλάττει πιστῶς εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὸν συνταγματικὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ὑπακούει εἰς τὸ Σύνταγμα, τοὺς νόμους καὶ τὰ ψήφισματα τοῦ Κράτους καὶ νὰ διαφυλάττωμαι τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἀνατεθεισάν μοι δημοσίαν λειτουργίαν.

(2) Ν. 43 Ὀκτ. 1844 περὶ τροπολογίας τοῦ ἀρθ. 217 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ὅτι ἔκρινεν 217 § 4, 2 καὶ 4 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. τροπολογεῖται ὡς ἐξῆς: Ὁ ὅρκος τῆς ὑπηρεσίας γίνεται ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ 1. τοῦ εἰρηνοδικοῦ, παρὰ τῶν παρέδρων, τῶν γραμματέων, τῶν υπογραμμάτων καὶ τῶν δικηγόρων τοῦ δικαστηρίου τούτου. 2. τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὑπὸ τῶν δικαστῶν καὶ παρέδρων τοῦ αὐτοῦ ἐδρεύοντος ἐκτελεστικοῦ, τῶν παρὰ τῷ πρωτοδικεῖῳ διορισμένων δικηγόρων καὶ υπογραμμάτων.

1) ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων 2) τῶν μελῶν τῶν πρωτοδικείων καὶ τῶν ἐμποροδικείων 3) τῶν μελῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν.

218. Οἱ ἀρειοπαγῖται ὀρκίζονται τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως τῆς ἐπικρατείας. — Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ γένη, κατὰ τὸν πρῶτον τῶν δικαστηρίων ὀργανισμόν, καὶ δι' ὅλους τοὺς εἰς τὸ ἄρθρον 217 διαλαμβανόμενους ὑπαλλήλους, ἂν ἡ κυβέρνησις δὲν ἐγκρίνῃ νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο εἰς ἕνα ἢ πλείονας ἐπιτήδες ἀπεσταλμένους. Ὅργ. 217.

219. Οἱ πᾶρεςδροι ὀρκίζονται ἐφάπαξ τὸν ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ τὸν ἐπαναλαμβάνωσιν, ὡσάκις προσλαμβάνονται διὰ νὰ ἐνεργῶσιν ἀναπληρωτικῶς εἰς πολιτικὸν ἢ ποινικὸν δικαστήριον. Ὅργ. 232. 287.

220. Ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου συντάττει περὶ ἐκάστης ὀρκοδοσίας πρωτόκολλον, τὸ ὁποῖον καθυποβάλλεται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείαν. Ὅργ. 126. 128, 2.

221. Δικηγόρους, διωρισμένους κατὰ τὸ ἄρθρον 138 παρὰ πλείοσι δικαστηρίοις, ὀρκίζεται ἐφάπαξ ἐνώπιον τοῦ ἀνωτέρου ἐκ τῶν δικαστηρίων τούτων. Ὅργ. 138. 216.

222. Ὁ πρόεδρος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔχουν ἀμφοτέρω βαθμὸν συμβούλου τῆς ἐπικρατείας· ὁ δὲ ἀντιπρόεδρος ἔχει τὸν βαθμὸν τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν· οἱ ἀρειοπαγῖται καὶ ὁ ἀντεισαγγελεὺς, τὸν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβούλου. Ὅργ. 310.

223. Οἱ πρόεδροι καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς τῶν ἐφετῶν ἔχουν βαθμὸν νομάρχου, καὶ προηγούνται αὐτοῦ· οἱ ἐφέται καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς, βαθμὸν διευθυντοῦ νομαρχίας, προηγούμενοι τούτου ὡσαύτως. Ὅργ. 310.

ματιῶν, τῶν ἰδίων αὐτοῦ παρέδρων καὶ ὅλων τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ἐιρηνοδικῶν, ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, συμβολαιογράφων καὶ κλητῆριον. 3. τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ δικηγόρων καὶ ὑπογραμμάτων, καὶ παρ' ὅλων τῶν μελῶν τοῦ πρωτοδικείου, ἐξαιρουμένων τῶν παρέδρων, ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τῶν προέδρων καὶ τῶν γραμματέων τῶν ἐιρηνοδικῶν. »

224. Οι πρόεδροι και οι εισαγγελεῖς τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν ἔχουσι βαθμὴν διευθυντοῦ νομαρχίας. — Οι πρωτοδίκαι, οἱ ἐμποροδίκαι, καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς ἔχουν βαθμὴν ἐπάρχου, προηγούμενοι αὐτοῦ. Ὁργ. 310.

225. Οι εἰρηνοδίκαι ἔχουν βαθμὴν ἐπάρχου, ἔπονται δὲ αὐτοῦ.

226. Οι γραμματεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων ἔχουν βαθμὴν ἐπάρχου, ἐπόμενοι αὐτοῦ. — Τούτων ἀπάντων προηγείται ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου· μετ' αὐτὸν ἔπονται οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων τῶν ἐφετῶν, καὶ τελευταῖον οἱ γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν. Οἱ ὑπογραμματεῖς ἐκάστου δικαστηρίου παρακολουθοῦσι τὸν γραμματέα, οἱ δὲ κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου τοὺς ὑπογραμματεῖς. Ὁργ. 310.

227. Οι γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικῶν ἔχουν βαθμὴν νομαρχικοῦ γραμματέως, ἐπόμενοι αὐτοῦ· παρακολουθοῦσι δὲ αὐτοὶ μὲν τὸν εἰρηνοδίκην, οἱ δὲ ὑπογραμματεῖς τοὺς γραμματεῖς, καὶ οἱ κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου τοὺς ὑπογραμματεῖς. Ὁργ. 310.

228. Οι κλητῆρες, οἱ μὴ ἐκπληροῦντες ἔργα κλητῶν τοῦ ἀκροατηρίου, παρακολουθοῦσιν εἰς τὰς ἐπισήμους πομπὰς τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου.

229. Εἰς τὰς ἐπισήμους πομπὰς, οἱ μὲν δικηγόροι παρακολουθοῦσι τοὺς δικαστὰς τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διατελοῦσιν, οἱ δὲ συμβολαιογράφοι τοὺς πρωτοδικὰς.

230. Οἱ εἰς τὰ ἄρθρα 222—227 ἀναφερόμενοι ὑπάλληλοι φέρουσι τὴν στολὴν τοῦ βαθμοῦ των, οὗσαν ὅμως εἰς ἐρέας χρώματος κυανοῦ κατακορυφῆς, καὶ ἔχουσιν κεντήματα καὶ ἐπωμίδας ἐκ χρυσοῦ. Ὁργ. 310.

231. Οἱ δικηγόροι, οἱ συμβολαιογράφοι, οἱ γραμματεῖς τῶν εἰρηνοδικῶν, οἱ ὑπογραμματεῖς καὶ οἱ κλητῆρες δὲν ἔχουν στολὴν τῆς ὑπηρεσίας. Ἀλλ' οἱ πρόεδροι καὶ οἱ εισαγγελεῖς θέλουν προσέχειν, ὥστε οἱ παρὰ τῇ αὐτῇ δικαστηρίῳ διατελοῦντες νὰ ἐνδύονται σεμνοπρεπῶς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων των καὶ κατὰ τὰς δημοσίας πομπὰς. — Οἱ κλητῆρες, ἐκτελοῦντες τὰ ἔργα των, φέρουσι περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ταινίαν γλαυκὴν καὶ λευκὴν.

232. Οἱ πάρεδροι, ὅταν ᾔναι εἰς ἐνέργειαν, ἔχουσι τὸν βαθμὸν τῶν δικαστῶν. — Τότε δὲ ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ φέρωσι τὴν στολὴν τοῦ βαθμοῦ των. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτοῦν ὑπὲρ ἐαυτῶν τὴν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ποινικῆς δικονομίας εἰς τοὺς δικαστικούς ὑπάλληλους ἀνήκουσαν ἰδιαίτεραν ποινικὴν δικαιοδοσίαν. — Θεωροῦνται δὲ καὶ εἰς τὰς πειθαρχικὰς ὑποθέσεις ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι. Ποιν. 36, 5. 40 ἔ. Ὁργ. 23. 24. 26. 300.

233. Ἀντικατέστη. (1)

234. Οἱ ἀνακρίται λαμβάνουσι χάριν ἀμοιβῆς κατ' ἔτος ἐπιμήθιον 300 δρ., τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, καὶ μόνον ὅταν εὐαρεστήσουν ἐντελῶς, ἐκπληροῦντες τὰ καθήκοντά των. (2)

235. Οἱ εἰρηνοδίκαι 1), (3) οἱ δικηγόροι, οἱ συμβολαιο-

(1) Κατὰ τὸν Ν. 4143 τῆς 28 Μαΐου 1889 οἱ κατὰ μῆνα μισθοὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ὁρίσθησαν ὡς ἑξῆς.

Ἀρείου Πάγου. Τοῦ προέδρου δρ. 600 — τοῦ εισαγγελέως δρ. 600 — τοῦ ἀντιπροέδρου δρ. 500 — τοῦ ἀρειοπαγίτου δρ. 450 — τοῦ ἀντεισαγγελέως δρ. 450 — τοῦ γραμματέως δρ. 240.

Ἐφετῶν. Τοῦ προέδρου δρ. 500 — τοῦ εισαγγελέως δρ. 500 — ἐφέτου δρ. 400 — τοῦ γραμματέως δρ. 180.

Πρωτοδικῶν. Τοῦ προέδρου δρ. 400 — τοῦ εισαγγελέως δρ. 400 — τοῦ πρωτοδίκου δρ. 250 — τοῦ ἀντεισαγγελέως δρ. 250 — τοῦ γραμματέως δρ. 170. — Ἀλλὰ σημειωτέον, ὅτι ὁ μηνιαίος μισθὸς τῶν πρωτοδικῶν καὶ τῶν παρὰ πρωτοδικαῖς ἀντεισαγγελέων μετὰ διετὴ ὑπηρεσίαν αὐξάνει εἰς δρ. 275, καὶ μετὰ ἑξαετὴ εἰς δρ. 300. (ἀρθρ. 3).

Σημειωτέον ὅτι καταβάλλονται οἱ ἀνωτέρω μισθοὶ εἰς νέας δραχμὰς δυνάμει τοῦ νόμου ΑΡΑΑ τῆς 11 Φεβρουαρίου 1884, καὶ ὅν εἰς νέας δραχμὰς καταβάλλονται πάντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων οἱ μισθοί. Ἐπίσης δι' ὅτι διὰ τοῦ νόμου ΑΓΜΒ τοῦ 1891 νῦν ἔστι ὁ μισθὸς τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἴη ἀνωτάτη εἰς τὴν αὐξήσει διὰ τοῦ νόμου ΒΕ τῆς 7 Ἰουλίου 1892. Ὁρα δ' ὑπὸ τὸ ἄρθρον 6 Ὁργ. Δικ. καὶ τὸν νόμον περὶ ἑρμηνείας τῆς Τουρκικῆς γλώσσας. (ἔνθα ὁρίζονται οἱ μισθοὶ τῶν δικαστικῶν τούτων ὑπαλλήλων).

(2) Σημειωτέον ὅτι μεταρρυθμίσθησαν μὲν τὰ ἄρθρα 118 καὶ 234 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων διὰ τοῦ νόμου ΑΓΞΓ τῆς 28 Μαΐου 1887, ἀλλ' ἐπεὶ λαβὼν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν δυνάμει τοῦ νόμου ΑΩΞΘ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1890, μεταρρῆσαντος τὸν νόμον ΑΓΞΓ.

(3) Ν. ΡΙΖ τῆς 29 Ἰανουαρίου 1849 περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν γραμματέων αὐτῶν.

1. Οἱ εἰρηνοδίκαι μετὰ τῶν γραμματέων των λαμβάνουσι τακτικὸν μισθὸν

ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε δικαιοματίων καὶ τῆς ἀντιμισθίας των, ἅτινα καταργοῦνται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου.

2. Ὡς πρὸς τὴν μισθοδοσίαν των οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ γραμματεῖς κατατάσσονται εἰς 4 τάξεις κατὰ τὸν ἐπισυνημμένον κατάλογον, ὃ δὲ ναιὶς αὐτῶν μισθὸς εἶναι·

Τῶν μὲν εἰρηνοδικῶν	α'.	τάξεως,	ἐκάστου ἀνὰ δραχ.	180
»	»	β'.	»	130
»	»	γ'.	»	100
»	»	δ'.	»	80

Τῶν γραμματέων τῶν εἰρηνοδικείων

Τῶν τῆς	α'.	τάξεως,	ἐκάστου ἀνὰ δραχ.	100
»	»	β'.	»	80
»	»	γ'.	»	60
»	»	δ'.	»	50

3. Οἱ συμβολαιογραφεύοντες εἰρηνοδίκαι τῆς β' καὶ γ' τάξεως λαμβάνουσι τὸν μισθὸν τῆς ἀμέσως ἐπομένης, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τοῦ κατὰ νῆαντι ἀποδιδόμενου παρ' αὐτῶν σφραγιστοῦ χάρτου εἰς τὴν συμβολαιογραφικὴν ὑπογραφήν· αὐτοὶ δὲ τοῦτο λαμβάνουσι καὶ οἱ τῆς δ' τάξεως.

4. Ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ δίδεται εἰς τοὺς εἰρηνοδικαί, ἢ τοὺς νομίμους πληρωτὰς αὐτῶν, δι' ἀνάγκας τῆς εἰρηνοδικαικῆς ὑπηρεσίας των, καὶ δι' ὑπογραφικὴν ὕλην τῶν ὁποίων ἐπιφορτίζονται νὰ ἐνεργῶσι κατὰ τὴν ποινικὴν δικονομίαν προανακρίσεων, μηνιαία ἐπιχορήγησις μὴ ὑπερβαίνουσα τὸν ἐξ αὐτῶν δραχμῶν 20 δι' ἑκάστον εἰρηνοδικεῖον γραφεῖον.

Τὰ ἐνοίκια ὅμως τῶν καταστημάτων αὐτῶν θέλουσι πληρῶναι ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν περιφέρειαν ἐκάστου αὐτῶν ὑπαγομένου δήμου.

5. Τὰ προσγιγνόμενα εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον χρήματα ἐκ τῆς κρατικῆς κείρου ἢ ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ μισθοῦ εἰρηνοδικικοῦ τινὸς ἢ γραμματέως εἰρηνοδικικοῦ, μὴ ὑπαρχόντων ἢ ἀπόντων αὐτῶν, δίδονται εἰς τοὺς νομίμους πληρωτὰς αὐτῶν εἰρηνοδικικῶν πάρεδρον ἢ ὑπογραμματέα.

6. Ἡ ἀξία τοῦ σφραγιστοῦ χάρτου τῆς μελανῆς σφραγίδος, τὴν ὅπου μεταχειρίζονται ἢ ὑπολογίζουσιν οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ γραμματεῖς των, εἶναι γὰρ ἐκ τῆς ἀποκλήσεως εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον, οἱ δὲ παρ' αὐτοῖς κλητῆρες λαμβάνουσι τὸ ἥμισυ τοῦ παρ' αὐτῶν καταναλισκόμενου χρονοσυστήματος.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸν Ν. ΦΔΣ' οἱ μισθοὶ αὐτῶν τροποποιεῖνται ἐξ ἑξῆς·

Τῶν εἰρηνοδικῶν Β'. τάξ. Χαλκίδας, Λαμίας, Μεσολογγίου, Καλαμάρας καὶ Σπάρτης ἀνὰ δρ. 130· τῶν λοιπῶν εἰρηνοδικείων Β'. τάξ. δρ. 100. Τηρῶνται δὲ αἱ διατάξεις τοῦ άρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1849 περὶ μισθοδοσίας τῶν εἰρηνοδικῶν.

Τοῦ εἰρηνοδικικοῦ γραμματέως γ'.	τάξεως.	δρ. 70
»	δ'.	» 60

Ἄλλ' δρ. καὶ Ν. ΑΝΕ' τοῦ 1882 ὑπὸ τὸ ἄρθ. 2 τοῦ Ὁργ. Δικ., καὶ γήσαντα τὴν τετάρτην τάξιν τῶν εἰρηνοδικῶν.

γράφει, καὶ οἱ κλητῆρες δὲν λαμβάνουν προπαιωρισμένον μισθόν, ἀλλ' ἀπολαμβάνουν μόνον τὰ τέλη καὶ δικαιώματά των. (1)

1) τὰ μέλη τῶν εἰρηνοδικείων

236. Οἱ ἐμποροδίκαι, ὡς καὶ οἱ πάρεδροι ἐλίων τῶν δικαστηρίων, δὲν λαμβάνουσιν οὔτε μισθόν, οὔτε τέλη καὶ δικαιώματα (2).

237. Πᾶς γραμματεὺς πληρόνει ἐξ ἰδίων τοὺς ὑπογραμματεῖς καὶ γραφεῖς του, καὶ πρὸς τοῦτο μεταχειρίζεται τὰ τέλη καὶ τὰ δικαιώματά του. — Μόνον εἰς τοὺς γραμματεῖς τῶν πρωτοδικῶν, πιστοποιηθείσης τῆς ἀνάγκης, δίδεται προσεπιχορήγησις διὰ τοὺς ὑπεργραμματεῖς τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ κακούργοδικῶν. (3)

(1) Ὅρα σημειώσιν ἡμετέραν ὑπὸ τὸ ἀρθ. 165 Ὁργ. Δικ. Ὅρα ὡσαύτως νόμου ΔΧΚΕ' τοῦ 1887, ἀρθρον 11 (καθ' ὃ ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν. ΒΡΠΒ' τοῦ 1892), καθ' ὃ ἐπὶ τοῦ φέροντος τὴν ἐρυθρὰν σφραγίδα χάρτου ἀφίσταται ὡς νόμιμον δικαίωμα διὰ τὰς εἰς τέλος χαρτοσήμου ὑποβαλλομένης πράξεως ὑπὲρ μὲν τῶν δικ. κλητῶν τὸ ἥμισυ μὲν ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου ὑπὲρ δὲ τῶν ἀντισημῶν ὑπὲρ αὐτῶν πράξεων, τὰ $\frac{3}{4}$ δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου δραχμῶν δύο, τὸ τέταρτον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐπισήμου χάρτου πέντε δραχμῶν, ὑπὲρ δὲ τῶν συμβολαιογραφῶν τὸ $\frac{1}{4}$. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀνωτέρου τῶν ἑκατὸν δρ. εἰ συμβολαιογράφοι πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου λαμβάνουσιν ἀντὶ παντὸς δικαιώματος μόνον 2 τοῖς ἑκατὸν, ἐπιμετρομένου ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς λήψιν τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ τοῦ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον καταβληθέντος ὑπερβάλλοντος τέλους, οὗ ἐγένετο ἐν τῇ ἐγγράφῃ ἡ νόμιμος μὲν.

(2) Διὰ μὲν τοῦ νόμου ΔΥΝΖ' τοῦ 1887 καθιερώθησαν τὰ ἐμποροδικεῖα διὰ τῆς τοῦ νόμου ΒΖΠ' τοῦ 1892 καθιερώθησαν καὶ θέσεις ἐμμισθίων παρίδων.

(3) Δ. 6 Δεκ. 1837 περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν δικαστικῶν ὑπεργραμματέων καὶ γραφέων.

1. Διὰ τοὺς ὑπεργραμματεῖς καὶ γραφεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων θέλει ἀσφικτοῦσθαι ἐτησίαις ἐπιχορήγησις, δοτὶα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου εἰς ἕκαστον τῶν δικαστικῶν γραμματέων κατὰ δωδεκατημέρια εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός, πρὸς πληρωμὴν τῶν ὑπ' αὐτοὺς ὑπαλλήλων τῶν δικαστικῶν γραφέων.

2. Τὰ ἀπὸ τοῦ χαρτοσήμου δικαστικὰ τέλη, τὰ ἡμισυ τῶν ὁποίων ἐχρησίζοντο μέχρι τοῦδε δι' ἀντιμισθίαν τῶν τοῦ δικαστικοῦ γραφείου ὑπαλλήλων, θέλουσι καταβάλλεσθαι τοῦ λοιποῦ ἐλάττωμα εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, εἰ δὲ δικαστικοὶ γραμματεῖς ὑποχρεούνται, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνῃ, νὰ ἀπαρτίωσι καὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν προκαταβολὴν τῶν τελῶν τούτων, κατὰ τὸ 33 εἰρηρ. τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, καθιστάμεναι ἕνεκα τούτου ὑπόλοιποι πρὸς τὸ ἐλεγκτικὸν συνεδρίον.

Ν. Ὁ νόμος παρέχει τὴν ἐντολὴν τῷ γραμματεῖ νὰ διορίῃ ὑπογραμματοῖς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ περιορίζηται ἡ μισθοδοσία αὐτῶν ἐντὸς τῆς αὐτοῦς χορηγουμένης πιστώσεως, ἡ δὲ πέραν τῆς πιστώσεως ὑποχρεωμένη μισθοδοσία δὲν καθίσταται τὸ δημόσιον ὑπεύθυνον. Α. Π. 266 τοῦ 84.

238. Εἰς πᾶν πολυμελὲς δικαστήριον. πιστοποιηθεὶς τῆς ἀνάγκης, δίδεται 1) προσεπιχορήγησις ἔνεκα τῆς γραφικῆς δαπάνης (ἄρθρον 126 ἀριθμὸς 4)· (1) — Ἐπίσης καὶ εἰς βλοῦς τοὺς εἰσαγγελεῖς (ἄρθρον 117).

1) δίδεται, κατὰ τὴν πιστοποιηθεῖσαν ἀνάγκην, ἐτησίᾳ

239. Οἱ πρόεδροι καὶ εἰσαγγελεῖς τῶν κακουργιοδικῶν λαμβάνουν διὰ πᾶσαν συνεδρίαν ἀντιμισθίαν προσδιορισμένην κατὰ τὰς περιστάσεις. Ὅργ. 37 ἐ. Π. Δ. 63.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Τάξις τῶν ὑποθέσεων ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

240. Οἱ γραμματεῖς, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, καὶ ἄλλοι τῆρες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κρατοῦν τὰς εἰς χεῖράς των παρεχόμεναις, τὰ ἀντίγραφα, τὰ ἀπόγραφα, καὶ ἄλλα ἔγγραφα, μετὰ τῆς ἀποτίσεως τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων. (2) Πολ. 190. 532, 7. Ὅργ. 241 ἐ. 248.

241. Ἄν δὲ εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ περίπτωσιν παραδοθῶσι τοιαῦτα ἔγγραφα, ἧ, ἂν ἡ παράδοσις ᾖ κατὰ νόμον ἀναγκαία, τὰ τέλη καὶ τὰ δικαιώματα τούτων κηρύττονται εἰσπράξιμα καὶ δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς πληρωμὴν ὁ χρεώστης παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς βίας. Ὅργ. 240. 242 ἐπ.

Ν. Τοῦ ἁρθρου 233 τῆς πολ. δικον. οὐρίζοντος, ὅτι ὁ μὴ συνεργήσας ἢ μὴ

(1) Ὅρα τὴν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 126 Ὅργ. ἐγκ. τῆς 22 Μαΐου 1836.

(2) Ὅρα ἄρθρ. 2 Α. 6 Δεκ. 1837 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 237 Ὅργ.

προκληθείς εἰς δικαστικὴν ἢ ἐξώδικον πράξιν, ἐπιφέρουσιν αὐτῷ βλάβην, δύναται νὰ προσβάλλῃ αὐτὴν δι' ἀνακοπῆς, τῶν δὲ 871 καὶ 872 τῆς πολ. δικον. σαφῶς δηλοῦντων, ὅτι καθ' οἷονδ' ὅποτε ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου ἐπιτεπεται ἀνακοπὴ, ἐπειτα, ὅτι καὶ ἡ κηρύττουσα εἰσπράξιμα τὰ τέλη καὶ δικαιώματα τῶν δικηγόρων διαταγὴ τοῦ προέδρου ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν, κατὰ τοῦτο μόνον πλεονεκτοῦσα τῶν ἄλλων ἐκτελεστικῶν δικαιογράφων, ὅτι δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ παρ' αὐτοῦ, μὴ χρησιμοποιήσῃ τῷ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις προθεσμίας τινός. Α. Π. 41 τοῦ 46, 136 τοῦ 75, 306 τοῦ 75, 223 τοῦ 82, 336 τοῦ 84. Ἡ δὲ φράσις «δ' ὑπερστέως δύναται νὰ υποχρεωθῇ εἰς πληρωμὴν παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς βίας» μόνον ἔννοιαν ἔχει, ὅτι δὲν χορηγεῖται τῷ βασιλεῖ προθεσμία, ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκτελεστικῶν δικαιογράφων. Α. Π. 41 τοῦ 46, 336 τοῦ 84. Εἰσάγεται δὲ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῶν δικηγορικῶν τελῶν οὐχὶ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἀρμεδίῳ ἐκ τοῦ ποσού, ἀλλὰ παρὰ τῷ δικαστῇ, οὗ προέσταται ὁ κηρύξας αὐτὸν ἐκτελεστόν, οὗ μόνον διότι ἄλλως ὅλως παραβιασθῇ ἡ ἀρχὴ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἱεραρχίας τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ ἄρθρα 218 καὶ 219 τῆς Πολ. Δικ. βεβαίως δεῖξουσιν ὅτι καὶ δικαστικὰ δαπάναι ἐκκαθαρίζονται ὑπὸ τοῦ δικάσαντος τὴν ὑπόθεσιν δικαστηρίου. Α. Π. 306 τοῦ 75, 26 τοῦ 77, 223 τοῦ 82, 278 τοῦ 92. — Συμμετέχον ὅτι ὁ πρὸς ἀνακοπὴν δικαιοῦμενος, ἂν τυχὼν ἐναχθῇ ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτελεστοῦ πίνακος, δικαιούται δι' ἐνστάσεως νὰ ἐνασκήσῃ τὰ δίκαια αὐτοῦ, ἀμφοτέρων οὗ μόνον τὴν ὑπάρξιν ἐκάστης τῶν παραχρηματικῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκάστη αὐτῶν ἐπιδικασθεῖσαν ἀμοιβὴν ὡς ὑπεροδικήν. Α. Π. 336 τοῦ 84. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 871 πολ. δικον.).

242. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένη ἐπισήμεισις, δι' ἧς κηρύττονται τὰ τέλη καὶ δικαιώματα εἰσπράξιμα, γίνεται:— 1. παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου διὰ τοὺς παρὰ τῷ εἰρηνοδικεῖῳ διατελοῦντας γραμματεῖς, δικηγόρους, ἢ κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου.— 2. παρὰ τοῦ προέδρου τῶν δικαστηρίων τῶν πρωτοδικῶν καὶ πλημμελειοδικῶν διὰ τοὺς παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τούτοις δικηγόρους καὶ γραμματεῖς, καὶ δι' ὅλους τοὺς συμβολαιογράφους καὶ κλητῆρας τῆς περιφερείας των.— 3. παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικῶν δι' ὅλους τοὺς παρ' αὐτῷ διατελοῦντας γραμματεῖς, δικηγόρους, ἢ κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου.— 4. παρὰ τοῦ προέδρου τῶν κακουργιοδικῶν δι' ὅλους τοὺς παρ' αὐτῷ διατελοῦντας γραμματεῖς, δικηγόρους, ἢ κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου.— 5. παρὰ τοῦ προέδρου τῶν ἐφετών ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου δι' ὅλους τοὺς παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τούτοις γραμματεῖς, δικηγόρους, ἢ κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου. Ὁργ. 241. 243.

Ν. Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τῷ διὰ πίνακος ἐκτελεστοῦ ἐφοδιασθέντι ἢ δυναμένῳ ἐφοδιασθῆναι συνωδᾶ πρὸς τὸ 242 ἄρθρον τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. νῦν

διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ κομμοῦ δικαστηρίου διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀσφάλισι οὕτως αὐτὰ καὶ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢς δύναμι δύναται νὰ ἐγγράψῃ καὶ ὑποθήκῃ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων κτημάτων τοῦ δεξιέτου αὐτοῦ. Δ. Π. 126 τοῦ 64. (ἴδε καὶ ἄρθρον 241).

243. Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένη πρῶτος ζητεῖται δι' ἀναφορᾶς ὑποστηριζομένης διὰ τῶν ἀναγκαστικῶν ἀποδείξεων. — Ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης τίθεται ἡ διάταξις μὲν τὰς λέξεις: «Ἐκτελεστέα διὰ τὴν ποσότητα δραχμ.». — Ἡ ποσότης τῆς γράφεται μὲ τὰ ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα· ἡ δὲ πρῶξις χρονολογεῖται προσηκόντως, ὑπογράφεται παρὰ τοῦ προέδρου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ σφραγίζεται μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ δικαστηρίου. Ὅργ. 242. 248. Π.λ. 215. 856.

Ν. Ὁ χρηγθεὶς ἐκτελεστὴς πῖναξ παρέχει τεκμήριον νόμιμον διὰ πρὸς ἀπόδειξιν ὑποχρεώσεως τὸν ὑπὲρ οὗ ὁ πῖναξ, μὴ ἀποκλίνοντος ὅμως τὴν ἀνταπόδειξιν τοῦ ἐναντίου λογιζομένου. Δ. Π. 336 τοῦ 84. (Σημειώ-
τεον διὰ τὸν πρὸς ἀπόδειξιν τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν ἀνὰ τὴν ἐξουσίαν τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρων 213 καὶ 216 τῆς Π.λ. αὐτῆς καὶ ἢν ἔχει μὲν τὴν ἐξουσίαν τοῦ περιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικηγόνων εἰς τὸν νόμιμον αὐτῶν ἔχον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς περικυφῆς δεξιότητος δικαιωμάτων, ἃ προέρχονται ἐξ ὑπερβαλλούσης προσοχῆς τοῦ πελάτου αὐτοῦ). Ὅθεν τοῦ πληρεξουσίου διαδίκου τινὸς ἀξιούτος τὴν ἀπόδειξιν δικαιωμάτων μᾶς κυρίας καὶ πενήκοντα λ. γ. ἐπομένων συμβουλῶν, ὁ πρὸς τὸν δεξιέ-
τον ὑποχρεώσῃ τὸν διάδικον εἰς τὴν ἀπόδειξιν αὐτοῦ (ἐὰν ἀληθεύῃ ὁ λογι-
ζόμενος τοῦ δικηγόρου), καίτοι ὁ διάδικος δὲν δικαιούται νὰ κατεγγράψῃ τὴν δικη-
γορὰν ταύτην παρὰ τοῦ ἡττηθέντος ἀντιδίκου αὐτοῦ, ὡς προελθούσαν ἐξ ὑπερ-
βαλλούσης προσοχῆς. Σημειώτεον ἐπίσης διὰ τὴν μὴ οὐσίας κατὰ κανὼνα δύνα-
μὴς προσπαγωγῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως τοῦ ποσοῦ τῶν δεξιῶν συμβουλῶν
ὁ πρὸς τὸν δικηγόρον δύναται νὰ πορηνῇται ἀπαράδεκτα τὰ ζητούμενα καὶ
αὐτῶν δικαιώματι, ἅτε εὐκρινεὺς οὐσίας τῆς ἐν τῇ ἀναφορᾷ βεβαιώσεως τοῦ
δικηγόρου, ὡς μὴ ὑπαρχούσης ἀντιζήτησεως. Ἀλλ' οὐδὲν κωλύει τὸν πρὸς
καὶ νὰ καλέσῃ τὸν καθ' οὗ ἡ δικηγορικὴ αἵτησις διάδικον, ἂν ἔλῃ
σταγμοῦς).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραδόσεως τῶν ἀντιγράφων
καὶ τῶν ἀπογράφων.

244. Ὅστις λάβῃ παρὰ τινος γραμματέως, δικηγόρου, τοῦ
βοηθογράφου, ἢ κλητῆρος ἀντιγραφῶν ἢ ἀπόγραφων πρωτο-
που τινὸς ἐγγράφου, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραβάλλῃ τὸ ἀν-
τίγραφον ἢ ἀπόγραφον μὲ τὸ πρωτότυπον, ἐφ' ᾧ χρεώσται

υπάλληλος, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ, νὰ κοινοποιήσῃ ἐντὸς τοῦ καταστήματος τὸ πρωτότυπον πρὸς ἐπιθεώρησιν. Πολ. 199. Ὁργ. 246, 292 εἰ.

245. Ὅταν τὸ παρὰ τινος τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων υπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν ἐκδοθὲν ἀντίγραφον ἢ ἀπόγραφον δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρωτότυπον, ὁ δημόσιος υπάλληλος ἢ ὑπηρετὴς καθυποβάλλεται εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον, ἐν δὲ ὑποτροπῇ παύεται προσωρινῶς, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀποπέμπεται τῆς ὑπηρεσίας, διαφυλαττομένης τῆς ἐνεκα πλαστογραφίας καταδιώξεως, ἂν τοιαῦται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου παρικτροπαί ἔγιναν ἐκ προθέσεως. Ὁργ. 292 εἰ. Π. Ν. 247 εἰ.

Ν. Τὸ ἄρθρον 245 τοῦ Δικ. Ὁργ., καθ' ὃ χωρεῖ καταδιώξις ἐπὶ πλαστογραφίᾳ τοῦ δικηγόρου δόκιμος ἢ διαφωνία μεταξὺ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τοῦ ἀντιγράφου ἐγένετο ἐκ προθέσεως, οὐδὲν ἀντιφάσκει πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἐπιτασσόμενα, ὅτε καὶ κατ' αὐτὸν πρὸς ὑπαρξίν τοῦ ἀδικήματος τῆς πλαστογραφίας ἀπαιτουμένης δολίας προαιρέσεως (ἄρθρ. 38 ποιν. Ν.). Α. Π. ποιν. ἀπ. 113 τοῦ 69.

246. Ὅλοι οἱ εἰς τὸ ἄρθρον 244 ἀναφερόμενοι υπάλληλοι δεφίλουν, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ, νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον ἀντίγραφα ἢ ἀπόγραφα τῶν εἰς χεῖρας των πρωτοτύπων ἢ ἄλλων ἐγγράφων, τὰ ὅποια παρακατετέθησαν παρ' αὐτοῖς ὡς πρωτότυπα. — Περὶ ὧν τῶν υπαλλήλων τούτων ἐφαρμόζονται τὰ περὶ τῶν συμβολαιογράφων εἰς τὰ ἄρθρα 192—197 ὁρισμένα. — Ὅταν κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην συμβοῦν ἀμφιβολία καὶ φιλονεικίαι, ἡ περὶ τούτων συζήτησις καὶ ἀπόφασις γίνεται συνοπτικῶς κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Ὁργ. 292 εἰ. Πολ. 190, 618, 634 εἰ.

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 244 καὶ 246 ὁ γραμματεὺς ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ τοῖς ἔχοντι συμφέρον ἀντίγραφον τῶν παρ' αὐτῷ κατατεθειμένων ἐγγράφων, ἐπεὶ, καίπερ εἰς ἀντιγράφων ἐξαχθέν, θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον κατὰ τὸ ἄρθρ. 426 § 4 τῆς Πολ. Δικ. δόκιμος δ' καθ' οὗ διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις, καίπερ ὡν ὑποχρεῖται (Πολ. 427 ἄρθρ. 2 καὶ 3), ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὸ πρωτότυπον. Α. Π. 18 τοῦ 47. (ἴδε καὶ Πολ. Δικ. ἄρθρ. 426).

247. Πᾶν ἀντίγραφον, ἐκδοθὲν παρὰ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 244 ἀναφερομένων υπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη πρόσκλησις καὶ κοινοποίησις 1), πρέπει νὰ γράφεται εὐκρινῶς ἄλλως, ὑποβάλλεται ὁ παραβάτης εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον ἢ ἄχρι τριᾶκοντα ὀρ. Ὁργ. 292 εἰ.

1) ἐπίδοσις

248. Ἐκτὸς τῆς διὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁρισμένης ποινῆς, δὲν πληρόνται οὐδὲ τέλη καὶ δικαιώματα διὰ τὰς ἀναγνώστα ἔγγραφα, καί, ἂν τυχὸν πληρωθῶσιν, ἐπιστρέφονται.—Περὶ τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς γίνεται ἐπιστημείωσις πρὸς ἑκτελέσεως κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 241 μέχρι 243 ὁρισθέντα. Πρλ. 856.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τάξις τῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶ 1) δικαστηρίων παντὸς εἶδους.

1) Ἐπὶ

249. Πᾶν δικαστήριον διορίζει ἐφάπαξ καὶ κοινοποιεῖ διὰ δημοσίων προκηρύξεων τὰς συνήθεις δικασίμους ἡμέρας, διακρίνοντάς περὶ πολιτικῶν ἀπὸ τὰς περὶ ποινικῶν ὑποθέσεων.—Ἐκτὸς τούτων τὰ δικαστήρια τῶν πρωτοδικῶν διορίζουν, πρὸς συζήτησιν τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ἰδιαιτέρας δικασίμους ἡμέρας καὶ τὰς κοινοποιεῖν δημοσίως. Ὅργ. 265. Πρλ. 161.

N. Ἐκ τῶν ἄρθρ. 249 καὶ 250 § 1 τοῦ Ὅργ. τῶν δικαστηρίων προκύπτει ὅτι ὄντιονται μὲν αἱ δικασίμοι ἡμέραι παντὸς εἶδους δικαστηρίου ἐκάστου αὐτῶν ἐφάπαξ καὶ κοινοποιεῖνται καταλλήλως, ἀλλ' ἥμους ἐπιτελεῖται νὰ γίνηται συνεδριάσις καὶ ἐν ἄλλαις ἡμέραις ἐκτάκτως ἐν ἀνάγκῃ. Οὐδεμιᾶς δὲ διατάξεως ὀριζούσης τὸν προσδιορίζοντα τὴν ἐκτακτον ταῦτον δικάσιμον, ἔπεται ὅτι ἀφῆθη τοῦτο εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐκτάκτως ἡ ὑπόθεσις. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 93. (Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι καὶ ἂν θεωρηθῇ ὁ πρόεδρος δικαστηρίου νὰ ἐκτελέσῃ κατ' ἰδίαν θέλησιν ἐκτάκτους δικασίμους, μὴ δικαιουμένους ἥμους τοῦ προέδρου νὰ καλῇ οὕς θέλει δικαστὰς εἰς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ παραλείψει τῶν ἀρχαιοτέρων (Ὅργ. 27 καὶ 42), δεῖν εἰναι νὰ καλέσῃ αὐτούς, καθ' ὅσον δὲν κωλύονται, πλὴν ἐὰν ὑπάρχῃ διαίρεσις εἰς τμήματα, καλεῖ τοὺς αποτελοῦντας τὸ τμήμα, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ ὑπόθεσις).

250. Κατὰ τὰς κυριακάς καὶ ἄλλας ἑορτὰς δὲν γίνεται συνεδριάσις εἰμὴ δασκίς προκύπτει κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς. (1)—Αἱ συνεδριάσεις γίνονται πάντοτε εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ

(1) Ὅρα Α. 22 Νοεμβρίου 1833 καὶ 4 Ἀπριλίου 1843 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 125 Ὅργ. Δικ.

προσδιορισμένον τόπον, ἐκτός ἐὰν διὰ ῥήτοῦ νόμου ἢ δι' ἐπι-
ταγῆς τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας δὲν διατάχῃ ἄλ-
λως πως. Πολ. 161. 621. Ὁργ. 125. Ποιν. 71.

Ν. Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ προσδιορίζεται ὁ τόπος τῶν δημοσίων συνεδριά-
σεων, εὐχὴ δὲ καὶ ὁ τόπος τῶν ἐν τῷ συμβουλίῳ διασκεύων· ἀπαξ δὲ
προσδιορισθεὶς καὶ δημοσιευθεὶς οὐδεμίᾳ ἀνάγκῃ νὰ ἀνατρίχῃ ἐν ἑκάστῃ ἀπο-
τάσει. Α. Π. ἀπ. ποιν. 81 τοῦ 43.

251. Ἐνὸς ὧν ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα συζητήσεως, ἑκάστη
συνεδρίασις διαρκεῖ τοῦλάχιστον 4 ὥρας, καὶ ὁ καιρὸς οὗτος
δὲν ἔμπορεῖ νὰ θανατηθῇ πρὸς ἄλλο τι. Ὁργ. 268.

252. Πᾶς πρόεδρος, δικαστής, εἰσαγγελεὺς, εἰρηνοδίκης,
ἐννόμος κατήγορος παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν πταισματοδικῶν,
γραμματεὺς, καὶ κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου ὀφείλει, ἐπὶ πειθα-
ρχικῇ ποινῇ, νὰ ἐμφανίζεται κατὰ τὴν διωρισμένην ὥραν εἰς τὸν
τόπον τῆς συνεδριάσεως, καὶ νὰ μὴ ἀπομακρύνεται αὐτογνώ-
μονως πρὶν διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις. Ὁργ. 23 ἔ. 33. 41. 64. 292. ἔ.

Ν. Εἰς τὸ ἄρθρον 252 ὑπάγονται καὶ οἱ χρεῖς δικαστοῦ ἐκπληροῦντες σύ-
νεδροι, ἐπομένως τιμωροῦμένων καὶ τούτων, ὡς πάντων τῶν ἄλλων δικαστι-
κῶν προσώπων, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ πει-
θαρχικὴν ποινὴν εἰς συνέδρον, μὴ ἐμφανισθέντα ἐν τινὶ συνεδριάσει κατὰ τὴν
διωρισμένην ὥραν. Α. Π. ποιν. ἀπόφ. 4 τοῦ 60.

253. Ἄν συμβῇ ζημία ἔνεκα βραδείας ἐλεύσεως, παντελοῦς
ἀπουσίας ἢ προώρου ἀναχωρήσεως δικηγόρου τινὸς, καταδικά-
ζεται οὗτος εἰς τὰς ἀποζημιώσεις, 1) καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποι-
νήν. Ὁργ. 292 ἔ.

1) εἰς τὰ ἔξοδα,

254. Κωλυομένου τινὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 252 καὶ 253 ἀνα-
γερομένων ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, ἀναγγέλλεται 1) ἡ αἰτία
τῆς κωλύσεως πρὸς τὸν πρόεδρον καὶ 2) τὸν εἰσαγγελέα, εἰ
δύνατον πρὸ τῆς συνεδριάσεως.

1) καὶ βεβαιεῖται 2) ἢ

255. Ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων θέλει διακοσμηθῇ ὁμοιο-
μέρως καθ' ἑλλην τὴν περιφέρειαν τοῦ βασιλείου.—Εἰς τὰς
συνεδριάσεις οἱ δικασταὶ κάθονται εἰς ἑδρας ὑψηλάς, καὶ εἶναι
χωρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀκρωμένους διὰ θρυφάντων. Ὁργ. 257.
Πολ. 265.

256. Ὁ πρόεδρος κάθεται ἐν τῇ μέσῳ τῶν δικαστῶν ἐκ τῶν ἐξῶν ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ ὁ δημόσιος κατήγορος, καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὁ γραμματεὺς.

257. Οἱ δικηγόροι καὶ οἱ κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου ἔχον μονίμους ἑδρας εἰς τὸ ἔδαφος μὲν τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' εἰς τὸν ἀπρόσιτον εἰς τὸ κοινόν. Ὁργ. 255. Πολ. 165.

258. Διὰ τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς μάρτυρας, εἰς δὲ τὰ ποινικὰ δικαστήρια καὶ διὰ τοὺς ἰδιώτας κατηγόρους καὶ τοὺς κατηγορουμένους, διορίζεται εἰς ἕκαστον δικαστήριον ἰδία θέσις χωρισμένη ἀπὸ τὸ κοινὸν διὰ διαφράγματος. Ὁργ. 255 ἔ. Παν. 374. 422.

259. Οἱ δικηγόροι, οἱ διάδικοι, οἱ ἰδιῶται κατηγόροι, οἱ κατηγορούμενοι, καὶ οἱ μάρτυρες ὁμιλοῦσι πρὸς τὸ δικαστήριον ἱστάμενοι, ἐκτὸς ἐάν, θέλοντες νὰ καθήσουν, ζητήσουν καὶ λάβουν τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τοῦ προέδρου. Ὁργ. 100.

260. Τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων, (1) καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν αποφάσεων γράφονται ἐπὶ χαρτίου τοῦ αὐτοῦ σχήματος.

(1) Ὑπόδειγμα τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 260 τοῦ περὶ ὀργ. τῶν δικ. κτλ. Ν. ἀναφερομένων πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων.

1) Εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις. Συνεδρίασις τῆς . . Ἰανουαρίου 1833.

ὀνόματα τῶν δικαστῶν, τοῦ εἰσαγγελεως καὶ τοῦ γραμματεως.	ὄνομα καὶ ἐπών. τῶν διαδίκων συνηγόρων ἢ πληρεξουσ. παρατήρησις ἂν οἱ διάδικοι δὲν ἐνεφανίσθησαν.	ποιὰ ἡ διαφερεμένη ὑπόθεσις.	Συνοπτικὴ ἔκθεσις τῶν εὐσιωδωτέρων κεφ. τῆς συζητήσεως, τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων, τῶν ἐξουσ. μαρτύρων.	συνοπτικὴ μνηεὶς παντὸς ἀξιολόγου συμβάντος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

2) Εἰς ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις.

Ἀπαρτάλλεται κατὰ τὸ προηγούμενον ὑπ' ἀριθ. 1) ὑπόδειγμα. Ἡ πρώτη στήλη θελεῖ ἀναφέρει ποῖον τὸ πλημμέλημα ἢ τὸ κακούργημα, ἢ δὲ τὸν τάρτην, καὶ τὰς προτάσεις τοῦ εἰσαγγελεως. — Τὰ πρακτικὰ τῶν δι' ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις συνεδριάσεων ὑπογράφονται παρ' ὧν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματεως.

Ὑπογραφή τοῦ προέδρου.

” τοῦ γραμματεως.

τες, καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς συρράπτονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας, εἰς δὲ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους βιβλιοδετοῦνται. (1)—Θέλουν δὲ διαστῆλαι ἀκριβῶς τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις· ἐπίσης δὲ θέλουν διακρίνεσθαι αἱ κατὰ τὰς πολιτικὰς δικὰς ἐκθέσεις τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων, καὶ δικαστικαὶ ἀποφάσεις ἀπὸ τὰς περὶ ποινικῶν υποθέσεων καὶ πάλιν αἱ τῶν δικαστηρίων τῶν πλημμελειοδικῶν ἀπὸ τὰς τῶν κακουργιοδικῶν.—Πᾶσα παράβασις τῆς παρούσης διατάξεως, γενεμένη παρὰ τοῦ γραμματέως, τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν ἔχ. κατωτέραν τῶν 25 δραχμῶν. Πολ. 189. Ποιν. 91. Ὁργ. 292. 293.

261. Ἄν ὁ γραμματεὺς, κωλυθεὶς ἔκ τινος περιστάσεως, εἰν υπογράψῃ, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως καὶ τὴν ἀπόφασιν, ἀρκεῖ νὰ γενῇ μνηεὶα τούτου εἰς μὲν τὰς πολιτικὰς υποθέσεις ὑπὸ τοῦ προέδρου, εἰς δὲ τὰς ποινικὰς ὑπὸ πάντων τῶν δικαστῶν παρὰ τῇ υπογραφῇ των. Τὸ αὐτὸ γίνεται, καὶ ὅταν εἰς ἐγκληματικὰς υποθέσεις κωλύεται τις τῶν δικαστῶν τοῦ νὰ υπογράψῃ. Εἰς τὰς πολιτικὰς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 270. Πολ. 174. Ποιν. 88. Ὁργ. 27. 123. 270.

N, Ὅτι ἐρρίκει τὸ ἄρθρ. 261 ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ βουλευμάτων, ὅτε καὶ τούτων ὡσὺν ἀποτάσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 247 τῆς Ποιν. Δικον. Α. II. 231 τοῦ 71.

262. Πᾶν πολυμελὲς δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαιρῇται, ὡσάκις ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ μελῶν τὸ συγχωρεῖ, δι' ἰδιαιτέρου κανονισμοῦ (2) εἰς δύο ἢ καὶ πλείω τμήματα, νὰ προνοῇ κατὰ τὴν αὐτὴν τρέπον περὶ τῆς ἐσωτερικ-

(1) Δ. 11 Δεκ. 1836. Σκοπὸν ἔχοντες τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ὁμοιομορφου εἰς τὸ σχῆμα τῶν πρακτικῶν, καὶ τινὰς περαιτέρω ἐξοικονομήσεις, θέλωμεν, ὥστε ἀπὸ 1 (13) Ἰαν. 1837, εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς ὑπηρεσίας νὰ μεταχειρίζωνται τὸ χαρτίον τοῦ αὐτοῦ σχήματος μὲ ἐκαίνο, τὸ ὅποιον προσδιορίζεται εἰς τὸ ἐδάφ. 2 ἄρθρ. 3 τοῦ N. τῶν 14 (26) Δύγ. T. E. διὰ τὴν σφραγιστὴν χάρτην.

(2) Διωρθώθη κατὰ τὴν N. τῆς 9 (21) Ὀκτωβρίου 1841, εὗ τὸ 2 ἄρθρον ἀκούει τὸν ἀπὸ 8) 20 Δεκ. 1837 N. ὃν ἴδε ὑπὸ τὸ ἄρθρον 6 Ὁργ. Δικ.

κῆς ὑπηρεσίας τοῦ δικαστηρίου, καὶ νὰ διατάτῃ τὰ περὶ τῶν ἐκτελέσεων τῶν καθηκόντων ἐκάστου τῶν παρ' αὐτῷ ὑπαλλήλων ἂν αἱ γενικαὶ τοῦ νόμου διατάξεις δὲν ἤθελον ἐξαρκεῖ κατὰ τοῦτο. — Τοιοῦτοι κανονισμοί, ἅπαξ ἐπικυρωθέντες παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, πρέπει νὰ τηρῶνται παρ' ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν.

Ν. Ἡ εἰς τμήματα διαίρεσις δι' ἰδιαιτέρου κανονισμοῦ τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων ἐπετρέπη πρὸς εὐχερεστέραν ἐκτέλεσιν τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχει βοήθην εἰς τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀρμοδιότητα αὐτῶν. Ὅθεν δὲν καθίσταται ἀναγκάδιον τὸ ἐν τμήμα, ὅπως δικάσῃ ὑπόθεσιν, ὅπου χυθείαν διὰ τοῦ κανονισμοῦ εἰς ἕτερον τμήμα. Κατ' ἀκολουθίαν δύναται καὶ συνοπτικὴ ὑπόθεσις νὰ δικασθῇ ὑπὸ τῶν συνήθων τμήματος καὶ τὰν παλιν. Α. Π. 83 τοῦ 78.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τάξις τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

263. Εἰς τὸ γραφεῖον ἐκάστου πολυμελοῦς δικαστηρίου συστάσσεται 1) παρὰ τοῦ γραμματέως πινάκιον κατὰ τοὺς ὅρισμους τῆς πολιτικῆς δικονομίας. (1) — Τὰ ἔνθα τούτου πληρονόμιστα δικαιώματα θέλουν προσδιορισθῇ δι' ἰδιαιτέρας διατάξεως, πληρονοῦνται δὲ ἄνευ ἀναβολῆς. Πολ. 570 Ε.

1) τηρεῖται

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ ἄρθρου 264, ὅτι ἡ τάξις τῶν πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεων προσδιορίζεται κατὰ τοὺς ὅρισμους τῆς πολιτικῆς δικονομίας, δηλονότι κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν διὰ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς (ἄρθρ. 376 καὶ 374 πολ. δικον.)· ὁρίζουσις δὲ τῆς πολιτικῆς δικονομίας διὰ τῶν ἄρθρων 377 καὶ 378, ὅτι περιλήψεις, περιέχουσα τὰς πρὸς συζήτησιν δικαιοῦσας ὑποθέσεις ἐκ τοῦ πινακίου καὶ τοιχοκολλᾶται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸς γνώσιν τῶν διαδίκων καὶ πληρεξουσίων αὐτῶν, ἐπεται, ὅτι, καίτοι κατὰ τὸ 263 ἐν ὅρῳ τοῦ Ὁργ. ἐν πινακίῳ ἔχει ἐκαστον πολυμελὲς δικαστήριον, οὐχ ἕτερον ἐν τοῖς εἰς δύο τμήματα διηρημένοις δικαστηρίοις, ὡς τὸ ἐν δικάζει τὰ συνοπτικὰ καὶ τὸ ἕτερον τὰς συνήθεις δίκας, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ συντάσσεται ἰδίᾳ περιλήψις τῶν συνοπτικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν συνήθων καὶ νὰ τὴν χοκολλᾶται ἐκατέρᾳ αὐτῶν πρὸς γνώσιν τῶν διαδίκων καὶ πληρεξουσίων αὐτῶν. Α. Π. 129 τοῦ 73 (ἴδε καὶ ἄρθρ. 370 Πολ.).

264. Ἡ τάξις τῶν πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεων προσδιορίζεται κατὰ τοὺς ὅρισμους τῆς πολ. δικον. ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν παρὰ τῶν

(1) ἴδε καὶ ἄρθρ. 3 Νόμου ΑΥΝΖ' ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 14 Ὁργ. Δικαστηρίων.

δικαστηρίῳ δικηγόρων, κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης ἐβδομάδος, εἰς ὧραν παρὰ τοῦ προέδρου προσδιοριζομένην. Οἱ δικηγόροι ὁμῶς δὲν προσκαλοῦνται ἰδιαιτέρως ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἡ ἀπουσία των δὲν ἔχει ἄλλην ζημίαν εἰμὴ τὴν στέρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ κάμουν παρατηρήσεις περὶ τῆς προσδιορισθείσης τάξεως τῶν υποθέσεων. Πολ. 576.

265. Ὁ προσδιορισμὸς τῆς τάξεως εἶναι περιττὸς δι' ἐκείνας τὰς κατεπειγούσας καὶ συνοπτικὰς υποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνετέθησαν εἰς τὴν πρὸς συζήτησιν τῶν συνοπτικῶν υποθέσεων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 249, διωρισμένην δικάσιμον ἡμέραν. — Ἡ τάξις τῆς συζητήσεως τῶν συνοπτικῶν υποθέσεων, ὅσαι δὲν ἀνετέθησαν εἰς ῥητὴν ἡμέραν, προσδιορίζεται κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον. Πολ. 576.

266. Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ συνεδρίασις, ὁ κλητὴρ τῆς ἀκροάσεως συντάττει δελτίον διὰ τὴν προκειμένην συνεδρίαν. — Εἰς τὸ δελτίον τοῦτο καταγράφονται πρῶτον ὅλαι αἱ συνοπτικαὶ υποθέσεις, αἵτινες ἐγράφησαν μὲν εἰς τὸ πινάκιον, δὲν χρήζουσι δὲ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προσδιορισμοῦ. — Μετ' αὐτὰς ἔπονται αἱ ἄλλαι συνοπτικαὶ υποθέσεις, αἵτινες ἐγράφησαν εἰς τὸ πινάκιον μετὰ τὸν τελευταῖον προσδιορισμὸν τῆς τάξεως τῶν υποθέσεων. — Ἐπὶ τέλους καταγράφονται αἱ λοιπαὶ υποθέσεις κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν τάξιν, καὶ πρῶτον μὲν αἱ συνοπτικαὶ, ἔπειτα δὲ αἱ συνήθεις. Πολ. 577.

267. Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται, ἐκφωνοῦντος τοῦ κλητῆρος τὰς υποθέσεις, κατὰ τὴν εἰς τὸ δελτίον ὁρισθεῖσαν τάξιν, καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. — Ἐάν τις τῶν διαδίκων νομίσῃ, ὅτι ἀνήκει ἡ προτίμησις εἰς αὐτόν, ἢ ὅτι ἡ υποθέσις του παρὰ τὸ δίκαιον δὲν κατεχωρίσθη εἰς τὸ δελτίον, δύναται νὰ ζητήσῃ ἐγγράφως παρὰ τοῦ προέδρου νὰ ἐκφωνηθῇ πρώτη ἡ ὑπόθεσις του, τὸ δὲ δικαστήριον, ἀμφισβητήσεως ὑπαρχούσης, ἀποφασίζει περὶ τούτου. — Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ διὰ τὰς συνοπτικὰς υποθέσεις, αἵτινες κατεπείγουσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γραφῶσιν εἰς τὸ πινάκιον. Πολ. 577 ἔ. 711.

268. Ἄν δι' ἑλλειψιν καιροῦ δὲν ᾔνοι δυνατόν νὰ συζητηθῶσιν ὅλαι αἱ ἐπὶ τοῦ δελτίου υποθέσεις, αἱ ὑπολειπόμεναι συζη-

ταῦνται ἀφελύτως πρὸ τῶν ἄλλων συνήθων ὑποθέσεων κατὰ τὴν προσεχῆ δικάσιμον. Ὅργ. 251.

269. Ὅταν γίνῃ εἰς τὴν συνεδρίαν ἢ κατ' ἀντιμωλίαν ἢ κατ' ἐρήμην συζήτησις τινος ὑποθέσεως, ἢ ὅταν κἀνεις τῶν διαφερομένων δὲν ἐμφανισθῇ, ἢ ὑπόθεσις διαγράφεται ἀπὸ τοῦ πινάκιον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καὶ τότε μόνον ἐπιτρέπεται πάλιν ἡ συζήτησις τῆς, ὅταν ἐκ νέου ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινάκιον. — Ἄν ἡ διαγραφὴ προσέλθῃ ἐξ αἰτίας τοῦ δικηγόρου, τότε πράττονται τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 253 διατεταγμένα. Πολ. 572. 590.

270. Ἄν ἐκ τινος περιστάσεως ὁ πρόεδρος κωλυθῇ νὰ ὑπογράψῃ, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας, τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ἢ τῶν ἀποφάσεων, ταῦτα ὑπογράφονται κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 παρὰ τοῦ ἀρχαιότερου τῶν εἰς τὴν διάσκεψιν καὶ ἀπόφασιν παρευρεθέντων δικαστῶν. Κωλύομένου εἰρηνοδίκου τινός, ὑπογράφει εἰς τῶν προέδρων κατὰ τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ποινικὰς δίκας. Ὅργ. 261. Πολ. 174. 175. 489. Ποιν. 88.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Σφραγὶς τῆς ὑπηρεσίας.

271. Πᾶν δικαστήριον, πᾶς εἰσαγγελεύς, πᾶς ἀνακριτής, καὶ πᾶς παρὰ τοῖς πταισματοδίκαις δημόσιος κατήγορος ἔχει ἰδίαν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας, διὰ τῆς ὁποίας σφραγίζονται ὅλα τὰ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἢ παρὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων συντασσόμενα ἔγγραφα, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ παρὰ τῶν ἰδίων ἐκδομέναι διατάξεις καὶ τὰ ἐντάλματα. — Οἱ εἰρηνοδίκαι, εἰ πρόεδροι, καὶ ὅλοι οἱ δικαστικοὶ γραμματεῖς μεταχειρίζονται κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν τὴν σφραγίδα τοῦ δικαστηρίου.

272. Ἐκ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀναφερομένων σφραγίδων τῆς ὑπηρεσίας, ἡ μὲν τῶν δικαστηρίων περιέχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἡ δὲ τῶν ἰδιαιτέρων ὑπαλλήλων τὴν ιδιότητα τῆς ὑπηρεσίας των (εἰσαγγελεύς, ἀνακριτής, κτλ.) καὶ τὴν κατοικίαν των.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Πειθαρχικαὶ περιπτώσεις

273. Συγγενεῖς ἐξ αἵματος ἢ ἐκ κηδεστίας, κατὰ μὲν εὐθεῖαν γραμμὴν ὅλων τῶν βαθμῶν, ἐκ πλαγίου δὲ μέχρι τοῦ τρίτου, οἵτινες διορίσθησαν συγχρόνως εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον πρόεδροι, δικασταί, εἰσαγγελεῖς, ἀντεισαγγελεῖς, γραμματεῖς, δικηγόροι, ἢ κλητῆρες, παρεισδύσαντες εἰς τοιαύτην θέσιν ἢ ἀποσιώπησαντες τὴν τοιαύτην ἐξ αἵματος ἢ ἐκ κηδεστίας συγγενείαν των, καταδικάζονται εἰς πειθαρχικὴν πρόστιμον ἢ εἰς προσωρινὴν παύσιν, καὶ συγχρόνως μετατίθενται. Ὅργ. 274 ἐ. 292 ἐ.

Ν. Ἐὰν δύο συγγενεῖς κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 273 βαθμὴν συνδικάσωσιν ὡς δικασταί, καταδιώκονται μὲν οὗτοι πειθαρχικῶς, ἀλλ' ἡ ἀπίστασις δὲν ἀναίρεται. Α. Π. ποιν. 120 τοῦ 37.

274. Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς ἐκείνον, ὅστις, συντάσσας μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ τοιοῦτον κηδεστίας δεσμὸν, ἀποσιώπησε τὸ πρᾶγμα. Ὅργ. 273 ἐ. 292 ἐ.

275. Ἐξαίρεσις τῶν διατάξεων τῶν προηγουμένων ἄρθρων δύναται νὰ γενῇ μόνον διὰ ῥητῆς βασιλικῆς ἀδείας, καὶ τοῦτο, ὅταν ζητηθῇ καὶ δεθῇ πρὸ τοῦ διορισμοῦ, ἢ, κατὰ τὴν περίπτω-

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ μέρει τούτῳ κατ' ἐξοχὴν καταλέγονται τὰ εἰδικὰ καθήκοντα τῶν δικαστικῶν προσώπων, ὧν ἡ παράβασις ἐπάγει πειθαρχικὴν ποινὴν· καταλέγονται οὐχ ἥτιον καὶ ἐν τοῖς ἄρθροις 24, 116, 127, 138, 141, 143, 144, 145, 149, 159—163, 165, 171, 172, 174, 178, 181—184, 187, 188, 190, 192—195, 198, 200—203, 244—247, 252, 253, 260, 269, 296, 302 καὶ 308 τοῦ Ὅργ. τῶν Δικ., ἐπὶ δὲ ἐν τοῖς ἄρθροις 33, 44, 48, 63, 92, 100, 142, 146, 150, 159, 169, 174, 176, 191, 203, 204, 219, 348, 414, 466, 557, 574, 789, 797, 835, 896, 897, 908, 939, 945, 948, 960, 975, 990, 994, 1001, 1006, 1016, 1052 τῆς Πολιτ. Δικον. καὶ ἐν οὐκ ἐλίγοις ἄρθροις τῆς Ποιν. Δικον.—Σημειωτέον ὅτι ὁρίθως ἄλλοτε ἀπερνήσαντο τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας ἐπὶ τῇ παράβασις διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου, χορηγουμένης δι' ἐγκυκλίου, δὲν παρεχεῖ ἀφερμένη εἰς πειθαρχικὴν καταδίωξιν, ὅτε μηδενδεῖ νόμου ὀρίζοντος τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς εἰς τὴν παράβασιν ἀπαγορευτικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου (ἀποφ. Ἐφετείου Ναυπλίας τῆς 29 Νομβρίου 1856).

σιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν κηδεύειν.
 Ὁργ. 273 ε.

Ν. Ἄν ῥητὴ βασιλικὴ ἄδεια ἐπιτρέψῃ τὸ συναρπάζεσθαι παρὰ τῶν ἀντὶ δικαστηρίων εἰς τοὺς ἐν τῷ 273 ἄρθρῳ διαλαμβανομένους ὑπὸ τὸν περιορισμὸν νὰ μὴ ἐργάζωνται εἰς ἀντιδικίαν, ἢ παραβίασιν τοῦ περιορισμοῦ τοῦτου χωρὶς γὰρ ἀπορμὴν εἰς πειθαρχικὴν καταδίδωσιν κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον 273. ἀλλὰ τὸν 57. Ἐπίσης δὲν ἐπάγει ἀπορμὴν πρὸς ἀναίρεσιν, πειθαρχικὴν μόνον καταδίδωσιν προκαλοῦσα, ἢ σύμπραξις ὡς δικαστῶν τῶν ἐν τῷ 273 ἄρθρῳ διαλαμβανομένων, καὶ εἰάν ἀνευ βασιλικῆς συνευδοκήσεως παρεisdύσωσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Α. Π. 49 τοῦ 72.

276. Τὰ ἔργα τοῦ δικαστ. ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, ἰδίως δὲ τὰ τοῦ γραμματέως, δικηγόρου, (1) συμβολαιογράφου, ἢ κλητῆρος, δὲν συμβιβάζονται μὲ καμμίαν ἄλλην δικαστικὴν, διοικητικὴν, ἐκκλησιαστικὴν, στρατιωτικὴν, ἢ δημοτικὴν (2) ὑπηρεσίαν, κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ὁρισμοὺς τοῦ περὶ συστάσεως τῶν δῆμων Δ. εἰμὴ ὅτε οἱ νόμοι ἐπιτρέπουσι ῥητῶς ἐξαίρεσιν τινα (ἄρθ. 168, 278). — Ὅστις ἀναδέχεται ἢ κατέχει δύο ἢ πλείονας τῶν ὑπερρεσιῶν τούτων, τιμωρεῖται μὲ ποινὴν πειθαρχικὴν. ἂν θὲ καὶ μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίσημον κοινοποίησιν τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς ἐπιμένῃ κατέχων αὐτάς, ἀποβάλλεται ὅλων τούτων τῶν θέσεων. (3) Ὁργ. 292 ε.

(1) Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς 5 Αὐγούστου 1892 ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 276 περιλαμβάνει καὶ τοὺς δικολάβους, ὡς μὴ διακρίνουσα μεταξὺ δικηγόρων καὶ τοῖς εἰρηνοδικαῖς καὶ δικηγόρων παρὰ τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις. Ἀλλὰ προδήλως σφάλλεται, διότι οἱ δικολάβοι δὲν εἶναι δικηγόροι. Καὶ ὅθεν μὴ εἶναι νάπαγορευθῇ τοῖς ἡγεμονίαις ἢ δημοτικαῖς ὑπαλλήλοις νὰ ἐξακολουθῇ τὴν ἐπάγγελμα τοῦ δικολάβου· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νομοθετικὴ διάταξις.

(2) Συμμετακίον ἐστὶ τὰ τοῦ ἀμύθητου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἔργα εὐερεσιῶν, ὅταν αἰτίποτε συμβιβάζονται πρὸς τὴν τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου θέσιν.

(3) Δ. 16 Ὀκτ. 1836 περὶ ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 276 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων νόμου.

1. Οἱ παρὰ πᾶσι τοῖς δικαστηρίοις εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντεισαγγελεῖς ἀνεναντιοῦ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 276 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰαν. (2 Φεβρ. 1834) περὶ ὄργ. τῶν δικ. κτλ. Ν. διατεταγμένων, νὰ ἐκπληρώσωσιν ἔργα εἰσαγγελικὰ καὶ περ' ὁποιοδήποτε ἄλλῳ τακτικῷ, στρατιωτικῷ, ἢ διοικητικῷ δικαστηρίῳ, εἰάν ᾗθελον ἀνατεθῇ εἰς αὐτοὺς παρὰ τῆς Κυβερνήσεως.

2. Τὰ διδασκαλικά ἔργα δὲν εἶναι ἀσυμβίβαστα μὲ τὰ ἔργα εἰσεδικαστοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου.

Συντ. ἄρθρον 96 « Ἄν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δικαστὴν νὰ δεχθῇ καὶ ἄλλοι ἐμμεισθον ὑπηρεσίαν, ἑκτὸς τῆς τοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

277. Αἱ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ποινὰὶ ἐπιβάλλονται, καὶ ἔσταν δικαστικὸς τις ὑπαλλήλος, ἢ ὑπηρετής, ἐξαίρουμένων τῶν ἐμπόρων καὶ παντὸς εἶδους παρέδρων, μετέρχεται τέχνην τὴν ἢ ἐμπόριον συγγράνως μὲ τὴν ὑπηρεσίαν του. (1) Π. Ν. 184, 292, ε.

278. Οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ οἱ δικηγόροι δύνανται κατ' ἐξαίρεσιν, παρὰ τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 276 διατεταγμένα, νὰ διορισθῶσι πάρεδροι παρὰ παντὶ δικαστηρίῳ. (2) — Τὰ δικαστήρια ἔχουν μάλιστα τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνουν τοὺς τοιοῦτους, καὶ μὴ ὄντας ἐπιτήδες διωρισμένους, εἰς τὴν συνεδρίασιν κατ' ἐπικουρίαν, πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος ἢ εἰσαγγελέως. ὅταν τις δὲν ὑπάρχει κανεὶς πάρεδρος, ἢ δὲν εἶναι παρὼν εἰς τὴν καθέβραν τοῦ δικαστηρίου. — Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὁ προσκληθεὶς, πρὶν ἀναλάβῃ τὰ ἔργα του, ὀρκίζεται τὸν διὰ τοῦ ἄρθρου 215 διατεταγμένον ὅρκον τῆς ὑπηρεσίας, ἂν τυχὼν δὲν εἶχεν ὀρκισθῇ εἰσέτι. Ὅργ. 27. 215.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 278, συνδυαζομένη πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρ. 27. προσήλως κατακρίνεται ὅτι οὐ μόνον ὅταν τις ὁ πάρεδρος ἀπέστιν ἐκ τῆς πόλεως, εἶνα καθεδρεύει τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ καὶ ὅταν τις ἀπέστιν ἐκ τῆς συνεδρίας, ἀναπληροῦται ὑπὸ δικηγόρου. Α. Π. 76 τοῦ 93. — Τοῦ ἄρθρου 278 εἰς, 2 μὴ ὀρίζονται, ὅτι κατὰ προτίμησιν τῶν δικηγόρων καλεῖται ὁ εἰρηνοδικὴς εἰς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου, ἔπεται, ὅτι οἱ δικηγόροι καὶ εἰρηνοδίκαι δύνανται νὰ προσκληθῶσιν ἀδιακρίτως. Α. Π. 186 τοῦ 74. Α. Π. ποιν. ἀπ. 16 τοῦ 81, 236 τοῦ 81, 49 τοῦ 92. — Τοῦ ὅρκου τοῦ δικηγόρου μὴ διαφέροντος τοῦ ὅρκου τοῦ δικαστοῦ, οὐδεμίαν ἀνάγκη ὁ ἀναπληρῶν δικαστὴν δικηγόρος νὰ δώσῃ νέον ὅρκον ὑπηρεσίας. Α. Π. 218 τοῦ 36. 61 τοῦ 57, 186 τοῦ 74, 76 τοῦ 93, ποιν. ἀπ. 289 τοῦ 73. Ὑποτίθεται δὲ μέχρι

(1) Δ. 6 Ἰουλίου 1838 περὶ τῆς ἐπιτηδεύσεως τῆς ἱατρικῆς παρὰ τῶν εἰρηνοδικῶν.

1. Ὅσοι εἰρηνοδίκαι ἔχουσι γνώσεις ἱατρικὰς δύνανται νὰ μετέρχωνται τοῖς ἱατροῖς τὸ ἐπάγγελμα, ἂν λάβωσι τὴν εἰς τὰ περὶ ἱατρικῆς Δ. κανονισμένην ἀδείαν. — Τὸ ἄρθρον 277 τοῦ περὶ ὀργ. τῶν δικ. νόμου ἀπὸ 26 Ἰαν. (2 Φεβρ.) 1834 κηρύσσεται εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἀνεφάρμοστον ὡς πρὸς τοὺς ρηθέντας εἰρηνοδικὰς. Δὲν πρέπει ὅμως ἐξ αἰτίας τούτου νὰ βραδύνωσιν ἢ νὰ παραμελῶσι τὰ δικαστικὰ τῶν καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ὀφείλουσι νὰ θεωρῶσι πάντοτε ὡς τὰ κύρια ἔργα των.

(2) Ὅρα καὶ Ν. ΧΜΖ' τοῦ 77 περὶ Ἀδείου Πάγου ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 9 Ὅργ. δικ. καὶ Ν. ΧΞς' περὶ προσόντων τῶν δικ. ὑπαλλήλων ἄρθρον 8 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 41 Ὅργ.

ἀποδείξωσ τοῦ ἐναντίου, ὅτι ὁ προσληφθεὶς ὡς ἐπικουρικός δικαστὴς δικαιοῦς ἔδωκε τὸν ἄρθρον τῆς ὑπηρεσίας. Α. Π. 218 τοῦ 56, 151 καὶ 248 τοῦ 57, 204 τοῦ 58, 83 τοῦ 71, 76 τοῦ 93.—Τοῦ ἄρθρου 278 μὴ ἐρριζοῦνται ὅτι καλοῦνται εἰς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ οἱ δικηγόροι κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ ἑαυτῶν, ἔπεται ὅτι οὐδὲν πρῶτον ἀπαιτεῖται ὁ ἀρχαιότερος τοῦ νεωτέρου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 65 τοῦ 63, 150 τοῦ 91 κτλ.

Τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Δικ. Ὁργ. ἀναγράφοντες τὸν ὅρισμόν, ὅτι ἀναπληροῦσι τοὺς συνέδρους οἱ πλημμελειοδίκαι, συμπληρουμένου δὲ ὑπὸ τοῦ 22, ἐπερ ὁρίζει τὰ τῆς ἀναπλήρωσεως τῶν πλημμελειοδικῶν, μὴ ἀπαγορεύον, δὲ τὴν δια δικηγόρων ἀναπλήρωσιν τῶν συνέδρων, ἔπεται δυνάμει τοῦ 278, καθ' ὃ γενικῶς οἱ δικηγόροι καλοῦνται εἰς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστῶν, ὅτι ἀναπληροῦσι καὶ τοὺς συνέδρους. Α. Π. ποιν. ἀπ. 85 τοῦ 71, 157 τοῦ 71, 48 τοῦ 84 κτλ.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 27 καὶ 278 προκύπτει, ὅτι, ἀπόντων κωλυομένων τοῦ τε εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως, ὁ μὲν νεώτερος δικαστὴς ἀναπληροῖ αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς εἰσαγγελίας καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου, οἱ δὲ πάρεδρος καὶ οἱ δικηγόροι ἀναπληροῦσι τοὺς μόνον ἐν τῇ συνεδριάσει, κωλυομένους καὶ τῶν δικαστῶν. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ὁσῶκις ἐπὶ τῇ αἰτίσει τοῦ νεωτέρου δικαστοῦ ἀναπληροῦντος τὸν εἰσαγγελέα συγκαλεῖται τὸ δικαστικὸν συμβούλιον, ὃ τὸ δικαστήριον, οὗτος δὲν δύναται νὰ μετασχη τῆς συνεδριάσεως ὡς δικαστὴς, ἐπὶ τῇ ἐνεκῇ τοῦτου δὲν ἵσται δυνατόν ἡ ἑλοσχερὴς συγχρότης τοῦ συμβουλίου ἢ τοῦ δικαστηρίου ἐκ τακτικῶν μελῶν. Ἀρείου Πάγου ποιν. 82 τοῦ 71.

Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει παράλειψις τῆς μνείας τοῦ τίτλου τοῦ πατρός τοῦ δικηγόρου τοῦ μετασχόντος τοῦ δικαστηρίου ὡς δικαστοῦ καὶ τοῦ κωλυομένου τῶν ἀρμεδιωτέρων δὲν ἀποτελεῖ κακίαν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν. Ἄτε οὐκ ἔστιν ὁ νόμος ἀναγραφόμενης τῆς μνείας αὐτῶν ὡς ἀναπορεύτου στοιχείου τοῦ ἐγκύρου τῶν ἀποφάσεων καταρτίσεως. Α. Π. 109 τοῦ 83, 154 τοῦ 91, 396 τοῦ 84. (Ἀλλὰ κατὰ τὴν μειονοψηφίαν τῆς 396 τοῦ 84 μόνον διὰ τὴν μνείαν τοῦ κωλυομένου τῶν ἀναπληρουμένων ὑπὸ τῶν ἐπικουρικῶς εἰς τὴν τεταγμένων δικαιοδογεῖται ἡ πρόσληψις αὐτῶν ὡς δικαστῶν.) Κατὰ δὲ τὴν πλείονα ἀποφάσεις 112 καὶ 114 τοῦ 90 οὐδεμία ἀνάγκη νὰ γίνηται μνεία τοῦ κωλυομένου τῶν κωλυομένων δικαστῶν ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς τεκμαίρεται τοῦ κωλυομένου ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτῶν.—Τὰ περὶ κωλυμάτων δικαστῶν ποινὰ δύναται τοῦ Ὁργ. οὐδαμῶς μεταβλήθησαν διὰ τὸ ἐπελθόντος τοῦ ἐκτεθέντος τῶν δικαστῶν θεσμοῦ, ὡς καθιερώσαντος μόνον τὴν ἐγγύησιν ἐπὶ οἱ τακτικοὶ δικασταὶ εἰς τοῦ λοιποῦ ἰσθίου, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀποκλείονται τοὺς δικηγόρους τῆς παροχῆς ἐπικουρικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν συγχρότην τῶν δικαστηρίων. Α. Π. ποιν. 148 τοῦ 88, 150 τοῦ 89.—(188 ἄρθρ. 28).

279. Ὅσα διὰ τῶν ἄρθρ. 141, 161, καὶ 172 διετάχθησαν περὶ τῶν ἀρνευομένων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἢ βραδυνόντων περὶ ταύτην, ἐφαρμύζονται καὶ εἰς ἑλούς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 97 καὶ 98 διαλαμβανόμενους δικαστικούς ὅπως

λήλους καὶ ὑπηρετάς. Πολ. 56. ε. 213. Π. Ν. 480, Ποιν. 65. Ὀργ. 292 ε.

280. Πᾶς πρέσβης, δικαστής, εἰρηνοδίκης, εἰσαγγελεύς, ἀντεισαγγελεύς, γραμματεὺς καὶ ὑπογραμματεὺς, προσέτι πᾶς δικηγόρος καὶ κλητὴρ τοῦ ἀνκρατηρίου εἶναι ὑπὸ χρεως νὰ κατοικήῃ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἶναι διωρισμένος πᾶς δὲ συμβολαιογράφος καὶ κλητὴρ, εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐνεργεῖ τὰ καθήκοντά του. — Ὁ παραβάτης τιμωρεῖται πειθαρχικῶς, καί, ἐπιμένων εἰς τὴν παράβασιν, ἀποπέμπεται τῆς ὑπηρεσίας. Ὀργ. 5 ε. 22. 292 ε.

281. Ἐκάστος τῶν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἀναφερομένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν ὑποχρεοῦται νὰ μεταβῇ ἀμέσως μετὰ τὸν διορισμὸν του εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ θέσιν, ἢ, ἂν μετετέθῃ, εἰς τὴν νέαν θέσιν του. — Ὅταν δέ, ἄνευ αὐτοῦ ἡ ἀποχώρησις, ἢ ἀποχρώντων δικαιοδοσιμῶν, γίνῃ παράβασις τῆς διατάξεως ταύτης, ὁ παραβάτης τιμωρεῖται πειθαρχικῶς, καί, ἂν βραδύνη ὑπὲρ τὸν μῆνα, ἀποπέμπεται τῆς ὑπηρεσίας καὶ διεκρίζεται ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ. (1) Ὀργ. 7. 22. 288 ε.

(1) Δ. τῆς 3 Μαΐου 1892 περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἄρθρων 281 καὶ ἐπ. τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 281 καὶ ἐπ. καὶ 302 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Ν. 31 τοῦ 1877 περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΩΟΔ' τῆς 31 Δεκεμβρίου 1890, τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ΑΦΝΔ' περὶ δρισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν κλπ., τὸν νόμον ΑΦΝΕ' τῆς 30 Ἰουνίου 1887, τὸν νόμον ΑΩΠΑ' τῆς 2 Ἰανουαρίου 1891 περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡγ. γ. νόμου περὶ ἀποζημιώσεως ὁδοιπορικῶν ἐξόδων κλπ. καὶ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ λογιστικοῦ νόμου, διατάσσομεν.

1. Πᾶς διοριζόμενος δικαστικὸς ὑπάλληλος δεῖται, μεταβαίνων εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ θέσιν, ἅμα τῇ ἀφίξει του ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο ἐγγράφως καὶ ἀμέσως πρὸς τὸν προϊστάμενον καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα τοῦ παρ' ᾧ διορισθῇ δικαστηρίου, ἢ πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα τοῦ πρωτοδικείου, εἰς δὲ ὑπάγει ἡ θέσις του. εἰς αὐτὸς δὲν ἀνέκει εἰς τὸ προσωπικὸν πελυμελοῦς δικαστηρίου. Οἱ διοριζόμενοι εἰσαγγελεῖς ἀναγγέλλουσι τοῦτο πρὸς τε τὴν ἀμέσως προϊστάμενὴν αὐτῶν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεῖον. — Προκειμένου περὶ προέκτασιν ἢ μεταθέσεως, πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὁδηγῶν, εἰ εἰρημένον δικαστικοὶ ὑπάλληλοι δεῖται νὰ γνωστοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὴν νέαν αὐτῶν θέσιν ἀναχωρήσεως

282. Οι πρόεδροι και οι εισαγγελεῖς δύνανται ἄνευ ἀδείας νὰ ἀπομακρυνθῶσι τρεῖς μόνον ἡμέρας ἀπὸ τὴν θέσιν των.

των πρὸς τὸν εισαγγελέα τοῦ δικαστηρίου, εἰς ᾧ τέως ἀνήκον. — Πᾶσα μεταρρύθμισις δικαστικοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν θέσιν του δέον νὰ γίνηται διὰ τῆς τοιμωτέρας ὁδοῦ.

2. Πᾶς δικαστικὸς ὑπαλλήλος, ἀπομακρυνόμενος τῆς θέσεώς του ἐξ ἄλλου δήποτε ἄλλου νομίμου λόγου, πλὴν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περὶ πτώσεων, ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ ἐγγράφως πρὸς τε τὸν προϊστάμενον τοῦ δικαστηρίου, εἰς ᾧ ἀνήκει, καὶ πρὸς τὸν εισαγγελέα τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ δικαστηρίου ἢ πρὸς τὸν εισαγγελέα τοῦ πρωτοδικείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ἀπάγεται, ἂν δὲν ἀνήκει εἰς τὸ προσωπικὸν πολυμελὲς δικαστήριον, τῶν χωρῶν ἐν, τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του, εὐθὺς δὲ ὡς ἐπ' ἀνέλευσιν ἐπ' ἀνόδῳ του. Οἱ δὲ εισαγγελεῖς γνωστοποιοῦσιν ἐπίσης ἐγγράφως τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπομάκρυνσιν καὶ ἐπ' ἀνέλευσιν πρὸς τε τὴν ἀμέσως προϊστάμενην εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον.

4. Πᾶσα κατὰ τὰ ἀνωτέρω γνωστοποιήσις εισαγγελείας πρὸς τὸ ἐπὶ τῇ Δικαιοσύνῃ Ἰπουργεῖον καταχωρίζεται ἀμέσως εἰς βιβλίον, τηρούμενον τῷ Ἰπουργεῖῳ τούτῳ κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν τοῦ ἐπωνύμου τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρὸντος διατάγματος.

5. Ἐν παντὶ δικαστικῷ γραφεῖῳ τηρεῖται βιβλίον ἀπουσιῶν τῶν παρ' αὐτῷ ὑπηρετούντων δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ σημειοῦνται α') τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, β') ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ ἐδόθη ἡ ἀδεία, γ') ἡ ἐκδούσα τῆς ἀρχῆς, δ') ἡ διάκρισις τῆς ἀδείας ταύτης, ε') ἡ ἡμέρα, καὶ ἡν ἤρξατο ἡ ἀφίξις τῆς ἀδείας, καὶ ς') ἡ ἡμέρα τῆς εἰς τὴν θέσιν του ἐπ' ἀνόδου τοῦ ἀπουσιάζοντος ὑπαλλήλου. — Ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ σημειοῦνται καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἐπ' ἀνόδου τῶν προέδρων καὶ εισαγγελέων τῶν δικαιοδορούντων εἰς τριήμερον ἄνευ ἀδείας ἀπομακρυνσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 282 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

6. Ἐν ἐκάστῃ εισαγγελίᾳ τηρεῖται ὁμοίον κατὰ τὰ ἄρθρα 3 τοῦ παρὸντος διατάγματος βιβλίον ἀπουσιῶν διὰ τοὺς δικαστικούς ὑπαλλήλους τοῦ ὑπηρετούντος παρὰ τῷ δικαστηρίῳ παρ' ᾧ ὁ εισαγγελεὺς διατελεῖ. Ἐν δὲ τῷ βιβλίῳ ἐκάστης εισαγγελίας πρωτοδικῶν τηροῦνται καὶ αὐτὰς σημειώσεις διὰ τοὺς δικαστικούς ὑπαλλήλους τῶν μὴ πολυμελῶν δικαστηρίων τῆς περιφέρειας των.

7. Οἱ πρόεδροι, εἰρηνοδίκαι καὶ εἰδικοὶ πταισματοδίκαι, χορηγοῦντες κατὰ τὰ ἄρθρα 282 καὶ ἐπόμεν. τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ἀδείαν ἀπουσιᾶς προνοοῦσι περὶ τῆς καταχωρίσεως αὐτῆς ἐν τοῖς κατὰ τὰ ἄρθρα 3 βιβλίῳ γνωστοποιοῦσι δ' αὐτὴν καὶ πρὸς τὸν ἀρμόδιον εισαγγελέα. — Ὁ εισαγγελεὺς, λαμβάνων μὲν κατὰ τὰ ἀνωτέρω γνώμιν τῆς ἐκδόσεως τοιούτων ἀδειῶν, γνωστοποιεῖ ἀμέσως αὐτὰς πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον, χορηγῶν δὲ αὐτὸς οὗτος τοιαύτην ἀδειαν, ὀφείλει νὰ γνωστοποιῇ αὐτὴν ἀμέσως πρὸς τὸν προϊστάμενον τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ δικαστηρίου καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ τῇ Δικαιοσύνῃ Ἰπουργεῖον.

8. Ἐν ἐκάστῃ ἐγγράφῳ ἀδείας, οὐδέποτε ἐκ τοῦ νόμου δυνάμενης νὰ

Περὶ δὲ μακροτέρας ἀπουσίας χρήζουσιν ἀνωτέρας ἀδείας — 1. οἱ πρόεδροι τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν, ἐπὶ μὲν ἀπουσίας δεκατεσσάρων τῶ πολὺ ἡμερῶν, τῆς τοῦ προέδρου τῶν ἐφεσίων, ἐπὶ δὲ μακροτέρα ἀπουσία, τῆς τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως. — 2. οἱ πρόεδροι τῶν ἐφεσίων, τῶν κακουργιοδικῶν, τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ ἐκτάκτου τινὸς στρατιωτικοῦ δικαστηρίου, τῆς τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως. — 3. οἱ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς, ἐπὶ μὲν ἀπουσία δεκατεσσάρων τῶ πολὺ ἡμερῶν, τῆς ἀδείας τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, ἐπὶ δὲ μακροτέρα ἀπουσία, τῆς τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως. — 4. οἱ παρὰ τοῖς ἐφέταις, τοῖς κακουργιοδικαῖς, τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ἢ ἐκτάκτῳ τινὶ στρατιωτικῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεῖς, τῆς τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέως. (1) Ὅργ. 281. 285 ε.

ἔρχεται εἰς τὸ παρελθόν, πρέπει νὰ ὀρίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς ἄλλως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνηται ἔναρξις τῆς χρήσεως τῆς ἀδείας ταύτης πρὶν τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ αὐτῆς ἐγγράφου.

9. Πᾶς εἰσαγγελεὺς, ὑποχρεούμενος ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐπιδιώκῃ ἀμέσως τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν παντὸς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, μὴ μεταβαίνοντος ἐγκαίρως εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἢ υπερβαίνοντος τὸν τῆς ἀδείας τοῦ χρόνον, κατὰ τὰ ἄρθρα 281 καὶ ἐπομ. τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ὀφείλει ν' ἀναγγέλλῃ ἀμέσως πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον τὰ περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ταύτης.

10. Πᾶσα ὑπὸ τῶν προηγουμένων ἄρθρων διατασσομένη γνωστοποίησις εἰσαγγελέως πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον πρέπει νὰ γίνηται τηλεγραφικῶς καὶ ἀμέσως.

11. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς ἀπουσίας τῶν δικηγόρων καὶ τῶν δικαστικῶν ὑπηρετιῶν.

(1) Ὅργ. Λειτουργικοῦ νόμου ἄρθρα 31 καὶ 33 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 280 Ὅργ. Δικ. Ὅρα ἐπίσης περὶ ἀδειῶν ἀπουσίας ἄρθρα 3 καὶ 4 νόμου ΑΦΝΔ' τοῦ ἔτους 1887 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 6 Ὅργ. Δικ. (σελ. 8).

Σημειωτέον, ὅτι αἱ πειθαρχικαὶ διατάξεις τοῦ Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων τῶν ἔτους 282, 283 καὶ 285 μεταρρυθμίσθησαν ἐν μέρει ὡς πρὸς τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς προέδρους τῶν δικαστηρίων διὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου ἄχρι 1 Σεπτεμβρίου διὰ τὸ Ν. ΡΠ' τῆς 3 Ἰουλίου 1831 περὶ δικαστικῶν διακοπῶν, ἔχοντες ὡς ἑξῆς :

1. Τὰ Πρωτοδικεῖα, τὰ Ἐφετεῖα καὶ ὁ Ἀρείος Πάγος διακόπτουν τὰς ἐργασίας τῶν κατ' ἑκάστον ἔτος ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου. Αἱ ἐμπορικαὶ ὁμοίως, αἱ κατεπεύγουσαι καὶ αἱ ποινικαὶ ὑποθέσεις ἐξακολουθοῦν νὰ δικάζονται καὶ κατὰ τὸ δικόστημα τῶν διακοπῶν.

Ν. Ἐκ τοῦ άρθρου 1 τοῦ περὶ διακοπῶν νόμου προκύπτει ὅτι δύναται διεξαχθῆ ἡ ἀπόδειξις ἐμπορικῆς ὑποθέσεως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν. Α. Π. 27 τοῦ 54, 248 τοῦ 69. Τὸν ἀντικείμενον ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑποθέσεων.

2. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θέλουσιν διαμενεῖν εἰς τὴν καθίδρυν τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν εἰς ἑκάστον τῶν πρωτοδικείων καὶ εἰς ὀλιγώτερα τῶν τριῶν τμημάτων διηρημένων, καὶ τῶν μὴ διηρημένων ποσῶς εἰς τμήματα, τοῦλάχιστον τρεῖς, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ, τοῦλάχιστον τέσσαρες δικασταί, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνακριτῶν. Εἰς ἑκάστον δὲ τῶν ἐφεστίων τοῦλάχιστον τρεῖς, καὶ εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον τοῦλάχιστον τέσσαρες δικασταί· οἱ δικασταὶ οὗτοι θέλουσιν συγκροτεῖν ἰδιαίτερον τὸν δικαστικὸν τμήμα, συμπληρούμενον πρὸς κατάρτισιν τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενου ἀριθμοῦ ἀπὸ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτῆς.

3. Τὰ περὶ οργάνισμου, τοῦ ὁργανισμοῦ, καὶ τῆς ὑπηρεσίας τῶν τμημάτων τῶν δικαστῶν θέλουσιν κανονίζεσθαι ἑκάστοτε διὰ Β. Διατάγματος. — συνεπεί τῶν διακοπῶν ἀπομακρυνόμενος τῆς ἑδρας τῶν δικαστῶν ἀφαιρῶν τὰ γνωστοποιήσασιν εἰς τὸν πρόεδρον, ἢ τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, τὸν εἰς τῆς διαμονῆς τῶν.

4. Ἐάν ἔνεκα κωλύματος, ἢ ἐξαιρέσεως τινος τῶν μελῶν τοῦ τμήματος τῶν διακοπῶν, δὲν ὑπάρχῃ ὁ κατὰ νόμον ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν δικαστῶν, προσκαλοῦνται παρὰ τοῦ προέδρου, ἢ τοῦ ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ, ἀδιακρίτως τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου.

5. Ἐφαίρονται τῶν διακοπῶν τὰ εἰδικὰ ἐμπορικὰ τμήματα, οἱ ἀνακριταὶ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ ἀντεισαγγελεῖς.

6. Ὡς κατεπίγουσαι ὑποθέσεις, δικαστέαι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν, θεωροῦνται ὅσαι δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῶσιν ἄνευ πιθανῆς βλάβης τῶν συμφερόντων τῶν διαδίκων, κηρυχθῶσι δὲ ὡς τοιαῦται δι' ἀποφάσεως τοῦ τμήματος τῶν διακοπῶν ἐν συμβουλίῳ, ὡς πρὸς δὲ τὴν διεξαγωγὴν τῶν τούτων τῶν αἰτήσεων ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ προέδρου διαδικαστικαὶ διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας. — Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀναγράφονται τὰ ἐνδίκαια μέσα τῆς ἀνακοπῆς, τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀναίσεως. Τὸ δικαστήριον ὅμως δύναται, ἀντιεξέσεως γενομένης, νὰ τὴν ἀνακοπὴν, ἂν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας ᾔθελε φανῇ, εἰ κακῶς ὑπὸ τὴν συμβουλίαν ἐπαρκατηρήσῃ ὡς κατεπίγουσα. — Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων, ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἐστάσεως τοῦ ἀναγμένου, δὲν αὐτὸν ρεῖται τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐφέσεως ἢ ἀναίσεως.

7. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἀναστέλλονται αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεων προθεσμιαί ὡς πρὸς τὰς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὸ τμήμα τῶν διακοπῶν ὑποθέσεις· ἐξαιρουμένης ὅμως ἡ ἔδη κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν διακοπῶν ἀρξαμένη ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ τῶν εἰσαγγελῶν διεξαγωγὴ ἀποδείξεων. Μόνον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἀπόδειξις τις κινδυνεύει νὰ μετακινηθῇ ἐν τῇ ἀναβολῇ, δύναται νὰ διεξαχθῇ, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ τμήματος τῶν διακοπῶν, διατάσσουσα τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως κατεπίγουσαν.

8. Ἡ ἐν τοῖς γραφεῖσι ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν (καὶ κανονισθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐν συμβουλίῳ, (Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῆς παρ.

οίων ἀναστέλλονται αἱ πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τεταγμένων προθεσμίας. Α. Π. 22 καὶ 74 τοῦ 87, 93 τοῦ 62. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀξίωμα ἐπὶ προθεσμία πρὸ τῶν διακοπῶν διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως διαλείπεται κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν καὶ ἀπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς 1 Σεπ. ὡς πρὸς τὸ ὑπόλοιπον τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας. Α. Π. 93 τοῦ 62. Ὅθεν ἀναστέλλεται καὶ ἡ ἐναρξίς τῆς προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ ἔρκου κατὰ τὰς διακοπὰς. Α. Π. 149 τοῦ 66. Ἀλλ' οὔτε ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου δύναται νὰ δοθῇ ἐγκύριος ὁ ἔρκος κατὰ τὰς διακοπὰς, εἰς οὗτος ἦναι εἰσηγὴς διωρισθεὶς πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ ἔρκου ὑπὸ πολυμελοῦς δικαστηρίου. Α. Π. 157 τοῦ 74. Ἀλλ' ἡ κατὰ τὰς διακοπὰς γενομένη δῆλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ἔρκου δὲν εἶναι ἐναρξίς διεξαγωγῆς, ὅθεν ἐγκύριος δίδεται ὁ ἔρκος μετὰ τὰς διακοπὰς. Α. Π. 368 τοῦ 66.

283. Ὅλοι οἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μὴ ἀναφερόμενοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἄνευ ἀδείας ἀπὸ τῆς θέσιν τῶν, ἀλλὰ χρῆξουσιν ἐνεκα ἀπουσίας δεκατεσσάρων τῶν πολλῶν ἡμερῶν, — 1. οἱ μὲν δικασταί, τῆς ἀδείας τοῦ προέδρου τῶν — 2. οἱ δὲ ἀντεισαγγελεῖς, τῆς τοῦ εἰσαγγελέως — 3. οἱ εἰρηνοδίκαι, τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν — 4. οἱ γραμματεῖς, τῆς τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν εἰρηνοδίκου ἢ προέδρου — 5. οἱ δικηγόροι, τῆς τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ προέδρου 1), παρὰ τῷ ἐποίῳ διατελοῦσιν — 6. οἱ συμβολαιογράφοι, τῆς ἀδείας τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν — 7. οἱ κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου εἰρηνοδικείου ἢ δικαστηρίου ἐμποροδικῶν, τῆς τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ προέδρου τῶν ἐμποροδικῶν, παρὰ τοῖς ὅποιος εἶναι διωρισμένοι. Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ κλητῆρες τοῦ ἀκροατηρίου, τῆς τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῷ ὅποιῳ εἶναι διωρισμένοι — 8. οἱ κλητῆρες, ἐκτὸς τῶν τοῦ ἀκροατηρίου, τῆς τοῦ εἰσαγγελέως τῆς περιφερείας τῶν. (1) Ὁργ. 281 ε.

1) τοῦ δικαστηρίου

Εἰς τὸν ἀρθρ. 8, καθ' ὃ ὁ εἰς τὰς ἐργασίους ὥρας καὶ τὴν διανομὴν τῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου ἀναγόμενος κανονισμὸς ἀνατίθεται εἰς τὸ δικαστήριον, πρὶν τὸ ἀρθρὸν 3, καθ' ὃ μόνον οἱ δικασταὶ δικαιούνται ἀπομακρύνεσθαι κατὰ τὰς διακοπὰς ἄνευ ἀδείας, συνάγεται ὅτι ὁ γραμματεὺς, εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένη ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ εὐθύνη καὶ ἡ ὁποῖα τῆς διαυθύνσεως τῆς γραφικῆς ὑπηρεσίας, δὲν ἀπολαύει τοῦ πλεονεκτηματος τῶν διακοπῶν).

(1) Ὁρμ καὶ Ν. περὶ δικαστ. διακρίσεων ὑπὸ τὸ ἀρθρὸν 282.

284. Ὁ πρόεδρος, πρὶν δώσῃ τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ζητηθεῖσαν ἄδειαν, λαμβάνει τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι διωρισμένοι οἱ ἀντιφερόμενοι. — Ὡσαύτως οἱ εἰσαγγελεῖς δεφείλουν νὰ γνωστοποιῶσιν ἀνυπερθέτως πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ἀνήκοντος δικαστηρίου ἑλὼς τὰς παρ' αὐτῶν δοθείσας ἀδείας. Ὅργ. 282 ε.

285. Ὅταν οἱ εἰς τὸ ἄρθρον 283 ἀναφερόμενοι ὑπάλληλοι θέλουν νὰ λάβουν ἄδειαν ἀπουσίας, υπερβαίνουσιν τὰς δεκατέσσαρας ἡμέρας, δεφείλουν πάντοτε νὰ τὴν ζητοῦν παρὰ τῆς ἐκ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, ἥτις τὴν δίδει κατὰ τὰς περιστάσεις. — Τὸ αὐτὸ γίνεται, καὶ ὅταν ἡ κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 282 καὶ 283 δοθεῖσα ἄδεια πρόκειται νὰ παρατεταθῇ ὑπὲρ τὰς δεκατέσσαρας ἡμέρας. Ὅργ. 289.

286. Οἱ ὑπογραμματεῖς λαμβάνουν ἄδειαν βραχυτέρας ἢ μακροτέρας ἀπουσίας παρὰ τοῦ γραμματέως. (1) — Ἡ παραχωρηθεῖσα ὁμοῦ τοιαύτης ἄδειας ἀναγγέλλεται ἀνυπερθέτως εἰς τὸν πρόεδρον καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα. — Ἄν ἐκ τούτου συμβῇ ἀποτυχία ἢ πρόσκομμα εἰς τὰς ὑποθέσεις, τὸ δικαστήριον λαμβάνει πρόνοιαν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 123 διατεταγμένα. Ὅργ. 280.

287. Οἱ πάρεδροι ἐποικουδῆποτε δικαστηρίου, ἀφ' ἧς στ: γκ

(1) Διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 8 Ἀπριλίου 1890 ὤρισθη ὅτι, ἀνατεθείσης εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον διὰ τοῦ Διατ. τῆς 11 ὡς 1837 (ὃ ἰδὲ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 238 Ὅργ.) τῆς μισθοδοσίας τῶν ὑπογραμματεῶν (μὴ μισθοδοτούμενων ἐποικνεύς ἐκτοτε ὑπὸ τοῦ γραμματέως ἐξ ἰδίων τῶν ἐξοικονομηθέντων ἐποικνεύς καὶ τούτων πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ὑπ. μισθίου μισθοδοτούμενους ὑπαλλήλους, οἵτινες δὲν δύναται νὰ ἀπουσιάσωσιν ἄνευ τῆς συναίνεσώς τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν ὑπόκεινται εἰς τὰς περὶ μισθοδοσίας γενικὰς διατάξεις, δὲν δικαιούνται νὰ χορηγῶσι τοῦ λοιποῦ αὐτοῖς οἱ γραμματεῖς ἀπουσίας ἄδειαν, πρὶν ἢ ἀποφασίσαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς εἰς τὸν πρόεδρον, καὶ λάβωσιν, ἐπὶ μὲν ἀδείας μὴ πρὸς 14 ἡμερῶν, τούτων τὴν ἄδειαν, ἐπὶ δὲ μακροτέρων, τὴν τοῦ Ὑπουργείου εἰς ὃ τότε θέλουσιν οἱ πρόεδροι διαδίδαι διὰ τῶν εἰσαγγελέων τὴν αἰτήσιν σὺν τῇ προσηκούσῃ γνωμοδοτήσει. Ἐπίσης ὤρισθη ὅτι οἱ πρόεδροι θέλουν πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀναγγέλλει εἰς τοὺς εἰσαγγελεῖς καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν διδουμένης ἀδείας, οἱ δὲ εἰσαγγελεῖς θέλουσιν εἰδοποιεῖ τὴν γραμματείαν. Περὶ παρομοίων δὲ τῶν ἀδειῶν τούτων θέλουσιν οἱ εἰσαγγελεῖς εἰδοποιεῖ τοὺς ἐντεταλμένους τὴν ἐκδόσιν τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων, ὅπως ἐνεργῇται ἡ νόμιμος ἐκ τῶν μισθῶν ἐκπτώσις.

προκληθῶσιν, δεξιλοῦν νὰ πράττουν κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 282—285 ὁρισμένα. Ὅργ. 22.

288. Ὁ παραβαίνων τὰ διὰ τῶν ἀρθρῶν 282, 283, καὶ 285 διατεταγμένα τιμωρεῖται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ ἂν ἡ ἄνευ ἄδειας ἀπουσία διαρκέσῃ ὑπὲρ τὸν μῆνα, ἀποπέμπεται τῆς ὑπηρεσίας, καὶ διορίζεται ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ. Αἱ αὐταὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται, καὶ ἔσαν τὶς παρατείνῃ τὴν ἀπουσίαν του ὑπὲρ τὴν ἠρθεῖσαν ἄδειαν. Ὅργ. 281. 292. ἐπ.

Ν. Κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρῶν 288 καὶ 289 τοῦ Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων καὶ τῶν ἀρθρῶν 32 καὶ 33 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος δὲν θεωρεῖται αὐτοδικαίως πεπαιγμένος, ἐὰν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον στερεῖται διὰ τοῦτο τοῦ μισθοῦ καὶ δυνατόν νὰ πομπευσθῇ τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἡ ἐνέργεια τῆς παύσεως αὐτοῦ ἔρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδόσεως τοῦ περὶ ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐγγράφου. Ἡ, τοῦτο μὴ εὐρισκομένου εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἢ ἀνενουμῶν τὴν παραλαβὴν, ἀπὸ τῆς τοιχοκόλλήσεως εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, θεωρεῖται ἡ διὰ μόνης τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως κοινοποίησις τοῦ διατάγματος τῆς ἀπολύσεως τοῦ δικαστ. ὑπαλλήλου δὲν ἐπιφέρει τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποβολὴν αὐτοῦ· ἐπομένως ἐπίσης ὁ ἀπογεννημένος ἀπομακρυνθεὶς τῆς θέσεως αὐτοῦ στερεῖται μὲν τοῦ μισθοῦ καὶ πάσης ἄλλης ἐκτάκτου ἀμοιβῆς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως, ὅπως ἀνενημθη δι' ἐδικοῦ νόμου πολὺ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ. Α. Π. 208 τοῦ 75. (Ἄλλ' ἔδε καὶ τοῦ μεταγενεστέρου νόμου ΑΝΔ' τῆς 31 Μαΐου 1882 περὶ καταχωρίσεως διαταγμάτων ἐν τῇ Ἐφ. τῆς Κυβερ. ἀρθ. 3).

289. Ἐξαιρουμένης τῆς εἰς τὸ ἀρθρον 282 περιπτώσεως, ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετὴς δὲν ἀπολαμβάνει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἄνευ ἄδειας ἀπουσίας, ἢ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς παραχωρηθείσης ἄδειας, παντελῶς μισθόν, οὔτε ἄλλην τινα ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ὠφέλειαν. (1)

(1) Λογιστ. Νόμου ἀρθρον 31 «Τῶν ἀπόντων ἐπ' ἀδείᾳ ὑπαλλήλων ἐλαττοῦνται κατὰ τὸ ἥμισυ ὁ μισθός· πῶς δὲ ἐλοτελῶς, ἔσαν ἡ ἄδεια ἦναι διὰ τίναν ἐπικράτειαν ἢ ἔσαν ἡ ἀπουσία παρατείνηται πέραν τοῦ ἑνὸς μηνός.— Ὁρίζονται τῆς ἀνωτέρω διατάξεως α' οἱ κωλυόμενοι ἕνεκα ἀσθενείας. πιστοποιημένης κατὰ δύο ἐπιστημένων ἰατρῶν. ὅποτε ἡ ἄδεια ἀπουσίας δύναται νὰ παρατεθῇ ἐπὶ τρεῖς μῆνας μὲ τὴν ἀπολαύσιν τοῦ ἡμίσεως ἢ ἐλοκλήρου τοῦ μισθοῦ, ἐὰν ἡ τοῦ ἐλοκλήρου μισθοῦ ἀπολαύς ἐπιτραπῇ διὰ τὴν ἀναγκῆς, δ' οἱ κινῶνται ἐδικῶν τῆς ὑπηρεσίας κανονισμῶν ἐπὶ ἰδίᾳ ἀντιθέσει ὁρίζοντες καὶ μισθοδοτοῦντες ἀναπληρωτῇ, τῶν ὁποίων ἡ μισθοδοσία ἐπακολουθεῖ νὰ ᾖ καὶ πλήρης ἐπὶ δύο μῆνας κατὰ μέγιστον ἔρον.» Ἀρθρον 13 «Δημοσίου ὑπαλλήλου ἐγκαταλειπόντος τὴν θέσιν του ἄνευ ἄδειας ὁ μισθὸς αὐτοῦ ἐπαρμολογεῖται πρὸς τοὺς κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν κατὰ νόμον ποσόν.— Παύει ἐπίσης ὁ μισθὸς τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπικρατείας αὐτῇ ἄδειας, ἐὰν μετ' αὐτὴν δὲν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του.»

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

290. Ἐάν ἡ ἀνευ ἀδείας ἢ ἡ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐκθέσεως ἀδείας αὐτογνώμων ἀπουσία παραταθῇ ὑπὲρ τὸν μῆνον οἱ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς θρεῖλουν γὰ ἀναγγελλομένου τοῦτο εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις ἀρμόδιον εἰσαγγελέα, οἱ δὲ παρὰ τοῖς ἐφέταις καὶ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν, ὑποβάλλοντες συγχρόνως κατὰ τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 10, 136, 153, καὶ 169 διατεταγμένα, καὶ τὰς περὶ ἀναπληρώσεως τῆς κενῆς θέσεως προτάσεις των.

291. Ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ ἄρθρα 452 καὶ 454 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁρισμένων περιπτώσεων, αἱ παραβάσεις τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀπαιτουμένης ἐχευμένης τιμωροῦνται μὲ πειθαρχικὸν πρόστιμον καὶ μὲ πρόστιμον παῦσιν. Ὅργ. 292. 293. Π. Ν. 455.

292. Ἐκτὸς τῶν ῥητῶς ὁρισμένων περιπτώσεων, οἱ δικασταὶ καὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρετὰι ἀκόμη καὶ τότε τιμωροῦνται μὲ πειθαρχικὴν ποινὴν, ὅταν διὰ βραθυμίαν, ὀκνηρίαν, ἢ κουσότην παραμελῶσιν ἢ παραβαίνωσι τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας των. ἢ ἐκ τοῦ τούτου καὶ 1) διὰ κακοῦθους διαγωγῆς καθίστανται ἀνάξιοι τῆς ὑπηρεσίας των. Ὅργ. 116. 738. 141 ε. 149. 150 ε. 171 ε. 171 ε. 178. 181 ε. 202. 211. 244 ε. 252 ε. 260. 273—281. 218. 291. 296 ε. Π. Ν. 192. 200. 204. Π. Ν. 455 ε. Ποιν. 49. 56. 59. 74. 88. 91. 223. 235. 370. 409. 530. 559. ε.

1) παρέλκουσι.

Ν. Ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ κατωτέρου παρὰ τὴν γνώρισιν τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἱεραρχικῶς προϊστάμενον δικαστικὸν λειτουργόν. ἐκδηλουμένη διὰ προσβλητικῶν καὶ ἀπρεπῶν ἐκφράσεων. Α. Π. ποιν. 66 τοῦ 63. (ἴδε καὶ ἄρθρον 293).

Ἐγκ. τοῦ Ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης 23 Αὐγούστου 1882 πρὸς τοὺς κατὰ τοὺς προέδρους καὶ εἰσαγγελεῖς τῶν δικαστηρίων τοῦ Κράτους.

Ἀπαγορευόμεν εἰς ἀπαντὰς τοὺς δικαστικούς ὑπάλληλους τὸ νὰ παραλείψωσι τοῦ λοιποῦ χρῆσιν τῶν διδομένων εἰς αὐτοὺς ἀδείων μετὰ παρέλευσιν τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των· οἱ μὲν δυνάμενες νὰ κάμωσι χρῆσιν τῆς ἀδείας των ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης θέλουν ἀναφέρει ἱεραρχικῶς τοὺς λόγους ὑφ' ὧν ἐκινῶνται, καὶ ἐξατεῖσθαι τὴν ἐγκρισίν μας, διὰ νὰ πραγματοποιηθῶσιν κατ' οἴκον τὴν τοιαύτην ἀδειαν· ἐξαιρεῖται μόνον ἡ περίπτωσις, καὶ ἡ ἀδεία ἐπαρρηχίθη ὑπὸ ἀναβλητικὸν ἔρον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην πρέπει νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς ἡμᾶς ἡ ἐποχὴ τῆς χρήσεως τῆς τοιαύτης ἀδείας. Οἱ παραβάται θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς αὐτογνώμονες ἀποκαρτερούμενοι τῶν χρεῶν των, καὶ ὑποβάλλεσθαι εἰς τὰς ποινὰς τὰς ἐπιζυγόμενας ἀπὸ τὰς ἀρ. 288 καὶ 289 τοῦ δικ. ἐγγ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Πειθαρχικαὶ ποιναί, καὶ πειθαρχικὴ ἐξουσία.

293. Αἱ ἐπιδληθόμεναι πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι — 1. ἐπιπληξίς — 2. πρόστιμον τριῶν μέχρις ἑκατὸν δραχμ. — 3. ὑποχρέωσις εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκ τῆς ἀμελείας τῶν προξενηθέντων δικαστικῶν ἐξόδων, ἂν καὶ δὲν ᾔθελον ζητηθῇ παρὰ τοῦ ὑποχρεωθέντος. — 4. προσωρινὴ παῦσις τῆς ὑπηρεσίας ὁκτὼ ἡμερῶν μέχρις ἑξ μηνῶν. (1) Ὁργ. 89, 97, 4, 143, 145, 294 ἐ. Π.λ. 213 ἐ.

Ν. Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ 31 ἄρθρου τοῦ περὶ ἐξουρίσεων καὶ περὶ τύπου ἡμῶν, συνδυαζομένων πρὸς τὸ 293 ἄρθρον τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ., προκύπτει, ὅτι πάντα ἡμέτερος ἢ ἄμετος προσβολὴ καὶ ἐξουρίας συνυπηρετούντων δικαστικῶν λειτουργῶν τιμωρεῖται κατὰ τὰς τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. διατάξεις περὶ πειθαρχ. ποινῶν καὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας ὡς παράδοσις καθήκοντος Α. Π. π.λ. α.π. 68 τοῦ 74.

294. Ἡ προσωρινὴ παῦσις συνεπιφέρει τὴν στέρησιν τοῦ μισθοῦ καὶ πάσης ἄλλης ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὠφελείας. Ὁργ. 18, 207, 293, 4, 295, 308.

Ν. Τῆς προσωρινῆς παύσεως ἐπιφερόμενης τὴν στέρησιν τοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἀπολυθέντος νάπηχῃ κατὰ τὴν διάρ-

(1) Δ. 21 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ τοῦ ἄρθρου 293 § 4 τοῦ ἀπὸ 21 Ἰαν. 1834 νόμου περὶ ὄργ. τῶν δικαστηρίων.

Ἡ πειθαρχικὴ τῆς προσωρινῆς παύσεως ποινὴ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν καταδικασθέντα δημοσίον ὑπάλληλον τὸν δημοσίον χαρακτήρα, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ, καὶ καθίστησιν αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ἐκπληροῖ παρ' εὐχρηστοτε ἀρχῇ τὰ τῶν δημοσίου ὑπηρεσίας ἔργα.

Νόμου ΒΠ' τῆς 3 Αὐγ. 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων.

30. Εἰρηνοδίκης ἢ Πταισματοδίκης ὅστις ἤθελε παραλείπει τινὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 3, 7, 13, 14 καὶ 16 ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθήκοντων τιμωρεῖται καὶ προσωρινὴν παῦσιν, ἐπιβαλλομένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 293 § 4 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων.

Νόμου ΒΜΕ' τῆς 27 Ἰουλίου 1892 περὶ τοῦ ἐλέγχου τοῦ ἐμπορίου τῆς σταφίδος

Τ. Ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ ἀνακριτὴς ἢ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος τιμωρεῖται πειθαρχικῶς διὰ προσωρινῆς παύσεως μέχρις ἑξ μηνῶν, ἂν ὑπερβῶσι τὰς ἐν τοῖς ἀρτ. 4 καὶ 6 διορίας (ὡς πρὸς τὴν καταδίωξιν τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον τῆς σταφίδος ἐν τῷ νόμῳ ΒΜΕ' ἀδικημάτων).

κειαν τῆς ἀπολύσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἡ πρὸς ἀποχρῆσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὑποχρέωσις, χωρὶς αἰτίας μετὰ τὴν πειθαρχικὴν ἀποφασιν, στερεῖ αὐτὸν τοῦ μισθοῦ ἀσχετῶς πρὸς τὴν μέλλουσαν τυχόν τῆς πειθαρχικῆς κατ' αὐτοῦ ἀποχρέωσις. Α. Π. 172 τοῦ 86. 236 τοῦ 86. (Κατὰ τὴν μειονοψηφίαν τῆς 172 τοῦ 86 τῆς παραλείψεως τῶν δημοσίων καθηκόντων τοῦ ἀπολυθέντος προκύπτει εἰς ἀνάγκη καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς αὐτεβουλίας αὐτοῦ δικαιούται οὗτος νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀναιρεθῇ).

295. Πᾶσα πράξις, γενομένη παρὰ τινος πεπαιωμένου προσώπου ῥινῶς ἢ ἀποβεβλημένου τῆς ὑπηρεσίας δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ὑπηρετοῦ, ἰδίως δὲ παρὰ δικηγόρου, γραμματέως, συμβολαιογράφου, ἢ κλητῆρος, μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίσημον τῆς προσωρινῆς παύσεως ἢ ἀποβολῆς κοινοποίησιν, λογίζεται ἄκυρος καὶ μὴ οὐσα. Ὁργ. 293, 4. Πολ. 201 ἔ.

296. Ὅσάκις, κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ παρόντος ἢ ἄλλου τινὸς νόμου, ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν νομίμων διατυπώσεων προέκυψεν ἀκυρότης, οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρεταί, ἰδίως δὲ οἱ γραμματεῖς, οἱ δικηγόροι, οἱ συμβολαιογράφοι ἢ οἱ κλητῆρες, οἵτινες ἔγιναν αἵτιοι τούτου, καταδικάζονται κατὰ ἐπόμενον ἄρθρον εἰς τὰς ἀποζημιώσεις. — Τὸ αὐτὸ γίνεται, καὶ ὅταν δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἢ ὑπηρεταί κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν βλάβπτωσιν ὅπωςδῇποτε τινα ἐκ τῆς θέσεως ἢ ἐξ ἀμελείας, ἂν καὶ ἡ πράξις ἢ ἡ ἑλλείψις θέν ἐπὶ φέρει ἀκύρωσιν. — Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις καταγγίλλεται πεινὴ πειθαρχικὴ ἐν δὲ παραβάσει διατάξεώς τινος τοῦ ποινικοῦ νόμου συνεπιβάλλεται καὶ ἔτι βαρυτέρα. Πολ. 201 ἔ. Π. Ν. 476. Ποιν. 499.

297. Ἀκύρωσις καὶ πρὸς ἀποζημιώσεις καταψήφισις θέν γίνεται πειθαρχικῶς, ἀλλ' ἐπὶ συνεδριάσει παρὰ τοῦ ἀντικειμένου δικαστηρίου, κατ' αἴτησιν τῶν ζημιωθέντων, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν διατάξιν τῆς πολιτικῆς καὶ ποινικῆς δικονομίας, τὰς ἀφαιρέσεις τὰς ἐναντίον τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων πολιτικῶς ἀντιτάξας. Πολ. 56. 203. Ποιν. 65. Ὁργ. 292 ἔ.

298. Πότε καὶ πῶς ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ πειθαρχικὰς ποινὰς, προσδιορίσθη ἤδη εἰς τὸ ἄρθρον 80. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει ὁ εἰρηνοδίκης ὡς πρὸς τοὺς παρὰ αὐτῷ διορισμένους γραμματεῖς, δικηγόρους, καὶ κλητῆρας (ἀντικειμένου 62) 1). — Ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία τῶν εἰσαγγελεῶν προσδιορίζεται εἰδικώτερον εἰς τὰ ἄρθρα 97, 141, 161, 172, καὶ 179. — Καθ' ἑλκας τὰς λοιπὰς περιπτώσεις μόνον τὰ πολυμελῆ

δικαστήρια καὶ ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία δύνανται νὰ ἐπιβάλλουν πειθαρχικὰς ποινὰς. Ὁρχ. 26. 290 ἔ. 307 ἔ. Πειν. 539.

1) ἴδ. 89.

299. "Ὅλα τὰ κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν πραχθέντα ἢ ἀνακαλυφθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα κρίνονται αὐτόθι ἄνευ ἀναβολῆς. — "Ὅλα τὰ παρὰ τῶν διαδίκων ἢ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῶν εἰσαγγελέων εἰσαχθέντα πειθαρχικὰ παραπτώματα ἀποδεικνύονται διὰ τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 98 καὶ 99 ἀρμοδίου εἰσαγγελέως, καὶ κρίνονται κατὰ πρότασιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἀνηκόντος δικαστικοῦ συμβουλίου. Ὁρχ. 303. Πελ. 169, 206, 574. 727. Πειν. 370, 499.

N. Προκειμένου περὶ βεβηλώσεως πειθαρχικοῦ παραπτώματος πραχθέντος ἢ ἀνακαλυφθέντος κατὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίαν, ὁσάκις διέφυγον τὴν ἀντίληψιν τῶν δικαστῶν τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἐνοχλὴν τοῦ εἰς ἐν τὸ παραπτώμα ἀποβιβάζονται περιστατικὰ. ἀναγκαίως δεόν νὰ ἐξετασθῶσι περὶ τούτου ὡς μάρτυρες εἰ ἀντιληφθέντες αὐτῶν· ἀλλὰ προσέτι ἡ διαξαγωγὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως νὰ τελεσθῇ καθ' ἕλους τοὺς νομίμους τύπους, τοὺς διὰ τὴν ἀξιόπιστιν τῶν μαρτύρων φυλαττομένους ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξέτασιν αὐτῶν· ὅθεν καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς κρίσιν εἰ μάρτυρες A. Π. πειν. ἀπ. 107 τοῦ 74.

300. Δὲ πειθαρχικαὶ ποινὰὶ ἐπιβάλλονται παρὰ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου. — 1) τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὡς πρὸς τοὺς εἰρηνοδίκας καὶ πταισματοδίκας μετὰ τῶν παρέδρων αὐτῶν καὶ τῶν γραμματέων, ὡς πρὸς τοὺς συμβολαιογράφους, καὶ ἕλους τοὺς παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις, πρωτοδίκαις, ἐμποροδίκαις, ἢ πλημμελειοδίκαις διωρισμένους δικηγόρους, κλητῆρας καὶ ὑπογραμματεῖς — 2) τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ὡς πρὸς τοὺς πρωτοδίκας, ἐμποροδίκας, καὶ πλημμελειοδίκας μετὰ τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέων, ἀντεισαγγελέων, γραμματέων, καὶ παρέδρων, καὶ ὡς πρὸς τοὺς παρὰ τοῖς ἐφέταις διωρισμένους δικηγόρους, ὑπογραμματεῖς, καὶ κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου. — 3) τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς πρὸς τοὺς συνέδρους, τοὺς ἐφέτας, καὶ τοὺς δικαστὰς ἐκτάκτου τινὸς στρατιωτικοῦ δικαστηρίου μετὰ τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέων, ἀντεισαγγελέων, γραμματέων, καὶ παρέδρων, καθὼς, καὶ ὡς πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δικηγόρους, ὑπογραμματεῖς, καὶ κλητῆρας τοῦ ἀκροατηρίου. (1) Ὁρχ. 26 98 ἔ. 116. 299. 302 ἔ.

(1) Κατ' ἄρθρον 7 τοῦ νόμου „ΒΜΕ“ τῆς 27 Ἰουλίου 1892 περὶ ἐλέγχου

Ν. Κατὰ τὰς ποιν. ἀπ. Ἀρείου Πάγου ΣΟ' τοῦ 38 καὶ ΥΞΑ' τοῦ 40 τῆς ἐκφράσεως τοῦ 490 ἄρθρου τῆς ποιν. δικον. ὅτι ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος ἐξ οὗ τῆς ἀσύγνωστοῦ παραδρομῆς προήλθεν ἡ ἀκυρότης, δύναται νὰ τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς, δὲν προκύπτει ὁ σκοπὸς τῆς ἀφαιρέσεως ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ δικιωματος τῆς ὑπερασπίσεως, ὅπως καθιεροῦσι τὰ ἀρθρὰ 299 καὶ 303 τοῦ Ὁργ., καὶ δὲν ἐπιβάλλεται πειθαρχικὴ ποινὴ ἀπὸ τοῦ προσκληθῆ εἰς ἀπολογίαὶν ὁ κατηγο. δικαστικὸς ὑπάλληλος, ἐκτὸς μόνον τῶν περιπτώσεως, καὶ ἥν τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα πρᾶττονται κατὰ τὴν δημοσίαν συναδρίαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἡ καθιέρωσις τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἔνεκα τῆς αὐτοῦ περιπτώσεως δύνανται νὰ καταδικασθῶσι πειθαρχικῶς ἡ καὶ ποινικῶς οἱ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι κατὰ τὰς εἰδικὰς περὶ πειθαρχικῶν καὶ ποινικῶν καταδιώξεως διατάξεις. Ἀλλὰ κατὰ τὰς νεωτέρας Α. Π. ἀποφάσεις, εἰς τὸν 32, 64 τοῦ 67 κατ. δύναται τοῦ ἄρθρου 499 τῆς ποιν. δικον. ἐν συν. πρὸς τὸ 293 ἀριθ. 2,298 καὶ 300 τοῦ Δικ. Ὁργ. τιμωρεῖται πειθαρχικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀντρεθῇ ἡ ἀποφάσις τῶν συνεδρίων, ὁ γενόμενος παραλίτως τῆς προκαλεσάσης τὴν ἀνακοίνωσιν ἀκυρότητος πρῶτος ἡ προεδρεύων τοῦ δικαστηρίου τῶν συνεδρίων, καὶ ἄρθρον 499 ποιν. δικον.).—Τιμωρεῖται ὡσαύτως δύναται τῶν αὐτῶν ἀρθρῶν τοῦ Ὁργ. καὶ τοῦ 82 τῆς ποιν. δικον. πειθαρχικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀνακερῶντες τὴν ἀπόρριψιν, ὁ πταισματοδικὸς ὁ ἀσύγνωστον κοινῇ τῆτα περὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐπιδειχόμενος. (ὡς ἐν εἰπεῖν ὁ παραγγελλίας αὐτεπαγγέλτως ἄνευ παραγγελλίας ἀνωτέρας ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἀνακριτὴν ἐπὶ πταίσματος ἡ δικάσας παρὰ τὸν νόμον ἄνευ ἐπαγγελίας πρᾶξιν καταδικασμένην μόνον κατ' ἐγκλησιν ἢ ὁ ἐπιβάλλων ποινὴν κατωτέραν τοῦ ἐλαχίστου ὅρου ἢ ὁ ἐκδοὺς ἀπόφασιν ποινικὴν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ) Α. Π. ποιν. 90 τοῦ 60, 7 καὶ 73 τοῦ 32: οὕτως ὅτι δὲ ὁ δῆμαρχος ὁ κορυφότης ἐπιδειχόμενος ἐν τῇ ἐνέργειᾳ τῶν δικαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, (ὡς ἐν εἰπεῖν ὁ παρανόμως ἐπιληψθεὶς ἀνακριτὴν κατ' ἐπέκτασιν καταδιώξας ἐνώπιον πταισματοδικείου πρᾶξιν διαπραγματεύσασθαι ἐν δῆμῳ. ἐν δὲν δύναται νάντισπροσωπεύσθαι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου) Α. Π. 90 τοῦ 60. Contra Α. Π. ποιν. ΣΟ' τοῦ 38, καὶ ἥν ἡ πειθαρχικὴ ἐκτίσις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτείνεται ἐπὶ μόνων τῶν συνεδρίων, τῶν ἐκτείνων καὶ τῶν μελῶν τῶν ἐκτάκτων δικαστηρίων, ὅθεν δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τῶν πλημμελειοδικιῶν ἡ πταισματοδικιῶν.

301. Κατὰ τῶν ἀρειοπαγίτων, τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελίως, ἀντεισαγγελίως, γραμματέως, καὶ τῶν παρεστηκότων αἱ πρὶ ἄρχικαὶ ποινὰ ἐπιβάλλονται μόνον παρὰ τῆς ἐπὶ τῇ δικαιοσύνης γραμματείας. Ὁργ. 99.

τοῦ ἑμπορίου τῆς σταφίδος καὶ αἱ τελωνιακὰ ἄρχαι ἐξασκῶσαι οὕτως ὡς ἀνακριτικὰ καθήκοντα ἐν τῇ καταδιώξει τῶν ἐν τῷ νόμῳ ΒΜΕ' ἀδικημάτων ὑπάγονται εἰς τὸ ἀμύδιον δικαστήριον τῶν πρωτοδικιῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 300 καὶ ἐπ. τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διεξαγωγή τῶν πειθαρχικῶν ὑποθέσεων.

302. Ὅταν τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν βραδύνη, παρα-
 μέλλῃ, ἢ ὅλως παραλείπῃ τὴν καταψήφισιν τῆς πειθαρχικῆς ποι-
 νῆς, τὸ προϊστάμενον αὐτοῦ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, κατ' αἰ-
 τήσιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ
 χρέος νὰ ἐπιβάλλῃ ἀντ' ἐκείνου τὴν προσήκουσαν ποινὴν, καὶ
 συγχρόνως νὰ παραινῇ τοὺς ἀμελοῦντας πρωτοδικὰς, ὥστε νὰ
 δεκνύωσι τοῦ λοιποῦ μεγαλύτεραν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκπλή-
 ρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν. — Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει ὁ μὲν
 Ἄρειος Πάγος ὡς πρὸς τὰ δικαστήρια τῶν ἐφετῶν, τῶν συνέ-
 δριον, καὶ τὰ ἑκτακτα στρατιωτικά, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης
 γραμματεία ὡς πρὸς ὅλα τὰ δικαστήρια τοῦ βασιλείου.

303. Αἱ συνεδριάσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου δὲν γίνον-
 ται δημοσίως, οὐδ' ἐπιβάλλεται πειθαρχικὴ ποινὴ, ἂν πρῶτον
 εἴναι ἀπολογηθῇ, ἢ τοῦλάχιστον δὲ προσκληθῇ ὁ κατηγορούμενος
 ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετής, καὶ ἂν δὲν ληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν αἱ προ-
 πάσεις τοῦ ἀρμοδίου εἰσαγγελέως. Ὅργ. 299 §.

304. Αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύνανται νὰ προσέλθ-
 ῶσι δι' οὐδενὸς ἐνδίκου μέσου. Ὅργ. 307.

Ν. Τὸ ἄρθρον 304 λέγον, ὅτι αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις δι' οὐδενός
 προσβάλλονται ἐνδίκου μέσου, δὲν εἶναι γενικόν, ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς μόνους τὰς
 παρὰ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου ἐκδιδομένας. ταῦτο δὲ συνάγεται ἐκ τοῦ
 προϊκουμένου ἁρθροῦ 303, ὁρίζοντος μόνον περὶ τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων
 τῶν δικαστικῶν συμβουλίων, καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων 308 καὶ ἐφεξῆς. καθ' ὅ
 κατὰ τῶν τοιοῦτων ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται προσφυγὴ εἰς τὸ ὕψιστον τῆς
 δικαιοσύνης· οὐδενὸς δὲ λόγου γινομένου περὶ τῶν ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει
 ἀπεγγελλομένων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐν τοῖς ἁρθροῖς τοῦτοις, ὁδηγῶν δὲ
 δικαιολογουμένης τῆς εἰκασίας, ὅτι ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ ἀπερῇ τὸν
 πειθαρχικῶς ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει καταδικασθέντα πάσης ἐγγυήσεως, ἥτοι
 παντὸς ἐνδίκου μέσου κατὰ τινος τυγῆν ἀναιρέτου ἢ ἀπερισκέπτου τιμωρή-
 σεως. ἔπεται, ὅτι αὗται ὑπεβάλλονται εἰς τὰ ἐνδिका μέσα, ἅπερ ὁρίζουσιν αἱ
 γενικαὶ διατάξεις τῆς ποιν. δικον. (ἄρθρ. 332, 333, 403 καὶ 437). Ὅθεν τὸ
 ἐνδικον τῆς ἐπίσεως μέσον συγχωρεῖται κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ πταισματοδικείου
 ἐκδοθέντων ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει πειθαρχικῶν ἀποφάσεων, εἴην ἡ ἐπιβλη-
 θείσα ποινὴ ὑπερβαίῃ τὸ δεκάδραχμον πρόστιμον. πολλῶν δὲ μάλλον εἶναι
 καταγινώσκονται φυλάκισις. Α. Π. ποιν. ἀπ. 101 τοῦ 49, 40 τοῦ 51, 66
 τοῦ 52, 63 καὶ 65 τοῦ 53, 64 τοῦ 54, 13 τοῦ 79· ἄλλα κατὰ τὴν ἀπί-
 ρασιν 87 τοῦ 51 τὸ ἄρθρον 304 ἀπαγορεύει πᾶν ἐνδικον μέσον κατὰ τῶν
 πειθαρχικῶν ἀποφάσεων, ὁδηγῶν· διακρίνον τὸ εἶδος αὐτῶν (εἶναι δηλαδὴ ἐπι-

δόξαν υπό τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου ἢ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ (1). Αἱ ἐπιβάλλουσαι ποινὴν ἐπιπλήξεως ἀποφάσεις τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων (εἴτε δικαστικῶν συμβουλίων εἴτε δικαστηρίων μερικώτερον) δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐνδίκην μέσον, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 303 ὁρίζοντος τὴν ἀποστολὴν εἰς τὸ Ὑ.π. τῆς Δικαιοσύνης πρὸς ἀναθεώρησιν πασῶν τῶν ἄλλων πειθαρχικῶν ἀποφάσεων, πλην τῶν καταψηφισουσῶν ἐπίπληξιν, καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 89 χορηγοῦντος δικαίωμα καὶ εἰς μόνον τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου ἢ ἐπιβάλλῃ θριστικῶς καὶ τελεσιδικίως ποινὴν ἐπιπλήξεως. Δ. Π. ποιν. 79 καὶ 70, 60 τοῦ 92.

305. "Ολαὶ αἱ πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις, καταδικαστικαὶ καὶ ἀθωωτικαί, ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσαι καταψηφίζουσιν ἐπίπληξιν, στέλλονται, πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς των εἰς τὴν ἐπὶ τῇ δικαιοσύνῃ γραμματεῖαν. (1) — "Όταν δὲ καταγνωσθῇ κατὰ τινος πρὸς σωρινὴ παῦσας, ὁ καταδικασθεὶς θέλει ἀπέχει ἐν τοσούτῳ τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ποινικῷ νόμῳ ὥρισμένη ποινῇ. Ὁργ. 307. Π. Ν. 450.

306. Ἡ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ὁριζομένη ἀποστολὴ τῶν πειθαρχικῶν ἀποφάσεων μετὰ τῆς δικογραφίας γίνεται, — κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 300 ἀριθ. 1, ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐφέταις, καὶ παρ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν — κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 300 ἀριθ. 2 καὶ 3, ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις ἢ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως 1) πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν πάντως.

(1) Ὅσα ἄρθρον 6 τοῦ Ν. ΧΞε' τοῦ 77 περὶ προσόντων τῶν δικ. ὑπαλλ. λήλων § 6 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 11 Ὁργ. Δικ.

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑ.π. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 25 Ἰανουαρίου 1880.

Αἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων ὑμῖν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 303-307 τοῦ Ὁργ. πειθαρχικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐκβιβασμένων ὑπὸ τῶν συμβουλίων τῶν πρωτοδικῶν, εἰσι λίαν ἀτελεῖς, διότι συνήθως μὴ εἰς οὐδεμίαν σκέψιν ἢ αἰτιολογίαν στηρίζονται. Ἐν τισὶ δὲ οὐδ' αὐτὸ παραπτώμα, δι' ὃ ἐπιβάλλεται ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ, οὐδ' ἡ ἐφαρμοζομένη διαταξὶς τοῦ νόμου μνημονεῖνται, διότι ἡ μὲν ἐν τῇ ἀπόφασιν παρατεθειμένη πρότασις τοῦ εἰσαγγελέως παραπύμπει εἰς τὸ κοινοποιῆν τῷ δικαστικῷ ὑπαλλήλῳ κατηγορητήριον, ὅπερ ἐν τούτοις δὲν παρατίθεται εἰς τὴν ἀπόφασιν, αἱ δὲ σκέψεις τῆς ἀποφάσεως παρατέμπουσιν εἰς τὸ ἐν τῇ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως λόγους, ἐνῶ ἡ πρότασις οὐδεμίαν αἰτιολογίαν περιέχει. Τὰ παρατηρήσεις ταύτας παρακαλοῦμεν νάκοινωνήσῃ τοῖς κυρίοις πρεσβυτέρῳ ἐπιστησῇ δὲ καὶ τὴν προσοχὴν τῶν γραμματεῶν, ὅπως μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ ἄστογον τοῦ νῦν ἐκδιδόντος πειθαρχικαὶ ἀποφάσεις ἀτελεῖς καὶ ἀνατιθέμεναι γητοί.

εἰς τὸ ἀποτελλῶν εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ προσθέτῃ καὶ τὰς προσωποποιήσεις.

1) ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων εἰσαγγελέων.

307. Μετὰ τὴν παραλαβὴν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 305 καὶ 306 ἀποτελλομένων ἐγγράφων καὶ ἀποφάσεων, ἢ καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 298, 301 καὶ 302, ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία ἀποτεπαγγέλτως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ νέαν ἀνάκρισιν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀκροασθῇ ἐκ νέου τὸν κατηγορούμενον ὑπάλληλον ἢ ὑπηρετήν. — Ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία δύναται ὡσαύτως 1) νὰ ἐπιτείνῃ ἢ νὰ μετριάσῃ τὴν ἐπιβληθεῖσαν πειθαρχικὴν ποινὴν, ἢ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτῆς ἐντελῶς τὸν καταδικασθέντα, ἢ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν, ἀθωωτικῆς οὕσης τῆς ἀποφάσεως. (1) — Κατὰ τὰς περιστάσεις γίνεται συγχρόνως καὶ πράξεις περὶ ἀποβολῆς. Ὁργ. 298. 302 ε.

1) παρέλκει.

308. Πᾶς δικαστικὸς ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετής, κατὰ τοῦ ἔργου, ἔνεκα κακουργήματος ἢ τινος τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 22 καὶ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου διαλαμβανομένων πλημμελημάτων, ἐξεδέχθῃ ἔνταλμα συλλήψεως ἢ φυλακίσεως ἢ ἀπόφασις περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς του, παύεται προσωρινῶς τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ ἄρθρον 294 στερεῖται εἰς τὸ διάστημα τοῦτο καὶ τοῦ μισθοῦ του. Ὁργ. 13.

309. Περὶ τῆς ἐκδόσεως ἐκάστης ἀνακρίσεως, γενομένης κατὰ τινος δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, ἡ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία εἰδοποιεῖται κατὰ τὸν εἰς τὸ ἄρθρον 396 1) διαλαμβανόμενον τρόπον, καὶ διευθύνεται πρὸς αὐτὴν πᾶσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ἔνεκα πταισμάτων ἐκδοθεισῶν. — Καὶ κατ' αὐτὴν ἐπίσης τὴν περίπτωσιν εἰς τὸ δικαίωμα ἢ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεία νὰ κάρῃ ἢ ἀρῇ τῆς εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 307 ἀνηκούσης πειθαρχικῆς ἐξουσίας, καὶ νὰ προτείνῃ κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὸν βασιλέα τὴν παῦσιν τοῦ καταδικασθέντος ἢ ἀθωωθέντος ὑπαλλήλου. Ὁργ. 298. (2)

1) δι' ἐρῶ. 306.

(1) "18ε καὶ τελευταῖον ἐδ. τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. περὶ προσόντων τῶν δικ. ὑπαλλήλων ὑπὸ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Ὁργ. Δικ.

(2) "18ε καὶ ἄρθρα 88 καὶ 98 τοῦ Συντ. καὶ Ν. ΓΜΓ" τῆς 29 Ἰουνίου 1871 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 310 Δικ. Ὁργ.

Ν. Τῆς παιδαγωγικῆς καταδιώξεως οὗτος οἶοναι χρήσεως ἐπισκευῶν καὶ πειρατικῆς τῆς ἐξουσίας τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τῶν παρεκτραπέντων ὑπαλλήλων ἐπαταί. Ἐπὶ ἀποδεδειγμένους τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ὑπηρεσίας, ὑποστάντος ἐκείνου τὴν μεγίστην τῶν ποινῶν, καταστάντος δὲ ἐκτός τούτου ἀσχετοῦ τὴν κυβερνήσιν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παιδαγωγικὴ καταδίωξις αὐτοῦ (Συμφωνοὶ Φέδερ καὶ Νικ. Φιλογαίτης).

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ (1)

310. "Οστις, ὑπηρετήσας τεσσαράκοντα ἔτη κατὰ συνέχην ὡς δικαστικὸς ὑπάλληλος, εὐηρέστησεν ἰδιαζέντως τῷ Βασιλεῖ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραιτηθῇ φυλάττων ἐλθόντων τὸν θάνατον, τὸν βαθμὸν, καὶ τὴν στολὴν του. (2) — Ἐκτός τούτου

(1-2) Διὰ τοῦ Συντ. τοῦ 1864 (ἄρθρου 88) καθιερώθη ἡ ἰσοδότησις τῶν Ἀρειοπαγитῶν, Ἐφετών καὶ Πρωτοδικῶν· ἀλλὰ προσέτι (ἄρθρ. 98) ὥριμα ἔτι εἰδικὸς νόμος κανονίσει τὰ περὶ ἀποχωρήσεως τῶν δικαστῶν· συμφωνῶν πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην ἐξεδόθη ὁ ἀκόλουθος νόμος:

Ν. ΥΜΉ' 29 Ἰουνίου 1871. Περί ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.

1. Οἱ ἰσοβιοὶ δικασταὶ καὶ τὰ ἰσόβια μέλη τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου ἀποχωροῦσι τῆς ὑπηρεσίας αὐτοδικαίως ἀπὸ συμπληρώσεωσιν οἱ μὲν προτῆς καὶ, ἐτέρας, καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου τὸ ἐβδομηκостόν, οἱ δὲ ἀρειοπαγίται, τὸ ἐβδομηκостὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος νόμου θέλει ζητηθῇ παρ' ἐκείνων τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατελούντων προσώπων ἑγγράφος ἡλικίας τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὅταν οἶν τε ἀκριβῶς συντεταγμένη καὶ συνεδρευομένη ὑπὸ τῶν τῶν ὑπαρχουσῶν ἀποδείξεων.

Τοιαύτη ἡλικίος θέλει διδασθαι ἀκολούθως παρὰ παντὸς κατὰ πρῶτον τῶν ἰσοβίων διοριζομένου θέσιν. Ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ὡς πρὸς τοὺς δικαστάς, καὶ ὁ τῶν οικονομικῶν ὡς πρὸς τὰ μέλη τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου δύναται νὰ διακριθῇ τὴν ἀκρίβειαν τῆς δηλώσεως ἐντός τῆς προέσθεν τριῶν ἔτων ἑνωπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην οἱ εἰσαγγελεῖς ἀντιπροσωπεύουσι τὴν Κυβέρνησιν, ἐνεργούντες κατὰ τὴν ἐδῆλγίς τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ.

2. Ἐάν τις τῶν ἰσοβίων δικαστῶν καὶ τῶν ἰσοβίων μελῶν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου κατασταθῇ πρὸ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὡρισμένης ἡλικίας ἀνίκανος εἰς ὑπηρεσίαν ἕνεκα νόσου ἢ ἐξασθενήσεως τοῦ σώματος ἢ ἄλλου, καὶ ἡ ἀνικανότης αὕτη διήρκεσεν ἤδη ἡ μέλλῃ νὰ διαρκέσῃ πᾶσαν πιθανότητα ἐπὶ ἑν ἔτος, ἡ ἀποχώρησις αὐτοῦ γίνεται κατὰ τὰ ἐπομένῳ ἄρθρῳ δριζύμενα.

3. Ἐν ἐκείτῃ τοιαύτῃ περιπτώσει σχηματίζεται ἐπιτροπὴ συγκοινωνοῦ μεν περὶ ἀρειοπαγитῶν καὶ μελῶν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.

βασίλειος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἄλλα δικαιώματα ἰδιαζούσης εὐμενείας.

τοῦ προέδρου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπατείου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ τισάρων ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπατεῶν, προκειμένου δὲ περὶ ἐπατεῶν, ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ δύο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἀρειοπαγιδῶν. ὑπὸ δὲ τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου ἐπατεῶν ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ δύο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπατεῶν, ὅταν πρόκηται περὶ πρωτοδικῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἀποφαίνεται προκαταρκτικῶς ἂν πρέπει νὰ γίνῃ ἐξέτασις πρὸς βεβήκωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ μέλους τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Ὁ σχηματισμὸς τῆς ἐπιτροπῆς προκαλεῖται κατ' αἴτησιν τοῦ ἀποχωροῦντος ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, διὰ μὲν τοὺς δικαστάς, ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ προέδρου τοῦ οἰκείου δικαστηρίου, ἢ κωλυομένων ἢ ἐξαίρουμένων αὐτῶν, ὑπὸ τῶν κατὰ νόμον ἀναπληρωτῶν, διὰ δὲ τὰ μέλη τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας ἢ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν. — Εἰς τὰς διασκέψεις τῆς ἐπιτροπῆς παρευρίσκεται καὶ γνωμοδοτῇ ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἢ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας, ὁσάκις πρόκειται περὶ μελῶν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Περὶ τῶν διασκέψεων τῆς ἐπιτροπῆς καὶ περὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐπικρατείας συντάσσεται ἑκθεσίς ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου.

4. Ἐὰν ἡ ἐπιτροπὴ πεισθῇ, ὅτι ὑπάρχει πειρασμός τις εἰς ἐκείνων, περὶ ὧν προνοεῖ τὸ 2 ἄρθρον, ἀποφαίνεται ὅτι πρέπει νὰ γείνῃ τακτικὴ ἐξέτασις, ἐν ἀνυπόθεσίᾳ δὲ περιπτώσει, ἀποφαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς περαιτέρω ἐξέτασιν.

5. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἐπιτροπὴ ἀποφανθῇ καταφατικῶς, τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀρμοδίον δικαστήριον συγκαλεῖται ὁλομέλεις ἐν συμβουλίῳ, καὶ διεξίρει ἐκεῖ ἢ πλείους εἰσαγγηγὰς ἐκ τῶν αὐτοῦ, ἢ ἐν ἀνάγκῃ, ἐκ τῶν μελῶν ἄλλου δικαστηρίου, ἵνα προδώσιν εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν.

6. Οἱ εἰσαγγηγαὶ ὀφείλουσι νὰ συλλέγωσιν ἑγγράφους, παρόντος καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, ὅλας τὰς ἀναγκαίαις ἀποδείξεις, νὰ ἐξετάζωσι, χρείας καλεούσης, μαρτυρὰς ἐνόχως, νὰ προκαλῶσι γνωμοδοτήσεις πραγματογνωμόνων κατὰ τὰς περὶ τούτου διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας, καὶ νὰ ζητῶσι τὰς προτερίας ἢ ἑγγράφους ἐξηγήσεις τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν τεθέντος, ἐὰν δὲ οὗτοι ἀνύπαικτοι ἢ δὲν δύναται νὰ δώσῃ τοιαύτας, γίνεται μνεία περὶ τούτου ἐν τῇ ἐκθέσει. Ὁ ἀρμοδὸς εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρευρίσκηται εἰς πᾶσαν ἐξέτασιν πρὸς τῶν εἰσαγγηγῶν καὶ νὰ ὑποβάλλῃ οἷας νομίμῃ προτάσεις, διὰρκούσης τῆς ἐξέτασεως ὡς καὶ μετὰ τὴν πέρας αὐτῆς.

7. Οἱ εἰσαγγηγαὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐξέτασεως ὑποβάλλουσιν εἰς αὐτὸ ἐν συμβουλίῳ ἐντός τριῶν ἡμερῶν τὰ οἰκεία ἑγγράφα μετὰ τῆς ἀντικρίσεως ἐκθέσεως τὸ δικαστήριον, ἀκούσαν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται ἂν πρέπει ν' ἀποχωρήσῃ ἢ μὴ τῆς ὑπερστάσεως ἢ περὶ αὐτῶν διατάχῃ ἢ ἐξέτασις καταφατικῆς οὕτως τῆς γνώμης τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἀρμοδὸς ὑπουργὸς, εἰς ὃν διὰ τοῦ εἰσαγγελέως ὑποβάλλονται τὰ περὶ τούτου ἑγγράφα, προκαλεῖ τὴν διὰ Β. Δ. ἀποχώρησιν τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ μέλους τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου.

311. Εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐκάστου δικαστηρίου θέλουν ἀνα-
 τῶσθαι καὶ εἰκόνας τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες διέπρ

8. Πλὴν τῶν περιπτώσεων τῆς παύσεως, περὶ ὧν προνοοῦσι τὰ ἀρμ. καὶ 22 (προσποινθέντα διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 Β. Δ.) καὶ 24 τοῦ ποινικοῦ νόμου, οἱ ἰσόδιοι δικασταὶ καὶ τὰ ἰσόδια μέλη τοῦ ἐλεγκτικοῦ νομοδεδειγμένου παύουσι προσέτι, ἐὰν κατεδικάσθωσαν ἐπὶ πλημμελήματι διὰ τελευ-
 τικῶν ἀποφάσεως εἰς ποινὴν, συνεπαγομένην προσωρινὴν στέρησιν τῶν πολι-
 τικῶν δικαιωμάτων. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίστασιν συγχωρεῖται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ διὰ τὴν στέρησιν ὀριζομένου χρόνου ὁ ἐκ τῆς διορισμῶς, ἐὰν γνωμοδοτήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιτροπὴ, καλουμένη ὑπὸ τοῦ ἀρμ. δι-
 νου ὑπουργοῦ, καὶ συγκειμένη ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἀντιπροέδρου, καὶ εἰσαγγε-
 λῶς τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐν ἰσθμ. ναεῖς ἐφεστών, ἢ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀναπληρωτῶν.

9. Οἱ αὐτοὶ ὑπάλληλοι δύνανται νὰ παύωσιν, 1) ἐὰν κατεδικάσθωσαν διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐνεκα τῶν ἐν τῷ ἀρμ. 22 τοῦ ποινικοῦ νόμου (προσποινθέντες διὰ τοῦ ἀπὸ 20 Μαΐου 1836 Β. Δ.) ἀναφερομένων πλὴν μελημάτων εἰς ποινὴν μικροτέραν τοῦ ἔτους, ἢ ἐνεκα πταίσματος προστά-
 λοντος τὰ χρηστά ἔθνη, ἢ ὑπεβλήθωσαν διὰ ποινικῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως εἰς ἀνταπομικτὴν ἐπιτήρησιν. 2) ἐὰν κατεδικάσθωσαν τελεσιδικίως, κατὰ τὸν αἰτιουμένου νόμου, εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν προσωρινῆς παύσεως ὅνως τοῦλάχιστον μηνὸς ἢ εἰς δύο πειθαρχικὰς ποινὰς προσωρινῆς παύσεως μικροτέρας τοῦ ὅνως αὐτῆς, ἢ εἰς δύο πειθαρχικὰς ποινὰς προστίμου ἢ ἐπιπληξέως.

10. Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ προηγουμένου ἀρθρου ἡ παύσις δικαστῶν καὶ μελῶν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου γίνεται κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς παραπέμπει τὰ σχετικὰ ἔγγραφα εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ὅστις ἀποφασίζει ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, ἀφ’ οὗ προηγουμένως ἀκούσῃ ἐν συμβουλίῳ τῶν ἀπλογίων τοῦ, περὶ οὗ πρόκειται, δικαστοῦ ἢ μέλους τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Ἡ ἀπόφασίς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν μὴ ᾖ ὑπὲρ τῆς παύσεως, ἀπαγγέλλεται κατὰ τὸν νόμον ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, καὶ ὑποβάλλεται διὰ τοῦ εἰσαγγελέως ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπουργόν, ὅστις προκαλεῖ ἐν προεδρίᾳ περὶ τῆς παύσεως Β. Δ. Ἐὰν δὲ ᾖ κατὰ τῆς παύσεως, δὲν δημοσιεύεται, ἀλλ’ ἀποστέλλεται ἀπλῶς διὰ τοῦ εἰσαγγελέως εἰς τὸν ὑπουργόν.

11. Οἱ ἀποχωροῦντες καὶ παύμενοι δικασταί, ἀφ’ ἧς ἡμέρας παύσεως τῶν ἐργῶν τῶν, ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ συντάξεων τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων νόμου.

12. Οἱ ἀρμόδιοι εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους ὀφείλουσι νὰ ἐπαγρυπνοῦσιν ἐπὶ τῇ ἀκριβοῇ ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, νὰ λαμβάνουσι γνῶσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθήκοντων τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ μνημονευομένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, καὶ νὰ προκαλῶσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων πειθαρχικὴν καταδίωξιν τῶν παραμεινόντων παραβιόντων αὐτάς. — Τα αὐτὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα ἔχει ὡς πρὸς τὰ μέλη τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου ὁ παρ’ αὐτῷ γενικὸς ἐπίτροπος τῆς ἐπιτήρησεως. — Τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 273—300 τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων περὶ πειθαρχικῶν παραβάσεων καὶ τὰ λοιπὰ ὀρισμένα διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

— Ἀλλ’ ἀπαντεῖ: οἱ ἐπιμοσθεῖς δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἐκτέλουν καὶ τὰς

ψαν διὰ βαθυτάτων γνώσεων, διὰ τῆς πολυπειρίας, τῶν μεγάλων ἀρετῶν, καὶ τοῦ χαρακτηρὸς τῶν.—Μένος ὁ Βασιλεὺς δού-

κίωμα τῆς λήψεως συντάξεως μετὰ πολυχρόνιον δικαστικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὸν Ν. ΧΝΒ' τῆς 3 Αὐγούστου 1861 περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τοὺς τροποποιήσαντας αὐτὸν νόμος. Ἐν ἔτει δὲ 1883 ἐξέδθη, περὶ συντάξεως τῶν ἀνωτέρων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ εἰδικῶς νόμος, ὁ νόμος Α'ΡΚΑ'. Ἑρμηνευθεὶς καὶ συμπληρωθεὶς εἴτα διὰ τοῦ νόμου Α'Γ'Μ' τοῦ 1891. Ἐχουσι δ' οἱ νόμοι οὗτοι ὡς ἑξῆς :

Ν. Α'ΡΚΑ' τῆς 13 Ἀπριλίου 1883 περὶ συντάξεως τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφετερίων.

1. Τὰ μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφετερίων καὶ οἱ παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντεισαγγελεῖς ἀποχωροῦντες μετὰ τεσσαράκοντα ἔτων ἐν τῇ δικαστικῇ κλάδῳ ὑπηρεσίαν, διατηροῦσιν ἐπὶ τιμῇ τὸν βαθμὸν αὐτῶν καὶ λαμβάνουσι πλήρη τὸν μισθὸν τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἀποχωροῦσιν, ἂν διετέλεσαν ἐν αὐτῇ ἐπὶ δεκαετίαν τοῦλάχιστον.—Ἡ αὐτὴ σύνταξις δύνανται ἀπονεμηθῇ καὶ μετὰ ὑπηρεσίαν τριάκοντα καὶ πέντε ἔτων, ἂν ἡ ἀποχώρησις ἐπερχεται ἕνεκα νόσου καὶ διετέλεσαν ὁ ἀποχωρῶν ἐπὶ πενταετίαν τοῦλάχιστον εἰς τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἀποχωρεῖ.

2. Ἡ βεβαίωσις τῶν μὲν ὑπηρεσιῶν γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, τῆς δὲ νόσου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 2—7 τοῦ νόμου περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἐφαρμόζονται, ὡςάκις ἡ παῦσις ἰσοβίου τινὸς μέλους Ἐφετερίου ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέων καὶ ἀντεισαγγελέων προσελήθῃ ἕνεκά τινος τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 8 καὶ 9 τοῦ νόμου περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν ἐπιβομένων περιπτώσεων.

4. Ἡ σύνταξις τῶν γερῶν καὶ τῶν τέκνων τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 1 καὶ 2 ἀποχωρούντων ἀνωτέρων δικαστικῶν λειτουργῶν κανονίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ συντάξεως τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βίαι τῆς ἀπονεμῆσεως αὐτοῖς κατὰ τὸν παρόντα νόμον συντάξεως.

Ν. Α'Γ'Μ' τῆς 27 Μαρτίου 1891. Περὶ ἑρμηνείας καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου Α'ΡΚΑ' τῆς 13 Ἀπριλίου 1883 περὶ συντάξεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφετερίων.

1. Ἄν οἱ ἐν τῇ παραγράφῳ πρώτῃ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Α'ΡΚΑ' ἀπὸ 13 Ἀπρ. 1883 περὶ συντάξεως τῶν μελῶν τοῦ Ἀρ. Πάγου καὶ τῶν Ἐφετερίων νόμου μνημονεύμενοι δικαστικοὶ λειτουργοὶ δὲν ἀποχωρήσαν ἕνεκα νόσου κατὰ τὴν § 2 τοῦ εἰρημένου ἀρθρου, ἀλλ' ἀπεβίωσαν, συνεπλήρωσαν δὲ τριάκοντα πέντε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἔτη καὶ πέντε ἐν ᾗ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου αὐτῶν κατεῖχον θέση, ὁ μισθὸς δὲ ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου ἰσχυρεῖται ὡς σύνταξις αὐτῶν, ἐπὶ τῇ βίαι δὲ τούτου κανονίζεται ἢ εἰς τὰς οἰκογενεὰς αὐτῶν ἀπονεμητέα σύνταξις.

ναται, ὅς' οὗ ἀκούσῃ τὴν γνώμην τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας καὶ τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, νὰ τιμῇ διὰ τῆς τοιαύτης διακρίσεως δικαστικόν τινα ὑπάλληλον, καὶ τοῦτο, τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

ΜΕΡΟΣ ΜΕΜΠΤΟΝ

ΑΡΘΡΑ ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΑ

312. Ὁ παρὼν νόμος ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν 14 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιευθῆσαι κατὰ συνέπειαν αὐτοῦ διὰ τῆς Ἑρμ. τῆς κ. βερνήσεως οἱ δικαστικοὶ διορισμοί.—Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀκυροῦνται ὅσα τῶν προδιατεταγμένων καὶ προνομοθετημένων ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸν παρόντα νόμον. (1)

313. Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα τῆς ἐπικρατείας ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτελεσις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 21 Ἰανουαρίου (2 Φεβρουαρίου) 1834.

2. Ἡ συντάξις τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἅτινα ἀπέβρισαν μετὰ τὴν ἴσχυν τοῦ νόμου ΑΡΚΑ', ἔχοντα τριακονταετὴ ἐν ἔλῳ ὀνηρεσίαν, ὁποιοῦνται ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ μισθοῦ ἐν ἐλάμβανον καθ' ἕνα χρόνον ἀπέβρισαν καὶ διετέλεσαν ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἔτη τοῦλάχιστον ὡς μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου τηρουμένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν περὶ συντάξεως νόμων.

(1) Δ. 1 Ἰαν. 1835. Περὶ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐμβαίνει εἰς ἐνέργειαν ἡ νέα νομοθεσία.

1. Ὁ ὁργανισμὸς τῶν δικ. καὶ συμβολαιογράφων, ὁ ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου (2 Φεβρ.), ὁ περὶ ποινικῆς δικονομίας νόμος, ὁ ἀπὸ 10/22 Μαρτίου, καὶ ὁ περὶ πολιτικῆς δικονομίας ὁ ἀπὸ 2/14 Ἀπριλίου π. ἔ. λαμβάνουν κίνησιν, καὶ ἐμβαίνουν εἰς ἐνέργειαν τὴν 23 Ἰανουαρίου (6 Φεβρουαρίου) π. ἔ.

2. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἀκυροῦνται ὅλοι οἱ ὑπάρχοντες νόμοι, καὶ ὅλα τὰ διατάγματα καὶ ἔθιμα, τὰ ἀντιβαίνοντα εἰς τοὺς ρηθέντας νόμους.

3. Αἱ ἀνακρίσεις, αἱ μὴ τελειωθεῖσαι μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου, θέλουσι διευθυθῆ κατὰ τὴν νέαν ποινικὴν δικονομίαν. ὅλαι δὲ αἱ πολιτικαὶ δίκαι αἱ μὴ ὁριζοί περὶ ἀπόφασιν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θέλουσι συζητηθῆ καὶ ἀποφασίζεσθαι κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῆς ἀπὸ 2/14 Ἀπριλίου πολιτικῆς δικονομίας.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ ΝΟΜΟΥ

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΤΕΥΧΕΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Δικαστήρια καὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Δικαστήρια.

	Σελ.	"Ἀρθρα
ΚΕΦΑΛ. Α'. Πολιτικά δικαστήρια	1	1— 28
» Β'. Ποινικά δικαστήρια	34	29— 80

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν κατὰ μέρος.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Πρόεδροι	36	81— 90
» Β'. Εἰσαγγελεῖς	39	91—117
» Γ'. Ἀνακριταί	64	118—121
» Δ'. Γραμματεῖς	65	122—130
» Ε'. Δικηγόροι	81	131—152
» Ϛ'. Κλητῆρες	94	153—165
» Ζ'. Συμβολαιογράφοι	101	166—213

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

"Ὁρκος τῆς ὑπηρεσίας, βαθμοί, καὶ μισθοί.	117	214—439

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τάξις τῶν ὑποθέσεων

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Τάξις τῶν ὑποθέσεων ἐντὸς τοῦ ἀκροατηρίου.

ΚΕΦΑΛ. Α΄. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπρά-		
ξως καὶ τῶν τελῶν καὶ τῶν		
δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν Σελ.	Ἀρθρ.	
ὑπαλλήλων	124	240—243
» Β΄. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραδό-		
σεως τῶν ἀντιγράφων καὶ τῶν		
ἀπογράφων	126	244—248

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τάξις τῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

ΚΕΦΑΛ. Α΄. Ἐπὶ δικαστηρίων παντὸς εἴδους.	128	249—263
» Β΄. Τάξις τῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ		
πολιτικά δικαστήρια	132	263—271

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Σφραγὶς τῆς ὑπηρεσίας.	134	271—277

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Πειθαρχικαὶ διατάξεις.

ΚΕΦΑΛ. Α΄. Πειθαρχικαὶ περιπτώσεις . . .	135	273—280
» Β΄. Πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ πει-		
θαρχικὴ ἐξουσία.	147	293—300
» Γ΄. Διεξαγωγή τῶν πειθαρχικῶν		
ὑποθέσεων	151	302—309

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τίμαι καὶ διακρίσεις.	154	310—317

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἀρθρα ἀκροτελεύτια	158	312—317

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ν. ΒΚΗ' τῆς 20 'Ιουλίου 1892.

Περὶ Δικαστηρίου κακουργιοδικῶν (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικαὶ διατάξεις.

1. Ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστου δικαστηρίου ἐφετῶν συγκροτεῖται κατὰ μῆνα, πλὴν τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου, ἐν τοῦλάχιστον δικαστήριον κακουργιοδικῶν, οὗ τινος αἱ συνεδριάσεις δὲν δύνανται νὰ παραταθῶσι πλέον τῶν 20 ἡμερῶν.

2. Κατ' ἔτος ἐντὸς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ὀρίζονται διὰ Β. Διατάγματος, δημοσιευομένου διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἔδρα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ ἐπίον, συμφώνως τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν, συγκροτηθησομένων κακουργιοδικείων καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν. (2) — Ἐπιτρέπεται ὅπως διὰ

(1) Ὁ νόμος οὗτος ἀντικατέστη τὰ περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν ἄρθρα τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, καταργηθέντα. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ συνετάχθη ἐν πολλοῖς καὶ ὁ νόμος οὗτος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταργηθέντων ἀρθρῶν, χρησιμεύει πολλάκις εἰς ἐρμηνείαν αὐτοῦ ἡ ἐρμηνευτικὴ τῶν καταργηθέντων ἀρθρῶν νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τοῦτο δὲ θεωρήσαμεν πρέπον νὰ παραθέσωμεν αὐτὴν (καὶ ὅσον χρησιμεύει) ὑπὲρ τὰ ἀντίστοιχα ἄρθρα τοῦ παρόντος νόμου. Σημειωτέον προσετιθεμένου τοῦ νέου νόμου δημοσιεύονται τὰ καταργηθέντα ἀντίστοιχα ἄρθρα τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τὰ σχετικὰ ἄρθρα τῆς Πολιτικῆς καὶ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

(2) Πρὸς τοῦτο διατάχθησαν οἱ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεῖς δι' ἐγκυκλίου νὰ υποδεικνύωσι δι' ἀναφορὰς αὐτῶν ὑποβαλλομένης ἐντὸς τοῦ τελευταίου δεκα-

Β. Διατάγματος ἀνακαλήται ἤδη ἡ διαταχθεῖσα συγκρότησις κακουργιοδικείου τινός, ἐὰν δὲν ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ, καὶ ὅπως συνιστῶνται καὶ ἄλλα κακουργιοδικεῖα πλὴν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει πρέπει τὸ Β. Διάταγμα νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ κακουργιοδικείου.

3. Πλὴν τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς φυγοδίκους κατὰ τὸ ἄρθ. 464 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ἀπαγορεύεται ἡ εἰσαγωγή ὑποθέσεώς τινος ἐνώπιον κακουργιοδικείου συνεδριάζοντος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ἡ ἀσκήσις τὰ πολιτικά του δικαιώματα ὁ κατηγορούμενος, ἐκτὸς ἐὰν τῇ αἰτήσῃ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως ἐπιτρέψῃ τοῦτο τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν. — Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἦναι γυνὴ ἢ ἀνήλικος, λαμβάνεται ὑπ' ὄψει διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁ τόπος, ἐνθα ἐγεννήθησαν ἡ ἀσκούσι τὰ πολιτικά των δικαιώματα ὁ πατὴρ καὶ ὁ σύζυγος. Ἐκ τῆς ἀθετήσεως τῆς παρούσης διατάξεως δὲν παράγεται λόγος ἀναρμοδιότητος ἢ ἀναιρέσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δικαστὴρίον κακουργιοδικῶν.

4. Τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν ἀποτελεῖται 1) ἐκ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καὶ 2) ἐκ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου ἐνόρκων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Δικαστὴρίον συνέδρων.

5. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων σύγκειται ἐξ ἐνὸς προέδρου καὶ δύο δικαστῶν, ἐνὸς εἰσαγγελέως καὶ ἐνὸς γραμματέως.

μέρου τοῦ Ὀκτωβρίου τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαστηρίων, ἅτινα πρέπει νὰ συστήνῃσι καθ' ἕκαστον μῆνα ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ἐφετείου, λαμβάνοντες τὰ ἐπαρκεῖα τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἑτο: κατὰ προσέγγισιν εἰσαγομένων ὑποθέσεων.

6. Ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετῶν δύναται νὰ προεδρεύῃ, ὡς αὐτὸς θεωρήσει τοῦτο ἀναγκαῖον, παντὸς δικαστηρίου συνέδριον, συγκαταλεγμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐφετείου. — Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἄρθρα διορισθεὶς πρόεδρος τῶν συνέδριων λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου ὡς σύμβουλος, ἂν προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν.

7. Ὁ πρόεδρος, οἱ σύμβουλοι, καὶ ὁ γραμματεὺς διορίζονται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου. Οἱ διορισμοὶ οὗτοι δημοσιεύονται διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁργ. 35. Ποιν. 411. 412.

Ν. Ὁ λόγος εἶναι δὲν δημοσιεύθῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου τῶν κακουργιοδικῶν ἢ εἴτε δὲν δημοσιεύθῃσαν τὰ ὄνόματα τῶν συνέδριων ἐγκαίρως δὲν εἶναι ἱσχυρὸς πρὸς ἀναίρεσιν ἀποράσεως τῶν κακουργιοδικῶν, ἀτε εἰς οὐδεμίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ ἁρθροῦ 458 τῆς Ποιν. Δικον. περιλαμβανόμενος. ἀπορῶν ἄλλως εἰς μέτρον διοικητικὸν διατασσόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὴν ἐγκαίρως προπαρασκευὴν καὶ μετάδασιν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κακουργιοδικίου τῶν πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου διορισθέντων, οὐ οὐδαμῶς ἡ παραβίασις δύναται νὰ ἐπενέγκῃ βλάβην τῇ κατηγορουμένῳ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 141 τοῦ 73. 16 τοῦ 74. 88 τοῦ 75. 167 τοῦ 76. 10 τοῦ 77. — Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ δημοσιεύθῃ διὰ τῆς ἐφημερίδος τὸ ὄνομα τοῦ συνέδρου τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸν προϋπάρχοντα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 68 τοῦ 77. 61 τοῦ 78. Ἐπίσης τὸ ὄνομα τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸν πρόεδρον τῶν συνέδριων τοῦ προέδρου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 80 καὶ 89 τοῦ 67.

8. Ἐν μὲν τοῖς κακουργιοδικείοις, τοῖς ἐδρεύουσιν ὅπου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ὁ πρόεδρος διορίζεται πάντοτε ἐκ τῶν ἐφετῶν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς διορίζεται τοιοῦτος ἢ ἐκ τῶν ἐφετῶν ἢ καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν πλημμελειοδικῶν, εἰς οὗ τὴν ἔδραν συνεδριάζει τὸ κακουργιοδικεῖον. — Τὸν πρόεδρον κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ἐν μὲν τοῖς κακουργιοδικείοις, τοῖς ἐδρεύουσιν ὅπου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ἕτερος ἐφέτης διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς κακουργιοδικείοις, εἰς οὗ τὸν πρόεδρος ἦναι ἐφέτης καὶ συγχρόνως καὶ σύμβουλος ἐφέτης, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐφετῶν, ἄλλως ὁ πρόεδρος τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ, τοῦτου κωλυόμενου, ὁ ἀρχαιότερος τῶν πλημμελειοδικῶν κατὰ τὴν ἑργασίαν τῶν δικαστηρίων. Ὁργ. 37.

9. Σύμβουλοι διορίζονται ὁ πρόεδρος τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ οἱ δικασταὶ τοῦ πλημμελειοδικείου, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ἐποίου

συνηγόρου του. Α. Π. ποιν. άπ. 48 του 73.—Επίσης ο πάρεδρος, ο και ένορκος άμα, άτε ούδενός νόμου υποχρεούνται τους παρέδρους νά εκτελῶσι κατά προτίμησιν τά καθήκοντα του ένορκου. Α. Π. ποιν. 26 του 56.

11. Είς τὸ συγκροτηθῆσόμενον δικαστήριον τῶν συνέδρων πρὸς ἐριστικὴν ἐκδίκασιν ποινικῆς τινος ὑποθέσεως δὲν δύναται νὰ συνεδριάσῃ οὔτε ὡς πρόεδρος οὔτε ὡς σύνεδρος ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀνακριτής, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

12. Ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεύς, ὁ ἀντεισαγγελεύς, ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ὑποκατασταθεὶς εἰσαγγελεύς δικαστηρίου τινὸς πλημμελειοδικῶν ἐκπληροῖ καθήκοντα δημοσίου κατηγόρου. Ὅργ. 43.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 43 καὶ 91 τοῦ Ὅργ. τῶν δικαστηρίων (ὧν τὸ 43 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἄρθρον 12 τοῦ παρόντος νόμου) προκύπτει, ὅτι οἱ παρὰ τοῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελεῖς ἢ ἀντεισαγγελεῖς δύνανται νὰ ὑποκατασταθῶσιν εἰς τὸ κακοεργιοδικεῖον ὑπὸ τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 52, 120 τοῦ 52, 84 τοῦ 53, 139 τοῦ 85· ἐπίσης δεῖ ὁ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεύς δύναται νὰ προσλάβῃ συνεπίκουρον τὸν παρὰ πλημμελ. εἰσαγγελέα, ἵνα μετὰσχῇ καὶ οὗτος τῆς συζητήσεως εἰς ἀρχῆς καὶ ἀναπληρώσῃ αὐτὸν ἐν ὅρῳ ἀνάγκης (ἔστω καὶ μὴ κωλυμένου τοῦ παρ' ἐφέταις ἀντεισαγγελέως). Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 52· κατὰ μείζονα λόγον δύνανται νὰ μετὰσχῶσι τῆς συζητήσεως 3, τε εἰσαγγελεύς καὶ ἀντεισαγγελεύς. Α. Π. ποιν. 126 τοῦ 58.—Ἐκτερεπόντων δὲ τῶν ἄρθρων 27 καὶ 278 τοῦ Ὅργ. τῶν ὑπὸ δικηγόρου ἀναπληρῶσιν τοῦ εἰσαγγελέως κωλυμένου, ἀδιαιρέτου ἢ οὐκ ἐπὶ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, δύναται καὶ δικηγόρος ν' ἀναπληρώσῃ νομίμως τὸν ἀπαιθῶντα τοῦ δικαστηρίου πρὸ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως εἰσαγγελεῖα τῶν κακοεργιοδικῶν. Α. Π. άπ. ποιν. 18 τοῦ 81, καὶ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. άπ. 45 τοῦ 68, 135 τοῦ 55 ἀδιαιρέτου οὔσης τῆς Εἰσαγγελίας δύναται ὁ εἰσαγγελεύς ἐν ἐλαθίστῃ στιγμῇ νὰ ποχωρήσῃ τῆς ἔδρας του, καταλάβῃ δὲ τὴν θέσιν αὐτοῦ αὐτοκλήτως ὁ ἀντεισαγγελεύς· καὶ κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. άπ. 20 τοῦ 54, 76 τοῦ 67 δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ καὶ ἐν τῇ μετὰ τῆς συνεδριάσεως εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀντεισαγγελέως εἴτε καὶ ὑπὸ δικηγόρου, εὐ ἡ ὑποκατάστασις γενομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οἰοτιμῶς ἐγκρίναντος αὐτήν, λογίζεται ὡς ὑπὸ τοῦτου γενομένη· καὶ κατὰ τὴν 60 τοῦ 81 ἀδιαιρέτου οὔσης τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς δύνανται ἀλλεπάλληλοι νόμιμοι ἀναπληρωταὶ τοῦ εἰσαγγελέως νὰ καταλαμβάνωσι τὴν ἔδραν αὐτοῦ, κατὰ 81 τὴν 52 τοῦ 89 οὗτ' ἀπαιτεῖται βῆθ' ἡμῖα τοῦ κωλύματος ἐν τοῖς πρακτικοῖς πρὸς προσωρινὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως· ἀρκεῖ ὅτι ἐκ τῆς ὁλῆς ὕψους τῶν πρακτικῶν προκύπτει, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναπλήρωσις ἐγένετο ἐνεκα κωλύματος τοῦ εἰσαγγελέως. Σημειωτέον δεῖ ὁ κληρωθεὶς καὶ ἐξαίρεθεὶς ένορκος δὲν κωλύεται δικηγόρος ὧν, νὰ ἀναπληρώσῃ πρεῖς φορές τῆς διαδικασίας τὸν εἰσαγγελέα, καὶ μεθόμως παραβιαζομένης τῆς ἀρχῆς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἦναι τις δικηγόρος καὶ εἰσαγγελεύς ἐν τῇ αὐτῇ ὑπόθεσι. Α. Π. ποιν. 111 τοῦ 90.—Οὔσης κατὰ τὰ ἄρθρα 91 καὶ 92 τοῦ Ὅργ. τῶν Δικ. ἀδιαιρέτου τῆς εἰσαγγελικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἐνώπιον τοῦ κακοεργιοδικεῖου συζη-

τήσεως μνεία, ὅτι ὁ τὰ τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ καθήκοντα εκπληρῶν ἀντεισαγγελεύς πλημμελειοδικῶν ἀμέσως ὑποκατέστη ὑπὸ τοῦ παρ' ἐφ' ἑστὸν εἰσαγγελέως, παρόντος καὶ μὴ κωλυομένου τοῦ παρὰ τοῖς αὐτοῖς πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελέως, οὐδὲνα χορηγεῖ λόγον εἰς ἀναίρεσιν, διότι ὑποτίθεται, ὅτι συμφώνως πρὸς τὰς τοῦ νόμου διατάξεις ὑποκατέστη ἡ ἀρμόδια εἰσαγγελικὴ ἀρχή, ἥς τὰ καθήκοντα ἡδύνατο νὰ εκπληρώσῃ καὶ ὁ ἀντεισαγγελεύς, ὁ δὲ αὐτὸς ἀπαιτουμένης μνείας τινὸς περὶ τοῦ κωλύματος τοῦ εἰσαγγελέως. Δ. Π. ποιν. ἀπ. 182 τοῦ 73.

13. Ἐάν, κατὰ τὸ ἄρθρον 7, ὁ ἐπὶ τῆς Δικ. Ὑπουργὸς δι' διορίσιν εἰδικὸν γραμματέα, ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν εκπληρῶι καθήκοντα γραμματέως κακουργιοδικῶν, ἐπὶ τὸ δικαστήριον ἐδρεύῃ ὅπου καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ἄλλως τὰ καθήκοντα ταῦτα εκπληρῶι ὁ γραμματεὺς τοῦ δικ. τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὴν ἑδραν τοῦ ὁποίου συνεδριάζει τὸ κακουργιοδικεῖον. Ὁ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διοριζόμενος γραμματεὺς πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ προσόντα γραμματέως πολυμελοῦς δικαστηρίου. Ὁργ. 44.

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ 13 ἄρθρον τοῦ παρόντος νόμου ἄρθρον 44 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ὅτι, μὴ διατάξαντος ἄλλως πᾶσι ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ, εκπληρῶι καθήκοντα γραμματέως τῶν κακουργιοδικῶν ὁ γραμματεὺς τοῦ δικ. τῶν πρωτοδικῶν, εἰς αὐτὴν καθήκοντα συγκροτεῖται τὸ δικαστ. τῶν κακουργιοδικῶν, ἑπεται, ὅτι, τούτου κωλυμένου, ἀναγκάζει ἀναγκάως τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁ κατὰ νόμον ἀναπληρῶν ἀνὴρ ὑπογράμματεως. Ἀρεῖου Πάγου ποιν. ἀπ. 159 καὶ 160 τοῦ 70, 19 τοῦ 1910, 149 τοῦ 89.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝΟΡΧΩΝ.

14. Ἰκανοὶ πρὸς εκπλήρωσιν καθηκόντων ἐνόρκου εἰσὶν οἱ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν ὑπερβάντες καὶ εἰς τινὰ τῶν ἐπομένων κατηγοριῶν ὑπαγόμενοι: Ἑλληγες πολῖται, ἤτοι: α') ὅσοι διετέλεσαν ὑπουργοί, βουλευταὶ ἢ πρέσβεις, β') οἱ καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίου καὶ τῆς σχολῆς τῶν τεχνῶν, οἱ καθηγηταὶ τῶν γυμνασίων καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν ἑλληνικῶν σχολείων, οἱ ἔχοντες δίπλωμα σχολῆς τινος τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου τῆς πρὸν Ἰονίου Ἀκαδημίας ἢ τῆς σχολῆς τῶν τεχνῶν ἢ τοῦ λοθαποῦ δημοσίου Πανεπιστημίου, δ') οἱ συμβολαιογράφοι, οἱ φαρμακοποιοί, ε') οἱ ἔχοντες ἀπολυτήριον γυμνασίου.

ἀσχοῦντες ἐπιτήδευμα τι ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς φορολογίαν ἢ, εἰς τὰς Ἰονίους νήσους ἔχοντες ἀκίνητον περιουσίαν ἀξίας δραχ. 10,000 ἢ ἐτήσιαν πρόσοδον δρα. 1,500, ζ') οἱ διατελέσαντες πολιτικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπουργικοῦ γραμματεῖως καὶ τῶν ὁμοιοβάθμων αὐτῷ καὶ ἄνω, η') οἱ ἐν ἀποστρατεία ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχαγεῦ ἢ τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ ἄνω καὶ οἱ ὁμοιοβάθμοι τούτοις, θ') οἱ γινώσκοντες γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν καὶ ἀσχοῦντες ἐπιτήδευμα ὑποδαλλόμενον εἰς ἐτήσιον φόρον τοῦλάχιστον δραχ. 60 ἢ ἔχοντες ἀκίνητον περιουσίαν, ἥς ἕνεκεν ὑποβάλλονται εἰς ἐτήσιον φόρον ἀνώτερον τῶν δραχμῶν ἑκατόν, ἢ ἔχοντες ἀκίνητον περιουσίαν ἀξίας 15,000 δρα. ἢ ἐτήσιαν πρόσοδον 3,000 δραχμῶν καὶ ι') οἱ δικηγόροι. Ὅρι. 45.

Ν. Δικαστικὸς κλητὴρ ἔχων τὴν ὀριζομένην ἐν τῷ νόμῳ πρόσοδον ἢ ἀκίνητον περιουσίαν εκπληροῖ ἐγκύρως καθήκοντα ἐνόρκου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 46 τοῦ 82.

15. Ἐνόρκοι δὲν δύνανται νὰ ὦσιν ἰσοδύως μὲν οἱ ἱερωμένοι καὶ μοναχοί, προσκαίρως δὲ α') οἱ ὑπουργοί, οἱ βουλευταί, οἱ πρέσβεις, β') οἱ γενικοὶ γραμματεῖς, οἱ τμηματάρχαι, οἱ νομάρχαι, οἱ πρόξενοι, γ') οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ ἀστυνόμοι, δ') οἱ ἰσόβιοι δικασταὶ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ ἀντεισαγγελεῖς, ε') ὁ δικαστικὸς σύμβουλος καὶ οἱ νομικοὶ σύμβουλοι, ς') οἱ εἰρηνοδίκαι, οἱ εἰδικοὶ πταισματοδίκαι, οἱ εἰδικοὶ δημόσιοι κατήγοροι, οἱ εἰδικοὶ ὑποθηκοφύλακες καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, τῶν εἰρηνοδικείων καὶ εἰδικῶν πταισματοδικείων, ζ') οἱ ἐν ἐνεργείᾳ, διαθεσιμότητι ἢ ἀργίᾳ ἀξιωματικοὶ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, η') οἱ τελωνιακοί, ταχυδρομικοί, τηλεγραφικοὶ καὶ τῶν οἰκονομικῶν ἐφορῶν ὑπάλληλοι, θ') οἱ δημοδιδάσκαλοι.

Ν. Οἱ ὑγειονομικοὶ ὑπάλληλοι, μὴ ἀνήκοντες εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ νόμου, δύνανται νὰ εκπληρῶσιν ὁρκωτικὰ καθήκοντα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 61 τοῦ 80. Ἐπίσης οἱ δημόσιοι ἀποθηκάριοι. Α. Π. ποιν. 117 τοῦ 87.—Τοῦ νόμου φητὶς ὀρίζοντες τίνες ἐξαιροῦνται, μὴ συμπεριλαμβανόντος δι' ἄλλον νομαρχικὸν ὑπάλληλον πλὴν τοῦ νομάρχου, ἔπεται ὅτι ἱκανοὶ εἶναι καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ ὑπογραμματεῖς νομαρχίας. Α. Π. ποιν. ἀπ. 13 τοῦ 69.—Ὁ ἀμισθεὶς πᾶσι δικαστηρίου, ἔστω καὶ ἂν διατελῇ προσεῖτι σύναδρος, μὴ ἐξουκῶν

μόνιμον δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, δὲν ἀποκλείεται τῆς ἐκπληρώσεως καθήκοντων ἐνόρκου. Α. Π. ποιν. 108 τοῦ 89.— Τῶν ἄρθρων 440 καὶ 493 τοῦ Ποιν. Νόμου ἐπιβαλλόντων μὲν χρηματικὴν ποινὴν εἰς τοὺς πρὸ τῆς δόσεως τοῦ νενομισμένου τῆς ὑπηρεσίας ἔρκου ἀρχομένους τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν δημοσίων ἢ δημοτικῶν λειτουργῶν, ἀλλὰ μὴ κληροδοτῶν τὰς πρὸ τῆς δόσεως πράξεις αὐτῶν ἀκύρους· ἄλλως δὲ τοῦ ἔρκου τῆς ὑπηρεσίας θεωρουμένου ἀπλῶς ὡς ἐγγυήσεως τῆς ἀκρίβους τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως, ἐπὶ μόνως μὴ προσδιδόντος τῷ διοριζομένῳ ἢ ἐκλεγομένῳ τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ, ὅστις τεκμαίρεται ὅτι ἀπεδέξατο τὴν θέσιν ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἢ τῆς ἐκλογῆς (μέχρις οὗ δὲν προσαχθῇ ἐναντία ἀπόδειξις), ἔπεται ὅτι καὶ πρὸ τῆς ὀρκίσεως αὐτοῦ δῆμαρχος ἢ ἄλλος τις τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων δὲν δύναται νὰ μετὰσχῃ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 71, 208 τοῦ 72.— Ἀπογορευομένης τῆς μετοχῆς τινος τῶν ἐν τῷ προκειμένῳ ἄρθρῳ εἰς τὸ ἔνορκον δικαστήριον, ἔπεται, ὅτι καὶ μόνον τεθέντος ἐν τῇ κληρωτίδι τῶν ἐνόρκων τοῦ ὀνόματος ἐνὸς τοιοῦτου, ἡ διαδικασίς εἶναι ἄκυρος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 63 τοῦ 76.

16. Ἰσοθίως ἀνίκανοι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων τῶν ἐνόρκων καὶ μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 564 καὶ ἐπόμενα τοῦ Ποιν. Δικον. ἐπελθοῦσαν ἀποκατάστασιν εἰσὶν α') οἱ καταδικασθέντες ἔνεκα κακουργήματος ἢ πλημμελήματος εἰς φυλάκισιν ἀνωτέραν τῶν δύο ἐτῶν ἢ ἔνεκα τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ ποινικοῦ νόμου πλημμελημάτων οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦ ἢ ἐπιβληθεῖσα αὐτοῖς ποινὴ, β') οἱ ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ἐκθιάται ἢ καταπίεσει καταδικασθέντες καὶ εἰς βαθμὸν πλημμελήματος. *Οργ. 47.

Ν. Ἐκ τοῦ προκειμένου ἄρθρου συνδυαζομένου πρὸς τὰ 413 καὶ 488 τῆς Ποιν. Δικ. προκύπτει, ὅτι χωρεῖ ἀντίθεσις ἐπὶ κακῇ συνθέσει τοῦ ἔνορκου δικαστηρίου, ὁσάκις μεταξὺ τῶν διεθέντων εἰς τὴν κληρωτίδα 24 ἐνορκῶν ἐνόρκων περιλαμβάνεται καὶ ἔνορκος, ἀποκλειόμενος ἰσοθίως ἢ προσακαίρως τῆς θέσεως ἐνόρκου κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο. Α. Π. ποιν. ἀπ. 18 τοῦ 78, 41 τοῦ 93.

17. Προσαίρως ἀνίκανοι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων ἐνόρκων εἰσὶν α') οἱ καθ' ὧν ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρον 24 τοῦ Ποιν. νόμου, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀνικανότης, β') οἱ παραπεμφθέντες διὰ βουλευματος εἰς δίκην ἐπὶ κακουργήματι ἢ ἐπὶ πλημμελήματι ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 τοῦ Ποιν. νόμου ἢ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τοῦ ἄρθρου 16 ἀναγραφομένων, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐνοχρεμῆς ἢ κατ' αὐτῶν κατηγορία, γ') οἱ ἐστερημένοι τῆς ἐλευθέρου διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν, δ') οἱ διανοητικῶς

πάσχοντες καὶ οἱ ἐστερηνμένοι τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς.
'Οργ. 47.

18. Ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγορουμένου δὲν τίθεται κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ κληρωτικῇ τὸ ἔνομα τοῦ ἐνόρκου, ὅστις, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, συνέπραξεν ἡμέτως εἰς τὴν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀνάκρισιν, ἢ ὡς μάρτυς ἔδωκε μαρτυρίαν, ἢ ὡς πραγματογνώμων ἐγνωμοδότησεν, ἢ ἔχει συμφέρον ὡς ἀδικηθεὶς ἢ ζημιωθεὶς, πρὸς δὲ τῶν κατ' ἐξουσίαν γραμμῇ ἢ ἐκ πλαγίου μέχρι τετάρτου βαθμοῦ ἢ ἐξ ἀρχιστείας μέχρι δευτέρου βαθμοῦ συγγενῶν τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος καὶ τοῦ κατηγορουμένου (1)
'Οργ. 48.

Ν. Ὁ λόγος ὅτι μετέσχε τοῦ δρκωτικοῦ δικαστηρίου δικηγόρος συντάξας τὴν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἀγωγὴν δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 114 τοῦ 51, 58 τοῦ 63. ἔτι δὲ μᾶλλον ὅτι μετέσχε δικηγόρος δοὺς ἀπλῶς συμβουλὰς τῷ παθόντι. Α. Π. ποιν. 26 τοῦ 90. Ἄλλ' ἐνόρκος συντάξας ὡς δικηγόρος τὴν μήνυσιν κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ὑπάγεται εἰς τὸ προκείμενον ἄρθρον. Α. Π. ποιν. 150 τοῦ 89. Ἐπίσης μετασχὼν ὡς δικαστὴς τῆς ἐκδόσεως τοῦ βουλευμάτος ὑπάγεται εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ άρθρου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 6 τοῦ 57, 20 τοῦ 58. Ἐπίσης ἐνόρκος γνωμοδοτήσας ἐν τῇ δικαζομένῃ ὑποθέσει ὡς πραγματογνώμων Α. Π. ποιν. ἀπ. 25 τοῦ 54, 62 τοῦ 52. Ἐπίσης ἐνόρκος συμπράξας ὡς ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως ὑπάλληλος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 119 τοῦ 58, 14 τοῦ 69, 99 τοῦ 82. ἔτι δὲ μᾶλλον ἐνόρκος καταρτίσας ὡς ἐνόρκος ἐν προτέρῳ συζητήσει τῆς αὐτῆς δίκης πεποιθῆσιν περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 140 τοῦ 58, 116 τοῦ 72. ἀλλὰ νομίμως κληροῦται, μὴ ὑπαγόμενος εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ 48 άρθρου, ὁ λαβὼν μέρος ὡς ἐνόρκος εἰς τὴν πρώτῃν δίκην, ὅτε ἀνεβλήθη ἀπλῶς αὕτη, ἔστω καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξε. διαδικασίας. Α. Π. ποιν. ἀπ. 119 τοῦ 68, 89 τοῦ 69, 269 τοῦ 73. Ἐπίσης ἀποκλείεται τῆς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων μετοχῆς, ἐπερχομένης ἄλλως ἀνακρίσεως, ὁ δικηγόρος, ὅστις ὑπῆρξεν ὑπερασπιστὴς τοῦ κατηγορουμένου, ἔστω καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 40 τοῦ 59. Ἀλλὰ δύναται νὰ κληρωθῇ καὶ νὰ δικάσῃ ὡς ἐνόρκος ὁ διαταχθεὶς μὴ νὰ ὑπερασπίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ μὴ ἀναδεχθεὶς τὴν ὑπεράσπισιν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 79 τοῦ 50. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀνίκανος εἰς ἐκκλήρωσιν δρκωτικῶν καθηκόντων ὁ συμβουλευσας τὸν κατηγορούμενον ἢ καὶ συντάξας διαρκούσης τῆς ἀνακρίσεως ὑπόμνημα ἢ ἄλλην τινὰ πράξιν δικα-

(1) Δημοσιεύεται ὡς μετεβιβασμένη διὰ τοῦ νόμου 'ΒΡΒ' τῆς 11 Δεκεμβρίου 1892 περὶ ἀντικαταστάσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ 'ΒΚΗ' νόμου.

εξαιρουμένου, ὡς συμπράξαντος ἄλλοτε εἰς τὴν δίκην κατὰ τὰς Α. Π. ποιν. ἀπ. 95 τοῦ 51, 24 τοῦ 54, ἀλλὰ κατ' ἄλλας νεωτέρας ἀποφ. εἶναι τὴν 110 τοῦ 68 τότε μόνον τὸ δικ. τῶν συνέδρων ἀποφασιζέει περὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὴν κληρώσειν τῶν ἐνόρκων, ὅταν ἀναφωρῇ δισταγμοὶ καὶ ἔριδες. — Οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου κηρύττει ἐπικρατεστέραν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐνόρκου τῆς τοῦ συνέδρου, διὸ οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται ὁ δικηγόρος, κληρούμενος ἐνόρκος, νὰ εκπληρώσῃ κατὰ προτίμησιν τὰ τοῦ ἐνόρκου καθήκοντα. Α. Π. Ποιν. 112 τοῦ 90, 16 τοῦ 92, 49 τοῦ 92. "Οὕτως δὲ τῶν καθηκόντων τοῦ συνέδρου ἀσυμβιβάζων φύσει πρὸς τὰ τοῦ ἐνόρκου, δὲν ἀπαιτεῖται νάποφαίνηται ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων περὶ τῆς μὴ συμπράξεως αὐτοῦ ἐν τοῖς ἡττομένοις εἰς τὴν κληρωτίδα ὀνόμασι τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου Α. Π. 56 τοῦ 56, 33 τοῦ 72, 119 τοῦ 90, 49 τοῦ 92. Τῆς συγκροτήσεως δὲ τοῦ δικαστ. τῶν συνέδρων προηγουμένης τῆς τοῦ ἐνόρκου δικαστηρίου, πρόδηλον ὅτι οἱ διορισθέντες σὺν ἄλλοις δὲν δύναται νάπέχωσι τῶν τοῦ συνέδρου καθηκόντων πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν τοῦ ἐνόρκου καθηκόντων. Α. Π. ποιν. 94 τοῦ 68, 27 τοῦ 91, 49 τοῦ 92. — Καὶ τοῦ ἐν τῇ δίκῃ μάρτυρος ἀποκλεισμένου κατὰ τὸν νόμον τῆς εκπληρώσεως ὁρκωτικῶν καθηκόντων, ὁ πρόεδρος δικαιοῦται νὰ διατάξῃ τὴν μὴ ἐμφωνίαν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· μόνον δ' ἀντιβήσεως γενομένης, δεξιλαί τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν. Α. Π. ποιν. 110 τοῦ 67, 118 τοῦ 90.

19. Κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον ἐκάστης ἑτους ἐπιτροπὴ συγκατεμένη ἐκ τοῦ νομάρχου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ὡς προέδρου, τοῦ ταμίου, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος, τοῦ τελώνου, τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ δημάρχου, τῶν ἐδρευόντων ὅπου καὶ τὸ πρωτοδικεῖον, συντάσσει κατάλογον περιέχοντα τὰ ὀνόματα τῶν πολιτῶν Ἑλλήνων, τῶν κατοικούντων ἡμιονίμως διαμενόντων ἐν τῇ πόλει, ἐν ᾗ ἐδρεύει τὸ πρωτοδικεῖον, καὶ ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἐνόρκου, μὴ ὑπαγομένων δὲ εἰς τινὰ τῶν ἐξαίρέσεων τῶν ἄρθρων 15-17. — Ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐν αἷς ἐδρεύουσι πλείονες εἰρηνοδίκαι, μετέχει τῆς ἐπιτροπῆς ὁ εἰρηνοδίκης ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἐν τῇ πόλει. — Ἐν αἷς πόλεσι δὲν ἐδρεύει νομάρχης, ἡ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἄνευ τούτου, προσδρεύοντες τοῦ εἰρηνοδίκου. — Ἐν ταῖς καταλόγοις τούτοις δὲν ἐγγράφονται οἱ συμπληρώσαντες τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐκτὸς ἐὰν ζητήσωσιν ἐγγράφως δι' ἀναφορὰς τιων πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν, ἐπιτιθεμένης ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν πρόεδρον αὐτῆς διαδικαστικοῦ κλητῆρος μέχρι τῆς 20 Φεβρουαρίου.

20. Οἱ κατάλογοι οὗτοι συντάσσονται εἰς τρία πρωτότυπα

περιέχοντα κατ' αλφαριθμητικὴν τάξιν τοῦ ἐπωνύμου τὸ ὄνομα καὶ ἐπωνυμιον, τὴν ἡλικίαν, τὸν τόπον τῆς κατοικίας, τὸν τῆς διαμονῆς, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν δῆμον, εἰς οὓς ἀνήκουσι, καὶ τὰ προσόντα τῶν ἐνόρκων.

21. Ἐντὺς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἀπεστέλλονται ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς ἀνὰ ἓν πρωτόπυγον εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, καὶ εἰς τὸν δήμαρχον τὸν ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ πρωτοδικείου. Ἀπὸ τῆς 15 μέχρι τέλους Μαρτίου οἱ κατάλογοι οὗτοι μένουσιν ἐκτεθειμένοι ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ πρωτοδικείου, τοῦ εἰρηγοδικείου, οὗ ὁ εἰρηγοδικὸς μετέσχεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ τοῦ δημαρχείου πρὸς γινώσκαι τῶν πολιτῶν.

22. Ἐντὺς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου οἱ ἐνδιαφερόμενοι, καθὼς καὶ πᾶς πολίτης Ἑλλήν, δύνανται νὰ ἀπευθύνωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐνστάσεις περὶ ἐγγραφῆς τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα ἐνόρκου, ἢ διαγραφῆς τῶν ἀπολεσάντων ταῦτα, τῶν καταστάντων ἀνιχνίων, τῶν ἐχόντων λόγον ἀπάλλαγος ἢ τῶν ἀποβιωσάντων. Αἱ ἐνστάσεις κοινοποιεῦνται τῇ ἀρμοδίᾳ εἰσαγγελεῖ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος.

23. Τὰς ἐνστάσεις ταύτας ὁ εἰσαγγελεὺς ὑποβάλλει μετὰ τῶν προτάσεών του εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐκ τακτικῶν δικαστῶν ἀποτελούμενον, ἐντὺς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Ἐντὺς δὲ τῆς αὐτῆς προθεσμίας δύναται ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ὑποβάλῃ προτάσεις περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς.

24. Τὸ συμβούλιον τῶν πρωτοδικῶν, ἀποφαινόμενον ὁριστικῶς ἐντὺς τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων, ἐγγράφει τοὺς παρὰ λειψθέντας ἢ διαγράφει τοὺς μὴ ἐγγραπτέους ἢ τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στερηθέντας τῆς ἱκανότητος τοῦ ἐνόρκου καὶ κηρύσσει ὁριστικὸν τὸν κατάλογον, ἰσχύοντα διὰ τὸ ἐπὶ τὸ ἔτος.

25. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταὶ καὶ οἱ δήμαρχοι, οἱ μὴ ἐκτελέσαντες ἐντὺς τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ἐριθεσιμῶν προθεσμιῶν τὰς περὶ συντάξεως, ἀποστολῆς ἢ ἐκδόσεως τῶν καταλόγων καὶ τὰς περὶ ἐπιδόσεως τῶν ἐνστάσεων ἐνηλικίσεις καὶ λοιπὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, τιμωροῦνται ἐν

πειθαρχικῆς ποινῆς μέχρι δραχμῶν 500 ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν πρωτοδικῶν, ἅμα ἀνακαλυφθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἡ παράβασις, πλὴν τοῦ νομάρχου, ὅστις τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν.— Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ἐπιτρέπεται.

26. Οἱ παρ' ἐφέταις καὶ παρὰ πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς θρεῖ-
λουσι νὰ ἀποστέλλωσιν εἰς μὲν τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 ἐπιτροπὴν
ἐντὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, εἰς δὲ τὸ συμβούλιον τῶν πρωτο-
δικῶν μέχρι τῆς εἰς αὐτὸ ὑποβολῆς τῶν προτάσεων κατὰ τὸ
ἄρθρον 23, κατάλογον τῶν στερηθέντων τῆς ἱκανότητος τοῦ
ἐνόρκου κατὰ τὰ ἄρθρα 16 καὶ 17.

27. Ἀντίγραφα τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 24 καταρτισθέντος
καταλόγου ἀποστέλλονται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστη-
ρίου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου εἰς τὸν πρόεδρον καὶ τὸν εἰσαγ-
γελέα τῶν ἐφετῶν.— Τὸ πρωτότυπον καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν
ἄριστικῶν τούτων καταλέγων συντάσσονται ὅπως καὶ οἱ κατὰ
τὸ ἄρθρον 20 κατάλογοι.

28. Δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνε-
δριάσεων ἐκάστου κακουργιοδικείου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν
ἐν συμβουλίῳ καὶ μετὰ προηγουμένην δηλοποίησιν τοῦ προέδρου
τῶν ἐφετῶν, τοιχοκολλημένην εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Ὑφετείου
τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρότερον, παρόντες καὶ τοῦ εἰσαγ-
γελέως, ἐκλέγει ἐκατὸν ἐνόρκους, λαμβανομένους ἐκ τοῦ κατὰ
τὰ προηγουμένα ἄρθρα συσταθέντος ἀριστικοῦ καταλόγου τοῦ
περιέχοντος τοὺς ἐνόρκους τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ
συγκληρωμένου κακουργιοδικείου.— Ὡς δὲ κατὰ τὸν οὗτος
δὲν περιλαμβάνη ἀριθμὸν ἐνόρκων ἀνώτερον τῶν ἐκατὸν, οὐδε-
μία γίνεται ἐκλογή.— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ δικαστήριον τῶν
ἐφετῶν ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει προβαίνει εἰς τὴν κλήρωσιν
τριάκοντα τακτικῶν καὶ εἴκοσιν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων.—
Πρὸς τοῦτο τίθενται εἰς τὴν κληρωτίδα τὰ ὀνόματα τῶν ἐκ-
λεχθέντων ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ἐκατὸν ἐνόρκων καὶ τὰ ὀνόματα
πάντων τῶν ἐν τῇ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων, ὅταν ὁ ἀριθμὸς
αὐτῶν ᾖ ἐλάττω τῶν ἐκατὸν. Ἐξ αὐτῶν οἱ πρῶτοι κληρω-
θέντες τριάκοντα εἰσὶ τακτικοὶ ἐνόρκοι, οἱ δὲ μετὰ τούτους εἴ-
κοσιν ἀναπληρωτικοί.

29. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κληρωθέντες τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἑνόρκοι ἐγγράφονται ἐν καταλόγῳ, κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεώς των, περιέχοντι τὸ ἐπώνυμον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόρκου καὶ τὴν ἀριθμὸν, ἐν φέρει ἕκαστος ἐν τῷ γενικῷ καταλόγῳ.

30. Μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ συμβουλίου ἐκλεγμένων ἐνόρκων δὲν περιλαμβάνονται οἱ τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἑνόρκοι, οἱ ἐκπληρώσαντες τὰ ἑαυτῶν καθήκοντα τὰς προηγουμένας συνόδους τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον δὲν περιορίζεται ἐντεῦθεν ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 ἀπαιτούμενος κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων, ὧν τὰ ὀνόματα πρέπει νὰ τεθῶσιν ἐν τῇ κληρωτικῇ (1).

31. Ὁ κατάλογος τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα κληρωθέντων ἐνόρκων δημοσιεύεται, τῇ ἐντελῇ τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν, διὰ τῆς Ἑφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ὅργ, 61.

32. Ἐὰν μετὰ τὴν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κλήρωσιν παρὰ τοῦ Ἐφετείου βεβαιωθῇ ὅτι τινὲς ἐκ τῶν κληρωθέντων τακτικῶν ἢ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων ἀπεβίωσαν, ἀπώλεσαν τὴν προσόντα τοῦ ἐνόρκου, ἀπηλλάγησαν ἢ εἰσὶν ἀνύπαρκτα πρόσωπα, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μετὰ τὴν διαγραφὴν τούτων ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων κατὰ τὸ ἄρθρον 37, πρεσβάνει κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 28 διατασσόμενα εἰς τὴν κλήρωσιν ἴσου ἀριθμοῦ ἐνόρκων πρὸς τοὺς διαγραφέντας.—Ἐκ τῶν ἐν τῷ κληρωθέντων οἱ μὲν τακτικοὶ ἐγγράφονται ἐν τῇ καταλόγῳ μετὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐφετείου κληρωθέντας τακτικούς, οἱ δὲ ἀναπληρωτικοὶ μετὰ τοὺς ἀναπληρωτικούς (2).

33. Οἱ τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἑνόρκοι, οἱ κληρωθέντες ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, εἰδοποιοῦνται διὰ κλήσεως τοῦ παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέως περὶ τῆς κληρώσεως των ὡς ἐνόρκων καὶ περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ κακούργουδικείου.—Ἐν τῇ κλήσει σημειοῦνται ῥητῶς αἱ ποιναι, αἵτινες ἐπιβάλλονται ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως.

(1) Δημοσιεύεται ὡς μετερῆθμισθη διὰ τοῦ Ν. „ΒΡΒ“ τῆς 11 Δεκ. 1892.

(2) Δημοσιεύεται ὡς μετερῆθμισθη διὰ τοῦ νόμου „ΒΡΒ“.

Ν. Ὁ νόμος ὀρίζει, ὅτι οἱ κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα κληρωθέντες τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἑνορκοὶ εἰδοποιῶνται ἑκαστος ἐγγράφως, προφανῶς ἀπαιτεῖ τὴν τοιαύτην εἰδοποίησιν ἐπὶ τῇ προϋποθέσει, ὅτι τοῦτο δὲν ἔπλεον εἶναι διὰ πάντας δυνατόν, εἴτε διότι δὲν ὑπάρχει τις ὑπὸ τὸ ὄνομα ὅρι ὃ ἦν ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ, εἴτε διότι μεταγενεστέρως ἐτεκλήθησε ἐπομένως βεβαιουμένου. ὅτι εἰς ἡ πλείονας τῶν κληρωθέντων ἑνορκῶν δὲν ὑπῆρχον ὑπὸ τοιαῦτα ὀνόματα. ἡ μὲν κλητεύσεις αὐτῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 37 τοῦ 78.— Ἀλλ' ἂν τινὲς τῶν κληρωθέντων τακτικῶν ἑνορκῶν δὲν προσῆλθον ὡς μὴ εἰδοποιηθέντες περὶ τῆς κληρώσεως τῶν καὶ ἂν ἀντιθέην κατὰ τὴν δικασίμον δίκης τινὸς δὲν παρίστανται τοῦλάχιστον 24 τακτικοὶ ἑνορκοί, ὁ κατηγορούμενος δικαιούται νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις περὶ τῆς κλητεύσεως αὐτῶν, ὅπως ὑπὸ τοιαύτων δικασθῇ· ἡ δὲ ἐγγράφος ἀποδείξις περὶ τῆς κλητεύσεως εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς πειθαρχικὴν τιμωρίαν τῶν ἀδικαιολογήτως μὴ ἐμφανισθέντων. Ἐάν ὅμως ὁ κατηγορούμενος δὲν προέτινε τοιαύτην ἀντιρρήσιν, οἱ μὲν μὴ ἐμφανισθέντες τακτικοὶ ἑνορκοὶ θεωροῦνται προσηκόντως κλητευθέντες, ἀπ' οὗ ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 24 προσεκάλει νὰ καταλάβωσι τὸν τόπον τῶν ἐλλειπόντων οἱ κατὰ νόμον ἀναπληρῶντες αὐτοῦ. Α. Π. ποιν. ἀπ. 171 τοῦ 74.

84. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν κλησίς ἐπιδίδοται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, συντάσσοντος τὸ προσῆκον ἀποδεικτικόν, τοῦλάχιστον 48 ὥρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου εἰς τὸν ἴδιον ἑνορκον ἐν ἀπουσίᾳ τοῦτου εἰς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εὑρισκομένους συγγενεῖς ἢ ὑπηρέτας, προσυπογράφοντος τοῦ παραλήπτου εἰς τὸ ἀποδεικτικόν, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀγνοίας γραμμμάτων ἢ ἀρνήσεως, γενεμένης περὶ τούτου ῥητῆς μνείας ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ. Ὅργ. 62 Ποιν. 146.

85. Οἱ νομιμῶς προσκληθέντες τακτικοὶ καὶ ἀναπληρωτικοὶ ἑνορκοὶ ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς συνόδου, ἐκτὸς ἐάν νομιμῶς δικαιολογήσωσι τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν.

86. Οἱ κληρωθέντες ἑνορκοί, πρὶν ἢ ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐν ἑκάστη συνόδῳ, ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι πρὸς τὸν εἰσαγγελεᾶ, καλούμενοι παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ, ἐάν ὑπάρχουνται εἰς τινα τῶν περιστάσεων ἀπαλλαγῆς ἢ ἀνικανότητος τῶν προδλεπομένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 15-17.— Περὶ τῆς δηλώσεως ταύτης συντάσσεται ἑκθεσις κατὰ τὸν τόπον τῶν δικαστικῶν ἐκθέσεων, ὁ δ' ἑνορκος ὁ ἀπκρύψας τὴν ἀλήθειαν τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 50-500 δραχμῶν.— Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐάν,

διαρκούσης τῆς συνόδου, βεβαιωθῇ ὅτι ὁ ἔνορκος ἀπέκρυψε τὴν ἀλήθειαν.

37. Ἄμα τῇ ἐναρξεί τῆς συνόδου τὸ δικαστήριον τῶν συνδρων ἀποφαίνεται ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων νομίμων δικαιολογημάτων περὶ ἀπαλλαγῆς. Οἱ δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἀπαλλαγέντες ἔνορκοι διαγράφονται τοῦ καταλόγου. Ἐπίσης διαγράφονται ἐκ τοῦ καταλόγου καὶ οἱ ἀποδιώξαντες, οἱ κατὰ τοὺς νόμους ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐκεῖνοι, περὶ οὓς βεβαιωθῇ τὸ δικαστήριον ὅτι εἶναι ἀγνώστου διαμονῆς. — Ἐὰν ἐγερωθῇ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ κληρωθέντος ἔνορκου πρὸς τὸν κλητευθέντα, ἀποφαίνεται περὶ τούτου τὸ δικαστήριον. — Μετὰ τοῦτο ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἔνορκων, εἰς δὲ τοὺς μὴ ἐμφανισθέντας, μηδὲ ὑποβαλόντας νόμιμον λόγον δικαιολογούντων τὴν ἀπουσίαν των, ἐπιβάλλεται χρηματικὴ ποινὴ δραχμῶν δέκα (1).

38. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συνόδου δὲν ἐμφανισθῶσι οἰονδήποτε λόγον οἱ τριάκοντα τακτικοὶ ἔνορκοι ἢ διαγραφῶσι κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον τινὲς τούτων, ὀφείλουσι νὰ ἐμφανίζωνται κατὰ πᾶσαν συνεδριάσιν καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς κληρώσεως των ἐκ τῶν ἀναπληρωτικῶν ὅσοι ἀπαιτοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τριάκοντα. — Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐπομένων συνεδριάσεων εἰς ἢ πλείονες τούτων μὴ ἐμφανισθῶσι, καλοῦνται πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τὰς ὑπολειπομένας συνεδριάσεις ὅσοι ἀπαιτοῦνται ἐκ τῶν ἀναπληρωτικῶν κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν τῆς κληρώσεως των.

39. Οἱ τριάκοντα τακτικοὶ ἔνορκοι καὶ οἱ ἀναπληρωτικοὶ τοὺς ἀπουσιάζοντας ἢ ἐλλείποντας, κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου διὰ χρηματικῆς ποινῆς δέκα δραχμῶν ἀπουσιάζοντες τῶν συνεδριάσεων τοῦ δικαστηρίου ἄνευ νομίμου δικαιολογήματος καὶ ἐν ἐκάστη ὑποτροπῇ διὰ χρηματικῆς ποινῆς διπλασίας τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τῆς προηγούμενης ἀπουσίας.

(1) Δημοσιεύεται ὡς συνεπληρωθῇ διὰ τοῦ νόμου 'BBB'.

πενε, χωρὶς τὸ σύνολον τῶν χρηματικῶν ποινῶν διὰ τὸν αὐτὸν ἐνέγκον νὰ ὑπερβαίῃ τὰς χιλίας δραχμὰς δι' ἐκάστην σύνοδον.

Ν. Ἐὰν μετὰ τὴν κλήρωσιν τῶν δώδεκα ἐνόρκων εἰς τῶν κληρωθέντων καὶ μὴ ἐξαιεθέντων ἐνόρκων ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἀκροατηρίου, δηλώσας, ὅτι ἀρνείται νὰ λάβῃ μέρος, τιμωρεῖται καὶ αὐτὸς ὡσαύτως, ἀλλ' ἐν ταύτῃ κατατιμωμένης τῆς κληρώσεως, δύναται ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν νὰ προδῇ εἰς τὴν αὐτὴν ἐκφώνησιν συμφῶνως πρὸς τὸν νόμον τῶν ἐνορκῶν τῶν ἐνόρκων, τακτικῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν, καὶ ἀποτελεσθέντος τοῦ προσήκοντος ἀριθμοῦ νὰ προκαλεσθῇ νέαν κλήρωσιν πρὸς συγκροτησὶν ἄλλου ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 108 τοῦ 78.

40. Αἱ ἐπιβάλλουσαι τὰς ἀνωτέρω ποινὰς ἀποφάσεις ὑπογράφονται ἐντὸς 24 ὥρῶν καὶ ἀποστέλλονται τὸ βραδύτερον τὴν ἐπιούσαν τῆς υπογραφῆς των εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις ἐπιμελεῖται αὐθημερὸν τὴν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 34 ὀριζόμενον τρόπον.— Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐπιτρέπεται τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως.— Ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν συνεδρῶν καὶ εἰσάγεται τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν ἀμέσως προσεχῇ συνεδρίᾳσιν, ἄνευ κλήσεως τοῦ ἀνακόποντος καὶ δικάζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 339 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.— Μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνόδου τῶν κακουργιοδικῶν ἡ ἀνακοπὴ γίνεται ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἐνθα ἐδρεύει τὸ κακουργιοδικεῖον, ἀποστέλλεται αὐθωρὲ εἰς τὸν παρ' ἐφέταις εἰσαγγελέα καὶ εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐπόμενῃν σύνοδον, μετὰ προηγουμένην κλήτευσιν τοῦ ἀνακόποντος.

Ν. Ὀρίζοντες τοῦ νόμου, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀποφαίνεται κατὰ τὴν ἰσχὺς τῶν ὑπὸ τῶν ἐνόρκων προβαλλομένων δικαιολογημάτων, ἡμερᾶς καθίσταται, ὅτι εἰς τοῦτο ἀπόκειται καὶ ἡ ἀπόφασις διὸν ὑπόκειται δι' αὐτὴν εἰς ἀναίρεσιν, τῆς ἐκτεμῆσεως τῶν λόγων τούτων ἀνατεθείη εἰς μόνον τὴν συνειδησὶν τῶν συνεδρῶν. Α. Π. ποιν. 67 τοῦ 42, 93 τοῦ 51, 5 τοῦ 52, 44 τοῦ 66.— Προσθεθείτω, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν διὸν λαμβάνει ἐν τῇ ἀπόφασί, δι' ἧς ἀπορρίπτεται τὴν ἀνακοπὴν καταδικασθέντος ἐνόρκου, νὰ παραθέσῃ τὸ ἄρθρον, οὗ δυνάμει καταδικάσκει αὐτόν, μὴ ἐπεκτείνουμένη εἰς τὰς πειθαρχικὰς ἀποφάσεις τῆς ὑποχρέωσεως εἰς παράθεσιν τοῦ ἐπαιρημένου ποινικοῦ νόμου, ἥτις ἀφορᾷ εἰς τὰς κυρίως ποινικὰς δίκας. Α. Π. ποιν. ἀπ. 44 τοῦ 66.

41. Ἀπασαι αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δηλώσεις καὶ ἐνστάσεις περὶ ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς ἐνόρκου, αἱ ἐπὶ τούτων ἐκ-
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

διδόμεναι αποφάσεις τῶν δικαστηρίων, καθὼς καὶ αἱ ἐκθέσεις ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου καὶ τὰ ἐπιδόθηκα τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, συντάσσονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου.

42. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων τιμωρεῖται διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου δραχμῶν 50-200, ἐὰν ἀδικαιολογητῶς παραλείψῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν κατὰ τῶν μὴ εμφανιζομένων ἢ ἀπουσιαζόντων ἐνόρκων ποινὴν, ἢ παραλείψῃ τὴν τασσομένην προθεσίαν πρὸς ὑπογραφὴν τῶν αποφάσεων. Ἡ αὕτῃ ποινὴ ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν παραλείψῃ τὴν ἐμπρόθεσμον κοινοποιήσιν τῶν αποφάσεων ἢ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀποκρίσεων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. — Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἢ παραμελεῦντες τὴν κοινοποιήσιν τῶν αποφάσεων ἢ τῶν ἀποκρίσεων τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων διὰ χρηματικῆς ποινῆς μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν.

43. Νόμιμα δικαιολογήματα τῶν ἐνόρκων θεωροῦνται: α') νόσος τοῦ ἐνόρκου ἢ μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, βεβαιουμένη δι' ἐκθέσεως δύο ἐπιστημόνων (αἰτρῶν, β') ἀπουσία τοῦ ἐνόρκου ἐκ τῆς ἔδρας τοῦ κακουργιοδικείου, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ αὐτῷ ἡ πρόκλησις, γ') λόγοι ἐκτάκτου δημοσίας υπηρεσίας, δ') λόγοι βαιοῦμενοι ἐπισήμως ὑπὸ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, ε') λόγοι σπουδαῖοι καὶ ἀποχρώντως μεμαρτυρημένοι, καταστήσαντες ἀδύνατον τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἐνόρκου. — Οἱ (αἰτρεῖς) τιμωροῦνται διὰ χρηματικῆς ποινῆς 100—500 δραχμῶν, ἐὰν μὴ ἐπιβλῇ καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἢ ἐκθεσίς του ἀποδείχθῃ ψευδής.

44. Καὶ διαρκούσης τῆς συνόδου δύναται νὰ χορηγηθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, τῇ αἰτήσεϊ τοῦ ἐνόρκου, ἀπέλευσις ἀπουσίας, ἐὰν τὸ δικαστήριον πεισθῇ ὅτι ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀνάγκη, ὅπως ὁ ἐνόρκος ἀπόσχη τῶν συνεδριάσεων ἢ ἀπεικονισθῇ τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου.

45. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως ἐκάστης ποινικῆς δίκης, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, παρόντος τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος τῶν τανύ

αὐτῶν καὶ ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων μέχρις οὗ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα παρόντων ἐνόρκων, ὧν τὰ ὀνόματα τίθενται ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐν κληρωτίδι πρὸς κλήρωσιν τοῦ δωδεκάμελου δικαστηρίου, ὅπερ θέλει δικάσει τὴν ὑπόθεσιν. Ποιν. 417.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 43 προκύπτει ὅτι ἐάν, ὅτε γίνεται ἡ ἀνάγκη τοῦ καταλόγου τῶν ἐνόρκων, κατέχει τις ἐξ αὐτῶν τὴν ἔδραν τοῦ συνέδρου, τὸ ἔνομα αὐτοῦ δὲν τίθεται ἐν τῇ κληρωτίδι. Οὐδεμίαν δὲ διάταξιν νόμου εἶναι ὅτι ὁ ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐνόρκων δικηγόρος δὲν δύναται νὰ αποτελέσῃ μέλος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἔταν ἦναι δικαιολογητικὸς σύνοδρος ἢ προσελήλυθῇ πρὸς ἀναπλήρωσιν τινος τῶν κωλυομένων συνέδρων. Α. Π. ποιν. 37 τοῦ 93.—Ἀπαγορεύεται ἡ κλήρωσις ἐνόρκου καὶ ἀπάρχοντος ἐν τοῖς καταλόγοις. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 52, 14 τοῦ 59.—Σημειώτες ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὡς ἐμφανισθέντες οἱ μετέχοντες τοῦ δικαστηρίου ἐνόρκοι· ὅθεν ἡ παράλειψις τῆς ἐν αὐτοῖς σημειώσεως ἐνόρκου ὡς ἐμφανισθέντος ἐπάγεται ἀκυρότητα. Α. Π. ἀποφ. ποιν. 35 τοῦ 53. Ἀλλὰ δὲν ἐπάγεται ἀκυρότης ἡ μὴ σημειώσις τῶν ὀνομάτων τῶν ἐνόρκων τῶν νομίμως καὶ ἀποδεδειγμένων κωλυομένων. Α. Π. ἀποφ. ποιν. 111 τοῦ 51, 80 τοῦ 54. οὐδ' ἡ μὴ σημειώσις τῶν ὀνομάτων ἐνόρκων τῶν ἐκφανισθέντων μὲν ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 67, 69 καὶ 111 τοῦ 51, 66 τοῦ 58, 71, 75 καὶ 77 τοῦ 62. Ἀλλ' ἡ ἐναλλὰξ ἐν τῇ ἐκφωνήσει τοῦ καταλόγου ὑπὸ τοῦ γραμματέως ματαθesis τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἐνόρκου, τισθέντος τοῦ κυρίου ὀνόματος ὡς ἐπωνύμου καὶ τοῦ ἐπωνύμου ὡς κυρίου ὀνόματος δηλονότι, οὐδεμίαν παρέχουσα ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταύτητος αὐτοῦ, δὲν προκαλεῖ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ ὁρκωτ. δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 28 τοῦ 82. Ἐπίσης δὲν προκαλεῖ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει τοῦ καταλόγου ἀπαγγελία τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐνόρκου ἄνευ τῶν ἀρχικῶν πατρωνυμικῶν στοιχείων. Α. Π. ποιν. ἀπ. 126 τοῦ 69. Ἐπίσης ἡ κατὰ γραφικὴν σφάλακα ἐσταλμένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειώσις τοῦ ἐπωνύμου ἐνόρκου κληρωθέντος. Α. Π. ποιν. ἀπ. 53 τοῦ 77, 98 τοῦ 76.—Ἡ καταδικὴ ἐνόρκου τινὸς εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἐπὶ τῇ μὴ ἐμφανίσει τοῦ κατὰ τὴν ἐκφωνήσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐνόρκων ὁρκωτὸς κωλύει αὐτὸν τοῦ νὰ μετασχη τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, ἐάν ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἀπειτουμένου ἀριθμοῦ τῶν παρόντων ἐνόρκων, οὐδ' ἀπαιτεῖται δι' ἀναγνώσιν ἐκ νέου ὁ κατάλογος, εἰς ἐν περιλαμβανεται τὸ ἔνομα αὐτοῦ, ἐκφωνηθέντων ἤδη ἅπαξ τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἐνόρκων κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ νόμου. Α. Π. 129 τοῦ 66.—Ἀπαιτουμένης κατὰ τὸν νόμον πρὸς νομίμον συνῆσιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων τῆς ἐκφωνήσεως ἐπὶ παρυνοσίῃ τοῦ ἐπαγγελλομένου καὶ τοῦ κατηγορουμένου τῶν ὀνομάτων τῶν κληρωθέντων ὀνομάτων καὶ τῆς εἰς τὴν κληρωτίδα βίβλους τῶν ὀνομάτων τῶν ἐμφανισθέντων, ἐξ ὧν καὶ μόνων πρέπει νὰ κληρωθῶσιν οἱ δωδεκα ἐνόρκοι. ἔπεται, ὅτι ἡ κατ' ἄλλον τρόπον κλήρωσις καὶ ἀταρταξίς τοῦ δωδεκάμελου τῶν ἐνόρκων δικαστηρίου ἐπάγει ἀναίρεσιν. Α. Π. ποιν. 153 τοῦ 76.—Ὅταν οἱ ἐνόρκοι κλητεύονται ὡς μάρτυρες, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δικαιούται νὰ ἀκυρώσῃ τὴν κλήτευσιν ταύτην καὶ νὰ βίβῃ τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὴν κληρωτίδα, ἂν πεισθῇ, ὅτι ἡ κλήτευσις γίνεται ἐπὶ τῷ δόλῳ.

σκοπή τοῦ νὰ μὴ τεθῶσι ταῦτα εἰς τὴν κληρωτίδα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 60 τοῦ 42.

46. *Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νομίσῃ ὅτι ἕνεκα τῆς διαρκείας δίκης τινὸς ἐνδέχεται νὰ κωλυθῇ τις τῶν δώδεκα ἐνόρκων νὰ παραμείνῃ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας, δύναται, πρὶν ἢ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων, νὰ διατάξῃ τὴν ἐξαγωγήν ἐνὸς ἢ δύο εἰσέτι ὀνομαζομένων, ἐκτὸς τῶν ἀπαιτουμένων δώδεκα πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων. Οἱ ἀναπληρωτικοὶ οὗτοι ἐνόρκοι παρעורίσκονται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως καὶ ἀναπληροῦσι, κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ὀνομαζομένων αὐτῶν, τὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐτυμηγορίας οὕτως ἀποχωρήσαντα ἐνόρκον. Ὅργ. 70. Ποιν. 415.

N. Ἐπιστάντος κωλύματος εἰς τινὰ τῶν κληρωθέντων ἐνόρκων, δὲν εἶναι ἀνάγκη νέας ἀποφάσεως ἐπιτροπώσεως εἰς τὸν πρῶτον ἐπιλαχόντα νὰ καλύψῃ τὴν θέσιν τοῦ κωλυθέντος, ὡς αἰεὶ οὕτε τὸ κώλυμα ἡμφισθηθή (ν. ἀποφ. 81 τοῦ 32).— Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξαγωγῆς ἐνὸς ἢ ἑστέ ὀνομαζομένων, πλὴν τῶν ἀπαιτουμένων γενικῶς 12 ἐνόρκων, ἀνατίθεται τοῦ νόμου εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἀρὰ διαφεύγει τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. ποιν. ἀπ. 40 τοῦ 46. Κατὰ δὲ τὴν 7 τοῦ 46 ἀνατιθεμένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῇ προέδρῳ τῶν συνέδρων τῆς κληρώσεως, τὴν ἐκρίσεως καὶ ἐν γενεῇ τῆς συστάσεως τοῦ δικ. τῶν ἐνόρκων, ἀποφασίζον τὸ δικαστήριον ὁλοκλήρου τῶν συνέδρων καθίσταται ἀναγκαία, ὡς αἰεὶ ἐκτελεσθῇ ἕως τις ἢ διασταγῇ περὶ τοῦ προσήκοντος τῆς ἐξαγωγῆς ἐνὸς ἢ ἑστέ ὀνομαζομένων. Α. Π. Ποιν. 7 τοῦ 46. Δικαιοῦται δὲ ὁ κατηγορούμενος ἀγορεύσῃ περὶ τούτου, ζητῶν τὸν λόγον· ἀλλ' ἂν μὴ ζητήσῃ τὸν λόγον δὲν ἀναιρεῖται ἡ ἀπόφασις. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 33.

47. *Ἀφ' οὗ τεθῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 45 τὰ ὀνόματα τριάντα ἐνόρκων ἐν τῇ κληρωτίδι, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐξάγει ἐκ ταύτης ἀνὰ ἓν ὄνομα, ὅπερ ἐκφώνησεν καὶ γνωστοποιεῖ ἰδιαίτερώς εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν κατηγορούμενον. Ὅργ. 71.

N. Ὀρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ἐν πάσῃ συνεδριάσει τὸ ἐνόρκον δικαστήριον σύγκαιται ἐκ 12 ἐνόρκων λαμβανόμενων ἐκ τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τῶν ἐν αὐτῇ συνεδριάσει παρעורισθέντων τακτικῶν ἢ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων πρῶτον ἡθελον ἐκφωνηθῇ τὰ ὀνόματα, ἔπεται, ὅτι μὴ διαλαμβανόμενων τακτικῶν, ὅτι τὰ δώδεκα ὀνόματα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ ἐνόρκων, ὧν τὰ ὀνόματα ἴδρι νὰ φερῶσιν ἐν τῇ κληρωτίδι, ληφθέντων τούτων ἐξ 22 μόνον, δὲν ὑφίσταται ἡ νόμιμος μεθώσις, ὅτι τὸ ἐνόρκον δικαστήριον συνεκροτήθη νομίμως. Α. Π. ἀποφ. ποιν. 118 τοῦ 69.

48. Ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς δύνανται νὰ ἐξαίρεσωσιν ἑκάτερος ἀνὰ ἑξ ἑνόρκους, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 46, εἰάν μὲν διαταχθῇ ἡ κλήρωσις ἐνδὲς περιπλέον ἐνόρκου, ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ ἐξαίρεσῃ ἑπτὰ ἐνόρκους, εἰάν δὲ διαταχθῇ ἡ κλήρωσις δύο περιπλέον, ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ κατηγορούμενος δύναται νὰ ἐξαίρεσωσιν ἑκάτερος ἀνὰ ἑπτὰ. Ἐὰν ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων ᾗναι περιττός, ὁ κατηγορούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαίρεσῃ ἕνα περισσώτερον. — Ὅταν ἐμφανισθῇ ἰδιώτης κατήγορος, ἐνεργεῖ τὸ εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ἀνήκον δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως συνεννοούμενος μετ' αὐτοῦ. Ὅργ. 72. Ποιν. 300. 418.

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ νόμου ὅτι ὁ κατηγ. δικαιούται νὰ ἐξαίρεσῃ ἕνα πλέον τοῦ εἰσαγ. ἔκταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνόρκων ᾗναι περιττός. ἀναιρετὰς ἡ παραδίασα τὸ δικ. τοῦτο διαδικασία. Α. Π. ποιν. ἀπ. 169 τοῦ 76. — Ἀντὶ τοῦ κατηγορουμένου δύναται ὁ συνήγορος καὶ ἄνευ τῆς βήτης ἐντολῆς τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων. Διότι διὰ τῆς σιωπῆς αὐτοῦ ὑποτίθεται συναίνων. Α. Π. ποιν. ἀπορ. τῆς 29 ὅτι τοῦ 37, ποιν. ἀπορ. 61 καὶ 137 τοῦ 46. 18 τοῦ 38. Πολλῶν δὲ ἔντων κατηγορουμένων δύναται ὁ συνήγορος τοῦ ἐνὸς κατηγορουμένου νάνα- ἱλεῖν εἰς τὸν τοῦ ἑτέρου τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. ἀπορ. 38 τοῦ 49, 52 τοῦ 50, 15 τοῦ 64. ἔτι δὲ μᾶλλον, ὅταν οἱ συνήγοροι ὡσεὶ διωρισμένοι ἀδιαίρετως. Α. Π. ποιν. 104 τοῦ 57. — Ἡ ἐν τῇ ἐξαίρεσει τῶν ἐνόρκων παραβίασις τῆς διατάξεως περὶ ἰσότητος τοῦ δικαίουματος τῆς ὑπαραστάσεως πρὸς τὴν κατηγορίαν ἐπιφέρει τὴν ἀνάφασιν. Α. Π. ποιν. ἀπ. 71 καὶ 78 τοῦ 45. — Ὅσακις ὁ ἐνορκὸς δὲν ἐξηρέθη μὲν ὅμας τῇ ἐξαίρεσιν τοῦ ἐνόματος αὐτοῦ ἐκ τῆς κληρωτικῆς, ἀλλ' ἐξηρέθη, πρὶν ἢ ἐξαίρεθῃ ἄλλου ἐνόρκου ὄνομα, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 69, 43 τοῦ 57. Ὡσαύτως εἰάν ἐξηρέθη μὲν, ἀλλ' ἀνεκλήθη ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αὐτοῦ δήλωσις πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως ἑτέρου ἐνόματος ἐνόρκου. Α. Π. ποιν. 24 τοῦ 81. Ἀλλ' ὅσακις μετὰ τὴν δήλωσιν τοῦ εἰσαγγελεῖος καὶ τοῦ κατηγορουμένου περὶ μὴ ἐξαίρεσεως ἐξαίρεσιν ἔπαιτα ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν ἐνορκον. ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, διότι ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου προκύπτει ἀριθμητικῶς, ὅτι κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νομοθέτου ἐκαστοτὲς τελευταῖος ὁ κατηγορούμενος ἔλασκει τὸ πρὸς ἐξαίρεσιν τῶν ἐνόρκων δικαίωμα. Α. Π. ποιν. ἀπ. 98 τοῦ 71. ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. ἀπ. 62 τοῦ 72 προκύπτει μὲν ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ὅτι ὁ κατηγ. δικαιούται νὰ ἀσκήσῃ τελευταῖος τὸ δικ. τῆς ἐξαίρεσεως· ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν ἔπαιτα, ὅτι ἀποδεχόμενος σιωπηρῶς τοῦ κατηγορουμένου τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελεῖος ὑπερβόρον ἐξαίρεσιν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, διότι τοῦ δικαίουματος αὐτοῦ δύναται καὶ νὰ παραιτηθῇ. — Ἀντὶ κατηγορούμενος ἄνευ ἀντιερέσεως τοῦ εἰσαγγελεῖος ἐξήρεσαν 7 ἀντὶ 11 ἐκ τῶν ἐνόρκων, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ὅσακις τὸ δικάσαν δικαστήριον ᾗν ἀναμφισβητῶς διωδεκαμελές. τοῦ 411 ἄρθρου τῆς ποινικῆς ἐκτενέως κληρονομήσεως ἀκύρον τὴν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν μόνον ὅσακις

τίδος τὰ ὀνόματα δώδεκα ἐνόρκων, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαίρεσεως. Εἰς τὴν περιπτῶσιν τοῦ ἄρθρου 46 ὁ πρὸς σύστασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς κληρωτικίδος ἐξακτίων ὀνομάτων αὐξάνεται μέχρι τῶν 13 ἢ 14. Ὅργ. 75. Ποιν. 415.

Ν. Ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου, ὁπότεν τις τῶν κληρωθέντων καὶ μὴ ἐξαρθέντων μὴ μετάσχῃ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 42 τοῦ 46. Ὅθεν ἂν τις κληρωθεὶς ἀποσυρθῇ, ἀνάγκη νέας κληρωτικίδας. Α. Π. ποιν. 103 τοῦ 73. Ἐπίσης ἔαν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐν τῇ κληρωτικίδι ἐπιδόναζεν ὄνομά τι, ὃ πρὸς τὸ δικαιοῦται νάκυρῶσθαι δημοσίως τὴν κληρώσιν καὶ νά προβῇ εἰς νέαν. Α. Π. ποιν. 4π. 7 τοῦ 46. Δύναται οὖν ἦσαν τὸ δικ. τῶν συνέδρων νάκυρῶσθαι τὴν κληρώσιν καὶ τὴν γενομένην διαδικασίαν, νά προβῇ δὲ εἰς νέαν, ἔαν πεισθῇ, ὅτι τις τῶν ἐνόρκων, παθὼν τὴν ἡγίαν, ἀδυνατεῖ νά περιμένῃ ἕως τῆς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης ἀνεὺ βλάβης αὐτοῦ. Α. Π. 73 τοῦ 58.

52. Ἄμα συγκροτηθῇ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, οἱ ἀπαρτιζόντες αὐτὸ ἐνόρκοι, καθὼς καὶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 46 κληρωθέντες πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐν περιπτώσει κωλύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως, ὀρκίζονται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου. Ὅργ. 77.

Ν. Τοῦ νόμου ὀρίζοντος, ὅτι οἱ ἐνόρκοι ὀρκίζονται ἐνώπιον τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κατηγορουμένου δεῖν νά προκύπτῃ ἡ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης ἐκ τῶν πρακτικῶν ἐπομένως δὲν εἶναι ἀποχρῶσα ἡ μνία, ὅτι ἡ συνεδρίασις ἐγένετο δημοσίᾳ, διότι εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον ἐν τῇ στιγμῇ δίδεται ὁ ὅρκος ὅπῃ τῶν ἐνόρκων οὐδ' ὁ κατηγορούμενος οὐδ' ὁ εἰσαγγελεὺς νά ὡσι παρόντες. ἀποχωρήσαντες πρὸς στιγμὴν, ἀπ' οὗ μάλιστα ἡ συζήτησις δὲν ἤρξατο ἐτι. Α. Π. ποιν. 4π. 137 τοῦ 62. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. ποιν. 4π. 64 τοῦ 73 (προφανῶς ὁρθὴν) μὴ μνημονευομένου ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως κατέλειπε τὴν ἔδραν τοῦ ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ ἀπεχώρησεν ὁ κατηγορούμενος τοῦ ἀκροατηρίου, ἔπεται ὅτι ἡ ὁρκωδοσία τῶν ἐνόρκων ἐγένετο ἐνώπιον ἐκτερέου.

Ἄν πρὶν τῇ ὀρκισθῶσιν οἱ ἐνόρκοι ἀποχωρήσωσι, ὀρκισθῶσι δὲ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως, ἅτε τοῦ νόμου μὴ ἀπαιτῶνται τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως περὶ τῆς ἐν τῷ ἅμα ὀρκίσεως τῶν ἐνόρκων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Α. Π. ποιν. 47 τοῦ 69. Ὅταν ἐνόρκοι προβῶσιν, ὅτι ἕνεκα τοῦ ψύχους δὲν δύνανται νά παραμείνωσιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἀρνούμενοι ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτῶν, ἡ τοιαύτη ἀρνήσις ταῦτιζεται παντελῶς κατὰ τάποτελόμενα πρὸς τὴν ἀνεὺ ἀδείας ἀναχώρησιν ἐνόρκου, εἰς ἣν ἐπάγεται ἡ τοῦ 64 ἄρθρου τοῦ Ὅργ. (ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ 39 ἄρθρ. τοῦ παρόντος νόμου) ποινή.

ἀλλ' ἡ παράλειψις τῆς δευτέρας περὶ τούτου ἀποφ. τοῦ δικ. τῶν συνέδρων ὡς ἀφ' ὧσα εἰς μόνους τοὺς ἐνόρκους, δὲν παρέχει λόγον ἀναιρέσεως εἰς τὴν κατηγοροῦμενον. Α. Π. ποιν. ἀπόφ. 10 καὶ 38 τοῦ 43.— Οἱ ἐνόρκοι κατ' ἰδίαν μὲν θεωροῦμενοι καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελοῦσι τὰ ἐπιβεβλημένα αὐτῶν καθήκοντα δὲν κατατάσσονται ἐν τοῖς δημοσίοις ὑπαλλήλοις, ἀλλ' ἡ δὲ τῶν ἀπαρτισάντων τὸ ἐνὸρκον δικαστήριον θεωρεῖται ἐν συνόλῳ ὡς δυνάμει ἀρχὴ (κεφ. δ' ἀριθ. Β. ἀρθρ. 21 τοῦ περὶ ἐξουρίσεως νόμου). ἡ δὲ νομίμως κατηγορησμένη ἐτυμηγορία αὐτῶν λογίζεται τελεία καὶ πλήρης δικαστικῆς ἀπόφασις καὶ ἐπομένως δημοσίῳ ἔγγραφον παρέχον πλήρη ἀπόδειξιν τοῦ ἐν αὐτῇ μέχρι ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας. ὅθεν ὁ προϊστάμενος τοῦ ἐνόρκου ὁ κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν ἐν γὰρ οὐκ ἐπιμαρτυρῶν ἄλλην ἐτυμηγορίαν παρὰ τὴν ἀληθῆ κατεργασθεῖσαν ὑπάγεται εἰς τὸν ὅρισμὸν τοῦ ἀρθροῦ 255 τοῦ ποινικοῦ νόμου αὐτοεργῶς πλαστογραφίας. Α. Π. ποιν. 125 τοῦ 36.

53. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἀναγινώσκων εἰς τοὺς ἐνόρκους τὸν ἐξῆς ἔρκον.— «Ὁμόσατε καὶ υποσχεσθῆτε
 » ὅτι θὰ θεωρήσητε μὲ ἀτενὴ προσοχήν, καὶ θὰ ἐξετάσητε
 » συνειδητῶς, κατὰ τὴν προκειμένην δικαστικὴν συζήτησιν,
 » κατὰ τοῦ δεινὸς κατηγορίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισίν του
 » δὲν θὰ συνεννοήσητε μὲ κανένα περὶ τῆς ἐκδοθησομένης ἀπο-
 » φάσεως, καὶ ὅτι, ἐκπληροῦντες τὰ εἰς ὑμᾶς ὡς ἐνόρκους ἐπι-
 » βαλλόμενα καθήκοντα, δὲν θὰ πράξητε κατὰ φιλίαν, ἔχθραν,
 » φόβον, χάριν, οὔτε πρὸς ἰδιαιτέραν πινὰ ὠφέλειαν, ἢ δι' ἄλ-
 » λην τοιαύτην αἰτίαν, ἀλλὰ θὰ ἔχητε πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον
 » τὸν Θεόν, τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ δώσητε
 » τὴν ψῆφόν σας κατὰ συνειδήσιν καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν συν-
 » τήσεων προελθοῦσαν ἐλευθέραν πεποιθήσιν σας, προσφερόμε-
 » νοι κατὰ πάντα πιστῶς καὶ ἀδόλως, διὰ τὴν ἔχχητε βαπτί-
 » σμὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.»— Εἰς τοὺς μὴ
 πρεσβεύοντας τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἐνόρκους ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ προέδρου ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἔρκου ἀνευ τῆς
 τέλει ἐπικλησίσεως τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἐὰν ὅμως ὁ ἐνόρκος
 δοθῇ καὶ ἀνευ τῆς τροπολογίας ταύτης χωρὶς νὰ γείνη ἀνέμ-
 ῃσις, ὁ ἔρκος εἶναι ἔγκυρος.— Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔρκου,
 ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων καλεῖ κατ' ὄνομα
 ἕκαστον τῶν ἐνόρκων, ὅστις, ἀνατείνων τὴν δεξιάν, προφέρει
 τὴν λέξιν «ὁμνῶ». Ὁργ. 78. Ποιν. 417.

Ν. Οὐδαμῶς τοῦ νόμου ὁρίζεται, ὅτι ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδρίας ἐκτίθεται ὁ ὅρκος τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων ἀναγνωσθεὶς τοῖς ἐνόρκοις ὅπως ὀφείλει ἢ ἐν τοῖς πρακτικοῖς βαδαισῶσις, ὅτι ὁ μὲν τῶν συνέδρων πρῶτος ἀνέγνω τοῖς ἐνόρκοις τὸν ὁριζόμενον ἐν τῷ νόμῳ ἔρκον, ἕκαστος δὲ

ἐνόρκων καλούμενος κατ' ὄνομα ἀνέτεινε τὴν δεξιάν καὶ προέφερε τὴν λέξιν « ἡμῶν » Α. Π. 89 τοῦ 69. — Ἐάν κατά γραφικὴν παραδρομὴν τοῦ γραμματοῦς σημειωθῇ ἐν τοῖς πρακτικαῖς, ὅτι ἕκαστος τῶν ἐνόρκων « προέ-
τεινε » τὴν λέξιν « ἡμῶν », ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀναιρετήτα, διότι ἡ
ἐκτὴ ἐννοία δηλοῦται καὶ διὰ τῆς λέξεως « προέτεινε ». Α. Π. ποιν. 4
τοῦ 81.

54. Ὁ ἐνόρκος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα πρῶτον ἐξηλήθεν ἐκ τῆς
κληρωτίδος, θεωρεῖται ὡς προϊστάμενος τοῦ τῶν ἐνόρκων δι-
καστηρίου, ἂν δὲν διορίσθῃ ἄλλος συναινέσει αὐτοῦ καὶ δι'
ἐλευθέρως ἐκλογῆς τῶν ἐνόρκων. Ὁργ. 79.

Ν. Ὅταν ὁ ἐξαχθεὶς τῆς κληρωτίδος προϊστάμενος δηλώσῃ ἐνώπιον τῶν
ἄλλων ἑνδεκα ἐνόρκων, ὅτι ἐξελέχθη ἄλλος ὡς τοιοῦτος, καὶ οἱ λοιποὶ δὲν
ἐντεταχθῶσιν, ἡ τοιαύτη δηλώσις ἱκανοποιεῖ τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ
νόμου ἐλευθέραν ἐκλογὴν τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 159 τοῦ 56. Ἐπίσης ἡ
κατὰ τὴν μεθεξῆς τῶν πρακτικῶν ἑκφρασις, ὅτι ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κλη-
ρωθέντος προϊσταμένου ἐγένετο συναινέσει ἀπάντων τῶν ἐνόρκων, ἐμπεριλαμβ-
άνει καὶ τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ κληρωθέντος Α. Π. ἀπ. ποιν. 23
τοῦ 81. 86 τοῦ 70. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. ποιν. ἀπ. 110 τοῦ 69 καὶ ἡ παρὰ
τὴν συναίνεσιν τοῦ πρώτου κληρωθέντος ἀνάληψις τῶν κατηκόντων τοῦ προϊ-
σταμένου κατ' ἀπόφασιν τῶν ἄλλων ἐνόρκων δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν
τοῦ ἐνόρκου δικαστηρίου.

55. Τούτου γενομένου, ἄρχεται ἡ συζήτησις τῆς ἐκασθεσο-
μένης υποθέσεως. — Ἄν διὰ τινὰ αἰτίαν ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις
εἰς ἐπομένην συνεδρίαν ἢ εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τοῦ δικα-
στηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, γίνεται τότε κατὰ τοὺς προηγου-
μένους κανόνας νέα σύστασις τοῦ τῶν ἐνόρκων δικαστηρίου.
Ὁργ. 80 Ποιν. 444.

Ν. Ἀναρθεῖσθαι τῆς ἀποφάσεως κακουργιοδικεῖου, δὲν δύναται ὁ μετα-
σχὼν τὸ πρῶτον τῆς δίκης νὰ μετὰσχῃ καὶ τὸ δεύτερον αὐτῆς μετὰ τὴν ἀνα-
βλησιν. Α. Π. 10, 21 καὶ 71 τοῦ 46, 8 καὶ 119 τοῦ 58. Ἄλλ' οὐδὲν κω-
λοῖ τὸν αὐτὸν ἐνόρκον νὰ δικάσῃ ἐπανειλημμένως τὰ αὐτὰ πρόσωπα, κατὰ
γεγενημένα ἐπὶ διαφόροις πράξεσι. Α. Π. ἀποφ. ποιν. 146 τοῦ 46. οὐδὲν κω-
λοῖ ἐπίσης τὸν δικάσαντα ἐνόρκον, χωριθεῖσθαι τῆς δίκης τῶν παρόντων
κατηγορουμένων ἀπὸ τῶν συγεδίκων, νὰ δικάσῃ εἴτα καὶ τὸν συλληφθέντα
φυγόδικον. Α. Π. ἀποφ. ποιν. 109 τοῦ 53. — Τοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι, ἀνα-
βλασμένης τῆς δίκης εἰς ἄλλην συνεδρίαν, συντίθεται ἐκ νέου τὸ δικαστή-
ριον τῶν ἐνόρκων, ὅτε ἄρχεται εἰς ἀρχῆς ἡ συζήτησις τῆς υποθέσεως, ἐπεται,
εἰ, δοῦναι διακρίνεται προσκαίρως πρὸς ἀναφυχὴν τῶν συνέδρων καὶ τῶν
δικαστῶν ἡ ἀναβάλλεται ἡ περαιτέρω συζήτησις κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν προ-
σεχῇ συνεδρίαν καὶ ἄλλας συνεχεῖς συνεδριάσεις δι' ἄλλαις καιροῦ. δὲν
ἀπαιτεῖται σύνθεσις ἐκ νέου τοῦ ὁρκωτικοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν., ἀποφ.
ἡμ. τοῦ 37, ρατ' τοῦ 36. ΣΟς' τοῦ 58, 59 τοῦ 58. Ἄλλ' ἀναβληθεὶς

δι' αποφάσεως τῶν συνέδρων τῆς δίκης εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἔστω καὶ τῇ ἐπιούσῃ, δέον νὰ συντεθῇ ἐκ νέου τὸ ἑρκωτικὸν δικαστήριον, κατὰ τὰς ποινικὰς ἀποφ. Α. Π. 81 τοῦ 83. 11 τοῦ 87, 122 τοῦ 64. Σημειωτέον δὲ ἀναβληθείσης τῆς δίκης δι' ἀποφάσεως, ἔστω καὶ εἰς ἄλλην ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δύναται προδήλως καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων νὰ συντεθῇ ἐκ νέου. Α. Π. ποιν. 44 τοῦ 86.

Οὐδὲλως συνάγεται ἐκ τοῦ νόμου ὅτι πρέπει νὰ στεργθῶσι τοῦ κύρους αὐτῶν αἱ ἐπὶ τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἐκδοθεῖσαι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ποινικῆς δικονομίας τοῦναντίον προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποφαίνεται ὀριστικῶς ἐπὶ πάντων τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων, δικαιοῦμενον μόνον αὐτὸ τοῦτο νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Α. Π. 14 τοῦ 85.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 443 τῆς ποιν. δικον. συνδυαζομένου πρὸς τὰ περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν ἄρθρα συνάγεται, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν ἐκ τοῦ δικαστικοῦ κατηστήματος δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου συγκρότησις τοῦ αὐτοῦ διωδικαίου ἐνόρκου δικαστηρίου καὶ παραπομπὴ αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διακυβερνητικῶν πρὸς σύνταξιν νέας ἐτυμηγορίας (ἀκυρωθείσης τῆς πρώτης ὡς ἐλλειπούσης ἀτάκτου), διότι μόνον πρὸς ἀναψυχὴν ἐπιτρέπεται ὁ νόμος διαλείμματα, μὴ δὲ συνέχεσθαι τὸ αὐτὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων. Α. Π. ποιν. 71 τοῦ 87.

Εἰδικαὶ διατάξεις.

56-58. (Παραλείπονται ὡς περιλαμβανόμενα προσωρινὰ διατάξεις ἀχρήστους ἤδη).

59. Καταργοῦνται τὰ ἄρθρα 34—80 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, τὰ ἄρθρα 409—411, 416 καὶ 458 § 4 τῆς Ποιν. Δικονομίας, τὸ διάταγμα τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1837 περὶ παρατάσεως τῶν συνεδριάσεων τῶν κακουργιοδικείων, ὁ τροποποιῶν τοῦτο νόμος τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1856, ὁ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1891 νόμος περὶ ἀριθμοῦ τῶν συνέδρων δικαστῶν, ὁ νόμος 4 Φθιν. τῆς 30 Ἰουνίου 1887 περὶ ἐνόρκων, πᾶσα περὶ οἰασδήποτε ἀποζημιώσεως τῶν ἐνόρκων διάταξις καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Α'. Ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις.

1. Ἀπασα ἰδιωτικὴ ἀπαιτήσις (1) περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαιῶν, γινομένη 1) εἴτε παρ' ἑνὸς εἴτε παρὰ πολλῶν ἰδιωτῶν, εἴτε παρὰ τινος σωματείου, ἢ κοινότητος, εἴτε παρὰ τοῦ δημοσίου, εἴτε καὶ κατ' αὐτῶν, ὑπάγεται: συνήθως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων (2).

1) κινουμένη

Ν. Ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι πᾶσα ἀξίωσις κακτημένου δικαιώματος δύναται νὰ ἐπιδιώχῃ δι' ἀγωγῆς, προκύπτει, ὅτι οἱ ὅρισμοί τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου, καθ' οὓς, πληρωθέντος μετὰ ὑπέρθεσιν τοῦ κεφαλαίου, δὲν δύνανται νὰ ἀπαιτηθῶσι τὰ ἐκ τῆς ὑπερμερίας παρακολουθήματα αὐτοῦ π. γ. τόκοι, ἀπορρίπτοντες ἀπὸ τοῦ δόγματος τοῦ νόμου ἐκείνου, ὅτι πρὸς ἐπιδιώξιν τῶν τοιούτων παρακολουθημάτων δὲν ἐδίδετο ἰδίᾳ ἀγωγή, ἀρκοῦσι παρ' ἡμῶν. Ὅθεν καὶ αἱ περὶ παρακολουθημάτων κυρίας ἀπαιτήσεως ἀξιώσεις δύνανται νὰ ἐπιδιωχθῶσι δι' ἰδίᾳ ἀγωγῆς. ἂν ὁ δικαιούχος ἐπιδιώξας ἢ ἀποδεξάμενος τὸ κύριον τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἀντικείμενον δὲν παρητήσῃ τῶν παρεπομένων αὐτῷ ἀξιώσεων. Δ. Π. 160 τοῦ 57. Ὅθεν καὶ ἡ διάταξις τοῦ Νόμου 14 § 1

(1) Κατὰ τὰ ἄρθρα 67 καὶ ἐπ. τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου καὶ πᾶς ἐκλογεὺς ἢ ἐκλέξιμος, οὗ προσεβλήθη δικαίωμα, πηγάζον ἐξ αὐτοῦ, δύνανται καὶ μὴ βλαβέεις νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ προσεβλόντος ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἔκτισιν χρηματικοῦ τιμήματος.

(2) Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ὑπάγεται καὶ ἡ ἰδιαιτέρα εὐαία τοῦ Βασιλέως, παρισταμένη διὰ τοῦ ἀνακτορικοῦ ταμείου καὶ τῶν νομίμων αὐτοῦ πληρεξουσίων. (Νόμου ΑΥΓΑΗ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἄρθρον 8).

τοῦ βιβλίου 10 τίτλου 3 τῶν Πινδ. καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπαίτησις τῶν δαπανῶν, ἃς ἐποιήσατο τις ἐπὶ ἀλλοτριῷ κτηματί, δι' ἀγωγήν ἀλλοτρίαν μόνον δι' ἐνστάσεως, συνεχομένη πρὸς τὴν περὶ τοῦ διαδικαστικοῦ τῶν ἀκριβολογιῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀργεῖ περ' ἡμῖν. Α. Π. 238 τοῦ 56. Διότι ὁ παραλίπων τὴν ζητήσιν κατ' ἀνταγωγὴν τοὺς καρποὺς διεκδικουμένου κτηματός δύναται νὰ ζητήσῃ αὐτοὺς ἐπεὶ αὐτὸς δι' ἀγωγῆς. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίου 426 τοῦ 49.—Παρά τῷ ἐνάγοντι πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν αἱ προϋποθέσεις αὐτοῦ, ὧν δυνάμει δικαιοῦται νὰ ἐνομάσῃ ἴδιον τὸ δικαίωμα. Α. Π. 278 τοῦ 52.—Ἡνα ἰδιωτικὴ ἀπαίτησις ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων οὐδεὶς ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ αὐτὴ βάσιν μὲν προσβέβλην κατὰ μένου τινὸς δικαιοῦτος, ἀντικείμενον δὲ τὴν τοῦ δικαίου τούτου ἀνθρώπου. Α. Π. 57 τοῦ 36, 325 τοῦ 67. «Ὅθεν ἀγωγή δι' ἣς ζητεῖται ἀπλοῦς κηρυχθῇ πρὸς τὴν ψευδορκίας καὶ ψευδομαρτυρίας ἡ κατάθεσις μάρτυρος, ἐστὶν ἐπιτρέψιμη ἢ μεταξὺ τῶν διαδικίμων ἀπαγγελομένης τελεσίδικος ἀπόφασις, εἰς ἀπαράδεκτον. Α. Π. 323 τοῦ 67 (βλ. καὶ ἄρθρα 3 καὶ 583). Ἐπίσης ἀπαράδεκτος ἀναφορά, δι' ἣς ζητεῖ τις νὰ κηρυχθῇ ἐνῆλικος, καίπερ πρὸς δένα διατελῶν ἐν ἀντιδικίᾳ. Α. Π. 57 τοῦ 36.—Ἀγωγή κινεῖται κατὰ τὸ ἐπιλέγοντον, ὅσκις ἀρνεῖται παρανόμως τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρέωσός τοῦ. Διό κατὰ δῆμου κινεῖται, ἐπὶ τὴν μὴ συμπεριλάβῃ τὸ χρέος ὡς πληρωθέν εἰς τὸν συνταχθέντα πρὸς τὸν ἐπιταγόντα μετὰ τὴν ἐπιστάσιν, συνταγὴν πρὸς τὸν νόμον τῆς 23 Ἰανουαρίου 1832. Α. Π. 44 τοῦ 69.—Ὁ νόμος κληρονομίας πρᾶξως καταδικασθεὶς ἀλληλεγγύως μετ' ἄλλων πρὸς ἀπὸ μίαν σὺν δὲν ἔχει ἀγωγήν κατὰ τῶν συναιτιῶν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ β. νόμου Πινδ. (4. 2) 14 § 13. Βασ. (10. 2) ἐδ. 14. Κωδ. (4. 8) 1. Βασ. (50. 10) ἐδ. 21. Α. Π. 60 τοῦ 53.

2. Ἀγωγή κατὰ τοῦ δημοσίου εἶναι τότε μόνον παραδεκτή, ὅταν ὁ ἐνάγων ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν δικαιοτακτὴν ἀρχήν, ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν δικαίων του, καὶ ἡ ἀπάντησις βεβηλὴς ἀποφασὶς ἀρνητικὴν, ἢ, ἐντὸς ἐξ ἐδοδομένων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παραδόσεως τῆς ἀναφοράς του, δὲν ἔλαβε κάμωσιν ἀποφασιν. (1) (§ 9 τοῦ Βασιλ. Νόμου τῆς 22 Ἰουλίου 1819 15 ἄρθρ. τοῦ Γαλλ. Ν. τῆς 5 N. 1790).

(1) Δ. 1 Ἰουλίου 1838 περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰ δένδρα καὶ αἰὲς φυτείας φθορῶν. «Ἀρθρον Γ'.

«Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν γενομένην πρᾶξιν (φθορὰν δένδρων, σταφιδίων, ἀμπέλων καὶ ἄλλων πολυετῶν (μὴ ἐπιτετιῶν) φυτειῶν), ὁ ζημιωθεὶς, πᾶς ἄλλος ἔχων δικαίωμα δύναται νὰ κινήσῃ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δήμου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦ ἐπράχθη ἡ φθορά κατὰ τὴν γένει περὶ βλάβης δένδρων καὶ κτημάτων ὁρισμοῦ τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐπιφυλακτομένης καὶ τῆς περαιτέρω ποινικῆς καταδίκης κατὰ τοῦ αὐτοῦ γού, κατὰ τὰ ἐν γένει περὶ τοιαύτης φθορᾶς παρὰ τοῦ ποινικοῦ νόμου ὁριζήματα. Δι' οὗ τοιαῦται δίκαια θέλουν προτιμᾶσθαι καὶ ἀπὸ τὰς συνεπειῶν δίκαις. Αἴτησις δὲ ἀναίρεσεως δὲν ἐπιτρέπεται.»

Ὅρα καὶ Διάτ. 12 Μαΐου 1835 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 73.

Ν. Ὁ ἐνάγων δύναται νὰ κινήσῃ τὴν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγὴν του, οὐ μόνον ὅταν τοῦτο δὲν ἀναγνωρίζῃ τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅταν, ὁμολογοῦν αὐτάς, ἀρνήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὀφειλομένου, ἀναβάλλον τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἐναγοντος. Α. Π. 329 τοῦ 66.— Πληροῦται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡςκις διὰ μὲν τῆς πρὸς τὸ ὕπουργεῖον ἀναφοράς ζητεῖ δ' ἐνάγων ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δημοσίου καταλήψιν ἀκινήτων, διὰ δὲ τῆς ἀγωγῆς διεκδικεῖ αὐτὸ τὸ ἀκίνητον. Ἀρτίου Πάγου 77 τοῦ 47.— Ἡ αἴτησις θεραπείας ἐπιφέρει ἀπλῶς ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς ἐπὶ τῇ ἰδδομάδᾳ, (ἐφ' ὅσον δηλαδὴ κωλύεται ὁ αἰτῶν νὰ γείρῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ), οὐχὶ δὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀρθ. 186 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, κατὰ τὰς ἀποφάσεις Ἀρτίου Πάγου 176 τοῦ 67, 260 τοῦ 70, 189 τοῦ 71, 277 τοῦ 72, 83, 134, 139, 180 τοῦ 73, 186 τοῦ 74, 374 τοῦ 75, 50 καὶ 233 τοῦ 78, 189 καὶ 298 τοῦ 79, 30 καὶ 84, 260 τοῦ 83.— Ἐξ ἐναντίας ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας ἀρχονται ὅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς προκύπτει ἐν αὐτῇ ὅπαντα τὰ προσόντα μνηύσεως καὶ καθιστάσεως ὑπερήμερον τὸ δημοσίον, κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 243 καὶ 286 τοῦ 83, 333 τοῦ 64, 180 τοῦ 64, 45 τοῦ 66, 244 τοῦ 66, 58 τοῦ 71, 222 τοῦ 71, (1) Ἀλλ' οὕτως ἀναστέλλει τὴν παραγραφὴν ἢ ὡς ἐκ περισσοῦ ἀνεὶ ἀνάγκης γινουμένη αἴτησις θεραπείας. Α. Π. 260 τοῦ 83.— Αἰτήσις θεραπείας ἀπαιτεῖται, ἂν πρὶν ῥηθῇ νὰ εἰσαχθῇ κυρία κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγὴ, Α. Π. 103 τοῦ 63, 88 τοῦ 78. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας τῆς κατὰ τοῦ δημοσίου προκλήσεως εἰς ἀγωγὴν. Α. Π. 135 τοῦ 47, 113 τοῦ 82. Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπίσης αἴτησις θεραπείας, προκειμένου περὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς τοῦ δημοσίου ἢ κατὰ τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως, ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς οὗσης ἐνστάσεως κατ' ἀπαιτήσεως. Α. Π. 41 τοῦ 72, 320 τοῦ 78, 88 τοῦ 78. Ὁ ἀνακόπων τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν κατέχει πρὸς τὸν ὀφειλομένου ἄλλως δ' αἱ ἀνακοπαὶ κατὰ ἐκτέλεσιν εἶναι κατεπείγουσαι ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, διὸ οὐδεμίαν ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ αὐτῶν αἴτησις θεραπείας. Α. Π. 208 καὶ 241 τοῦ 80.— Δὲν ἀπαιτεῖται αἴτησις θεραπείας, ὡςκις ἡ ἀποτέλεσμα τὴν βράσιν τῆς ἀγωγῆς πρᾶξις προέρχεται ἀπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, καὶ ἔτι ἀνωτέρα τοῦ Ὑπουργείου ἀρχὴ δὲν ὀρίσται. Α. Π. 203 τοῦ 74, 30 καὶ 136 τοῦ 81, 90 τοῦ 82, 260 τοῦ 83, 268 τοῦ 84, 60 τοῦ 90. Ὁμοίως ὡςκις προέρχεται ἀπὸ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς. Α. Π. 26 τοῦ 90. Ἀνωτέρα δὲ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἀρχὴ κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀρθ. 2 τῆς Πολ. Δικ., εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὕπουργεῖον (ἀρθ. 2 τοῦ Διοτ. τῆς

(1) Ἀλλ' εἴτε εὐφημήσῃ ὁ Ν. ΧΑ' τοῦ 1877 (ῥητὴς εἰζὼν, ὅτι ὁ τότε ἐρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς), ἢ ἴδω ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 136 Πολ. Δικ. ῥητέον οὐχ ἥτερον εἶναι κατὰ μὲν τὴν ἀπόφασιν Ἀρτίου Πάγου 309 τοῦ 1887 ὡςκις ἡ πρὸς καταβολὴν τόκων ὑποχρέωσις τοῦ δημοσίου προέρχεται ἐξ ὑπερμερείας, δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἡ διάταξις τοῦ νόμου ΧΑ', κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 240 τοῦ 93 αἱ εἰς ὑπερμερείαν τόκοι πάσης τοῦ δημοσίου ἐπιλητῆς ἀρχονται μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἐὰν αὕτη γένηται πρὸ τοῦ νόμου ΧΑ', κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ πρώτῃ ἐρμηνείᾳ τοῦ νόμου τοῦτου διαλαμβανομένων περιπτώσεων.

3 'Απρ. 1833 περί 'Οργ. τῶν Γραμματεῶν). Α. Π. 83 τοῦ 83.—'Ο συντάξας, ὑποβάλων εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἰπουργεῖον (τοῦ κλάδου αὐτοῦ) αἴτησιν περὶ συντάξεως, δὲν δεῖ εἶναι νὰ ὑποβάλῃ ἑτέραν περὶ θεραπείας αἴτησιν Α. Π. 127 τοῦ 67. Δὲν ἀπαιτεῖται ὡσαύτως αἴτησις θεραπείας πρὸς ἑγερσιν ἀγωγῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως μὴ ἐγκριθείσης. Α. Π. 186 τοῦ 74.—Τὸ ἄρθρον ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς κατὰ δῆμον ἀγωγὰς. Α. Π. 371 τοῦ 62. Διατασσὶν ἡ Α. Π. 290 τοῦ 39, καθ' ἣν ἐκ τοῦ 2 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικ. δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου τοῦ νὰ ἐπικτείνῃ καὶ εἰς τοὺς δῆμους τὰ ἐν τῇ πολ. δικον. περὶ τοῦ δημοσίου διαταχθέντα.—'Αλλ' ὁφείλοντος τοῦ δήμου καὶ προκειμένης κατασχέσεως διὰ τὸ ὁφειλόμενον ποσὸν παρὰ τινι ὁφείλῃ τοῦ δήμου, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας τῆς κατασχέσεως Α. Π. 162 τοῦ 72.—Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Α. Π. τὴν μὲν 4 τοῦ 64 κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ 2 τοῦ Διατ. τῆς 12 Μαΐου 38 περὶ τῆς παρουσίας τῶν δῆμων κτλ. ἡ ἐκ τῆς μὴ ἐπισυνάψεως ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅτι τοῦ ἐναγομένου τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀρνητικῆς ἀπάντησεως ἡ τῆς σιωπῆς τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πηγάζουσα ἀκυρότης καλύπτεται, ἐὰν ὁ τοῦ ἐναγομένου δήμου ἀνὴρ πρὸς ὅσον παραλάβῃ τὴν ἀγωγὴν, παραιτούμενος οὕτω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκινήσῃ τὴν παραλαβὴν αὐτῆς, τὴν δὲ 236 τοῦ 69 ἡ πρὸς τὴν αἴτησιν θεραπείας ἀρνητικὴ ἀπάντησις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς οὕτως ἀπαιτεῖται. οὕτως ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ νὰ συναχθῇ τῇ ἀγωγῇ.

Τὰ δικαστήρια δικαιούνται νὰ ἐξετάζωσιν αὐτεπαγγέλτως ἂν προϋπάρχῃ αἴτησις θεραπείας. Α. Π. 345 τοῦ 52. Διαφωνεῖ Α. Π. 321 τοῦ 78 ἡ θεωροῦσα τὴν παράλειψιν τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως ὡς λόγον εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἀναγκάμενον. Διὸ ἐνστάσις περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐπιδεδειγμένης αἰτήσεως θεραπείας μὴ προταθείσα κατὰ τὴν πρώτην συζητήσασιν εἶναι κατὰ τὴν ἀπαράδεκτον, ὅτι τῶν ἀκυρωτικῶν ἐνστάσεων καλυπτομένων. ἐὰν οὖν προταθῶσιν ἐγκαίρως. Α. Π. 292 τοῦ 92.

Ἡ παράλειψις ἑνὸς δημοδίκου τοῦ ἀποτεῖναι αἴτησιν θεραπείας δὲν παύει τοὺς λοιποὺς. Α. Π. 31 τοῦ 75.

Ἡ κατὰ μὲν αἴτησις θεραπείας δύναται νὰ πευθῇ καὶ εἰς τὸν ἐπαγγ. ἀντὶ τοῦ νομάρχου. Α. Π. 27 τοῦ 77. Κατὰ δὲ τὴν 280 τοῦ 78 δὲν δύναται πευθῆναι, ἀεὶ ποτε τῷ ἐπαρχίῳ, ὡς τῇ ἀμέσῳ ἀνωτέρᾳ διοικητικῇ ἀρχῇ τῇ ἐπαρχίᾳ. (Γνωστὸν ὅμως ὅτι νῦν δὲν ὑπάρχουσιν ἐπαρχοί).

Ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ 2 τοῦ Πολ. Δικον. καὶ τοῦ Ν. 32 Π. [20. 1] Ν. 32 Β. [23. 3] προκύπτει, ὅτι ἡ αἴτησις θεραπείας ἐπιδίδεται καὶ ὁριζόμενα ἐν τῷ νόμῳ ἀποτελέσματα αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ τῆς θεραπείας αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἀρμόδιαν ἀνωτέραν ἀρχήν, τὴν δυναμένην καὶ δόσῃ τῷ αἰτούντι τὸ δίκαιον αὐτοῦ. Α. Π. 134 τοῦ 81, 260 τοῦ 83.

Ἐὰν ὁ πατὴρ τοῦ ἐνάγοντος ὑπέβαλεν αἴτησιν θεραπείας πρὸ τῆς ἀγωγῆς ἡ ἀγωγὴ τοῦ κληρονόμου αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. 290 τοῦ 74. Μὴ ὁρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κοινοποιεῖται ἡ αἴτησις θεραπείας διὰ δικαστικὸν κλητῆρος, ὁ σκοπὸς τῆς διατάξεως τοῦ νόμου περὶ αἰτήσεως θεραπείας πληροῦται καὶ ἂν δὲν ἐκοινοποιήθῃ διὰ δικαστικὸν κλητῆρος. ἂν ἦναι ἄλλως ἀποδεδειγμένον ὅτι ἐκοινοποιήθῃ. 'Αποφ. 'Εφ. Ν. 111 πλ. 513 τοῦ 49.

3. Ὅποια ἀντικείμενα δὲν πρέπει νὰ ἀποφασίζονται περὶ

τῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ παρὰ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, προσθω-
ρισθῇ δι' ἰδιαιτέρων νόμων· καὶ πᾶσα ἐπέμδασις τῶν τε δικα-
στηρίων εἰς διοικητικὰ ἀντικείμενα, καὶ τὰνάπαλιν τῶν διοι-
κητικῶν ἀρχῶν εἰς ἰδιωτικὰς διαφορὰς 1). ἀπαγορεύε-
ται. (1) Π. Ν. 476. 479. Συντ. ἀρ. 101.

1) εἰς διαφορὰς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

(1) Διάτ. 7 Μαΐου 1837 περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστη-
ρίων ὡς πρὸς τὰς ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις (τροποποιήθη ἐν πολλοῖς διὰ
τοῦ κατωτέρου ψηφίσματος).

1. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητι τῶν τακτικῶν δικαστηρίων δὲν ὑπάγονται τὰ
ἐκ ἀντικείμενα, ἀλλ' ἀπορροῖζονται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου τῆς πο-
λιτικῆς δικονομίας ἀπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς κατὰ τὰς ὁδηγίας τῶν κειμέ-
νων καὶ ἐκδοθησομένων νόμων καὶ διατάξεων.— 1) πᾶσα ἐνοικιαστῶν πρὸς
τὸ ἑμβόσιον ἢ πρὸς φορολογουμένους διαφορὰ, προερχομένη ἀπὸ δημοσίου
ἀμέτους φόρου, ὡσαύτως δὲ, καὶ πᾶσα μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν φορο-
λογουμένων, ἢ δημοσίων εἰσπρακτόρων, τοιαύτης φύσεως διαφορὰ.— 2)
πᾶσα περὶ ἐμβόσιων δημοσίων φόρων διαφορὰ, ἐν ἧσ' αἱ κείμεναι ἢ ἐκδοθη-
σόμεναι νόμιμοι διατάξεις δὲν ἤθελον παραπεμπεῖ αὐτάς εἰς τὰ τακτικά δι-
καστήρια.— 3) τὰ εἰς τοὺς προηγουμένους δύο παραγράφους περὶ δημοσίων φό-
ρων διαταχθέντα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς ἀμέτους καὶ ἐμβότους δημοτικούς
φόρους.— 3) πᾶσα περὶ τὴν κατάσκευσιν, ἐπισκευήν, κάθαρσιν, καὶ διατή-
ρησιν δημοσίων ὁδῶν, ἀτραπῶν, γεφυρῶν, διωρυγῶν, ὀρεγῶν, ὁδραγωγείων,
καὶ ἄλλων δημοσίων ἔργων μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν ἐργολάβων δια-
φορὰ.— 4) πᾶσα διαφορὰ ἐνεκὰ ἀποζημιώσεως ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας ἐπὶ δη-
μοσίῳ σκοπῷ, ἐξαίρουμένης τῆς περὶ ἀποζημιώσεως διαφορᾶς, ἣτις ὑπάγεται
εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια.— 5) πᾶσα περὶ μισθοδοσίας μεταξὺ τῶν ὑπαλ-
λκων καὶ τοῦ δημοσίου διαφορὰ.— 6) πᾶσα διαφορὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς
ἐκκαθάρισεως καὶ ἐξοφλήσεως τῶν παλαιῶν ἰθνικῶν ἠρεῶν προερχομένων
ἐπὶ τὴν ἐποχὴν τὴν πρὶν τῆς 25 Ἰανουαρίου (6 Φεβρουαρίου) 1833, καὶ
ἐπιπλέοντων νὰ θεωρηθῶσι κατὰ τοὺς νόμους ἰδιαιτέρους.— 7) πᾶσα μεταξὺ
ἰδιωτῶν διαφορὰ περὶ τῆς χρήσεως τρεχόντων ὁδῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν
ὑπάρχει ἀποκτηνόμενον ἰδιωτικὸν δικαίωμα.— 8) ὅλαι αἱ διαφοραὶ ὅσαι διὰ
παρανομιῶν βασιλικῶν νόμων καὶ διατάξεων, μὴ ἀντικειμένων εἰς τὰς
διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ῥητῶς ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ ἀνετίθησαν εἰς
τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ὡς τοιαῦται.

Ὅλαι αἱ διαφοραὶ, αἱ ὁποῖαι μὴτε διὰ τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ 1 § 8
ἐκδοθέντων νόμων καὶ διατάξεων, μὴτε διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὡς διοικητικαὶ
σημειώθησαν, ὑπάγονται εἰς ἐναντίας εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια ἰδίως δὲ—
α) ὅλαι ἀνεξαίρετως αἱ περὶ κυριότητος, ἰδιότητος προσώπων, ἢ πολιτικῆς
καταστάσεως, μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτῶν διαφοραὶ.— β) αἱ περὶ ἐξ-
μνησίας διοικητικῶν συναλλαγμάτων μεταξὺ τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτῶν δια-
φοραὶ, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὴν κυβέρνησιν ἀνήκοντος δικαιοῦματος τῆς λύ-
σεως τοιαύτων συναλλαγμάτων περὶ ἀποζημιώσεως διενέξεις, φυλαττομένων

Ν. Τητῆς τοῦ ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικον. διαλαμβάνοντες, ὅτι ἰδιαιτέρως ἡμοὶ προσδιορίζουσι τὰ ἀντικείμενα, περὶ ὧν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀποφαίνωνται τὰ δικαστήρια ἀλλ' αἱ διοικητικαὶ ἀρχαί, ἔπεται, ὅτι κατὰ κανόνα πᾶσαι

ἐν τοσούτῳ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 § 1, 2, καὶ 3 τοῦ παρόντος νόμου εἶναι ῥέσεων.

Υπόψιμα ς'. τῆς ἐν Ἀθήναις Δ'. Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Α'. Ἀχρὶς οὗ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία κανονίσθη διὰ νόμου τὴν δικαιοσύνην τῶν λοιπῶν διοικητικῶν διαφορῶν, καὶ παραπέμψῃ αὐτάς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, αἱ ἀρμόδιαι διοικητικαὶ ἀρχαὶ θελοῦν ἐπικολοῦναι νὰ δικάζωσιν αὐτάς ὡς τὰς ἐδικαζόν καὶ πρότερον.—Ὡς τοιαῦτα θεωροῦνται αἱ περὶ φόρου τῶν εἰσδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων διαφοραί, αἱ περὶ στρατευσμῶν, αἱ περὶ δημοτικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ἀρχαιρεσιῶν, καὶ περὶ χαρτοσήμου, λαθρεμποριῶν, καὶ παντὸς ἐμμέσου δημοσίου φόρου, καὶ ὅσαι ἄλλαι τῆς αὐτῆς φύσεως θεωροῦνται ὡς διοικητικαί.

Β'. Πᾶσα δὲ ἄλλη τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφορὰ μεταξὺ τῶν καὶ τοῦ δημοσίου, ἢ τῶν δήμων, ὑπάγεται ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, καὶ θέλει δικάζεσθαι ὡς κατεπίγουσα κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ πολιτικὴν δικονομίαν.—Αἱ μὲν γὰρ τοῦδε ὑπαγόμεναι εἰς τὴν συμβουλίαν τῆς ἐπικρατείας διαφοραὶ ὑπάγονται τοῦ λοιποῦ, ὅσας μὲν αὐτὴ ἐδικάζει κατ' ἔφεσιν, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐφετείων τοῦ Κράτους, τὰς δὲ κατ' ἀναίρεσιν, εἰς τὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῷ α' ἄρθρῳ τοῦ ἀνωτέρω ψηφίσματος μετὰ νεωστέρων διαφορῶν τὴν μὲν ἐδικάσωσιν τῶν τοῦ φόρου εἰσδομῶν (βλ. τὰ τῶν τῷ ἄρθρῳ 6 τοῦ περὶ εἰσδομῶν νόμου ΚΒ' τῆς 31 Δεκ. 1863, τὴν τῶν τοῦ φόρου ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀρθ. 3 τοῦ Ν. ΧΚ' τῆς 27 Ἰουνίου 1871 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἀρθρῳ 15 τοῦ νόμου ΧΠς' τῆς 24 Ὀκτ. 1877 καὶ τὸ ἀρθρῳ 8 τοῦ νόμου Α'ΥΠΠ' τῆς 22 Δεκεμβρίου 1889, τροποποιήσαντες τὸ ἀρθρῳ 6 τοῦ νόμου ΒΟΕ' τῆς 3 Αὐγούστου 1892, τὴν δὲ τῶν ἐκ τῆς στρατευσιμότητος καὶ στρατολογίας τὰ ἀρθρα 14 καὶ ἐπόμενα, 29, 44, 60 καὶ 60 τοῦ νόμου Α'ΦΚΠ' τοῦ 1887 (ὡς ἐτροποποιήθησαν εἰς τὸν νόμον Α'ΧΨΕ' τὴν δὲ τῶν ἐκ τοῦ φόρου τοῦ χαρτοσήμου τὸ ἀρθρῳ 63 τοῦ νόμου Α'ΧΚΕ' τοῦ 1887, τὴν δὲ τῶν ἐκ λαθρεμποριῶν τὰ ἀρθρα 31, 94, 194 περὶ τελωνειῶν νόμου τοῦ 1843 καὶ τὰ ἀρθρα 1 καὶ ἐπ. τοῦ νόμου Α'ΠΤΕ' τῆς 29 Φεβρ. 1892 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθρῳ 7 τοῦ νόμου Α'ΚΔ' περὶ νομιμῆς συμβουλίων, τὴν δὲ τῶν ἐκ δημοτικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ἀρχαιρεσιῶν ὁ νόμος Α'ΞΔ' τοῦ 1882 περὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν καὶ ὁ νόμος Α'ΥΝς' τοῦ 1891 περὶ ἐπαρχιακῶν συμβουλίων.— Ἀλλ' ἀπενεμίσθη εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιβολῆς χρηματικῶν ποινῶν ἐν παραβάσει τῶν ἐν τοῖς νόμοις περὶ μονοπωλιῶν καὶ ἐν τοῖς νόμοις Α'ΥΕ' τοῦ 12 Ἀπριλίου 1887 περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ καταναλωτικῆς καπνοῦ καὶ Α'ΦΙΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ὑγρῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων (18 ἀρθρῳ 34 τοῦ νόμου Α'ΓΚ' καὶ ἀρθρ. 33 τοῦ νόμου Α'ΦΙΒ'). Ὡσαύτως ἀπενεμίσθη εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς ἡ ἐπιβολὴ χρηματικῶν ποινῶν ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν ἀπαγορευτικῶν

ὅτι τοῦ δημοσίου προσβολή ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐξεταστέα ἐστίν ὅτι τῶν πολ.
δικαστηρίων καὶ ἡ πρὸς ἀνδρόθωσιν αὐτῆς αἵτησις ὑποβάλλεται εἰς αὐτά.
Α. Π. 88 τοῦ 78. Δι' ἐπὶ πάσης δικαστικῆς διαφορᾶς, ἐξ ἐνόμου σχέσεως
μετὰ τοῦ δημοσίου, ἐναγώγιμὸν ἐστὶ τὸ δημόσιον· ὅθεν καὶ ὁ ἐνοικιαστής
τῶν δημοσίων προσόδων, ζημιωθείς ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῶν δημοσίων ὑπαλ-
λῶν ὡς τοιούτων, δικαιούται νὰ κινηθῇ κατὰ τοῦ δημοσίου. Α. Π. 182
τοῦ 80.— Ὁ νομοθέτης, καταργήσας τὰ διοικητικὰ δικαστήρια καὶ ὑπαγα-
γὼν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τὰς τοῦ ἀμφισβητου-
μένου διοικητικοῦ διαφορὰς, διέκρινε μεταξὺ τῶν εἰς τὴν δευτέραν βαθμὴν τῆς
διοικητικῆς διαδικασίας ἐκκερμένων τὰς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Συμβουλίου
τῆς Ἐπικρατείας μέχρι τότε ὑπαγομένους ἐφέσεις καὶ ταύτας μόνον μετένευ-
κον εἰς τὰ Ἐφετεία. Ὅθεν αἱ λοιπαὶ κατ' ἐκκλησίαν ἐνώπιον ἄλλων διοικη-
τικῶν ἔργων ἐκκερμεῖς ὑποβέσσει, αἵτινες ὑπὸ χυθροῦ ἀπλῶς εἰς τὰ τακτικὰ
δικαστήρια ἐν γένει, δὲν δύνανται προδήλως νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν τακτι-
κὴν δικαιοδοσίαν ἢ ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς βαθμοῦ. Α. Π. 238 τοῦ 83.—
Ἐπαγομένων κατὰ τὸ ε' ψήφισμα τῆς Α' ἐν Ἀθήναις Ἐθν. Συνελεύσεως
ὡς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἄλλ' εἰς τὴν τῶν διοι-
κητικῶν ἔργων τῶν περὶ ἐμμεσίων δημοσίων φόρων διαφορῶν, αἱ τελευταῖαι
ἵνα ἀρμόδιαι νὰ ἀποφανθῶσι καὶ περὶ τῶν τελωνιακῶν φόρων ἂν ἐπομένως
ἐπορευθῶσι τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετὰ δι' ὑπέρβασιν
ἐκτελέστων. Α. Π. 37 τοῦ 81, 249 τοῦ 88, 228 τοῦ 62. Ἀλλ' αἱ περὶ
αὐτῶν φόρων ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Α. Π. 208 τοῦ 80.—
Τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια νὰ ἀποφαίνωνται περὶ τοῦ κύρους τῶν
πράξεων τῆς διοικητικῆς καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων. Α. Π. 318 τοῦ
63. Ἐπομένως δικαιούνται νὰ ἀποφαίνωνται ἐπὶ τῶν ἀντιερίσεων παντὸς
ἔτους τῶν καταδικαζομένων ἐπὶ πληρωμῇ καθυστερούντων ἀμείνων φόρων.
Α. Π. 222 τοῦ 86.— Καὶ αἱ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διοικητικῶν ἀποτάσεων ἐπὶ
διαφορῶν τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ἀναφερόμεναι δίκαι ὑπάγονται

τακτικῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΒΠ' περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς
καὶ τῶν ἔργων (οὗ διὰ τῶν ἀρθρῶν 14, 64, 78 κηρύσσονται εὐχ ἥτιον τὰ
ἀφηνειοκεία ἀρμόδια εἰς ἐκδίκασιν τῶν ἀνακοπῶν κατὰ τῶν πρωτοκόλλων
τῆς ἀπαριθμήσεως ἢ τῶν φορολογικῶν διπλοτύπων).

Ὅρα ἐπίσης Νόμον ΑΧΛΘ' τῆς 27 Δεκεμβρίου 1887 περὶ διαλύσεως
τῶν ἀναφερομένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἢ δημοτικῶν ἔργων διαφο-
ρῶν. Ὡσαύτως τοῦ ὑπὸ τὸ ἀρθρον 1082 (ὅτι τὸ κεφάλαιον Δικαστικῆς
ἀπαλλοτριώσεως) σημειουμένων νόμων περὶ ἀπαλλοτριώσεως κτημάτων γὰ-
ρὶν δημοσίας ὠφελείας κτλ. Ἐπίσης Δικτ. τῆς 20 Σεπτ. καὶ 9 Ὀκτ. 1882
περὶ καταδράσεως ἐπιστολῶν εὐκοδομένων. Ἐτι δὲ νόμος περὶ κατασκευῆς
παιδοκομίων κτλ. ἀρθ. 3 καὶ 4 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἀρθρα 7-9 τοῦ περὶ ἀπο-
τίμωσιν τοῦ Βοιωτικοῦ πεδίου.

Ἐμεινόντων καὶ διὰ τοῦ νόμου ΑΦΠς' τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1887 περὶ
ἀναθεωρήσεως κυβερνητικῶν πράξεων εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς δικαστήριον εἰδικῶς
καταρτισθέντα ἢ ἐκδίκασιν τῶν παραπόνων τῶν ἀξιωματικῶν ἐπὶ παραβάσει
τῶν νόμων περὶ καταστάσεως, περὶ προβιδιασμῶν, περὶ συντάξεων καὶ περὶ
ἑτέρου ἐκείνης νόμων. Ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΦΗ'
τῆς 14 Ἰανουαρίου 1891.

εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια κατὰ τὸ 2 ἄρθρον τοῦ 7^{ου} ψαφίσματος. Α. Π. 91 τοῦ 54. — Τὰ δικαστήρια δικαιούνται νὰ ἐξετάσωσιν ἂν ἐτηρήθησαν αἱ νόμοι διατυπώσεις περὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀναγκαστικῶν μέτρων τοῦ δημοσίου κατὰ τῶν δρεμιζομένων αὐτοῦ. Α. Π. 93 τοῦ 53, 150 τοῦ 53, 210 τοῦ 55, 216 τοῦ 60. — Τὰ δικαστήρια δικαιούνται νὰ ἐξετάζωσιν οὐ μόνον τὰς ἐξωτερικὰς κυρίας τῶν διοικητικῶν πράξεων, ἀλλὰ καὶ τῶν πράξεων, αἵτινες εἰσὶν ἀναγκαῖα προϋπάρχουσας τῆς διοικητικῆς πράξεως. Α. Π. 176 τοῦ 79. — Ἡ συντηρητικὴ ἀπέδειξε καὶ ἐπὶ διοικητικῆς διαφορᾶς ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. Α. Π. 285 τοῦ 56, 233 τοῦ 67. — Τὰ τακτικά δικαστήρια εἶσιν ἀρμόδια νὰ ἐξετάσωσιν εἰς τὸ ἀξιωματικὸς ἐτίθη εἰς ἀποστὰς, εὐρισκόμενος ἢ οὐ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δυναμένων νὰ τοῦτοις εἰς τοιαύτην, καὶ νὰ ἐπιδικάσωσιν αὐτῷ τὴν δρεμιζομένην ἐκ τῆς παρανομίας μεταθέσεως ἀποζημιώσιν. Α. Π. 378 τοῦ 74, 287 τοῦ 76. — Ὡσαύτως καὶ περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις τοῦ παρανόμως εἰς διαβεβαιωμένην τελευτὸς ἀξιωματικοῦ ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. Α. Π. 258 τοῦ 75. Δύνανται ἐπίσης νὰ ἀποφανθῶσι τὰ τακτικά δικαστήρια περὶ τοῦ νόμου ἢ τοῦ νόμου τῆς εἰς ἀποστρατεῖαν θέσεως τοῦ στρατιωτικοῦ. Α. Π. 12 τοῦ 61, 16 καὶ 16 τοῦ 61, 179 τοῦ 63. Ἀλλ' ἡ ἐκτίμησις τῶν προκαλούστων πρὸς εἰς ἀρχίαν μεταθέσιν δι' ἀπολύσεως ἢ προσκαίρου παύσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ λόγων ἀντιθέτῃ ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς μόνον τὸν Βασιλεῖα, σχηματίζοντα τὴν ἀποφάντα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πρότάσει τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ ἐκ τῶν ὑποβληθέντων αὐτῷ διοικητικῶν πληροφοριῶν. Ἐπομένως διατρέχει τὴν δικαστικὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 16 τοῦ 61, 63 καὶ 130 τοῦ 63, 380 τοῦ 65, 152, 216, 419, 460 τοῦ 66, 111 τοῦ 67, 272 τοῦ 67, 79 τοῦ 1871, 74 τοῦ 1871, 288 καὶ 289 τοῦ 73. Ὡσαύτως τὰ δικαστήρια δὲν ἐπιμβάδουσιν εἰς τὴν περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἀπονομῆς στρατιωτικῶν βαθμῶν. Ὅθεν δὲν διατίθεται τὴν εἰς τὰς πράξεις τοῦ στρατοῦ ἐπ' ἀνένδον τοῦ ἀξιωματικοῦ, τοῦ τελευτῶν παρανόμως εἰς ἀρχίαν, ἀποστρατεῖαν, ἀπόταξιν κτλ. ἀλλ' ἀπλῶς δικάζονται περὶ τῆς δρεμιζομένης αὐτῷ ἀποζημιώσεως. Α. Π. 83 τοῦ 78. Δύνανται δὲν τὰ δικαστήρια νὰ κρίνωσιν ἂν καλῶς ἐτίθη ἀξιωματικὸς εἰς ἀρχίαν, μὴ ἐπὶ τῇ βίαι τῶν ὀρισμένων διατυπώσεων, διότι δὲν δικαιούνται μὴν τὰ δικαστήρια νὰ ἐπιμβάδουσιν εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῶν διοικητικῶν πράξεων. Ὁμοίως αὐταὶ ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός τινος ἐνέργουσης, ἀλλ' ἔσαν αὐταὶ προσβάλλουσι δικαίᾳ ἰδιωτικῶν, τὰ δικαστήρια εἶναι ἀρμόδια πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς δρεμιζομένης χρηματικῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἐξετάσωσιν ἂν αἱ πράξεις τῆς διοικητ. ἀρχῆς ἐνηργήθησαν κατὰ τοὺς νόμους τοιοῦτος ἐντὸς τῆς ἀρμοδιότητός τῆς. Α. Π. 176 τοῦ 79.

Ὡσαύτως αἱ περὶ μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ καὶ ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. Α. Π. 106 τοῦ 48. Ὅθεν καὶ ἀγωγὴ καθηγήτου τινος περὶ ἀξίωσης τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ (κατὰ τὸ 31 Δεκ. 1837 διάταγμα περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐλλογιμῶν σχολείων καὶ γυμνασίων) ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. Α. Π. 102 τοῦ 76.

Τὰ πολιτικά δικαστήρια (οὐχὶ τὸ ἐλεγκτικὸν συνέδριον) εἶναι ἀρμόδια νὰ δικάσωσι τὴν ἀγωγὴν περὶ ματαρρυθμίσεως πράξεως τῆς ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν πολιτικῶν συντάξεων ἐπιτροπῆς, δι' ἣς ἐγένετο ἐκκαλέσιν τοῦ ποσὶ ὑπερ ὁ συνταξιούχος ὥφειλε νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ ταμεῖον διὰ τὰς περὶ τοῦ δημοσίου τοῦ περὶ συντάξεων νόμου ὀφειλόμενης τοῦ. Α. Π. 48 τοῦ 74.

Ἐπίσης τὰ τακτικά δικαστήρια δικαιούνται να ποτανοθώσιν ἂν ἡ κυριότης μεταλλείου παρεχωρήθῃ ἢ μὴ εἰς ὠρισμένον πρόσωπον καθ' ὃν τρόπον ἐρί-
ζουσιν αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου καὶ ἂν ἐπομένως ᾖται ἔγκυρος ἢ μὴ ὁ παρ'
αὐτοῦ επικαλούμενος τίτλος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ μεταλλείων νόμου. Α. Π. 286 τοῦ 83. Ἐπίσης δικαιούνται νὰ ἀποφαίνονται περὶ
παραρτά, προερχομένης ἐκ τῆς ἀναμίξεως τῆς ἀστυνομικῆς καὶ διοικητικῆς
ἀρχῆς εἰς κανονισμὸν τῶν περὶ ἐξορύξεως λίθων ἐκ λατομείων, ὅτε τῆς ἀστυ-
νομικῆς δικαιοσύνης μόνον νὰ ἀγρυπνῇ εἰς τὴν παρεμπόδισιν δυστυχημάτων
ἐκ τῆς ἐξορύξεως. Α. Π. 261 τοῦ 65.

Κατὰ τοὺς παρ' ἡμῶν ἀστυνομικοὺς νόμους ὑποχρεωμένης τῆς ἀστυνομικῆς
ἀρχῆς νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εὐταξίας καὶ τῆς καθαριότητος τῶν ἀγορῶν, ἐπα-
ταί, ἐπὶ πᾶν εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ταύτας ὑποχρεώσεις καὶ τὰς σχετικὰς πρὸς
αὐτὰς πράξεις αὐτῆς ἀναγόμενον παράπονον τῶν πολιτῶν δέον νὰ υποβάλληται
εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχήν, ἐπομένως ἀπαγορεύεται ἡ ἐπέμβασις τῶν
τακτικῶν δικαστηρίων εἰς τὴν ἐξέλεξιν αὐτῶν συνδῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 3 τῆς
π.λ. δίκον. Α. Π. 103 τοῦ 55. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐρβὴν ἀπόφασιν Α. Π. 349
τοῦ 53 εἰς τὰ δικαστήρια ὑπάγεται ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ
χωρικοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἀπέτρεψε παρανόμως τὸν ἐνάγοντα
νακαρτῆ κράτα ἐξωθεν τοῦ κρεωπωλείου αὐτοῦ, ὅτε δικαιούμενα καὶ δεῖ-
ναι νὰ ἐξετάσων ἂν ἡ ἀστυνομία ἐπράξε τοῦτο ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν
ἐπιτηδευμάτων αὐτῆς. — Ἐπίσης τὰ τακτικά δικαστήρια δὲν ἐπιβαδύνουσιν εἰς
τὰς περὶ κανονισμοῦ τῶν ρυμοτομιῶν πράξεις ἢ τὰ περὶ τῶν σχεδίων τῶν
τίλειων μέτρα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν. Α. Π. 246 τοῦ 56, 86 τοῦ 53, 95
τοῦ 51, ἀποφ. ποιν. Α. Π. 158 τοῦ 56. — Ἐπίσης δὲν δικαιούνται νὰ ἐξα-
πονήσων ἂν οἰκδομὴ τις ᾖται ἐτοιμοῦρρος, ὅτε κατὰ τοὺς κειμένους ἀστυ-
νομικοὺς καὶ διοικητικοὺς νόμους ἔργου τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας ὄντος τῆς
φροντίδος περὶ κατεδαφίσεως τῶν σεσασφωμένων καὶ ἐτοιμοῦρρων οἰκδομῶν
Α. Π. 103 καὶ 124 τοῦ 56. Ἀλλὰ διαφορὰ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἀπο-
στέγασιν καὶ κατεδάφισιν σταύλου, ἐξ οὗ τῆς ἀποστράς καὶ τοῦ θερμῶς κιν-
θύνουσι ἡ ὑγεία τῶν γειτόνων καὶ παραβλάπτεται ἡ οἰκία, παρ' ἣ ὁ σταύλος,
ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια, διότι οὗτε ὁ τοῦ 1833 περὶ ὑγιεινῆς
ἐκδομῆς νόμος (οὗ τὸ 17 ἄρθρ. προνοεῖ περὶ σταύλων), οὗτε ὁ περὶ ἐπαρ-
μογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν περιέχουσι διατάξεις ἐπιτροπύσεως
τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς νὰ πρεσβύνῃ εἰς τὴν ἀποστέγασιν καὶ κατεδάφισιν σταύ-
λων. Α. Π. 89 τοῦ 89. Ὡσαύτως διαφορὰ ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἀποζη-
μιώσιν γαιῶν καταληφθεισῶν ὑπὸ διερχομένης δημοσίας δόου, ὅτε μηδαμῶς
παραβυθισῶν τῶν διαφορῶν τούτων ἀπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διὰ τῶν
νόμων 1118 τοῦ 1878 καὶ 2317 τοῦ 1867, δι' ὧν ἀπλῶς ἐκανενοῖσθη ὁ
πρόσος τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἢ πραγματογνωμόνων.
Α. Π. 88 τοῦ 90. — Μὴ ἀναταθείσης τῆς ἐκδικάσεως τῶν κατὰ τῶν Μονῶν
ἑλκυστικῶν ἀπαιτήσεων, ἔστω καὶ ἂν αὗται πρέσχωσιν ἐκ δαπανῶν ὑπὲρ
τῆς Μονῆς, εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν, ἐπεται ὅτι ἀεμόδια εἰς ἐκδικασιν
αὐτῶν εἶναι τὰ τακτικά δικαστήρια. Α. Π. 41 τοῦ 93.

Β'. Σύγκρουσις δικαιοδοσίας.

1. Ἐάν, ἐναντίον τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμέ-

νων, διοικητική υπόθεσις εισήχθη εἰς δικαστήριον, αἱ δεκτικαὶ ἀρχαὶ 1) ὀφείλουν, κατὰ πρότασιν τῶν διαδίκων τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις 2) εἰσαγγελέως, ἢ καὶ ἀντεπαγγελέως, νὰ ἀποφαίνωνται ἐαυτὰς ἀναρμοδίας, καί, τοῦτο μὴ γενομένου, οἱ νομάρχαι αἴρουν τὴν σύγκρουσιν ταύτην Π. Ν. 25.

1) τὰ δικαστήρια 2) παρέλκει 3) παρέλκει τὸ ταύτην.

Ν. Δὲν ὑπάρχει περίπτωση ἀρσεως συγκρούσεως, ὅταν δὲ δικαστὴς συντάξῃ μόνον ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος τὴν πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίαν ἀλλὰ δὲν ἐπελήφθῃ τῆς ἐκδικάσεως τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἀπὸ τῶν ἀποφάσεων 4 καὶ 5 ἀπαιτούμενων πρὸς ὑπαρξίν συγκρούσεως καθηκόντων νὰ ἐκδικηθῇ τὸ δικαστήριον τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀναγνώρισθαι σιωπηρῶς ὡς ἔρητον ἐπ' αὐτοῦ ἀρμοδιότητά του. Α. Π. 426 τοῦ 77.

5. Ἡ σύγκρουσις εἶναι καταφατική ἢ ἀποφατική, καθ' ἑκάστην ἀμφότεραι αἱ ἀρχαὶ ἀποφαίνονται ἐαυτὰς ἀρμοδίας ἢ ἀναρμοδίας.

6. Ἡ ἄρσις τῆς συγκρούσεως συνίσταται εἰς τὴν ἐγγράφως διακηρύξιν τοῦ νομάρχου, ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκκρουμένη ὑπόθεσις δὲν ἀνήκει εἰς αὐτό, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀναδελφῇ ἢ ἀπόσπασις.

Ν. Ὅριστικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐφετερίου δικασθείσης τῆς ὑποθέσεως, παρὰ ζήτηται ἡ ἄρσις, ἡ διακηρύξις τοῦ Νομάρχου εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἐκγενομένη, Α. Π. 300 τοῦ 86.

7. Ἡ παρὰ τοῦ νομάρχου ἀρθείσα σύγκρουσις κοινοποιεῖται εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις 1) εἰσαγγελέα, καὶ παρὰ αὐτοῦ γνωστοποιεῖται εἰς τὸ δικαστήριον.

1) παρέλκει

8. Ἀποτέλεσμα τῆς προσηκόντως γνωστοποιηθείσης ἄρσεως τῆς συγκρούσεως εἶναι, ὅτι τὰ τε δικαστήρια καὶ αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἀπέχουν πάσης ἀποφάσεως, μέχρις ὅτου διευκρινισθῇ τὸ περὶ τούτου ζήτημα. Π. Ν. 476. 477. 479.

9. Περὶ τῆς ἀρθείσης καταφατικῆς ἢ ἀποφατικῆς συγκρούσεως ἀποφασίζει πάντοτε, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τῇ ποινικῇ ἐκνομίᾳ (ἄρθρ. 476) 2) ἐρισθέντων, τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας. — Ἐὰν τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας κρίνῃ βάσιμον τὴν ἀρθείσαν σύγκρουσιν, καταργεῖται ἡ ἀναρμοδία ἀπόφασις.

ἡ δίκη παραπέμπεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν διοικητικὴν ἢ δικαστικὴν ἀρχήν. (1)

2) ὡς 477, 2.

Ν. Διὰ τὸν τανὺν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἀρσιν τῆς συγκρούσεως κατὰ τὸ 101 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ἀκολουθεῖται ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 30—33 τῆς Πολ. Δικον. διαγραφομένη διαδικασία. Α. Π. 202 τοῦ 47. — Οἱ διάδικοι δὲν κλητεύονται εἰς τὴν περὶ ἄρσεως τῆς συγκρούσεως δίκην. Δὲν κωλύονται ὅμως νὰ παρεμβῶσι κατὰ τὸ 89 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 284 καὶ 285 τοῦ 36. Ἀλλ' ὡς μὴ διάδικοι ἀναγκαῖοι δὲν δικαιούνται νὰ λάβωσι δικαστικὰ ἔξοδα. Α. Π. 284 καὶ 285 τοῦ 36.

Γ'. Σχέσις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ δικαστήρια.

10. Πότε αἱ πολιτικαὶ ἀγωγαὶ δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ὡρίσθη ἤδη ἐν τῇ ποινικῇ δικονομίᾳ. — Συνήθως ἡ πολιτικὴ διαδικασία ἀναβάλλεται μέχρι τοῦ τέλους τῆς ποινικῆς. Ποιν. 6 ε. Πολ. 455, 463, 4. 588, ε. 808, 832. (Γαλλ. Ποιν. Δικ. 3).

Ν. Τὸ δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἢ κατ' αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος· μὴ ἐμφανισθέντος δ' αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ ποδάρῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, δυναμένου νὰ εἰσαγάγῃ αὐτὴν ἀπολύτως ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων· ἀδιάφορον δὲ ἐν ἡ πολιτικῇ ἀγωγῇ ἐπεδικάσθη διὰ τῆς ἐρήμην τοῦ κατηγορουμένου ἐκδόσεως, ἀλλὰ περ' αὐτοῦ δι' ἀνακοπῆς προσβληθείσης ποινικῆς ἀποφάσεως, ἃς κατὰ τὸν ὅρισμόν τῶν ἄρθρων 339 καὶ 403 τῆς ποιν. δικον. διὰ τῆς γενομένης ἀνακοπῆς καθισταμένης βλοσυρῶς ἀκύρου τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως. Α. Π. 177 τοῦ 66. — Ἡ ἐξ ἀξιοποιῶν πράξεων, τιμωρουμένων κατ' ὀγκλήσιν, ἀγωγὴ εἰσάγεται εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον καὶ δικάζεται ὑπ' αὐτοῦ, μὴ γενομένης ἐγκλήσεως. Α. Π. 146 τοῦ 66 ("18ε καὶ ἄρθρ. 686). — Διὰ τῆς ἐκδόσεως βουλευμάτων πύοντος προσωρινῶς τὴν παραιτέρω καταδίωξιν παραινεῖται ἡ ἀρτικείμενη ποινικὴ διαδικασία (Ποιν. Δικον. ἄρθρ. 253) καὶ ἐκλείπει κατ' ἀκολουθίαν τὸ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου κώλυμα. Α. Π. 32 τοῦ 63.

11. Μόνον ὅταν ἡ πολιτικὴ δίκη περιέχῃ προδικαστικὸν ζήτημα, ἀφορῶν τὴν ποινικὴν διαδικασίαν 1), ἀποφαί-

(1) Συντ. τοῦ 1864 ἄρθρον 101 « Διὰ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑποθέτου ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, περὶ ὧν δικάζονται ὡς κατεπίγουσαι· αἱ ἄρσεις συγκρούσεως δικάζονται περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Οὐδὲν δικαστήριον, οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑποθέτου νὰ ὑπάρξῃσιν ἄνευ εἰδικοῦ νόμου. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως εἰδικῶν νόμων ἰσχύουσιν οἱ ὑφιστάμενοι περὶ διοικητικῆς δικαιοδοσίας. » "18ε καὶ ψήφισμα ε'. τῆς ἐν Ἀθήναις Δ'. Ἐθν. Συνελεύσεως ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 4 Πολ. Δικ.

νούνται κατ' εξαίρεσιν πρώτα τὰ πολιτικὰ δικαστήρια περί τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ποιν. 8.

1) τῆς ποινικῆς διαδικασίας,

Ν. Οὕτως τῆς μοιχείας παραδόσεως τῆς περί τὸν γάμον πίστιως, ἢ ἐν εἰς ἢ μὴ νόμιμου καὶ ἰσχυροῦ γάμου μεταξὺ τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ μαρτυρίᾳ καὶ τοῦ κατηγοροῦντος μὴνυτοῦ ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς δίκης λυθησόμενον πρότερον ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Α. Π. 58. Ὅθεν δόκιμος κατηγορούμενός τις ἐπὶ μοιχείᾳ προτείνει δι' ἐκείνης τῆς αἰτίας, ὅτι προὔπηρχεν ἄλλος νόμιμος γάμος μεταξὺ τῆς κατηγορουμένης καὶ ἄλλου συζύγου ζῶντος ἐτι, καὶ ἐτι περί τῆς ἀκυρώσεως τοῦ δευτέρου γάμου ἡδη ἀγωγή, τὰ ποινικὰ δικαστήρια πρέπει νὰ παραπέμπωσι τὸ προδικαστικὸν τοῦτο ζήτημα εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Ἀποφάσεις ποινικὰς τοῦ 41, ὑπ' τοῦ 1840, 7 τοῦ 47. Δύναται ὅμως τὸ ποινικὸν δικαστήριον εἰς ἐξέτασιν αὐτῆς ἢ περί ἀναβολῆς ἐνστάσεως στηρίζεται πράγματι εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν ἢ προτάσσειται ψευδῶς ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τῆς παρεμπόδιστος τοῦ προέδρου τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, κατὰ τὴν ἀπόφ. ποιν. Α. Π. 47 τοῦ 47. Οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου ἐξαίρει τῆς ἀρμοδιότητος τῶν ποινικῶν δικαστηρίων τὰ παρεμπιπτόντως ἐγείρομενα ἐνώπιον αὐτῶν ζητήματα. τὰ εἰς ἐλεγκτικὸν συνδριον ὑπαγόμενα. ὅθεν δύναται νὰ καταδιωχθῇ ποινικῶς ὁ πάλαιος δημόσιος ἐπὶ ὑπεξαίρεσει ἢ ἰδιοποιήσει χρημάτων, κατὰ τὴν ἀπόφ. ποιν. Α. Π. 61 τοῦ 43, 97 τοῦ 47, 7 τοῦ 51, 114 τοῦ 53, καὶ 117 τοῦ 57, 31 τοῦ 59. — Τὰ ποινικὰ δικαστήρια δύναται νὰ λαμβάνωσι τῆς ἐξετάσεως καὶ τοῦ περί κατοχῆς καὶ κυριότητος ἀναρροῦντος ζήτηματος, ἐτι δὲ καὶ παντὸς ἄλλου ζητήματος τοῦ ἀστικού δικαίου καὶ τοῦ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ γάμου, (ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν περί ἀκυρώσεως γάμου λόγων). Α. Π. 135 τοῦ 46, 2, 14 καὶ 23 τοῦ 47, 79 τοῦ 49, 31 τοῦ 53, 32 τοῦ 59, 7 καὶ 96 τοῦ 67, 7 καὶ 11 τοῦ 69. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀρμοδιότητι δίκη ἦναι ἐκκρεμῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. τὸ ποινικὸν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος. Ἀποφάσεις ποινικὰς τοῦ 1 τοῦ 49, 86 τοῦ 52. Ἐν γένει δὲ ζήτημα τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἐπὶ τῇ ἐκτέλει μὲν οὐσώδως στοιχείον τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον πολιτικοῦ δικαστηρίου ἢ, περί οὗ δὲν ὑπάρχει ῥητὴ ἐν τῷ νόμῳ ἀποφάσεις, δικάζεται παρεμπιπτόντως ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου Α. Π. 101 ποιν. 70 καὶ 111 τοῦ 49. — Ἡ πρὸ τῆς δριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως, κατ' ἣν ἐξητάσθησαν μάρτυρες, μὴνυσι κατ' αὐτῶν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἐπιτίθενται ἐπὶ τὴν ἀπόφ. ποιν. Α. Π. 189 τοῦ 64.

12. Ἀποφασισθέντος ἅπασι τοῦ προκαταρκτικοῦ 1) ἐκ τῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλεονεξῆς ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικόν, εἴτε ποινικόν, νὰ ἐπιτιμῇ τὴν ἀνάκρισιν 2) τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ποιν. 8.

1) προδικαστικοῦ 2) ἐξετάσιν.

Ν. Ζ. Τῆς μοιχείας οὕτω προκαταρκτικὸν ζήτημα τοῦ περὶ διαζυγίου δίκης, δικασθεῖσης ἄπασθ' ὁριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἀρμεδίου δικαστηρίου, εἶν δυνατόν νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκ νέου ἐξέτασις αὐτῆς τὸ ἐπιληφθὲν τῆς περὶ διαζυγίου δίκης δικαστηρίου, τῆς καταδικαστικῆς ἐπὶ μοιχείᾳ αποφάσεως ἀποτέλεσμα δεδικασμένον ἐν τῇ περὶ διαζυγίου δίκῃ. Α. Π. 364 τοῦ 40, 188 τοῦ 67. — Ὁμοίως ἐναγομένου τινὸς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ ἀποζημιώσεως προερχομένης ἐξ ἀξιοποίνου πράξεως, ἐπ' ἣ καταδικάσθῃ εἰς ποινὴν, εἶν δυνατόν τοῦτο νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τῆς ἐξέτασις τοῦ πραγματικοῦ ζητήματος ἂν ἰσχύῃ τὸ ἀδίκημα, ἀλλ' ὁφείλει νὰ θεωρησθῇ τοῦτο δεδικασμένον. Α. Π. 214 τοῦ 61, 291 τοῦ 64. Ὅταν καὶ ἐναγομένου τινὸς ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ὡς αὐτοῦτοῦ ἐμπρησμοῦ, θεωρεῖται ὁριστικῶς δεδικασμένον ὑπὸ τοῦ ποιν. δικαστηρίου τὸ ζήτημα τῆς αὐτοῦτοῦ, ὡς ἀποτελοῦν προδικαστικὸν ζήτημα τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 770 τοῦ 49. Ἐπίσης κηρυχθέντος τινὸς ἀθώου ἐπὶ τῷ λόγῳ, εἶν δὲν ὑπάρχει ἡ ἀξιοποίνος πράξις, δὲν χωρεῖ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 30 καὶ 31 τοῦ 43, 334 τοῦ 52. δύναται ὅμως νὰ ἀσχυθῇ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή, ἂν ἡ ἀθώωσις ἀπηγγέλλῃ, ἕνεκα τῆς ἡλλείψεως ἀποφωτιστῶν ἀποδείξεων ἢ τῆς ἐλλείψεως τῶν στοιχείων τῆς εγκληματικότητος ἢ ἀλλοῦ τινὸς νομίμου λόγου. Α. Π. 30 καὶ 31 τοῦ 45. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Α. Π. 137 τοῦ 74, 249 τοῦ 81 ἀποφθναμένων τῶν ἐνόρκων περὶ τῆς μὴ ἐνασχῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἀδύλον ἂν διότι θεωρήσαν αὐτὴν ἀθώον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῇ πράξεως ἢ ἕνεκεν ἄλλων λόγων, φέρ' εἰπεῖν λόγων ἐξαλειφόντων τὸ ἀξιοποίνον, παραγραφῆς καλ. δὲν εἶναι ἀντιτίθετον νέας εἰστάσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ ζήτημα ἂν ἐτελέσθῃ ἢ οὐ τὸ ἀδίκημα καὶ ἐτετελέσθῃ ἢ οὐ ὅπ' αὐτοῦ. Σπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς πρὸς ἀποζημίωσιν. Ὁμοίως κατὰ τὴν ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 930 τοῦ 50 ὁσῶτις ὑπάρχει ἀναμφιλέτως ταύτης τοῦ ἀποφασισθέντος προδικαστικοῦ ζητήματος εἶν δυνατόν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁσῶτις τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀποφαίνεται ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ἀθωωτικῶς, ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐμπεριέχει ἐν αὐτῷ πολλὰ ζητήματα, ὡς ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων, τῶν πρὸς ἀπαρτισμὸν ἀπαιτεῖται κατὰ γενικὸν κανὼνα ἥθικόν καὶ ὀλικὸν στοιχεῖον ἐν ταύτῳ, ὁσῶτις δηλονότι ἡ ἀθωωτικὴ ἐτυμηγορία δὲν λύει ἀπλῶς καὶ καθαρῶς τὸ ζήτημα εἰν ἐτετελέσθῃ ἢ πράξις καὶ ὅπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποφαίνεται εἰς δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος, εἶν δυνατόν νὰ θεωρηθῇ μόνον ἡ μὴ τέλεσις τῆς πράξεως ὅπ' αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἡ ἡλλείψις τῶν κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ποιν. νόμου ἀπαιτούμενων στοιχείων ἐγκληματικότητος, εἶν δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς τελευτικῶς ἀποφασισθὲν τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα. Κατὰ δὲ τὴν 184 τοῦ 54 τοῦ Α. Π., κατὰ ἀποφθναμένων τῶν ἐνόρκων, εἶν ὁ κατηγορηθεὶς ἐπὶ ἐνδριωποτικῇ εἶν εἶναι ἔνοχος, δύναται ὁ παθὼν νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως. Α. Π. 184 τοῦ 54. διότι κατὰ τὸ ἀρθ. 12 τῆς Ποιν. δίκης, ἡ ἀπλῶς ἀθωωτικὴ ἀπόφασις τοῦ ποιν. δικαστηρίου δὲν κωλύει τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτησέων, μὴ ἀποτελούσα δεδικασμένον διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. Α. Π. 184 τοῦ 54, 135 τοῦ 65. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 317 τοῦ 53 κηρυχθέντων τὴν κατηγορουμένον ἀθώον τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορίας, δύναται τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ μετὰ τοῦτο τὸ ζήτημα τῆς γενιοῦς τῆς ἐγγράφου

ὡς μὴ λυθὲν ὑπὸ τοῦ ποιν. δικαστηρίου. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Α. Π. 192 τοῦ 68, 28 τοῦ 49, ποινικὴ ἀπόφασις ἀθροῦσα τὸν ἐπὶ χρεωκοπίᾳ κατηγορούμενον ἀποτελεῖ ἀέφρονα δεδικασμένον καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν δίωξιν, καὶ ὅσον ῥητῶς κατὰ τὰ ἄρθρα 387, 388, 394 καὶ 393 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου τὰ ποινικὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται περὶ τῶν ἐκ τῶν βιβλίων πρὸ κυπρίνων τεκμηρίων χρεωκοπίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 28 τοῦ 59 Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις πλημμελειοδικῶν μὴ θεωρήσασα ὡς πτωχεύσαντα τὸν κατηγορούμενον καὶ ἀπαλλάξασα αὐτὸν τῆς ἐπὶ χρεωκοπίᾳ κατηγορίας δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἔχει ὁ νόμος προδικαστικὸν ζήτημα τὸ ζήτημα τῆς κολασίμου πράξεως αὐτῶ καὶ αὐτῶ. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 133 τοῦ 59 τὸ 42 ἄρθρον τῆς Π. Δικον. ἐννοεῖ ὡς προδικαστικὸν ζήτημα γεγονός ἀνεξάρτητον καὶ χωρὶς τὸν τῆς κυρίας δίτης, ἔχον εἰς αὐτὴν ἐπιρροήν, ὡς εἶναι τὸ ζήτημα τῆς πλαστογραφίας, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, διὰν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, καὶ τὸ περὶ ἐκείνου γάμου τινός, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀνακριθῇ ὅπτι τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ 359 ἄρθρου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὅταν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου· ἀλλ' ὅταν τὸ γεγονός ἦναι ἡ βία τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, οἷον κλοπῆς, φόβος, τραῦμα κτλ. καὶ ἂν τὸ ποινικὸν δικαστήριον διὰ πλοιδήποτε λόγον ἀθώωσῃ τὸν κατηγορούμενον ἐπὶ ταισὶν πράξεσι, ὁ παλὼν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἰδιωτικὴν αὐτοῦ ἀπαίτησιν ἐπὶ τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ. Ὅθεν ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου τῶν Ἑσπέρων, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ τραύματι, ἅτε εὐρεθέντων ἐν καταστάσει ἀμύνης, δὲν κωλύει τὸν παθόντα νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσιν του, τὴν στηριζομένην εἰς αὐτὸ τὸ γεγονός τῶν τραυμάτων. Α. Π. 133 τοῦ 59. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Α. Π. 200 τοῦ 52, 152 τοῦ 54, 35 καὶ 234 τοῦ 57, 321 καὶ 384 τοῦ 65, 468 τοῦ 66, 212 τοῦ 67 καὶ ἐνίκα ἄλλας τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν δὲν ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸν κατηγορούμενον πράξεως, οὐδὲ θεωρεῖται ἡθικῶς ἂν αὕτη ἔλαβεν ἢ δὲν ἔλαβε χώραν, ἀλλ' ἀξιοτάξι μόνον ἂν τὸ γεγονός περιέχῃ αξιόποινον πρᾶξιν, ἂν δὲν ὑπάρχῃσι λόγοι ἀναιρουντες τὴν ποινὴν καὶ ἂν ἐπὶ τῇ βίᾳ τῆς ὕλης. Ἢν ἡ προανακρίσις ἀνεῖ δημοσίαν συζητήσεως καὶ ἀνθρώπων μαρτυριῶν συνθέσεις, δύναται νὰ γίνῃ εἰσαγωγή εἰς δίκαν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου. Ὅθεν τὸ βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, τελεσίδικον καταστάν, ἀπαλλάττει μὲν διὰ παντός τῆς ποινικῆς καταδιώξεως τὸν εἰς ἀνάκρισιν ὑποβληθέντα κατηγορούμενον, ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἀποδοθείσαν αὐτῷ πρᾶξιν ἀριστικὴν τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου ἀπόφασιν, ἀφ' οὗ τὸ ποινικὸν δικαστήριον οὐδέποτε ἐπαλήθευ καὶ ἀπεφάσισε· τοιαύτην δὲ καὶ μόνον ἀποφασὶν ποινικοῦ δικαστηρίου ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 42 τῆς Πολιτικῆς Δικονομικῆς ἵνα μὴ δυσγηθῇ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ νέαν περὶ τοῦ αὐτοῦ ζήτηματος ἐξέτασιν. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις ὡςᾶντως Α. Π. 152 τοῦ 54, 384 τοῦ 57, 133 τοῦ 59 βούλευμα ἀποφηνάμενον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τινός ὡς εὐρεθέντος ἐν καταστάσει ἀμύνης φέρεται μὲν χαρακτηριστικῶς ἀπαιτήσεως ζήτημα. ὅν πάντῃ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῆς ποινικῆς πράξεως, ὡς μὴ ὑπαρχούσης ταυτότητος περὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς πολιτικῆς καὶ ποιν.

καὶ δίκης. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. 24 τοῦ 73, 116 τοῦ 87 βούλευμα ἀποφασι-
σάντων δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία ἐπὶ πλαστογραφίᾳ πρακτικῶν
καθίστηται ἀπαράδεκτον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πᾶσαν κατὰ
τῶν αὐτῶν πρακτικῶν ἑνστάσιν πλαστότητος. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις Δ. Π.
299 τοῦ 82, 317 τοῦ 83, 133 τοῦ 83 ἂν τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἰθὺς
τὸν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορούμενον, δὲν ἔπεται καὶ ὅτι τὸ ἔγγραφον εἶναι
γνήσιον, ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀποφαινομένου ἀπλῶς ὅτι δὲν εἶναι ἔνοχος ὁ
κατηγορούμενος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅτι δὲν ἐπλαστογραφήσῃ τὸ ἔγγραφον. (Ση-
μειώσαντες δὲ πᾶσιν τῶν ἀποφάσεων ἀναλυτικώτεροι εἶναι αἱ ὑπ' ἀριθ. 723
τοῦ 60 καὶ 1118 τοῦ 60 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών, εἰς ὧν κατὰ
τὴν πρῶτην « ἐκ τοῦ ἄρθρου 12 τῆς Πολ. Δίκης, προκύπτει ὅτι ἡ ποι-
νικὴ ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν,
ἂν καὶ ἐπ' ὅσον αὕτη ἀρεῖσθαι εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστήριον ἀποφα-
σισθέντα γεγονότα » ἡ δ' ἀντίρρησης ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰ κυ-
ρίως προδικαστικὰ ζητήματα καὶ οὐχὶ ἐν γένει εἰς πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ ποιν.
δικαστηρίου ἀποφασισθέντα, εἰς ᾧ ἤθελε βασιζεσθαι ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ, παραι-
τεῖται διάκρισιν καὶ ὑπὸ τῆς γραμματικῆς καὶ ὑπὸ τῆς λογικῆς ἐννοίας τοῦ
ἄρθρου τούτου ἀποκρουστέον καὶ τῶ ὄντι τὸ ἄρθρον τοῦτο, περιλαμβάνει-
μενον τελευταῖον ἐν τῇ κεφαλῇ « σχέσις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ
δικαστήρια » μετὰ τὸ ἄρθρ. 10, καὶ ὁ συνήθως ἡ πολιτικὴ δίκη ἀναδύ-
εται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς, καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον 11, καὶ ὁ δόκιμος ἡ
πολιτικὴ δίκη περιέχει ζήτημὰ τι τῆς ποινικῆς, ἀποφαίνονται κατ' ἐξέρεσιν
πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, δὲν εἶναι ἡ ὁ κοινὸς αὐτῶν προσδιορισμός,
καὶ εἰλεγεν ὁ νομοθέτης « ἐν ἀμφότεραις ταῖς ἐν τοῖς προηγούμενοις ἄρθροις
ἀναφερόμεναις περιπτώσεσι ». Ἄλλως ἐν ᾧ περὶ κυρίως προδικαστικῶν ζη-
τημάτων τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀνέφερε μόνον ἐν τῇ
πρ. 11 καὶ περὶ κυρίως προδικαστικῶν ζητημάτων τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ
ποινικοῦ δικαστηρίου οὐδένα λόγον ἐποιήσατο ἐν τῷ ἄρθρ. 10, δὲν ὑπῆρχαν
ἀναγκὴ νὰ μεταχειρισθῇ ἔκφρασιν γενικὴν δικαστήριον εἴτε πολιτικῶν
εἴτε ποινικῶν, ἀλλ' ἤθελε περιορισθῇ εἰς μόνον τὰ ποινικὰ ἐκείνων
τῶν ἀποφασισθέντων προδικαστικῶν ζητημάτων, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν
τῷ ἄρθρ. 11. Ἐπειτα τίνος ἔνεκα ἡ περὶ πλαστογραφίας λ. γ. ἀπόφασις
τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου νὰ ποτελῇ δεδικασμένον εἰς τὴν πολιτικὴν δίκην,
καὶ ἤθελεν ἀναφυῇ παρεμπιπτόντως τὸ περὶ πλαστογραφίας ζήτημα καὶ ἤθελε
παραπομπῇ εἰς τὸ ποιν. δικαστήριον καὶ νὰ μὴ ἀποτελῇ, δοκίμιον τὸ ποιν.
δικαστήριον ἐπελάθετο αὐτοτελῶς καὶ οὐχὶ κατὰ παραπομπήν; εἰν ἀντί-
κειται δ' εἰς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην τὸ ἄρθρον 12 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας,
τὸ ὃ ἀλλόθως ἔννοια εἶναι ὅτι ὁ πᾶσι, οὐ μόνον καταδικασθέντος ἀλλὰ καὶ
ἀποφασισθέντος τοῦ κατηγορουμένου, δύναται νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ
τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀπειτήσεων, καὶ τοῦτο διότι, δοκίμιον ὁ κατηγορούμενος
ἦλθεν ἀθώωσθαι δι' ἑλλείψιν ἀποκρυσσῶν ἀποδείξεων ἢ διότι ἡ πράξις δὲν
ἦν τὰ στοιχεῖα τοῦ καταλογισμοῦ, τὰ γεγονότα, εἰς ᾧ ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ
βασιζεται, δὲν εἶναι προσπορευομένα καὶ δύναται νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ
πολιτικοῦ δικαστηρίου, ἄλλως δ' ἐν τῷ ἄρθρ. τούτῳ βροσ « ἡ καταδικαστικὴ
ἀπόφασις κτλ. » ἤθελεν εἶναι καθαρὸς πλεονασμός, διότι ἤτο περιττὸν νὰ εἴπῃ
ὁ νομοθέτης, εἰ, καταδικασθέντος τοῦ κατηγορουμένου, τουτέστιν ἀποφαι-
σθέντος ὅτι συνέδρασαν τὰ γεγονότα, εἰς ὧν παράγεται τὸ πρὸς ἀποζημίωσιν

δικαίωμα, δὲν καλύπτεται ὁ παθὼν νὰ κινήσῃ πολιτικὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸν. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν οὐδέποτε ἀποτελοῦσιν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων κατὰ δικαστικὴν ἢ ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ ζητημάτων παρεμπιπτόντων τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, ἅτινα ἐθεώρησεν ὁ νομοθέτης ὡς δυνάμενα νὰ λυθῶσιν ἀποφασιστικῶς δι' ἀγωγῆς καὶ πολιτικῆς ἀντιδικίας, ὅποια τὸ κύρος τοῦ προσβαλλομένου ἐπὶ κατηγορίᾳ ἔνεκα διχαμίας ἢ μοιχείας). ἡ κυριότης ἀκινήτου (προσβαλλομένη ἐπὶ κατηγορίᾳ ἔνεκα πθορᾶς ἢ καταστροφῆς ἰδιοκτησίας), ἡ κατάστασις προσώπου (προσβαλλομένη ἐπὶ κατηγορίᾳ προσβολῆς οἰκογενειακῆς τάξεως), ἡ ὑπαρξίς ἀγγράφου συναλλάγματος (προσβαλλομένη ἐπὶ προτεινομένη ἐπὶ κατηγορίᾳ ἔνεκα ὑπεξήρσεως καταβήκης, ψευδορκίας κτλ.), ὡν (οἰοῦν ἀνατρεπτικῶν ἐνστάσεων ὡς ἐπὶ ἐπιτυχίᾳ καταργεῖ καὶ καταστρέφει τὴν ποινικὴν διαδικασίαν) εἰς δὲ δ' ἐγγειρομένων ἐν τῇ πολιτικῇ διαδικασίᾳ ζητημάτων παρεμπιπτόντων τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ἃ ὁ νομοθέτης ἐθεώρησε λυτέα δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου, ὅποιον τὸ περὶ πλαστότητας τοῦ ἀγγράφου, εἰς δὲ ἡ ἀγωγή οὐκ ἐπιτελεῖται, οὐ ἡ ἐπιτυχία (οἰοῦν ἀποτελοῦντες ἀνατρεπτικὴν ἐνστάσιν) καταργεῖται τὴν πολιτικὴν δίκην, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 12 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ εἰδικῶς ἀρμοδίου δικαστηρίου λύσις τῶν τοιούτων ζητημάτων εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ διὰ τὸ ἕτερον. Ὅθεν τὸ ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ ζήτημα εἰ ἔπρεξεν ὁ κατηγορούμενος τὸ ἀδικήμα δὲν εἶναι προκαταρκτικὸν καὶ τῆς πολιτικῆς δίκης, οὐδὲ προδικασμένη διὰ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἢ πολιτικῆς ἀγωγῆς, ὑπόκειται δὲ ἡ πολιτικὴ δίκη κατὰ τὰλλα εἰς τοὺς ἀποδείξεως κανόνας τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Κατὰ ταῦτα τοῦ μὲν 12 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἡ δυνάμις εἶναι περιορισμένη ὡς μερική, 12 δὲ καὶ επικρατεσιτέρα ἢ τοῦ ἀρθροῦ 12 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. — Σημειώ- τειν προτέτι ὅτι κατὰ τὴν ἀπὸ τινων ἐτῶν επικρατοῦσαν παρ' ἡμῶν πρακτικὴ τῶν δικαστηρίων γνώμην, (ἣν διδάσκει καὶ Warβάκ, τὸ 12 τῆς Πολ. Δικον. ἀπαγορεύει τὴν ὑπὸ τινος τῶν δυο δικαστηρίων (ποινικοῦ πολιτικοῦ) ἐξέτασιν τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος (ἦτοι τοῦ ζητήματος ἐπὶ τοῦ τῆς λύσεως ἤρτηται ἡ λύσις ἀμφότερων τῶν δικῶν, δηλονότι προέχοντος ζητήματος τῆς τε ποινικῆς καὶ τῆς ἀστικῆς ἀγωγῆς). Ὁσάκις ζήτημα τοῦτο ἐλύθη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἀρα περὶ τοῦ ἐκείνου ἀναφερομένου προκαταρκτικοῦ ζητήματος πρέπει νὰ ἀποφαίνηται ὅτι προκαταρκτικὸν (ποινικὸς ἢ πολιτικὸς) καὶ τότε δεσμεύει τὸ ἕτερον δικαστήριον, ὡς λυθέντος τοῦ ἐν τῷ πολιτικοῦ δικαστηρίου καταφατικῶς τοῦ ζητήματος ἀκυρότητας τοῦ γάμου (ἢ χρησιμεύει ὡς προκαταρκτικὸν ζήτημα διὰ περὶ διχαμίας δημοσίαν ἀγωγὴν), γενήσεται αὕτη δεκτὴ ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου· ἀποβιβηθήσεται δὲ, λυθέντος αὐτοῦ τοῦ ἐν τῷ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀποφατικῶς. Κίσχυθεισης δυνάως ἀγωγῆς περὶ ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἐφ' ἣ ὑπέστη ζημίαν ὁ τραυματισθεὶς ἐκ τῶν τραυμάτων, ἐπειδὴ ὁ πολιτικὸς δικαστὴς δὲν ἔχει ἀρμοδίον νὰ λύσῃ τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα τῶν τραυμάτων, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ τραύματα, ἢ ἀποφάσῃ αὐτοῦ οὐδεμίαν εἶναι ἐπὶ τῇ ποινικῇ δίκῃ. Τούναντιον ἀν' εἰδικῶς πρότερον τὸ ποινικὸν δικαστήριον

τοῦ ζητήματος τῶν τραυμάτων, εἰσαγωγέως εἶτα εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς, τὸ τελευταῖον δικαστήριον δεσμεύεται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. Τὸ δὲ 12 ἄρθρον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δεῖξεν ὅτι ἡ ἀθωωτικὴ ἢ καταδικ. ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων νοεῖ ὅτι δὲν ἀποκλείει ἡ μὲν ἀθωωτικὴ ἀπόφασις αὐτήν, ὡς βέβαιον ἡ ἐπιδίωξις αὐτῇ ἐρείδεται εἰς βάσιν ἄλλοτριαν τῆς χρησιμεύσεως ὡς βάσειος τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ σάκκις ἑπαιτῆται ἡ ἀκυρότης τοῦ ἐγγράφου, ὅπερ εἶχε προσβληθῇ ὡς πλαστόν, μετὰ τὴν ἀθωώσιν τοῦ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ κατηγορηθέντος, ἐπίσης δὲ ἡ καταδικαστικὴ δὲν ἀποκλείει αὐτήν, δὲν ὑποτίθεται δηλ. παραιτηθεὶς ὁ παρὼν τὴν ἀπαιτήσιν αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πολ. δικαστηρίου διὰ τὴν μὴ εἰσαγωγὴν αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ ποιν. δικαστηρίου).

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΛΑΣΙΑΝ ΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὅριθοι.

Α'. Ὅτι δύο μόνοι βαθμοὶ δικαιοδοσίας.

13. Πρὸς ἀπόφασιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ὑπάρχουν δικαστήρια εἰρηνοδικῶν, πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν, καὶ ἐφετῶν, ἀλλὰ πάντοτε δύο μέγαν βαθμοὶ δικαιοδοσίας δι' ἑκάστην πολιτικὴν ἀγωγὴν — Δὲν συγχωρεῖται νὰ εἰσαχθῇ ὑπόθεσις τις εἰς δικαστήριον κρίνον κατ' ἔφεσιν, παραλειπομένου τοῦ ἀρμοδίου κατωτέρου δικαστηρίου. Ὅργ. 1. Πολ. 234, 239, ἐ. 490, 530, 740, ἐ.

Ν. Τοῦ δικαίωματος τῆς ἐφέσεως ὄντος προκίρητικὸν (facultatif) κατὰ τὴν περὶ δικαιοδοσίας γενικὸν κανόνα τοῦ δικαίου, δύνανται εἰ διαδικοί νὰ παραιτηθῶσιν αὐτοῦ καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς δίκης καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, ὡς καὶ μετὰ τὴν πρωτοδικὸν ἀπόφασιν. Α. Π. 100 τοῦ 37.—Ἐκ τοῦ άρθρου 13 (συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 835, 619, 138, 160, 580, 747 καὶ 776) προκύπτει ὅτι οὐδεμία αὐτοτελὴς καὶ κυρία αἴτησις μὴ γενομένη ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου δύναται νὰ γίνῃ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου. Α. Π. 87 τοῦ 49, 22 τοῦ 52 κτλ. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἀνταγωγὴ Α. Π. 47 τοῦ 78, 74 τοῦ 73, 87 τοῦ 49. (*Ἴδε καὶ ἄρθ. 747).—Καθιερούμενος τοῦ νόμου ὡς κανὼν γενικὸν τὴν ἀρχὴν τῶν δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας, ἑπεται ὅτι ὑπάγονται εἰς ἔφεσιν πᾶσαι αἱ ἐν πρώτῳ βαθμῷ ἐκδικηθέντες ἀποφάσεις, ὡς αἰετὶ εἰδικὸς νόμος δὲν ἀπχορεῖται αὐτὸ φητός. Α. Π. 247 τοῦ 38.

Ἡ παραδίσις τῆς β' § τοῦ 13 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικον. ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως ὡς ὑπέρβασις καθήκοντων καὶ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πάντα στάσιν τῆς δίκης, ὡς δημοσίαι τάξεις. Α. Π. 23 τοῦ 33, 4 τοῦ 54, 28 τοῦ 73. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 744).

Β'. Ὅτι οὐδαὶς ἀφαιρετέος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν.

14. Οὐδαὶς δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ. — Ὅθεν ἄνευ συναινέσεως τῶν διαδίκων δὲν συνίσταται εἰδικὴ δικαστήριον πρὸς ἀπόφασιν δίκης τινός· καὶ ὁ ἀρμόδιος δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς ἄλλον δικαστὴν (1). Πολ. 106. ε. Ἑμπ. 51. (Γαλλ. Πολ. Δικον. 7).

Γ'. Αἰτήσεις καὶ παραγγελίαι.

15. Μόνον πρὸς ἐκτέλεσιν ἰδιαιτέρων 1) δικαστικῶν πράξεων, καὶ ἰδίως πρὸς χωροψίαν, πρὸς ἐξετάσιν μαρτύρων, πρὸς ὀρκισιν, καὶ ἄλλας ὁμοίας πράξεις ἀνατίθεται ἡ πρᾶξις 2). καθ' ὅς περιπτώσεις ὁ παρὼν νόμος τὸ συγχωρεῖ ῥητῶς, εἰς ἄλλα μὲν ἰσόβαθμα δικαστήρια δι' αἰτήσεως, εἰς ὑποδεέστερα δὲ διὰ παραγγελίας. — Τοιαῦται αἰτήσεις καὶ παραγγελίαι πρέπει νὰ ἐκτελῶνται τάχιστα. Πολ. 309, 377, 382, 425. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1035, 255).

1) Ἡ ἐπιχείρησις κατὰ μέρος 2) χωροψίας, ἐξετάσεως μαρτύρων, ὀρκίσεως, καὶ ἄλλων ὁμοίων πράξεων, δύναται νὰ ἀνατεθῇ.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 13 καὶ 291 καὶ ἐπ. τῆς πολ. δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀναθέσῃ τὸ δικάζον δικαστήριον εἰς ἄλλο τὸν διορισμὴν πραγματοποιημένων, ἐκτὸς ἐάν οἱ διάδικοι συναινέσωσιν εἰς τοῦτο, ἀναθέτοντες ῥητῶς εἰς τὸ δικαστήριον ὡς τρίτον τὴν ἐκλογὴν τῶν πραγματοποιημένων, «διότι οὗτοι καὶ ἐξωδίκως δύναται νὰ συμφωνήσωσι περὶ ἐνός μόνου πραγματοποιήματος. Α. Π. 146 τοῦ 73. — Τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγομένης προφανῶς εἰς ὑποθέσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαίου, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τι δικαστήριον ν' ἀναθεσθῇ εἰς ἄλλο δικαστήριον τὸ καθήκον τῆς ὀρκοληψίας δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, μέλλοντος νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Α. Π. 31 τοῦ 82. (Ἴδε καὶ ἄρθρ. 284).

(1) Συντ. ἄρθρ. 8. «Οὐδαὶς ἀφαιρεῖται ἄκων τοῦ παρὰ τοῦ νόμου ὡς σημειοῦ εἰς αὐτὸν δικαστοῦ.» Συντ. ἄρθρ. 91. «Δικαστικά Ἐπιτροπὰς καὶ ἑκτακτα δικαστήρια, ὑπ' οἰονδήποτε ὄνομα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συστήθωσι.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δικαιοδοσία

Α'. Γενική δικαιοδοσία.

16. Ἡ πολιτικὴ ἀγωγή δίδεται συνήθως εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς τοῦ ὁποῖου τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται ὁ ἀναγόμενος. — Πᾶς ἡμεδαπὸς ὑπάγεται λόγῳ γενικῆς ἢ προσωπικῆς δικαιοδοσίας εἰς τὸ δικαστήριον 1) τῆς μονίμου κατοικίας, τὴν ὁποίαν εἶχε καθ' ὃν καιρὸν ἐγένεν ἡ ἀγωγή, ἢ, ἐὰν δὲν εἶχεν ἀποκτήσει ἀκόμη κάμνιαν 2) κατοικίαν, εἰς τὸ δικαστήριον τῆς διαμονῆς του. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 2,59).

1) Ἡ γενικὴ ἢ προσωπικὴ δικαιοδοσία παντὸς ἡμεδαποῦ εἶναι εἰς τὸ δικαστήριον 2) τοιαύτην

17. Λόγῳ γενικῆς δικαιοδοσίας ὑπάγονται: — 1. οἱ παρὰ ξέναις αὐλαῖς διωρισμένοι πρέσβεις, ἢ ἄλλοι διπλωματικὸν χαρακτήρα ἔχοντες πληρεξούσιοι τῆς Ἑλλάδος, (1) καὶ οἱ παρ' αὐτοῖς διπλωματικοὶ ὑπάλληλοι 1), ὡσαύτως καὶ οἱ πρέσβεις, ὅπου οὗτοι ἀπολαύουσι τῆς ἐτεροδικίας, εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου, ἐνθα κατῴκειν πρὸ τῆς ἀποστολῆς των, καὶ τοῦτο, μέχρις ὅτου ἀποκτήσυν ἄλλην κατοικίαν· ἐὰν δὲ πρὸ τῆς ἀποστολῆς των δὲν εἶχον κατοικίαν, εἰς τὸ δικαστήριον τῆς πρωτεύουσας τοῦ Κράτους. — 2. τὸ δημόσιον, εἰς τὰ δικαστήρια τῆς πρωτεύουσας τοῦ Κράτους. — 3. αἱ κοινότητες καὶ τὰ σωματεῖα, εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουν τὰ καταστήματα 2) αὐτῶν. — 4. αἱ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι, εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου, ἐνθα εἶναι αὐταὶ καθιδρυμένα. (2) — 5. πρὸ τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας θλαί:

(1) Οὐ μόνον οἱ πρεσβευταὶ, ἀλλὰ καὶ τὸ προσωπικὸν ἐλόκληρον τῆς πρεσβείας (ὑπάλληλοι παρὰ τῇ πρεσβείᾳ, μέλη τῆς εὐκογενείας τοῦ πρεσβευτοῦ, εὐκοδοσκαλοὶ, συνοικοῦντες ἱατροί, μάγειροι κτλ.) ἀπολαύουσι τῆς ἐτεροδικίας, κατὰ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα, πλὴν ἐὰν ὡσιν ἡμεδαποί, ἔχοντες δηλονότι τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν. (Διὰ μακρῶν πραγματευόμεθα περὶ τῆς ἐτεροδικίας τῶν πρεσβευτῶν ἐν τῇ Ὁδηγῇ τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων § 158 σελ. 365 καὶ ἐπ.).

(2) Ὁμοῦς ἐν τούτοις τὰ γαλλικὰ δικαστήρια (ὅθεν καὶ τὰ ἑλληνικὰ) παρεβίβαντο εἰ, ἐὰν ὡρισμένον ὑποκατάστημα συνῆψε νομικὴν τινα σχέσιν μετὰ τρίτου, εἴ ἢ ἐπύλασεν ἀπαίτησις κατὰ τῆς ἐταιρίας, δύναται ἡ σχετικὴ ἀγωγή νὰ εἰσέλθῃ ἀρμοδίως εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ αἱτῆται τὸ ὑποκατάστημα.

αἱ μεταξὺ κληρονόμων διαφοραί, ἢ αἱ ἀγωγαὶ τρίτων, αἱ ἀρρῶσαι ἀπαιτήσεις τινὰς κατὰ τοῦ διαθέτου 3), εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου ἔκκειται ἡ κληρονομία.—Εἰς τὸν αὐτὸν κανὼν ὑπάγονται καὶ αἱ ἀγωγαί, αἱ περὶ κληρονομικῶν δικαιωμάτων περὶ κληροδοσιῶν ἢ ἐν γένει περὶ ἐκτελέσεως τῶν παρὰ τοῦ ἀποθανόντος διατεθειμένων, ἢ περὶ τῆς διακατοχῆς μήπω παραδοθείσης κληρονομίας. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 59 § 5).

1) τὸ παρ' αὐτοῖς ὑπηρετοῦν προσωπικὸν τῆς πρεσβείας 2) ὑπάρχει ἡ διεύθυνσις 3) κληρονομούμενου,

N. Δόγφ γενικῆς δικαιοδικίας τὸ δημόσιον ὑπάγεται εἰς τὰ δικαστήρια τῶν Ἀθηνῶν. Ὅθεν ἀρμοδίαι εἶναι τὰ δικαστήρια ταῦτα, καὶ ὁμοίως καταδικασθέντες τις ὑπὸ Οἴκον. Ἐφόρου πρὸς ἀπότισιν χρέους, ἐπιζητεῖ δι' ἀνακοπῆς τὴν ἀναστολὴν τῆς καταδιώξεως, πλὴν ἐὰν προέκυψεν ἡ διαφορὰ ἐκ τῆς κατασχέσεως πράγματος ἢ τῆς ἐκτελέσεως προσωπικῆς κρατήσεως. Α. Π. 169 τοῦ 63. Δύναται δὲ τὸ δημόσιον νὰ ἐναχθῇ εἰς οἰονδήποτε τῶν ἐκτὸς νοδικείων τῆς πρωτεύουσας, μὴδ' αὖτως σκοπούμενης τῆς τοποθεσίας τοῦ καταστήματος τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν. Α. Π. 138 τοῦ 64. — Καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρίας ἀρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐταιρικῶν διαφορῶν εἶσι τὰ δικαστήρια τοῦ τόπου, ἐνθα ἦσαν αὐταὶ καθιδρυμένα. Α. Π. 197 τοῦ 50. Contra ἀπορ. ἐφ. Ναυπλίας 423 τοῦ 49 (Ὁμοδοεῖ αὐτῇ καὶ Οἴκον μίθης).

18. Τὴν γενικὴν δικαιοδοσίαν τρίτου τινὸς παρακολουθεῖται ὡς ἐφεξῆς.—1. αἱ σύζυγοι, τὴν τοῦ συζύγου τῶν καὶ μετὰ τὴν διζεύξιν αὐτῶν.—2. αἱ χῆραι, ἐνὸς δὲν μεταβάλλουν τὴν κατάστασιν τῆς χηρείας τῶν, τὴν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῶν.—3. τὰ νόμιμα 1) καὶ τὰ τούτοις ὅμοια τέκνα, ἐνὸς δὲν ἀποκτηθῶσιν ἰδιαιτέραν δικαιοδοσίαν, τὴν τοῦ πατρὸς τῶν καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.—4. νόθα τέκνα, τὴν τῆς μητρὸς τῶν.—Ἐὰν δὲ μεταβάλλουν αἱ σύζυγοι 2), αἱ χῆραι, ἢ τὰ τέκνα τὴν κατοικίαν τῶν, καθίσταται ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας. Ἀστ. Ν. 94. Δημοτ. Ν. 9. (Γαλλ. Ἀστ. Κώδ. 108).

1) γνήσια 2) αἱ διεξευγμέναι σύζυγοι

B'. Ἐξαίρεσεις.

19. Τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ἑξαίρουσιν—1. δίκαι ἀφορῶσαι τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς ὡς ὑπαγόμεναι εἰς τοὺς ἐμποροδικὰς τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγο-

μένου. — 2. διαφοραὶ περὶ διαχειρίσεως διεξαγομένης κατὰ παραγγελίαν δικαστηρίου τινός· αὗται, καθὼς καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν προερχόμεναι λογιστικά δίκαι, ὑπάρχοντες εἰς τὴν ἀρμολογίαν τοῦ παραγγέλλοντος δικαστηρίου. — 3. ἀνταγωγαί, ἐὰν αὗται ᾖσι δεχταὶ καὶ εἰσῆχθησαν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, γίνονται παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, ὅπου εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ ἀγωγή, καὶ τότε προσέτι, ὅταν ὁ ἐνάγων παραιτῇ ταύτην. — 4. αἱ κατὰ τὴν κατέχουσιν πράγματός τινος, καὶ 1) κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν προσωπικῆς κράτησεως ἐγερθεῖσαι διαφοραὶ ἀποφασίζονται παρὰ τοῦ δικαστηρίου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν εὐρίσκεται τὸ κατασχετὸν ἢ 2) κατασχεθὲν πρᾶγμα, ἢ ἐξετελέσθη, ἢ πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ προσωπικὴ κράτησις. — 5. τὸ δικαστήριον εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐξετελέσθη ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἢ ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν ἀπαιτήσεώς τινος ἐπιχειρηθεῖσα 3) κατάσχσεις ὁποιοῦδήποτε πράγματος, ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς τότε μόνον, ὅταν διετάχῃ προσωπικὴ κράτησις ἢ κατάσχσεις 4) — α'. κατὰ φυλάδος ὀφειλέτου, μὴ ἔχοντος μόνιμον κατοικίαν, ἢ — β'. κατ' ἄλλοδαποῦ, ὅστις ἐφυλακίσθη, ἢ τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα κατασχέθησαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ 5). — Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, τὸ δικαστήριον, γινόμενης αἰτήσεως, ἀποφαινεται τὴν εἰς τὴν συνήθη δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου παραπομπὴν τῆς δίκης 6). Πολ. 23. 564. 871. 873. 919. 925. 932. 1017. 1041 ε. 1048. (Οἱ ἀρ. 2 καὶ 3 ἐκ Βαυάρ. Σχ. 10, c § 11 d — δ' ἀρ. 4 ἐκ Γαλλ. Πολ. Δικ. 553, 567).

1) ἢ 2) παρέλκουν 3) γενομένη 4) ὅταν ἡ προσωπικὴ κράτησις ἢ ἡ κατάσχσεις διετάχῃ 5) κατ' ἄλλοδαπῶν, οἵτινες δύναται νὰ φυλακισθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἢ ὧν τὰ πράγματα δύναται νὰ κατασχεθῶσιν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, 6) τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως.

Ν. Ὡς αἱ τὰ κατώτερα δικαστήρια, καί περ ἀναρμόδια ὄντα λόγῳ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ ἄρθρον 19 ἀρ. 1 καὶ 23 τῆς Πολ. Δικον., ἐπιλαμβάνονται τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς κληρονομήσαντες αὐτοὺς, ἢ ἀποφασίζουσιν αὐτῶν εἶναι ἀντικείμενα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 808 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 123 τοῦ 37, 234 τοῦ 63, 9 τοῦ 68, 33 τοῦ 70. (τῆς καὶ ἁρθ. 808). — (c) ἀρ. 4 τοῦ ἁρθ. 19 ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰς ἐριδας,

αίτινες αναφύονται ἐπὶ τῇ κατασχέσει πραγμάτων τινος ἢ τῆς ἐκτέλεσεως προσωπικῆς κρατήσεως εἴτε ὡς μέσου ἀναγκαστικοῦ εἴτε ὡς μέσου συντηρητικοῦ περιστρέφονται εἰς τὴν κατὰ τοὺς τύπους νομιμότητα τῶν πράξεων τούτων ἢ εἰς ἄλλας αἰτήσεις, ἀσχετοὺς πρὸς τὴν ἀπαίτησιν. Ἡ ἐν ἐννεργείᾳ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ἢ τὸ συντηρητικὸν μέτρον. Α. Π. 38 τοῦ 68.—Ἡ περὶ κυρίως κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης ἀγωγή πάλιν πέμπεται, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ συγάδος, ἀρεϊλῆτου ἢ περὶ ἀλλοδαποῦ, εἰς τὸ τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου δικαστήριον καὶ γενομένης αἰτήσεως, εἴτε εἶναι εἴτε δὲν εἶναι τελεσιδικίως δεδικασμένη ἢ κυρίως ἀπαίτησις. Α. Π. 38 τοῦ 68, 464 τοῦ 63.—Ἐκ τοῦ συντάγματος τοῦ ἀρθ. 28 πρὸς τὸ ἐδ. 5 τοῦ ἀρθ. 49 προκύπτει ὅτι νομίμως λαμβάνονται τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια τῆς ἐκδικάσεως διαφοράς μεταξὺ ἀλλοδαπῶν, ὅσας ἐπεχειρήθη συντηρητικὸν μέτρον, ὅποτε ἀπαραιτήτως ταῦτα οὐ μόνον περὶ τῶν ἐγχειρομένων κατὰ τοῦ συντηρητικοῦ μέτρου ἀναζητήσεων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς κυρίως μεταξὺ τῶν ἀλλοδαπῶν ἀπαίτησεως τῶν. Α. Π. 89 τοῦ 93.

20. Πραγματικαὶ ἀγωγαὶ ἀφορῶσαι ἀκίνητα κτήματα, ὡς πάλιν ὡς ἀγωγαὶ μικταὶ ἀπευθυνόμεναι: 1) κατὰ παντὸς ἐκ τῆς ἐκτέλεσεως κατόχου, καθὼς καὶ αἱ περὶ τῆς διακατοχῆς τοιούτων ἀκινήτων μένων, δίδονται εἰς τὸ δικαστήριον, ἐντὸς τῆς περιφέρειᾶς, ἐποικοῦ καίτοι τὸ ἀκίνητον κτῆμα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 59, § 2,

1) καὶ αἱ ἀπευθυνόμεναι

21. Δίκαι, αἱ ἐποῖαι ἔχουν πρὸς ἀλλήλους τοιαύτην συνάφειαν, ὥστε δὲν ἤμπορουν νὰ χωρισθεὺν χωρὶς ἐπιβλαβεῶς διαταραχῆς εἰς τὴν διαδικασίαν ἢ τὴν ἀπόφασιν τῆς υποθέσεως, καθὼς καὶ 1) ὅλαι αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ ἀφορῶσαι διαδικαστικὴν, παροδικὴν, ἢ παρεμπύπτον τι ζήτημα, εἰσάγονται εἰς τὸ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον.—Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων τεύτον ὑπάγονται ἰδίως ὅλαι αἱ παρεμπύπτουσαι ἀγωγαὶ καὶ αἱ περὶ ἀσφαλείας 2), ὡσαύτως καὶ ὅλαι αἱ διαφορᾶς αἱ περὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Ὁργ. 209. 218. 240. Πολ. 90. 214. 229. 403. 472. 481. 553. 618. Ν. ὑποθ. 78. (1875) Πολ. Δικ. 59 § 3, 171, 181, 60 Βαραρ. Σχ. τοῦ 1831 §

1) παρέλκει ὁ καὶ 2) περὶ ἐγγυήσεως

Ν. Οἱδηδήποτε ὑποθέσει ἔχουσαι συνάφειαν τινα καὶ ὑπαγόμεναι ἐν αὐτῷ εἶδος τῆς διαδικασίας δύνανται νὰ συζητηθῶσι συγχρόνως, ὡς εἴρηκεν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ κατασχόντος κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικαίου, τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχθέντων. Α. Π. 112 τοῦ 60.—Σημειωτέον ὅτι

τα αποφάσεις 78 καὶ 188 τοῦ 92 δικαιούται τὸ δικαστήριον τῆς κυρίας δι-
κῆς τὸ δικάζον προσωπικὴν ἀγωγὴν, νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ παρεμπύπτον ζή-
τημα τῆς κυριότητος ἀκινήτου, καθ' ὅσον αὐτὸ ἐπιδρά εἰς τὴν περὶ τῆς εκ-
κελευστικῆς ἀπόφασιν. — Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 21 § 2 καταδύλλεται ὅτι τὸ κατὰ
τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον δικάζει καὶ τὰς περὶ δικαστικῶν δα-
πανῶν διαφορὰς. Α. Π. 162 τοῦ 85. Ὅθεν πᾶσα παρεμπύπτουσα αἴτησις
περὶ ἐπιδικάσεως δικ. δαπανῶν (εἴτε διότι τὸ δικάσαν τὴν κυρίαν δίκην δι-
καστήριον παρέλιπον ἐκ παραδρομῆς νὰ ἐπιδικάσῃ αὐτάς, εἴτε διότι αἱ διά-
δικαι δὲν ἐκoinοποίησαν ἀλλήλοις κατάλογον αὐτῶν) εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκα-
σιν ἐνώπιον τοῦ τὴν κυρίαν δίκην δικάσαντος δικαστηρίου, καὶ, ὁσάκις μὲν
παρέλιπε τὸ δικαστήριον τὴν ἐπιδικασιν αὐτῶν, ὡς αἴτησις ἐπαναλήψεως
τῆς διαδικασίας, ὁσάκις δὲ παρέλιπον οἱ διάδικοι νὰ ζητήσωσι νομίμως αὐ-
τάς, ὡς κυρία αἴτησις. Α. Π. 163 τοῦ 85. Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀρθρ. 8 τοῦ
νόμου ΧΜΖ' περὶ Ἀρείου Πάγου, δρίζον ὅτι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δευτέ-
ρου τμήματος ὑπάγεται καὶ πᾶσα ἄλλη ὑπόθεσις μὴ ὑπαχθεῖσα εἰς τὸ πρῶ-
τον, καὶ προδήλως ὑπόθεσιν κυρίαν καὶ οὐχὶ αἰτησιν περὶ δαπανῶν, ἃς πα-
ρέλιπε τὸ πρῶτον νὰ ἐπιδικάσῃ. Α. Π. 163 τοῦ 85.

Γ'. Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος.

92. Ὁ ἐνάγων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ — 1. ἢ τὸ κατὰ
τὸ ἀρθρον 18 ἀρμόδιον δικαστήριον, ἢ τὸ δικαστήριον τῆς κατοι-
κίας 1) τέκνων, τὰ ὅποια εἶναι ἀπομεμακρυσμένα τῆς πατρι-
κῆς τῶν οὐκίας ὡς μαθητεύοντες, τεχνῖται, χειροτέχναι, στρα-
τιῶται ἢ ὑπηρεταί. — 2. ἐὰν πρόκηται νὰ ἐναγῶσιν ἐνεκα
μίας καὶ τῆς αὐτῆς αἰτήσεως πολλοὶ ὑφειλέται, ὑπαγόμενοι
ἕκαστος εἰς διάφορον δικαιοδοσίαν, — ἐν τῶν διαφόρων τούτων
δικαστηρίων. — 3. κατὰ ξένας ὑποθέσεις, διεξαγομένας κατὰ
παραγγελίαν ἢ ἄνευ παραγγελίας, καὶ κατὰ τὰς ἐντεῦθεν προερ-
χόμενας λογιστικὰς δίκας, ἐὰν αἱ τριαῦται διαχειρίσεις δὲν
ἐπετέλῃθησαν κατὰ παραγγελίαν δικαστηρίου τινός, — ἥτοι τὴν
γενικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου, ἢ τὸ δικαστήριον, ἐντὸς
τῆς περιφέρειας τοῦ ὁποίου διαχειρίζεται ἢ ὑπέθεσις — 4. εἰς
δίκας τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐκ τινος συμβολαίου προελλούσας καὶ
τινόμενας ἐνεκα μὴ ἐκτελέσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ πρὸς ἐκτέ-
λειαν, ἢ πρὸς ἀκύρωσιν ἢ κατάργησιν τοῦ συμβολαίου 2),
ἥτοι τὴν γενικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου, ἢ τὸ δικαστή-
ριον τοῦ τόπου, ἔνθα κατὰ τὴν ῥητὴν συννομολογίαν τῶν διαδί-
κων ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ συμβόλαιον. — 5. εἰς προσωπι-
κὰς 3) ἀγωγὰς, προερχομένας ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, ἐὰν αὐταὶ
ἀφαιρῶσι πλεόνον εἰς τὴν περιφέρειαν διαφόρων δικαστηρίων κεί-
μενα ἀκίνητα κτήματα, καὶ ἀπευθύνονται κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀν-

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

θρόνῳ, — ἐν τῶν διαφόρων τούτων δικαστηρίων. — 6. εἰς ἰδιω-
 τικὰς ἀπαιτήσεις, προσερχόμενας ἔκ τινος κολασίμου πράξεως,
 καὶ ἐὰν αὗται δὲν προβάλλωνται ἐνώπιον ποινικῆς δικαστη-
 ρίου, — ἥτοι τὴν γενικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου, ἢ τὸ δι-
 καστήριον τοῦ τόπου, ἐνθα ἐτελέσθη ἡ πράξις. — 7. εἰς δικὰς
 ἀφορώσας τὴν ἐμπορίαν ἢ τὰς συναλλαγματικὰς, — τὸ ἐμπορι-
 κὸν δικαστήριον ἥτοι τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ἢ τοῦ
 τόπου τοῦ συμβολαίου ἢ τῆς πληρωμῆς. Πολ. 19. (Γαλλ. Πολ.
 Δικον. 59 § 2 καὶ 9, 527, 420. ὡς πρὸς τοὺς ἀρ. 4 καὶ 7 καὶ
 Βαυαρ. Σχ. § 11).

1) διαμονῆς 2) συναλλάγματος 3) πραγματικῆς

N. Ἡ ἀγωγή περὶ πληρωμῆς φόρου δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ εἶδος
 δικαίων ὅπου κεῖται τὸ κτῆμα. ἀλλ' εἰς τὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου
 φορολογουμένου καὶ ὅσον εἰ καὶ κατὰ τὸν περὶ φορολογικῶν νόμον ὁρεῖται ὡς
 φορολογούμενος νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον τοῦ ἐν ᾧ τόπου κεῖται τὸ φορολογουμέ-
 νον κτῆμα, δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι πρέπει καὶ νὰ εἰσέλθῃ περὶ τοῦ
 τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοῦ τοῦ τόπου κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος
 (16 ἀρθρ.), ἀφ' οὗ ὁ εἰρημένος νόμος δὲν καθιεροῖ τοιαύτην ἐξαιρέσιν. ὁρῶν
 μόνον τὸν τόπον τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου. Δ. Π. 78 τοῦ 61. — Ἐν ᾧ τόπου
 συντάσσεται τὸ περὶ συνάψεως συμβάσεως ἐγγράφον καὶ προσδιορίζεται ἡ ἐκ-
 τέλεσις αὐτοῦ, ἐκεῖ καὶ εἰσάγεται ἀμφοδίως ἡ ἀγωγή. Δ. Π. 79 τοῦ 40. ἀλλ'
 ἀπαιτεῖται ῥητὴ ἐν τῇ συναλλάγματι μνηστὶς τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ
 ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἂν εἴ ἦναι ἀφ' αὐτοῦ ὁρισμένος ὁ τῆς ἐκτελέ-
 σεως τόπος ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας τοῦ πράγματος κατὰ τὴν Δ. Π. 197 τοῦ
 77. Κατὰ τὴν Δ. Π. 272 τοῦ 64 τὸ ἀρθρον 22 ἀρ. 7 δὲν ἀπαιτεῖται ῥητὴ περὶ
 τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς συνομολόγησιν. Δ. Π. 272 τοῦ 64. — Ἐπὶ ἐμπορι-
 κῶν ὑποθέσεων ἀμφοδίον εἶναι καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς
 κατὰ τὸ 22 ἀρθρον ἀριθ. 7. ἡ δὲ λέξις πληρωμῆς δὲν ἐννοεῖ τὴν ἐκτέλεσιν
 τοῦ συναλλάγματος μόνον ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς παραδόσεως τοῦ ἐμπορευ-
 ματος, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς καταβολῆς τοῦ τιμημάτος, διότι ἡ
 ἐκτέλεσις ἀφορᾷ εἰς τὰς ἐκτερεύσας παροχάς, αἵτινες ἐννοοῦνται ὑπὸ τὸν τι-
 νικὸν ὅρον τῆς πληρωμῆς καὶ ὅπου ἐγένετο ἡ πληρωμῆς, δύναται νὰ δικα-
 σθῶσιν ἔλαί αἱ σχετικαὶ πρὸς αὐτὴν ἀμφισβητήσεις. Ἀπόφ. Ἐφετερίου Ἀθηνῶν
 16, 811 τοῦ 89.

Ἡ ἀγωγή ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐκκαθάρσιν τῶν λογαριασμῶν ἐμπορικῆς ἐται-
 ρίας ὑπάγεται εἰς τὸ δικαστήριον ἢ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εἶχε συναχθῆ ἡ ἐται-
 ρικὴ ἐκτέλεσις τῆς σύμβασεως ἢ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου.
 Δ. Π. 197 τοῦ 80.

Δ'. Τεκμήριον 1).

28. Μεταξὺ πολλῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἀρθρον ἐπιστῶ-
 ἀμφοδίον δικαστηρίων προτιμᾶται ἐκεῖνο, παρὰ τοῦ ὅπου

ἐνάγων ἔφερε 2) τὴν δίκην εἰς τὸ πινάκιον. — Ἐὰν ἡ αὐτὴ δίκη κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐνεγράφῃ εἰς τὸ πινάκιον 3), καὶ ἂν δὲν βύναται οἱ διάδικοι νὰ συμφωνήσωσι φιλικῶς περὶ τῆς ἀρμοδιότητος ἐνδὲς τῶν δικαστηρίων τούτων, ἀποφασίζει ἕκαστον αὐτῶν περὶ τῆς ἀρμοδιότητός του· ἐὰν ἕκαστον τῶν δικαστηρίων τούτων ἀποφαίνεται ἑαυτὸ ἀρμόδιον ἢ ἀναρμόδιον, γίνεται ἡ περὶ κανονισμοῦ τῶν δικαστηρίων αἵτησις. Ποιν. 31. Πολ. 20 §. 575.

1) Προτεραιότης. 2) πρῶτον 3) δύο δικαστηρίων

Ε'. Παράτασις 1).

24. Ὅστις, κατὰ τὰ 2) ἐν τοῖς ἄρθροις 16—23 ὁρισμένα, πᾶσι εἰς ἀναρμόδιον δικαστήριον, δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου. — Τοῦτου γενομένου, τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρμοδιότητος· πολυμελὲς δὲ ἐν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀκούσῃ τὸν εἰσαγγελέα. — Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος, χωρὶς νὰ προτείνῃ πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως τὴν ἀναρμόδιότητα, ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μὴ ἀρμόδιον δικαστήριον 3), τὸ δικαστήριον τοῦτο καθίσταται ἀρμόδιον διὰ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται ὑπόθεσις ἀφορώσα τὴν ἐμπορίαν ἢ τὰς συναλλαγματικές. Πολ. 25. 39. 491. 529, 3. 582. 588. 738. 545. 553, 1. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 108, 169, 83 § 3. Βαυαρ. Σχ. § 13, 14).

1) παρέκτασις 2) παρὰ τὰ 3) ἀπήντησεν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου

Ν. Τοῦ 24 ἄρθρου τῆς πολ. δικον. ἀποχερῶσαν πρὸς παρέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας παραδεχομένου ὡς πρὸς μὲν τὸν ἐνάγοντα τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀναρμόδιου δικαστοῦ τῆς ἀγωγῆς ἐνάσκησιν, ὡς πρὸς δὲ τὸν ἐναγόμενον τὴν πρὸ τῆς ἀπάντησεως εἰς τὴν ἀγωγὴν παραλείψιν τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως, ἵπεται ὅτι ἀπλῶς ἡ σιωπὴ τοῦ ἐναγομένου ἀποχερῶσα εἶναι εἰς ἐκτέλεσιν τῆς τοῦ ἐναγομένου παραιτήσεως ἀπὸ τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως, οὐδαμῶς προσάπαιτουμένης τῆς τοῦ δικαστοῦ συναινέσεως ἢ ἄλλου τινὸς πανηγυρικοῦ τύπου. Α. Π. 179 τοῦ 69, 36 τοῦ 77. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀφ' ὧν 24 καὶ 25 προκύπτει, ὅτι ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου δὲν δύναται νὰ παρεκταθῇ μόνον δοτικῶς ταῦτα εἶναι ἀναρμόδια ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. δηλονότι ἐπὶ δικητικῶν ὑποθέσεων. Διὰ πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν δύναται νὰ παρεκταθῇ. Α. Π. 8 τοῦ 42, 380 τοῦ 52, 36 τοῦ 77, 125 τοῦ 37, 85 τοῦ 61. Ὅθεν τῆς τοποθεσίας ἡ ἀρμοδιότης

παρεκτείνεται. Α. Π. 179 τοῦ 69, 10 τοῦ 78. Ἡ ἀναρμοδιότης λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ ὅτι ὁ δὲν ἔχει τὴν δημοσίαν τάξιν, προτείνεται τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τοῦ Α. Π. 362 τοῦ 53, 350 τοῦ 52· ἀλλ' ἡ τοῦ 491 ἄρθρου, καθ' ὃ δὲν ἔχεται νὰ παρεταθῇ τοῦ εἰρηνοδικοῦ ἢ ἀρμοδιότης ἀνευ ἐκθέσεως, δὲν προτείνεται, ἀλλ' ἀπορῶσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 413 τοῦ 41. Πάντες οἱ εἶδους ὑποθέσεων καθίσταται ὁ εἰρηνοδικὴς ἀρμοδὸς διὰ παραστάσεως τοῦ ἀρμοδιότητος αὐτοῦ. Α. Π. 8 τοῦ 42, 380 τοῦ 52. Ἀλλ' ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ εἰρηνοδικοῦ δὲν καλύπτεται διὰ τῆς σιωπῆς τῶν διαδίκων· διό τότε μόνον καὶ κἄν περὶ ἀντικειμένων, μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, ὅταν οἱ διάδικοι παρεκτείνωσι τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, συντασσόμενη ἐκθέσεως. Α. Π. 91 τοῦ 52. (βλ. καὶ ἄρθρον 25).—Ἐπὶ τῶν ἐρετειῶν δὲν χωρεῖ ἡ παρεκτένσις τῆς δικαιοδοσίας, ἀντικειμένη εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τοιαύτη ὑπέρβασις καθηκόντων καὶ ὁ σφετερισμὸς τῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῇ ἐρετείᾳ δύναται νὰ παρεταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὴν Α. Π. 406 τοῦ 66.

Γ'. Βάσανος τῆς ἀρμοδιότητος.

25. Πάν τὸ δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀντιπροσέχοντος τῆς δίκης, κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 19 ἀριθ. 1, δὲν ἔχει ἀρμοδίον, ἢ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐμφανίσθῃ εἰς τὸ δικαστήριον. Τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀναρμοδιότητά του· ἐὰν δὲ ᾗται πολυμελές, ἀφοῦ ἀκούσῃ τὸ εἰσαγγελεῖα, καὶ παραπέμψει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον. Πολ. 24, 259, 512, 738, 808, 2. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 170, 424, 83 § 3).

Ν. Τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ εἰσῆλθον ὑπόθεσις τῆς ἀρχαιότητος τοῦ εἰρηνοδικοῦ, δέον νὰ χρησθῇ ἀναρμοδίον κατὰ τὸ ἄρθρον 25, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 254 τοῦ 64. Ἀλλ' ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου καὶ μὴ προτείναντος ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος κατὰ τὰ ἄρθρα 24 καὶ 25, συνδουλεύοντες πρὸς ἀλλήλους, τὸ πρωτοδικεῖον καθίσταται ἀρμοδίον διὰ τὴν ἐκτίσιν καὶ ἀπόφασιν τῆς δικαιοδοσίας καὶ σιωπηρῶς· ἡ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐκθέσεως ἀπόφασις τοῦ ἑαυτοῦ ἀναιρεῖται. Α. Π. 62 τοῦ 56, 314 τοῦ 65. (βλ. καὶ ἄρθρον 24).—Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 25 περὶ παρεκτείνσεως νοεῖ ἀπλῶς τὸν εἰρηνοδικὸν δικαστήριον ὑπόδειξιν πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, διότι ἄλλως ἐπὶ πομπῇ δὲν χωρεῖ. ἀφοῦ, γενομένης δεκτικῆς τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀρμοδιότητος, ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή ὡς ἀπαράδεκτος (ἄρθ. 137 Πολ. Δικ.) Α. Π. 89 τοῦ 89.

Ζ'. Δικαιοδοσία τῶν ἄλλοδικῶν.

26. Ὁ ἐκτείνων τῆς τακτικῆς δικαιοδοσίας ὅλοι οἱ ἄλλοι δικαί, εἰ ὅποιοι ἀπολαμβάνουν ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ εἰς τὰς ἐξουσίας ἀνήκον δικαίωμα. Πολ. 17, 1. (Γαλλ. Ἀστ. Κώδ. 15. Βαυαρ. Σχ. τοῦ 1831 § 2, 7 καὶ 11).

27. Ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ καταδιωχθῶν 1) παρ' ἄλλοδαπῶν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, 2) κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 19, 20 καὶ 22 ἀριθ. 3, 4, 5—7 ὥρισμένας περιπτώσεις, ἢ ὅταν συνθῇ καὶ τοῦ Κράτους κἀμινον ἐξαίρεσιν τινα, (1) ἢ ὁ ἐναγόμενος ὑπέβαλεν ἑαυτὸν ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς εἰς τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια.

1) ἐναγθῶσι 2) μένον

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 19 καὶ 27 προκύπτει, ὅτι, ἐνεργηθείσης ἐν Ἑλλάδι κατασχέσεως, ἀρμόδια καθίστανται τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια νὰ διατάξωσι περὶ τοῦ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, καίτοι ἄλλοδαπῶν ὄντων ἀρρεστωμένων διαδίκων. Α. Π. 189 τοῦ 47, 137 τοῦ 64, 155 τοῦ 91.—Ὁ ἄλλοδαπὸς δύναται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατὰ τὴν κατ' ἄλλοδαπὸν τὴν δὲ δικαστήριον, εἰς αὐτὴν περιφέρειαν τελεῖται ἢ κατὰσχέσις, δικάζει καὶ περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως. Α. Π. 109 τοῦ 47, 10 τοῦ 1861, 155 τοῦ 91. Ἀπόφ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 8461 τοῦ 61.

28. Ὁ ἄλλοδαπὸς δύναται νὰ καταδιωχθῇ 1) παρ' ἡμεδαπῶν ἐνώπιον παντὸς ἐλληνικοῦ δικαστηρίου, ἕνεκα πάσης υποχρεώσεως (2) συνεμλογηθείσης ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν ἡμεδαπὸν. — Ὡσαύτως δύναται ὁ ἡμεδαπὸς νὰ καταδιωχθῇ ἐνώπιον ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἕνεκα τοιούτων υποχρεώσεων, τὰς ὁποίας οὗτος συνεμλόγησεν ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ πρὸς ἡμεδαπὸν ἢ ἄλλοδαπὸν. (Γαλ. Ἀστ. Κώδ. 14, 15 Μαρσ. Σχ. § 2, 7, 11).

1) ἐναγθῇ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων.

Α'. Περιπτώσεις.

29. Ἐάν διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἡ ἀρμοδιότης διαφόρων μὴ

(1) Περὶ τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας συνθήκην ἀπὸ 4 Ὀκτ. 1837 ἀρθ. 11. «Ὁσον ἀφορᾷ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, τὰ αὐτὰ προνόμια, δικαιώματα καὶ ἀτελείαι, ὅποια καὶ οἱ ἰθαγενεῖς». Ὡσαύτως τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αὐστρίας ἀρθ. 9, ἔχον ὁμοίως.

(2) Καταδύτως εἰς τὰς λέξεις πάσης υποχρεώσεως περιλαμβάνονται οἱ μόνον αἱ ἐνοχικαὶ υποχρεώσεις, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη νομικὴ ἀνάγκη, ὅταν καὶ αἱ πραγματικαί. Ἀρα καὶ τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν δύναται ὁ ἡμεδαπὸς νὰ εἰσαγάγῃ κατ' ἄλλοδαπὸν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων.

ὑπαρξομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ἢ καὶ ἀμφιβαλλομένη ἢ ἀποφασισθευμένη, ὁ Ἄρειος πάγος, κατ' αἰτήσιν τινος τῶν δικαστῶν, κανονίζει καὶ προσδιορίζει αὐτήν. Π. 23, 463. 5, 806. Ποιν. 46. (Γαλλ. Π. Δικ. 363 § 3, 4).

Ν. Δὲν ὑπάρχει περίπτωση ἀρμοδιότητος, ὅταν τις τὸ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, εἰς ἃ δίκη τις εἰσέλθῃ, ἐκτελέσῃ ἀρμόδιον, τὸ δ' ἐστὶ ἀρμόδιον. Α. Π. 220 τοῦ 67. Ἐπεὶ δὲ μᾶλλον δὲν ὑπάρχει, ὅταν ἕτερον τῶν δικαστηρίων ἐδίκασεν ἤδη ὁριστικῶς. Α. Π. 252 τοῦ 39, 108 τοῦ 79. — Δὲν χωρεῖ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, ὅταν τὰ δικαστήρια ὑπαγομέναι ἀλλήλοις, ὡς λ. γ. τὸ πρωτοδικεῖον καὶ ἐφετεῖον, ἐπὶ τῇ τῷ πρωτοδικείου ἀπόφασιν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἐφετείου. Α. Π. 151 τοῦ 87. Ἀλλὰ χωρεῖ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος ἐὰν τὸ ἐπικρινόμενον ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀρμοδιότητος, εἰσαγγεῖας δ' αὐτῆς εἰς τὸ πρωτοδικεῖον καὶ δι' ἐφέσεως εἴτα εἰς τὸ ἐφετεῖον, ἀπορρίψῃ τοῦτο τὴν ἀγωγὴν ἀρμόδιως εἰσαγγείσαν εἰς τὸ ἐφετεῖον. Α. Π. 229 τοῦ 86. Ἐπίσης καὶ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, ἐὰν τὸ ποιν. δικαστήριον ἐξ ἐνὸς ἐπαλάσσει τὸ ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορίας, καὶ ἢν παρεμπιπτόντως προτείνεται ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἄκυρος, καὶ ἀνέβαλλε νάποφανθῇ ἄχρι οὗ τὸ περὶ τοῦ γάμου εἴρημα λυθῇ ὑπὸ τοῦ πολιτικῷ δικαστηρίῳ, ἐξ ἄλλου δὲ τὸ αὐτὸ δικαστήριον κατ' ἀκολουσίαν μεταγενεστέρως κλήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπιλαβόμενον τῆς αὐτῆς κατηγορίας καὶ θεωρήσαν ἑαυτὸ ἀρμόδιον νάποφανθῇ ἐπὶ τῇ προδικαστικῇ ζητήματι τοῦ κύρους τοῦ γάμου, ἀπέρριψε τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ διαδίκου περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης. Α. Π. 131 τοῦ 78. — Δὲν ἔστιν αἰτία νά ὑπάγῃ λόγος πρὸς κανονισμὸν ἀρμοδιότητος, ὅταν τις διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἔσσης προσαγωγῆς ἀπεφασίσθῃ τὸ περὶ ἀρμοδιότητος. Α. Π. 7 τοῦ 46. — Κανονισμὸς ἀρμοδιότητος χωρεῖ καὶ μεταξὺ δικαστηρίων καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἅτε καὶ τούτου ὑπαγομένου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 274 τοῦ 62.

Β'. Διαδικασία.

30. Ἡ περὶ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος αἰτήσεις ἔρχονται ἐγγράφως, ἐγγχειρίζεται εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐπισυνάπτεται εἰς αὐτήν ἢ ἀνήκουσα ἀπόδειξις ὅτι ἡ αὐτὴ δίκη εἶναι ἐκκρεμὴς εἰς διάφορα δικαστήρια. Ποιν. 47.

1) βεβαίως

31. Κατ' ἐκθεσιν, γενομένην παρὰ τινος τῶν ἀρειοπαγόνων ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, καὶ ἀκουθέντος τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως, ἐκδίδει ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐὰν κρίνῃ

περίπτωσιν ἄρμοδίαν πρὸς τοῦτο, τὴν ἄδειαν τῆς ἔνεκα τοῦ κανονισμοῦ κλητεύσεως, καὶ ἀναβάλλει συγχρόνως τὴν περαιτέρω διαδικασίαν παρὰ πᾶσι τοῖς ἐπιλαβόμενοις τῆς ὑποθέσεως δικαστηριοῖς. Ποιν. 47. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 364).

32. Ἡ περὶ παραδοχῆς ἀποφασίς κοινοποιεῖται παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀνυπερθέτως εἰς ὅλα τὰ ἐπιλαβόμενα τῆς ὑποθέσεως δικαστήρια διὰ τοῦ προέδρου αὐτῶν, καὶ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν εἰς τὸν ἀντιδικον, καὶ κλητεύεται συγχρόνως ὁ ἀντιδικὸς κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους καὶ τὰς συνήθεις προθεσμίας. Πολ. 34. 198. 195. 196. 540—542. 820. Ποιν. 48. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 365).

33. Ἐὰν τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐπιλαβόμενα δικαστήρια, καίτοι αἰδοποιηθέντα κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, δὲν ἀπέχῃσι τῆς περαιτέρω διαδικασίας, καταδικάζονται εἰς ὅλας τὰς ἐντεῦθεν προκύψασας ζημίας καὶ δαπάνας, καὶ ὑποβάλλονται προσέτι εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. Πολ. 66. Ὁργ. 293 ε. 302 ε. Ποιν. 49.

34. Ἐὰν ὁ ἔνεκα κανονισμοῦ τῆς ἄρμοδιότητος ἐνάγων παραμείνη τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 32 ὠρισμένην δεκαπενθήμερον 1) προθεσμίαν στερεῖται τοῦ δικαιώματος τούτου 2), τὸ δὲ δικαστήριον τοῦ ἐναγομένου καθίσταται αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ περαιτέρω ἀποφάσεως ἄρμοδion. Πολ. 273, 1. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 366).

1) δεκατετραήμερον 2) του.

35. Ἐὰν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, κλητευθέντες, ἐμφανισθῶσι, γίνεται ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις περὶ τῆς αἰτήσεως. Ἡ ἄρμοδιότης κανονίζεται δι' ἀποφάσεως, καὶ ὁ ἡττηθεὶς καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. — Ἐὰν ὁ ἐνάγων ἡττηθῇ, δύναται νὰ καταδικασθῇ συγχρόνως καὶ εἰς ἀποζημιώσιν. Πολ. 209 ε. 849—851. Ποιν. 50 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 367).

N. Μὴ καθιερούμενος τοῦ περὶ κανονισμοῦ τῆς ἄρμοδιότητος κεφαλαίου τῆς Πολ. Δικ. τὸ δικαίωμα τῆς εἰς ἀνακοπὴν προσφυγῆς τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος κατὰ τὴν περὶ κανονισμοῦ δίκην, ζητῶς δ' ἀπαγορευομένης τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν ἀποφ. τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς Ἀκυρωτικοῦ. ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ κανονισμοῦ ἀποτάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. 181 τοῦ 37.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἐξαιρέσεις 1) Δικαστῶν (1).

Α'. Λόγοι ἐξαιρέσεως.

36. Πᾶς πρόεδρος, δικαστής, πάρεδρος, εἰσαγγελεὺς, ἀντιεπιμετρεὺς, ἡ δικαστικὴ γραμματεὺς, δύναται νὰ ἐξαίρεσῃ τὸν ἑαυτοῦ, ἢ νὰ ἐξαίρεθῇ παρὰ τῶν διαδίκων· (2) — 1. ἂν ἔχῃ τικὸν συμφέρον ἑμμεσον ἢ ἄμεσον, εἰ καὶ πόρρωθεν 2)· — 2. ἂν ἦναι συγγενῆς κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν, κηδεστής, 3) συνδεδεμένος δι' υἱοθεσίαν· ἂν ἦναι συγγενῆς ἐκ πλαγίας μέχρι τετάρτου βαθμοῦ, ἢ ἐκ κηδεστίας μέχρι δευτέρου· ἂν ἦναι ἡδῆ ἢ ἡτέποτε σύζυγος 4) ἢ μνηστήρ· — 3. ἂν ἔχῃ πρὸς τινὰ τῶν διαδίκων ἰδιαιτέραν φιλίαν, οἰκιακὴν σχέσηιν 5), ἰδιαιτέρας ὑποχρεώσεις, σχέσιν 6) ἐξαρτήσεως, ἢ ἔχθραν· — 4. ἂν κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν παρεστῇ μέλλῃ νὰ παρασταθῇ ὡς μάρτυς ἢ ὡς πραγματογνώμων, ἢ πρὸς τοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν διορισμοῦ του συνετέλεσεν 7), ἢ ἔδωκε συμβουλὴν 8), ὡς σύμβουλος, συνήγορος, διαιτητής· — 5. ἂν ὑφ' ὁποιοδήποτε χαρακτῆρα διεξήγαγεν ἐξεπεραίωσε τὴν ὑπόθεσιν, ἐκ τῆς ὁποίας προήλθεν ἡ διαφορά, ἢ συνέταξε τὸ προσδλητέον ἔγγραφον, ἢ ἀπεφάνετο τὴν ἀπόφασιν καθ' ἧς ἐγένετο ἔφεσις· — 6. ἂν, διαρκούσης τῆς διαφοράς 9), διήγειρε καθ' ἑαυτοῦ τὴν τῆς προσωποληψίας ὑπόθεσιν, λαβὼν δῶρα, βραδύνας ἀθεμίτως, ἢ ἄλλο τι πράξας· Πον. 51. Πολ. 113. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 44, 47, 378 — 380).

1) τῶν κατὰ μέρος 2) εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς δίκης· 3) μετὰ τινος τῶν διαδίκων κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν συγγενῆς, κηδεστής ἢ 4) ἂν ἦναι σύζυγος εἰ καὶ διεξευγμένους 5) κοινωνίαν, ὅτι σχέσεις καθυκόντων ἢ 7) συνέπραξεν 8) μεταθετέον τό. ἢ ἔδωκε συμβουλὴν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου. 9) τῆς δίκης.

(1) Ὁρα καὶ Ν. 8 Ἰουλίου 1838 περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν ἢ ἐποικιοκράτων δικαστηρίων ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 49 Πολ. Δικ.

(2) Σημειωτέον ὅτι φιλονεικεῖται ἂν ὁ εἰσάγων πρόεδρος παρέμβαιεν ἐν τῇ δίκῃ νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαίρεσιν, διότι οὗτος δὲν εἶναι κυρίως διάδικος. ἂν ἔχει ἐπικουρικὸν μέρος εἰς τὴν δίκην. Ἡ Γαλλικὴ νομολογία παραδέχεται ἐπὶ σιωπηλῶν τοῦ κυρίου διαδίκου, δεῖλται ἐπὶ μᾶλλον νὰ τηρήσῃ σιγὴν προσθέτως παρεμβαίνων.

Ν. Ὁ δικαστής εἶναι ἐξαιρετικός μόνον, δοσῆς αὐτοῦ οὗτος ἔχει συμφέρον ἡμῶν ἢ ὑμῶν. οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἔχουσιν τοιοῦτο συμφέρον. Α. Π. 98 τοῦ 47. Ἐπομένως εἶναι ἐξαιρετικός δοσῆς εἶναι μέτοχος ἐπιταγῆς, ἐνεργημένης εἰς τὴν δίκην. Α. Π. 18 τοῦ 33. Contra 64, 68, καὶ 66 τοῦ 83, καὶ ὡς θωρηθῇ ἐξαιρετικός ὡς μέτοχος ἀνωμόμου ἐπιταγῆς ἀναγκάζον νὰ ἔλῃ ὅπως οὐκ ἔστιν λόγος ἀριθμῶν μετοχῶν. — Δὲν ἐξαιροῦνται ἡ δικασταὶ, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως προτείνωνται παρ' ἀνθρώπου, μὴ ὄντος συμφέρον. Α. Π. 173 τοῦ 38. — Κατὰ τὴν Α. Π. 30 τοῦ 36 διὰ τῆς λέξεως ἔρεε ὑπολλάται ὁ νόμος ἐρίδα διαρκῆ καὶ οὐχὶ ἀπλῶς φιλονεικίαν μετὰ τὴν δίκην καὶ ἔνεκα τῆς δίκης αὐτῆς συμβάσαν. Ὅθεν αἱ κατὰ τινος δικαστοῦ ἀπειλαί, δι' ἃς ὁ ἀπειλήσας κατεμνήθη, δὲν ἀποτελοῦσι λόγον ἐξαιρέσεως. ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 82 τοῦ 47 ὅταν ὁ δικαστής προτείνῃ, ὅτι θύμῃ ἑαυτὸν προσεδιημένον ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ὑπάρχει λόγος ἐξαιρέσεως ἔνεκα ἔριδος. — Τοῦ νόμου ἐξαιροῦντες τὸν δικαστὴν δοσῆς παρέν- τει, ὡς μάρτυς, ἔπεται ὅτι δὲν ἐξαιρεῖται δοσῆς ὁ πέραν μόνον ὡς μάρτυς ἐν συμβολαίῳ συνταχθέντι μετὰ τῶν διαδίκων. Α. Π. 30 τοῦ 36. — Ὁ νόμος ἐξαιροῦται συμβουλήν νομικὴν δεδομένην εἰς ἓνα τῶν διαφερομένων μετὰ ἀποφῆς γνώσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ ὁμοίαι, ὅτι προκατελιγμένος ὑπὸ τῆς γνώμης, ἣν ἀπαξ ἐξέφρασε, δὲν εἶναι δίκασται μετὰ τῆς προσήκουσας ἀμεροληψίας. οὐδὲ δὲ προτείνῃ φιλι- κῶς περὶ συμβιβασμοῦ. ἢ παροδικὴν τινα γνώμην. Α. Π. 98 τοῦ 37, 38 τοῦ 45, 126 τοῦ 37. — Ὅταν ζητῆται ἡ παραπομπὴ διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ δι- καστὴς δικασταὶ θέλουσι χρησιμεύσει ὡς μάρτυρας εἰς τὴν δίκην, τὸ δικασ- τηρεῖον τοῦ Ἀρείου Πάγου δύνανται νὰ ἀπορρίψῃ τοὺς λόγους τοὺτους τῆς ἐξαι- ρήσεως, ἀντιζητῶμενον ἐπὶ τῇ ἀπλῇ βεβαιώσει ὧν ζητεῖται ἡ ἐπίκρισις δικα- στωῦ, ἐπὶ περὶ ἧς πρόκειται δίκης οὐδὲν γνωρίζουσι. Α. Π. 13 τοῦ 42. — Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου δεόν νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξαιρετικοὶ οἱ δικασταὶ αἱ ἐλάσις μετέσχον τῆς ἐκδικάσεως τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὡς μέλη ἄλλου δικαστηρίου. Α. Π. 272 τοῦ 39, 13 τοῦ 45, 289 τοῦ 39. τοῦτο δὲ ἀναφέ- ρεται εὐ μόνον εἰς τοὺς δικαστάς ἀλλὰ καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς, ὡς φησὶς ἐν τῷ νόμῳ περιλαμβανομένους. Α. Π. 272 τοῦ 39, 118 τοῦ 69. Ἀλλὰ κατὰ τὸν 87 τοῦ 43 ἡ προσηγηθεὶς εἰσαγγελικὴ δικαστῶν ἀγέραις δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένην διεξαγωγὴν ἢ ἐκπεραίωσιν, δι' ἣν συγχω- ρεῖται ἡ ἐξαιρέσις. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 260 τοῦ 77 (καταδῆλως ἐσφαλμένην) ὡς ἐκδοῦς τὴν ἐφεσιδελγηθεῖσαν ἀπόφασιν δικαστῆς δὲν δύναται νὰ με- τασχῇ τῆς κατ' ἑρμῆσιν δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐκδοῦς τὴν ἀπόφασιν, κατ' ἣς ἐπὶ αὐτῇ ἀναιρέσεως. — Ἀλλ' ἂν, μὴ προταθείσῃ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν δικαστῶν, μετέσχον τῆς δίκης καὶ πάλιν, δὲν γεννᾶται λόγος ἀναιρέσεως. Α. Π. 37 τοῦ 88, 33 τοῦ 62. (Ἴδε καὶ ἀρθ. 807). Ἐπίσης δὲν γεννᾶται λόγος ἀναιρέσεως, ἂν γαμβρὸς ἐκ' ἀδελφῆ τοῦ πληττεμένου διαδίκου τινος προτείνῃ εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἂν ὁ δυνάμενος νὰ προτείνῃ τὴν ἐξαιρέσιν παρέλιπε τοῦτο. Α. Π. 118 τοῦ 69. — Ἐκτός τῶν ἐν τῷ προ- κειμένῳ ἀρθρῷ φησὶς ἀναφερομένων δικαστῶν, ὑπεκλήλων δύναται νὰ ἐξαιρεθῇ καὶ ὁ κατὰ παραγγελίαν ἄλλου δικαστηρίου ἐνεργῶν ὡς εἰσηγητῆς. αἱ δι- καστικὰ καὶ οὗτοι ἐκπληρῶν καθίκοντα. Α. Π. 193 τοῦ 48. — Οἱ ἐξαιρέσεις ἔχουσι τοῦ στενοῦ δικαίου, δὲν ἀναπληροῦνται ἔπου ὁ νόμος σιωπᾷ. Α. Π. 181 τοῦ 38, 38 τοῦ 45.

Β'. Πρώτασις τῆς εξαιρέσεως.

37. Ἐκαστος τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενων δικαστικῶν ὑπάλληλων πρέπει νὰ φανερώσῃ ἐν τῷ συμβουλίῳ ἂν γνωρίζῃ περὶ ἑαυτοῦ λόγον τινὰ ἐξαιρέσεως. Τὸ δὲ συμβούλιον, ἀκούσας τὸν εἰσαγγελέα, ἀποφασίζει ἂν ὁ εἰρηνοδίκης πρέπει νὰ κάμῃ, κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἀποχὴν τῆς ἐκτελέσεως τῶν τῆς ὑπηρεσίας του καθηκόντων. — Ἐὰν εἰρηνοδίκης τὸς κρίνεται εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, ἀναβάλλει τὴν ὑπόθεσιν κάμνει περὶ τούτου ἔκθεσιν πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν πρώτων δικῶν, καὶ περιμένει κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου. Ποιν. 53. Πολ. 227. (Γαλλ. Πολ. 120. 45—47, 380).

Ν. Ἡ ἀπόφασις περὶ ἀποχῆς τῶν καθηκόντων, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 37 ἐκτελεσθεῖσα, μὴ ἐπιδικάζουσα εἰς τοὺς διαδίκους οὕτω ἀφαιροῦσα ἀπ' αὐτῶν καὶ ὠρματα, δὲν κοινοποιεῖται τοῖς διαδίκουσι, οὐδὲ δύναται νὰ προσβληθῇ ἀπὸ αὐτῶν δι' ἐνδίκου μέσου. Δ. Π. 20 τοῦ 41.

38. Οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 ἀριθ. 3—6 ἀναφερόμενοι ἐξαιρέτικοι λόγοι εἰμπορευνὺν νὰ προταθοῦν μόνον παρ' ἐκείνου τοῦ διαδίκου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου διεγράφησαν, οἱ δὲ λοιποὶ, παρ' ὅλων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 36 ἀριθ. 3—6 ἀναφερόμενων δικῶν.

39. Τὴν ἐξαιρείσιν πρέπει νὰ προβάλλῃ τις πάντοτε, πρὶν ἐκκυσιῶς ἀναλάβῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα· ἐπομένως ὁ μὲν ἐν τῷ ἀγῶνι πρὸ τῆς παραδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὁ δὲ ἐναγόμενος πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν ἐνδίκον πράξιν· κατὰ πάσας δὲ περιπτώσεις πρὸ πάσης ἐνστάσεως, καὶ πρὸ αὐτῆς ἀκρίβειαν τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος. — Ὅστις ἐπομένως θέλει νὰ μεταχειρισθῇ δικαστήν τινα 1) ὡς μάρτυρα ἢ πραγματογνώμονα, κατὰ τὴν τινὰ ὑπόθεσιν εἰσαχθεῖσιν εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς τὸ ὅποιον εἰς τὴν δικαστήν 2) οὗτος ἀνήκει, ἀναγγέλλει τοῦτο κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀγῶνι ὠρισμένην ἐποχὴν· ἄλλως στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ μεταχειρισθῆ τὸν μάρτυρα ἢ τὸν πραγματογνώμονα τούτον. Πολ. 24. 582. Ποιν. 52. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 382).

1) δικαστικὸν τινὰ ὑπάλληλον 2) παρέλκει

40. Τότε μόνον γίνεται ἐξαιρέσις δικαστοῦ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως

ρίσεως προήλθεν μετά τὴν ἐναρξιν τῆς διαδικασίας, ἢ ἐγένοντο μετά ταῦτα γνωστοὶ εἰς τὸν διάδικον, καὶ ὅταν τοῦτο δύναται νὰ βεβαιωθῇ προσηκόντως. — Ἐάν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ἐξαίρεσις γίνῃ δεκτὴ, δύνανται, ἀλλὰ μόνον κατ' αἰτήσιν τοῦ ἐξαίρουντος, νὰ κηρυχθεῖν ἄκυροι ἐκείναι αἱ πράξεις τῆς προηγηθείσης διαδικασίας, αἱ ὁποῖαι ἐγέναν, ἀφοῦ προέκυψεν ἡ ἐπεὶ ἐξαίρεσεως λόγος, καὶ εἰς τὰς ὁποίας συνέπραξεν ὁ ἐξαίρουμένος δικαστής. Ποιν. 52. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 382).

1) ἐξαίρεσις καὶ βραδύτερον ἐτι:

N. Εἶναι ἄκυροι αἱ ὑπὸ τοῦ ἐκτεθέντος δικαστοῦ ἐνεργηθεῖσαι πράξεις, διὰ διατάσσεται ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας. Α. Π. 32 τοῦ 63. — Ἐξαίρεσις δικαστοῦ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ δὲν προτείνεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 122 τοῦ 64. — Ὁ λόγος δὲ ὁ δικαστὴς εἶναι ἐξαίρετος, ὡς μετασχὼν τῆς πρωτοδικῆς δίκης, πρέπον νὰ παραθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου πρὸ τῆς συζητήσεως (Πολ. Δικ. 39) ἢ τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου δίκης. (Πολ. Δικ. 40). Ἀλλῶς δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Α. Π. 183 τοῦ 63, 122 καὶ 316 τοῦ 64.

41. Εἰς τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν πρέπει νὰ περιέχωνται αἱ λόγοι, καὶ νὰ ᾔηται: 1) βεβαιωμένοι. — Ἡ αἴτησις ἐγκυρίσεται, ἐάν μὲν πρόκηται νὰ ἐξαίρεθῇ τις τῶν εἰρηνοδικῶν παρὰ τῷ προέδρῳ τῶν πρωτοδικῶν· ἐάν δὲ μέλλῃ νὰ ἐξαίρεθῇ πρωτοδίκης, ἐφέτης, ἢ ἀρειοπαγίτης 3), παρὰ τοῖς προέδροις τῶν δικαστηρίων τούτων. Ποιν. 54. 55. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 45, 384).

1) τοῦλάχιστον 2) μέρος τι τοῦ εἰρηνοδικεῖου 3) μέρος τι πρωτοδικεῖου, ἐμποροδικεῖου, ἐφετείου, ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου

N. Ὁρίζοντος τοῦ 41 ἄρθρου ὁρῶμεν, ὅτι αἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως δεῖν νὰ ᾔηται βεβαιωμένοι. ἔπεται, ὅτι ἡ ἀπλὴ ἐγκλήσις κατὰ τινος δικαστοῦ μετὰ τὴν ἐναρξιν μάλιστα τῆς δίκης δὲν εἶναι ἀποκρῶν λόγος πρὸς ἐξαίρεσιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ αἱ πράξεις, δι' ἃς ἐγένετο ἡ ἐγκλήσις, νὰ ὡσι προσηκόντως βεβαιωμένοι. Α. Π. 139 τοῦ 38, 32 τοῦ 44. Ὅθεν ὅπως γίνηται δεκτὴ αἴτησις ἐξαίρεσεως, δεόν οἱ προτείνοντες λόγοι νὰ βεβαιωνται δι' ἄλλων μέσων πιστικῶν ἢ διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν δικαστῶν, ὧν προτείνεται ἡ ἐξαίρεσις. Α. Π. 139 τοῦ 37. (Ἄλλ' ἀπαιτεῖται ἀπλῶς νὰ βεβαιωνται, ἢτοι νὰ πιθυνολογῶνται, καὶ οὐχὶ νὰ ἀποδεικνύωνται). Ἀρα προτεινομένης ἐξαίρεσεως λόγῳ ἔχθρα, πρέπον νὰ ἀναφέρονται ὠρισμένως καὶ τὰ καταδεικνύοντα τὴν ἔχθραν γεγονότα. Α. Π. 161 τοῦ 81. — Ἄν ὑπάρχῃ βεβαιώσις πιθυνολογουσα τὰ περιστατικά, ἐκ τῶν στηρίζεται ἡ ἐξαίρεσις αἴτησις, δύναται νὰ παραληφθῇ καὶ κρίσεων ἀποδείξεις περὶ τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως. Α. Π. 1 τοῦ 1841.

42. Ἐὰν δὲν ἐδηλωθήσαν οὐδὲ προσήκοντως ἐβεβαιώθησαν 1) οἱ περὶ ἐξαίρεσεως λόγοι, ἢ ἐὰν ἡ αἵτησις κατὰ τὸ ἄρθρον 38 καὶ 39 δὲν ἐγίνεν οὔτε παρὰ τοῦ προσήκοντος δικαίου, οὔτε κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, ἀπορρίπτεται αὐτὴ παρὰ τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεως κατ' ἐκθεσίν τινος τῶν δικαστῶν γενομένην ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, καὶ ἀγορεύσαντος τοῦ εἰσαγγελέως Ποιν. 54. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 385, 389).

1) καὶ δὲν ἐβεβαιώθησαν προσήκοντως

N. Ἐν τῇ περὶ ἐξαίρεσεως δικαστοῦ δίκῃ γίνονται μὲν κατὰ τὰ ἄρθρα 42 καὶ 43 δύο συζητήσεις ἡ μὲν περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐξαίρεσεως, ἡ δὲ περὶ τοῦ βασιμίου αὐτῆς· ἀλλ' ὅταν οἱ δικασταὶ προσκληθῶντες ὑπὸ τοῦ προέδρου αὐτῶν, ἐξετάσθωσαν ἤδη περὶ τῆς ἐξαίρεσεως αὐτῶν, δύναται ὁ ἄριστος Πάγκος νὰ ἀποφανθῇ συγχρόνως. Α. Π. 169 τοῦ 38.

Γ'. Κοινοποιήσις τῶν λόγων καὶ διαδικασίας.

43. Ἐὰν ἐνεχειρίσθῃ ἐγκρίτως καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα 1) τύπον ἡ περὶ ἐξαίρεσεως αἵτησις, κοινοποιεῖται αὕτη πρῶτον εἰς τὸν ἐξαιρούμενον δικαστικὸν ὑπάλληλον, διὰ νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τούτου, φέρεται ἔπειτα, ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐξαιρούμενου, εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ γίνεται περὶ τούτου ἀπόφασις ἀκουσθέντων τῶν διαδίκων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως. Ποιν. 588. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 385, 386, 46).

1) κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον καὶ

N. Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 43 προκύπτει μὲν, ὅτι ἡ αἵτησις τῆς ἐξαίρεσεως δέον νὰ κοινοποιηθῇ αἰτίποτε παρὰ τοῦ ἐξαιρούμενου εἰς τὸν ἀντίδικον καὶ νὰ προσκολληθῇ οὗτος πρὸς συζήτησιν ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, ἀλλ' ὅμως ἡ μὴ κατὰ τὸν νομίμου τύπου κοινοποίησις δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ἕως οὗ ἡ αἵτησις κοινοποιηθῇ προσήκοντως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀπορρίψιν τῆς αἵτησεως ὀριστικῶς. Α. Π. 32 τοῦ 44.

44. Ὁ ἐξαιρούμενος, ὅς ᾗς στιγμῆς ἔλαβε τὴν κοινοποίησιν, ὀφείλει ν' ἀπέχη τῆς ἐκτελέσεως τῶν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καθηκόντων 1)· ἄλλως, ὑποβάλλεται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν ὧλων τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων. Ποιν. 56. Πολιτ. 66. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 387).

1) κατὰ τὴν δίκην ταύτην πάσης πράξεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ

N. Μόνον ὅς οὐ λάβῃ γνῶσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἐξαίρεσεως ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀπέχῃ. ὅθεν, ἂν δικαστὴς τις παρευρῇ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς αἵτησεως ἐξαίρεσεως, δὲν ὀφείλει λόγος πρὸς ἀνάκρισιν. Α. Π. 32 τοῦ 63.

45. Βεβαιωθέντων τῶν περὶ ἐξαίρεσεως λόγων, τὸ δικαστήριον παραδέχεται τὴν ἐξαίρεσιν, καὶ διατάττει τὸν ἐξηγημένον νὰ ἀπέλῃ κατὰ τὴν δίκην ταύτην τῆς ἐκτελέσεως τῶν τῆς ὑπηρεσίας του καθηκόντων ἄλλως, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀπορρίπτεται ἡ αἵτησις, ἢ ἐπιβάλλεται κρείττων ἀπόδειξις. — Κατὰ τὰς περιπτώσεις, ὁ ἐξαίρων πληρῶναι τὰ ἔξοδα, καί, ἐὰν οἱ περὶ ἐξαίρεσεως λόγοι ἀποδειχθῶν ψευδεῖς, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον εἴκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν ἐν δὲ παραλόγῳ ἐξαίρεσει, προσέτι καὶ εἰς κράτησιν μιᾶς μέχρι τριῶν ἡμερῶν, καὶ εἰς ἀποζημίωσιν. Ποιν. 57. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 374, 388, 390).

46. Ὁ ἐξαίρων καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, ὅταν οἱ προβληθέντες λόγοι ὡς ψευδεῖς, ἂν οὐχὶ καὶ ὅταν ὡς ἀπλῶς ἀνυπόστατοι. Α. Π. 65 τοῦ 47. Καὶ κατὰ τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν Α. Π. 138 τοῦ 60 ὁ ἐξαίρων καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, ὅταν οἱ τῆς ἐξαίρεσεως λόγοι ἀποδειχθῶσι μὴ ἀληθεῖς, ἀδιάρτητον δὲ ἂν τινὲς τῶν λόγων ᾖναι ἀνυπόστατοι. Κατὰ δὲ τὴν ποιν. ἀπόφασιν Α. Π. 142 τοῦ 64 κατὰ δικαστοῦ ὑποβάλλοντος αἵτησιν ἐξαίρεσεως δὲν καταγιγνώσκεται χρηματικὴ ποινὴ, ἀναιρουμένης ἄλλως τῆς ἀπεφάσεως.

Δ'. Ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων.

46. Τὸ πολυμελὲς δικαστήριον, παρὰ τῷ ὅποιῳ εἶναι διαρισμένος ὁ ἐξαίρουμένος, ἀποφασίζει ἀνεκκλήτως, ἀλλ' ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐξαίρουμένου, περὶ τῆς αἵτησεως· εἴθ' ἐν προσλαμβάνει τὸ δικαστήριον, πρὸς ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως 1), ἀναπληροῦντα δικαστήν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἄλλος ἐκ τῶν καὶ 2) αὐτὸ δικαστῶν 2). Ποιν. 58. (Contra Γαλλ. Πολ. Δικ. 391 ἐπ. ἀρ. 26 τοῦ τίτλου 24 τοῦ διατ. τοῦ 1867).

1) διὰ ν' ἀποφασίσῃ 2) τακτικῶν δικαστῶν.

Ν. Κατὰ τῶν περὶ ἐξαίρεσεως ἀποφάσεων, ἀνεκκλήτων οὖσων, ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 812 § 1. Α. Π. 193 τοῦ 48. — Ἀλλ' ἡ στάθμισις τῶν περιστάσεων, εἰς ἃ στηρίζονται οἱ τῆς ἐξαίρεσεως λόγοι, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ζητημάτων πραγματικῶν. Α. Π. 192 τοῦ 38.

47. Ἐὰν ἡ αἵτησις ἔγινε κατὰ τινος εἰρηνοδίκου 1), ἀποφασίζει ἀνεκκλήτως τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, καὶ παρέμπει συγχρόνως τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως εἰς ἄλλον εἰρηνοδίκην, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ πλέον ὁ ἀναπληρώσιον. Ὅργ. 5. Ποιν. 58. Πολ. 489. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 47).

1) μέλους εἰρηνοδικείου

N. Ὅσακις ἡ περί ἐξαιρέσεως κατὰ μέλους εἰρηνοδικαίου πρότασις γίνεται προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ εἰρηνοδ., ὁ εἰρηνοδικὴς ἐγκύτως προβαίνει εἰς τὴν ἐκδίκασιν, θεωρῶν τὴν πρότασιν μὴ εὔσαν. Α. Π. 244 τοῦ 1878.

Ε'. Συνέπεται τῆς ἀρνήσεως τοῦ πρὸς ἐξαιρέσιν λόγον.

48. Ἐκαστος δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὅστις, συνειδῶς ἐαυτοῦ λόγον ἐξαιρέσεως, τὸν ἀρνεῖται προβληθείσης τῆς ἐξαιρέσεως, ὑποβάλλεται εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον εἰκοσι μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ εἰς πληρωμὴν τῆς ζημίας καὶ τῶν ἐξόδων, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένης μείζονος ποινῆς. Ὁργ. 292. 293. Πόλ. 66. Ποιν. 50. Π. Ν. 463.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

(Γαλλ. Πόλ. Δικον. 368—377).

49. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἰσοβάθμιον καὶ ἑμμέτρου δικαστήριον γίνεται κατ' αἵτησιν — 1. ἐὰν ἐλοκλήρουν δικαστήριον, ἢ τόσας δικασταὶ ἐξαιρεθοῦν, ὥστε οἱ λοιποὶ δὲν ἀποτελοῦν πλέον τὸν πρὸς συζήτησιν τῆς υποθέσεως κατὰ νόμον απαιτούμενον ἀριθμὸν (1) — 2. ἐὰν ἐνεκεν ἀσθενείας ἢ ἄλλου

(1) Ν. 8 Ἰουλίου 1838 περί ἐξαιρέσεως δικαστῶν, ἢ ἐλοκλήρων δικαστηρίων.

1. Ὅσακις εἴτε δι' ἐξαιρέσεις κατὰ μέρος δικαστῶν, εἴτε διὰ τὴν ἐξαίρεσιν ἐλοκλήρων τῶν δικαστηρίων, εἴτε δι' ὁποιοδήποτε ἄλλον λόγον, εἴα τι ὑπάρχοντα ἐφετεία κωλύονται νὰ δικάσωσι δίκην τινὰ, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀναλαμβάνων τὰ καθήκοντα ἐφετείου, δικάζει. ἀφ' οὗ προηγουμένως ἀποφασισθῇ κατὰ νόμον τὸ ἐξαίρεσιμον τῶν δύο ἐφετειῶν. — Αἱ τοιαῦται ἀποφασίσαι τοῦ Ἄρειου Πάγου εἶναι ἀμετάκλητοι. ἐξαίρουμένων τῶν ἐνδίκων μέσων τοῦ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἀνακοπῆς.

2. Τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἄρειου Πάγου δὲν συγχωρεῖται ἐλοκλήρου ἢ ἐξαίρεσις, οὐδ' ἡ κατὰ μέρος ἐξαιρέσεις τῶν δικαστῶν, ὥστε ὁ υπολειπόμενος αὐτῶν ἀριθμὸς νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ ἀποτελέσῃ νόμιμον τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου. Τοιαῦται τυχὸν προβληθεῖσαι ἐξαιρέσεις θέλουν θεωρεῖσθαι αὐτοὶ καίως ἄκυροι. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν δευτέραν τῶν ἀνωτέρω δύο περιπτώσεων, μετὰ τὴν παρὰ τῶν ἐνδίκων προταθεῖσαν ἐξαιρέσιν ἔλωι τῶν ἐκτὸς τοῦ απαιτούμενου πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου τεσσάρων ἀρείουπαγιτων, ἐξαίρεθῃ ἀφ' ἐαυτοῦ ἄλλος τις ἢ ἄλλοι τινές, ὁ Ἄρειος Πάγος, συμπληρωμένος ἐκ παρεδρων καὶ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν δικαστῶν, δικάζει πρῶτον τὰς ἐξαιρέσεις τῶν ἀφ' ἐαυτῶν ἐξαίρουμένων δικαστῶν, μετὰ τούτους λαμβανόμενος

του τινος λόγου, ὁ κατὰ νόμους ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν δι-

ὰν ᾖ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 49 § 1 καὶ 50 τῆς πολιτικῆς καὶ 60 § 1 καὶ 61 τῆς ποινικῆς δικονομίας διατασσόμενων, καὶ ἂν αὐταὶ ἐγκριθῶσι, προσκαλοῦνται οἱ ἐξαίρουντες διάδικοι νὰ περιορίσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν παρ' αὐτῶν ἐξαίρουμένων δικαστῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ὡρισμένα. Ἄν δὲ δὴν ὑπάρχουν πλέον δικασταὶ δυνάμενοι νὰ ἐξαίρθωσιν, ἔνεκα τοῦ απαιτούμενου ἀριθμοῦ τακτικῶν μελῶν, ἡ περὶ ἐξαίρεσως αἴτησις θεωρεῖται ἀποδικαίως ἀκύρος. — Τοιαύτη συμπλήρωσις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ παρόντων οἱ ἄλλων ἀναπληρωτικῶν δικαστῶν γίνεται, καὶ ὅταν, ἀρ' οὗ ἐγκριθῶσι οἱ ἐκ μέρους τῶν διαδίκων προταθεῖσαι ἐξαίρεσεις, μέλη τινὰ τοῦ δικαστηρίου ἐξαίρθωσιν ἀρ' ἐαυτῶν. — Τὸ αὐτὸ πράττεται καὶ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ποινικῶν δίκων, ὅταν ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ δικαστηρίου ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν μελῶν καλοῦσθαι διὰ τῆς ἐγκρίσεως τῆς αἰτήσεως τῶν ἀρ' ἐαυτῶν ἐξαίρεθέντων.

3. Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἡ ἀντιεσαγγελέως, προσλαμβάνονται ἀφ' ἑαυτῶν, ἢ ἄλλοι ἀναπληρωτικοὶ δικασταί, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἐξαίρεσιν, αὐτοὶ ἐὰν ἐξαίρθωσιν ἀρ' ἐαυτῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 37 τῆς πολιτ. δικονομίας. Ἐν δικαστὸς διάδικος δύναται, εἰς τοὺς οὕτω προσληθέντας ἀναπληρωτικούς δικαστὰς νὰ κάμῃ παρατηρήσεις περὶ τῶν τυχόν ὑπάρχοντων λόγων ἐξαιρέσεως, καὶ νὰ τοὺς παρακινήσῃ νὰ προτείνωσιν ἀρ' ἐαυτῶν τὴν ἐξαίρεσιν τῶν. ἂν ἦναι συνειδότες τῶν τοιούτων λόγων τῆς ἐξαίρεσεως. — Οἱ λαβόντες μέρος εἰς τὴν περὶ ἐξαίρεσεως τῶν ἀρειοπαγитῶν ἀπόφασιν ἀναπληρωτικοὶ δικασταὶ δὲν δύναται νὰ λάβουν πλέον μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς εἰσίας τῆς ὑποθέσεως, ἂν, ἐγκριθέντων τῶν ἐξαίρεσεων, πρόκηται ἡ δὴ ἀναπληρωθῇ τὸ δικαστήριον ἐκ συμπληρωτικῶν μελῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς εἰσίας τῆς ὑποθέσεως.

4. Ὡς ἀμφοτέροι οἱ διάδικοι κάμουν αἴτησιν περὶ ἐξαίρεσεως ἀρειοπαγитῶν, εἰ δὲ ἐξαίρουμένοι ἦναι πλείονες τῶν δυναμένων, κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον, νὰ ἐξαίρθωσι, τότε ἐκάτερος αὐτῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαίρεσῃ τὸν ἐπιθυμὸν δικαστῶν, ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαίρεθσομένων ἦναι ἄρτιος· εἰς τὴν περιπτῶσιν, ὁ πρῶτος αἰτήσας τὴν ἐξαίρεσιν δύναται νὰ ἐξαίρεσῃ ἕνα περισσότερον.

5. Ἐὰν εἰς τῶν διαδίκων, ἡ ἀμφοτέροι ὁμοῦ ἐξαίρῃσιν πλείονας τῶν δυναμένων κατὰ νόμον νὰ ἐξαίρθωσι δικαστῶν, ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, συγκατέμικον ἐκ τῶν ἐξαίρεθέντων καὶ μὴ ἐξαίρεθέντων δικαστῶν, ἀποφασίζει προηγουμένων περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' ἐνός, ἡ περὶ ἐκατέρων τῶν διαδίκων ἐξαίρεθσομένων δικαστῶν, ἐν δὲ τῇ ἀπόφασιν προσδιορίζεται ῥητῶς καὶ ἡ προθεσμία, ἐν τῇ ὅποιος πρέπει νὰ γίνῃ ἡ περὶ ἐξαίρεσεως νέα αἴτησις. — Ὁ παραμεινὼν ἐκ τῆς προθεσμίας ταύτης διάδικος χάνει τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως. τὸ αὐτὸ δικαίωμα αὐτοῦ μεταβιβάζεται ἀποδικαίως εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ἂν αὐτὸς κάμῃ ἐγκρίσιν τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν, καὶ καθ' ὅσον ὑπάρχουσι δικασταὶ δυνάμενοι νὰ ἐξαίρθωσιν.

1) Οὐ καὶ ὑπὸ τὸ ἄρθρ. τοῦ Ὁργ. Δικ. τὸν Ν. ΧΜΖ' τῆς 28 Ἰουλίου 1872 περὶ Ἀρείου Πάγου κτλ., δὲ οὐ κατηργήθησαν αἱ περὶ παρόδων καὶ ἄλλων ἐπικουρικῶν δικαστῶν διατάξεις).

καστῶν δὲν ὑπάρχει.— 3. ἐὰν ἐκ τῆς ἐν ῥητῇ τέτῳ συζη-
σεως δίκης τινὸς προκύπτῃ κίνδυνος διὰ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν.
Πολ. 53, 54, 489, 528, 717, 736. Ποιν. 60.

N. Κατὰ τὸν ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1838 Νόμον ἡ προτεινομένη ἐξαίρεσις προ-
μύζεται μόνον εἰς τοὺς ἐπικουρικῶς προσλαμβανομένους διὰ τὴν περίπτωσιν
τῆς ἐξαίρεσεως ἀνακληρωτικοῦ δικαστῆς καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς παρεδρεύον-
τας προσλαμβανομένους ὡς τακτικά τοῦ δικαστηρίου μέλη. Α. Π. 14 τοῦ 11.

50. Ὁ ἐν τῇ ἄρθρῳ 49 ἀριθ. 1 καὶ 2 ἀναφερόμενος 1) ἀνα-
μὲς θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχων πλεόν, ἐὰν ἐξῆρθησαν αὐτοὶ
δικασταί, ὥστε οἱ πλείονες τῶν ἀπαρτιζόντων τὸ δικαστήριον
ἤθελον εἶναι ἐκ τῶν παρέδρων ἢ ἄλλων κατ' ἐπικουρίαν προ-
επιλεγμένων ὑπαλλήλων. Ὁργ. 278. Πολ. 489. Ποιν. 61.

1) ἀναγκαῖος

51. Ἐὰν ἡ παραπομπή τῆς ὑποθέσεως ζητηθῇ δι' ἐξαί-
ρεσιν πολυμελοῦς τινος δικαστηρίου (ἄρθρον 41 καὶ 47), ὅταν
φασιζεῖ περὶ τούτου ὁ Ἄρειος Πάγος.—Ὡς λόγος τῆς παρα-
πομπῆς θεωροῦνται ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 49 ἀριθ. 1
ἐν τῇ ἄρθρῳ 36 σημειούμενοι.—Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρ-
θρου 49 ἀριθ. 2 καὶ 3, ἡ ἐκτίμησις τῶν περὶ παραπομπῆς
γῶν ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 489.
Ποιν. 63.

N. Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου συνάγεται, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται
περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν, εἴτε παρ' αὐτῶν τούτων προβαλλομένης, εἴτε παρ'
τῶν διαδίκων, καὶ στηριζομένης εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ 36 ἄρθρου τῆς πολ.
ἀναφερομένης αἰτίας, εἰμὴ θάνατις ζητεῖται παραπομπή τῆς ἐκκρεμου-
σας δι' ἑλλείψιν δικαστῶν ἢ δι' ἄν ἢ 3 § τοῦ ἄρθρου 49 προβλέπει περίπτω-
σιν ὅθεν ἡ ἐξαίρεσις προτείνεται εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον μόνον ὡς μέσον ἐκ-
κρίσεως τῆς παραπομπῆς, οὐχὶ ὅμως ὡς ἀντικείμενον αὐτοῦ παρὸν. Α. Π.
τοῦ 36.

52. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 49 ἀριθ. 1, τὴν δι-
κὴν παραδέχεται ἢ ἀπορρίπτει τὴν περὶ παραπομπῆς αἴτη-
σιν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 38—42 ὁρισμένα. Ἡ δὲ περὶ τῆς
διαδικασίας κανονίζεται κατὰ τὰ ἄρθρα 43—48. Ποιν. 61.

N. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ζητεῖται ἡ παραπομπή ἔνεκεν ἐξαίρεσεως,
μὴ ἀπαιτεῖ νὰ ἀκουσθῶσιν ἀμφοτέρωι οἱ διάδικοι· ὅθεν ὁ αἰτών τὴν
πομπὴν δεῖται νὰ κλητεύσῃ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ κατὰ τοὺς συνήθεις
καὶ προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 52 τῆς πολ. δικον. παραπεμπόντος εἰς τὴν
43. Α. Π. 16 τοῦ 1842.

53. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 49 ἀριθ. 2, ὅταν

ταί ὅλοι οἱ διάδικοι νὰ ζητήσουν τὴν παραπομπήν. Ἡ αἴτησις ἐγγερίζεται εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ πρέπει νὰ ᾖ βεβαιωμένη. Περὶ τούτου γίνεται συζήτησις καὶ ἀπόφασις, ἀφ' οὗ ἀναγνώσῃ ἐκθεσιν εἰς τῶν ἀρειοπαγιδῶν, καὶ ἀκουσθῶσιν οἱ τε διάδικοι καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 35 ὁρισμένα. Πολ. 588, 4. Ποιν. 64.

54. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρου 49 ἀριθ. 3, ἡ παραπομπὴ δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ, εἰμὴ κατὰ διαταγὴν τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, διὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέως· ὅθεν πέμπουν οἱ εἰσαγγελεῖς τὰς αἰτήσεις τῶν μετὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ὑποστηριζόντων αὐτοὺς ἐγγράφων εἰς τὴν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεῖαν, ἣτις διατάσσει τὰ περαιτέρω.—Ἡ συζήτησις γίνεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ πρότασιν τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως. Ποιν. 62.

55. Ἐὰν ἡ περὶ παραπομπῆς αἴτησις ἀπερρίφθῃ, δύναται, εἰάν ὑπάρχουν νέοι λόγοι, νὰ γενῇ νέα αἴτησις. Ποιν. 64.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Α'. Ἀγωγαὶ κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων.

(Γαλλ. Πολ. Δικ. 505—516).

56. "Ὅστις ἔνεκεν ἐποιασδήποτε δολιότητος ἢ ἀπάτης, ἐνεκεν ἀσυγγνώστου ἀμελείας ἢ παραδρομῆς, ἐνεκεν ἀρνήσεως δικαιοῦματός τινος 1) ἢ ὑπηρεσίας, φρονεῖ ἐαυτὸν ἡδίκημένον παρὰ τινος κλητῆρος, δικηγόρου, συμβολαιογράφου, διαίτητοῦ, εἰρηνοδίκου, εἰσαγγελέως, δικαστοῦ, δικαστικοῦ γραμματέως, ἢ ὁλοκλήρου τινὸς δικαστηρίου, ἐκπληροῦντος δικαστικὰ 2), δικαστικῆς ἀστυνομίας, ἢ ἄλλης ὑπηρεσίας ἔργα, 3) ἔχει τὸ δικαίωμα, εἰάν ἄνεν τούτου δὲν ᾔθελεν ὑποφέρει τὴν ζημίαν ἢ τὴν στέρησιν ταύτην, νὰ κάμῃ κατὰ τῶν εἰρημένων πολιτικῶν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ, ἐπιβλαπτομένης καὶ τῆς περαιτέρω ποινικῆς ἢ πειθαρχικῆς καταδιώξεως (1). Ὁργ. 141. 161. 172. 297. Π. Ν. 480. Ποιν. 65. Πολ. 120. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 505 ἐπ.).

1) δικαιοσύνης 2) κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν δικαστικῶν, 3) ἔργων

(1) Δ. 8 Ἰουλίου 1838 περὶ ἀγωγῆς κακοδικίου.

1. Ὁ θέλων νὰ κάμῃ, κατὰ τὰς ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ποινικῇ δικονομίᾳ

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

Ν. Αί περί άγωγής κκοδικίου διατάξεις, καθ' εξαίρετικαί διατάξεις, ^{ήτοι} γενόμεναι στένωσ. Α. Π. 357 τοῦ 1840, 217 τοῦ 72. *Οθεν καί η βροδου...

ώρισμέναις περιπτώσει, άγωγήν κκοδικίου, ή νά ζητήσῃ απόζημίωσιν, καί τὰς ἐν τοῖς άρθροις 66 τῆς πολιτικῆς καί 68 τῆς ποινικῆς δικονομίας περιπτώσεις, κατὰ δικαστικόν τινος ὑπαλλήλου, ή καί καθ' ἑλοκλήρου δικαστηρίου, ἀφ' οὗ ἐνεργήσῃ τὰ παρὰ τοῦ άρθρου 60 τῆς πολιτικῆς δικονομίας θεραπεύει διαταττόμενα, δέν δύναται νά ἐπιχειρήσῃ τήν άγωγήν, ἀν τῇ γουμένωσ δέν αἰτήσῃ καί λάβῃ πρὸς τοῦτο άδειαν παρ' ἐκείνου τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποιον, κατὰ τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ καί ποινικῇ δικονομίᾳ εἰδικότερον ὡρισμένα, ήβουλεν εἰσθαι ἀρμόδιον νά δικάσῃ τήν προκειμένην άγωγήν κκοδικίου.

2. Ἡ περί τούτου αἴτησις γίνεται δι' άναφοράς, ὑπογεγραμμένης ἢ παρὰ τοῦ νομίζοντος ἑαυτὸν ήδικημένον διαδίκου, ή παρὰ πληρεξουσίου, ή τινος εἰδικῆν καί ἐπίσημον πληρεξουσιότητα, ήτις επισυναπτεται ἐν τῇ άναφορᾷ, ὡς καί τὰ ὑπάρχοντα τυχόν δικαιολογητικά τῆς αἰτήσεως ἑγγράφα ἐπὶ ποινῇ άκυρότητος. — (Ὅσάκις δέν ὑπάρχουν δικαιολογητικά ἑγγράφα, λόγῳ τῆς αἰτήσεως πρέπει, ἐπὶ ποινῇ ἐπίσης άκυρότητος, νά ήναι τοῦ δικαστοῦ βεβαιωμένοι.

3. Τὸ δικαστήριον βραχνίζει ἄνευ άναβολῆς ἐν συμβουλῇ τήν αἰτῶν ἀπάντων μὲν τῶν διαδίκων, ἀκουσθέντος δὲ τοῦ εἰσαγγελέως, καί ήτοι φαίνεται αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ή ἐπιτρέπει ἁπλῶς τήν ἐπιχειρήσιν τῆς άγωγῆς. Εἰς τήν πρώτῃν ὅμως περίπτωσιν, ή ἀπόρριψις τῆς αἰτήσεως θέλει γίνεσθαι πάντοτε δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως, περιεχομένης ὅλα τὰ ἐν τοῖς άρθροις 182 καί 183 τῆς πολιτικῆς δικονομίας διαλαμβανόμενα προσόντα καί ἔχουσιν συναπτικὴν ὅλων τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς αἰτήσεως. — Κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων ἑφεσις δέν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ ὅταν τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται τήν αἴτησιν ἀπαράδεκτον. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὁ αἰτῶν τήν άδειαν ὀφείλει νά ἐνεργήσῃ τήν αἴτησιν ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀφ' ἧς ήμῶν ἐπιδοθῇ πρὸς αὐτὸν ή ἀπόφασις, ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως. Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀφάσεως θέλει γίνεσθαι εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ ἀρμεδίου δικαστηρίου, τὸ ὅποιον θέλει δικάζει ἐπίσης κατὰ τὸν ἀνω ἐξηθέντα τρόπον, καί, τοιούτου δικαστηρίου μὴ ὄντος, ή ἀπόφασις μένει ἀνέκλητος καί ὁριστικῇ. Αἰτήσις άναίματος δέν ἐπιτρέπεται, οὔτε εἰς τὰς περί άδείας αἰτήσεις, οὔτε εἰς τὰς κκοδικίου δίκας.

4. Ἐάν ή αἴτησις κριθῇ ἀπαράδεκτος, ὁ ἀποτυχὼν διάδικος καταδικάζεται εἰς ποινὴν χρηματικὴν τὸ πολὺ διακοσίων δραχμῶν, φυλαττομένου τοῦ ἐκ καὶ ὡμίματος εἰς τοὺς ἔχοντας τοιοῦτον, νά ζητήσωσι καί ἀποζημιώσωσι τὸν ἐκ τούτου προεβουσῶν ζημιῶν καί ἐξόδων.

5. Ἄν ή αἴτησις γενῇ δεκτῇ, καί δοθῇ ή πρὸς ἐπιχειρήσιν τῆς τοῦ κκοδικίου άγωγῆς άδεια, πράττονται τὰ ἐν τῇ πολ. δικονομίᾳ (άρθρ. 61 - 64) ὡρισμένα· ἀλλ' ὁ ἐνάγων ὀφείλει νά καμῇ τήν άγωγήν του ἐντὸς ἑνὸς μηνός, ἀφ' ἧς ήμέρας ἔγινε πρὸς αὐτόν, ἐπιμελείᾳ τοῦ εἰσαγγελέως, ή ἐπὶ τῆς πρὸς ἐπιχειρήσιν τῆς άγωγῆς άδείας. Πᾶσα δὲ μετὰ τήν προθεσμίαν ταύτην γενομένη άγωγή ἀπορρίπτεται κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως, καί διαδίκων, ή καί αὐτεπαγγέλτως, ὁ δὲ ἐνάγων καταδικάζεται πρὸς ἐπὶ τῇ

περί τὴν ἐκδοσὶν ἀποφάσεως δὲν παρέχει ἀφορμὴν εἰς ἀγωγὴν κακοδικίου. Δ. Π. 3 τοῦ 41.— Καὶ εἰάν δικηγόρος, παραλαβὼν ὡς δικαστικὸς πληρεξούσιος τινος χρήματα, κατακρατήσῃ αὐτά, θέλων νὰ σφετερισθῇ δολίως αὐτά, ἀνάγκη νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ ἡ περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ 36 ἄρθρον ἀγωγὴ. Δ. Π. 172 τοῦ 47. Κατὰ τοῦ κλητῆρος ὡσαύτως δὲν κινεῖται ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ παράβασιν τῶν περὶ ἐπιδόσεως ἢ περὶ κατασχέσεως τύπων ἀνευ τηρήσεως τῶν περὶ κακοδικίας διατυπώσεων. Δ. Π. 224 τοῦ 48, 23 τοῦ 71. Κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου ὡσαύτως, ὡς μεσεγγυούχου κατασχέσεων πραγμάτων, δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀγωγὴ περὶ ἀποδόσεως τῶν κατασχέσεων ἢ τῆς ἀξίας αὐτῶν λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν μὴ φύλαξιν καὶ παραδοσὶν αὐτῶν εἰς τὸν δικαιοῦμενον ἀνευ τηρήσεως τῶν τῆς κακοδικίας διατυπώσεων. Δ. Π. 64 τοῦ 67.— Ἀγωγὴ κακοδικίου χωρεῖ ὅταν ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος διαπράξῃ ἀδικίαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δικαστικοῦ καθήκοντος· ὅθεν οὐχί, ὅταν διαπράξῃ ἀδικίαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καθήκοντος διοικητικοῦ. Δ. Π. 83 τοῦ 88.

57. Ἀρνησις δικαιώματος 1) ἔκ μέρους δικαστοῦ τινος ἢ δικαστηρίου ὑπάρχει, — 1. ὅταν παραλείπωσι δικαστικὴν τινὰ πράξιν ὑπ' ὅποιανδήποτε πρόσβασιν, ἰδίως δὲ ὑπὸ τὴν πρόσβασιν τῆς ἀσφαλείας ἢ τῆς σιωπῆς τοῦ νόμου. — 2. ὅταν, δεθείσης ἀναφοράς, δὲν ἐκδώσωσι διάταξιν τινὰ. — 3. ὅταν ὠριμόν τινὰ ὑπόθεσιν δὲν ἀπεφασίσωσι, κατὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος νόμου ὠριμένην σειράν. Πολ. 469. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 506, Γαλλ. ἀστ. νόμου 4, 185).

1) δικαιοσύνης

Β'. Ἀρμόδια δικαστήρια.

58. Τοιαῦται ἀγωγαὶ κατὰ τινος κλητῆρος, δικηγόρου, συμβολαιογράφου, διαιτητοῦ, εἰρηνοδίκου, γραμματέως ἢ παρέδρου ἑρηνοδίκου, ὑπάρχοντι εἰς τὴν ὁρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου

πρώτου τοῦ πολὺ διακοσίων δραχμῶν, εἰς ἀποζημιώσιν, καὶ πληρωμὴν τῶν ἐσόδων.

Α. Εἰς πᾶν ἔγγραφον ἀγωγῆς κακοδικίου πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται καὶ ἡ περὶ αὐτῆς ληφθεῖσα ἀδεία, ἀλλως ἢ ἀγωγὴ θεωρεῖται αὐτοδικαίως ἀκυρὰ.

Β. Ἡ πρὸς ἀγωγὴν κακοδικίου αἵτησις ἀδείας δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως καὶ ἂν τοιαύτη ἐξαιρέσις προβλήθῃ, δὲν ἀναβάλλει τὴν πρόδον τῆς δίκης, εἰς τὰ ἔργα τῶν προσβαλλομένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Γ. Ἄν ἡ πρὸς ἐπιχείρησιν ἀγωγῆς κακοδικίου γενομένη περὶ ἀδείας αἵτησις, ἢ ἂν, μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀδείας ταύτης, ἡ ἀγωγὴ τοῦ κακοδικίου ἀπορριβθῇ ὀριστικῶς, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ τούτου λόγος ἐξαιρέσεως καὶ ἐλλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου, ἢ κατὰ μελῶν τινῶν αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητηθῇ ἔκτα τούτου ἢ εἰς ἄλλο δικαστήριον παραπομπὴ τῆς ὑποθέσεως.

τῶν πρωτοδικῶν. — Ἀγωγή κατὰ τινος τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέων ἢ ἀντεισαγγελέων, ἢ κατὰ τινος γραμματέως, δικαστοῦ, καὶ παρέδρου δικαστηρίου πρωτοδικῶν ἢ ἐμπερωδικῶν, ἢ καθ' ὁλοκλήρου δικαστηρίου πρωτοδικῶν ἢ ἐμπερωδικῶν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν. — Ἀγωγή κατὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἢ κατὰ τινων τινων 1), ἢ κατὰ τῶν παρ' αὐτοῖς εἰσαγγελέων καὶ ἀντεισαγγελέων, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τέλος, ἀγωγή κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἢ τινων ἀρειοπαγίων 2), ἢ τοῦ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως, γίνονται παρὰ τῇ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, καὶ παραπέμπονται παρ' αὐτῆς εἰς ἓν τῶν δικαστηρίων τῶν ἐφετῶν. Πολ. 739, 806. Ποιν. 66. (Γαλλ. Πολιτ. Διατ. 509, 515).

1) κατὰ τινων μελῶν αὐτῶν 2) μελῶν αὐτοῦ

Ν. Οἰονδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ αἰτούμενον ποσὺν ἀποζημιώσεως, δηλ. καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον, οἱ κλητῆρες, δικηγόροι καὶ λοιπὰ πρόσωπα ἀναγκαζόμενα ἐν τῷ 1 ἔδ. τοῦ 38 ἄρθρου ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν. Α. Π. 172 τοῦ 47.

59. Ἡ ἐφεσις εἰς τὰς τοιαύτας ἀγωγὰς γίνεται, κατὰ τὴν συνήθειαν τύπου, ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν πρὸς τοὺς ἐφέτας, ἀπὸ τούτων πρὸς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς δικαστήριον ἐφετῶν, διοριζόμενον ἐπὶ τῶν παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας, καὶ ἐπὶ ἐγκλημάτων 1) κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπὸ τινος 2) παρὰ τῇ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας διοριζομένου δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, πρὸς ἄλλο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διοριζόμενον ἐφετῶν δικαστήριον, ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχουν πάντοτε δύο μόνοι βαθμοὶ δικαιοδοσίας. Πολ. 739, 806. Ποιν. 67.

1) ἀγωγῶν 2) ἀπὸ τοῦ . . . διορισθέντος

Γ'. Λειτουργίαι περὶ Θεραπείας.

60. Ὁ ἐνάγων, πρὶν κάμῃ τὴν ἀγωγὴν, ζητεῖ 1) διὰ τὴν πορᾶς παρὰ τῶν δικαστῶν ἐκείνων καὶ τῶν δικαστηρίων, πρὸς τῶν ὁποίων φρονεῖ ἑαυτὸν ἡδικοημένον, τὴν θεραπείαν τοῦ πονηματος. Ὅχιτῶ δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν 2) τῆς πορᾶς ταύτης δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἀγωγή, ἂν ἀποπειρᾶται συνήθως τοῦ βασμοῦ, παρὰ τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 58 ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ.

ἔως τότε δὲν ἔγινεν ἡ θεραπεία. Ποιν. 67. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 507, 508, 49 § 7).

1) ὁφείλει νὰ ζητήσῃ 2) ἐπίδοσιν

N. Καὶ παρεμπιπτόντως εἰσαγομένη ἡ ἀγωγή κακοδικίας ὑπόκειται εἰς τὴν προκαταρκτικὴν τῆς περὶ θεραπείας αἰτήσεως διαδικασίαν. Ἀπόφ. Ἐφετῶν Ναυπλίας 332 τοῦ 49. (Διαφωνεῖ Οἰκονομίδης. Συμφωδὲ δ' αὐτῷ φαίνεται ἀπορριπτόμενη καὶ ἡ ἀπόφασις 224 τοῦ 48 Α. Π.).

Δ'. Διαδικασία.

61. Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀναφορᾶς γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 140 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. ὅταν δὲ πρόκηται νὰ δοθῇ τοιαύτη ἀναφορά εἰς ὁλόκληρον δικαστήριον, ἀρκεῖ ἡ εἰς τὸν πρόεδρον αὐτοῦ ἐπίδοσις. — Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν 1) ἐνεργεῦνται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 533 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. — Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δίκη 2) κανονίζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 579 καὶ ἐπ. Ποιν. 67.

1) προδικασίαν 2) διαδικασία

62. Ἡ ἀγωγή 1) δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ καμμίαν ὕβριν κατὰ τῶν ὑπάλληλων ἢ τῶν δικαστηρίων, καθ' ὧν γίνεται, ἐπὶ ποινῇ πενήκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν. Ἡ ποινὴ αὕτη ἀπαγγέλλεται παρὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 58 ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω πειθαρχικῆς ἢ ποινικῆς καταδιώξεως. Πολ. 206. 207. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 512).

1) τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς

63. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς περὶ αὐτῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, πρέπει νὰ ἀπέχουν οἱ ἐναγόμενοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἢ τὰ δικαστήρια πάσης δικαστικῆς πράξεως κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἣτις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐγκλήσιν 1). ἄλλως θεωρεῖται ἄκυρος ἡ διαδικασία, καὶ οἱ παραβάται καταδικάζονται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 201, 514 § 2, 1029, 387).

1) τὸ παράπενον

64. Ἐὰν ὁ ὑπάλληλος ἢ τὸ δικαστήριον καταδικασθῇ, ὑποβάλλεται εἰς ἀποζημιώσεις καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἐπιφυλαττομένης τῆς πειθαρχικῆς ἢ τῆς ἐτι μείζονος ποινῆς, ἂν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ πρὸς τοῦτο. — Ἐὰν ἡττηθῇ ὁ ἐνάγων, καθυ-

ποβάλλεται· εἰς τε τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 62 ὁρισμένην ποινὴν, εἰς χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων δραχμῶν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ τῶν ἐξόδων. Πολ. 66. 203. 207. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 516).

Ε'. Ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως.

65. Ἡ εἰς τὴν ἐγκλησιν 1) ἀφορμὴν δοῦσα καὶ διὰ τῶν συνήθων ἐνδίκων μέσων μὴ προσεληθείσα ἀπόφασις φυλάττει τὸ κύρος τῆς ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους, καθὼς καὶ πρότερον. — Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἐνοχὸς ὑπάλληλος, ἢ τὸ ἐνοχον δικαστήριον, ὑποχρεῖται νὰ ἀντικαταστήσῃ 2) τὴν ἐντεῦθεν προσγενομένην εἰς τὸν ἀδικηθέντα διάδικον ζημίαν.

1) τὸ παράπονον 2) ν' ἀποτίσῃ.

Γ'. Ὅτι ἡ αὐτὴ διαδικασία, καὶ ὅταν ὁ νόμος ἐπιβάλλῃ εὐθύνην.

66. Ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 58—65 ἀναφερομένη διαδικασία γίνεται, καὶ ὅταν νόμος τις ἀποφαίνεται τινα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 56 ἀναφερομένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἢ τὸ δικαστήριον αὐτό, ὑπεύθυνον καὶ ἐν τῇ περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀποφαστικῇ παραλειφθῇ ἢ κατ' αὐτοῦ προσωπικῇ καταψήφισις. Πολ. 33. 41. 48. 64. 92. 135. 142. 203. 896. 897. 939. 945. 960. 1053. Ποιν. 68.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ἀντίδικοι 1) καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐμφάνις αὐτῶν.

Α'. Δικαίωμα τοῦ πρὶςτασθαι ἐπὶ δικαστηρίου.

1) διάδικοι

67. Ἐκείνος μόνον, ὅστις προτείνει ἢ ὑπερασπίζεται ἄμειστον (1)

(1) Κατ' ἐξίρεσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ ἄρθρου 67 ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ ἀρ. 1023 τῷ δανειστῇ, ὅστις βλέπει τὸν ὑφειλῆτον αὐτοῦ ἀμελοῦντα νὰ ἀποβλήσῃ τὴν ἰδίαν παρουσίαν διὰ τῆς ἐγέρσεως ἀγωγῆς, νὰ προσῇ ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐγερσιν τῆς ἀγωγῆς. Ἀλλ' ἡ ἐξίρεσις αὕτη ὑπάκειται εἰς τὸν ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ὑφειλῆτου δὲν εἶναι καθαρῶς προσωπικόν (jus personae).

ιδιωτικὸν (1) αὐτοῦ συμφέρον, δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος εἰς πολιτικὴν δίκην. (2) Πολ. 1025. (Γάλλ. Πολ. Δίκ. 59).

Ν. Ἐπὶ τῆς κοινῆς νομῆς ὡς καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς ιδιοκτησίας ἕκαστος κοινὸς νέμεται καὶ ἐξουσιάζεται τὸ πρᾶγμα καθ' ὁρισμένα ἰδανικὰ μέρη καὶ πάντα ἑαυτοῦ ἐπέχουσιν ἐνδὲς τόπον ὡς πρὸς τὸ κτήμα. (Ὅθεν ἕκαστος τῶν κοινωτῶν, ἔχων συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ὅλου, (ἅτε τοῦ ἰδανικοῦ αὐτοῦ μέρους ἐκτεινόμενου ἐπὶ τοῦ ὅλου), δύναται καὶ μόνος νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ νομῆς ἢ περὶ κυριότητος. Α. Π. 111 τοῦ 47. — 'Ὁ δὲ ἀποφάσας πολιτικῆς καταδικασθεὶς δὲν δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ νικήσαντος ἀντιδίκου του, ἐπαιτούμενος τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ προτείνων ἐννομον συμφέρον. Α. Π. 331 τοῦ 55. — 'Ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου διεκδικοῦσα τὰ δοθέντα εἰς προικὰ τῇ συζύγῳ αὐτῆς πράγματα, ἅτε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀνηκούσας εἰς τὸν ἄνδρα τῆς κυριότητος αὐτῶν συναστώτος τοῦ γάμου. Α. Π. 3 τοῦ 50, 135 τοῦ 62, 279 τοῦ 78. Ὅθεν ὅπως ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς διεκδικήσεως τῶν προικῶν, απαιτεῖται νὰ ἀποκτήσῃ πρῶτον τὴν πλήρη ἰδιοκτησίαν τῆς προικὸς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου αὐτῆς ἢ ἄλλως πως. Α. Π. 344 τοῦ 40. Ἐπομένως ἡ διαρκούντος τοῦ γάμου παρῆλθοντες ἐπὶ δικαστηρίου τῆς γυναικὸς εἰς διεκδικήσιν προικῶν εἶναι ἄκυροι, διὸ καλύπτει δὲ τὴν ἀκυρότητα ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης τυγνὸν τήλυσίς τοῦ συζύγου, ἥτις μετεβίβασεν αὐτῇ τὴν πλήρη τῆς προικὸς ἰδιοκτησίαν, εἶναι δὲ ἡ πρότασις τῆς ἀκυρότητος δημοσίας τάξεως. Α. Π. 344 τοῦ 40, 135 τοῦ 76. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 356 τοῦ 78 καὶ μεταγενεστέρων ἀποφάσεων τῆς βλομελείας τοῦ Α. Π. τοῦ ἔτους 81, ἀποθνήσκοντος τοῦ συζύγου τῆς γυναικὸς πρὸ τῆς ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν πρώτης συζητήσεως τῆς περὶ διεκδικήσεως προικῶν ἀκινήτου δίκης, δύναται αὕτη ἐγκύρως νὰ παρασταθῇ, ἅτε τῆς πολ. ἡμῶν δικονομίας ἀποδεχομένης τὸ βωμαικὸν δόγμα, ὅτι τὸ βραχυμὸν ἢ μὴ τῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς προκατάστασεως τῆς δίκης καὶ ἀναγορευούσης ὡς κυρίαν διαδικασίαν τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου, καθ' ἣν δύναται δ' ἐνάγων νὰ τροποποιήσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, ἐπικαλούμενος νῆα γεγονότα, ὧν ἔνεκα ἐκτετατὸ τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα. Ἀλλ' οὔτε νὰ συμπράξῃ δύναται ἡ γυνὴ εἰς τὴν διεκδικητικὴν προικῶν κτήματος ἀγωγὴν τοῦ συζύγου. Α. Π. 3 τοῦ 50, 135 τοῦ 62. Τὴν

παρῆλθοντος, ὅποιον φέρ' εἰπεῖν τὸ δικαίωμα τῆς δίκης ἢ τῆς διατροφῆς, ὅπου οὐδεὶς ἄλλος δικαιοῦται νὰ ἐνασκήσῃ. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Α. Π. 2 τοῦ 83 πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς νομιμοποιήσεως ἀνάγκη νὰ προσεπικαλύψῃ ὁ θανείς τις καὶ τὸν ἐπαιτήτην.

(1) Ἀλλ' ὅρα καὶ ἐκλογικοῦ νόμου ἀρθρον 67 καὶ ἐπ., καθ' ἃ χωρεῖ ἀγωγὴ καὶ κατὰ τοῦ προσβαλόντος, ἔστω καὶ ἀδελφῶς, δικαίωμα πηγάζον ἐκ τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου.

(2) Ὁ Βασιλεὺς περὶσταται ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος διὰ τοῦ ἀνκτορικῶς ταμείου καὶ τῶν νομίμων αὐτοῦ πληρεξουσίων κατ' ἀρθρ. 8 τοῦ νόμου 4741 τοῦ 1887.

ἔνστασις δὲ τῆς ἐλλείψεως ἐνεργητικῆς ἐμεδικίας (κατὰ τὸ ὄφρ. 70 τῆς Πολ. Δικον.) δύναται νὰ προβῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ ἐφεσίβλητος καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. Α. Π. 133 τοῦ 62.—Δύναται ὅμως ἡ γυνὴ ἔνεκα πάσης παραβάσεως τῶν προεικῶν συμπεριφορῶν καὶ ἐπὶ παντὸς κινδύνου τῆς προικὸς ἀπὸ τοῦ συζύγου προσερχομένης νὰ ἐπιδιώκῃ κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ παντὸς ἄλλου τὴν τήρησιν τῶν συμφωνῶν καὶ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου, οὗτω λ. γ. τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προικῆς ἰδιότητος κτήματός τινος ὑποθηκευθέντος ὑπὸ τοῦ συζύγου. Δὲν ἐφαρμόζονται δὲ εἰς τὰς περὶ τούτου ἀγωγὰς τῆς γυναικὸς οἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 676 καὶ ἐπ. τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης. Α. Π. 210 τοῦ 66.—Ὅθεν δύναται ἡ γυνὴ, ἐλαττωθείσης τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου ἐπὶ τὸς 1/3 τιν, ὥστε κινδυνεύει ἢ πρὸς, δυνάμει τῆς § 32 τοῦ Ἀρμεν. βίβλ. 8 τίτλ. 4 ἐν συνδ. πρὸς Νόμον 29 Κωδ. βίβλ. 5 τίτλ. 12 ν' ἀπαιτήσῃ τὴν προικῶν αὐτῆς κτήματα καὶ δι' ἀγωγῶν παρὰ τε τοῦ συζύγου καὶ τρίτων. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 420 τοῦ 51. Δύναται ἐπίσης νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαιοσύνην, αἰτουμένη τυχὸν τῆς διαγραφῆς ὑποθήκης, ἣν ἡ σύζυγος ἐνέγραψε πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικὸς. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 14273 τοῦ 56.—Ἐκ πούναυτος ὁ σύζυγος, λαμβάνων ὡς προίκα τὴν ἑλλην κληρονομικὴν μερίδα, δύναται νὰ ἐνασκίση πᾶσαν περὶ αὐτῆς ἀγωγὴν, ὅθεν καὶ τὴν κατὰ τῶν κηδεμένων περὶ λογοδοσίας. Α. Π. 122 τοῦ 74. Ἐτι δὲ καὶ ὁ χωρὶς σμὸς τῶν κτημάτων δὲν ἀπαιρεῖ ἀπὸ τοῦ συζύγου τὰ δικαιώματα τοῦ πατρὸς σταθῆαι ἐπὶ δικαιοσύνην ὡς πρὸς τὰ προικῶν κτήματα, ἂν αὐτὸς συνάλλῃ ἑατὸ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. Α. Π. 2 τοῦ 48.—Ἢ κατοχὴ μόνῃ τοῦ ἐγγράφου ὡς τοῦ ἐνάγοντος δὲν νομιμοποιεῖ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, διότι αἱ προσωπικαὶ ἀπαιτήσεις δι' ἐκχωρήσεως μόνον μεταβιβάζονται ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον. Α. Π. 272 τοῦ 57.—Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἀρθροῦ 67 πρὸς τὰ 3011—311 καὶ 3392—3410 συνάγεται, ὅτι ἵνα ἔχῃ τις δικαίωμα ἀνακτῆσαι καὶ δι' αὐτοῦ ἐκδόσθαι τὴν ἐκ νέου συζητήσιν τῆς ὑποθέσεως πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς καταδίκης, ἣν ὑπέστη, δὲν ἀρκεῖ νὰ δικασθῇ ἐρήμην, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἅμα καὶ νὰ καταδικασθῇ διὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἢ νὰ παραπληρωθῶσιν αἱ κατ' αὐτὸ ἀπαιτήσεις εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν· διότι ἄλλως δὲν ὑπάρχει τὸ ἄμεσον ἰδιωτικὸν συμφέρον, ὑπὲρ ἀπαιτεῖται, ὅπως παρασταθῇ τις ἐπὶ δικαιοσύνην. Α. Π. 200 τοῦ 49.—Δὲν δύναται νὰ ἀνακτῇ τις ὡς κληρονομικὸν τὸ ἐν φυλακίσιν τινα ἐνεργηθείσαν κατ' αὐτοῦ, διατείνόμενος, ὅτι διὰ τὴν γρῶς τῶν κηδεμενευμένων δὲν ὑπόκειται αὐτὸς εἰς φυλακίσιν, διότι δὲν προτείνει· ἐνταῖθα ἄμεσον συμφέρον τῶν ὀφειστών. Α. Π. 37 τοῦ 62.

Β'. Νομιμοποιήσεις πρὸς τὴν δίκην.

68 Ἡ ἀπόδειξις, ὅτι οἱ διάδικοι ἔχουν τὸ δικαίωμα τῶν νὰ ὑπερασπίζωσι τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν ὡς ἐνάγοντες ἢ ἐναγόμενοι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ καὶ εἰς ἐπαγγέλματος κατὰ πᾶσαν τῆς διαδικασίας στάσιν· καὶ ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις δὲν εἰσπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὴν ἀληθῶς ἔχοντα τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ὑποχρέωσιν. Πολ. 533, 5807, 5.

Ἡ ἀπίδειξις τῆς ἰδιότητος, ἧς δυνάμει παρίσταται, ἐπικρατεῖται εἰς τὸν παριστάμενον διάδικον. Α. Π. 248 τοῦ 38, 362 τοῦ 40.—Τῆς ἀποδείξεως νομιμοποιήσεως προτεινομένης κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀμφισβήτησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων, εἰς ἃ εἰσάγεται αὐτή, δύναται νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς υποθέσεως, οὐδὲν καταργουμένου τοῦ δικαιώματος τούτου ἐκ τῆς ἐν ταῖς προηγουμέναις συζητήσεσιν ἀποσιωπήσεως τῶν γεγονότων τούτων ὑπὸ τοῦ διαδίκου. Α. Π. 173 τοῦ 38, 335 τοῦ 39, 124 τοῦ 53, 34 τοῦ 68, 324 τοῦ 60, 138 τοῦ 70, 242 τοῦ 83. Contra Α. Π. 84 τοῦ 46 (ἢν εἰκότως κακίξει Οἰκονομίδης). Ὡς οὖν ἔπεται ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ ἀνάγκη εἰδικῆς αἰτιολογίας ἐπὶ τῆς περὶ παραθέσεως ἐναστάσεως τοῦ τῆς νομιμοποιήσεως λόγου ὡς μὴ προταθέντος πρὸς τὸ δικόν. Α. Π. 46 τοῦ 78. Ἀλλ' ἡ ἐναστὰς ὅτι τὸ ζητούμενον ὑπὸ τοῦ ἐνά-στατος ποτὶν ἀνήκει ἐτέρῳ δὲν ἀποτελεῖ ἐναστάσιν νομιμοποιήσεως. Α. Π. 263 τοῦ 70. Ἐπίσης ἡ ἐναστὰς εἰκονικότητος τοῦ πωλητηρίου, καὶ ἂν εἴη ὁ ἐνά-στατος ἐκ τῆς ἐναστάσεως εἰκονικότητος, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν νομιμοποίη-σιν αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ, ἀλλ' εἰς τὸ κύρος αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος, διότι ἡ νομι-μοποίησις τοῦ ἐναγόντος συνίσταται οὐχὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν τοιούτου δικαιώματος, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκβάσει τῆς δίκης δυνατόν νὰ προκύβῃ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐκ τῆς ἀξιώσεως ἰδίου συμφέροντος νομίμου. Α. Π. 368 τοῦ 83.—Δὲν εἶναι οὖν ἡ ἐναστὰς νομιμοποιήσεως, προβαλλομένη ὑπὸ τοῦ οὐδὲν ἔχοντος νό-μιμον συμφέρον εἰς τὴν πρότασιν αὐτῆς. Α. Π. 6 τοῦ 66.—Ἡ φρενοβλάβεια τοῦ διαδίκου δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, οὐ μόνον ἐν τῇ ἐκβάσει, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐκτίσει τῆς δίκης, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀταίρετος τὴν ἐκτίσιν τοῦ παριστάμενου ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐπὶ δικαστηρίου. Α. Π. 72 τοῦ 68. Δύναται ἐπίσης νὰ προταθῇ καὶ νὰ ἀναπληρωθῇ καὶ ἐξ ἐπαγγελματος τὸ δικαίωμα τοῦ ὀπισθογραφήσεως τοῦ γραμματίου τὸ μὴ μεταβιβάζον τὴν κυ-ριότητα αὐτοῦ ἀλλὰ παρέχον μόνον ἀπλὴν ἐντολὴν ἢ ἐπιτροπείαν διὰ τὴν ἀπὸ τῆς δηλώσεως ὅτι εἶναι τὸ γραμμάτιον εἰς διαταγὴν, διότι ἀνά-γκασι ἐπὶ τὴν νομιμοποίησιν, διότι μὴ μεταβιβαζούσης τὴν κυριότητα τοῦ γραμματίου εἰς τὸν διάδικον τῆς τοιαύτης ὀπισθογραφήσεως ἀλλ' ἐχούσης αὐτὴν ὡς ἐντολὴν ἐπιτροπικοῦ, δὲν δύναται οὗτος νὰ παρασταθῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἐν τῇ δίκῃ, ἀλλ' ὥφειλε νὰ παρασταθῇ ὡς ἐντολοδόχος ἢ ἐπιτροπος τοῦ ἐπιτολῆσαντος. Α. Π. 186 τοῦ 47.

Γ'. Προσπέκλησις.

69. Ἐναγόντες καὶ ἐναγόμενοι, ὡς πρὸς τοὺς ἐποίους ζύ-εται νὰ ἀμφισβητηθῇ, ἡ ἀμφισβητεῖται τῷ ἐντὶ τῷ δικαιώματι τοῦ ὑπερασπίζεον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὴν δικαζομένην ὑπό-θεσιν, ἡ ὅσοι, καταδικαζόμενοι διὰ πραγματικῆς ἀγωγῆς, δια-τάσσονται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρᾶγμα ὑπὸ ξένον ὄνομα 1), ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλέσων πρὸς συζήτησιν τῆς ὑπο-θέσεως ἐκείνους, παρὰ τῶν ἐπείων μετέβῃ εἰς αὐτοὺς τὸ δι-καίωμα τῆς ὑποχρέωσης, ἢ ἐν ὀνόματι τῶν ἐπείων ἔχουν τὴν δικαταρχίαν. Πολ. 511. 608, 609, 1025, 2. (Βαυαρ. Σχ. § 67). 1) ἐν ὀνόματι ἄλλου,

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 69 προκύπτει, ὅτι δύναται τις νὰ προσεπικαλῶν τὴν δίκην τὸν ὑπόχρεον εἰς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ, ὅτε ἰδύνατο καὶ νὰ περὶ διὰ προσθέτου συμβάσεως Α. Π. 200 τοῦ 81· ὅθεν δύναται νὰ προσεπικαλῶν εἰς τὴν δίκην ὁ ἐκδοχὺς ἀπαιτήσεως τὸν ἐκχωρητὴν καὶ ὁ δανειστής τὸν τε ἀρεικτὸν αὐτοῦ καὶ τὸν τρίτον, ὅστις διεδόξατο τὸν ἀρεικτὸν αὐτοῦ Α. Π. 106 τοῦ 82. — Ὅταν ἡ ἐκκερμῆς δίκη, εἰς ἣν προσεπικαλῶν παρὰ μὲν, ἔχῃ σθένος καὶ συνάψαιεν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, ἡ προσεπικαλῶν εἶναι νόμιμος, ὡς καὶ ἡ ἐξανάγκασις εἰς παρέμβασιν, εὐχὴ δὲ καὶ μὴδεμίαν ἔχῃ σθένος πρὸς τὴν κυρίαν δίκην. Α. Π. 266 τοῦ 61. — Ὁ προσεπικαλῶν δὲν δύναται νάντιτάξῃ εἰς τὸν προσεπικαλῶντος ἀπέτυχεν ἡ δίκη ἔνεκεν ἀτελοῦς ἢ ἐλαττωματικῆς ὑπερασπίσεως· ἀλλὰ κατὰ τοῦ προσεπικαλῶντος δικαλῶν, ἐπ' ὅσον δὲν στηρίζεται εἰς αὐτοῦ ἑλλειψιν, ὑποχρεοῖ καὶ τὸν προσεπικαλῶντα. Α. Π. 202 τοῦ 81. Ὁ προσεπικαλῶν μετὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς πρὸς ἀστήριξιν τοῦ προσεπικαλῶντος, ἀν δὲν ἀποκρούσῃ ὡς ἀπαράδεκτον τὸν πικλήσιν ὡς βραδέως γενομένην, ἀλλὰ παρεμῶν ἐφεστίμως, ἡττηθέντος τοῦ προσεπικαλῶντος, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν διὰ προσεκλήσεως, ἀλλὰ δικαιοῦται μόνον νὰ ποδείξῃ ὅτι ἐξ ἰδίας ἐλλείψεως ἀνακοίνωσης διὰδίκος ἡττήθη ἐν τῇ δίκῃ. Α. Π. 93 τοῦ 78. Κατὰ τὸν ὅμως ὅτι δύναται νὰ προβῇ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς προκλήσεως ὡς μὴ μόνον πρωτόδικως· ἀλλ' ἂν οὗτος σιωπήσῃ περὶ τούτου παρεμβαίνων, δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐνστάσιν ταύτην ὁ ἀντίδικος τοῦ προσεπικαλῶντος Α. Π. 251, τοῦ 81, 308 τοῦ 73. — Ὁ προσεπικαλῶν δὲν αποκλείεται δικαιοματος νανάλαβῃ τὴν δίκην ἢ νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ ἐναντιοῦ ἀναλαβὼν ὅμως ἀπ᾽ αὐτοῦ ἡ ἐκείνου, δὲν δύναται νὰ μνημονεύσῃ τὴν ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ. Α. Π. 233 τοῦ 67. — Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρθρων 69 καὶ 608 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἐναγόμενος ὁ ἐν ἀλλῇ ἐνόματι κάτοχος τοῦ ἐπιδίκου πράγματος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀρρίψιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἀλλὰ δύναται νὰ προσεπικαλῶν πρὸς αὐτὸν τῆς ὑποθέσεως ἐκείνου, οὗ ἐν ἐνόματι κατέχει· καὶ ἂν μὴν ὁ προσεπικαλῶν θεὶς κυρίως νομὰς ἐμφανισθῇ, ὁ προσεπικαλῶν δύναται νὰ τεθῇ κατὰ δίκης· ἀλλως ἐξαιρουμένη τὴν δίκην ὡς κύριος μὲν διὰδίκος, ἀν δὲν κάλεσε τὸν κυρίως νομὰς, ὡς πληρεξούσιος δὲ αὐτοῦ ἐὰν προσεπικαλῶντος συνοδῶ πρὸς τὸ ἄρθρον 608, κατ' ὃ, ἂν ὁ προσεπικαλῶν θεὶς κύριος δικαιοῦται δὲν ἐμφανισθῇ, θεωρεῖται ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ ὁ προσεπικαλῶντος ἐπὶ ἀπλούς κάτοχος. Α. Π. 130 τοῦ 80, 91 τοῦ 63. — Ὁ κατὰ παρεμῶν δόξας εἶναι νόμος κάτοχος τοῦ πράγματος, καίτοι μὴ ἔχων τὴν φυσικὴν καὶ γλῆν αὐτοῦ· ὅθεν ἐνάγεται ἰσχυρῶς τῇ περὶ διεκδικήσεως ἀγωγῇ. Κετ. δὲν ἀντικεινται· τὰ ἄρθρα 69 καὶ 608 ἢ τὸ ἄρθρον 232 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 232 τοῦ 78. (Ἴδε καὶ ἄρθρα 361, 609, 747, 741, 89, 90).

Δ'. Ἀμφοδίκος καὶ ἀνακοίνωσις τῆς δίκης.

70. Πλείονες ἄνθρωποι δύνανται πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τότε μόνον νὰ ἐνάξωσιν ἢ νὰ ἐναγθῶσι κοινῶς καὶ κοινῶνσι δικαιοῦματος ἢ ὑποχρεώσεως τινος, ἢ ἐὰν ἄλλως

ειν εις την εκδασιν της δικης ιδιον ἄμειον συμφέρον, προκύπτειν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ της αὐτῆς νομίμου αἰτίας. (Παυαρ. Σχ. § 64, 65).

Α. Κατὰ τὸ 70 ἔχρον τότε ὑπάρχει δημοδικία, όταν πλείονες κοινωνήσῃ ἀδικίᾳ καὶ ὑποχρεώσῃ, ἢ δὲ κοινωνία αὐτὴ πηγῇ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ της αὐτῆς νομίμου αἰτίας. Α. Π. 140 τοῦ 47. Ἀρκαι δὲ ἐξαιροῦνται μετὰ τῶν ὡς δημοδικῶν παρισταμένων προσώπων ὁ ὀριζόμενος ἐκ τοῦ νόμου δεσμός της δημοδικίας καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν συνάγῃται ἐκ τῶν νομικῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὰ πράγματα ἢ ἐκ συμβολαίου. Α. Π. 133 τοῦ 47. Ὅθεν ἐνεργητικὴ δημοδικία ὑπάρχει ἢ δόκιμος εἰ πολλοὶ ἐναγόμενοι ἐπιδικῶσιν διὰ της ἀγωγῆς δικαίον ἢ διάφορον μὲν ἕκαστος δικαίον, πηγῶν δὲ ἐκ της αὐτῆς νομικῆς καὶ ιστορικῆς αἰτίας, τοῦτέστιν ἐκ της αὐτῆς πράξεως. Α. Π. 207 τοῦ 75. 254 τοῦ 76. Ὅθεν ἐὰν διὰ της αὐτῆς βλάβης λήθῃ βλαβὴ ἢ περιουσία πολλῶν ἢ διὰ της αὐτῆς λείψας εὐνοήσῃ πολλοί, δύνανται πάντες οὗτοι νὰ κινήσωσι τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν καὶ ἀποζημιώσιν ἢ ἐκανοποιήσιν. Α. Π. 270 τοῦ 74. Ἐπίσης δύνανται νὰ κινήσωσι κοινὴν ἀγκιστρὴν πάντες οἱ κληρονόμοι, καὶ ὧν ἐπιβάλλεται κληρονομία. ἑρμ. Α. Π. 243 τοῦ 86. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει (δύνανται δηλ. νὰ κινήσωσι κοινὴν ἀγωγὴν) καὶ δόκιμος διὰ της αὐτῆς διαθήκης κληρονομία τῷ μὲν ἢ οἰκίᾳ Α. τῷ δὲ ἢ οἰκίᾳ Β. Α. Π. 137 τοῦ 78. Α. Π. 80 (Contra Ἀρείου Πάγου 253 τοῦ 76, καὶ ὧν δὲν δύνανται νὰ κινήσωσιν ἀπὸ κοινῆς ἀγωγῆς δύο άτομα, οἱ διὰ της αὐτῆς διαθήκης ἀφῆσαν δύο ἄλλοις ἀντικείμενα), ἢ διὰ της αὐτῆς νομοθετικῆς πράξεως χρηματικῆς εἰς πλείονας ἀμοιβῇ τις χρηματικῆς. Α. Π. 270 τοῦ 74. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ διὰ της αὐτῆς ἀποράσεως πραγματογνωμόνων προσδιορίζεται ἡ τιμὴ δημοπρασιῶν οἰκοπέδων διαφόρων ιδιοκτητῶν. Α. Π. 129 τοῦ 58. — Περὶ δημοδικίας ὑπάρχει δόκιμος πολλοὶ κοινωνήσῃ της αὐτῆς ὑποχρεώσεως ἢ ἔχουσιν ἴδιον καὶ ἄμειον συμφέρον ἕκαστος εἰς τὴν ἐκδασιν της δικης. ὅθεν ἐνάγονται ἐν ταύτῃ πολλοὶ ὡς ἀπειλόντες νὰ ποδώσωσι ἀπογὴν ἢ νὰ κοινῶ ἀφῆσαν. Α. Π. 129 τοῦ 58. Ἐπίσης ἐνάγονται ἐν ταύτῃ πολλοὶ ἀπὸ κοινῶν περικολλήσαντες τὴν χρῆσιν τοῦ ἔρποντος ὕδατος. Α. Π. 248 τοῦ 78. Ἐπίσης ἐνάγονται ἐν ταύτῃ πολλοὶ παρεμποδίσαντες ἀπὸ κοινῶν τὴν διακρίσιν της δόου τῶν ἐναγόντων καὶ τὴν εἰς τὸ κτήμα αὐτῶν διορίσιν τοῦ ὕδατος. Α. Π. 99 τοῦ 69. Ἐπίσης της ἐκ της συγχρῆσεως βλάβης τοῦ ἀρραλισμένου πλοίου καὶ της ἐκ τούτου ἀνικηνότητος τοῦ αὐτοῦ περικολλήσῃ τῷ πλοιοκτῆτῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐγκτάλειψιν καὶ ἀπορρίψῃ τοὺς ἀρραλιστὰς νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν. δύνανται νὰ ἐναγῶσιν πάντες οἱ ἀρραλισταί, καίπερ ὑποχρεώμενοι κατὰ διάφορον ποσόν, καὶ εἰς ἔχουσιν εἰς τὴν ἐκδασιν της δικης ἴδιον ἄμειον συμφέρον, προκύπτειν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ της αὐτῆς νομίμου αἰτίας. Α. Π. 73 τοῦ 80. Ὅθεν δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου ἀγγράφου προκύπτει ἴδιον καὶ ἄμειον συμφέρον δι' ἕκαστον τῶν ἐναγόμενων πρὸς ἀπόκρουσιν καὶ ὅλου ἢ ἐν μέρει της ἀπώλειας. ὀρίζεται ἐπίσης δευτέρως περὶ της δημοδικίας. Α. Π. 226 τοῦ 88. Τὸ ἔχρον 70 κηρύττει ἀμειον ἐκείνο τὸ ἔγγραφον της ἀγωγῆς, δι' οὗ πλείονες ἐνάγονται κοινῶς διὰ δύο ἢ πλείονας ἀπαιτήσεων, μὴ κοινὰς δὲ πρὸς ὅλου, δὲν περιλαμβάνει δὲ καὶ τὴν περιπτώσιν, καὶ ὧν διὰ τὴν πρὸς

σωπα συνενάγονται κοινῶς ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ῥάσει, ὅστω καὶ ἂν ἀντιστάτως αποδίδεται αὐτοῖς ἡ ὑποχρέωσις. Α. Π. 33 καὶ 35 τοῦ 72. Οὐδὲν δ' ἐξαιλεῖται τὴν ἑλλείψιν δεσμοῦ παθητικῆς δικαιοσύνης, ἀποτελοῦσαν τὴν ὅσιν τῆς περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεως, ἡ παραίτησις τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ἐναγομένων, πλὴν ἐὰν ἀποδεχθῶσι τὴν παραίτησιν ταύτην οἱ ἐναγόμενοι. Α. Π. 394 τοῦ 84.—Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 70, 71 καὶ 72 συνάγεται, ὅτι δύνανται μὲν οἱ ἐνάγων, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐναγοῦσι τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως. Α. Π. 4 τοῦ 48.—Ἐπὶ ἀναγκῇ κατὰ πίνακος κατατάξεως, καὶ ἐπομένως καὶ ἐπὶ ἀναγκῇ ἀναγκῶν ἀναγκῶν εἰς αὐτὴν, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ 70 ἀρθρῶν, διότι ἐν τῇ περὶ κατατάξεως δίκῃ ἀπορροῶνται ἐν τῇ αὐτῇ διαδικασίᾳ ὅλως ἀσχετὰ δικαιώματα. Α. Π. 210 τοῦ 75.—Ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως δεσμοῦ δικαιοσύνης παραγομένη ἐνστάσις ἀπαρδένεται τῆς ἀγωγῆς δὲν προτείνεται ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. 26 τοῦ 188 τοῦ 63, 382 τοῦ 61, 14 τοῦ 91. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῆς δικαιοσύνης δὲν μεταβάλλεται ἡ ἀρμοδιότης. Ὅθεν αὐτὴ ἐπὶ πλείονων ἐναγομένων καὶ νίξεται ἐκ τοῦ ποσού, ὃ ἐπιμεριστικῶς ἀπαιτεῖται ὑφ' ἑκάστου αὐτῶν. Α. Π. 177 τοῦ 70.—Μὴ ὑπάρχοντες τοῦ τῆς δικαιοσύνης δεσμοῦ, τὸ δικαίωμα τῆς ἀγωγῆς εἶναι παντελῶς ἀκυρὸν κατὰ τὰ ἀρθρ. 70 καὶ 537 § 1, χωριστῶς καὶ τῆς δίκης διατάσσεται, μὴ ἀκυροῦμένου τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸ ἀρθρ. 537 § 3, ὅσακις ἠνωθήσων μὲν νομίμως πλείονες ἀγωγαὶ εἰς τὴν δίκην γράσων, ἀλλ' ἡ σύγκρισις αὐτῶν συζητήσεως ἐπιφέρει σύγκρουσιν. Α. Π. 160 τοῦ 68, 303 τοῦ 74, 298 τοῦ 77, 30 τοῦ 83, 54 τοῦ 84, 156 τοῦ 90.

71. Ἐὰν ἐκ πολλῶν κοινωνῶν τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος μόνον εἰς ἢ τινες ἐνάγων, οἱ δὲ ἄλλοι δὲν θέλουν νὰ συμπράξουν μετ' αὐτῶν, δύνανται οἱ πρῶτοι νὰ προσκαλέσωνται τοὺς τελευταίους πρὸς συζήτησιν τῆς υποθέσεως, ἐὰν ἡ διεξαγωγή τῆς δίκης ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πρὸς τελευταίους αὐτῶν. Πολ. 496. 539. 553. 562. 602 ε. (Βαυαρ. Σχ. § 64, 65).

72. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα, ὑπὸ τὴν ἐν τῇ προηγούμενῃ ἀρθρῷ συμφωνίαν 1), ἔχει καὶ οἱ ἐναγόμενοι, ἐὰν μὲν οἱ ἄλλοι ἢ τινες τῶν κοινωνῶν τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος παρίστανται κατὰ αὐτοῦ, ἢ ἐὰν οἱ ἐνάγων ἐνήγαγε μόνον ἓνα ἢ τινας, ἀλλ' οἱ ἄλλοι τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως. Πολ. 501. 557. 562. 602. 603. (Βαυαρ. Σχ. 64, 65).

1) κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγούμενῃ ἀρθρῷ ὑποθεθέντα

73. Ἐπίσης δύνανται οἱ ἐνάγων καὶ οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἀναγκάσωνται τὴν δίκην εἰς ἐκείνον ἢ εἰς ἐκείνους, παρὰ τῶν ἐπειρηθῶν θέλουν ἀπαιτῆσαι ἐγγυήσιν ἢ ἀποζημιώσιν ἕνεκα τοῦ διαφιλωνεικουμένου πράγματος. Πολ. 553. 561. 564. 607. (Γαλλ. Δστ. Κώδ. 1640, Βαυαρ. Σχ. § 66).

1) ἔχουν ἀπαιτήσεις ἐγγυήσεως ἢ ἀποζημιώσεως

Κ. Ἡ ἀπλὴ ἀνακοίνωσις τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ ἐπι-
 τίμη τὴν καταδίκην τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις, ἀλλ' ἀπλῶς παρέχει δι-
 κάσιμα εἰς ἀποκρούσιν τῆς ἐνστάσεως, ὅτι κακῶς διετέχθη ἡ δίκη ὑπὸ τοῦ
 ἀνακοινούντος. Α. Π. 418 τοῦ 80. Ὅθεν ἡ ἀνακοίνωσις εἶναι περιττὴ, ὅσα-
 ραις ἡ ἕξις τοῦ παραλιπώντος τὴν ἀνακοίνωσιν δὲν ἐδόνατο νὰ ἀποτραπῇ.
 Α. Π. 6 τοῦ 70. Σημειωτέον, ὅτι τὰ ἄρθρα 73 καὶ 604—607 τῆς πολ.
 διατ., κανονίζουν μόνον τὰ περὶ προσεπικλήσεως τῶν πρὸς ἀποζημιώσεις
 ὑποχρῶν, ἀλλ' ἀπέχουσι νὰ ὀρίσωσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς μὴ προσεπικλή-
 σεως, ὡς συμβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου. Α. Π. 6 τοῦ 70. — Ἡ ἀνα-
 κοίνωσις ἐν γένει ματαιοῖ τὴν ἐνστάσιν ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν διετέχθη προση-
 γότως. Ὁ δὲ προσεπικληθεὶς καὶ διὰ τῆς παρεμβάσεως αὐτοῦ ὑποστηρίξας
 τὴν προσεπικαλούμεντα δὲν δύναται νάντιτάξῃ πλέον αὐτῷ ὅτι ἀπέτυχεν ἡ
 δίκη ἐνεκὸν ἀτελοῦς ὑπερασπίσεως ὡς μετασφῶν καὶ αὐτὸς τῆς ὑπερασπί-
 σεως. Α. Π. 202 τοῦ 57, 10 τοῦ 84. Κατ' ἐξαιρέσιν ὅμως δὲν ματαιοῖ τὴν
 ἐστῆσαν ἐνστάσιν ἡ ἀνακοίνωσις, ὅταν ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις προτείνῃ
 καὶ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἀπώλεσε τὴν δίκην ἐκ δόλου ἢ μεγάλης
 ἐφημέριας. Α. Π. 10 τοῦ 84. — Ἐὰν ὁ ἐνάγων ἐνήγαγεν ἕνα ἢ πλείονας, οὐχί
 ὅμως πάντας τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως, ὁ ἐναγόμενος δικαιοῦται
 ἀνακοίνωσιν τὴν δίκην καὶ εἰς τοὺς μὴ ἐναχθέντας, ὅπως παρέμειψιν, ἀλλὰ
 δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ εἰς τοῦτο τὸν ἐνάγοντα. Α. Π. 239 τοῦ 52. —
 Ἡ ἐνωπιον τοῦ Ἐκτετατοῦ ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατ' οὐσίαν δικάζοντος, γε-
 νομένη κατὰ πρῶτον ἀνακοίνωσις τῆς δίκης εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. 91
 καὶ 140 τοῦ 70. — Ἀνακοίνωσις καὶ προσεπικλήσις, ἀπειθουμένη κατὰ δι-
 καστικοῦ ὁπαλλήλου ἐνεκὸν ἀποζημιώσεως διὰ πρᾶξιν ἀναγομένην εἰς τὴν
 ὑπερασπίαν αὐτοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ὑπαγομένης τῆς ἐν αὐτῇ διαλαμβαν-
 ούμενης ἀγωγῆς εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν διαδικασίαν τοῦ κακοδικίου, ἀπαιτοῦσαν
 προσηγουμένως ἀδείαν θεραπείας κτλ. ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 468 τοῦ 49.

Ε'. Ἰκανότης τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου
 ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι.

74. Πᾶς ἔχων τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας
 τοῦ, ἔχει καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ ἐμπανίζεται ἐπὶ δικαστηρίου,
 καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ ἢ νὰ ὑπερασπίζῃ ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι τὰ δι-
 κάσιμα τοῦ. — Ὅθεν ὅσοι διατελοῦσιν ὑφ' ὁποιανδήποτε ἐπιμέ-
 λειαν, (1) γυναῖκες ὑπανδρῶ: ὡς πρὸς τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα
 δὲν εὐνάνται νὰ διαθέσουν ἐλευθέρως, παῖδες οἰκογενείας ὡς

(1) Ἀλλ' ὅδε καὶ Ν. ΧΠΘ' τοῦ 61 περὶ ἐπιτρ. καὶ ἰδίως ἄρθρα 11 καὶ
 108, δι' ὧν τοῖς μὲν ἐφήβοις παρέχεται τὸ δικαίωμα τοῦ διατιθέναι ἐλευ-
 θέρως τὰ διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτῶν ἐργασίας κερδαινόμενα, τοῖς δὲ χειραπ-
 τοῖς τὸ δικαίωμα τῆς παραστάσεως ἐπὶ δικαστηρίου ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἐπὶ
 τῶν ἀναγομένων εἰς πρᾶξεις τῆς διαχείρισεως τῆς περιουσίας αὐτῶν διαφο-
 ρῶν, καὶ 98, καθ' ὃ ὁ γάμος χειραφετεῖ τὴν ἀνῆλικον γυναῖκα.

πρὸς ἐκείνο τὸ μέρος τῆς περιουσίας των, τοῦ ὁποῖου ἡ διαχείρισις ἀναπόκειται εἰς τὸν πατέρα, (1) δὲν δύνανται, ἄνευ συγκατάθεσεως τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, τοῦ συζύγου ἢ πατρὸς νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, εἰμὴ καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀποτροπῆς στιγμιαίου τίνος κινδύνου 1) πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Πολ. 665. 672. 675. 682. 1049 ε. 1065. 1075. Ἐμπ. 7. Ὁργ. 102. Ἀστ. Νομ. 58. 70. 105. Π. Ν. 25. (Γαλλ. Ἀστ. Κώδ. 450 καὶ 215. Γαλλ. Πολ. 80).

1) ἐν γένει περὶ ταχίστης ἀποτροπῆς κινδύνου τίνος

Ν. Τοῦ άρθρου 5 τοῦ περὶ ἀνηλίκων κτλ. νόμου ἐπιτρέποντος μὴ ἐπὶ τῶν ἀναγκασιῶν αὐτοῦ κερδαιόμενα, εἰ μὴ μὴ παρέχοντος αὐτῇ καὶ τὸ δικαίωμα τῆς δικαστικῆς παραστάσεως (ὅπου μὴ μόνον τοῖς χειραγρούτοις ἀνηλίκους), ἔπεται ὅτι καὶ περὶ τῶν νομίμως ἀπειλούσων τῶν ἐπὶ τῶν δικαστηρίοις ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἐπιτροπὸς. Α. Π. 36 τοῦ 91. Ἀλλὰ δύνανται ἢ παθεῖν ἀνηλίκους νὰ ἀποτροπῶσιν διὰ πληρεξουσίου αὐτῆς τὸ βούλευμα τοῦ συμβ. τῶν πλημμελειοδικῶν καὶ τὸ κατεπίγειον. Α. Π. ποιν. 81 τοῦ 59. Ἐπίσης ὁ ἀνήλικος κατηγορούμενος νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον εἰς ἀπόκρουσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποτροπῆς παρὸντος κινδύνου ἀπειλούντος τὰ ὕλικά αὐτοῦ συμφέροντα. εἰν δὲν ὁ τρόπος αὐτοῦ (καθ' οὗ ὡς ἐπιτρόπου αὐτοῦ ἐκινήθη ἡ ἀγωγή) δὲν ἀναφανίσκῃ εἰς τὸ δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 182 τοῦ 80. Ἀλλ' εἶναι εἰς ἐπαγγελτικῶν ἀποβρίπτειά ἀγωγή πολιτικῇ κατ' ἀνηλίκου κατηγορουμένου. προσωποποιεῖ κατ' αὐτοῦ κινηθεῖσα, ἅτε μὴ δυναμένου νὰ παρασταθῇ ἀποτροπῶντος τῶν πίων τοῦ δικαστηρίου (ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὡς ἀνακαταστήσῃ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν), ἀναγομένης δὲ τῆς παραστάσεως εἰς τὴν νομίμως ποίησιν τοῦ ἐναγομένου, ἣν καὶ αὐτεπαγγελτικῶς ἐξετάζει τὸ δικαστήριον. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 92. — Κατὰ τὴν Α. Π. 138 τοῦ 76 συνεστάτος τοῦ 1861 καὶ ἐν πρὸ τῆς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου συζητήσεως ἀπεβίωσαν ὁ αὐτὸς (ἅτε τοῦ γεγονότος τούτου μὴ καλύπτοντος τὴν ἀρχικῶς ὑπάρχουσαν ἀποτροπὴν τῆς διαδικασίας)· ἐκ τούναντι κατὰ τὴν 356 τοῦ 78 δύνανται. διὰ μὲχρι τῆς ἐπὶ ἀποκατηρτίου πρώτης συζητήσεως δύνανται νὰ τροποποιήθῃ.

(1) Εἰς τούτους προσθετέον καὶ τοὺς πτωχεύσαντας, εὗς ἀντιπροσωπεύουσιν οἱ σύνδικοι, οἵτινες διορίζονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Σημειωτέον ὅτι, ὅσκις οἱ σύνδικοι δὲν δύνανται νὰ ὑπερασπίσωσι προσηκόντως τὴν περιουσίαν τῶν πτωχευσάντων, ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ κατὰ τὰς περιστάσεις τὴν παρέμβασιν τοῦ πτωχεύσαντος. Αὐτεδύλον δὲ ἀπαλλοτριοῦται μὴ τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὁ πτωχευόμενος ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ παρίστασθαι ὡς διάδικος ἐν ταῖς διαδικασίαις εἰς τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κατάστασιν (ἐξ' εἰπεῖν δὲ περὶ διαζεύξεως κτλ.), αἵτινες οὐδαμῶς ἐνδιαφέρουσιν τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ.

πληρὴ συναπείρ τῶν ἐπισυμβαινόντων. ("Ἴδε καὶ ἄρθρον 67). — Ἡ γυνὴ ἀποσταμένη αὐτοδικαίως χειράρετος ἀπὸ τοῦ γαμοῦ αὐτῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 60 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας Ν. ἔχει τὴν ἱκανότητα καίτοι ἀνήλικος· νὰ παραστή ἐπὶ δικαστηρίου, προκαλοῦσα ἀπλῶς τὴν συναίνεσιν τοῦ κηδεμόνος αὐτῆς. Α. Π. 66 τοῦ 68. — Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Ἐφ. Ναυπλίας 23 τοῦ 34 τῶς παρὰ τῇ ἡ ὑπενδρος γυνὴ ὡς πρὸς τὰ κτήματα, ἃ δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρας, ἔχει ἀνάγκην τῆς συναίνεσιν τοῦ συζύγου· μὴ ἀπαιτοῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου ῥητὴς συγκαταθέσεως, ἔπεται ὅτι ἀρκεῖ καὶ ἡ σιωπηρὰ ἀπὸ συγκαταθέσεως. (Ἀλλὰ τίνα τὰ κτήματα, ἃ δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρας; Κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον δίκαιον, δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρας πάντα τὰ κίνηματα εἰς αὐτὴν κτήματα· τῆς δὲ διαχειρίσεως τῶν προικῶν δὲν μετέχει ἡ σύζυγος). — Κινδύνου ἐπικειμένου ἡ γυνὴ δικαιούται νὰ παραστή ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου τοῦ προικίου κτήματος. Α. Π. 62 τοῦ 69. — Καὶ ὁ ἡγούμενος μονῆς δύναται ἐν κατεπιχειροῦσῃ αὐτῇ νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγὴν ἔνευ ἀδείας τῆς ἀρχῆς. Α. Π. 21 τοῦ 71. — Εἰς ἀποτροπὴν ἀνατροπῆς ἡ εἰς ματαίωσιν ἀποτροπῆς ἀνατροπῆς δύναται καὶ ὁ ἐπίτροπος ἄνευ ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἢ καὶ ὁ ἀνέλικος νὰ ἐνεργήσῃ, εἰ δέον πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνέλικου. Α. Π. 354 τοῦ 84. — Εἰ καὶ κατὰ τὰ 44 καὶ 494 πρὸς τὸν μαρκερικὸν νόμον ἀτερεῖται ὁ πτωχεύσας τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ, διὰ πᾶσα ἀγωγὴ μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως κινεῖται κατὰ τὸν πτωχὸν καὶ τῶν συνδίκων, οὐχ ἥσσον δὲν ἀτερεῖται τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδίων δικαίων, ὡς οἱ ἐπιτροπόμενοι, ἡ δὲ ὑπὸ ἐπιτρόπικον διατελοῦντες· ὅθεν οὗτος, τῆς περὶ τὴν πτωχεύσεως διαδικασίας ἀφορώσης καὶ εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον, δικαιούται νὰ παρίσταται καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς καθ' ἑκάστον ἐνεργείας, οὐχ ἥσσον δὲ νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὰς πράξεις πρὸς ὄφελος τῆς ομάδος, νὰ παρεμβάιῃ εἰς τὰς ἐπὶ τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν συνδίκων ἢ κατ' αὐτῶν ἐγερθεῖσας δίκας, καὶ νὰ κινήσῃ ἐπὶ νὰ κινήσῃ ὡς καὶ ἀνακοπὰς, ἐσάκις ὑπάρχει κίνδυνος παραγραφῆς ἀνατροπῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ καὶ τῆς ομάδος. Α. Π. 391 τοῦ 78. — Τῷ ἀνδρὶ κηρυχθέντος εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιτροπείας τῆς προικὸς ἀνήκει εἰς τὴν γυναῖκα, ἐνασχοῦσαν τὴν περὶ αὐτῆς ἀγωγὴν (Ἐμπ. νόμου 442, 494, 548 καὶ ἑπ.). *Ὅθεν ἐργούσης τῆς διαδικασίας περὶ χωρισμοῦ κτημάτων, ἡ γυνὴ ἐγείρει τὴν περὶ προικὸς ἀγωγὴν. Α. Π. 11 τοῦ 87, 277 τοῦ 88, 439 τοῦ 91, 499 τοῦ 91. Ἀντίθετος μόνον ἡ ἀπόφασις 222 τοῦ 90, καθ' ἣν δὲν ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ὁ προσωπικὸν δικαίωμα τῆς συζυγικῆς ἐξουσίας καὶ ἱερωμένης τῆς διαχειρίσεως τῆς προικίως περιουσίας, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τοῦτο ὁ χωρισμὸς τῶν κτημάτων, αὐτὴ δὲ ἡ ἐννοια καὶ τῶν ἄρθρ. 545 καὶ 548 τοῦ ἑμπ. νόμου. — Ὁ πατὴρ δὲν ἔχει ἀγωγὴν κατὰ τῶν αὐτοῦ ὑποτάκτων τέκνων ἢ μόνον ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἢ οὐλοῖ στρατιωτικοῦ χρηματίου (Βασ. τεμ. 4 (7, 8) καὶ τεμ. 14 (45, 4). Αἱ διατάξεις δι' ἐπὶ τῶν κατηργήθησαν διὰ τῶν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ παρίστασθαι δικαίων τῆς δίκης. Α. Π. 3 τοῦ 69. — Ὁ πατέρ δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου, ἀλλὰ τῆς ἐξαφροσύνης ἐκάστου τεκμαριζομένου· ἀρκεῖται ὁ προβάλλων τὸν περὶ παραφροσύνης ἰσχυρισμὸν νὰ ποδείξῃ αὐτὸν διὰ παντὸς νομίμου μέσου. Α. Π. 72 τοῦ 68.

75. Ἐν μέρει μὲν οἱ πολιτικοὶ νόμου, ἐν μέρει δὲ ἰδιαιτέρως διατάγματα, θέλουν προσδιορίσει κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει παρίστανται ἐπὶ δικαστηρίου τὸ δημόσιον, αἱ κοινότητες, στῆματα, 1), καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ σωματεία, πότε χρήξουσιν ἀδείας τῆς ἀρχῆς, καὶ κατὰ τίνα τρόπον εἰσέρχονται (1). Πολ. 106. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 1032).

1) καθιδρύματα

(1) Ὁρα Δημοτικὸν Νόμον ἄρθρον 30 § 19, καθ' ὃ « ἡ σύσκεψις ἀποφάσεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπαιτεῖται προκειμένου περὶ διαγραφῆς ἀναγομένης εἰς τὰ δικαστήρια καὶ περὶ διορισμοῦ συνηγμένων ἢ νομοταγῶν λαῶν » καὶ ἄρθρ. 119 § 1α', καθ' ὃ « ἡ ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου χρήζει τῆς ἐγκρίσεως τοῦ νομάρχου, προκειμένου περὶ εἰσγωγῆς κοινότητος ». Ὁρα καὶ τοῦ Ν. ΔΡΠ' τῆς 18 Ἀπριλίου τοῦ 1884 περὶ κοινότητων (ἱσχύοντος μόνον ἐν τοῖς νομοῖς Λαρίσσης καὶ Ἀργεῖς καὶ τῆς ἐπαρχίας Καλαμπάκας καὶ Ξηροχωρίου) ἄρθρον 12, καθ' ὃ « ἐμπροσθέντες ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κοινότητα ὁ πρόεδρος τοῦ κοινοτικοῦ συμβουλίου, ὡς καὶ τὸν ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ αὐτῆς ὑπάρχοντα νομῶς ». Σημειωτέον ὅτι ἡ ἰσχύς τοῦ νόμου τούτου ἐπεξετάθη διὰ τοῦ νόμου ΑΧΛΖ' τῆς 24 Δεκεμβρίου τοῦ 1887 εἰς τὴν κοινότητα Λιμνῆς τοῦ δήμου Αἰγιαίου τῆς ἐπαρχίας Χαλκίδος.

Δ. 12 Μαΐου 1833 περὶ τῆς ἐν δικαστ. παραστάσεως τοῦ δημοσίου, δῶν κλπ.—1. Θέλουν ἀνάγεισθαι.—α') τὸ μὲν δημόσιον διὰ τοῦ ἐπὶ οἰκονομικῶν γραμμ. τῆς ἐπικρ.—β') ἡ δὲ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, μάλλινον δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, διὰ τοῦ προέστατος αὐτῆς.—γ') οἱ δὲ δήμοι διὰ τῶν δημάρχων.—δ') τὰ ἀγαθοεργὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα, καὶ τὰ σωματεία διὰ τοῦ προέστατος τοῦ νόμου συγκεροτημένης διοικήσεως των.—Ἐπομένως ἅπαντες οἱ νομίμως τῶν ἀντιπροσώπων χρεός ἔχουσι νὰ υπογράφωσι τὸ φανερόν τῆν κοινότητα εἰς αὐτοὺς ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικτικόν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 143 καὶ 145 τῆς πολ. δικ. ὁρισμένα.—Ὅλαι αἱ περεπόμεναι τῇ ἀγωγῇ κοινότητες γίνονται εἰς τοὺς διορισμένους πληρεξουσίου.

2. Ἦν ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀρθρῷ ἀναφερομένη κλήσις δὲν ὀφείλει λαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν εἰρημένων παρὰ ἐάν ὑπάρχῃ εἰς αὐτὴν ἐπισυνημμένη, καὶ τὸ ἀρθρ. 2 καὶ 3 τῆς πολ. δικ. διατάσσει, ἡ νόμιμος ἀπόδειξις τῆς δικαστικῆς ἀπάντησεως τῆς ἀρμόδιας διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντα, σιωπῆς αὐτῆς.

3. Ὁ ἦμ. ἐπὶ τῆς οἰκονομίας γραμματεὺς δύναται νὰ διερίσῃ ἐν τῇ γὰλματος πρὸς παράστασιν τοῦ δημοσίου ὑπάλληλον τοῦ κλάδου τοῦ ἐπὶ τῷ δειον καὶ ἱκανῶς τὸν νόμον κατέχοντα, ἢ καὶ εἰς συνήγορον τίνα τῶν δικαστηρίων τῆς πρωτεύουσας νὰ ἀναλίσκῃ τὸ ἔργον τοῦτο, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἐνάγοντα τοῦτον παραγγελία τοῦ ἐπείγει τόπον τῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 14 τῆς πολ. δικ. οἰκονομίας ἀπαιτουμένης νομίμου πληρεξουσιότητος.

4. Ἐάν οἱ ἐν τῷ ἀρθρ. 1 ἀπαρ. β', γ', δ', ἀναφερόμενοι ἡ μέλος ἡ ἀρμόδιας διοικήσεως ὀφείλῃ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, ἢ

Ν. Ὑπερδὴ ἐν μὲν τῷ 4 ἄρθρῳ τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1838 Β. διατ. γίνε-
ται μὲν λόγος περὶ ἐγκρίσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν προσδιορί-
ζονται ρητῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ ζητῇται κατὰ δὲ τὸ 119

τοῦτο μέλλει νὰ διορισθῇ δικηγόρος τις, πρέπει νὰ γνωστοποιῇται τοῦτο εἰς
τὴν ἀνωτέραν ἀρχήν. Ἐὰν ζητῇται ἡ πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς δίκης ἀναγκαῖα
ἐγκρίσις, αὕτη θέλει ἀναφέρει ρητῶς τοῦτο καὶ ῥάλλει θεωρεῖσθαι ὡς πληρ-
ρομένης κατὰ τὸ ἄρθρ. 94 τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

8. Ἐὰν τὸ δημόσιον, δῆμος, φιλόδημον καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα
καὶ σωματεῖα ἦναι ἐνάγοντες, ἡ ἐν τῷ δικαστηρίῳ παραστάσις των γίνεται
αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὁρίμους τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 τοῦ παρόντος διατάγματος.

Συμπληρῶν ἔτι διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 29 Ἀπριλίου 1843 (ἄρθρ. 1)
καὶ ἡ διαχείρισις τοῦ ἑκκλ. ταμείου καὶ ἡ ἐν ταῖς δίκαις ἀντιπροσωπεύσεις
αὐτοῦ (ἥτις κατὰ τὸ ἀνωτέρω Διατ. τῆς 12 Μαΐου 1838 ἀπέκαιτο εἰς τὴν
ἑκκλ. Ἐπιτροπὴν) ἀνετέθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 1 § γ' τοῦ Ν. 2 Ἰουνίου 1838 περὶ καθολικῶν τῶν
οἰκονομικῶν ἐφόρων (ἀντιγραφὴν σχεδὸν αὐτολεξεῖ ἐκ τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ Δ.
τῆς 23 Δεκ. 1839 περὶ ὁργανισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν οἰκονομικῶν ἐπιτρο-
πῶν) «οἱ οἰκονομικοὶ ἐφόροι ἀντιπροσωπεύουσιν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὸ τὸ
δημόσιον καὶ τὸ ἐκκλ. ταμεῖον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς
ὁποῖασι τῶν προσβαλλομένων δικαιωμάτων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν δι' ἰδιαι-
τεῶν νόμων ἢ διαταγμάτων κανονισθέντων ἄλλως περὶ τούτων, ἐξαιρουνται
δὲ ῥητῶς αἱ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων τῶν ὀφειλ-
τῶν τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστ. ταμείου προκύπτουσαι δίκαι, αἵτινες
διεξάγονται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου παρὰ τῶν ταμιῶν». Ἀλλ' εἴτα ἐξεδόθη
τῷ ἔτει 1880 ὁ Ν. ΩΛΖ' τῆς 29 Ἀπριλ. 1880 περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ νὰ
ἐκκαταβάνωσιν οἱ οἰκον. ἐφόροι δικαστικὴν ἀγῶνα κτλ. ἔχων ὡς ἐξῆς—

1. Ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας εἰς τοὺς οἰκον.
ἐφόρους νὰ ἐγείρωσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου ἢ τῆς περιουσίας τοῦ ἐκκλ.
ταμείου ἀγωγὰς, κυρίαι ἢ προσθέτους παρεμβάσεις ἢ ανακοινώσεις, νὰ προσ-
βάλλωσι διὰ τριτανάκοπης ἢ δι' οἰουδὴποτε ἄλλου ἐνδίκου μέσου ἀποτάσεις
καὶ διορίσωσι πληρεξουσίου δικηγόρους ἄνευ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐντολῆς
τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκον. ὑπουργοῦ. — Ἡ ἀκυρότης αὕτη ἀπαγγέλλεται καὶ εἰς
ἐπαγγέλματος. — Ἐξαιρουνται μόνον αἱ περὶ προσωρινῶν μέτρων περιπτώ-
σεις, καθ' ἃς δύνανται καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐνεργήσωσιν οἱ οἰκον. ἐφόροι ἔτι
ἀπαγορεύει ὁ Νόμος, ὀφείλουσιν ὅμως ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ, ἐπιβαλλομένῃ
ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν οἰκον. ὑπουργῶν ἐπὶ τῇ βάσει ἐκθέσεως τοῦ παρ' αὐτῶν
Συμβούλου, νὰ γνωστοποιῶσι τὴν τοιαύτην ἐνέργειάν των εἰς τὸ Ὑπουργεῖον
τῶν οἰκον. ἐκτὸς 3 ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἐνεργήσωσι. — Τὸ καθῆκον τοῦτο τῆς γνω-
στοποιήσεως ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὡς ἀνωτέρω ποινῇ καὶ εἰς τοὺς τα-
μιᾶς ὡς πρὸς τὰς διαβαλλομένας παρ' αὐτῶν δυνάμει τῶν περὶ καταδιώξεως
τῶν καθυστερούντων νόμων ὑποθέσεις.

2. Μόνον αἱ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν οἰκον. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 24
Μαρτ. 1867 ὑπὸ στοιχ. ΡΖΓ' Ν. γινόμεναι κοινοποιήσεις οἰουδὴποτε δικα-
γμάτων ἐπὶ δικῶν τοῦ δημοσίου ἢ τῆς περιουσίας τοῦ ἐκκλ. ταμείου παρὰ
τῶν νομίμων συνεπειῶν.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

άρθρ. 11 του περί δήμων νόμου ή έγκρισις άπαιτείται μόνον, εσάκις πε-
καίται περί εισαγωγής δίκης εκ μέρους του δήμου, εσάκις δηλ. ή δήμος
είναι ενάγων, έπεται, ότι οι δήμοι δέν χρήζονται της άδείας της άρχής, δε-
άπολογηθώσιν, έναγόμενοι όντες. Α. Π. 61 του 36, 290 του 39, 6 του 41
(Είρησθω ότι κατ' έμην γνώμην, δηλωθείσαν και έν τω 'Οδηγώ των δήμο-
σίων και δημοτικών υπαλλήλων, ή παλαιά αύτη νομολογία είναι ή μνη-
σθή). Άλλά κατά τάς αποφάσεις 8 του 43, 9 του 52, 128 του 81, 340 του
83 ή δήμαρχος και έναγόμενος δέν δύναται νά εμφανισθή είς τό δικαστήριον
πρό της υπό της διοικητικής άρχής έγκρίσεως της πράξεως του δήμου, συν-
βουλίου, δι' ής παρέχεται αύτῷ ή πληρεξουσιότης δι' άπάσας τάς υποθέσεις
του δήμου, άτε τού έν τῷ άρθρῳ 119 του περί δήμων νόμου όρου εισαγωγῆς
δίκης περιλαμβανόντος (1) πάσαν περίπτωσιν, καθ' ήν πρόκειται νά
ένανθῇ δίκη, του δέ μεταγενεστέρου διατάγματος της 12 Μαΐου 1893
τῶς άπαιτούντος τήν τοιαύτην έγκρισιν είς πάσαν δίκην. 'Οθεν πρός δια-
σφύζον δικηγόρου πληρεξουσίου πρός υπέρσπισιν δίκης του δήμου άπαιτείται
ό μόνον ή σύμπραξις και άπόφασις του δήμου, συμβουλίου, αλλά και
υπό του δημάρχου γνωστοποίησις αύτης πρός τήν προϊσταμένην διοικήσιν
άρχην, όπως έγκρίνῃ τήν επιχείρησιν της δίκης και τόν διορισμένον τῷ πλη-
ρεξουσίου δικηγόρου, και ή έγκρισις αύτη θεωρεῖται ως ή κατά τό άρθρον 94
της Πολ. Δικ. πληρεξουσιότης· άρα ή πληρεξούσιος δικηγόρος δήμου πρέπει
νά εμφανίσῃ είς τό δικαστήριον πρός τήν έγγραφω παραγγελίᾳ του δημάρχου
και τήν του δήμου, συμβουλίου άπόφασιν περί τε της επιχείρησεως της δίκης
και περί του διορισμοῦ αύτου ως πληρεξουσίου του δήμου, εἰς δέ και τήν
πράξιν της προϊσταμένης διοικητικῆς άρχής, τήν έγκρίνουσαν τήν άπόφασιν

3. Πᾶς οίκον, έσρος και ταμίαν, έδρεύων όπου υπάρχει έκτετῶν ή προ-
τοδικεῖον, οφείλει νά τηρή ἴδιον βιβλίον τῶν του Δημοσίου και του ἐκκλη-
σιαστικοῦ δικῶν, είς ὃ νά περιεχῇται τό ὄνομα τῶν διαδίκων, ή κατοικία τῶν
τῶν, τό ἀντικείμενον της δίκης, ὁ ἀριθμός και ή χρονολογία τῶν ἐπὶ τῇ
στης υποθέσεως ἐκδιδόμενων αποφάσεων και τό διατακτικόν της ἐν περιλή-
ψει. Εἰς τό τέλος ἐκάστης τριμηνίας οφείλουσιν οι ἀνωτέρω νά υποβάλλου-
σιν είς τό ἐπὶ τῶν οίκων, όπου γείτον ἀκριβῆ κατάλογον τῶν κατὰ τό δια-
στημα της τριμηνίας περαιωθεισῶν και πασῶν τῶν ἐκκερμῶν δικῶν με-
λετωμενῶν ἐκθέσεις της καταστάσεως, είς ἣν ἐκάστη τούτων διατελεῖ.
Πᾶσα παράλειψις περί τήν τήρησιν τῶν ἀνωτέρω τιμωρεῖται πειθαρχικῶς ἐπὶ
του ἐπὶ τῶν οίκων. Ἐπαυρῶν ἐπὶ τῇ ἐκθέσει του παρ' αὐτῷ δικαστικοῦ τῶν
ματος.

*Ορα και άρθρον 49 του Ν. ΥΛΣ' της 29 Μαΐου 1871 περί εισπράξεων
τῶν δημοσίων εσόδων υπό τό άρθρον 854 Πολ. Δικ. *Ορα επίσης τόν νόμον
'ΒΡΞΑ' της 18 Φεβρ. 1893 περί της ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως του
Ζακπεῖου ἐπιτροπῆς και νόμον 'ΒΡΞ' της 13 Φεβρουαρίου 1893 περί τῆς
ἐπὶ δικαστ. παραστάσεως της διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς της περιουσίας
Πάγκα. *Ορα επίσης νόμον Ρ'ΥΓ' του 1867 και νόμον ΑΚΑ' του 1883
περί νομικῶν συμβούλων (οὗ τάναγκατα ἄρθρα καταχωρίζονται και υπό τό
Φεβρ. 94 Πολ. Δικ.), ως επίσης τοῦς λοιπούς υπό τό άρθρ. 94 σημειωμένους
νόμους.

ταύτων, Α. Π. 349 τοῦ 83, 128 τοῦ 84, Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. 343 τοῦ 83, 198 τοῦ 83 ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1833 Π. Δ. ἀδεια τῆς δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς δέον νὰ ἀνανεύται καθ' ἑκαστον δικαιοδοσίᾳ βαλλόμεν. Ἀλλ' ἡ μεταγενέστερα ἔγκρισις τῆς δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς παρέχει κύρος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἐγερθεῖσαν δίκην κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχὴν *ratihabition* mandati comparatur ἀνατρέχουσα εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς δι-
 π. Α. Π. 118 τοῦ 47, 341 τοῦ 57, 198 τοῦ 85, 150 τοῦ 91, 37 τοῦ 92, 228 τοῦ 87. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν ἀπόφασιν 228 τοῦ 87 ἡ πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς δίκης δοθείσα ἔγκρισις τῆς δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς ἰσχυρο-
 ποιεῖ τὴν δίκην (κατὰ τὴν πλειονότητάν), δὴν ἰσχυροποιεῖ δὲ (κατὰ τὴν μειονότητα), διότι προαπαιτεῖται αὕτη τῆς ἐγέρσεως δίκης, τὸ δὲ ἄρθ. 92 ἐν μέρει προδίδωσι εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν διαδίκων ἢ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν διο-
 νόμενοι πληρεξουσίου). Ὡσαύτως κατὰ τὰς 198 τοῦ 85, 150 τοῦ 91 καὶ ἐν κοινοποιήθῃ ἡ ἐξέσις ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ δήμου πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ἀδείας τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἐγκριμένης καὶ ὑπὸ τῆς δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς, ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἀκυρότης ἀκλείπει, ἐν πρὸ τῆς ἀκυρωτικῆς προτάσεως τοῦ ἀντιδίκου ἐπέλθῃ ἡ νόμιμος ἔγκρισις ἀνα-
 τρέχουσα εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐξέσεως. — Ἀντιπροσωπεύοντες κατὰ τὸν χρόνον τοῦ νομάρχου καὶ οὐχὶ τοῦ νομάρχου, ὁ διεταγμένων καὶ τοῦ δήμου κατ' ἐντολὴν τοῦ νομάρχου δὲν δικαιούται νὰ ζητῇ ἀκυρότην πρὸς τοῦ δήμου, Α. Π. 228 τοῦ 69. — Ἐπὶ ὑποθέσεων τῶν κοινοτήτων, ἐφ' ὧν τῶν τρις συγκροτεῖται, οὐδεὶς νόμος παρέχει τῷ νομάρχῳ τοῦ δήμου τούτου τὴν δικαιοκρίαν τοῦ ἀντιπροσωπεύειν αὐτὰς ἐπὶ δικαστηρίου, Α. Π. 90 τοῦ 40, 163 τοῦ 48, 306 τοῦ 52. — Αἱ μοναχὶ ἐνάγουσαι θρῆλυσι κατὰ τὸ διατ. τῆς 12 Μαΐου 1833 πρὶν ἢ ἀναδεχθῶσι τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα νὰ ζητήσωσι παρὰ τῆς ἀρμεδίας δικαιοκρατικῆς ἀρχῆς τὴν ἀδειαν τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως ἐν μέρει δὲ ἀρχὴ εἶναι ὁ νομάρχης καὶ ὁ ἑπαρχος, Α. Π. 50 καὶ 34 τοῦ 47. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ Β. διάταγμα τῆς 12 Φεβρουαρίου 1838 περὶ μονα-
 χείων διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὰς μοναστηριακὰς ὑποθέσεις τὸ ἐκ τοῦ ἡγευ-
 μένου καὶ δύο μοναχῶν συγκροτούμενον συμβούλιον, ἀλλὰ προϊστάμενος τῆς διοικήσεως αὐτῆς εἶναι ὁ ἡγουμένος, εἰς δὲν πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται τὰ δικό-
 νασα καὶ κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ 4 τοῦ Διατ. τῆς 12 Μαΐου 1833 περὶ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως τοῦ δημοσίου κτλ. Α. Π. 133 τοῦ 89, 166 τοῦ 86. — Προκειμένου δὲ περὶ ἐγέρσεως ἀγωγῶν ἀγκυρωτῶν εἰς ἐνοριακοὺς ναοὺς, γνωμοδοτεῖ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον, καὶ οὐχὶ τὸ ἐκκλησιαστικόν, εἰς δὲ εἶναι ἀναταθειμένη μόνῃ ἡ διοίκησις αὐτῶν, Α. Π. 71 τοῦ 77. — Ἡ περιστολὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων ἔστιν ἐξουσία δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀρχῶν· ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται καὶ ἀδεια αὐτῶν πρὸς εἰσαγωγὴν δίκης τινός. Α. Π. 104 τοῦ 47. — Ὁ ἑπαινετὸς τῶν Οἰκονομικῶν, καθὼ πρῶτος καὶ κυριώτατος τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δημοσίου, δύναται νὰ ἐνεργήσῃ αἰτίποτε ὅ,τι καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ δημοσίου, Α. Π. 84 τοῦ 74, 40 τοῦ 70· ὅθεν καὶ νὰ παραλαμβάνῃ δικό-
 νασα περὶ πάσης ὑποθέσεως τοῦ δημοσίου, Α. Π. 13 τοῦ 60, 84 τοῦ 63. Ἀλλὰ καὶ οἱ οἰκονομικοὶ ἄνθρωποι, ἀντιπροσωπεύοντες τὸν δημοτικὸν ἐπὶ πασῶν τῶν εἰς τὰ δικαστήρια τῆς περιφέρειας τῶν εἰσαγομένων δίκων, προκείμενου καὶ εἰς τὰ δικαστήρια τῆς ἐθνικῆς περιουσίας, Α. Π. 84 τοῦ 63, 314 τοῦ 77, 410 τοῦ 78. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νόμου ΠΛΑ' ἔτιμος οὐτε ἐν-
 16*

πιν δικαστηρίον δικαιοῦται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου, οὕτε πάλιν
 ζούτιον αὐτοῦ ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα δύναται νὰ διορίσῃ ἄνευ αἰδέας ἢ
 λῆς τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ. Ἄρειον Πάγου 344 τοῦ 84
 — Ἄλλ' εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκας τοῦ δημοσίου ἀρμόδιος νὰ εἴναι
 προσωπεύτῃ τὸ δημόσιον ἔστιν ὁ ταμίης καὶ οὐχὶ ὁ οἰκονομικὸς ἄπορος. Α. Π.
 202 τοῦ 73, 203 τοῦ 73, 283 τοῦ 73, 293 τοῦ 73. Κατὰ τὸ δὲ διατάγμα
 δὲ βεβῶς τῆς 27 Ἰουνίου 1838 καὶ τῆς 16 Μαΐου 1848 ἀντιπρόσωπος
 πεῦσαι τὸ δημόσιον καὶ οἱ ταμίαι ἐπὶ δικῶν, ἀνακυρμένων ἐκ τοῦ πλειστη-
 ρισμοῦ κτημάτων τῶν βρελλετῶν τοῦ δημοσίου. Α. Π. 3 τοῦ 54, 224 τοῦ
 56. Εἰσὶν ἐπομένως οἱ ταμίαι ἀρμόδιοι νὰ ἀντιπροσωπεύωσι τὸ δημόσιον
 κατὰ τὰς ἐκ τῶν τοιούτων ἀναγκαστικῶν μέτρων ἀνακυρμένας δίκας. Α. Π.
 166, 303, 334, 374 τοῦ 78. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνασχολῇ δύναται τὴν ἀντι-
 γελίαν δι' ἀπαιτήσιν ἀνήκουσαν εἰς ἕτερον ταμίαν ὁ ταμίης, εἰς τὸν
 περὶφέρεται ἐγένετο ὁ πλειστηριασμὸς καὶ πρόκειται νὰ συνταχθῇ ὁ
 κατατάξις πίναξ. Α. Π. 166 τοῦ 78. Ὁ δὲ κεντρικὸς ταμίης δύναται
 προσάλλῃ καὶ δι' αἰτήσεως ἀνακρίσεως ἀπὸ τῶν ἑκείνων, ὧν ἐνὶ τῇ
 παρῶν συνάψει τῆς τοῦ ἀντιδικίου τοῦ δημοσίου ἀνακοπῆς κατὰ τῆς
 πληρωμῆς ἐπιταγῆς τοῦ ταμίου. Α. Π. 241 τοῦ 78. Προσθετιόν, 81 καὶ
 τὰς ἀπορ. Α. Π. 206 τοῦ 68 καὶ 367 τοῦ 69. (ὡς ὠρισμένως καταρτί-
 σθαι Οἰκονομικῆς ἐν Ἐγχειριδίῳ Πολ. Δικον. γ'. ἐκδ.), ὡς ἐπίσης τὴν 30 τοῦ
 77, ὁ ταμίης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ
 τὴν ἐπιδικωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ προσωπικὴν κράτσει· νομικῶς δὲ ἐπιδικῶν
 εἰς τὸν καταδικώοντα ταμίαν ἢ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἀνακοπῇ. Κατὰ
 τὴν ἀπόφασιν 181 τοῦ 69 νομικῶς ἐπιτίθεται τῇ ἐπιτάξει ταμίης ὁ
 κοπῇ, δασαίς πρόκειται περὶ παραβιάσεων ἐκτελουμένων ὑπ' αὐτοῦ καὶ
 τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δασαίς ἀντιστάσεων ἐνστά-
 σεως αὐτοῦ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ δικαίου αὐτοῦ τοῦ δημοσίου καὶ τῆς ὑπερ-
 σεις αὐτοῦ, ἅπερ μόνον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δικαιοῦται καὶ
 λαί νὰ ὑπερασπίζῃ ἐπὶ δικαστηρίου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ νό-
 μ. 1847 καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δικῶν τοῦ δημοσίου πᾶσα
 ποίησις δικηγάρου προσήκον νὰ γίνηται πρὸς τὸν Ὑπουργόν καὶ οὐχὶ
 τὸν ταμίαν, ἀποκλεισμένων καὶ τῶν ταμιῶν τοῦ δικαίου αὐτοῦ τοῦ
 θάνειν δικηγόρα. Α. Π. 24 τοῦ 88. — Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 364
 79 (ἣν ἐλλόγως καλεῖ Οἰκονομικῆς) ἀγωγὴ περὶ ἐπιδικάσεως ἐγγ-
 ραφῶν νὰ μινύθῃ καὶ κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸ ἐγγράφον Ὑπουργόν
 Στρατιωτικῶν, ὡς ἀντιπροσώπου καὶ τοῦτο τοῦ δημοσίου. — Ἡ ἐπίδοσις
 εἰς τὸν δημοσίον κοινοποιουμένων δικηγράφων ἀγκύτως ἐνεργεῖται εἰς τὸν
 τῆς δικεπεριαιώσεως ὑπάλληλον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τὸν
 τεταλμῆνον νὰ παραλαμβάνῃ ἐγγράφα, δυνάμει τοῦ περὶ σχηματισμοῦ
 Γραμματεῖων Β. Δ. τῆς 3)15 Ἀπριλίου 1843. Α. Π. 97 τοῦ 43. — Ὁ
 πρόσωπος τοῦ δημοσίου ὁ νομικὸς σύμβουλος κἀκτεταί. τὸ δικαίωμα
 ὑπογράφειν τὰς τε γνωστοποιήσεις μαρτύρων καὶ τὴν παραγγελίαν πρὸς
 τοὺς ἀγωγὰς, ἐφέσεις, αἰτήσεις ἀνακρίσεως ἢ ἄλλα δικηγόρα. Α. Π. 76 τοῦ
 210 καὶ 194 τοῦ 92, 233 τοῦ 93. — Ἡ φιλεκατελευτική ἑταιρία
 ἱδρυμα ἀναδορῶν δημοσίων φέρον χαρκατῆρα, ὑπάγεται εἰς τὰς διατά-
 γας τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Βασιλικοῦ Διατάγματος. Α. Π. 104 τοῦ 80

Αι έφορευτικά Έπιτροπεί τών προκυμαιών, φάρων, κρηπιδωμάτων, κτλ. έπείλουν κατά τὰ άρθρα 4 καὶ 5 τοῦ διατάγματος τῆς 18 Δεκεμ. 1868 νά εἰσάγουν τήν έγκρισιν τῆς προτάμενης ἀρχῆς προτιθέμεναι νά ἀναδεχθῶσι τήν διεξαγωγὴν δίκης, ἀλλ' ἡ έγκρισις δύναται νά ἐπέλθῃ καὶ μετὰ τὴν εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγὴν τῆς Έφορευτικῆς Έπιτροπῆς, πάντοτε ὅμως πρὸ τῆς πρώτης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως. Α. Π. 422 τοῦ 78. Ἀποκειμένης δὲ τῆς διαχειρίσεως τῶν λιμενικῶν πραγμάτων εἰς πᾶσαν τὴν έφορευτικὴν έπιτροπὴν καὶ οὐχὶ μόνον τὸν πρόεδρον αὐτῆς, ἔπεται ὅτι ὁ ἐπαγόμενος εἰς τὴν έπιτροπὴν ὅρκος δατέος ὅρ' ἀπάντων τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ οὐχὶ μόνον τοῦ προέδρου. Α. Π. 163 τοῦ 86. — Ὑποκείμενον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἀνήκει εἰς τὰ νομικὰ τμήματα, καθ' ὧν δὲν κινεῖται ἀγωγὴ ἄνευ αἰτήσεως θεραπείας, συνωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Διατ. 12 Μαΐου 1835. Α. Π. 96 τοῦ 92.

γ'. Ἰσότης τῶν δικαιωμάτων τῶν διαδίκων.

76. Οἱ διάδικοι ἔχουν ἐν γένει τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις (1). — Ἐν μέρει δὲ 1) ἔχουν ἀμφότεροι τὸ δικαίωμα τοῦ προσέρχεσθαι εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ γενομένας συζητήσεις 2), καὶ ἐὰν αὐταὶ γίνωνται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἔχουν προσέτι τὴν ὑποχρεώσιν τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου, ὅταν προσκαλῶνται 3) πρὸς τινὰ ἐξηγητὴν, ἥτοι κατ' αἰτησὶν τινος διαδίκου, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. — Ἐκτὸς τούτου ἔχουν τὸ δικαίωμα νά διδουν εἰς τὸ δικαστήριον ἐγγράφους αἰτήσεις περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὑποθέσεων, νά συζητῶσιν ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, ἢ νά παρίστανται διὰ πληρεξουσίων. Πολ. 91. 129. 139. 162. 172. 637. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 324, 325).

1) Ἰδίως δὲ 2) γινόμενας δικαστ. πράξεις 3) αὐτοπροσώπως.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 76 καὶ 139 τῆς πολ. δικον. γίνεται ὅτι, ὅτι ὁ διάδικος δύναται νά ζητήσῃ τὴν εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοπροσώπων ἐμφάνισιν τοῦ ἀντιδίκου του, ὅποτεν αὐτὴ ἦναι οὐσιωδῶς ἀναγκαία πρὸς ἔξτασιν αὐτοῦ καὶ τὸ δικαστήριον ὀφείλει μὲν ὅταν ζητηται, δύναται δὲ καὶ αὐτοπαγγέλειω, νά διατάξῃ αὐτήν, ὅσαςκι κρίνει, ὅτι πρόκειται νά ἐρωτηθῇ περὶ γεγονότων οὐσιωδῶν, καθιστῶντων πιθανὸν τὸ περὶ τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου προτεινόμενον. Α. Π. 74 τοῦ 47. — Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται ἐν δυνάμει τοῦ 1ῃ ἁρθροῦ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ νά ἀναβῇ διὰ παραγγελίας εἰς ὑποδεέστερα δικαστήρια τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐπικειμένου διαδίκου περὶ τῶν προσημειωθέντων γεγονότων, μάλιστα δὲ ὅταν ὁ ἐξετασθεὶς

(1) Ἀλλ' ἴδε καὶ ἁρθρ. 77, καθ' ὃ κρείσσων τοῦ ἐναγομένου ἢ αἵρεσις, ὅτι δὲ ἁρθρ. 380, καθιεροῦν ἐξαιρέσιν τῆς ἀρχῆς ὅτι οἱ διάδικοι ἀπολαύουσιν ὅλην ἀξιοπιστίαν.

μενος αδυνατῇ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας αὐτοῦ εἰς τὴν ἐδρὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦτου ἕνεκα χρενίου νοσήματος. Δ. Π. 92 τοῦ 47.

Χ'. Ὅτι κρείττων ἡ θέσις τοῦ ἐναγομένου.

77. Ἡ θέσις τοῦ ἐναγομένου εἶναι εἰς πολλὰ κρείττων τῇ τοῦ ἐνάγοντος· ἰδίως δὲ — 1. ὁ ἐναγόμενος ἀπαλλάσσεται ἐκ τοῦ ἐνάγων δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ τοὺς λόγους 1) τῆ ἀγωγῆς του, ἂν καὶ ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται τὴ καθ' ἑαυτὸν ν' ἀποδείξῃ τὰς ἐνστάσεις του. — 2. ὁ ἐνάγων ὀφείλει ἐνὶ τῇ διδῇ ἐγγύησιν καὶ — 3. δύναται εἰς τινὰς περιπτώσεις νὰ ὑπαχρεωθῇ νὰ κάμῃ 2) ἀγωγήν. Πολ. 78. 81. 302.

1) τὴν βάσιν 2) ἐγγύην

Ν. Ὅταν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπιτρέπηται τὸ δικαίωμα νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀσυνέπειαν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὁ ἐναγόμενος δικαιούται μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔσται χρεοῦται νὰ φέρῃ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν, διότι, τοῦ ἐνάγοντος μὴ ἀποδεικνύοντος τοὺς λόγους τῆς ἀγωγῆς του, ἀπαλλάσσεται καὶ ἐκ αὐτῆς· ἀλλὰ παραλείπων τὴν ἀνταπόδειξιν ταύτην, δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἐνστάσεων του. Δ. Π. 337 τοῦ 61. (ἴδε καὶ ἄρθρον 172). — Διατακτομένης ἐν ταύτῃ ἀποδείξεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν κατ' αὐτῆς προτεινομένων ἐνστάσεων, ἡ τῶν ἐνστάσεων ἀποδείξεις θεωρεῖται ὡς ἐπικουρικῶς ἐπιβαλλομένη, ἅτε τοῦ ἐναγομένου ἀπαλλασσομένου, ἐκ μὴ ὁ ἐνάγων ἀποδείξῃ τὴν ἀγωγήν· ὅθεν ἐκ τῶ δικαστηρίου ἀνηκατέθη ἐκ τῶν ἐκτιμηθεισῶν ἀποδείξεων τὴν πεποιθήσιν, εἰς τὸν ἐνάγων δὲν ἀπέδειξε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, περικτὸν καθίσταται νὰ καταβάλῃ καὶ τὰς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου προσαχθέντες ἀποδείξεις. Δ. Π. 113 τοῦ 38, 26 τοῦ 83.

Π'. Ἐγγυήσεις ἕνεκα ζημιῶν καὶ ἐξόδων.

78. Ἀλλοδαποί, οἵτινες ἐνάγουσι (1) ἡμεδαπούς, δίδουν 1) εἰς τὸν ἐναγόμενον, κατ' αἵτησιν αὐτοῦ, (2) ἀσφάλειαν ἕνεκα τῶν ἐνδεχομένων ζημιῶν καὶ ἐξόδων καὶ, μέχρις οὗ δοθῇ αὐτῷ δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἡμεδαπὸς νὰ ἀπολογηθῇ 2) εἰς τὴν ἀγωγήν.

(1) Δῆλον ὅτι καὶ ὁσάκις ὁ ἀλλοδαπὸς δὲν φέρει μὲν τὴν ιδιότητα τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τὸπον, ἀλλὰ παρεμβάνων στρέφει τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου, ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐγγύησιν εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ τὸν ἐναγόμενον περὶ ἀποζημιώσεως αὐτῶν ἐπὶ ταῖς δαπάναις, ἡμεῖς τὸν τυχόν ὑποστῇ ἐκ τῆς παρεμβάσεως αὐτοῦ, ὡς ἐπέχων κατ' ἐξουσίαν θεσιν ἐνάγοντος κατ' ἀμφοτέρων.

(2) Ὅθεν ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐγγύησιν εἰς ἐπαγγελματοῦ. Εὐνόητον ἔμως ὅτι ὁ μὴ ζητήσας ἐγγύησιν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀλλοδαποῦ ἐναγόμενος ἡμεδαπὸς κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, δύναται νὰ ἀπολογηθῇ κατὰ τὴν ἐφεσίμουν δίκην ἐπὶ ταῖς δαπάναις αὐτῆς.

τῆν.—Ἡ ἀπόφασις, ἡ διατάττουσα τὴν ἐγγύησιν, προσδιορίζει συνήρῳ καὶ τὴν ποσότητα αὐτῆς. Πολ. 77. 553, 3. 582, 4. 840, 992, 2. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 166, 167. Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 16).

1) ὀφείλουν νὰ δώσουν 2) ν' ἀπαντήσῃ.

Ν. Ὁ ἀλλοδαπὸς, ἀναγκάσκει τὴν περὶ πληρωμῆς πρόσκλησιν τοῦ ταμίου, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγυοδοσίαν, ὅτε ἐπέμειν θέσιν ἐναγομένου, ὡς μὴ ἐκτελούμενος νὰ ἐπιδιῶσθαι τι αὐτῷ. ἀλλ' ὑπερασπίζων ἑαυτὸν κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ δημοσίου. Α. Π. 71 τοῦ 84. Ἐπίσης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγύησιν ὁ ἀλλοδαπὸς καὶ ἐκκελῶν ἢ ἀνακρεσίων, ἐναγόμενος ὡν. Α. Π. 31 τοῦ 77.—Ἀπαλλάσσεται τῆς ἐγγυήσεως οὐ μόνον ὁ πολιτογραφηθεὶς ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ διὰ Β. διατάγματος λαθῶν πλήρη τὴν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πρὸς πολιτογράφησιν ἀπαιτουμένου χρόνου ἀπέλαυσιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων (ὅτε πᾶσαι αἱ νομικαὶ σχέσεις αὐτοῦ ῥυθμίζονται κατὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς νόμους) συνωδῶ πρὸς τὰ ἄρθρα 15 καὶ 16 τοῦ ἀστικοῦ νόμου. Α. Π. 3 τοῦ 1871.

79. Ὑποχρέωσις πρὸς ἐγγύησιν δὲν ὑπάρχει· 1. ὅταν ὁ ξένος ᾖ ἡναι καθιδρυμένος ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχων ἐν αὐτῇ 1) ἀποχρῶντα ἀκίνητα κτήματα.—2). ἔαν τοσοῦτο μέρος τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀλλοδαποῦ ᾖ ἡ ἀδιαφιλονεικτοῦν, ὅσον ἀποτελοῦν τὰ ἔξοδα καὶ ἡ ἐνδεχομένη ζημία.—3. εἰς ὑποθέσεις ἀφαιρέσεως τῶν ἐμπόριον ἢ τὰς συναλλαγματικὰς.—Ἐπιφυλάττονται δὲ αἱ ἰδιαιτέρας συνήθειαι τοῦ Κράτους 2) Πολ. 999, 2. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 166, 167, 423 Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 16).

1) ὁ ἀλλοδαπὸς ἔχει ἐν Ἑλλάδι 2) ταῦτα δὲ καθόσον ἰδιαιτέρας συνήθειαι τοῦ Κράτους δὲν ὀρίζουν ἄλλως πως.

80. Κατὰ τὰς μεταξὺ ἡμεδαπῶν διαφοράς, τότε μένον δύνανται νὰ ἀπαιτηθῶσιν ἐγγυήσεις, ὅταν τοῦτο διατάσσεται ῥητῶς παρὰ τοῦ παρόντος νόμου. Πολ. 186. 621. 733. ε. 1005. 1030 ε. 1047. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 423).

Θ'. ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΠΡὸς ἀγωγὴν (1).

(Βαυερ. Σχ. § 56—63).

81. Πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν τότε μένον γίνεται,—1. ὅταν

(1) Ὁ θεσμός τῆς προκλήσεως, ἄγνωστος εἰς τὴν Γαλλικὴν δικονομίαν, καθιερώθη ἐν ταῖς γερμανικαῖς δικονομίαις ἐκ παρανοήσεως δύο χωρίων τοῦ γερμ. νόμου (Ν. § Κωδ. 7. 14. Ν. 28 Πενδ. 46. 1). Ἀλλὰ κατ' ὁδὸν ἀπεδείχθη ὡφέλιμος. Πρόκλησις μὲν εἰς ἀγωγὴν πρὸς σωτηρίαν ἑνατάσεως

ὁ προκαλούμενος, χωρίς νὰ ἔχη τὴν διακατοχὴν, καυχᾶται ἔτι ἔχει ἀξίωσιν, ἕνεκα τῆς ὅποιας δύναται νὰ ἐναχθῇ ἄλλος—2, ὅταν ὑπάρχη κίνδυνος, ὅτι ἐνστάσις τις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς (1) δύναται νὰ ματαιωθῇ ἐντελῶς, παρερχομένου τοῦ χρόνου. Πελ. 77.

Ν. Πρόκλησις κατὰ τὸν νόμον γίνεται ὅταν ὁ προκαλούμενος καυχᾶται ἀπλῶς ὅτι ἔχει ἀξίωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τῆς ἀξιώσεως τὴν ἐξασκησιν ἐπιχειρήσεν ἡδῇ. Ὅθεν ὁ προκαλούμενος, περλαμβάνων τὴν πρόκλησιν, δὲν ὀφείλει νὰ εἰς τὰ ἐπιζήμια ἐπακολουθήματα τοῦ ἀρθρ. 87, δυνάμενος νὰ προβῇ ἐν πάσῃ ὥρᾳ τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἐκκερμαῖς τῆς ἀγωγῆς του καὶ νὰ ματαιώσῃ οὕτω τὴν πρόκλησιν. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίας 698 τοῦ 81.—Ἡ πρόκλησις ἐπιτρέπεται ἐν γένει καὶ ἐπὶ προσωπικῶν δικαιωμάτων κατὰ τὰς ἀποφάσεις Δ. Π. 200 τοῦ 50, 175 τοῦ 62. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν «ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἡ πρόκλησις δὲν χωρεῖ ἐπὶ ἐνοχικῶν σχέσεων, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 81 δύναται νὰ προκληθῇ εἰς ἀγωγὴν πᾶς ὅστις καυχᾶται, ὅτι ἔχει ἀξίωσιν δυνάμενὴν νὰ ἐπιδιωχθῇ δικαστικῶς δι' ἀγωγῆς, οἷα εἰσι καὶ αἱ ἐνοχικαὶ ἀπαιτήσεις» ἡ δὲ περιοριστικὴ «χωρὶς νὰ ἔχη τὴν διακατοχὴν κεῖται ἐν τῷ νόμῳ ὡς ὅρος προσδιοριστικὸς οὐχὶ τῶν εἰδῶς τῶν δικαιωμάτων, δι' ἃ ἐπιτρέπεται ἡ πρόκλησις, ἀλλὰ τοῦ βασιμίου ἢ μὴ τῆς προκλήσεως καὶ ἐφαρμόζεται εἰς δεκτικὰ διακατοχῆς δικαιώματα» Ὅμοιος ἀποφαίνεται ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 196 τοῦ 50 καὶ ἡν συνάγεται ὅτι ἔννοια αὕτη ἐκ τῆς γενικῆς φράσεως τοῦ ἀρθρου 82 «πρέπει νὰ περὶ ἀκριβοῦς σημείωσιν τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως, ἀντ' ἧς ἤθελε μεταχειρισθῇ τὴν φράσιν σημείωσιν τοῦ πράγματός περὶ αὐτῆς ἀξίωσις» καὶ 2) ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 83, καὶ ἡν ὁ προκαλούμενος ἔχει τὰ δικαιώματα νὰ ἐνάγωντος καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ εἰδους τῆς ἀγωγῆς, διότι τὰ ἀγῶνων ἔχουσιν ἀντικείμενον πρᾶγμα ἐνσώματον δὲν ἀρμόζειν πρᾶγματι καὶ ἀγωγῇ. (Ὅμοιος ἀποφαίνεται ἡ Γερμανικὴ νομολογία). Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφ. Ἀρείου Πάγου 236 τοῦ 50 ἡ πρόκλησις ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρ. 1, ὁσάκις πρόκειται περὶ δικαιωμάτων

δὲν ἔχον ἐν παράδειγμα. Τῆς δὲ πρὸς ἀποσπῆσιν ἀξιώσεων ἐπὶ κινήματι ἔχον ἐν μὲν πολλὰ παραδείγματα· ἀλλὰ πάντα σχεδὸν ἐμφαίνουσιν εἰς χρησιμῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ἀπογύμνωσιν τῶν ἰδικτητῶν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπ' αὐτῶν κυριότητος.

(1) Ἡ μόνη δυναμένη νὰ ματαιωθῇ ἐνστάσις εἶναι ἡ τῆς διζήσεως, ἡν δύναται νὰ προτινῇ ὁ ἐγγυητὴς μόνον ἐν τῇ περιπτώσει ὁ πρῶτος τοῦ ἐγγυητῆς ἐπὶ λήτης εὐπορεῖ μετὰ δὲ τὴν πρόκλησιν εἰς ἀγωγὴν, ἐὰν ὁ δανειστὴς ᾔθελον ἀμειλίχῃ νὰ ἐναίρη τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐκ τούτου ᾔθελον περιέλθῃ εἰς ἀπορίαν ἢ βρεϊλέτης, ἡ ἐνστάσις τῆς διζήσεως καθίσταται διαρκής. Ἀλλ' ἡ ἐκ τούτου ἀμειλίχῃ εἶναι μετὰ, διότι κατὰ τὴν Νεαράν 4 καὶ ἄνευ προκλήσεως ὁ δανειστὴς δὲν δύναται νὰ καταδιώξῃ τὸν ἐγγυητὴν, ἐὰν εἴδῃτε βρεϊλέτης τοιαύτην, ὥστε ὁ βρεϊλέτης κατέστη ἀπορὸς· ὅθεν διὰ τῆς προκλήσεως καὶ κεῖται μόνον ὁ ἐγγυητὴς ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ποιεῖται ὅτι ἐκ τῆς βρεϊλέτης τοῦ δανειστοῦ ἀπῆλθεν ἡ ἀπορία τοῦ βρεϊλέτου.

τῶν δικεικῶν διακατοχῆς, δηλονότι κυριότητος καὶ τῶν ἀπ' αὐτῆς ἀποσπώ-
μενων ἀπολύτων δικαιωμάτων. Σημειωτέον ὅτι ὁ ὅρος διακατοχῆ ἐμφαί-
νι νομικὴν μόνον διακατοχὴν, ἥτοι τὴν χορηγοῦσαν μόνον δικαιώματα εἰς
ἐκτέλεσιν καὶ εἰς παραγγέλματα, τουτέστιν ἐκείνην, ἣν ἐνεργεῖ τις
ἐν ὅλῳ ὀνόματι καὶ διανοίᾳ κυρίου. Α. Π. 7 τοῦ 41, 303 τοῦ 78. — Ὁ
μὲν κατέχων κτήματι τι δὲν δικαιούται νὰ ἐγείρῃ περὶ αὐτοῦ πρόκλησιν εἰς
ἀγωγήν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ 81 ἄρθρου πολ. δικον. καὶ Ν. 9
Πολ. (15. 1) καὶ τεμ. 1 Π. (6. 1) Α. Π. 111 τοῦ 73. Τοῦναντίον δι-
καίεται ὁ κατέχων, ὅσῳ καὶ ἂν ὁ προκαλούμενος τυγχάνῃ κύριος, διότι τὸ
ἔκτελεσθαι τῆς κυριότητος μόνον ἐν τῇ σχετικῇ περὶ κυριότητος δίκῃ δύναται
να ἰσχυρῇ. Α. Π. 173 τοῦ 74. Ἀλλὰ δὲν δικαιούται ἂν ὁ προκαλούμενος
πρόκλησιν. Α. Π. 97 τοῦ 74. Ἐπίσης δὲν δικαιούται νὰ ἐγείρῃ πρόκλησιν
ἐπὶ πώλησιν κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἢ τῶν δικαιωδῶν αὐτοῦ, διότι πώλησας
αὐτοῦ τὸ κτήμα ἀποκρύβεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δόλου. Α. Π. 196 τοῦ
80. Ἐπίσης δὲν χωρεῖ πρόκλησις, ὕπαρχούσης ἐκκρεμοῦς περὶ τοῦ κτήμα-
τος θύρας μεταξὺ τοῦ προκαλοῦντος καὶ τοῦ προκαλουμένου. Α. Π. 130 τοῦ
82. — Ἢ πρὸς ἀγωγήν πρόκλησις ἔχουσα σκοπὸν τὴν κατανάγκασιν τοῦ
προκαλουμένου εἰς ἀσκήσιν τῶν δικαιωμάτων, ἂ καυχᾶται ὅτι ἔχει, δὲν κα-
τατῇ τὴν προκαλοῦντα παρενσχλούμενον νὰ ποιήσῃται τὴν κατ' αὐτῶν χρῆ-
σιν τῶν ἀρμοσίων ἀγωγῶν. ὅθεν δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ διαταξέως
κατὰ τὴν ἀγωγήν κατὰ τοῦ προκληθέντος καὶ μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς προ-
κλήσεως αὐτοῦ. Ἀποφ. Ἐρ. Ναυπλίας 433 τοῦ 49. — Τὸ ὅπ' ἀριθ. 2 εἰς τοῦ
81 εἰρηρ. αἰνίσσεται κίνδυνον ματαιώσεως τῆς ἐνστάσεως προερχόμενον ἐξ
ἐλλείψεως λόγων, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς ἐξαλείψεως τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως.
ἵνα πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου τούτου παρέσχεν ἕτερον μέσον, τὴν συν-
ταγικὴν ἀποδείξιν. Ἀποφ. Ἐρ. Ναυπλίας 446 τοῦ 80, (188 καὶ ἀρ. 82).

82. Ἡ πρόκλησις πρέπει νὰ περιέχῃ — 1. κατὰ τὴν περι-
τῶσιν τοῦ ἁρθρου 81 ἀριθ. 1, ἀκριβῆ σημειώσιν τῆς ἐνδίκου
ἀξιώσεως, περὶ τῆς ὁποίας καυχᾶται ὁ προκαλούμενος· ἐν δὲ
τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 81 ἀριθ. 2, ἀκριβῆ σημειώσιν τῆς ἐν-
στάσεως. — 2. προθεσμίαν πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς ἀγωγῆς, ἥτις
ὅμως ἐν ἡμπορεῖ νὰ ᾖ βραχυτέρα 1) τῶν τριάκοντα ἡμε-
ρῶν. Πολ. 193—197.

1) βραχυτέρα

Ν. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐρίζωνται λεπτομερῶς τὰ γεγονότα, εἴ μὴ ἀποτε-
λεῖται ἡ καθήκιστος, οὔτε τὸ εἶδος τῶν τῆς κυριότητος ἀξιώσεων τοῦ προκα-
λουμένου, τὰς ὁποίας μόνος οὗτος δύναται νὰ ἐρίτῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π.
204 τοῦ 75, 12 τοῦ 78. Ἀλλ' οὔτε τὸ εἶδος τῆς ἐγερτέας ἀγωγῆς. Α. Π.
278 τοῦ 68. Οὔτε ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς καυχήσεως. Α. Π. 177 τοῦ 81.
— Κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 173 τοῦ 82 (ὕπερβαλλόντως ἀσθηρὰν) ἐν τῇ
πρόκλησει δὲν νὰ ἐρίζῃται ζητῶς ἡ προθεσμία, ἐν ᾗ ὁ προκαλούμενος δύνα-
ται νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγήν αὐτοῦ· ἢ δὲ φράσις ἐντός τῆς νομίμου προ-
θεσμίας δὲν ἀναπληρῇ τὴν θέλησιν τοῦ νόμου. Ἀλλ' ἡ περὶ τούτου ἐνστα-
σις δὲν δύναται νὰ προταῖ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατοῦ συνεδρίαν.

Α. Π. 243 του 63. — Αὐτόδηλον εἶναι, ὅτι ἡ μὴ βραχυτέρα τῶν 30 ἡμερῶν προθεσμία παρατείνεται ἕνεκεν ἀποστάσεως συμφωνῶς πρὸς τὸ 10% ἀπὸ τοῦ Π.λ. Δικον. Α. Π. 170 του 80, 183 του 51. — Ὁ προκαλῶν εἰς ἀγὼν ἐξισούται κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐξασκᾷ διὰ τῆς προσωπικῆς ἐν δικαίωμα χρηματούμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, τὸ δικαίωμα ἰδίως προκειμένου περὶ ἀκινήτων, νὰ μὴ παρενοχληταί εἰς τὴν χρῆσιν ἰδικτησίου αὐτοῦ ὑπὸ ἀνυποστάτων ἀλλοτρίων ἀξιώσεων, ἐπομένως, ὡς ἀπὸ γέν, καὶ προκαλῆσιν εἰς ἀγῶν ἂν δύνανται νὰ ἐγείρῃσι τὰ ἀνήλικα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 73 τοῦ περὶ ἀνηλίκων νόμου διατυπώσεων. Α. Π. 40 του 68. — Ἡ λόγῳ ἀοριστίας τῆς προκλήσεως ἀκυρωτικῇ ἐνστάσει δὲν δύναται ἀρτῶναι. Ὅθεν δὲν εἶναι δεκτὴ ἐπείσεως προτεινομένη τὸ πρῶτον. Α. Π. 76 του 75. (*18ε καὶ ἄρθρ. 84).

83. Ὁ προκαλούμενος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα ἐνάγοντος ἰδίως δὲ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, εἰδούς τῆς ἀγωγῆς κτλ. — Ὁ αὐτὸς δύναται νὰ προστάλῃ παραδεκτὸν τῆς προκλήσεως, τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐγένεν αὕτη κτλ. Π.λ. 16 ε.

Ν. Ἀλλ' ὁ προκαλούμενος ἔχει καὶ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐναγοῦ κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰς τὸν προκαλοῦντα ἐπίκειται τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως ὅθεν καὶ μὴ ἀποδεικνύων ὁ προκαλούμενος τὴν κατὰ τῆς προκλήσεως ἀρμοδιότητα, ἀπαλλάσσεται, ἀπορρίπτομένης τῆς προκλήσεως, ἐὰν αὐτὸς δὲν δυνήθῃ νὰ ἀποδείξῃ τοὺς λόγους τῆς προκλήσεώς του. Α. Π. 3, 4, 15 του 53, 21 του 63.

84. Ἡ πρόκλησις γίνεται παρὰ τῷ κατὰ τὴν κυρίαν ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ καὶ ἐὰν πρόκηται κατὰ τὸ ἄρθρον ἐκλογῇ μεταξὺ διαφόρων δικαστηρίων, παρ' ἐνὶ τῶν ἀρμοδίων τούτων δικαστηρίων. — Εἰς τὴν παράδοσιν 1) τῆς προκλήσεως καὶ τὴν περὶ ταύτης συζήτησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ περὶ παραδόσεων 2) καὶ δικαστικῶν συζητήσεων ὁριστικῶς. Π.λ. 138, 145 ε, 565 ε.

1) ἐπίδοσιν 2) ἐπιδόσεων

Ν. Μόνον ἀκυρωτικαὶ κατὰ τῆς προκλήσεως ἢ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἐνστάσεις (ἢ ἐνστάσεις φέρ' εἰπεῖν ὅτι δὲν ἐπεδόθη ἡ πρόκλησις ἢ ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο ἀκύρως) δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατὰ τὴν πρῶτην ἐπὶ ἀκυρώσει συνεδρίασιν, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προκλήσεως ἐνστάσεις καὶ ἀντιρρήσεις τοῦ προκαλουμένου, (ἡτοί ἡ ἐνστάσις δὲν ὑπῆρξε καύχησις, δὲν ὑπῆρξε διάδοσις κτλ.) αἵτινες κατὰ τὸ ἄρθρον 87 κατελείπονται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ ἐντός τῆς προσδιορισθείσης διὰ τῆς προκλήσεως προθεσμίας καὶ μόνον νὰ ἀνεπτυχθῇ δύναται κατὰ τὴν συνεδρίασιν. Α. Π. 44 του 41, 173 του 62, 230 του 64, 278 του 65. Ὁ προκαλούμενος ἐπέλπει ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προτείνῃ διὰ τοῦ ἐνάγοντος

δικαστηρίου αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας τὰς κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προκλήσεως ἐνστάσεις του, ν' ἀμφισβητήσῃ δηλονότι τὴν τῆς προκλήσεως βάσιν· οὐ μὴ γενομένου πᾶσα ματαγενεστερά ἀντίρρηση, ἀφορώσα εἰς τὴν βάσιν τῆς προκλήσεως, ἔστιν ἀπαράδεκτος. Δ. Π. 204 τοῦ 78. Contra Δ. Π. 22 τοῦ 41 καθ' ἣν ἡ ἐνστάσις ἀπαράδεκτος τῆς προκλήσεως ἐπὶ τῷ ὅτι εἶ ὁ προκαλὼν δὲν κατέχει τὸ κτῆμα δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τὴν πτωτὴν ἐπ' ἀκυρωτικῆς συζήτησιν. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. 124 τοῦ 40 ἡ ἐνστάσις εἶ ὁ προκαλούμενος καὶ οὐχὶ ὁ προκαλὼν κατέχει τὸ κτῆμα δὲν ἀποτελεῖ ἐνστάσιν κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προκλήσεως ἀλλ' ἀπλὴν ἀπορρίψιν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρόκλησιν. Ὅθεν προτείνεται καὶ ἐφείσω. — Ἡ ἐνστάσις περὶ ἀκυρώσεως τῆς προκλήσεως λόγῳ ἀοριστίας προτείνεται μόνον ἐν τῇ πρώτῃ συνεδριάσει τῶν πτωτοδικῶν, ὡς μὴ εὐστὴς δημοσίας τάξεως τῆς ἐν τῷ ἀρθρῷ 82 ὑπ' ἀριθ. 1 διατάξεως, καθ' ἣν ἡ πρόκλησις δέον νὰ περιεχῇ ἀκριβὴς σημασίαν τοῦ ἀντικειμένου τῆς προκλήσεως, καί μιν ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ προκαλουμένου, ἵνα μάλιστα εὐτὸς διὰ τῆς προκλήσεως περὶ τίνος ἀντικειμένου προκαλεῖται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν καὶ ἐτοιμάσῃ αὐτὴν τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ. Δ. Π. 76 τοῦ 78. Ἐπίσης ἡ ἀκυρωτικὴ ἐνστάσις περὶ τοῦ ὅτι ἐν τῇ προκλήσει δὲν ὁρίσθη προθεσμία πρὸς ἐγγραψιν τῆς ἀγωγῆς. Δ. Π. 243 τοῦ 63. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 173 τοῦ 62 δύναται ἡ ἐνστάσις αὕτη νὰ προταθῇ καὶ ἐφείσω κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προκαλουμένης ἀποφάσεως. (* Ἴδε καὶ ἄρθρον 160).

85. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρου 81 ἀριθ. 2, ἡ πρόκλησις στηρίζει τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐνστάσεως 1) ἂν καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ γενῇ ἡ ἐνστάσις, παρῆλθεν ἤδη πρὸ τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἀποφαινομένης τὸ παραδεκτὸν ἢ ἀπαράδεκτον 2) τῆς προκλήσεως. — Ἐὰν ἀποτέλεσμα τοῦτο ὅμως παύει, ἐὰν ἡ πρόκλησις ἀπορριφθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὡς ἀπαράδεκτος ἢ μὴ βάσιμος, ἢ ὁ προκαλὼν δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν περὶ παραδοχῆς τῆς προκλήσεως συζήτησιν. Πολ. 86 ε.

1) καθιστᾷ τὴν ἐνστάσιν διαρκῆ 2) περὶ τοῦ παραδεκτοῦ.

86. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἐδ. 2 ἀναφερομένας περιπτώσεις, καταδικάζεται ὁ προκαλὼν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, καὶ ὁ προκαλούμενος ἔχει, ἐκτὸς τούτου, τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἐπὶ τῇ προκλήσει δεθείσαν τυχὸν ἀγωγὴν του. Πολ. 85.

87. Ἐὰν ὁ προκαλούμενος, ἐντὸς τῆς προσδιορισθείσης αὐτῇ προθεσμίας, δὲν κάμῃ ἐνστάσιν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως, καὶ δὲν δώσῃ ἀγωγὴν, τὸ δικαστήριον, κατὰ πρότασιν τοῦ προκαλοῦντος, ἀποφασίζει, ὅτι, κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν

τοῦ ἄρθρου 81 ἀριθ. 1, ἡ ἀγωγή παρεγράφη 1), ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 81 ἀριθ. 2, ἡ ἐνστάσις φυλάττεται παντὶ καιρῷ διαρκῆ τὴν ἐνέργειάν της.

1) ἀπεσθέρθη,

Ν. Ἡ λέξις ἐνστάσις σημαίνει πᾶσαν κατὰ τῆς πρὸς ἔγερσιν ἀγωγή προκλήσεως ἀμειψήθεισιν Α. Π. 342 τοῦ 66, ἐπομένως καὶ τὴν ἀμειψήθεισιν τῶν τὴν βάσιν τῆς προκλήσεως ἀποτελούντων γεγονότων. Α. Π. 117 τοῦ 81.—Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 87 προϋποτίθησι τὴν ὑπαρξίν προκλήσεως ἐγκύρου καὶ δεκτικῆς δικαστικῆς ἐκτιμήσεως. Ὅθεν, ἂν ἡ πρόκλησις ᾖ ἀκυρὸς ἢ ἀναπίδεντος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, δὲν ἐπέρχεται ἡ ἐνστάσις τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 305 τοῦ 92. Ὅθεν ὁ προκαλούμενος δύναται καὶ μετὰ τὴν ταχθεῖσάν προθεσμίαν, μέχρις οὗ ἐκδοθῇ ἀπόφασις κηρύττουσα τὴν ἀσθενήσασαν ἀγωγήν του, νὰ διατηρήσῃ τὸ πρὸς ἀγωγήν δικαίωμα ἐξ ὧν ἀνατρεπτικοῦ τῆς προκλήσεως λόγου ἢ ἐξ ἄλλης νομίμου αἰτίας Α. Π. 132 τοῦ 70.—Αἱ περὶ τοῦ ἀπαρδεκτοῦ τῆς προκλήσεως ἐνστάσεις δύνανται νὰ ὑποβληθῶσι καὶ μετὰ τὸ ἀπολογητήριον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀρροατηρίου συνεδρίασιν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀρροατηρίου συνεδρίαν κατὰ τὰς γενικὰς δικονομικὰς ἀρχάς, κατὰ τὴν Α. Π. 22 τοῦ 41, στηριζομένην εἰς τὸ 160 ἄρθρον τῆς Περὶ Δικον. Κατὰ δὲ τὴν 123 τοῦ 49 (καταδολῶς ἐσφαλμένην) ὁ προκαλούμενος δύναται νὰ προτείνῃ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὅτι αὐτὸς κατέχει, ἀρνούμενος οὐτω τὴν βάσιν τῆς προκλήσεως. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 44 τοῦ 41, 230 τοῦ 64, 278 τοῦ 65, 342 τοῦ 66, 204 τοῦ 73 μόνον δια τὸ ἀπολογητήριον δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐνστάσεις κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, ὅτε ῥητῶς ἐρίζοντας τοῦ νόμου, ὅτι ἄλλως τὸ δικαστήριον τῆς ἐνστάσεως τοῦ προκαλούντος ἀπορρίπτει, ὅτι ἡ ἀγωγή παρεγράφη, τῆς ἐναντίας δὲ ἀρχῆς γινομένης δεκτικῆς, ἢ ὅτε ἐπὶ τὸ ἀποκρινόμενον τοῦ νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸν προκαλούμενον δικαίωμα προσβολῆς κατὰ τῆς προκλήσεως, ἢ τῆς ἀγωγῆς τοῦ παρεγράφη. Ἀλλ' αἱ ἀκυρωτικαὶ ἐναντίον τῆς διαδικασίας (ἀρροατικῆς τῆς προκλήσεως κτλ.) ἐνστάσεις προτείνονται καὶ ἐπὶ ἀρροατηρίου πρῶτον ὅτε τοῦ ἄρθρου 87 νοούντος μόνον ἐνστάσιν, προσβάλλουσαν μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ προκαλεῖν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ἐνστάσεις, τὰς ἀπὸ τῆς διαδικασίας, τῆς ἀρροατικῆς κτλ. Α. Π. 173 τοῦ 62, 230 τοῦ 73, 278 τοῦ 65, ἀπορ. Ἐρ. Νκυπλ. 436 τοῦ 49. Ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι καὶ κατ' ἔρρεσιν, Α. Π. 76 τοῦ 75. Contra προμνημονευθεῖσα Α. Π. 117 τοῦ 49, κατ' ἣν ἡ ἐνστάσις ὅτι δὲν κατέχει ὁ προκαλὼν, περιέχουσα καὶ ἀποφατικὴν ἀπάντησιν, δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον καὶ ἐφεσίμως, κατὰ τῆς προκλήσεως ἐνστάσις δέον νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τινος τῶν ἐν ἀριθμῷ 91 τῆς πολ. δικονομίας ἀναφερομένων προσώπων. Α. Π. 204 τοῦ 73.

88. Ὅταν ἡ περὶ τοῦ μὴ παραδεκτοῦ ἐνστάσεως, ἀντίτακται ὅτις αἰς τὴν πρόκλησιν, ἀπερρίφθη, πρέπει, ἐὰν ὁ ἐναγὴς παρέρστησεν 1) ἢ δὴ τὴν ἀγωγήν, νὰ ἐξακολουθῇ ἡ εἰς κακίαν τῆς κυρίας ὑποθέσεως· ἄλλως, δίδεται εἰς αὐτὸν ὁ θεσμὸς εἰς τὴν ἀγωγήν του, νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ἀγωγήν του, τῆς ἐναντίας

παρελθούσης ἀνωφελῶς, πράττονται τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διατεταγμένα. Πολ. 87.

1) ἤγειρεν

Ν. Ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ὄρκον. μὲθ' αὐτὴν δόσιν ἔπρεπε νὰ κινήθῃ πυνεσία τῆς προκλήσεως ἢ περὶ κυριότητος ἀγωγῇ, δὲν ὁποῖοι τὸν καλούμενον νὰ κινήσῃ αὐτὴν πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ ὀρκοδοσίας πράξεως, καὶ ἂν ὁ προκαλούμενος ἔλαβεν ἄλλως πῶς γνῶσιν τῆς ὀρκοδοσίας, καθότι ἡ πυνεσία ἐκείνη συμπληροῖ τὴν ἀπόφασιν. ἀποτελοῦσα μέρος αὐτῆς. Α. Π. 126 τοῦ 87. — Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 88 προκύπτει ἀνεκδοκίμως, ὅτι δὲν δίδεται προνομία δεκαήμερος πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς, δεκάκις δὲν ἐδόθη ἐνστάσις ἢ τῆς πυνεσίας ἐγένετο παραίτησις, ἐπιφέρουσα φυσικῶς τὴν οὐδενέρισιν τῆς ἐνστάσεως. Ἀρείου Πάγου 311 τοῦ 81. — Ἐὰν ὁ προκαλούμενος παραιτηθῇ τὴν ἐνστάσιν αὐτοῦ καὶ ὁ προκαλὼν ἀποδεχθῇ αὐτήν, ἐπενέρονται οἱ δεκάκις εἰς τὴν ἦσαν θέσιν πρὸ τῆς ἐνστάσεως καὶ τούτου ἐνεκα θεωρεῖται ὅτι ἡ προθεσμία γενομένη ἢ περὶ κυριότητος ἀγωγῇ, μὴ δικαιουμένου τοῦ προκαλόντος νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἐκπρόθεσμον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀκυριότητος τῆς ἐνστάσεως. Α. Π. 158 τοῦ 90. Ἐπίσης ἐὰν ὁ προκαλούμενος, ἀμνηστῆσας κατ' ἀρχὰς δι' ἐνστάσεως τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου κατοχὴν τοῦ προκαλόντος, θελήσῃ νὰ παραιτηθῇ ἀκολουθῶς αὐτήν, οὐδὲν κωλύει αὐτὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου τῆς παραιτήσεως νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπολειπομένῃ προθεσίᾳ. Α. Π. 256 τοῦ 84.

Γ'. Παρεμβάσις καὶ ἀνακοπὴ παρὰ τρίτου.

89. Πᾶς τρίτος, ὅστις κατὰ τινα μεταξὺ ἄλλων διαδίκων ἐκκερμητῇ ἢ ἥδη ἀποφασισμένην δίκην ἔχει ἐνδίκον 1) συμφέρον, δύναται, ἂν καὶ δὲν προσεκληθῇ ἐπὶ τούτου, νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐκκερμευῆς ἐπὶ ὑποθέσεως, ἢ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἥδη ἀπαγγελθούσαν ἀπόφασιν. Πολ. 231. 238. 645. 681. (Γ' ἀλλ. Πολ. Δικ. 474—479).

1) ἐννομον

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρ. 87. 90 καὶ 233 προκύπτει ὅτι ὁ παρεμβαίνων πρὸς διατήρησιν ἢ διώξιν ἰδίων δικαιωμάτων ἢ ἀξιώσεων πράττει τούτο ἢ διὰ κυρίας ἢ διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, εἴτε ἐκουσίως παρεμβάινει εἴτε κατ' ἀνάγκην, ὁ δὲ ἀνακόπτων ἀπόφασιν μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθεῖσαν καὶ περαθλάπτουσαν τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, πράττει τούτο μόνον δι' ἀνακοπῆς συναχομένης κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς. Α. Π. 58 τοῦ 73. 193 τοῦ 83. — Παρεμβάινει οἰοσθέντα ἔχων ἐννομον συμφέρον. Α. Π. 90 τοῦ 80. Ὅθεν οἱ σύνδικοι ὡς δανεισταὶ ἔχουσι τὸ τῆς παρεμβάσεως δικαίωμα εἰς δίκην περὶ πωλήσεως πράγματος τοῦ δρεπλῆτου αὐτῶν. Α. Π. 217 τοῦ 62. Ἐπίσης προκειμένου περὶ διανομῆς κτήματος, οὐ μέρος ἀνήκει εἰς ἄλλον, δύναται νὰ παρεμβῇ οὗτος εἰς τὴν δίκην. Α. Π. 132 τοῦ 63. Ἐπίσης ἀγοραστής πλειστηριασθέντος κτήματος δικαιούται νὰ παρεμβῇ εἰς

τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὑφειλέτου κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ δίκην, Α. Π. 394 τοῦ 77. — Μὴ ἀπαγορευομένης τῆς ἐγκωρύψεως ἀλλοκλήρου τῆς δικαιοσύνης ἀπαιτήσεως εἰς τὸν διαδίκον, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν εἰς ἔν μετεβδόμῳ ἔτος εἰς αὐτὴν νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην καὶ ἀναλάβῃ ἀντὶ τοῦ ἐγκωρύφου τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς ὡς μόνος δικαιούχος τῆς ἀπαιτήσεως, Α. Π. 20 τοῦ 91. — Ἡ δέσμευσις τοῦ νόμου διατάξεως ἀποκλειούσης τὴν αἴτησιν τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκυρώσεως μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, Α. Π. 58 τοῦ 46 καὶ τινὲς ἄλλαι. Κατὰ τὴν 177 τοῦ 64 ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κατακύρωσεως πρὶν τῆς ὁρισθεῖσης ἐκτελέσεως τὰς ἐν τοῦ ἀρθροῦ 979 καὶ 980 ὑποχρεώσεις αὐτοῦ δύνανται ὁ τρίτος νὰ ἀνακόψῃ, διεκδικῶν τὸ πλειστηριασθὲν. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις τοῦ 36, 27 τοῦ 38, 31 τοῦ 63, 188 τοῦ 80 διὰ τῆς κατακύρωσεως ἀποπερατοῦται τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ὁ κύριος τοῦ δικαστηρίου πλειστηριασθέντος πράγματος δύναται νὰ ἐγείρῃ ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴν. — Ὁ ἔχων νόμον συμφέρον εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων προσώπων δύναται νὰ ἐναντιωθῇ διὰ τριτανακοπῆς τὴν κατ' ἐρήμην τοῦ ἐνὸς τῶν κυρίων διαδίκων ἀπόφασιν, καὶ ἂν προσεκλήθῃ εἰς παρεμβάσιν διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κατ' ἐρήμην δικασθέντος, οὕτως ὅμως ἡ ἀνακοπὴ ἀπερρίθνη ὡς ἀπὸ ράδικοτος, Α. Π. 247 τοῦ 72. — Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν δύνανται ἐμφανισθῆναι εἰμὴ οἱ ἐξ ἀρχῆς διάδικοι ἢ οἱ διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῶν μετασφόντες τῆς δίκης ἐν κατωτέρῳ δικαστηρίῳ (ἄρθρον Πολ. Δικον. 814), Α. Π. 100 τοῦ 37. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Α. Π. 9 καὶ 72 τοῦ 80 ἀπαράδεκτος τὴν ἐναντιωσὶν τοῦ Α. Π. κυρίᾳ παρεμβάσει. Καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 242 τοῦ 79 καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Α. Π. δίκην δικαιοῦται νὰ παρεμβῇ ὁ πιστωτὴς πρὸς ὑποστηρίξει τῶν δικαιοματίων τοῦ ὑφειλέτου. — Μετὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἕτερον ἐφετεῖον, δύναται ὁ ἔχων συμφέρον νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν ἐκκερμὴ δίκην, Α. Π. 43 τοῦ 41. — Ὁ ἀνακόπων τρίτος ὑφείλει νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατ' ἀνωτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ ἀποφάσει διαδίκων, ὁσάκις δὲν ἔχει νόμιμον τι ἀποτέλεσμα ἢ ἀνακοπὴν ἄνευ τῆς προεκλήσεως ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην, Α. Π. 238 τοῦ 50.

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρ. 89 καὶ 238 πρὸς τὸ 232 τῆς Πολ. Δικον. συνάγεται, ὅτι πᾶς τρίτος, ὅστις κατὰ τινα δίκην μεταξὺ ἄλλων ὁριστικῶς ἀναβέβαιον ἔχει ἔνδικον συμφέρον καὶ δὲν προσεκλήθη ἐπὶ τούτῳ, δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ᾗδ' ἀπαγγελλομένην ἀπόφασιν· στερεῖται ὅμως τοῦ δικαιοῦτος τούτου, ἂν προσκλήθῃ παρὰ τῶν διαδίκων δὲν ἐνεφανίσθῃ ἐγκάλερος καὶ δὲν προέβαλε νομίμως τὰς αξιώσεις αὐτοῦ, Α. Π. 336 τοῦ 39. Ἐπεὶ δὲ τῆς παραβολῆς τοῦ ἀρθροῦ 89 πρὸς τὰ ἀρθρα 741, 238 καὶ 232 προκύπτει ὅτι τρίτοι ἔχοντες νόμιμον συμφέρον δύνανται νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην, εἰάν εἰς τῶν διαδίκων ἐξετάσῃ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀλλ' ὑφείλουσι νὰ προστεθῶσιν ἅπλως εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν κυρίων διαδίκων, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποβάλωσι νέας αἰτήσεις, ἐκτὸς εἰν ἡλέων ἔχει τὸ κατωμα τῆς τρίτου ἀνακοπῆς, ἀνῆκον μόνον εἰς τοὺς ἔσται ἔχοντες ἔνδικον συμφέρον εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης, οὕτε μετέσχον τῆς πρωτοδικέους δίκης, οὕτε προσεκλήθησαν ὅπῃ τῶν διαδίκων, Α. Π. 20 τοῦ 41, 106 τοῦ 53, καὶ 57. Ἐν γένει ὅτι δύναται τις νὰ ἐπιδιώκῃ δι' αὐτοτελεος ἀγωγὴν

καταπίσης και δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐνεργηθείσης ὑπὸ ἄλλου δικαστικῆς πράξεως, ἔτι δὲ διὰ παρεμβάσεως εἰς ἀρξικμένην ἤδη δίκην παρ' ἄλλου. ἀπὸ μόνον νὰ ἀποδείξῃ τὸ πρὸς τοῦτο νόμιμον αὐτοῦ συμφέρον. Α. Π. 91 π. 84. — Βλ. καὶ ἀρθρα 741, 231 καὶ 233, 232, 238, 814, 69).

90. Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον παρεμβάσεις 1) δύναται νὰ γένῃ ὡς κυρία ἢ παρεμπιπτούσα ἀγωγή. — Παρὶ τῆς πρώτης ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ ἀγωγῶν ἀρχαί, περὶ τῆς δευτέρας ἰδιαίτερος αἱ περὶ παρεμπιπτούσων ἀγωγῶν. — Ἀμφότεραι γίνονται παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, παρὰ τῷ ἐποικῷ εἴνεκεν ἀναγκῆς ἢ κυρία δίκη, ἢ τὸ ὅποσον ἀπήγγειλε τὴν προσδλητέαν ἀπόφασιν. Πολ. 21, 228, 233 ε. 239 ε. (Γάλλ. Πολ. Δικ. 475).
1) ἀντιρρήσεις τρίτου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Πληρεξουσιότης, ἔγγραφα 1), καὶ δικηγόροι

Α'. Πληρεξούσιοι.

α'. Τίνες δύνανται νὰ γίνουν πληρεξούσιοι.

1) πληρεξούσιοι, ἔγγραφα πληρεξουσιότητος,
91. Ὁ ἄσπας διὰδικος ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἔχει, κατὰ τὰ ἀρθρα 74 — 76, τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχειρῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τὰς δικαστικὰς πράξεις (1). εἰς δὲ θέλῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸς διὰ πληρεξουσίου (2), δύναται νὰ διορίσῃ πρὸς τοῦτο, μόνον. — 1. τὸν σύζυγον, τοὺς ἀνιόντας καὶ κατιόντας συγγενεῖς ἀνὸς διακρίσεως βαθμοῦ, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ κηδεστὰς 1) (3) ἢ — 2. τοὺς ὁμοδίκους (4), 2—3. δικηγόρους (5). Ὁργ. 131.

(1) Ἀλλ' ἴδε καὶ Ὁργ. ἀρθ. 132, καθ' ὃ στερεῖται τοῦ δικαίουματος τῆς περαιτέρω αὐτοπροσώπου διεξαγωγῆς τῆς δίκης, φερόμενος ἀκόσμως.

(2) Ἀλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 362 καὶ 691 εδ. 2 Πολ., καθ' ὃ ἐν ταῖς ὑπ' αὐτῶν ἀναφερομέναις περιπτώσεσιν ὑφείλουσιν οἱ διάδικοι νὰ ἐνεργήσωσιν αὐτοπροσώπως.

(3-4) Κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην ἀποκλείονται τῆς πληρεξουσιότητος οἱ γυναῖκες, ὅς ὁ μὲν ἀστικός ἡμῶν νόμος θεωρεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνικάνους εἰς ἐπελάσσειν ἄλλοτριων συμφερόντων (Νόμου περὶ Ἐπιτρ. ἀρθ. 31), ὁ δὲ τῶν Γάλλων ὑποβάλλει εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν συζύγων αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν περιουσίαν. καταδήλως δὲ ἀποκλείονται οἱ διὰ πάθῃσιν τῆς δράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς ἀδυνατοῦντες νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὡς δικαστικῶν πληρεξουσίων.

(5) Ὁρᾷ τὰ διατάγματα καὶ νόμους περὶ τῶν παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις δικηγόρων ὑπὸ ἀρθ. 131 Ὁργ.

133. Π. Ν. 230. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 85, 86. Γαλλ. Κώδ. 1984 Επ.).

1) κηδεστής του δευτέρου βαθμού,

Ν. Η προς επίδοσιν δικογράφων παραγγελία εγκύριως δύναται να αφορμήσει μόνον τα εν τῷ 91 άρθρῳ διαλαμβανόμενα πρόσωπα, ἅτε οὕτως δικαστικὴ πρᾶξις. Α. Π. 40 τοῦ 38. Ὅθεν ἡ εἰς πρόσωπον ἀνίκων να ἦναι οὐκ ἐπιτρεπτικὸς πληρεξούσιος, μὴ διορισμένον δὲ ῥητῶς ἀντίκλητον. ἐπίδοσις δικογράφου εἶναι ἄκυρος, καὶ ἂν τοῦτο ἦναι ἄλλως ἐπωδιασμένον διὰ πληρεξουσιότητος. Α. Π. 82 τοῦ 38.—Ὡσαύτως ἄκυρον εἶναι τὸ δικόγραφον ὑπογραφὴν ὑπὸ ἄλλου ἢ τὰ ἐν τῷ 91 άρθρῳ διαλαμβανόμενα πρόσωπα, καὶ ἡ ὑπογραφή δικογράφου εἶναι δικαστικὴ πρᾶξις. Α. Π. 268 τοῦ 160 τοῦ 37, 278 τοῦ 39, 113 καὶ 115 τοῦ 60, 160 τοῦ 81. Ἀλλ' ἐν πορευτῇ ἀνάγκῃ ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ὑπὸ ἄλλου προσώπου ὑπογραφὴ δικογράφου. Α. Π. 230 τοῦ 39 (Ἐιρησθῆναι ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ μακροπρόθεσμου, κυρωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς ἀποφ. 788 τοῦ 51 Ἐφ. Ναυπλίου). Ὡς νυναι μὲν ὁ διάδικος (γινώσκων ἢ μὴ γινώσκων γράμματα) νὰ δώσει ἑαυτὸν μὴ φέροντα τὰ προσόντα τοῦ 91 άρθρ. τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ὑπογράψῃ ἀντ' αὐτοῦ, διότι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐντολῆς ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς γυναικας περὶ ἐντολῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, δὲν ἀπαγορεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ 91. Ὁμοίως τότε ἡ ἐντολὴ αὕτη πρέπει νὰ ἦναι ἐντολὴ εἰδικὴ διὰ δικόγραφον ὑπογράφον, καταφαίνουσα ὅτι ὁ διάδικος ἐξέδωκεν αὐτὸ καὶ μόνον πρὸς ὑπογραφήν αὐτοῦ ἐδωκεν ἐντολὴν ἑτέραν).—Καὶ ἡ κατὰ τῆς προκλήσεως ἐντολὴ ὡς δικαστικὴ πρᾶξις δεόν νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τινος ἐν τῷ 91 ἐν τῷ 91 τοῦ 38 προσώπων. Α. Π. 204 τοῦ 75.—Ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν άρθρων 937 καὶ 938 τῆς Πολιτ. Δικον. διατασσόμενη προσαγωγὴ τῶν ἀποδείξεων τῶν δυνάμεων κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς κατατάξεως διαδικασίαν πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστοτελέως ὑπάλληλον δὲν εἶναι πρᾶξις δικαστικὴ, ἀλλ' ἐξώδικος δυναμένη νὰ ἐκτελεσθῇ αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἢ παντὸς ἄλλου πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένου καίπερ μὴ κακτημένου τὰς ἰδιότητας τοῦ άρθρου 91 Α. Π. 197 τοῦ 82. Ὁμοίως κατὰ τὴν Α. Π. 74 τοῦ 91 ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως εἶναι πρᾶξις δικαστικὴ, ἅτε στηριζομένη εἰς αὐτὴν τῆς διαδικασίας τῆς κατατάξεως.—Ἐπίσης δὲν εἶναι δικαστικὴ πρᾶξις ἡ περὶ πληρωμῆς ἐπιτολῆς ἅτε μὴ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγγραφον τῆς προδικασίας εἰς τὴν ἡμετέραν αὐτῆς ἀνακοπῆς δίκην. Α. Π. 24 τοῦ 83. Contra 230 τοῦ 77, ὅθεν καὶ ἡ περὶ πληρωμῆς ἐπιτολὴ εἶναι δικαστικὴ πρᾶξις.—Οἱ τοῦ 91 ἐν τῷ 91 τοῦ 38 δικαστικοὶ ἰσχυρισμοὶ ὑποχρεοῦσι τὸν ἐντολέα μέχρις οὗ δὲ ἀποδείξῃ μάλιστα ἀποδείξῃ ὅτι ἐγένετο κατ' ὑπέρβασιν τῆς ἐντολῆς (Πολ. 463 Α. Π. 10 τοῦ 33.—Ἐκ τοῦ 91 ἀποκρίνεται ὅτι μόνους τοὺς δυνάμενους νὰ ἐμφανίζονται ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου δικηγόρους δύναται νὰ διεκδικήσῃ δικας, ὁσάκις πρόκειται περὶ δικαστικῆς πράξεως ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὁσάκις πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως ἰδιαιτέρας τινὸς δικαστικῆς πράξεως.

Περὶ δὲ παραστάσεως τοῦ δημοσίου ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς πρώτης ῥέψεως καὶ Νόμον ἈΚΑ' περὶ νομικῶν συμβούλων καὶ Ν. 24 Ἀπριλίου 1882 καὶ λοιποὺς νόμους ὑπὸ τὸ ἄρθρον 94 Πολ. Δικ.

παραγγέλλει ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 13, 309 καὶ 377 τοῦ Π.λ. Δικονομίας εἰς ὑποδεέστερόν τι δικαστήριον διὰ παραγγελίας, ἐνωπιον τοῦ τελευταίου κατὰδην ὅτι δύναται νὰ διορίσῃ καὶ ἓνα ἐκ τῶν δυναμένων νὰ παρασταθῶσιν εἰς αὐτό. Ὅθεν προκειμένου περὶ κλήσεως ἐνώπιον ἐργηνοδικίου πρὸς ἐκτέλεσιν ἰδιαιτέρας τινὸς πράξεως κατὰ παραγγελίαν τῶν ἐφετῶν, συγχωρεῖται νὰ υπογράψῃ αὐτήν, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ διαδίκου, πᾶς δυνάμενος νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐργηνοδικίου. Ἀπορ. Ἐφ. Ναυπλίας 794 τοῦ 36.

Τοῦ ἄρθρου 91 εὐδελίαν ποιουμένου διάκρισιν μεταξὺ ἀδελφῶν ἀμφιθαλῶν καὶ ἑτεράθλων ἢ γνησίων καὶ νοθίων, δύναται νὰ διορισθῇ πληρεξούσιος πᾶς ἀδελφός. Α. Π. 208 τοῦ 62.—Τοῦ ἄρθρου 91 ἐρίζοντες, ὅτι δύναται νὰ διορισθῇ πληρεξούσιος ἀδελφός, ἐπεται, ὅτι δικηγόρον, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τυναϊκῆς δι' αὐτὴν καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλίκων αὐτῆς τεκνῶν, δύναται μὲν νὰ υπογράψῃ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς ὡς πληρεξουσίου δι' αὐτήν, ἀλλ' εἰ καὶ διὰ τὰ τέκνα αὐτῆς. Α. Π. ποιν. ἀποφ. 46 τοῦ 74.—Οὐδεὶς νέμει ἀπαγορεύει τὴν καὶ ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἶναι τὴς διορισμένος δικηγόρος, υπογραψὴν καὶ σύνταξιν ὑπ' αὐτοῦ δικηγόρου, ἀνατομένου εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, ἐὰν οὗτος ᾖναι πληρεξούσιος διαδίκου τινός, ἢ ἐκ τῶν ἀντικειμένων ἐγόντων τῶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ πληρεξουσίων δικηγόρων κατὰ τὰ ἄρθρα 92 καὶ 93 τῆς πολ. δίκου. τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκλῶσι ἢ προσβάλλωσι δι' ἀναίρεσιν τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἂν λάβωσι τὴν πρὸς αὐτὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, καίτοι συντασσόντων τὴν πράξιν αὐτῶν ἐν αὐτῇ ἑδρᾷ ἢ τῇ τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων, κατὰ μείζονα λόγον κειμένηται τὸ τοιοῦτον δικαίωμα καὶ οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι παρὰ τοῖς ἀνωτέροις δικαστηρίοις, ὅπου ἀνάγεται ἡ ἐφεσις ἢ ἡ αἴτησις ἀναίρεσιν εἶναι δι' ἀδίκειαν, ἂν οὗτοι συντάξωσιν ἢ υπογράψωσι τὸ δικηγόρον ἐκτὸς τοῦ τόπου, ὅθεν ἐδρεύει τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ δύνανται νὰ ἐργάζωνται τὰ καλλήκοντα αὐτῶν. Α. Π. 34 τοῦ 47.—Ἀλλ' οὐ μόνον οἱ διεξαγαγόντες πρωτοδικῶς τὴν δίκην δικηγόροι, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ διεξαγαγόντες αὐτήν παρὰ πρωτοδικῆς δικηγόροι δύνανται νὰ συντάξωσι καὶ υπογράψωσιν ἐφετῆριον, ἀπὸ τῆς πολιτικῆς δίκου. διὰ τῶν ἀρθρίων 92 καὶ 93 προϋποθετούσης πάσας τὰς προπαρασκευαστικὰς πράξεις, ἐν αἷς καὶ ἡ τῆς ἐφέσεως καὶ ἀναιρέσεως, ὡς νόμιμος ἀπαιτούμενος, ἐὰν ἐπικυρωθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ρητῶς ἢ καὶ σιωπῶν (κατὰ τὸ 464 ἄρθρον τῆς πολ. δίκου. μὴ προβληθείσης δηλον. τῆς ἀπαιτούμενης αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐντολέως εἴτε διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως) οὐδεὶς δὲ νόμος κηρύσσοντος ἀκύρους τὰς ὑπὸ δικηγόρου δυνάμει πληρεξουσίου ἐνεργουμένας πράξεις, ἵνα χρησιμεύωσι παρ' ἄλλῳ δικαστηρίῳ παρὰ τὸ δικαστ. παρ' ᾧ εἶναι διορισμένος δικηγόρος. Α. Π. 34 τοῦ 47.—Ὅθεν κατὰ τὰς ἀποφάσεις 37 τοῦ 47, 75 τοῦ 35, 131 τοῦ 57, 39 τοῦ 58, 31 τοῦ 68, 6 καὶ 9 τοῦ 77 ἂν ὁ ἔχων τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα δικηγόρος υπογράψῃ τὸ ἀναφετῆριον, καίτοι μὴ ᾖναι δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγι, τοῦτο εἶναι ἐγκυρον (δυναμένον μόνον νὰ τιμωρῇ πειθαρχικῶς τοῦ δικηγόρου διὰ τὴν παράδοσιν τοῦ 134 ἄρθρου τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων). Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 252 τοῦ 77, 41 τοῦ 78, 30 τοῦ 81 καὶ ἄλλας νουτάτας ἀποφάσεις εἶναι ἄκυρον ("ἰδε καὶ 843).—Καὶ ἰδιωτικῶς δύναται νὰ διορισθῇ πληρεξούσιος, ἵνα διορίσῃ ἑτερον πληρεξούσιον δικηγόρον, παρασταθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Α. Π. 67 τοῦ 69, 337 τοῦ 73.

40 τοῦ 83.—Ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν πληρεξούσιοι δύνανται νὰ ὡσι καὶ ἐν τοῖς ἑν τῷ ἀρθρῷ 91 διαλαμβανόμενα πρόσωπα κατὰ τὸ Διατ. τῆς 10 Νομβρίου 1836. Α. Π. 166 καὶ 222 τοῦ 31, 376 τοῦ 33.—Τοῦ καθολικοῦ καὶ ἐπισκόπου ἔχοντες κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν εἰς αὐτὸν ὑπαγομένων ἐκκλησιαστικῶν, ὡς ἀντιπροσωπεύοντας τὸ ἡλικὸν κύρος τῆς Ἐκκλ., ἔπεται δεῖ καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπισκόπου, δύναται νὰ ἐγγείῃ ἀγωγὴν ἀνευ γενικῆς ἢ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος αὐτοῦ. Α. Π. 123 τοῦ 00.

6'. Νομιμοποιήσις πρὸς τὸ δικάζεσθαι.

92. Ἐν ὅσῳ πρόκειται λόγος περὶ τῶν προπαρασκευαστικῶν 1) πράξεων καὶ κλήσεων μέχρι τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς, προϋποτίθεται, ὅτι αἱ εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρὸν ἀναφερόμεναι ἔχουν τὴν πληρεξουσιότητα πρὸς δὲ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσῃν ἀπαιτεῖται ῥητὴ πληρεξουσιότης, τῇ ὅποιας μὴ ὑπαρχούσης, κηρύττονται ἄκυροι ὅλαι αἱ πράξεις, καὶ αὗται αἱ πρότερον ἤδη ἐπιχειρηθεῖσαι, ὁ δὲ ἐπιχειρήσας αὐτὰς καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καὶ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν· οἱ δὲ δικηγόροι καταδικάζονται, ἐκτὸς τούτου, καὶ πειθαρχικῶς.—Τὸ περὶ νομιμοποιήσεως δύναται καὶ εἰς ἐπαγγέλματα νὰ προταθῇ καὶ νὰ κανονισθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς διαδοικασίας στάσιν. Ὁργ. 297. Πολ. 66. 207. 463, 6. 466. 807. 3 (Βαυαρ. Σχ. §77 τοῦ 31).

1) μένον περὶ προπαρασκευαστικῶν

Ν. Δὲ μέχρι τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως πράξεις τοῦ περιστάμενου ὡς πληρεξουσίου θεωροῦνται ἔγκυροι, ἅμα τῇ ἐγκρίσει τοῦ διαδίκου, δηλουμένη διὰ μόνης τῆς ἐν τῷ 93 ἀρθρῷ ἐριζομένης πληρεξουσιότητος, καὶ γουμένης αὐτῇ ἢ ἑτέρῳ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐρευνήσεως δικῆς. Α. Π. 3 τοῦ 40, 3 καὶ 74 καὶ 83 τοῦ 43, 70 τοῦ 46, 24 καὶ 149 καὶ 34 τοῦ 48, 189 τοῦ 49, 168 τοῦ 59, 4 καὶ 309 τοῦ 60, 16 καὶ 48 καὶ 113 τοῦ 61, 222 τοῦ 72, 297 τοῦ 77, 363 τοῦ 78. Διὰ δὲ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου παραστάσιν ἀπαιτεῖται ῥητὴ πληρεξουσιότης, ἥς ἐλλειπούσης ἄκυρος ἡ παραστήσις· δὲν καλύπτει δὲ τὴν ἀκυρότητα ἡ μετὰ τὴν συζήτησιν δοθείσα πληρεξουσιότης. Α. Π. 222 τοῦ 72, 217 τοῦ 77, 66 τοῦ 88. Ἐπομένως κηρύσσονται ἄκυροι, ἂν μὴ ἐγκριθῶσιν ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ ἐνεργῶν ἐστέρητο πληρεξουσιότητος Α. Π. 297 τοῦ 77. Ἀλλ' ὁπόταν πρὶν ἢ πρὸς τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς, ἐπιβλῇ πληρεξουσιότης, αἱ πρότερον ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελεσθεῖσαι πράξεις θεωροῦνται ὡς ἐνεργηθεῖσαι νομίμως καὶ δὲν δύνανται προσβληθῶσι, διότι ἡ κατόπιν ἐγκρίσις ἀνατρέπει εἰς τὴν στιγμήν τῆς ἐν γένει τῆς πράξεως. Α. Π. 317 τοῦ 39, 341 τοῦ 87, 32 τοῦ 74, 66

88, 72 τοῦ 90. Ἰσοδυναμεῖ δὲ πρὸς πληρεξουσιότητα ἢ καθ' ὅσονδ' ὅπου τῶν μεταγενεστέρων ἔγκρισις τῶν ἀνευ πληρεξουσιότητος ἐπιχειρηθεισῶν πράξεων, καθιστάσα αὐτάς ἰσχυράς. Α. Π. 54 καὶ 118 τοῦ 47, 108 καὶ 159 τοῦ 49, 183 τοῦ 50, 58 τοῦ 56, 264 τοῦ 78. Δύναται δὲ νὰ ἐπέλθῃ ἔγκρισις καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δικηγόρου. Α. Π. 34 τοῦ 90. — Ἄλλ' ἢ ὑπὸ τοῦ διαδίκου κύρωσις τῆς εἰκαζομένης πληρεξουσιότητος περιορίζεται εἰς τὴν πρᾶξιν μόνον τὴν προπαρασκευαστικὴν καὶ δὲν ἐκτείνεται ἐφ' ἑλθῆς τῆς κρίσεως. Ὅθεν ἡ πρὸς δικηγόρου συνταχθεῖσα καὶ ἐπιδοθεῖσα ἀγωγὴ (ἀνακοπὴ κτλ.) εἰσάγεται μὲν ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς γενομένη κατὰ σιωπηρὰν πληρεξουσιότητα καὶ δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ὁ διάδικος, ἀλλὰ διὰ τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως δὲν καθίσταται ὁ ὑπογράφας τὴν ἀγωγὴν (ἀνακοπὴν κτλ.) δικηγόρος γενικὸς ἀπάσης τῆς δίκης πληρεξούσιος. Α. Π. 309 τοῦ 60, 303 τοῦ 41. — Ἡ ἔλλειψις τῆς πληρεξουσιότητος δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν ἐκκλιν τῆς δίκης. Α. Π. 197 τοῦ 75, 276 τοῦ 76. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 64 τοῦ 76 πρωτοδικῶς πρέπει νὰ προτεινῇται, ὅτι ὁ παραγγέλων τὴν κατάσχεσιν (ἢ οὐ ὁ πλειστηριασμός, οὗ ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις) δὲν εἶχε πληρεξουσιότητα.

Β'. Πληρεξουσιότης.

α'. Ἐγγράφος ἢ προφορικῇ.

93. Ἡ πληρεξουσιότης δύναται νὰ δοθῇ μόνον ἤτοι ἐγγράφως διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ἢ προφορικῶς ἐν τῷ δικαστηρίῳ, γινομένης περὶ τοῦτου ἐκθέσεως. — Ἡ ἔγγραφος πληρεξουσιότης πρέπει νὰ περιέχῃ — 1. τὸ ὄνομα τοῦ ἐντολῆως, τοῦ πληρεξουσίου καὶ ἀντιπροσώπου τίνος δι' ἐνδεχομένην σημείωσιν 1) — 2. τὴν περιγραφὴν τῶν ὑπὸ δίκην ἀντικειμένων καὶ ὑποθέσεων, περὶ ὧν δίδεται ἡ πληρεξουσιότης — 3. τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῷ ὁποίῳ συζητεῖται 2) ἡ ὑπόθεσις — 4. τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον, καθ' ὃν ἐκδίδεται ἡ πληρεξουσιότης, μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ δόντος αὐτήν. Ὁργ. 183. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 352. Βαυαρ. Σχ. τοῦ 1831 § 79).

1) δι' ἐνδεχόμενον κώλυμα 2) μέλλει νὰ συζητηθῇ
 Ἡ ἐξουσία τοῦ παραλαμβάνειν ἐξώδικα ἔγγραφα, μὴ ἐξισομένη πρὸς πληρεξουσιότητα, δὲν ὑποβάλλεται εἰς τοὺς ὅρους τοῦ άρθρου 93, ὅθεν δύναται νὰ δοθῇ κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν περὶ ἐντολῆς διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ νόμου. Α. Π. 124 τοῦ 79. Ἐπίσης ἡ ἐντολὴ πρὸς διαμερίσιν, ἢ παρομαρτὴν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ εἰρεῖν ἀγωγὴν ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολῆως τοῦ καὶ πρὸς ἀλλοὺς δικαστικοὺς πληρεξουσίου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ δοθῇ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἢ δι' ἐπιστολῆς. Α. Π. 67 τοῦ 69. — Ἡ πληρεξουσιότης, γινομένη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κανονίζεται κατὰ τοὺς ἐκεῖ κρατοῦντας τύπους συνφθὰ πρὸς τὸ ἄρθρ. 380. Α. Π. 213 τοῦ 89, 18 τοῦ 40, 430 τοῦ 32.

94. Ἡ κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον συνταχθεῖσα καὶ εἰς ἀπαιτούμενα πληρεξουσίου ἐγγράφου ἔχουσα παραγγελία ἀρ-
τινος εἰς τινὰ δικηγόρον, πρὸς διεξαγωγὴν ἐπικαζήποτε δι-
φοράς, ἐπέχει δι' αὐτὸν τὸν πληρεξουσίου ἐγγράφου (1).

(1) Ὅρα Δ. Περὶ τῆς ἐν δικαστηρίοις παραστάσεως τοῦ δημοσίου.
δῶμον κλπ. καὶ Νόμον 1247' τοῦ 1880 ὑπὸ ἄρθρ. 75 Πολ., πρὸς δὲ
μον 127' τοῦ 1867, δι' οὗ συνέστη παρὰ τῷ Ἐπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν
θέσις δικαστικοῦ συμβούλου, διευθύνοντος τὸ παρὰ τῷ Ἐπουργεῖῳ τῶν Οἰ-
κονομικῶν δικαστικὸν τμήμα καὶ δυναμένῳ νὰ περισταταὶ ἐνώπιον τῶν δι-
καστηρίων ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου, καὶ Ν. ΑΚΑ' τῆς 22 Ἰουνίου
1882 περὶ νομικῶν συμβούλων, καὶ ἐν: «Διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν δικαστη-
ρίων τῆς πρωτεύουσας διεξαγωγὴν τῶν δικῶν τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς πε-
ρί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ταμείων καὶ πρὸς γνωμοδότησιν ἐπὶ διαφόροις
δικαστέμενων τῆς διοικήσεως ἐν γένει, διακρίνοντα, ἐκτὸς τοῦ παρὰ τῷ Ἐ-
πουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν Δικαστικοῦ Συμβούλου, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς Νομικῆς
Σύμβουλοι καλοῦμενοι» (ἄρθρον 1). «Οἱ ἐπὶ τούτοις Νομικαὶ Σύμβουλοι
ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ παρὰ τῷ Ἐπουργ. τῶν Οἰκονομικῶν Δικασ-
τικῶν Συμβούλου, ἐξετάζουσι πάσας τὰς δικαστικὰς καὶ τὰς μήκῃ εἰσαχθεῖ-
ν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑποθέσεις τοῦ δημοσίου καὶ τῆς παρὰ τοῦ Ἐ-
ργ. τῶν Οἰκονομικῶν διαχειριζομένης περιουσίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Τα-
μείου, συνεννοούμενοι ἐν συμβουλίῳ, καταρτιζομένη ἀπὸ τριῶν τοιούτων
μέλῃ καὶ κατὰ ἰδιαίτερον πρὸς τοῦτο ἐκδηλωμένους κανονισμοῦ, δι-
νοῦσι τὴν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὑποθέσεων ὑπεράσπισιν, περισταταὶ εἴτε
εἴτε καὶ πλείότεροι ὅμοι, ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς πρωτεύουσας καὶ
τὰς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου δικαστικὰς πράξεις, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ
σίου καὶ τοῦ Ἐργ. τῶν Οἰκονομικῶν ὑπὸ τὴν ἐκτεθεισαν 1867
τούτου, πρὸς δὲ καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐργ.
πρὸς τὰς ὑπὸ τὴν ἀρμοδιότητά των ὑπαγομένης δικας, καὶ ὑπογράφουσι
ἀναγκαῖα δικηγόρα. Ὡς πληρεξουσίου δὲ ἔγγραφον ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω
γεγινῶν χρησιμεύει τὸ παρὰ τοῦ Δικαστικοῦ Συμβούλου πρὸς τοῦτο ὑπο-
γεγραμμένον. — Γνωμοδοτοῦσι προσέτι καὶ περὶ τῶν καταγγελτιῶν δι' ἀνε-
πείρας τῶν ἀπαιτήσεων ἢ διὰ συμβιβασμοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω δικαστι-
κῶν διαφορῶν καὶ περὶ τῶν ὅρων, ὑπὸ τοῖς ὁποίοις πρέπει νὰ
ποιούτῃ κατάργησις. Ἡ πρὸς τοῦτο ἐντολὴ χορηγεῖται ἀπὸ τὸν ἐπὶ
Οἰκονομικῶν Ἐργ. τῶν Οἰκονομικῶν. Κατὰ τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην τὸ γνωμοδο-
τικὸν Συμβούλιον καταρτίζεται ἀπὸ τριῶν τοιςλάχιστον μέλῃ, ἐκ τῶν ὁποίων
ἐπὶ δικαστικῶν διαφορῶν, ἀπαραίτητως πρέπει νὰ ᾖ τὸ εἰς ἔργον
τεθῇ ἢ ἐπὶ ἀκροατηρίου ὑπεράσπισις τῆς ὑποθέσεως, ἐκτὸς ἂν ὑπάρ-
τωσι τὰς ἐν τῇ ἐκτεθειμένῃ ἐντολῇ ἀπαιτήσεις ἢ οὐδὲν ποτε συμβιβαστι-
κὰς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω διαφορῶν, γενομένη ἄνευ τῆς ἀκροατικῆς γνωμοδο-
τικῆς κατὰ τὰς πρὸς τὸν ἀκροατικὸν καταρτιζομένου Συμβουλίου, εἶναι αὐτὴν
ἀκυρος, τὰ δὲ συνεπείᾳ τοιαύτης παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ ἀπὸ τῶν
οἰκ. τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καταληθέντα ἀπιδίδονται». (ἄρ-
θρον 2). «Ἐπὶ σπουδαίων καὶ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς

Ν. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δημο-
σίου ἐκδιδόμενα πληρεξούσια διὰ τὰς δίκας τοῦ δημοσίου, ὅντα δημόσια
ἐγγράφα ὡς ἐκδιδόμενα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ (Πολ. Δικ.

τῆς ἀποδείξεων καὶ διὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου παράστασιν ἐνώπιον τῶν Εἰρη-
ποικίων τῆς πρωτεύουσας, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουρ-
γῶν, μόνον ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ προτάσει τοῦ παρ' αὐτῷ Δικαστικοῦ Συμβούλου,
τὰ δημοτῆα πληρεξουσίου δικηγόρους ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος
νόμου ἀναφερομένων ὑποθέσεων καὶ ἄλλους, ἐκτὸς τῶν Νομικῶν Συμβούλων,
ὅτε ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος ἐξ αὐτῶν, εἴτε καὶ ἄνευ ταιούτου. Τὸ ἐγγράφον
τοῦ διορισμοῦ τούτων ὑπογράφεται ἀπὸ τῶν Δικαστικῶν Συμβούλων. (ἄρ-
θρον 8). «Ὁσάκις ᾔθελε χρῆσθ' ἀναγκαιὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω Ὑπουργῶν, ἐπὶ
τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ παρ' αὐτῷ Δικαστικοῦ Συμβούλου, ἀνατίθεται εἰς ἓνα
ἢ καὶ πλεονέστερους ἐκ τῶν ἄλλων νομικῶν συμβούλων καὶ ἡ ἐνώπιον ἄλλου
δικαστηρίου τοῦ Κράτους διεξαγωγή ἐπὶ ἀκροατηρίου ἢ καὶ ἐκτὸς τούτου,
ἢ καὶ πλεονέστερων ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος νόμου ἀναφερο-
μένων ὑποθέσεων.» (ἄρθρον 9). «Καθ' ὅς δίκας παρίστανται οἱ Νομικοὶ
Συμβούλοι, εἴτε ἐπὶ ἀκροατηρίου, εἴτε ἐκτὸς τούτου, ἐπιδικάζονται δικα-
στικά ἔξοδα ὑπὲρ τοῦ δημοσίου καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
ταμείου, κατὰ τὰ περὶ δικηγορικῶν ἀμοιβῶν ἰσχύοντα. — Αἱ περὶ τούτων
ἀντιμεταβιβαίνονται ἐν τοῖς πινακίοις τῶν δικαστηρίων ἐγγράφα τῶν ὑποθέσεων ἀπαλ-
λόμενα ἀπὸ τῆς πληρωμῆς τῶν κατὰ τὸν νόμον ΧΙΔ' ὁριζομένων τε-
λών.» (ἄρθρον 14).

Πρὸς δὲ ἔρα ἀμέσως κατωτέρω Νόμον Γ' ΜΔ' τῆς 21 Ἀπριλίου 1882
περὶ διορισμοῦ εἰδικῶ ὑπάλληλου παρὰ τῇ Ἐφορᾷ Ἀττικῆς, καὶ Νόμον
ΔΧΑΒ' τῆς 20 Δεκ. 1887 περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ παραστάσεως
τοῦ δημοσίου νόμων.

Ν. Γ' ΜΔ' τῆς 21 Ἀπρ. 1882 περὶ διορισμοῦ εἰδικῶ ὑπάλληλου
παρὰ τῇ Ἐφορᾷ Ἀττικῆς.

1. Ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ μέρους ἐκείνου τῶν καθηκόντων τῆς Ἐφο-
ρᾶς Ἀττικῆς, ὑπὲρ ἀνάγεται εἰς δίκας τοῦ δημοσίου ἢ τῆς περιουσίας τοῦ
Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, διορίζεται παρὰ τῇ Ἐφορᾷ ταύτῃ εἰδικὸς ὑπάλ-
ληλος, ἐξ ὧν τὸν τίτλον δικαστικός ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου παρὰ τῇ
Ἐφορᾷ Ἀττικῆς.

2. Οὐδεὶς δύναται νὰ διορισθῇ εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἂν δὲν ἔῃ πτυχιὸν
δικηγόρος ἢ πρῶτον τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ ἢ ἀλλοδαποῦ
Πανεπιστημίου καὶ δὲν διετέλεσεν εἰς δικαστικὴν ὑπηρεσίαν, εἰ μὴ κατω-
τέραν τῆς θέσεως τοῦ πρωτοδίκου, τοῦλάχιστον ἐπὶ διετίαν, ἢ ὡς δικηγό-
ρος παρὰ πρωτοδικαίᾳ ἐπὶ ἑξαετίαν ἢ παρ' ἐφέτῃς ἐπὶ τετραετίαν. Τὸ διο-
ρισθόμενον πρόσωπον εἰς τὴν θέσιν ταύτην προτείνεται ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ
Ἐφορᾷ τῶν Οἰκονομικῶν Δικαστικῶν συμβούλου, δὲν ἀπολύεται δὲ ἄνευ
ἐπιλογημένης ἐγγράφου προτάσεως τούτου πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
Ὑπουργῶν.

3. Ὁ ὑπάλληλος οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰντιπροσωπεύῃ τὸ Δημόσιον,
ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν ὡς διαχειριζόμενον τὰ τῆς περιουσίας

398 και 94 ἐν συνδ. πρὸς ἀρθ. 3 τοῦ Διατ. 12 Μαΐου 1835) εἰσὶ παρεκτετασθεὶς ἀποδείξεις τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, ἐπ' ὅσον δὲν προσβάλλονται ὡς πλαστοί. Α. Π. 74 τοῦ 88.

τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ταμείου, τὸν κεντρικὸν Ταμῖαν καὶ τὸν οἰκονομικὸν Ἐφορὸν Ἀττικῆς, ἐπὶ δικῶν εἰσαγομένων ἢ ἐκκρεμῶν ἤδη ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν Εἰρηνοδικείων τῆς Ἑφορίας, παραφέρει, νὰ ἐνεργῇ δὲ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀναγκασίαν πρὸς τοῦτο δικαστικὴν πρᾶξιν ἢ εἰσδηλοῦσιν ἄλλην ἀφουδῶσαν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀκινήτου κτήσεως τοῦ Δημοσίου ἢ τῆς περιουσίας τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ Ταμείου, ὅσας ἐθέλῃ εἰς αὐτὸν ἐντολῇ ἀπὸ τὸν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν δικαστικὸν σύμβουλον. Τὸ παρὰ τούτου ὑπογεγραμμένον ἢ γραφὸν χρησιμεύει καὶ ὡς πληρεξούσιον διὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου παραστάσεων.

4. Ὁ διοριζόμενος εἰς τὴν ἀνωτέρω θέσιν ἐρκίκεται ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἔχει βαθμὸν πρωτοδικου, σφραγίζει τὰ παρὰ τούτου ἐκδιδόμενα ἔγγραφα διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἑφορίας, λαμβάνει δὲ μισθὸν 300 δραχμῶν κατὰ μῆνα. — Ὁ χρόνος τῆς εἰς τοιαύτην θέσιν ὑπηρεσίας τοῦ παρίεντος τὰ πρὸς προαγωγὴν εἰς ἀνωτέραν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν προστάται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμου.

Ν. ΑΧΑΒ' τῆς 29 Δεκεμβρίου 1887 περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ παραστάσεως τοῦ δημοσίου ἐπὶ δικαστηρίου νόμων.

1. Παρὰ τῷ δικαστικῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ δημοσίου παρὰ τῇ ἐφορίᾳ Ἀττικῆς διορίζεται εἰς γραμματεῖς ἐπὶ βαθμῷ γραμματεὺς α' τάξεως μισθὸν δραχμῶν 260 κατὰ μῆνα, ἢ ε' τάξεως καὶ μισθὸν δραχμῶν 220 κατὰ μῆνα καὶ εἰς γραφεῖς α' ἢ ε' τάξεως.

2. Διορίζεται γραμματεῖς β' τάξεως παρὰ τῷ δικαστικῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ δημοσίου ὁ ἐξέων δῖπλωμα τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἢ ἀλλοῦ δημοταχοῦ πανεπιστημίου, κατεχόμενος τὴν πρὸς τὸ δικηγορεῖν ἄδειαν καὶ πρωτεύσας ἐν διαγωνισμῷ, οὗ τὰς λεπτομερείας θέλει κανονίσαι Βασιλεὺς διάταγμα.

3. Εἰς τὸν κατὰ τὸ 1 ἄρθρον διοριζόμενον γραμματέα ε' τάξεως ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὸν προβλεπόμενον, τὴν παύσιν καὶ τὴν μετάθεσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν νόμων ΑΡ7Γ' τῆς 14 Μαΐου 1884 καὶ ΑΦΜΑ' τοῦ 28 Μαΐου 1887 περὶ προσόντων κτλ. τῶν δημοσίων λειτουργῶν, αἱ καὶ αἱ περὶ ταύτων περὶ ταύτων διατάξεις τοῦ ΑΡ7Γ' νόμου.

4. Ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 γραφέως ἰσχύουσιν οἱ περὶ διορισμοῦ γραφεῶν ἐν τοῖς ὑπουργείοις διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ νόμου ΑΦΜΑ' τῆς 28 Μαΐου 1887.

5. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 γραμματεὺς ἀναπληροῖ τὸν παρὰ τῇ ἐφορίᾳ Ἀττικῆς δικαστικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου, καλυπτόμενον, ἐν ταῖς ἀναγκαίαις εἰς αὐτὸν ὑποθέσεσιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου, τῶν εἰρηνοδικείων καὶ τῶν ἀρμοδίων εισηγητῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἀποδείξεων, κατ' ἐντολὴν τοῦ παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν δικαστικοῦ συμβούλου.

Ν. Ὁ διορισμὸς πληρεξουσίου ἡθικοῦ τινος προσώπου ὑποκειμένου εἰς τὴν ἐπιτήρῃσιν τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς (οἷον Μονῆς τινος) δίδει νὰ ἀποδεικνύηται εἰς τὸν ἀρχαίου τῆς ἀνωτέρας διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ οὐχὶ εἰς ἀρχαίου τῶν διευθυνόντων τὸ ἡθικὸν πρόσωπον. Ἀρχαίου Πάγου 138 τοῦ 78.

6. Εἰς τοὺς παρὰ τῇ δικαστικῇ τμηματὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὑπαλλήλους, τοὺς ἔχοντας δίπλωμα τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ εθνικοῦ ἢ ἑλλένου ἐμπολεμίου πανεπιστημίου, λαβόντας δὲ τὴν ἀδείαν τοῦ δικηγορεῖν, δύναται νὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐνῶπιον τοῦ πρωτοδικείου, τῶν ἐρηνοδικίων καὶ τῶν ἀρμεδιῶν εἰσηγητῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ἀποδείξεων παράστασις ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμεῖου κατ' εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν δικαστικοῦ συμβούλου.

7. Καταργεῖται ὁ ἀπὸ 28 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπὸ στοιχείῳ ΑΦΔ' νόμος περὶ κτηματικῶν ὑποθέσεων τῆς οἰκονομικῆς ἐφορείας Ἀττικῆς, ἀνασυνιστάται δὲ ἡ διὰ τοῦ νόμου τούτου καταργηθεῖσα θέσις τοῦ πρώτου γραμματέως τῆς οἰκονομικῆς ἐφορείας Ἀττικῆς.

Δυνάμει δὲ τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ νόμου ΑΧΑΒ' ἐξεδόθη τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1892 τὸ κατωτέρω διάταγμα περὶ τοῦ παρὰ τῷ δικ. ἀντιπροσώπῳ τοῦ δημοσίου ἐν τῇ οἰκον. Ἐφορίᾳ Ἀττικῆς βοηθοῦ.

1. Ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ΑΧΑΒ' νόμου τοῦ 1887 ὁριζόμενος διαγωνισμὸς πρὸς διορισμὸν γραμματέως 6' τάξεως (βοηθοῦ) παρὰ τῇ δικαστικῇ ἀντιπροσώπῳ τοῦ δημοσίου ἐν τῇ οἰκονομικῇ ἐφορίᾳ Ἀττικῆς τελεῖται ἐν Ἀθήναις ἐνώπιον τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν ἀρχαιότερος νομικοῦ συμβούλου.

2. Ὁ χρόνος διαγωνισμοῦ ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ διὰ δημοσιεύσεως ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, γινομένης ἐν αὐτῷλάχιστον μῆνι πρὸ τῆς ἡμέρας, καὶ ὅν ὁ δικαστικὸς σύμβουλος προσκαλεῖ τοὺς διαγωνισθησομένους εἰς ἐξέτασιν.

3. Οἱ βουλομένοι νὰ μετὰσχῳσι τοῦ διαγωνισμοῦ δεύουσιν νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἐγγράφως δι' ἀναφορᾶς κοινοποιουμένης τῇ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείῳ πάντε τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ἄρσεως πρὸς διαγωνισμὸν ἡμέρας, ἐπισυνάπτοντες τὰς νομίμους ἀποδείξεις ὅτι κέκτῃται τὰ ὑπὸ τοῦ 2 τοῦ ΑΧΑΒ' νόμου ὁριζόμενα προσόντα καὶ ὅτι εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι ἐν τῇ οἰκίῳ μητρώῳ τῶν ἀρρένων. — Τῇ προηγουμένη τῆς ἡμέρας τοῦ διαγωνισμοῦ ὁ δικαστικὸς σύμβουλος ἐξελέγχει τὰς προσαχθίσας ἀποδείξεις καὶ πιστοποιητικὰ περὶ τῶν προσόντων τῶν διαγωνισθησομένων καὶ ἀποκαλεῖ τοὺς μὴ προσαχθέντας τὰς νομίμους ἀποδείξεις, γνωστοποιῶν τοῦτο εἰς τοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ διαγωνισμοῦ ἐμφανιζομένους.

4. Αἱ ἐξετάσεις γίνονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ καὶ τῶν κεφαλαίων α') περὶ ἀρμεδιότητος τῶν οἰκονομικῶν εἰρηρῶν, β') περὶ βεβαιώσεως τῶν ἐγγείων φόρων, γ') περὶ κληρονομικῶν καὶ τῶν τοῦ χαρτοσημοῦ τελῶν, δ') περὶ ἐμμέσων φόρων, καὶ ε') περὶ βεβαιώσεως τῶν πρεσβύτων τῶν φορολογικῶν νόμων ἐν γένει καὶ περὶ ποινῶν.

5. Ὁ διαγωνισμὸς γίνεται προφορικῶς, τιθεμένου ἑκάστη τῶν διαγωνιζο-

6°. Συνέπεια τῆς πληρεξουσιότητος.

95. Πληρεξουσιότης, δεδομένη κατὰ τὰ ἄρθρα 93 καὶ 94 ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, παρέχει εἰς τὸν δικηγόρον ἢ ἄλλον πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παρίστα ἐπὶ δικαστηρίου τὴν δέουσα τὴν πληρεξουσιότητα· ἰδίως δὲ τοῦ νὰ ἐπιχειρῇ ὅλας τὰς κυρίας ἢ ἐν παρόδῳ πράξεις, τὰς ἀφαιρῶσας τὴν πρωτοδικὴν γινομένην διεξαγωγὴν τῆς δίκης, τὴν ἐκτελέσιν τῆς ἀπαγγελθεύσης ἀποφάσεως, καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνταγωγὴν ἰδίως δὲ τοῦ νὰ ἐξαμολογῇται ἐπὶ δικαστηρίου, νὰ ἐπάγῃ, δέχεται, καὶ ἀντεπάγῃ ἔρκους, καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐγγράφα. — Διὰ νὰ ἔχουν δὲ τὰ πληρεξούσια ἐγγράφα ἀποτελέσματα μᾶλλον περιορισμένα, πρέπει τοῦτο νὰ ᾔται ἐκπεφρασμένον ῥητῶς ἐν τῷ ἐγγράφῳ, καθότι τοιαύτη ἐξαίρεσις δύνανται νὰ ἀποδειχθῇ μόνον διὰ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου, ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας, ἢ δι' ἐπαγωγῆς ἔρκου. Πολ. 264. 269. 351 §. 740. 767. 870.

N. Τῆς ἐπιδόσεως τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς νομιμένης κατὰ τὰ ἄρθρ. 97, 138, 148, 496 καὶ 339 τῆς Πολ. Δικ. εἰς

μένων ὑπὸ τοῦ ἐξετάζοντος δικαστικοῦ συμβούλου ἐνὸς ἢ πλείονων ἐνητημέσιον, ἅτινα ἀναπτύσσει ὁ ἐξεταζόμενος.

6. Εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δικαστικοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, προσκαλούμενος ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου ἢ τοῦ ἀντιπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἐκπληροῖ ἔργα γραμματέως συντάσσων τὰ πρακτικά, ἐν οἷς καταχωρίζονται οἱ βαθμοὶ τῆς σχετικῆς εὐστοχίας τῶν ἀπαντήσεων τῶν διαγωνιζομένων. — Οἱ βαθμοὶ εἰσὶν ὁ τοῦ ἀ ρ ι σ τ α, σημειούμενος διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 20, ὁ τοῦ λ ι α ν κ α λ ὡς διὰ τοῦ ἀριθ. 10-17, ὁ τοῦ κ α λ ὡς διὰ τοῦ ἀριθ. 7-9, ὁ τοῦ μ ε τ ρ ί ως διὰ τοῦ ἀριθ. 3-5 καὶ ὁ τοῦ κ α κ ὡς διὰ τοῦ ἀριθ. 0. Ὁ λαβὼν τὴν ἀνωτέραν κατ' ἀριθμὸν βαθμολόγησιν θεωρεῖται ἀμετακλήτως ἐπιτυχὼν καὶ μεταξὺ τῶν ὁμοταγῶν καὶ ὁμοεβάθμων.

7. Ὁ βεβηθὸς τοῦ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΧΑΒ' ἐπιβαλλομένων αὐτῷ καθηκόντων, ὀφείλει νὰ συλλέγῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες πρὸς ἐξελεγχῆν τῶν δηλώσεων τῶν φορολογουμένων, νὰ συντάσσῃ τὰς δεούσας ἀντιρρήσεις καὶ πράξεις, νὰ παρασκευάζῃ τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα καὶ ἐν γένει νὰ ἐνεργῇ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν φορολογικῶν τελῶν καὶ τὴν δικαστικὴν ὑποστήριξιν τῶν πράξεων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

8. Ἐπὶ καταπατήσεως ἢ διαμφισθητήσεως κτημάτων τοῦ δημοσίου, βοηθὸς ὀφείλει νὰ συλλέγῃ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν καὶ νὰ παρασκευάζῃ τὰ τῆς ἀποδείξεως μέσα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πράξεων τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἐπὶ δικαστηρίου.

το ἐπαγόμενον αὐτὸν ἢ τὸν ἔχοντα πρὸς ταῦτο εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, ἐπὶ τῇ τοῦ παραλαμβάνειν τὰ διαμειδόμενα ἐν ταῖς δίκαις ἐγγράφῳ ἐξουσίας τοῦ πληρεξουσίου ἢ ἀντικλήτου μὴ περιλαμβανομένης καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ παραλαμβάνειν εἰσαγωγικὰ δικῶν ἐγγράφα, ἔπεται ὅτι ἀκύρος ἢ ἐπίδοσις ἀποφάσεως πρὸς πληρεξούσιον μὴ εἰδικόν. Α. Π. 288 τοῦ 93.—Εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τοῦ πληρεξουσίου πράξεις περιλαμβάνεται καταδίκη καὶ ἡ τῆς ἀποφάσεως κοινοποίησις, ἅτε προηγουμένη πάσης ἄλλης πράξεως σχετικῆς τῇ λύσει, ὅτι δὲ ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀντικλήτου. Α. Π. 346 τοῦ 40, 121 τοῦ 36. Ἔτι δὲ ἡ ἔγερσις δίκης περὶ ἀντιπρὸς. Α. Π. 116 τοῦ 32.—Ἡ πληρεξουσιότης περιλαμβάνει αἰτίσιν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως. Α. Π. 36 τοῦ 36, 48 τοῦ 42, 21 τοῦ 34. Ὅθεν ὁ παρὰ πρωτοδικαίας δικηγόρος, καὶ μὴ τὸν πληρεξούσιος τῆς πρωτοδικαίας δίκης, δύναται ἐγκύριος νὰ ὑποβάλῃ ἐγγράφον ἐφέσεως ὡς πληρεξούσιος, ἅτε εἰκαζομένης τῆς πληρεξουσιότητος κατὰ τὸ 92 ἄρθρον μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 70 τοῦ 46, 34 τοῦ 45, 119 τοῦ 33. Ὅθεν καὶ ὁ ἐστερημένος τῶν ἐν τῇ 91 ἁρθρῷ τῆς Πολ. Δικ. προσόντων δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἐγγράφον κατ' εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως, ὡς δυνάμενος νὰ διατελῇ πληρεξούσιος παρὰ τῇ εἰρηνοδικίᾳ. Α. Π. 48 τοῦ 42, 94 τοῦ 31, 33 τοῦ 69. Κατὰ τὴν 221 τοῦ 51 ἀπόφ. ὁ μὴ διατελέσας πληρεξούσιος τινος καὶ τὴν εἰρηνοδικιακὴν δίκην κατὰ τὸν πρῶτον βαθμὸν, ἐστερημένος δὲ τῶν ἐν τῇ 91 ἁρθρῷ ἐνδιαλαμβανομένων προσόντων, δὲν δύναται νὰ ὑποβάλῃ ἐγκύριον ἐφετήριον, διότι μόνον διὰ τοῦς ἔχοντας τὰ ἐν τῇ 91 ἁρθρῷ ἀναγραφόμενα προσόντα εἰκάζεται ἡ πληρεξουσιότης μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως.—Ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης παρέχει τῷ πληρεξουσίῳ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπικαλεῖν ὅλας τὰς πράξεις τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγγελλομένης ἀποφάσεως, ἅρα καὶ τοῦ ἐκποιεῖν τὰ κτήματα τοῦ οὐκ ἐκτελέτου, καθόσον αὐτὸς εἶναι σύννητος, καὶ μάλιστα ὅρος ἀναγκαῖος τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως. τὸ δὲ ἄρθρον 97 διατάσσει, ὅτι ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης καὶ γὰρ ἐκποιήσεως, ἔννοει προδήλως τὴν ἐκποίησιν τῶν κτημάτων τοῦ ἐκτελέτου καὶ οὐχὶ τῶν τοῦ οὐκ ἐκτελέτου αὐτοῦ, ὅπου, ὡς ἐρεθθ, ἔγκειται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 233 τοῦ 70, 23 τοῦ 37. Ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης παρέχει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς ἐπίδοσιν παραγγέλλαι, ὑποκειμένους εἰς ἀποδοκίμασιν τοῦ ἀνευ ἐντολῆς δόντος τὴν ἀποφάσιν. Α. Π. 346 τοῦ 40, 121 τοῦ 36. Δι' ἐπιτροπὰς δὲ τὸ κύρος τῆς ἐπιδόσεως ἢ μετὰ τὴν δόσιν τῆς ἐντολῆς τῆς πληρεξουσιότητος. Α. Π. 27 τοῦ 46, 3 τοῦ 69. Ἀπαιτεῖται οὖν εἰδικὴ καὶ βλητὴ πληρεξουσιότης, ὅπως ὁ πληρεξούσιος ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγγελλομένης ἀποφάσεως, ἐὰν ἡ ἐπιχειρήσις τοιαύτης συναναγκραῖται. Α. Π. 1 τοῦ 40, 170 τοῦ 51.—Τὸ ἀντικλητήριον τοῦ παρὰ τὸν ἀντικλῆτον Πάτριον εἰσαγγελέως δὲν χωρεῖ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου, ἅτε ἀπαιτούμενης κατὰ τὸ 97 ἁρθρὸν καὶ 3 εἰδικῆς καὶ βλητῆς πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητος τοῦ διαδίκου. Α. Π. 19 τοῦ 47, 78 τοῦ 49. Διατάσσεται ἡ ἀπόφ. Α. Π. 100 τοῦ 48, καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀντικλητήριου ὡς πληρεξουσίου ἐγγράφου, δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης, ἅτε αὐτοῦ ἐκδομένου μόνον ἐπὶ τῇ βλητῇ αἰ-

τῆς τοῦ διαδίκου νὰ διορισθῇ αὐτῷ δικηγόρος τις ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ πρὸς διεξαγωγὴν ὀρισμένης ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου δίκης (Συνταγματικαὶ Διατάξεις τῆς γνῶμης ταύτης).—Ἐν ἐλλείψει εἰδικοῦ ἀντικλήτου ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα (Πολ. 143 καὶ 148). Ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ παραλαμβάνει δικόγραφα, ὅτε τῆς § 3 τοῦ άρθρου 97 καὶ τῆς 203 καὶ 204 τοῦ 66, 239 τοῦ 77. Ἔχει δ' αὐτὴν καὶ ἡ δίκη διὰ τὴν ἔχει ἐν ᾧ τόπω ἔχει τὸ διὰδίκος τὴν κατοικίαν αὐτοῦ. Α. Π. β τοῦ 82, 3 καὶ 4. Ὅθεν εἰσὶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκη πληρεξούσιον, ὅτε παριστάνται τὸν πληρεξούσιον τὴν πληρεξουσιότητα, ἐπιδίδεται ἐγκύριως καὶ ἡ πρωτοδικῶς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις. Α. Π. 346 τοῦ 40, 162 τοῦ 62, 164 τοῦ 64, 280 τοῦ 66. Contra Α. Π. 281 τοῦ 38, καθ' ἣν εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικῆς δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἡ ἀπόφασις, πλὴν ἂν ᾖ καὶ προσέτι καὶ ἀντικλῆτος. (Ἀλλὰ κατὰ πάσας σχεδὸν τὰς ἄλλας σχετικὰς ἀποφάσεις ὁ πληρεξούσιος εἶναι ἀναγκαιῶς καὶ ἀντικλῆτος· ὁρῶς δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνῶμην, ὅτε ἔχων ὁ πληρεξούσιος τὸ μέγιστον δικαίωμα τοῦ ἐπάγειν καὶ δεχέσθαι ἀποφάσεις, εἰ δὲ ἀναγκωρῶν ἐγγράφα, ἔχει πολλῷ μᾶλλον τὸ μικρότερον δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα) Contra ἐπίσης ἡ 310 τοῦ 76, καθ' ἣν τὸν πληρεξουσιότητα παρυμμένης διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς τοῦ πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ἀπαιτουμένης ἐπομένως νέας διὰ τὴν κατ' ἐρεσιν διὰ τῆς ἡ εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικῆς δίκης (ὅστις εἶναι ἐν ταύτῃ ἀντικλῆτος) ἐπιδοσις τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀνίσχυρος. (Ὅπως δὲ δὲν ἐπιδίδεται τῷ πληρεξούσιῳ τῆς πρωτοδικῆς δίκης ἐγκύριως ἡ ἀπόφασις, ἡ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ παλάτου αὐτοῦ. Α. Π. 66 τοῦ 66, 168 τοῦ 47, 296 τοῦ 63, 140 τοῦ 30, 47 τοῦ 38, 46 τοῦ 85, 181 τοῦ 87, πλὴν ἐὰν ἔγῃ ζητῶς τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν παντὸς εἴδους ἐγγράφα. Α. Π. 134 τοῦ 82. (βλ. καὶ ἄρθρα 96 καὶ 97).

γ'. Γενικὴ πληρεξουσιότης.

96. Γενικὴ πληρεξουσιότης δι' ὅλας τὰς διαφορὰς τοῦ δόντος τὴν πληρεξουσιότητα παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον δικαίωμα καὶ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ παριστᾷ κατὰ κῶς τὸν ἐντολέα του, ὡς ἐνάγοντα ἢ ἐναγόμενον, εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ § 95 ἀναφερομένας πράξεις. — Τότε δὲ ἀρκεῖ καθ' ἑκάστην διαφορὰν ἡ ἐπίδοσις ἐπικυρωμένου ἀντιγράφου τῆς γενικῆς ταύτης πληρεξουσιότητος, ἢ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπίδειξις αὐτοῦ.

N. Ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα δικηγόρος δυνάμει συμβολαιογραφικοῦ πρᾶξεως νὰ παριστᾷται ὡς γενικὸς πληρεξούσιος τῶν ἐντολέων του ἐνώπιον ὀρισμένου πρωτοδικείου ἐκκερμέσι διαφοραῖς, ὅσα δὲ ἔχων τὴν δίκην πληρεξουσιότητα νὰ ἐνεργῇ τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 99 καὶ 97 ἐφερέσας πράξεις, δὲν δύναται νὰ ἐνεργῇ πράξεις ἐνεργουμένας ἐνώπιον ἄλλου πρωτοδικείου, παρ' ᾧ δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικηγορικὰ καθήκοντα. 296 τοῦ 63. Ἀλλ' οὔτε νὰ λαμβάνῃ δικόγραφα τῆς κατ' ἐρεσιν δίκης.

κατὰ τὴν ἔφεσιν Α. Π. 66 τοῦ 36, 168 τοῦ 47, 47 τοῦ 38, 134 τοῦ 82, 46 τοῦ 85, 181 τοῦ 87, εἰς δὲ 296 τοῦ 65, καθ' ἣν οὐδ' ἂν ἔχη τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐνεργῇ πάσας τὰς πράξεις τὰς ἀπαιτούσας εἰδικὴν πληρεξουσιότητα λαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἔφεσιν. Ἐξαιρέσεις γάρ τι ἂν ὁ πληρεξούσιος ἔχη ὀρισμένως τὴν πληρεξουσιότητα τοῦ ἐκκαλεῖν καὶ παρίστασθαι ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Α. Π. 66 τοῦ 36 ἢ τὴν τοῦ παραλαμβάνειν ἐπιτήρητα, Α. Π. 14 τοῦ 43, ἢ πᾶν τοὺς εἶδους δικόγραφα. Α. Π. 134 τοῦ 82, 411 τοῦ 80.—Ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου διαφέρει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 35 τοῦ 70.—Ἀλλὰ δύναται ὁ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδικῆς δίκης νὰ ἐγείρῃ καὶ τὴν περὶ ἀνατροπῆς δίκην καὶ νὰ ἀντιπροσωπεύῃ νομίμως κατὰ τὴν διαρκείαν αὐτῆς τὸν ἐντελέστα αὐτοῦ. Α. Π. 116 τοῦ 52. Δύναται ἐπίσης νὰ δέχηται δικόγραφα, λαμβάνει περιβάλλεται καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου, ἐν κατὰ τὴν ὁρθεῖαν ἐννοίαν τοῦ 148 ἄρθρου ὀφείλει ἰδίᾳ νὰ διορίσῃ ὁ διὰ δίκας ἐν τῷ πρώτῳ δικόγραφῳ, ὃ ἀπευθύνει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅταν αὐτοπροσώπως διεξάγῃ τὴν δίκην καὶ δὲν κατοικῇ ἢ διαμένῃ ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 268 τοῦ 80. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ἐγκύρως εἰσαγωγικὸν ἐγγράφον δίκης δ' ἔχων μόνον μερικὴν ἢ γενικὴν πληρεξουσιότητα. Οὕτω φερ' εἰπεῖν ἂν δύναται νὰ δεχθῇ ἐγκύρως παρεμβασιν. Α. Π. 293 τοῦ 92.—Εἰς τὴν γενικὴν πληρεξουσιότητα δὲν ἐμπεριλαμβάνεται ἡ εἰδικὴ τοῦ παρίστασθαι ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἢ τοῦ ὑπογράψαι αἰτήσεις ἀναίρεσως Α. Π. 388 τοῦ 80. Ἀλλ' ἂν ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης χορηγῇ τὸ δικαίωμα τοῦ χρῆσθαι πᾶσι ἐνδίκῳ μέσῳ, περιλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ ἀναεῖν εἰδικῇ. Α. Π. 22 τοῦ 42. Οὐχ ἥτις καὶ ὁ παρ' Ἐφέταις δικηγόρος δύναται γενικῆς καὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος δύναται νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀναίρεσιν αἰτήσιν κατὰ τὰ Α. Π. 37 τοῦ 47, 172 τοῦ 48, 75 τοῦ 53, 6 καὶ 9 τοῦ 77. Contra Α. Π. 38 τοῦ 81 καὶ ἄλλαι νεώτεραι ἀποφάσεις (ἴδε καὶ ἄρθρον 97 καὶ 803).—Ἐὰν διορίσθωσαν πολλοὶ συγχρόνως πληρεξούσιοι, χωρὶς νὰ περισσῇ ἡ ἐξουσία ἐκάστου αὐτῶν εἰς εἰδικὰ καὶ χωριστὰ ἀντικείμενα, ἕκαστος αὐτῶν δύναται νὰ ἐπιχειρῇ τὰ τῆς δίκης κατ' ἰδίαν, ἔχων πληρὴν τὴν ἀντιπροσωπευσιν. Ἀπορ. ποινικῆς Α. Π. 1 τοῦ 62, 18 τοῦ 1847 (ὅς καταλείπει Οἰκονομίδης). Ἐὰν δὲ διορίσθωσαν κατὰ διάφορον χρόνον, ὁ μεταγενέστερος κωλύει τὸν προγενέστερον. Α. Π. 237 τοῦ 82 (ἴδε καὶ ἄρθρον 99).—Ἐὰν ὁ πληρεξούσιος ἔχῃ καὶ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ πελάτου αὐτοῦ νὰ δέχεται καὶ νὰ κοινοποιῇ ἀγωγὰς, νομίμως κοινοποιεῖται αὐτῷ καὶ ἀγωγῇ. Α. Π. 37 τοῦ 89.

δ'. Εἰδικὴ πληρεξουσιότης.

97. Εἰδικὴ πληρεξουσιότης εἶνε πάντοτε ἀναγκαία.—1. διὰ νὰ γίνωνται συμβιβασμοὶ καὶ περὶ διαιτητῶν καὶ συγκαταθέσεως συμφωνίας.—2. διὰ νὰ γίνεται ῥητὴ παραίτησις ἀπὸ ἐνδίκου τινὸς μέσου, ἢ ἀπὸ τῆς ὅλης δίκης, ἢ ἀπὸ τῆς ὁροδοσίας ἐνδὲς τῶν διαδίκων ἢ μαρτύρων.—3. διὰ νὰ ἐνεργῇται τὸ ἐκτακτὸν μέσον τῆς ἀναίρεσεως, ἢ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας.—4. διὰ νὰ γίνεταί ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 56 κατὰ δικα-

στικῶν ὑπαλλήλων καὶ κατὰ δικαστηρίων ἀγωγή. — 5. διὰ τὴν
παρλαμβάνονται ἢ νὰ διδῶνται χρήματα, ἔγγραφα, καὶ ἄλλα
πράγματα. — 6. διὰ νὰ γίνεται ἐκποίησης. — Ἡ εἰδικὴ αὐτὴ
πληρεξουσίτης προσαπαιτεῖ ῥητὴν μνείαν τῶν πράξεων τούτων
ἐν τῷ διὰ τῶν ἀρθρῶν 93, 94, καὶ 96 ἀναφερομένῳ ἢ καὶ ἐν
ἰδιαιτέρῳ συμβολαιογραφικῷ ἔγγραφῳ. Πολ. 105, §. 124, 477,
§. 485 ἔ. 521, 731, 750, 785, 807. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 511)

N. Ἡ κατὰ τῆς ἀρχῆς διδομένη εἰς δικηγόρον παραγγελία πρὸς διὰ
τῶν διαφοράς ἐπέχει τόπον τῆς ἐν τῷ ἀρθρῳ 94 πληρεξουσιότητος. Ἄλλ
οὐκ καὶ τῆς ἐν τῷ 97 εἰδικῆς πληρεξουσιότητος. Α. Π. 32 τοῦ 39. —
ἔχων πληρεξουσιότητα νὰ δανείζη χρήματα δὲν ἔχει ἀναγκαστικῶς καὶ τὸ πρὸς
ἀνάγκην τῶν δανείων τούτων δικαίωμα. Ἐκτός ἐν ἔγγ. καὶ περὶ τούτου
πληρεξουσιότητα. Α. Π. 348 τοῦ 33. — Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εἰδικῆς πλε
ρεξουσιότητος πρὸς παρτίτησιν τοῦ διαδίκου τῆς ἐρύσεως τῶν δικαστηρίων
Α. Π. 392 τοῦ 66. — Πρὸς παρτίτησιν προτάσεως τινος ἀκυρότητος
ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης. Α. Π. 376 τοῦ 40. — Κατὰ τὸ ἀρθρὸν 97
ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης. Α. Π. 376 τοῦ 40. — Κατὰ τὸ ἀρθρὸν 97
ἀπαιτεῖται πρὸς ἐνέργειαν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναίρεσεως εἰδικὴ πλη
ρεξουσιότης, ἀλλ' ἅμα ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τοῦ ἀναιρετηρίου ὑπὸ δικηγόρου
διωρισμένου κατὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. Ἐπομένως δικηγόρος μὴ διωρισμένος
κατὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἐγκύριον ἀναιρετηρίου
καίτοι ἔχων εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, ὅστω καὶ εἰς πρόκειται περὶ ἐμπό
κῆς δίκης. Α. Π. 273 τοῦ 74. 32 τοῦ 73, 18 καὶ 106 τοῦ 76, 282
77, 11, 33, 181, 228 τοῦ 78, 144 τοῦ 79, 30 καὶ 286 τοῦ 81, 22
τοῦ 83, 17, 248 καὶ 264 τοῦ 88. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 57 τοῦ 17,
73 τοῦ 33, 134 τοῦ 37, 39 τοῦ 38 κτλ. καὶ 13 τοῦ 70, 287 τοῦ 74,
348 τοῦ 76, 6 καὶ 9 τοῦ 77 δύναται καὶ ὁ μὴ διωρισμένος κατὰ τ
Ἀρείῳ Πάγῳ δικηγόρος νὰ ὑπογράψῃ ἐγκύριον ἀναιρετηρίου, εἰς ἔγγ. δι
πληρεξουσιότητα, τιμωρούμενος μόνον πειθαρχικῶς. (18ε καὶ 10ε
ἀρθρὸν 138). Προσθετέον ὅτι ἐλλειπούσης κατὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀναι
ρετηρίου εἰδικῆς πληρεξουσιότητος τοῦ δικηγόρου, τὸ ἀναιρετηρίον εἶναι ἀ
ρον, ὡς ῥητῶς ἀπαιτοῦντος εἰδικὴν πληρεξουσιότητα τοῦ ἀρ. 97. Α. Π. 78
τοῦ 49, 215 τοῦ 67, 34 τοῦ 73, 138 τοῦ 78, 144 τοῦ 79, Contra Α. Π.
37 τοῦ 30, 102 τοῦ 32, 91 τοῦ 63, 16 τοῦ 63, 134 τοῦ 80, 223 τοῦ 81,
τοῦ 90, καὶ ὅς κατελλειπούσης εἰδικῆς πληρεξουσιότητος κατὰ τὴν οὐκ
τοῦ ἀναιρετηρίου, κυροῦται τοῦτο, παρεχόμενης τῷ πληρεξουσίου πρὸς τὴν
δικαστηρίου παραστάσεως ἐντολῆς πρὸς ἀναιρεσιν δυνάμει τοῦ ἀρθρῶν 72. (10ε
δευτ. ἀμειβολία περὶ τῆς ἐρύσεως τῶν τελευταίων ἀποστάσεων διότι ἐν τ
ἀρθρῳ 97 οὐδαμῶς προκύπτει ὅτι κατ' ἐξαιρέσιν τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἀρθρῶν 92
περὶ τῆς εἰδικῆς πληρεξουσιότητος πράξις πρέπει νὰ προϋπάρχῃ τῆς αἰ
σεως ἀναίρεσεως). — Κατὰ τὸ ἀρθρ. 97 ὁ αἰτούμενος ἀναψηλάφησιν πρὶν
ἔγγ. εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, οὐκ δὲ καὶ ὁ καὶ ὁ αἰτίας ἀναψηλάφησιν
πρὸς παραλαβὴν τοῦ ἔγγραφου τῆς αἰτήσεως. Α. Π. 249 τοῦ 49. — Ἡ
ὑπογραμμένον πρόσωπον ἀπόδοι πλαστογραφίαν, ἀποτελούσα καταγγελίαν
κολασίμῳ πράξει, ἀπαιτεῖ τὴν προσηγορίαν εἰδικῆς εἰς τοῦτο πληρεξου

πληρ. Α. Π. 40 τοῦ 90. — Εἰς τὴν ἐν πληρεξουσίῳ φράσιν περὶ παροχῆς δικαιομάτων νὰ προσθῇ ἐγγράφα ὡς πλαστὰ δὲν ὑποτίθεται ὅτι περιέχεται καὶ ἡ πληρεξουσιότης περὶ προσβολῆς τῶν πρακτικῶν δίκης, ἀποδιδιομένης μάλιστα τῆς πλαστογραφίας εἰς δλοκλήρον δικαστήριον· ὅθεν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο εἰδικὴ φητὴ πληρεξουσιότης. Α. Π. ποιν. 17 τοῦ 86. — Δυνάμει τοῦ άρθρου 93 δύναται νὰ παραλαμβάνῃ δικόγραφα ὁ γενικὸς πληρεξούσιος. Α. Π. 202 τοῦ 63, 45 τοῦ 63· ἡ δὲ εἰδικὴ ἐντολὴ τοῦ άρθρου 97 ἀπαιτεῖται μόνον διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν παρεκτικῶν δικαιωμάτων ἐγγράφων καὶ οὐχὶ τῶν δικογράφων. Α. Π. 42 τοῦ 46, 308 τοῦ 63, 164, 281 καὶ 308 τοῦ 64, 130 τοῦ 63, 280 τοῦ 67, 239 τοῦ 68. (Ἴδε καὶ ἀρθρ. 93).

ε'. Πληρεξουσιότης δεδομένη παρ' ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων.

98. Ἐπιτροποι, κηδεμόνες, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοτρίῳ δνόματι πληρεξουσιότητα δίδοντες ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἐπισυνάπτουν εἰς τὴν πληρεξούσιον τὴν δι' ἐπισήμου 1) ἐγγράφου ἀπόδειξιν τῆς ἐξουσίας, καθ' ἣν δίδουσι τὴν πληρεξουσιότητα, ἐὰν τοῦτο δὲν ᾖ ἤδη γνωστὸν εἰς τὸ δικαστήριον.

1) παρέλκει

ς'. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις πληρεξουσίου.

99. Τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις δικηγόρου, ἡ ἄλλου πληρεξουσίου, εἶναι τὰ αὐτὰ μετὰ τὰ τοῦ ἐντολοδόχου, κατὰ τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ νόμῳ ὠρισμένα, καθ' ὅσον ὡς πρὸς αὐτὰ δὲν ἐπιταχθῇ ἄλλο τι ἐν τῇ παρόντι νόμῳ, ἢ ἐν τῇ πληρεξουσίᾳ ἐγγράφῳ. — Ἰδίως δὲ ὀφείλει οὗτος, — 1. νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῶν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως γενομένων πρὸς αὐτὸν προπληρωμῶν. — 2. νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν ἐντολῆα ὅλα τὰ ἐγγράφα 1), ὅσα ἔλαβε παρ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτόν. — 3. νὰ ἐνέχῃται δι' ὅλας τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς γενομένας παραδρομὰς, ἀμελείας, καὶ ὑπερβάσεις τῆς πληρεξουσιότητος. Πόλ. 101, 188, 469. (Γαλλ. Ἀστ. Κώδ. 1998 ἐπ.).

1) καὶ χρήματα

Ν. Κατὰ τὰς περὶ ἐντολῆς ἀρχὰς τοῦ ἀστυνομικοῦ δικαίου, συγδιορισθέντων ὅσοι πλείονων ἐντολοδόχων, μὴ περιορισθείσης δὲ εἰς εἰδικὰ καὶ κεχωρισμένα ἀντικείμενα τῆς πρὸς ἐκαστὸν δοθείσης ἐντολῆς, ἕκαστος θεωρεῖται λαβὼν πλείαν τὴν ἐντολὴν καὶ πλήρη ἔχων τὴν ἀντιπροσώπευσιν τοῦ ἐντολῆτος (Ν. 46 § 7 τῶν Πανθ. de procuratoribus, Ν. 32 τοῦ αὐτοῦ τίτλου καὶ Ν. 60 § 2 Β. 17 τίτλ. 1). ὅθεν δὲν εἶναι ἥτιον πληρεξούσιος ὁ

εἰς διὰ τὸν λόγον ὅτι εἰσὶ πληρεξούσιοι καὶ οἱ συνδιορισθέντες ἄλλοι. Α. 8. πελ. 1. ἀπ. 9 τοῦ 80. ποιν. ἀπ. 18 τοῦ 47, 1 τοῦ 62. (Οἰκονομίδης ἀντιτίθεται).

100. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 99 ἀριθ. 3, καὶ ἐν παραβάσει τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 2 ὥρισμένων, καταδικάζεται ὁ πληρεξούσιος 1) εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ τῶν ἐξόδων, καὶ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι πενήκοντα δραχμῶν, ἐν φυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω πειθαρχικῆς καταδίκης κατὰ τῶν δικηγόρων, ἐὰν οἱ πληρεξούσιοι ἦσαν δικηγόροι. Πελ. 466.

1) προσωπικῶς

101. Πᾶς πληρεξούσιος ἔχει δικαίωμα ἐντελούς ἀποζημίωσης διὰ τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν γενόμενα παρ' αὐτοῦ ἐξόδων καὶ, μέχρι τῆς πληρωμῆς αὐτῶν, δικαίωμα ἐπισχέσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 99 ἀριθ. 2 παραδοθησομένων χρημάτων καὶ ἐγγράφων. — Μόνον οἱ δικηγόροι ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ καὶ πληρῶνται τὰ κατὰ τὴν διατίμησιν νενομισμένα, (1) καὶ ἀπολαμβάνουσι, μέχρι τῆς πληρωμῆς, τὸ εἰρημένον τῆς ἐπισχέσεως δικαίωμα. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 851).

ζ'. Παῦσις τῆς πληρεξουσιότητος.

102. Ἡ πληρεξουσιότης παύει, — 1. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ληθόντος καὶ τοῦ θόντος τὴν πληρεξουσιότητα. — 2. ἔταν κατὰ τὰ ἄρθρα 95 καὶ 153 τελειώσει πρωτοδίκως ἡ δίκη, διὰ τὴν ὅποιαν εἶχε δοθῇ ἡ πληρεξουσιότης, καί, ἐπὶ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, ὅταν τελειώσει ἡ ἐπιτραπεῖσα πράξις. — 3. ἔταν δικηγόρος παραιτηθῇ, παυθῇ ἐπὶ πλῆσιν τῶν τριῶν μηνῶν, καθαιρεθῇ. — 4. παραιτηθέντος τοῦ πληρεξουσίου. — 5. ἀνακλήσεως τῆς πληρεξουσιότητος παρὰ τοῦ ἐντολῶν. ἐὰν δὲ ὁ διορισμὸς πληρεξουσίου τινὸς ἦνε κατὰ τὸν νόμον ἀναγκάτως (ἀρθρον 148), τότε μόνον παύει ἡ πληρεξουσιότης δι' ἀνακλήσεως, ἔταν συγχρόνως διορισθῇ νέος πληρεξούσιος. (Γαλλ. Ἀστ. Κώδ. 2003. — Ὁ ἀριθ. 5 ἐκ τῆς Γαλλ. Πελ. Δικ. 75).

N. Ὑπειδὴ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐντολοδότη ἀν τρίτοι, ἀγνοοῦνται

(1) Ὁρ. Δ. 8 Μαΐου 1833 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 144 Ὁργ. Δικ.

τὸν πῦρτιν τῆς ἐντολῆς, ἐνέγγησαν καλῇ τῇ πίστει μετὰ τοῦ ἐντολοδόχου, αἱ πράξεις αὐτῶν δὲν εἶναι ἄκυροι καὶ αἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποβιώσαντος ἐντολοδόχου ὀφθαλμοῦται νὰ παραδεχθῶσιν αὐτάς, καὶ ἡ ἐπίδοσις δικογράφου (ἀνακοίνωσις, ἀφάσεως κατλ.) εἰς τὸν γενικὸν τοῦ θανόντος πληρεξουσίου εἶναι ἰσχυρὰ, ἐὰν ὁ κοινοποιήσας ἠγγόει τὸν θάνατον. Δ. Π. 164 τοῦ 55, 2 τοῦ 73, 210 τοῦ 92. Ἀλλ' ἐπίδοσις γενομένη ἐν γνώσει τοῦ θανόντος τοῦ ἐντολόχου εἰς τὸν πληρεξούσιον δὲν ὠφελεῖ. Ἡ γνώσις δὲ αὕτη δύναται νὰ προκύβῃ καὶ ἐκ μαρτύρων. Δ. Π. 1 τοῦ 56. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. 191 τοῦ 70, ὅπως ἐπιβλήθῃ ἔννομον ἀποτέλεσμα, ἀνάγκη πᾶσα νὰ κοινοποιηθῇ ἐκ νέου τοῖς κληρονόμοις ἢ παρεμπιπτόμενα ἀπόφασις. Δ. Π. 191 τοῦ 70. Ἀλλ' ἰσχύει ἡ ἐκ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ θανόντος ἐν ἀγνοίᾳ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐνέργειας. Διότι πρόκειται νὰ ποταπῇ ἐπικείμενος εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ κίνδυνος (N. 88 καὶ N. 10 § 3 Πανθ. 39. 5) Δ. Π. 239 τοῦ 76. — Διὰ τοῦ δικογράφου εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν παύει μὲν ἡ δεξιότης αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐνέργειᾳ, ὡς δικηγόρος δικαστικὰς πράξεις ἐκ τῶν διαγεγραμμένων ἐν τῷ ἀρθρῷ 93 τῆς Πολ. Δικον., δὲν παύει ὅμως καὶ ἡ δεξιότης αὐτοῦ ἀποφασιστικῆς τοῦ νὰ ἐνεργῇ ἐξωδίκους πράξεις, οἷα εἶναι ἡ παραλαβὴ πραγμάτων ἐν ἀνυμῇ τοῦ ἐντολέως του. Δ. Π. 195 τοῦ 73. Ἐπίσης παύει ἡ ἀποφασιστικὴ καὶ διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ δικηγόρου, ἀμα τῇ κοινοποιήσει αὐτῇ. Δὲν ἀναρτῇ δὲ διὰ τῆς παρὰ τῷ πρώτῳ δικαστηρίῳ μεταθέσεως ἐκ τῆς τοῦ δικηγόρου, ἀτε καταργηθείσα διὰ τῆς πρώτης μεταθέσεως. ὅθεν ἀπαρτίζεται νῦν. Δ. Π. 234 τοῦ 82. — Διὰ τῆς κάτωθεν τοῦ δικογράφου δημοσίως τοῦ πληρεξουσίου ὅτι παρητήσατο τὴν πληρεξουσιότητα καθίσταται ἄκυρος ἡ γενομένη αὐτῷ ἐπίδοσις. Δ. Π. 149 τοῦ 47. — Ἡ τοῦ δικηγόρου ὡς δικηγόρου διαρκεῖ ἐν ὅσῳ ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ, παύει δὲ διὰ τῆς δριστικῆς ἀποφάσεως· ἀλλὰ κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιδίδεται τῷ δικηγόρῳ τὴν πρωτοδικὸν δίκην ἀντικλήτω καὶ ἡ εἰρημνικὴ ἀπόφασις (ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρῶν 752 § 2 καὶ 846 τῆς πολ. δικον.), ὡς καὶ ἡ τελεσιδικία ἀπόφασις μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν (ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν 862 καὶ 863 τῆς πολ. δικ.). Δ. Π. 324 τοῦ 55, 230 τοῦ 78. (Διαφωνοῦσιν αἱ ἀποφάσεις τῶν Δ. Π. 47 καὶ 184 τοῦ 50). Ἐπίσης ἐπιδίδεται ἡ περὶ προτιμύσεως ἀπόφασις. Δ. Π. 230 τοῦ 88. Ἀλλ' οὐδαμῶς κινεῖ τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν ἡ πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἐφεσίμον δίκην πληρεξούσιον ἐπίδοσις τῆς ἀποφ. τῶν ἐφετῶν. ὡς καὶ ἐάν ἔχῃ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα. Δ. Π. 38 τοῦ 54, 81 τοῦ 85, 398 τοῦ 64, 62, 99 τοῦ 65, 168 τοῦ 70, 99 τοῦ 71, 189 τοῦ 73, 334 τοῦ 74, 160 τοῦ 75, 11 τοῦ 76. Ἀλλὰ διαφωνοῖ ἡ Δ. Π. 170 τοῦ 71 κατ' ἑν ἢ εἰς αὐτὸν ἐπίδοσις τῆς ἀποφ. τῶν Ἐφετῶν, ἥτις δὲν ἀποφασίζει μὲν τὴν ὅλην δίκην, ἐκδικάζει ὅμως δριστικῶς κεφάλαια τινα, κινεῖ τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν. Διαφωνοῦσιν ὡσαύτως αἱ ἀποφ. Δ. Π. 324 τοῦ 55, 248 καὶ 272 τοῦ 77, 250 τοῦ 78, 9 τοῦ 80, 134 τοῦ 81, καὶ αἱ ἐγκύριως κοινοποιεῖται τῷ κατὰ τὴν ἐφεσίμον δίκην πληρεξουσίῳ καὶ ἡ δριστικὴ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, ὅθεν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἀρτίζεται ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία. — Ὁσαύτως ἔχουσιν κατὰ τῆς δριστικῆς ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ ἐγκύριως εἰς τὸν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκην ἀντικλήτων, διότι ἡ δριστικὴ ἐκδικαστικὴ ὑποθέσεως καταπαύει τοῦ ἀντικλήτου τὴν πληρεξουσιότητα. Δ. Π. 66 τοῦ 36, 18 τοῦ 43, 168 τοῦ 47, 47 τοῦ 58, 200 τοῦ 65, 46 τοῦ 85, 181 τοῦ 87. — Καὶ ἀνακληθείσης σιωπηρῶς τῆς

πληρεξουσιότητος διὰ τοῦ διορισμοῦ ἑτέρου πληρεξουσίου. ὁ πρῶτος ἐντολὴν ἔχει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποδεκτικῆς γενομένης ἐντολῆς, ἐν ὧσιν ἀγνοεῖ τὴν ἀνάκλησιν· ὅταν ὅσα γίνονται ὑπ' αὐτοῦ, γινώσκῃ αὐτῷ ἢ μεταγενεστέρᾳ πληρεξουσιότητι, ἰσχύουσι. Α. Π. 159 τοῦ 49.— Ὅδῃλως ὑποχρεοῦται ὁ ἐντολεὺς, ἀνακλέσας ἢ περιορίσας τὴν πρὸς τοῦ γουμένως δοθεῖσαν πληρεξουσιότητα, νὰ κοινοποιήσῃ τὸ τῆς ἀνακλήσεως περιορισμοῦ ἔγγραφον εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ. Α. Π. 154 τοῦ 83.

103. Ἐάν ἐκ τοιαύτης παραιτήσεως ἢ ἀνακλήσεως προέλθῃ διὰ τὸν ἀντίδικον, ἢ διὰ τὸν δόντα τὴν πληρεξουσιότητα, ἔπειτα δῆποτε νόμιμος βλάβη, εἴτε διὰ τῆς ἐπελευθύνσεως βραδύτητος, εἴτε διὰ τῆς παραμελήσεως προθεσμίας τινός, εἴτε διὰ τῆς ἀπληροφάνειας τῆς ἐνδίκου τινός μέτρου, καταδικάζεται ὁ παραιτούμενος ὁ ἀνακαλὼν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ ζημιῶν.

Γ'. Δικηγόροι.

104. Εἰς τοὺς δικηγόρους ἐφαρμόζεται ὅ,τι διεγράφη περὶ τῶν πληρεξουσίων, ἐπιφυλαττομένων τῶν ἐν τῷ δικαστικῷ ἔργῳ γανισμῷ περὶ αὐτῶν ἰδίως ὀρισθέντων. Ὅργ. 131 εἰ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Διαιτηταί.

Α'. Ἀποφασίζοντες διαιτηταί.

α'. Ἐν γένει.

105. Τὸ συνυποσχετικὸν εἶναι εἶδος συμβολαίου 1). κρίνεται ἐν γένει κατὰ τὰς περὶ τούτου ἀρχάς. — Ἐξαίρεται γίνονται μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 108 εἰς ὑποθέσεις ἀφροσύνης ἢ ἐμπορίας καὶ τὰς συναλλαγματικάς. (1) Εμπ. 51.

1) συμβιβασμοῦ,

β'. Εἰδῶ.

1. Ἐκουσίως.

106. Οἱ διαδικαζόμενοι 1) ἔχουν τότε μόνον καίωμα νὰ ἀναθέσουν τὴν ἀπόφασιν εἰς διαιτητάς, ὅταν εὐνοῦται νὰ διαθέσουν ἐλευθέρως τὸ δικαζόμενον πρᾶγμα, εἴτε

(1) Ἴδε τὴν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 108 σημείωσιν.

ἰδίῳ αὐτῶν ὀνέματι, εἴτε ἐκ πληρεξουσίου ἄλλων.—Ἐξαί-
 ρηται ἐπομένως ὅλοι οἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 74 καὶ 75 ἀναφε-
 ρόμενοι ἄνθρωποι καὶ τὰ σωματεῖα 2). (Γαλλ. Ἀστ.
 Κώδ. 1003).

1) Διαφερόμενοι 2) ἀναφερόμενα πρόσωπα καὶ σωματεῖα.

2). Ἐκ τοῦ ἄρθρου 106 εἰδ. 1 προκύπτει, ὅτι ἱκανοὶ εἰσι καὶ οἱ τὸ
 ἐμπόριον μεταρχόμενοι δεκασταεῖς, αἵτε καὶ οὗτοι ἐλευθέρως διαθέτοντες
 τὴν περιουσίαν αὐτῶν. Ἀπόφ. Ἐφετείου Ναυπλίας 97 τοῦ 36. — Καὶ τοῦ
 ἀγγλικῶν τὸ συνυποσχετικὸν κυροῦται διὰ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ μετὰ τὴν
 ἐνηλικίωσιν αὐτοῦ. Α. Π. 117 τοῦ 37. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 106,
 107 καὶ 888 προκύπτει, ὅτι ἐπὶ διαφορῶν νομικῶν προσώπων, ἐν οἷς καὶ
 αἱ μὲν αἰ, διαιτησίᾳ δὲν ἐπιτρέπεται. Α. Π. 33 τοῦ 82. — Ἡ ἐντὸς τοῦ
 Ὀθωμανικοῦ κράτους ἀναφεύσασα διαφορὰ μετὰ τῆς Ἑλλ. πρεσβείας καὶ
 ἰσλ. πρεσβείας περὶ τῆς ἀρμοδίας Προξεν. ἀρχῆς εἰς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως
 καὶ ὡρισμένου προσώπου δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ διαφορὰ, ὅπως ἀπαιτηθῇ ἡ
 συναίνεσις τοῦ ἰδιώτου πρὸς διαιτητικὴν αὐτῆς λύσιν, ἀλλὰ διπλωματικὴν,
 μὴ ὑπαγομένη εἰς τὰς διατ. τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 179 τοῦ 82.

107. Εἰς ὅλας τὰς διαφοράς, εἰς τὰς ἐποίας εἶναι παρ-
 δεκτὸς 1) ὁ συμβιβασμὸς, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ συνυποσχετικὸν
 περὶ διαιτητῶν ἐπομένως ἐπίσης καὶ περὶ πολιτικῶν ἀπαιτή-
 των προσερχομένων ἐκ πράξεως ἀξιοποίνου.—Ὅθεν συνυποσχε-
 τικὸν εἶναι ἰδίως ἀπαράδεκτον κατὰ τὰς γαμικὰς διαφοράς καὶ
 τὰς περὶ διατροφῆς αἰτήσεις 2), καὶ ἐν γένει καθ' ὅλας
 τὰς διαφοράς, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀποφασισθοῦν, πρὶν ἀγο-
 ρεῖται ὁ εἰσαγγελεύς. Πολ. 588. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 249, 1004,
 83, Γαλλ. Ἀστ. Κώδ. 2046).

1) ἐπιτρέπεται 2) καὶ τὰς περὶ διατροφῆς,

2. Κατ' ἀνάγκην.

108. Εἰς ὑποθέσεις ἀφορώσας τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλ-
 λαγματικὰς, ἔχει ὁ ἐνάγων τὸ δικαίωμα, ἐγχειρίζων τὴν
 ἐγωγὴν 1), νὰ ζητήσῃ διαιτητάς, καὶ νὰ ἐκδίσσῃ κατ' αὐτὸν
 τὴν τρόπον τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου (1). — Τὸ δι-

[1] Τὸ δικαίωμα τῆς διὰ διαιτητῶν διαλύσεως τῆς διαφορᾶς αὐτῶν παρε-
 στήν διὰ τοῦ νόμου ἈΥΜΗ' τοῦ 1887 καὶ εἰς τοὺς διεκδικοῦντας δι-
 κάσιον αἰς συνταξίν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου, ὧν αἱ αἰτή-
 σεις ἀπερρίθνησαν. Τὰς λεπτομερεῖας ἴδε ἐν νόμῳ ἈΥΜΗ' καὶ διατ. τῆς
 23 Ἰουλίου 1887.

καιώμα τοῦτο ἔχουσιν οἱ ἄλλοδαποὶ καθὼς καὶ οἱ ἡμετέροι.
Ἑμπ. 51.

1) κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς,

N. Αἱ περὶ ἀναγκαστικῆς διαιτησίας διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου (ἄρθρον 51) καθιεργήθησαν ὑπὸ τοῦ 108 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἡν ὁ ἐνάγων δικαίωμα μόνον ἔχει ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑποχρεώσιν νὰ πρὸς καλῆσιν τὸν διορισμὸν διαιτητῶν, (καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 5' τοῦ περὶ ἐκτέλεσεως τῶν ἐμποροδικαίων Νόμου ὑπαγαγόντος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικαίων πᾶσαν ἀνεξαίρετως μεταξὺ εἰωνόδηποτε διαφορὰν πρὸς τὰς πράξεις ἐμπορικὰς κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 253 τοῦ 63). Α. Π. 32 τοῦ 30, 97 τοῦ 37, 210 τοῦ 38, 263 τοῦ 51. 210 τοῦ 37, 253 τοῦ 63. 35 τοῦ 69, 240 τοῦ 70, 222 καὶ 342 τοῦ 32. Contra ἀπόφ. 42 τοῦ 1838 τῶν Ἑφετῶν Ναυπλίας, καθ' ἣν διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ περὶ ἀναγκαστικῆς διαιτησίας διατάξεις τοῦ Ἑμπορ. Νόμου, ὅτε τοῦ νεωτέρου γενικοῦ καὶ μὴ ἀναιροῦντος τὸν παλαιότερον εἰδικόν. (Συμφωνοῦσιν αὐτῇ Παπαρρηγόπουλος καὶ Οἰκονομίδης).

109. Ἐὰν γίνῃ χρήσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναγεγραμμένου δικαίωματος, διορίζει ἕκαστος διάδικος ἓνα ἢ πλείονας διαιτητάς. (1) — Ὁ ἐνάγων προσδιορίζει τὸν ἀριθμὸν τῶν διορισθησομένων διαιτητῶν· ἕκαστος διάδικος ὅμως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίξῃ ἴσον ἀριθμὸν.

110. Διὰ τὴν περιπτώσιν τῆς ἰσοψηρίας διορίζει ὁ πρέσβης τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐμποροδικίων ἐπιδιαιτητὴν, ὅστις ὅμως ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, δὲν λαμβάνει παντάπασι μέρος ἐν τῇ συζήτησιν. — Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ἰδίως δὲ ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν περὶ ἐκτελέσεως ἐπισημείωσιν 1) πρακτικῶς γίνονται τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἄρθρῳ περὶ διαιτητῶν 2) ὡρισμένως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1017).

1) ἀποφασίζιν 2) ἐν γένει

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 110 καὶ 113 πρὸς τὰ ἄρθρα 116 καὶ 179 συνάγεται, ὅτι προσληφθέντος ἐπιδιαιτητοῦ, ἐφαρμόζονται αἱ ἀποφ. περὶ τῆς ἐκ νέου συζήτησεως καὶ συνδιασκέψεως καὶ σχηματίσεως καὶ πλειονοψηφίας τῶν αποφάσεων τῶν δικαστηρίων καθ' ἑν ἕκαστον κεφάλαιον τῆς δίκης. Α. Π. 147, 77 καὶ 89 τοῦ 50, 151 τοῦ 51. Contra ὃ 18 τοῦ 44 τοῦ Α. Π. καθ' ἣν περιττὴ ἡ ἐκ νέου ἀκρόασις τῶν διαδίκων καὶ συζήτησις.

(1) Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ΛΥΜΗ' ὁρίζον τὸν τρόπον τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν διεκδικούντων σύνταξιν πρὸς τὸ Ναυτικὸν ἀπομαχικὸν ταμεῖον.

τῇ υποθέσει. — Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρου 114, ὅτι ἡ διαδικασία τῶν διαιτη-
τῶν γίνεται κατὰ τοὺς περὶ εἰρηνοδικῶν διαγεγραμμένους τύπους, καθ' οὓς
πάντα πράξεις τοῦ εἰρηνοδικοῦ πρέπει νὰ συντάσσονται ἐγγράφως, ἔπεται, ὅτι
ἐπὶ ἐπιλήθεται τῆς υποθέσεως ὁ ἐπιδιαιτητής, ἡ ὑπάρξασα μεταξὺ τῶν
διαιτητῶν διχοψυχία δέον νὰ βεβαιωθῇ εἴτε διὰ πρακτικοῦ ὑπ' ἀμφοτέρων
τῶν διαιτητῶν συντεταγμένου, εἴτε διὰ τῆς ἐγγράφου τῶν διαιτητῶν ἀπο-
φάσεως, ἣν οἱ δύο ἅμα ἢ ἑκάτερος αὐτῶν ᾔθελον υποβάλλει τῷ ἐπιδιαιτητῇ,
εἴτι δι' οὗτινος δὴποτε ἄλλου ἐγγράφου ἐπὶ τῷ σκεπῶ τούτῳ ὑπὸ τῶν δύο
διαιτητῶν υπογεγραμμένου. Δ. Π. 307 τοῦ 61.

γ'. Συνοπώσεις.

111. Συνοπασχρικὸν δύναται, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως
τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 24 παρεκτάσεως δικαιοδοσίας τινὸς δικα-
στηρίου καὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 108, νὰ γινῇ μόνον
ἐν ἐγγράφῳ συμβολαίου ἢ δι' ἐκθέσεως 1). — Ἐν ταῦθα 2)
σημειοῦνται ἀκριδῶς οἱ τε διαιτηταὶ καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς
διαφορᾶς. — Καὶ ἡ διάρκεια τῆς συνοπασχέσεως δύναται νὰ προσ-
διορισθῇ 3) παρὰ τῶν διαδίκων· ἐὰν δὲ τοῦτο δὲν γίνη, ἡ συνοπ-
σχὲτις δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν τριῶν μηνῶν. Πολ. 115. 122.
125. 759. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1005 ἐπ.).

1) διὰ δηλώσεως σημειουμένης εἰς τὰ πρακτικά. 2) Ἐν αὐτῇ
3) προηγουμένως

N. Ἡ ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν ἐμφάνισις τῶν μερῶν εἶναι πράξις, ἀμφί-
πλευρα παραδεχὴν τοῦ ἀκόρου συμφωνητικοῦ. Δ. Π. 41 τοῦ 47. Ἐπομένως
ἐπιφέρει τὴν σιωπηρὰν παραίτησιν τῶν δυναμένων νὰ προταθῶσιν ἐνστά-
σιων καὶ ἐνδίκων μέσων κατ' αὐτοῦ. Δ. Π. 142 τοῦ 37. — Ἐκ τοῦ συνδυα-
σμοῦ τοῦ ἄρθρου 111 πρὸς τὸ 122 (καθ' ὃ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις εἶναι ἀκυ-
ρὴ, ὑπερβάντων τῶν δανειστίων τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας αὐτῶν κατὰ χρόνον), προ-
κύπτει ὅτι δύναται μὲν νὰ παραταθῇ ἡ διάρκεια τῆς διαιτησίας, ἀλλὰ μόνον
δι' ἐγγράφου συμβάσεως (τῆς παρατάσεως οὗσης πράγματι νέου συνοπασχετι-
κοῦ). Οὐδὲν δὲν δύναται νὰ παραταθῇ σιωπηρῶς. Δ. Π. 174 τοῦ 85, 25 τοῦ
88. — Γενομένου συνοπασχετικοῦ, δι' οὗ ἀνατίθεται εἰς διαιτητὰς ἡ ἐκδίκασις
ὑποθέσεως, καταργεῖται ἡ δίκη· εἴθην δὲν τὸ συνοπασχετικὸν δι' οὐδὲν ποτε
αἰτίαν δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, πρέπει διὰ νέας ἀγωγῆς νὰ εἰσαχθῇ
ἐκ νέου ἡ δίκη εἰς τὸ δικαστήριον. Δ. Π. 179 τοῦ 66. — Ἡ προθεσμία τῆς
διαιτησίας ἀρχεῖται ἀφ' οὗ οἱ διαιτηταὶ λάβωσι γινώσιν τοῦ διορισμοῦ των.
Δ. Π. 177 τοῦ 38.

112. Ἐκαστος ἡμεδαπός, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν δικαστῶν
καὶ ἐλεγκτῶν δικαστηρίων, δύναται νὰ ἐκλεχθῇ ὡς διαιτη-

τῆς. — Ἀνίκαναι πρὸς διαιτητικὴν ὑπηρεσίαν εἶναι γυναῖκες ἀνῆλκτες, καὶ οἱ τούτοις ὅμοιοι 1). Πολ. 112, 491. 521. 3. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1003).

1) μετ' αὐτῶν ἐξομοιούμενοι.

N. Ἀλλοδαποὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀπαγορευτικὴν διαταγὴν τοῦ 112 ἄρθρου, καθ' ἣν ἀλλοδαποὶ διαιτηταὶ πρὸς ἐκδίκασιν διαφορῶν μεταξὺ Ἑλλήνων δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσιν Α. Π. 145 τοῦ 64. Ἀλλ' οὔτε παρ' ἡμεδαποῦ δύνανται νὰ προταθῇ ἐν τῇ Ἐφετείῳ κατὰ πρῶτον, ἢ ἐπιδιαιτητῆς εἶναι ἀλλοδαπὸς κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 21 τοῦ 67. Καὶ διὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 46 τοῦ 43 ὁσάκις τις διώρισεν ἀλλοδαπὸν ἐπιδιαιτητὴν καὶ δὲν προέτεινεν εἰς τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, ὅτι ἡγνὸς κατὰ τὸν νόμον τὴν ἀλλοδαπότητα τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ, δὲν δικαιούται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν λόγον τούτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου, διότι οὐδεὶς δύνανται νὰ παραστήσῃ λόγον ἀναίρεσως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων.

113. Ὁ καθένας διαιτητῆς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποποιηθῇ τὴν θέσιν τοῦ διαιτητοῦ, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τοὺς λόγους· εἰς τὴν ἀναδέχθῃ αὐτήν, δὲν δύνανται οὔτε ὁ ἴδιος οὔτε τις τῶν διαδικαστικῶν νὰ παραιτηθῇ 1) χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν λοιπῶν. Μόνον ἔνεκα νέων μετὰ τὴν συνυπόσχεσιν προκυψάντων λόγων δύνανται νὰ ἐξαίρεθῶσι διαιτηταί, καθὼς καὶ ἄλλοι δικασταί, κατὰ τὸ ἄρθρον 36. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1008, 1014).

1) τοῦ συνυποσχετικοῦ.

δ'. Διαδικασία.

114. Ἐὰν οἱ διάδικοι ἐν τῇ συνυποσχετικῇ δὲν ἀπεφάσισαν ἄλλως, ἢ μὲν ἀπόφασις γίνεται κατὰ τοὺς ὑφ' ἐστῶτας πολιτικὰς νόμους, ἢ δὲ διαδικασία κατὰ τοὺς περὶ εἰρηνοδικῶν ἐφεταγμένους τύπους. — Κατ' οὐδεμίαν δὲ περίπτωσιν δύνανται οἱ διαιτηταὶ νὰ ἐπιβάλλουν ποινάς, ἢ νὰ ἐνεργήσουν δικαιοπραγίας κατ' ἄλλων, διὰ νὰ τοὺς ἐξετάσουν ὡς μάρτυρας, πρὸς ματαγνώμονας κτλ., ἐκτὸς εἰς τοὺς διαιτηταὶ ἦναι συγχεσμένοι οἱ τακτικοὶ ἀρμόδιοι δικασταί. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1009, 1010. Βαρ. Σχ. 40, c.).

N. Ἡ σιωπὴ τῶν μερῶν ἐν τῇ συνυποσχετικῇ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας ἐπάγει μόνον τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ εἰρηνοδικῶν διαταγῶν μένων τύπων, οὐδέποτε ὅμως δύνανται νὰ προσδώσῃ ἐκ τούτων τοῖς δικασταῖς δικαίωμα νὰ πομακρυνθῶσι τῶν διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ νόμου. Α. Π. 165 τοῦ 76, 232 τοῦ 78. — Ἐὰν διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ οἱ διάδικοι ἔχουσιν

τήναι τοῖς διαιτηταῖς τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀποφανθῶσι κατὰ συνείδησιν καὶ καθ' ἣν ᾔθελον ἐγκρίνει διαδικασίαν, δὲν ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ τηρήσωσιν εἴτε κατὰ τὴν διαδικασίαν, εἴτε κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν τοὺς διαγγεγραμμένους ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ δικαστικοὺς τύπους. Α. Π. 280 τοῦ 64, 129 τοῦ 36.—Ἡ τῶν διαιτητῶν ἀπόφασις ὡς ἡ τοῦ εἰρηνοδίκου παύει πλὴρην ἀπόδειξιν τοῦ χρόνου. καθ' ὃν ἐγένετο καὶ οὐδὲν ἄλλως χρῆζει πρὸς τοῦτο τῆς τοῦ ἀρθροῦ 413 βεβαίως χρονολογίας. Α. Π. 29 τοῦ 43, 280 τοῦ 64, 39 τοῦ 67. (*186 καὶ ἀρθρ. 418).—Τοῦ ἀρθροῦ 114 περιορίζοντος τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν τῶν διαιτητῶν, καθ' ὅσον μόνον δὲν δύνανται νὰ ἐναποκρίνωσιν εἰς τὴν ἐπιβίβασιν ποινάς, ἔπεται ὅτι δύνανται νὰ παγγεῖλωσι προσωπικῶν κράτησιν ὅπου ὁ νόμος ἐπιτρέπει αὐτὴν. Α. Π. 93 τοῦ 51. Ἀποφ. Πρ. Ναυπλίας 434 τοῦ 48.

115. Μεταξὺ πολλῶν διαιτητῶν ἀποφασίζει ἡ ψῆφος τῶν πλειόνων.—Ἰσοψηφίας οὕσης, παύει, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἀρθροῦ 110, ἡ συνυπόσχεσις, ἐάν οἱ δικάζοντες δὲν διώρισαν ἥδη ἐπιδιαιτητήν, ἡ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δὲν συμφωνήσουν περὶ διζήσεως τοῦ τοιοῦτου. Πολ. 125. (Γ' ἀλλ. Πολιτ. Δικονομία 1010, 1016. Βαυαρ. Δικον. 1335).

N. Καὶ ἐάν ὑπὸ μόνων τῶν πλειονοψηφούντων διαιτητῶν ὑπογραφῇ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, εἶναι ἰσχυρά, ἐάν ἀποδεικνύεται ἄλλως προσηκόντως, εἰς συνέπρᾳξιν καὶ συνδιεσκέφθησαν καὶ οἱ μειονοψηφούντες. Α. Π. 309 τοῦ 67.—Τῆς διαδικασίας τῶν διαιτητῶν γενομένης κατὰ τοὺς περὶ εἰρηνοδικῶν διαγγεγραμμένους τύπους, καθ' οὓς πᾶσα πρᾶξις τοῦ εἰρηνοδίκου συντακτικῶς ἐγγράφεται (Πολ. Δικ. 499, 473-475, 102 καὶ 183), ἔπεται ὅτι, ὅπως ἐπιβλήσεται τῆς ὑποθέσεως ὁ ἐπιδιαιτητής, ἀνάγκη ἢ μεταξὺ τῶν διαιτητῶν διχορήσια νὰ βεβαιωθῇ ἡ διὰ πρακτικοῦ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαιτητῶν συντακτικῶν ἢ διὰ τῆς ἐγγράφου αὐτῶν ἀποφάσεως, ἢν ᾔθελον ὑποβάλλει οὗτοι τῷ ἐπιδιαιτητῇ, ἢ δι' οἰκουμένην ἄλλου κοινοῦ αὐτῶν ἐγγράφου. οὐχὶ δὲ ἀπλῶς ἐπὶ τῇ μονομερεῖ βεβαιώσει τοῦ ἑτέρου τῶν διαιτητῶν. Ἀρείου Πάγου 307 τοῦ 61.

116. Κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δύναται, ἐάν, γενομένης τῆς συνυπόσχεσεως 1), δὲν συμφωνήθῃ ἄλλο τι, νὰ ἐνεργηθῇ τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους.—Ἡ ἐφεσις, εἰς μὲν τὰς ὑποθέσεις, αἵτινες, ἐάν δὲν εἴχῃ γίνῃ συνυπόσχεσις, ᾔθελον ὑπάγεσθαι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν, διευθύνεται πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐκεῖνας δὲ τὰς ὑποθέσεις, αἵτινες ᾔθελον ὑπάγεσθαι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πρωτοδικῶν ἢ ἐμποροδικῶν, εἰς τὸ ἀρ-

μόδιον δικαστήριον τῶν ἐφετῶν. — Ἡ παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τούτοις διαδικασία εἶναι ἡ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὁρισμένη συνήθης διαδικασία. Πολ. 515 ἔ. 520, 2 ἔ. 719, 735 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικον. 1010, 1023).

1) ἐν τῷ συνυποσχετικῷ

N. Τὸ ἄρθρον 116 δὲν προέβλεπε νὰ μεταβῇ τὰς περὶ ἐφέσεως ἀλλοιῶν δικονομικὰς διατάξεις. Ἐν τῇ διαιτητικῇ ἀπόφασιν ὑπόκειται εἰς ἐφαρμ. εἰς ὅσον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἦναι ἐφέσιμος. Ἀρείου Πάγου 332 τοῦ 39, 98 τοῦ 47. (Διαφωνεῖ Οἰκονομίδης, ἰσχυριζόμενος, ὅτι. ὅσον μικρὸν ἂν ἦναι τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἐστὶν ἐφέσιμος). — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 116, 123 καὶ 719 ἀρθρῶν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας κύπτει πασιδῶλως, ὅτι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐφέσιμος μὲν οὖσα, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως ἐντὶς τῆς νομίμου προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν διάδικον, μὴ ἐφέσιμος δὲ οὖσα κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ὑπὸ τοῦ πρεσβέρου τῶν πρωτοδικῶν, δύνανται δι' ἀναίρεσιν τῆς τοῦ περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἐντάλλματος νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος. Ἐπομένως τότε μόνον ἐπιφέρει τὰποτελέσματα τοῦ τελεσιδικίως δεδικασμένου, εἰ μὴ δὲν ἦναι ἐφέσιμος ἢ ἐφέσιμος οὖσα γνωστοποιηθῇ τῷ διαδίκῳ καὶ παρὰ τὴν νόμιμον τῆς ἐφέσεως προθεσμίαν, κηρυχθῇ δὲ ἐκτελεστὴ ὑπὸ τοῦ πρεσβέρου. Α. Π. 89 τοῦ 47.

117. Καὶ ἡ ἐπαν' ἀλλαγὴς τῆς διαδικασίας 1) γίνεται εἰς τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, κατὰ τὰς προθεσμίας καὶ τοῦ τύπου τῶν συνήθων δικαστηρίων. — Τὰ ἔνδικα μέσα τῆς ἀναίρεσιν καὶ τῆς ἀναίρεσως εἶναι ἀπαράδεκτα. Πολ. 105, 236, 514, 596, 785 ἔ. 806. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1026, 1028 ἐν τῇ ἐκφ.).

1) ἀναψηλάφησις

N. Τοῦ ἀρθροῦ 117 ρητῶς ὀρίζοντες, ὅτι τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσως εἶναι ἀπαράδεκτον κατὰ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἀνευ τινὸς κρίσεως μεταξὺ ἀποφάσεων προκληθεῖσων ἑκουσίως ὑπὸ τῶν διαφερομένων δυνάμει τοῦ νόμου ἀναγκαστικῶς ὑπὸ διαιτητῶν δικασθεῖσων κατὰ τὸν ἄρθρον 108 τῆς Πολ. Δικον., ἔπεται, ὅτι οἰαδήποτε διαιτητικὴ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν οὐδαμῶς δὲ μεταβάλλει τὴν ῥητὴν ἐν τῷ 117 ὅρῳ διάταξιν ἢ τοῦ 719 τῆς Πολ. Δικονομίας. Α. Π. 32 τοῦ 36, 210 τοῦ 38, 410 τοῦ 40.

ς'. Ἀπόφασις καὶ ἐκτέλεσις.

118. Διαιτητικὴ ἀπόφασις, τελεσιδικὸς καταστάσα, ἐπὶ τῇ ῥητὴν εἰς τὰς συνεπείας 1) τελεσιδικίου ἀποφάσεως δὲν δύναται ἔτι νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰμὴ ἀφ' οὗ ὁ πρεσβέρου τοῦ δικαστηρίου

πρωτοδικῶν ἀποφύνηται αὐτὴν ἐκτελεστέην. Πολ. 123. 856, 3. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1020, 1021).

1) ἔχει μεταξύ τῶν διαδίκων ἀποτελέσματα

Ν. Ἡ δικαιοδικὴ ἀπόφασις ἀποτελεῖ ὡς δημόσιον ἔγγραφον πλήρη πίστιν περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς. Α. Π. 29 τοῦ 43, 280 τοῦ 64, 39 τοῦ 67. (διαφωνεῖ Οἰκονομίδης).

119. Τὸ ἐντάλμα τῆς ἐκτελέσεως εἶνε τότε μόνον περιττόν, ὅταν ἐλόκληρον δικαστήριον ἐξελέχθη πρὸς δικαιοδικίαν. — Τὸ ἐντάλμα τοῦτο γράφεται ὑπὸ τὴν ἀπόφασιν 1) διὰ μόνης τῆς λέξεως ἐκτελεστέῃ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως, σημειομένων τοῦ τε τόπου καὶ τῆς ἡμέρας, καὶ σφραγίζεται μὲ τὴν ἐπίσημον σφραγίδα. Πολ. 709. 856 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1020).

1) αὐτὴν

Ν. Τῶν ἄρθρων 856 καὶ 857 ὁρίζοντων ὅτι αἱ ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται μόνον, ἐὰν περιβληθῶσι τὸν νόμιμον τῆς ἐκτελέσεως τύπον, ἔπεται ὅτι καὶ αἱ δικαιοδικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἐὰν μὴ περιβληθῶσιν αὐτόν. Α. Π. 103, 106 καὶ 107 τοῦ 49.

120. Ἐὰν συμβῶσι δισταγμοὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δικαιοδικῆς τινος ἀποφάσεως καὶ περὶ αὐτῆς, ἢ περὶ τῶν δισταγμῶν τούτων ἀποφάσις ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνήθων δικαστηρίων. Πολ. 871 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1021).

ζ'. Τέλος τῆς συνυποσχέσεως.

121. Ἡ δικαιοδικὴ ὑπηρεσία παύει· — 1. παρελθόντος τοῦ παρὰ τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 111 ὠρισμένου χρόνου· — 2. ἰσχυρίας οὐσης κατὰ τὸ ἄρθρον 115· — 3. τελευτήσαντος ἑνὸς τῶν δικαιοδικῶν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἀποθανόντων τῶν διαδίκων, ἐκ τῶς ἐὰν μεταξύ τῶν κληρονόμων ὑπάρχουν ἀνήλικες· — 4. ἐὰν ὅλοι οἱ διάδικοι ἀνακαλέσων τὴν εἰς τοὺς δικαιοδικὰς δεθεῖσαν πληρεξουσιότητα 1)· — 5. ἐὰν εἷς τῶν δικαιοδικῶν, κατὰ τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 113 ὠρισμένα, ἀπεποιήσῃ τὴν θέσιν, ἢ ἐξηρέθῃ· — 6. ἐὰν τις τῶν δικαιοδικῶν ἐκωλύθῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν· — 7. ἀπαγγελλοθείσης τῆς 2) ἀποφάσεως. Πολ. 115, 123. 769. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1012, 1013).

1) ἐντελὴν· 2) ἐκδοθείσης τῆς περὶ τῆς ὑποθέσεως

η'. Ἀκυρότης.

122. Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ εὔσαι—1. ἐὰν τὸ συνυποσχητικόν, ἐναντίον τῶν ἐν ταῖς ἀρθροῖς 107 καὶ 112 ὀρισμένων, γίνῃ μεταξὺ ἀνθρώπων ἀνικάνων πρὸς τοὺς καὶ περὶ ἀσυγχωρήτων πραγμάτων, ἢ ἐναντίον τοῦ ἀρθροῦ 111, ὅχι κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους—2. ἐὰν οἱ διαιτηταὶ ὑπὲρ βέβησαν τὰ ὅρια τῆς ὑπηρεσίας των κατὰ τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐκτασιν—3. ἐὰν οὗτοι, ἄρσῃ, κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθροῦ 121 ἀριθ. 1, 2, 4, καὶ 5, ἔπαυσεν ἡ ὑπηρεσία των, ἔξω δώκαν ἀποφασιν—4. ἐὰν ἀπεφάσισαν περὶ πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔγινεν αἵτησις—5. καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐν τῇ συνήθει διαδικασίᾳ συμβαίνει ἢ ἐπανάληψις 1) Πολ. 111. 785. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 1027 § 2, 1028. Βαυαρ. Σχ. § 44).

1) ἡ ἀναψηλάφηση

N. Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 122 ἀριθμοῦντος ῥητῶς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος, συνάγεται πασιδήλως, ὅτι διὰ τὴν παράθεσιν τῶν ὀριζομένων ἐν τῷ ἀρθρῷ 114 τῆς Πολ. Δίκου, τύπων διαδικασίας δὲν εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 164 τοῦ 38. Ἀλλ' εἶναι ἄκυρος, ἐὰν τὰ ἐκδοθέντα αὐτὴν πρόσωπα δὲν εἶχον ἐπιφορτισθῇ δι' ἐγγράφου συμβολαίου ἢ ἐκδόσιν τὸ διαιτητικὸν καθήκον. Ὅθεν τὸ δικαστήριον ἐπείλει, προκαλούμενον ὅτι τῶν διαδίκων, νὰ ἀνατρέχῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν τύπων τοῦ συνυποσχετικοῦ Α. Π. 41 τοῦ 47.—Δύναται οὖν ᾗτιον ἀπόφασις τις διαιτητικῇ, ὡς πᾶσι ἄλλῃ ἀπόφασις, νὰ ᾗται ἐν μέρει ἄκυρος καὶ ἐν μέρει ἔγκυρος, ὅτε κατὰ τὸν δικονομικὸν κανόνα τῶν διαφόρων τῆς ἀποφ. διατάξεων ἀποτελουσῶν τὰς αὐτὰς διακεκριμένας ἀποφάσεις, ὥστε ἡ προσβολὴ ἢ ἡ ἀκύρωσις τῆς μίας δὲν συνεπάγῃ ἀναγκασίως τὴν καταστροφὴν τῶν λοιπῶν. Α. Π. 49 τοῦ 61. 335 τοῦ 55.—Καὶ συμφωνησάντων τῶν διαδίκων διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ νὰ ἀποφῶνται οἱ διαιτηταὶ ἀνεκκλήτως καὶ ἄνευ δικαστικῶν διατυπώσεων, ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν ὑπόκειται εἰς ἀναψηλάφησιν. ὁμοίως ὑπάρχει λόγος ἀναψηλάφησης, διότι κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 123 ἄκυρος διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστή. Α. Π. 216 τοῦ 75.

123. Ἀκυρὸς διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστή παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν· ἐὰν δὲ μολόντοῦτο ἐκηρύχθῃ, ἀνακόπτεται τὸ περὶ ἐκτελέσεως ἐνταλμα, καὶ γίνεται περὶ τούτου ἀπόφασις παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν.—Τοιαῦται παρὰ τοῦ δικαστηρίου

Ν. Ὑπαρχούσης περιπτώσεως παλινδικίας ἐπὶ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δύναται μὲν ὁ ἐνδιαφερόμενος διάδικος νὰ προσβάλλῃ ταύτην κατὰ τὰς προ-
βλεπόμενας καὶ τοὺς τύπους τῶν συνήθων δικαστηρίων κατὰ τὸ ἄρθρον 117 ἐνώ-
πιον τοῦ αὐτοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἂν ὁ χρόνος τῆς ἐξουσίας τῶν διαι-
τητῶν δὲν ἔληξεν ἢ ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁρισθησομένου δι-
καστηρίου συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 787 τῆς πολιτ. δικον., δύναται ὅμως
καὶ νὰ ἀνακοπῇ τὸ περὶ ἐκτελέσεως τῆς ἀκύρου ἀποφάσεως ἔνταλμα, ἂν ὁ
πρόεδρος, παρὰ τὸ πρέπον ἐξέδωκεν αὐτὸ κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐνδίκου μέσου
τῆς παλινδικίας, ἀφαισκήσας εἰς τὸν διάδικον τῆς ἐκλογῆς θατέρου τῶν μέ-
λων Ὑπαρχούσης δὲ περιπτώσεως παλινδικίας καὶ γενομένης ἀνακοπῆς τοῦ
ἀντιπρόεδρος τῆς ἐκτελέσεως, τοῦτο καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις κηρύσσονται
ἀκύρα Α. Π. 358 τοῦ 55, 91 τοῦ 78.—Ἐὰν ὁ ἀνακόπτων τὸ περὶ ἐκτελέ-
σεως ἔνταλμα τοῦ προέδρου δὲν ἐποίησεν ἀντιέρησίν τινα κατὰ τῆς ἐκτελέσεως
αὐτοῦ, καὶ πολλὰ ἔτη, ἐφησυχάσας ὅπως ἐν τῇ μεταξῇ, δικαίως δύναται τις νὰ εἰπά-
σθαι, ὅτι ἀπέδεχτο τὴν ἐκτέλεσιν· ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀνακοπὴ τοῦ, τῶν
ἀρ. 485 καὶ 486 τῆς Π. Δικ. ὁρίζοντων, ὅτι ἡ δίχη ἀποπερατοῦται διὰ τῆς
συναίνεσως, ἥτις ἐξεφράσθη, ἔστω καὶ σιωπηλῶς, δι' ἀναμφισβήτητων πρά-
ξεων, ἐποὶον θεωρητέον τὴν πολυετὴ ἐφησυχασίαν τοῦ ἀνακόπτοντος. Α. Π.
37 τοῦ 78.—Χωρεῖ ἀνακοπὴ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως καὶ κατὰ τῶν
ἀπορρίπτων τῶν εἰρηνοδικῶν δικαζόντων ὡς διαιτητῶν, εἰς ἀς περιήχθη ὑπὸ τοῦ
ἐνδίκου τὸ τῆς ἐκτελέσεως ἔνταλμα, ἐὰν ὦσιν ἄκυροι. Α. Π. 91 τοῦ 76.

Διεύθυνση Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέριαντα

διαφοράν, ὅτι αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 525 περὶ τοῦ μὴ γενόμενου συμβιβασμοῦ ἀπαιτούμεναι ἐκθέσεις, καὶ αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 526 ἀναγκαῖαι βεβαιώσεις περὶ τῆς μὴ ἐμφανίσεως διαδίκου τινὸς λαμβάνουν τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 527 ὠρισμένας συνεπείας τῶν μόνον, ὅτε καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν αἱ εἰρημέναι ἐκθέσεις καὶ αἱ βεβαιώσεις ἐθεωρήθησαν παρὰ τινος συμβολαιογράφου εἰρηνοδίκου, καὶ ἔλαβον 2) βεβαίαν χρονολογίαν. Πολ. 419. 477 ἔ. 531. 806.

1) καὶ 2) οὕτω

Γ'. Ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν διαιτητῶν.

126. Ἀγωγή] περὶ ἀποζημιώσεως γίνεται κατὰ τῶν διαιτητῶν τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου εἶδους μόνον ἐπὶ ἀσυγγνώστῳ ἀμελείᾳ ἢ παραδρομῇ 1), ἐπὶ δόλῳ ἢ ἀπάτῃ, ἐὰν ἐν αὐτῇ περὶ διαιτητῶν συμβολαίῳ δὲν ὠρίσθῃ ἄλλο τι. Πολ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 133).

1) μεγάλη ραθυμία ἢ μεγάλη παραδρομή,

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ ΕΦΑΡΜΟΖΟΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Διαδικασία πρὸ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου συνεδριάσεως
καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου.

Α'. Μὴ ἀμφισβητούμεναι ὑποθέσεις.

127. Ὑποθέσεις κληρονομικαὶ μεταξὺ ἐγγλίκων, θανεισμός κεφαλαίων καὶ ἀφαίρεσις τῶν ἤδη κατατεθειμένων 1), καὶ ἄλλαι μὴ ἀμφισβητούμεναι ὑποθέσεις, διεξάγονται, ἄνευ τῆς συμπράξεως δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, παρὰ τῶν ἐνεχομένων 2) αὐτῶν. — Μόνον ὅταν συμβῇ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐνεχομένων 3), γίνονται ἀρμόδια τὰ δικαστήρια, ἐκτὸς ἂν ὁ νόμος διατάσῃ ῥητῶς τὸ ἐναντίον. Π.σλ. 640. 1080 Ε.

1) ἀναγγελία περὶ ἀποδόσεως 2) 3) διαφερομένων
Ν. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ διαφορᾶς καθίσταται ἀναγκαία ἡ εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγή, ὡς ὅτις ὑπάρχει χρεια δικαστικῆς ἀποφάσεως. Οὕτως ἀπαγορευμένης ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου τῆς ἐκποιήσεως καὶ ὑποθηκεύσεως προικῶν ἀκινήτων ἐν γένει, ἐπιτρεπομένης δὲ μόνον κατὰ τινὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις ἀνάγκη προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν αἰτούντων συζύγων, ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ ἐκποίησις ἢ ὑποθήκευσις προικῶν ἀκινήτου. Α. Π. 24 τοῦ 63.

Β'. Διαδικασία ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου.

α'. Ἐν γένει.

128. Καὶ ἐκεῖνα προσέτι, τὰ ἐπὶ α, χωρὶς νὰ ᾔναι διαφορὰ 1), χρήζουσι, κατὰ τὰ παρὰ τῶν νόμων ῥητῶς διατεταγμένα, τῆς ἐπὶ δικαστηρίου συζητήσεως, συζητοῦνται 2) ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου. — Μόνον ὅταν συμβῇ διαφορὰ, εἰσάγεται ἡ δίκη 3), ἐπιμελεῖα ἐνδὸς τῶν διαδίκων, εἰς τὸ

ἀκροατήριον, ἢ παραπέμπεται εἰς αὐτὸ παρὰ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγωγὴν. Πολ. 262. 705. 708. 842.

1) ἀμφισβητούμενα, 2) τῆς δικαστικῆς διεξαγωγῆς, διεξάγονται 3) ἢ ὑπόθεσις

δ'. Ὅτι οὐ δημοσία ἡ διαδικασία.

129. Ἡ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου 1) διαδικασία, καὶ ἰδίαι-
τέρως ὅλη ἢ πρὸς παρασκευὴν καὶ ἀνάκρισιν τῆς ὑποθέσεως
διαδικασία, δὲν εἶναι δημοσία· μολοντοῦτο ἐπιτρέπεται εἰς τὴν
διαδίκους καὶ τοὺς πληρεξουσίου των ἢ εἰς τὰς τοιαύτας συ-
ζητήσεις 2) προσέλευσις, καὶ πρέπει ἐπομένως νὰ εἰδωπα-
θῶσι πρότερον ἢ αὐτοὶ οὗτοι, ἢ διὰ τῶν ἀντικλήτων 3). Πολ.
76. 162. 261 ε.

1) ἀκροατηρίου 2) πράξεις 3) αὐτῶν.

γ'. Διαχείρισις τῆς δικαστικῆς εὐταξίας.

130. Ἐὰν ἐν τινι τόπῳ, ἐνθα δικαστῆς ἢ εἰσαγγελεὺς
ἐπιχειρεῖ ἐπίσημόν τινα πράξιν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, εἰς
πλείονες ἄνθρωποι ταράττουν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον τὴν
ἡσυχίαν καὶ εὐταξίαν, ἢ ἀνθίστανται εἰς τὰς γενομένας δια-
ξεις, ἔχει ὁ δικαστῆς ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδύ-
κατὰ τοῦ θορυβοῦντος ἢ τοῦ παραδότου ἔνταλμα συλλήψεως
καὶ νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς κράτη-
σιν αὐτοῦ. — Περὶ τούτου γίνεται μυσία ἐν τῇ ἐκδίσει.
Πολ. 165 ε. 876. Ποιν. 181. 209 ε. 366 ε. (Γαλλ. Πολ.
Δικ. 89 ἐπ. 10).

131. Ἐάν, ἐκτὸς τοῦ θορύβου ἢ τῆς ἀντιστάσεως
συνέδεσαν συγχρόνως καὶ ἄλλαι βιαιοπραγαί
φέρουσαι 1) χαρακτηῖρα πταισματος, πλημμελήματος, ἢ κα-
κουργήματος, βεβαιοῦνται αὐταὶ δι' ἐκθέσεως, ἢ ὅποια παρα-
θεταὶ μετὰ τοῦ πράξαντος, ἐὰν ἦναι φυλακισμένος 2), καὶ
τὸν παρὰ τῇ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τῶν πταισματοδικῶν ἢ πλει-
μελειοδικῶν δημόσιον κατήγερον. Πολ. 166. Ποιν. 182. 367.
368. 417. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 92, 91).

1) ἐὰν ὁ θόρυβος ἢ ἡ ἀντίστασις συνοδεύωνται καὶ μὲ ἄλλας πράξεις φερούσας 2) συνελήφθη.

δ'. Ὅτι ἔγγραφος ἡ διαδικασία.

132. Ἡ πρὸ τῆς δημοσίου συνεδριάσεως καὶ ἡ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διαδικασία εἶναι πάντοτε ἔγγραφος. — Ὅθεν πρέπει νὰ συντάσσονται περὶ ὧλων τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου γινόμενων δικαστικῶν πράξεων ἡ δικόγραφα, ἡ ἐκθέσεις. Πολιτ. 133. 136. 158. 173. 580.

Ν. Ἡ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διαδικασία εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἐπομένως ἡ παράθεσις τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων δύναται νὰ προβληθῇ κατὰ πᾶσαν ἀτάσιν τῆς δίκης. Α. Π. 161 τοῦ 70, 337 τοῦ 74.

Γ'. Ἐκθέσεις.

133. Οὐσιώδεις ἀπαιτούμενον πάσης ἐκθέσεως εἶναι. — 1. νὰ συντάσσεται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πραττόντων καὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτὴν. — 2. νὰ ἀναγινώσκεται εἰς τοὺς πελάτας, διαδίκους, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς πράττοντας καὶ νὰ ἐπιμαρτυρῶνται 1) παρ' αὐτῶν. — 3. νὰ ἀναφέρῃ ῥητῶς τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς πράξεως, καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν παρευρισκομένων. — 4. νὰ ᾔηται ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ συντάσσοντος αὐτὴν δικαστοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, καθὼς καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν παρόντων διαδίκων καὶ ἄλλων συμπραττόντων ἀνθρώπων, ἢ, ἂν οὗτοι δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλουν νὰ γράψουν, νὰ ᾔηται μνηεῖα τούτου. Πολ. 132. 175. 201. 339. 807. 876. Πιν. 72 ἐπ.

1) εἰς τοὺς παρόντας διαφερομένους καὶ λοιποὺς συμπράττοντας, καὶ νὰ ἐπιδεβαίῃται.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 133 ἀρ. 3 ἡ φέρουσα ὅτι «ἡ ἐκθεσις πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς πράξεως» δὲν ἐννοεῖ, ὅτι πρέπει νὰ ἀναγινώσκει καὶ νὰ περιέχῃ τὴν σημείωσιν αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀναγινώσκει ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθέσεως πράξις, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς συντάξεώς της, εἰ καὶ αὕτη ἴσως γίνῃ καὶ μετέπειτα καὶ ἐν τόπῳ ἄλλῳ ἢ ἐποῦ τὸ ἀντικείμενον τῆς πράξεως ἔκειτο. Α. Π. 161 τοῦ 47. — Τοῦ ἀρθροῦ 949 τῆς Πολ. Δικον. φέροντος ὅτι ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν κατάταξιν ὑπάλληλος, γενομένης προδικητικῆς ἀνακοπῆς, ὀφείλει συντάξαι ἐκθεσιν, ἔπεται ὅτι ἀνάγκη νὰ φέρῃ καὶ αὕτη τὴν ὑπογραφὴν καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Α. Π. 203 τοῦ

33. Ἀντίθετοι γενικῶς νεώτεροι ἀποράσεις. — Καὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς κατω-
ρώσεως οὕτως ἐκθέσεως, δεόν νά ἀναγινώσκηται καὶ αὕτη ἐπὶ ποιῶν ἀκρι-
τος εἰς τὰ μέρη καὶ εἰς τοὺς συμπράττοντας, γενομένης ἐν αὐτῇ μνη-
στῆς ἀναγνώσεως καὶ νά ἀναφέρῃ τὸν χρόνον καθ' ὃν συντάχθη, τὸ δὲ 184
τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων, ὡς αἰ-
ρίων κυρίως εἰς τὰ συμβόλαια. Α. Π. 143 τοῦ 60, 234 τοῦ 63, 37 τοῦ 66,
τοῦ 86. — Ὡσαύτως ἡ ἐκθεσις πρέπει νά ἀναφέρῃ καὶ τὸν τόπον, ἐν
συντάχῃ. Ἡ μνηστῆς δὲ, ὅτι συντάχθη π. χ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου
Σύρου ἐμπροσθεν τοῦ τελωνείου κτλ. δὲν ἀρκεῖ. Α. Π. 171 τοῦ 60. — Ἡ
ἀρεθὸν 133 ἀπαιτοῦν νά συντάσσῃται ἡ ἐκθεσις ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν παρ-
τῶν, δὲν καθιεροῖ πανηγυρικόν τινα τύπον· ἔθεν ἀρκεῖ νά συνάγῃται εἰς αὐτὴν
ἡ τήρησις τῆς διατυπώσεως ταύτης. Α. Π. 136 τοῦ 87. — Ἐπὶ ποικίλων
δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἐκθέσεων διατάξεις τῆς δικονομίας. ἀπὸ βολιμίας
τὰ κατ' αὐτὰς εἰδικῶς τοῦ ἐμ.π. νόμου. Α. Π. 349 τοῦ 87. Ἀλλὰ καὶ
τὴν Α. Π. 280 τοῦ 84 τοῦ 84 ἀρεθὸς τοῦ ἐμ.π. νόμου μὴ διαγράφονται
διατυπώσεις, καθ' ἃς αὕτη συντακτέα, ἔπεται λογικῶς ὅτι, ἵνα εἴδῃ
δημοσίῳ ἐγγράφῳ, πρέπει νά φέρῃ τὰς ἐν τῷ ἀρεθῷ 133 ὁρισμέναις συμ-
πνοίαις. — Διὰ τὸ κύρος πρακτικῶν τοῦ δικαστηρίου δὲν ἀπαιτεῖται ἡ
γραφὴ τῶν διαδίκων κατὰ τὴν βητὴν διάταξιν τοῦ ἀρεθ. 174, 801 κα-
τοῦτο διαφέρει τὸ πρακτικόν, ἀποτελεῶν ἐκθεσιν πιστοποιούσαν τὴν ἐν-
μοσίᾳ συνεδρίᾳ συμβαίνοντα, τῶν λοιπῶν ἐκθέσεων. Α. Π. 226 τοῦ 80.
Τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν ἀρκεῖ νά πιστοποιήσῃ
πυρρὸν τοῦ ἐξετάσαντος δικαστοῦ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρακτικόν ἢ
ἐκθεσις. Α. Π. 209 τοῦ 33.

134. Ἐκθεσις, συντεταγμένη κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον
ἔχει, μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι πλαστογραφημένη
νοθευμένη, πλήρη ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν περὶ πάντων, ὅσα
ἔαιοῦνται ἐν αὐτῇ ὡς παρὰ τοῦ δικαστηρίου αὐταῖς αἰσθῇ
κατανοηθέντα (1). Πολ. 398, 400, 436. Ποιν. 134. (Γαλ.
Ἀστ. Κώδ. 1319).

135. Ἐὰν λειπῇ ἐν τῶν οὐσιωδῶν τούτων ἀπαιτημένων
ἐκθέσεως τινος, αὕτη θεωρεῖται, καθὼς δημόσιον ἐγγράφον,
ἄκυρος καὶ μὴ εὔστα. — Ἐὰν ὅμως ἡ ἐκθεσις ὑπεγράφη
δύο τῶν διαδίκων (1), δύναται νά θεωρηθῇ ὡς κύρος
ἰδιωτικὸν ἐγγράφον (ἀρεθ. 402). — Κατὰ πᾶσαν ἄλλαν
ριπτικῶν, ὁ γραμματεὺς καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν,
ἐπὶ ἀσυγγνώστῃ παραδρομῇ, ἐκτὸς τούτου, εἰς πρόστιμον
μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν· πᾶς δὲ ἄλλος παραβάτης ὑπ' αὐτῆς

(1) Ἐν τοῖς ἀρεθῶν 130, 263, 283, 339, 477, 525, 707, 787, 887, 928, 949, 938, 979, 1007, 1037, 1054, 1067, 1097, 1099 μνημονεύονται περιπτώσεις συντάξεως ἐκθέσεων.

καταδικάζεται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. — Ἡ αὐτὴ ποινὴ ἐφαρ-
μοζεται, καὶ ἔταν δὲν συνετάχθη παντάπασιν ἐκθεσις. Πολ.
100. 201. Ποιν. 74.

1) μερῶν 2) παρέλκει.

Ν. 186 ἀρ. 133.

Δ'. Δικόγραφα.

186. Τὰ παρὰ διαδίκου εἰς διάδικον ἐγχειριζόμενα, ἢ εἰς τὸ
δικαστήριον διδόμενα δικόγραφα, πρέπει νὰ διαλαμβάνουν ἐπὶ
τῆς πρώτης σελίδος τὸ ὄνομα, τὸ ἐπιθετον, καὶ τὴν κατοικίαν
τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, τὴν ὀνομασίαν τοῦ δικαστη-
ρίου ἢ τοῦ δικαστοῦ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου συζητεῖται 1) ἡ
ἐκθέσις, τοῦ ὑπὸ δίκην ἀντικειμένου, ἰδίως δὲ τίνα σκοπὸν
ἔχει τὸ δικόγραφον, (εἰς δὴλ. ἤναι ἀγωγή ἢ ἐνστάσις κτλ.).
— Ἐκτὸς τούτου πρέπει ἕκαστον δικόγραφον νὰ ἦναι χρονο-
λογημένον προσηκόντως καὶ 2) ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ
διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ. Πολ. 533. 598. 641. (Γαλλ.
Πολ. Δικ. 61, 64).

1) διεξάγεται 2) νὰ περιέχῃ τὴν προσήκουσαν τοῦ τόπου καὶ
τοῦ χρόνου σημείωσιν, καὶ νὰ ἦναι

Ν. Πρωτότυπον τοῦ δικογράφου ὡς πρὸς τὸν διάδικον, εἰς ὃν ἐπεδίδθη, εἴ-
ναι αὐτὸ τὸ παρὰ τοῦ κλητῆρος ἐπιδιδόμενον αὐτῷ καὶ ἐξ αὐτοῦ κυρίως δύ-
ναται νὰ ἐξαγάγῃ οὗτος ὅσας κατὰ τῆς διαδικασίας προτείνει ἀκυρότητας, τὰ
ὅτι εἰς χεῖρας τοῦ κοινοποιούντος μένον δὲν λογίζεται πρωτότυπον, ἄτε δυνά-
μενον νὰ μεταβληθῇ. Α. Π. 26 καὶ 175 τοῦ 62. — Ἡ ἐν τοῖς δικογραφοῖς
ἀντι τῆς ἰδιότητος, ὅπ' ἦν παρίσταται διάδικός τις, εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν
ἐκφύοντα ἀλλοτρίῳ ὀνόματι, ἵνα μὴ παραλειπομένης τῆς τοιαύτης ἰδιότη-
τος λογισθῇ οὗτος αὐτοπροσώπως ὑπόχρεως. Ὅθεν περιττὸν ὅπως νὰ μνημο-
νηθῇ ἐν τῷ δικογράφῳ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐκδοχέως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως,
ὡς ἐπὶ αὐτῇ ἀπλῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐκτέτατο τὴν ἀπαίτησιν, οὐδαμῶς δὲ
ἐντελέσας εἰς προσδιορισμὸν τοῦ ἐνεχομένου προσώπου. Α. Π. 187 τοῦ 86.
— Δικόγραφον φέρον μὲν τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαδίκου ἀλλὰ διὰ τῆς χειρὸς
ἄλλου γεγραμμένην, δὲν εἶναι ἔγκυρον, τοῦ νόμου ἀπαιτούντος τὴν ὑπ' αὐτοῦ
τοῦ διαδίκου ὑπογραφήν. Α. Π. 206 τοῦ 59. Ὅθεν δὲν εἶναι ἔγκυρον, καὶ
ἐν ἀναγκασθῇ ὑπὸ τοῦ διαδίκου ὡς ἰδίᾳ αὐτοῦ ἡ ὑπογραφή. Α. Π. 234 τοῦ
92. Ὅτι εἰσὶν οὐκ ἐπὶ τῆς τοῦ νόμου ὑπογραφῆς, ἔπεται, ὅτι, ἂν ἀντὶ ὑπογραφῆς
ἄλλου ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς συμπεριθέσεως τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου δὲν ἐπι-
τελεσθῇ μενογραφία, τὸ δικόγραφον εἶναι ἄκυρον. Α. Π. 310 τοῦ 78. — Ἡ ἐν
τῷ δικογράφῳ ἑλλειψίς τῆς ἀκυρότητας αὐτοῦ, ἄτε μὴ δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐσιώδης, ἐσά-
φει ὅτι ἡ ἑλλειψίς αὕτη ἀναπληροῦται ἐκ προηγουμένης διαδικασίας ἢ ἐξ ἄλλων
δικηγόνων, διότι σκοπὸς τῆς περὶ κατοικίας διατάξεως εἶναι ἡ βεβαίωσις

τῆς ταυτότητος τοῦ διαδίκου. Α. Π. 24 τοῦ 42, 39 τοῦ 46, 34 τοῦ 46, 222 τοῦ 57, 242 τοῦ 73, 197 τοῦ 71, 343 καὶ 349 τοῦ 79, 207 τοῦ 80. Ἐπίσης ἡ ἔλλειψις τῆς σημειώσεως τοῦ δικαστηρίου, εἰς δ' ἀπευθύνεται, ἢ ἄλλοθεν συνάγεται. Α. Π. 34 τοῦ 85, 124 τοῦ 89, ἢ ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις αὐτοῦ, ἐὰν ἄλλοθεν συνάγεται. Α. Π. 133 τοῦ 86. Contra 37 τοῦ 82 καθ' ἣν ἐπέρχεται ἀκυρότης. Κατὰ δὲ τὴν 23 τοῦ 43 δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ δικόγραφον, ἐν περιλαμβάνῃ τὴν διαμονὴν ἀντὶ τῆς κατοικίας. Ἀλλὰ ἐν τῇ Α. Π. 83 τοῦ 48 ἡ διαμονὴ διαφέρει σπουδαίως τῆς κατοικίας. Δὲν τῆς διαμονῆς δὲν ἀσφαλίζεται πάντοτε ἡ ταύτης, ἢ δὲ μνεία τῆς κατοικίας ἣν κατεχει τις, οἷον ὅτι εἶναι κλητὴρ, δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν τῶν μνείας τῆς κατοικίας. — Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ δικόγραφον, ἐὰν τὸ ἀναφέρῃ τῶν ῥήσεων τοῦ αἰτητικοῦ ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ ἐν ἐκάστῳ τῶν λόγων τοῦ (τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως ἢ τῆς ἐφέσεως) συμπέρασματος. Α. Π. 131 τοῦ 83. — Ἦς διατάξεως, καθ' ἣν τὰ δικόγραφα προσήκον νὰ διαλαμβάνωσιν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὸν σκοπὸν αὐτῶν μὴ κειμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δύναται ἐκ τῆς ἐλλειπούσης ἢ ἐσφαλμένης ὀνομασίας δικηγράφου τινὲς προκύψῃ ἀκυρότης, ἐφ' ὅσον δὲν μεταβάλλεται ἐντεῖθεν τὸ οὐσιώδες αὐτῶν περιεχόμενον. Α. Π. 239 τοῦ 86, 39 τοῦ 46. — Πᾶσι ἔλλειψις σημειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐν τῷ δικόγραφῳ (ἐφετηρίῳ, ἀναιρετηρίῳ καὶ ἄλλοις) δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα αὐτοῦ, θάakis δὲν ἐγείρεται ἀμφισβησία περὶ τῆς ταυτότητος τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Α. Π. 25, 26, 27, 84 καὶ 290 τοῦ 49, 259 τοῦ 84, 153 τοῦ 90. Ἐπίσης ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς χρονολογίας τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣς τὸ δικόγραφον Α. Π. 25, 26, 27, 140, 159 τοῦ 49.

137. Τὰ γεγονότα ἀναφέρονται εἰς τὰ δικόγραφα ὠρισμένως καὶ διὰ μὴ διφορούμενων ἐκφράσεων. Νομικοὶ κανόνες δὲν πρέπει μὲν ἀναγκαίως, δύνανται ὅμως ν' ἀναφέρονται ῥητῶς ἢ διὰ παραπομπῆς πρὸς τινὰ νόμον· τέλος ἡ αἴτησις ὁρίζεται ἀκριβῶς κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ιδιότητά της.

Ε'. Ἐπιδόσεις.

(Γαλλ. Πολ. Δικ. 4, 63, 68, 69).

138. Κλήσεις καὶ δικόγραφα ἐπιδίδονται πάντοτε εἰς τοὺς διαδίκους ἢ ἀντικλήτους αὐτῶν· δικαστικαὶ δὲ ἀποφάσεις οὐ δύναται ἐπιταγαὶ τότε μένον, ὅταν οἱ εἰρημένοι δὲν ᾔσαν παρόντες ἐν τῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσειν, καθ' ἣν αὐταὶ ἐξεδόθησαν. Πολ. 139, 148, 150 ἔ. 261, 513, 578, 624, 862, 863. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 26).

Ν. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 65 τοῦ 60 ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης ἐκδομένη τῷ δικηγόρῳ, ἵνα παριστῇ ἐπὶ δικαστηρίου τὸν διάδικον, δὲν παρέχει αὐτῷ καὶ τῷ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν

στα ἑλκας ἀποφάσεις τοῦ Α. Π. (οἶον 6 τοῦ 41, 36 τοῦ 63, 203 τοῦ 66, 239 τοῦ 77) ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος, καίτοι μὴ ἔχων τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα τοῦ παραλαμβάνει δικόγραφα, δύναται νὰ παραλαμβάνῃ τοιαῦτα ἐκ τῆς εἰδικῆς ἀντικλήτου, διότι ἡ ἰδιότης τοῦ πληρεξουσίου συναπάγει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 45 τοῦ 63 εἰς τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον δύναται νὰ γίνωσιν αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 138 καὶ 148 τῆς Π.Κ.Δ. Δικονομικαὶ κοινοποιήσεις καὶ ἐπιδόσεις οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ παραρτήσῃ τοῦ περ' ἧς διατελεῖ οὗτος δικαστηρίου ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἄλλῃ παραρτήσῃ ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνεσιῇ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐπιχειρημάτων πράξεων, ὡς τοῦ ἁρθρου 138 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἀπαγορευόντος μόνον τὴν περ' ἄλλω δικαστηρίῳ παράστασιν ὡς δικηγόρου τοῦ δικηγόρου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσιν δικογράφων, σχετικῶν πρὸς τὴν πληρεξουσιότητα αὐτοῦ, ὅταν ταῦτα ἀπευθύνονται ἐν τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 296 τοῦ 63 ὁ παρὰ τῷ πρωτοδικεῖ δικηγόρος, καίπερ ἔχων γενικὴν καὶ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ λαμβάνῃ ἐγκύριον δικόγραφο τῆς κατ' ἐφεσίμην καὶ κυρίως τῇν ἑφεσίμην. (Πεπληρημένη ἡ νομολογία αὕτη καταδήλως). — Εἰς τὸν δια τὴν πρωτοδικεὶν δίκην πληρεξούσιον ἐπιδίδεται ἐγκύριον καὶ ἡ ἀριστική πρωτοδικεὶς ἀπόφασις Α. Π. 336 τοῦ 40, 280 τοῦ 67. (Διαφωνοῦσιν Α. Π. 168 τοῦ 47, 184 τοῦ 50, 58 τοῦ 54). Ὡσαύτως ἐπιδίδεται τῷ παρὰ τοῦ ἀπογγελέως διωρισμένῳ ἀντικλήτῳ. Α. Π. 308 τοῦ 63. — Ἡ πρὸς τὸν ἀντικλήτον, δικηγόρον ἢ μὴ, ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀριστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἄκυρος, ὅτι τῆς μὲν πληρεξουσιότητος τοῦ παρὰ πρωτοδικεὶς ἀντικλήτου περὶ τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 402 § 2 μετὰ τῆς πρωτοδικεὶς δίκης, φητέως Α. Π. 767 τοῦ 47, 767 τοῦ 58 κτλ. κατὰ δὲ τὴν 168 τοῦ 47 οὐ μόνον ἡ Α. Π. 168 τοῦ 47, 47 τοῦ 58 κτλ. κατὰ δὲ τὴν 168 τοῦ 47 οὐ μόνον ἡ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀριστικῆς ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος, ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς ἐφέσεως τῆς ἐφέσεως ἀποφάσεως οὐσιαστικῆς, παρεμπιπτούσης ἢ προδικαστικῆς. — Ὡς τοῦ ζήτηματος «τὰν ἡ πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἐφεσίμην δίκην πληρεξούσιον ἐπίδοσις τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐφετῶν κινή τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν» διαφωνεῖ ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις 170 τοῦ 73 καὶ 248 τοῦ 77 λυτέον καταφατικῶς τὸ ζήτημα· κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 181 τοῦ 47, 189 τοῦ 73, 331 τοῦ 74, 11 τοῦ 76, 160 τοῦ 75 λυτέον ἀρνητικῶς αὐτό, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα. — Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως ἔχει κύρος καὶ ὁσάκις τὸ ἐπιδοθὲν ἀντίγραφον δὲν εἶναι ἐπισημασμένον ὑπὸ τῆς ἀρμόδιος ἀρχῆς ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν διαδίκου, ὁσάκις δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἐκδοθέντος ἀντιγράφου. Α. Π. 18 τοῦ 47, 18 τοῦ 63, 9 τοῦ 82. Διαφωνοῦσιν Α. Π. 251 τοῦ 63, 73 καὶ 74 τοῦ 77. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 426). — Ἡ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἁρθρου 138 πρὸς τὸ 862 συνάγεται· προδήλως, ὅτι, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ τῷ διαδίκῳ ἡ ἀριστικὴ ἀπόφασις, δὲν εἶναι ὑπόχρεος νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν. Α. Π. 244 τοῦ 38, 55 τοῦ 60, 29 τοῦ 80, 3 τοῦ 81, 281 τοῦ 82· ἀλλ' ἡ κοινοποίησις μὴ ἀριστικῶν ἀποφάσεων εἶναι πρᾶξις, ἐὰν ὁ διάδικος παρεμβῇ εἰς τὴν δημοσίευσιν ἀμφοτέρων δὲ ὄντων παρῶν, ἑκάτερος αὐτῶν θεωρεῖται λατῶν γνῶσιν τῆς μὴ κοινοποιουμένης ἀποφάσεως, ὡς εἰ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐκοινοποίησεν αὐτῷ ταύτην. Α. Π. πλείονες ἀποφάσεις, ἀλλὰ θεωρεῖται παρὼν ὁσάκις βαθαίνεται ὅτι παρὼν κατὰ

τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς κατὰ τὴν συνδρομὴν ἢ ἀπηγγέλλῃ καὶ αὐτῇ. Δ. Π. 203 τοῦ 38.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 138, 143 καὶ 152 προκύπτει, ὅτι αἱ εἰς τὸν ἀντίκλητον ἢ πληρεξούσιον γενομένηαι ἔγκυροι ἐπιδόσεις ἔχουσιν αὐτὸ κύρος ὥστε ἐγένοντο εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον. Δ. Π. 17 τοῦ 42. 60 τοῦ 47. 143 τοῦ 49. Ὅθεν δύναται ὁ διάδικος νὰ κοινοποιῇ τὰ δικόγραφα καὶ κατ' ἐκλογὴν εἴτε εἰς τὸν διάδικον, εἴτε εἰς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ. Δ. Π. 42 τοῦ 46, 52 τοῦ 52, 237 τοῦ 63. (Ἄλλ. 186 καὶ 187. 139).

139. Μόνον ὅταν ἡ ἐμφάνισις διαδίκου τινὸς ᾖ καὶ εὐταχὴ ἀναγκαία πρὸς ἐξέτασιν 1) αὐτοῦ, καλεῖται ἐπὶ τούτῳ αὐτὸς προσώπως (ἀρθρ. 152). Ἐὰν ὅμως ὁ διάδικος κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς περὶ τούτου διαταγῆς ᾖ παρὼν ἐν τῷ ἀνταρτίῳ, ἡ δημοσίευσις αὐτῇ ἐπέχει τὸν τόπον τῆς κλητεύσεως, καὶ ἐπεμμένως ὁ διάδικος θὰν καλεῖται αὐτοπροσώπως (ἀρθρ. 311) Π. 76, 129, 138, 152, 261, 311, 513 862 ε.

1) ἀκρόασις

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 138, 139, 152 καὶ 93 τοῦ Π. Δικον. προκύπτει, ὅτι, ὁ δίκαιος δὲν πρόκειται περὶ πράξεως, καὶ ἢ ἀναγκαία ἢ ἐξέτασις τοῦ διαδίκου, ἰσχυρῶς ἐπιδίδεται τὸ δικόγραφο τὸν παραστάτην ὡς πληρεξούσιον αὐτοῦ· ἐπομένως ἡ περὶ μαρτυρικῶν δεξιῶν ἀπόφασις, ἡ τῶν μαρτύρων γνωστοποίησις καὶ ἡ πράξις τοῦ αὐτοῦ τοῦ. Δ. Π. 143 τοῦ 49, 368 τοῦ 55, 397 τοῦ 57, 14 τοῦ 60, 45 τοῦ 61, 236 τοῦ 66, 124 τοῦ 69, 208 τοῦ 71. Contra ἡ ἀπόφ. 313 τοῦ 53, καὶ ἢ καὶ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων κοινοποιεῖται τῷ διαδίκῳ. Ἄλλ. ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρων ἀπόφασις ἐπιδίδεται τῷ διαδίκῳ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν. Δ. Π. 310 τοῦ 87, 277 τοῦ 78, 30 τοῦ 92, 238 τοῦ 70. Συμμεταλαμβάνει ὅμως ὅτι ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου δὲν δύναται νὰ προταῖ ὁ λόγος δι' ἐμφάνισιν ἢ περὶ ὅρων ἀπόφασις εἰς τὸν πληρεξούσιον ἀντὶ τοῦ διαδίκου. Δ. Π. 31 τοῦ 49. — (186 καὶ 187. 138).

140. Ἡ ἐπίδοσις γίνεται διὰ τοῦ κλητῆρος ἐκείνου τοῦ ἐκαστηρίου, εἰς τοῦ ἐποίου τὴν περιφέρειαν κατοικεῖ ἢ διατρεφῆται ὁ διάδικος, εἰς ὃν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ παράδοσις 1). — Ὁ κλητὴρ δίδει περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικόν, περιγράφον αὐτὴν ὡς — 1. τὸ ἐπιδεχθὲν δικόγραφον, ἢ τὴν ἐπιδουλεύσαν κλητῆρ ἀπόφασιν — 2. τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐπιδόσεως τὸν ἀνθρωπινόν, εἰς ὃν παρεδόθη, καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ ἐτοίμη καὶ ὁ ληφθὲν τὸ ἐγγράφον 2). — Τὸ ἀποδεικτικόν τοῦτο κλητῆρ λογιέται, καὶ υπογράφεται παρὰ τοῦ κλητῆρος. (1) Π. 76, 129, 138, 152, 261, 311, 513 862 ε.

(1) Ἐγκ. τοῦ Ἱπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 8 Ἰανουαρ. 1881. Κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθρα 140 τῆς πολ. δικον. καὶ 247 τοῦ δικ. κλητῆρ δίδει εἰς τὸν παραγγέλλοντα τὴν ἐπίδοσιν ἀποδεικτικόν.

146, 151, 201, 204. Ποιν. 145 ε, 162 ε, 190 ε, 207. Ὁργ. 159 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 4, 52, 61).

1) ἐπίδοσις 2) τὸν τρόπον τῆς ἐπιδόσεως ἢ τοιχοκολλήσεως τοῦ ἐγγράφου.

Ν. Τὸ περί ἐπίδοσιν ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος, καίτοι ἐρ' ἀπλοῦ χάρ-
τι γραφέν, δὲν εἶναι ἄκυρον. Α. Π. 266 τοῦ 59, 93 τοῦ 80. — Ἡ ἐν τῷ

τῇ ὑπογραφῇ τοῦ πρὸς ὃν ἐνηργήθη ἡ ἐπίδοσις· αὐτὸ δέ, ὡς νομίζομεν, εἶναι καὶ πρέπει νὰ ᾖ τὸ πρωτότυπον, ἄλλως ἡδύνατο βῆτως ὁ νομοθέτης νὰ μεταγγεῖται τὴν φράσιν, ἀντιγράφον τοῦ ἀποδεικτικοῦ ταύτου διδοῖ καλ., τὰ δὲ ἀποπλήματα, τὰ ὅποια δίδονται ἐκ τούτου νὰ προκύψουν, προλαμβάνονται διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν περὶ εὐρετηρίων τῶν κλητῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 150 καὶ 164 τοῦ δικαστικοῦ ὁργανισμοῦ, καὶ τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου τοῦ 1840 ἔτους ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργείου τούτου (δὲ ἡς διατάγη ἡ κάτωθεν τοῦ ἐπιδιδόμενου ἐγγράφου ἀντιγραφή τοῦ ἐπιδοτηρίου).

Τὰ εὐρετήρια τῶν κλητῶν, ἂν ᾖσαν συντεταγμένα κατὰ τοὺς νομίμους νόμους (ἀρθρ. 407 — 449), ἀποδεικνύουν τὴν ἐπίδοσιν, ὅταν ἡ ἐκτέλεσις τῆς πράξεως ᾖ ἄλλως ἀποβεβημένη, ἡ δὲ κάτωθεν τοῦ ἐπιδιδόμενου ἐγγράφου ἀντιγραφή τοῦ ἐπιδοτηρίου ἐξασφαλίζει καὶ τὸν καθ' οὗ ἡ ἐπίδοσις διαδίδον ἀπὸ πάντων νόθευσιν.

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 8 Φεβρουαρίου 1851.

Ἐπειδὴ τινες τῶν δικαστικῶν κλητῶν, παρεξηγήσαντες τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου τοῦ 1840 ἔτους ἐγκυκλίου μας, ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐκτελῶσι κατὰ γράμμα τὰ περὶ ἀντιγραφῆς τῶν ἐπιδοτηρίων παραγγελλόμενα, ἡ δὲ τούτῃ παρεξήγησις, καὶ πολλὰς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν δύναται νὰ ἐπιφέρει βλαβείας, καὶ βλάβης μᾶλλον εἰς τὰ συμφέροντα τῶν διαδίκων πρόξενος δύναται νὰ γίνῃ, νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ σὰς δηλώσωμεν ὅτι διὰ τῆς λέξεως ἀντιγραφή τοῦ ἐπιδοτηρίου δὲν ἐννοοῦμεν ν' ἀντιγραφῇται ὁλόκληρον τὸ ἐπιδοτήριον εἰς τὸ ἐπιδιδόμενον ἐγγράφον, ὡς περιττόν, διότι ὁ πρὸς ὃν ἐπιδίδεται τὸ δικόγραφο δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ γνωρίσῃ τὸ ἐπιδιδόμενον εἰς αὐτὸν δικόγραφο ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου, διότι αὐτὸ τὸ ἐπιδιδόμενον δικόγραφο φέρει καὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ εἴδους τοῦ ἐπιδιδόμενου ἐγγράφου, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ γνωρίζῃ τὴν ἡμέραν, ὥραν, καὶ τόπον τῆς ἐπίδοσεως, ὡς καὶ τὸν ἐνηργήσαντα τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρα, ἐπικρίτως, ἐν ᾧ ἀπαγορευόμεν ἦτοίς τὴν κατὰ τὴν δοθείσαν ἐννοίαν ἀντιγραφήν τοῦ ἐπιδοτηρίου ἐπὶ τοῦ ἐπιδιδόμενου ἐγγράφου, ἀπαιτοῦμεν νὰ γίνῃται ἡ ἐξῆς σημείωσις ἐπὶ τοῦ περιθωρίου τοῦ ἐπιδιδόμενου ἐγγράφου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς δίδομεν ἐννοίαν εἰς τὰς ἐγκυκλίους, εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ἐπιμένομεν. Ἐν . . . . . σήμερον τῇ . . . . . ὥρᾳ . . . . . Ὁ ὑποφαινόμενος κλητῆρ τῶν ἐν . . . . . πρωτοδικῶν ἐπιδόμα (ἡ ἐτοιχοκλήθησα ἐνώπιον τῶν δύο μαρτύρων δεινός καὶ δεῖνος) τὸ παρὸν δικόγραφο.

*Ο κ λ η ε ζ θ

(Ἐπογραφή ὁλόκληρος τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου).

ἐπιδοτηρίω παράλειψις τῆς ἡμερομηνίας καθίσταται τὸ ἐπιδοτήριον ἄκυρον, οὐ μόνον διότι διατάσσεται ἐστῶς, ἀλλὰ καὶ διότι ἄνευ αὐτῆς ματαιοῦται συνθησάστα ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιδόσεως. Α. Π. 297 τοῦ 60. 'Ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ἐσφαλμένη σημεῖωσις τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου δὲν ἐπιφέρει τὸν ἀκυρότητα αὐτοῦ, δοθέντες κατὰ τὰ ἄλλα ἔχει καλῶς τοῦτο. Α. Π. 136 τοῦ 79.

— Τὸ ἐπιδοτήριον ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐπίδοσεως, διότι τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀναγκάτως προσέπεσεν εἰς τὰς αἰουρήσεις αὐτοῦ τοῦ κλητῆρος. Α. Π. 299 τοῦ 87. — Τοῦ περὶ ἐπιδόσεως ἀποδεικτικῆ καὶ, ὄντος δημοσίου ἔγγραφου, ἀποτελοῦντος ἐπομένως ἀπόδειξιν. ἢ πρὸς αὐτὴν περὶ τῆς μὴ γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς τοῦ εἰς ὃν ἐπεδόθη εἶναι ἀπαραδεκτός· δύναται δὲ μόνον νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστόν, γινομένης βετῆ περὶ πλαστογραφίας προτάσεως. Α. Π. 274 τοῦ 61. 'Ἀλλὰ προσβαλλομένου τοῦ εἰς τὸ ἐπιδοτήριον ὡς πλαστοῦ, λόγῳ ὅτι δὲν εἶναι γνησίᾳ ἡ ὑπογραφή τοῦ εἰς τὸ ἐπεδόθη ἢ λόγῳ ὅτι δὲν ἐταιχοκολληθῇ τὸ δικόγραφο, περὶ οὗ τὸ ἐπιδοτήριον, εἰς τὴν ὕψαν τῆς εἰς ταῦτα μνημονευμένης εἰκής, οὐδὲ προτῆλιν εἶναι οὐκ εἶναι ταυτὴν ὃ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενος ὡς παρὼν κατὰ τὴν τοιχοκολλησιν μάρτυς, αἰδῶνως ἀναγκάσιον νὰ κατονομάζηται τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ τοιαύτη πλαστογραφία ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ προτείνοντος τὴν τῆς πλαστογραφίας ἐκστάσειν διαδίκου, διότι αὐτονόητον εἶναι, ὅτι ὁ ὡς πλαστογράφος ὑποδικινῶν μὲνός ἐστιν ὁ συντάξας καὶ ὑπογράψας τὸ ἐπιδοτήριον δικαστικὸς κλητὴρ. Α. Π. 240 τοῦ 78· ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰς συγχρόνως κατανομαζόμεναι τὰ μέρη τῆς ἀποδείξεως, τὸ δικαστήριον δεῖται κατὰ τὴν αἰσῶδαις διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 434 καὶ ἐπ. τῆς πολιτ. δικον. νὰ ἀναβλέψῃ τὴν δίκην ἄκρι τῶν λόγων τῆς ποινικῆς διαδικασίας. Α. Π. 240 τοῦ 78. (186 καὶ ἀρθρ. 143). — 'Παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρ. 140 καὶ ἐπομένως περὶ τῶν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ περιεχομένων, καθιστῶσα ἄκυρον τὸ ἐπιδοτήριον, δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀνάκρισιν. Α. Π. 177 τοῦ 38. 9 τοῦ 42, 21 τοῦ 42, 133 τοῦ 47, 5 τοῦ 51, 211 τοῦ 82. Ὄντως ἄκυρον καθίσταται τὸ ἐπιδοτήριον ἢ ἐλλείψει τῆς ὑπογραφῆς τοῦ κλητῆρος, πρὸς ὃν ἰσχυρίζεται ἢ μονογραφῇ ἢ γραφῇ ἀμφοτέρων τινῶν ἀφαιρητικῶν στοιχείων. Α. Π. 8 τοῦ 41, 20 τοῦ 83. 'Ἄκυρον ἐπίσης ἢ μὴ περιγραφῇ τοῦ τόπου τῆς ἐπιδόσεως τοιχοκολλησέως. Α. Π. 27 τοῦ 60, 133 τοῦ 47. 'Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 13 τοῦ 66, 117 τοῦ 69, 72 τοῦ 89 αἱ περὶ τὴν ἐπίδοσιν δικογράφων οὔτε γίνονται ἀκυρότητες, ἀφορῶσαι προδήλως εἰς τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, πρέπει νὰ προτείνωνται κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτατον συνεδρίασιν· ἀκυρότης δὲ ἐπιδοτηρίου, μὴ προταθείσα, Α. Π. 72 τοῦ 45· εἰς ἀναπλήρωθ' ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἐπαγγέλματος. Α. Π. 72 τοῦ 45· εἰς ἀκυρότητος ἐναγχείας κατ' ἐπιδοτηρίου εἶναι ἀπαράδεκτος προτεινόμενον πρῶτον ἐννόμιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 117 τοῦ 69. — Δὲν εἶναι ποινὴ ἀκυρότητος διατεταγμένον νὰ γράψῃ ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἰδιωτικῶς τὸ ἐπιδοτήριον ἐλὼκληρον. Α. Π. 333 τοῦ 55, 271 τοῦ 56. — 'Εάν δ' αὖτε τὴν συνέταξεν περὶ τῆς κοινοποιήσεως δύο δικογράφων ἢ ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως, δὲν ἐπέρχεται διὰ ταῦτα ἀκυρότης κοινοποιήσεως, ἀλλ' ὑποβληθέντος μόνον εἰς τὸ νόμιμον πρόστιμον ἐπὶ παραβάσει τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων ἐστὶν ὁ ἐπίδοτος κλητὴρ. Α. Π. 9 τοῦ 82. — Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται μὴ ὑπάρχοντος ἐπιδοτηρίου, νὰ εἰκόσῃ τὴν ἐπίδοσιν εἰς ἄλλων πρὸς τὸν Α. Π. 44 τοῦ 48, 293 τοῦ 77. Δὲν δύναται ἄρα καὶ νὰ ποδευθῇ ἢ νὰ μνησθῇ

ἐπίδοσις ἢ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐπιδοτηρίου. Α. Π. 42 τοῦ 48. — Μὴ προκυπτέτω· ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου ἀκριβῶς τῆς ὕρας τῆς ἐπιδόσεως (ἐπαλθούσης μεταβολῆς εἰς αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν σημειωθεῖσαν ὕραν τῆς ἐπιδόσεως οὐχὶ διὰ τακτικῆς διορθώσεως ἐν τῷ περιθωρίῳ) ἐπιτρέπεται ἢ διὰ μαρτύρων ἀπέδειξις τῆς ὕρας τῆς ἐπιδόσεως. Α. Π. 40 τοῦ 66. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλλειψις μνείας τῆς ὕρας δὲν εἶναι οὐσιώδης. Α. Π. 136 τοῦ 49, 249 τοῦ 39. — Οὐδεὶς νόμος ἐπιβάλλει τὴν ἐν τῷ ἐπιδοθέντι δικογράφῳ σημείωσιν τοῦ τόπου τῆς ἐπιδόσεως. Ὅθεν ἀρκεῖ νὰ αναφέρηται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ. Α. Π. 273 τοῦ 76. — Διαφέρου ὄντος τοῦ ἐν τῷ δικογράφῳ σημειουμένου χρόνου τῆς ἐπιδόσεως παρὰ τὸν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, κατισχύει ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ σημείωσις. Α. Π. 347 τοῦ 78. — Ἐπιδοτήριον, μὴ ἀναφέρον τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ ἐκποινοποιήθη τὸ δικόγρατον, εἶναι ἄκυρον. Α. Π. 66 τοῦ 36. Δὲν ἀναπληροῖ δὲ τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν ἡ ὑπογραφή τοῦ παραλαβόντος. Α. Π. 97 τοῦ 48. — Τοῦ ἀρθ. 140 ἐρριζόντος δεῖ τὸ ἐπιδοτήριον ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ κλητῆρος, ἔπεται δεῖ οὐδαμῶς ἀναγκασίον νὰ περιλαμβάνηται καὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐγγράφου τὸ ὄνομα τοῦ κλητῆρος. Α. Π. 21 τοῦ 42, 137 τοῦ 75.

141. Ἡ περὶ ἐπιδόσεως παραγγελία δύναται νὰ γίνῃ ἀμέσως παρὰ τοῦ διαδίκου, ἢ, καὶ κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου ἢ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν. — Ἡ παραγγελία αὕτη δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἐγγράφως. — Γράφεται δὲ ὑπὸ τῷ ἐπιδοτέον ἐγγράφῳ, χρονολογεῖται προσηκόντως, καὶ ὑπογράφεται παρὰ τοῦ παραγγέλλοντος διαδίκου ἢ εἰρηνοδίκου, ἢ προέδρου πρωτοδικῶν. Πολ. 870. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 556).

Ν. Ἡ πρὸς τὸν πρόεδρον ἢ εἰρηνοδίκην αἴτησις δύναται νὰ γίνῃ προσηκόντως, ἀνεῦ ἐγγράφου τινὸς βεβαιώσεως περὶ τούτου· τιμωρεῖται δὲ καὶ ἱπομνήτως ἢ ἀπέδειξις τοῦ ἐναντίου βαρεῖ τὸν ἀντίδικον. Α. Π. 40 τοῦ 73. — Ἡ ἀνεγγηθεῖσα ἐπίδοσις ἀνεῦ παραγγελίας εἰς δικαστικὸν κλητῆρα πρὸς ἐνέργειαν ἐπιδόσεως εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 282 τοῦ 39, 40 τοῦ 38, 24 τοῦ 61, 360 τοῦ 66, 164 τοῦ 72, 106 τοῦ 77, 286 τοῦ 81, 35 τοῦ 83. Τῆς παραγγελίας δὲ ἡ ἔλλειψις δὲν ἀναπληροῦται οὐδ' ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος, δεῖ ἐδοθῇ αὐτῷ παραγγελία, οὐδ' ἐκ τῆς ἐπεργαμένης ἐγκρίσεως καὶ ἀποδοχῆς τῆς ἐπιδόσεως παρὰ τοῦ διαδίκου. Α. Π. 300 τοῦ 66, 106 τοῦ 77, 276 τοῦ 80. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 63 τοῦ 79 ἡ βεβαιώσις τοῦ κλητῆρος ἀποτελεῖ ἀπέδειξιν τῆς δευτέρας παραγγελίας, ἐξ ὅσων δὲν προτείνεται ἔλλειψις τῶν νομίμων τῆς παραγγελίας προσόντων. (Καὶ ὅμως ὁ νόμος ἠθέλησε νὰ ἀποτρέψῃ ἐπιδόσεις παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ διαδίκου γινομένης καὶ νὰ ἀποκλείσῃ τὸν κλητῆρα παντὸς ἄλλου μέσου ἀποδείξεως τῆς δευτέρας ὑπὸ τοῦ διαδίκου παραγγελίας· ἀλλ' ὅσακις αὐτὸς ἐνδιαφερόμενος διάδικος βεβαιῶ δὲ ἔδωκε παραγγέλειν τῷ κλητῇ πρὸς ἐπίδοσιν, ὅπως ἀποτοπὸς ἢ ἀκύρωσις τῆς ἐπιδόσεως). — Ἡ διαταξὶς τοῦ 141 ἀρμόζει περὶ τῆς ρητῆς παραγγελίας εἶναι οὐσιώδης. Α. Π. 360 τοῦ 66, 45 τοῦ 83. ἀλλ' ἡ κοινοποίησις ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν συμπεριλαμβάνει ἀναγκασίως καὶ τὴν μὴ ρητῶς γενομένην παραγγελίαν περὶ ἐπιδόσεως τῆς ἀποδόσεως. Α. Π. 36 τοῦ 43. — Καὶ ἡ ἀνεῦ ἐνόμου παραγγελίας ἐπίδοσις

δὲν ἐπάγεται τὰ ἀποτελέσματα τῆς νομίμου ἐπιδόσεως. Ὑπονόημα δὲ ἀπὸ τῆς νείας ἐπιφέρει ἀνάγκη. Α. Π. 40 τοῦ 38, 16 τοῦ 78. — Ἀπαιτεῖται μὲν αἰσιότατος πρὸς ἐπίδοσιν ῥητὴ παραγγελία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφύεται ἐν αὐτῇ τὸ ἔννομα τοῦ ἐπιδώσαντος τὸ δικηγόρον δικαστικοῦ κλητήρος ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπογράφοντος αὐτήν. Α. Π. 14 τοῦ 42, 27 τοῦ 40, 3 τοῦ 64, 213 τοῦ 70. — Ἐπίδοσις ἀποφάσεως γενομένη μὲν κατὰ παραγγελίαν δικηγόρου καὶ ἔχοντος ἐντολήν, ἀλλ' ἐγκριθεῖσα ῥητὸς ἢ σιωπῆτος (κατὰ τὸ ἄρθρον 464) ἀκολούθως, εἶναι ἐγκυρὸς Α. Π. 121 τοῦ 36. Ὁ δ' ἄνευ ἐντολῆς δοῦς τὴν πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίαν πληρεξούσιος ὑπόκειται εἰς ἀποδοκιμασίαν. Α. Π. 121 τοῦ 36. — Ἡ ἑλλείψις χρονολογίας ἐν τῇ παραγγελίᾳ καθίστησιν αὐτὴν μὴ νόμιμον, ἐπομένως δὲν ἐπιφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῆς νομίμου ἐπιδόσεως. Α. Π. 40 τοῦ 38. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 110 τοῦ 48 ἡ περὶ τῆς προσηκούσης χρονολογίας τῆς πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίας διάταξις οὐτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατάσσεται οὐτε δύναται νὰ θεωρηθῇ οὐσιώδης, ὅποτε μάλιστα ἡ ὑπάρξις τῆς παραγγελίας ταύτης βεβαιεῖται τοῦ ἐπιδότηριου. — Ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως ἐνστάσις ἀπορρίπτεται, ὁσάκις δὲν προάγεται τὸ κοινοποιηθὲν δικήγραφο, εἰς οὐ μόνον δύναται νὰ ποδευθῇ ὅτι δὲν περιλαμβάνεται ἐν αὐτῷ ἡ προσηκούσα παραγγελία, ὁσάκις τὸ ἐπιδότηριον διαλαμβάνει ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο κατὰ παραγγελίαν τοῦ διαδίκου. Α. Π. 17 τοῦ 42, 33 τοῦ 83. — Ὁρίζοντες τοῦ 42, 141 εἰδικὸν τρόπον ἀποδείξεως τῆς πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίας καὶ ὥρισμένοι διατυπώσεις διὰ τὸ αὐτὸς αὐτῆς, ἐπεται ὅτι ἀπεκλεισθῇ πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως αὐτῆς, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ἀριζομένων. Α. Π. 43 τοῦ 85.

142. Ἐπὶ παραβάσεων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 140 ὥρισμένων, καὶ ἐπὶ ὑπερβάσεως τῆς πληρεξουσιότητος, καταδικάζεται ὁ κλητὴρ εἰς τὴν πληρωρὴν τῶν ἐντεῦθεν προσέλευσιν ἑτημίων καὶ ἐξόδων ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ εἰς πειθαρχικὸν πρόστιμον πέντε μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν, καί, ἐπὶ ἀσυγγνώστων παραδρομῶν, ἡ ἀσυγγνώστου ἀμελείας, εἰς ἑπὶ μείζονα πειθαρχικὴν ποινὴν. Πολ. 66, 204, 463, 6. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 71, 1031).

143. Τὸ ἐγγράφον ἐπιδόσεως συνήθως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου του· ἂν δὲ αὐτοὶ ἦναι ἀπόντες, 1), εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς ἢ ὑπηρετάς αὐτῶν, καί, ἐν ἀπουσίᾳ ἢ ἑλλείψει καὶ τούτων, εἰς τοὺς λοιποὺς συνοίκους. — Ἐὰν δὲν εὗρεθῇ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν, τοιχοκολλᾶται τὸ ἐπιδότέον ἐγγράφον, ἐπὶ παρουσίᾳ ἐντὸς τῶν δύο γειτόνων, εἰς τὴν θύραν τοῦ διωκατοῦ ἢ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 68).

1) δὲν ἔχει παρόντες

Ν. Ἰσχύει ἡ ἐπίδοσις ἡ γενομένη εἰς τὸν διάδικον, καίτοι παραγγελλομένη τοῦ δικαστικοῦ κλητήρος· νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ. Α. Π.

32 τοῦ 72. Ἄλλ' ἢ εἰς τὸν πληρεξούσιον ἐπίδοσις ἀντὶ τοῦ διαδίκου εἶναι
 αὐτοῦ, ὁσάκις ῥητῶς προκύπτει ἐκ τῆς πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίας ὁ πα-
 ρεστημένος αὐτοῦ. Δ. Π. 17 τοῦ 42. — Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐπιδικαλλούσης ὁκον
 ἀποφασίζῃ διὸν νὰ γίνηται εἰς αὐτὸν τούτον τὸν διαδίκον. Δ. Π. 277 τοῦ
 310 τοῦ 87, 30 τοῦ 92, καθὼς ἀπαιτουμένης τῆς προσωπικῆς ἡμερανί-
 ας αὐτοῦ. Ἄλλ' ἂν πρόκειται περὶ διαδίκου, διαμένοντος ἐν τῇ ἄλλο-
 τῇ, ἐκώρως κοινοποιεῖται καὶ τῇ εἰσαγγελεῖ κατὰ τὴν Δ. Π. 239 τοῦ
 310. (189 καὶ 220, 143). — Ἡ εἰς φρενοβλαβῆ, μηκέτι ἀπαγορευθέντα, γε-
 νήνη ἐπίδοσις δικηγράφου, εἰς οὐδὲν μὴν δικονομικὴν διάταξιν ἀντικειμένη,
 καὶ ἰσχυρὸς, Δ. Π. 224 τοῦ 68, 179 τοῦ 70. Contra ἀπερ. Ἐφ. Ναυ-
 πλίου 61 τοῦ 47 καὶ ἦν δὲν ἔχει κύρος. ὡς τοῦ παραφρονοῦντος ἀδυνα-
 τούντος νὰ προταπεινῇ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, διατελοῦντος δ' ἐνώπιον τοῦ
 αἰμοῦ ἐν καταστάσει ὑπνευ κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ βωμῆαικού νόμου (N. 6 Κωδ.
 de cur. fur. N. 40 Παίδ. de rog. jur. N. τελευτ. Παίδ. de verbor.
 rum significatione). Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. 138 τοῦ 74 εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπί-
 δοσις, ἐν ᾗ τὸ δηλολογουμένως γνωστὴ τῷ κοινοποιοῦσαντι ἡ κατάσταση τῆς
 ἀποσταθείσης. — Οἰκία τινὸς εἶναι τὸ οἶκον τὸ χρησιμεύον πρὸς ἡμερινὴν
 καὶ πρὸ πάντων νυκτερινὴν αὐτοῦ ἐνδιατριβὴν καὶ ἐνοίκειον, ἐνθα ἐπομέ-
 νος εἰς μόνον τὰ πρὸς οἰκιακὴν ἐνδιαίτησιν ἀναγκαῖα σκευὴ καὶ πράγματα
 ἔχει, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ἀποτελοῦντας συγ-
 γνήσι. Δ. Π. 211 τοῦ 60, 173 τοῦ 62. Οἰκία τινὸς εἶναι καὶ τὸ οἶκον,
 τὸ ἐν διατρίβῃ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ. Δ. Π. 219 τοῦ 34. — Ὅρθως τοι-
 μελλᾶται τὸ ἐπιδόσειον ἔγγραφον εἰς τὴν ὕβριν τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ἐν ἡ
 εἰσδοτικῇ καὶ ὁσάκις κλείσας αὐτὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ μετὰ διὰ τινος χρόνον
 προσωρινῶς εἰς ἄλλην πόλιν οἰκογενειακῶς. Δ. Π. 21 τοῦ 77. — Σύννοικός
 τινος εἶναι ὁ τὴν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ οἰκίαν ἔχων, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τὴν ἡμέραν
 μόνον πρὸς ἐξάτηκτον τοῦ ἐπιτηδεύματος αὐτοῦ αὐτοῦ διατρίβων. Δ. Π.
 211 τοῦ 60. Ἐνενοῦνται οὐχ ἥτιον διὰ τῆς λέξεως σύννοικος πάντα τὰ
 ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντα πρόσωπα, οὐ μόνον δηλονότι ὁπηρετῆς καὶ
 σπυλαιῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι σύννοικοι. Δ. Π. 164 τοῦ 30, 92 τοῦ 38.
 Ἄλλὰ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ σύννοικος ὁ διεσπαστὴς ἡ ὁπηρετῆς τοῦ
 ἐνοδοχείου, ἐν ᾧ τις ξενοδοκίῳ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀγκώρως
 ἀνενοποίησις δικηγράφου εἰς τὸν ἐν ξενοδοχείῳ ξενοδοκίον διὰ τῆς ἐγγειρί-
 ας αὐτοῦ εἰς τοὺς διεσπαστὰς ἡ ὁπηρετῆς τοῦ ξενοδοχείου. Δ. Π. 211 τοῦ
 60, 173 τοῦ 62. — Τῆς μὴ διεσπασμένης ἀπὸ τοῦ διαδίκου συζύγου οὐσης 15
 ἐτάκτος καὶ συνοικοῦ, οὐδαμῶς ἀναγκαζὸν νὰ ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐπιδόσει.
 αὐτὴν δὲν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου ἐπεδόθη αὐτῇ τὸ δικόγραφον, ὅτι ἐπεδόθη εἰς
 αὐτὴν ὡς συνοικόν. — Πρὸς ἰσχυρὸν ἐπίδοσιν δικηγράφου τινὸς δὲν ἀπαιτεῖται
 ἐπικύριος ὁ πρὸς ὃν παραδίδεται τὸ δικόγραφον σύννοικος νὰ ἡ ἐνῆλικος ἀρκεῖ
 μὲν νὰ ἡ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεπτυγμένος, ὥστε νὰ ἐννοῇ τὴν σημασίαν τῆς ἐπι-
 τήκης δικηγράφου. Δ. Π. 60 τοῦ 49, 104 τοῦ 77. Ἀπόκειται δὲ εἰς τὴν
 217 τοῦ 30. Θεωρεῖται δὲ ἀναγκαιῶς ἀνεπτυγμένος ὁ ὕπερβας τὸ δικαίον
 πρὸς τῆς ηλικίας αὐτοῦ, ὡς εὐθυστόμος αἰετοῦ κατὰ τὸν ποινικὸν
 νόμον ἐπὶ τοῖς ἀδικήμασιν αὐτοῦ καὶ ὁπολλοῦ ἔως ἐννοκον μαρτυρίαν.
 Δ. Π. 192 τοῦ 41. — Ὁ κλητὴρ δύναται νὰ ἐπιδώσῃ ἀδιακρίτως τὸ δικό-
 γραφὸν ἢ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ διαδίκου ἢ εἰς τοὺς ὁπηρετῆς αὐτοῦ, ὅτε μὴ

δριζομένης ἐν τῷ ἄρθρῳ 143 τῆς αὐτῆς προτιμήσεως τούτων ἢ ἐκείνων. Α. Π. 36 τοῦ 42, 39 τοῦ 36. Κατὰ τὴν 93 τοῦ 48 κατὰ πρῶτον ἐπιδίδεται τὸ δικόγραφο εἰς τὸν συνοικοῦντα συγγενῇ· δὲν εἶναι δὲ φερὸν νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις εἰς τούτον ἢ ἐκεῖνον, διότι ὁ νόμος θεωρεῖ ὅτι μᾶλλον ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα πρὸς πληροφορίαν τοῦ διαδίκου ἐκείνου, ἢ κατὰ τὴν ἐκτελεσθῆσαν σειρὰν διέταξε νὰ γίνῃται ἡ ἐπίδοσις. ὅθεν τότε δύναται νὰ ἐπιδικῇ εἰς τὸ ἐπόμενον κατὰ σειρὰν πρόσωπον, εἰς τὴν βεβαίωσιν ὅτι δὲν ἦτο παρὼν ἢ δὲν ὑπῆρχε καὶ ἡ βεβαίωσις αὐτῆς νὰ διαλαμβάνηται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ. Α. Π. 62 τοῦ 47. — Διὰ τὴν ἀπουσίαν ἐννοεῖται ἡ μὴ παρεύσεις τοῦ διαδίκου ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἐν ἑνῷ κατοικίῳ, γνωστοῦ ὄντος ὅμως ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῇ Κράτει, οὐχὶ τῇ ἀλλοδαπῇ. Α. Π. 23 τοῦ 48, 132 τοῦ 49, 114 τοῦ 60. Καὶ ἐὰν ὁ διάδικος ἦναι ἀπὼν εἰς τόπον, ἐνθα τυγχάνει διωρισμένης ὑπ' αὐτοῦ ἐπίδοσις γίνεται ἐγκύρως ἐν τῇ μονίμῳ αὐτοῦ κατοικίᾳ εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 73 τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νόμου ἀναγκαστὶν ἐπὶ κατοικίας μεταβολὴν φέρει μόνον ἡ ἀναδοχὴ τοῦ οἴκου καὶ συνεχὲς ἀπουσίας, οὐχὶ δὲ ὑπερβολὰς πρὸς καιρὸν. Α. Π. 241 τοῦ 70. — Ἡ δὲ διὰ τὴν ἀπουσίαν ἐπίδοσις ἐπιτρέπεται, ὡς καὶ ἀπουσία ἀποσιάζουσιν ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ὅς πρὸς ἐν ἡ ἐπίδοσις, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σύνιοικοι, συγγενεῖς καὶ ὁμοεπίδοτοι τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἐν αὐτῷ τῷ ἐπιδοτηρίῳ. Ἄλλως ὅτι εἰς τὴν εἰρήνην εἶναι ἄνωγος. Α. Π. 143 τοῦ 42, 163 τοῦ 47, 42 τοῦ 48, 206 τοῦ 60, 207 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 222 τοῦ 86 ἂν ὁ ἐγγύτερος κατὰ τὴν σειρὰν σύνιοικος ἀρνῇται νὰ παραλάβῃ τὸ δικόγραφο, νομίμως τοιχοκολλῶνται μὴ ἀρνούμενος τοῦ κλητῆρος ἀποταθῆναι καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς τυγχέει ὁμοίως. Α. Π. 222 τοῦ 86. Ἐπίσης ἂν ἀρνήθῃ ἡ σύζυγος ἢ ἡνίκα ἀρνήθῃ, νομίμως τοιχοκολλῶνται. Α. Π. 71 τοῦ 48, μὴ ἀρνούμενος τοῦ κλητῆρος νὰ ἐπιδώσῃ αὐτὸ εἰς τὰ κατὰ δεύτερον ἢ τρίτον λόγον ἀρνούμενος εἰς τὸν δικόγραφον πρόσωπα. Α. Π. 93 τοῦ 48. — Προκειμένης ἐπίδοσις τὸν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἡμεδαπὴν, καίτοι ἔχοντα κατοικίαν καὶ οἰκιστὴν ἐν Ἑλλάδι, δὲν γίνεται ἐπίδοσις εἰς τινὰ τῶν συνοίκων ἢ τοιχοκόλλητον, ἀλλ' ἐπίδοσις εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖ (κατὰ τὸ ἄρθρον 143). Α. Π. 3 τοῦ 48, 23 τοῦ 48, 33 καὶ 212 τοῦ 32, 230 τοῦ 37, 101 τοῦ 36. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. 366 τοῦ 84 εἰς τὸν εἰσαγγελεῖ ἐπιδίδεται τὸ ἐγγράφον, καὶ οὐκ εἰς τὸν συνοίκον καὶ τοιχοκόλλητον, ἀλλὰ εἰς τὸν εἰσαγγελεῖ καὶ εἰς τὸν συνοίκον καὶ τοιχοκόλλητον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Εἰρήσθω ὅτι καὶ εἰς τὸν κλητὴρ εὐρὴ τὸν διάδικον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντα, ἀλλ' οὗτος ἀποποιήσθαι τὴν παραλαβὴν τοῦ δικήρου, δὲν δύνηται δὲ νὰ εὐρὴ τὴν οἰκίαν τῆς μονίμης ἢ προσωρινῆς αὐτοῦ, κοινοποιεῖ νομίμως τὸ δικόγραφο εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖ. Α. Π. Πάγου 230 τοῦ 61. — Τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφο τοιχοκολλῶνται νομίμως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαδίκου· ἀδιάφορον δὲ ἂν ἡ οἰκία ἦναι ἢ τῇ θέρμῃ αὐτοῦ κατοικίας ἢ ἦναι ἀπλῶς ἐντὸς τοῦ τόπου, ἐνθα ὁ διάδικος διαμένει καθ' ὅν χρόνον γίνεται ἡ τοιχοκόλλησις. Ἀπελὸς Πάγου 61. — Ἡ τοιχοκόλλησις γίνεται οὐ μόνον εἰς τὴν ὕψαν τῆς οἰκίας τοῦ διαδίκου. Α. Π. 330 τοῦ 40, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὕψαν τοῦ ἡωματίου τοῦ διαδίκου. Α. Π. 393 τοῦ 41, καὶ εἰς τὴν ὕψαν τοῦ οἴκου ἐν ᾧ εὐρίσθαι διαμένει ὁ διάδικος, ὅστω καὶ ἂν κατοικῇ ἀλλοθι. Α. Π. 148 τοῦ 48, 203 τοῦ 53, 170 καὶ 173 τοῦ 61, πρὶν δὲ καὶ εἰς τὴν ὕψαν αὐτὴν τοῦ μαγαζαρίου.

τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ κατοικεῖ ἢ διατρίβει. Α. Π. 262 τοῦ 53. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 133 τοῦ 47, 203 τοῦ 48 πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ κρίνεται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τὸ μέρος (θύρα δηλονότι τοῦ οἴκου, τοῦ μαγειρίου κτλ.), ἐν ᾧ τοιχοκολλήθη κατὰ δὲ τὴν 183 τοῦ 60 πρέπει τὸ δικόγραφο νὰ τοιχοκολλᾶται μόνον εἰς τὴν θύραν τοῦ κωματίου ἢ τῆς οἰκίας, εἴθε κατοικεῖ ὁ διάδικος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τοιχοκολλήσεως. Ἄν δὲ κατοικῇ τῷ εἰς πολλὰς οἰκίας, συναλλάττων αὐτὰς ἀδικόπως, δύναται νὰ τοιχοκολλήσῃ τὸ δικόγραφο ἐν μιᾷ ἐξ αὐτῶν. Α. Π. 36 τοῦ 54. Ἄν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν τοιχοκολλήσιν εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 134 τοῦ 54. — Τοῦ νόμου ὁρίζοντος, δεῖ ἀπόντος τοῦ διαδίκου ἐπιδίδοται τὸ δικόγραφο εἰς τὸν σύνδικον, ἔπαται ὅτι, καὶ ἀσθενούντος τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, τὸ δικόγραφο τοιχοκολλᾶται. Ὅθεν ἡ εἰς σύνδικον ἐπίδοσις εἶναι πῶρος. Α. Π. 203 τοῦ 67, 130 τοῦ 92. — Προσλαμβανόμενων γειτόνων, ἀνάγκη νὰ ὑπογράφονται οὗτοι ἢ, ἂν ἦναι ἀγράμματοι, νὰ μνημονεύεται τοῦτο ὡς πῶρος. Α. Π. 105 τοῦ 56, 115 τοῦ 55. Κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 154 τοῦ 65 καὶ ἄλλας τὰς ἀρθ. 143 διὰ τῆς λήξεως γείτων ἐννοεῖ οἰονδήποτε ἔχοντα μέρος ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις τὴν κατοικίαν τοῦ καὶ εὐχὴ πῶρος τὸν πλησιέστερον κατοικοῦντα, κατὰ δὲ τὴν ἀποφ. 32 τοῦ 49 καὶ ὡς πῶρος ἔχοντα πλησίον τὸ κατάστημα, ἐν ᾧ μετέρχεται τὸ ἐπαγγέλμα αὐτοῦ. Ὅσαύτως κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 145 τοῦ 68, 91 τοῦ 71, 21 τοῦ 77, 115 τοῦ 82 δεῖν εἶναι ἀνάγκη ὁ προσλαμβανόμενος μάρτυς νὰ ἦναι ὁ πλησιέστερος ὢν τῶν γειτόνων, ἅτε μὴ ὁριζομένου τούτου ἐν τῷ νόμῳ. Μὴ ὑπερβαίνει δὲ μάρτυρος γείτονος, δύναται ὁ κλητὴρ νὰ προσλάβῃ καὶ ἀπώτερον τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις πρόσωπον. Ἀρείου Πάγου 369 τοῦ 67, 203 τοῦ 62, 160 τοῦ 61. Ἀλλὰ δεῖν νὰ ἀναφέρηται ὡς πῶρος, ὅτι δεῖν ὑπάρχον γείτονας. Ἀρείου Πάγου 73 τοῦ 47, 71 τοῦ 1852, 254 τοῦ 92, 242 τοῦ 76, 102 τοῦ 83, 210 τοῦ 92. Ἀνάγκη ὅμως ὁ προσλαμβανόμενος νὰ γινώσκῃ γράμματα, ὅπως προσυπογράφηται. Α. Π. 183 τοῦ 65. — Ὁ λοχυρτομέδ, δεῖ ὅ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ αναφερόμενος ὡς γείτων δεῖ εἶναι πῶρος δύναται νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἀνευ τῆς ἐπὶ πλαστογραφία προσβολῆς αὐτοῦ, μὴ ἀντιλαμβανόμενος ἀμέσως καὶ διὰ τῶν ἰδίων αἰσθήσεων τοῦ κλητῆρος ἂν ὁ προσλαβθεὶς ἦναι τῷ ὄντι γείτων καὶ τίνες οἱ γειτονικώτεροι, τὸ ἐπιδοτήριο δὲν παρέχει κατὰ τοῦτο πίστιν δημοσίου ἐγγράφου, ἐπομένως ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου. Α. Π. 123 καὶ 178 τοῦ 48, 180 τοῦ 49, 216 τοῦ 50, 301 τοῦ 56, 115 καὶ 235 τοῦ 55, 380 τοῦ 74, 387 τοῦ 83, 118 τοῦ 89, 210 τοῦ 89. Ὅσαύτως κατὰ τὰς Α. Π. 9 τοῦ 87, 61 τοῦ 89 τὸ ἐπιδοτήριο δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῶν βεβαιωμένων ὑπὸ τῶν προσλαμβανόμενων μαρτύρων γεγονότων, ἀλλὰ μόνον τῶν ὑπὸ τὴν ἀμετακίνητον τοῦ κλητῆρος ὑποπιπτόντων, ὅθεν δεῖν παρέχει ἀπόδειξιν τοῦ εἰς κατοικίαν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἴθε ἐγένετο ἡ τοιχοκολλήσις. Ἀλλ' οὕτω περὶ τοῦ ὅτι ὁ διάδικος ἔζη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπίδοσεως ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, διὸ δεῖν εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου νὰ προσβληθῇ τὸ ἐπιδοτήριο ὡς πλαστόν. Α. Π. 76 τοῦ 70. Διαφανεῖ ἡ ἀπόφ. Α. Π. 43 τοῦ 48. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. 80 τοῦ 88, 210 τοῦ 92, 232 τοῦ 92 τῆς βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος ὅτι μὴ εὐρὺν γείτονα προσέλαβαν πῶρος μάρτυρα ἀφορώσης εἰς γεγονότα ὑποπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ κλητῆρος, δεῖν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου ἀνευ τῆς προσβολῆς ἐπὶ

πλαστογραφία. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. 118 τοῦ 80 τοῦ ἐπιδοτηρίου βεβαιώνεται ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἠρνήσατο νὰ ἀπογράψῃ ἐπιτρέπεται ἡ τὸν ἐναντίου ἀποδείξις ἄνωγῃ· ἐπὶ πλαστογραφίᾳ πρὸς τὸν ἄλλο. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 338 τοῦ 84 καὶ ἡ ταυτότης τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἀνθρώπου δὲν ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀμείνων ἀντίληψιν τοῦ κλητῆρος, ἀλλὰ ἐξ ἑκείνου βεβαιοῦται. ὅτι ἦν αὐτῷ γνωστός. — Ἡ ἐπίδοσις δικηγόρων εἰς πτωχὸν κισμῆνους ἢ προσωποκρατούμενους ἐν ἀρνήσει παραλαβῆς αὐτῶν γίνεται καὶ τοιχοκλήσεως εἰς τὸ δωματίον τῶν φυλακῶν, ἐν ᾧ κρατοῦνται. Α. Π. 338 τοῦ 84, 83 τοῦ 62, 261 τοῦ 63. Ὅθεν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀντι τὴν διαδίκου ἐπίδοσις εἰς τὸν ἐπιστάτην τῆς φυλακῆς. Α. Π. 338 τοῦ 84. Τοιχοκλήσεις γίνεται καὶ ἂν ὁ πεφυλακισμένος δηλώσῃ ἀγνοίαν γεγραμμένων Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90. Γίνεται δὲ ἡ τοιχοκλήσις τῶν δικηγόρων ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς φυλακαῖς διατελούντων (ἐπιστάτου φυλακῶν ἢ καὶ πεφυλακισμένων ἄλλων), οὔτινες προσήλθον εἰς αὐτὰς καὶ οὐνοὶ τοῦ ἐναγομένου πεφυλακισμένου. Α. Π. ποιν. 43 τοῦ 90. Ὅθεν ἐγκύτως ἀπογράφει ὡς μάρτυς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὁ δεσμοφύλαξ Α. Π. 146 τοῦ 71. — Ἀν ὁ κοινοποιῶν τὸ δικόγραφον διαδίκους καθιστᾷ τὸν πράξιμος αὐτοῦ ἀδύνατον τὴν γνώσιν αὐτοῦ διὰ δόλου, δὲν ἴσχυει ἡ κοινή ποιήσις, καίτοι ἄλλως νόμιμος, ἐπιτρεπομένης εἰς τὸν ἀντίδικον τῆς ἀποδείξεως τῆς δολιότητος αὐτοῦ. Α. Π. 120 τοῦ 48. — Κατὰ τὴν μέχρι τοῦ 1877 συμφωνον νομολογίαν τοῦ Α. Π. (ὡς 73 καὶ 115 τοῦ 83, 13 τοῦ 73 καὶ 1877 καὶ 1878) τὸ ὅτι ἐπίδοσις δρεῖλαι νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ οἰκία, ἐνθα ἐτοιχοκλήθη, ἐστὶν ἡ οἰκία τοῦ δικηγόρου, δὲν ἦν ἡ οἰκία, ἐν ᾗ κατοικεῖ αὐτός, ἢ ὅτι ὁ ὡς γείτων σημαίνεται δὲν εἶναι τοιοῦτος, ἅτε τοῦ ἐπιδοτηρίου ἀποτελοῦντος τεκμήριον ὑπὲρ ἄλλου, δύναται δὲ νὰ πράξῃ τοῦτο ἄνευ προσβολῆς τοῦ ἐπιδοτηρίου ἐν πλαστογραφίᾳ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 96 τοῦ 77 καὶ 106 τοῦ 77 τὸ ἐπιδοτήριον ἐπικαλούμενος δρεῖλαι νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ἀντίδικος κατοικία ἐστὶν ἡ οἰκία τοῦ δικηγόρου, εἰς ἣς τὴν ὕβριν ἐγένετο ἡ τοιχοκλήσις, ἢ ὅτι ὁ ὡς γείτων σημαίνεται εἶναι τοιοῦτος. Αἱ νεώταται πάλιν ἀποφάσεις Α. Π. 487 τοῦ 78, 63 τοῦ 79, 47 τοῦ 80, 281 τοῦ 81, 64 τοῦ 89 ἀπορρίπτουσι τὴν παλαιότεραν νομολογίαν. — Κατὰ τὸ 143 ἄρθρον τὸ ἐγγράφον ἐπιδοτήριον εἰς τὸν διαδίκον ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ· ἀλλὰ ἐπειδὴ δύναται ἐννόμως ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος δυνάμει ῥητῆς πληρεξουσιότητος δοθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ, νὰ μεταβιβάσῃ εἰς ἕτερον δικηγόρον τὴν πληρεξουσιότητα τοῦ δέχεσθαι δικόγραφα, ἔπεται, ὅτι ἡ δικόγραφον ἐπίδοσις δύναται ἐγκύτως νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸν ἐννόμενον τοῦ πληρεξουσίου ὑποκατασταθέντα πληρεξούσιον. Ἀρείου Πάγου 18 τοῦ 47. — Ἡ τοιχοκλήσις τῶν ἐπιδοτῶν ἐγγράφων δὲν ἀπαίτεται νὰ γίνῃ διὰ κολλητικῆς οὐσίας. Ἀρείου Πάγου 120 τοῦ 78. — Εἰς τὸν τοιχοκλήσεως δικόγραφου τινὸς ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος πρὸς τὸν βεβαιοῦται, ὅτι ἐγένετο παρόντων γεγενημένων μαρτύρων ἢ ὅτι, μὴ παρόντων τοιούτων, προσελήφθησαν ἄλλοι. Ἀλλως τὸ ἐπιδοτήριον ἀκυροῦται Α. Π. 242 τοῦ 76. — Προσβεβλημένου ἐπιδοτηρίου τινὸς ὡς πλαστοῦ, (ὡς τοῦ ὅτι οὐδαμῶς τὸ δικόγραφον ἐτοιχοκλήθη, οὔτε εἰς τὴν οἰκίαν προσήλθεν ὁ ὡς παρὼν αναφερόμενος μάρτυς) δὲν χωρεῖ ὥσως περὶ τοῦ ἐπιβελλόμενου εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀνακληθῇ τὸ ἐπιδοτήριον μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς εἰς ὠρισμένον πρόσωπον (δηλονότι τὸν κλητῆρα).

ἐπιδομένην περί πλαστογραφίας κατηγορίας (κατὰ τὰ ἄρθρα 484, 485 πολ. δικον.), Δ. Π. 240 τοῦ 78. Δ. Π. ποινικὴ ἀπόφασις 24 τοῦ 1873. (Βλ. καὶ ἄρθρα 138, 140 καὶ 141.).

144. Ἐὰν διαδίκος τις διατρίβῃ ἐπὶ πλοίου τινός, ἄρκει ἡ εἰς τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν τοποτηρητὴν του παράδοσις 1), εἰάν ὁ ἐάδικος δὲν εὗρεθῇ ἐκεῖ. Πολ. 145, 9, 146, 151. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 419).

1) ἐπίδοσις,

Ν. Ἐὰν ὁ διαδίκος εὗρίσκηται μὲν ἐν τῷ πλοίῳ, ἀλλ' ἀρνήται νὰ παρα-
στήσῃ τὸ δικόγραφον, λογίζεται ὡς ἀπόν. Δ. Π. 137 τοῦ 64.

145. Ἡ ἐπίδοσις γίνεται.— 1. ἐπὶ ἀνθρώπων, οὔτινες, κατὰ τὸ ἄρθρον 74, δὲν δύνανται νὰ πράξουν αὐτεξουσίως εἰς τὸν κτηροπικόν, κηδεμόνα, σύζυγον, ἢ πατέρα.— 2. ἐπὶ τοῦ δημο-
κράτου, τῶν κοινοτήτων, καὶ τῶν δημοσίων καταστημάτων καὶ συστημάτων 1), εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον αὐτῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 75.— 3. ἐπὶ ἐμπόρων, ἐργαστηριαρχῶν, καὶ βιο-
μητῶν παντὸς εἴδους 2), εἰς αὐτοὺς τούτους, ἢ εἰς τὸν διεξάγοντα τὰς υποθέσεις των.— 4. ἐπὶ ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων ἐταιριῶν, εἰς τὸν διεξάγοντα τὰς υποθέσεις αὐτῶν, εἰς τὸν προϊστάμενον, τὸν γραμματέα, τὸν ἐπὶ τῶν βιβλίων, ἢ ἄλ-
λον πληρεξούσιον, ἢ, ἂν καὶ τοιοῦτος δὲν ᾔνοι διωρισμένος, εἰς τὸν μὲλὸν τῆς ἐταιρίας.— 5. ἐπὶ πτωχεύσεως, εἰς τινὰ πρᾶ-
κτορα ἢ σύνδικον.— 6. ἐπὶ ξένων, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθροῦ 28, καὶ ἐπὶ ἡμεδαπῶν, εἰάν οὗτοι διατρίβουν ἐν τῇ ἄλ-
λοδαπῇ, εἰς τὸν παρ' ἐκεῖν « τὸν δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν

1) Ν. 19 Ὀκτωβρίου 1838. Περὶ τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων, τῶν προ-
καταβλητῶν ἐκ τῆς εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ βασιλείου μέρη ἀποστολῆς δικογράφων.

1. Οἱ διαδίκαι οἱ παραγγέλλοντες ἐπίδοσις ἀναγομένης εἰς τὸν παράγρα-
φον τοῦ ἀρθροῦ 143 τῆς πολ. δικ., ἢ ἄλλας οἰαδήποτε κοινοποιήσεις,
πρὸς κατακοινοῦντας ἢ διακείμενους ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, ὀφείλουν νὰ καταβάλλω-
σιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰσαγγελέως, εἰς ὃν γίνεται ἡ ἐπίδοσις, τὰ διὰ τὴν
ἐκτέλεσιν τοῦ Κράτους ἀποστέλλειν τῶν ἐπιδομένων δικογράφων ταχυδρομικὰ
πληρῶς ὑπολογιζόμενα κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ταχυδρομικῆς διατιμῆσεως,
καὶ τὰ τέλη ταῦτα θέλουν προστίθεσθαι καὶ τὰ διὰ τὸ ἐγγράφον τῆς ἐπὶ τοῦ
δικῆς εἰς τὴν ἀρμοδίαν προξενικῇ ἀρχῇ, καθὼς ἀκέραια καὶ τὰ διὰ τὴν
ἀποστολὴν τοῦ ἐπιδοτηρίου ἢ ἄλλου τινὸς ἐπισταπτείου δικογράφου μέχρι
τῆς ἡμέρας τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ γίνεται ἡ δίκη.

3) εισαγγελεία, (1) όπου εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ δίκη· αὐτός δὲ ἐπὶ τὴν πέμψῃ τάχιστα τὸ εἰς αὐτὸν παραδοθὲν ἔγγραφον πρὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν γραμματειῶν τῆς ἐπικρατείας, διὰ νὰ

2. Εἰς τοὺς μὴ καταβάλλοντας τὰ τέλη ταῦτα, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ μὴ καταβάλλοντες αὐτὰ πλήρη, ἀρνεῖται ὁ εισαγγελεὺς τὴν παραλαβὴν τοῦ ἐπιδιδόμενου δικογράφου, ἄλλως ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὰ πρὸς τὸν δίκαιον τέλη. Συμπεισούσης δὲ φιλονεικίας μεταξὺ τοῦ εισαγγελεως τοῦ διαδίκου περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τέλους, ὑποβάλλονται τὰ ἔγγραφα εἰς τὴν ἐπιτόπιον διεύθυνσιν τῶν ταχυδρομείων. ἤτις σημειοῦν αὐτῶν τὸ νόμιμον τέλος, ὑπογράφουσα τὴν σημείωσιν ταύτην. Τῇ ἡμέρᾳ τῆς ταύτης ἐξαιροῦνται οἱ ἀπολύοντες δικαιώματα πενήτων, περὶ οἷς λαμβάνει ἰσχύει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ ἀπὸ 21 Ἰουνίου (2 ἰουλίου) 1838 περὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τῶν δικογράφων τῶν πενήτων.

Ἐγκ. τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. 22 Νοεμβρίου 1838.

Εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς πρόκειται ν' ἀποσταλῶσι διὰ τῆς ἐπικρατείας τῶν ἐξωτερικῶν δικογραφα ἰδιωτικὰ ἐκτὸς τοῦ Κράτους πρὸς τὸν δίκαιον, κατὰ τὸν ἀπὸ 19 Ὀκτ. Ε. Ε. νόμον προκαταβλητέα τέλη, ἢ νὰ ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἔγγραφων—1. ἐπὶ τῶν δικογράφων—2. ἐπὶ τοῦ ἔγγραφου τοῦ εισαγγελεως, δι' οὗ θέλει γενῆ ἡ εἰς τὸν Κράτους ἀποστολή—4. ἐπὶ τοῦ ἐπιστρεπτεύου ἐπιδιοτηρίου—5. ἐπὶ τοῦ ἔγγραφου τῆς προξενικῆς ἀρχῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν γραμματειῶν—6. ἐπὶ τοῦ ἔγγραφου τῆς γραμματείας πρὸς τὸν εισαγγελεῖα τὸν πρὸς τὸν δικαστήριον, ὅπου ἡ δίκη πρόκειται. —Ταῦτα, ἂν καὶ λεπτομερῶς καὶ κεκριμένως δὲν ἀπεριθμύνονται ἐν τῷ νόμῳ, ἐξάγονται διωκτικῶν ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ἀπαιτῶν καὶ τὰ διὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἀποστολὴν τέλη, ὡς διαλογουμένως ἀπαιτούμενα τὰ διὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἀποστολὴν τῶν ἐπιδιολῶν τοῦ τέλους ὡς ἐν ἀνέκρινον φύλλον συνήθους χάρτου, τῶν προκαταβαλλομένων τελῶν, τα μὲν ἀφορῶντα τοὺς ἀριθμοὺς 1 καὶ 2 διὰ τὴν μέχρι τῆς γραμματείας τῶν ἐξωτερικῶν ἀποστολῶν θέλουν νενεῖσθαι εἰς τὸ κατὰ τόπον ταχυδρομεῖον ὡς τέλος παρὰ τοῦτο εἰσπληροῦν τοῦ λογιζομένου τοῦ ἔγγραφου τοῦ εισαγγελεως ὡς ἰδιωτικοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ θέλουν ἐγκλείεσθαι εἰς τὸ πρὸς τὴν γραμματεῖαν τῶν ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῶν τῶν ὁποίων, καὶ τοι φέρον χρήματα, διατάχθησαν νὰ παραλαμβάνουν στάται τῶν ταχυδρομείων, ὡς μᾶς εἰδοποίησεν ἡ συνεννοηθεῖσα μετὰ τοῦ γενικοῦ τῶν ταχυδρομείων διευθυντοῦ γραμματείας τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἐγγραφοι τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμματείας τῆς 12 Νοεμβρίου 1838.

Σας παρακαλοῦμεν, Κ. εισαγγελεῦ, νὰ διατάξῃτε τοὺς ὑπ' ἡμᾶς λατὸς νὰ ὀδηγήσωσιν ἕκαστος τοὺς εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ παρ' ἡμῶν δικαστηρίου ἐνεργούντας κλητύρας, νὰ κάμνωσι τὰς πρὸς τοὺς πενήτων δυνάμειν ἐπιδόσεις τῶν κλήσεων διὰ τοῦ εισαγγελεως καὶ τῆς γραμματείας τῶν ἐξωτερικῶν, ὡς ἐπὶ ἀπόντων. Οἱ πρέσβεις τῶν ξένων

παιλῇ περαιτέρω (1) — 7. ἐπὶ διαδίκων, τῶν ὁποίων ἀγνοεῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, εἰς τὸν παρ' ἐκείνῳ τῷ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν 4) εἰσαγγελέα, ὅπου ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμῆς, (2) καὶ συγγρόνως δημοσιεύεται δι' ἐνδὲς ἢ πλειόνων δημοσίων ἀλλων, ἐκδιδομένων ἐν τῇ Ἑλλάδι. — 8. ἐπὶ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτικῶν 5) ἐν ἐνεργείᾳ, πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας. — Ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀπόντων ἐξ ἀδείας, ἐπὶ διοικητῶν συνταγμάτων, ταγμάτων, καὶ φρουρῶν, καὶ ἐπὶ στρατηγῶν, ἐφαρμόζεται ὁ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 143, καὶ 146 ἀριθ. 1 γενικὸς κανὼν. — 9. ἐπὶ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτικῶν 6), εὐρισκομένων ἐπὶ πλοίου τινός, καθὼς καὶ 7) ναυτῶν ἐν ἐνεργείᾳ, πρὸς τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν τοποτηρητὴν του. — Ἐὰν δὲ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ναῦται ᾔῃαι ἀπόντες δι' ἀδείας, ἐφαρμόζεται ὁ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 143 καὶ 146 ἀριθ. 1 γενικὸς κανὼν. Πολ. 2. 541. Ἐμπ. 21 ἐ. 31. 480. 483. 527. Ποιν. 192. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 69, 70).

καὶ τοὶ ἐνοικοῦντες τὴν ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, θεωροῦνται μολεταῦτα ὡς ἐκτρέφοντες εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ὁποίας εἶνε ἀπεπαιδευμένοι.

Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τῆς 2 Ἰανουαρίου 1888 πρὸς τοὺς κυρίους εἰσαγγελεῖς.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιβαλλομένη τῇ εἰσαγγελικῇ ἀρχῇ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ πέμψῃ ἀκριβὲς τὸ ἐπίδοσιν αὐτῇ δικόγραφον πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργίων, ἢ ἀποσταλῇ περαιτέρω, τότε μόνον ἐκπληροῦται ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῆς, ὅταν ἀποτευχάνηται τῷ ὄντι ἡ παράδοσις τοῦ δικόγραφου εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ διατρίβοντα διάδικον, συνιστῶμεν ὑμῖν ἵνα μὴ λαμβάνητε τυπικῶς τὰ πρὸς ταῦτα δικόγραφα καὶ ὑπογράφητε τὰ ἐπιδοτήρια, ἀλλὰ νὰ ἐξετάζητε πρὸς τὸν ἂν ταῦτα ᾔῃαι εὐαναγνώστως γεγραμμένα, ἂν ἐν τῇ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίᾳ σημειῶται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ πρὸς ὃν ἡ κοινοποίησις, ἀκριβὲς δὲ ἀπὸ τοῦ παραγγέλλοντος τὴν ἐπίδοσιν νὰ ὀρίξῃ ὑμῖν κατὰ τὰ ἔργα καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πρὸς ὃν παραδίδεται. Τὴν πληροφορίαν ταύτην θέλετε σημειοῖ ἐν τῷ ἑγγράφῳ, δι' αὐτὴν ἐκτελέσεται τὸ δικόγραφον πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ὑπουργείων.

(1) Ἄλλ. ἴδε καὶ νόμον ΛΓΝΘ' ὑπὸ ἄρθρον 396 Πολ. Δικ.

(2) Ἄλλ. ἔάν ἡ δίκη ᾔῃαι ἐκκρεμῆς παρ' εἰρηνοδικοῦ; Ὁρθῶς ἡ Γαλλοὶ νομολογία (πρὸς τὴν συνεμορφώθησαν καὶ τὰ ἑλληνικά δικαστήρια) καθόρισαν δι' ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Πρωτοδικείου, ὃν καὶ τὴν περιφέρει ἄδρεύει τὸ εἰρηνοδικεῖον.

1) τῶν καθιδρυμάτων, καὶ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων καὶ τῶν σωματείων, 2) ἐργοστασιαρχῶν καὶ τῶν ματερχῶν ἐπιτηδεύματα παντὸς εἶδους 3) 4) παρέλκει κατ' Οἰκονομικὴν 5) 6) στρατιωτικῶν 7) ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ καὶ

N. Τοῦ Διατ. τῆς 3 Ἀπριλίου 1833 περὶ τῆς αὐτάσεως τῶν γνησίων τειῶν ὁρίζοντες, πλὴν τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ἑτέροις ὑπαλλήλοις τοῦ Ὑπουργοῦ δύναται νὰ παραλαμβάνη ἔγγραφα ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὑπουργοῦ, ἐπεὶ ἡ δημοσίον δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν ἐπίδοσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι παρέλαβεν ὁ ὑπάλληλος, διότι οἱ ὑπάλληλοι ὑποτίθεται ὅτι ἀνεργῶν τὰς παρασχεθείσας αὐτοῖς ὁδηγίας ὑπο τῶν προσημασμένων αὐτῶν. τὸ δὲ φέρεται τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων τοῦ ὑπαλλήλου (N. 21 § τὴν 1) καὶ οὐχὶ ὁ ἐπιδότης, ὅστις ὥρμηκε νὰ πιστεύσῃ τῇ ἀρχῇ, ἥτοι τῷ ὑπαλλήλῳ (N. 3 § 18 B, (18. 1). A. II. 267 τοῦ 66.—Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 148 § 1 κόπεται, ὅτι ἐπὶ ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων ἐταιριῶν ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς ἑνὸς εἰς ἓνα τῶν ἀναγεγραμμένων ἐν αὐτῷ. A. II. 434 τοῦ 78. 10 101 τοῦ 48.—Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 148 § 3 προκύπτει, ὅτι μόνον ἀντίγραφον δικογράφων ἐπιδοτέον εἰς τὸν σύνδικον ἢ πράκτορα καὶ τοσαῦτα ὅσοι οἱ σύνδικοι ἄλλως οὐδὲν ἤθελε προσθέσει ἢ ἐπίδοσις πρὸς ἀντιγράφων εἰς ἓνα σύνδικον, εἰς ὃν ὑποτεθῇ ὅτι ὁ σύνδικος δὲν ἔχει ποίησιν αὐτὰ τοῖς λοιποῖς συνδικοῖς. A. II. 393 τοῦ 84.—Ὁφείλουτε διαδίκου νὰ κοινοποιήσῃ τὰ δικόγραφα τῶν εἰσαγγελεῖν αὐτῷ ἐν τῇ δαπνῇ διαμένοντος ἀντιδίκου αὐτοῦ, δὲν εὐθύνεται ὁ κοινοποιήσας, εἰσαγγελεὺς δὲν ἐφροντίσει νὰ περιέλθῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δύναται δὲ μόνον οὗτος νὰ ἔχῃ κατὰ τοῦ εἰσαγγελεῖως ἀγωγὴν μισώσεως. A. II. 200 τοῦ 72, 363 τοῦ 83.—Τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔχοντος ἀντίκλητον ἐν Ἑλλάδι, εἰς αὐτὸν ἐπιδοτέα τὰ δικόγραφα ἢ πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα ἀντ' αὐτοῦ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀντὶ πρὸς χρῆσιν ἐνδίκων μέσων προθεσμίαι Ἀρείου Πάγου 84 τοῦ 66 αὐτὸν, ἔχοντα καὶ τὸ τῆς ἐφέσεως δικαίωμα, κοινοποιεῖται μόνον ἐπομένως εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα καὶ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, τοῦ αὐτοῦ γινώσκοντος τοῦτο. Ἀρείου Πάγου 213 τοῦ 70. Οὐχὶ εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα, ἀλλ' εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τοῦ ἀλλοδαπῇ διαδίκου, γνωστοποιήθηντα τῷ ἀντιδίκῳ, δέον νὰ γίνωνται ἐπίδοσις δικογράφων μὴ ἀπειτούντων τὴν προσωπικὴν τοῦ διαδίκου νισιν, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσως. A. II. 325 τοῦ 63, 84 193 τοῦ 70, 202 τοῦ 72, 239 τοῦ 75, 214 τοῦ 76, 150 τοῦ 80, 92. Ἐπίσης κατὰ τὴν A. II. 310 τοῦ 77 ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 148 τῆς πολιτ. δικον. κανονίζει προδήλως τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἀλλοδαπὸς κατὰ τοῖς ἡμεδαποῖς δικαστηρίοις ἐνακτέα κατὰ τὰ ἀρθρα 26 καὶ 27 αὐτῆς δικονομίας, ἡ ὁ ἡμεδαπὸς δὲν ἔχουσι διωρισμένον ἐν τῇ κατὰ δικάζοντος δικαστηρίου ἀντίκλητον κατὰ τὸ ἀρθρον 148, ὅτι κατὰ 130 συνδυαζόμενον καὶ πρὸς τὸ 145 ἀρ. 6 ἐπίδοσις μὴ δυναμένη πρὸς τὸν διάδικον αὐτὸν νομίμως γίνεται ἀντ' αὐτοῦ πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖα. Ὅθεν, ὅσκις ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένων διώρισεν ἀντίκλητον, ἡ πρὸς αὐτὸν νὰ γίνῃται αἰτίποτε εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 148 τοῦ νομοθέτου διάνοια διατάξαντος τὴν εἰς τὸν εἰσαγγελεῖα ἐπίδοσιν.

πρόσθεν ἢν πρόφανως νά ασφαλισθῇ κατὰ τὸ δυνατόν τὰ δικαιώματα τοῦ μὴ
 προσέχοντος νά διορίσῃ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διαδίκῳ καὶ
 νὰ νά περιφρουρήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ θελόντος νά κοινοποιήσῃ πρὸς τὸν
 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντα ἀντίδικον αὐτοῦ κατέναντι τῶν διασχερίων.
 ἢ ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπίδοσις παρέχει· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀνάγκη ἐκλείπει
 ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως ἀντικλήτου τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαδίκῳ ὅστις τοῦτο
 τοῦ λόγου θεωρεῖται ὡς παρὼν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ δικαστηρίου. Ὅθεν ἡ πρὸς
 τὸν εἰσαγγελέα κοινοποιήσις τῶν ἐγγράφων ἀντὶ τοῦ ἀντικλήτου δὲν ἀρκεῖ
 πρὸς ἐπέλευσιν τῶν νομίμων ἐξ αὐτῆς συνεπειῶν καὶ ἐναρξιν τῶν τυχόν ἀπὸ
 αὐτῆς τρησσομένων προδικασιῶν. Α. Π. 83 τοῦ 66, 119 καὶ 159 τοῦ 80.
 Ἀλλὰ κατ' ἄλλας ἀποφάσεις, ὡς τὴν 59 τοῦ 52, 206 τοῦ 92, 113 τοῦ 93,
 ὅπου δ' ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβων διώρισεν ἀντίκλητον, ὁ ἀντίδικος αὐ-
 τοῦ ἐκλείπει τὸ δικαίωμα ἐπίδοσως εἰς τὴν εἰσαγγελίᾳ ἀντὶ τοῦ διαδίκ-
 ου, εἰς τὴν διορισθέντι ἀντικλήτῳ. — Ὁρίζοντες τοῦ 28, ὁ 31 ἐπιδίδεται
 ἢ τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικ., παρ' ᾧ ἀκκρεμῆς ἢ διασχερῆς, ἔπεται ὅτι τὸ
 ἀντικλῆτον ἐπιδόσθαι εἰς τὸν παρ' ᾧ ἑστῆκε εἰσαγγελέα, καὶ ἐν ᾧ ἐκκληθεῖσα
 ἀποφάσις ἢν παρεμπιπτούσα. Α. Π. 181 τοῦ 87. Ὡσαύτως τὸ ἀνακρίθῃ
 ἐπιδόσθαι εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελέα. Α. Π. 150 τοῦ 68.
 Καὶ ὅμως τῆς εἰσαγγελτικῆς ἀρχῆς οὕτως ἐνείας καὶ ἀδικήτου, οὐδαμῶς
 δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀκυρὸς ἡ ἐπίδοσις τοῦ δικογράφου τῆς ἐπείσεως ἢ τῆς
 ἀποφάσεως εἰς τὸν παρὰ Πρωτοδίκαιε εἰσαγγελέα, ἀπ' οὗ μάλιστα ἡ ἐνέρ-
 γεια τοῦ εἰσαγγελέως περιορίζεται εἰς ἀπλὴν ἀποστολὴν τοῦ δικογράφου
 πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείον). Ἐπιδίδεται δὲ τὸ ἐκτετέριον
 ἀνακρίθῃ τῷ εἰσαγγελεῖ καὶ οὐχὶ τῷ πληρεξουσίῳ τῆς πρωτοδικῆς δίκης.
 ὅτι τῆς ἐπείσεως οὕτως τῆς τελευταίας πράξεως, ἢν ὁ νόμος ἐπέτρεψε τῷ
 πληρεξουσίῳ τῆς πρωτοδικῆς δίκης (ἀρθ. 95), τὸ ἐκτετέριον δὲν δύναται νά
 ἐπιδοθῇ αὐτῷ ὡς ἀναμειδίῳ τῆς δίκης προσώπῳ, τῆς πληρεξουσίου αὐτοῦ
 ἐκτετέριον πεπαιγμένης μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἑριστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π.
 181 τοῦ 87. Σημειώσω ὅτι κατὰ τὴν Α. Π. 366 τοῦ 84 ἢ διὰ τοῦ εἰσαγγελέως
 ἐπίδοσις γίνεται ὁσάκις ὁ ἀποδημιῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους διατρίβει μονίμως ἐν
 τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ εἰς ὁρισμένον αὐτοῦ μέρος, οὐχὶ δὲ ὁσάκις ἔιερξόμενος
 προσωρικῶς τῶν ἐρίων εὐρίσκεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπίδοσως ἐν τῇ ἀλ-
 λοδαπῇ ἢ περιηγεῖται ἀπλῶς ἐν αὐτῇ. Α. Π. 366 τοῦ 84. Ἀλλὰ κατὰ τὰς
 101 τοῦ 66, 230 τοῦ 57 διατριβὴν θεωρεῖ ὁ νόμος τὴν διαμονήν, ὅπου
 καὶ ἡλιγρόμερον καὶ μὴ σταθεράν. — Ὁ ἀποκρουὼν ὡς ἀκυρὸν τὴν εἰς τὸν
 εἰσαγγελέα ἐπίδοσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διέμεναν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ δεῖται νάπο-
 νῇ διὰ παντὸς νομίμου μέσου τὴν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διαμονήν του. Α. Π.
 191 τοῦ 92. — Ἡ ἐκφράσις τοῦ νόμου «ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀπόντων ἐν
 αἰείᾳ» ἐννοεῖ τοὺς ἀπόντας ἀπὸ τοῦ σώματος στρατιωτικοῦ καὶ δυνατόν
 τῆς ἀδείας, ἢν ἔλαβον, μὴ ὑπερτείνοντας παρ' αὐτῷ πλῆρον ἑπομένους καὶ
 ἐν ᾧ λαβὼν ἀδειαν ἀπουσίας διατρίβῃ ἐν τῷ τόπῳ, ἐνθα τὸ στρατιωτικόν
 σῶμα τοῦ ἐπεδρεύει, ἢ ἐπίδοσις γίνεται προσωρικῶς εἰς αὐτόν. Α. Π. 203
 τοῦ 63, 212 τοῦ 89. Ὅπως θεωρηθῇ δὲ τις ἐπ' ἀδείᾳ διατελῶν, τηρεῖται
 καὶ αἱ πρὸς λήψιν τῆς ἀδείας νόμοι διατυπώσεις, ὧν μία καὶ ἡ θεωρη-
 τικῆς ἀδείας ὑπὸ τοῦ φρουράρχου. (Στρ. Ὁργ. ἀρθ. 180). Α. Π. 190 τοῦ 53.
 Ἡ ἐπίδοσις γίνεται προσωρικῶς καὶ εἰς τοὺς ἀντιστρατήγους ἢ ὑποστράτη-
 γους. Α. Π. 1 τοῦ 66, ἀλλ' οὐχὶ τοὺς συνταγματάρχας, ἀντισυνταγματάρχας

καὶ ταγματάρχας, ἐκτὸς ἂν διοικῶσι σύνταγμα, τάγμα ἢ προύριον. Δ. Π. 269 τοῦ 51. Ἐπίσης δὲν γίνεται προσωπικῶς εἰς τοὺς μοίραρχους, ὡς διοικούντας μοίραν καὶ οὐχὶ τάγμα. Ἀποφ. ἐρ. Ἀθηνῶν 4732 τοῦ 48. — Εἰς τοὺς ἀποσπασθέντας δὲν δύναται νὰ ἐπιθεθῇ τὸ δικόγραφον προσωπικῶς, ἀπὸ θεωρουμένων καὶ διατελούντων ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ τὰ διατάγματα τῆς 27 Ἰουλίου 1883 καὶ 11 Ὀκτωβρίου 1882 ἐπομένως ἀντ' αὐτῶν ἔχον νὰ ἐπιθεθῇ εἰς τὸν σπουδαιότητι διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἀφεδρείας. Δ. Π. 106 τοῦ 68. — Εἰς τοὺς ἐν ἀναθεσιμότητι διατελούντας ἀξιωματικούς ἐνεργεῖται προσωπικῶς ἢ ἐπιδοσίς. Ἀποφ. 1401 τοῦ 73 τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετών, Δ. Π. 293 τοῦ 87. Ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς ἐν ἀποστρατεῖᾳ ἀξιωματικούς, καὶ ἂν εἴη αὐτῶν αἰδικῶς ἐθεωρήθη μὴ νόμιμος ἢ τοιαύτη κατάστασις αὐτῶν, ἐρ' ὅσον δὲν ἐπὶ αὐτῶν ἔχῃ λαμβάνειν ὑπὸ τῆς ἐκτελ. ἐξουσίας εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐνεργείας. Δ. Π. 42 τοῦ 81. — Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 145 ἀριθ. 8 διάταξις εἶναι οὐσιαστικῆς καὶ ὑπὸ τοῦ δημοσίου συμφέροντος ὑπαγορευθεῖσα ὅθεν ἡ ἐπιδοσίς ἀπ' αὐτῆς ἀποκρίτου πρὸς ἀξιωματικὸν ἐν ἐνεργείᾳ εἶναι ἀκυρος. Δ. Π. 144 247 καὶ 291 τοῦ 65, 276 τοῦ 77, 214 τοῦ 82. — Ἀγνοεῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τινος καὶ οὐ μόνον ἡ μόνιμος αὐτοῦ κατοικία ἀγνοεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ προσωρινή. Ὡς ἀπὸ τῆς Δ. Π. 369 τοῦ 82, 292 τοῦ 60. Ὅθεν καὶ ἔτιαν ἦναι ἀγνωστοί μὲν ἢ ἐν ᾧ διαμένει οἰκία. Ἀρείου Πάγου 230 τοῦ 61. Ὅθεν καὶ ἔτιαν ἔτιαν δικὸς διανυκτερεύῃ ἐν τινὶ οἰκίᾳ, μὴ διαμένων ὅμως ἐν αὐτῇ. Ὅθεν καὶ τοιαύτη περιπτώσις ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 145 ἀρ. 7. Δ. Π. 28 τοῦ 70. — Καὶ ἐπεὶ ἔτιαν ἀπόφασις ἔτιαν περιέχεται τις εἰς τινὰ τόπον, μὴ ἔχον κατοικίαν ἢ ἀποκρύπτων αὐτήν, δὲν θεωρεῖται μόνον ὡς ἀγνώστου διαμονῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπατεῶν, φαυλῶδους καὶ ἀγύρτης δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 661-663 τοῦ ποιν. νόμου καὶ τῶν ἀρθ. 39, 28, 45-50 τοῦ περὶ δημοτικῆς ἀστυνομίας νόμου καὶ δύναται ἐπομένως νὰ ζητηθῇ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας πρὸς δόλῳ τῆς κατοικίας του· στερούμενος δὲ τοιαύτης ἢ ἀποκρύπτων, φυλάσσεται ἐν τῷ ἀστυνομικῷ καταστήματι, ἐνθα ἐγκύριως δύναται νὰ γίνῃ ἢ πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσῃ. Ἐὰν δὲ διάδικος, ἐφορικούμενος ἐν πλοίῳ, ἀρνεῖται νὰ παραλεθῇ τὸ δικόγραφον ἐπιδίδεται τοῦτο εἰς τὸν πλοίαρχον, καίτοι παρόντος τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν ἐπιδοσίν, διότι τοιχοκλήσεις αὐτοῦ ἐνεκα ἐλλείψεως κατοικίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ. Δ. Π. 137 τοῦ 64. — Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἐπιδοσίν καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ διαδίκου ὡς πρὸς τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδοσίν ἢ τὴν ἀστυνομίαν τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων. Δ. Π. 123 τοῦ 84. — Περὶ αἰεμένης τῆς ἐγγράφου ἀγωγῆς κατὰ λιμενικῆς ἐπιτροπῆς δὲν ἀπαιτεῖται ἢ κοινοποιήσῃ αὐτῆς ἐκάστη τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν, ἀλλ' ἐπὶ αὐτῇ ἢ εἰς τὸν προϊστάμενον αὐτῆς ἐπιδοσίς. Δ. Π. 25 τοῦ 80.

146. Οἱ ἐν τοῖς τρισὶ προηγουμένοις ἀρθροῖς 143-145 ἀντιφερόμενοι, λαβάντες τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπιθεθὲν ἐγγράφον 1), ὑπογράφουν τὸ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 140 διατεταγμένον ἀποδεικτικόν. — Ἐὰν οὗτοι δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλουν νὰ ὑπογράψουν, πρέπει, — 1. κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἀρθρῶν 143 καὶ 145 ἀριθ. 1, 3, 4 καὶ 5, νὰ κολληθῇ τὸ ἐγγράφον πρὸς τὴν θύραν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 143 ὁριζήμενα, καὶ τὸ εἰς τὴν

μένειν αποδεικτικὸν νὰ υπογράφεται παρὰ τῶν παρόντων 2) γειτόνων.—2. ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἄρθρων 144 καὶ 145 ἀριθ. 2, 8, καὶ 9, νὰ υπογράφεται ὁ εἰσαγγελεὺς διὰ τοὺς ἐκεῖ αναφερομένους στρατιωτικὺς διοικητὰς καὶ πολιάρχους, καὶ τοὺς τοποτηρητὰς αὐτῶν, καὶ νὰ πέμπεται εἰς αὐτοὺς τὸ ἐπίδοθὲν ἔγγραφο. — Συγχρόνως καταδικάζονται οἱ εἰρημῆνοι εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκ τῆς ἀρνήσεώς των προσγενομένων ζημιῶν καὶ ἐξόδων, καὶ ἐκτὸς τούτου, ἐπιμελεία τοῦ εἰσαγγελῆως, ὑπεβάλλονται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου εἰς πρόστιμον δέκα μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν.—3. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 145 ἀριθ. 6 καὶ 7, ὀφείλουν νὰ υπογράφωνται διὰ τοὺς παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς οἱ παρὰ τοῖς ἐφέταις ἀρνούμενων δὲ αὐτὸ τούτων, ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματεὺς συγχρόνως δὲ ἐνεργοῦνται κατὰ τῶν ἀρνούμενων εἰσαγγελεῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐφετῶν τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 2 διατεταγμένα. (1) Πολ. 151. 207. 924. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1039).

1) εἰς οὗς γίνεται ἡ ἐπίδοσις, 2) προσληφθέντων

(1) Ἐγκ. Ὑπουργ. Δικαιοσύνης 28 Ὀκτ. 1853 πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς.
Ὡς ὅτι οὐκ ἐκτενέονται ἐρήμην ὑποθέσεις κατὰ προσώπων, ὡς διακρινόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κλητευσθέντων, καὶ ἰδίως, δοῦναι ἔθελον ἐπιστρέφουσι πρὸς ἡμᾶς τοιαῦτα δικόγραφα μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι τὰ πρὸς ἃ ταῦτα ἀπευθύνονται πρόσωπα οὐδέποτε μετέστησαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, φρονούμεν, ὅτι τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης ἀπαιτεῖ. παρευρισκόμενοι εἰς τὴν συνεδρίασιν, νὰ πρὸςβῶμεν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτι ὁ τὴν ἐρήμην οὐκ ἐκτενέως τῆς ὑποθέσεως ἐπισπεύδων ἐνάγων ὀφείλει ν' ἀποδεικνύῃ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸν περὶ τοῦ τύπου τῆς διαμονῆς ἢ κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, συνεπεία τοῦ ὅπου ἐγένετο ἡ διὰ τοῦ εἰσαγγελῆως ἀποστολὴ τοῦ ἐπιδότου δικογράφου. Τοῦτο δὲ, διότι, ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ σημείωσιν τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, τῆς καὶ ὡς τύπου τῆς διαμονῆς αὐτοῦ ὑποτιθέμενης, καὶ ὑποχρεοῦ ὄντος τοῦ ἐναγόντος ν' ἀποδεικνύῃ ἐντελῶς τοὺς ἐν τῇ, ὡς εἴρηται, ἀγωγῇ αὐτοῦ ἰσχυρισμούς, ἔπεται ὅτι καὶ τὸν περὶ τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς μνημονευθέντα ὀφείλει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ ὑποστηρίξῃ καθότι, εἰ καὶ εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ἡ πρὸς τὸν εἰσαγγελεῖ ἐπίδοσις ἀποτελεῖ, ὡς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντα διάδικον, τὴν ἑκείνου ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τυπικὴν τῆς ἐπίδοσεως πράξιν ἐκ μέρους τοῦ ἐντελόμενου αὐτῆν, καὶ τὴν ὅποιαν ὑπάρχουσαν περιβάλλει μὲ ἐντελὴ ἀποδείξεις δύναμιν ὡς πρὸς τὴν μνημονευομένην κοινοποίησιν τοῦ σχετικοῦ ἔγγραφου, οὐδὲν ἤτοιν ὁμοίως περαιτέρω σκοπὸς τοῦ νομοθέτου δεδωκὼς εἶναι νὰ ἀπὸ τῆς γνῶσεως ὁ διάδικος τῆς κατ' αὐτοῦ κινήσεως ἀγωγῆς, ἢ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐν γένει κοινοποιήτου ἔγγραφου· ἀλλ' ὁ σκοπὸς οὗτος τότε μόνον πλη-

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

Ν. Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἐπιδοτήριον ἂν ἔπρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἀλλὰ γὰρ
 σὺν αὐτῇ, ὑπεγράφηεν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ γλώσσῃ, ὅτε τοῦ νόμου μὴ προσέτιναι
 τοῖς πῶς πρέπει νὰ ὑπογράφωται οἱ ἀγευστοὶ τῆς ἑλληνικῆς. Α. Π. 86
 43. — Ὁφείλοντος νὰ ὑπογράψῃ τὸ περὶ τοιχοκολλήσεως ἀποδοικτικὸν τοῦ κλη-
 τήρος τοῦ προσκεκλημένου ὡς μάρτυρος γείτονος κατὰ τὸ ἄρθρον 146, ἔπειτα
 ὅτι δέον ἦ ὑπογραφή νὰ ᾖ πληρῆς, ἤτοι ἀπρωτιζομένη ἐκ πάντων τῶν
 συνιστάτων αὐτὴν ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων, εἴτε κατωθεν εἴτε καὶ ἐν
 περιωρίῳ ὑπὸ προσθήκην τινά, οὐχὶ δὲ μονογραφῇ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν
 ἀρκητικῶν μόνον στοιχείων. Α. Π. 26 τοῦ 53. ("Ἴδε καὶ ἄρθρον 400). —
 Ὅσακις οἱ κληθέντες εἰς ὑπογραφήν τοῦ ἐπιδοτηρίου γείτονας δὲν γνωρίζουν
 τὰ γράμματα κατὰ μὲν τὴν Α. Π. 73 τοῦ 51 ἀρκεῖ νὰ γίνῃ μνηστὴς τοῦ
 τῷ ἐπιδοτηρίῳ παρὰ τοῦ κλητῆρος, ὡς ἀπαιτεῖται καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις δικα-
 στικαῖς ἐκθέσεσι κατὰ τὸ ἄρθρον 133, κατὰ δὲ τὰς 115 τοῦ 54 καὶ 183 τοῦ
 63 (ὡς ἐπιδοκιμάζουμέν κατὰ πάντα) δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦσιν οὐτε
 ὡς μάρτυρας, ἐπομένως εἶναι ἄκυρος ἡ δι' αὐτῶν ἐπίδοσις, τοῦ ἄρθρου 183
 μὴ ἐφαρμοζομένου ἐπὶ ἀποδοικτικῶν κλητῆρων. Κατὰ τὴν Α. Π. 143 τοῦ
 47 ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος μόνον ὅσακις ὁ κλητὴρ ὅλως προλάβῃ γείτονα
 ἀγαπημῆταί τε καὶ δὲν ὅλως μνημονεύσῃ βητῶς, εἰ ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον
 νὰ εὐρεθῶσιν ἄλλοι γείτονες ἐγγράμματοι, αἱ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 115
 οὐσὲς ἐπιτακτικῆς. Ὅθεν ἂν ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου προκύπτῃ, ὅτι ὁ κλητὴρ
 ἐξέτασας δὲν εὗρεν ἄλλους γείτονας, οὐδὲ μάρτυρας γνωρίζοντας γράμματα
 καὶ διὰ τοῦτο τοιχοκόλλησεν τὰ δικόγραφον ἐνώπιον ἀγαπημῶν γειτο-
 νῶν εἰς ἄκυρον, ἀρκούσας τῆς μνηστῆς ταύτης. Α. Π. 63 καὶ 183 τοῦ 55, 100
 τοῦ 56. Ἀλλὰ τοῦτο πρέπει νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιδοτηρίου, καὶ
 τὰ στοιχεῖα τοῦ κύρους τῶν ἐγγράφων δέον ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐγγράφοις νὰ ὑπαρ-
 χῶσι. Α. Π. 83 τοῦ 56. Κατὰ τὴν Α. Π. 160 τοῦ 61 μὴ εὐρέσκων ὁ κλη-
 τὴρ γείτονα εἰδὸτα τὸ γράφειν, δύναται νὰ προθῇ εἰς πρόσληψιν ἄλλου (ἢ
 γείτονος) ἐγγραμμάτου μάρτυρος· κατὰ δὲ τὴν 253 τοῦ 62 ὀφείλει
 προσλάβῃ μὴ γείτονα· ἀλλὰ δέον νὰ γίνῃται τούτου βεβαίως ἐν τῷ ἐπιδο-
 τηρίῳ, ἄλλως ἄκυρουμένον. Ὅσαύτως καὶ ἀρνηθέντων κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς
 κλητῆρος τῶν προσκληθέντων γειτόνων νὰ ὑπογράψωσι, εἶναι ἄκυρον τὸ ἐπιδο-
 τηρίον, εἰ δὲν βεβαιούται βητῶς ἐν αὐτῷ, ὅτι δὲν εὐρέθησαν ἄλλοι
 γείτονες, δυνάμενοι νὰ ὑπογράψωσιν ὡς μάρτυρες. Α. Π. 57 τοῦ 52. —
 Δυνάμενον ἐνεκεν ἀσθενείας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐπιδο-
 τηρίον, τὸ ἐπιδοτέον ἐγγράφον τοιχοκολλᾷται. Ὅθεν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀνελ-
 λήνη τοῦ ἐπιδοτήριου ἀνεξέταστος παραδέχωνται τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 τοῦ ἐπιδοτέου ἐγγράφου τυχαίαν σημείωσιν περὶ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς
 τοῦ κλητευομένου.

ροῦται, ὅταν ἡ σημείωσις τοῦ τόπου τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ δικασ-
 τῆς εἴη ἀσυνεπὴς καὶ ἀντιφάσιμος πρὸς τὰς ἐν τῷ ἐγγράφῳ σημειώσεις. Οἱ
 μέγιστα τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, μέγιστα τὰ ἀπόντων ἐκ τῆς δικασ-
 τῆς, εἰς τὰ δικαστήρια ἀνεξέταστος παραδέχωνται τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 τοῦ ἐπιδοτέου ἐγγράφου τυχαίαν σημείωσιν περὶ τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς
 τοῦ κλητευομένου.

προθεσμίας τοῦ ἐνδίκου μέσσω ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐπιδόσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἀρνήσεως. Α. Π. 108 τοῦ 90. (ἴδε καὶ ἀρθρ. 143).—Ἀρνημένου τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ νὰ λάβῃ τὸ δικόγραφο ἐπὶ τῇ προέτασι· ἔτι δὲν διατελεῖ ἐν ἐνεργείᾳ ὁ αξιωματικὸς, ὁφείλει ὁ κλητὴρ, βεβαιῶν τὸν λόγον τοῦτον δι' ἐκθέσεως, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ἀρθρ. 146 § 2. Α. Π. 27 τοῦ 68.

147. Μόνον κατὰ τὰς κυριακὰς καὶ τὰς κατὰ νόμον ἑορτὰς (1), καθὼς καὶ ἐν καιρῷ γυμνάσεως, δύναται τις νὰ ἀρνηθῇ ἄνευ ζημίας τὴν παραλαβὴν τοῦ ἐπιτιδομένου ἐγγράφου καὶ τὴν εἰρημένην υπογραφήν. (2) Πολ. 1005. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 63, 1037).

Ν. Ὁρὰ ἀρθρον 193.

γ'. Ἀντίκλητοι.

148. Διάδικοι, οἵτινες δὲν κατοικοῦν ἢ διαμένουν εἰς τὴν καθέξωρὰν τοῦ ἀρρεοδίου δικαστηρίου, ὁφείλουν, ἅμα γενόμενης πρὸς αὐτοὺς τῆς πρώτης ἐπιδόσεως, ἐπομένως ὁ μὲν ἐνάγων, ἅμα ἐπιδοθείσης τῆς κλήσεως, ὁ δὲ ἐναγόμενος, ἅμα ἐπιδοθείσων τῶν ἐνστάσεων αὐτοῦ κτλ, νὰ διορίσουν ἐν τῇ ἐγγράφῳ τῆς ἐπιδόσεως 1) πληρεξούσιον, κατοικοῦντα εἰς τὴν καθέξωρὰν τοῦ δικαστηρίου, εἰς τὸν ὅποιον πρέπει νὰ γίνωνται ὅλαι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας κοινοποιήσεις καὶ ἄλλαι ἐπιδόσεις. Πολ. 102. 150 ἔ. 153. 516. 533. 543. 767 ἔ. 770. 819. 863. 2. 909. 923. 1012. 2. 1038. 1054. 1061. 1064. Ὁργ. 142. Ἑμπ. 200. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 75).

1) ὁφείλουν, γινομένης τῆς πρώτης ἐπιδόσεως, ἐπομένως ὁ μὲν ἐνάγων κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως, ὁ δὲ ἐναγόμενος

(1) Ὁρὰ Δ. 22 Νοεμβρ. 1833 καὶ 4 Ἀπριλίου 1843 ὑπὸ τὸ ἀρθρον 123 Ὁργ. Δικ.

(2) Σημειωτέον ὅμως ὅτι τοῦ μὲν ἀρθρου 722 ἐπιτρέποντος ἐν ἀνάγκῃ τῷ πρῶτῳ τῶν πρωτοδικῶν νὰ συντάξῃ τὴν νόμιμον προθεσμίαν ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι, προσδιορίζων τὴν συζήτησιν καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἔτι αὐτὴν ἐπὶ λήψεως τῆς ἀναφοράς, τοῦ δὲ ἀρθρ. 280 τοῦ Ὁργ. τῶν δικ. ὅτι καὶ κατὰ τὰς κυριακὰς καὶ ἑορτὰς δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἡ συζήτησις ὑποθέσεως ἂν κατεπειγουσῆς, ἐπεταί, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑποχρεοῦται κατ' ἐξαιρέσειν νὰ δεχθῇ τὸ ἐπιτιδομενον ἐγγράφον ὁ πρὸς ὃν ἐπιδίδεται, ἐπιτιδομένης ἄλλως τῆς τοιχοκόλλησεως αὐτοῦ, διότι, συγχωρουμένου τοῦ πράγματος (τῆς ἐκδικάσεως δηλονότι ἐν ἑορτασίμῳ ἡμέρᾳ τῆς ὑποθέσεως), πρὸς ὅλον ἔτι συγχωρεῖται καὶ τὸ μέσον (ἡτοί ἢ τοιχοκόλλησις).

κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἐνστάσεων αὐτοῦ κτλ., νὰ διορίσων τὴν ἐπιδιδομένην ἐγγράφω.

N. Ἐκ τῆς γενικότητος τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἄρθρ. 148 προκύπτει ὅτι καὶ μὴ δικηγόρος δύναται νὰ διορισθῇ ἀντίκλητος. Α. Π. 82 τοῦ 38, 60 τοῦ 84.—Μόνον ἐν τῇ περιπτώσει παραμένει ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου ὁ ἀντίκλητος, κοινοποιεῖται αὐτῷ ἀντὶ τοῦ διαδίκου δικόγραφοι ἐν τῇ 81 περὶ πτώσει διατρίβει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀπόλλυσι τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντικλητοῦ καὶ ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 145 § 5 τῆς πολ. δικον., ὡς ἀπὸ ἐλέπον εἰς μόνους τοὺς ἡμεδαποὺς διαδίκους διατρίβοντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Α. Π. 293 τοῦ 77, 59 τοῦ 87. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 66 τοῦ 47 αἱ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἢ πληρεξούσιον ἐπίδοσεις εἶναι ἔγκυροι καὶ ἂν δὲν διατρίβῃ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ἀλλαχοῦ τῆς ἡμεδαπῆς.—Ὅταν ἐλθὼν αὐτὸς διὰ διαφορὰ παραπεμπθῇ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἢ ἀνατελῇ εἰς αὐτὸ ἢ εἰς δικαστὴν ἢ ἐκτελεστικὴν εἰδικὴν τῆς διαδικασίας πράξεων, ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀντικλητοῦ ἀναγκαιῶς ἐκλείπει, διότι ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων γίνεται ἢ πρὸς τὸν διαδίκον ἢ πρὸς τὸν ἀντίκλητον τὸν διορισμένον παρ' ὃ δικαστήριον περικεῖται νὰ διεξαχθῇ ἡ δίκη ἢ εἰδικὰ τῆς διαδικασίας πράξει. Ἀρτιον Πάγου 237 τοῦ 82.—Ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 148 καὶ ἐπομένως δηλοῦται, ὅτι ὁ διορισμὸς ἀντικλητῶν ὥρισθη διὰ τὴν εἰκονομίαν τῶν καιρῶν καὶ τῶν δαπανῶν, διότι, κατ' ἤν περίπτωσιν οἱ διάδικοι κατοικοῦσιν ἢ διαμένουσιν μακρὰν τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἀποπαράκουσι τὸν δικὸν ἢ ἐκεῖ βραδύνει καὶ αἱ δαπάναι πολλαπλασιασθήσονται, καὶ ὁ διάδικος ἢ τὸν ὑπόχρεωσιν νὰ κοινοποιῇ τὰ ἐγγράφα του εἰς τὸν ἕτερον διάδικον μακρὰν τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου κατοικοῦντα ἢ διαμένοντα, εἰ μὴ οὐχ ἦεντο αἱ διατάξεις περὶ ἀντικλητῶν δὲν ἀπαγορεύουσι τὴν κοινοποίησιν τῶν δικογράφων καὶ εἰς τὸν διάδικον αὐτόν. Α. Π. 42 τοῦ 46, 256 τοῦ 48, 32 τοῦ 52, 145 τοῦ 49, 244 τοῦ 77, 237 τοῦ 63, 3 τοῦ 61.—Ὅτι δέποτε ὁ διορισμὸς ἀντικλητοῦ τοῦ ἀναρρεσιβλήτου τεκμαίρεται ἐκ τῆς γενικῆς πληρεξουσιοτήτος ἢ ἐκ τοῦ ὅτι ἦν τοιοῦτος καὶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ καὶ ὁ δὲ πληρεξούσιος δικηγόρος ἐστὶ κατὰ νόμον καὶ ἀντίκλητος, ἐν δὲ τῇ δίκῃ τυγχάνει ἄκρως ἐν τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ, καὶ ἡ τοιαύτη αὐτοῦ ἰδιότης παύει, ὡς καὶ ἡ τοῦ πληρεξουσίου, διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 153 καὶ 101 § 2 πολ. δικον.) καὶ κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιδίδεται αὐτῷ ὡς τοιοῦτῳ καὶ ἡ εἰρημένη ἀπόφασις (ἄρθρ. 752 § 2 καὶ 816), ὡς καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν. Α. Π. 164 τοῦ 44, 398 τοῦ 64, 230 τοῦ 78. Πληρεξούσιος δὲ δικηγόρος εἶναι καὶ ὁ ἐπ' ἀποφάσει τῆς διοριζόμενος, ὅστις ἐπομένως δικαιούται νὰ παραλαμβάνῃ τὰ ἐπὶ τῇ δίκῃ μετὰ αὐτοῦ δικόγραφα, διότι ἡ πληρεξουσioτης συνεπάγει καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο. Α. Π. 232 τοῦ 63, 45 τοῦ 65.—Ἀντὶ τοῦ διαδίκου δύναται νὰ παραπεμπθῇ ἢ ὁριστικῇ ἀπόφασιν καὶ εἰς τὸν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἀντίκλητον αὐτόν. Α. Π. 324 τοῦ 55, 82 τοῦ 58. Ἐναντίας αἱ ἀποφάσεις 168 τοῦ 47 καὶ 184 τοῦ 50.—Ἐν ἐλλείψει εἰδικῶν ἀντικλητῶν ἐπὶ διαδίκων καὶ κατοικοῦντων ἢ διαμένωντων ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος ἔχει ἀείποτε καὶ τὴν τοῦ ἀντικλητοῦ ἰδιότητα. Α. Π. 30 τοῦ 63, 204 τοῦ 65, 203 καὶ 261 τοῦ 66, 239 τοῦ 77, 5 καὶ 200 τοῦ 82. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 65 τοῦ 60 (ἐσφαλμένην καθ' ἡμᾶς) ὁ μὴ δύνανται

δικας πληρεξούσιος δὲν ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου. — Δυνάμει τοῦ ἀρ. 803 εἰς τὸν ἐν τῇ ἐπιταγῇ δριζόμενον ἀντίκλητον κοινοποιούνται μόνον αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεις. Α. Π. 292 τοῦ 66. — Οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχει ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ἐπισημείωσις τοῦ διαρισμένου ᾧ καὶ ἐκ προγενεστέρων ἐγγράφων τῆς αὐτῆς δίκης πληρεξουσίου, ὅτι δὲν εἶναι ᾧδὴ πληρεξούσιος, ἐκτὸς ἂν διαρίσθῃ ἕτερος ἀντ' αὐτοῦ. Α. Π. 434 τοῦ 66, 27 τοῦ 62. ("Ἰδε καὶ ἀρθρ. 138 καὶ 150).

149. Εἰς ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας συνοπτικὰς ὑποθέσεις, εἰς κλητεύσεις βραχυπροθέσμων, καὶ ἄλλας δικας, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν γίνεται ἐγγράφος προδικασία, συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ διορίσῃ καὶ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ ἀκόμη ἀντίκλητον, ἂν δὲν ἀπηγγέλθῃ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν πρώτην δικάσιμον. — Τοῦ διορισμοῦ τούτου γίνεται μναεῖα ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδριάσεως. Πολ. 150, 621. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 75, 78).

150. Ἐάν, ἐναντίον τῶν ἐν τοῖς δυοῖ προηγουμένοις ἀρθροῖς ὀρισμένων, παρελθῇ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου, γίνονται αἱ ἐπιδόσεις, ἐπὶ μὲν τῶν συνήθων ὑποθέσεων, εἰς τὸν διάδικον αὐτόν, ἐπὶ δὲ ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων συνοπτικῶν ὑποθέσεων, καθὼς καὶ ἐπὶ κλήσεων βραχυπροθέσμων, εἰς τὸν γραμματέα 1), παρ' ἧ καὶ κατατίθενται. (1) — Οἱ παραβάται διάδικοι καταδικάζονται προσωπικῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐνεκα τούτου γενομένων ἐξόδων καὶ ζημιῶν καὶ, ἐάν ὁ παραβάτης ᾔτῃαι δικηγόρος, υποβάλλεται προσέτι καὶ εἰς πρόστιμον δέκα μέχρι τριάκοντα δραχμῶν. Πολ. 138, 204.

1) τοῦ δικαστηρίου,

Ν. Καὶ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου δὲν ἀρκεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ κοινοποιῦναι τὸ δικόγραφον νὰ παραγγείλῃ τὴν εἰς τὸν διάδικον αὐτὸν κοινοποίησιν τοῦ δικαγράφου Α. Π. 42 τοῦ 46, 32 τοῦ 52, 3 τοῦ 61. ("Ἰδε καὶ ἀρθρ. 118). — Ὁ ἀντίκλητος πρέπει νὰ κατοικῇ ἐν αὐτῇ τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου καὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ ἀπλῶς ἐν αὐτῇ τὸ γραφεῖόν του, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἀλλοθι. ὅσον ἐν Πειραιεῖ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐπίδοσις τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ἐπὶ ἐμπορικῆς δίκης νομίμως ἐπιδίδεται εἰς τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 377 τοῦ 74.

151. Ἡ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἐπίδοσις γίνεται κατὰ τὸν αὐ-

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν ταῖς περὶ πεζοδρομίων δίκαις νόμιμοι ἀντίκλητος τοῦ δικογράφου συγχάνει ὁ νομάρχης ἢ ἐπαρχος (Νόμος ΤΝΗ' τοῦ 1806 ἀρ. 4). Ἐν δὲ ταῖς περὶ τοῦ νόμου ΣΗ' τοῦ 1832 περὶ ἀποστράτευσεως τοῦ βουλευτικοῦ πεδίου ὁ Οἶκος. Ἐφορος (ἀρ. 7).

τὸν τρόπον, καθ' ἓν καὶ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 143 πρὸς τὸν διατί-
κον αὐτόν. — Προσέτι υπογράφει οὗτος τὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ 140
ἀναφερόμενον ἀποδεικτικόν, ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ ἄρθρῳ 146 ἀριθ. 2
ὠρισμέναις ζημίαις καὶ ποιναῖς. Πολ. 140. 143. 146, 2.

152. "Ολαί αἱ εἰς τινὰ ἀντικλήτεον γινόμεναι ἐπιδόσεις ἔχουσι
τὸ αὐτὸ κύρος, ὥς νὰ ἐγίνοντο κατὰ τὰ ἄρθρα 143—145 εἰς
τὸν διάδικον αὐτόν, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 139 διατι-
ταγμένων. Πολ. 138 εἰ.

153. Ἡ πληρεξουσιότης τοῦ ἀντικλήτεου παύει εἰς τὰς περι-
πτώσεις τοῦ ἄρθρου 102. — "Οθεν ἰδίως ἐν τῇ περὶ ἐφέσεως
αἰτήσῃ διορίζεται κατὰ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐπι-
τῶν νέος ἀντικλήτος διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἐφέταις δίκην. — Τὸ
αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν τῇ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσῃ διὰ τὰς ἐπιτε-
σεις τὰς γινόμενας κατὰ τὴν παρα τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δίκην.
Εἰς ἕκαστον τῶν ἀντικλήτων τούτων δίδεται νέα πληρεξουσιό-
της κατὰ τοὺς τόπους τῶν ἄρθρων 93, 94, καὶ 97, ἐὰν πρό-
κηται νὰ ᾔγαι οὗτος πληρεξούσιος ὅχι μόνον διὰ νὰ παραλαβ-
θῇ τοιαύτας κοινοποιήσεις, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ παρίσταν κατὰ
τὸ ἄρθρον 95 τὸν διάδικον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 148.
465. 470. 516. 767 εἰ. 819. Ἐμπ. 471.

N. Ἐκ τοῦ 153 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι τὰ ἐφετῆριον ἔγγραφο δὲν πρέπει
νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὸν πληρεξούσιον ἢ ἀντικλήτεον τῆς πρωτοδικίου δικοῦ.
Α. Π. 66 τοῦ 36 καὶ 18 τοῦ 43, 108 τοῦ 47, 47 τοῦ 58, 206 τοῦ 60,
43 τοῦ 83· ἐπιδίδεται ὅμως νομίμως εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικίου
δίκης, ὅταν διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς πληρεξουσιότητος παρέχεται αὐτῷ τὸ δι-
καίωμα νὰ ἐγκαλῇ τὰς ἀποφάσεις καὶ νὰ παρίσταται ἐνώπιον τῶν ἐφε-
των. Α. Π. 66 τοῦ 36, 18 τοῦ 43, ἢ καὶ ἀπλῶς νὰ παραλάβῃ τὴν ἐφεσιν. Α. Π.
55 τοῦ 70. Ὡσαύτως δύναται νὰ ἐπιδεθῇ εἰς τὸν ἔχοντα γενικὴν πλη-
ρεξουσιότητα ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ ῥητὴν μάλιστα ἐφεσίαν
παραλαβάνην καὶ νὰ δίδῃ ἔγγραφα. Ἀρείου Πάγου 14 τοῦ 43· ἀλλὰ
δικηγόρος παρὰ πρωτοδικαίς ἔχων τὴν γενικὴν πληρεξουσιότητα τοῦ
πρωτοδικίου δύναται εἰς ὅλας τὰς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ἐκπεριτε-
ριστάσθαι καὶ τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐνεργῇ ἀπάσας τὰς προλαστούμε-
νὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 96 καὶ 97 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πράξεις καὶ νὰ
διορίξῃ ἐπὶ πληρεξούσιον παρὰ τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις οὐν τῇ ἰδίᾳ καὶ
σε τῆς ἐντελής του, δὲν δύναται νὰ λαμβάνῃ ἐγκύριον δικήγγραφα τῇ
ἐφεσιν δίκης καὶ κυρίως τὴν ἐφεσιν κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως.
τῆς γενικῆς καὶ εἰδικῆς αὐτοῦ πληρεξουσιότητος ἀναγομένης εἰς τὰ ἐνώπιον
τοῦ πρωτοδικείου ἀσκακούμενα καθήκοντα αὐτοῦ. Α. Π. 296 τοῦ 63. — Παρὰ
μὲνης τῆς πληρεξουσιότητος τοῦ ἀντικλήτεου καθ' ἓνα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 102

ἀριθμωμένων τρόπων, ἔπεται ὅτι, εἰς τις παραιτήσῃται τὴν πληρεξουσίαν διὰ δηλώσεως γραφομένης παρὰ πόδας τοῦ ἐπιδοθέντος δικογράφου, ἢ ἐπὶ ποσὶ αὐτοῦ θεωρεῖται μὴ νομίμως γενομένη. Δ. Π. 110 τοῦ 47. (Ἀλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 148).—(ἴδε καὶ ἀρθ. 102).

2°. Ὅτι ἐπιμελεία τῶν διαδίκων γίνεται ἡ προδικασία.

154. Αἱ κλητεύσεις καὶ αἱ ἐπιδόσεις γίνονται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ τῶν διαδίκων, καὶ εἰς τὴν ἡθέλαν εἶναι διατεταγμένοι ἐξ ἐπαγγέλματος. — Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται εἰς ὅλην τὴν προδικασίαν. Πολ. 155. 170.

155. Ὁ δικαστὴς δεύει νὰ πράττῃ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ὅχι αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ 1) κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων, ἐκτὸς εἰς διστάχθῃ τὸ ἐναντίον διὰ ῥητοῦ νόμου. Πολ. 170. 323. 526. 531. 537. 592. 623. 664. 755. 772. 795. 1030 & 1036. 1039.

1) μένιν

N. (ἴδε ἀρθ. 170).

II°. Συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

156. Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἔχει τὰς ἐξῆς συνεπείας. — 1. διακόπτεται ἐντεῦθεν ἡ παραγραφή τῆς ἀγωγῆς. — 2. ἀρχόνται εἰς ἐνεκα τῆς ὑπερημερίας τόκοι. (1) — ἀπαγορεύονται ὅλαι αἱ

(1) N. XL° τῆς 27 Ἰουνίου 1877. Περὶ ὑπερημερίας τοῦ δημοσίου καὶ παραγραφῆς τῶν κατ' αὐτοῦ ἀγωγῶν.

1. Ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερημερίας τόκος πάσης τοῦ δημοσίου δεύει δρίζεται εἰς 8 % ο, πλην εἰς ἄλλως ὁρίσθη διὰ συμβάσεων ἢ εἰδικῶν νόμων, ἢ ὑπάρχῃ ἡ περὶ τούτου τελεσιδικία δικαστικῇ ἀπόφασιν. — Ὁ εἰρημένος τόκος ἀρτίζεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Τόκος δὲ ἐπὶ τόκου καὶ παντὸς ἄλλου ἐκκαθαρισμένου καρποῦ πληρόνεται μόνον ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν τελεσιδικίαν ἐπιταγῆς, μὴ λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν τῶν μεταγενεστέρων ἐπιταγῶν, πλην εἰς τὸ δημοσίον καθυστέρησε τὴν πληρωμὴν ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν.

2. Αἱ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν καὶ τῶν στρατιωτικῶν εἰς γίνε προσωπικαὶ ἀγωγαὶ κατὰ τοῦ δημοσίου ἐνεκα ἀπολύσεως, καθυστέρησε μισθῶν καὶ ἄλλων ἀποδογῶν, ἢ παραβάσεως τῶν περὶ προβιβασμοῦ ἢ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ τῆς ἐσχῆς καὶ τῆς θαλάσσης νόμων, παραγράφονται, τῶν μὲν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν μετὰ ἑν ἔτος, τῶν δὲ λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν μετὰ διετίαν. ἀφ' ἧς κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, πλην εἰς τὴν ἀπαίτησιν ἀνεγνωρίσθη παρὰ τοῦ δημοσίου, ὅποτε παραγράφονται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς

ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καινοτομία· καὶ μεταβολαὶ καὶ παρέπεται ἡ πρὸς ἀποζημιώσιν υποχρέωσις, ἐὰν μολοντοὺς ἔγιναν τοιαῦται καινοτομίαι καὶ μεταβολαί· τέλος — 4. ὁ νόμιμος διακάτοχος θεωρεῖται ὡς καλὴ πίστει διακατέχων, καὶ υποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῶν ἐξαχθέντων καρπῶν, καὶ πρὸς ἀντικατάστασιν πάσης ἐξ αἰτίας αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς προσγενομένης ζημίας. Πολ. 527. 864. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 54. Βαυαρ. Σχ. τοῦ 1831 § 167).

Ν. Ἡ εἰς ἀναρμόδιον δικαστήριον εἰσαχθεῖσα ἀγωγή δὲν διακόπτεται τὴν παραγραφὴν, ἀπὸ οὗσα ἀπορρίπτεται. Α. Π. 228 τοῦ 51, 187 τοῦ 58, 40 τοῦ 75, 158 τοῦ 89. Διακόπτεται τὸναντίον τὴν παραγραφὴν ἀγωγή ἐπιβουλῆς ἐπιδοθητικῆς ὑπὸ τὸν ὅρον ἀπορρίψεως τῆς προηγουμένης ἀγωγῆς. Α. Π. 234 τοῦ 78. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπορ. Ἐφ. Ναυπλίας 228 τοῦ 40 ὁ ἐνώπιον ἀναρμοδίου δικαστηρίου ἀρξαμένη προδικασία δὲν εἶναι ἀκούσι καὶ ἀκολουθίαν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ καὶ προδικασίᾳ δι' ἀπλῆς κλήσεως πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης. — Τὸ ὑπὸ τὸν ἀρθρὸν 2 ἐδάφιον τοῦ ἀρθροῦ 100, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἀρχονται οἱ τῆς ὑπερμερίας τόκοι ἐννοεῖ, ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἐπιφέρει ὑπερμερίαν καὶ, ἐν ἡ ἀπαιτήσις τῆς ἀγωγῆς ἦναι χρηματικῇ. Ἐνεκα τῆς ὑπερμερίας δεῖλονται τόκοι δὲν ἐννοεῖ δὲ ὅτι δίδονται καὶ τόκοι, ἐσάκις ἔνεκεν ἀποζημιώσεως ζητῶνται τὸ διαφέρον, δίδει κατ' ἀρχὴν τοῦ νόμου 2 § 3 (50. 8) διαφέρον ἐπὶ 30 διαφέροντος δὲν δίδεται, ὁ δὲ τόκος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ διαφέρον. Α. Π. τοῦ 59. — Καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ τιμήματος τῶν καρπῶν ἐννοεῖ δὲν χωροῦσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερμερίας, ἢν ἐπάγεται ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς· ἄρα διὰ τὸ ἐπιδικαζόμενον λόγῳ ἐπικαρπίας ποσὴν δὲν δεῖλονται τόκοι ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 268 καὶ 403 τοῦ 63, 39 τοῦ 67. — Ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δεῖλονται τόκοι καὶ ἐπὶ τῶν τόκων, ὅς δι' αὐτῇ, ὁ ἐνάγων εἴτω συγκεφαλαιώτως μετὰ τοῦ κεφαλαίου. Α. Π. 4 τοῦ 77, 296 τοῦ 82. — Τόκος ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἀγωγῆς, ἐσάκις δὲν ἠκυρώθη αὕτη ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα, ἀλλὰ παρεπέμθη ἐκ τῆς συνοπτικῆς εἰς τὴν συνήθη δικαστικὴν. Α. Π. 17 τοῦ 70. Ἀλλ' ἐν ἀπερρίθῃ ἡ ἀγωγή, δεκτικῆς γενεαῖς τῆς ἐστάσεως ἀναρμοδιότητος ἢ ἐστάσεως ἐκπαιδεύσεως ἢ συνοπτικῆς τῆς δίκης, θεωρεῖται ὡς ἐν δὲν ἐκινήθη ποτὶς ἀγωγή καὶ ἀπαιτεῖται εἰς τὸν οἱ τόκοι τρέχουσι μόνον ἀπὸ τῆς νέας ἀγωγῆς. Α. Π. 228 τοῦ 51, 77.

ἀναγνωρίσεως, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσιν ἐπὶ ἀγωγῶν προσερχομένων ἐκ τῆς περὶ καταδυνάσεως τῆς ληστείας νόμου.

3. Ἡ διετής παραγραφή τῶν προϋπαρξουσῶν ἤδη ἀπαιτήσεων ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, πλὴν ἐν κατὰ τοῦ περὶ παραγραφῆς κατεμένου νόμου δὲν ὑπολείπεται διετής πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὰ ἀρθρὰ 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου παραγραφῆς ἀρχεται, ἀπ' ἧς τὸ πρῶτον ἐγεννήθη τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα.

τοῦ 34, 187 τοῦ 38, 40 τοῦ 73. — Καὶ ἐπὶ ἀνεκκαθαρίστων ἀπαιτήσεων δικαστικοὶ τόκοι τοῦ ἐπιδικάζομένου δίδονται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἀπ. 180 τοῦ 68, 307 τοῦ 77, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 122 τοῦ 53 ἐπὶ ἀπαιτήσεων ἀνεκκαθαρίστου τόκος δὲν ὑφίσταται ἢ ἀπὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως αὐτῆς κατὰ τὰ ποσὸν δι' ἀποφάσεως καὶ τοῦ ὁρισμοῦ τῆς ἀπεδόσεως, ὅτε καὶ μόνον ἡ καταδικασθεὶς καθίσταται ὑπερήμερος. — Ἐκ τοῦ 4 εἰδ. τοῦ 156 ἄρθρου τυχάνει, ὅτι ὁ νόμιμος διακάτοχος καὶ μετὰ τὴν ἀγωγήν ὑποχρεοῦται εἰς ἐπιδόσιν μόνον τῶν ἀεχθέντων καρπῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν οὗς εἶδονατο νὰ συλλέξῃ, καταργηθέντος κατὰ τοῦτο τοῦ Ῥωμ. δικαίου. Α. Π. 167 τοῦ 56, 102, 108 καὶ 295 τοῦ 67, 71 τοῦ 92. Ἀλλ' ὁ γινώσκων τὰς ἀκυρότητας τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς εἰς αὐτὸν κατακυρωθείσης οἰκίας εἶναι κακῆς πίστεως νομῆς καὶ ὑφίσταται τοὺς καρποὺς, οὗς εἶδονατο νὰ συλλέξῃ. Α. Π. 27 τοῦ 66. — Τὰ ἐπικολουθήματα τῆς ἐπιδόσεως ἀγωγῆς εἶναι καὶ ἡ ἐξωδικαστικὴ συμπεριφορά, αὐτὴ καθιστώσα ὑπερήμερον τὸν διαδίκον. ὅθεν ὑφίσταται ἔκτοτε τὸ νομ. Α. Π. 31 τοῦ 43. Ἀλλ' οὐδέποτε ἡ διαμαρτυρῆσις ματαβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν εἰς κακῆς πίστεως νομῆα. Ἀρείου Πάγου 142 τοῦ 76. Τὸ ἐπικατεῖον κατὰ τὴν Πείραν Ἰωαννίδου (σελ. 4246) ἀπαρήγαγε, ὅτι καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῇ ἐπιστολῇ ἐπιφέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. — Ἀλλὰ τὰ ἄρθρα 156 καὶ 158 ἀρτ. 2 ὑποθέτουσιν ὑφίπλην δεκτικὴν τόκου, ὅθεν δὲν γινώσκουσιν ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν καρπῶν ἐνοχῆς, ἥτις δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὴ τῶν εἰς τὴν μετὰ διαμαρτυρῆσιν, εἴτε μετ' ἀγωγήν. ὅθεν ἀπόφασις, καὶ ἡν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ὑφίσταται τόκοι ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ἐκτελουμένης ἀποδόσεως ἐπιδικασθέντων ἐπισκαρπιῶν, τυχάνει ἀναίρετά. Α. Π. 39 τοῦ 67. — Οἱ δὲ ὑπερήμεριες τόκοι πάσης τοῦ δημοσίου ὑφίπλη ἀρχονται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, πλην ἐὰν ἄλλως ὁρίσῃ διὰ συμβάσεως ἢ ὑπάρχῃ τὸ αὐτοῦ τοῦ τελειοδίκου ἀπόφασις. Α. Π. 210 τοῦ 93.

Ἡ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν ἐπιδικαστικῶν κτημάτων καὶ δικαίων κατήργηθη ὑπὸ τοῦ 156 ἄρθρου τῆς Νεολογίας, αὐτὴ ὁρίζοντος πάντα τὰ κατὰ τὸ νεώτερον δίκαιον ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, μὴ περιλαμβάνοντος δὲ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Α. Π. 97 τοῦ 61, 147 τοῦ 61, 218 τοῦ 51, 230 τοῦ 58, 78 τοῦ 60, 8 τοῦ 64, 77 τοῦ 65, 84 τοῦ 67, 17 τοῦ 74, 90 τοῦ 74, 72 τοῦ 80. (Προσθετέον ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως δὲν περιλαμβάνεται ἐν Ἀρμενοπούλῳ). Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι καὶ ἐπιδόσεως δικαιοῦται νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην κυρίως ἢ προσθέτως Α. Π. 72 τοῦ 80. Διαφωνοῦσιν αἱ ἀποφ. Α. Π. 173 τοῦ 38, 39 τοῦ 41 καὶ 177 τοῦ 47, καὶ ὅς ἰσχύει καὶ νῦν ἡ ὑπὸ τῶν νόμων 2 καὶ 3 τοῦ Κωδ. βιβλ. 7, τίτλ. 37 ὁριζομένη ἀπαγόρευσις τῆς ἐκποίησης ἐπιδικῶν πραγμάτων. Προσθετέον ὅτι κατὰ τὴν 177 τοῦ 47 ἡ ἀπαλλοτριώσις ἐπιδίκου πράγματος δύναται νὰ προσβληθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ διαδίκου, δι' ὃν τὸ κτῆμα ληφθέν ἐπιδίκον καὶ οὐ πρὸς βλάβην ἐγένετο αὐτῷ.

Τὸ ἄρθρον 156 εἰδ. 2, ὁρίξον ὡς συνέπειαν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν ἐναγὴν τῶν τῆς ὑπερήμεριες τόκων, δὲν διατάσσει, ὅτι ἡ συνέπεια αὕτη ἐπέρχεται καὶ ἔστιν δι' εὐλόγων αἰτίων ὁ ἐναγόμενος ἀποποιεῖται τὴν ἀπαγομένην καὶ αἰτηθὲν, ὁπόταν κατὰ τὴν ἐν τοῖς Βασιλικοῖς διατάξιν, συνιστάμενην καὶ πρὸς τὸν Νόμον 24 Πανδ. δε ἀσφαλῆς, δὲν ὑπάρχει ὑπερήμερις, ἀλλ' ὡς γενικὸν κανόνα, προκαίμενον νὰ ὁρίσῃ τὰ ἀποτελέσματα

τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, περιέλαβε καὶ τὰ τῆς ὑπερήμερας. Α. Π. 131 τοῦ 73, 55 τοῦ 48, 148 τοῦ 52, 122 τοῦ 53, 100 τοῦ 78, 73 τοῦ 84. — Ἀναίρουμένης ἀποφάσεως τινος κατὰ μὲν τὰς Α. Π. 98 τοῦ 58, 331 τοῦ 64, 117 τοῦ 71, 288 τοῦ 74, 140 τοῦ 75, 57 τοῦ 77, 331 τοῦ 83, καὶ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς εἰσπραχθέντα ἀποδίδονται μετὰ τοῦ τόκου ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως, διότι αὕτη περιέχει τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκτέλεσεως, ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἄρθρου 156 τῆς πολ. δικον., κατὰ δὲ Α. Π. 72 τοῦ 49, 41 τοῦ 54, 40 τοῦ 58, 1 καὶ 2 τοῦ 84 καὶ πάσαις τὰς μεταγενεστέραις ἀποφάσεσι τὰ εἰσπραχθέντα ἐπιστρέφονται ἄνευ τόκου διότι ὁ ἀναίρεσιδήςτος νομίμως εἰσπράξας αὐτὰ δυνάμει τῆς ἀναίρουμένης ἀποφάσεως οὕτε ὑπαίτιος εἶναι οὕτε ὑπερήμερος ὡς πρὸς τὴν ἐπιστροφήν, πρὸς τὴν ὅποιαν ἡ ὑποχρέωσις αὐτοῦ μόνον μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀναίρετικῆς ἀποφάσεως γεννᾶται.

157. Ὅλαι αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμεναι γυνέπαισι παύουν πάλιν, ἔταν — 1. ἡ ἀγωγή ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος. — 2. ὁ ἐνάγων παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς. — 3. ἡ ἀγωγή παύσῃ ἢ τελειώσῃ 1) ἐξ ἄλλης καὶ αἰτίας. Πολ. 476 483, 487 ε. 527. (Γαλλ. Ἀστ. Κώδ., 2247)

1) ἡ δίκη ἀνατραπῇ ἢ ἀποπερατωθῇ

Ν. Ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ ἀπαράδεκτου δικονομικῶς περιλαμβάνεται καὶ ὁ ἐνεκὸν ἀκρότητος ἀπερρίπτομένη ἀγωγή, ὅθεν, καὶ ἐὰν ὡς ἀκυρὸς ἀπερρίπτοι ἡ ἀγωγή, ἐκλείπειται τὰ ἐν τῷ 156 ἄρθ. Α. Π. 93 τοῦ 86. — Δὲν ἔστιν οὖν οὐδὲν τὰ ἐν τῷ ἄρθ. 156 ἀναφερόμενα ἐπικυρωθήματα, ἔταν ἡ ἀγωγή παραιτηθῇ ἢ ἀπλῶς ἀπὸ τῆς συνοπτικῆς εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν. Α. Π. 17 τοῦ 70.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δυστηνίσεως καὶ μετ' αὐτήν.

Α'. Παραδοχὴ νέων προτάσεων καὶ νέων πρὸς ἀπόδειξιν μέσων.

158. Εἰς τὴν ἐγγραφὴν προδικασίαν ἐπιστηρίζεται ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία· ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς διαδικασίας. — Ὅθεν δύνανται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ — 1. νὰ γίνωνται νέαι προτάσεις ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος, 1) ἢ νὰ βελτιωθῶσι αἱ πρῶται, καθ' ὅσον αὐταὶ περιείχοντο τοῦλάχιστον στοιχεῖα ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν, ἢ εἶναι ἄλλως πάρεργαι 2) προτάσεις. — 2. νὰ γίνωνται νέαι ἐνστάσεις, ἀντικειμενολογίαι, ἐπανταπολογίαι 3), ἢ αἱ ἡδὴ ἐν τῇ προδικασίᾳ γενόμεναι νὰ μεταβληθῶσιν ἢ διεκρινθῶσιν, κατὰ τὰ ἐν τῷ

ἀριθμῷ 1 διαλαμβανόμενα 4) — 3. νὰ γίνουν 5) νὰ ἐγγράφω, καὶ ἄλλα 6) πρὸς ἀπέδειξιν μέσα (ἀρθρ. 538). — Ταῦτα πάντα, μὴ παραβλαπτομένων τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 264 καὶ 269 ἐν τῇ προδικασίᾳ γενομένων τυχόν ἐξομολογήσεων 7.) Πολ. 160. 544. 580. 746. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 54).

1) νὰ μεταβληθῶν, 2) ἐπιδοθητικαὶ 3) ἀντενστάσεις καὶ παντενστάσεις 4) ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἀριθμῷ 1 διαλαμβανόμενων περιορισμῶν 5) νὰ παρυσιασθῶν 6) νὰ 7) ἐξομολογῶν.

Κ. Τοῦ νόμου βεβαιῶς ὀρίζοντος ὅτι εἰς τὴν ἐγγράφον προδικασίαν στηρίζεται ἡ κατόπιν διαδικασία, ἔπεται ὅτι αἱ τῆς προδικασίας διατάξεις, ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἀκριθεῖ ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, εἰσὶ δημοσίας τάξεως. ὡς ἡ Πλεισις τῆς προσηκούσης προδικασίας ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος ἂν Π. 325 τοῦ 64, 409 τοῦ 66, 161 τοῦ 70, 281 τοῦ 75, 82 τοῦ 77, 17 καὶ 183 τοῦ 83. Ὡς δ' ἐξάγεται ἐκ τῶν συνδυασμένων ἂν Π. 533, 158, 580, 160 καὶ 170 τῆς πολιτ. δικον. πᾶς διάδικος δύναται μὲν κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν νὰ ἐπιδόσῃ ὅσας νομίζει ἀναγκαῖον νέας προτάσεις ἢ νὰ βελτιώσῃ τὰς πρώτας, εἰ μὲν καὶ ὅσον αἱ προστιθέμεναι εἴτε περιέχονται τοῦλάχιστον σιωπῶν ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν καὶ ἑπομένως δὲν παρατρέπονται τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, εἴτε καὶ ὅσον εἶναι ἀπλῶς πάρεργον. ἂν Α. Π. 216 τοῦ 38, 137 τοῦ 47, 357 τοῦ 74, 31 τοῦ 80. Ὅθεν διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν προτάσεων δύναται νὰ βελτιωθῇ ἀπλῶς ἡ ἀγωγή ὡς πρὸς τὰ σιωπῶν ἢ ἐκ πλαγίου ἐν αὐτῇ περιεχόμενα. ἂν Α. Π. 134 καὶ 218 τοῦ 83. Οὕτως δ' διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτησόμενος τὴν κληρονομίαν ἢ ἀδιαθέτου ὡς τέκνον τοῦ ἀποθανόντος, δύναται διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ νὰ ἐξηγήσῃ τούτο, ἐκλῶν, ὅτι εἶναι θετὸς παῖς. Ἐπίσης δ' διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτησόμενος τὸ κεφάλαιον δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ τοὺς τόκους ὑπερμερίας. ἂν Α. Π. 12 τοῦ 44. Ἐπίσης δ' διεδικήσας ἀγροὺς δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ τὸν καρπὸν. ἂν Α. Π. 229 τοῦ 57. Ἀλλ' ὁ ἐνάγων τινὰ εἰς ἀπότισιν χρεὶς αὐτοῦ κληρονόμος τοῦ δεξιλέτου, δὲν δύναται νὰ αξιώσῃ εἴτα τὴν καταδίκην αὐτοῦ ὡς ἀναδεξιόμενον τὴν ἀπότισιν αὐτοῦ Α. Π. 129 τοῦ 74. Ἐπίσης δ' αὐτὸν κληρονομίαν ὡς κληρονόμος ἐκ διαθήκης δὲν δύναται νὰ αξιώσῃ αὐτὴν ὡς κληρονόμος ἐξ ἀδιαθέτου. ἂν Α. Π. 137 τοῦ 47, ὅτε μεταβαλλομένης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. Ἐπίσης δ' ἐνάγων δὲν δύναται νὰ αξιώσῃ διὰ τῶν προτάσεων νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ὡς συνεταιροί, εἰ μὴ ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς ἑταίριαν ὀρισταμένην μεταξὺ τῶν ἐναγόμενων· οὐδ' ἄρκει ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἵτησις περὶ ἀλληλεγγύου τῶν ἐναγόμενων καταδίκης εἰς ἀλληλεγγύην κατὰ τοῦτο τῆς ἀγωγῆς, διότι ἡ ἀλληλεγγύη ὑποχρέωσις δὲν στηρίζεται μόνον εἰς ἑταίριαν. ἂν Α. Π. 65 τοῦ 79. Ἀλλὰ δύναται ὁ ἐνάγων παρ' ἑαυτοῦ νὰ διασαφίσῃ διὰ τῶν προτάσεων ὅτι δὲν ἐμπετρήθησαν μὲν τὰ ἔγγραφα, ἀλλ' ἀνευνόητ ἡ προϋπάρχουσα ἐνοχλὴ δανείου. Α. Π. 7 τοῦ 84. Δύναται ἐπίσης ὁ ἐνάγων νὰ χαρακτηρίσῃ νομικῶς ὑβρότερον τὴν ἀγωγήν, χαρακτηρίζων πρὶν εἰπεῖν ὡς μισθώσιν σύμβασιν χαρακτηρισθεῖσαν διὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς εἶναι κατὰ παράκλησιν. ἂν Α. Π. 11 τοῦ 35. Ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ

καὶ 371 τοῦ 61, 116 τοῦ 64, 43 τοῦ 88, 164 τοῦ 90, 142 τοῦ 91, 138 τοῦ 91, 83 τοῦ 92. Ἀλλὰ κατ' ἄλλας ἀρχαιοτέρας ἀποφάσεις (καὶ τὴν μεταγενέστερον τῶν ἀποφ. 164 τοῦ 90 καὶ 138 τοῦ 91) ἡ ὑπὸ αἵρεσιν ἢ προθεσμίᾳ ἀπαίτησις δὲν δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ πρὸ τῆς ἐκθέσεως τῆς αἵρεσεως ἢ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, συνωδὴ πρὸς τὰ ἄρθρα τῆς Πολιτ. Δικονομίας 1 (καθ' ὅσπαιτιται κεκτημένον δικαίωμα), 1026 (καθ' ὃ οὐδὲ συντηρητικὰ μέτρα δύναμιν θεωρηθῆναι ὡς εἰσάγησις ἀγωγῆς ἐπιτρέπονται), 333 καὶ 331 (καθ' ὃ καθίσταται ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή).—Εἰς πᾶσαν τὴν δυνάμειν δύνανται τις νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἰσχὺν νόμου, ἀπὸ ἰσοδυναμίας πρὸς νόμον, ὡς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τοὺς νόμους αὐτοῦς, καὶ τὰς ἀποφ. Ἀρείου Πάγου 163 τοῦ 47, 130 τοῦ 50, 324 τοῦ 60. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 9 τοῦ 39, 389 τοῦ 62, 82 τοῦ 68, 88 τοῦ 71, 11 καὶ 136 τοῦ 72, 234 τοῦ 84, 341 τοῦ 92 καὶ ἑτέρας νομικὰ ἀξιώματα μὴ ἀποτελοῦντα πραγματικὰς ἰσχυρίσεις καὶ δυνάμεις ἐπομένως ὑποτάσσονται εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν εἰσι ῥητῶς μόνον τὰ εἰς γενικὴν νόμους τοῦ Κράτους καὶ οὐχὶ ἀπλῶς εἰς εἴδη ἀποστηριζόμενα (ἀρθρα 241 καὶ 246 τῆς Πολ. Δικον.). καίτοι διὰ τὸ εἶθρον ἔχει ἰσχὺν νόμου, δὲν ἐπικαλεῖται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, διότι τὴν τοιαύτην ἰσχὺν λαμβάνει ἀπὸ προηγουμένης προταγῆς καὶ ἀποδειχθῇ. ἐπομένως μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐπίσεως (ἀρθρον 747) καὶ οὐχὶ κατὰ τῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ προταθῇ τὰ εἴδη. Ὅθεν πρότασις περὶ εἴθρου εἰς δευτέραν τὴν Ἱερείου συνεδρίαν ἐστὶν ἀπαράδεκτος. Α. Π. 9 τοῦ 39, 60 τοῦ 74, 71 τοῦ 81, 234 τοῦ 84, πρότασις ὅμως περὶ εἴθρου πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐπίσεως προτείνεται ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὄντος ἀμα καὶ ἀναγομένου κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῶν Ἱερέων. Α. Π. 223 καὶ 270 τοῦ 69.—Πᾶσα πρότασις ἢ πρότασις καὶ ἂν κατ' ἐξαιρέσιν συγχωρεῖται νὰ γίνῃ κατὰ πρῶτον ἢ ἐφεσίμῳ δίκῃ, προτείνεται τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῶν Ἱερέων, ἐκτὸς τῶν ἀναπληρουμένων ἐξ ἀπαγγέλματος. Α. Π. 37 τοῦ 56. Ὅθεν οὐ γὰρ ὅταν ὁ διάδικος δικαιούται νὰ προτείνῃ ἐφεσίμῳ κατὰ πρῶτον ἢ κατὰ δευτέραν, δικαιούται νὰ προτείνῃ ἐνταῦθα καὶ τὰ πρὸς ὑποστηρίξιν αὐτῆς ἀποκρινόμενα πραγματικὰ περιστατικά. Α. Π. 126 τοῦ 56. Ἀλλὰ νομικὰ ἀξιώματα δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν. Α. Π. 3 τοῦ 69.—Τὸ ἀόριστον τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ἢ καὶ ἐφεσίμῳ, ἀπὸ μὴ οὐσῆς δημοσίας τάξεως τῆς λόγῳ ἀποστάσεως ἀκυρωτικῆς τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεως. Α. Π. 277 τοῦ 56. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 148 τοῦ 47 δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν Ἱερέων. Α. Π. 148 τοῦ 47. Ἀλλὰ τὸ ἀόριστον τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν ἐνεκα μὴ περιγραφῆς τοῦ ἀντικειμένου δὲν προτείνεται κατὰ τὴν Α. Π. 76 τοῦ 75.—Πρότασις περὶ τόκου, ἢ αἵτησις περὶ τῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς, κατὰ πρῶτον γενομένη μετὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατικῇ συνεδρίᾳ, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὰς Α. Π. 218 τοῦ 50, 199 τοῦ 58, 216 τοῦ 38. Ἐναντία ἀποφαίνεται ἡ Α. Π. 12 τοῦ 46, καθ' ἣν δύναται νὰ ζητηθῶσιν οἱ καρποὶ καὶ διὰ τῶν κατόπιν ἐγγράφων προτάσεων καὶ ἐνώπιον τῶν Ἱερέων κατὰ πρῶτον. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 229 τοῦ 57 ἐπικαλεῖται περὶ παρακολούθηματος τῆς κυρίας προτάσεως τοῦ ἐναγόντος ἢ ἀναγομένου, (οἷον τόκων μετὰ τὴν ἀγωγὴν), δύναται νὰ γίνῃ ἡ πρότασις καὶ ὅταν ὑπάρχει ἐκκερτὴς ἢ κυρία ὑπόθεσις εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν. — Ἐν-

στασις ἀναδελφική ἢ ἀνατρεπτική, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην συν-
δριασιν, εἶναι ἀπαράδεκτος πλὴν τῶν διαφερουσῶν τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 131
τοῦ 53, 31 τοῦ 73. Ὅθεν καὶ ἡ ἐνστασις κατ' ἐπιδόσεως δικαιο-
σύνης. Α. Π. 13 τοῦ 56. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου
ἀγωγῆς, ὡς μὴ δολείας ἐγγράφου παραγγελίας πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῆς. Α. Π. 1
τοῦ 82. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις περὶ τῆς μὴ τηρήσεως τῆς περὶ κοινο-
σύνης ἐπιταγῆς διατάξεως. Α. Π. 217 τοῦ 83. Ἐπίσης ἡ περὶ τῆς μὴ ἐν-
δόσεως περιγραφῆς τοῦ διεκδικουμένου πράγματος ἐν τῇ ἀγωγῇ. Α. Π. 44
τοῦ 48, 277 τοῦ 56, 441 τοῦ 66. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις περὶ ἀκυρότητος
τῆς ἀγωγῆς ὡς μὴ περιεχούσης τὰ πραγματικὰ περιστατικά, εἰς ὧν περι-
φρῆν ἡ κυριότης τῶν δικαιοπραγμάτων τοῦ ἐνάγοντος. Α. Π. 228 τοῦ 85. Ἐπί-
σης ἡ ἐνστασις περὶ τῆς μὴ κοινοποιήσεως εἰς τὸν ἀρεικτὴν τῆς διεκδική-
σεως ἀνακοπῆς. Α. Π. 267 τοῦ 69. (Contra Α. Π. 106 τοῦ 72 καὶ ἡ
αὕτη ἐξετάζεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος). Ἐπίσης ἡ ἐνστασις εἰκονικότη-
τος δι' ἧς ἀμφισβητεῖται ἡ ἀλήθεια τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, καὶ ἡ
ἀναγομένη εἰς τὰς ἐνστάσεις τῶν ἀρθ. 396, 303, 437 καὶ 394, Α. Π. 21
τοῦ 73, 310 τοῦ 87. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις ἀκυρότητος δημοσίου νόμου. Α. Π. 29 καὶ 196
τοῦ 74. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις τῆς διζήσεως. Α. Π. 106 τοῦ 78. Ἐπίσης ἡ ἀκυρότης
ἀγωγῆς δι' ἑλλειψιν δεσμοῦ ἐμεδισίας. Α. Π. 306 τοῦ 79. Ἐπίσης ἡ κατὰ τὸ
ἀρθ. 189 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐνστασις περὶ ἐκπροθέσεως τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 41
τοῦ 82. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις ἐξουλησεως. Α. Π. 37 τοῦ 90. Ἡ ἐνστασις τῆς παραγραφῆς, ἡ τοῦ
θεσμοῦ, ἡ περὶ ἀκυρότητος συμφωνητικῶν, ὡς καὶ ἡ ἀμφισβήτησις τῆς
τότητος τῶν διεκδικουμένων πραγμάτων, μόνον κατὰ τὴν πρώτην ἐν-
στάσιν συνεδριάσιν δύναται νὰ προσβληθῇ. Α. Π. 46 τοῦ 58, 92 τοῦ
351 τοῦ 61, 389 τοῦ 67, 40 τοῦ 66, 417 τοῦ 66, 308 τοῦ 83, 83
τοῦ 88, 72 τοῦ 88, 206 τοῦ 91. Ὡσαύτως ἡ ἐνστασις τοῦ Ἀναστασιανοῦ
νόμου ὡς ἐρειδομένη εἰς πραγματικὰ γεγονότα. Α. Π. 31 τοῦ 83, 160 τοῦ
83. Ἀλλὰ προτείνονται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης αἱ καὶ ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος ἐξετάζουμαι. Α. Π. 11 τοῦ 43, 148 τοῦ 17. Οὕτω γὰρ εἰπαὶ ἡ
ἐνστασις ὅτι δὲν ἰσχύει ὁ νόμος ὡς μὴ δημοσιευθεὶς προσηκόντως. Α. Π.
τοῦ 76. Ἐπίσης ἡ ἐνστασις τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας, προστασίας
καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 142 τοῦ 82. Ἐπίσης κατὰ πᾶσαν στά-
σιν τῆς δίκης δύναται νὰ προταθῇ ὅτι ὁ ἐνάγων, ἔχων συγκληρονομήσει, ἔν
δικαίωμα νὰ ἀπαίτησῃ τὸ ὅλον διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. Α. Π. 34 τοῦ 43,
τοῦ 83, 321 τοῦ 68. — Ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ 160 ἀρθροῦ ἐπι-
βάλλει. Α. Π. 94 τοῦ 60, 183 τοῦ 67 κτλ. (186 καὶ ἀρθ. 172, 233, 187).

Β'. Χρόνος καὶ τόπος τῶν συνεδριάσεων.

161. Ἄπαν δικαστήριον προσδιορίζει ἡμέρας τινὰς τῆς
μάδος διὰ τὰς τακτικὰς συνεδριάσεις, καὶ κοινοποιεῖ
δημοσίως. — Εἰς τὰς κατεπειγούσας περιπτώσεις δύναται
δικαστήρια νὰ συνεδριάξουν καὶ κατ' ἄλλας ἡμέρας τῆς
μάδος· τὰ δὲ δικαστήρια τῶν εἰρηνοδικίων καὶ ἐμπορε-
ματικῶν καὶ κατὰ κυριακὰς καὶ ἑορτάς. — Οἱ εἰρηνοδίκαι δύναται

χρῆμας καλούσης, νὰ συνεδριάξουν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν κατοικίαν, εἰς αὐτὴν ἑμῶς τῇ περιπτώσει μὲ ἀναπεπταμένους ὀύρας (1), ἢ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν περὶ οὗ ἡ ἕρις τόπον ἐν ὑπαίθρῳ. Ὅργ. 249, 250, Πολ. 636, (Γαλλ. Πολ. Δικ. 8).

Ν. Ὅπως ἐκδικασθῇ ἐμπορικῇ τις ὑπόθεσις ἐκτάκτως, δὲν εἶναι ἀνάγκη καὶ προηγηθῇ ἐπὶ τούτῳ πράξις τοῦ προέδρου κηρύττουσα τὴν δικαστικὴν ἐκδίκασιν καταπέιγουσαν καὶ προσδιορίζουσα τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτάκτου συνεδρίασεως, οὐτε πολλῶ μᾶλλον νὰ κοινοποιηθῇ ἡ τοιαύτη πράξις εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐπισπευδόντος, κλητευόμενον μόνον πρὸς ἐμφάνισιν ἂν τὸ δικαστήριον δεσθῇ νὰ συνεδριάσῃ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισπευδόντος γνωστοποιηθεῖσαν τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ ἡμέραν καὶ ὥραν. Δ. Π. 176 τοῦ 68. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 161 καὶ 339 προκύπτει ὅτι καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὸν περὶ οὗ ἡ ἕρις τόπον ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου συνεδριάζοντος ἐν ὑπαίθρῳ συντασσομένων πρακτικῶν, περιλαμβανόντων τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Δ. Π. 121 τοῦ 52.

Γ'. Ὅτι δημοσίᾳ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία.

182. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις εἶναι συνήθως 1) δημοσίᾳ διὰ τοὺς διαδίκους καὶ διὰ τὸν λοιπὸν λαόν· ἐξαιρουμένην — 1. αἱ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως διασκέψεις· ὅθεν ἔχει τὸ δικαστήριον τὸ δικαίωμα νὰ ὑποχωρῇ ἐπὶ τούτῳ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀκροατάς καὶ τοὺς διαδίκους, ἢ καὶ νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἐξέτασιν 2) πρὸς περαιτέρω διάσκεψιν· — 2. δίκαι ἀφορῶσαι τὰ ἐκζητήρια, καὶ ἄλλαι, καθ' ἃς νόμοι διατάττουσι ρητῶς τὴν ἐξαιρέσιν ταύτην· — 3. ἔλαι αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ δικαστήριον διέταξεν αὐτὴν ρητῶς, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐπομένῳ ἄρθρῳ ἀναγεγραμμένα. — Ἀλλ' ἡ κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθ. 2 καὶ 3 ἀποκλείσεις δὲν ἐπεκτείνεται ποτὲ εἰς τοὺς διαδίκους καὶ εἰς τοὺς πληρεξουσίους των. — Ἡ ἀπόφασις δὲ αὕτη 3) δημοσιεύεται καὶ κατ' αὐτάς τὰς περιστάσεις ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως (2). Πολ. 129, 160, 263, 523, 581, 662, 807, 2. Νομ. 77, (Γαλλ. Πολ. Δικ. 87).

1) παρέλκει 2) ὑπόθεσιν 3) αὐτὴ

(1) Ὅτι ἡ δίκη διεξάγεται ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν δέον νὰ βεβαιωθῇ ῥητῶς ἐν τῇ ἀπόφασιν, ἐπερχομένης ἄλλως ἀναίρεσις αὐτῆς κατ' ἀποκρίσιν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας. Τοῦ νόμου μὴ ρητῶς ὀρίζοντος ὅτι πάλιν νὰ ἀναγράφεται ἐν τῇ ἀπόφασιν τὸ γεγονός τοῦτο, νομίζομεν ὅτι ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ συνάγῃται τοῦτο ἐκ τῶν πρακτικῶν.

(2) Συνδ. ἀρθ. 92. «Αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἶναι δημοσίαι, ἐκτὸς

Ν. Το άρθρον 162 τῆς Πολ. Δικ. μὴ ἀπαιτοῦν ἀπόφασιν προηγουμένην περὶ τῆς μὴ δημοσιότητος ἐπὶ τῶν ἀφορωσῶν εἰς διαζύγια δικῶν ἀποφάσεων γένηθαι διὰ τοῦ 90 ἄρθρου τοῦ Συντ., καθ' ὃ αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἶναι αἰείποτε δημοσίαι, ἐκτὸς ἂν ἡ δημοσιότης ᾗ θέλων εἶναι ἐπιβεβλημένη διὰ χρηστὰ ἦθι καὶ τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἀλλὰ περὶ τούτου τὰ δικαστήρια δεῖν εἰσελθεῖν νὰ ἐκδίδωσι πρότερον ἀπόφασιν. Ἀρείου Πάγου 37 τοῦ 46. — Κατὰ τὰ ἄρθρα 162 καὶ 180 πᾶσα ἀπόφασις (ἐριστική ἢ μὴ) δημοσιεύεται ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ἄλλ' ἢ ἐν παρουσίᾳ ἄλλων παρὰ τοὺς δικασάντας δικαστὰς δημοσιεύσεις τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως ἐπὶ τῷ νόμῳ μὴ ἀπαιτοῦντος βητικῶς, πολλῶ δ' ἤττον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. γίνονται ἡ δημοσιεύσεις ὑπ' αὐτῶν τῶν δικασάντων. Ἀρείου Πάγου 43 τοῦ 42, 98 τοῦ 50, 239 τοῦ 59, 346 τοῦ 67, 124 τοῦ 70. Κατὰ τὴν ἀποφασίν 239 τοῦ 59 τότε μόνον ἀποτελεῖ αὕτη λόγον ἀναίρεσεως, εἰ μὴ ὑπάρχει ἀπόδειξις, ὅτι αὐτοὶ ἡ τινὲς ἐξ αὐτῶν μετέβαλον γνώμην καὶ περὶ τῆς θέλησιν αὐτῶν ἐδημοσιεύθη. — Ἄλλ' ἀποβαινόντος δικαστοῦ τινα τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἔχει αὕτη κύρος, διότι, δυνατὸν πάντως ἀποφάσεως νὰ ἀνακληθῇ ἕως τῆς δημοσιεύσεως, ἐδόναται καὶ αὐτὴ νὰ ἀνακληθῇ, ἂν μετέβαλλε τις τῶν δικαστῶν γνώμην, ἐξέλιπε δὲ διὰ θανάτου ἑνὸς ἐκ τῶν δικαστῶν τὸ τεκμήριον ὅτι δὲν μετέβαλεν αὐτοὶ γνώμην, ὅτε ἐδικαζέτο νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ συμβούλιον καὶ νῶον διάσκεψιν. Α. Π. 343 τοῦ 60. — Ἐπὶ ἀποφάσεων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἀπαγγελία τῆς ἐριστικῆς ἀποφάσεως ἀναπληροῦνται διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ (ἄρθρον 41) πρὸς διευπεραιώσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ απαιτουμένης δικηγόρου τοῦ προέδρου, ἥτις ἐπιφέρει τὸ αὐτὸ τῆς δημοσιεύσεως ἀποτέλεσμα. Α. Π. 344 τοῦ 62.

163. Μόνον ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις δίκης τινὸς δύνανται νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην εἰς τὰ ἦθι ἢ εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἢ ἐπὶ τῷ δικαστηρίῳ τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ ἐπομένως νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀχρεώστους. — Τοιαύτη ὁμως ἀπόφασις γίνεται, ἀφοῦ ἀκυσθῶσιν οἱ διαδίκαι καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, αἰτιολογεῖται προσηκόντως, καὶ δημοσιεύεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει. — Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως μεταχειρίζονται 1) οἱ διάδικοι καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς τὸ ἐνὶ τῷ κέντρῳ τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀναίρεσεως μέσον, χωρὶς ὁμως τοῦτο ν' ἀναδελθῇ ἢ συζήτησις αὐτῇ 2). (1) Πολ. 162, 760, 815, Ποιν. 78.

1) δύνανται νὰ μεταχειρισθῶν 2) αὕτη.

ὅταν ἡ δημοσιότης ᾗ θέλων εἰσελθεῖ ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἦθι ἢ τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἀλλὰ τότε τὰ δικαστήρια δεῖν εἰσελθεῖν νὰ ἐκδίδωσι περὶ τούτου ἀποφασίν. Συντ. ἄρθρον 93 «Πᾶσα ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖ καὶ ἐπὶ τῇ δημοσίᾳ ἀναγγελλομένη ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.»

(1) 186 ἄρθρα 92 καὶ 93 τοῦ Συντ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 162 Πολ. Δικ.

Δ'. Διεξαγωγή τῆς συζητήσεως καὶ διαχειρίσεως
τῆς ἐν τῇ συνεδριάσει εὐταξίας.

164. Ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ διεξάγει τὴν συζήτησιν ὁ προϊστά-
μενος δικαστής. — Ὁ αὐτὸς βρεῖται ἰδίως νὰ διατάττῃ τὸν
κλητῆρα τῆς ἀκροάσεως ν' ἀπαγγέλλῃ τὰς συζητηθησομένας
ὁποῖαι, νὰ διδῇ εἰς τοὺς ἀγορευεῖν βυυλομένους τὴν ἐπὶ τούτῳ
ᾠδαν, νὰ ἐξετάζῃ τοὺς διαδίκους καὶ μάρτυρας, ν' ἀποπερα-
τῇ τὴν συζήτησιν, ἐὰν ἡ δίκη ἀνεκρίθῃ προσηκόντως, καὶ νὰ
ἐκμοσιεύῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασιν. Ὁργ. 83. Πολ. 172.
N. (178 νομολογίαν περὶ δημοσιεύσεως ἀποφάσεων ὑπὸ τὸ ἀρθ. 163).

165. Ἡ διαχείρισις τῆς ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ εὐταξίας ἀπὸκει-
ται κατὰ μὲν τὰ εἰρηνοδικεῖα εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας, κατὰ δὲ τὰ
πλημμελῆ δικαστήρια εἰς τὸν πρόεδρον αὐτῶν. Ὁ εἰρηνοδίκης
καὶ ὁ πρόεδρος ἔχουν κατὰ τοῦτο τὰ ἐν τῇ ἀρθρῳ 130 δια-
λαμβανόμενα δικαιώματα, καὶ ἀναφέρουν ἐν τοῖς πρακτικοῖς
τῆς συνεδριάσεως τὰ γενόμενα. Ὁργ. 83. Πολιτ. 130. Ποιν.
184. 366.

166. Ἐὰν συγχρόνως μὲ τὸν ὀδρυδὸν καὶ τὴν ἀντί-
τασιν συνέβησαν καὶ ἄλλαι βιαιοπραγίαι, φέρουσαι
1) χαρακτηρὰ πταισματος ἢ πλημμελήματος, βεβαιοῦνται
τυποσπικτικῶς αἱ παραβάσεις αὗται καὶ ἐκδικάζονται
2). — Ἡ ἀπαγγελθεῖσα ἀπόφασις ἐκτελεῖται παραχρῆμα. Πολ.
131. Ποιν. 182. 209. ἐ. 350. 366. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 11, 12, 91).

1) Ἐὰν ἡ διατάραξις τῆς ἡσυχίας ἢ ἡ ἀντίστασις συνοδεύωνται
καὶ μὲ ἄλλας πράξεις φερούσας καθ' ἑαυτὰς 2) αἱ παραβάσεις
αὗται βεβαιοῦνται καὶ ἐκδικάζονται συνοπτικῶς ἄνευ ἀναβολῆς.

N. Ἡ ἀπονεμηθεῖσα τοῖς πολιτικοῖς δικαστηρίοις ποινικὴ ἐξουσία τοῦ
ἐκδικάζειν τὰ σφέιν ἔχοντα πρὸς τὸν κατὰ τὴν συνεδρίαν ἐνεργηθέντα
ἄρτον ἢ ἀντίστασιν πταίσματα καὶ πλημμελήματα, ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν
κατήργησιν κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτῶν τῆς εὐταξίας, εἶναι ὅλως ἐξαιρετικὴ.
τοῦ σκοποῦ δὲ τούτου πληρουμένου διὰ τῆς ἐκδικάσεως τοῦ πλημμελήματος
ἢ πταίσματος ἐν τῇ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου, οὐδεὶς λόγος ὑπαγορεύει
τὴν ἐκτίναξιν καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης ἐξουσίας εἰς
τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Ἄλλως ὁ νομοθέτης ἤθελε προνοῆσαι περὶ καθιερώ-
σεως ἰδίας πρὸς τοῦτο ἐνώπιον τῶν πολ. δικαστηρίων διαδικασίας· τούτου
μὴ γινόμενου φαίνεται προφανῶς, ὅτι ἠθέλησε νὰ ὑπεβάλλῃ τὰς τοιαύτας
ἀποφάσεις, ὡς ποινικὰς ἀποφάσεις, εἰς τὰς ἐν τῇ ποιν. δικονομ. διαγραφόμε-
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

νας δικτυπώσεις. Πρὸς ταῦτα οὐδὲν ἀντίκεινται τὰ ἄρθρα 167 καὶ 203 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ὧν τὸ πρῶτον ἐπιτρέψαν τὴν ὑπὲρ τοῦ μὴ ληφθέντος καὶ ἐρήμην δικασθέντος θορυβήσαντος ἀνακοπήν, ὑπερσφραγίσαντος τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ τῆς ὑπερασπίσεως δικαίωμα καὶ τῆς δικαιοσύνης νομῆς τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀνακοπῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ τοῦ ληφθέντος τὴν ἐξέτιμεινον πράξιν δικαζομένης, τὸ δὲ δεύτερον, ὑπερσφραγίσαντος τὸ ἄρθρον 297 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων, ἀποτελεῖ περίπτωση ἐπὶ βαρυνικοῦ παραπτώματος ἐξ αὐτῆς τῆς διαδικασίας παραγομένου καὶ μὴ ἀλλοτρίου τῆς δικαιοδοσίας τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς τὰ κατὰ τὴν συνεδρίαν διαπραττόμενα πταίσματα ἢ πλημμελήματα. Δ. Π. ποιν. 28 τοῦ 79. Ὅθεν ἡ τοιοῦτου εἶδους ἀπόφασις ὡς ποινικὴ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ἐνώπιον τοῦ α' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δικάζει τὰς ἀναίρεσεις τῶν πολιτικῶν ἀποφάσεων. Δ. Π. 29 τοῦ 79.

167. Ἐὰν ἡ σύλληψις τοῦ θορυβήσαντος δὲν κατορθωθῇ, γίνεται περὶ αὐτοῦ ἐρήμην ἀπόφασις. — Κατὰ τοιαύτης ἐρήμης ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ γενῇ ἀνακοπή, εἰ μὴ φυλαττομένη τῶν συνήθων προθεσμιῶν καὶ τύπων, κατὰ τὰ ἄρθρα 203 καὶ ἐπ. καὶ 596, καὶ μένον ὅταν ὁ καταδικασθεὶς παραδίδῃ συγγενῶς ἑαυτὸν εἰς φυλάκισιν. Πολ. 503 ἐ. 591. Ποιν. 182, 209, ἐ. 356, 367, 417. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 91).

168. Ἐὰν ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένη πρᾶξις φέρῃ χαρακτῆρα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος 1) ἄλλου παρὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 166 ἀναφερόμενα, βεβαιεῖται αὕτη καὶ ἡ περὶ αὐτῆς ἐκθεσις παραδίδεται μετὰ τοῦ πράξαντος, συλλαμβάνοντος ἀποφάσεως, εἰς τὴν ἀρμόδιον εἰσαγγελεῖα. — Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 369 τῆς ποιν. δικονομίας περὶ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ψευδομαρτυρούντων ὠρισμένα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. Π. Ν. 266. Ποιν. 368. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 92).

1) τὸ, ἡ κακουργήματος, μεταθετέον μετὰ τὸ, ἀναφερόμενον.

169. Ἐὰν προήλθον ἡ ἀντίστασις ἢ ὁ θόρυβος ἐκ τινος κατηγόρου, κλητῆρος, ἢ ἄλλου παρὰ τῷ δικαστηρίῳ δημόσια καὶ θήκοντα ἐκπληροῦντος, τὴν τοιοῦτον δύναται τὸ δικαστήριον ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 165 — 168 ἀναφερομένων ποινῶν νὰ ὑποβάλῃ παραχρῆμα, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, καὶ εἰς τὴν σωρινὴν παῦσιν ἐνδὲς μέχρι ἑξ μηνῶν. Ὁργ. 299. Ποιν. 370. Πολ. 206, 207. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 90).

Ε'. Ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία συνήθως δὲν γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος.

170. Καὶ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία δὲν γίνεται

ἐπαγγέλματος· ὅθεν ἄρχεται ἡ ἐνέργεια τοῦ δικαστοῦ μετὰ τὴν αἴτησιν καὶ πρότασιν τῶν διαδίκων. Μὴ προταθέντα πράγματα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμεναι ἀπαιτήσεις δὲν δύνανται συνήθως νὰ ἀναπληρωθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος. — Οὐδὲν ἦττον εἴ, ἔστω ἀπαξ ἡ δίκη εἰσέλθῃ ἐπιμελεία τῶν διαδίκων εἰς τὸ ἀνταγήμενον, ὁ προϊστάμενος δικαστὴς διεξάγει τὴν συζήτησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 164. Πολ. 154. Ε. 262. 323. 526. 537. 581. 599. 643. 644. 755. 772. 795. 823. 1030 ε. 1036. 1039.

8. Ὁ δικαστὴς, ἐκτιμῶν τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, δικαιούται καὶ λαμβάνει νὰ δώσῃ τὸν νόμιμον χαρακτηρισμὸν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ νομικῆς ἡρώσεως. Α. Π. 134 τοῦ 68, 182 τοῦ 73, 386 τοῦ 78. Λαμβάνει δὲ πρὸς τὴν ἐπὶ τῷ σύνολον τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ τινὰς μόνον περιεκτικὰς αὐτῆς. Α. Π. 262 τοῦ 78. Ὅθεν εἰς τὸν δικαστὴν ἀπὸκειται ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς τῶν γεγονότων καὶ ἡ ὑπαγωγὴ αὐτῶν εἰς τὰς νομικὰς διατυπώσεις. Α. Π. 106 τοῦ 84. Δηλονότι ὁ δικαστὴς χαρακτηρίζει τὴν ἐκ τῶν ἐκτιμημένων ὑπὸ τῶν διαδίκων πραγματικῶν γεγονότων νομικὴν σχέσιν καὶ κατ' αὐτὴν διατάσσει τὰ νόμιμα ἀπακολουθήματα, μὴ λαμβάνων ὅπ' ὅψει τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν διαδίκων. Α. Π. 48 τοῦ 63, 72 τοῦ 83. Ὅθεν δύναται τὴν χαρακτηριστικὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὡς πρότασιν περὶ συμπληρωσίου ἢ καταπίσεως ὡς ἀνταγωγικὴν ἀπαιτήσιν. Α. Π. 290 τοῦ 63. Ἐπίσης ἡ χαρακτηριστικὴ ὡς ἀπλὴν διαπραγματεύσειν εἴ, τι εἰς διὰ δικὸν χαρακτηρίζουσιν ὡς καταπιεσμένην σύμβασιν. Α. Π. 325 τοῦ 79. Δύναται δὲ καὶ νὰ πορίσῃ τὴν μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον ἀγωγὴν, καίτοι μὴ ἀμφοτεροπληροῦται τοῦ ἐναγομένου τῆς νομικῆς αὐτῆς ὑποστάσεως. Α. Π. 98 τοῦ 84.— Ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦνται νὰ σκέπτονται καὶ ἀποφαίνωνται ἐπὶ τῶν προτάσεων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν διαδίκων. Α. Π. 10 τοῦ 63, 37 τοῦ 48, 38 τοῦ 88, 140 τοῦ 91. ("Ἰδὲ καὶ ἄρθρα 807 καὶ 182).— Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἐνστάσιν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς ἐνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἐλλείψεως τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς θέσεως τοῦ κτήματος. Α. Π. 13 τοῦ 48, 411 τοῦ 66· ἀλλὰ κατὰ τὴν 148 τοῦ 47 δύναται νὰ διατάξῃ τὴν διόρθωσιν τῆς ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς.— Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ αὐτεπαγγέλτως μὴ προταθέντα πραγματικὰ γεγονότα. Α. Π. 11 τοῦ 41, 30 τοῦ 47, 275 τοῦ 49, 348 τοῦ 54, 236 τοῦ 63, 139, 183 καὶ 199 τοῦ 69, 125 τοῦ 72, 144 τοῦ 78, 186 τοῦ 77, 447 τοῦ 78, 253 τοῦ 87. οὐδὲ λόγον ἀκυρότητος μὴ προταθέντα ὑπὸ τοῦ διαδίκου. Α. Π. 71 τοῦ 43, 63 τοῦ 47, ὅθεν δὲν δύναται ἀναπληρώσῃ καὶ τὸ ἀπαράδεκτον ἀνεκκαθαρίστων ἐνστάσεων κατὰ τὴν περὶ τῆς ἐκτέλεσιν δίκης, εἰὰ μὴ προταθῇ ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αἱ ἐνστάσεις διαδίκου. Α. Π. 348 τοῦ 57, ἢ νὰ ἀκυρώσῃ ἐπιδοτήριον μὴ προσβληθέν. Α. Π. 71 τοῦ 43. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτον ἔφεσιν ἀποστάσεως ἀνακλήτου, εἰὰ δὲν προσβλήθῃ τὸ ἀνέκλητον ὑπὸ τοῦ διαδίκου, διότι ἡ τῆς τελευταίας ἐνστάσεως ἀναπληρεῖται ἐξ ἐπαγγέλματος μόνον ὅσας ἢ ἀποσπαστικὰς προέκυψεν ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προέσχεσιν. Α. Π. 31 τοῦ 57.— Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τὸν ἐνά-

γοντα την επιδοθητικὴν αἵτησιν, παραλείπον τὴν πρώτην καὶ κυρίαν αἵτησιν αὐτοῦ. Α. Π. 134 τοῦ 77.—Παραβίασις τοῦ άρθρου 170 τῆς Πολ. Δικον. ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 277 τοῦ 49, 348 τοῦ 34, 434 τοῦ 77, 180 τοῦ 69, 199 τοῦ 69, 11 τοῦ 41. Ὅθεν δόκιμος τὸ δικαστήριον παρέρχεται αἵτησιν τινα ὡς μὴ ἀμφοδότηθευσαν, ἐν ᾗ ἐγένετο ῥητὴ ἀντίρροπος ἀνταγωγὴ ἀναίρεσις τῆς ἀπορρίψεως. Α. Π. 277 τοῦ 49. Ἐπίσης δόκιμος ἐκ τῶν ἑτέρων τῶν διαδίκων ἐκπτώτων τοῦ δικαιώματος τῆς δόσεως ἔρπον αὐτῆς αἵτησεως τοῦ ἔχοντος συμφέρον διαδίκου. Α. Π. 428 τοῦ 78. Ἐπίσης δόκιμος ἀντιπαρέχεται τὴν κυρίαν αἵτησιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀπορρίνεται ἐπὶ τῇ παρεπομένης αἵτησεως. Α. Π. 108 τοῦ 89. Ἐπίσης δόκιμος πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀγωγῆς δέχεται ἀνταγωγὴν, ἐπιδοθητικῶς μόνον εἰσαγγελλομένην, δηλονότι δι' ἣν περίπτωσιν ἤθελε γίνεαι δεκτὴ ἡ ἀγωγή. Α. Π. 220 τοῦ 87.—Ἐπὶ ἀορίστων ἰσχυρισμῶν ὁ μὲν ἐναγόμενος δύναται νὰ ἀρκεσθῇ ἀπὸ τοῦ εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, μὴ ὑποχρεούμενος νὰ παντήσῃ ὡς ἐπαγγέλλεται θετικῶς, τὸ δὲ δικαστήριον, μὴ δυνάμενον αὐτεπαγγέλλτως νὰ προσθέσῃ πραγματικὰ γεγονότα, δὲν δύναται νὰ διατάξῃ ἀπέδειξιν ἀναιτιολογητῶς. Α. Π. 83 τοῦ 70.

171. Πᾶς συνεδριάζων δικαστὴς καὶ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποτείνῃ 1) ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς διαδίκους καὶ τὰς μάρτυρας, καὶ νὰ ἀπαίτῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἐγγράφων· τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουν ὁ τε διάδικος καὶ οἱ πληρεξούσιοί του, πλην τῶν μόνον ἀφοῦ ζητήσουν καὶ λάβουν παρὰ τοῦ προέδρου τὴν ἐξουσίαν τοῦτω ἄδειαν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 324 ἐπ. 336, 119).

1) ἐξ ἐπαγγέλματος

172. Τὸ δικαστήριον δύναται αὐτεπαγγέλλτως (1) νὰ ἀπαίτησιν συζήτησιν περὶ ἀποδείξεως, νὰ διατάτῃ ἐμφανίσεις διαδίκων, αὐτῶν τῶν ψίχας, καὶ ἐν γένει πᾶν ἕ, τι δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς διασαφήσιν τῶν προβαλλομένων πραγμάτων καὶ διευκρίνησιν τῶν ἐφαρμοστέων νομικῶν κανόνων, καὶ τέλος, ἀνακριθεὶς ἐκ τῆς ὑποθέσεως προσηκόντως, νὰ ἀπαγορεύῃ αὐτεπαγγέλλτως περαιτέρω συζήτησιν. Πολ. 76. 164. 250. 283. 291. 581. (170) Πολ. Δικ. 1036, 254, 294, 119, 333, 428).

1) διευκρίνησις

N. Τὸ δικαστήριον δικαιοῦται καὶ αὐτεπαγγέλλτως νὰ ἐξετάσῃ ἐν τῇ συζήτησει τὴν ἐδωκομένην, ὅτε τῆς δημοσιεύσεως ἀποτελούσης ἀναγκαῖον ἐρευνᾶν.

(1) Ὁ δικαστὴς ἐνεργεῖ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἐν τοῖς θέμασι τῶν ἀρ. 2, 13, 23, 68, 92, 219, 323, 303, 326, 331, 337, 392, 664, 665, 755, 772, 793, 823, 910, 1030, 1031, 1036, 1039 τῆς Πολ. Δικ. τοῦ 13 τοῦ Ἐ.π. νόμου.

ληρος αὐτοῦ. Α. Π. 211 τοῦ 75. — Ὡσαύτως δύναται νὰ λάβῃ ὅπ' ἑξέως
 ἐπὶ πᾶσιν στάσιν τῆς δίκης τὰ προβεβλημένα νομικὰ ἐπιχειρήματα ὡς καὶ
 αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζόμενα. Α. Π. 3 τοῦ 69. Ὅθεν δύναται νὰ λάβῃ ὅπ'
 καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ τὴν ἐνστάσιν ἐπὶ ὁρισμένη ἀπόφα-
 σι ἱεροδικῇ οὐσα, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσιδικία,
 ὡς ἐκτελεσθέν νομικὸν συμπέρασμα, ὅπερ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζεται.
 Α. Π. 104 τοῦ 71. Ἐπίσης αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζει τὸ δικαστήριον εἰν
 ἀντιλήθη ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς, δίδει τὰ τῆς προδικασίας ἀνάγονται εἰς τὴν
 ἐκτέλεσιν αὐτῆς. Α. Π. 403 τοῦ 64, 232 καὶ 277 τοῦ 65, 422 τοῦ 75, 230
 τοῦ 76, 450 τοῦ 78, 263 τοῦ 86. Ἐπίσης ἂν ἔγγῃ νομικὴν βᾶσιν ἡ ἀγωγή.
 Α. Π. 287 τοῦ 74, 178 τοῦ 88. Ἐπίσης ἂν ἐτηρήθησαν αἱ περὶ προδικα-
 σίας διατάξεις τοῦ νόμου, ὅτι δημοσίας τάξεως οὐσαι. Α. Π. 183 τοῦ 53,
 84, 328 τοῦ 64, 209 τοῦ 66, 133 τοῦ 68, 161 τοῦ 70, 47 τοῦ
 71, 383 τοῦ 80, 493 τοῦ 82. Ἐπίσης ἂν διέλθῃ τὴν πρῶτον βαθμὴν δικαιο-
 δικίας ἡ ὑπόθεσις. Α. Π. 75 τοῦ 50. ("Ἴδε καὶ ἀρθ. 13). Ἐπίσης ἂν αἱ
 ἐπὶ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκυρωτικῶν συνεδριάσεων προτάσεις περιεῖχοντο τοῦλάχισ-
 τος ἐκ μέρους εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν. Α. Π. 246 τοῦ 38, 137
 τοῦ 47, 357 τοῦ 74, 31 τοῦ 80. Ἐπίσης ἂν ἡ ἀγωγή περιέχῃ τὰ πραγ-
 ματικά γεγονότα, τὰ κατὰ νόμον ἀποτελοῦντα τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν
 τοῦ ἀξιωματικοῦ δικαιοῦματος. Α. Π. 48 τοῦ 90. Ἐπίσης δικαιοῦται νὰ ἐξε-
 τάσῃ αὐτεπαγγέλτως τὸ περὶ νομιμοποιήσεως τῶν διαδικτικῶν ζήτημα. Α. Π.
 138 τοῦ 76, 113 τοῦ 83, 85 τοῦ 79. Ἐπίσης νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὑπάρχῃ ὁ
 πρὸς τὴν δικαιοδικίαν δεσμός. Α. Π. 59 τοῦ 65. Ἐπίσης νὰ ἐξετάσῃ τὸ βάρος τῆς
 ἀποδείξεως. Α. Π. 124 τοῦ 35, καὶ νὰ ἐρίσῃ τὸ θέμα καὶ τὰ μέσα τῆς ἀπο-
 δέξεως ἀσχετῶς πρὸς τὰς προτάσεις τῶν διαδικτικῶν. Α. Π. 117 καὶ 133 τοῦ
 70, 331 τοῦ 70. Ἐπίσης νὰ ἀπορνήνται περὶ τῆς ἰδίας ἀναρμοδιότη-
 τος, ὅσκις τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ἀρμόδιον λόγῳ ὕλης τῆς διαφορᾶς.
 Α. Π. 123 τοῦ 37, 55 τοῦ 61. Ἐπίσης νὰ ἀνακαλῇ καὶ αὐτεπαγγέλτως
 τὰ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις. Α. Π. 3 τοῦ 47, 120 τοῦ 58, 238 τοῦ 63,
 60 τοῦ 60, 141 τοῦ 70, 67 τοῦ 72, 233 τοῦ 75, 316 τοῦ 77 καὶ. Ἐπί-
 σης νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὑπάρχῃ τελεσιδικία, προελθοῦσα ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς
 πρὸς ἑστῶν προθεσμίας. Α. Π. 223 τοῦ 50, 64 τοῦ 56, 31 τοῦ 57, 169
 τοῦ 60, 40 καὶ 60 τοῦ 62, 151 τοῦ 64, 117 τοῦ 69, 215 τοῦ 83. Ἐπί-
 σης δύναται δὲ ὁ ἄρειος Πάγις αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀκυρότητα τοῦ
 ἀκυρωτικοῦ ὡς φερόντος ὑπογραφὴν ἀναρμοδίου προσώπου ἢ ὡς φέρον μονο-
 γραφὴν ἀντὶ ὑπογραφῆς. Α. Π. 11 τοῦ 78, 126 τοῦ 81, 310 τοῦ 78 ἢ τὸ
 ἐκπρόσωπον τῆς αἰτήσεως ἀναγνώσεως. Α. Π. 243 καὶ 255 τοῦ 74, 174 τοῦ
 70 ἢ τὸ βέβαιον καὶ παραδεκτὸν αὐτῆς. Α. Π. 43, 150 καὶ 239 τοῦ 79.
 Ὅς τὸ ἀναγκαστικὸν οὐδέποτε δὲ δικαστὴς δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτεπαγγέλτως
 ἀλλοδαπὸν νόμον. Α. Π. 170 τοῦ 77, ἢ νὰ ἀναπληρώσῃ πραγματικὰ γεγο-
 νότα μὴ προταθέντα. Α. Π. πλείστα ἀποφάσεις, ἢ νὰ ἀναπληρώσῃ μαρτυ-
 ρίας καὶ ἀκυρωτικὰς ἐνστάσεις, μὴ ἐπικληθείσας ὑπὸ τῶν διαδικτικῶν. Α. Π.
 244 τοῦ 69, ἢ τὴν ἐνστάσιν τῆς παραγράφου. Α. Π. 10 τοῦ 66, 144 τοῦ
 82, ἢ τὴν ἐνστάσιν τῆς τελεσιδικίας, ὅσκις δὲν προκύπτει ἐκ τῆς παρελύ-
 σεως τῆς πρὸς ἑστῶν προθεσμίας. Α. Π. 327 τοῦ 62, ἢ τὸ ἀπαράδεκτον
 ἀκυρωτικῶν ὡς μὴ προταθέντος πρωτοδικῶς. Α. Π. 97 τοῦ 75, 31 καὶ 353
 τοῦ 78, ἢ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀναγωγῆς, ὡς μὴ γενομένης προσκοίντως.

Ἀρείου Πάγου 169 τοῦ 73, ἡ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἀνω-
 πώως ἀγωγῆς περὶ κυριότητος μετ' ἀγωγῆς περὶ τῆς διακτοῦς. Ἀρείου
 Πάγου 169 τοῦ 34 ἡ τὸ λόγῳ ποσοῦ ἀνέκκλητον τῆς διαφορᾶς. Ἀρείου
 Πάγου 31 τοῦ 37, 91 τοῦ 60, 297 τοῦ 77, 303 τοῦ 74, 224 τοῦ
 79, 217 τοῦ 86 ἡ τὸ πρόωρον τῆς ἐξέσεως ὡς μὴ παρακληθῆναι τὴν
 πρὸς ἀνάκλησιν προθεσμίας. Ἀρείου Πάγου 391 τοῦ 64, ἡ τὸ ἀπαράδεκτον
 τὸν μὴ ἐγκαταρισμένων ἐναστάσεων ἐν τῇ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δια-
 Ἀρείου Πάγου 348 τοῦ 37.—Ἡ διάταξις τοῦ άρθρου 172 περὶ τῆς
 ὑπὸ τῆς εἰδικῆς καὶ ὡς τοιαύτης ἐπικρατεστέρας διατάξεως τοῦ άρθρου 746.
 "Ὅθεν δὲν συγχωροῦνται νέοι μάρτυρες καὶ ὅροι ἐνώπιον τῶν Ἑρετών. Ἐν-
 κὴς ἐξητάσθησαν ἥδη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος μάρτυρες πρωτοδικίως καὶ ἐπὶ
 ὅροις. Α. Π. 62 καὶ 73 τοῦ 46, 48 καὶ 173 τοῦ 47, 270 τοῦ 80, 239
 τοῦ 66, 217 τοῦ 82. Ἀλλὰ μεταβιβασθείσης ἐλοκλήρου τῆς ὑποθέσεως
 τὸ Ἑρετικόν, δύναται τοῦτο νὰ διατάξῃ κατὰ πρῶτον ὅσας ἀποδείξει ἡ-
 ρεὶ ἀναγκαίαις. Ἐπομένως καὶ μάρτυρας (ἐν πρωτοδικίῳ δὲν ἐξητάσθησαν
 ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τοῦ νὰ μὴ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐκαλούντος
 Α. Π. 124 τοῦ 70. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 1 τοῦ 43 (μοναδικὴν εὔσαν) ὅ-
 ὅταν οἱ διαδικοὶ παραμελήσωσι τὴν διαταχθεῖσαν ἐμμάρτυρον ἀποδείξει, ὅ-
 νεται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως καὶ πάλιν τὴν ἀποδεί-
 ταύτην. (Ἀντίκειται ἡ ἀπόφασις αὕτη εἰς τὸ ἄρθρον 77, καθ' ὃ. μὴ ποτε
 χθείσης τῇ ἑπαφῇ διαταχθείσης ἀποδείξεως. ἐφαρμόζεται ὁ κανὼν *actio
 non probante, reus absolvitur*).—Τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ
 διατάξεις τοῦ άρθρου 172 τῆς πολ. δικον. νὰ λάθῃ ὑπ' ὄψει αὐτεπαγγέλ-
 καὶ τὴν ἀρσίστην τῆς ἀγωγῆς. Ἀρείου Πάγου 148 τοῦ 47, 263
 76, 323 τοῦ 79, 298 τοῦ 80, 2 τοῦ 82.—Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ άρθρου 17
 πρὸς τὸ ἄρθρον 581 προκύπτει ὅτι, ὅταν ἡ συζητήσις κηρυχθῇ πεπερατωμένη,
 δὲν δύναται ὁ διαδίκος νὰ υποβάλῃ νέας ἀποδείξεις, ἅτε οὕτε τοῦ ἀντί-
 δυναμένου νάντικρούσῃ αὐτάς, οὔτε τοῦ εἰσαγγελέως νὰ υποβάλῃ τὰς πρὸς
 τῆσιν καὶ τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τοῦ διαδίκου, μάλιστα δὲ εἰαν ἀν-
 θέλῃ ὁ ἀντίδικος αἰτησὶν περὶ τοῦτου. Α. Π. 74 τοῦ 47. ("Ἰδε καὶ ἄρθρα
 καὶ 170).

ς'. Ὅτι διὰ ζώσης ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία.

173. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία εἶναι προσωρινή· ὡς
 στη ὁμῶς πρότασις διαδίκων γίνεται ἐγγράφως, καὶ συντάσσ-
 ται περὶ μὲν τῆς συζητήσεως ἐκθεσίς, περὶ δὲ τῆς ἀποφάσεως
 ἐπίσημον 1) ἐγγράφον. Πολ. 132, 158, 182, 409, 580.

1) παρῆλκει.

Ν. Πῶς περὶ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀταξία ἢ ἑλλείψεις δὲν ἐκτε-
 νάποδειχθῇ ἄλλως ἢ διὰ τῶν περιεχόντων τὴν ἐκθεσιν τῆς συζητήσεως
 τῆς πρακτικῶν, μόνον δ' ἡ πρὸ τῆς συζητήσεως κατάθεσις τῶν ἐγγράφων
 τάσεων δύναται νάποδειχθῇ διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως. Α. Π.
 308 τοῦ 61.

Ζ'. Ἀποφάσεις καὶ πρακτικὰ συνεδριάσεων ἐν γένει.

174. Πρακτικὰ συνεδριάσεων καὶ ἀποφάσεις ὑπογράφονται μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ περιθωρίου σημειώσεων καὶ τῶν ἄλλων μεταβλητῶν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν παρὰ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου· ἄλλως, ὁ μὲν ἀμελήσας γραμματεὺς ἐπεβάλλεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων δραχμῶν, πάντες δὲ οἱ παραβάται ὑπάλληλοι τιμωροῦνται μετὰ πειθαρχικὴν ποινὴν. — Τὸ αὐτὸ πράττεται καὶ ὅταν δὲν συνετάχθησαν παντάπασιν πρακτικὰ ἢ ἡ ἀπόφασις δὲν ἔγινεν ἐγγράφως. Ὁργ. 126. 261. 270. Πολ. 204. Ποιν. 88. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 13, 138, 18).

Ν. Ἐάν διασκεπτόμενον τὸ δικαστήριον δὲν εἶχε πρὸ δεξαμενῶν τὰ πρακτικὰ, ὡς μὴ ὑπογεγραμμένα, τιμωρεῖται μὲν ὁ ἀμελήσας ὑπάλληλος, ἀλλὰ τὴν ἀκυροῦται ἡ διαδικασία. Α. Π. 114 τοῦ 83. 306 τοῦ 87. Ἐπίσης δὲν ἔστι ἀκυρὸς ἡ ἀπόφασις, ἐάν ὁ πρόεδρος ἐτελεύτησεν πρὸ τῆς ὑπογραφῆς αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς, διότι δημοσιευθεῖσα ἔλαβε νόμιμον ἰσχύον, καὶ νομίμως ἐδόνατο νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου δικαστοῦ κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 270 τοῦ Ὁργ. Α. Π. 306 τοῦ 87, ὅτε ἐντὺς ὁρίζοντος ἔστι, κωλυθέντος τοῦ προέδρου νὰ ὑπογράψῃ τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων ἢ τῶν ἀποφάσεων, ὑπογράφονται ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἀρχαιότερου τῶν εἰς τὴν διάσκεψιν καὶ ἀπόφασιν παραστάντων δικαστῶν. Α. Π. 209 τοῦ 87. (ἴδε καὶ ἀρθ. 881). Ἐάν μὴ συνταχθῶσι πρακτικὰ ἐξ ἀμελείας, παραλείπεται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 174 τῆς Πολ. Δικ. ἀλλ' ἐάν μὴ συνταχθῶσιν ἐκ πρὸθεσεως, ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρ. 487 τοῦ Ποιν. νόμου. Α. Π. Ποιν. 17 τοῦ 86.

Η'. Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων.

175. Τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων συντάσσονται παρὰ τοῦ γραμματέως, καὶ περιέχουν: — 1. τὰ ἐνόματα τῶν παρόντων δικαστῶν, τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ γραμματέως — 2. τὰ ἐνόματα τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, ἢ τὴν παρατήρησιν ὅτι δὲν ἐνεφανίσθησαν — 3. τὴν περιγραφὴν τῆς ὑπὸ δίκην ὑποθέσεως — 4. περίληψιν, διαλαμβάνουσαν τὰ εὐσιώδη τῆς συζητήσεως, καθὼς καὶ τὰς νέας, μεταβεβλημένας, ἢ βελτιωμένας προτάσεις τῶν διαδίκων, τὰς ἐξομολογήσεις τῶν μαρτύρων, ἐάν οὗτοι δὲν εἶχον ἐξετασθῇ πρότερον παντελῶς, ἢ τὰς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν πρότερον ἐξετασθέντων μαρτύρων 1) διαφοράς — 5. σύντομον μνείαν

ἐκάστης τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συμβάσεως οὐσιώδους περιστάσεως καὶ περιπτώσεως. Πολ. 133. 339. 625. Ποιν. 80.

1) τὰς μεταξὺ τῶν προτέρων καὶ τῶν ἤδη γινομένων καταθέσεων αὐτῶν.

Ν. Ἀπαιτεῖται μὲν νὰ ἀνατρέχεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς καὶ τῇ ἀποφάσει ἡ αὐτοπερίστωσις ἢ διὰ πληρεξουσίων παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου τῶν δικῶν (Πολ. Δικ. 175 καὶ 182), ἀλλὰ δὲν καθιερύεται πανηγυρικὴ σύγκλητος πρὸς μνηεῖν τούτου. Ὅθεν ἀρκεῖ νὰ συνάγῃται ἐκ τοῦ ἐν γένει περιγραφέντος τοῦ πρακτικοῦ καὶ τῆς ἀποφάσεως ἡ καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ διὰ τὸ Δ. Π. 182 τοῦ 82. Δύναται δὲ ἡ ἀσάφεια τῶν πρακτικῶν περὶ τοῦ δικασμοῦ τοῦ πληρεξουσίου νὰ διευκρινηθῇ καὶ ἐκ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως. Δ. Π. 333 τοῦ 79. Ὁρίζοντες δὲ τοῦ άρθρου 174 ἔτι τὰ πρακτικά ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ τοῦ γραμματέως, ἔπεται ἔτι δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσογραφή τῶν διαδίκων. Ἀναγκασία οὖτως εἶναι καὶ ἡ προσυπογραφή τῶν δικῶν, ὡς οὐκ ἐπὶ πρὸς περὶ διαφωνίας καὶ συμβιβασμοῦ δύναται τῶν δικῶν (καὶ 477 καὶ 478. Δ. Π. 239 τοῦ 63. — Τὸ πρακτικὸν τῆς συνεδρίσεως καὶ ἂν συντάχῃ μετὰ τὴν ἀπόφασιν) ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ ὡς δημόσιον ἔγγραφο. Δ. Π. 211 τοῦ 38, 329 τοῦ 60.

176. Ἐὰν ἐν τοῖς πρακτικοῖς παρελείθῃ τι τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων 1), ὑποβάλλεται ὁ δικασταὶς γραμματεὺς, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς πρόστιμον δέκα μέρη ἐκατὸν δραχμῶν, καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἑκμίσθων, ἢ τοῦλάχιστον εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. Πολ. 204. 207. Ποιν. 88.

1) οὐσιωδῶν ἔρων

Θ'. Ἀποφάσεις κατὰ πλειονοψηφίαν.

177. Εἰς ὅλα τὰ πολυμελῆ δικαστήρια ἰσχύει ἡ ψήφος τῶν πλειόνων. — Γενομένης δὲ αἰτήσεως, καταχωρίζεται εἰς τὰς ἀποφαινομένης τῆς ἀποφάσεως ἡ γνώμη τῶν μειόνων, ὡς λόγος ἀντιφωβίας. Ὁργ. 86. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 116).

178. Ἐὰν κατὰ τὴν ψηφοφορίαν σχηματισθῶσι πλείονες τῶν δύο γνωρῶν, αἱ δικασταὶ οἱ ἔχοντες 1) ἰδίαν ἑκαστος γνώμην, ἢ συγγνωμοδοτήσαντες μετὰ τοῦ μικροτέρου ἀριθμοῦ 2), ἐπείλουν νὰ συμφωνήσουν μὲ μίαν τῶν γνωρῶν τὰς ὁποίας ἀπήγγειλαν τὰ δύο ἐπικρατέστερα μέρη. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 117, 467).

1) ἐκφράσαντες 2) ἀποτελοῦντες τὴν ἀσθενεστέραν μειότητα ψηφίαν,

170. Ἰσοψηφίας οὕτης, συμπαράλαμβάνεται νέος δικαστής, καὶ τοῦτου μὴ ὑπάρχοντος, εἰς τῶν παρέδρων μὴ ὄντος δὲ καὶ τοῦ τριούτου, εἰς τῶν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ θεωρισμένων διηγητῶν, καὶ οὕτω συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις ἐκ νέου ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 118, 468).

Γ. Προδικαστικά 1) καὶ παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις.

α'. Ἀνάκλησις αὐτῶν.

180. Ὀριστικά ἀποφάσεις, ἀφοῦ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, δὲν δύνανται νὰ ἀνακληθῶσιν παρὰ τοῦ ἀπαγγειλαντος αὐτάς δικαστοῦ. — Ἐκ τοῦ ἐναντίου, προδικαστικά 2) καὶ παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις δύνανται μετὰ τὴν δημοσίευσίν των, μὴρ' τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, νὰ ἀνακληθῶσιν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ. Πολ. 515, 2.

1) Προπαρασκευαστικά

Α. Κατὰ τὴν Α. Π. 48 τοῦ 45 πᾶσα ἀπόφασις παραδεχομένη ἢ ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περιέχει διάταξιν ὀριστικὴν, διότι αποφασίζει κατὰ προηγουμένην συζήτησιν πραγματικὴν πρότασιν ἀσκηρίχμενην εἰς νόμιμον λόγον καὶ ἱστορικὴν αἰτίαν (ἄρθρ. 351 καὶ 352 Πολ. Δίκ.), καὶ εἰσι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 383 αὐ ἀπορρίπτουσαι τὰς μὴ βασίμους ἱστορικοὺς δικαστικοὺς πράξεις ἀποτελοῦσι μέρος τῆς ὀριστικῆς ἢ τελειωτικῆς ἀποφάσεως. ὅθεν καὶ μετ' αὐτῆς εἰσιν ἐκκλητέα. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. 30 τοῦ 36, 39 τοῦ 46 ὀριστικά ἀποφ. εἶναι αἱ καταργεῖσθαι ἢ ἀποπεράττουσαι τὴν δίκην, ἔτι δὲ αἱ ἀπεφαινόμεναι περὶ τινος χωριστοῦ ἀπὸ τῆς κυρίας δίκης καὶ αὐτοπάρκτου, ζητήματος οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ὑπολείπηται τι νὰ συζητηθῇ περὶ αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 2 τοῦ 46 καὶ πᾶσας σχεδὸν τὰς ἀποφ. Α. Π. ὀριστικά ἀποφάσεις εἶναι μόνον αἱ δι' ὧν ἀποπεράττουται ἡ κυρία ὑπόθεσις ἢ γίνεται δεκτὴ ἔνστασις τις καὶ ἀπεκδέχεται ἐν ἑαυτῇ αὐτὰς δικαστήριον τῆς περαιτέρω ὑποθέσεως, πᾶσαι δὲ αἱ λοιπαὶ εἶναι προδικαστικά καὶ παρεμπιπτούσαι. Δηλωτικώταται ἰδίως τὰς μεταξὺ ὀριστικῶν καὶ προδικαστικῶν ἀποφάσεων διαφορὰς εἶναι μεταξὺ ἄλλων ἀποφάσεων τοῦ Α. Π. ἡ ὑπ' ἀριθ. 81 τοῦ 68, καθ' ἣν «ὀριστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἡ ἐπιδικάζουσα τὴν ἀγωγὴν ἢ ἀπορρίπτουσα αὐτὴν ὡς ἀνυπόστατον ἢ ἀπαιδύκτον» καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 147 τοῦ 68 καὶ 183 τοῦ 73, καθ' ἃς «ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἐξαιρέσει τῶν ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς τοιούτων χαρακτηρισμένων, εἶναι ἡ ἀπόφασις ἢ περατοῦσα τὴν δίκην καὶ τὴν δικαστὴν πᾶσαν περαιτέρω ἐξουσίαν ἀπεκδέχουσα, ἥτις διὰ τοῦτο, διωκομένης μέχρι τέλους τῆς διαφορᾶς, εἶναι ἡ τελευταία τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις, ἢ δεχόμενα τὴν ἀγωγὴν ὡς νόμιμον ἢ ἀπορρίπτουσα αὐτὴν ὡς παχάνουον, ἀναιδέκτον ἢ διὰ βασίμου ἔνστάσεως ἀντικρουομένην» πᾶσαι δὲ ἄλλη εἰκνόμενα εἰς ἔνστασιν ἀπορρίπτουσα ἢ διατάττουσα προπαρασκευαστικὴν τι μέτρον

απόφασις ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν μὴ δριστικῶν. Ὅθεν ἡ διακομὴ ἐν
 αὐταῖς τινὰ ἀπόφασις καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν εἶναι δριστικὴ
 ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην· ἀλλ' ἡ ἀπορρίπτουσα ἐνστάσεις ἀλλὰ μὴ συζη-
 τήσας ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην, ἀλλὰ διατάττουσα ἀποδείξειν ἢ ἐκαστοῦ
 προθεσμίαν κτλ. δὲν εἶναι τοιαύτη· π. γ. ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ τῆς
 γραφῆς ἐνστάσιν (Α. Π. 165 τοῦ 54, 82 τοῦ 57, 336 τοῦ 74, 80 τοῦ
 87), ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν ἐνστάσιν τῆς πλαστογραφίας ἐγγράφου (Α. Π.
 179 τοῦ 59) ἢ τὴν τῆς ἐγγυοδοσίας ἀλλοδαποῦ (Α. Π. 228 τοῦ 50)
 ἀποφαινομένη ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας, (Α. Π. 304
 93). Ἐπίσης ἀπόφασις ἀποφαινομένη περὶ τοῦ παρεμπιπτόντος ἐν τῇ
 τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐξετάσεως μάρτυρος τίνος καὶ διατάσσουσα τὴν ἐκ-
 κλήτευσιν καὶ ἐξέτασιν αὐτοῦ εἶναι παρεμπιπτούσα. Α. Π. 23 τοῦ 54
 ἐπίσης ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα διαφόρους ἀκυρωτικὰς τῆς υλοθεσίας
 στάσεις, ἀλλὰ συγχρόνως διατάττουσα ἀποδείξεις. Α. Π. 309 τοῦ 77
 Ἐπίσης ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἐνστάσιν ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς
 διατάσσουσα ἀποδείξεις ἢ παραπέμπουσα τὴν ὑπόθεσιν πρὸς περαιτέρω
 δίκασιν. Α. Π. 102 τοῦ 47, 143 τοῦ 74, 197 τοῦ 74, 87 τοῦ 83, 219
 τοῦ 90. Ὅθεν καὶ ἀπόφασις Ἐφετῶν ἀπορρίπτουσα τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἰσ-
 γομένου περὶ τοῦ μὴ παραδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς λόγῳ ὅτι ἡ ἐνάγουσα περὶ
 σθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς δὲν ἔχει κληρονομικὰ δικαιώματα κατ' ἔμφαν
 καὶ παραπέμπουσα τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτο-
 δικεῖον. Α. Π. 343 τοῦ 84. Ἐπίσης ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἐνστάσιν περὶ
 ἀπαράδεκτου τῆς ἀναγωγῆς. Α. Π. 12 καὶ 808 τοῦ 57. Ἐπίσης ἀπόφασις
 ἀπορρίπτουσα ἄλλας ἀκυρωτικὰς ἐνστάσεις καὶ διατάσσουσα ἀποδείξειν
 ἐπικυροῦσα τοιαύτην ἀπόφασιν. Α. Π. 80, 82 καὶ 83 τοῦ 57· ἐπίσης ἀπό-
 φασις κηρύττουσα μὲν ἀκυρον ἐκθέσιν πραγματογνωμόνων, ἀλλὰ διατά-
 σουσα ἀποδείξεις περὶ ἄλλων θεμάτων ἀποδείξεως, κατὰ τὴν Α. Π. 230 τοῦ
 73. Προπαρασκευαστικὴ ἐπίσης ἀπόφασις θεωρεῖται ἡ δι' ἧς, κηρυττομένη
 πεπαισμένη τῆς ἐξουσίας τῶν διαικτητῶν, διορίζονται ἑτεροί. Α. Π. 27
 τοῦ 73. Ἐν τούτων ἐν εἶναι δριστικὴ ἡ ὑποχρεοῦσα εἰς ἀποζημίωσιν
 τῆς καταβολῆς τόκων, καίτοι μὴ ἐρίζουσα αὐτοῦς. Α. Π. 308 τοῦ 76
 ἐπίσης ἡ ἐπιδικαζούσα ἀποζημίωσιν καὶ μὴ ἐρίζουσα τὸ ποσὸν αὐτῆς
 Π. 401 τοῦ 58· ὡσαύτως ἡ παραδεχομένη ἐνστάσιν ἀνατραπτικὴν περὶ
 τὴν δίκην. Α. Π. 223 τοῦ 56· ὡσαύτως ἡ τὴν ἀναγωγὴν ἐκ τῆς
 στὸν ἀπορρίπτουσα. Α. Π. 214 τοῦ 69. Ἐν δὲ τῇ περὶ διανομῆς κληρο-
 νημιῶν ἡ κοινὸν κλήρου δίκην ἢ περὶ τῆς διανομῆς ἀπόφασις τοῦ δικασ-
 τηρίου εἶναι δριστικὴ, διότι ἡ περαιτέρω ἐνέργεια αὐτοῦ περιορίζεται
 μόνον τὴν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1091 καὶ ἐπ. τῆς πολ. δικονομίας ἐρίζουσα
 διαδικασίαν. Α. Π. 161 τοῦ 54. Εἶναι ἐπίσης δριστικὴ ἡ ὡς ἐξουσία
 παραδεχομένη ἢ ὡς ἀνυπόστατον ἢ ἀπαράδεκτον ἀπορρίπτουσα τὴν δίκην
 τοῦ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις. Α. Π. 193 τοῦ 60. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π.
 126 τοῦ 74 δὲν εἶναι δριστικὴ ἡ λύσασα τὸ τῆς ἀκυρότητος τῆς
 τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ζήτημα ἀπόφασις. Ὁσαύτως ἡ εἰς τὴν
 δόξαν ὑποχρεοῦσα ἀπόφασις καὶ πρὸς τοῦτο προσωπικὴν κρᾶτησιν ἀποφαι-
 λουσα εἶναι δριστικὴ. Α. Π. 216 τοῦ 57, 20 τοῦ 74, 22 τοῦ 70, 24
 ἢ διατάσσουσα ἐν περιπτώσει ἀπειθείας πρὸς λογιστάριον τὴν κατα-
 λῆψιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας τοῦ δοσιλόγου καὶ προσδιορίζουσα τὸ τίμημα

ἐν ἑαυτῇ, ὅτε ὑπολειπομένης μόνον τῆς ἐκδικάσεως τοῦ ἀποτελεσματος τοῦ λογεδοῦς. Α. Π. 41 τοῦ 60, 395 τοῦ 64· κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 127 τοῦ 68, 217 τοῦ 68 καὶ ἄλλας τινὰς καὶ πᾶσα περὶ λογεδοῦς ἀπόφασις. Ἀλλὰ κατὰ τὰς 287 τοῦ 66, 137 τοῦ 76, ἡ περὶ λογεδοῦς ἀπόφασις, δοῦναι πρὸς ἐφαρκίωσιν τοῦ ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἀπαιτουμένου διατάσσεται λογεδοῦς, δὲν εἶναι ὁριστική. Ὡσαύτως εἶναι ὁριστική ἡ ἀπάντησις ἢ καταδικάζουσα εἰς ἀποζημίωσιν, εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, καὶ μὴ ὀριζομένου τοῦ τῆς καταψήφισως ποσού. Α. Π. 283 τοῦ 52, 327 τοῦ 53, 64 τοῦ 54, 101 καὶ 198 τοῦ 58, 122 τοῦ 59, 278 τοῦ 64, 90 τοῦ 67. Ὡσαύτως ἡ διατάσσουσα ἢ αἰρούσα συντηρικὴν ἢ προφυλακτικὴν τι μέτρον ἀπόφασις εἶναι ὁριστική. Α. Π. 314 τοῦ 57, 91 τοῦ 64, 38 τοῦ 85. Ὅριστική εἶναι καὶ ἡ ἀπόφασις ἢ ἐπιδικάζουσα ἀποζημίωσιν, καὶ ἂν δὲν ὀρίζεται τὸ ποσὸν αὐτῆς. Α. Π. 101 τοῦ 58, ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 368 τοῦ 79 ἀπόφασις ἀναδύλουσα τὴν δικαστικὴν ἐκδικασιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως καὶ διατάσσουσα ἀποδείξιν περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ζημίας, δὲν εἶναι ὁριστική. Ὅριστικὴ ὡσαύτως εἶναι ἡ ἀπόφασις ἢ ὁριστικῶς ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τινὰ μὲν κεφάλαια αὐτῆς ἢ ἀκίνητα κτήματα διεκδικουμένα δι' αὐτῆς. Α. Π. 107 τοῦ 58.—Δι' ἐπὶ αἰτήσας περὶ συντηρικτικῆς ἀποδείξεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, θεωροῦμεναι ὁριστικά, ὑπόκεινται εἰς ὕψισιν. Α. Π. 36 τοῦ 47.—Ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα ἢ παραδεχομένη ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος εἶναι ὁριστικὴ κατὰ τὰς 314 καὶ 36 τοῦ 42 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀλλὰ κατὰ τὰς 2 καὶ 104 τοῦ 53, 297 τοῦ 55, 197 τοῦ 77, 10 τοῦ 91 ἀπόφασις ἀπορρίπτουσα τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν καὶ ἀποδείξει περὶ τῆς αὐτῆς διατάσσουσα, δὲν εἶναι ὁριστική. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις δι' ἧς αὐτὸ ἀπορρίπτεται ἐκτὸ ἀναρμοδίου εἶναι προδήλως ὁριστική, διότι καὶ ἡ ἀπόφασις δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἐκτὸ ἀναρμοδίου εἰς ἐκδικασιν διαφερεῖς διὰ παρεμπιπτόντως εἰσαγωγέως ἀγωγῆς. Α. Π. 188 τοῦ 92.—Ἀπόφασις δὲ διατάσσουσα τὴν ἀναβολὴν τῆς προόδου τῆς δίκης εἶναι ὁριστικὴ μὲν κατὰ τὰς πολιτικὰς ἀποφάσεις Ἀρ. Πάγου 19 καὶ 97 τοῦ 46· προδικαστικὴ δὲ κατὰ τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν Α. Π. 25 τοῦ 44.—Ἀπόφασις δὲ μὴ ἐπιτρέψαι τὴν ἀπόδειξιν τοῦ θύλου, διατάξασα δὲ ἄλλας ἀποδείξεις, εἶναι παρεμπιπτούσα. Α. Π. 10 τοῦ 53. Παρεμπιπτούσα ὡσαύτως εἶναι καὶ ἡ κατ' ἔνστασιν ἀπορρίψασα τὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐπείσεως ἀγωγὴν ἀπόφασις. Α. Π. 333 τοῦ 57. Ἀπόφασις δὲ ἀπορρίπτουσα τινὰς ἀκυρότητας ἐκ τῶν πολλῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς αποτελουσάν, εἶναι ὁριστικὴ κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 67 τοῦ 57 (ἢν κατακρίνει Οἰκονομίδης ἐν Ἑγγχειρίδι § 82 α' σημ. 6).—Ἀπόφασις ὁριστικὴ εἶναι καὶ ἡ κορυφουσα ἐπὶ προκαλώσεως ἀπεδομένου τὴν ἀγωγὴν, ὡς ἀποπερατοῦσα τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ δικαστήριον ἀπελθούσα τῆς περαιτέρω ἐξετάσεως αὐτῆς. Α. Π. 165 τοῦ 78. Ἐπίσης ἢ δι' ἧς ἀπορρίπτεται τὸ δικαστήριον ἀπαράδεκτον τὴν εἰς ἀγωγὴν πρόκλησιν καὶ ἀπορρίπτει αὐτὴν ἢ ὑπογράφει τὸν προκαλούμενον ἐν τῇ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 173 τοῦ 79, 171 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 172 τοῦ 83 ἀπορρίπτουσα τὰς δι' ἔνστασεως ὑποβληθείσας ἀντιρρήσεις κατ' αὐτῆς, δὲν εἶναι ὁριστικὴ. Ἀπόφασις ὁριστικὴ εἶναι καὶ ἡ δι' ἧς ἐκτίθεται ἢ τῶν δανειστῶν τάξις κατὰ τὴν κατάταξιν, καὶ ἐν δὲν ὀρίζεται τὸ ποσόν, δι' ἧς ἔκκιστος κατατακτός, διότι κύριον θέμα τῆς περὶ κατάτα-

ξίως δίκης είναι ὁ προδιορισμὸς τῆς θέσεως ἐκείνου θανέστω. Α. Π. 83. Ὁριστικὴ ἀπόφασις εἶναι καὶ ἡ ἀκυρότης τὴν ἐκθεσιν τῆς κατασχέσεως. Α. Π. 173 τοῦ 72. Εἶναι δ' ὁριστικὴ ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν αἴτησιν ἀπόφασις λόγῳ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, καὶ ὁσάκις διατάσσῃ ἀποδείξει περὶ συμφησιαστέου τινὸς ποσού εἰς τὴν ἐκτελουμένην ἀπάντησιν ὡς ἀναγομένης τῆς διατάξεως ταύτης εἰς τὴν ἐξέφρασιν τοῦ ποσού. Α. Π. ἐκτελέσει, καὶ εἰς τὴν περιορισμὸν αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀποδείξαι. Α. Π. 293 τοῦ 78. Ἐπίσης ὁριστικὴ εἶναι ἡ ἐπιδικάζουσα εἰς πίστωσιν ὑπερὺν διαδίκων κοινῶν τινα ἀλληλογρεῖον λογαριασμοῦ ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικάσαντα ταῦτα ποσά. Α. Π. 170 τοῦ 73. Ἐπίσης ὁριστικὴ εἶναι ἡ ἀπορρίπτουσα αἴτησιν περὶ ἐπαναλήψεως βεβαίως διακοπείσης δίκης μετὰ τὴν δόσιν ὅσον δολέντος ἤδη. Α. Π. 264 τοῦ 76 ἢ ἡ ἀπορρίπτουσα αἴτησιν περὶ παραλήψεως τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης. Α. Π. 201 τοῦ 76. — Ἄλλ' αἱ ἐπὶ πτωχεύσεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις περὶ διορισμοῦ, περὶ καταστάσεως καὶ ἀνακλήσεως τῶν συνδίκων εἰσὶ παρεμπιπτούσαι, καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ διατάξει τῶν ἄρθρων 462 καὶ 463-468 τοῦ νέου πτωχευτικοῦ νόμου ὑποκαίμεναι εἰς ἀνάκλησιν. Α. Π. 69 τοῦ 84.

Θεμελιώδους ἀρχῆς οὗσης ἐν τῇ πολιτικῇ ἡμῶν δικονομίᾳ ἐστὶ μόνον τῇ παρεμπιπτούσας καὶ παρασκευαστικὰς ἀποφάσεις δύναται νάνακλησθῇ εἰ δικάσται, ἔπεται, ὅτι τὴν ἐπὶ τῇ μονομερεῖ αἰτήσει τοῦ ἐτέρου μὴ δικάσκειν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν δὲν δύναται νάνακληθῇ ὁ δικάστης. Α. Π. 145 τοῦ 35. — Δυναμένων νάνακληθῶσι τῶν πρεδικαστικῶν ἀποφάσεων ὑπὸ τῶν ἐκδόντων αὐτάς δικαστηρίων, ἔπεται ὅτι καὶ μὴ ἐκκληθεῖσαι εἰς τὰ κατωτέρων δικαστηρίων πρεδικαστικὰ ἀποφάσεις δὲν εἶναι ὑποχρεωτικαί διὰ τὰ ἀνώτερα, μεταδιδασθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς αὐτά. Α. Π. 39 τοῦ 16, 3 τοῦ 44, 19 τοῦ 43, 179 τοῦ 47, 281 τοῦ 50, 467 τοῦ 52, 289 τοῦ 57, 67, 128 τοῦ 68, 201 τοῦ 69, 220 τοῦ 75, 389 τοῦ 74, 210 τοῦ 76, 97 τοῦ 77, 412 τοῦ 81 κτλ. Ἄλλα κατὰ τὴν 77 τοῦ 80 ἔστιται ἀποφάσεις ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πρωτοδικείου, δὲν δύναται νά ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ ἑξαρχείου ἐν ἡ ἀπορρίπτουσα αὐτὴν ἀπόφασις δὲν ἐξεκαλέσθῃ.

Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 98 τοῦ 46 καὶ ἄλλας τινὰς ἀρχαιοτέρας ἀποφάσεις ἀπόφασις διατάττουσα ἔρχον καὶ ἐρρίχουσα τὰς συνεπείας αὐτοῦ εἶναι ὁριστικὴ καὶ πρὸ τῆς θέσεως τοῦ ἔρκου· ἀλλὰ κατὰ τὰς πλείους τῶν ἀποφάσεων καὶ ἰδίως πάσας τὰς νεωτέρας (οἷον 38 τοῦ 47, 270 τοῦ 60, 194 τοῦ 51, 6 καὶ 363 τοῦ 53, 12, 94 καὶ 216 τοῦ 56, 177 τοῦ 57, 390 τοῦ 61, 206, 293 τοῦ 57, 10 τοῦ 58, 210 καὶ 220 τοῦ 60, 326 καὶ 390 τοῦ 62, 200 τοῦ 68, 10 τοῦ 78, 108 τοῦ 80, 226 τοῦ 81, 136 τοῦ 86, 4 τοῦ 87, 51 τοῦ 87, 97 τοῦ 87, 43 τοῦ 91), ἡ ἐπιδάλλουσα ἀπόφασις καὶ ὑπὸ τὸν ἔρκον τῆς θέσεως αὐτοῦ παραδεχόμενη ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγήν, γίνεται ὁριστικὴ, εἰς δόξῃ καὶ ἀρ' αὐτῇ ἰσχυρῶς ὁ δόξας ἐκπεφάνεως τῆς θέσεως αὐτοῦ δύναται νάνακληθῇ. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἔρκου νέᾳ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἐξέτασις ἐπὶ τῇ βάσει ἀντιρρήσεων, μὴ δυναμένων ποσῶς νά ἀναστειλῶσι τὰς συνεπείας αὐτοῦ ἐκτελούσας διὰ τῆς ὁριστικῆς ἔρκου, εἴς οὐ εἰρηγήθη ἡ ὁριστικότης τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 20 τοῦ 91, 21 τοῦ 92. Ἐπίσης ἡ ἔρκου ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις ἀλλὰ μὴ ἐρρίχουσα τὰ ἀποτελέσματα δύναται νά ἀνακληθῇ ὡς μὴ ὁριστικὴ καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἔρκου κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 8 τοῦ 47.

τοῦ 57, 200 τοῦ 68, 279 τοῦ 84, 13 τοῦ 83, διότι ἀληθῶς μὲν κατὰ τὰς ἀρχὰς 337 καὶ 382 ἡ δόσις αὐτοῦ ἀποτελεῖ τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταπο-
τάξεως περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν τῷ ὅρκῳ γεγονότων, ἀλλὰ τοῦτο ἐπέρχεται
ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ὅρκου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐὰν καὶ καθ' ὅσον
ἐκείνη καὶ νομίμως ἐγένετο αὕτη, ἡ δὲ διατάξις περὶ τοῦ χορηγουμένου τοῦ
δικαστηρίου δικαιοσύνης τῆς ἀνακλήσεως τῶν παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων
ἵσχυι γενική, μὴ ἐνδιαλαμβάνουσα περιορισμὸν τινα ἢ ἰσχύεισιν. Ἀλλὰ
κατὰ τὰς ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 80 τοῦ 77, 320 καὶ 364 τοῦ 79, 307
τοῦ 81, 260 τοῦ 54, 404 τοῦ 67, 160 τοῦ 83, 399 τοῦ 84, (ἰσχυρ-
αὶ καὶ καθ' ἑμᾶς) ἐπιβληθέντες ἀπὸ ὅρκου καὶ δεθέντες ὑπὸ τοῦ διαδί-
κου, ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπαγγέλλῃ αὐτοῖς εἰς τὰ κειριμένα καὶ νάνα-
καλῶσιν τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὅρκον ἀπόφασιν, ἀλλῶς ἐκτιμῶν τὰς κοιν-
τοσύνας ἀποδείξει, ὅτε τοῦ μὲν 337 ἄρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας
ἐκτείνεται, ὅτι ὁ γενόμενος ὅρκος ἀποτελεῖ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐντελὴ ἀπο-
κρίσιν, ἀποκλείουσιν πᾶσαν ἀνταπόδειξιν, τοῦ δὲ ἄρθρου 273 τῆς Πολι-
τικῆς δὲ τὸ ἐκ τῆς ἐνέργου ταύτης βολογίας προκύπτει νόμιμον τεκμήριον
ἐπὶ ὑποχρεωτικῶν διὰ τὸν δικαστὴν. Τούτ' αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ προκειμέ-
νου ἀναγκαστοῦ ὅρκου, ὅτε τῆς διατάξεως τοῦ 337 ἄρθ. ἐφαρμοζομένης καὶ εἰς
τὸν ἀναγκαστὸν ὅρκον κατὰ τὸ ἀρθ. 280 § 2. Α. Π. 12 τοῦ 87, 399 τοῦ 84,
83 τοῦ 83. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὰς Α. Π. 282 τοῦ 77, 232 καὶ 239 τοῦ
84, 281 τοῦ 83, 228 τοῦ 92 καὶ ἄλλας ἐπὶ τῶν δ' ἀντιδίκων τοῦ ἐκδιδόντος
ἀντιδίκου, ὅτι προτίθεται νὰ προβάλλῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ ὅρκου, τὸ δὲ δικα-
στήριον ἐπιτρέφει νὰ ἰσχύῃ ὁ ὅρκος ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ κατ' αὐ-
τὸν ἀντιρρήσεις, μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποβρίπτουσης τὰς ἀντιρ-
ρήσεις ταύτας ἀποφάσεως ἄρχεται ἡ δευτερεύουσα τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν
ὅρκον καὶ ἐκτείνεται τὰς συνεπειὰς ἀποφάσεως.

Ὁ δικαστὴς οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν αἰτήσεις τῶν
διαδίκων περὶ ἀνακλήσεως παρεμπιπτούσων περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων·
ἀλλ' οὐχ ἥτιον δὲν ἀπαγορεύεται τοῖς διαδίκου νὰ διδῶσι νόστιν εἰς τὸ
δικαστήριον περὶ τούτου, Α. Π. 23 καὶ 27 τοῦ 30, 393 τοῦ 83, 293 τοῦ
87, 393 τοῦ 64, 62 τοῦ 60, 82 τοῦ 68, 68 τοῦ 73. Εἰς τοὺς διαδίκους
ἐκτείνεται ἀπεναντίας νὰ υποβάλλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον παρατηρήσεις περὶ
τῶν ἐλλειψῶν τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως καὶ νὰ ζητήσωσιν τὴν ἀνάκλη-
σιν αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τὸν δικαστὴν ἐπιλαμβάνεται τῆς οὐσίης τῆς
ἀποφάσεως μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐνέργειαν τῶν διαταχθέντων δι'
αὐτοῦ, μὴ χορηγῶντες τοῦ νόμου ἴδιον ἐνδικὸν μέσον εἰς τοὺς διαδίκους,
ὅστις νὰ εἰσάγωσι δι' αὐτοτελεῖς αἰτήσεις τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρεα-
τῆριον ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ υποβάλλειν τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν
εἰς τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως. Ἀρείου Πάγου 207 τοῦ 62, 10
τοῦ 78, 181 τοῦ 83, 333 τοῦ 84, 226 τοῦ 85, 26 τοῦ 86, 180 τοῦ 87,
124 τοῦ 87, 216 τοῦ 88, 116 τοῦ 92. Διὸ δὲν εἶναι καὶ ἀνάγκη αἰτιολο-
γεῖσθαι τῆς μὴ παραδοχῆς αἰτήσεως περὶ ἀνακλήσεως ἀποφάσεως, Α. Π. 83
καὶ 102 τοῦ 60, 68 τοῦ 73, 293 καὶ 393 τοῦ 78. Ἀλλ' ἐν τῇ περὶ παρα-
τηρήσεως τῆς προθεσμίας αἰτήσεως ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς συζητησὶν φέρεται τὸ
περὶ τούτου ζήτημα, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τῆς οὐσίης συζήτησις, διότι ἐν τούτῳ
παραπῶται αὕτη εἶδος νὰ χωρήσῃ ἐκ τῆς σειράς τοῦ πινακίου καὶ οὐχὶ τοῦ
πινακίου μόνον, ὥστε ἡδύνατο νὰ καταλίπῃ ἀνυπεκρίπτουσαν τὴν καθ' ἑμᾶς ἡ ἀνα-

κλησις, μὴ ἔχοντα τὸν δέοντα πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ χρόνον. Ἀρ.
Πάγου 249 τοῦ 83. — Ἡ προδικαστικὴ ἀπόφασις δύναται νὰ ἀνακληθῇ
καὶ σιωπηλῶς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ἄτε μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου τὸ ἐπι-
τίμιν δύναται δηλοῦντι τὸ δικαστήριον νάπομακρυνθῇ τῶν πρότερον ἀπο-
φασισθέντων ἄνευ ῥητῆς ἀνακλήσεως. Α. Π. 303 τοῦ 53, 5 τοῦ 47, 231
τοῦ 36, 293 τοῦ 57, 223 τοῦ 66, 38 τοῦ 77. Διὸ τὸ δικαστήριον δύναται
καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν μαρτυρικὰς καταθέσεις, ἃς ἡκόρως διὰ προτέρως ἀπο-
φάσεως, διατάξαι τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων. Α. Π. 316 τοῦ
77. — Γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως τοῦ πρωτο-
κείου, ἡ ἀπόφασις τῶν ἀφαιρῶν γίνεται ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν κατώτερον δικα-
στήν. Α. Π. 334 τοῦ 39. Ὅθεν τὸ πρωτοδικεῖον δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ
ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου. Α. Π. 26 τοῦ 70. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον, ἂν μετα-
βιβασθῇ αὐθις εἰς αὐτὸ ἡ ὑπόθεσις δι' ἐφέσεως, δύναται νὰ ἀνακαλίσκῃ τὴν
πρότερον αὐτοῦ ἀπόφασιν. Α. Π. 38 τοῦ 42, 58 τοῦ 64, 26 τοῦ 70, 233
τοῦ 75, 32 τοῦ 78, διότι πᾶσα ἀπόφασις ἐπικυροῦσα προδικαστικὴν ἐπίκρι-
σιν καὶ αὕτη προδικαστικὴ, ἐπομένως ἀνακλητὰ. Α. Π. 344 τοῦ 92. — Ἡ
ἀπόφασις, πρὶν ἢ δημοσιευθῇ, δὲν εἶναι ἀμετάκλητος· ἐπομένως τελευταίαν ἐπι-
δικαστοῦ τινος πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἀποφάσεώς τινος, δὲν ἔχει αὕτη ἀπο-
φάσις, διότι ὁ δικαστὴς, ἂν ἔξῃ, ἐδύνατο νὰ μεταβάλλῃ γνώμην μέχρι τῆς δημο-
σιεύσεως. Α. Π. 345 τοῦ 60. (Ἰδε περὶ δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων καὶ
νομολογιῶν ὑπὸ ἀρθ. 162).

θ'. Ἐφεσις κατ' αὐτῶν.

181. Συνήθως δύναται νὰ γίνῃ ἐφεσις κατὰ μόνων τῶν ἐπι-
κριτῶν ἀποφάσεων. Κατ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, καὶ διὰ τὴν
αὐτοῦ ἐγγράφου δύνανται νὰ ἐκκληθῶσι καὶ αἱ 1) παρεμπι-
πτουσαι καὶ προδικαστικαί 2) ἀποφάσεις. Εἰς μόναν τὴν
παρεμπιπτούσαν περὶ ἀποδείξεων ἀποφάσεως ἐξήρτηται ἀπὸ τῶν
κρίσιν τῶν διαδίκων, ἂν θέλουν νὰ τὰς ἐκκαλέσων συγχρόνως
μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἢ πρότερον καὶ μόναν. Πολ. 162,
3. 515, 1 καὶ 2. 749. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 451, 31).

1) προσεκδοθεῖσαι 2) προπαρασκευαστικαί

Ν. Ὁ νομοθέτης ἐπέτρεψε τὸ ἔνδικο τῆς ἐφέσεως μέσον μόνων κατὰ τὴν
ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ἥτοι τῶν ἀποπερατουσῶν τὴν δίκην, καὶ οὐχὶ κατὰ
τῶν προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτούσων (πλὴν τῶν περὶ ἀπο-
δείξεως, δυναμένων νὰ ἐκκληθῶσι καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἢ σὺν αὐτῇ). Δι-
ατάσσεται δὲ ἡ δίκαια τοῦ νομοθέτου καὶ ἐκ τῶν ἀρθ. 582, 583 καὶ 846
2, καθ' ἃ κανονίζεται ἡ τάξις τῆς συζητήσεως ἐκστῆς ἐνοστάσεως καὶ
τέλους, ἐὰν τὸ δικαστήριον δὲν εὗρῃ βάσιμον τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ οὐ
λοιπὰς ἐνοστάσεις, συζητοῦνται πᾶσαι ὁμοῦ καὶ ἀφαιρῶνται τὸ δικαστήριον
περὶ τοῦ ὅλου, τουτέστι καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως διὰ μιᾶς καὶ τῆς
αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐκτὸς ἂν ᾔθελε διατάξῃ ἀποδείξεις, ὅθεν, ἂν ὁ νομοθέτης
κατέτασεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀριστικῶν καὶ τὰς ἀπορρίπτουσας ὀριστικὰς
ζητήματα, δὲν ᾔθελε κανονίσαι τὴν διαδικασίαν κατὰ τὰ εἰρημένα, ἀλλ'

ὅπως διατάξει τὴν ἐπὶ ἐκάστης ἐναστάσεως μὴ βασιμίου ἐκδοσιν ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως, ἵνα ἐκκληθῇται αὕτη. Α. Π. 249 τοῦ 48 κτλ. — Ἡ συνήθως τριακονήμερος τῆς ἐφέσεως προθεσμία ὑπολογίζεται μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς δριστικῆς, ἐπομένως ἡ τυχὸν προεκκαλουμένη παρεμπύπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς προθεσμίαν. Α. Π. 403 καὶ 189 τοῦ 48, 20 τοῦ 62. Δύνανται δὲ νὰ ἐκκληθῶσιν αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις καὶ μετὰ τὴν δριστικὴν ἐντὸς τῆς πρὸς ἐφεσιν τῆς δριστικῆς προθεσμίας, δηλονότι δύνανται νὰ ἐκκληθῶσι καὶ διὰ μεταγενέστερου ἐγγράφου. Α. Π. 33 τοῦ 45. Ὡσαύτως καὶ νὰ ἀνακρεθῶσι. Α. Π. 40 τοῦ 45. — Αἱ παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις ἐκκαλοῦνται καὶ μετὰ τὴν ἀνακρεθὲν τῶν δι' αὐτῶν διαταχθεῖσων ἀποδείξεων. Α. Π. 289 τοῦ 67. — Ἐκάστη διάταξις τῆς ἀποφάσεως ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν ἀπόφασιν. Ὅθεν ἐν ᾧ ἐπιτρέπεται ἐφεσις ἢ ἀναίρεσις κατὰ μίαν τῆς ἀποφάσεως διατάξεως, ἐφεσὶς ἢ ἀναίρεσις, δὲν ἐπιτρέπεται κατ' ἄλλης ἐν τῇ αὐτῇ ἀπόφασιν. Α. Π. 17 τοῦ 43, 46 τοῦ 43. — Ἐκτάσεως μὴ ἐφεσίμου ἢ μὴ ἀναίρεσίμου Α. Π. 17 τοῦ 43, 46 τοῦ 43, 291 τοῦ 63. — Ἀποφάσεις ἐπιδαλῶσα ὄγκον, ἀλλὰ μὴ δρίσασα τὰς συνεπόμεναις (ἐπομένως παρεμπύπτουσαι) δύναται νὰ ἐκκληθῇ μετὰ τῆς δριστικῆς, καὶ τὴν μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην (τὴν παρεμπύπτουσαν), πρὸ ὅτι τῆς ἰδίαιτος τῆς δριστικῆς, ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐφετῶν, μεταρρυθμίσασα τὴν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικείου, ὅσῳκις ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν ἐφετῶν ἀπεφάνητο ἐπὶ προδικαστικοῦ ζητήματος, διότι ὡς τοιαύτη δὲν ἀποτίθεται ἐν δικογραφίᾳ καὶ δύναται ἐπομένως τὸ ἐφετεῖον διὰ μεταγεν. ἀποφάσεως νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν δι' αὐτῆς διαταχθέντων Α. Π. 52 τοῦ 78. — Παρεμπύπτουσα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς οὐδεμίαν διατάχθη ἀπόδειξις, ἀλλ' ἀνεβλήθη ἀπλῶς ἡ τῆς ὑποθέσεως ἐκδίκασις μέχρι οὗ τὸ ἀρκούν δικαστήριον ἀποφάνηται περὶ τοῦ εἰς αὐτὸ παραπεμφθέντος ζητήματος ἀποστροφῆς, δὲν ὑπόκειται εἰς ἐφεσιν. Ὅθεν ἡ τυχὸν γενομένη κατ' αὐτῆς ἐφεσις ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀνευ αἰτήσεως, διότι ἡ διάτ. τοῦ 181 αὐτοῦ, προτιθεμένη νὰ προλάβῃ τὴν κατάχρησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφεσεως, ἀπορρ. προδήλως εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 350 τοῦ 63, 245 τοῦ 71. — Τὴν ἐκκληθεῖσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν δύναται καὶ αὐτὴς δρίσασθαι νὰ ἐκκαλέσῃ μετὰ τῆς δριστικῆς. Α. Π. 138 τοῦ 88.

ΙΑ'. Περιεχόμενον ἐκάστης ἀποφάσεως.

182. Ἡ ἀπόφασις πρέπει νὰ συντάσσεται κατὰ διηγηματικὸν τρόπον, καὶ νὰ περιέχῃ 1) σύντομον περιγραφὴν τῆς ὅλης συζητήσεως, «μνημονευομένου ῥητῶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Εἰσηγητοῦ» (1). — Οὐσιώδη μέρη ἐκάστης ἀποφάσεως εἶναι: — 1. τὰ ὀνόματα τῶν παρόντων δικαστῶν, τοῦ εἰσαγγελλῶτος, καὶ τοῦ γραμματέως. — 2. τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, μετὰ τὴν παρατήρησιν, ἂν οὗτοι ἐνε-

(1) Αἱ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν λέξεων προστεθῆσαν δυνάμει τοῦ νόμου Α' 187 τοῦ 28 Μαΐου 1887, ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντες.

φανίσθησαν ἢ ὅχι· — 3. ἡ σημαίωσις τῆς ὑπὲρ δίκην ὑποθέσεως — 4. ἡ πρότασις (ἡ αἵτησις) ἐκάστου διαδίκου· — 5. αἱ αἰτήσεις (1)· — 6. τὸ δικτακτικὸν μέρος. Πελ. 776, 887. Παν. 81. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 138, 141, 433).

1) κατὰ διηγηματικὸν τρόπον νὰ περιέξη

Ν. Οὐσιώδης τῆς ἀποφάσεως μέρος εἶναι τὸ αἰτιολογικὸν καὶ τὸ δικτακτικόν, ἐνῷ δὲ τὸ διηγηματικόν. Διὰ παραδρομὴν τοῦ διηγηματικοῦ ἐπαναληφθεὶς ἐν τῷ αἰτιολογικῷ ἢ τῷ δικτακτικῷ, δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ὡς οὐσιώδους τύπου παραβίασις καὶ νὰ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 21 τοῦ 82 τοῦ 43, 53 τοῦ 77, 139 τοῦ 83, 236 τοῦ 93. Διὸ δὲν εἶναι οὐσιώδης καὶ ἡ παράλειψις ἐν τῷ διηγηματικῷ τῆς μνείας τῆς ἀντετάσεως, ἐὰν πρὸς τοιοῦτον διὰ τοῦ σκεπτικοῦ, ὅτι ὑπεβλήθη. Α. Π. 154 τοῦ 77. Τὸ δικτακτικὸν εἶναι κυρίως ἡ ἀπόφασις, διότι δι' αὐτοῦ διαλαύει τὸ δικαστήριον τὴν ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ διαφορὰν· ἀλλ' ὁσῶντις γεννῶνται ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, συγχωρεῖται καὶ εἰς τὸ σκεπτικὸν προσεμφανίζεσθαι ἄρθρων αὐτῶν. Α. Π. 228 τοῦ 60. Ὅθεν ἡ ὁριστικὴ διάταξις τοῦ δικαστηρίου τίθεται ἐν τῷ δικτακτικῷ, ἀλλ' οὐδὲν ἥττον δύναται ἐν συνδυασμῷ πρὸς αὐτὸ νὰ περιληφθῇ ἐγκύρως καὶ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ. Α. Π. 240 τοῦ 91. Ἐπίσης ἡ παράλειψις ἐν τῷ ιστορικῷ τῆς ἀποφάσεως τῶν ὀνομάτων τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων δὲν φέρει ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 146 τοῦ 74. Ἐπίσης ἡ παράλειψις τοῦ ὀνόματος τοῦ εισηγητοῦ δικαίου κατὰ τὸν νόμον Α' 13Α' τοῦ 1887 δὲν φέρει ἀκυρότητα. Α. Π. 236 τοῦ 93. Διὰ τὴν ἑλλειψιν ὑπογραφῆς τινος τῶν δικαστῶν ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι ἄκυρος. Ἀπόρ. ποινικῇ Α. Π. 249 τοῦ 73. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἄκυρος διὰ τὴν ὅχι γραφικὴν παραδρομὴν παράλειψιν ἐν τῷ ιστορικῷ τῆς παρατάσεως διαδίκων τινος (ὁσῶντις αὕτη συνάγεται ἀλλοθεν) ἢ διὰ τὴν ἐν τῷ δικτακτικῷ παράλειψιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Α. Π. 53 τοῦ 53 ἢ διὰ τὴν παραπλάνην τοῦ ὀνόματος τοῦ στοιχείου τοῦ διαδίκου. Α. Π. 224 τοῦ 55. — Οὐσιώδης ἀτέλεια ἀποφάσεως ὑπάρχει μόνον, ὅταν παντελῶς ἐλλείπῃ τι τῶν κατὰ τὸ 182 ἄρθρον οὐσιωδῶν τῆς ἀποφάσεως μερῶν, ἐνῷ δὲ καὶ ὅταν ἀτελὴς ἐκτίθεται. Α. Π. 209 τοῦ 66. Οὐσιώδης ὁμοῦς ἀτέλεια, ἐπιφέρουσα τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἡ ἐλλείψις τῶν ὀνομάτων τῶν δικαστῶν, ἡ ἐλλείψις τῆς μνείας περὶ ἐμφανίσεως τῶν διαδίκων, ἡ ἐλλείψις συμμετοχῆς τῆς περὶ τῆς δίκης ὑποθέσεως. Α. Π. 53 τοῦ 36, 88 τοῦ 37, 40 τοῦ 40. — Ἡ τοῦ ἐκτελείου ἀποφάσεως, ἡ ἐπικυροῦσα ἄνευ ὁρισμένων ἐκφράσεων καὶ λοιπὰς διατάξεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δὲν θεωρεῖται ἄδριστε, ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται ἐξάγονται ἐκ τοῦ ιστορικοῦ. Α. Π. 116 τοῦ 47. — Ἡ ἀναίρεσις εἶναι ἐπαναγκῆς νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἀποφάσει δικτακτικὸν διὰ πᾶσαν ἰδίαν ἡ ἀντιρρησην ἢ ἔνστασιν, ὅταν καὶ αὐτῆς ἡ τύχη συναπορροαίηται καὶ οὐκ ἀπορροαίηται ἐν τῷ γενικῷ δικτακτικῷ. Α. Π. 72 τοῦ 46, 113 τοῦ 46. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 180, 182, 202, 203, 351 καὶ 383 καὶ 384 Παν. Δικον. προκύπτει, ὅτι τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἀποφαίνωνται ἐν τῇ

(1) Συντ. ἄρθρον 93 «Πᾶσα ἀπόφασις πρέπει νὰ ᾖναι ἡτερολογημένη καὶ νὰ παραγγέλληται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει».

διὰ τῆς ἐπὶ τῆς οὐσίας, εἴτε δι' ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως, περὶ τῶν προτεινομένων ἐνστάσεων, αἰτιολογούντα δυνάτως τὴν παραδοχὴν ἢ ἀπόρριψιν αὐτῶν, Α. Π. 46 τοῦ 61. Ὅσακις δὲ τὸ δικαστήριον δὲν ἐλάβεν ὑπ' ἑξῆς οὐσιώδεις ἰσχυρισμούς, ἡ ἀπόφασις ἐστὶν ἀναιρετὴς. Α. Π. 86 τοῦ 48, 167 τοῦ 53, 70, 79, 385 τοῦ 64, 38 τοῦ 61 κτλ. — Ἐκ τῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ προκύπτῃ ἀκριβῶς τίνα τὰ ἀναγνωρισθέντα δικαίωματα ἢ αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τοὺς διαδίκους ἀποχρεώσεις· ἄλλως ἡ ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος Α. Π. 87 τοῦ 54. — Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ἐσφαλμένη χρονολογία τῆς διασκέψεως τῆς ἀποφάσεως δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὴν ἀπόφασιν. Α. Π. 285 τοῦ 59. Ἐπίσης ἡ παντὺς ἐλλειψὶς χρονολογίας, ἂν ἀναπληρωμένη διὰ τῶν πρακτικῶν. Α. Π. 36 τοῦ 42. Ἐπίσης ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ἐσφαλμένη μνητεία τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων Α. Π. 3 τοῦ 48. Ἄκυρον ἔμως καθίστησιν αὐτὴν ἡ παράλειψις ὁδηγῶς τινος τῶν μετασχησθέντων δικαστῶν ἢ ἡ συμπλήρησις ἀναπληρωτοῦ (περὶ οὗ δὲν δρίζεται ἐν ἀνέκῃ εἰς τὴν ταῖς τῶν δυνάμεων ἀναπληροῦν τοὺς δικαστὰς κωλυομένους δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Α. Π. 311 τοῦ 63.

183. Αἱ τῆς ἀποφάσεως αἰτιολογίαι δὲν πρέπει νὰ περιέχουν μόνον περιστατικά, τὰ ὅποια ὁ δικαστὴς εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του, ἀλλὰ καὶ τοὺς νομικοὺς κανόνας, τοὺς ὁποίους ἐφάρμοσεν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 141).

Ν. 18 τοῦ 183 ἀρθρου προκύπτει, ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν δεῖται νὰ ἐκθέσῃ ἐν ταῖς σχεθεσὶν αὐτοῦ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἢ τὸ περιεχόμενον τῶν ἰσχυρισμῶν, ἐξ ὧν κατήρτισε τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐν περιλήψει τὰ πραγματικά περιστατικά, εἰς ἃ ἐστῆριξε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. Α. Π. 196 τοῦ 54, 275 τοῦ 63, 304 τοῦ 78. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 274 τοῦ 87, ἡ φράσις «ὁρῶς ἐξετιμῆθησαν αἱ μαρτυρίαι ὑπὸ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως» εἶναι ἀποχρεῶσα αἰτιολογία διὰ τὴν ἀπόφασιν τὸν ἑξαετίου. Ἀλλ' ἐκτελεῖ πάντως ὁ δικαστὴς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ἑξῆς πάντας τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν διαδίκων καὶ νὰ αἰτιολογῇ τὴν παραδοχὴν ἢ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν. Α. Π. 46 τοῦ 61, 385 τοῦ 64, 276, 281 καὶ 284 τοῦ 63. Δὲν δεῖται δὲ μὴ αἰτιολογῇ καὶ τὰς διατάξεις, αἵτινες εἶναι τὸ ἀναγκαῖον παρακολούθημα αὐτοτελοῦς αἰτιολογηθείσης. Α. Π. 382 τοῦ 40. — Ὁ δικαστὴς δεῖται νὰ γνωρίζῃ καὶ ἐφαρμόζῃ τὸν νόμον καὶ ὁσάκις δὲν ἐπικαλεῖται αὐτὸν ὁ διάδικος· ἢ δὲ παραβίασις τοῦ καθ' ἑκαστὸν τοῦ δικαστοῦ δύναται νὰ προταῖ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ὁσάκις ἐν καιρῷ προτάθησαν τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν τὸ δικαστήριον ὡφείλε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον. Α. Π. 68 τοῦ 46, 143 τοῦ 47· ἀλλ' ὁσάκις ὁ νόμος κανονίζει διάφορα πράγματα καὶ ὁ διάδικος δὲν ἐκθέτει πραγματικά περιστατικά, ἐφ' ὧν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐπικαλεῖται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἢ ἰσχυρίζεται τὴν παραβίασιν αὐτοῦ, δύναται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ ἀπορρίψῃ τοιαύτην πρότασιν ὡς ἀβάσιμον, μηδαμῶς προσκρούον εἰς τὸν νόμον Α. Π. 118 τοῦ 62. — Ἀναγκαῖον εἶναι νὰ αἰτιολογῶνται μόνον αἱ προτάσεις τῶν διαδίκων, εἰς τὰς καὶ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν ἑκάστης αὐτῶν ὑποβαλλόμενα ἐπιχειρήματα. Α. Π. 10 τοῦ 43, 37 τοῦ 48, 38 τοῦ 88, 140 τοῦ 91. — Ὁ δικαστὴς δεῖται νὰ ἐκδηλῇ ἐν τῇ ἀποφάσει ἐν εἶχεν ὑπ' ἑξῆς νομικὸν κανόνα, εἰς τὸν καὶ νὰ παραβῇ τὸ ἀρθρον τοῦ ἐφαρμοζομένου νόμου. Α. Π. 170

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

τοῦ 38, 188 καὶ 189 τοῦ 53, 189 τοῦ 68. (*Ἴδε καὶ ἄρθρα 245 καὶ 2807 καὶ ἐπ.).

184. Ἐὰν ἐξητήθῃ ἡ διάταξις προσωρινῶν μέτρων, ἡ δὲ κυρία δίκη ἦναι ἐπίσης ὥριμος, ἀποφασίζονται ἀμφότερα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Πολ. 228 ε. (Γαλλ. Πόλιτ. Δικον. 134, 136).

IV. Ἐκτέλεισις τῆς ἀποφάσεως.

α'. Ἐν γένει.

185. Ἐκτὸς τῶν προδικαστικῶν 1) καὶ παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων (ἄρθρ. 180 καὶ 181), δύνανται μόνον αἱ τελεστικοὶ ὁριστικοὶ ἀποφάσεις νὰ ἐκτελεσθῶσιν, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῇ ὁριστικῇ ἀποφάσει, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθῃ ἡ κυρία δίκη, ὠρίσθῃ ἡ δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Πολ. 186. 460. 506 ε. 749. 761. 790. 812. 841. 2. 850. 856. 1004. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 17, 257 (ἄλλως)).

1) προπαρασκευαστικῶν

N. Περὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ ἔσσις ἀναστῇ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων παρεμπιπτούσων περὶ ἀποδείξεως προσωρινῶν ἐκτελεστικῶν τελεστικῶν νομολογία. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου 73 καὶ 370 τοῦ 61, 241 τοῦ 84, 162 τοῦ 87 ἐκ τῶν ἄρθρων 186 καὶ 187 συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἄρθρ. 763 συνάγεται ὅτι ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις διατάσσεται ἢ ἀναγνωρίζεται καὶ ἄνευ εἰδικῆς διατάξεως μόνον ἐπὶ τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, καὶ δὲ καὶ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων, ὅθεν παρεμπιπτοῦσα ἀπόφασις ἐκκληθεῖσα δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ. Κατὰ δὲ πλείους τὰς ἀποφάσεις ἀρχαιοτέρας τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών, καὶ ὅς προστίθεται καὶ ἡ γνώμη τῆς μειονοφηρίας τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ 162 τοῦ 87), τοῦ ἁρθρου 763 γενικῶς ὀρίζοντος ὅτι, διαταχθεῖσας προσωρινῆς ἐκτέλεσεως, ἡ ἔσσις δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, μηδὲ μὴ χρύοντος μεταξὺ ὁριστικῶν καὶ μὴ ὁριστικῶν ἀποφάσεων, τῶν δὲ ἄρθρων 186 καὶ 187, εἰς ᾧ παραπέμπει τὸ 763, ὀρίζοντων ἀπλῶς τὰς ὑποθέσεις, καὶ νὰ ἐκτελεσθῶσι καὶ αἱ προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ παρεμπιπτοῦσαι ἀποφάσεις καίτοι ἐκκληθεῖσαι. (Τὸ ἐφ' ἡμῖν συμφωνοῦμεν μὲν τῇ μειονοφηρίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις διατάσσεται ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἢ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου διατάξεως μόνον ἐπὶ τῶν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' οὐδαμῶς παραδεχόμεθα τὸ ὅτι παρεμπιπτοῦσα, ὅτι ἐκκληθεῖσα παρεμπιπτοῦσα ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ.)

ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων διατάσσεται ἡ ἀναγνώρισις προσωρινῆς ἐκτέλεσεως κατὰ τὴν ὁρθὴν ἀληθῶς ὁρμητικὴν τῶν ἄρθρων 186 καὶ 187. κατὰ δὲ τὸ 763 ἄρθρον ἡ ἔφεσις στερεῖται ἀνασταλτικῆς ἐνέργειας, ὡς ὅτι μόνον διατάχθη ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἢ ἡ ἀπόφασις ἀπεγγεῖσθαι ἀνεκκλητῶς, ἔπεται ὅτι μόνον τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἀνασταλταί: ἢ ἐκτέλεσις, ὡς ὅτι δὲ εἶναι προσωρινῶς ἐκτελεστέα. αἱ δὲ περὶ ἀποφάσεων ἀποφάσεις καὶ ἐκκληθεῖσαι ἐκτελοῦνται αἰετοῦτε μηδέποτε ἀνασταλταί: τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν τῆς ἐφέσεως. Τὴν γνώμην ταύτην ὑπεστήριξαν ἐκτελεσθέντες καὶ ὁ μακαρίτης Ἀθανάσιος Ῥοντήρης. (Ἰδε καὶ ἀρ. 760).

δ'. Προσωρινὴ ἐκτέλεσις δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως.

186. 1) Προσωρινὴ ἐκτέλεσις, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπῆς ἢ ἐκκλησιν προθεσμίας, διατάσσεται κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων. — 1. κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως, εἰς ὅλας τὰς κατεπειγουσὰς ὑποθέσεις, ἰδίως εἰς τὰς συντάξεις καὶ τὰς πρὸς διατροφὴν, εἰς κατεπειγουσὰς ἐπιτελεῖς κτλ., καὶ τέλος, ὅπου ἐπικεῖται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀρκευτικῆς. — 2. πάντοτε ἄνευ ἐγγυήσεως ἐπὶ τε τῶν ἀναμνηστικῶν δημοσίων ἐγγράφων, καὶ τῶν παρὰ τινος δικαστηρίου 2) ἀνεγνωρισμένων ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, καὶ ἐπὶ τῶν δικῶν ἀποφάσεων. Πολ. 241. 518. 733. 752. 763 ε. 1104. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 139, 155, 135. 840, 848, 456 ἐπ.).

1) τοιαύτη 2) δικαστικῶς
Ν. Αἱ περὶ προσωρινῆς ἐκτέλεσεως ἐν ταῖς ἄρθροις 186 καὶ 733 διατάξεις πρέπει ὡς ἐξαιρετικαὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς τοὺς κυρίους διαδίκους καὶ εἰς τοὺς τρίτους· ἐφαρμοζόμενον δὲ τοῦ ἄρθρου 186 ἐπὶ τῆς κατὰ τρίτων ἐκτέλεσεως, καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐκπλήρωσις τῶν εἰδικῶν τύπων, οὗς ὁ νόμος ἐξαιρετικῶς διὰ τῶν ἄρθρων 600 καὶ 869 διέγραψεν ὡς ἀπαραίτητους πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις τρίτου. Α. Π. 78 τοῦ 89, 101 τοῦ 66, 161 τοῦ 72. (Συνάδει καὶ ἡ γαλλικὴ νομολογία. Ἐναντιοδοκῶσι: Θανονεα καὶ Ρουσόπουλος, φρονούντες ὅτι ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις πρέπει καὶ κατὰ τοῦ τρίτου· ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν ἡμισυ πεντικῶν). — II παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 186, οὕτως οὐαιδῶν, ἵσταται ἀναίρεσιν. Α. Π. 134 τοῦ 37. (Ἰδε καὶ ἄρθρα 733, 763).

187. Ὡς πρὸς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, δὲν δύναται εἰς καμμίαν περιπτώσιν νὰ διαταχθῇ τοιαύτη 1) ἐκτέλεσις οὐδὲ δι' ἐγγυήσεως. — Ἐκ τοῦ ἐναντίου, αἱ περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν διαταχθῆναι ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται παραχρῆμα, καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῇ δὲν ἀπεφασίσθη τίποτε περὶ τῆς

προσωρινῆς ἐκτελέσεως. Πολ. 209. 629. 630. 764 — 766.
(Γαλλ. Πολ. Δικ. 137, 478).

1) προσωρινή

N. Τὸ ἄρθρον 187 ἐννοεῖ τὴν παραχρῆμα ἐκτέλεσιν ὡς πρὸς τὸ δικαστικὸν τῆς ἀποφάσεως, τὸ εἰς τὴν διακατοχὴν ἀναφερόμενον, οὐχὶ δὲ πρὸς τὸ περὶ ἀποζημιώσεως, ὅπερ δὲν εἶναι πάντοτε μέρος ἀναπόφευκτον τοῦ περὶ διακατοχῆς δικῶν, μὴ παρυσιάζον τι κατεπείγον καθ' ἑαυτό. Δ. Π. 86 τοῦ 39.

II'. "Ὅτι τὰ ἐ π ῖ σ η μ α ι) ἔγγραφα καὶ τὰ δικόγραφα εἶναι ἰδιοκτησία τῶν διαδίκων.

1) παρέλκει

188. "Ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ δικόγραφα, τὰ ὅποια ἔχουσιν ποιήσαν πρὸς ἀλλήλους εἰ διάδικαι ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ, ἢ καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, γίνονται ἰδιοκτησία τοῦ διαδίκου, εἰς τὸν ὅποιον ἐκoinεποιήθησαν. — "Ὅλα ἀποδίδονται εἰς τὸν διάδικον τοῦτον παρὰ παντὸς τοῦ κατὰ χροῦτος αὐτὰ (ἄρθρ. 99). — Μόνον τὰ πρωτότυπα τῶν ἐκθέσεων καὶ τῶν ἀποφάσεων κατατίθενται παρὰ τῇ γραμματεῖ καὶ φυλάττονται παρ' αὐτοῦ (1). "Ὁργ. 126, 2. Πολ. 617.

(1) "Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης 9 Νοεμβρίου 1877.

Κατὰ τὰς ρητὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς Δικονομίας αἱ ἐκθέσεις περὶ τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων, τῆς διεξαγωγῆς πραγματογνωμοσύνης ἢ αὐτοφίας καὶ ἄλλαι ὁμοίου εἶδους κατατίθενται παρὰ τῇ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου καὶ γίνονται τῶν διαδίκων, ἐντεῦθεν δὲ πρὸς τὸν καθίσταται ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα οὐδέποτε δύνανται νὰ δοθῶσιν εἰς τοὺς διαδίκους ἐν πρωτοδικῇ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάσσωνται ἀσφαλῶς ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ δικαστηρίου καὶ νὰ δίδωνται τοῖς διαδίκου, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ των, ἀντίγραφα αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ γίνηται καὶ περὶ τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων, αἰτῶν, ἀποτελεῖσθαι μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συζητήσεως, ἀφοῦ οὔτε καταχωρίζεται οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ καταχωρίζεται τοῖς πρακτικοῖς τῆς συνεδριάσεως λόγῳ τὸ περιεχόμενον τῶν προτάσεων δὲν δύνανται νὰ καταλεγοῦσιν μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ἅπερ ἐπιστρέφονται τοῖς διαδίκου μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀποφάσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 188 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, τὸ δὲ ἄτοπον καὶ ἐπικίνδυνον τῆς ἐπιστροφῆς τῶν πρωτοτύπων τῶν προτάσεων εἰς τοὺς διαδίκους εἶναι καταφανέστατον ἅμα ὡς ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐπὶ τῶν προτάσεων τούτων στηρίζονται καὶ πρὸς ἀλλήλα ἀπαράδεκτα ἐπὶ τῶν μὴ ἐγκαίρως προταθέντων ἰσχυρισμῶν καὶ εἰ διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων λόγοι.

1Δ'. Αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ γραμματέως.

189. Καθ' ἑκαστον μῆνα συρράπτονται μὲν παρὰ τοῦ γραμματέως, σημειόνονται δὲ κατὰ σελίδα 1), καὶ μονογραφῶνται παρὰ τοῦ προέδρου τὰ πρωτότυπα ὧν τῶν πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων καὶ ὧν τῶν ἀποφάσεων, ἐπὶ ποινῇ εἰκοσίντε μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἀμελῶντα γραμματέα.

1) ἀριθμοῦνται,

190. Ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τῶν διὰ τῆς διατιμήσεως κανονισμῶν δικαιωμάτων, ὀφείλει ὁ γραμματεὺς, αἰτούντων τῶν δικαίων καὶ ἄλλων, ὅσοι δύνανται νὰ βεβαιώσουν τὸ κατὰ νόμον συμφέρον, νὰ διδῇ ἀντίγραφον ἀποφάσεων καὶ ἄλλων παρ' αὐτῷ παρακατατεθειμένων ἐγγράφων. — Ἐὰν συμβῶσιν ἐνταῦθα δισταγμοὶ ἢ φιλονεικίαι, συζητοῦνται καὶ ἀποφασίζονται ὡς καὶ ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις. Ὁργ. 244. Πολ. 582 7. (Γαλλ. πολ. Δικ. 806, 808, 1040).

191. Ἐπὶ παραδρομῶν, καταδικάζεται ὁ γραμματεὺς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν, καί, ἐν ἀτυγχύνῃ ἀμελείᾳ περὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν παρ' αὐτῷ κατατεθειμένων ἐγγράφων, εἰς χρηματικὴν ποινὴν πενήντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν· ἐκτὸς δὲ τούτου, δύναται νὰ τιμωρηθῇ καὶ πειθαρχικῶς, προσεπιφυλαττομένης καὶ τῆς μείζονος ἐτι ποινῆς, τὴν ὁποίαν ᾔθελεν ἐπισύρει τυχὲν εἰς ἑαυτόν. Πολ. 204. 207. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 139).

1Ε'. Ἐπίσκεψις τῶν δικαστικῶν γραφείων.

192. Καθ' ἑκάστην τριμηνίαν ἐρευνῶσιν οἱ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς ὅλα τὰ δικαστικὰ γραφεῖα τῆς περιφέρειας τῶν, καθὼς καὶ τὰ τῶν ἐμποροδικῶν καὶ εἰρηνοδικῶν, βεβαιώνουν δι' ἐκθέσεως τὰς εὐρεθείσας παραβάσεις, καὶ προκαλεῶσιν ἐπομένως παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ τὴν τιμωρίαν. — Τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ἔχουσιν καὶ οἱ παρὰ τοῖς ἐφέταις καὶ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖς, ὡς πρὸς τὰ γραφεῖα τοῦ δικαστηρίου αὐτῶν. Ὁργ. 96. 211. Ποιν. 89. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 140).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Προθεσμίας 1).

(Γαλλ. Πολ. Δικ. 1033, 1034. Βαυαρ. Σχ. § 109—110)

Α'. "Ενερξεις και υπολογισμός των προθεσμιών (1).

193. Αί παρὰ τοῦ νόμου ἢ παρὰ τῶν δικαστηρίων διαρρισθῆναι ἢ παρὰ τῶν διαδίκων συμφωνηθῆναι προθεσμίας 2), ἂν ἄρχωνται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως ἐγγράφου τινὸς λογίζονται, — 1. ὅχι ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιστάντων τῆς κοινοποιήσεως, καὶ τελειοῦν εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἢ, ἐὰν ἡ ἡμέρα αὕτη ᾖ ἐορτή (2), κατὰ τὴν ἐπόμενὴν ὥραν μετὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης. — 2. μόνον ὑπὲρ ἐπόμενου, ὅστις ἐκοινοποίησε τὴν ἀπόφασιν, τὴν διατριβὴν 3), ἢ ἄλλο ἐγγράφον, καὶ ποτὲ κατ' αὐτοῦ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1033, 1034. Βαυαρ. Σχ. § 109—110. 72, 74).

1) καὶ διορίαι 2) καὶ διορίαι 3) τὸ δικόγραφον,

Ν. Ὁρίζοντος τοῦ νόμου ὅτι ἡ δι' ἀπόφασιν ταχθεῖσα προθεσμία ἀρξεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, μὴ θεωρουμένης δὲ κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς κοινοποιήσεως ἀντιγράφου ἀτελοῦς, ἀτε ματαιωμένου αὐτοῦ τῆς κοινοποιήσεως σκοποῦ, ὡς μὴ δυναμένου τοῦ διαδίκου νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως. ἔπειτα ὅτι λογίζεται ἡ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθεῖσα προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἀτελοῦς ἀντιγράφου αὐτῆς. Ἀπόφ. Ἐφ. Ναυπλ. 21 τοῦ 49. — Ἄν ἀνεγνωρῇται νύη νὰ ἀρχῇται ἡ προθεσμία οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἀλλ' ἀπὸ τῆς τάξεως ἐγγράφου, ἡ προθεσμία λογίζεται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν. τοῦ ἔργου τοῦ ὁρίζοντος ὅτι λογίζονται αἱ προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποιήσεως ὅσας πρόκειται περὶ κοινοποιήσεως. Α. Π. 242 τοῦ 49, 238 τοῦ 49. Διὰ τῆς ἐν τῷ προκειμένῳ ἔργου λέξεως ἐορτῇ ἐμφαίνονται μόνον αἱ ἐορταὶ τοῦ νόμου (Διατ. τῆς 22 Ν. 1833) ἀνεγνωρισμέναι ἐορταὶ (ὅποιαι καὶ εἴησαν Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ τὸ Μέγα Σάββατον). Α. Π. 431 τοῦ 52, 7 τοῦ 52. ἐκ τοῦ ὅτι δὲ διὰ τοῦ Διατ. τῆς 4 Ἀπριλίου 1843 ἐκατονόησαν αἱ ἐορταὶ τοῖς δημοσίοις γραφεῖσι ἐργάσιμοι ὥραι καὶ διὰ πάσας τὰς λοιπὰς ἐορτάς τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος, οὐδέλλως ἔπειτα ὅτι θεωρηταὶ καὶ αὗται αἱ ἐορταὶ.

(1) Ὁρα καὶ Ν. περὶ δικαστικῶν διακοπῶν ἔργον 7 ὑπὸ τὸ ἔργον τοῦ Ὁργανισμοῦ Δικαστηρίων.

(2) Ὁρα Α. τῆς 22 Νοεμβρίου 1833 καὶ Α. τῆς 4 Ἀπριλίου 1843 τὸ ἔργον 125 Ὁργ. Δικ.

ταίμοι ως πρὸς τὰς ἐπιδόσεις. Α. Π. 90 τοῦ 93. ("Ὅταν δ' ἡ 28 Μαρτ. πύση τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν, ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ματατίθεται εἰς τὴν τρίτην τῆς Δαικαίνης, ἥτις τότε εἶναι ἑορτάσιμος. Α. Π. 114 τοῦ 57). — Ἐξέτισαι τῆς ἐν τῷ παρόντι ἀρθρῷ ἀρχῆς. καθ' ἣν ἡ προθεσμία λογίζε-
ται μόνον ὑπὲρ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ κατ' αὐτοῦ, συμβαίνει μόνον δόκιμῃ ἐκοινοποιήθῃ ὑπὸ τινος τῶν διαδίκων παρμεπίπτουσα ἀπόφασιν περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ὅτε ὑποχρεωτικῶς ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ταχθεῖσα προθε-
σμία εἰ μάρτυρες τῆς τε ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως. Α. Π. 17 τοῦ 44, 43 τοῦ 49, 106 τοῦ 50, 41 τοῦ 52, 10 τοῦ 58 (ἴδε καὶ ἀρθρ. 338).
Ἄλλ' ἀναμφισβητήτως ἡ προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτῷ ὅρκον ἀπόφασιν. Α. Π. 40 τοῦ 48, 217 καὶ 244 τοῦ 50, 102 τοῦ 50. Σημειωτέον ὅτι δόκιμῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως διατάσσεται ἡ ἀναγὰς τῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνδὸς τῶν διαδίκων κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου κοινοποιήσεως αὐτῆς δὲν καθίσταται ἐκ-
πρόθεσμον τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ πρὸς δόξιν ὅρκου. (Πολ. 74 καὶ 378).
Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐπανάληψις τῆς διὰ τῆς ἐφέσεως ματαιωθείσης ἀποφάσεως τῆς προθεσμίας δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως ἢ διὰ τῆς κοινοποιή-
σεως καὶ τῆς τῶν ἐφεσίων ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ εἰς τὴν ἐπιβλήθῃ ἡ ὑποχρέωσις τῆς κοινοποιήσεως διαδίκου. ἡ δὲ ἔνστασις αὕτη ὡς ἀναγομένη εἰς νομικὴν ἐπιχείρησιν ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως. Α. Π. 91 τοῦ 70, 8 τοῦ 72.
— Ὅτι τὸ πρὸς τῆς κατασχέσεως πλοίου καὶ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 198 τοῦ Ἑμπ. Νόμου ὁρισμένης προθεσμίας τῶν 24 ὥρων κειανέ-
σται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἑμπ. Νόμου καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἀρθρον 193 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, οὐχὶ μόνον διότι ὁ ἐμπορικὸς νόμος, ἀλλὰ ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ νόμοι, περιλαμβανὼν σύστημα ὁρισμῶν ἐψηφισμένων ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ ναυτικῶν ἀντικειμένων κατ' ἐξάφρσιν τοῦ τε πολιτικοῦ καὶ τοῦ δικονομικοῦ γενικοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κατηγορημένος ὑπὸ τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐν ἣ δὲν ὑπάρχουσι καταχωρημένοι εἰδικοὶ περὶ κατασχέ-
σεως καὶ πλειστηρίσεως τῶν πλοίων ὁρισμοί. ἀλλὰ καὶ διότι ὁ ἐμπορικὸς νόμος, καθὼς προσεπικυρωθεὶς διὰ νόμου μεταγενεστέρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας, δύναται ἴσως νὰ θεωρηθῇ καὶ ὑπερισχὼν τῆς Πολιτ. Δικονομίας. Α. Π. 7 τοῦ 47, 267 τοῦ 59. — Κατὰ τὰς διακοπὰς ἡμερομηνίας αἱ πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως ταχθεῖσαι προθεσμίαι εἰς ὑποθέσεις μὴ οὐκ ἐμπορικῆς ἢ τοῦ πλάτους τῶν διακοπῶν. Ὅταν ἐπὶ ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν κοινοποιήθῃ κατὰ τὰς διακοπὰς, ἡ προθεσμία ἀρχεται τὴν 1 Σεπτ. Α. Π. 448 τοῦ 52, 27 τοῦ 54, 224 τοῦ 57, 93 τοῦ 52, 119 τοῦ 56, 24 τοῦ 59. Ἐάν δὲ κοινοποιήθῃ περὶ τῶν διακοπῶν, ἀρχεται μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, ἀλλ' ἀναστέλλεται κατὰ τὰς διακοπὰς, ἐξακολουθεῖ δὲ κατὰ τὸν Σεπτ. Α. Π. 206 τοῦ 53. Δὲν ἀνατίλλονται ὅμως αἱ προθεσμίαι πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων, μὴ ἐπαιτούμενης εἰς τοῦτο τῆς συμπράξεως δικαστοῦ. Α. Π. 22 καὶ 74 τοῦ 57. Ὅταν καὶ ὅρκος δεθεῖ ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι τῶν διακοπῶν δὲν ἴσχυει διὰ τὸν δὲ ἂν ἐδῶν ἐνιαπίον εἰρηνοδίκου ὡς εἰσηγητοῦ, ἐπιβληθεὶς ὑπὸ ἀνωτέρου δικαστηρίου. Ὅταν ἂν δὲν ἐδῶν ἐμπροθέσμως μετὰ τὰς διακοπὰς, ἐπανάληψις τοῦ ὅρκου δὲν συγχωρεῖται. Α. Π. 92 τοῦ 52, 137 τοῦ 74. — Ἐν τοῦ 103 ἀρθρου, καθ' ὃ δὲν ὑπολογίζεται ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέ-
ραν τῆς προθεσμίας συγχάουσα ἡμερομηνία ἡμέρα, ἀνθ' ἧς τότε π. ο. λαμβά-

νεται ἡ ἐπομένη ἐργασία, συνάγεται, ὅτι, ἐὰν καὶ ἡ ἐπομένη ἡμέρα ᾖ ἐργατή, προστίθεται ἡ μετ' αὐτὴν ἐργασία. Α. Π. 7 τοῦ 88. — Ἡ τῶν δικηγόρων κοινοποίησις κινεῖ τὴν τοῦ νόμου προθεσμίαν, πρὸς ποσὴν ἐκείνην ὅτι τὸ τε δικηγόρον καὶ τὸ ἐπιδοθητόν περιέχονται τὰς ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις. Ὅθεν ἡ κοινοποίησις ἀποφάσεως, μὴ περὶ τῆς τῶν ὑπογραπτῶν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένων προσώπων (Πολ. Δικ. ἀρ. 424 § 2), ἀλλὰ τῶν ὑπογραπτῶν τοῦ διαδίκου, δὲν κινεῖ τὴν πρὸς ἐπεὶν ἡ ἀναίρεσιν προθεσμίαν. Α. Π. 224 τοῦ 88 καὶ ἑτεροι. — Μόνον ἐν τοῖς ὁρισμένοις ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου θέμασι χωρεῖ αὐξητικὴ τῶν νομίμων προθεσμιῶν λόγω ἀποστάσεως. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἀποδείξιν προθεσμίαν νὰ προστεθῇ καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐνθα ἡ διεξαγωγή τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, μέχρι τοῦ τόπου, ἐνθα κατοικεῖ ὁ ἀντίδικος, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδογῇ ταύτῃ νὰ πορρίσθῃ ἡ ἐνστάσις αὐτοῦ περὶ ἀκπροθέστου ἐξέτασεως τῶν μαρτύρων. Α. Π. 184 τοῦ 91.

194. Ἐὰν διάδικός τις ἀποθάνῃ διαρκούσης τῆς προθεσμίας, ἄρχεται διὰ τοὺς κληρονόμους ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς περὶ ἀποδογῆς τῆς κληρονομίας διακηρύξεως νέα προθεσμία. Ἐὰν προθεσμία τις ᾖ κατὰ μῆνα προσδιορισμένη, ἕκαστος μὴν λογίζεται ἀνὰ τριάκοντα ἡμέρας. Πολ. 463. 475. 560. 750. (Γαλλ. ἀττ. Κωδ. 1461).

N. Ἐκ τῶν ἄρθρων 193 καὶ 194 προκύπτει ὅτι, ἂν ἡ ἀπόφασις ἐπιβῇ πρὸς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἀποθανόντος δικηγόρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ἀποδογῆς τῆς κληρονομίας, οἱ κληρονόμοι ἔχουσι μετὰ τὴν ἀποδογὴν ἐκείνην νέαν προθεσμίαν. Α. Π. 464 τοῦ 66. — Ἡ παραβίασις τῶν πάλαι προθεσμιῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 194 ἐπιφέρει ἀνέλεσιν. Α. Π. 404 τοῦ 66.

195. Ἐὰν διάδικοι, μάρτυρες, ἢ πραγματογινώμονες κατοικοῦν εἰς ἄλλον τόπον παρὰ τὸν τοῦ δικαστηρίου, προστίθεται κατὰ τὸν λογισμὸν τῶν προθεσμιῶν (τοῦτο δὲ μόνον κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ῥητῶς ὁρισμένους περιπτώσεις) δι' ἕκαστον σχοῖνον 1) ἀποστάσεως μία ἡμέρα προσέτι. Πολ. 81. 311. 433. 497. 506. 540 ε. 565. 598. 620. 679. 685. 702. 721. 753. 792. 795. 816. 820. 871. 925. 1060. 1068. 1080. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 5, 563).

1) διὰ τέσσαρας σχοίνους

N. Δι' ἕκαστον σχοῖνον ἀποστάσεως, δηλονότι διὰ δύορον ἀποστάσεις, προστίθεται μία ἡμέρα. Α. Π. 92 τοῦ 46. 130 καὶ 342 τοῦ 61. 178 τοῦ 68. 162 τοῦ 77. 366 τοῦ 78. (Ἡ νομολογία αὕτη εἶναι ἐφαρμολογία πρὸς δόλως, ὅτι τῶν λέξεων δι' ἕκαστον σχοῖνον ὁριζουμένων εἰς μεταφυσικὴν παρερμηνείαν. Ἀλλ' εἶναι καὶ σφόδρα ἐπιζήμιος, ὅτι συντελοῦσα εἰς τὴν βραδύτητα τῆς ἐκδικήσεως τῶν δικῶν. Ἀναπτυχθεῖσης ταύτης τῆς συστάσεως καὶ ἡ προσθήκη μιᾶς ἡμέρας διὰ τέσσαρας σχοίνους εἶναι ἀπαραίτητος.)

ὁλόκληρῃ ἡμέρᾳ προστίθεται ἄρα λόγῳ ἀποστάσεως, δοῦναι δὲ ἀπόστασις συνί-
 τεται εἰς ἐλάσσονα τῶν δύο ὥρων χρόνον. Α. Π. 30 τοῦ 70, 209 τοῦ 76. Π
 ἀπόστασις τῶν διὰ θαλάσσης χωριζομένων μερῶν ὑπολογίζεται κατὰ μίλια
 τριπλά, κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν παραδεγμένα· δύναται δὲ ἐν τούτῳ νὰ γίνῃ χρῆ-
 σις καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων. Α. Π. 239 τοῦ 69. Ἀνά 2½ δὲ μίλια ἀποτε-
 λούται ἐνὰ ἕνα σχοῖνον φέρουσι μιᾶς ἡμέρας προσθήκην. Α. Π. 209 τοῦ 76.
 Κατὰ τὰ περὶ ἀποστάσεως ἐπισήμως προσδιωρισμένα ὁ μὲν Πειραιεὺς ἀπέχει
 τῶν Ἀθηνῶν ἕνα σχοῖνον· ἡ δὲ Σύρος τοῦ Πειραιῶς μίλια 70 ἢτοι δεκατεσ-
 σάρη σχοῖνους ἀντιστοιχοῦντων πέντε μιλίων πρὸς ἕνα σχοῖνον. *Ὅθεν ἡ
 ἀπ' Ἀθηνῶν ἄχρι Σύρου ἀπόστασις ἀποτελεῖται ἐκ 15 σχοίνων. Α. Π. 82
 τοῦ 70. ἡ δ' ἀπὸ Καλαμῶν μέχρι Νεαυπλίου ἀπόστασις συνίσταται εἰς 28
 σχοῖνας. ἡλονότι σχοῖνους 14. Α. Π. 366 τοῦ 78. — Ὑπαρχούσης φιλονεικί-
 ας περὶ ἀποστάσεως, διατάσσεται ἀποδεῖξαι, μὴ ἰσχυρόντος τοῦ περὶ ἀποστάσεων
 βελίου. Α. Π. 132 τοῦ 74. *Ὅταν ὅμως ὁ χωρογραφικὸς πῖναξ δὴν ἀκρι-
 βῶς εἴη, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Α. Π. 176 τοῦ 64. — Τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ
 κανονικοῦ τῆς πορείας τῶν ταχυδρομείων ἐκδοθέντα πιστοποιητικά της γε-
 νικῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικά διὰ τοὺς διαδί-
 κηται τὰ δικαστήρια. Α. Π. 255 τοῦ 71.

196. Ὡς μέτρον πρὸς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφε-
 ρομένην ἐπέκτασιν τῶν περὶ τὴν κλητὴν προθεσμιῶν θεωρεῖται
 ἡ ἀπέκτασις τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων, μαρτύρων, ἢ πραγ-
 ματογνομόνων, ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐνθα καθεδρεύει τὸ καλοῦν δι-
 καστήριον· καὶ ἂν πρόκηνται πλείονες ἄνθρωποι, οἳ τι-
 νες 1) ἔχουν διαφόρους κατοικίας, θεωρεῖται δι' ὅλους ὡς μέ-
 τρον ἡ ἀπὸ τῆς ἀπωτέρω κατοικίας ἀπόστασις. — Ἐὰν τοιοῦτός
 τις δὲν ᾔρῃεν ἔχει κάμιναν κατοικίαν, κανονίζεται ἡ ἀπόστα-
 σις κατὰ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Πολ. 311, 540, 5, 593.
 198, 721, 753, 792, 820. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 563).

1) πλείονα πρόσωπα ἅτινα

Α. Εἰς τὸν ἀνυπόκταντα ἐκτελεσθῆς τῆς τριμέρου προθεσμίας πρὸς συζήτησιν
 τῆς ἀνακοπῆς του δὲν δίδεται καὶ ἄλλη προθεσμία ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως
 τῆς κατοικίας του ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου· ἐπεκτείνεται δὲ μόνον
 ὡς τὸ ἀνυπόκταντος κατὰ τὸ ἀπὸ 18 Σεπτ. 1836 Διάταγμα ἡ προθεσμία
 περὶ ἐνέργειαν καὶ γνωστοποίησιν τῆς ἀνακοπῆς του, δοῦναι οὐτε κατοικεῖ
 ἐν ἄλλῳ παρὰ τὸν τοῦ ἀντιδίκου τοῦ τόπον. Α. Π. 140, 200, καὶ 406 τοῦ
 62, 109 τοῦ 62, 220 τοῦ 77. — Εἰς τὴν πρὸς ἑξῆς προθεσμίαν τότε μόνον
 προστίθεται καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως (τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦν-
 τος ἀπὸ τοῦ ἐφεσβλήτου) δοῦναι κατοικοῦσιν οἱ διάδικοι ἐν διαφόροις
 τόποις, διότι σκοπὸς τῆς προθεσμίας τῆς ἀποστάσεως εἶναι τὸ νὰ καταστή
 ἡ ἀπόστολὴ τοῦ δικηγόρου πρὸς τὸν ἐφεσβλήτον. Α. Π. 17 τοῦ 48,
 31 τοῦ 51, 406 τοῦ 52, 63 καὶ 153 τοῦ 57, 188 τοῦ 59, 178 καὶ 378
 τοῦ 63, 46 τοῦ 70, 164 τοῦ 72, 220 τοῦ 77. — Ἡ τριακονθήμερος προ-
 θεσμία τῆς περὶ ἀνατίσεως αἰτήσεως πρέπει ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων νὰ

ἐπεκτείνονται, εἰς τὸν διὰδικον μὲλλον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πρᾶξιν ἐν κατοικίᾳ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. ἐν ᾧ ὁ πρὸς ἐν αὐτῇ πρέπει νὰ ἐπιδώσῃ ἀντιδικόν. Α. Π. 314 τοῦ 64. — Ἡ ἡμέρα τῆς πρὸς τὸν ἐν ἀλλοδαπῇ εὐρισκόμενον διαδικόν ἀποστολῆς τῶν δικηγόρων δὲν προσδιορίζει τὸ ἐκπρόσωπον ἢ μὴ τῆς ἀποστολῆς, ἀλλ' ἢ καθ' ἣν τὸ δικηγόρον ἐπιδίδεται εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐπὶ τῷ τόπῳ. ὅστις θεωρεῖται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δυνάμει τοῦ νόμου ἀντιδικὸν διαδικόν. Α. Π. 292 τοῦ 61. — Ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας χωρὶς πάντως ὁ καλούμενος δὲν κατοικῇ ἐν ᾧ τόπῳ ἔδρῃ τὸ δικαστήριον. ἔθεν καὶ ὁ δῶλον νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἔφεσιν τοῦ ἢ ἄλλο ἐνδίκον μέσον ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἔχει τὸν τῆς ἀποστάσεως χρόνον, εἰς τὴν ἀντιδικὸν τοῦ ἐν ἄλλῳ τόπῳ ὡς μέτρον δὲ τῆς ἐπέκτασις θεωρεῖται ἡ ἀπόστασις ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ καλουμένου ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου. Ἄν δὲ πάλιν καλῶνται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διαφόρους ἔχοντες κατοικίαν, ἡ δὲ δι' ἀπαντας ὡς μέτρον ἢ ἀπὸ τῆς ἀπωτέρας κατοικίας ἀπόστασις. Α. Π. 478 τοῦ 68, 188 τοῦ 59, 264 τοῦ 54, 323 τοῦ 53. ἔθεν οὖτοι ἔχοντων ἐγγύτερον τοῦ ἄλλου τὴν κατοικίαν αὐτοῦ δύναται, ἐμπροσθέν τῆς μὴ, νὰ ἐκασθῇ, ἂν μὴ παρῇ ἡ νόμιμος προθεσμία διὰ τὸν ἀποστέλλοντα κατοικοῦντα. Α. Π. 166 τοῦ 47. Ἄλλ' ὁ πρὸς ἐν ἐγένετο ἡ ἀπόστασις ἀποφάσεως ἀνακοπῶν, ἐκκαλῶν ἢ αἰτούμενος ἀντίρροπον, ἐπειδὴ καὶ ἐπείκει πρὸς ἕκαστον τῶν ἐπιδόντων τὴν ἀπόστασιν ἀντιδικόν νὰ ἐπιδώσῃ 18 ἡμ. τὴν κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴν, ἔφεσιν ἢ αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἢ ἀποστάσεως τῶν ἀπωτέρας τῶν ἄλλων κατοικίας ἐνδὲς τῶν ἐφεσιδλήτων ἢ ἐφεσιδλήτων κτλ. ἀπὸ τῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ ἀναιρεσιόνομος δὲν δύναται θεωρηθῇ ὡς μέτρον δι' ἀπαντας τοὺς ἐφεσιδλήτους ἢ ἀναιρεσιδλήτους τοῦ ἐκπρόσωπου τῆς ἐφέσεως ἢ αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐνστάσεως ἐκαστοῦ πρὸς τὴν νὰ κρίνηται κατὰ τὴν ἀπόστασιν τῆς κατοικίας αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκκαλοῦντος ἢ αἰτούμενος ἀντίρροπον. Α. Π. 178 τοῦ 68. — Κατὰ τὴν διαδικίαν κατοικοῦντων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, προστίθεται ἡ προθεσμία ἀποστάσεως, ὁσάκις τὸ περὶ ἀνακοπῆς κτλ. δικηγόρον ἐκονοποιήθῃ ἀντιδικόν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδικῶν κατοικοῦντα ἄλλω τόπῳ. Α. Π. 39 τοῦ 40, 242 τοῦ 54, 63 τοῦ 57, 291 τοῦ 67. δὲν προστίθεται δὲ κατὰ τὰς Α. Π. 46 τοῦ 70, 214 τοῦ 50, 168 τοῦ 80, 110 τοῦ 81, διότι κατὰ τὸν νόμον ὡς μέτρον πρὸς αὔξησιν τῆς προθεσμίας λογίζονται κατοικία τῶν διαδικῶν καὶ οὐχὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν. Ἐπίσης προστίθεται ἡ προθεσμία τῆς ἀποστ. ὁσάκις οἰκοῦσι μὲν οἱ διαδίκαι ἐν ἑνῷ τόπῳ, ἀλλὰ τὸ δικηγόρον ἐκονοποιήθῃ εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐν ἄλλῳ τόπῳ, καίτοι κατοικοῦντα ἐν ᾧ τόπῳ καὶ ὁ κοινοποιῶν, κατὰ τὴν Α. Π. 64 τοῦ 64. Ἐπίσης τῶν διαδικῶν ἔχοντων τὴν αὐτὴν κατοικίαν, προστίθεται ἀποστ. δὲν προστίθεται καίτοι τὸν συντάξαντος τὸ δικηγόρον καὶ πρὸς αὐτὸν λαόντος τὴν ἐπίδοσιν πληρεξούσιον κατοικοῦντος ἄλλω τόπῳ, κατὰ τὴν Α. Π. 168 τοῦ 57, 291 τοῦ 67, 110 τοῦ 89, προστίθεται δὲ κατὰ τὴν 90 τοῦ 89. — Τοῦ μὲν ἀνακοπῶντος (ἐκκαλοῦντος κτλ.) κατοικοῦντος ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἐν ἄλλῳ τόπῳ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ (ἐφεσις κτλ.), προστίθεται ἀποστ. προθεσμία, καὶ ἂν ἡ ἀνακοπὴ (ἐφεσις κτλ.) ἐγένετο ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κατοικοῦντος τῇ τελευταίᾳ πληρεξούσιᾳ τοῦ ἀνακοπῶντος, εἰς ἐν ᾧ τὸ δικαστήριον καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Α. Π. 289 τοῦ 62, 264 τοῦ 54. — Ἄν ὁ ἀνακοπῶν ἢ ἀπόστασις ὁσάκις οἰκοῦσι μὲν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ

Δημόσιον Κέντρον Βιβλιοθήκη Βελόπου

Ν. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν ἐπ' ἀρροτηρίου προθεσμία δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπὸ τοῦ καλεῦντος διαδίκου. Ὅσακις δὲ συμβαίνει τοῦτο, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὴν πρῶτως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ καλεῖντος εἰσχυρομένην ὑπόθεσιν. Α. Π. 64 τοῦ 78. Δικαιοῦται ὅμως ὁ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπέταξις νὰ ἀποποιηθῇ αὐτήν, γνωστοποιῶν τῷ ἀντιδίκῳ του ὅτι θέλει νὰ δικάσῃ κατὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ νόμου. Α. Π. 103 τοῦ 85. — Δ' ἀποχρώντας λόγους δύναται τὰ δικαστήρια ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἔχοντος νόμον κερὸν διαδίκου νὰ παρατείνωσι τὰς δεθείσας ὑπ' αὐτῶν προθεσμίας. ἔαν δ' αἰτήσεις εἰσαχθῇ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας. Α. Π. 72 καὶ 73 τοῦ 43, 5 καὶ 176 τοῦ 48, 293 τοῦ 50, 24 τοῦ 57, 270 τοῦ 70, 81 τοῦ 71, ἀρα οὐχὶ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων. Α. Π. 24 καὶ 57 τοῦ 57. — Ὅσακις τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται μὲν τὸ ἀδύνατον τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἀλλ' ὅμως ἀρνεῖται τὴν παράτασιν, θεωρεῖται ὡς παραβιάζων τὸν νόμον. Ὅθεν χωρὶς ἀνάγκης, Α. Π. 300 τοῦ 92. — Ἐκ τοῦ άρθρου 197 ἐξάγεται, ὅτι δὲν δύναται ὁ εἰσηγητὴς νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἄνευ τῆς συναίνεσως τῶν διαδίκων. Α. Π. 438 τοῦ 47. Δύναται ὅμως ὁ εἰσηγητὴς νὰ διατάξῃ τὴν κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἐγκαλοῦσθαι τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων βεβαίων ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν δι' ἑλληψιν χρόνου ἡ ἐξέτασις πάντων ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Ἄρ. Παγού 70 τοῦ 67. — Ὅσακις ἡ ἀντιδικία συναίστησιν τῶν διαδίκων παρατεταμένην προθεσμίαν ἤβληεν ὀρίσθαι κατὰ τὴν ὕπὸ τῶν διαδίκων τῶν εἰσηγητῶν προσδιοριστέας ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δι' αἰτήσεως κοινοποιουμένης πρὸ τῆς ἐκπεύσεως τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς παρατεθείσης προθεσμίας. Ἄλλως ἐπέρχεται ἀπώλεια τοῦ πρὸς ἀπόδειξιν δικιωματός. Α. Π. 15 τοῦ 86.

198. Κατὰ πᾶσαν περιπτώσιν γίνεται ἡ αἰτήσις πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρώτης προθεσμίας καὶ ὁ ζητῶν τὴν ἐπέταξιν καταδικάζεται πάντοτε εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. — Ἡ παραχωρηθεῖσα νέα προθεσμία ἄρχεται, ἂν καὶ ἡ παραχώρησις ἐγίνε προτερον, ἀφ' ἧς παρήλθεν ἡ πρώτη προθεσμία καὶ τελειώνει κατὰ τὰ ἐν τῇ ἁρθρῷ 193 ἀριθ. 1 ὁρισμένα.

Ν. Ἡ αἰτήσις περὶ παρατάσεως προθεσμίας κοινοποιηθεῖσα ἐντὸς τῆς τελευταίας πρὸς δόσιν τοῦ ἔρκου ἡμέρας εἶναι ἐμπρόθεσμος καὶ ἔαν ἡ ἀντιδικία ἐγένετο μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως, διότι τὸ δικαστήριον ἀδύνατο νὰ συνελθῇ διεκρίσεως τῆς τελευταίας ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως. Α. Π. 206 τοῦ 93. — Τὸ ἄρθρον 198 § 1 δὲν ἐπαρμολογεῖται ἐπὶ προθεσμίας, ἥτις ἐματαιώθη ἐκ περιστατικοῦ ἀνεπαρκείας τῆς βελονίας τοῦ αἰτούντος τὴν παράτασιν διαδίκου καὶ εἰς γνῶσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης περιελθόντος, διότι κατὰ νομικὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῇ ἀδυνατίᾳ δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις. Α. Π. 231 τοῦ 54, 6 τοῦ 68. ὅθεν ἡ αἰτήσις παρατάσεως γίνεται δεκτὴ καίτοι ἐκπρόθεσμος κατὰ τύπον, ὅταν ἡ βραδύτης παρήλθεν ἐκ περιστατικῶν ἀκαταμαχῆτων. Α. Π. 262 τοῦ 70. — Μόνη ἡ περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσις δὲν ἀναπέλλει τὴν ἐκτέλεσιν

σιν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐτάχθη ἡ πρώτη προθεσμία, οὔτε τὴν ἐξακολου-
θῶσαν αὐτῆς· ἐπομένως ὁ τὴν παράτασιν αἰτήσας δύναται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς
μέγιστους αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς πρώτης ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας.
Α. Π. 32 τοῦ 53. — Ὅσακις, αἰτουμένης ἐπεκτάσεως προθεσμίας, αἰτεῖται
ἐν ταύτῃ καὶ κορίως ὁ προσδιορισμὸς εἰσηγητοῦ πρὸς λήψιν ὅρκου, οὗ ἕνεκα
αἰτεῖται καὶ νέα προθεσμία, καταδικάζεται εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν
ἡ παρὰ τὴν τῆς δαπάνης ἡττώμενος διάδικος. Α. Π. 322 τοῦ 87.

Γ'. Παραμέλησις τῆς προθεσμίας.

199. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς μὴ ἐμφανίσεως ἢ τῆς παραμε-
λήσεως προθεσμίας τινὲς προσδιορίζονται εἰς τὰ κατὰ μέρος
ἐν γράφῃ 1) τῆς διαδικασίας· καὶ οἱ δίκασται, ἐπὶ ποινῇ
ἀκυρότητος, δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοὺς ὀρι-
σμούς τούτους, εἰμὴ κατὰ ῥητὴν συναίνεσιν τῶν διαδίκων. Πολ.
32 ἔ. 261, 273, 280, 352, 360, 381, 406, 437 ἔ. 585.

1) καὶ ἑκάστα εἴδη

Ν. Ἐπὶ τῶν ἐνδίκων μέσων ἡ παραμέλησις τῆς πρὸς εἰσαγωγὴν αὐτῶν
ἀπὸ τοῦ νόμου ὁρισμένης προθεσμίας φέρει ἀποκλεισμόν· ἀλλ' ἂν ἀνωτέρα
δύναμις κωλύσῃ τὸν διάδικον νὰ εἰσαγάγῃ ἐμπροθέσμως τὸ ἐνδικὸν μέσον,
μὴ καταπλέοντος λ. %. τοῦ ἐν ᾧ ὁ διάδικος πλείου ἐγκλίμως ἕνεκα σφοδρᾶς
παραμέλειας ἢ καταστήσαντος ἀδιάθετα τὰ ὅρη τοῦ χειμῶνος, δι' ὧν ἐμελλε
νὰ διέλθῃ ὁ ἐπιδῶσων κλητὴρ) δὲν ἀποκλείεται τοῦτο καὶ ἀκολουθῶς εἰσαγ-
ν. Α. Π. 73 τοῦ 47, 176 τοῦ 48, 437 τοῦ 78.

200. Ἐὰν ὅλοι οἱ διάδικοι παρημέλησαν προθεσμίαν τινὰ,
ἢ ἀπειθεύοντες δὲν ἐνεφανίσθησαν, καταλείπεται ἡ ὑπόθεσις μέ-
χρις οὔτου τὴν ἐπαναλάβουν οἱ διάδικοι. Πολ. 462, 590. (ἀρθ.
98, 26 τοῦ décret τῆς 30 Μαρτίου 1808).

Ν. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 270 τοῦ 53 ἡ πρὸς ἀπόδοξιν προθεσμία
ἀναρτᾶται ὡς παρελθούσα καὶ ὁσάκις, κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως, παρη-
μέλησαν τὴν προθεσμίαν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἐπομένως μόνον ὁ ἀποδει-
κνύων βλέπεται. δηλονότι τὸ 200 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ. δὲν ἐφαρμόζεται
ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς ἣν περίπτωσιν ἑκάτερος
τῶν διαδίκων ὑποχρεούμενος ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ἐπιχειρήσῃ πρᾶξιν τινὰ ἐν
ἁρισμένη προθεσμίᾳ, παραλείπει αὐτήν, π. χ. νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς συζήτη-
σιν γνώμην τοῦ δικαστηρίου, ὅτε καταλείπεται ἡ ὑπόθεσις ἕως οὗ ἐπαναλά-
βωσιν αὐτὴν οἱ διάδικοι. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 100 τοῦ 58 ὁσάκις ἐτάχθη προ-
θεσμία πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως, οἱ δὲ διάδικοι ἐκ συναίνεσεως ἀνέβαλον
τὴν ἔκτασιν εἰς ἑτέραν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀμφότεροι ἀπελίκοντο, τάσσεται
κατ' αἰτησὶν τίνος τῶν διαδίκων νέα προθεσμία, ἀφοῦ δὲν συνετάχθη ἔκθε-
σις, ἀκυρότους τὸν ἀποδεικνύοντα ἔκπτωτον τῆς προθεσμίας· καὶ κατὰ τὴν
88 τοῦ 50 κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως καὶ παραμεληθείσης ἑκατέρω-

θεν τῆς προθεσμίας, οὐδεὶς τῶν διαδίκων ζημιούται, δύναται δὲ κατόπιν ἐξετάζοντας τοῦ κοινοποιήσαντος μάτρωται, νὰ ἐξετάσῃ τοιοῦτους καὶ ὁ πρὶν ὃν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις. Ὡσαύτως κατὰ τὴν 299 τοῦ 64 ἐὰν ἀμφότεροι διάδικοι παραμελήσωσι τὴν πρὸς διεξαγωγὴν πραγματογνωμοσύνης προθεσμίαν καὶ παρέλθῃ ἀπρακτος, δύναται ἡ πραγματογνωμοσύνη νὰ παραληφθῇ. Κατὰ δὲ πάλιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 197 τοῦ 68, τὸ ἄρθρον 200 δὲν ἐπαρμόζεται ἐσάκις τὴν προθεσμίαν παρεμέλησε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ νέαν, μόνον ὁ εἰς ὃν ἐπεβλήθη τὸ χρέος τῆς ἐντὸς αὐτῆς ἀποδείξεως διάδικος καὶ οὐκ ἀμφοτέρω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἀκυρότητες καὶ ποιναί.

Α'. Ἀκυρότης.

α'. Περιπτώσεις.

201. Ἀκυρότης διαδικαστικῆς τινος πράξεως ὑπάρχει: 1) ὅταν ἡ πράξις ᾖναι διατεταγμένη ἤτοι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐσιώδους (1) Πολ. 2, 3, 8, 12, 13, 2, 14, 40, 74, 2, 114, 122, 133, 135, 170, 180, 182, 187, 2, 197, 2, 199, 1, 242, 250, 259, 264, 2, 300, 303, 306, 312, 402, 505, 2, 531 ἐ. 533 ἐ. 600, 629, 633, 678, 717, 756, 789, 819, 880, 876, 890, 896, 925, 3, 963, 970 ἐ. 1010, 1081. Ὁργ. 159, 520. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1030).

1) μόνον

N. Ἐπὶ ἀπαγορεύσεων, καθ' ὧν ὁ νόμος δὲν ὀρίζει ποινὴν ἀκυρότητος ἐπιβάλλων ἑτέραν τιμωρίαν (οἷον ἀποζημιώσεως), δὲν ἐπέργεται ἀκυρότης, πληὴν ἐὰν ἡ ἀπαγόρευσις ᾖναι προφανῶς οὐσιώδους. Α. Π. 241 τοῦ 81. Ὅπου ὁ νόμος δὲν ὀρίζει τὸ σχετικὸν ἢ ἀπόλυτον τῆς ἀκυρότητος, κρίνεται κατὰ τὸν σκοπὸν τῆς νομικῆς διατάξεως. Ὅθεν ἡ συναυνοῦντος τοῦ καταδικασθέντος δανειστοῦ ἐκποίησης τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου δὲν δύναται νὰ παραληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγροστοῦ, ὡς ἀπαγορευομένη χάριν τοῦ δανειστοῦ. Α. Π. 251 τοῦ 83. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ προβληθῇ τὸ ἀπαράδεκτον ἀγροστοῦ ὁφειλῆς κινήσεως ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ὡς ἐπὶ ἐναγομένου, ἅτε τῆς διατάξεως θεώσεως πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βλάβης.

(1) Τὰ δικαστήρια ἐπέεστειναν τὸν κύκλον τῶν ἀκυρότητων, παρανοήσαντες τὴν λέξιν οὐσιώδους. Οὐσιώδους παράβασις τύπου καταδίκης ἐστὶν ἡ ἀναγομένη εἰς τὴν οὐσίαν αὐτὴν τῆς πράξεως, ἢ παράβασις δηλονότι τύπου οὐ ἄνευ δὲν ὑπάρχει ἡ οὐσία τῆς πράξεως. Οὕτως οὐσιώδους εἶναι ἡ ἐκ τῆς παντελοῦς παραλείψεως τῶν ὀνομάτων ἢ τοῦ δικάοντος δικαστορίου ἐκ τῆς δικογράφου, διότι ἄνευ διαδίκων ὀρισμένων καὶ δικαστηρίου ὀρισμένου οὐ δύναται δικόγραφον κτλ.

συμπεριλαμβανόμενων τοῦ ἀνγλίκου. (Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀντιλέγοντες).— Πρὸς ἀκύρωσιν δικαστικῆς πράξεως δὲν ἀπαιτεῖται ὁ νόμος νὰ ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ ὁ ἐπικαλούμενος τὴν ἀκυρότητα πραγματικὴν βλάβην ἐπελθούσαν αὐτῷ ἐκ τῆς αὐτοῦ πράξεως Δ. Π. 307 τοῦ 87 (Εὐκταῖον θὰ ἦτο ἂν ὁ νόμος ἀπῆλτει αὐτό).

β'. Πρότασις τῆς ἀκυρότητος.

202. Ἡ ἀκυρότης πρέπει νὰ προβάλλεται παρὰ τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ, ἐὰν μὲν συνέβῃ ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐνταξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως, ἐκτὸς τῆς περὶ ἀναρκετέτητος· ἐὰν δὲ συνέβῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐν αὐτῷ συζητήσεως. Μετέπειτα περὶ αὐτῆς πρότασις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐκτὸς τῶν ἀκυροτήτων, αἵτινες, κατὰ ῥητὴν τοῦ νόμου διάταξιν, δύνανται νὰ προβληθῶσιν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἢ κατὰ 1) τῶν ὁποίων ἡμπορεῖ νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις. —Τῆς ἰδίας δὲ αὐτοῦ πράξεις οὐδεὶς δύναται νὰ προσβάλλῃ ὡς μὴ οὕτως 2). Πολ. 345. 563. 582. 631. 807, 5. 811. 896. 971. 1010. 1801 Ὁργ. 159. 171. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 173).

1) ἐν κ.α. 2) ἀκύρους

Ν. Ἡ ἀκυρωτικὴ τῆς ἐπιδόσεως δικαγογράφου ἐνστάσις ἀνάγκη κατὰ τὸ ἀρ. 202 νὰ προτείνῃται κατὰ τὴν πρώτην ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν. κατεστημένη ἄλλως ἀπαράδεκτος· τοῦτο δὲ συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρ. 392. καὶ ὁ κατ' ἐξαιρέσιν ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ἡ νόμιμος κλητεύσις τῶν διαδίκων δόκιμος μόνον τις ἐξ αὐτῶν δικάζεται ἐρήμην. Δ. Π. 72 τοῦ 89. Ἡ ἀκυρωτικὴ ἐνστάσις κατὰ τῆς ἀγωγῆς προτείνεται ἐπίσης κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν. Δ. Π. 309 τοῦ 66, 228 τοῦ 85. Ἐπίσης αἱ ἀκυρωτικαὶ ἐνστάσεις κατὰ πάσης ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου γενομένης δικαστικῆς πράξεως, μὴ προταθῆσαι κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου περὶ αὐτῆς συζήτησιν, εἰναι ἀπαράδεκτοι. Δ. Π. 368 τοῦ 65.

γ'. Συνέπειαι τῆς ἀποβολῆς ἢ τῆς ἀποδοχῆς.

203. Ἐὰν ἡ περὶ ἀκυρότητος πρότασις ἀποβληθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἢ δὲν ληρθῇ ὑπ' ὀψιν, γίνεται κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως χρήσις τῶν συνήθων ἐνδίκων μέσων· ἐὰν ὅμως αὕτη κινήσῃ βίασιμος, ἐπαναλαμβάνεται ἡ παρὰ τοὺς τύπους γενομένη πράξις, διὰ θαπάνης τοῦ προξενήσαντος αὐτὴν δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, εἰς ἀποζημιώσιν, καί, ἐν ἀσυγγνώστῳ παραδρομῇ, εἰς ποινὴν χρη-

ἐλθῇ τῆς διαδικασίας.—2. ἕνεκα ὑβρεων κατὰ τῶν ἀντιδίκων ἢ μαρτύρων. Ὅργ. 132. 147. Πολ. 62.

Ν. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 203 ἀναφερομένη ζημία δέον ν' ἀποδειχθῇ ὑπὸ τοῦ προτινέντος αὐτήν. Α. Π. 1 τοῦ 61.

206. Τὰ δικαστήρια ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαλείφουν ἔγγραφα ὑβριστικά, νὰ διατάττουν κατὰ τὰς περιστάσεις τὴν τύπωσιν καὶ τὴν δημοσίευσιν τοιούτων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ ἀπαγγέλλουν, ἐπὶ ἀσυγγνώστων παραδρομῶν καὶ παραβάσεων γενομένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, πειθαρχικὰς ποινὰς κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἐπιφυλαττομένων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 166-169 ὀρισθέντων. Ὅργ. 134. 147 ἔ. 299. Πολ. 169.

γ'. Ἐν γένει.

207. Ποινὰ ἐπιβάλλονται παρὰ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου μένον κατὰ τὰς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὠρισμένας περιπτώσεις. Πολ. 62. 92. 100. 103. 130. 142. 146, 2 καὶ 3. 165 ἔ. 176. 191. 203 ἔ. 243. 280. 314. 432 448. 461. 599. 630. 882 ἔ. 896. 999, 11. 1001. 1016.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Δικαστικὰ ἔξοδα.

Α'. Προκαταβολὴ τῶν ἐξόδων.

208. Διαρκούσης τῆς διαδικασίας, προκαταβάλλει ὁ προσκαλέσας 1) δικαστικὴν τινὰ προᾶξιν διάδικος τὰ ἔξοδα (1)· καὶ

(1) Δ. 13 Μαΐου 1835 περὶ τῶν πορείας δικαιομάτων δικαστικῶν ὑπαλλήλων εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

1. Πᾶς εἰρηνοδίκης, συμβολαιογράφος, καὶ γραμματεὺς εἰρηνοδικείου ἔχει νὰ ἀπαιτήσῃ ὡς πορείας καὶ διατροφῆς ἔξοδα 1) 2 μυριομέτρου (1 ὥρας δρόμου) προελεύσεως καὶ ἐπανόδου 1 δρ.

2. Εἰς τοὺς πρωτοδίκας, τοὺς ἐμποροδίκας, τοὺς γραμματεῖς αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας ὑπαλλήλους παρέχονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 63 καὶ 64 τῆς ποινικῆς διατιμῆσεως ὠρισμένα δικαιώματα.

3. Οἱ ἐφέται, οἱ ἀρεοπαγῖται, οἱ γραμματεῖς αὐτῶν, καὶ οἱ ἐπὶ τῆς εἰσαγγελίας ὑπαλλήλοι λαμβάνουσιν ἡμιθλίαι τὰ δικαιώματα τῶν παρὰ τοῖς πρωτοδικοῖς καὶ ἐμποροδικοῖς.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ἂν ὁ ἀντίδικος ἔχῃ κατὰ τοὺς πολιτικούς νόμους δικαίωμα εἰς διατροφήν, καὶ προέλθῃ ἐκ τούτου φιλονεικία 2), ὁ δὲ αὐτὴν διατροφήν ὑπόχρεως διάδικος δεῖται νὰ κάμῃ εἰς τὸν ἀντικείμενον διάδικον καὶ χρηματικὰς καταβολάς, μέχρι τῆς ποσότητος τῶν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου καταδλητέων ἐξόδων. Π-λ. 849. 209 240 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 543, 544)

1) ὁ προκαλὼν 2) γίνῃ περὶ τούτου διένεξις,

B'. Διατάξεις περὶ τῶν ἐξόδων ἐν τῇ ὁριστικῇ ἀποφάσει.

209. Πᾶσα ὁριστικὴ ἀπόφασις διατάσσει περὶ τῆς πρὸς ἀποφασιστὴν τῶν ἐν τῇ κυρίᾳ καὶ τῇ παρεμπιπτούσῃ δίκῃ ἐξόδων ἀμοιβαίως ὑποχρεώσεως, καὶ περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῶν. Ἐὰν ὁριστικὴ ἀπόφασις δὲν ἀναφέρῃ τι περὶ ἐξόδων, δύναται νὰ παρακληθῇ ἡ περὶ αὐτῶν διαδικασία ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. Πολ. 21. 218. 849.

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 209 καὶ 218, εἰ δὲ τῶν ἄρθρων τὰ καὶ ἐπ. συνάγεται ὅτι πᾶσα παρεμπιπτούσα αἴτησις περὶ ἐπιδίκασις δικαστικῶν δαπανῶν (εἴτε διότι τὸ δικαστήριον παρέλιπεν ἐκ παραδρομῆς νὰ ἐπιδικάσῃ αὐτάς ἐν τῇ ὁριστικῇ αὐτοῦ ἀποφάσει, εἴτε διότι οἱ διάδικοι

4. Οἱ κλητῆρες, ἄνευ διακρίσεως τῶν δικαστηρίων παρ' οἷς αὐτοὶ διαπλοῦν, λαμβάνουν δι' 1) 2) μωριόμετρον προσελύσεως καὶ ἐπανόδου 28 λίτρων.

5. Ἐὰν οἱ προαναφερθέντες δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀπομακρύνωνται τὴν περιφέρειαν τῶν, δίδονται εἰς αὐτοὺς ἡμίλια τὰ ἀνατρεῖα δροσίνεα καὶ κλωμάτα.

6. Ἐὰν αὐτοὶ δὲν ἀπομακρύνωνται τῆς ἑδρας τῶν πλέον τῆς μίτης δρόμου (ἡμίσεως μωριόμετρον) ἢ καὶ ὀλιγώτερον, δὲν δύναται νὰ ἀπομακρύνωνται οὐδὲν πορείας δικαίωμα. — Διὰ κλώματα μικρότερα 1) 4) μωριόμετρον (ἦτοι 1) 2) ὥρας δρόμου) δὲν παρέχεται τίποτε· ἀλλὰ δι' 1) 2) τῶν τέταρτον μωριόμετρον καὶ εἰς πρὸς, δίδεται τὸ ἡμισυ δικαίωμα.

7. Ἐὰν εἰς τὴν καὶ τὸ αὐτὸ ταξείδιον ἀσχοληθῶσιν οἱ ὑπάλληλοι εἰς πολλὰς ἐργασίας, καὶ ἂν αὐταὶ εἰς διαφόρους ὑποθέσεις ἀνάγονται, δίδεται εἰμὴ ἐν πορείας δικαίωμα, τὸ ὅποιον διαμοιράζεται προσαρμοστικῶς κατὰ μίαν ἐκάστην ὑπόθεσιν, καὶ πληρόνεται παρὰ τῶν ἀρμοδίων διαδίκων.

8. Ὡς πρὸς τὰ πορείας δικαίωματα πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἄλλα ἐκ τῶν ἡμιλίωσις ἕνεκα τῶν προκαταβληθέντων ἐξόδων, ἐγνωστικῶς καλῶς, εἰ ἔχουσιν τι κοινὸν μὲ τὰς κυρίας ἀντιμισθίας τῶν ἐισηγμένων ὑπαλλήλων. Παρατηροῦμεν δὲ ὅτι τὰ δικαίωματα ταῦτα πρέπει νὰ προσημεριονύονται κατὰ σποτά ἐπὶ τῶν δικ. ἐγγράφων, διδομένῳ εἰς τοὺς διαδίκους ἀποδοτικῶς περὶ τῆς καταβολῆς τῶν.

ἐν ἰκαιοποιήσαν ἀμοιβαίως κατ'ἀλογον αὐτῶν), εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν ἀνώπιον τοῦ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν δικάσαντος δικαστηρίου (καὶ, εἰ μὲν διότι τὸ δικαστήριον παρέλιπε, ὡς ἀναψηλάφησις, εἰ δὲ διότι οἱ διάδικοι, ὡς κατὰ αἰτήσεις). Ὁρῶν δὲ ἡ διάταξις αὕτη τοῦ νόμου, διότι τοῦτο τὸ δικαστήριον εὐχερέστερον δύναται νὰ ἐκκαθαρίσῃ καὶ ἀκριθέστερον νὰ ἔρῃ τὸ ἐπὶ τοῦ ἡττωμένου διζδίκου καταβλητέον ποσὸν τῶν δικαστικῶν δαπανῶν. Α. Π. 133 τοῦ 83.

Γ'. Καταδικασίς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων.

210. Ὁ ἡττώμενος καταδικάζεται συνήθως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων (1). — Ὡς ἡττώμενος πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἑλπίος ὅστις, ἀπαιτήσας πλείονα τῶν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ὡμολογημένων, δὲν εἰσηκούσθῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 183, 2. Ν. ΔΧΚΕ' 33. 34. 35. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 130, 131).

Ν. Ὁ ἡττώμενος εἰς τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀεμοδιότητος δίκην καταδικάζεται μόνον εἰς τὰ ἐξόδα τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐνώπιον τῶν ἄλλων δικαστηρίων. Α. Π. 182 τοῦ 70. — Ὁ ἡττώμενος διάδικος καταδικάζεται καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ προσώπου, ὅπερ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ εἰς ἀνάγκης παρενέβαλεν εἰς τὴν δίκην. Α. Π. 121 τοῦ 70, 239 τοῦ 86, 9 τοῦ 72. — Ἐάν ὑπέστη τις ἐκ τῆς ὑπαιτιότητος ἄλλου δικαστοῦ ἐξόδα, δύναται νὰ τα ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ, εἰσάγων τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ καὶ μετεπειτα χωριστά, ὡς ἂν τὸ δικάζον τὴν κυρίαν δίκην δικαστήριον καὶ ἰδίᾳ συγχρόνως καὶ τὴν περὶ ἐξόδων ἀπαιτήσιν. Α. Π. 324 τοῦ 61.

211. Τὰ ἐξόδα δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ὅλα ἢ κατὰ μέρη. — 1. ἐπὶ διαφορῶν μεταξὺ ἀνιόντων, κατιόντων, συζύγων, γνησίων ἀδελφῶν, ἢ — 2. ὅταν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι εἶχον ἡττήν (1), ἢ — 3. ὅταν ἕκαστος διάδικος ἐν μέρει μὲν νικήσῃ, ἐν μέρει δὲ ἡττηθῇ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 131)

1) εὐρεθῶσιν ὑπαίτιοι

Ν. Ἐκ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ λέξεως δύναται συνάγεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι πάντοτε ὑπόχρεον νὰ συμψηφίσῃ ἐν ταῖς διαλαμβανομέναις περιπτώσεσι. Α. Π. 21 τοῦ 47, 188 τοῦ 53, 256 τοῦ 55, 357 τοῦ 54, 276 τοῦ 61, 273 τοῦ 65, 313 τοῦ 75, 134 τοῦ 82, 114 τοῦ 88. Ὅταν τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου παραδεξαμένου ἐν τῇ κρίσει αὐτοῦ ἀνεπιδέκτους συμψηφισμοῦ τὰς δικαστικὰς δαπάνας, δὲν δικαιούται ὁ Ἀρείος Πάγος νὰ ἐπιβάλῃ κατὰ τοῦτο τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ. Α. Π. 276 τοῦ 61, 313 τοῦ 75. Οὐδ' ἐπὶ αὐτῶν τῶν δίκων τῆς οὐσίας νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν περὶ τούτου

(1) Ἄλλ' ἢ δὲ ἄρθ. 45 ἐδ. 2 καὶ 198 Πολ. Δικ. καὶ 151 Ἑμπ. νόμου. καὶ 2 καταδικάζεται ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων ὁ νικήσας διάδικος.

ἀπέφασιν αὐτοῦ. ἀλλ' ἀπλῶς νὰ λάβῃ ὅπ' ἑσέως τὰς διατάξεις τοῦ νόμου Α. Π. 337 τοῦ 64, 127 τοῦ 66.

212. Πλείονες ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει εἰς πληρωρὴν τῶν ἐξόδων καταδικασθέντες διαδίκαι, ἐὰν δὲν διετάχθῃ ἄλλο τι, εἰς ἐνέχονται οὔτε ἀλληλεγγύως, οὔτε κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀντικειμένων τῆς διαφορᾶς, ἀλλὰ κατ' ἴσα μέρη ἕκαστος. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1202).

213. Ἄλλοι παρὰ τοὺς διαδίκους δύνανται τότε μένειν καὶ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν πληρωρὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, εἰς οὗτοι ἐνέχονται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, ἢ κατὰ ῥητὴν διατάξιν τοῦ νόμου, εἰς τὰ ἐξόδα. Ὅργ. 141. 161. 172. 279. 293. Πολ. 203. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 132).

214. Ἐὰν δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἢ ὑπρέται ἐπροξένων περιττὰ δικαστικὰ ἐξόδα, καταδικάζονται εἰς τὴν πληρωρὴν τῶν ἐξόδων αὐτῶν, καὶ ἂν αἱ δικαστικαὶ πράξεις καθ' ἑαυτὰς δὲν ᾔθελαν εἶσθαι παράνομαι. Ὅργ. 293. Πολ. 294. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1031, 191, 192, 152).

Δ'. Ἀποδοτέα ἐξόδα.

215. 1) Αἱ ἀναγκαῖαι δικαστικαὶ καὶ ἐξώδικοι δαπάναι καὶ καταβολαὶ εἶνε ἀποδοτέαι. — Εἰς ταύτας ὑπάγονται, — 1. τὰ ἐξόδα καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ δικαστηρίου, καὶ τὰ ἐνεκα τῆς σημάνσεως διδόμενα τέλη (1) — 2. τὰ ἐξόδα, τὰ κατὰ τὴν διατίμησιν γινόμενα εἰς τὸν δικηγόρον ἑκάστου διαδίκου, ἔχοντος ἰδιαιτέρον συμφέρον διάφορον παρὰ τὸ τῶν λοιπῶν διαδίκων. (2) 3. τὰ ἐκ τῆς δίκης προξενηθέντα ἐξόδα ταχυδρομείου καὶ πεζοδρομίων (3) — 4. τὰ κατὰ τὴν διατίμησιν γινόμενα ἐδοκίματικὰ ἐξόδα τῶν διαδίκων, τῶν μαρτύρων, καὶ τῶν πραγματικῶν γνωμόνων (4) — 5. αἱ ἐνεκα τῆς προσαγωγῆς ἄλλων ἐνδικοσφικῶν μέσων γινόμεναι δαπάναι.

1) Μόνα

- (1) Ὅρα Ν. χαρτοσήμου καὶ τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 208 Πολ. Δικ.
- (2) Ὅρα ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 235 Ὅργ. Δικ. Διάτ. 8 Μαρτίου 1836.
- (3) Τὰ ὑπὸ τῶν δικαστ. κλητῆρων διὰ τοῦ ταχυδρομείου σπλάγγων γράμματα δὲν ἐξαιροῦνται δυνάμει τῶν κειμένων νόμων τοῦ εἰς τὰ ἴδια τικὰ ἐπιβαλλομένου τέλους γραμματοσήμου.
- (4) Ὅρα τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 317 Πολ.

Ν. Τοῦ διαδίκου παραστάτος ἀτοπροσώπως ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ συν-
τάξαντος τὰ δικόγραφα ἀνεῦ τῆς συνδρομῆς δικηγόρου, δὲν ἐπιδικάζονται αὐτῷ
δικηγορικά δικαιώματα. Α. Π. 297 τοῦ 53, 459 τοῦ 57. (Φρονοῦμεν ὅτι αἱ
ἀποδείξεις δὲν εἶναι σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, προτιθεμένου νὰ
ὑποχρεώσῃ τὸν προκαλοῦντα ἄδικον δίκην εἰς ἀποζημιώσεις τοῦ νικῆσαντος αὐ-
τὸν ἀντιδίκου του. Ἄν δὲν ἐπεξηγήσῃ τὴν συνδρομὴν δικηγόρου ὡς ἔχων νο-
μικὰς γνώσεις, ὑπεβλήθη ὅμως εἰς πολὺν κόπον ἄξιον ἀποζημιώσεως).

216. Δὲν ἀποδίδονται αἱ δαπάναι καὶ αἱ καταβολαί, αἱ
ἐποὶαι ἐπροξενήθησαν—1. ἐξ ἰδίας ἀπειθείας, ἀπροσεξίας, ἢ ἐξ
ἐίου σφάλματος. — 2. ἐξ ὑπερβαλλούσης προσοχῆς, καὶ ἰδίως
ἐν διάδικός τις ἔλαβε πλείονας δικηγόρους, ἐφρόντισε νὰ τυπω-
θῶν δικόγραφα κτλ. — 3. ἐὰν τὰ πρὸς ἀνάνρισιν τῆς
ὑποθέσεως ἔξοδα ἦσαν περιττὰ 1) Πολ. 537, 239,
518, 538, 544, 557, 560, 950, (Γαλ. Πολ. Δικ. 81, 82).

1) Ἐὰν τὰ ἔξοδα ἦσαν παντάπασι περιττὰ πρὸς διευκρίνη-
σιν τῆς ὑποθέσεως.

Ε'. Ἐπίδοσις τοῦ καταλόγου τῶν ἐξόδων.

217. Πρὸς διορισμὸν τῆς ποσότητος τῶν ἀποδοτέων ἐξόδων,
ἐρεῖται ἕκαστος τῶν διαδίκων νὰ κοινοποιήσῃ τὸ βραδύτερον
τὴν παραμονὴν τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συνεδριάσεως, καὶ, ἐπὶ
συνεπτικῶν ὑποθέσεων, τοῦλάχιστον διαρκούσης τῆς ἐν τῷ
ἀκρατηρίῳ συζητήσεως, εἰς τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων καταλό-
γον ἐξόδων. — Ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ, μετὰ τὴν τῆς κυρίας
ζήτησ. συζήτησιν, συζητοῦνται καὶ οἱ ἐνδεχόμενοι περὶ τοῦ
καταλόγου τῶν ἐξόδων δισταγμοί, καὶ ὀρίζονται ἀμφοτέρω ἐν
τῇ αὐτῇ ἀποφάσει (ἄρθρ. 209). Πολ. 218. (Γ' ἀλλ. Πολ. Δικ.
543, 544).

218. Ἐὰν ἡ κοινοποίησις τοῦ περὶ ἐξόδων καταλόγου δὲν
γίνῃ παρὰ τινος τῶν διαδίκων κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ
ἄρθρῳ ὀρισμένην προθεσίαν, ἡ ἐκκαθάρισις τῶν ἐξόδων γίνε-
ται διὰ δαπάνης τοῦ παραλιπόντος τὴν κοινοποιήσιν διαδίκου
ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὸ ἄρθρον 209 ἐδάφ. 2.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 218 καταφαίνεται ὅτι, μὴ ἐπισυνάψαντος τοῦ διαδίκου
ἐνταῖς πρὸς τὸν αὐτοῦ κατάλογον δαπανῶν, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται
νὰ ἐκκαθάρσῃ αὐτάς. Α. Π. 21 τοῦ 54. Ἐπιτετέοντος ὅμως αὐτοῦ τὴν διὰ
δαπάνης τοῦ παραλιπόντος τὴν ἐπισύναψιν τοῦ καταλόγου τῶν τῆς δίκης

δαπανῶν ἐγκαθάρσιν αὐτῶν, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται καὶ ἡ ἐν αἰρετῇ ἐγκαθάρσις αὐτῶν, ἂν ἐν τῇ οὐσιαστικῇ δίκῃ παραλείψῃ αὐτή. Ἄρα τῆς αἰρετῆς τις ἐνώπιον τοῦ Δ. Π. μόνον τὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦτου δαπανὰς αὐτοῦ δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος νὰ αἰτήσῃ μεταγενεστέρως τῇ τῇ ἐφεσίμῳ δίκῃ παραλειφθεῖσας. Α. Π. 237 τοῦ 50.

γ'. Ἀπαιτήσεις ὑπερβαίνουσαι τὰ διὰ τῆς διατιμῆσεως ὠρισμένα.

219. Ὑπερβολαὶ ἀπ' ἐναντίας τῆς διατιμῆσεως μετριάζονται κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, καὶ ἀπαγγέλλεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ περιπλέον ληφθέντος· ἐπιβάλλεται δὲ ἐκτὸς τούτου, κατὰ τὸ δοκεῖν τῷ δικαστηρίῳ, εἰς τοὺς δικηγόρους, γραμματεῖς, συμβολαιογράφους, καὶ κλητῆρας, καὶ πρόστιμον δέκα ἕως ἑκατὸν δραχμῶν, ἢ ἀνωτέρα πειθαρχικὴ ποινὴ, προτεπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω ποινικῆς καταδιώξεως. Ὅργ. 127. 144 ἔ. 201. 248. Π. Ν. 461. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 132).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Δικαιώματα τῶν πενήτων.

(Βαυαρ. Σχ. § 135. 136).

Α'. Εἰς τίνας ταῦτα συγχωροῦνται.

220 Ἡ ἀπέλαυσις τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων συγχωρεῖται 1) εἰς ἐκεῖνον (1),—ὅστις ἐπιδεικνύει μαρτυρικὸν τῆς ἀρε-

(1) Ἐγκύκλ. τῆς ἐπὶ τῆς δικ. γραμμ. τῆς 8 Ἰουλίου 1837.

Τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων..... δὲν εἶναι παραχωρητέα εἰμὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ νόμος οὐδὲ τὰ ἑσπέρ. τοὺς ἡμεδαποὺς ὡς πρὸς τὸ ἐνάγειν δίκαια παρεχώρησεν, ὡς ὑποβιβάων τοὺς εἰς ἐγγυήσεις, χωρὶς τῶν ὁποίων δὲν δύνανται νὰ κινήσωσιν ἀγωγὰς ἢ παραγώγας τοιούτων πλεονεκτημάτων ἢ θελὲν εἰσθεῖ, τρόπον τινά, ἐπιτακτικῇ, καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἀπάδουσα.

Ἔτερα ἐγκ. τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1831, πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς.

Ἄν καὶ ἐλάθωμεν ἐγκαίρως τὰ προσφορύτερα καὶ αὐστηρότερα κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπροσεξίας, ἀδιαφορίας, ἢ κακῆς πίστεως ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν πιστοποιητικῶν πενίας μέτρα, παρετηρήσαμεν δημοτικὴν λύπην μας, ὅτι ἡ αὐτὴ καὶ μεγαλειτέρα προσέτι ἐξακολουθεῖ κατὰ τὴν

χῆς τοῦ τόπου 2) τῆς κατοικίας του, βεβαιωμένον παρὰ τοῦ ἐπαρχοῦ, καὶ διαλαμβάνον, ὅτι ἡ κατάστασις καὶ ἡ πρόσοδός

περὶ τὴν ἐποδίσκιν τοιούτων πιστοποιητικῶν, καθόσον, ὡς ἐπισημοποιήθημεν, εἰς τὴν περίπτωσιν τριτάτων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκδικαζομένων πολιτικῶν ἀποβλέπων διεξήχθησαν ὑπὸ πενήτων. Ὑπομνήσκοντες νὰ προλάβωμεν τὴν εἰσόδον τῆς αὐτῆς κατάστασιν, συνεννοήθημεν πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, καὶ παρεκλέσαμεν αὐτό, ὅπως διατάξῃ τὰς ἐπὶ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ διοικητικὰς ἀρχάς, ἵνα αἱ μὲν δημοτικαὶ ἐκθεταὶ εἰς πᾶν ἐκδιδόμενον παρ' αὐτῶν πιστοποιητικὸν πενίας, 1) ὅποιαν περιουσίαν κινήτην ἢ ἀκίνητον ἔχει ὁ ἐξαιτούμενος τὴν ἀπολύτην τῶν δικαιοκρατικῶν πολιτικῶν. 2) ὅποιον ἐξ αὐτῆς εἰσόδημα. 3) ὅποια τὰ μέλη τῆς αὐτοῦ διατρεφόμενης οἰκογενείας, καὶ ἐποῖας εἰσὶν αὐτὰ ἡλικίας· οἱ δὲ ἐπιτεταμένοι τὴν βεβίωσιν τῶν τοιούτων ἀποδεικτικῶν ΚΚ. Ἐπαρχοὶ πιστοποιήσιν ἀκριβῶς καὶ ἕκαστον τῶν τριῶν τούτων.

Κοινοποιήσαντες ταῦτα πρὸς ὑμᾶς, ὡς προσκαλοῦμεν ὅπως ἐπιστήσῃτε τὴν ἀνάγκην προσοχῆς ὑμῶν ἐπὶ τῶν ἐνώπιον τῶν παρ' οἷς διατελεῖται δικαστηρίων παρουσιαζομένων πιστοποιητικῶν πενήτων, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἀνακλύσῃτε ἑλλειψίν τινα ἐκ τῶν ἐρημένων, καταδιώξῃτε σύμφωνον μὲν τῷ νόμῳ 223 τοῦ ποινικοῦ νόμου τοὺς ἐκδύσαντας ἢ βεβίωσαντας τοιοῦτο πιστοποιητικόν, καὶ μᾶς εἰδοποιήτε ἐγκαίρως περὶ τούτου, ὅπως συνεννοήσῃμεν μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, λάβωμεν κατὰ τῶν τοιούτων ἡμετέριον ἀπαλλήλων τὰ προσήκοντα μέτρα.

Ἐτέρᾳ τῆς 3 Μαΐου 1882, πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους.

Ἐκπὸς βέβαια τοῦ νομοθετοῦ, εἰσαγαγόντος καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν τὰς περὶ πενήτων διατάξεις, ἦτο νὰ καταστήσῃ εἰς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀπορούς ἐφικτὴν τὴν εἰς τὰ δικαστήρια προσέλευσιν, μὴ ἀνεχόμενος νὰ στερῶνται οὗτοι, ἕνεκα τῆς ὑπαρχούσης πενίας των, τῆς ὅποιας οἱ εὐποροὶ ἀπολαύουσι δικαιοσύνης, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς, κτησαμένους περιουσίαν τινά, νὰ μείνωσιν ἀσυντελεῖς πρὸς τὴν δικαιοσύνην, παραβιάζοντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ἀπανταχοῦ τῆς νομοθετικῆς ἐπιλαμπρόσεως τῆς ἐξουσίας, διὰ τοῦτο καὶ ἐπιτρέπει μὲν τὴν ἀδάπανον εἰς τὰ δικαστήρια προσέλευσιν, ὅταν πιστοποιηθῇ παρὰ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπιβεβαιωθῇ δι' ἐπερὶ τῆς πενίας ἢ ὑπάρξεως, φροντίζει ὅμως δι' αὐτῆς τῆς ἐννοήτου ἀποδοτικῆς, νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν εὐεργετούμενον διὰδικον εἰς ἀπότισιν τῶν ἡμετέριων τελῶν, ὅσα βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τῆς περιουσίας του. Ἐκ τούτου ἐκτελεῖται, ὅτι συμφερώτερα πρὸς τὸν εὐεργετικὸν τοῦ νομοθετοῦ σκοπὸν εἶναι ἡ ἀναγκαιότης, δι' ἣν, διὰ τῆς μὴ κατὰ πάσαν ἐμφάνισιν τῆς αὐτῆς δίκης εἰς τὰ δικαστήρια ἐπαναλήψεως τῶν διατυπώσεων τούτων, ἥτις καὶ νῦν ἐκτελεῖται, καὶ χρόνου κατατριβὴν ἔχει μικράν ἐπιφέρει, καὶ δυσκολίας ἄλλα· μὴ ἑαυτὴς συνεέλκεται, δὲν καθίσταται εἰς τὸν εὐεργετηθέντα ἀκαρπής ἢ ἐνεργησία, οὐδὲ ἀποστρέφεται οὗτος τῶν μέσων ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐκτελεσθέντα καὶ σπεύδει νὰ ἐπιτύχῃ πλήρη δικαιοσύνην· ἡ ἐμφανὴς αὐτῆς, ἢ συναγομένη ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ νόμου καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νομο-

του δὲν ἀρκοῦν ὥστε νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα, γιὰ νὰ περιορισθῶσιν ἐκ τούτου τὰ πρὸς διατροφήν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα — 2. ὅστις βεβαίως αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐνόρκως, καὶ ὑποχρεωθῇ συγχρόνως δι' ἑρκευ νὰ τὰ πληρώσῃ μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον βελτιωθῇ ἢ κατὰστασίς του· καὶ — 3. ὅστις ἀποδείκνυει διὰ μαρτυρικοῦ, ὑπογεγραμμένου παρὰ τινος τῶν ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ διωρισμένων δικηγόρων, ὅτι ἡ εἰκη εἶναι εἴναι 3) προφανῶς ἄλογος, ἄδικος, καὶ ἀνυποστήρικτος. **ΔΥΚΕ' 36.**

1) μόνος 2) τοῦ δημόρου 3) φαίνεται

N. Ὁ ὅριστος πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας δὲν ἀρκεῖται εἰς ποινικὴν καταδίωξιν. καίπερ ἀποδειχθεῖσιν τῆς εὐπορίας αὐτοῦ ὅτι μὴ ὀριζομένης κατ' αὐτοῦ ποινῆς. Α. Π. ποιν. 29 τοῦ 47. — Ὁ κατ' ἀπόδειξιν ἱατρικὴν πάσχων ἢ ἄλλως δυσχεραίνων δια τὸ μακρὸν τῆς ἐνστάσεως νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, οὗ ἐνώπιον διεξάγεται ἡ διακρίσις, ἢ δίκη αὐτοῦ, δύναται νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας ἐνώπιον τοῦ ἐν τῇ τόπῳ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ κληροδικαίου, ὑποβάλλων τὴν πρὸς τοῦτο αἴτησιν εἰς τὸ δικαστήριον, οὗ ἐν

θέτου, ἐνισχύεται προσέτι καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐφαρμογῆς τῶν περὶ πενίας διατάξεων τῶν γερμανικῶν νομοθεσιῶν. ὅθεν μετετάχθη αὐτὰς εἰς τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν ὁ νομοθέτης τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ ταῦτα λοιπόν, πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἀδαπάνου παραστάσεως ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔρπον δικάζοντος δικαστηρίου ἢ τοῦ Ἀρείου Πάγου, θεωρεῖ ἀρκοῦσαν τὴν ἐνώπιον τοῦ πρώτου ἐπιλαβομένου τῆς ὑποθέσεως δικαστηρίου τήρησιν τῶν ἐν τοῖς δυοῖς πρώτοις ἐδαφίοις τοῦ ἀρθ. 220 τῆς παρ. 1 δικονομίας ὀριζομένων διατυπώσεων, καὶ ἐπιτρέπει τὴν διηνεκὴν παράστασιν ἀρκουμένην εἰς μόνην τὴν ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ χάρτος βεβαίωσιν δικηγόρου, ὅτι ἐκκλητή, ἢ ἀναγρεσίβλητος δίκη δὲν φαίνεται ἄλογος, ἄδικος, καὶ ἀνυποστήρικτος· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ παραβιάζεται ἀνευ καταπειγούσης καὶ δικαιοσύνης μέρους ἀνάγκης ἢ εὐσιμωδεστάτης τῆς ἐσότητος ἀρχῆς, πρέπει, οἱ μὲν εἰσπλην εἰς τῶν πρωτοδικῶν νὰ ᾔναι λίαν προσεκτικοὶ εἰς τὴν τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας παραχώρησιν, καὶ νὰ μὴ ἐνδίδωσιν, ἂν προηγουμένως δὲν τὰν φρονήσιν, ὅτι ἀλλήως οἱ αἰτοῦντες εἶναι πένητες, συμφέρονος μὴ τὸ πρῶτον εἰσαγγεμένον πιστοποιητικόν, οἱ δὲ παρ' ἐφέταις καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεῖς ὀφείλου, ἅμα ὑπονοήσωσιν, ὅτι ἐβελτιώθη ἢ τοῦ κατ' ἐφετὴν πένητος καταστάτος περιουσία, ν' ἀρῶνται τὴν ἐκδοσιν ἀντικλήτου πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν πνευτικῶν δικαιωμάτων ἐνώπιον τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων καὶ νὰ ἀνακαλῶσι τὰ ἤδη ἐκδοθέντα ἀντικλήτηρια, ἐν κατὰ διὰρκειαν τῆς δίκης βεβαίωσιν, ὅτι ὁ ὡς πένης παραστὰς δι' ἑξαπατάσεως ἀρχῆς κατορθώσας νὰ βάλῃ εἰς χεῖρας ψευδῆ τὴν τῆς πενίας πιστοποιήσιν.

παι διεξάγεται ἢ διεξχθήσεται ἡ δίκη αὐτοῦ, ἐφαρμοζομένου εἰς ἀναλογίαν τοῦ ἀρθ. 377 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 268 τοῦ 49, 344 τοῦ 60, 107 τοῦ 63.—Τὸ ἐν ἰδίῳ ὑπὸ τοῦ ἀπολαύοντος τῶν δικαιωμάτων τῆς πένιας ὅρκος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθ. 220 εἶναι ζήτημα ἄσχετον πρὸς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ διορισθέντος ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως δικηγόρου. Α. Π. 14 τοῦ 52.

Β'. Ἐγγράφον δι' οὗ ταῦτα συγχωροῦνται.

221. Περὶ τῆς πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων συγχωρήσεως ἐκδίδεται ἰδιαίτερον ἔγγραφον, ἐν μὲν τοῖς εἰρηνοδικείοις παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐν δὲ τοῖς ἐμπορευομένοις δικαστηρίοις παρὰ τοῦ προέδρου, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ποινικῇ δικαστηρίοις παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως. — Ἐν τῷ αὐτῷ ἔγγραφῳ ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ πρόεδρος τῶν ἐμπορευομένων ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς σημειοῖ εἰς ἐπαγγέλματος διὰ τὸν πένητα, ὡς ἀντίκλητον καὶ ὡς ἔχοντα τὸ δικαίωμα νὰ παρίσταται τοῦτον ἐπὶ δικαστηρίου, δικηγόρον τινά, ὅστις εἶναι συνήθως ὁ ἐν τῷ ἀρθ. 220 ἀριθ. 3 ἀναφερόμενος ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ ἕνα συμπληρωματικόν, καὶ ἕνα ἢ πλείονας κλητῆρας. — Ἡ περὶ δικηγόρου αὕτη σημείωσις χρησιμεύει εἰς τὸν πένητα διὰδικον ὡς πληρεξούσιον ἔγγραφον, κατὰ τὰ ἀκριδέστερον ἐν τῇ ἀρθρῳ 95 ὁρισμένα.

Α'. Ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀριθμοῦ ἐν τῷ ἀντίκλητῳ ὡς μὴ ἀπαιτουμένη ἐν τῷ νόμῳ τῆς σημειώσεως τοιούτου, οὐτε χρησίου οὐσας διὰ τὴν ἐπισημάντη καὶ τὸ κύρος τοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τὴν εὐκλείαν τῆς ἐνστάσεως αὐτοῦ γινομένης, εἶναι ἐπουσιώδης. Ὡσαύτως δὲ ἡ ἔλλειψις τῆς εἰσαγγελικῆς ἢ εἰρηνοδικιακῆς σφραγίδος. Α. Π. 112 τοῦ 48.—Ἀκριβοῦς τὸ μὴ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, διατάσσεται ἡ παραγωγή του. Α. Π. 60 τοῦ 64.—Ὁ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγ. διορισθεὶς ἀντίκλητος δικαιούται νὰ παρίσταται τὸν πένητα καὶ ἐνεργῇ τὰς ἐν ἀρθ. 95 ἀναφερομένας δικαστικὰς πράξεις, ὡς καὶ ἄλλοι πληρεξούσιοι. ὅθεν δύναται νὰ παραλαμβάνῃ καὶ δικόγραφα. — Περὶ δὲ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθ. 95 ὁρισμένα, εἰς ὃ παραπέμπει τὸ προκείμενον ἀρθρον, ὁ πληρεξούσιος δὲν ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ τὸ ἐκτακτὸν τῆς ἀνακρίσεως ἑνδίκον μέσον. δι' ὃ ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀντίκλητῳ τὸ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Α. Π. εἰσαγγελεως δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἀπαιτουμένην εἰδικὴν καὶ ρητὴν πληρεξουσιότητα. Ὡς ἐνεργῶν ὑπὸ δικηγόρου τὸ ἐκτακτὸν τῆς ἀνακρίσεως μέσον. Α. Π. 10 τοῦ 47, 100 τοῦ 48. ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρὴν ἀπόκασιν Α. Π. 226 τοῦ 77 ἀντίκλητῳ ἐκδοθὲν κατ' αἴτησιν τοῦ ἐν τῷ ἀνακρίτῳ ὑπογεγραμμένου παρῆλθαι εἰς τὸν ἀντίκλητον τὸ δικαίωμα τοῦ ὑποστηρίζειν τὴν αἴτησιν ἀνακρίσεως. — Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ παρὰ τῷ ἀνωδῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεὺς ἐκδίδει ἀντίκλητῳ δὲν ἔπεται, εἰμὴ ὅτι ἀνευ τούτου ἀδυνατεῖ ὁ διὰδικος νὰ

ἀπολύση τῶν δικαιωμάτων τῆς πένιας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἴτι δὲν δύναται πένης νὰ διορίσῃ ἕτερον πληρεξούσιον. Α. Π. 322 τοῦ 65. — Ὁ τῆς πρωτοδικου δίκης ἀντίκλητος τοῦ πένητος δὲν δύναται νὰ παραγγείλῃ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφ. τοῦ Ἐφετείου, οὐ ἐνώπιον μεταδιδάσθῃ ἢ ὑποθέσει. Δίδει ἢ δὲ τοῦ εἰσαγγελικοῦ ἐγγράφου μεταδοθεῖσα αὐτῷ πληρεξουσίου τῆς ἐξελίξεως τῆς μεταδιδάσεως τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον. Α. Π. 64 τοῦ 64. — Ἡ ἐχορηγήθησαν ἐξ ὧς καὶ δικαίως τὰ δικαιώματα τῆς πένιας δὲν δύναται νὰ δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ. Α. Α. 14 τοῦ 82, 208 τοῦ 86.

222. Ἐάν τις τῶν εὖτω σημειωμένων ὑπαλλήλων ἀποπειρῇ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸν πένητα διαδίκον, τιμωρεῖται πειθαρχικῶς, προσεπιφυλαττομένης καὶ τῆς περαιτέρω ποινικῆς καταδίωξεως. Π. Ν. 480.

Γ'. Συνέπειαι τῆς συγχωρήσεως.

223. Ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ συγχώρησις, ἀπαλλάττεται ὁ πένης καὶ ὁ ἀντίδικος τῆς πληρωμῆς τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἔνεκα τῆς σημάνσεως διδραμῶν τελῶν, (1) καὶ σημειοῦνται μόνον ταῦτα. — Ἐκτὸς τούτου, ὡς ἐκ τῶν ἐκτελεσθέντων εἰ σημειωθέντες δικηγόροι, συμβεβαιογράφοι, κλητῆρες καὶ γραμματεῖς, νὰ ἐκπληροῦν τὰ καθήκοντά των ἀνεξέδων. Ἰδίως δὲ νὰ διδοῦν τὰ ζητούμενα ἀντίγραφα καὶ ἀπέγραφα τῶν δικαιομάτων τῶν σημειοῦνται μόνον ὡσαύτως. Π. Ν. 796, 824.

Ν. Τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐπιλεγμένων τῶν νικήσαντι διαδίκῳ δαπανῶν ἐποίησιν ὁ νόμος εἰς τὸ δικάσαν δικαστήριον. ἡ δὲ ἀπόλαυσις τῶν τῆς δικαιωμάτων ἀπαλλάσσει μὲν τὸν πένητα τῆς προκαταβολῆς, δὲν ἀπαλλάσσει ὅμως τὸν ἀντίδικον τῆς ὑποχρεώσεως νὰ ἀποτίσῃ αὐτάς, ἂν ἤτις ποτε ὁ πένης νὰ ἀποτίσῃ, διότι τούτων οὐδεὶς νόμος ἀπαλλάσσει αὐτὸν. Α. Π. 62 τοῦ 62 — Τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ τὰς δαπάνας ὑποχρεοῦνται αὐτὸς ποτε ὁ πένης νὰ ἀποτίσῃ, διότι τούτων οὐδεὶς νόμος ἀπαλλάσσει αὐτὸν. Α. Π. 3 τοῦ 41.

224. Ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει ὀρίζονται καὶ εἰς τὰς πενήτων δίκας τὰ περὶ ἐξόδων ἐκκαθαρίζονται δὲ ὡσαύτως σημειωθέντα ἐξόδα. — Ἐάν ὁ ἀντίδικος καταδικασθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἄμεσον ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰ δὲ ἡττηθῇ ὁ πένης διάδικος, τὰ πληρύνει ἑαυτοῦ πορῆσιν.

(1) Κατὰ τὸ ἄρθρον 36 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου περὶ χαρτοσήμου οἱ τίμοι ἀποβάλλονται νῦν εἰς τὸ ἅμισυ τῶν νομίμων δικαστικῶν τελῶν, μόνον προκαταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν, ἔταν ἐπισπεύδῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Παρεμπιπτούσαι Δίκαι 1)

Α'. Ἐν γένει.

225. Εἰς τὰς παρεμπιπτούσας δίκας 2) ἀνάγεται πᾶν ὅ,τι ὑποθίκεται, διακόπτεται, ἢ καταργεῖ ἐντελῶς τὴν τακτικὴν πρόθεσιν τῆς κυρίας δίκης καὶ τῆς ἐκτελέσεως, ἢ 3) ἔχει τινὰ ἐπιρροὴν εἰς αὐτήν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 80).

1) 2) ὑποθέσεις 3) τοῦλάχιστον

Ν. Τοῦ τύπου καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἀγωγῶν κανονιζομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καθ' ἃς περὶ πάσης ἀπαιτήσεως, ἐφ' ἧς ὄναι τις κεντημένον δικαίωμα, δύναται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν (ἄρθρ. 1). Δύνανται καὶ οἱ ἀξιούντες δικαίωμα καρπῶν λόγῳ τῆς συνιδιοκτησίας αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν, ἃς οὗτοι καλλιερгоῦσι, νὰ κινήσωσιν ἐπὶ δικαστηρίου τὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν καρπῶν τῶν ἀγωγῶν γενομένης διὰ ἀμφοτερότητος περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς συγκυριότητος αὐτῶν, δύναται καὶ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ κυριότητος νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἀποφασισθῇ παρεμπιπτόντως κατὰ τὰ ἄρθρα 223 καὶ 227 τῆς Πολ. Δικον. χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται ἰδιαιτέρα ἀγωγή, καθότι αἱ παρεμπιπτούσαι ἀγωγαὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 332 ἐδ. 2 τῆς Πολιτ. Δικον. οὐκ ὑποκείνται εἰς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ Α. Π. 102 τοῦ 47. — Ἐπίσης ἐπιδυνάμει τοῦ ἐνάγοντος τὴν ἐκκένωσιν τοῦ κατακυρωθέντος αὐτῷ κτήματος, τὸ δικαστήριον ἐξετάζει καὶ τὸ παρεμβαλλόμενον περὶ κυριότητος ζήτημα διὰ ἀντιρροήσεως τῆς ἐναγομένης, ἰσχυριζομένης, ὅτι δὲν ἰδύνατο νὰ παλλομένη αὐτὴ ὁ σύζυγος αὐτῆς ὡς προικῶν. Α. Π. 5 τοῦ 66. — Καὶ οἱ προκείμενοι τῆς ἀγωγῆς τόκοι ἢ καρποὶ, οἱ μὴ ζητηθέντες διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς, δύναται νὰ ζητηθῶσι διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς. Α. Π. 229 τοῦ 57.

226. Πᾶσα παρεμπιπτούσα δίκη 1) προϋποθέτει — 1) κυρίαν διαφορὰν. — 2. ἐπιρροὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τῆς παρεμπιπτούσης ὑποθέσεως εἰς τὴν κυρίαν διαφορὰν — 3. 2) διάδικον, εἰς τὴν ὅποιον διαφέρει ἐπίσης ἡ ἀπόφασις τῆς κυρίας καὶ τῆς παρεμπιπτούσης ὑποθέσεως. Πολ. 21. 223. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 180).

1) ὑποθέσεις 2) τοῦλάχιστον ἓνα

Ν. Τῆς παρεμπιπτούσης δίκης προϋποτιθεῖται ἐπιρροὴν αὐτῆς εἰς τὴν κυρίαν διαφορὰν, ἔπεται ὅτι ἐστὶν ἀπαράδεκτος ἡ ὡς παρεμπιπτούσα εἰσαγομένη ἀγωγή, μὴ συντελοῦσα πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς κυρίας δίκης. Α. Π. 122 τοῦ 72.

Β'. Διὰ φoρa εἰδῆ.

α'. Ἐν γένει.

227. Ἐάν αἱ παρεμπίπτουσαι ὑποθέσεις ἔχουν ἀντικειμενικά προδικαστικά ζητήματα, π. χ. ἀποδείξεις, ἀκυρότητας, ἀναιτιμυκτικότητες, διακοπὰς τῆς διαδικασίας κτλ., πρέπει, ἐάν μὲν ἡ κυρία ὑπόθεσις ᾖ ὥριμος, νὰ ἐκδικασθοῦν συγχρόνως μετ' αὐτῆς ἄλλως, δέ, πρὶν προσδεύσῃ ἡ κυρία δίκη, καὶ ἐπομένως νὰ ἀνέλθῃ αὕτη. — Ἐάν κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου πρὶν κηται νὰ συζητηθῶσιν αἱ παρεμπίπτουσαι αὐταὶ δικαί, ἐν τῇ 1) τοῦ ἀκροατηρίου, δὲν ἄρχεται 2) ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις, εἰμὴ μετὰ τὴν παύσιν 3) τῆς παρεμπιπτούσης πρὶν ἔως, ἡ δταν συμδῶσι δισταγμοὶ κατὰ τοῦτο 4). Πολ. ἐ. 202. 263. 290. 299. 309. 344. 345. 347. 451. 455. 460. 469. 582. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 338).

1) ἐκτός 2) πάλιν 3) ἀποπεράτωσιν 4) κατ' αὐτήν.

228. Ἐάν τὰ παρεμπίπτοντα ᾖ μόνον ἀρεργα 1) τῶν κυρίων προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἐναγμένου, καὶ ἴδιον παρεμπίπτουσαι, ἢ ἐγγυήσεις ἀφορῶσαι ἀγωγαί, παρεμβάται κτλ., δὲν ἀναβάλλουν τὴν ἀπόφασιν τῆς κυρίας δίκης ἀναβάλλονται καὶ παραπέμπονται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. αὐταὶ μὲν δὲν ᾖ εἰσέτι ὥριμοι, αἱ δὲ κύριαι ὑποθέσεις ᾖ ἔτοιμαὶ πρὸς δίκην, καὶ ἐάν ὁ εἰσάγων 2) τῶν παρεμπίπτουσαν ὑπόθεσιν δὲν θέλῃ νὰ ἐνωθῇ ὡς ἐρόδικος μετὰ τοῦ ἐτέρου τῶν κυρίων διαδίκων (άρθρ. 239 ἀριθ. 2) 3). Πολ. 184. 236. 459. 633. 452. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 340, 473).

1) παρακολουθήματα 2) ᾖ ὥριμοι αἱ κύριαι ὑποθέσεις καὶ ὁ εἰσάγων 3) ἔως 234 ἀρ. 2.

N. Ἐάν ἡ ἔνστασις συμπληρισμοῦ χρήξῃ μακρᾷ διὰ τὸ πολὺπλοον τῆς διαδικασίας, ὡς ἀποτελουμένη ἐκ πολλῶν ἀμειωθητομένων ἀπαιτησιμότητων νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Α. Π. 267 τοῦ 1837. Ἐκκρεμοὺς οὗτος παρὰ τῷ Ἀεσίῳ Πάγιῳ τῆς κυρίας δίκης, δὲν ἀπαιτεῖται ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ περὶ τοῦ κύρους τῆς κατασχέσεως παρεμπίπτουσα ἀγωγή, διότι κατὰ τὸν νόμον αἱ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγαὶ ἀπαιτοῦνται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Α. Π. 103 τοῦ 37. — Οὗτος ὁ χρεώτης εἰς ἐκτέλεσιν ἀποράσεως, δικιζόμενος μετὰ τὴν ἀναίτησιν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, αἰτούμενος δὲ λανθάνει.

πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, δύναται καὶ διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς πρὸς τὸ δικαστήριον, οὐκ ἐνώπιον εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ δίκη, νὰ ζητήσῃ τοῦτο· τοιοῦτο δὲ εἶναι καὶ τὸ τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς ὃ παρεμπέφυκται ὑπὸ τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἢ παραιτέρω ἐκδίκαιος τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 9 τοῦ 93.

β'. Παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί.

229. Παρεμπιπτούσα ἀγωγή μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων προϋποθέτει πάντοτε, ὅτι ἐγένετο ὑστέρα αἰτήσις παρὰ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου διαδίκου καὶ ἰδίως ὅτι προσετέθη τι 1) εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν, ὅτι ἐλήφθη 2) προσωρινὸν μέτρον, ὅτι ἐξηλείφθησαν 3) τὰ ἐμφανισθέντα δικαιώματα περιεκτικὰ ἔγγραφα, ὅτι ἐπροβλήθησαν 4) ἀκυρότητες κτλ. Πολ. 21. 158. 184. 464.

1) μέλλει νὰ προστεθῇ τι 2) νὰ ληφθῇ 3) νὰ ἐξαλειφθῶσι 4) νὰ προβληθῶσιν

230. Ὅλα· αἱ παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί, τῶν ἐποίων ὁ λόγος ὑπῆρχεν ἤδη, γίνονται συγχρόνως· ἐάν δὲ ἔγιναν μετὰ ταῦτα τοιαῦται ἀγωγαί, καὶ ὁ λόγος τῶν ὑφίστατο ἤδη ὅτε ἐπλήθη ἡ πρώτη παρεμπιπτούσα ἀγωγή, τὰ δι' αὐτάς ἐξοδα ἐν συγκαταριθμοῦνται μετὰ τῶν ἀποδοτέων. Πολ. 21. 210. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 338. Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1346).

γ'. Παρεμβάσεις.

231. Παρεμβάσεις συγχωρεῖται πρὸς τε τὴν διατήρησιν ὑπαρχόντων δικαίων, καὶ πρὸς πρότασιν νέων ἀξιώσεων, ἐάν ὁ παρεμβαίνων δύναται νὰ ἀποδείξῃ ἐννοημέν τι συμφέρον εἰς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν (ἀρθρ. 89). Πολ. 681. 685 ἔ. 716. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 882, 1166).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 89 καὶ 231 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι καὶ τρίτος, ἔχων κατὰ τινα μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῇ δίκην ἰνδικον συμφέρον, δύναται νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἐπὶ ὑποθέσεως. Α. Π. 94 τοῦ 41, 90 τοῦ 66, 58 τοῦ 73. Καὶ παρεμβαίνων μὲν πρὸς διατήρησιν ἢ ἐπίλυσιν ἰδίων δικαιωμάτων καὶ ἀξιώσεων δὲν δύναται νὰ πράξῃ ἄλλως τοῦτο ἢ δι' ἀγωγῆς κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης. Α. Π. 58 τοῦ 73. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρθρ. 741 συναγεται ὅτι δύναται νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, ὡς αἰεὶ εἰς τῶν διαδίκων ἐξεκάλεισε τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀλλ' ὁφείλει νὰ προστεθῇ ἀπλῶς εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν κυρίων διαδίκων, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπεβάλῃ νέας αἰτήσεις, ἐκτὸς ἂν ᾔθελεν ἔχει κατὰ τὸ ἀρθρὸν 238 τῆς Πολ.

Δικ. τὸ δικαίωμα τῆς τρίτου ἀνακοπῆς, ὅπως κατὰ τὰ ἄρθρα 82 καὶ 83 ἀρθ. 2 ἀνήκει εἰς τοὺς ὄσας, ἔχοντας ἔννομον συμπερὸν εἰς τὴν ἐκδίωξιν τῆς δίκης, οὔτε ἔλαβον μέρος εἰς τὴν πρωτοδικὸν δίκην, οὔτε προσετέθησαν αὐτῇ. Α. Π. 94 τοῦ 41. Ὅταν δ' ἔχων ἔννομον συμπερὸν δύναται νὰ παρεμβῇ καὶ εἰς τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην, προστιθέμενος εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἀνακαλούντος. Α. Π. 106 τοῦ 32, 31 τοῦ 75. Ἐπιτρέπεται ἐπομένως ὁ παρεμβαίνων, ἔχων κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, καὶ ἐνώπιον τῶν ἑξαρκούντων, ἔχων ἔννομον συμπερὸν ἐν τῇ δίκῃ, δὲν προτείνει αὐτοῦ ἀξιώσιν, ἀλλὰ προστίθεται εἰς τὰς αἰτήσεις ἐνδὲ τῶν διαδίκων καὶ αἱ αἰτήσεις αὐτοῦ ἔχουσιν ἄμεσον συνέπειαν πρὸς τὸ ἀντικειμένον τῆς διαφοράς. Α. Π. 31, 32 καὶ 116 τοῦ 33. Ἀλλ' ὁ ἔχων δικαιοῦρα τριτανῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 235, 236 καὶ 238 τῆς Πολ. Δικ. παρεμβαίνει καὶ ἐπὶ τὸ πρῶτον, εἰσάγων νεὰς ἀιτήσεις αὐτοτελῆ κατὰ τὰ τελευταῖον ἀρθ. τοῦ 741 ἁρθου. Α. Π. 60 τοῦ 74, 31 τοῦ 75. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρεμβαίνει εἴτε διὰ κυρίας εἴτε διὰ προσθέτου παρεμβάσεως καὶ ὁ πᾶς ἐπιδίκου δικαίου ἢ ἐκκρεμοῦς δίκης, Α. Π. 72 τοῦ 80. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Α. Π. 75 τοῦ 38 δὲν δύναται ὁ συνιδιοκτήτης τῆς οἰκίας νὰ παρεμβῇ κυρίας παρεμβάσεως εἰς τὴν δίκην μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος συνιδιοκτήτη καὶ τοῦ ἐναγομένου μισθωτοῦ, ὅπως ζητήσῃ τὸ ἀνάλογον μίσθωμα. (Ὁ ἀπόφασιν ταύτην καθίζει ἐλλόγως Οἰκονομίδης). — Ὅσακις ὁ παρεμβαίνων προτείνει ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφοράς αξιώσεις καθ' ἑαυτὸν διαδίκων, μένουσι μὲν ἰσχυρὰ τὰ μεταξὺ τῶν πρώτων διαδίκων ἐν τῇ κρεμνί δίκῃ γενόμενα μέχρι τῆς παρεμβάσεως, ἀλλὰ μόνον αὐτοὺς ὅσοι σιν, οὐδὲμίαν ὅμως ἔχουσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχύιν κατὰ τοῦ διαδίκου παρεμβάσεως παρεμβαίνοντος Α. Π. 247 τοῦ 61, 200 τοῦ 88. — Ἡ ἐπὶ τῇ βραδείᾳ πλειστηριασθέντος κτήματος δικαιούται νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν ἀνακοπῆς τοῦ θρεϊλέτου κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ δίκην. Α. Π. 324 τοῦ 88.

232. Ἡ παρέμβασις δύναται νὰ ἐκβιασθῇ—1. ἐπὶ ἀγῶνι ἐνεκεν ἐγγυήσεως καὶ ἐπὶ ὁμοδίκων (ἄρθρον 69, 71—79)—ἐὰν τρίτοι τινὲς ἔχουν δίκαιον πρὸς ἀνακοπὴν (ἄρθρον 80). τὴν τελευταίαν περίπτωσιν στεροῦνται οἱ κλητευσθέντες τοῦ καιώματος τῆς ἀνακοπῆς, ἐὰν δὲν ἐνεφανίσθησαν, καὶ ἐὰν ἐπρότειναν τὰς ἐν τῇ ἐκκρεμῇ ὑποθέσει αξιώσεις τῶν. Πρὸς 238. 561. 602. 609.

Ν. Ἡ ἐκδίωξις τῆς παρεμβάσεως κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἑξαρκούντων τρέπεται δύναμις τοῦ 744 ἁρθου μόνον ὅταν τρίτοι ἔχωσι τὸ πρὸς αὐτὴν δικαίωμα, περὶ δὲ τῶν εἰς ἐγγύησιν ἢ ἀποζημιώσιν ὑποχρεωμένων καὶ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 333, 361 καὶ 340 καὶ ἐπόμενα ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως νὰ προσκαλέσῃ αὐτοὺς πρωτοδικίως, διαρκεῶς πρὸς διὰ τῆς ἀπάντησεως. Α. Π. 249 καὶ 273 τοῦ 65. Ἐπιτρέπεται καὶ ἐφεσίμως προσεπικλήσῃ εἰς ἀναγκαστικὴν παρεμβάσιν, προσεπικλούμενος προβάλλῃ ἰδίως αξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφοράς, ἀλλ' ὅμως ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει μένουσι ἰσχυρὰ τὰ μεταξὺ πρώτων διαδίκων ἐν τῇ ἐκκρεμῇ δίκῃ γενόμενα μέχρι τῆς παρεμβάσεως.

τρίτου και υποχρεῖται μόνους αὐτούς, ἀλλ' οὐδαμῶς υποχρεοῦσι τὸν δικαυρίαν ἀπαιτήσεως παρεμβάλλοντα. ἅτε ὄντα ἀπέναντι τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ κυρίαν ἐνάγοντα καὶ οὐχὶ πρόσθετον διαδίκον. Α. Π. 247 τοῦ 61, 200 τοῦ 88. Ἀλλ' ὁ ἔχων τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα προσεπικληθείς καὶ μὴ ἐμπαυθεὶς κατὰ τὴν ἐρέσειον δίκην στερεῖται τοῦ δικαιοῦματος τῆς τρίτου ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποράσεως τῶν ἐρετῶν καὶ ἐπομένως καὶ τῆς ἀποράσεως τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου κατὰ τὴν Α. Π. 330 τοῦ 39.

Γ'. Κοινὰ ἀρχαὶ περὶ παντὸς εἴδους παρεμπιπτουσῶν δεικῶν.

233. Ἀγωγαὶ παρεμπίπτουσαι καὶ παρεμβάσεις συγχωροῦνται μόνον ὅταν ἔχουν συνάφειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, καὶ περιέχουν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα τῆς ἀγωγῆς· ἐγγράφος δὲ ἀπάντησις εἰς αὐτὰς συγχωρεῖται μὲν, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἀποδοτέα ἔξοδα. Πολ. 21, 78, 216, 226 ἔ. 632, 2. 618 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 338, 339).

Ν. Παρεμπίπτουσα ἀγωγή, ἔχουσα συνάφειαν πρὸς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν κατὰ τοὺς ὁρίσμούς τοῦ 228 τῆς πολ. δικον., γίνεται δεκτὴ ἐν ὅσῳ ὑπάρξῃ ἐνδελεχὴς ἡ κυρία δίκη ἐν τῇ πρώτῃ βαθμῇ, δυναμένη νὰ παραπληρῇ καὶ εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἂν δὲν δύναται νὰ συνδικασθῇ αὐτῇ. Ὅταν δὲν κηρύσσεται ἀπαράδεκτος ἡ μὴ γενομένη δίκη κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίῳ, ἅτε τοῦ 160 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικ. οὐδέλλως πραγματευομένη περὶ παρεμπιπτούσης αἰτήσεως, ἥτις δύναται καὶ βραδύτερον νὰ προσταθῇ εἰς τὴν κυρίαν αἴτησιν δι' ἰδίον δικογράφου ἐπιδιδομένου τῷ ἀντιδίκῳ. Α. Π. 229 τοῦ 37. — Ἀλλὰ παρέμβασις σκοποῦσα τὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυρίους ἐπὶ κτήματός τινος καὶ ἐπομένως πραγματικῇ οὐσᾷ δὲν ἔχει συνάφειαν πρὸς τὴν ἀγωγὴν τὴν προσωπικὴν τὴν ἐρειδομένην ἐπὶ ἐνοχικῇ ἐξέτασι· ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. 279 τοῦ 74.

234. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν παρεμπιπτουσῶν ὑποθέσεων — 1. θεωροῦνται ὡς συνεπτικά· ὑποθέσεις, καὶ ἐπομένως συζητοῦνται προφορικῶς ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, καὶ ἂν ἡ κυρία ὑπόθεσις ἀνεκρίθη ἐγγράφως· — 2. δύνανται τοῦλάχιστον τότε νὰ εἰσταθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς κυρίας δίκης στάσιν καὶ παρὰ τοῖς ἐξέτασις αὐτοῖς 1), ἐὰν δὲν περιέχουν αὐτοτελεῆ ἀξιῶσιν, ἀλλὰ προστιθενται μόνον εἰς τὴν αἴτησιν ἐνδὲς τῶν διαδίκων (ἄρθρ. 228). — 3. πρέπει, ἐὰν ἡ κυρία ὑπόθεσις δὲν ἀναβῇ, ἵνα διὰ τούτου (ἄρθρ. 228), νὰ ᾔηται κατὰ τὸ δυνατόν ἐνωμένα μετ' αὐτῆς, καὶ νὰ ἀνακρίνωνται καὶ ἀποφασίζωνται συγχρόνως μετ' αὐτῆς. Πολ. 228, 607 ἔ. 618, 716, 741, 814. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 341, 473).

1) κατ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐκκλησιον δίκην,

κατάσχουν, ὡς προᾶν προσέβλυσαν τὰ νόμιμα αὐτοῦ συμφέροντα, καὶ ἐπιδιχνύουσιν τὴν νομίαν αὐτοῦ, νάπαλλαγή τῆς ἀποδείξεως τῆς κυριότητος, καὶ ἐπιτύχῃ οὕτω τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως. εἰν μὴ προσαγάγῃ τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν ὁ ἀντίδικος. — Τοῦ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1886 περὶ ναυαγίων καὶ ναυαγαυρίσεων νόμου διαλαμβάνοντος μὲν, ὅτι ὁ μὴ ἀποδεχόμενος τὴν ἐκκαθάρισιν δύναται νάνακόψῃ αὐτὴν παρα τῷ ἐμποροδικεῖῳ, μὴ ἀποκλείοντος δὲ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου οἰονδήποτε ἔχοντα ἀξίωμα: ἐπὶ τοῦ φορτίου ἢ τοῦ πλοίου, ἔπεται, ὅτι ἐφαρμοστέος ὁ γενικὸς δικονομικὸς κανὼν. καὶ ἐπομένως δύναται νάνακόψῃ αὐτὴν οἰονδήποτε ἔχον ἐπιταγῆς ἐπὶ τοῦ φορτίου ἢ τοῦ πλοίου. Α. Π. 368 τοῦ 67, 235 τοῦ 68. — Ἡ παραδοχὴ ἀνακοπῆς τρίτου κατὰ δικαστικῆς πράξεως, μὴ περὶ αὐτοῦ εἰς αὐτὸν ἢ κίνδυνον εἰς τὰ νόμιμα συμφέροντά του, δίδει χωρὶν εἰς ἀντίδικον. Α. Π. 356 τοῦ 61, 183 τοῦ 65. — ("18ε καὶ ἄρθρα 236 καὶ 238).

236. Ἀνακοπὴ δύναται νὰ γίνῃ πρὸς διατήρησιν ἢ πρὸς ὑποστήριξιν 1) τῶν δικαίων καὶ ἐπομένως ἡμπαρεῖ νὰ ἦναι ἐκτελεσμένη μετὰ αὐτὴν ἀγωγή διεκδικήσεως, ἢ ἄλλη κυρία ἢ παρεμπιπτούσα. — Εἰς τὴν τελευταίαν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τῶν παρεμπιπτούσων, εἰς δὲ τὴν πρώτην αἱ περὶ τῶν κυρίων ἀγωγῶν ἀρχαί. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 475).

1) ἐνέργειαν
Ν. Ὁ ἀπειλόμενος δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν. Α. Π. 214 τοῦ 81, 376 καὶ 381 τοῦ 52, 52 τοῦ 56 κτλ. ("18ε τὰ κατὰ τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἐπιταγῆς ὑπὸ ἀρθ. 864). — Καὶ εἰς τὰς ἀνακοπὰς κατὰ τῶν δηλώσεων ἐφαρμόζονται αἱ περὶ ἀνακοπῶν γενικαὶ ἀρχαί, καθ' ὅς, ὅσα καὶ ἡ ἀνακοπὴ γίνεται παρεμπιπτόντως, ἀκολουθοῦνται αἱ περὶ τοιαύτων ἀπὸν διατάξεις, δυνάμει τῶν ὁποίων δεκταὶ εἶναι καὶ αἱ διὰ τῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων γινόμεναι παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί. Α. Π. 102 τοῦ 82. — Ἡ ἀπὸ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκτελέσεως γενομένη ἀνακοπὴ καὶ μὴ εἰσαχθεῖσα αἰ κυρία ἀγωγή διὰ τῆς συνήθους διαδικασίας εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ἡ ἀνακοπὴ αὕτη, ἀπευθυνομένη ἐναντίον τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ καὶ ἐπιζητούσα τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν δύναται νὰ ἐκδικασθῇ συνοπτικῶς. Α. Π. 315 τοῦ 87, 8 τοῦ 90 καὶ ἑτεροι. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν δύναται διὰ κυρίας ἀγωγῆς νὰ προσβληθῇ ἡ πώλησις ὡς ἀνίσχυρος, εἰν ἐπιδίδονται εἰς κατακύρωσιν γενομένην παρὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις. Α. Π. 148 τοῦ 80. Ὅθεν ὁ κύριος τοῦ πλειστηριασθέντος δύναται νὰ ἐγείρῃ ἐπὶ τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγήν εἰν δὲν ἀπεδέξατο αὐτὸν ὡς καλῶς γινόμενον. Α. Π. 27 τοῦ 88. Ὡσαύτως ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγήν, εἰν περιβιβάνον αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου. Α. Π. 204 τοῦ 56. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐκπληρώσῃ τὰς ἐκ τῶν ἀρθρῶν 979 καὶ 980 ἀποχρεώσεις δὲν ἀναγκάζεται εἰς τρίτος νὰ ἐγείρῃ τὴν συνηθὴ διεκδικητικὴν ἀγωγήν περὶ αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀλλὰ δύναται νὰ προσβῇ εἰς ἀνακοπὴν, ἐκτελεσμένην μετὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, καὶ νὰ ἀπευθύνῃ αὐτὴν κατὰ τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ τοῦ ἀπειλόμενου. Α. Π. 177 τοῦ 64.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

237. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ πρῶτον ἀνακοπὴν ἐγγράφου τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς, νὰ ᾖ γὰρ πρῶτον χρόνολογούμενον, καὶ ἡ παρὰ τοῦ διαδικίου αὐτοῦ ἡ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου του ὑπογεγραμμένη. — Ἐὰν ἐπενεχθῶσι ἐγγράφου, ἐμφανισθέντος μετέπειτα, νέου πρὸς ἀνακοπὴν λόγου, τὰ ἐντεῦθεν προξενηθέντα ἔξοδα πληρόνονται παρὰ τοῦ ἀνακοπτοντος. — Περὶ τῆς κοινοποιήσεως 1) τοῦ ἐγγράφου τοῦ ἐφαρμοζόμενου τὰ περὶ τῶν κοινοποιήσεων 2) ἐν γένει ὁρισμένα. Πολ. 143. 216. 506. 598. 911. 1061—1073 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 161).

1) ἐπιδόσεις 2) ἐπιδόσεις

Ν. Καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν προτάσεων δύνανται ἐπενεχθῶσι νέοι λόγοι πρὸς ἀνακοπὴν, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἵνα οἱ πρότεροι λόγοι περιλαμβανῶνται σιωπηλῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τοὺς διὰ τῆς ἀνακοπῆς προτιθέντας. Α. Π. 187 τοῦ 68, 209 τοῦ 72, 292 τοῦ 79. 183 τοῦ 80. 110 τοῦ 90. Ἐνεκα δὲ τῶν νέων λόγων ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δύνανται εἶναι νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης δαπάνη τοῦ ἀνακοπτοντος (ἄρθρον 149). ὅπως παρασκευασθῇ εἰς ἀντίκρουσιν τῶν λόγων τούτων. Α. Π. 187 τοῦ 68, 183 τοῦ 89. Ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ἐγγράφον τῆς ἀνακοπῆς λόγους ἀνακοπῆς. ὅθεν ἀνακοπὴ μὴ περιέχουσα λόγους εἶναι ἀκυρὸς. Α. Π. 75 τοῦ 71. Ἀνακοπῆς δὲ οὐσίας καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀνακοπὴν πρὸς πληρωμὴν, δύνανται καὶ κατ' αὐτὴν νὰ προστεθῶσι διὰ τῶν προτάσεων νέοι λόγοι. Α. Π. 292 τοῦ 79. — Σημειωτέον ὅτι ἡ τρίτη παρὰ τοῦ ἀρθ. 237 ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐγγράφον τῆς ἀνακοπῆς (πρὸς τὴν πρώτην παράγραφον) καὶ οὐχὶ εἰς τὸ περιλαμβανόμενον νέους λόγους (πρὸς τὴν δευτέραν παράγραφον), ὅτι πάντῃ ἀποπον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἐμφανισθῶσι τοῦ δευτερεύοντος καὶ προσθέτου ἐγγράφου καὶ οὐχὶ τοῦ κυρίου ἐγγράφου ἀφορᾷ πρὸ παντὸς εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς. Α. Π. 110 τοῦ 90.

Β'. Ἀνακοπὴ τρίτου τινός. (1)

α'. Παραδοχή.

238. Καὶ τὰς ἐναντίας 1) ἄλλων ἐκδοθείσας ἀποφασίζονται τρίτοι τινὲς 2) νὰ ἀνακοπῶσιν (ἄρθ. 89), ἀνὰ πρῶτον προτιμῶσι — 1. νὰ κάμνουν τὴν συνήθη ἀγωγὴν παρὰ τὴν ἀνακοπὴν.

(1) Ὁ θεσμός τῆς ἀνακοπῆς τρίτου εἰσεχώρησεν εἰς τὴν δικονομίαν ἐκ τῆς γαλλικῆς νομοθεσίας. ὡς καὶ εἰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς δικονομίας τὴν Ἰταλικὴν (ἄρθ. 310—316). Ἐν ἄλλαις νομοθεσίαις (οἷον τῇ Σαξονικῇ, τῇ Ὁλλανδικῇ κτλ.) ἐλλείπει παντελῶς.

ἡ δικαστηρίῳ· ἡ — 2. νὰ ὑπερασπισθῇ· προτείνοντες τὴν ὑπόστασιν, ὅτι τὰ μεταξὺ ἄλλων δικασθέντα κτλ. Πολ. 232, 645, 657, 681, 685 ε, 716, 741, Ἑμπ. 457. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 474).

1) μεταξὺ 2) παρέλκει:

Ν. Οἱ τρίτοι δύνανται νὰ ἀνακόψωσι τὰς μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθείσας ἀποφάσεις ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν προσκληθεὶς ἀπόφασιν δικαστηρίου, ἐὰν δὲν προσκλήθησαν ἢ δὲν παρενέβησαν εἰς αὐτὴν καὶ δὲν προτιμῶσι νὰ προτείνουν τὴν ὑπόστασιν, ὅτι τὰ μεταξὺ ἄλλων δικασθέντα δὲν βλάπτουσιν αὐτοὺς, ἢ νὰ κινήσωσιν ἰδίαν ἀγωγὴν. Α. Π. 180 τοῦ 54, 212 τοῦ 63, 203 τοῦ 68. Χωρεῖ δὲ ἡ τριτανάκοπὴ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν καὶ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τρίτων ἀποφάσεων. Α. Π. 183 τοῦ 63. Ἐπίσης κατὰ πάσης ἄλλης δικαστικῆς ἢ ἐξωδίκου πράξεως, ἐπηρεαζούσης τὰ συμφέροντα τρίτου. Α. Π. 183 τοῦ 63. Ὅθεν δύναται τις νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐνεργηθείσης ἤδη ὑπὸ ἄλλου δικαστικῆς πράξεως ἔτι καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἀγωγῆς. Α. Π. 91 τοῦ 84. — Ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν ἀρθρῶν 89, 213 καὶ ἐπομένων, ἰδίως τοῦ 238, συνάγεται ὅτι ὁ ἀνακόπων τρίτος δεξιζομένην νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακετομένη ἀποφάσει διαδίκων, ὅσῳ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα νόμιμον ἢ ἀνακοπῇ ἀνευ τῆς προσκλήσεως ἀμφοτέρων τούτων εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην. Α. Π. 238 τοῦ 59. — Διὰ νὰ ᾖ παραδεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ, ἔκτος τοῦ ὅτι ἡ ἀπόφασις δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῇ δεδικασμένον κατὰ τοῦ ἀνακόπωντος, ἀπαιτεῖται προσέτι καὶ νὰ ἔχῃ συμφέρον ὁ ἀνακόπων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ διάταξιν τοῦ 82 ἀρθρου. Α. Π. 180 τοῦ 54. — Ὅθεν καὶ ὁ τρίτος, εὖ εἰς τὴν ἐπιβλήθη κατάσχες, δικαιούται νὰ προσβάλλῃ διὰ τριτανάκοπης τὴν ἐκτελεσθεῖσαν τὴν κατάσχασιν ἀπόφασιν, ὅτε ἐν τῇ περὶ κύρους κατασχέσεως δίκῃ μὴ θεωρούμενος διάδικος καὶ διὰ τοῦτο μὴ κλητευόμενος, ἔχων δὲ συμφέρον νὰ διασώσῃ τὰ ἴδια ἐν τῇ δίκῃ. Α. Π. 93 τοῦ 73, 158 τοῦ 80. Εἶναι δὲ ἀνίσχυρον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐγκαίρως γνῶσιν τῆς κατασχέσεως ἢ ἐὰν ἐγένετο ἡ προσήκουσα δηλώσις, διότι καὶ ἑκατέραν τῶν περιπτώσεων δὲν ἀποσοβεῖται βεβαιτικῶς ὁ ἐπαπειλὼν τὰ συμφέροντα αὐτοῦ κίνδυνος. Α. Π. 158 τοῦ 86. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 229 τοῦ 60 ὁ μὴ λαβὼν γνῶσιν τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς περὶ κύρους αὐτῆς ἀγωγῆς δύναται νὰ ἀνακόψῃ ὡς ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῇ δίκῃ εἰς ὑποχρεώσεις, ὅς ἐκ τοῦ νόμου δὲν ἔχει. — Δὲν ὑπόκειται δὲ τριτανάκοπῃ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου, παρ' ὃ ἐγένετο ἡ κατάσχες, κατὰ τὴν ἀποφάσεως, δι' ἧς ἡ κατάσχες κυροῦται. Α. Π. 188 τοῦ 61, 472 καὶ 300 τοῦ 71. — Τοῦς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας κατὰ τὴν διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν τρίτου ὁρίζει ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν κατασχθέντων πραγμάτων καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιβῇ ἑκάστῳ τῶν κατασχθέντων δανειστών. Α. Π. 79 τοῦ 59, 28 τοῦ 77. — Καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου προσβάλλονται διὰ τῆς τριτανάκοπης, ὅταν δικάζῃ ὡς δικαστήριον οὐσίας. Α. Π. 131 τοῦ 37 (βλ. καὶ ἀρθρον 837).

β'. Ἀρμόδια δικαστήρια.

239. Ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ τρίτου τινὸς 1) εἰσάγεται ὡς κυρία

ἀγωγή, πρέπει νὰ γίνεται παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐκδόντι τὴν προσδλητέαν ἀπόφασιν (Γαλλ. Πολ. Δικ. 875, 476).

1) παρέλκει:

N. Τὰ ἄρθρα 233 καὶ 234 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὴν τριτανakoπήν, ἀλλ' εἰς τὰς παρεμβάσεις. Δ. Π. 183 τοῦ 65.

240. Ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ εἰσάγεται ὡς παρεμπιπτούσα ἀγωγή, πρέπει νὰ γίνεται παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, ὅπου εἶναι ἐκκρεμὴ τὴν κυρία ὑπόθεσιν, ἐὰν τοῦτο ᾔῃναι ἰσοδύναμον ἢ ἀνώτερον τοῦ ἀποφνημαμένου τὴν πρώτην ἀπόφασιν δικαστηρίου. — Ἐὰν δὲ τὸ δικαστήριον τοῦτο ᾔῃναι κατωτέρου βαθμοῦ, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν δὲν δύναται ἡ ἀνακοπὴ νὰ εἰσαχθῇ εἰμὴ ὡς κυρία ἀγωγή, κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 239 ὁρισθέντα. Πολ. 13. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 475, 476).

γ'. Διαδικασία.

241. Ἐγκρίθῃς τῆς ἐναντίον ἀποφάσεως τῆς ἀνακοπῆς 1), τὸ δικαστήριον, διὰ τῆς περὶ ἀποφάσεως ἀποφάσεως, — 1), ἀναβάλλει, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνακοπέουσας πρώτης ἀποφάσεως, μέχρι οὗ ὁριστικῶς ἀποφασισθῇ τὸ περὶ ἀνακοπῆς, ἢ διατάσῃ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις. — 2. μετατίθῃ τὸν ἀνακόπτοντα πρὸς τοὺς πρότερον διαδίκους εἰς ἣν ἦτον θέσιν καὶ πρὸ τῆς πρώτης ἀποφάσεως· ὥστε πρέπει νὰ διαταχθῇ νέα ἐξέτασις μαρτύρων, νέα διὰ πραγματογνωμῶν δοκιμασία κτλ. Πολ. 186. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 477, 478, 155).

1) Ἐὰν ἡ ἐναντίον ἀποφάσεως τινος ἀνακοπὴ γίνῃ δεκτὴ

N. Τοῦ ἄρθρου 241 ὁρίζοντος ὅτι μετὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ παραδεδειγμένου τριτανakoπῆς τὸ δικαστήριον ἢ ἀναβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τριτανakoπῆς ἀποφάσεως μέχρις ἐκδικάσεως τῆς τριτανakoπῆς ἢ διατάσῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθῇ, ἔπεται ὅτι ὥς οὗ ἀποφῇνηται τὸ δικαστήριον τὰ περὶ ἐκτελεστοῦ ἢ μὴ ἐκτελεστοῦ τῆς τριτανakoπέουσας ἀποφάσεως διατάσσῃ ἐν ᾗ ἦσαν πρὸ τῆς τριτανakoπῆς στάσει, δηλονότι ἡ ἀπόφασις ἐκτελεστέα. Δ. Π. 301 τοῦ 79.

242. Ἡ πρώτη ἀπόφασις δὲν πρέπει 1) νὰ μεταβάλλεται περισσότερον, παρ' ὅτι τὸ ἀπαιτεῖ τὸ νόμιμον συμφέρον τῶν ἀνακοπτόντων 2). ὅθεν φυλάττει ὡς πρὸς τοὺς πρῶτον 2)

διαδίκους τὸ κῆρὸς τῆς, ἐκτὸς ἂν πρόκηται ἀδιαίρετον ἀντικείμενον.

1) κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 2) τοῦ ἀνακόπτοντος 3) πρώτους

243. Ἐάν τις, ἀνακόπτων ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσαν κατ' ἄλλου 1), ἡττηθῇ, καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, εἰς ἀποζημιώσιν, καὶ εἰς πρόστιμον πεντήκοντα μέχρῃς ἑκατὸν δραχμῶν. Πολ. 207. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 479).

1) μετὰξὺ ἄλλων

Ν. Ὁ νόμος ἐννοεῖ προφανῶς, ὅτι καταδικάζεται ὁ ἀνακόπτων, ὅσῳκι τὰ ἐξόδα ἢ ἡ ζημία, δι' ἣν ἡ ἀποζημίωσις, προσήλθεν ἀμέσως ἐκ τῆς τριτακοσῆς, καὶ οὐχι ἐξ ὑπαίτιότητος τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή. Α. Π. 60 τοῦ 80.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Ἀποδείξεις.

Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί.

α'. Ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως.

244. Μόνοι οἱ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἔχοντες πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐπειρῶν δὲν εἶναι 1) δικανικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστής, δύναται νὰ ᾔηται ἀντικείμενα τῆς ἀποδείξεως. Πολ. 248, 249, 2. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 252 ἐπ.).

1) εἰσέτι:

Ν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαταχθῇ ἡ διὰ μαρτύρων ἢ ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἀποδείξις νομικοῦ συμπέρασματος, ἀλλὰ μόνον γεγονότων. Α. Π. 62 τοῦ 49. — Εἰς τὸν δικαστὴν ἀπαγορεύεται μόνον τὸ νὰ παραδεχθῇ αὐτογνωμῶς τὴν ὑπαρξίν πραγματικῶν περιστατικῶν, περὶ ὧν δὲν συμφωνοῦσιν αἱ διάδικοι. Α. Π. 10 τοῦ 42, 174 τοῦ 47, 333 τοῦ 79. Ἀλλ' οὐδαμῶς νόμοι ὑποχρεοῦν αὐτὸν ἀπὸ τῶν προσαχθέντων νομίμων μέσων ἀποδείξεως πείθεται καὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς νομιμότητος τῶν αἰτήσεων ἐνδὲ τῶν διαδίκων νὰ μὴ ἀπαρασίγη περὶ αὐτῶν, πρὶν συγχωρήσῃ εἰς τὸν ἕτερον διάδικον τὴν διὰ μαρτύρων ἀποδείξιν τοῦ ἐναντίου ἢ ὅ,τι ὑπάρχει ἤδη ἀποδεδειγμένον. Α. Π. 174 τοῦ 47. Ὅθεν ὅσῳκι ἐκ τῶν ἐννοσῶν ἀποδείξεων τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι ἀποδεικνύεται τὸ ἀμφισβητούμενον γεγονός, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ διατάξῃ ἄλλας ἀποδείξεις. Ἀρείου Πάγου 8, 27, 33 τοῦ 44, 187 καὶ 383 τοῦ 52, 6 τοῦ 61, 324 τοῦ 61, 117 καὶ 172 τοῦ 63, 207 τοῦ 64, 240 καὶ 334 τοῦ 66, 180 τοῦ 67, 153 τοῦ 69. Ἡ δὲ περὶ τοῦτου ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 153 τοῦ 69. — Ἡ ἀπόρριψις τῆς αἰτήσεως περὶ ἀποδείξεως περιστατικῶν, ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, ἀναίρεσιν ἐπιφέρει

τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 10 τοῦ 42, 13 τοῦ 48, 201 τοῦ 72, 336 τοῦ 65. Ἄλλ' ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀποδεικτικόν θέμα γεγονότων ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Ἡτις δὲν ὑπάρχει κατὰ τοῦτο εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 134 καὶ 230 τοῦ 55. — Ὅσακις τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ἀνυπόστατον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ διαδίκου, στηριζόμενον εἰς ὁμολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐναντίου γενόμενου διὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ, δὲν παραδίδει τὴν διάταξιν τοῦ 244 ἄρθρου Α. Π. 89 τοῦ 91. Ἀλλὰ κατὰ τὴν μειονοφησίαν ἢ διὰ πράξεως ἐπιδόσεως (ὅποια εἶναι ἡ ἐπιταγή) ὁμολογία ὡς ἐξωδίκος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λόγος, καὶ ἂν εἴη ἤθελε καταστῆ δι' ἀποδοχῆς τακτικῆς συμφωνίας, καὶ τότε κατὰ τὸ ἄρθρ. 270 ἀνάκλησις μόνον αὐτῆς δὲν ἐπιτρέπεται διὰ πραγματικὴν πλάνην, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀνταποδείξεις.

245. Ἀντικείμενα τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας ὡς δύνανται νὰ ᾖναι: — 1. πράγματα ἐπεστηριγμένα εἰς δικαστικὴν ἐξομολόγησιν 2). — 2. πράγματα, ὑπὲρ τῶν ὅποιων ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον. — 3. νομικὰ ἀξιώματα, ἐπιστημολογούμενα εἰς γενικοὺς νόμους τοῦ Κράτους, καὶ ὅχι ἀπλῶς τοπικὰ θέσμια, ἔθιμα, εἰς παραδόσεις, ἢ εἰς ξένους νόμους. — 4. πράγματα πασίδηλα ἢ γνωστὰ εἰς τὸ δικαστήριον. Περὶ 246, 247 ἐ, 264, 273.

1) δὲν 2) ὁμολογίαν

Ν. Περιλαμβανόμενα μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας καὶ οἱ ξένοι νόμοι, οὐχὶ διότι δύνανται αἱ διατάξεις αὐτῶν νὰ ἐπιδώσωσι δικαιώματα γεννηθέντα ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ ἐπὶ ἀλλοτρίων κειμένων ἐν τῇ ἑλληνικῇ χώρᾳ, ἀλλὰ διότι ὑπάρχουσιν ἐνίστοι περιστάσεις, καὶ ἂν τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ἀναγκάζονται νὰ μανθάνωσι τὰς διατάξεις ξένων νομοθεσιῶν, ὅπως κανονίσωσι κατ' αὐτὰς δικαιώματα γεννηθέντα ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν. Α. Π. 24 τοῦ 43. Ἀλλ' αὐδέποτε δικαστὴς δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐφαρμόσῃ ἀλλοδαπὸν νόμον, ἀλλὰ μόνον κατὰ πρόστασιν τοῦ διαδίκου, ἀποδεικνύοντος πρότερον διὰ τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων τὴν ὑπάρξεως αὐτοῦ (ἄρθρ. 243 ἐν συνδ. πρὸς τὸ 170) Α. Π. 170 τοῦ 77. — Τὸν μόνον νόμον δεῖται νὰ ἐφαρμόσῃ ὁ δικαστὴς καὶ δοῦναι δὲν ἐπικαλεσθῇ τὸν εἰδικῶς ὁ διάδικος. Ἀλλ' ὅταν ὁ νόμος βυθιμῇ διαφορὰ πρὸς τὸν καὶ ὁ διάδικος δὲν ἐνέβη πραγματικὰ περιστατικὰ, εἰς τὴν ἐφαρμοστέον εἶναι τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἀπορρίψῃ τοιαύτην πρᾶξιν ὡς ἀόριστον. Α. Π. 118 τοῦ 62. — Τὸ ἔθιμον τότε μόνον δεῖται νὰ παραδῇται ὁ δικαστὴς ἐν ταῖς κρίσεσι, ὅταν ἐν τῇ συγχρῇ αὐτοῦ ἐπανάληψίς τελεθῇ, ὅτι τὸ

(1) Ὃς ἔχει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 243, ὁ δικαστὴς εἶναι ὑπὸ τὸν νόμον νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀλλοδαποῦ νόμου, καὶ ἄλλως γνωστοῦ εἰς αὐτόν, εἴ οὐ πολλὰκις καταναλίσκεται μάτην χρόνον καὶ κόπον. Φρονούμεν ὅτι εἴδει ἀναταθῇ ζητῶς εἰς τὸν δικαστὴν τὸ διατακτικὸν μὴ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀλλοδαποῦ νόμου, καὶ ὅσον αὐτὸς κρίνῃ τοῦτο ἢ οὐ ἀναγκαῖον.

ἐκ τῆς κοινῆς τοῦ λαοῦ πεποιθήσεως (Ν. 1 Κώδ. 8. 53): ἐντεῖθεν δὲ συνέχεται, ὅτι αἱ ὑποβαλλόμεναι ἀποδείξεις πρέπει νὰ παράγῃσι τῷ δικαστῇ γεγονότα ἀπλῶς καὶ παραδείγματα, τὴν καθ' ὅμοιον τρόπον τήρουν τῆς συνήθους ἐμφανέοντα, αὐτὸς δὲ νὰ συμπεράνῃ ἐξ αὐτῶν ἂν ὑπάρχῃ ἢ μὴ ἡ συνήθεια. Α. Π. 162 τοῦ 48, 84 τοῦ 33, 181 τοῦ 62, 281 τοῦ 39, 204 τοῦ 61, 331 τοῦ 64, 197 τοῦ 78, 178 τοῦ 79. ἄλλως, ἐάν ἀνατιθῇ ἡ κρίσις εἰς τοὺς μάρτυρας βεβαιούντας οὐχὶ τὰ γεγονότα, ἀλλ' ἀπλῶς τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ συμπέρασμα, ἤθελεν ἐκτραῦσθαι οὐχὶ ἐκ τῆς περὶ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ ἡ ὑπάρξις τοῦ ἐθίμου, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀδαδουγητικῆς κρίσεως τῶν μαρτύρων, ἐν ᾧ οὗτοι δὲν καλεῦνται νὰ κρίνῃσι κατὰ τοὺς κανόνας περὶ τῶν γεγονότων, ἀλλὰ μόνον νὰ βεβαιώσωσιν αὐτὰ. Α. Π. 93 τοῦ 37. δύνανται ἱερομένως νὰ ἀποδειχθῶσιν οὐ μόνον διὰ μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου τοπικά θέσμια καὶ ἐθίμα. ὁ ὅρκος ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ διαλαμβάνῃ μόνον ὥρισμένα πραγματικά γεγονότα, ἐξ ὧν θέλει πορισθῇ ὁ δικαστὴς τὴν ὑπάρξιν τῶν τοπικῶν ἐθίμων ἢ ἐθίμων. Α. Π. 33 τοῦ 41, 281 τοῦ 34, 243 καὶ 277 τοῦ 63, 247 τοῦ 64. Ἀλλὰ κατὰ τὰς νεωτέρας ἀποφάσεις Ἀρείου Πάγου (οἷον 2193 τοῦ 82, 30 καὶ 239 τοῦ 83, 111 καὶ 196 τοῦ 84), ὁ προτείνων τὴν ἀπόδειξιν ἐθίμου ζητεῖ νὰποδείξῃ τί εἶναι κοινῶς παραδεχόμενον καὶ δὲν ἀπαρτίζεται νὰ ὀρίσῃ τὰς ἐμφαινόμενας τὸ ἐθίμον μερικάς πράξεις, ἀπόκειται ἐν τῷ δικαστῇ νὰ κρίνῃ ἐκάστοτε ἐκ τῶν προσαχθεῖσάν ἀποδείξεων ἂν ὑπάρχῃ ἀληθῶς τὸ προτεινόμενον ἐθίμον. — Ὅριζοντος ὅμως τοῦ νόμου ὅτι ἀνεγκάλειον προσὸν τῆς λαχῶς ἐθίμου εἶναι ἡ ὁμοιόμορφος, πολυχρόνιος καὶ ἀδικητος αὐτοῦ ἐφαρμογὴ, ἐπεὶ δὲ πρέπει τὰ προσόντα ταῦτα νὰ συνῇται ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἐπικαλουμένου αὐτοῦ. Α. Π. 38 τοῦ 49, 200 τοῦ 87. Ἀνατιθεμένης δὲ τῷ δικαστῇ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀπαιτουμένων ἐκ τῆς λαχῶς ἐθίμου νομικῶν προσόντων, ἡ περὶ τούτου τασσομένη ἀπόδειξις ἐκ ἀνάγκης νὰ περιέχῃ καὶ τὰ πραγματικά ταῦτα προαπαιτούμενα νόμικα προσόντα τοῦ ἐθίμου. Α. Π. 214 τοῦ 90. Ἀλλ' ἡ ἐκτίμησις τῶν καταδεδειγμένων τῶ ἐθίμου ἀποδείξεων διαφυλάττει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 283 τοῦ 49, 112 καὶ 129 τοῦ 52, 78 τοῦ 60. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 27 τοῦ 33 τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου συμπεραίνοντες ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐξ ἀποδείξεων περιστατικῶν κατὰ τοὺς νομικοὺς κανόνας, ὁ Ἀρειος Πάγος ἀνεγκάλειται καὶ ὀφείλει νὰ ἐφαρμυγῇ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. — Προσθετοῦν εἶναι, μὴ ὑπαρχούσης παρ' ἡμῖν διατάξεως, καθιερούσης τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ ἐθίμα κατασχέουσι τὸν διατάξον τοῦ Ἐ.μ. νόμου, οὐδὲ νὰ διαταχθῇ ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ περὶ τοιοῦτου ἐθίμου ἐπιτρέπεται. Α. Π. 120 καὶ 209 τοῦ 70. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαταχθῇ ἀποδείξεις περὶ ἐθίμου, ἀντικειμένου εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς δικονομίας. Α. Π. 209 τοῦ 74. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι τὸ ἐθίμον εἶναι ἀπαράδεκτον, μὴ προαθὲν πρωτοδικῶς κατὰ τὴν πρῶτον ἐκ ἀκρατηρίου συζήτησιν, ὅτε ἀσφριζόμενον εἰς ἀποδεικτικά πραγματικά γεγονότα (Πολ. Δικ. 160 καὶ 347). Α. Π. 82 τοῦ 68, 88 τοῦ 71, 197 τοῦ 78, 4 τοῦ 88, ἐκτός ἐάν ὑπαβλήθῃσαν πρωτοδικῶς τὰ ἀποτελούντα τὸ ἐθίμον πραγματικά περιστατικά. Α. Π. 185 τοῦ 60, 103 τοῦ 72. Ὅθεν ἀνεγκάλειον τῶν ἑρετῶν δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ κανόνα πρότασις ἐθίμου. Α. Π. 9 τοῦ 69, 389 τοῦ 62, 234 τοῦ 84, 136 τοῦ 92. ἀλλ' ὁ ἐφεσδελχτός ἐπὶ ταῖς νὰ προτείνῃ καὶ κατ' ἑφεσιν τὸ πρῶτον τὴν ὑπάρξιν ἐθίμου πρὸς

ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 747 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 139 τοῦ 30, 389 τοῦ 62, 270 τοῦ 67, 184 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Π. 94 τοῦ 48 δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατ' ἐφεσιν τὸ πρῶτον αἴτημα ἅτε ἐν νομικὸν ἐπιχειρήμα, καὶ κατὰ τὰς Α. Π. 193 τοῦ 38 καὶ 37 τοῦ 67 ἐνώπιον ἐπίσης τοῦ Ἐφετείου ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀ. Πάγ. κατὰ δὲ τὴν 163 τοῦ 47 εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἅτε ἰσχυροὶ νόμοι πρὸς νόμους. — Δύνανται καὶ δι' ὅρκου καὶ διὰ μαρτύρων νὰ ἀποδείξωσιν ἑξένος νόμοι. Α. Π. 378 τοῦ 40, 408 τοῦ 41, 206 τοῦ 34, 60 τοῦ 38, τοῦ 43. Ὅφειλε δὲ ὁ ἐπικαλούμενος τὸν ξένον νόμον νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. Α. Π. 60 τοῦ 38. — Ἀπόφασις, διατάττουσα τὴν ἀπόδειξιν ὑπομνηματὸς νομικοῦ, εἶναι ἀναιρέτη. Α. Π. 284 τοῦ 39.

β'. Πασίδηλον.

246. Ὡς πασιδῆλον θεωρεῖται πᾶν ὅ,τι εἶναι οὕτω κοινὸν γνωστὸν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἑλλειψος αἰτία διὰ νὰ ἀμφισβητῇ περὶ αὐτοῦ. — Ἐὰν ᾗναι τι γνωστὸν μόνον εἰς ἐπαρχίαν ἢ πόλιν τινά, ἢ ἐὰν ἀμφισβητῇται τὸ πασιδῆλον αὐτοῦ, πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ ἀποδειχθῇ. Πολ. 245. (Βαυαρ. Σχ. τοῦ 1821 § 212).

1) τοῦτο

Ν. Ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ διατάσῃ τὴν ἀπόδειξιν γεγονότων ὑπὸ τὸν ὀριζόμενον ἐν τοῖς ἄρθροις 244 καὶ 246 χαρακτηριστὰ, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς φάσῃ τὴν πεποίθησιν ἐκ τῶν δικηγράφων, ὅτι τὰ γεγονότα ἀναμφισβητῶν ἢ τάνάκαλιν ἀπίθανα. Α. Π. 201 τοῦ 72. Ἄρα τὸ ἀμφισβητούμενον ὑπὸ τῆς ἐνδίας τῶν διαδίκων γεγονὸς δὲν θεωρεῖται πασιδῆλον. Α. Π. 163 τοῦ 38. Διὸ δύναται ἐπομένως νὰ θεωρηθῇ ὡς πασιδῆλον, ὅτι ἐπὶ τῆς Ὀθωμανικῆς κυριαρχίας ἴσχυον οἱ ὀθωμανικοὶ νόμοι ἐν Ἀττικῇ καὶ οὐχὶ οἱ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκράτορων, ὅσάκις τούτο ἀμφισβητεῖται ὑπὸ θατέρου τῶν διαδίκων. Α. Π. 10 τοῦ 39. Ἀλλ' ὅσάκις ἰσχυρισμὸς τις εἶναι ἀυτὸἀπόδεικτος, ὡς στηρίζεται ἐπὶ τὴν κοινὴν πᾶντων τῶν ἀνθρώπων πείραν (οἷον ἐπὶ τὰ ἐνδύματα ἐνδοχόσους καὶ πολυτελεῖς χρήσεις), δὲν διατάσσεται ἀπόδειξις. Α. Π. 347 τοῦ 33, 301 τοῦ 37. Ἀπόκειται δ' εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ ἐκτίμησιν καὶ αὐτὸν ὡς γεγονὸς τι διήγειρε τοσοῦτον τὴν κοινὴν προσοχὴν, ὥστε ἡ ἀμφισβήτησις αὐτοῦ θεωρητέα προφανὲς κακοβουλία. εἰς τὴν ἐκτίμησιν δὲ ταύτην δύνανται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρειος Πάγος. Α. Π. ποιν. 80 τοῦ 36, Α. Π. πολιτ. 63 τοῦ 67.

γ'. Γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ.

247. Γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ θεωρεῖται πᾶν ὅ,τι, ὅγλον εἰς αὐτὸ ἐκ τῶν ἐγγράφων 1) τῆς προκειμένης δίκης, λογίζεται ἀλήθεια μόνον ὡς πρὸς ὀρισμένους τινὰς ἀνθρώπους. Πολ. 98, 945. (Βαυαρ. Σχ. τοῦ 1831 § 212 ἐδ. 3).

1) δικηγράφων

Ν. Ὁ δικαστὴς, ὀφείλων νὰ ἀποφαίνεται κατὰ τὰ προταθέντα ὅτι

210
ἐκείνων γεγονότα, διὸν δύναται να θεωρησθῇ ὡς γνωστὸν αὐτῷ ὅτι ἐκτὸς
τῶν πεπραγμένων ἐν τῇ διεξαγομένῃ δίκῃ εἶναι ὅπλον αὐτῷ καὶ ἀποτελεῖ
ἐκείνων ὡς πρὸς ὠρισμένους μόνον ἀνθρώπους. Α, Π, 243 τοῦ 71.

248. Πᾶς διάδικος ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦνται ἀναγκαστικῶς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀποτελοῦς αἰτήσεως ἢ ἀνταίτησεως, καθ' ὅσον ταῦτα ἀμφισβηλοῦνται εἰσέτι, ὅταν ἐκδίδεται ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις. — "Ὅστις διίσχυρίζεται τὸ ἐναντίον παρ' ὅτι ὁ νόμος τεκμαίρεται (ἄρθρ. 245 ἀριθ. 2), ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν (ἄρθρον 275). Πολ., 244, 250, 260, 273 ἔ. 288 ἔ. 422. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1315).
N. B.

10) περί επικαλούμενος ὀφείλει να αποδείξῃ αὐτὴν. Α. Π. 200 τοῦ 58
11) ὅταν ἐν ἀναγόμενος προσβάλλῃ τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ, εὐτος
ἀποδείξῃ.

ὁ ἐπὶ κυριότητος ἐνάγων ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τίτλον· ὁ ἐπὶ ἐναγόμενος προσβάλλῃ τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύιν αὐτοῦ. εὐτοὺς ἀποδείκνυται. Α. Π. 219 τοῦ 63.—'Αλλ' ἡ νομικ. ἡ τυχὼν ὁ δικαστικὸς

μισθόν τινος, ὡς ἐγκαταλιπόντος τὴν θέσιν του, βαρεῖται τῇ ἀποδείξει. Α. Π. 280 τοῦ 73. — Τοῦ ἐνάγοντος ἀντιποιουμένου ὡς ἰδία τὰ κατασχεύοντα πράγματα καὶ προσάγοντος ἐγγράφον ἀπόδειξιν ἔτι ἠγόρασε ταῦτα παρὰ τὸν ὀφειλέτου αὐτοῦ, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ταῦτα εἶχον κατασχευθῆ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πρὸ τῆς πωλήσεως καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ πωληθῶσιν ἐγκύριως ἀποδεικνύεται ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀποτελῶν ἐνστατὴν ἀκυρωτικὴν τῆς πωλήσεως. Α. Π. 83 τοῦ 57. Ἐπίσης ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὠρισμένοι τίτλοι εἰσὶν ἀνίσχυροι ὡς πρὸς τὸν ἄλλου καὶ συμπαιγνίας ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ προτείνοντος αὐτὴν. Α. Π. 63 τοῦ 82. — Ὅντος καὶ τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου μέσου ἀποδείξεως, πρὸς ὅλγον ἔτι, ἰσχυρῶν ἕκαστος ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἰδίους ἰσχυρισμούς, δικαιοῦται νὰ ἐπάγῃ τὸν κενὸν περὶ αὐτῶν εἰς τὸν ἀντίδικον, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται καὶ νὰ δώσῃ ὅπως ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐρκιζέται καὶ περὶ γεγονότος, ὑπ' αὐτὸν προτείνοντος πρὸς ὑποστήριξιν ἰδίας αὐτοῦ προτάσεως ἢ ἐνστάσεως, καταστρεφόμενόν τὴν πρότασιν τοῦ ἐπάγοντος τὸν ὅρκον. Α. Π. 49, 77 καὶ 178 τοῦ 58 καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀντίθετος νεώτερα νομολογία. (18ε ἀρθρ. 204). — Ἡ ἀποδείξις ἐκουσίᾳ προσφορά διαδίκου τινὸς μὴ ὑποχρεοῦ εἰς ἀπόδειξιν εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτὴν. Ἐθεν δύναται οὗτος νὰ παρατιθῇ αὐτὴν τῶν νὰ ἐπιβληθῇ ἢ ἀπόδειξις εἰς τὸν δυνάμει τοῦ προκειμένου ἀφ' οὗ ὅτι χρεὼν εἰς τοῦτο. Α. Π. 153 τοῦ 55.

ε', Παραρμύπτουσα περὶ ἀποδείξεως πρὸς α' ξ' ε' 1).

249. Ἡ περὶ ἀποδείξεως παραρμύπτουσα πρὸς α' ξ' ε' 2) ἐρμηνεύεται — 1. εἰς τίνα ἀνήκει ἡ ἀπόδειξις. — 2. τί πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ. — Καὶ κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκφράζονται καθαρώς καὶ ὥς οἱ κατὰ μέρος πραγματικοὶ καὶ προέχοντες ἰσχυρισμοί, ὅποιοι διαρκιλνεσκονται, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ἐπαγόμενων ἐξαρτᾶται κυρίως ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως. — 3. τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ἀποδείξεως. — τὸν δικαστὴν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ διεξαχθῇ πρὸς ἀπόδειξιν, ἐάν τοῦτο γίνεται ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου. Α. Π. 284, 293, 306 ε. 374. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 255, 120, 28, 340).

1) 2) ἀπόφασις

N. Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ ἐρίσῃ διὰ τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τοῦ εἰς τίνα ἀνήκει ἡ ἀπόδειξις, τί πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ καὶ πίνος μέσου δύναται, ἐντὸς τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ πράττον, νὰ ἐρίσῃ τὸ κατὰ μέρος ἀπὸ τοῦ καταλληλότερου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένων μέσων πρὸς ἐξέδρασιν τῆς ἀληθείας, καθ' ὅσον δὲν ἀντίκειται ἡτῶς ἄλλῃ τῇ ἐπὶ ἡγεμονικῇ διατάξει. Α. Π. 28 τοῦ 43, 388 τοῦ 66, 372 τοῦ 67. Διακρίνεται δι' τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἀποτελούντων τὸν νόμον ἐκτελέσεων τῶν γεγονότων. Α. Π. 134 καὶ 230 τοῦ 55. Ἄλλ' ἀπαιτεῖται τοῦ νόμου νὰ ἀκροάσονται εὐκρινῶς ἐν τῇ περὶ ἀποδ. ἀπόφασιν οἱ ἀπὸ τῶν ἐπαγόμενων ἰσχυρισμῶν, ἐξ ὧν τῆς ἀληθείας ἔρρηται ἡ ἐκδίκασις τῆς ἀπὸ τῶν στηριζομένης ἀξιώσεως, τούτῳ νὰ προσδιορίζεται ἀκριβῶς τὸ ἀπὸ τῶν κτενὸν θέμα, ὅπως ἄμω οἱ διάδικοι γινώσκουσιν περὶ τί στρεφεται.

πείθει, ἀναιρετικά ἢ ἀπόρριπτοις ἢ ἀσφαλῶς ὀρίζονται τὰ ἀποδεικτικά γεγονότα. Α. Π. 27 τοῦ 44, 84 τοῦ 46, 201 τοῦ 64, 79 τοῦ 67, 383 τοῦ 66, 77 τοῦ 70, 318 τοῦ 73, 231 τοῦ 75, 56 τοῦ 77. — Μὴ ἐκφράσαντος τοῦ διαδίκου καθαρῶς καὶ σαφῶς τοὺς πραγματικοὺς αὐτοῦ ἰσχυρισμοὺς οὕτως ὥστε νὰ δυνήθῃ τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμήσῃ ἂν ἔχουσιν ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ διατάξῃ ἐπομένως τὴν προκατείσαν ἀποδείξιν, τὸ δικαστήριον δικαιούται νὰ ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἀποδείξεως πρότασιν τοῦ διαδίκου ἐπὶ πραγματικῶν ἀορίστων καὶ οὐδεμίαν ἔχοντων ἐπὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 79 τοῦ 46. — Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 249 δεόν ἐκτελεσθῆναι ἐν τῇ ἀποφάσει τὴν ἐπιβάλλουσαν ἢ ἀποδείξιν, δὲν καθίσταται τὸ ἔκπικτος τῆς ἀποδείξεως, ἐσάκις δὲν ὀρίζεται ἐν αὐτῇ εἰς τίνα ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόδειξις. Α. Π. 132 τοῦ 70. — Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καταθέσεις μαρτύρων περὶ περιστατικῶν, περὶ ὧν δὲν εἴγῃ διαταγῇ ἀπόφασιν. Α. Π. 84 τοῦ 46, 118 τοῦ 47, 330 τοῦ 64, 84 τοῦ 71, 68 καὶ 83 τοῦ 72, 113 τοῦ 72, 166 τοῦ 73, 232 τοῦ 77, 408 τοῦ 80. Ὅθεν ἀπόφασις, στηθεῖσα εἰς μαρτυρίας περὶ ἄλλου θέματος δοθείσας, ἀναιρεῖται. Α. Π. 179, 234 καὶ 322 τοῦ 75, 183 τοῦ 91. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 249 καὶ 307, καθ' ὃ ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει προσδιορίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τούτῳσι προσδιορίζεται ἡ ἡμερὶς τῆς ἐξετάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ λῆξις, καὶ τοῦ ἀρθρου 338 πηγάζει ὅτι ἐκείν ἐν τῇ ταχθείσῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως προθεσμίᾳ ἡ ἐναεὶς τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, καὶ μὴ ἀποπερατωθείσης αὐτῆς ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας, οὕτε ὁ διάδικος ὑποχρεούται πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ προθεσμία νὰ ζητήσῃ ἡνίκα, οὕτε ἀποκλείεται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἐντὸς τῆς κατὰ πρῶτον θεθείσης προθεσμίας μαρτυρίας αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς, ἐσάκις οὗτος δὲν εἴναι αἰτίας τῆς μὴ ἐξετάσεως αὐτῶν. Α. Π. 242 τοῦ 39. — Ὁ ἀνάλογος εἰς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων χρόνος ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τῆς αὐτοῦ δικαστηρίου. Α. Π. ποιν. 28 τοῦ 93.

ς'. Προσπόμενοι.

250. Ἐξαιρουμένης τῆς δι' ἐγγράφων ἀποδείξεως (ἀρθρ. 405 καὶ 538), οὐδεὶς διαδίκος εἶναι ὑπόχρεως πρὸς προσπόμενον (ἀλλ' ἔχει τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα. — Σφάλμα τοῦ προκαποδείκνυοντος δὲν ὑποχρεώνει οὕτε τὸν δικαστὴν, οὕτε τοὺς διαδίκους· εἰς τὸν δύναται πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ δικαστὴς νὰ προσδιορίσῃ ἄλλως τὸ περὶ ἀποδείξεως θέμα, ἢ τὴν πρὸς ἀπόδειξιν ὑποχρέωσιν, ἢ νὰ ἀποφασίσῃ περὶ προσαγωγῆς καλῆτέρας ἀποδείξεως· εἰ δὲ προκαποδείκνυς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ νέα πρὸς ἀπόδειξιν μίσθ, κτλ. Πολ. 172, 258, 405, 438, 441, 538, 565.

Ν. — Ἐκ τοῦ 250 ἀρθρου προκύπτει, ὅτι δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἀπορρίψῃ ὡς μὴ βάσιμον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, πρὶν ἢ δικαστικῶς ὑποχρεώσῃ αὐτὸν νὰ ἀποδείξῃ τὸ βάσιμον αὐτῆς· καὶ παραχώρησιν αὐτῷ ἀπὸ ἐκτελείας μέσα, ἐπιτρεπόμενα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. 1 τοῦ 33, 100

τοῦ 59, 94 τοῦ 60, 224 τοῦ 64, 339 τοῦ 63, 97 τοῦ 78. — Ἡ περὶ τῶν διατάξεων τῶν ἀρχῶν 244 καὶ 250 τῆς Νοθ. Δικ., καθ' ἃς ὁ προαποδεικνύων δύναται νὰ προβάλῃ νέα πρὸς ἀπόδειξιν μέσα καὶ ὁ δικαστὴς ἀποφασίζῃ ἐπὶ τοῦ νόμου νὰ ζητῇ τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἐχόντων ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, ὁσάκις ἀμφισβηλεῖται ἡ ἀλήθεια αὐτῶν καὶ δὲν εἶναι δικαστικῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν ὁ δικαστὴς, ἐπιφέρει ἀναρίσιν. Α. Π. 88 τοῦ 47, 224 τοῦ 64, 34 τοῦ 77, 39 τοῦ 84. — Προκειμένου ἕως ἰσχυρισμοῦ ἀποδεικτέου μόνον δι' ἐγγράφων, οἱ προτείνοντες αὐτὸν εἶναι ὑποχρεοὶ εἰς προαπόδειξιν κατὰ τὰς Α. Π. 27 τοῦ 43, 66 τοῦ 45, 84 τοῦ 49, 129 τοῦ 52, 384 τοῦ 53, 100 τοῦ 80. Κατὰ δὲ τὴν 125 τοῦ 51 ὁ δικαστὴς πειθόμενος ἐκ τῶν προσαχθεῖσάντων ἀποδείξεων περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐναγοῦτος οὐδόλως ὑποχρεοῖται νὰ ἐπιβάλλῃ δι' ἰδίας ἀποφάσεως τῷ ἐναγομένῳ τὴν ἀπόδειξιν γεγονότων ἀποτελούντων τὴν ἐναντίαν τῶν ἰσχυρισμῶν ἐκείνων ἀπόδειξιν. Καὶ κατὰ τὰς Α. Π. 324 τοῦ 61, 306 τοῦ 81 τὸ δικαστήριον δὲν καλύπτεται καὶ ἐκ τῶν προαποδεικτικῶς προσαγομένων ἀποδείξεων νὰ σχηματίσῃ τὴν πεπεωμένην αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 39 τοῦ 84, 232 τοῦ 92 ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ διατάσῃ τακτικὴν ἀπόδειξιν, καὶ ἂν οἱ διάδικοι δὲν ἐπεκαλέσαντο αὐτὴν, περὶ πάντων τῶν ἀμφισβητούμενων ὑποθέσεων περιστατικῶν, ἀδιαφόρῳ εἰς τὴν προηγουμένην ἢ μὴ περὶ αὐτῶν προαπόδειξις, κατὰ δὲ τὴν ἀπόρ. 100 τῆς 73 τοῦ μὲν ἀρχ. 250 ὁρίζοντες ὅτι οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς προαπόδειξιν, δὲ 306 ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀπόδειξις διὰ μαρτύρων, μὴ προηγουμένην ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, ἐπειτα εἰς προκειμένου περὶ ἀποδείξεως γεγονότων, καθ' ἣν ἐπιτρέπονται καὶ ἄλλα πλὴν τῶν ἐγγράφων ἀποδεικτικῶν μέσα, ὁ δικαστὴς τότε μόνον δὲν ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν ἀμφισβητούμενων γεγονότων, ὅταν ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἤδη ἀποδείξεων πείθεται περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν, ὅτι δηλ. συνέβησαν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκ τῶν ἀποδείξεων τούτων προσαγομένων ὑπὸ τοῦ ἀνταποδεικνύοντος πείθεται ὅτι δὲν συνέβησαν διότι ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἡ ἀπόφασις στερεῖ τὸν νόμον τῆς ἀποδείξεως τὸν ἀποδεικνύοντα, καίτοι μὴ ὑπόχρεων εἰς προαπόδειξιν.

ζ'. Ἀνταπόδειξις.

251. Τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου, παρ' ὅ,τι χρεωστῇ νὰ πείθῃ ὁ ἀποδεικνύων 1), δύναται ὁ ἄλλος διάδικος, κατὰ τοῦ ὅποιου φέρεται ἡ ἀπόδειξις, νὰ κάμῃ πάντοτε ἐλευθερωτικῶς χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο χρεῖαν ἐπιταγῆς δικαστικῆς ἢ ἐπιταγῆς λάξεως (Γαλλ. Πολ. Δικ. 256).

1) Διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν

Ν. Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τελεῖ ἴδιον θέμα ἀνταποδείξεως ἐν τῇ ἀποδείξεως ἀποφάσει. Α. Π. 254 τοῦ 49, 17 τοῦ 63, 442 τοῦ 60, 307 τοῦ 67, 10 τοῦ 84, 283 τοῦ 87. — Δὲν δύναται ὁ ὀντων νὰ ἀποδείξῃ τὸν νόμον τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος τῷ ἀποδεικνύοντι θέματος ἀποφάσεως νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ ἐπιταγῇ ἀκολούθως ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ. Α. Π. 254 τοῦ 49, 81 τοῦ 50, 270 τοῦ 56.

η· Μία πρὸς ἀπόδειξιν.

252. 'Ὡς μέσα πρὸς ἀπόδειξιν δύνανται νὰ χρησιμεύσουν' — 1. ἐξομολογήσεις 1) — 2. τεκμήρια — 3. αὐτοψία — 4. ἔρευνα δι' ἐμπειροτεχνῶν — 5. μάρτυρες — 6. ὅρκοι — 7. ἔγγραφα 2). Πολ. 264. 272 ε, 291 300, 349, 384. Περν. 98 ε. 1) ὁμολογία 2) ὑπομνήματα

Ν. Αἱ περὶ ἀποδείξεων διατάξεις τῶν ἄρθρων 252, 253, 256 καὶ 272, καθὼς συμβαίνει τὸν τρόπον. καθ' ὃν οἱ διάδικοι δικαιούνται νὰ πείσωσι τὸν δικαστὴν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς δίκης οὐσιώδῃ ἐπιβροχῇ ἐπιβροχῇ ἐχόντων ἰσχυρισμῶν, εἶναι οὐσιώδεις· ἡ δὲ παραβίασις αὐτῶν ὑποφέρει δικαίωμα εἰς ἀντίρρυσιν. Α. Π. 160 τοῦ 37, 41 τοῦ 60, 307 τοῦ 60, 280 τοῦ 60, 293 τοῦ 63. ("Ἰδε καὶ ἄρθ. 807).

θ'. Ἐκλογὴ τῶν πρὸς ἀπόδειξιν μέσων.

253. 'Ὁ φέρων τὴν ἀπόδειξιν δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἐλευθέρως ἐπαιρηθῆποτε τῶν ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων μέσων. — Δύναται δὲ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ μέσα ταῦτα ἢ καθ' ἑκάστην, ἢ πλείονα συγχρόνως. — Ἐπαγωγὴ ὅρκου, μετ' ἄλλων πρὸς ἀπόδειξιν μέσων γινομένη, θεωρεῖται ὡς ἀπλῶς τυχαία. (Βαζαρ. Σχ. § 213 ἐδ. 1 § 218 ἐδ. 2).

Ν. Ἐπαγωγὴ ὅρκου γενομένη μετὰ τὴν ἐπίκλησιν ἐγγράφων θεωρεῖται ὡς γενομένη ἐπικυρικῶς, ἥτοι καθ' ἣν περίπτωσιν τὰ ἐγγράφα ταῦτα δὲν ἔχουσιν θεωρηθῇ ὡς ἀποδεικνύοντα τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐπάγοντος ἥτοι πιθανοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, ὅτε κατὰ τὸν νόμον ἐδύναντο θεωρούμενα ὡς ἀποτελοῦντα ἐγγράφου ἀποδείξεως νὰ δικαιολογήσωσι τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 78, 124 τοῦ 83. 'Ἐν γένει δὲ ἐπιβροχῇ εἶναι ἡ τοῦ ὅρκου ἐπαγωγὴ, ὁσάκις προτείνεται μετ' ἄλλων μέσων ἀποδείξεως. Α. Π. 74 τοῦ 46, 235 τοῦ 38, 38 τοῦ 70, 316 τοῦ 71 κατὰ τὴν καὶ ὁσάκις ὁ ἐναγόμενος ἐπήγαγεν ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων, ὧν αἱ καταθέσεις, καὶ περὶ προσαχθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, θεωροῦνται δυνάμει τοῦ ἄρθ. 254 καὶ τὸ μέσον μετὰ τῶν διαδίκων πρὸς ἀπόδειξιν, ὑπάρχει τυχαία ἐπαγωγὴ. Α. Π. 293 τοῦ 63. — Ἡ ἐπαγωγὴ καὶ δόσις τοῦ ἐπιβροχῆτικῶς ἐπαχθέντος ὅρκου δὲν καθίσταται τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἀμετάκλητον, ὅτε τοῦ ἐπιβροχῆτικῶς ὅρκου ἐπαχθέντος ὑπὸ δρον, ἥτοι διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἤθελε πεισθῇ ὅτι ἐκ τῶν προσαχθέντων ἀποδείξεων ἀπεδείχθη ἡ ἀντιρρυσία πιθανὸν κατέστη τὸ ἀποδεικνύειν θεμὰ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου. Α. Π. 134 τοῦ 86. Θεωρεῖται δὲ πραιτηθεὶς τὰς ἄλλας ἀποδείξεις ὁ ἀνευ ἐπὶ τὰς ἀποδείξεως ἐπάγων ὅρκον. Α. Π. 24 τοῦ 73.

ι'. 'Οἱ κοινὰ εἰς τοὺς διαδίκους τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα.

254. Τὰ παρὰ τινος διαδίκου καθυποδληθέντα ἐγγράφα, αἱ

ἔξομολογήσεις τῶν παρὰ διαδίκου τινὲς προσαχθέντων μαρτύρων, καθὼς καὶ αἱ ἐπιχειρηθεῖσαι αὐτοψίαι, γίνονται κενὰ μέσα πρὸς ἀποδείξιν· ὅθεν ἕκαστος τῶν διαδίκων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ χρῆσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν. Πολ. 439. (Βαυαρ. Σχ. § 213).

Ν. Ὅθεν ἐὰν δικαστήριον τι λάβῃ ὑπ' ὄψιν πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ μόνον τὰς καταθέσεις τῶν τῆς ἀποδείξεως μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἀνταποδείξεως, ἡ ἀπόφασίς αὐτοῦ καθίσταται ἀναιρέτη. Α. Π. 29 91, 102 τοῦ 70.

ια'. Βεβαιώσεις.

255. Ἐὰν ὁ νόμος ἀπαιτῇ μόνον βεβαιώσιν, ἀρκούν τισὶν ἀποδείξεις ἢ ἐνδείγματα, διὰ τῶν ὁποίων ἡμπορεῖ νὰ μαρτυρηθῇ, κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ δικαστηρίῳ, πιθανότης ὡς πρὸς τὰ προκείμενα πράγματα. Πολ. 30. 41 ἔ. 53. 257. 282. 471. 526. 556. 621. 630. 869. 879. 883. 1012. 1022. 1028. 1030. 1047 ἔ. 1050. Νόμου ὑποθ. 23, 2.

Ν. Τὸ ἄρθρον 23 § 2 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἀπαιτοῦν βεβαιωτικὸν ἔγγραφο, δὲν ἐννοεῖ ἔγγραφο, ῥητὴς καὶ σαφῶς ἀποδεικνύον τὴν ὑπαρξὴν ἐμπροσθέντος ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἔγγραφο πιθανολογούν αὐτήν. Α. Π. 364 τοῦ 66.

ιβ'. Ὅτι δὲν ὑποχρεοῦνται τὰ δικαστήρια εἰς νομικὴν τινα περὶ ἀποδείξεων θεωρίαν.

256. Τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, καθὼς καὶ τὰ ποινικὰ, εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἀκολουθοῦν νομικὴν τινα περὶ ἀποδείξεων θεωρίαν, ἀλλ' ὀφείλουν νὰ ἀποφαίνωνται κατὰ πεποιθήσιν καὶ, ἐνῷ σχηματίζουν τὴν πεποίθησίν των ταύτην, νὰ ἀκούσιν μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των εἰς 1) τὴν ἐκ τῶν συνειδήσεων παραχθεῖσαν ἀπροσωπώληπτον γνώμην περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων, περὶ τοῦ ἀξιοπίστου τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων (ἄρθ. 270 καὶ 332). Ἐξαιρέσεις γίνεται μόνον εἰς τὰς ἐν τῇ παρόντι νόμῳ ῥητῶς ὁρισμέναις περιπτώσεσι (ἄρθρον 264. 289. 298. 357. 363. 400. 412 κτλ.). Πολ. 332. Ποιν. 92. 107.

1) καὶ

Ν. Ὁ δικαστὴς δὲν βεβίλει νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῇ ἀπόφασί του τὰ πλείστα μαρτύρα κατατεθέντα· ἀλλὰ μόνον τὸ συμπέρασμα αὐτοῦ ἢ τὰ πλείστα νότα, ἐξ ὧν ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησίν του. Α. Π. 189 τοῦ 47, 328 τοῦ 47.

284 τοῦ 83, 169 τοῦ 84, 207 τοῦ 86, 316 τοῦ 87, 262 τοῦ 70 κτλ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 280 τοῦ 60 προκειμένου περὶ ἐθίμου τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ καὶ τὰ στοιχεῖα τὰ βεβαιούντα τὴν μακροχρόνιον, ἀδιάκοπον καὶ ομοιόμορπον ἐφαρμογὴν τοῦ ἐθίμου, νομιμοποιουμένην διὰ τῆς ὁμοφώνου τῶν κατοίκων βουλῆσεως. — Τὰ δικαστήρια, κρίνοντα περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐκθέσωσι τὸν λόγον τῆς κρίσεως αὐτῶν. ἀλλ' ἀποφαίνονται κατὰ πεποιθήσιν, ἣν σχηματίζουσιν ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των. Δ. Π. 443 τοῦ 66, 4 τοῦ 89, 214 τοῦ 90, 94 τοῦ 91. — Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκτιμῇσθαι πάσας τὰς προσφαιλάσας ἐνὶ πόνῳ τοῦ ἀνεξαίετος ἀποδείξεις, ἐπομένως δέον ἀπαρατήτως νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰς μαρτυρίας ἀπάντων τῶν μαρτύρων καὶ πάντα τὰ ἔγγραφα, διατελεῖ δὲ μόνον ἐλεύθερον νὰ μορφώσῃ, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑποβληθέντων αὐτῷ ἀποδείξεων κατ' ἰδίαν κρίσιν τὴν περὶ τοῦ ἀποδεικτέου ἡλικίας πεποιθήσιν του· ἡ παραβίασις δὲ τῆς ὑποχρέωσως ταύτης τοῦ δικαστηρίου ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Δ. Π. 143 τοῦ 37, 173 τοῦ 34, 218 τοῦ 60, 290 τοῦ 61, 268 καὶ 223 τοῦ 65, 324 καὶ 331 τοῦ 62, 45 τοῦ 63, 235 τοῦ 92, 96, 259, 143, 386 καὶ 406 τοῦ 64, 314 τοῦ 84, 182 τοῦ 88, 153 τοῦ 90. Ἐὰν ὅμως τὸ δικαστήριον δὲν λάθῃ ὑπ' ὄψιν κατὰ μέρους μαρτυρίας, οὐ προϋπάθῃ ἡ ἐξαίρεσις, δὲν δύναται ὁ προτείνων αὐτὴν διαδικαστικὴν νὰ παραγγῇ ἐντεῦθεν παράκων. Δ. Π. 321 τοῦ 61. — Λιτήσαντος τοῦ διαδίκου τὴν τῆς δίκης ἀναβολὴν ὡς καταγγελλόμενος μάρτυρος αὐτοῦ ἐπὶ μολομαρτυρίᾳ, εἰν ἐκ τῶν λοιπῶν καταθέσεων μορφωθῇ πεποιθήσις κατὰ τοῦ διαδίκου τοῦτου (μὴ γενομένης δεκτικῆς τῆς ἀναβολῆς), ἡ ἀπόφασις ἀναίρεται, ὡς στερήσασα αὐτὸν μάρτυρος, ὅστις λαμβανόμενος ὑπ' ὄψιν ἰδύνατο ἐκλιπύσθαι τὴν πεποιθήσιν τοῦ δικαστ. Δ. Π. 285 τοῦ 84. (Διαφανοῦναι μειοψηφία, φρονέουσα ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δικαιοῦται νὰ πορίσῃ τὴν περὶ ἀναβολῆς πρότασιν, εἰν θεωρήσῃ ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ πρὸς τὴν τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος. — (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 332, 807).

γ'· Συντηρητικὴ ἀπόδειξις. (1)

257. Ἐὰν ᾖναι βεβαιωμένον, ὅτι, διαρκούσης ἐπὶ πλέον τῆς βραχυτέρας, κινδυνεύει νὰ ἀπολεσθῇ ἢ κατασταθῇ δύσκολος ἡ ἀπόδειξις, ἔχει ἕκαστος διαδίκος τὸ δικαίωμα, πρὶν γεινῇ ἔναρξις τῆς ἀποδείξεως ἐν τῇ διαδικασίᾳ, καὶ πρὶν ἔτι ἀρχίσῃ ἡ δίκη, νὰ ἀπαίτησῃ ὥστε νὰ ληφθῇ ἡ ἀπόδειξις διὰ νὰ μείνῃ ἀνεξάλειπτος. Πολ. 255, 271 ἔ. 282, 333, 397.

Ν. Δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐπιδιωχθῇ συντηρητικὴ ἀπόδειξις διὰ δικαίωμα ἐνδεχόμενον ἀπλῶς νὰ προσβληθῇ ἐν μέλλοντι καὶ ὑπὸ ἀδύλων προσώπων.

(1) Ὁ θεσμός τῆς συντηρητικῆς ἀποδείξεως μεταδόθη ἐκ τοῦ κανονικοῦ δικαίου τῆς Γαλλίας εἰς πάσας τὰς γερμανικὰς νομοθεσίας (ἐπὶν παρελάβομεν αὐτὸν καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ οἱ Αὐστριακοί, οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ Ἰσπανοί). Ἰσχυρὸν εἶναι καὶ περὶ Γάλλοις, κατηγγεγῆτο πρὸ δύο ἑκατονταετηρίδων· ἐπὶν δὲν περιλαμβάνεται ἐν τῇ νῦν ἰσχυούσῃ Γαλλικῇ δικονομίᾳ.

ἀτε πάσης δίκης προϋποτιθείσης ἐνάγοντα, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ ἐπιδιοκόμενον δικαίωμα κατὰ τοῦ ὡς ἐναγομένου παρισταμένου. Α. Π. 331 τοῦ 87.

258. Ὁ αἰτῶν δρεῖλει γ' ἀναφέρῃ ρητῶς τὰ γεγονότα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ ληθῇ ἡ ἀπόδειξις, καὶ νὰ καμῇ παραχρῆμα ἐναρξιν τῆς περὶ αὐτῶν ἀποδείξεως, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι ἐκκρεμῆς 1) ἡ δίκη, ἐν δὲ ἐπικειμένῳ κινδύνῳ, παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῷ δυναμένῳ νὰ λάβῃ τάχιον τὴν ἀπόδειξιν.

1) πρέπει νὰ εἰσαχθῇ

Ν. Ἐκ τῶν ἀρθ. 257 καὶ ἐπ. συνάγεται ὅτι μόνον τὰ δικαστήρια δύναται νὰ δέχωνται αἰτήσεις περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως. Α. Π. 36 τοῦ 47. Ὅθεν ἡ συντηρητικὴ ἀπόδειξις καὶ ἐπὶ διοικητικῆς διαφορᾶς ἀνήκει εἰς τακτικὰ δικαστήρια. Α. Π. 285 τοῦ 86. Αἱ δὲ αἰτήσεις περὶ συντ. ἀποδείξεως, μὴ περιέχουσιν ἀληθὴ ἀγωγὴν, δικάζονται κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορὰν διαδικασίαν, ὅθεν ἐπὶκρίνεται καὶ εἰς ἐφεσιν κατὰ τὸ ἀρθρον 640. Ἀρμ. Πάγου 36 τοῦ 47.

259. Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἀποβάλῃ τοιαύτην αἰτήσιν, λόγῳ ἀναρμοδιότητος, εἰμὴ ἀφοῦ ἀκούσῃ τὸν εἰσαγγελεῖ καί, 1) ἐάν ᾔναι βέβαιον, ὅτι ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον παραπομπῆς δὲν ὀφείλει προκύψει διὰ τὸν προτείνοντα βλάβη ὡς πρὸς τὴν λήψιν τῆς ἀποδείξεως. Πολ. 25.

1) μόνον

260. Ἡ αἴτησις τοῦ νὰ λάβῃ τὸ δικαστήριον τὴν ἀπόδειξιν 1) δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς ἀπαλλαγὴ τῆς εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπικειμένης τυχὲν πρὸς ἀπόδειξιν ὑποχρεώσεως. — Ἐάν αἱ περιστάσεις τὸ συγχωροῦν, καλεῖται καὶ ἐκεῖνος, παρὰ τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ γίνῃ ἡ ἀπόδειξις, νὰ παρευρεθῇ, ἐνῷ αὐτὸν λαμβάνεται. Πολ. 250.

1) ταύτην

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 260 προκύπτει, ὅτι, ἐάν ᾔναι ἀνέφικτος ἡ κλήτευσις τοῦ ἀντιδίκου, διεξάγεται ἡ συντηρητικὴ ἀπόδειξις καὶ ἀνευ τῆς κλήτεως αὐτοῦ. Α. Π. 249 τοῦ 66.

ιβ'. Κλήτευσιν τῶν διαδίκων, μαρτύρων, καὶ ἐμπειροτεχνῶν.

261. Εἰς πᾶσαν ἐντὸς ἡ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου γινομένην περὶ ἀποδείξεως πρᾶξιν ἔχουν ἐλευθέραν εἴσοδον ὅλοι οἱ δικαιοὶ καλοῦνται δὲ ἐπισήμως 1) τότε μόνον, ὅταν δὲν πρὸς

πρωτόρησαν, εκδιδομένης τῆς πρὸς ἀποδείξιν παρεμπιπτούσης πράξεως (ἄρθρ. 138, 139 καὶ 249).—Ἐάν τις τῶν διαδίκων καὶ τοι ἀποδεδειγμένως παρῶν 2) ἢ κλητευθεῖς, δὲν ἐμφανισθῇ, ὄγχεται ἡ διεξαγωγή τῆς ἀποδείξεως, καὶ ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ πράξῃ ὅ,τι παρῶν ἐδύνατο νὰ πράξῃ. Πολ. 260. 336 ἔ.

1) ἐπὶ τούτῳ 2) κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως

Ν. 174 τοῦ 1 ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 261 συνάγεται, ὅτι, ἐὰν διεξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις, μὴ κλητευθέντος τοῦ ἀντιδίκου, εἶναι ἄκυρος ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία καὶ ἐπομένως θεωρεῖται ὡς μηδεποτε γενομένη. Α. Π. 267 τοῦ 80, 68 τοῦ 81. Ὅταν δέον νὰ κλητευθῇ ὁ ἀντίδικος καὶ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. 89 τοῦ 36, 263 τοῦ 78, 130 τοῦ 82. Ἀλλ' ὅταν παρευρίσκωνται ἀμφότεροι οἱ διάδικοι εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κλήτευσις αὐτῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ 2 ἐδ. τοῦ 261 Α. Π. 124 τοῦ 64. —Ἡ κλήτευσις τοῦ ἀντιδίκου συνίσταται εἰς τὴν γνωστοποίησιν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων. Ὅταν ἐπομένως ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος ἦναι γνωστοὶ εἰς τὸν διάδικον, καθὼ κοινοποιήσαντα τὴν περὶ ἐπιβλήσεως ἀπόφασιν, ὀφείλει αὐτός νὰ παρασταθῇ εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὀριζουμένην προθεσμίαν, ἂν κρίνῃ ἀναγκαῖον, ἀνευ ἄλλης τινὸς κλητεύσεως. Α. Π. 124 καὶ 192 τοῦ 61, 364 τοῦ 62. Διαφωνοῦσιν οὐκ ὀρθῶς ἀποφάσεις Α. Π. 30 τοῦ 34 καὶ 164 τοῦ 60, καθ' ὅς δέον καὶ ὁ κοινοποιῶν τὴν ἐπιβλήσαν ἐκκλῆν ἀπόφασιν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ νὰ κλητευθῇ, διότι γνωρίζει μὲν αὐτός τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως, ἀλλ' ἄγνοεῖ ἂν μέλλῃ καὶ νὰ τελεσθῇ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ, ὃ δὲ μόνον τῆς κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐδύνατο νὰ μάθῃ. — Ὁ διάδικος, ὁ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας δηλώσας, ὅτι δέχεται τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ἔρκον, δικαιούται νὰ συντάμῃ τὴν πρὸς ὅσιν τοῦ ἔρκου τούτου ταχθεῖσαν αὐτῷ προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὅταν διὰ τοῦ προδιορισμοῦ τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν βλάπτονται τὰ δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐμδούμετος, ἥτοι ὅταν ἐγκαίρως κλητεύσῃ αὐτόν, ὅπως παραστῇ εἰς τὴν ἐκδοσιν, διότι οὐχὶ μόνον δὲν ἀπαγορεύει τοῦτο διάταξις τῆς πολιτικῆς ἀικονομίας, ἀλλὰ καὶ συνάδει ὅλως πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 261 διάταξιν περὶ τῆς κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων κλητεύσεως τοῦ διαδίκου Α. Π. 300 τοῦ 73.—Ὁ μὴ ἀμφοσητήσας κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ταχθεῖσαν αὐτοψίας τῶν ἐπιδίκων τόπων τὴν ταυτότητα τῶν διεκδικουμένων τόπων δὲν δικαιούται νὰ ἀμφοσητήσῃ αὐτὴν κατόπιν. Α. Π. 110 τοῦ 78.

262. Ἡ κλήτευσις τῶν διαδίκων, τῶν μαρτύρων, τῶν ἐμπειροτεχνῶν, καὶ ἄλλων κατὰ τινὰ περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν ἀναγκαίων ἀνθρώπων, γίνεται ἐπιμελεῖα καὶ δαπάνῃ τῶν διαδίκων, ἂν καὶ 1) διετάχθῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ἡ ἀπόδειξις. Πολ. 154. 170. 514.

1) καὶ ἂν

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ιε'. Διαφοραὶ 1) κατὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν.

263. Ἐάν, διαρκούσης τῆς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου περὶ ἀποδείξεως διαδικασίας, συμβῶσι διστάσεις καὶ διαφοραὶ 2) αἱ ὅποια δὲν δύνανται 3) νὰ ἀποφασισθῶσι καὶ νὰ τελεσθῶσι ἐκ μέσου παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐγγράφονται εἰς ἐκθέσιν, καὶ παραπέμπονται εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν. — Ἡ δὲ περὶ τούτων συζήτησις συνήθως δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται ἀπὸ τῆς κυρίας συζητήσεως. Πολ. 128. 227. 343.

1) 2) ἀμφισβητήσεις 3) ἐπιτρέπεται

N. Ἐκ τῶν ἀρθ. 263 καὶ 346 προκύπτει ὅτι ὁ εἰσηγητής, ὁφείλων παρὰ τὴν ἀποδείξεως περὶ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν εἰς τὸ ἀκροατήριον, δὲν δικαιούται νὰ κηρύξῃ τὸν διάδικον ἐκπτώτον τῆς μαρτυρίας ἀποδείξεως. Α. Π. 274 τοῦ 84.

B'. Ἀπόδειξις δι' ὁμολογησέων 1).

α'. Ἀποδεικτικὴ δύναμις.

264. Ὁμολογίαι, γινόμεναι πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ τῶν διαμειβομένων ἐγγράφων, ἐγγεγραμμένα εἰς ἐκθέσιν ἢ προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀπαγγελοῦνται, ἀποτελεῖ ἐντελὴ ἀπόδειξις, ἐάν ὁ ὁμολογῶν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως ἑαυτὸν τε καὶ τὸ ἀντικείμενον, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁμολογία. — Δὲν δύνανται δὲ αἱ ὁμολογίαι αὗται νὰ γίνωνται κατὰ ἐν μέρει ἀλλ' ὁλοκληρῶς 2) καὶ ἀδαιρέτως, καὶ ἰσχύοντες μόνον κατὰ τοῦ ὁμολογήσαντος. Πολ. 158. 252, 1. 245. 679. 686, Πειν. 112. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1356).

1) ὁμολογιῶν 2) μόνον

N. Ὅσῳκις ὁ διάδικος δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ τὸ ἀντικείμενον περὶ ὁμολογίας, δὲν ἀποτελεῖ ἡ ὁμολογία ἐντελὴ ἀπόδειξις, διότι ἄλλως ἐπὶ τὴν ἐπέρχεσθαι τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποφασίσῃ διὰ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ τὴν τύχην ἀντικειμένου, ὃ δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ κατ' ἴδιαν θέλησιν. Α. Π. τοῦ 47. Ὅθεν καὶ ὁμολογία τῶν συζύγων περὶ τῆς ἀξίας τῶν κοινῶν ἀνταλλαγῶν προικῶν κτημάτων δὲν εἶναι ἰσχυρά. Ἄτε τῶν ὁμολογούντων μὴ δυναμένων νὰ διαθέσωσιν ἐλευθέρως τὸ περὶ οὗ ἡ ὁμολογία (N. 24 38 Βασίλ. (48. 20). Α. Π. 43 τοῦ 74. Ἐπίσης ἐπὶ γαμικῶν διαφορῶν ἡ ὁμολογία τῶν συζύγων δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς βίαις τῆς ἀγωγῆς περιστατικά. Α. Π. 93 τοῦ 82. — Ἡ ὁμολογία προσεπικαλοῦντος δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν προσεπικαλούμενον καὶ ἀποζημίωσιν ὑποχρεῶν. Α. Π. 69 τοῦ 55, 32 τοῦ 77. Ὡσαύτως ἡ ὁμολογία

λογία του παρεμβαίνοντος κατά του άλλου των διαδίκων. Α. Π. 199 του 80.—Η δολογία του άνδρος, ότι δρείλει τη συζύγην αὐτοῦ, δὲν ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχύιν ἀπέναντι τῶν δανειστικῶν αὐτοῦ· ἐπομένως ἡ δρείλη πρέπει νὰ ἀποδείξηθῃ δι' ἄλλων νομίμων μέσων ὑπὸ τῆς γυναικός. Α. Π. 235 του 81, 208 του 67.—Ἡ ἔνστασις τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ δολογομένου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου χρεοῦς ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον τῆς δολογίας αὐτοῦ ταύτης καὶ δὲν νὰ ληφθῇ ἡ τοιαύτη δολογία ἀδαιρέτως. Α. Π. 52 του 48, 187 του 70, διότι δύναται μὲν ὁ ἐνάγων ἐπικαλεσάσθαι τὴν δολογίαν ὑπὲρ αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' ὁλοκληρῶς καὶ ἀδαιρέτως, εἰς δόκιμους δὲν ὀφείλει αὐτὴν ὁλοκληρῶς καὶ ἀδαιρέτως ἡ δολογία τοῦ ἐναγομένου, δρείλει νὰποδείξη δι' ἄλλου μέσου τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. Α. Π. 156 του 64.—Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου τότε μόνον ἡ δολογία θεωρεῖται ἀδαιρέτως, ὅτε ὑπάρχει ἄμεσος συνάφεια μεταξὺ τῶν ἀναφορικῶν διὰ τῆς δολογίας πραγμάτων (Νομ. 27 § 2 Β:δλ. 16 τίτλ. 3 Παιδικῶν), διαίρεται δὲ δόκιμους περιλαμβάνει διάφορα ἀντικείμενα ὅπως εἴγετα ἀλλήλοις. Α. Π. 53 του 46, 99 καὶ 103 του 47, 158 του 48, 240 του 55. Οὕτως ἀδαιρέτως εἶναι ἡ δολογία, εἰάν ὁ ἐπὶ καταβολῇ μισθώματος ἐναγόμενος δολογήσῃ μὲν τὴν μίσθωσιν, ἰσχυρισθεὶς ὅμως ὅτι κατέβαλε τὸ μισθώμα. Α. Π. 240 του 55, 250 του 56, 238 του 60. Ἐπίσης ἀδαιρέτως δολογία εἶναι ἡ προτεινομένη συγχρόνως συμφωνία μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ συμπληρισμοῦ τῆς περὶ τῆς ἡ ἀγωγή ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἄλλην ἀπαιτήσιν τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 141 του 68. Ἐπίσης ἡ δολογία τοῦ ἐναγομένου δι' ὅφειλε τὸ χρεὸς ἀλλ' ἐξοφλήσῃ δὲν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅφει δολακῆρως καὶ ἀδαιρέτως. Α. Π. 52 του 48, 151 του 70, 187 του 80. Ἐπίσης ἡ δολογία τοῦ ἐνάγοντος δι' ἔλαβεν ἀπέναντι τῶν ἀναφορικῶν αὐτῶν ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρὸς ἐξοφλήσιν αὐτῶν. Α. Π. 111 του 63. Ἐπίσης ἡ δολογία τοῦ ἐναγομένου δι' ἐναυλώθη τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἀλλ' ὡς καὶ ὅπως διελύθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Α. Π. 289 του 66. Ἐπίσης ἡ δολογία δι' ἀπερίθῃ μὲν τὸ χρεὸς ἀλλ' ἐκ χρημάτων ἰταρικών, ἀντικείμενων ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκαις, ὃ ἐστὶν οὐχὶ ἐξ ἰδίων τοῦ ἐνάγοντος. Α. Π. 103 του 69. Ἐπίσης ἡ δολογία δι' ἡγήρασε μὲν ἐπὶ πιστώσει τὰ περὶ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ κατέβαλεν εἴτα τὰ ὀφειλόμενα. Α. Π. 140 του 80, 283 του 81. Ἐπίσης ἡ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς περὶ ἐξοφλήσεως ἐνατάσεως δολογία τοῦ ἐνάγοντος δι' ἔλαβε μὲν τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσόν, οὐχὶ ὅμως ἀπέναντι τοῦ ἐν αὐτῇ χρεοῦς ἀλλ' ἄλλου. Α. Π. 237 του 84. Capitla 446 του 78, καὶ ὁ δρείλει δι' ἄλλων μέσων ν' ἀποδείξη ὁ ἐνάγων τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐξοφλῆσεως αὐτοῦ. Ἐπίσης ἡ δολογία δι' κατέχει μὲν τὸ ἐπιδίκασον ἀλλ' οὐχὶ παρανόμως ἀλλ' ἐξ ἀγοράς. Α. Π. 261 του 83. Ἐπίσης ἡ δολογία τοῦ δανεισθέντος δι' δὲν ἔλαβε τὸ δάνειον κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ δικαστικοῦ ἀλλ' ἀκολούθως, περιέχουσα γεγονότα συναφῇ πρὸς ἄλληλα. Α. Π. 1 του 80. Ἀλλ' αἱ δολογίαι αἱ περιέχουσαι προσέτιους ἰσχυρισμούς, δι' ἐνατάσεις κατὰ τῆς ἀγωγῆς, βᾶσιν ἐχούσας ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον δικαίωμα τοῦ ἀντιδίκου, δύναμιν νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ δι' ἰδίας ἀγωγῆς, εἰσι διαίρεται. Α. Π. 72 του 78.—Ἐπὶ ἀμφοδοτητομένῳ κατὰ τὴν λογοδοσίαν ἀνταρκτικῶν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἀπορρίψῃ τινὰ τῶν κεφαλαίων, ἢ παραδοχῇ δὲ ἑνὸς καὶ ἡ ἀπορρίψις ἑτέρου δὲν ἀποτελεῖ διαίρεσιν τῆς δολογίας. Α. Π. 106 του 53.—Ἄν ἐπὶ ἀδαιρέτου δολογίας ὁ ἕρκος

(ὁ ἐπαγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δηλογοῦντος) δέον νὰ ἐκτείνῃται καὶ ἐπὶ τῆς δηλολογίας ἢ μόνον ἐπὶ τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν βάσιν τῆς ἀποφάσεως. Ὁ περιστάτικόν ἀντιδίκος ἢ νομολογία. Κατὰ μὲν τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 290 τοῦ 49, 230 τοῦ 51, 50 καὶ 272 τοῦ 55, 141 τοῦ 68, 111 τοῦ 69, 7 τοῦ 70, 34 τοῦ 72, 262 τοῦ 74, 74 καὶ 107 τοῦ 78, 282 τοῦ 76, 149 τοῦ 80, 283 τοῦ 81, 144 τοῦ 86, 223 τοῦ 88, 33 τοῦ 89, 253 τοῦ 91, ἡ περὶ τοῦ ἀδικαιρέτου τῆς δηλολογίας διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 204 δὲ 2, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρκου, διότι καὶ ὁ ἔρκος οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τελεῖ λογικῶς ἢ ἔνορκον δηλολογίαν διὰ τοῦ ἀδικαιρέτου διὰ τοῦ ἔρκου ἐστὶν κτλ. καὶ ἀμεταβλήτως ἀποδείκνυται τὸ ἀμφισβητούμενον ἀντικείμενον καὶ ὁ ἐπιβαλλόμενος ἔρκος δὲν περιλαμβάνει ὁρισμὸς ἀντιφάσκοντας καὶ ἀντιτροπομένους ὑπ' ἀλλήλων. Ἐν τῷ δ' ἀπ' ἐναντίας τῆς ἰδίας τοῦ ἐναγομένου δηλολογίας ἐπιβλήθεις ἔρκος ἀπέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰς 147 τοῦ 47, 49 τοῦ 48, 40 τοῦ 54, 161 τοῦ 55, 77 καὶ 173 τοῦ 58, 238 καὶ 316 τοῦ 60, 238 τοῦ 61 δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταβάλλῃται τὸ θέμα τοῦ ἐπαγομένου ἔρκου, προστιθεμένων εἰς αὐτὸ γεγονότων ἢ δι' ἧθέλα νὰ περιλάβῃ ὁ τὸν ἔρκον ἐπιπαγών, οὐδ' ὑποχρεοῦται ὁ δικαιτὴς νὰ ἀποδείξῃ ὁ γεγονὸς ἐπικαλεῖται διὰ τοῦ ἔρκου τοῦ ἀντιδίκου νὰ δειχθῇ, ὥστε ὁ ἀντιδίκος τοῦ νὰ ἐκτείνῃ καὶ περὶ γεγονότος, ὅπου καὶ ταῖναν ὁ ἀντιδίκος τοῦ ἐκτείνει νὰ ἀποδείξῃ. Οὕτως εἰναι ὁ ἐναγὼν ἐκτείνει τὴν ἑαυτοῦ ἔρκον εἰς τὸν ἐναγόμενον εἰς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἐκτείνῃ αὐτοῦ, κατ' ἣν ὑπερτέταται ἐπ' ὁρισμένον χρόνον ἐπὶ συμπρωνομένην μισθώσεται δικαιοῦται νὰ πεινῇ τὴν συμπρωνομένην, δὲν εἶναι συμπρωνομένης εἰς τὸν ἔρκον καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐπαγομένου προβλήθεις ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐξώλησε, διότι οὗτος, ὡς ἔνστασις ἐξωλήσεως, ἀποδεικνύει ὅτι τὸν ἐναγόμενον. Οὐδωμῶς δ' ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀδικαιρέτου τῆς δηλολογίας ἢ τροποποίησιν ἄλλως τὸν ἔρκον, διότι, αὐτὸς ἀποδεικνύοντος τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, ἀπόκειται εἰς τὸν ἐναγόμενον νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἔνστασιν αὐτοῦ, διότι τὸ ἀδικαιρέτον τῆς δηλολογίας καθιερώθη, ὅσῳκις πρὸκειται εἰς τὴν χρῆσιν τῆς δηλολογίας ἐν τῇ δίκῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅσῳκις ὁ ἀντιδίκος δηλολογῶντος οὐδωμῶς ἐπικαλεῖται αὐτήν, ἄλλου ἀποδεικτικῶς μέσου πρὸς τὴν χρῆσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦ ἔρκου. Α. Π. 49 τοῦ 58. — Ἡ δικαστικὴ δηλολογία δὲν εἶναι ἀδικαιρέτος, ὅταν ἐκτὸς αὐτῆς ὑποβάλλονται εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα, ἰδίως ἔγγραφα κατατεθειμένα τὸ ἐν μέρος τῆς δηλολογίας. Α. Π. 333 τοῦ 53, 45 τοῦ 54, 210 τοῦ 79. — Καὶ ἂν ἡ προσωρικῶς ἀπαγγελλομένη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δηλολογία δὲν ἀναγένηται ἐν τοῖς πρακτικῶς ἢ ἐν ταῖς προτάσεσι, τὸ δικαστήριον καταδικάζει νὰ στηρίχθῃ εἰς αὐτήν, ἅτε κατὰ τὸ ἀρθρ. 581 τῶν δικαστηρίων ἀναγόμενων καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν συζήτησιν νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν δικαιοῦμενον ἐπομένως νὰ λάβωσιν ὑπ' ὅψιν καὶ δηλολογίας κατατεθειμένας ἐν ἀκροατηρίῳ. Α. Π. 226 τοῦ 56, 127 τοῦ 73. — Ἐπειδὴ τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα ἔχει δικαίωμα ὁ διάδικος νὰ μεταχειρισθῇ ὅπως καὶ ὅσα θέλει, καὶ καὶ τὴν δηλολογίαν, ὅταν περιέχῃ προσθήκην τινὰ ὠφελίμων τῶν γεγονότων καὶ δὲν καθιστᾷ ἀναμφίβολα τὰ γεγονότα, εἰς 2 ἀναφέρεται, νὰ μεταχειρισθῇ, ἀλλὰ νὰ φέρῃ δι' ἄλλων μέσων τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ τὸν αὐτὸν δειξί, ἀπαλλασσόμενος οὕτω τῆς ἀνάγκης νὰ καταστήσῃ τὴν ὅλην ἀπόφασιν κατατεθεισῶν δηλολογίαν κοινὸν μέσον ἀποδείξεως. Α. Π. 238 τοῦ 60. —

τῆς διατάξεως περί ἀδιαιρέτου τῆς ὁμολογίας παραβάσεως ἐπιφέρει τὴν ἀνάμειν τῆς ἀποφάσεως. Ἀρξίου Πάγου 336 τοῦ 32, 223 τοῦ 77, 21 τοῦ 84, 1 τοῦ 89.

265. Ἐξωδικοί ὁμολογίαι τότε μόνον ἔχουν ἰσχὺν ἀποδείξεως, ὅταν ἡ ἀπαγγελία δύναται ν' ἀποδειχθῇ μόνον 1) δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, δηλ. δι' ἐπισήμων 2) ἐγγράφων, ὅρκων, καί, ὅπου τοῦτο συγχωρεῖται, διὰ μαρτύρων. Αἱ ἐξωδικοί αὐταὶ ὁμολογίαι ἀποδεικνύουν κατὰ τοῦ ὁμολογήσαντος καὶ κατὰ τοῦ παράγοντος ἐξ αὐτῶν 3) τὰ δικαιώματά του. Πολ. 268. 300. 524. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1355).

1) παρέλκει 2) παρέλκει 3) ἐξ αὐτοῦ

Ν. Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς διαιρέσεως δὲν ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς ἐξωδικούς ὁμολογίας. ὅθεν ὁ δικαστὴς δύναται καὶ νὰ διαιρέσῃ τὴν ὁμολογίαν, ὅταν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἦναι κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐπιδικτικὸν διαιρέσεως. Α. Π. 7 τοῦ 80 καὶ 2 τοῦ 82. — Πᾶσα ὁμολογία μὴ γενομένη πρὸς τὸ δικάζον αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν δικαστήριον δὲν ἔχει ἰσχὺν δικαστικῆς ὁμολογίας, ἀλλ' ἐξωδικου, καθ' ἣν ἐπομένως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ βεβαιωμένη ὁ πρὸς λεγόντος σκοπὸς τοῦ ὁμολογήσαι καὶ προσετι ἐπιτρέπεται παρὰ τοῦ νόμου ἡ ἐναντία ἀπόδειξις. Α. Π. 27 τοῦ 43, 131 τοῦ 48, 193 τοῦ 68. — Ὡς περὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 273, 248 εἰς 2, 251, 273 προκύπτει, ὅτι μόνον αἱ ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς νομίμου πρὸς ἀπόδειξιν προνομίας πηγάζουσαι ἀποδείξεις, ἡ δικαστικὴ ὁμολογία, ὁ δικαστικὸς ὅρκος καὶ ἡ τελεσιδικία εἶναι ἀνεπίδεκτοι ἀνταποδείξεως. ἔπεται, ὅτι κατ' ἐξωδικου ὁμολογίας ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις. Α. Π. 294 τοῦ 66. — Ὁ ἐπικαλούμενος ἐξωδικὸν ὁμολογίαν καὶ ἐπάγων ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς δὲν απαιτεῖται νὰ προσθέσῃ ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ ὅρκου καὶ ὅτι αὐτὴ ἐγένετο ἐπὶ προθέσει τοῦ ὁμολογήσαι, διότι τοῦτο περιέχεται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ὁμολογίας ὡς ἀποδεικτικὸν μέσου (ἀπὸ οὐδεμίαν ἐχούσης ἀποδεικτικὴν ἰσχύον αὐτοῦ τῆς προθέσεως τοῦ ὁμολογήσαι) εἰς τὸν ὁρίζοντα δ' ἀπέκλειται νά ποινῇ τὴν πρόθεσιν ταύτην. ὅπως καταστάσῃ τὴν ὁμολογίαν ἀδελφῇ. Α. Π. 26 τοῦ 88. — Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὁρίζει ὅτι ἡ ἐν τῇ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῇ περιεχομένη ἐξωδικὸς ὁμολογία καθίσταται δικαστικὴ μετὰ τὴν κατάσχεσιν. Α. Π. 176 τοῦ 72.

266. Ἡ ἀπόδειξις ἐξωδικου ὁμολογίας θεωρεῖται ὡς πλήρης, ὅταν μόνον 1) ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ἐδέχθῃ ρητῶς τὴν ὁμολογίαν (ἀρθρ. 270.), καὶ ὁ νόμος δὲν ἐπιτάττῃ διὰ τὰς τοιαύτας συμφωνίας ρητάς τινας διατυπώσεις, ἢ ὅταν αὐταὶ ἐνηργηθῇσαν 2) τῶντι.

1) τότε μόνον ὡς πλήρης, ὅταν 2) ἐτηρήθῃσαν

Ν. Ἡ ἐξωδικὸς ὁμολογία ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, ἐὰν δηλωθεῖσα κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον γένηται ἀποδεκτή. Α. Π. 276 τοῦ 73, 182 τοῦ 86.

*Ὅθεν γενομένη ἀποδεκτὴ εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως. Α. Π. 133 τοῦ 81, 204 τοῦ 66. Ἄλλ' ἐπιτρέπεται ἀείποτε κατὰ τῆς ἐξωδίκου ὁμολογίας ἢ ἄντι πώδεις. Α. Π. 294 τοῦ 66, 259 τοῦ 84. Οὐχ ἤττον ὡς μέσον ἀποδεικτικὸν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἡ μὴ ῥητῶς γενομένη δεκτὴ ἐξώδικος ὁμολογία, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστορίου ἵνα ἀναμείβεται, σπουδαία καὶ ἐπαρκὴς. Α. Π. 123 τοῦ 59, 219 τοῦ 70, 15 τοῦ 73. — Καὶ ἡ ὑπὲρ τρίτου εἶς δι' ἐγγράφου ἐξώδικος ὁμολογία δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὕψι ὡς τεκμήριον δικαστικόν. Α. Π. 185 τοῦ 78.

267. Ἡ ἀξία ἐξωδίκου τινὸς ὁμολογίας κρίνεται κατὰ τοὺς ἐξῆς κανόνας. — 1. μόνον ἐκεῖναι αἱ ὁμολογίαι ἔχουν δύναμιν ἀποδείξεως, ὅσαι ἔγιναν κατὰ θέλησιν ἐντελῶς ἐλευθέραν, καὶ μὲ ἀταράκτους φρένας. — 2. ἐκ τῶν περιστατικῶν, καθ' ἃ, καὶ τῶν ἐκφράσεων, δι' ὧν ἔγινεν ἡ ὁμολογία, πρέπει νὰ γίνεταί πρόδηλον ὅτι ἤθελε καὶ τί ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὁ λέγων. Πολ. 524.

268. Ἡ ὁμολογία ἐκεῖνου, εἰς οὗ ὁ διάδικος, κατὰ τοῦ ὅποιον διεξάγεται ἡ δίκη, παράγει τὸ δικαίωμά του, ἀποδεικνύει μόνον κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον ἡ ὁμολογία ἔγινε πρὸ τῆς τὸν εἰρημένον διάδικον μεταβάσεως τοῦ δικαίουματος.

Ν. Ἡ τοῦ δικαιοδότη τινὸς διαδίκου ὁμολογία ἀποδεικνύει κατὰ τοῦ δικαιοδόχου μόνον καθ' ὅσον ἐγένετο πρὸ τῆς εἰς τὸν διάδικον μεταβάσεως τῶν δικαίουματος. Ἡ δὲ διάταξις αὕτη, ἀσφαλίζουσα τὴν ἀπόδειξιν τῶν δικαιομάτων τοῦ δικαιοδόχου κατὰ πάσης μετὰ τὴν μεταβίβασιν ἐπιβάρυνε τοῦ δικαιοδότου, εἶναι εὐσιώδης. 20 ἐν ἡ παράδοσις αὐτῆς ἐπιφέρει ἀκυρότητα. Α. Π. 132 τοῦ 83, 394 τοῦ 74. ("18ε καὶ ἀρθ. 264).

6. Ἀνάκλησις τῆς ὁμολογίας.

269. Δικαστικαὶ ὁμολογίαι δύνανται νὰ ἀνακληθῶν, εἴτε εἰςμπορῇ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι — 1. προέρχονται ἐκ πραγματικῆς ἀπάτης 1) — 2. ἔγιναν παρὰ δικηγόρου ἐναντίον τῶν εἰς αὐτὸν ἐνεκα τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης δοθεισῶν διασαφῶσεων καὶ ἐνδείγμάτων 2). Πολ. 95, 158, 301, 1. 463, 464, 524. (Γαλλ. ἀττ. Κώδ. 1356 Βαυαρ. Σχ. § 224).

1) πλάνης 2) πρὸς ὑποστήριξιν μέσων

Ν. Ἡ δικαστικὴ ὁμολογία, ἀπὸ γενομένης, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν καὶ ἀποκαθίσταται κοινὸν εἰς τοὺς διαδίκους μέσον ἀποδείξεως τῶν ἐκ τῶν αὐτῶν (ἀρθ. 234). Α. Π. 276 τοῦ 75. Δὲν ἤρεται δὲ ἡ ἰσχύς αὐτῆς ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀποδογῆς αὐτῆς. Α. Π. 283 τοῦ 74, 276 τοῦ 75, 216 τοῦ 81. — Τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος μεταξὺ ὁμολογίας γενομένης

ἐκ συγγνωστῆς πλάνης καὶ ὁμολογίας προσελθούσης ἐξ ἀσυγγνώστου πλάνης, ἡ ὁμολογία ἀνακληθεῖται εἴτε ἐκ συγγνωστῆς εἴτε ἐξ ἀσυγγνώστου πλάνης προέρχεται. Α. Π. 121 τοῦ 76. Εἰς τὰς δικαστικὰς δὲ ὁμολογίας περιλαμβάνεται καὶ ἡ δι' ὅρκου ὁμολογία, δηλονότι ὁ ὅρκος, δύνανται καὶ αὕτη νὰ ἀνακληθῇ. Α. Π. 121 τοῦ 76. — Περὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου γενομένης ὁμολογίας διαδικασία εἶναι ἡ τῆς ἀποδοκιμίας τῶν ἀρ. 464 - 466 κατὰ τὰς ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 6038 τοῦ 49 καὶ Α. Π. 23 τοῦ 79· ἀλλὰ κατὰ τὰς ὁρθὰς ἀποφάσεις 69 τοῦ 51, 141 τοῦ 76, 41 τοῦ 86 ὁ ὅρκος ἡ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου γενομένη ὁμολογία προσβάλλεται ὡς προσελεύσα ἐκ πλάνης αὐτοῦ πραγματικῆς, δύνανται νὰ ἀνακληθῇ ἀνεὺ ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμίας, διότι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ περίπτωση τοῦ ἀρθροῦ 463 ἀρ. 6 δι' ἣν ὥρισθῇ ἡ ἐξαιρετικὴ διαδικασία τῆς ἀποδοκιμίας, διότι δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἐλλείψεως πληρεξουσίου τοῦ ὑπερβάσεως τῶν ὁρίων αὐτῆς, τοῦ διαδίκου προσβάλλοντος, ὅτι ἡ ὁμολογία, καίτοι ἔγκυρος ἄλλως εὔσα, δὲν ἔχει νομικὰ ἀποτελέσματα δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 269 ἀρ. 2 ὥς δὲν ἠθελεν ἔχει καὶ ἂν προήρχετο ἐκ πραγματικῆς τοῦ διαδίκου πλάνης.

270. Ἐξώδικοι ὁμολογία δὲν δύνανται, ἐὰν αὗται δὲν 1) κατέστησαν κατὰ τὸ ἀρθρον 266 τακτικαί συμφωνίαι, νὰ ἀνακληθῶσι ποτέ· ἄλλως, ἀνακαλοῦνται μόνον 2) κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ἀριθ. 1. Πολ. 524.

1) ὁδελιστέος ὁ δὲν 2) ἐκτὸς μόνον

Ν. Μὴ ἀνακαλουμένης τῆς ἐξωδίκου ὁμολογίας εἰμὴ διὰ πραγματικὴν πλάνην, δὲν συγχωρεῖται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀναληθείας αὐτῆς. Α. Π. 111 τοῦ 76. (186 καὶ ἀρ. 244). — Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὁρίζει ὅτι ἡ ἐν τῇ τῇ πληρωμῇ ἐπιταγῇ ἐξώδικος ὁμολογία καθίσταται δικαστικὴ μετὰ τὴν κατάρθεσιν. Α. Π. 176 τοῦ 72.

γ' Συντηρητικαὶ ὁμολογίαι.

271. Ὅμολογία δύνανται νὰ ληφθῶσι διὰ νὰ μένουσιν ἀνεξάλειπτοι, ἐὰν ὁ μέλλων νὰ κάμῃ τοιαύτην ὁμολογίαν — 1. νοσῇ βαρύνῃς ἢ ἦναι υπέργῃρος — 2. μέλλῃ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἢ νὰ περιορισθῇ εἰς πολιορκουμένην πόλιν, ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ πλοῦν πνε, ἢ ἄλλην ἰδίως ἐπικίνδυνον κατὰ ξηρὰν πορείαν. — 3. ἐπιπολεάζουσας γενικῆς θανατηφόρου νόσου. Πολ. 257.

Γ'. Τεκμήρια.

α'. Ἐν γίνῃ.

272. Τεκμήρια εἶναι συμπεράσματα, τὰ ὅποια ὁ νόμος ἢ ὁ δικαστὴς συνάγει ἐκ γνωστοῦ πράγματος περὶ ἀγνώστου. Πολ.

252, 2. 273. 276. 388. 422. Πειν. 95. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. δικος 1349).

Ν. Ἐάν τὸ δικαστήριον συναγάγῃ συμπέρασμα ἐξ ἀγνώστου πράγματος περὶ ἀγνώστου, ἢ ἀπόφασις ἀναιρείται. Α. Π. 77 τοῦ 43. — Ὅσακις εἴπῃ βέβαιον ὅτι ἡ οἰκία ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητά τινος, ὑπάρχει τεκμήριον ἐκ βέβαιον ὅτι ἡ οἰκία ἀνήκει εἰς αὐτόν, διότι ἐπὶ κοινῷ τοίχῳ δὲν δύναται εἶναι καὶ ὅλος ὁ τοίχος ἀνήκει εἰς αὐτόν, διότι ἐπὶ κοινῷ τοίχῳ δὲν δύναται εἶναι ἡ οἰκία ἰδιωκτικόν εἰκοδόμημα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου 67 διδ. ὁ τίτλου δ' τῆς ἐξαίθελου. Α. Π. 32 τοῦ 46. — Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν δι. 11 Πανδ. (18. 6) καὶ Ν. 3 § 1 Πανδ. (1. 15) συναγεται ὅτι ὁ νόμος τεκμαίρεται ὑπαίτιον συμβάντος ἐμπρησμοῦ οἰκίας τὸν ἔνοικον. Ἀπόφ. Πρ. Ναυπλίας 628 τοῦ 39. ("Ἄλλως ἀπεφάναντο ἄλλοι, ἀλλ' ἡ γνώμη αὐτῶν εἶναι ἡ νῦν κρατούσα). — Ἐκ τῆς εἰς χεῖρας τοῦ δευτέρου ὑπερτίτου ὁμολόγου, καὶ τοῖς μὴ ἐξωφλημένους, τεκμαίρεται ἡ ἐξόφλησις, ἀν δὲν γὰρ ἄλλως ἀποδεικνύμενον, ὅτι διὰ τῆς βίβης ἢ ἐκ τινος τυχαίου συμβάντος ἢ ἄλλης αἰτίας περιήλθε τὸ ὁμολογεῖν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου. Α. Π. 161 τοῦ 63. Ἀπόφ. 248 τοῦ 49 Ἐφετερίου Ναυπλίας. — Κατὰ τοῦ νόμου κυριότητος κανόνας τοῦ ἀστικού δικαίου ὁ κύριος πράγματός τινος τιμαίρεται διατηρῶν τὴν κυριότητα, ἕως εὖ ἀποδειχθῇ ὅτι ἀπεσβόσθη τὸ τὴν κυριότητος δικαίωμα αὐτοῦ ἢ ἄλλος τις ἐκτήσατο αὐτὸ κατὰ νόμιμον τρόπον. Α. Π. 298 τοῦ 68. — Ἡ ἐξαφροσύνη ἐκάστου τεκμαίρεται. Ὅταν ὁ πρόεδρος τῶν περὶ τοῦ ἐλλειπούς τῶν φρενῶν τινος λογισμῶν ἐπὶ τὴν νάποδεξιν αὐτὸν διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων δὲν εἰσέλθῃται δὲ τὸ ἀνυποστάτον τῆς ἐνοστάσεως ταύτης ἐκ τῆς ἐλλείψεως δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως αὐτοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 68.

6°. Νόμιμα.

273. Νόμιμα τεκμήρια, καθ' ὧν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσι ἀνταπόδειξις, ὑπάρχουν. — 1. ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὅποια, ἐπεὶ μὴ ἐμφανίσεως διακρίνου τινός, ἢ ἔνεκα παραμελήσεως προθεσμίας δοθείσης, ἢ δοτέας ἐγγυήσεως 1), θεωροῦνται ὡς ἀπὸ λογγθέντα (ἀρθρ. 352, 360, 381, 406, 437, 439, καὶ 588). — 2. ἐπὶ δικαστικῆς ὁμολογίας ἢ δικαστικοῦ ὅρκου (ἀρθρ. 367 καὶ 363). — 3. ἐπὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων. Περλ. 34. 100. 274. 280. 355. 406. 433, 3. 605. 790. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1350, 1352).

1) δηλώσεως,

Ν. Διὰ περὶ ἀναγκῆς καὶ τεκμηρίων δικονομικῆς διατάξεως τοῦ Ν. 1 ἠκυρώθησαν διὰ τῶν ἀρθρῶν 273 καὶ 274. Α. Π. 233 τοῦ 47. — Ἡ καταγεγραμμένη τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων εἰς τὰ τεκμήρια. ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις κατ' αὐτῆς. Α. Π. 187 τοῦ 83. — Ἡ παραμέλησις τῆς προθεσμίας ἐπὶ διαταγῆς ἀποδείξεως ἐπὶ νόμιμον τεκμήριον κατὰ τοῦ υποχρέου εἰς ἀπόδειξιν μόνον ὁσάκις τοῦτο ἐπὶ ῥητῶς καὶ εἰδικῶς διατεταγμένον εἰς τὰ καθέκαστα εἶδη τῆς διαδικαστικῆς.

πυλίσιν ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἄρθρων 352, 360, 381, 406, 437, 439 καὶ 585. εἰς δὲ ρητῶς παραπέμπει τὸ ἄρθρον 273. Α. Π. 170 τοῦ 67. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταποδίδειν κατὰ τελεσιδικίων ἀποφάσεων. Α. Π. 139 τοῦ 52. 122 τοῦ 61. *Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐπαγωγή ἔρκου. Α. Π. 122 τοῦ 61. Συγχωρεῖται ὅμως ἀνταποδίδειν, προκειμένου περὶ γενότων μεταγενεστέρων τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως. Α. Π. 138 τοῦ 52. — Ὅτι εἰ διαδικοί, ὧν μεταξὺ ἐξεδόθη ἡ τελεσιδικίος ἀπόφασις, αὐτὲ οἱ τῶν δικαιογμάτων αὐτῶν γενικοὶ διάδοχοι δύνανται νὰ προτείνωσιν ἐνστάσεις, εἰ προσελθὴν τοῦ δεικασμένου ἐπειδομένου. Α. Π. 39 τοῦ 67. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδόγων ἰσχύει ἡ τελεσιδικία, τευτέστι τῶν πρὸς ἐς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἢ μετὰ τὸ πέρασ αὐτῆς μετεβιβάσθη ὑπὸ τοῦ διαδίκου τῷ ἐπιδίκῳ δικαίῳ (Πανδ. Ν. 63 (42.1) νομ. θ § 2, Πολιτ. Δικ. ἄρθ. 867). Α. Π. 537 τοῦ 52, 220 τοῦ 56, 324 τοῦ 68, 199 τοῦ 71, 65 τοῦ 83, 136 τοῦ 93. Κατὰ τὴν Α. Π. 248 τοῦ 51 δὲν ἰσχύει ἡ τελεσιδικία, ὅταν ἡ διαδοχὴ συμβῇ διαρκούσης τῆς δίκης, κατὰ δὲ τὴν 200 τοῦ 70 μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν ἐπειλόμενον ἡ ἐκχωρητὴς δικαζόμενος περὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν κληροῦκα καὶ ἐπομένως ἐκ τῶν μεταξὺ τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ τοῦ ἐπειλομένου κριθέντων δὲν προκύπτει τελεσιδικία ὡς πρὸς τὸν κληροῦκα. (Ν. 63 Πανδ. (42.1). (*18ε καὶ ἄρθρον 274).

274. Τελεσιδικία ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, κατὰ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, πρόκηται νὰ ζητηθῇ τὸ αὐτὸ δίκαιον εἰς νέαν δίκην. Πολ. 273, 645, 749, 2. (Γαλλ. ἀπ. Κωδ. 1351).

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθ. 273 § 2 καὶ 274 δὲν ἐπιτρέπεται νέα ἐξέτασις τῶν τελεσιδικίου ἀποφάσεως κριθέντων, ἀλλὰ παραλαμβάνονται ταῦτα ὡς ἀλήθεια ἀνεπίδεκτος περαιτέρω ἀμφισβήτησεως. *Ὅθεν ἀπαράδεκτος μετὰ τὴν τελεσιδικίαν πᾶσα ἀντιρρησης τοῦ καταδικασθέντος, μὴ περιέχουσα ἀντίρρησην τῆς ἀποφάσεως διὰ τῶν νομίμων μέσων. Α. Π. 260 τοῦ 63, 227 τοῦ 63. Καθισταμένη δὲ ἀναμφισβήτου διὰ τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῆς μεταξὺ τῶν δικασθέντων ἐνόμου σχέσεως καὶ πάσης ἀντιρρήσεως ἀναιδέτου, ἔπεται ὅτι μετὰ τὴν τελεσιδικίως γενομένην καταψήφισιν ἐπειλόμενος οὐδὲν ἔτι ἀντιρρῶνται ἢ αἰτία αὐτῆς, διότι αἰτία εἶναι αὐτὴ ἡ τελεσιδικία ἀπόφασις. Α. Π. 135 τοῦ 90. Κατὰ ταῦτα καὶ αἱ ὑπὸ ἀναρμόδιου δικαστηρίου ἐκδεδόσιν τελεσιδικίαι ἀποφάσεις ἀποτελοῦσι δεικασμένους, ὅτε παρακατανανομένου καὶ κατ' αὐτὰς τοῦ δεικασμένου μεταξὺ τῶν νομίμων τικηρίων, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταποδίδειν. Α. Π. 139 τοῦ 87. — Ἀλλ' ἀποτελοῦσι δεικασμένους μόναι αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ ὑπεθέσει τῆς ἀμφισβητημένης δικαιοδοσίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκείνης δικαιοδοσίας. Α. Π. 314 τοῦ 78. Ἐπίσης δὲν ἀποτελοῦσι δεικασμένους αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπύπουσαι ἀποφάσεις, ὡς δυνάμεναι νὰ ἀντικληθῶσι καὶ παραιτησῶσι ἑκκαρμὲς τὸ ζήτημα. Α. Π. 39 τοῦ 46, 197 τοῦ 47, 170 καὶ 248 τοῦ 69, 56 τοῦ 82, 313 τοῦ 92. Ἐκτείνεται δὲ κατὰ τὴν δὲ δεικασμένην μόνον εἰς τὰς ἀποφαισεύσεως πρετάσεις τῶν διαδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς

τάς μὴ ἐδικασθείσας, καὶ ἂν αἱ τελευταῖαι αὗται συνέχωνται πρὸς αὐτὰς.
 Α. Π. 163 τοῦ 80. Ἐκτείνεται ἀναυτῶς εἰς τὰ παρεμπιπτόντως δια-
 αἰτιολογίων λυόμενα ζητήματα, ὅσῃς ἔχουσι προσόντα διατακτικοῦ ἀπο-
 τελοῦντα στοιχεῖον τοῦ κρίνουμένου δικαιώματος. Α. Π. 363 τοῦ 79. Ἄλλο
 ἐκτείνεται εἰς τὰ προδικαστικά ζητήματα, τὰ ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων ἀπο-
 σθέντα καὶ λυθέντα, ὅσῃς μόνον ἡ ὁριστικὴ τοῦ δικαστηρίου ἀπόφασις
 ἐσθητοῖχθῃ ἐπὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος, οὐχὶ δὲ καὶ ὁσῇς τὸ λυ-
 μένον προδικαστικὸν ζήτημα οὐδεμίαν ἔσχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὁριστικὴν
 λύσιν τῆς διαφορᾶς. διότι τότε ὁ ἀποτυχὼν ὡς πρὸς αὐτὴ διάδικος, ἀρκε-
 ῖται τὴν οὐσίαν τῆς διαφορᾶς, οὔτε συμφέρον ἔχει, οὔτε δύναται νὰ ὑποβάλῃ
 τὸ προδικαστικὸν ζήτημα εἰς τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῆς δικαιοδοσίας τῶν δικ-
 μῶν Α. Π. 115 τοῦ 59, 123, καὶ 236 τοῦ 38.—Αἱ αἰτιολογίαι τῶν ἀποφά-
 σεων δὲν ἀποτελοῦσι κατὰ κανόνα δεδικασμένον, ἀλλὰ μόνον τὸ διατακτι-
 κὸν αὐτῶν. Α. Π. 11 τοῦ 73· ἀλλ' ὅσῃς καὶ αἱ αἰτιολογίαι περιέχοντες
 ἀναγκαῖα στοιχεῖα τοῦ κρίνουμένου δικαιώματος, ἦτοι ὅσῃς αὗται εἰναι
 ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, δι' αὐτὴν γίνονται δεκ-
 τὰ ἀποδέχεται αἰτήσεις τις, χωρὶς νὰ ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ καὶ ὁ λόγος τοῦ
 ἀποτελοῦσι δεδικασμένον Α. Π. 131 τοῦ 73, 185 τοῦ 80. Ἐεὶ δὲ καὶ
 πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν λυόμενα προδικαστικά ζητήματα, εἰναι περιέχοντες
 στοιχεῖα τοῦ κρίνουμένου δικαιώματος, κατὰ τὴν Α. Π. 315 τοῦ 81. Ἀπο-
 τελοῦσι δὲ δεδικασμένον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, διότι αἱ ἀποφάσεις ἀπο-
 νεύονται λογικῶς διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ διατακτικοῦ πρὸς τὰ αἰτιολο-
 γικὰ αὐτῶν, καθ' ὅσον τὸ πρῶτον ὑποστηρίζεται καὶ σφηνίζεται ὅτι
 δευτέρου. Α. Π. 319 τοῦ 74, 373 τοῦ 80, 417 τοῦ 88. Διὸ ἀποτελοῦσι
 δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τοὺς διὰ τοῦ σκεπτικοῦ ἀπορριφθέντας ἰσχυρισμούς
 ὡς ἀνυποστάτους. Α. Π. 32 τοῦ 54.—Τελειοδικία ὑπάρχει ὅσῃς περὶ
 αὐτοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀντικειμένου μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἀν-
 τὴν αὐτὴν ἰδιότητα πρόκειται νὰ ζητηθῇ τὸ αὐτὸ δικαίον. Α. Π. 18 τοῦ 50
 181 τοῦ 52, 23 καὶ 122 τοῦ 70, 188 τοῦ 82. Ἐπομένως δεδικασμένον
 θεωρεῖται ὅτι διὰ τελειοδικίου ἀποφάσεως ἀπερραγίσθη ὁρισμένως ἢ τὸ
 νάμεινον νὰ ὁρισθῇ διὰ τῶν εἰς αὐτὴ ἀναφέρεται αὐτὴ ἐγγράφων τῆς δίκης.
 Α. Π. 136 τοῦ 51. Ἀρκεῖ δὲ πρὸς ὑπαρξίν δεδικασμένου νὰ πρόκειται περὶ
 αὐτοῦ ἀντικειμένου μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, μηδαμῶς διακρινόμενον
 τοῦ χρόνου καθ' ὃν τελειοδικίως ἐπεδικάσθη τὸ ζήτημα, ἀρκεῖ δηλονότι ἐν
 αἰτιολογίᾳ ὑποβάλλεται τὸ πραγματικὸν γεγονός εἰς τὸν δικαστὴν
 δυνατόν νάνειταχθῇ προγενεστέρα ἢ μεταγενεστέρα ἀπόφασις, τελευ-
 τήσασα τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἅτε τοῦ ἀρθροῦ 274 ὁρίζοντο: ὅτι τελευτῶν
 ὑπάρχει ὁσῇς πρόκειται νὰ ζητηθῇ εἰς νέαν δίκην, οὐχὶ δηλαδὴ μετα-
 στέρας, ἀλλὰ ἄλλην ἀπλῶς δίκην, καθ' ἣν ἀνεφύη.—Ὅπως ὑπάρχει
 τελειοδικία, ἀπαιτεῖται συν τοῖς ἄλλοις καὶ ταύτοτης διαδίκων. Α. Π. 304
 335, 340 τοῦ 73, 123 τοῦ 83, 136 τοῦ 87. Ὅθεν ἐρίζοντο τὸ αὐτὸ
 1023 ὅτι ὁ δανειστής δικαιούται νὰ ἀσκήσῃ μόνον τὰ τοῦ δρφελέτου αἰ-
 δικαίωματα, ἔπειτα ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐπιδιώκῃ δικαίωμα, εὐ αἰ-
 ὁφειλέτης, ὅλον, μὴ ὑναμένου τοῦ δρφελέτου νὰ προσβάλῃ τὸ καθ' ὅσον
 δεδικασμένον, οὔτε ὁ δανειστής δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, τὸ δὲ μετα-
 ὁφειλέτου καὶ τοῦ τρίτου δεδικασμένον θεωρεῖται δεδικασμένον καὶ πρὸς
 τοῦ δανειστοῦ καὶ αὐτοῦ, ἐκτός εἰν αὐτός· προτείνῃ, ὅτι ἡ ἀπόφασις

αλλήλῃ διὰ δόλον καὶ συμπαίγνιες ἢ ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ δυνεστέου καὶ τοῦ
 αὐτοῦ ἀπέρχεται ἐπιδικάζει εἰς αὐτὸν δικαίωμα προσβάλλον τὴν προτεραι-
 οῦτα κατεχόμενου ὑποθήκης δικαιοῦματος τοῦ δανειστοῦ, οὗ πρὸς ὑπεράσπισιν
 ἀντιτάσσεται νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τὴν ἐνστάσιν, ὅτι τὰ μεταξὺ
 αὐτῶν κατὰ Α. Π. 222 τοῦ 48, 140 τοῦ 49, 38 τοῦ 51, 178 τοῦ 56,
 120 τοῦ 58, 272 τοῦ 58, 272 τοῦ 89, 78 τοῦ 84. Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ
 πωλῆσαντος τὸ ἐπίδικον καὶ τοῦ διεκδικουμένου αὐτὸ διεδικασμένον τότε δι-
 νεται νὰ ἀντιταχθῇ, ὅταν ἡ ἀγοραπωλησία γίνῃ κατὰ τὴν τελεσιδικίαν κατὰ
 τὸ πωλητοῦ ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἔταν ἡ ἀγοραπωλησία τελεσιποιηθῇ
 ὡς οὗτος τῆς δίκης, εἰς ἣν ὁ τρίτος ἀγοραστής δὲν ἔλαβε μέρος ἢ δὲν
 παρήγγη, Α. Π. 318 τοῦ 51. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 337 τοῦ 52 καὶ
 18 τοῦ 64 τὸ διεκδικούμενον μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἰσχύει καὶ κατὰ
 τὸν διεδόντων αὐτῶν, ἥτοι καὶ κατὰ τοῦ ἀγοράσαντος παρὰ τοῦ ἐναγομένου
 ἐκείνου τῆς δίκης τὸ ἐπίδικον, δυναμένου ἐπομένως νὰ πορευθῇ διὰ τῆς
 ἐκτέλεσεως τῆς τελεσιδικίας. Ἐξαιρέσεις ὑπάρχει δὲν μεσελάθῃ συμπαίγνις
 ἢ ὅτι ἀγοραστής, νὰ τριτανκόσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ὡσαύτως κατὰ τὰς ἀποφ.
 348 τοῦ 55, 65 τοῦ 83 ἡ τελεσιδικία γινεῖ καὶ κατὰ τοῦ διαρκούσης τῆς
 δίκης γινόμενου διεδόντου. Ὅστις ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν
 μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ὡς τρίτος· τοῦτο δὲ, διότι
 ἀπέρχεται τῆς δίκης συνίσταται μεταξὺ τῶν δικαζομένων ἢ ἐνοχῇ τοῦ νὰ
 ἀνακοφῇ εἰς τὰ ἐπικαλούμενα τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἥτις μετα-
 δίνει ἀναγκαστικὰ καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὴν δίκαιαν, τῆς δίκης διατεταμένους
 τὴν τῶν διαδίκων ὡς πρὸς τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα. ὅτι ὑπὸ τοιοῦτον βάρος
 ἀπέρχεται εἰς τὰ πρᾶγμα τοῦτο. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἡ ἀγωγή
 ἀρτίζεται εἰς πραγματικὸν δικαίωμα ἢ εἰς ἐνοχικὴν σχέσιν. Ἀλλὰ κατὰ τὰς
 Α. Π. 103 τοῦ 53, 136 τοῦ 60 ἡ τοῦ διεκδικουμένου ἐνστάσις οὕτε ὡρε-
 ναι οὕτε βλάπτει τὸν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης κτησάμενον δικαίωμα
 εἰς τὸ ἀντικειμένον αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον τοὺς μετὰ τὴν ἐνάρξιν τῆς δίκης
 διεδόντες τοῦ ἀρχικοῦ διεδίκου. Ἡ δὲ τὸν πρωτοεπιλέτην κατεδικάζουσα
 ἀπόφασις δὲν ἀποτελεῖ διεδικασμένον κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ, ὅτι μὴ ὑπαρχού-
 σαι αὐτότερος πιστωτικῶν. Α. Π. 398 τοῦ 52, 28 τοῦ 60. Ἀλλὰ κατὰ τὴν
 269 τοῦ 79 ἡ μεταξὺ πιστωτοῦ καὶ πρωτοεπιλέτου τελεσιδικίος ἀπέρχεται
 ἀπὸ τῆς ἐνστάσεως ἀποκλείον πᾶσαν ἀνταπόδειξιν περὶ τῆς ὑπάρ-
 σεως τῆς κυρίας ἐνοχῆς καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐγγυητήν, ἐκτὸς εἰν ἀποδείξῃ αὐτός
 ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη παρήγγη ἐκ συμπαίγνις. Α. Π. 203 τοῦ 79. Τὸ δὲ
 ἐκ τῆς κατεδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς τῶν συνδανειστῶν διεδικα-
 σμένων δὲν ἐπικατείνεται καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ μετασχόντος τῆς δίκης συνδανει-
 στοῦ. Α. Π. 223 τοῦ 79. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ διεδικασμένον δὲν βλάπτει τὸν
 ἐγγυητὸν ἢ ἐνυπόθηκον δανειστήν, εἰν ἡ δίκη ἐγερθῇ μετὰ τὴν μεταδίδασιν
 τοῦ δικαίωματος· ὅταν ἔχουσιν αὐτοὶ τὸ τῆς ἀνακοπῆς δικαίωμα, μὴ κλίσου-
 νται πρὸς παρέμβασιν Α. Π. 201 τοῦ 51, 211 καὶ 218 τοῦ 55, 136 τοῦ 60.
 Ἀλλὰ τὸ κατὰ τοῦ ἐντολέως διεκδικούμενον ἰσχύει καὶ κατὰ τοῦ ἐντολοδόχου,
 ὅτι αὐτὸς ἐκτελεῖ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Α. Π. 321 τοῦ 58. — Τὸ ἐγ-
 γυητὸν τὸ ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἀναγνωρισθὲν ὡς ἔγκυρον δύναται νὰ προβληθῇ ὡς
 αὐτὸν ὡς τρίτον μὴ μετασχόντος τῆς δίκης ἐκείνης. Α. Π. 2 τοῦ 59.
 Πρωτοδικαίον εἶναι πρᾶγμα εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει ταυτότης διεδίκου δασμῆς

παρίσταται ὑπὸ ἄλλῃν ἰδιότητά. Ἐπειταίου Ἀθηνῶν ἀποφ. 12079 τοῦ 80.
 Α. Π. 368 τοῦ 53. — Στοιχείον τελειοδικίας εἶναι σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ
 ταύτοτες τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. Α. Π. 201 τοῦ 71, 310 τοῦ 74,
 2 τοῦ 76. Ὑπάρχει δὲ διαφορὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὅταν τὸ
 μεταγενεστέραν δίκην αἰτούμενον ᾖναι ἀσχετὸν πρὸς τὸ κατὰ τὴν προσην
 δίκην ζητηθέν. Α. Π. 201 τοῦ 71. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ἐξαχθῇ κατὰ
 νῶς ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῶν εἰσαγωγικῶν τῆς δίκης
 ἐγγράφων, εἰς 2 τὸ διατακτικὸν ἀναφέρεται, τὸ ἐπιδικασθὲν ἢ ἀποδικασθὲν
 ἀντικειμένον. Α. Π. 58 τοῦ 81, 143 τοῦ 82, 306 τοῦ 83. Ὅθεν ὡς
 τελειοδικίας ἀποκρούεται ἡ ἀγωγή, ὁσῶς ὑποβάλλεται ἐκ νέου εἰς τὸ δικασ-
 τήριον τὸ αὐτὸ δίκαιον δηλονότι ὁσῶς ἡ νέα ἀγωγή οὐ μόνον στηρί-
 ζεται εἰς τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν βάσιν καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμε-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἔχει τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον. Α. Π. 193 τοῦ 79, 218 τοῦ
 76, 77 τοῦ 90. Ἀλλ' ὅταν τὸ νομικὸν γεγονός, ὃ χρησιμεύει ὡς βάσις τοῦ
 ἀξιωμαμένου ὑπὲρ τοῦ ἐναγόντος δικαιώματος, ᾖναι διάφορον ἐν ἐκτελέσει
 αὐτοῦ ἐγερθεῖσιν ἀγωγῶν, δὲν ὑπάρχει καταδῆλως ταύτοτης διαφορᾶς. Ὅθεν
 ἡ ἀπορρίψασις ἀπόφασις τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐναυαθῆκου βρελλέτου περὶ ἀνα-
 σεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, στηρίζομένην εἰς τὴν εὐθύνην ἣν εὗρος ἔπειτα
 ἐκνικήσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ὃ μεταδιδάσκει πρὸς τὴν αὐτὴν εὐθύ-
 νην ἀναλαβεῖ νὰ παραδώσῃ ἐλεύθερον προηγουμένων βαρῶν, δὲν ἀποτελεῖ διδου-
 νον ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐναγόντος περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ
 ἣν εὗρος ἐνεργεῖ ὡς βρελλέτης, προσωπικῶς ἐνεχόμενος εἰς τὴν ἀπόφασιν
 ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐξεπλειστηριάσθη τὸ ἐπιδίκον κτῆμα, καὶ ὡς
 τοιοῦτος ἔχων ἔννομον συμφέρον νὰ πωληθῇ κατὰ τὰς νομίμους διατάξεις
 ὅπως ληφθῇ δι' ἐγκύρου πλειστηριαμοῦ τὸ προσήκον τιμῆμα, εἰς αὐτὴν
 ἀπόφασιν εὐθύνεται προσωπικῶς καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης.
 Α. Π. 77 καὶ 141 τοῦ 90. Ἐπίσης δὲν ὑπάρχει ταύτοτης διαφορᾶς, ὡς
 καὶ ἡ περὶ κυριότητος πραγματικῆς ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς ἄλλαν τίτ-
 λον καὶ κυριότητος, διότι διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς δὲν δικάζεται ἀπὸ
 ἡ κυριότης, ἀλλ' εἰς ὁρίσθησαν κτήσεως αὐτῆς τίτλου (Πολιτ. Δικονομ.
 § 33 § 3) Α. Π. 182 τοῦ 53, 49 τοῦ 54. Ἀλλ' ἀπορρίψαισιν τῆς ἀπό-
 φσεως ὅτι ὁ βρελλέτης ἐξώφλησε τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀντιδίκου του, ἀπαι-
 τῶν διὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἐπιταγὴν κλητῆρος, ἡ μετὰ ταῦτα πρὸς
 ὅτι ἐξώφλησε τὴν ἀπαίτησιν, καταβλῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν δανειστὴν
 ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δειδικασμένου, διότι δὲν διαφέρει ὁ βρε-
 λῆς ὑποβληθέντων ἰσχυρισμῶν, ἀλλὰ μόνον ὁ τρόπος τῆς καταβολῆς. Α. Π.
 214 τοῦ 87. Ἀλλ' ἀναμφίβητον ὅτι ὁ αἰτησάμενος ἔντινι δίκην μέσος
 τῆς ἀπαίτησεως αὐτοῦ δὲν κωλύεται ἐκ τοῦ ἐνεσθῆεν παραγθέντος διδου-
 νου νὰ ζητήσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον διὰ νέας ἀγωγῆς (20 καὶ 21 πρ. Πανδ. 188)
 Α. Π. 171 τοῦ 92. — Ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου ἀποράσεως, τὴν
 παραβῇ εἰς τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς ὃ τῆς ἐκτελέσεως τύπος, ἐγκύριον αἰτεῖται
 κυρίαν ἀγωγὴν περὶ τῆς αὐτῆς ἀπαίτησεως, εἰς ἣν δὲν δύναται νάντασθαι
 ἐνστάσις τῆς τελειοδικίας. Α. Π. 127 τοῦ 80. — Ἡ παραβίασις τῶν
 τελειοδικίας διατάξεων ἐπιφέρει ἀνάμεισιν. Α. Π. 73 τοῦ 64, 12 τοῦ 66.

275. Ὅλα τὰ λοιπὰ ἐν τοῖς δυοῖ προηγουμένοις ἀρθροῖς
 μὴ ἀναφερόμενα νόμιμα τεκμήρια ἀπαλλάττον μὲν ἀπὸ

πρὸς ἀπόδειξιν ὑποχρέωσιν, δὲν ἀποκλείουν ὅμως τὴν ἀνταπό-
δειξιν (ἄρθρ. 248). Πολ. 388, 389, 421, 435. Ἀστ. Ν. 11.
Ἐμπ. 365 ε. (1)

Ν. Ἐκ τῶν ἄρθρων 248 § 2, 248 καὶ 273 συνάγεται ὅτι πρὸς ἀντί-
φωσιν πραγμάτων, περὶ ὧν ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ἀπαιτεῖται ἀναγ-
καίως ἡ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ μόνων
τῶν ἐν ἄρθρῳ 273 διαλαμβανομένων τεκμηρίων. Α. Π. 209 τοῦ 50. ("Idē
καὶ ἄρθρ. 272).

276. Μόνον καθ' ὅσον ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι
παραδεχτή, συγχωροῦνται καὶ τὰ δικαστικά τεκμήρια.—Πρέ-
πει δὲ νὰ ἦναι ταῦτα σπουδαῖα, ὥρισμένα, καὶ σύμφωνα πρὸς
ἄλλα (2).—Κατὰ τὰ ἄλλα ἢ στάθμισις 1) αὐτῶν ἀνα-
τίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 256, 304, Ποιν.
65, (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1353).

1) ἡ ἀκριβὲς ἐκτίμησις

Ν. Κατὰ κανόνα λαμβάνονται ὅπ' ὕψει δικαστικά τεκμήρια, ἐπιτρεπομένης
τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως. Α. Π. 194 τοῦ 47. Ὅθεν προκειμένου περὶ
ἀνεκτικότητος. Α. Π. 233 τοῦ 51. Ἐπίσης περὶ ἀπωλείας ἐγγράφου. Α. Π.
124 τοῦ 67. Ἐπίσης ἐπὶ ἐμπορικῆς δίκης. Α. Π. 124 τοῦ 78.—Τὸ δι-
καστήριον προκειμένου περὶ δικαστικῶν τεκμηρίων, δύναται οὐ μόνον μαρ-
τυρικὰς ἐτέρας δίκης νὰ ἐκτιμήσῃ, ἀλλὰ καὶ θενδὴποτε ἄλλοθεν συμπέρα-
σματα νὰ ἀντλήσῃ. Α. Π. 192 τοῦ 53, 227 τοῦ 54, 2 τοῦ 65. Ἐπίσης δὲ
νὰ λάβῃ ὅπ' ὕψει ἐγγράφα καὶ μεταξὺ τρίτων καὶ οὐχὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καθ' οὗ
ἡ ἀπόδειξις πηγάζοντα. Α. Π. 69 τοῦ 73, 265 τοῦ 81. Ἐπεὶ δὲ καὶ νὰ συν-
τάξῃ ἐγγράφα. Α. Π. 4 τοῦ 47, 374 τοῦ 55, 116 τοῦ 92. Ἐπίσης νὰ
λάβῃ ὅπ' ὕψει πραγματογνωμοσύνην περὶ ἄλλου θεματος συνταχθεῖσαν ὡς
τεκμήριον ἐνισχυόν τὰς μαρτυρίας. Α. Π. 4 τοῦ 64, 24 τοῦ 73. Ἐν γένει
θύνονται νὰ ληφθῶσιν ὅπ' ὕψει τεκμήρια καὶ ὅπου ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις
ἀπαγορεύεται, ὅποτεν τὰ τεκμήρια ταῦτα πηγάζουσιν ἐξ ἐγγράφων. Α. Π.
112 τοῦ 50, 31 τοῦ 54, 72 τοῦ 78, 374 τοῦ 55, 132 τοῦ 72. Κατὰ τὰς
περιστάσεις δὲ ἐπιτρέπεται πρὸς συμπλήρωσιν μαρτυρικῆς ἀπόδειξεως ἡ ἐπι-
βλήσασθαι ὅρκος. Α. Π. 31 τοῦ 54. (Σημειωτέον ὅτι ὁρκίαι μὲν ἐκ τῶν ἐν
τοῖς ἐγγράφοις τεκμηρίων συνάγεται μόνον ἀπλῆ πιθανότης, διατάσσεται
συμπλήρωσις διὰ μαρτύρων, ὁρκίαι δὲ μεγάλη πιθανότης, ὁ δικαστὴς δύνα-

(1) Σημειωτέον ὅτι καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 261 εδ. 2, 280, 281,
315, 461 εδ. 2, 464 εδ. 2, 602, 605, 688, 931, δι' ὧν ἐρίζεται ρητῶς
τὸ ἀποτελεσμα πράξεως ἢ παραλείψεως, θεωρεῖται μέχρι τινὸς ὡς καθι-
στῶσαι νόμιμα τεκμήρια.

(2) Ὅρίζων ὁ νόμος, ὅτι τὰ τεκμήρια πρέπει νὰ ὦσι σύμφωνα πρὸς ἄλ-
λα, ἐνέστηεν ὅτι, ἂν συντρέχωσι κλειόμενα τοῦ ἐνὸς τεκμήρια, πρέπει νὰ ὦσι
σύμφωνα, οὐχὶ δὲ ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἓν καὶ μόνον τεκμήριον. Ὅθεν δυνατόν
ἐστὶ καὶ μόνον τεκμήριον, ἀλλὰ σπουδαῖον, νὰ ἀρκέσῃ εἰς τὸν δικαστὴν καὶ
ἐνέπαλιν πολλὰ τεκμήρια, ἀλλὰ μὴ σπουδαῖα, νὰ μὴ ἀρκέσωσι.

ται νὰ ἐπιβάλλῃ ἀναπληρωτικὸν ὄργανον, ἐσάκις δὲ συνάγεται πλήρης ἀπόδειξις μὴ χρήζουσα συμπληρώσεως, δύναται καὶ νὰ ἐκδώσῃ ὀριστικὴν ἀπόφασιν οὐδεμίαν διατάσσαν περαιτέρω ἀπόδειξιν). Δύνανται δὲ νὰ πορβῶσι τὰ τεκμήρια ἐξ οὐδενὸς ἀποδεικτικῶ ἐγγράφου, εἴτε μετέσχεν αὐτοῦ ὁ δίκαιος, καθ' οὗ προτείνεται, εἴτε μὴ Α. Π. 69 τοῦ 73, 265 τοῦ 81.—Ἡ χρῆσις τῶν δικαστικῶν τεκμηρίων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν δικαστὴν ἀφιεμένη ὅλως εἰς τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ τῆς φύσεως αὐτῶν τῶν δικαστικῶν τεκμηρίων, ἔμμεσον ἀπόδειξιν ἀποτελοῦντων, καὶ ἐκ τοῦ τοῦ ἀρθροῦ 276 ἐκφράσεως, ὅτι τὰ δικαστικὰ τεκμήρια συγχωροῦνται (ὅ ἐστι δὲν ἐπιβάλλονται).—Ὁθεν ἡ παρασιώπησις τῆς περὶ τεκμηρίων πρᾶξεως δὲν καθίστησι τὸ αἰτιολογικὸν ἑλλειπές (κατὰ τὴν μειονοψηρίαν).—Ἄλλ' οὐχ ἤττον τὸ δικαστήριον μὴ ἐκτιμῆσαν ἐγγράφα, ἐξ ὧν εἶδοντο νὰ πορβῶσι τεκμήρια οὐσιασθῇ ὑπὲρ τῶν ἀξιώσεων βατέρου τῶν διαδίκων καὶ ἐν σιγῇ παραβῶν τὴν περὶ τούτων πρότασιν, κατέλειπεν ἀνατιθεμένη τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ (κατὰ τὴν πλειονοψηρίαν) Α. Π. 77 τοῦ 84.—Ἡ στάθμισις τῶν δικαστικῶν τεκμηρίων, ἀνατιθεμένη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς αὐτοῦ διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 322 τοῦ 61, 6 τοῦ 92. ("Ἴδε καὶ ἀρθ. 272).

Δ'. Δικαστικὴ αὐτοψία.

α'. Ἐν γένει.

277. Ἡ αὐτοψία εἶναι δικαστικὴ πράξις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ δικαστὴς, κατὰ τὴν διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθήσεων ἐπὶ τινὶ ἀνθρώπου ἢ ἀντικειμένου γενομένην ἀντίληψιν, ἐπεὶ οὐδὲν ἄλλο περὶ τῆς ἀληθείας πράγματός τινος, ἐποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ αἰσθησις, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο 2) ἢ ἀντίληψις. Περὶ 252, 3. 297. 428. 441. Ποιν. 96. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 41, 290)

1) πείθεται 2) γίνεσθαι

N. Περὶ τῆς ἡλικίας τινὲς δύναται τὸ δικαστήριον νὰ πεισθῇ καὶ ἐξ αὐτῆς ψίας. Α. Π. 47 τοῦ 63.

278. Ἐὰν ἀπαιτῶνται ἰδιαιτέραι γνώσεις, ἱκανόταται ἢ ἐμπειρία, τὰς ὁποίας δὲν χρεώσται ὁ δικαστὴς ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ ἔχῃ, διορίζονται καὶ συμπαραλαμβάνονται ἐμπειροτέχναι, κατὰ τὰ ἀρθρα 292 καὶ 297. (1) Πολ. Ποιν. 98. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 42).

1) δεξιότητες

(1) Κατὰ τὸν Chauveau καὶ τὸν ἡμέτερον Γουσσέυλον, ἐσάκις ὁ δικαστὴς κατέχει τὰς ἀπαιτούμενας εἰδικὰς γνώσεις, δὲν δεῖται νὰ διορίσῃ τοιαύτους ἐμπειροτέχναις. Ὁρθῶς οἱ λοιποὶ Γάλλοι δικονομολόγοι καὶ Οἰκονομολόγοι (ὡς ὅτι ὡς συντάσσεται καὶ ἡ Γαλλικὴ νομολογία) ἀποκρούουσι τὴν γνώμην ταύτην ἐφειδόμενοι εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου, οὐδαμῶς διακρίνοντας τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ἔχει εἰδικὰς γνώσεις τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἔχει αὐτὴν.

Ν. Εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ, ἂν πρὸς διάγνωσιν τοῦ διαφοράς ἀπαιτῇται νὰ διαταχθῇ αὐτοψία μετὰ πραγματογνωμοσύνης. Α. Π. 231 τοῦ 73.

δ'. Κλήσις τῶν διαδίκων καὶ ἄλλων.

279. Ἐκτὸς τῶν διαδίκων (ἄρθρ. 261), καλοῦνται καὶ ἄλλοι μὴ μετέχοντες τῆς δίκης, διὰ νὰ κάμουν τὰς ἐνστάσεις των, ἐὰν ᾖναι οὗτοι ιδιοκτήμονες ἢ διακάτοχοι τοῦ θεωρηθησομένου ἀντικειμένου, ἢ ἂν ἔχουν ἄλλως μετοχὴν 1). Πολ. 235.

1) συμφέρον.

280. Ἐὰν ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κληθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ, θεωρεῖται ὡς παραιτήσας τὰς ἐνδεχομένας ἐνστάσεις του, καὶ 1) συγχωρεῖται νὰ γίνη ἡ αὐτοψία διὰ βιαίας ἀνείσως θυρῶν κτλ. Ἐὰν τοῦτο δὲν ᾖναι δυνατόν, εἰμπορεῖ ὁ αὐτὸς νὰ υποχρεωθῇ εἰς ἐπίδειξιν τοῦ θεωρητέου πράγματος διὰ προστημῶν δέκα μέχρις ἑκατὸν 2) δραχμῶν, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις διὰ φυλακίσεως 3) τριῶν μέχρι δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Πολ. 199. 273, 1. 314.

1) ἐὰν ᾖναι δυνατόν, 2) διακοσίων 3) κρατήσεως

281. Ἐὰν ἡ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὠρισμένη ποινὴ μείνῃ ἀτελεσφόρητος, ὁ ἀποποιηθεὶς τὴν ἐπίδειξιν τοῦ πράγματος καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διὰ τῆς ἀποποιήσεως του προξηνηθέντων ἐξόδων. — Κατὰ τὸν προαρισμὸν τῆς ζημίας πρέπει νὰ υπολαμβάνεται, ὅτι τὸ θεωρητέον πρᾶγμα εἶναι τοιοῦτον, οἷον τὸ ἀναγγέλλει ὁ τὴν ἀπόδειξιν διεξάγων. Πολ. 207. 315.

γ'. Συντηρητικὴ αὐτοψία.

282. Συντηρητικὴ αὐτοψία συγχωρεῖται νὰ γίνηται καθ' ὅσον τὰς περιστάσεις 1), καθ' ἃς δύναται νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι κινδυνεύει τὸ διὰ τῆς αὐτοψίας πιστοποιηθησόμενον περιστατικὸν νὰ κατασταθῇ ἀγνώριστον διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. Πολ. 257 ἔ.

1) περιπτώσεις,

δ'. Ὅτι ἡ αὐτοψία συγχωρεῖται κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν.

283. Αὐτοψία δύναται νὰ ἐπιχειρηθῇ πρὸ τῆς ἐριστικῆς ἀποφάσεως κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστοῦ κατὰ πάσαν τῆς δίκης στάσιν. Πολ. 172.

ε'. Παρεμπίπτουσαι πράξεις. 1)

284. Ἡ παρεμπίπτουσα πράξις 2) προσδιορίζει τὸν πρῶτον ἐπιχειρήσιν τῆς αὐτοψίας χρόνον (1) καὶ τόπον, τὴν προσαγωγὴν ἰχνογραφῶν, διαγραφῶν, σχεδίων θέσεως, ἢ ἄλλων ἀναγκαίων βοηθημάτων, ἢ, ἂν ἐγίνεν 3) ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, προσδιορίζει προσέτι καὶ τὸν δικαστὴν, ὅστις μέλλει νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτήν. Πολ. 249. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 297).

1) ἀποφάσεις 2) ἀπόφασις 3) μέλλῃ νὰ γίνῃ

N. Καὶ ἡ μετάβασις ἐξου τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐπιτόπιον αὐτοψίαν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου δὲν ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ὅτε τοῦ μὲν ἀρθροῦ 14 ἐπιτρέποντος τὴν ἀνάθεσιν μερικῶν δικαστικῶν πράξεων καὶ ἰδίως χωρὶς καὶ ἐξετάσεως μαρτύρων καὶ εἰς ἄλλα δικαστήρια, ὅπερ ἐμφαίνει, διὰ τοιαύται πράξεις εἶναι νὰ ἐπιχειρῶνται παρ' ἐξου τοῦ δικαστηρίου καὶ μάλιστα διὰ τὸ δύσκολον τοῦ πράγματος δύνανται νὰ ἐπιτραπῶσι καὶ εἰς ἄλλον δικαστὴν, τοῦ δὲ ἀρθροῦ 284 προβλεπόντος ἀπλῶς τὸ συνήθως γινόμενον. Δ. Π. 343 τοῦ 74.

ε'. Ἐκθέσεις.

285. Ἐὰν γίνῃ αὐτοψία, χωρὶς νὰ συμπαραληφθῶσι πρῶτοι ματογνώμονες, πρέπει, ἐὰν αὕτη γίνεταί ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, νὰ συνταχθῇ περὶ τούτου ἀκριβοῦς ἐκθέσις, περιέχουσα τὸ ὄνομα τοῦ παρόντος 1), διαγράφουσα τὸ θεωρηθὲν ἀντικείμενον, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον, φανερόν, ἀκριβῶς τὰ ἐκτεθέντα, καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τῶν ὑποδικῶν 2). Ἐπὶ αὐτοψίᾳ, γενεμένων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, χρησιμεύουσιν πρὸς τοῦτο τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως. Πολ. 133. 175. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 42, 315).

1) τὰ ὀνόματα τῶν παρόντων 2) φέρουσα τὰς ὑπογραφὰς τῶν δικαστῶν καὶ τῶν διαδίκων.

286. Ἐὰν συμπαραληφθῶσαν πραγματογνώμονες, ἀναφέρονται οἱ ἐμφανισθέντες ἐν τῇ ἐκθέσει· ἄλλως 1), πρέπει νὰ

(1) Αὐτοψία καὶ πραγματογνωμοσύνη δύνανται συνδυᾶσθαι πρὸς τὸ ἀρθ. 283 καὶ ἐνεργηθῶσι καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ταχθείσης δι' ἀποτάσεως προθεσμίας, ὅταν ἄνευ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ τὸ πραγματικὸν τῆς διαφορᾶς καὶ εἰς αὐτὴν ἀναγκασθῇ πρὸς ἐκτίμησιν τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν ἀποδείξεων, εἰς αὐτὴν καὶ διετάχθησαν ἐξ ἐπαγγέλματος πρὸς δευτὴν κατανόησιν τῆς ὑπόθεσεως. (Chauveau sur Carré 1148 § 20).

αναφέρεται ἐν αὐτῇ ἐν γένει μόνον, κατὰ ποῖον τρόπον ἐξετάσθη ἢ αὐτοψία. — Οἱ πραγματογνώμονες συντάσσουσιν τὴν γνωμοδότησιν των ἐγγράφως, καί, ἂν ᾖναι τρεῖς, κατὰ πλειονότητα, χωρὶς μολοντοῦτο νὰ ἀναφέρωνται αἱ κατὰ μέρος γνώμαι, (1) ἀλλὰ μόνον οἱ λόγοι καὶ αἱ ἀντιρρήσεις, τῶν ὁποῖων ἐγένετο μνεία 2). Ἡ γνωμοδότησις πρέπει νὰ υπογράφεται ἀπὸ ὅλους τοὺς πραγματογνώμονας, καὶ νὰ παραβιβάζεται ἐπομένως εἰς τὸν εἰσηγητὴν. Ποιν. 103. (Γαλλ. Πολιτ. Δι. 317, 318).

1) κατὰ τὰ ἄλλα δὲ 2) οἱ ὑπ' ὅψιν ληφθέντες λόγοι καὶ αἱ ἀντιρρήσεις.

N. Ἄν τις τῶν πραγματογνώμων, μὴ γινώσκων γράμματα. δὲν ὕπαρξε τὴν ἐκθεσιν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος. Δ. Π. 184 τοῦ 50, 72 τοῦ 46, 59 τοῦ 53. (Ὁμογενοῦσιν Οἰκονομίας καὶ Ρουσσοπούλου. Διαφωνοῦσι ἐκτός Νεφέας. Τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνώμωνων οὕτης δικαστικῆς ἐκθέσεως. ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ ὑπογραφή αὐτῆς. Ὅθεν ἀγράμματοι δὲν δύναται νὰ προσληθῇ πραγματογνώμων ἐν δίκαις τῆς συνήθους διαδικασίας· δύναται δὲ τούναντίον ἐν ταῖς συνεπικτικαῖς καὶ ταῖς εἰρηνοδικαῖς, ὡς δυνατὴς οὕσης καὶ τῆς προφορικῆς ἐκθέσεως τῆς πραγματογνωμοσύνης). — Δὲν εἶναι οὐσιώδης προσὸν τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνώμωνων τὸ νὰ αἰτιολογῶσι τὴν γνώμην αὐτῶν. Δ. Π. 23 τοῦ 44, 116 τοῦ 49, 100 τοῦ 69, 282 τοῦ 88. Contra 267 τοῦ 49, καθ' ἣν, τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνώμωνων θεωρουμένης ἀποφάσεως, δεόν νὰ ἀναγῇ ἐν αὐτῇ ἡ προσήκουσα αἰτιολογία συνδυά πρὸς τὸ ἀρθρον 182. Κατὰ τὴν Δ. Π. 150 τοῦ 76 ἡ γνωμοδότησις δεόν νὰ ἡ αἰτιολογημένη. Διότι δεύονται οἱ πραγματογνώμονες, οὐχὶ δὲ δοῦναι περὶ αὐτῆς ἀποφασίζουσι. Δ. Π. 150 τοῦ 76. Ὁ ἐστὶν ἐπὶ διχοφυΐας προσήκον νὰ ἀποφασίσαι ἐν τῇ γνωμοδοτήσει οἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγοι. Δ. Π. 100 τοῦ 69. — Ἐάντι ἄκυρος ἡ εἰς πληροφωρίαν ἢ ἀόρκους μαρτυρίας στηριζομένη πραγματογνωμοσύνη. Ἄρ. Πάγου, 206 τοῦ 55. — Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνώμωνων δύναται νὰ συνταχθῇ καὶ ἄλλην ἡμέραν ἢ τὴν καθ' ἣν ἐπεχρίθησαν τὴν πραγματογνωμοσύνην οἱ πραγματογνώμονες. ἀντὶ πάντοτε τῆς ἐκθέσεως πρὸς τὴν Δ. Π. 98 τοῦ 55. — Τῶν πραγματογνώμωνων ἡ ἐκθεσις δύναται νὰ παραδῇ τῷ εἰσηγητῇ καὶ μετὰ τὴν ταχθεῖσαν πρὸς πραγματογνωμοσύνην πρὸς τὴν Δ. Π. 98 τοῦ 55. — Ἡ ἔλλειψις ἢ τὸ ἄκυρον τῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς εἰς τὸν εἰσηγητὴν παραδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν πραγματογνώμωνων δὲν συνεπιφέρει ἀναγκαιῶς καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, δοῦναι ἄλλην συνετάχην κατὰ τοὺς νομίμους τυποὺς καὶ δύναται νὰ παραχθῇ ἐμπροσθέντως εἰς τὸ δικαστὴν δικαστήριον. Δ. Π. 90 τοῦ 54. — Ὅσα-

(1) Πολλῶν δευτέρον ἡ δικονομία τῆς Γενεῦσης καθιέρωσεν ὅτι πρέπει νὰ παραβιβάζονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν οὕτως ἢ ἄλλως γνωμοδοτησάντων πραγματογνώμωνων.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

κας, καθ' ὃν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐμελλε νὰ διεξαχθῇ πραγματογνωμοσύνη. Ἐν δὲ τῶν διαδίκων ἐνεφανίσθη, ἀλλ' ἀπῆκον τὴν προθεσίαν καὶ παρέλειπον ἀπρακτοί, ὁ ἀποδεικνύων δὲν θεωρεῖται ἔκπτωτος τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας. Α. Π. 299 τοῦ 64. (18ς καὶ ἄρθρον 200).

287. Ἐὰν ἡ αὐτοψία γίνῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀποχωροῦν οἱ πραγματογνώμονες 1) εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον, πρὸς σύνταξιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 286 συντακτέας γνωμοδοτήσεως, τὴν ὁποίαν ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν χρεωστεῖ νὰ ἐγχειρίσῃ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου. Πελ. 499. 626.

1) μετὰ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως

288. Ἡ ὄρκισις τῶν πραγματογνωμόνων γίνεται, ἐὰν τὴν ἀπαιτῶσιν οἱ διάδικοι, καθὼς ἡ τῶν μαρτύρων ἐπὶ δὲ αὐτοψιῶν, γενομένων ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, διὰ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐμφανισθέντων μαρτύρων 1). Πελ. 334. 335. 1066. 1075. Πειν. 101. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 305, 43).

1) διαδίκων.

N. (Βλ. ἄρθρ. 297).

289. Ἡ κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον συνταχθεῖσα ἐκθέσις τῆς αὐτοψίας ἔχει, δι' ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ περιεχόμενα πράγματα, ἐντελὴ ἀποδείξεως δύναμιν. Πελ. 256.

N. Ἡ ἐκθεσις τῆς αὐτοψίας καθίσταται ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια ὡς πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ περιεχόμενα πραγματικὰ περιστατικά, τὰ ἀποβλέποντα ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ εἰσηγητοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐνδιαφερόμενας νομικὰς κρίσεις. Α. Π. 33 τοῦ 44, 126 τοῦ 75. Ἐὰν δὲ πῶς τι παρακείμενον ἐτέρῳ ἦναι αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον ἢ συναποτέλεσμά τι αὐτῶν ἐν ὅλῳ, δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον ζήτημα ἀντιλήψεως, ἀλλὰ καὶ ζήτημα κρίσεως. Ὅθεν κατὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον. Α. Π. 196 τοῦ 75.

Γ'. Συζητήσεις μετὰ τὴν αὐτοψίαν.

290. Ἐὰν ἡ αὐτοψία συνέβῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, δύναται νὰ γίνῃ ἀμέσως μετ' αὐτὴν ἐναρκίς τῆς συζητήσεως τῆς ἐκθέσεως. Ἐὰν δὲ ἡ αὐτοψία ἐγίνεν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, ἡ ἐκθεσις κατατίθεται ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ παρακρῆμα παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας γίνεται περὶ τούτου συζήτησις ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Πελ. 227.

Ε'. Ἐμπειροτέχναι καὶ πραγματογνώμονες (1).

α'. Περιπτώσεις τῆς συμπαράθεσης.

291. Ἀποδείξεις δι' ἐμπειροτεχνῶν καὶ πραγματογνώμωνων διατίθεται, κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων ἢ αὐτεπαγγέλτως, ὅταν ἀπαιτῆται ἀντίληψις δι' αἰσθήσεων ἐπιστηριζομένη εἰς τέχνην ἢ ἐπιστήμην (1), ἢ κατὰ τέχνην κρίσις περὶ πράγματος τινος (ἄρθρ. 278) (2). Πολ. 252, 4, 278, 1084. Ποιν. 98. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 302).

1) εἰς κανόνας τέχνης ἢ ἐπιστήμης,

Ν. Ἡ πραγματογνωμοσύνη διατάσσεται καὶ αὐτεπαγγέλτως δυνάμει τοῦ ἄρθ. 172. Ὅθεν καὶ τοῦ διαδίκου παραιτησαμένου τὴν πρωτοδικῶς διατιθέσαν πραγματογνωμοσύνην, δύναται τὸ ἐφετεῖον νὰ διατάξῃ τὴν διὰ πραγματογνωμοσύνης ἀπόδειξιν, ἐὰν θεωρῇ ἀναγκαίαν εἰς μόρφωσιν τῆς περὶ αὐτοῦ. Α. Π. 331 τοῦ 79, 36 τοῦ 83. — Τῇ διὰ πραγματογνωμοσύνης ἀποδείξεως οὕσης μιᾶς τῶν ἐπιτροπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ἀποδείξεων, ἔπεται ὅτι καὶ περὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης δύνανται νὰ διορισθῶσι συντηρητικῶς πραγματογνώμονες ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ διὰ συμφωνίας τῶν διαδίκων. Α. Π. 188 τοῦ 68. — Ἡ διεξαχθεῖσα ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων συντηρητικῇ πραγματογνωμοσύνῃ, καὶ ἂν διεξήχθη οὐχὶ δι' αἰτίας ἀποράσεως, ἀλλὰ δυνάμει πράξεως ἀπλῆς τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, οὐ μὴ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἔλυσιν, εἰ μὴ πληρῇ ἀποδεικτικὴν ἰσχύον. Ἡ ἐνστάσις δὲ τῆς τοιαύτης ἀκυ-

(1) Ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονας ἐν τοῖς θέμασι τῶν ἄρθρων 1066, 1076, 1084 καὶ 1091 τῆς Πολ. Δικονομίας. — Σημειωθεὶς ὅτι κατὰ μεταγ. νόμους διορίζονται καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀρχῶν δικαστικῶν καὶ μὴ πραγματογνώμονας ἐν ὁρισμέναις περιπτώσεσι. Οὕτω κατὰ τὸ ἄρθ. 10 τοῦ νόμου ΔΦΚ' τοῦ 1887 περὶ ποιμνιοδοτικῆς διορίζονται 2-4 πραγματογνώμονες ἐν ἐκάστῃ δῆμῳ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐκτελεστοῦν τῶν ἐκ τῶν βουκόλων ἐν φυτεῖαις ζώων ζημιῶν· κατὰ τὸ 7 ἄρθ. τοῦ νόμου ΔΧΝ' τοῦ 1888 περὶ διακρίσεως τῶν δασῶν τὴν ἀπεξημῶσιν πρὸς ἀπαλλοτριώσιν δασικῶν κτήσεων ὀρίζει πραγματογνωμοσύνη, ἐπὶ τὴν πρὸς ἀπαλλοτριώσιν γαιῶν καὶ κτημάτων κατὰ τὸ ἄρθ. 34 τοῦ νόμου ΔΧΓ' περὶ ἐδοποιίας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΔΧΜΒ' τοῦ 1888. Σημειωθεὶς ἐπίσης ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 43 καὶ ἐπ. τοῦ νόμου ΧΖ' τῆς 22 Ἀπρ. 1861 περὶ μεταλλείων ὁσάκις ὑπάρχει ἀνάγκη πραγματογνωμῶν, διορίζονται οὗτοι κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 292 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικ. ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν μεταλλείων μηχανικῶν ἢ ἄλλων εἰδημόνων μεταποιημάτων γνωμοδότησιν τοῦ εἰσαγγελέως· ἀλλ' ἢ γνωμοδοτήσεις αὐτῶν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια.

(2) Κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 1066, 1076, 1084, 1091 τῆς Πολ. Δικ. σημειωθεῖσας περιπτώσεις ἐξέρχεται ὑποχρεωτικῶς ὁ δικαστὴς νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονας.

ρότητος, μὴ οὐσα δημοσίας τάξεως, ἀπορρίπτεται μὴ προβαλλομένη ἐν τῇ πρώτῃ συζητήσει. Α. Π. 188 τοῦ 68. — Τὸ γεγονός πῶς καὶ πότε συνέβη τις δὲν ὑποβάλλεται εἰς πραγματογνωμοσύνην, ἐνεργουμένων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 852 καὶ 853 τῆς πολ. δικον. ὡς ἀνωτέρω. Α. Π. 133 τοῦ 53, 224 τοῦ 77. *Ὅθεν ἐὰν διαταχθῇ πραγματογνωμοσύνη ἢ ἀπόφασις ἀναίρεται ἂν οὐσας οὐσιώδους τῆς διατάξεως, ὡς περὶ ἀπόδειξης. Α. Π. 133 τοῦ 53. *Ὅταν δὲ δὲν ἐξακριβῶνται ἐκ τῶν ἐπορευομένων δημοσίου βιβλίων ἢ τῶν ἐνοικιαστῶν τὸ ἀποδοτέον ποσὸν τῶν παραχθέντων καρπῶν, ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις (ἀρθρον 304 § 2 πολ. δικον. *Ὅθεν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς διὰ πραγματογνωμόνων ἐξευρέσεως τοῦ ποσού. Α. Π. 172 τοῦ 49. *Ἄλλ' εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται κρίνῃ ἂν τὸ ποσὸν τῶν δαπανῶν καὶ καρπῶν ἢ τὸ ποσὸν τῆς ζημίας κτημάτων ὅταν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ πραγματογνωμόνων ἢ μαρτύρων. Α. Π. 146 τοῦ 60, 388 τοῦ 66, 243 τοῦ 77, 372 τοῦ 87. *Ὅθεν γένει τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην, ὁσάκις δὲν απαιτοῦνται ἰδιαιτέραι ἐπιστημονικαὶ γνώσεις, δυνατὴ δὲ ἡ μόρῳσις πεποιθέντων ἢ ἄλλων ἀποδείξεων. Α. Π. 43 τοῦ 69, 79 τοῦ 89. — Τὸ ποσὸν ζημίας δαπανῶνται τὰ δικαστήρια καὶ οἰκοθεν νὰ ἐρίξωσιν ἄνευ πραγματογνωμοσύνης. Α. Π. 57 τοῦ 57. ὡσαύτως δύνανται οἰκοθεν νὰ ἐρίξωσι τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνοικίου, τῆς ζητουμένης ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ μισθωτὴς δὲν ἐκτελεστικῶς εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὰ συμφωνηθέντα, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀντικειμένου ἀπαιτούντος ἰδιαιτέρας γνώσεως. Α. Π. 280 τοῦ 50. ὡσαύτως δύνανται οἰκοθεν νὰ ἐρμηνεύσωσι λέξιν περιεχομένην ἐν ἐγγράφῳ ἢ ἐν ἀποστολῇ. Α. Π. 24 τοῦ 42. ὡσαύτως νὰ ἐλέγξωσι τὴν γνησιότητα τῆς ἀποστολῆς. Α. Π. 44 τοῦ 46, 293 τοῦ 53, 266 τοῦ 88. ὡσαύτως δύνανται οἰκοθεν ἐκτιμᾶν τὸν ὅσον ὑπὲρ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ εἶδος τῆς ὑπηρεσίας τινός, νὰ ἐρίξωσι τὸ ποσὸν τῆς ἀντιμισθίας ἄνευ τῆς εἰς πραγματογνωμοσύνην προσφυγῆς. Α. Π. 170 τοῦ 58. — Εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ, ἂν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιγενομένης τινὲς ζημίας ἐκ τῆς ὁφειλῆς τῆς ὁδοῦ δέον νὰ ἐπιτραπῇ τὸ διὰ πραγματογνωμόνων ἢ διὰ μαρτύρων ποσὸν τῆς ἀποδείξεως. Α. Π. 256 τοῦ 77. *Ἐπίσης εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ, ἂν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος ἂν αἱ εἰς τὸ γειτονικὸν κτήμα ἐκπεμπόμεναι ὕλαι, οἶον καπνός, ὕδωρ, ἀτμός κτλ. ἦναι ἀσυνήθως καὶ βλαβεραὶ δέον νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἐμμέτρου ἀπιδείξις ἢ ἀρκετὴ πραγματογνωμοσύνη. Α. Π. 243 τοῦ 77. *Ἐπίσης ἂν πρέπη νὰ διαταχθῇ πραγματογνωμοσύνη πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν ἐν θαλάσῃ ἐπιπνέοντων ἐν ὁρᾷ ναυπηγμάτων. Α. Π. 392 τοῦ 66. — *Ἐπίσης ἂν πρέπη νὰ διορισθῇ πραγματογνωμοσύνη πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ποιότητος τῶν ἐπιπνέοντων γαιῶν. Α. Π. 131 τοῦ 63. *Ὁ δὲ τῆς συμβάσεως περὶ ἀναθεσεως εἰς πραγματογνωμόναυ τῆς ἐπιπνέουσας εἰς τὸ μεμισθωμένον κτήμα ζημίας δὲν εἶναι ὅρος ἀναθέραις διαιτησίας, διότι ἄλλο ἢ ἐμπορία καὶ τέχνη τοῦ πραγματογνώμονος εἰς τὴν ἐκτίμησιν ζημίας καὶ ἄλλο τὸ ἔργον τοῦ διαιτητοῦ. Α. Π. 246 τοῦ 78. (βλ. καὶ ἀρθρον 15).

8'. Διορισμὸς αὐτῶν.

292. Συνήθως διορίζονται τρεῖς ἐμπειροτέχναι, ἐὰν αὐτοὶ

δρασι δὲν συμφωνήσουσιν περὶ ἑνὸς μόνου. — Διορίζονται δὲ ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἔάν οὗτοι δυνήθωσι νὰ συμφωνήσουσιν πρὸς τοῦτο πρὸ τῆς ἀποφάσεως· ἄλλως διορίζει ὁ δικαστὴς τρεῖς ἐξ ἐπαγγέλματος. Π.λ. 340, 342, 957, 1066, 1072, 1076, 1084, 1091. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 303-306, Βαυαρ. Δικον. 484).

Ν. Τοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι ὁ δικαστὴς, δηλονότι τὸ δικαστήριον ὅλον, διορίζει τοὺς πραγματοποιημένους, ἔπεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δικαστήρια νὰ ἀναθέτωσι τῷ εἰσηγητῇ τὸν διορισμὸν πραγματοποιημένων, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὀρεῖλυσιν νὰ διορίσωσιν. Α. Π. 230 τοῦ 72. "Ἐπεται ἐπί-κει, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀναθέτωσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον τὸν διορισμὸν πραγματοποιημένων. Α. Π. 146 τοῦ 73. — Τῶν περὶ ἀποδείξεως διατά-ξεων τῶν ἀποφάσεων μὴ γινομένων τελεσιδίκων πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς οὐσια-στικῆς ἀποφάσεως, δύναται τὸ δικαστήριον, ἀκυρωθείσης τυχόν τῆς τῶν πραγματοποιημένων ἐκθέσεως, νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτοὺς δι' ἄλλων πρὸς ἐνέ-ργειαν τῆς νέας ἐκτιμήσεως, ἔάν ἐπιβῇ, ὅτι οἱ πρότερον διορισθέντες δὲν ἔχοντες πρὸς ἐνέργειαν τῆς διαταγθείσης ἐκτιμήσεως ἀναγκαζοῦσας γνώσεις. Α. Π. 200 τοῦ 88. — "Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 292 συνάγεται προδήλως ὅτι οἱ διάδικοι δικαιούνται νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῆς διὰ πραγματοποιημένων ἀποδείξεως οὐ μόνον κατὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ὁριστέων πραγματοποιημένων, ὡς καὶ νὰ ἀναθέσωσιν ἑτέρῳ τὸν διορισμὸν αὐτῶν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ περὶ οὗτου ἀπόφα-σις, ὡς ἐπὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως. Καὶ δύναται μὲν ἕνεκεν ἀκυρό-τητος νινος νὰ προβληθῇ κατὰ τὴν πρώτην συζητήσιν ἑνστάσις ἀκυρότητος τῆς τοιαύτης πραγματοποιημοσύνης, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ ταῦτα, ὡς μὴ ἀναγο-μένη εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 188 τοῦ 68.

γ'. Παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως π ρ α ξ ι ε 1).

298. Ἡ περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσα πρᾶξις 2) πρέπει νὰ περιέχῃ, ἐκτὸς τῶν εἰς πᾶσαν παρεμπιπτούσαν ἀπόφασιν απαιτούμενων (ἄρθρ. 249), τὸν κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁρισμένον γενόμενον διορισμὸν τῶν ἐμπειροτεχνῶν, τὸν ἑξῆς καὶ τὸν τόπον τῆς δι' ἐμπειροτεχνῶν δοκιμασίας, καὶ ἔάν πρὶν καὶ νὰ γίνῃ αὕτη ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, τὸν διεξάγοντα τὴν δίκην δικαστὴν. Π.λ. 448, 1084. (Γαλλ. Π.λ. Δικ. 302).

1) 2) ἀπόφασις
Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθ. 249 πρὸς τὸ ἄρθ. 293 προκύπτει ὅτι ἡ τὴν πραγματοποιημοσύνην διατάττουσα ἀπόφασις προήκον νὰ περιέχῃ ἀκριβῶς τὴν ἐπιδικασίαν, ὅθεν πρέπει νὰ ἐκφράζωνται εὐκρινῶς οἱ κατὰ μέρος πραγμα-τικὲς λογισμοί, ὧν ἕκ τῆς ἀληθείας ἤρτηται ἡ ἐπιδικασίς τῆς εἰς αὐτοὺς ἀποδιδόμενης ἀξιώσεως. Α. Π. 114 τοῦ 76. — Κατὰδὲλον ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀναιρεθῇ ἀπόφασις εἰς πραγματοποιημοσύνην περὶ θέματος, περὶ οὗ δὲν δι-ετίθη ἀποδείξεις διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως. Α. Π. 394 τοῦ 74.

δ'. Μὴ ἐμφάνισις τῶν ἐμπειροτεχνῶν.

294. Μὴ ἐμφανισθέντος τινὸς τῶν ἐμπειροτεχνῶν εἰς τὸν προσδιορισμένον χρόνον καὶ τόπον, ἢ μὴ θέλοντος νὰ δεχθῇ τὸν διορισμὸν τοῦ, ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσῃσι περὶ ἄλλου, δεῖται ὁ εἰσηγητὴς νὰ διορίσῃ αὐτὸς ἄλλον. — Ἐὰν ὁ ἐμπειροτέχνης ἐδέχθη ἤδη τὸν διορισμὸν τοῦ, ἢ ἔκχασι τὸν ἔρχον, καταδικάζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν ὧλων τῶν ἐξῆδων. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 300).

Ν. Ὅσακις ὁ διορισθεὶς ἐμπειροτέχνης δὲν ἐκλήτευθη, καθὼς μὴ ὑπάρχει δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον ὁ εἰσηγητὴς. Α. Π. 3 τοῦ 32. Ὅσαυτὸς δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ἕτερον, ὁσάκις ὁ διορισθεὶς ἐδέχθη τὸν διορισμὸν καὶ ἀκολούθως παρητηθῇ, ἂν μὴ κλητευθῶσιν οἱ διάδικοι νὰ συζητήσιν περὶ ἄλλου τῇ συναινέσει αὐτῶν ἢ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ διοριστοῦ πραγματογνώμονος. Α. Π. 179 τοῦ 48. — Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 294 ὁρίζεται ὅτι, μὴ ἐμφανισθέντος τινὸς τῶν ἐμπειροτεχνῶν ἐν τῷ προσδιορισμένῳ χρόνῳ καὶ ᾧ μὴ θέλοντος νὰ δεχθῇ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ, ἂν μὴ συμφωνήσιν οἱ διάδικοι περὶ ἑτέρου, δεῖται ὁ εἰσηγητὴς νὰ διορίσῃ ἄλλον, συμφωνήσας, ὅτι, καὶ ἐπὶ τὴν μὴ ἐμφανισθῶσι ἢ μὴ δεχθῶσι πάντες οἱ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισθέντες, διορίζει ἄλλους εἰς ἀναπλήρωσιν πάντων ὁ εἰσηγητὴς, τῶν διαδίκων μὴ συμφωνούντων περὶ τῶν διορισθησάντων. Α. Π. 93 τοῦ 49, 249 τοῦ 83. Μὴ ἐμφάνισιν δὲ ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν μετὰ τὴν λήυσιν τῆς νομίμου προθεσμίας συμβαίνουσαν συμφωνίαν τοῖς ἀρθ. 310 καὶ 311, ὅθεν ἀνάγκη νὰ κλητευθῇ ὁ πραγματογνώμων καὶ μόνον περὶ τῆς νομίμου προθεσμίας δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ. Α. Π. 45 καὶ 43 τοῦ 49. Ἀνάγκη δὲ ἐν τῇ πρὸς τὸν πραγματογνώμονα κλήσει νὰ ὁρισθῇ καὶ ὁ τόπος τῆς ἐκκλήσεως αὐτοῦ. Α. Π. 135 τοῦ 83. — Ὁ ἀπαγορεύεται εἰς τὸν εἰσηγητὴν νὰ διορίσῃ πραγματογνώμονας τοὺς ὅσοι νομῶν τῶν διαδίκων προτεινόμενους ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀντιτείνει ὁ αὐτοῦ αὐτοῦ, ὅστις δικαιούται μόνον νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ αὐτοῦ διοριζομένου μίμους λόγους ἐξαίρεσεως. Α. Π. 190 τοῦ 49.

ε'. Ἐξαίρεσις αὐτῶν.

295. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντες ἐμπειροτέχναι δύνανται νὰ ἐξαίρεθῶσι παρὰ τῶν διαδίκων, διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καθὼς καὶ οἱ μάρτυρες, κατὰ τὸ ἀρθρον 324. — Ἡ ἐξαίρεσις πρέπει νὰ γίνῃ δι' ἀναφορᾶς εἰς τὸ δικαστήριον, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' οὗ ὁ ἐξαίρετὸν διάδικος ἔλαβε γνῶσιν τοῦ διορισμῶν αὐτῶν. Μετὰ ταῦτα εἶναι ἀπαράδεκτος. — Ἡ ἀναφορὰ πρέπει νὰ περιέχῃ τοὺς περὶ ἐξαίρεσεως λόγους καὶ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν. Πεν. 100. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 308—310, 283, 480, 481).

Ν. Ὁ Ισχυρισμὸς τοῦ διαδίκου ὅτι ὁ διορισθεὶς πραγματογνώμων εἶναι κατάλληλος, ὡς στερούμενος τῶν ἀπαιτούμενων γνώσεων, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαίρεσως κατὰ τὸ ἀρθρ. 324. Α. Π. 10 τοῦ 78· ἀλλὰ δὲν κωλύει τὸν κτ' οὐδαμν ἐξέτασιν τοῦ Ισχυρισμοῦ, φέροντος πάντα τὰ στοιχεῖα περικριπτοῦσας αἰτήσεως. Α. Π. 246 τοῦ 75.

296. Κατὰ τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳσιν τὸ περὶ τῆς ἐξαίρεσως συζητεῖται καθ' ἓν τρόπον καὶ αἱ συνοπτικαὶ ὁρίαι, καὶ ἀποφασίζεται ἀνεκκλητῶς. — Ἐὰν γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐξαίρεσις, διορίζεται 1), κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 292 καὶ 293 ὠρισμένα, ἄλλος ἐμπειροτέχνης· κατὰ τὴν ἐναντίαν δὲ περίπτωσιν, καταδικάζεται ὁ ἡττηθεὶς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ εἰς τὴν ἀποζημιώσιν (Γαλλ. Πολ. Δικ. 311 - 314).

1) ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει:

τ'. Διαδικασία κατὰ τὴν δι' ἐμπειροτεχνῶν δοκιμασίαν.

297. Εἰς τὴν ὅρκισιν καὶ τὴν διαδικασίαν ἐφαρμόζονται ἐν γένει τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 286 - 288 ὠρισμένα. — Ἐὰν ᾖ ἡ δυνάμη ἡ θεώρησις τῶν ἀντικειμένων, ἐκ τῆς ὁποίας 1) ἐξήρτηται κυρίως ἡ κρίσις, γίνεται συγχρόνως αὐτοψία. — Τοῦναντίον, κοινοποιεῖται εἰς τοὺς ἐμπειροτέχνους πρὸς ἐπίκρισιν ἡ διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ δικαστηρίου 1) περιεληθῆσα περιγραφή τοῦ ἀντικειμένου ἢ τῶν πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήρτηται ἡ γνωμοδότησις των, καὶ αἱ ἀναγκαῖαι ὁδηγίαι. Πολ. 278. Παιν. 101. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 316).

1) τῶν ὁποίων 2) τὰ ἔγγραφα

Ν. Ἡ ὁρκισις τῶν πραγματογνωμόνων γίνεται ὡς ἡ τῶν μαρτύρων. Α. Π. 89 τοῦ 55. Ὁρκίζει δὲ τοὺς πραγματογνώμονας ἐγκύτως ὡς εἰσηγητῆς, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τινὸς τῶν κλητευσθέντων διαδίκων. Α. Π. 93 τοῦ 49, 195 τοῦ 70. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἡ δι' ἐπακτοῦ ὅρκου ἀπόδειξις τῆς ὁρκίσσεως αὐτῶν, ὡς συντασσόμενης ἐκθέσεως. Α. Π. 240 τοῦ 73. Συντασσόμενης δὲ καὶ τῆς ὁρκοδοσίας ἐκθέσεως, περιττὴ ἡ μνεία αὐτῆς καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν πραγματογνωμόνων. Α. Π. 184 τοῦ 50· ἀλλ' αἱ ἐκθέσεις, αἱ συνταχθεῖσαι ἐκδότως ἀνευ κλητεύσεως τῶν διαδίκων καὶ ἀνευ ὁρκίσσεως τῶν πραγματογνωμόνων, εἰσιν ἄκυροι. Α. Π. 89 τοῦ 56. — Ὡς ἐν ταῖς ἀποφάσεσι, καὶ ἐν ταῖς ἐκθέσεσι πραγματογνωμοσύνης δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης ἂν ἀναφέρεται τὸ κύριον ἔννομα τοῦ διαδίκου διὰ μόνου τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος. Α. Π. 99 τοῦ 47. — Οὐδαμῶς νομικῆς διατάξεως ὁρίζουσας, ὅτι συντάσσεται ἡ τῶν πραγματογνωμόνων ἐκθεσις ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἔπεται, δι' ἔγκυρος εἶναι καὶ κατόπιν συντασσόμενη ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Α. Π. 161 τοῦ 47, 98 τοῦ 55. — Τῆς πρὸς σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως

των πραγματογνωμόνων προθεσμίας μὴ εὐθὺς ἀνατρεπτικῆς. ἔπεται δὲ καὶ ἡ βραδύτερον συνταχθεῖσα καὶ ἐγχειρισθεῖσα ἰσχύει, ἐὰν ἡ ὁριστικὴ ἀπάντησις ἀρχῇται ἢ ἀνατεθεῖσα αὐτοῖς ἐργασία, ἐγένετο ἐντὸς τῆς ἀμοιβαίας συναντικῆς τῶν διαδίκων παραταθείσης προθεσμίας. Α. Π. 98 τοῦ 91. — Οὐδὲμία δὲ διάταξις ὁρίζει καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς καταθέσεως τῆς πραγματογνωμοσύνης. Α. Π. 361 τοῦ 52· συντάσσεται οὖν ἥτιον ἀεὶ ποτε ἐκθεοῖς περὶ τῆς ἐν τὸν εἰσῆγητὴν παραθέσεως. Α. Π. 90 τοῦ 54· ἐνεργεῖται δὲ ἡ παρέλευσις ὑπὸ τινος ἐκ τῶν πραγματογνωμόνων κατ' ἐντολὴν τῶν ἄλλων. Α. Π. 47 τοῦ 60, πλὴν ἐὰν παρὼν κατὰ τὴν ὑπογραφὴν αὐτῆς παραλάβῃ αὐτὴν αὐτοῦ παρ' αὐτῶν. Α. Π. 89 τοῦ 48. Ἀλλ' ἡ εκπρόθεσμος αὐτῆς παρέλευσις εἰς τὴν εἰσῆγητὴν δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα. Α. Π. 98 τοῦ 55. Ἐπίσης ἡ ἀκυρότης τῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰσῆγητοῦ περὶ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς πραγματογνωμοσύνης εἰς αὐτὸν δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων. Α. Π. 90 τοῦ 54. — Τὸ δεύτερον εἰσάγειον τοῦ προκειμένου ἀρθροῦ καθ' ὃ «ἐὰν ᾖ καὶ δυνατὴ ἡ θεωρησις τῶν ἀντικειμένων, εἴ ὡς ἐξήρηται κυρίως ἢ κρίσις, γίνεται συγχρόνως αὐτοψία» ἀναφέρεται εἰς τοὺς πραγματογνωμόνας καὶ οὐχὶ τοὺς δικαστάς, ἐμφαίνουσα δηλαδὴ θεωρησὶν τοῦ πράγματος ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων. Α. Π. 58 τοῦ 50. — Ὅριζοντες τοῦ άρθρου 129 ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὰς ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου ἐνεργουμένης πράξις προσέλευσις τοῖς διαδίκου καὶ τοῖς πληρεξουσίοις αὐτῶν, ἔπεται, ὅτι πρὸς τὴν νὰ κλητευθῶσιν αὐτοὶ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης. Α. Π. 263 τοῦ 75. *Ἡ δὲ παράλειψις τῆς εἰς τὸν ἀντιδίκον κοινοποιήσεως τῆς ἐν τῷ εἰσῆγητοῦ ὁρισθείσης ἡμέρας καὶ ὥρας πρὶν ἐπιθεῖν τῶν διανυσμάτων ἀκινήτων εἰς τοὺς πραγματογνωμόνας ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων, διότι, μὴ κλητευόμενος καὶ διὰ τοῦτο μὴ παρευρισκόμενος οὗτος, δὲν δύναται νὰ ἐπενέγκῃ ὡς τυχὸν ἔχει ἀντιθέσει καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τῶν τοῖς πραγματογνωμοσύνῃ ἐπιδικουμένων κτημάτων. Α. Π. 89 τοῦ 56, 263 τοῦ 75, 267 τοῦ 80, 130 τοῦ 82. *Ἐὰν δὲ ὁ κλητευθεὶς διάδικος δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἡμέραν, ὁρισθῇ ὁμοῦς μετὰ τοῦτο νέα ἡμέρα, ἐπὶ τῇ ληπτῇ ἡ κλητευσίς. Α. Π. 53 τοῦ 54.

ζ'. Ἀποδεικτικὴ ἰσχύς τῆς γνωμοδοτήσεως.

298. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις τῆς ὑποθέσεως ἐξήρηται ἀπὸ ζήτημα πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἰδιόζουσα ἐμπειρία ἢ γνῶσις ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, διορίζονται πάντες τρεῖς ἐμπειροτέχναι, οἵτινες ἀποφασίζουσι κατὰ πλειονοψηφίαν. — Ἡ ἀπόφασις τῶν, ἐὰν συνετάχθῃ κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους τύπους, εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια, καὶ ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα τελείαν ἀπόδειξιν. — Κατὰ τὴν ἄλλην περίπτωσιν χρησιμεύει ὡς ἀπλῇ γνωμοδότησις. Πόλ. 256. Ποιν. 107. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 318, 323. ἡ § ἀντίκειται.)

N. Ἡ διάταξις τοῦ 133 ἀρθροῦ εἰδ. 3 καθ' ἣν «ἡ ἐκθεσις δὲν νὰ ἀνα-

τῶν τὸν τύπον καὶ χρόνον τῆς πράξεως» δὲν ἔννοεῖ. Ὅτι αὕτη πρέπει εἰς ἀνάγκη καὶ νὰ περιέχῃ τὴν σχηματισμὸν αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπιβλήθῃ ἡ πράξις. ἡ ἀποτελούσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὅτι οὐκ εἶναι νὰ ἐνδιαλαμβάνῃ τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς συντάξεως τῆς, εἰ καὶ αὕτη εἴη νὰ γίνῃ καὶ μετέπειτα καὶ ἐν τόπῳ ἄλλῳ ἢ ὅπου τὸ ἀντικείμενον τῆς πράξεως, εἰς τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἔκειτο. Α. Π. 161 τοῦ 47. (161 καὶ ἄρθρ. 133). — Τῆς πραγματογνωμοσύνης οὕσης δικαστικῆς ἐκθέσεως, ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν τύπων περὶ τὴν σύνταξιν ἐκθέσεων· ἀλλ' ἡ ἐκείνης τῆς ὑπογραφῆς τινος τῶν πραγματογνωμόνων δὲν καθίστησιν αὐτὴν ἔκθεσιν, ἐὰν οὕτως ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ. Α. Π. 209 τοῦ 49· ἡ ἐκείνης δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπογράψῃ ὡς ἀγράμματος, γίνεσθαι δὲ ῥητὴ μνεία τοῦτου ἐν τῇ ἐκθέσει, βεβαιουμένου ὅμως, ὅτι συνέπραξε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ μετ' αὐτῶν παρέδωκε τὴν ἐκθεσιν εἰς τὸν εἰσγγηγόν. Α. Π. 72 τοῦ 46, 184 τοῦ 50, 59 τοῦ 53. (Ἴδε καὶ ἄρθρ. 286). 'Αλλ' οὐδ' αὐτὸ τοῦ νόμου ἀναγράφεται ὅτι οἱ πραγματογνωμόνες ἐπαίλουσι νὰ αἰτιολογῶσι τὴν γνῶμην αὐτῶν, ὅταν ὁμοφωνῶσι. Α. Π. 23 τοῦ 44, 116 τοῦ 49, 100 τοῦ 50, 180 τοῦ 76, 282 τοῦ 88. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 267 τοῦ 49 ἐκθέσεις πραγματογνωμόνων ἐλλειπῆς τὰς αἰτιολογίας εἶναι ἄκυρος, αἰετὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνωμόνων ἰσοδυναμῶσης ἀποφάσεως. Ἐπίσης οὐδαμῶς τοῦ νόμου ἀναγράφεται ὅτι συντάσσεται ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ τοῦ ἀρτιστοιχουμένου τοῦτου ἢ διὰ χειρὸς αὐτῶν ἢ δημοσίῳ ὑπαλλήλῳ. Α. Π. 298. Ἐφ. Ναυπλίας 64 τοῦ 50. — Τοῦ ἄρθρου 298 ἐρριζότες, ὅτι οἱ πραγματογνωμόνες ἀποφαίνονται κατὰ πλειονοψηφίαν, ἔπειτα, ὅτι ἡ διαφωνία ἐκ τῶν τριῶν δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα. Α. Π. 200 καὶ 260 τοῦ 58. — Ἄλλως κατὰ τύπους ἐκθέσεις πραγματογνωμόνων δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὅτι ἐπὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου οὕτε ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις κατὰ τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 97 καὶ 153 τοῦ 50, 6 τοῦ 53, 69 τοῦ 54, τοῦ 138 ἄρθ. τῆς Πελ. Δικον. ἠρριζότες πᾶσαν ἐκθεσιν ἐλλειπῆς τινος τῶν οὐσιωδῶν ἀπαιτουμένων ἐκθέσεως μὴ ὕψαν· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 49 τοῦ 46, 41 τοῦ 63, 72 τοῦ 90 δύναται νὰ ληθῇ ὅτι ὅφιν ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις, τοῦ ἄρθρου 298 (ἰδαίου τελεῖται) ἐρριζότες ῥητῶς, ὅτι ἡ μὴ κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους τύπους συνταχθεῖσα ἐκθεσις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις. — Ἡ τῶν πραγματογνωμόνων ἀπόφασις ἡ συνταχθεῖσα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους εἶναι ὁποῖοις διὰ τὰ δικαστήρια, ὅταν πρὸς διάγνωσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς πραγματογνωμοσύνης ἀπαιτῆται ἰδιάζουσα ἐμπειρία ἢ γνῶσις ἰδιαιτέρως τῆς ἡλικίας ἢ ἐπιστήμης. Α. Π. 153 τοῦ 50, 6 τοῦ 53, 69 τοῦ 54· εἰς δὲ δὲν ἀπαιτῆται ἀπαρατήρητος τοιαύτη, ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων χρησιμεύει ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις. Α. Π. 6 τοῦ 53, 69 τοῦ 54, 304 τοῦ 57, 198 τοῦ 60, 187 τοῦ 76, 58 τοῦ 77, 350 τοῦ 78, 292 τοῦ 81, 32 τοῦ 87, 72 τοῦ 90. Τὰ δὲ ὑποπεσόντα εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πραγματογνωμόνων πραγματικὰ γεγονότα, εἰς ὧν ὁρῶμενοι οἱ ἐμπειροτέχναι ἀντλεοῦσι τὰ ἐκ τῶν ἐκείνης τῆς ἐπιστήμης συμπέρασματα, δύναται νὰ ἔλγῃ τὸ δικαστήριον καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀπεδείξεω καὶ ἐκτιμῇ αὐτὰ κατ' ἰδίαν κρίσιν, μὴ ὑποκείμενον εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων. Α. Π. 54 τοῦ 57. Πελ. Δικον. μᾶλλον δὲν εἶναι ὁποῖοις ἀπόφασις διαλύουσα σχετικὴν πρὸς τὴν ὁποῖαν νομικὸν ζήτημα. Α. Π. 182 τοῦ 58. Ἀλλ' ὅταν τὸ πρὸς τῆς ζητίας δύναται νὰ ἐξερευθῇ ἀκριβῶς ἀπὸ τῶν πραγματογνωμόνων

ἐνεκα τῶν εἰδικῶν αὐτῶν γνώσεων, εἶναι ὑποχρεωτικῇ. Α. Π. 132 τοῦ 181 τοῦ 38, 267 τοῦ 49, 133 τοῦ 80, 44 τοῦ 62. Ἐπίσης εἶναι ὑποχρεωτικῇ ἡ περὶ διανομῆς ἀκινήτου, ὡς ἀπαιτοῦσθαι ἰδιόζουσαν ἐμπειρίαν. Α. Π. 163 τοῦ 66. Ἐπίσης ἡ περὶ τῆς καταμετρήσεως τῆς ἐπιφανείας αἰμασίας καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς πρὸς κατασκευὴν αὐτῆς δαπάνης. Α. Π. 365 τοῦ 74. Ἐπίσης ἡ περὶ τῆς ποιότητος τῆς γῆς. Α. Π. 36 τοῦ 79. Ἀλλ' ἐκτιμῆσις τῆς ἀξίας τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ βυθθέντων ἐν ναυαγίῳ ἢ ἄλλῃ δυστυχείᾳ τοῦ πλοίου δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ὑποχρεωτικῶς νὰ ἀποδεικνύται διὰ πρᾶγματογνωμόνων. Α. Π. 392 τοῦ 66. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀποδεικνύται διὰ πρᾶγματογνωμόνων τὸ ποσὸν κοινῆς τινος ζημίας μὴ ἀπαιτούσης εἰδικότητος ἢ τὸ ποσὸν τῆς ἀντιμισθίας ὑπηρεσίας δοθείσης, ἅτε μὴ πρὸς τὸν μόνον ζητήματος ἀπαιτοῦντος ἰδιόζουσαν ἐμπειρίαν ἢ ἐξόχους ἐπιστημονικὰς ἢ τεχνικὰς γνώσεις. Α. Π. 57 τοῦ 57, 170 τοῦ 58 (ἴδε καὶ ἄρθρον 244). Διαταχθεῖσης πρᾶγματογνωμοσύνης καὶ θεωρηθεῖσης ἐπομένως τῆς ἐκτέλεσεως πρᾶγματογνωμόνων ὡς ἀρμοδίου μέσου εἰς κατάρτισιν δικαστικῆς πεποιθήσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἐν ταύτῃ ἡ ἐπιβολὴ ἐκτιμητικοῦ ἔρκου. Α. Π. 44 τοῦ 62. Καὶ ἡ γνωμοδότησις τῶν δοκιμασίων, ἅτε ἀπεχόντων θέσιν πρᾶγματογνωμόνων, ἄκυρος οὖσα, δύναται νὰ λησθῇ ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς μὲν ὁμοίαν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ. Α. Π. 41 τοῦ 63.—Σημειώτέον ὅτι καὶ ἐν τῇ ἔννοίᾳ τοῦ ἄρθ. 298 εἰς τὸ δικ. τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ εἰς τὴν πρόκειται περὶ ζητήματος ἀπαιτοῦντος ἰδιόζουσαν ἐμπειρίαν καὶ ἐκτέλεσιν νὰ ἐξαρτήσθῃ ἢ μὴ τὸ ὑποχρεωτικὸν τῆς ἐκτέλεσεως τῶν πρᾶγματογνωμόνων. Α. Π. 68 τοῦ 73, 187 τοῦ 76, 32 τοῦ 87.—Ἡ δύναμις τοῦ νόμου περὶ τῆς δυνάμεως τῆς πόλεως Ἀθηνῶν (τῆς 12 Νοεμβ. 1836) πρᾶγματογνωμοσύνην ἢ ὁρίζεται εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικον., διότι οὐδαμῶς ὁ νόμος περὶ τῆς πύμπει εἰς αὐτήν, ὁρίζει μάλιστα διαφόρους διατυπώσεις. Α. Π. 200 τοῦ 84.

η'. Συζήτησις μετὰ τὴν διὰ πρᾶγματογνωμόνων δοκιμασίαν.

299. Γενομένης τῆς δοκιμασίας ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως μετ' αὐτὴν ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως. Ἐνταῦθα δὲ αὕτη ἐγίνεν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, κατατίθεται ἡ γνωμοδότησις ἀνυπερθέτως παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ, πρὸς γνῶσιν τοῦ δικαστηρίου, παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, καὶ μετὰ τὴν ἡμέραν συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ. Πολ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 319).

ζ'. Μάρτυρες.

α'. Πότε εἶναι παραδεκτὴ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις.

1. Ὅτι ἀπαράδεκτος.

α. Ἐπὶ ποσότητιν υπερβαίνουσαν τῆς πεντήκοντα δραχμῶν.

300. Ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία υπερβαίνει τὰς πέντε δραχμὰς.

τήκοντα δραχμάς, (1) δὲν δύνανται νὰ ἀποδειχθοῦν διὰ μαρτύρων, ἀλλὰ μόνον δι' ἐγγράφων, δι' ἔρκου, ἢ διὰ δικαστικῆς ἐμλογίας. — Εἰς τὴν ποσότητα ταύτην συμπεριλαμβάνονται τὸ τε ἀπαιτούμενον κεφάλαιον καὶ οἱ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης 1) τόκοι. Πολ. 249. 252, 5. 264. 303. 384. Ποιν. 94. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1341, 1342).

1) ὀφειλόμενοι

Ν. Ἀριστεύου αὐτοῦ τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος, ὃ ζητοῦν νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἐμμάτυρος ἀπόδειξις ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ εἰς χρήματα τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος. ἄλλως τὸ δικαστήριον δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐμμάτυρον ἀπόδειξιν. Α. Π. 401 τοῦ 32. — Εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ὑπάρχουν πάντα τὰ περιστατικά, ἐξ ὧν παράγονται νομικὰ ἐπακολουθήματα. ἴκοντα ἀξίαν μείζονα τῶν 50 δραχμῶν. Ὅθεν καὶ ἡ συμφωνία μεταξὺ δύο τοῦ νὰ ὑπογράφονται αἱ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστολαὶ αὐτῶν διὰ συνθηματικῶν ὑπογραφῶν, δίδει ἐκ τῆς τοιαύτης συμφωνίας ἡρτηται ἡ ἀποδεικτικὴ ἰσχύς τῶν φερουσῶν αὐτὰς ἐπιστολῶν. Τῆς συμφωνίας ταύτης, παραγούσης καὶ νομικὰ ἐπακολουθήματα ὑπερβαίνοντα τὴν ἀξίαν τῶν 50 δραχμῶν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις. Α. Π. 1 τοῦ 66. — Καὶ τὰ ἀνώνομα συναλλάγματα δύνανται μὲν κατὰ νόμον νὰ συσταθῶσι σιωπηρῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν σιωπηρῶς συνισταμένων συναλλαγμάτων ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται, ὡς καὶ τῶν ῥήμασι συνισταμένων, ὅσῳς τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν ἔχει κατωτέραν ἀξίαν τῶν 50 δραχμῶν. Α. Π. 73 καὶ 138 τοῦ 73. 78 τοῦ 78, 173 τοῦ 80. — Ὁ περιορισμὸς τοῦ μέσου τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἀρροῖ εἰς τὰ ἰδιωτικά συμφέροντα. Ὅθεν ῥητῶς συναινέσαντος τοῦ διαδίκου, ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ ἐμμάτυρος ἀπόδειξις τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἀποκλείσῃ αὐτήν. Α. Π. 269 τοῦ 64. Ἐπίσης διὰ τοῦτο τὸ ἔρετεϊον δὲν δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ ἂν ῥητῶς ἢ μὴ ἐπιτρέπη. Α. Π. 105 τοῦ 70.

301. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἐφαρμόζονται 1) — 1) ἐὰν ὁ ἐνάγων θελήσῃ νὰ περιορίσῃ τὴν προτέραν γενομένην 2) αἰτήσιν τοῦ εἰς πεντήκοντα δραχμάς, ἐκτὸς ἐὰν δύναται νὰ ἀνακληθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 269 ἡ δικαστικὴ ἐμλογία. — 2)

(1) Ν. ΒΙΗ' τῆς 17 Ἰουλίου 1892. Περὶ τῆς ἐν τῇ δικαστικῇ νομοθεσίᾳ ἐξισώσεως τῶν παλαιῶν δραχμῶν εἰς νέας.

Ἄρθρον μοναδικόν.

Κατὰ τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς οἱ νόμοι διέξουσιν κατ' ἀνώτατον ἢ κατώτατον ὅρον πέντε δραχμῶν πρὸς κανονισμὸν τῆς ἐκμολογήσεως τῶν πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων ἢ τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἢ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, αἱ δραχμαὶ ὑπολογίζονται κατὰ τὸ πρῶτον ἐν ἰσχύϊ νομισματικῶν συστημάτων, τοιούτων ἀντὶ τῶν παλαιῶν ἰσχυρίσθαι νέαι δραχμαί.

εάν ἡ ζητηθεῖσα ποσότης ᾖναι μὲν κατωτέρα τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, ἀποτελεῖ δὲ λείψανον ἢ μέρος μεγαλητέρας ἀπαιτήσεως, ἐκτὸς εἶναι συμβῇ ἀνανέωσις. — 3. εἰάν ὁ ἐνάγων κάμνη συγχρόνως πολλὰς ἀπαιτήσεις 3), αἵτινες δὲν ὑπερβαίνουν μόναι ἀλλὰ ἔλαι ὁμοῦ τὰς πεντήκοντα δραχμὰς, ἐκτὸς εἶναι ἀπέκτιψε τὰ δικαιώματα ταῦτα παρὰ διαφόρων ἀνθρώπων διὰ κληρονομίας, θωρεᾶς, ἢ κατ' ἄλλον 4) τρόπον. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1343, 1344, 1345).

1) καὶ 2) προτέραν μείζονα 3) κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ πολλῶν ἀπαιτήσεων συγχρόνως 4) νόμιμον

N. Ὁ ἀριθ. 3 τοῦ 301 ἄρθρου ἐφαρμόζεται, δοῦναι ὑπαρχουσῶν πολλῶν ἀπαιτήσεων μικροτέρων μὲν τῶν 50 δραχμῶν, ἀλλ' ὑφισταμένων καθ' ἑπὶ ἐποχὴν γεννῶνται ἑτέρας ἀπαιτήσεις, ὁ αἰτῶν ἐδύνατο καὶ ὥφειλε νὰ παραμυθεῖται ἐγγράφον ἀπόδειξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως πασῶν τῶν ἀπαιτήσεων του. Α. Π. 376 τοῦ 63. — Ἐπιτρέπεται τὸ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου συμφωνηθεῖσιν ἀντιμισθία μηνιαίας, μὴ ὑπερβαίνουσας 50 δραχμὰς, εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς κατὰ ἑκάστη αὐτῇ. Α. Π. 376 τοῦ 65.

302. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, πρέπει εἶναι αἱ ἤδη κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουσαι ἀπαιτήσεις, τῶν ὁποίων ἐφθασεν ἤδη ἡ προθεσμία, νὰ εἰσάγωνται συγχρόνως. Ὑστέρᾳ ἀγωγῆς περὶ μιᾶς τῶν τοιούτων αἰτήσεων εἶναι τότε μόνον δεκτὴ, ὅταν αὕτη δύναται νὰ ἀποδειχθῇ δι' ἐγγράφων, δι' ὅρκου, ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας. Πσλ. 264. 349. 384. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1346, 1347).

δ'. Κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου τινός.

303. Κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου τινὸς δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἂν καὶ 1) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ἀποτελῇ ὀλιγώτερον τῶν πεντήκοντα δραχμῶν. — Ἐπειδὴ οὖν δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων πράξις τις ἢ ἐπέσις, ὅποτε πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου, κατὰ τὴν συντάξιν ἢ μετ' αὐτὴν γενομένη συμφωνία, ἥτις δὲν 2) ἀντικαθίσταται τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' ἔχει μὲν σχέσιν μετ' αὐτῆς, δὲν 3) περιέχεται δὲ ἐν τῷ ἐγγράφῳ Ε. 41. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1341, 1834).

1) καὶ εἰάν 2) καὶ ἂν δὲν 3) ἔχει ὅμως σχέσιν μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν

Ν. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἀνατροπὴ ἢ μεταβολὴ τῶν δι' ἐγγράφων ὁμολογηθέντων. Α. Π. 179 τοῦ 47, 239 τοῦ 49, 203 τοῦ 80. Αἰδὲ ὁ ὑπογράφας ἐγγράφον τι δὲν δύναται νάποδείξῃ διὰ μαρτύρων οἰκονομικὰ ἄλλην πράξιν ἢ συμφωνίαν γενομένην πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου ἢ μετ' αὐτὴν σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ καὶ μὴ περιεχομένην ἐν αὐτῷ, τοῦτο δὲ καθίσταται φανερώτερον ἐκ τοῦ ἀρθ. 404, καθ' ὃ ἡ τῆς μεταβολῆς ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐγγράφων. Α. Π. 38 τοῦ 49, Ἄλλ' ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ὁσάκις πρόκειται ἡ δι' αὐτῆς ἐρμηνεῖα χωρίων ἀσαφῶν τοῦ ἐγγράφου. Ὅθεν δι' αὐτῆς κινῶνται νάποδείχθωσι πρὸς ἐρμηνεῖαν διαθήκης γεγονότα δηλωτικὰ τοῦ σκοποῦ τοῦ διαθέτου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ γεγονότα δηλοῦντα ὅτι ὁ διαθέτης ἐσκόπει νὰ ἐξαπείσῃ τὴν ἰσχὺν τῆς διαθήκης ἐκ τῆς ἐκδόσεως ὁρου τινός. Ἐπίσης ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ὁσάκις ἀμφισβητοῦνται τὰ σύνορα κτημάτων, περὶ ὧν οὐκ ἔστι ἐγγράφον. Α. Π. 252 καὶ 264 τοῦ 32, 104 τοῦ 87 (βλ. καὶ ἀρθρον 304).

2. Παραδοχὴ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως.

304. Ἐξαιρέσεις τοῦ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 300-303 διαλαμβανόμενου κανόνος γίνονται: — 1. εἰς ὑποθέσεις, ἀφορώσας τὸ ἐμπορικὸν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐμπορικῇ νόμῳ ὁρισμένα, τὸ παραδεκτὸν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ἐξήρτηται συνήθως ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ. — 2. ἐπὶ ὑποχρεώσεων, αἵτινες προέρχονται ἐκ τινος οἰονεῖ συμφοραίου, ἀδικήματος ἢ οἰονεῖ ἀδικήματος, ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην παρακαταθηκῶν, ἐὰν ὁ θανειστής ἔχασεν ἀποδεδειγμένως τὰ συμπτώσεως τὰ ἐμφαίνοντα τὰ δικαιώματά του ἐγγράφα, ἐὰν συμβόλαιόν τι προσβάλλεται ὡς διὰ βίας ἢ ἀπάτης γενόμενον, 1) ἢ ὡς πλαστογραφημένον, ἢ ἂν δὲν ἐξετελέσθῃ ἡ πρὸς τὸνταῦτι ἀπογραφὴ παρὰ τῶν νόμων διαγεγραμμένη ὑποχρέωσις, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν ἦτον ἀποδεδειγμένως ἀδύνατον νὰ προσαγάγῃ τις 2) ἐγγράφον ἀπόδειξιν. — 3. ἐὰν ὁ ζητῶν νὰ τὸν συγχωρηθῇ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ἔχῃ εἰς χεῖράς του ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως. Β.Π. 41. 109. Πολ. 265. 305. 390. 440. Ποιν. 94. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1351, 1348).

1) ὡς εἰκονικόν, 2) νὰ προμηθευθῇ τις

8. Καὶ κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀμείψυτον ἀπόδειξιν ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν. Α. Π. 124 τοῦ 62, 231 τοῦ 70, 46 τοῦ 71. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὑποχρεωὸν εἰς τοῦτο, τοῦ παρα-

δεκτός της εμπορεύσου απόδειξις ἀρριμμένου εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ δικαστοῦ. Α. Π. 220 τοῦ 53. — Περὶ τοῦ ναυαγίου συντάσσεται ἑλπίς κατὰ τὰ ἀρθρα 242 καὶ 246 τοῦ Ἑμπορ. Νόμου. Ἐάν ὅμως περὶ τούτου ἀνωτέρας βίαις ἀποτρέψωσι τὴν πλοίαρχον νὰ συντάξῃ ἑλπίσιν, ἀναγκαστικῶς ἐπιτρέπεται καὶ ἡ δι' ἄλλων μέσων ἀπόδειξις τοῦ ναυαγίου. Α. Π. 192 τοῦ 47. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 90 τοῦ 46 καὶ ἀπαγορευόμενον ἐστὶν τῷ μέσῳ καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ναυαγίου, ἐξ ἡμετέρας δὲ λέγοντος ῥητῶς « ἄνευ βλάβης τῶν ἄλλων ἀποδείξεων », ἐπιτρέπεται αἰείποτε ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις. — Ἡ ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν συγγραμμάτων τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ἡρτῆται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ οὐλοῦ, ὅθεν διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 51 τοῦ 46, 124 καὶ 282 τοῦ 49, 220 τοῦ 53, 242 τοῦ 58, 124 τοῦ 62, 4 τοῦ 65, 323 τοῦ 61, 24 τοῦ 66, 179 καὶ 334 τοῦ 64, 103 τοῦ 69, 12, 165, 202 καὶ 231 τοῦ 70, 130 τοῦ 71, 33 τοῦ 88. Οὐχ ἵπτον ἡ ἐπιτρέπεται τὸ μέσον τῆς εμπορεύσου ἀποδ. ἀπόδειξις δέον νὰ ἦ ὑπολογισμένη. Α. Π. 76 τοῦ 61, 231 τοῦ 70, 46 τοῦ 74. Ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀπόδειξις ἡ καθιερούσα τὴν ἀρχὴν ὅτι αἰείποτε ἐπιτρέπεται ἂν ταῖς ἐμπ. ὑποθέσεσιν ἡ εμπορεύσου ἀπόδειξις. Α. Π. 50 τοῦ 91. Κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 110 τοῦ 80 τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ δικαστήριον μόνον ἂν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ἦναι ἐμποροὶ ἢ ἂν τοῦλάχιστον ἦναι τοιοῦτον καὶ οὐ διαταγθήσεται ἡ ἀπόδειξις. Ἐπίσης κατὰ τὴν Α. Π. 254 τοῦ 78 καὶ εμπορεύσου ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ τὸν διαδίκου, ὡς πρὸς τὸν ἄλλον ἐμπορικὴ ἡ ὑπόθεσις. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 41 τοῦ 63 εἶναι ἀδύνατον ἂν τις τῶν διαδίκων δὲν εἶναι ἐμπόρος ἢ δὲν ἔχει ὡς πρὸς αὐτὸν ὑπόθεσις ἐμπορικὴν χαρακτῆρα. Πρόδηλον ὅμως ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δικαίαις ὁ τρίτος εἶναι κατὰ κανὼνα δεκτός, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἀστικαῖς, ὅπου μολούμενος τὸ μαρτυρικὸν μέσον. Α. Π. 434 τοῦ 78. — Καίτοι ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι τὸ παραδεκτὸν τῆς εμπορεύσου ἀποδείξεως ἐξαρτῶται συνήθως ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 304, ἐκ ταῖς ἐμπ. καὶ πρᾶξισι, περὶ ὧν ῥητὸς νόμος ἀξιοῖ ῥητῶς δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἔγγραφον, δὲν ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Α. Π. 144 τοῦ 49, 29 τοῦ 49 καὶ. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἀπόδειξιν ναυτοδανείου, περὶ ἧς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἔγγραφον. Α. Π. 114 τοῦ 49, 329 τοῦ 61. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἀπόδειξιν πωλήσεως πλοίου. Α. Π. 179 τοῦ 1831 (ἀλλ' ἐπιτρέπεται εἰς ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος τῆς πωλήσεως πλοίου κατὰ τὴν Α. Π. 99 τοῦ 78). Ἀλλὰ προκειμένου περὶ παραγγελίας πρὸς ἀγορὰν πλοίου ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν Α. Π. 90 τοῦ 48. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἐπιτήρησης ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατασχέσεως κινήτων, ὅτε κατὰ τὰ ἀρθρα 11 τοῦ 22 τοῦ νόμου περὶ εἰσερ. τῶν δημοσίων ἐσόδων συντάσσεται ἑλπίσις. Α. Π. 29 τοῦ 89. — Ὅτι τὸ διὰ τῆς ἐγγυήσεως τῆς συζύγου συνομολογηθὲν τὸ συζύγου ῥάνειον ἑδραπανήθη εἰς ἀνάγκας τῆς συζύγου δύναται νὰ ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅπως καταστῇ ὑποχρεωτικὸν καὶ δι' αὐτὴν. Α. Π. 48 καὶ 298 τοῦ 85. — Τοῦ νόμου συγχωρούντος κατ' ἐξίρεσιν τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐάν ὁ δανειστής ἀπώλεσεν ἀποδεδειγμένως διὰ συμπεριφοράς τὰ ἔμφανιστα τὰ δικαιώματά του ἔγγραφα, τότε ὁ δανειστής δύναται νὰ ἀποδεικτικῶς διὰ δικαίους τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἐξίρεσιντος, δοῦναι ὅτι αὐτὰ τὰ ἔγγραφα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προθέσεως ἢ τῆς μαγιστοῦ.

λαί, ἥτις κατὰ νόμον ἐξομοιοῦται δόλῳ, διότι ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει δὲν ἐπὶ πλείον ἐκ συμπτώσεως ἀπώλεια. Δ. Π. 206 τοῦ 49. — Ἐπειδὴ δ' ἡμῶν συγχορῶν ἐπὶ τυχρᾶς ἀπώλειας τοῦ ἐγγράφου τὴν μαρτυρικὴν ἀποδοτικὴν σκοπεῖ οὐχὶ νὰ βελτίωσῃ τὴν θέσιν τοῦ διαδίκου, ἀλλὰ νὰ καταστήσῃ ἐλαφρὴ μόνον ὡς πρὸς αὐτὸν τὸ τυχρὸν συμβεβηκὸς τὸ τὴν ἀπώλειαν ἐπενεγκάν, ἔπεται, ὅτι πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ αὕτη· πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ῥηθῇ ὅτι ὡς ὑπὸ τοῦ ἀπολεσάντος τὸ ἐγγράφον ἡ σύμπτωσης τῆς ἀπώλειας. Δ. Π. 152 τοῦ 56, 147 τοῦ 60, 127 τοῦ 71· ἐπομένως καὶ ὁ τοπος αὐτὸς ὡς ὅτι συνέβη· ἄλλως ἢ πρότερος θεωρεῖται ὡς ἀόριστος. Δ. Π. 248 τοῦ 61. — Οὐδενὸς δὲ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τῆς ἀπώλειας τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ἔπεται ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη νὰ καλυφθῇ περὶ τῆς ἀπώλειας παρεμπόπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, τὸ δὲ δικαστήριον δύναται νὰ συναγάγῃ ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ἡδὴ νομίμων μέσων ἀποδείξεως τὴν ὑπαρξίν καὶ ἀπώλειαν αὐτοῦ χωρὶς νὰ διατάξῃ προηγουμένως τὴν περὶ τούτου ἀπόδειξιν. Δ. Π. 241 τοῦ τοῦ 53. — Ὁ προσβάλλων συμβάλλειν τι ὡς πρὸς βίας ὑφίσταται νὰ ἐκθέσῃ τὸ εἶδος τῆς βίας καὶ τὴν ἐκβίαν μεταχειρισθέντα μέσα. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 231 τοῦ 18. — Τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος τὴν ἐπὶ εἰκονικότητι ἔνστασιν κατὰ τῶν προσπορευμένων συναλλαγμάτων ἐν γένει, ἔπεται, ὅτι, ἐν κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς προκλῆς περιληφθῇ εἰκονικὴ τις συμφωνία περὶ προικοδοτήσεως κτήματος, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν προικοδοτούντα καὶ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ ἢ τοὺς εἰκονικοῦ ἔνστασις κατὰ τῆς σχετικῆς ταύτης συμφωνίας, αἷμα ἐν τις ἐλλογῇ νὰ ποιῶσιν χρῆσιν αὐτῆς. Ἐκ δὲ τοῦ τεμαχίου 1 Π. (23, 3) καὶ 2 Π. (23, 3) ἐριζόντων, ὅτι ἡ γυνὴ κτᾶται δικαίωμα ἀγωγῆς ἐπὶ τῇ ὁπῇ αὐτῆς μεταξὺ ἄλλων συνομολογηθείσης προκλῆς καὶ ἐκ τῶν νόμων τῶν ἀπαγορευόντων τὴν μετὰ τὴν οὐσίαν τῆς προκλῆς καὶ τὴν τέλειαν τοῦ γάμου μεταβολὴν τῶν προκλῶν συμφωνιῶν ἄνευ τῆς συναίνεσεως καὶ μεσοκαταστάσεως τῆς ἀπὸς προικοδοτήσεως γυναικὸς (τεμ. 7, 201 Π. (23, 3) 29 καὶ 10 Π. (24, 3) — διὰ τ. 7 Κώδ. (5, 12) δὲν συνάγεται ὁ ἀποκλεισμός τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπὶ εἰκονικότητι προσβολῆς τῶν προικοσυμφωνιών, ἀλλ' ὁ ἀποκλεισμός μόνον αὐτοῦ ὡς πρὸς τὰ μέσα καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς τοῦ εἰκονικοῦ ἀντικειμένου ἀποδείξεως· ἀπαιτεῖται ὅμως νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῆς εἰκονικότητος ὁ αὐτοὺς, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ὡς κληρονόμοι αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἔχωσιν ἢ ὅσα πραγματικὰ δικαιώματα ἔχουσιν οἱ γονεῖς αὐτῶν. Δ. Π. 4 τοῦ 47, 16 τοῦ 48. — Ἡ εἰκονικότης τῆς πωλήσεως κτήματος δοθέντος εἰς προικὸν ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων κατὰ τοῦ καλῆς πίστεως συζύγου, αἷμα μὴ καμειταμένου ὡς ἀπλοῦ διαχειριστοῦ, ἀλλ' ὡς κυρίου τῆς προκλῆς, τοῦ γάμου συνεπτώτος. Δ. Π. 34 τοῦ 70. — Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 386 τοῦ 61 ἀποφ. Δ. Π. ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμέλτος ἀπόδειξις καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλῶν παρακατημένων, ὅσκις τὸ δικαστήριον παύεται, ὅτι ἦν ἀδύνατον ἀπολύτως νὰ ἀποδειχθῇ τὸς καὶ προσαγάγῃ ἐγγράφον ἀπόδειξιν. — Δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ἡ προσενηχθεῖσα εἰς τινα (πληρετικὴ ἐργασία καὶ ἡ διάκρισις αὐτῆς, ἐπὶ ταύτῃ δὲ νὰ στηριχθῇ ἀγωγὴ περὶ ὀηρητικῶν μισθῶν. Δ. Π. 149 τοῦ 53 Conf. ἀποφ. 1433 τοῦ 92 Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Κατὰ δὲ τὴν ἀποφ. 123 τοῦ 51 Ἐφ. Ναυπλίας τῆς τῶν ἱατρῶν μεθοδεσίας θεωρουμένης κυρίως ὡς μισθοῦ ὀηρησίας, ἀλλ' ὡς ἀποδόσεως τινος χάριν τιμῆς (ἀποφ. 19 Μαρτ. 38, Ν. 27 Β. 204 καὶ Ν. 36 Β. 20), περὶ τῆς τῆς αὐτῆς δὲ ἀπο-

δόσεως μὴ ἐπιτρεπομένης ἔγγραφου ἀποδείξεως, συγχωρεῖται μαρτυρικὴ δύναμις νὰ ποδείχῃσι διὰ μαρτύρων τὰ ἀπορῶντα εἰς τὴν πλάνην τῆς νότου, εἰς ᾗ στηρίζεται ἡ περὶ ἀχρεωστικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 66 τοῦ 83. — Ἐπίσης αἱ δοπαναὶ τῆς κηδείας, ὅτε προκειμένου περὶ ὑποχρεώσεως εἰς εὐνοὶ συναλλάγματος. Α. Π. 93 τοῦ 87. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἰς τὸν προσβάλλοντα τὰ περὶ αὐτοῦ ὑπογεγραμμένα ἔγγραφα εἰκονικῶς. Α. Π. 32 τοῦ 49, 63 τοῦ 80, 209 τοῦ 81, 247 τοῦ 82, 278 τοῦ 87, 166 τοῦ 88, 136 τοῦ 90, 42 τοῦ 93, 380 τοῦ 78, 87 τοῦ 83, καὶ ἄν ἀποδείξῃ τὸ ἀδύνατον τῆς ὑπάρξεως εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἔγγραφου ἀποδείξεως. Α. Π. 7 καὶ 88 τοῦ 84. — Ἐπιτρέπεται ὁμοίως καὶ ἡ ἀφαίρεσις τῶν μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος συμβάσεως, περὶ ἧς ὑπάρχει ἔγγραφον εἰς τοὺς τρίτους ὅτε μὴ δυναμένους νὰ ἔχωσιν ἔγγραφα, ὡς μὴ μετασφραγιστῶς αὐτῆς. Α. Π. 63 τοῦ 80, 273 τοῦ 87, 166 τοῦ 88, 236 τοῦ 90. — Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 228 τοῦ 84 δασκίς συμμαχοῦσιν ἐν τῇ δίκῃ τῶν προσβάλλων τὸ ἔγγραφον καὶ ὁ τοῦ ὁποῦ τὸ ἔγγραφον προσβάλλεται, δὲν χωροῦνται μάρτυρες. — Ἀλλ' ὁ ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων τινὲς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τρίτος, καθὼς εἰδικὸς διάδοχος αὐτοῦ, ἀπατελῶν ἐπομένως ἐν αὐτῷ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετ' αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ ἐκχωρητοῦ. Α. Π. 20 τοῦ 88, 203 καὶ 248 τοῦ 74. — Συγχωρεῖται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις περὶ τῶν συνωμῶν κτήματος, περὶ ὧν σιωπᾷ τὸ ἔγγραφον. Α. Π. 204 τοῦ 82, 104 τοῦ 87. Συγχωρεῖται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ἂν ἡ πράξις, καὶ ἡ ἐπὶ αὐτῇ δόλος, βεβαιωθῇ διὰ δημοσίου ἔγγραφου. Α. Π. 462 τοῦ 82. — Ἐστὶ δὲν δικητικὴ ἀγωγὴ ἐναγομένου τοῦ ἔχοντος τὴν νομὴν ἢ τὴν ἀπλὴν ἀκρίβειαν τοῦ διεκδικουμένου (Ν. 9 Πανθ. (6. 1), ὑποχρεῖται ὁ ἐνέγκων νὰ ποδείχῃ τὴν νομὴν ἢ κατοχὴν τοῦ ἐναγομένου καὶ διὰ μαρτύρων ὡς στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ διὰ τὸ ἀνέρικτον ἔγγραφου ἀποδείξεως. Α. Π. 34 τοῦ 83. — Ἡ λόγος συγγενικῆς ἢ φιλικῆς σχέσεως ἢ ἄλλω τοιοῦτω λόγῳ ἢ ἄλλῳ στολῆς ἀπορρίπτου ἡθικῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ νὰ προμηθευθῇ τις ἔγγραφον ἀποδείξει δὲν δικαιοῦ τὴν ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν. Τὸ ἄρθρον 304 ἐννοεῖ τὴν ἀδυναμίαν. Ἀρείου Πάγου 191 καὶ 192 τοῦ 86, 204 τοῦ 77, 7, 11 καὶ 160 τοῦ 84. (Contra Γαλλικὴν ἀκρωτικὴν. Συνοψὶς δ' αὐτῆς ἀπορρίπτου καὶ ἔφετετον Ναυπλίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 310 τοῦ 83 ἀπορρίπτου ὁμοίως αὐτοῦ, ὅτι τὸ ἄρθρον 304 δὲν ἐννοεῖ μόνον ἀδυναμίαν φυσικὴν, ἀλλὰ καὶ ἡθικὴν, τοιαύτη δὲ ἀδυναμία ἀδιστάτως ὑπάρχει, προκειμένης ὥστε ὑποχρεῖται ἢ παροχῇ μεταξὺ προσώπων συνδεδεμένων διὰ σχέσεως τοιούτων, ὅποιας δὲν ἐπιτρέπουσιν ἄνευ θεμελιώδους προσβολῆς τῆς ἀποδείξεως τῶν ἀπαιτησιν ἔγγραφου). — Ἐάν τὸ δικαστήριον τῆς εὐστάς τῆς τρέψῃ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν παρὰ τὸν νόμον, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιτή. Α. Π. 137 τοῦ 63. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐρῶν καὶ ἔμμενον διάγνωσιν τοῦ δικαστήριου τῆς εὐστάς καίτοι νὰ κρίνῃ κατὰ τὰς περιστάσεις, ἂν ἦτο δυνατόν ἡ ἀπόφασις τῆς εὐστάς ἔγγραφου ἐπομένως διαφεύγει τὸν Ἄρ. Πάγον. Α. Π. 162 τοῦ 82, 92 τοῦ 82, 170 τοῦ 87, 203 τοῦ 70, 180 τοῦ 87, 64 τοῦ 89, 34 τοῦ 90. — Ὡσαύτως διαφεύγει τὸν Ἄρειον Πάγον ὁ λόγος, ὅτι ἐμμεσολάβησε δὲν ἐννοεῖ τὸ δικαστήριον τῆς εὐστάς ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν. Α. Π. 63 τοῦ 82. Ἀλλ' ἐπὶ ἀμφισβητουμένου γεγονότος, οὗ πρὸς ἀπόδειξιν ἐπὶ πονταὶ καὶ μάρτυρες διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς ἔγγραφου ἀποδείξεως, ὡς ἐπὶ πονταὶ ἀμφισβητουμένης τῆς καὶ τὴν ἀπαιτήσιν κτήματος, τὸ δικαστήριον

πράξη εἰς δριστικὴν ἀπόφασιν, μὴ διατάξιν ἀποδείξιν, ἢ ἀπόφασιν ἀναί-
ρεται ὡς παραβιάζουσα τὰ ἀρθ. 172 καὶ 248. Α. Π. 36 τοῦ 77. — Ἡ τοῦ
ἐμπορίου διασάφησης δύναται μὲν νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀξίας τῶν
ἐκπορευθέντων ἐκ τοῦ ἀποταμιευτικοῦ καταστήματος ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ
γινόμενη μόνον χάριν τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τῆς διαμετακομίσσεως δικαιο-
ματός, δὲν δύναται νὰ αποκλείσῃ καὶ πᾶν ἄλλο ἀποδεικτικὸν μέσον (εἴθεν καὶ
τῶν μαρτύρων, ἀφοῦ δὲν προκειται περὶ ἀξίας συμφωνημένης μεταξὺ
τοῦ θεματοφύλακος καὶ τοῦ παρακαταθέτου) πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀξίας τῶν
ἐμπορευμάτων τούτων. Α. Π. 418 τοῦ 79.

303. Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ὑπάρχει τότε, ὅταν ἐγ-
γραφον, συντεταγμένον κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον, καθιστᾷ πιθανόν,
ἀν καὶ δὲν ἀποδεικνύει ἐντελῶς τὸ προτεινόμενον (ἀρθρα
401, 402, καὶ 409). (1) (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1347).

Κ. Ἐγγραφον ἀνυπόγραφον, καίπερ γεγραμμένον διὰ χειρὸς ἐκείνου,
καθ' οὗ ἀντιτάσσεται, δὲν ἰσχύει ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως δυνάμει τοῦ
ἀρθ. 409. Α. Π. 210 τοῦ 33. — Συναλλαγματικὴ ἀκυρὸς οὕσα (λόγω τῆς
κατὰ τὴν ἐκδόσιν αὐτῆς ἀνηλικιότητος τοῦ ἐναγομένου) οὐδ' ὡς ἀρχὴ ἐγγρά-
φου ἀποδείξεως χρησιμεύει. Α. Π. 260 τοῦ 92. — Ἡ ἐν ἀκύρῳ ἐγγράφῳ ὑπάρ-
ξουσα ἐμλογία δὲν ἰσχύει οὔτε ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. Α. Π. 107
τοῦ 33. — Ἡ ἐγγραφὸς ἐμλογία τινὸς ὑπὲρ ἐκείνου δὲν δύναται νὰ χρησι-
μεύσῃ ὡς μέσον ἀποδείξεως, οὔτε ὡς ἀρχὴ ἐπομένως ἐγγράφου ἀποδείξεως.
Α. Π. 280 τοῦ 52. — Πότε τὸ ἐγγραφον καθιστᾷ πιθανόν τὸ γεγονός εἶναι
πραγματικὸν ζήτημα, διαφεύγον τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 10
τοῦ 34, 89 καὶ 170 τοῦ 37, 292 τοῦ 64, 1 τοῦ 66. Ὅθεν δὲν δύναται
νὰ ἐπιτάσῃ ὁ Ἀρείος Πάγος ἂν τὸ ἐγγραφον ἀποτελῇ ἀρχὴν ἀποδείξεως Α.
Π. 224 τοῦ 73. — Τεκμηριουμένου ἰσχυρισμοῦ τινὸς εἰς ἐγγράφῳ, δύναται ὁ
δικαστὴς τῆς οὐσίας νὰ θεωρήσῃ τὸ τεκμήριον τοῦτο ὡς ἀρχὴν ἐγγράφου
ἀποδείξεως καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν. Α. Π. 31 τοῦ 34, 246
τοῦ 60, 183 τοῦ 71, 74 τοῦ 47, 72 τοῦ 78. Οὐ μόνον δ' εἰς ἐνός ἐγγράφου,
ἀλλὰ καὶ ἐκ πολλῶν ὁμοῦ συνδυαζομένων δύναται νὰ ἀπκρισθῇ ἀρχὴ ἐγ-
γράφου ἀποδείξεως, Α. Π. 4 τοῦ 47, 374 τοῦ 53, 116 τοῦ 92. (ἴδε καὶ ἀρθ.
218). — Δὲν δύναται νὰ ἀπκρισθῇ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως εἰς ἐγγράφου
παραλήντος ἐκ τοῦ προσώπου ἐκείνου, καθ' οὗ προσάγεται ὡς ἀρχὴ ἐγγρά-
φου ἀποδείξεως κατὰ τὴν Α. Π. 280 τοῦ 52 ἢ κατὰ τὴν Α. Π. 124 τοῦ
38 εἰς ἐγγράφου ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ προσάγοντος αὐτό. Ἀλλὰ κατὰ
τὴν ἀρθρὸν Α. Π. 183 τοῦ 71 οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ᾖ καὶ τὸ
ἐγγραφον ἐκδοθέν ἢ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ προσάγεται. — Ἀρ-

(1) Κατὰ Γαλλικοῦ Κώδικος ἀρθ. 1347 καὶ Ἰταλικοῦ ὁσαύτως ἀπαι-
τεῖται τὸ ἐγγραφον νὰ παρῇ ἀπὸ τοῦ προσώπου καθ' οὗ ἀπαιτῶνται. Μὴ
ἀπαιτῶντος παρ' ἡμῖν τοῦ περιορισμοῦ τούτου, εἴπεται δεῖν δύναται νὰ ἀντι-
στήσῃ παρ' ἡμῖν ὁ δικαστὴς ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως καὶ εἰς ἐγγράφου
ἀπαιτῶντος ἀπὸ τρίτου προσώπου ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐπικαλουμένου τὴν ἀρχὴν
ἐγγράφου ἀποδείξεως.

χὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀμφοτεροδαυδὺς συναλλάγματος δὲν δύνανται τελεῶσιν ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα, ἅτε κατὰ τὸ 410 ἄρθρον ἔχοντες μόνου τοῦ φέροντος τὰς ὑπογραφὰς πάντων τῶν συναλλασσάντων καὶ συνταχθέντος εἰς τσαυτὰ πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ μέρη τὰ ἔχοντα καὶ διάφορον πρὸς τὰ λοιπὰ συμφέροντα. Α. Π. 234 τοῦ 80, 324 τοῦ 85 καὶ 92. (Ῥοντήρης κατεπολέμησε τὴν γνώμην ταύτην διὰ διαρκεῖς εἰδικῆς, περιεχομένης ἐν Ἑφημερίδι Ἑλλ. καὶ Γαλλ. νομολογίας τῆς 27. σελ. 308.).

β'. Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων.

1. Παρεμπόπτευτα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις.

306. Χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως, δύναται νὰ γίνῃ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ὁρίζεται καὶ ἂν ἦναι ἡ ὅχι παραδεκτὴ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις· ἐκτὸς δὲ τούτου, περιέχονται τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου διαταττόμενα προσόντα. Πολ. 249. 333. 307. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 255, 34).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 306 προδήλως συνάγεται, ὅτι καταθέσεις τῶν μαρτύρων περὶ γεγονότων, μὴ περιεχομένων ἐν τῷ θέματι τῆς ἀποφάσεως, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν· ἄλλως ἢ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 84 τοῦ 46, 118 τοῦ 47, 88 τοῦ 49, 12, 194, 232, 364 τοῦ 53, 203 τοῦ 54, 33 καὶ 76 τοῦ 59, 232 τοῦ 62, 8 καὶ 146 τοῦ 63, 72 καὶ 330 τοῦ 64, 123 καὶ 139 τοῦ 65, 383 τοῦ 66, 65 τοῦ 68, 116 τοῦ 67, 179, 234 καὶ 322 τοῦ 73, 259 τοῦ 76, 161 καὶ 234 τοῦ 79, 77 καὶ 164 τοῦ 80, 229 καὶ 232 τοῦ 81, 183 καὶ 266 τοῦ 82, 153 τοῦ 83, 16 τοῦ 84, 188 τοῦ 87, 185 τοῦ 91. (Ἰδε καὶ ἄρθ. 249).

2. Ἀκρόασις τῶν μαρτύρων.

α'. Ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ.

307. Ἡ ἀκρόασις τῶν μαρτύρων γίνεται συνήθως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· καὶ τότε μόνον διορίζεται δικαστὴς πρὸς τὴν ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου ἐξέτασιν αὐτῶν, ὅταν ἡ ἐξέτασις αὐτῇ ἠθελεν ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸν, καὶ μάλιστα ἐὰν ἡ ἀκρόασις καὶ ἡ συζήτησις δὲν ἡμπορῇ νὰ τελειώσῃ εἰς μίαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προσδιορίζεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀπόφάσει ὁ τόπος, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐξετάσεως. Πολ. 249. 406. 499. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 267. Βαυαρ. Σχ. § 295).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 307 προκύπτει, ὅτι δὲν δύνανται οἱ διὰ δικῶν νοῦντες νὰ διορίσωσιν εἰσαγγελὴν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισθέντος

επιτητεῦ, τυχὸν κωλυμένου, διὰ πρακτικοῦ τοῦ δικαστηρίου ἄνευ τῆς με-
μεληδέντος δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' οὔτε νὰ προσδιορίσωσιν οἰκοθὺν τὴν
ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων. Α. Π. 32 τοῦ 51, 397 τοῦ
62. Ἐπομένως μὴ ὀριοθετῆς τῆς ὥρας τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν
μαρτύρων διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐδὲ ἀνατιθέντος τοῦ προσδιορισμοῦ
αὐτῆς εἰς τὸν εἰσηγητὴν, δὲν δύναται ὁ ἐπισκευδὼν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς
ἀποφάσεως διάδικος ἢ ὁ εἰσηγητὴς νὰ προσδιορίσῃ αὐτήν. ἀλλ' δεῖλται νὰ
αἰτησῇ τὸν παρὰ τοῦ δικαστηρίου προσδιορισμὸν τῆς ὥρας. Α. Π. 397 τοῦ
62. — Διὰ τὴν ἐνάρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δεῖον νὰ ὀρίζηται ὁ χρό-
νος, ἤτοι ἡμέρα καὶ ὥρα, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ πέρας τῆς ἐξετάσεως, διότι
αὐτοῦ ἵσχυται ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων περιστάσεων, ἅτινα δὲν δύναται
νὰ προὖν τὸ δικαστὴρ τὴν ἀπόδειξιν δικαστήριον, εἶον τοῦ αριθμοῦ τῶν
μαρτύρων καὶ τῆς ἐμφανίσεως ἢ μὴ αὐτῶν κατὰ τὴν πρώτην κλήτευσιν.
Α. Π. 10 τοῦ 60. Ὅθεν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν δικαστὴς δύναται ἄνευ
παρατάσεως τῆς προθεσμίας νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαμέναις ἡμέραις ὅσους
μαρτυροὺς δὲν ἰδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ νὰ ὀρίσῃ ἄλλην
ἡμέραν πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν. Α. Π. 274 τοῦ 56, 242 τοῦ 59, 157 τοῦ
61, 214 τοῦ 73. — Ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἀρθροῦ 307 ἐν συν-
τάσει πρὸς τὸ 338 συνάγεται, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν μέλλουσι νὰ ἐξετα-
σθῶσιν οἱ τῆς ἀποδείξεως μάρτυρες, κατ' αὐτὴν ταύτην ἐξετάζονται καὶ οἱ
τῆς ἀμείσου ἀνταποδείξεως. Α. Π. πλείστοι ὅσοι ἀποφασίσαι. Διαφωνοῦσι
ὡς ἐν αἱ ἀποφ. 20 τοῦ 44, 38 καὶ 210 τοῦ 47 (ἴδε ἀρθρ. 338). — Ὅρι-
σμός ἐκπὶ τοῦ δικαστηρίου ὁρισμένης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος πρὸς ἐξέτασιν
μαρτύρων (εἶον τῆς πρώτης δευτέρας τῆς ἐβδομάδος μετὰ παρελευσιν τρι-
ῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἂν αὕτη τύχῃ εἴσα
ἐξαμηνίαιος, ἢ ἐξέτασις γίνεται τὴν ἀντίστοιχον ἡμέραν (τὴν πρώτην δε-
υτέραν) τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος. Α. Π. 45 τοῦ 67, 248 τοῦ 79.

308. Οἱ διάδικοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ καλέσωσιν ἅπαντες
εἰς 1) δι' ἰδίαν δαπάνης, εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδिका-
σίαν, ἢ πλείονας τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐξετασθέντων
τῶν μαρτύρων, διὰ νὰ ἀποτείνουσιν 2) πρὸς αὐτοὺς καὶ ἄλλος
πρωτόδικος, ἀναπτυσσούσας λεπτομερέστερον τὴν ὑπόθεσιν, ἀνα-
φύρμενοι εἰς τὰς ἡδὴ γενεσμένας ἐξομολογήσεις.
1) ἐκ νέου 2) αὐτόθι.

Κ. Πλὴν τῶν διαδίκων, δικαιούται καὶ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὴν
προσωπικὴν ἐμφάνισιν μάρτυρος εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς διασαφήσιν τῶν
ἐν αὐτοῦ κατατεθέντων ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ. (Πολ. Δικ. 172). Α. Π.
398 τοῦ 61, 113 τοῦ 63.

σ. Ἐκμαρτυρία (ἐξέτασις μακρὰν ὑποσχεσμένων μαρτύρων).

309. Ἐὰν εἰς ἡ πλείονες τῶν μαρτύρων κατοικοῦν μακράν,
ἐμπορεῖ νὰ προσκληθῇ πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν καὶ ἄλλος δικα-
στής. — Οὗτος ἐπιχειρεῖ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων κατὰ τοὺς

νομίμους τύπους, καὶ πέμπει τὴν περὶ τούτου συνταχθεῖσαν ἐκθεσιν εἰς τὸν γραμματέα τοῦ προκαλοῦντος δικαστηρίου (344). Πολ. 15. 227. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 255, 266, 1035).

3. Κλήτευσις τῶν μαρτύρων καὶ τῶν διαδίκων.

310. Ἡ κλήσις τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐνχο-
γοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, τὸν δικαστὴν, ἢ τὸ δικαστήριον,
τὸν τόπον, τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ὥραν, ὅτε καὶ ὅπου πρέπει νὰ
γίνῃ ἡ ἐξέτασις, καὶ τὴν ἐννοίαν 1) τῆς ἀγωγῆς. — Ἡ
κλήσις πρέπει νὰ ᾔηται χρονολογημένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ
τοῦ καλοῦντος διαδίκου ἢ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, καὶ
νὰ ἐπιδοθῇ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας 2) πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνειν
ἐν αὐτῇ προσδιωρισμένης ἡμέρας. Πολ. 138, 261. (Γαλλ. Πολ.
Δικ. 260).

1) τὸ ἀντικείμενον 2) τοῦλάχιστον

Ν. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες, δὲν δύναται
νὰ ὑπολογισθῇ εἰς τὰς 24 ὥρας, διότι, ἀξιοῦντος τοῦ νόμου αἱ 24 αὗται ὥ-
ρα ἵναι πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐξετάσεως, δὲν δύναται ἀναγκασίᾳ ἡ ἡμέρα
αὕτη νὰ συμπεριληφθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον εἰς τὴν τῶν 24 ὥρων προδιω-
ρισμένην. Α. Π. 345 τοῦ 63, 303 τοῦ 77. ὅθεν ἐάν ἡ γνωστοποίησις γίνῃ
τὴν 16 τοῦ μηνός, ὥραν 7 π. μ., ἡ δὲ ἐξέτασις τὴν 17, ὥραν 8 π. μ.,
ἐξέτασις εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 303 τοῦ 77.

311. Ἡ κοινοποίησις τῆς κλήσεως τῶν διαδίκων καὶ τῶν
μαρτύρων γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 139, 140, 143,
144, καὶ 146 ὠρισμένα, καὶ ἰδίως ἐπὶ ἀξιωματικῶν, στρα-
τιωτικῶν 1), καὶ ναυτῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 145 ἄρθρῳ
8 καὶ 9. — Ἐὰν οἱ κλητέοι δὲν κατοικοῦν εἰς τὸν τόπον τῆς
γεννησομένης ἐξετάσεως, ἐπεκτείνεται ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ
ἄρθρῳ ὠρισμένη προθεσμία, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 καὶ
196 ὠρισμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 260).

1) στρατιωτῶν,

Ν. Αἱ 24 ὥραι, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 311, παρεκτείνονται, λόγῳ ἀποστά-
σεως. Α. Π. 238 τοῦ 52, 312 τοῦ 53, 268 τοῦ 54, 325 τοῦ 55, 140
τοῦ 61, 180 τοῦ 64. — Ἀλλ' ἐάν ὁ διάδικος κατοικῇ ἐν τῷ αὐτῷ τῷ ἐξο-
τάσεως τόπῳ, δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη προθεσμία ἢ ἡ τῶν 24 ὥρων. Ἐπο-
μένῳ ἐκκοινοποιήσῃ ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων εἰς τὸν ἀντικείμενον τοῦ διαδίκου.

Δ. Π. 14 τοῦ 60. Ἀλλ' ἡ ἡμέρα τῆς ἐξατάσεως τῶν μαρτύρων δὲν ψηφίζεται εἰς τὰς 24 ὥρας· ἐπομένως μάρτυρες ἐξαταστοὶ τὴν 13 τοῦ μηνὸς πρὶν νὰ γνωστοποιῶνται καὶ κλητεύωνται τὴν 13. Δ. Π. 343 τοῦ 63.

4. Γνωστοποιήσεις τῶν μαρτύρων.

312. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 310 ἐδάφ. 2 προσδιορισμένην προθεσμίαν, γνωστοποιῶνται εἰς τὸν ἀντίδικον, ἐπὶ πεινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, τὰ ὀνόματα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία ὅλων τῶν πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν κλητευθέντων μαρτύρων.—Ἐξαίρεσις συμβαίνει μόνον ὅταν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ κατοικία τῶν προσκαλουμένων μαρτύρων περιέχωνται εἰς τὴν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτόμενον ἀπόφασιν, καὶ ὁ ἀντίδικος ἦτο παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 139 δημοσιεύσις τῆς ἀφώσεως τὴν ἀπόδειξιν ἀποφάσεως ἐπέχει τέκον γνωστοποιήσεως. Πελ. 139. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 261).

Ν. Ἡ γνωστοποιήσις τῶν μαρτύρων ταυτίζεται ὡς πρὸς τὴν νόμιμον προθεσμίαν καὶ τὴν λόγῳ ἀποστάσεως προθεσμίαν πρὸς τὴν κλητεύσιν κατὰ τὸ 311 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικον. Δ. Π. 238 τοῦ 52.—Κατὰ τὴν ἀπόφ. Δ. Π. 312 τοῦ 53 οἱ μάρτυρες δεόν νὰ γνωστοποιῶνται εἰς αὐτὸν τὸν διάδικον καὶ οὐχὶ τὸν ἀντίκλητον ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, διότι αὐτὸς δεόνται νὰ γνωρίζῃ ἂν ἦναι ἐξαίρεσιμοι ἢ μὴ οἱ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του προσεληντοὶ μάρτυρες. Ἀλλὰ κατὰ πάσας τὰς ἄλλας ἀποφάσεις (143 τοῦ 49, 308 τοῦ 55, 327 τοῦ 57, 14 τοῦ 60, 45 τοῦ 61, 236 τοῦ 66, 124 τοῦ 69, 208 τοῦ 71 κτλ.) δύνανται ἐγκύρως νὰ γνωστοποιηθῶσι καὶ τῷ ἀντικλήτῳ οἱ μάρτυρες· δὲν κοινοποιοῦνται δὲ μόνον τὰ ἀπαιτοῦνται τὴν ἀντιστοίχου ἐμφάνισιν τοῦ διαδικικοῦ ἐγγράφου κατὰ τὸ ἄρθρον 139 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἀλλ' εἰν οἱ μάρτυρες γνωστοποιηθῶσι τῷ ἀντικλήτῳ, πρέπει νὰ ὑπολογίζηται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, εἴθε εἰς ταστοὶ εἰ μάρτυρες, ἕως τῆς κατοικίας τοῦ καθ' οὗ διεξάγονται αἱ ἀποκρίσεις. Ἀρείου Πάγου 312 τοῦ 53, 342 τοῦ 61.—Ὁ λόγος, εἰ δὲν προηγήθη κοινοποιήσις τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων, προτεινόμενος κατὰ πρότερον ἐνώπιον τοῦ Δ. Π., δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ἔστιν ὡς μὴ ἀναγόμενος εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν, καθ' ἣν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 311 καὶ 312 τῆς Πολ. Δικον. προνοοῦσι μόνον τὰ συμφέροντα τῶν διαδικικῶν Δ. Π. 20 τοῦ 44.—Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 312 τῆς Πολιτ. Δικον. ὀριζόμεναι γνωστοποιήσεις δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνωνται καὶ εἰς τὸν προσεπικληθέντα, καὶ ἐν οὗτοι ἀνέλθοι τὴν δίκην συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθ. 606 τῆς Πολ. Δικ. Δ. Π. 237 τοῦ 64, 72 τοῦ 88.—Ὁ γνωστοποιηθεὶς μάρτυς, κατὰ μὴ κλητευθεὶς, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸς ἐξέτασιν προσερχόμενος, ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθεὶς δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς ποινὰς τοῦ λειπομαρτυρίου· ὅθεν οὐτε νὰ ζητηθῇ δύναται ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐξατάσεως αὐτοῦ. Δ. Π. 102 τοῦ 73.—

*Η ημέρα τῆς γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων δὲν ὑπολογίζεται. Ἐν τῇ γνωστοποιήσει τῶν μαρτύρων πρέπει νὰ γίνηται 24 ὥρες πρὸ τῆς ἀφίξης τῆς πρὸς ἐμφάνισιν καὶ ἐξετάσιν τῶν μαρτύρων. Ὁλοκλήρου δὲ τῆς ἀφίξης τῆς γνωστοποιήσεως μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν, ἔπεται, ὅτι ἂν ἡ γνωστοποιήσις γίνη τὴν 16 ὥρᾳ 7 π. μ. τῆς ἐξετάσεως προκειμένης τὴν 17 ὥρᾳ 7 π. μ., εἶναι ἄκυρος Α. Π. 313 τοῦ 63, 303 τοῦ 77. Ὅθεν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐξέτασις τοῦ 72. — Τοῦ νόμου ἀξιῶντος νὰ γνωστοποιῶνται ἀκριδῶς εἰς τὸν διαδίκου οἱ μάρτυρες, ὅπως εὐρεθῇ εἰς θέσιν νὰ προτείνῃ τὰς ἐνστάσεις αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲν δόσκει ἡ μὴ ἀκριδὴς σημείωσις τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν μαρτύρων δὲν δύναται νὰ γεννήσῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν ὡς ἀκριδῶς δεδηλωμένης διὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κατοικίας αὐτῶν, δὲν καθίσταται ἡ γνωστοποιήσις ἄκυρος. Α. Π. 34 τοῦ 80. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 32 τοῦ 46 δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ μάρτυς, οὐ τὸ ἐπαγγελματικὸν δὲν ἐγνωστοποιήσῃ τῷ ἀντιδίκῳ. — Μὴ καθιερουμένου διὰ τῶν ἀρθρῶν 310 καὶ 312 εἰδικῶς τὸν τρόπον τῆς διὰ δικηγράφου γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων, ἔπεται, ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προφορικὴ γνωστοποίησις, ἐμπροσθεν ὅμως γινομένη. Α. Π. 393 τοῦ 74, 72 τοῦ 81. — Καὶ μὴ ἀναφερομένου τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἔτους τῆς περιεχομένης τὸ ἀποδεικτέον θέμα ἀπόφάσεως ἐν τῇ γνωστοποιήσει τῶν μαρτύρων, δὲν εἶναι αὕτη ἄκυρος, εἰς ἀναφερόμενον πρὸς τὸ εἰσηγητὸν, εἰς ἣν στηρίζεται ἡ γνωστοποίησις. Ἀρίστου Πάριου 332 τοῦ 78. — Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 312 ὁριζόμεναι γνωστοποιήσεις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνωνται καὶ πρὸς τὸν προσεπικληθέντα, διότι τοῦτο ἀρρογῶς κλινόν τὸν ἀντίδικον τοῦ ἀποδεικνύοντος, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ πεποιημένον, πληρὸν ἐν οὗτοι ἀνέλαβε τὴν θέσιν ἀναγγελέως κατὰ τὸ ἀρθρ. 600. Α. Π. 237 τοῦ 64, 72 τοῦ 88.

5. Ὑποχρέωσις πρὸς τὸ διδῆναι μαρτυρίαν.

313. Ἐκαστος, ἄνευ διαφορᾶς ἐπαγγέλματος 1) ἢ γινόμενος, εἶναι συνήθως ὑπόχρεως, γενομένης αἰτήσεως, νὰ μαρτυρῇ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ πάντων, ὧσιν ἀντελάβετο ἰδίαις αἰσθηταῖς σιν. Ποιν. 112. (Γαλλ. Πολ. Δικονομία 265 — 266. Πασαρ. Σχ. § 256).

1) τᾶξιν

6. Λιπομαρτύριον καὶ ἄρνησις τῆς μαρτυρίας.

314. Ἐάν τις τῶν μαρτύρων, κλητευθεὶς καὶ μὴ ἔχων νόμιμον αἰτίαν κωλύσεως, δὲν ἐμφανισθῇ, καταδικάζεται εἰς πέντε μηνὶν 1) πέντε μέχρις ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ εἰς τὴν πληρωσὴν τῶν ἐκ τοῦ λιπομαρτυρίου προξενηθέντων ἐξόδων. — Ἐάν τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑποβάλλονται οἱ μάρτυρες, οἱ ἐμφανισθέντες.

μίν, ἄνευ δὲ νομίμου αἰτίας ἀπαρνησάμενοι τὴν μαρτυρίαν 2), ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς βαρυτέρας ποινῆς ἐν τῇ περὶ τούτου τοῦ ἀρθροῦ 267 τοῦ ποινικοῦ νόμου. — Τὴν ποινὴν ταύτην ἐπιβάλλει, γενομένης μὲν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τὸ δικαστήριον, ἐκτὸς δὲ τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ εἰσηγητής. Πολ. 316. Π. Ν. 267. Ποιν. 195. 380. 381. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 263, 264).

1) χρηματικὴν ποινὴν 2) ἀποποιηθέντες τὴν μαρτυρίαν ἢ τὸν ὄρκον,

Κ. Ὁ γνωστοποιηθεὶς ἀλλὰ μὴ κλητευθεὶς μάρτυς δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸς ἐξέτασιν προσερχόμενος, ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἡ ποινὴ τοῦ λιπομαρτυρίου. Δ. Π. 102 τοῦ 73.

315. Ὁ μάρτυς, ἐὰν ἐπιμένῃ ἀρνούμενος νὰ ἐμφανισθῇ ἢ νὰ μαρτυρήσῃ, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων, τῶν προσγενομένων εἰς τὸν διεξάγοντα τὴν ἀπόδειξιν ἐκ τῆς διὰ τὴν ἑλλειψιν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων συμβάσεως αὐτῷ ἧτης. — Κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ζημίας ταύτης ὑποτίθεται πάντοτε, ὅτι ὁ μάρτυς ἤθελε μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, καθ' ὃν οὗτος ἀπήγγειλε τρόπον. Πολ. 190. 281. 432. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 263).

Κ. Ὁ ὅπως κλητευθεὶς καὶ ἄνευ νομίμου αἰτίας ἢ κωλύματος μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς, ἀφ' οὗ καταδικασθῇ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, κλητεύεται καὶ πάλιν πρὸς ἐξέτασιν. Δ. Π. 10 τοῦ 59. Ἀλλὰ πάλαι κλητευθεὶς καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς θεωρεῖται ἐπιμένων ἀρνούμενος νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶσῃ τὰς ζημίας καὶ τὰ ἐξόδα, δὲν καταδικάζεται ὅμως εἰς ὑπερβασιν διὰ βικίας προσαγωγῆς, ἄτε μὴ ἐρίζοντος τοῦτο τοῦ νόμου. Δ. Π. 183 τοῦ 61.

316. Ὁ καταδικασθεὶς μάρτυς δύναται, ἐντὸς ἀνυπερθέτου προθεσμίας δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, νὰ κάμῃ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴν. — Ἐὰν οὗτος δὲν 1) εἰμπορῇ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτέραν τοῦ μὴ ἐμφάνισθαι, ἀποδεικνύων νόμιμα κωλύματα, καὶ τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ δικαιολογηθῇ ἐν καιρῷ, γίνεται δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ, καὶ καταρτίζεται ἡ καταδίκη παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ τοῦ ἀπαγγελλαντος τὴν ἀπόφασιν (ἄρθρον 314). Ποιν. 382. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 265).

1) ὁ δεικνύων ὅ δὲν.

7. Ἐξοδα ὁδοιπορίας καὶ τροφῆς.

317. Οἱ ἐμφανισθέντες μάρτυρες, αἰτοῦντες, λαμβάνουν ἔξοδα ὁδοιπορίας καὶ τροφῆς, κατὰ τὰ ἐν τῇ διατιμῇσει ὠρισμένα (1). — Ἡ περὶ πληρωμῆς διαταγὴ γράφεται ἐπὶ τοῦ ἀντιγρά-

(1) Δ. 23 Μαρτίου 1833 περὶ τῶν εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις δικαιωμάτων τῶν μαρτύρων, πραγματογνωμόνων, ἐμπειροτεχνῶν κλπ.

ΤΙΤΛΟΣ Δ'.

Γενικοὶ ὁρισμοί.

1. Ὁ κατὰ τοὺς ἔρους τῆς πολ. δικ. καλούμενος καὶ μεταχειριζόμενος ὡς μάρτυς, πραγματογνώμων, ἐμπειροτέχνης, ἐρμηνεύς, ἡ κάτοχος οὐσιαστικῶν πραγμάτων 1), ἐνώπιον διατιητῶν, συμβιβαστικῶν ἀρχῶν, ἡ τακτικῶν δικαστηρίων, ἐπὶ δικαστικῆς κατασχέσεως, ἀποσπαραγίσεως, ἀπαλλοτριώσεως, φυλακίσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἡ κληροδοσίας 2), ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ ἀποζημίωσιν τινὰ λόγῳ χρονοτριβῆς καὶ ἔξοδων· ἐνταῦθα δὲ συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων νομίμως προσαγόμενοι μάρτυρες.

1) ἐγγράφων 2) ἡ διανομῆς κληρονομίας.

2. Ἀποζημίωσιν νὰ ἀπαιτήσωσι δὲν δύνανται. — α'. οἱ κατὰ τὰ ἀρτ. 319 καὶ 320 τῆς πολ. δικ. ὡς μάρτυρες ἐξεταζόμενοι εἴτε ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτῶν, εἴτε εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των· — β'. ἔτι οἱ ἀπὸ τὸ δῆμόν των ταμεῖον μισθοδοτούμενοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ αξιωματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι, καὶ μὴ ἐπὶ ἀδείᾳ λείποντες στρατιῶται, ἐὰν παροῦσιν ἢ ἀκράσεις των γίνονται εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, ἡ τοὺς ἀχαιστοὺς μὴ ὑποχρεοῦνται νὰ ὁδοιπορήσωσιν ἕνεκα τούτου πλείτερον τοῦ ἡμισίου μισθομετρου (μίας ὥρας δρόμου). — γ'. οἱ ὡς μάρτυρες ἡ πραγματογνώμονες κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις. π. χ. ἐπὶ δικαστικῶν κατασχέσεων ἀκινήτων, ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου των προσαγόμενοι [Γ. προσλαμβανόμενοι] δῆμαρχοι ἢ δημάρχων πάρεδροι.

3. Ὅταν μάρτυρες φέρονται ὑπὸ φυλακίαν ἐνώπιον δικαστηρίου ἀπο τινὰ φυλακίσεως τόπον, μόνον τὰ τῆς μετακομίσεως ἔξοδα καταλογίζονται καὶ πληρόνεται κατὰ τὰ περὶ τούτου ἐν τῇ ποινικῇ διατιμῇσει καὶ παρὰ τῶν ἰδιαιτέρων κανονισμῶν ὠρισμένα.

4. Εἰς μάρτυρας θίλειος φύλου, ἡ 1) ἡλικίας κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν δὲν δίδεται παρὰ τὸ ἡμισίον τῆς προσδιορισμένης ἀποζημιώσεως· ἐν δὲ καὶ πᾶν κατωτέροι τῶν 18 ἐτῶν, καὶ κόραι μὴ συμπληρώσαναι τὰ 23, ἀπαιτοῦνται ἐπὶ μαρτυρίᾳ, συνοδεύονται κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἡ κατὰ τὴν διαμονὴν των, ἀπὸ πατέρα, μητέρα, ἐπίτροπον, ἡ κηδεμόνα. ὁ συνοδεύων ὑποτιθεμένου ὅτι οὗτος δύνανται νὰ παρέυστασθῇ 2) ὡς τοιοῦτος, λαμβάνει τὴν εἰς πάντα μάρτυρα ἀνήκουσαν πλήρη ἀποζημίωσιν.

1) παῖδας 2) νομιμοποιηθῇ

του τῆς κλήσεως, τοῦ ἐγγχειριζομένου εἰς τοὺς μάρτυρας, καὶ ἀπογράφεται παρὰ τοῦ εἰσγγητοῦ ἢ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστη-

9. Προφανῶς νοσοῦντες καὶ ἀσθενεῖς τῇ σῶματι ἔμπορουν νὰ ἀπαιτῇσιν διπλὰ δικαιώματα.

10. Οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι, οἵτινες, ὡς φύλακες ἐγγράφων, ἔχουν νομίμως κατὰ τὸ ἀρθρ. 430 ἀριθ. 4 τῆς Πολ. Δικον. τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσι ταῦτα εἰς πολιτικὰς δίκας αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, λαμβάνουν μό-
νον τὰ ἐν τῇ ποινικῇ διατιμῇσαι προσδιορισμένα δικαιώματα καὶ ἐξόδα ἀδειοποιίας.

7. Τὰ δικαιώματα διαγράφονται καὶ πληθρύνονται προσχρόντως μόνον εἰς τὸν καὶ ὅπως ἀπαιτηθῶσι ῥητῶς· ἀλλὰ αἱ κατωτέρω ὁρισθεῖσαι τιμαὶ πρέ-
πει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀνώτατος καὶ ἀνυπερέβλητος ὅρος. — Ἡδὴ ἡ Πολ. Δικ. ἀπολαμβάνει περὶ τοῦ τρόπου τῆς διαγραφῆς καὶ πληρωμῆς· περὶ δὲ τῆς ἀδειοποιίας παρατηροῦμεν, ὅτι πᾶς τις, ἔχων ἀξίωσιν νὰ λάβῃ δικαιο-
ματα, ἀπεριτάται ἀπὸ τὸν δικαστὴν ἢ τὸν ἐνεργοῦντα δικαστικὸν ὑπάλλη-
λον, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀκρόασίν του κτλ. « εἰάν ἀπαιτῇ δικαιώματα καὶ
ἐξόδα. » Ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἐγγράφεται εἰς τὸ τέλος τῆς ἀρροθίας πράξεως
ἀμέσως μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του, εἰάν αὕτη πρέπη νὰ τεθῇ κατὰ νόμον. Εἰς
ἐπὶ τούτου δὲ γνωμοδοτήσεις τὸ δικαίωμα σημειοῦται κοντὰ εἰς τὰς καταβολάς.

8. Τὸ ἀρθρον 249 τῆς Πολ. Δικ. ἐνδιαλαμβάνει τὰ περὶ τῆς μετριάσεως
τῶν δικαιωμάτων· παρατηροῦμεν δὲ ἐνταῦθα, ὅτι εἰς ἐκτάκτους καὶ παρὰ
τὸν παρόντος διατάγματος μὴ προβλεφθεῖσας περιπτώσεις, ὁ δικαστὴς,
προσπαρῶν τοὺς διαδίκους, προσδιορίζει τὰ δικαιώματα κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ.

ΤΙΤΛΟΣ Β'.

Δικαιώματα τῶν μαρτύρων.

9. Ὅτις διὰ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Πολ. Δικ. καὶ τοῦ ποινικοῦ νόμου ἡ
ἀδειοποιία ὑπάγεται εἰς τὰ γενικά τοῦ πολίτου καθήκοντα, τὰ ἔνεκα ταύτης
ἐκείνην δικαίωμα δὲν ἔμπορουν νὰ ἦναι εἰμὴ ἀνάλογος ἀποζημίωσις διὰ
τὴν χρονοτριβὴν καὶ τὰ ἐξόδα τῆς ἀδειοποιίας καὶ διατροφῆς.

10. Τὸ καθ' ὁπολογισμὸν ἡμερῶσιον λῆμμα τοῦ μάρτυρος λαμβάνεται
ἐκ τῶν γενικῶν μέτρων τοῦ πρὸς αὐτὸν διδόμενου δικαιώματος, τὸ ὅποιον προσδι-
σθάνεται διὰ τοῦ παρόντος, ἐπὶ 2 μὲν δραχ. διὰ τοὺς γεωργούς καὶ τοὺς
ἀγροτάς, ἐπὶ 3 δὲ δραχ. διὰ τοὺς χειροτέχνους, καὶ ἐπὶ 5 δραχ.
διὰ τοὺς πᾶν ἄλλα ἐπιτηδεύματα μετερχομένους. — Τρεῖς ὥραι λογαριάζονται
ἡμερῶς καὶ τὸ μικρότερον δικαίωμα εἶναι τὸ τρίωρον.

11. Ἡ χρονοτριβὴ τοῦ μάρτυρος καταλογίζεται συμπεριλαμβανομένης τῆς
ἀδειοποιίας καὶ ἀπανόδου, τῆς παρὰ τῷ δικαστηρίῳ διατριβῆς, καὶ τοῦ
πρὸς ἀνάγκην ἀναγκαίου χρόνου, καὶ λαμβανομένων ὅπ' ἑξίν τῶν ὥρας
τοῦ ἔτους καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ καιροῦ. Ἐάν ὁ μάρτυς πρέπη νὰ κατα-
στήσῃ ἐντὶ αὐτοῦ ἄλλον εἰς τὸ ἔργον του, δύναται ν' ἀπαιτῇ διπλὰ
δικαιώματα.

12. Ἐάν δὲ ἀδειοποιίας καὶ διατροφῆς δίδονται τότε μόνον εἰς τὸν μάρ-
τυρα εἰάν οὗτος ἀναγκάζεται νὰ διέλθῃ ἐπὶ πλείοστέραν ἡμέρας μετρίαν

ρίου. — *Η ποσότης προκαταβάλλεται προσωρινῶς παρὰ καλούντων διαδίκων, ἅμα ἐπιδειχθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ δικαιοσύνη (μίας ὥρας). *Η ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 ἀναφερομένων δικαιοπραγιῶν περιεχομένη ἀποζημίωσις συμποσῶται εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκκαθαριστικοῦ μαρτυρικοῦ δικαιώματος, ἐὰν ὁ μάρτυς δὲν ἀπομακρύνεται πλέον τῆς νυκτὸς τῆς οἰκίας του· ἄλλως, ἡ ἀποζημίωσις αὕτη εἶναι ἴση μὲ τὴν κληρὸν μαρτυρικὸν δικαίωμα δι' ἐκάστην ἡμέραν.

13. Οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 § 8αφ. β' καὶ γ' τοῦ παρόντος Δ. ἀναφερόμενοι δύνανται νὰ ἀπαιτήσωσιν ἐξοδα πορείας καὶ διατροφῆς κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 12 ὁρισμένα· ἐνταῦθα δέ, οἱ μὲν στρατιῶται ἐξομοιοῦνται, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἄρθρ. 10, μὲ τοὺς ἐργάτας, οἱ κλητῆρες καὶ ὑπηρεταὶ μὲ τοὺς ἐκπαιδευμένους τέχναις, οἱ δὲ ὑπάλληλοι καὶ ἀξιωματικοὶ μὲ τοὺς ἄλλοι ἐπιτελεστικούς τεργχομένους.

ΤΙΤΛΟΣ Γ'.

Δικαιώματα τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἐμπειροτεχνῶν.

14. Οἱ ὁρισμοὶ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρ. 10, 11 καὶ 12 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τὰ δικαιώματα τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἐμπειροτεχνῶν. ἐκτὸς ἐν αὐτοῖς ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 ὑποδεικνυμένη ἐξαιρέσει, ἐὰν δηλαδὴ ἀπαιτῶνται γνώμης καὶ κρίσεως ἀξιολογώτεροι τεχνιτῶν καὶ ἐπιστημόνων, τὰς ὁποίας δὲν εἰσάγει νὰ προῖδῃ ὁ κανονισμός.

15. Διὰ τὴν ὁρκωμοσίαν καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῆς γνώμης 1) ὑπολογίζονται ἰδίως τὰ δικαιώματα, ἐὰν πρὸς τοῦτο ἐχρεώσθησαν ἰδιαιτεροὶ τῶν ἐκτελεστικῶν πράττειν· συγκαταλογίζονται πρὸς τούτοις καὶ τὰ πραγματικά ἐξοδα καὶ γενόμενα διὰ τὸν σεσημασμένον χάρτην, τοὺς βοηθοὺς κτλ. Περὶ τούτων ὡς ἔμμενος δὲν εἰσπράττει νὰ γενῇ οὐδεμία ἀπαίτησις ἐπὶ ἐγγράφῳ γνωμοδότησεως.

1) παράδοσιν τῆς γνωμοδοτήσεως 2) δικαιοματῶν συντάξεως.

ΤΙΤΛΟΣ Δ'.

Περὶ τῶν λοιπῶν ἐξόδων τῆς πολιτικῆς διαδικασίας.

16. Τὰ δικαιώματα τῶν φυλάκων τῶν κερπῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτέθη δικαστικὴ κατάστασις, καὶ τὰ τῶν δικαστικῶν μετεγγυηθέντων κτημάτων (ἴδε ἄρθρον 888, 889, 947, 962, 1030 τῆς πολιτικῆς δικαγορίας), σημειοῦνται πάντοτε εἰς τοὺς διορισμοὺς καὶ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ ἄλλων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες λαμβάνουν ὡς πρὸς τοῦτο ὑπ' ὄψιν, καθόσον ἐπιτρέπουν τοῦτο αἱ περιστάσεις καὶ ὅροι τοῦ ἄρθρου 10.

Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ διὰ τοὺς ἐκτελεστικοὺς μνηστῆρας· ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους ὁμοῦ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὡς ἀνώτατος ὅρος, κατὰ τὸ Νῦν τῆς Πολ. Δικ. 10 § 8, τὴν ἡμέραν.

17. Τὰ τυπωτικά κλπ. ἐξοδα κατalogίζονται καὶ πληρώνονται κατὰ τὰς πραγματικὰς καταβολὰς.

18. Περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν ἐξόδων τῆς μετακομίσσεως φυλάκων καὶ ἄλλων ἐκτελεστικῶν ἀντικειμένων.

διαταγή, καὶ πληρόνεται εἰς τὴν μάρτυρα (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 277, 275).

8. Ὅτι περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος οὐχὶ πλείονες τῶν τριῶν μαρτύρων.

318. Ὅστις τῶν διαδίκων καλέσῃ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμα-
τος πλείονας τῶν τριῶν μαρτύρων, δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ
παρὰ τοῦ ἡττωμένου τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐξόδων τῶν λοιπῶν.
Πολ. 216. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 261, 262)

9. Μάρτυρες ἐξεταζόμενοι ἐν τῇ κατοικίᾳ των.

319. Βασιλόπαιδες δὲν δύνανται νὰ προσκλη-
θῶν πρὸς ἐξέτασιν ὡς μάρτυρες 1), ἀλλ' ὀρκίζονται
καὶ ἐξετάζονται ἐν τῇ κατοικίᾳ των αἱ δὲ μαρτυρίαι των, γενο-
μένης αἰτήσεως, ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ (1). Ποιν.
116. Πολ. 377.

1) Βασιλόπαιδες, ὅταν πρόκηται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυ-
ρες, δὲν πρέπει νὰ κλητεύωνται,

ἐπεί τινος, τὰ ὁποῖα, ὡς καὶ τὰ τῆς διατροφῆς, χρεωστῇ νὰ προκαταβάλλῃ
ὁ τὴν δίκην προκαλέσας δανειστής, θέλουν λαμβάνεσθαι ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν τῷ
1009 ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς Πολ. Δικ. καὶ ἐν τῇ ποιν. διατιμῆσει ὠρισμένα, καὶ τὰ
περὶ τῆς διατροφῆς εἰς δημοσίους οἴκους κρατήσεως.

19. Οἱ δὲ μαρτυροὶ καὶ πάτεραι δὲν λαμβάνουσι τι ἕνεκα προσωρινῆς ἐπι-
θέσεως σφραγίδος, ἐπειδὴ ἡ πράξις αὕτη πρέπει νὰ συμπεριλαμβανέται εἰς
τὰ τῆς ὑπηρεσίας καθήκοντά των.

20. Περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων καὶ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλή-
λων θέλουν ἐκδοθῇ ἰδιαιτέροι ὅρισμοί.

(1) Κατὰ τὸν Νόμον τὸν Καταστατικὸν τῆς Ἱερᾶς συνόδου τῆς 9 Ἰουλίου
1832 ἄρθρον ΚΔ' καὶ «οἱ ἀρχιερεῖς ὀρίζονται καὶ ἐξετάζονται ἐν τῇ κατοικίᾳ
αὐτῶν ἢ δὲ μαρτυρία αὐτῶν, γενομένης αἰτήσεως, ἀναγινώσκονται ἐν τῷ
ἀκροατηρίῳ. ἔκτος ὅταν πρόκηται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες ἐνώπιον τῶν
ἐκείνων, ὅτε προσκαλοῦνται καὶ ἐξετάζονται (ἄνευ ἑμῶς ἀντιπαραστάσεως
τῶν ἄλλων μάρτυρας) ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἀμὰ ἐμφανιζόμενοι, καὶ
ἀπελθόντες ἀμέσως μετὰ τὴν εξέτασιν αὐτῶν ».

Νόμος ΓΡ' Νς'. τῆς 17 Μαΐου 1881 περὶ τοῦ τρόπου τῆς εξέτασεως
τῶν Ὁθωμανίδων ὡς μαρτύρων.

1. Ὁθωμανίδες καλούμενοι εἰς μαρτυρίαν ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ ἐξε-

10. Ἐξέτασις τῶν γραμματέων καὶ συμβούλων τῆς ἐπικρατείας κτλ.

320. Γραμματεῖς καὶ σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας, στρατάρχαι, εἰσαγγελεῖς, νομάρχαι, καὶ πρέσβεις, ἢ ἄλλοι παρὰ ξέναις αὐλαῖς διωρισμένοι διπλωματικοὶ πράκτορες ἢ πρόξενοι, ἐὰν πρόκηται νὰ ἐξετισθοῦν ὡς μάρτυρες ἐκτὸς τοῦ τόπου, ἐν ᾧ καθεδρεύουσιν ἢ κατὰ σύμπτωσιν διατρίβουσιν, ἐξετάζονται ἐν τῷ τόπῳ τῆς διατριβῆς των· καὶ — 1. οἱ μὲν γραμματεῖς καὶ σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας, στρατάρχαι, εἰσαγγελεῖς, καὶ νομάρχαι, παρὰ τῶν καλεσάντων 1) τακτικῶν δικαστηρίων τοῦ τόπου ἢ τῆς ἐπαρχίας. — 2. οἱ δὲ πρέσβεις, ἢ ἄλλοι παρὰ ξέναις αὐλαῖς διωρισμένοι διπλωματικοὶ πράκτορες ἢ πρόξενοι, ὑπὸ τῶν παρὰ τῆς γραμματείας τῆς δικαιοσύνης διορισθησάντων. — Ἡ ἐξέτασις γίνεται ἐνὸρκως κατὰ τοὺς συνήθεις νόμους τύπους, καὶ ἡ περὶ τούτου ἐκθεσις στέλλεται ἀπαραλλογὰς εἰς τὸ προσκαλῶν δικαστήριον. — Ἡ μαρτυρία τῶν ἀναγινωσκέται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἐὰν τοῦτο ζητηθῇ. Περλ. 377. Περν. 118. 119. 120.

1) ἐπὶ τούτῳ παραγγελλθέντων

τάζονται ἐνὸρκως ἐν τῇ προανακρίσει κατὰ τὸ ἄρθρον 124 τῆς Περν. Δικ. ἢ δ' ἐνὸρκως αὐτῶν μαρτυρία ἀναγινώσκειται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ· ἡ ἐξέτασις γίνεται ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ κατοικίᾳ των κατὰ τοποὺς θεμελιωτικῶν λειτουργῶν τῶν Ὁθωμανῶν ἢ ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς μάρτυρος.

2. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προσέλευσις Ὁθωμανίδων ὡς μαρτύρων δύναται νὰ διαταγῇ μόνον εἰς δίκας ἐνώπιον τῶν κακούργιδικῶν δι' ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνεδρίων, ἂν θεωρηθῇ ἀναπόφευκτος πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας.

3. Ἐν πολιτικαῖς διαφοραῖς, πλὴν τῶν ἐπιτοπίως διεξαγομένων καὶ κατοχυρῶν, Ὁθωμανίδες καλούμεναι εἰς μαρτυρίαν ἐξετάζονται πάντοτε ἐν τῷ εἰρηγοδικῷ ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου κατὰ τὰ δεξιόμενα ἐν τῇ δ' παρατηρήσει τοῦ πρώτου ἁρθροῦ, τηρουμένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

4. Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν προηγουμένων ἁρθρῶν δὲν παρακαλεῖται ἐνὸρκως τῶν δικαστηρίων, τῶν ἀνακριτικῶν ἢ ἄλλων δικαστικῶν ἀποφάσεις καὶ ἐξετάσεις Ὁθωμανίδων ὡς μαρτύρων, ἐὰν αὗται κληθῶσι προεῖναι πρὸς τὸν δικαστὴν.

11. Μάρτυρες ἀνεπιτήδαιοι πρὸς μαρτυρίαν.

321. Ἀνεπιτήδαιοι πρὸς μαρτυρίαν εἶναι: — 1, ὅσοι δὲν εἶχον, καθ' ἣν στιγμήν συνέβη τὸ περὶ οὗ ἡ μαρτυρία περιστατικόν, τὸ πρὸς ἀντίληψιν αὐτοῦ ἀπαιτούμενον αἰσθητήριον. — 2, μαινόμενοι, παράφρονες, καὶ 1) βλαῖνες. — 3, κληρικοί, ὡς πρὸς εἶκεῖνα, τὰ ὅποια ἔμαθον ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως. — Ἐάν πνευματικοὶ βεβαιώσωσιν ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτῶν, ὅτι, μαρτυροῦντες ἤθελον παραβῆναι τὰ ἀπόρρητα τῆς ἐξομολογήσεως, εἰς τὴν βεβαίωσιν τῶν ταύτην δίδεται πίστις. Πολ. 322. Ποιν. 115, II. Ν. 7. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 268). Βαυαρ. Σχ. § 246).

1) ἐντελῶς

Ν. Οὐδενὸς νόμου καθιεροῦντος τὴν πρὸς μαρτυρίαν ἀνεπιτηδείτητα τοῦ πτωχεύσαντος, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ οὗτος ὡς μάρτυς. Α. Π. 72 τοῦ 81. Ἐπίσης ὁ στερεῖς τοῦ μνημονικοῦ, τῆς ἀμνημοσύνης καθιστάσης τὸν μάρτυρα ἀνίκανον οὐχὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, ἀλλὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ περὶ ὧν ἐρωτᾶται. Α. Π. 392 τοῦ 74.

322. Ἀκρά μεθῇ θεωρεῖται ἴση μὲ τὴν παραφροσύνην. — Ἱεροδικῶς μαινόμενοι, ἢ παράφρονες, οἵτινες, καθ' ἃ διαλείμματα ἐξεφρονεῦσιν, ἀντελάβοντο γεγονότων πραγμάτων 1), ἢ ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι εὐρέθησαν κατὰ τὴν ἀντίληψιν ταύτην εἰς κατάστασιν μετριοτέρας μεθῆς, δύνανται, ἄρα συνελθῶσιν ἐντελῶς εἰς ἑαυτούς, νὰ ἀκουσθῶσιν ἀλλὰ τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν ἐφαρτᾶται ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 321, 2.

1) παρέλκει.

Ν. Ἐπεὶ ἡ βλάβη τῆς ἐξομολογήσεως περὶ ἐξαίρεσεως μάρτυρος ὡς ἀνεπιτήδαιοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 322, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς προταθείσης ἀποκρίσεως. Ἄλλως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἀναιρεῖται. Α. Π. 318 τοῦ 63. — Ἡ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξετάσεως μεθῇ δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος, ἀλλ' ἀναβολὴς τῆς ἐξετάσεως, ἵνα κατασταθῇ νύκτων. Α. Π. 392 τοῦ 74, 9 τοῦ 73.

323. Ἐντελῶς ἀνεπιτήδαιοι μάρτυρες δὲν ἐξετάζονται πώποτε. 802ν καὶ ἀποβάλλονται 1) ἐξ ἐπαγγέλματος. Πολ. 155. 170. 312.

1) ἀποβάλλοντα, καὶ

12. Ἐξαίρεσις μαρτύρων.

324. Μάρτυρες, ἀποβαλλόμενοι κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων,

ἐντα κακοκυρήγματος, ἢ τινος τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 23 καὶ 28 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων πλημμελημάτων — 9. ὅστις ἵνα προσηλωμένος εἰς τὴν διεξάγοντα τὴν ἀπόδειξιν, ὡς ἔχων πρὸς αὐτὴν ἰδιότητάσαν σχέτιν ὑπηρεσίας, ἢ ἐξαρτώμενος ἰδιότητος παρ' αὐτοῦ. Πολ. 685. Ποιν. 114. 115. (Γαλλ. Πολ. 283. 288 § 3, 268 ἄρμ. α', ε').

1) ὠματεύει 2) οἱ κατ' εὐθείαν γραμμὴν συγγενεῖς ἢ κηδεῖται τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, καὶ οἱ ἐκ πλαγίου μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ.

3) Αἱ περὶ ἐξαίρεσεως ἀόριστοι προτάσεις εἶναι ἀπαράδεκτοι. Ὅθεν ἀπαράδεκτοι εἶναι ἡ πρότασις ὅτι ἔλαβεν ὁ μάρτυς ἀμοιβήν, ἐὰν μὴ ὀρίηται ποῦ ἀμοιβὴν ἔλαβεν. Α. Π. 148 τοῦ 77. Ἐπίσης ἡ πρότασις ὅτι ἔλαβεν ἀμοιβὴν ἐκ τῆς δίκης, ἐὰν μὴ ὀρίηται ἐπὶ ποῦ ἀμοιβὴν ἔλαβεν. Α. Π. 148 τοῦ 77. 149 τοῦ 77. 103 τοῦ 81. Ἐπίσης ἡ πρότασις ὅτι εἶναι συγγενής, ἐὰν μὴ ὀρίηται ὁ βαθμὸς καὶ τὸ εἶδος τῆς συγγενείας. Α. Π. 148 τοῦ 77. 149 τοῦ 77. 103 τοῦ 81. — Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως, ὅτι ὁ μάρτυς παρεπίσθη καὶ παρανόμων μέσων, ὅπως καταθέσθαι ψεύδη τοῦτο ἀποτελεῖ ψευδομαρτυρίαν, δυναμένην μετὰ τὴν ποινικὴν καταδίωξιν καὶ καταδίκην τοῦ μάρτυρος εἰς τὴν ἀναφυλάττειν. Α. Π. 281 τοῦ 66. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 103 τοῦ 69 ἡ μετὰ τὴν εξέτασιν τῶν μαρτύρων μὴνυσις ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ αὐτοῦ δὲν εἶναι πάντοτε λόγος ἀποχρῶν εἰς ἀναστολὴν τῆς πρὸς αὐτὸν δίκης. — Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως μάρτυρος, ὅτι ἔλαβεν ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ. — Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως μάρτυρος, ὅτι ἔλαβεν ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ παρὰ τοῦ διαδίκου, τοῦ προκαλέσαντος αὐτόν. — Ἡ ἐχθρά ἐν τῇ δίκῃ ἐξαίρεσεως, δύναται δὲ μόνον νὰ ληθῇ ὅπ' ὅποιον πρὸς ἐκτίμησιν τῆς αξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος. Α. Π. 21 καὶ 169 τοῦ 54. 172 τοῦ 57. 120 τοῦ 61. 143 τοῦ 73. 350 τοῦ 74. 148 τοῦ 77. Ἡ στενὴ οἰκιακὴ σχέση, ὡς αὐτὴ δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως. Α. Π. 60 τοῦ 49. 350 τοῦ 74. 184 τοῦ 76. — Οἱ ἐνορίζονται τοῦ ναοῦ, εἰς ὃν ἀνήκουσι τυγχόν τὰ δικαστικὰ ἔργα, δὲν ἐξαιρούνται ὡς μάρτυρες, ὅπερ αὐτοῦ προκαλοῦμενοι. Α. Π. 71 τοῦ 77. Ἐπίσης τὰ μέλη τῆς κοινότητος δὲν ἐξαιρούνται ἐν δίκῃ τῆς κοινότητος. Α. Π. 235 τοῦ 53. — Ὅσακις ὁ δυνάμενος πρότερον νὰ ἐλπίζῃ ὡς μάρτυς ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς δίκης ὅπως ἐπαυσε ἐλπίζων, (ὡς φέρ' εἰπεῖν ὁ πρῶτος μάρτυς) ὅστις δὲν εἶναι πλέον τοιοῦτος ὡς ἐξοφλήσας, δὲν ἐφαρμόζεται ὡς μάρτυς ἐν τῇ δίκῃ. Α. Π. 259 τοῦ 77. — Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος τὴν ναυκλήρος τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου, εὐ μόνον διότι ἡ ἐκτίμησις τῆς δίκης ἀφορᾷ εἰς τὸν πλοιοκτήτην οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ναυκλήρον, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 274 τοῦ Ἑμπ. νόμου ἐπιτρέπεται ἡ εξέτασις τοῦ πληρώματος πρὸς βεβαίωσιν θαλασίου δυστυχήματος. Α. Π. 78 τοῦ 80. — Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως ὅτι ὁ μάρτυς εἶναι δανειστής τοῦ ἀποδείκνυντος. Α. Π. 162 τοῦ 54 ἢ συντάξας τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν δίκην συμβόλαιον ὡς συμβολαιογράφος. Α. Π. 215 τοῦ 83 ἢ ὅτι ἀντιέταξεν εἰς αὐτὸν αἱ κατὰ τὴν δίκην κλητορικαὶ ἐργασίαι. Α. Π. 439 τοῦ 78. ἢ ὅτι ἀνέστην ὡς πληρεξούσιος τινος τῶν διαδίκων. Α. Π. 102 τοῦ 77. διότι οὐδὲν ἄμεσον συμφέρον προσδοκῶσιν ἐκ τῆς δίκης. Ἄλλ' εἶναι

εξαίρετος ὁ ἐπιτραπημένους τὴν διαχείρισιν ὑποθέσεως τινος. ἤτοι ὁ ἐντολὴν δέχεται· διότι θεωρεῖται ὡς πρὸς τοὺς τρίτους ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐντολὰ αὐτοῦ, ἐκ δὲ τῆς συνταυτίσεως ταύτης τοῦ ἐντολῆος πρὸς τὸν ἐντολοδόχον ἡ μαρτυρία τοῦ ἐντολοδόχου ἀποβαίνει πρὸς ὅλεος ἡ βλάβην τοῦ ἐντολῆος. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 846 τοῦ 49. — Ὁρίζοντες τοῦ 710 ἀπὸ τῆς πολ. δικον. ὅτι ὁ καθυστερήσας μισθὸς τῶν ὑπηρετῶν εἶναι προκαταβλητέον, ὅτι καὶ ὑπηρετῆς, οὗ ὁ μισθὸς καθυστερεῖται, μὴ ἀλλήλων εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς πτωχεύσεως τοῦ κυρίου του, δὴν δύναται. — Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος ἡ πρὸς αὐτὸν παρεστὴν ἡ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδικῶν ἐργασίας κατὰ διαλείμματα ἐπὶ ἡμερομηνίᾳ. Α. Π. 329 τοῦ 78. — Ὁ πωλητὴς τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ὁποικείμενος εἰς τὴν μίσθωσιν πρὸς τὸν ἀγοραστὴν λόγῳ ἐνικλήσεως, προσδικᾷ ἐκ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς δίκης ἄμεσον ὠφέλειαν ἢ βλάβην· ἐπομένως δὴν δύναται νὰ χρησιμοποιῇ ὡς μάρτυς ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 81. — Κατὰ τὸν Νόμον § 3 τῶν Πανδ. βιβλ. 38 τίτλ. 10. Βασιλ. (45, 3) 2 Ἀρμεν. (4, 1) 1 καὶ 18 οἱ συγγενεῖς τοῦ συζύγου εἶναι κηδεσταὶ τῆς συζύγου καὶ τῶν παλιν, ἅρα οἱ συγγενεῖς ἐκάστου τῶν συζύγων δὲν εἶναι πρὸς ἀλλήλους κηδεσταί. Α. Π. 36 τοῦ 42, 143 τοῦ 49, 28 τοῦ 50, 160 τοῦ 52, 190 τοῦ 61, 210 τοῦ 64, 88 τοῦ 71. Ὅθεν δὲν εἶναι ἐξαίρετος ὁ συγγενὴς τοῦ συζύγου. Α. Π. 103 τοῦ 61· οὔτε ὁ πρὸς μητέρας θεῖος τῆς συζύγου τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐκδικούντος. Α. Π. 160 τοῦ 52· οὔτε ὁ πενθερὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Α. Π. 108 τοῦ 58. — Διαλυθέντος τοῦ γάμου ἐκλείπει ἡ ἐκ κηδεστίας συγγενὴς κατὰ τὸ παρ' ἡμῶν λογόν βωμ. δικαίον (§ 6 καὶ 7 Εἰσαγ. (1, 10) 1) ὡς μὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς ὁ ἐν περιπτώσει μὴ διαλυθέντος γάμου κωλυόμενος ὡς κηδεστής. Α. Π. 72 τοῦ 81, 64 τοῦ 90. — Πρὸς τὸν διεξαγόμενον τὴν ἀπόδειξιν ἰδιώξεως ἀσχέτις ὑπηρεσίας ἢ ὑπηρεσίας παρ' αὐτοῦ, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 324 καθίσταται ἐξαρτησις παρ' αὐτοῦ, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 324 καθίσταται ἐξαρτησις παρ' αὐτοῦ, ὡς μάρτυρα, ὑποθέτουσιν ὑπαρξίν περιστατικῶν ἐξ ὧν προκύπτει ἡ ἐξαρτησις ὑπηρετικῆς ἀσχέτις ἢ ἐξαρτησις. Α. Π. 103 τοῦ 63. Ἀπόκειται δὲ τὴν ἐξαρτησίν τῶν γενικῶν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἢ ἐξαρτησίν περιστατικῶν εἰς τὴν ἐξαρτησίν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Α. Π. 54 τοῦ 80. Δύναται δὲ νὰ διακρίνῃ ἐν σχέσει ἐξαρτήσεως κατὰ τὰς περιστάσεις οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ἐπίδοι, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων. Α. Π. 274 τοῦ 79. Ἄλλ' ἐν γένει δὲν ἀποτελεῖ ἀσχέτις ἐξαρτήσεως ἡ ὕψις τοῦ γροῦ καὶ τῆς τιμῆς παρ' ἑαυτῶν ἢ ἐταίρων. Α. Π. 306 τοῦ 79. Οἰδῶμεν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων ἐξαίρεσεως ὅτι διετέλεσέ τις ἐμπορικὸς ὑπάλληλος, ἐν ᾧ ἦτορ ἡ σχέση ἀνεξάρτητον ἐμπόριον. Α. Π. 253 τοῦ 53. — Ὁ συμβουλευτὴς ὁμοστακτικὸς ἀντιλήπτορ ἐξαίρεται κατ' αἵτησιν μόνου τοῦ διαδίκου ὅστις συμπερὸν εἰς τὴν παρασιώπησιν τῶν διακρινωθεισῶν τῶν μάρτυρ ὡς πρὸς βούλην ἢ δικαστ. ἀντιλήπτορ πληροφοριῶν. Α. Π. 28 τοῦ 54, 47 τοῦ 55. — Σημειωτέον ὅτι εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ πρὸς τὸν ἐκτελεσθέντα λόγον ἐξαίρεσεως ἢναι ἀληθῆς. Εἰς τὴν ἐκτίμησιν δὲ τοῦ μαρτυρικοῦ τούτου περιστατικῶν δὲν ἐπαυδαίνει ὁ Ἄρειος Πάγος. Α. Π. 253 τοῦ 53, 245 τοῦ 69. Ἄλλ' ὁσῶκις τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ὅτι ὁ μαρτυρικός ἐπὶ τινος τῶν κατηγοριῶν τοῦ 324 ἄρθρου καὶ ὅμως δὲν εἶναι αὐτόν, περιοριζόμενον μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ.

του, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρέσιμα. Α. Π. 329 τοῦ 64. Ἐπίσης δόκιμος στη-
μαί τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ εἰς κατάθεσιν μάρτυρος, οὗ ἐζητήθη ἡ ἐξαίρεσις,
ἢ ἀποδείξωσιν ἐν τούτοις τὴν περὶ ἐξαίρεσεως πρότασιν. Α. Π. 12 καὶ 368
τοῦ 65.—Ἡ παραπομπὴ τοῦ 8 ἀριθμοῦ τοῦ ἀρθ. 324 εἰς τὰ ἀρθ. 22 καὶ
23 τοῦ ποιν. νόμου ἀνάγκη νὰ λαμβάνηται πλήρως, περιλαμβανούσα δηλαδὴ
καὶ τὴν τροποποίησιν τῶν διατάξεων τοῦ ποιν. νόμου (τὴν ἐπιθεοῦσαν διὰ
τοῦ Διατ. τῆς 20 Μαΐου 1836). Α. Π. 188 τοῦ 92.

825. Μάρτυρες, ἀποβλητέοι κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων, ἐξί-
στανται, ἐὰν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ἐπρόβαλε μάρτυρά τινα,
ὅστις ἠδύνατο νὰ κηρυχθῇ ἀποβλητέος κατ' αἵτησιν αὐτοῦ, ἡ
ἐὰν ὁ ἀντιδίκος δὲν ἀντεῖπε κατὰ τὰς ἐξετάσεις 1) μάρτυρός
τινός, ὅστις ἔπρεπε νὰ ἀποβληθῇ κατ' αἵτησιν του.

1) τῆς ἐξετάσεως

Ν. Ἐὰν ὁ μάρτυς προβληθῇ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, οὐδεὶς δύναται
ἐκζητῆσαι τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ. Α. Π. 2 τοῦ 66.

826. Ἐπίσης ἐξετάζονται καὶ συγγενεῖς καὶ κηδεσταὶ (ἀρθ.
324 ἀριθ. 6 καὶ 7), ἐὰν ἡ πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους σχέ-
σις ᾗται ἢ αὐτῇ ὡσαύτως καὶ ὅταν πρόκηται περὶ τῶν κατὰ
τὴν οἰκογένειαν γεννήσεων, γάμων, θανάτων, καὶ γαμικῶν δια-
τάξεων, καὶ δὲν ᾗται τρόπος νὰ ἀνακαλυφθῇ ἄλλως ἢ ἀληθείαι.
Π. 685. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 323. Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 251).

827. Ὁ περὶ ἐξαίρεσεως λόγος προτείνεται πρὸ τῆς ἐξετά-
σεως τῶν μαρτύρων μετὰ ταῦτα ἢ ἀναίρεσις 1) τότε μόνον
εἶναι δεκτὴ, ὅταν ὁ λόγος αὐτῆς ἡμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ ἐγγρά-
τως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 270, 281, 289, 383, 36).

1) ἐξαίρεσις

Ν. Καὶ δόκιμος ὁ τῆς ἐξαίρεσεως λόγος δύναται νὰ ἀποδειχθῇ δι' ἐγγρά-
φον, ὃ προτείνων τὴν ἐξαίρεσιν μετὰ τὴν ἐξέτασιν δεῖλται νὰ ὑποβάλῃ τὸν
περὶ ἐξαίρεσεως λόγον ἐν τῇ πρώτῃ ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσει τῆς ὑποθέ-
σεως. Α. Π. 43 τοῦ 60. Ὅριζοντες δὲ τοῦ νόμου δεῖ μετὰ τὴν ἐξέτασιν
μόνον ἐγγράφως δύναται νὰ ἀποδειχθῇ, ἔπεται ὅτι εὐδὲ δι' ἐπαγωγῆς δικου
δύναται νὰ ποδευθῇ. Α. Π. 334 τοῦ 66, 187 τοῦ 79. Ἀλλὰ λόγος ἐξαι-
ρέσεως, ἀποδεικνύμενος ἐξ αὐτῆς τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος, εἶναι δεκτός
καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν προτεινόμενος. Α. Π. 315 τοῦ 66.—Ἡ παραβίασις
τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθ. 327, ἅτε οὐσιωδῶν οὐσῶν, ἐπιφέρει ἀναιρέσιν.
Α. Π. 313 τοῦ 66.

828. Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξετάσεων, τὸ περὶ τῶν
λέγων τῆς ἐξαίρεσεως καὶ τῶν περὶ αὐτῶν προτεινομένων ἀπο-
δείξεων συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται παραχρῆμα 1).—Ἐὰν ἡ
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ἐξαιρέσεις γίνη δεκτὴ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, δὲν δύναται νὰ ἀκούσθῃ ὁ μάρτυς. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 287 291).

1) συνοπτικῶς.

N. Τὸ ἄρθρ. 328 δὲν ἀπαγορεύει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἄλλαι μαρτυρίαι, σφαιριζόμεναι εἰς πληροφώρας, ὥς ἐξωδίκως ἔλαβον οἱ μαρτυροῦντες παρὰ τοῦ ἐξαιρεθέντος μάρτυρος. Α. Π. 302 τοῦ 78.

329. Κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διαδικασίαν δὲν ἐξετάζεται ὁ ἐξαιρούμενος μάρτυς, μόνον ὅταν ὅλοι οἱ διάδικοι καὶ ὁ δικαστὴς συμφωνῶσι περὶ τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως. — Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὁ εἰσηγητὴς συντάσσει ἐκθέσιν περιέχουσαν τοὺς τε τῆς ἐξαιρέσεως λόγους, καὶ τὰς παρατηρήσεις ἢ τὰς 1) προτάσεις τῶν διαδίκων, μεθ' ὃ ἐξετάζει τὸν ἐξαιρούμενον μάρτυρα (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 270).

1) καὶ

330. Συζητουμένης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς κυρίας ὑποθέσεως, γίνονται καὶ περὶ τῶν κατὰ τοὺς ὅρισμους τοῦ προηγουμένου ἄρθρου παρὰ τῷ εἰσηγητῇ προβληθέντων ἐξαιρέσεων λόγων συνοπτικὴ συζήτησις, καὶ ἡ δοθεῖσα μαρτυρία δὲν ἀναγινώσκεται καὶ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐὰν ὁ περὶ ἐξαιρέσεως λόγος κηρυχθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ὡς παραδεκτὸς καὶ ἀποδεξιγμένος. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 291).

N. Δὲν ὑποχρεοῦται ὁ προτείνας λόγους ἐξαιρέσεως ἢ ἄλλην ἀκυρότητα περὶ τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτοὺς· ἀλλ' ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ ἀποφανθῇ περὶ τούτων, ἀνατρέχον εἰς τὴν ἐκθέσιν τοῦ εἰσηγητοῦ. Α. Π. 201 τοῦ 66, 330 τοῦ 67, 96 τοῦ 81, 161 τοῦ 83. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις 204 τοῦ 66, 164 τοῦ 83, ἀναγκαῖον οὐχ ἦν τὸν νὰ ἐπικαλεσθῇ γενικῶς διὰ τῶν προτάσεων ὁ διάδικος τοὺς παρὰ τῷ εἰσηγητῇ προβληθέντας ἐξαιρέσεως λόγους, ἀναφερόμενος ἀπλῶς εἰς τὴν ἐκθέσιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ αὐτοὺς ὑπ' ὄψιν. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. 72 τοῦ 81, 42 τοῦ 82, 90 τοῦ 81, 10 τοῦ 83 αἱ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προβληθεῖσαι αἰτήσεις ἐξαιρέσεως μὴ ἐπαναλαμβάνονται εἰδικῶς ἐν ταῖς ἐξετάσεσι, θεωροῦνται ἐγκαταλείψεσθαι. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 56 τοῦ 64 τὸ δικαστήριον ὀφείλον νὰ ἀνατρέχῃ εἰς τοῦ εἰσηγητοῦ τὴν ἐκθέσιν, ἵνα ἐκτιμῇσιν τοὺς ἐκεῖ ὁρισμένους πηγὰς γράμματος λόγους ἐξαιρέσεως καὶ τὰς προτάσεις καὶ παρατηρήσεις τῶν διαδίκων, δύναται, ἂν μὴ εὖρη λόγον ἐξαιρέσεως προταθέντα παρὰ τῷ εἰσηγητῇ νὰ θεωρήσῃ νομίμως τὴν αἰτουμένην ἐξαίρεσιν μὴ ἐπιδικαστέαν. ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ ἀποφαινηται ἐπὶ τῆς προτάσεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων· ἄλλως ἢ ἀπόφασις καθίσταται ἀναίρετα. Α. Π. 264 τοῦ 88. Ἡ δὲ ἀνευ αἰτήσεως τῶν διαδίκων ἐξαίρεσις μάρτυρος, ἀποτελούσα παραβάσιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἀρθ. 170, ἐπιφέρει ἀναιρέσιν. Α. Π. 74 τοῦ 77, 107 τοῦ 80.

13. Μάρτυρες εξεταστέαι ἄνευ ὄρκου.

831. Ἄνευ ὄρκου εξετάζονται. — 1. παῖδες κατώτεροι τῶν ἐγκατασάρων ἐτῶν. — 2. ὅσοι ἔνεκα κακουργήματος ἢ τινος τῶν ἐν τῇ ἄρθρῳ 324 ἀρ.θ. 8 ἀναφερομένων πλημμελημάτων, κατατελοῦσιν ὑπὸ ἀνάγκῃσιν. Ποιν. 122. Πολιτ. 358. (Γαλλ. Πέλιτ. Δικ. 285).

14. Ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων.

832. Τὸ περὶ ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ (ἄρθρον 256)· μελλοντοῦτο αἱ μαρτυριαὶ τότε μόνον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὅταν ᾗται σαφεῖς καὶ ὠριμαίαι, ἐπερείδωνται εἰς ἰδίαν ἀντίληψιν, καὶ σημειοῦται 1) ἀκριβῶς ὁ λόγος τῆς γνώσεως. — Οἱ μαρτυροῦντες περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἔμαθον κατὰ διήγησιν 2), λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον κατὰ τὰς περιστάσεις, ἰδίως δὲ εἰς παλαιὰς ἀποδείξεις. — Καὶ ἀποφατικοὶ μάρτυρες εἶναι ἐντελῶς ἀξιόπιστοι, εἰ ἐὰν ἐπρεπεν ἀναγκασίως, λόγῳ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, νὰ ἀντιλάθωνται τοῦ πράγματος 3), τὸ ὅποιον ἀρνοῦνται, αἱ τυχόν ἤθελε συμβῇ. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 262. Ἀρμ. α'. τ. § 13).

1) δηλοῦται 2) ἐξ ἀκοῆς 3) γεγονότος

Ν. Τοῦ ἀξιόπιστου τῶν μαρτύρων ἀνατεθέντος εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ἐπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ δικαστήριον νάναθίσαι εἰς τοὺς πραγματογνώμονας νὰ κρίνωσιν ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἐξετασμένων μαρτύρων ἂν ἀπεδείχθῃ ἢ μὴ τὸ ἀποδεικτέον γεγονός. Α. Π. 150 τοῦ 88. — Τὰ δικαστήρια δὲν δεύλουσι νὰ διδῶσι καὶ τὸν λόγον τῆς πεποιθήσεως αὐτῶν περὶ τοῦ μάλλον ἢ ἥττον ἀξιόπιστου τῶν μαρτύρων. Α. Π. 314 τοῦ 83, 413 τοῦ 60, 4 τοῦ 89, 214 τοῦ 90, 91 τοῦ 91, 113 τοῦ 92. — Τὸ ἀξιόπιστον τῶν μαρτυριῶν ἀνατίθεται εἰς τὸν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας· ἐπομένως διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 246 τοῦ 39, 15 τοῦ 43, 135 τοῦ 63, 150 τοῦ 69, 314 τοῦ 83, 34 τοῦ 77, 239 τοῦ 86, 214 τοῦ 90 κτλ. — Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ὁ δικαστὴς δὲν ἀρκεῖ νὰ βεβαίῃ τί καταθέτουσιν οἱ μάρτυρες, ἀλλὰ νὰ ἐξηγῇ καὶ τὴν μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ. Α. Π. 58 καὶ 316 τοῦ 87· οὕχ ἥττον δὲν εἶναι ὁπόπως νάναγράφῃ ἐν τῇ ἀπόφασί αὐτοῦ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, δικαιούμενος νάναφέρῃ ἐν συνόλῳ τὸ πηγόμενον αὐτῶν. Α. Π. 325 τοῦ 82, 284 τοῦ 83, 169 τοῦ 84, 207 τοῦ 86, 43 τοῦ 63, 198 τοῦ 69, 262 τοῦ 70, 182 τοῦ 75· οὐδ' δεύλει

νὰ ἀναρῇ τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων, ὧν τὰς καταθέσεις ἐξέτασαν. Α. Π. 358 τοῦ 53, 175 τοῦ 71, 238 τοῦ 72, 182 καὶ 190 τοῦ 75, 181 τοῦ 91· δὲν ἀπῆδει δὲ εἰς τὸν νόμον νὰ ἀναλύσῃ λεπτομερέστερον τινὰ τῶν μαρτυριῶν ὡς σπουδαιοτέρας. Α. Π. 265 τοῦ 76. Ὁφείλει ὅμως νὰ λαμβάνῃ ὅπ' ὅψιν τὰς καταθέσεις τῶν τε μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως (ἀρθ. 254), καθισταμένης ἄλλως ἀναιρετέας τῆς ἀποδείξεως. Α. Π. 117 τοῦ 49, 290 τοῦ 61, 102 τοῦ 70, 29 τοῦ 91. — Ἀποδείξιν παρέχουσι μαρτυρία εἰς ἰδίαν τοῦ μάρτυρος ἀντίληψιν στηριζόμεναι αἱ 33 μὴ στηριζόμεναι εἰς τοιαύτην χρησιμεύουσιν ὡς ἄπλᾳ τεκμήρια. Α. Π. 32 τοῦ 57. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 57 τοῦ 73 δύναται τὸ δικαστήριον νὰ στηριχθῇ καὶ εἰς κρίσεις καὶ συμπράγματα τῶν μαρτύρων. — Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐ δικαστῆς ὀφείλει νὰ λάβῃ ὅπ' ὅψιν καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσαγαγόντος αὐτά, ἅπερ δὲν ἔχουσι μὲν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, ἀλλὰ παρέχουσιν ἐνδείξεις ἀναξιοπιστίας τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων. Α. Π. 79 τοῦ 76. — Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν δύναται νὰ ἀπορνήσῃ ὅτι εἰς μάρτυρα δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν (ἂτε μὴ ὀρίζοντος τοιοῦτό τι τοῦ νόμου), δύναται ὅμως νὰ διαλάβῃ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ, ὅτι δὲν πείθεται ἐκ μόνῃ τῇ καταθέσει αὐτοῦ. Α. Π. 14 τοῦ 78. — Ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 332 ἐπιφέρει μὲν ἀναίρεσιν κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 113 τοῦ 64, ἐπὶ οὐσῶν οὐσιωδῶν, δὲν ἐπιφέρει δὲ κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 130 τοῦ 69, καλῶς αἱ διατάξεις τοῦ προκειμένου ἀρθρου εἶναι ἁπλῶς συμβουλευτικαί.

15. Μαρτυρία συντηρητικά.

333. Καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 271, νὰ λαμβάνωνται ὁμολογίαι πρὸς συντηρησιν, εἰμποροῦν νὰ ἀκουσθῶσι πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος καὶ μάρτυρες. Πολ. 257 ἔ. 306.

16. Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων.

334. Μάρτυρες, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τοῦ ἀνροατηρίου ἐξασθῶσι, πρέπει, ἐκτὸς ἐὰν οἱ διάδικοι παραιτηθῶσι τούτου, νὰ ὀρίζωνται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐξετασθῶσι περὶ τοῦ ὀνόματος, τοῦ ἐπωνύμου, τῆς ἡλικίας των, τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως καὶ κατοικίας των, τῆς ὁρησκείας, τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ ἐπιτηδεύματός των, τῆς συγγενείας ἢ τῶν ἄλλων αὐτῶν 1) σχέσεων· ἔπειτα δὲ ἀρχοῦνται αἱ περὶ τοῦ πράγματος ἐρωτήσεις. Πολ. 288. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 262).

1) πρὸς τοὺς διαδίκους

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 334 καὶ 335 πρὸς τὸ 373 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁρίζον. ὅτι κατὰ τὴν ὁρκωδοσίαν δίδον νὰ λαμβάνηται ἀπὸ τοῦ ἡ ὁρκωδοσίας τῶν ὑμνουμένων καὶ ἐπομένως νὰ τίθεται ὡς βλάσι δι' ἕκαστον αὐτῶν ὁ ἐν τῇ ὁρκωδοσίᾳ αὐτοῦ εἰσθεμένος τύπος τοῦ ὁρκου, συνάγεται, ὅτι δέον νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς ἐξέτασεως αὐτοῦ, ὅτι ἐξητάσθῃ κατὰ πρῶτον περὶ τῆς ὁρκωδοσίας αὐτοῦ καὶ ἔπειτα ἔδοκε τὸν πρέποντα ὁρκον. Δ. Π. 89 τοῦ 78.

335. Ὁ ὁρκος γίνεται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει (1) ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, προφερομένων τῶν ἐξῆς:

«Ὁμνῶ, συνειδῶς τὰς ἐπικειμένους εἰς τὴν ψευδομαρτυρίαν
» ποινάς, ὅτι θέλω εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν, τὴν πλήρη ἀλήθειαν,
» καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν» οὕτως εἶη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ
» ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον». — Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόζονται τὰ
ἐν τῷ ἀρθρῷ 373 ὁρισμένα. (2) Ποιν. 121. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 262).

Σημ. Οἱ Ὀθωμανοὶ ὁρκίζονται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ Κεραλίου, προφέροντες τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις «Βαλλαχῇ, Μπιλλαχῇ, Ταλλαχῇ, μπουγκιούν Ντουιᾶ, γιάρουν ἀχρὲς» ἢτοι «Ὁμνῶμι Θεῷ, ὑμνῶμι εἰς τὸν Θεόν, ὑμνῶμι ἐν ἐνόματι τοῦ Θεοῦ, καὶ σήμερον κόσμος, καὶ αὔριον αὐτοῦ Παρουσία, ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν». Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ὁρκίζονται διὰ τῶν λέξεων «Ὁμνῶμι εἰς Ἰερουζά τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι . . .». Ἐν Πάρεξ Ἰωαννίδου (τ. 4 σελ. 2781) ἀναφέρεται καὶ ὁ ἐν Νεκραίς Ζαχαρίου σελ. 442 Ἰουδαϊκὸς ὁρκος ἔχων ὡς ἑξῆς. «Ἐν πρώτοις ἵνα ῥωσθῇ τὴν βίαν καὶ κρατῆσθαι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον καὶ εἶπῃ τῷ ῥέοντι «Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν, καὶ διαγαγὼν ἡμᾶς διὰ ξηρᾶς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν»

(1) Ὁρὰ ἀρθρὸν ΚΔ' τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὸν Ν. 17 τοῦ 17 Μαΐου 1882 περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξέτασεως τῶν Ὀθωμανῶν ὡς μαρτύρων ὑπὸ τὸ ἀρθρὸν 319 Πολ. Δικ.

(2) Ὁ τύπος τοῦ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἢ ἄλλων δημοσίων ἀρχῶν δίδόμενου ὁρκου ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ ἱεροδιακόνων εἶναι ὁ ἑξῆς: Διὰ μὲν τοὺς ἀρχιερεῖς. «Διαβεβαιῶ ἐπὶ τῇ ἀρχιερωσύνῃ μου κτλ.» Διὰ δὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεροδιακόνους. «Διαβεβαιῶ ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ μου κτλ.» Ὁ αὐτὸς δίδόμενος ὁρκος ἔχει τὴν αὐτὴν τοῦ κοινοῦ ὁρκου ἰσχὺν καὶ πᾶσα αὐτοῦ παράβασις, ἐκτὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, συνεπάγεται καὶ τὰς ἐπὶ πολιτικῇ ἢ ἐπιτοικῇ τοῦ ποινικοῦ νόμου ποινάς, αἵτινες θέλουσι καταγεγραμμέναι ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Νόμου καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος τῆς 9 Ἰουλίου 1882 ἀρθρὸν ΚΙ'. — Ὁ δὲ τοῦ ἀρθροῦ ΚΓ' τοῦ καταστατικοῦ νόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁρισθεὶς τύπος ὁρκου ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ λοιποὺς κληρικοὺς τῆς Ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας. Ν. 3 Μαΐου 1860 περὶ ὁρκωδοσίας τῶν ἀρχιερέων κτλ. τῆς Ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας.

σαν, ὅτι οὐ ψεύδομαι· εἰ δὲ καὶ ψευδόμενος εὐρεθῶ, δόξα μοι Κύριος ὁ ἀπὸ τῆν λέπτειν τοῦ Γιεβὴ καὶ τοῦ Ἀμμά, ἡλεῖ τοῦ ἱερῆος τὴν καταλήπειν καὶ ἀνοίξατω ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ καταπίετω με ζῶντα ὡς Ἀβὴν καὶ Ἀδερμόν.

Ν. Ἐάν ἀλλοθέρησις ὀρκισθῇ κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 333 τῆς πλ. δικ. καθιερωμένον ὅρκον, ἡ μαρτυρία αὐτοῦ εἶναι ἄκυρος, παραβιάζονται καὶ τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 333 καὶ 373, αἵτινες προτίθενται νὰ παράσχῃσι τῇ δικαιοσύνῃ τὴν ἐγγύησιν, ὅτι ὁ οὕτως ὀρκισθεὶς μάρτυς καὶ ταθεύει τὴν ἀλήθειαν. Α. Π. 193 τοῦ 74, σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Α. Π. 145 τοῦ 43 ὁ περὶ τοῖς ἀλλοθέρησις εἰθισμένος τόπος ὅρκου ἡ διαβεβαιώσις εἶναι ἀντικείμενον πραγματικόν, λυόμενον διὰ τῆς προσηκούσης ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὁρεῖλοντος νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν περὶ αὐτοῦ εἰθισμένον τύπον. (188 καὶ ἄρθ. 373).

336. Πᾶς μάρτυς ἐξετάζεται κατ' ἰδίαν, πλὴν πάντοτε ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν διαδίκων, ἐάν ἐνεφανίσθησαν οὗτοι. — Ἐάν ἡ ἐξέτασις γίνεται ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, εἰμποροῦν κατ' αἰτησίαν τινος ἡ πλειοτέρων διαδίκων, τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, ἡ καὶ ἐπὶ ἐπαγγέλματος, νὰ κληθῶσι συγχρόνως πολλοὶ μάρτυρες καὶ νὰ ἀντεξετασθῶσιν. Πολ. 261 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 262, 35. Νομ. 77 Βασιλ. (22. 1) Νεαρά 99 κερ. 0').

337. Οἱ μάρτυρες μαρτυροῦν προφορικῶς, καὶ ὅσας θύναται τῆς ἡ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποτείνῃ 1) κατ' αἰτησίαν τῆς ἐνδὲς τῶν παρόντων διαδίκων ἡ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, ἡ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν διασαφήσεις. Ποιν. 378 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 271, 37).

1) αὐτεπαγγέλτως ἡ

338. Μάρτυρες ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ διὰ τῆς πρὸς ἀπόδειξιν παρεμπιπτούσης πρᾶξις 1) ὠρισμένης προθεσμίας 2). — Ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, δὲν θύναται πλέον νὰ προβληθῶσι νέοι μάρτυρες εἰμὴ μόνον συναινέσει ἀμφοτέρων 3) τῶν διαδίκων. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 256· Νεαρά 90 κερ. 8' § 1).

1) ἀποφάσεως 2) διορίξ. 3) ὅλων

Ν. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ προκείμενον ἄρθρον ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἐπὶ ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως γίνεται ἐνδὲς τῆς διορίξ. τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου ταυτομένης, ἐπιταί, ὅτι ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως δύναται νομίμως νὰ λάβῃ χώραν εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἐνδὲς τῆς διορίξεως διορίξ. καὶ νὰ ἀποτίσῃ δύο διακεκριμένας δικαστικὰς ἐποχὰς τούτων προκύπτει ἡ ἀληθὴς ἐννοία τοῦ ἄρθρου 338 τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης.

μίας, ότι η απαγόρευσις τῆς προτάσεως νέων μαρτύρων μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν προσαχθέντων, ἀφορᾷ μόνον εἰς ἐκεῖνον τὸν διάδικον, οὗ οἱ μάρτυρες ἤρξαντο τῆς καταθέσεώς των, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν διάδικον, οὗ οἱ μάρτυρες δὲν ἐξετάσθησαν ἔτι, κατὰ τὰς Α. Π. 20 τοῦ 44, 38 καὶ 210 τοῦ 47. Ἀντιθέτοι αἱ νεώτεραι ἀποφάσεις τοῦ Α. Π. καθ' ὅτι ἡ προθεσμία πᾶσι κατὰ τὸ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ ἐμπαύρου ἀποδείξεως κατὰ τοῦτο, ἐπὶ δὲν δύνανται ἀρτῶμεν κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου τοῦ νὰ προτείνῃ καὶ ἐξετάσῃ πλέον καὶ αὐτὸς μάρτυρας (βλ. Α. Π. 106 τοῦ 50, 293 τοῦ 58, 40 τοῦ 68, 270 τοῦ 63, 139 τοῦ 62, 134 τοῦ 77). Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Α. Π. 83 τοῦ 68, 41 τοῦ 82, δοθέντες διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφ. ἐπιβάλλεται εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἰδιαίτερον ὅραμα ἀποδείξεως, τότε ὁ κοινοποιῶν τὴν ἀπόφασιν δὲν ὑποτίθεται, ἐπὶ ἐνῆργασε τὴν κοινοποίησιν. ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ὑπερήμουν εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόδειξιν, ἀλλὰ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 489 τοῦ 52 τὸ 338 ἄρθρον προτίθεται νάποτρέψῃ τὴν ἐξέτασιν νέων ἄλλων μαρτύρων τοῦ αὐτοῦ διαδίκου, εἴτε ἀποδεικνύοντος εἴτε ἀνταποδεικνύοντος, κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσαχθέντων πρώτων μαρτύρων, ἀλλὰ ὅτι ἀπαγορεύει τὴν διεξαγωγὴν τῶν μαρτυριῶν τῆς ἀνταποδείξεως μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἀποδείξεσιν προθεσμίας. — Ἀρκεῖ ἐντὸς τῆς διὰ τῆς ἀποτάσεως ταχθεῖσης προθεσμίας νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων καὶ, ἂν δὲν ἀποπερατωθῇ αὕτη ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας, οὔτε ὁ διάδικος ὑποχρεοῦται νὰ ζητήσῃ νέον, οὔτε αποκλείεται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς νομίμως κληθέντας μάρτυρας τοῦ νέου, οὗτος δὲν ἔστι αἵτιος τῆς μὴ ἐξετάσεώς των. Α. Π. 242 τοῦ 59. — Ἐν τῷ ἀρθρῷ 338 ὁρίζοντες ἐπὶ μάρτυρας ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάσονται ἐν τῇ αὐτῇ προθεσμίᾳ, ἔπεται, ἐπὶ, περαιτενομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν διαδίκων τῆς πρὸς ἀπόδειξιν ὁρισθείσης προθεσμίας, παρατείνεται ἀνεγκλίτως καὶ ἡ τῆς ἀνταποδείξεως, καὶ ἀπομένως, ὑποχρεούμενος ὁ ἀνταποδεικνύων ἵνα ἐντὸς αὐτῆς ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ. Ἠκαιοῦται ἐν τῇ ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, θύεν καὶ πρὶν ἢ εἰσέλθῃ ὁ ἀποδεικνύων ποιήσῃται ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐκ αὐτοῦ μαρτύρων. Α. Π. 4 τοῦ 82. — Τοῦ ἀρθρῷ 338 ὁρίζοντες, ἐπὶ δὲν δύνανται νὰ προβλῇσι νέος μάρτυρας μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δοθέντες ὁρίζεται ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει ὁ χρόνος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν, ἔπεται, ἐπὶ δύνανται ὁ ἀποδεικνύων ἢ ἀνταποδεικνύων νὰ προβλῇ νέους μάρτυρας, δοθέντες ἀνετέλλῃ ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων εἰς τὸν εἰσληγμένον. Α. Π. 524 τοῦ 52, 139 τοῦ 62. Κατὰ δὲ τὴν ἀπ. ἐρ. Ναυπλίας 620 τοῦ 51 ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 338 δὲν ἀφορᾷ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον μόνον, οὗ ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, διότι διεξαγουμένης τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἐντὸς τῆς ὁρισμένης προθεσμίας, ἀλλ' οὐχὶ συγχρόνως, ὁ ἀνταποδεικνύων δύναται νὰ κοινοποιήσῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν περὶ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν νομολεξίαν τοῦ ἄρ. 139 τοῦ 52, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν συγχωρεῖται πλέον, ἀνευ συναινέσεως ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, ἢ πρότερος νέων μαρτύρων. Α. Π. 13 τοῦ 43, 24 καὶ 84 τοῦ 57, 321 τοῦ 52, 110 τοῦ 53. Ὅθεν, εἰ

καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 253 δύναται τις νὰ χρησθῇ πᾶσι τοῖς ἀποδεικτικοῖς μέθοδοις εἴτε ταυτοχρόνως εἴτε καὶ καθ' ἑκάστα, ὅταν δύναται ὁμοίως χρῆσθαι καὶ ἑκατέρωθεν μάρτυσι, νὰ προτείνῃ εἴτα καὶ ἄλλους, εὖν μὴ συναινέσῃ καὶ ὁ ἐναντίος αὐτοῦ. Α. Π. 225 τοῦ 38. Διαβιβασθεὶς δὲ πρωτόδικως τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ὅν εἶχε διατάξει ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, καὶ διατάσσεται τοῦ Ἐφετερίου τὴν κατ' ἐπανάληψιν ἐξέτασιν ἐκεῖνων μόνον τῶν μαρτύρων ὧν εἶχεν ἀκυρώσῃ ἢ προηγουμένη ἐξέτασις, ὁ ἀνταποδεδειγμένων δὲν δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως νέους μαρτύρους εἴχε παραλείψει νὰ ἐξετάσῃ κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως ταυθεύσαν προθεσμίαν (καίτοι μὴ κοινοποιηθεὶς αὐτῇ). Α. Π. 116 καὶ 121 τοῦ 38. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 70 τοῦ 69 εἰν δ' ἀντιδικὸς τοῦ ἐπιπορευόντος πρὸς τῇ: ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως ἐξήγησε παράστασις προθεσμίας πρὸς γνωστοποιήσιν μαρτύρων, ὅταν δύναται τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ὡς ἀσκοπον ἐπὶ τῇ λόγῳ εἶτι, ἀρξαμένη τῇ ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ὅταν δύναται νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἡ μάρτυρες, ἀλλ' ὁφείλει (τὸ δικαστήριον) νὰ ἐκτιμῇσιν τοὺς λόγους, ἐπ' ὧς στηρίζεται αὕτη, καὶ εἰ μὲν εὐρίσκει αὐτοὺς ἰσχυροὺς νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν παράστασιν, εἰ δὲ ἀνισχύρους νὰ ἀπορρίψῃ αὐτὴν κατ' οὐσίαν.

339. Περὶ τῆς ὀρκίσεως καὶ ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων συντάσσεται ἐκθέσις, ἣτις περιέχει τὰ εὐσιωδέστερα τῶν μαρτυριῶν, καὶ ὑπογράφεται παρ' ἑκάστου μὲν μάρτυρος ἐπὶ τοῦ τελείως τῆς ἐξετάσεώς του, παρὰ δὲ τῶν διαδίκων, τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ἐν τῷ τέλει τῆς ἐλθῆς συζητήσεως. — Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐξέτασιν χρησιμεύουν πρὸς τοῦτο τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων. Πολ. 138. 175. 249. 307. 625. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 269, 274, 275, 36, 39. Βαυαρ. Σχ. § 290).

Ν. Οὕτως καὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 339 τῆς Πολιτ. Δικον. συντάσσουσιν ἐκθέσεις δικαστικῆς ἐκθέσεως, ἔπεται εἰς ἀνάγκη νὰ γένη πάντα τὰ κατὰ τὸ ἄρθ. 133 προσόντα ἐκθέσεως. Ἀποφ. Ἐφετ. Ναυπλίας 1176 τοῦ 31. (Ἰσχυρὸν καὶ ὡς συναινέσει τῶν διαδίκων ἀναβολὴ πιστοποιεῖται διὰ νομίμως συντεταγμένης δικαστικῆς ἐκθέσεως, συνιδὴ πρὸς τὸ ἄρθρον 133, οὗλ δὲ διὰ πᾶσι τοῖς ἐπὶ τῷ ἀποδεικτικῷ ἀπλοῦ τοῦ εισηγητοῦ. Ὅθεν ὁ λόγος, εἰ ἀνεβλήθη ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἐπὶ τῇ βάσει ἀπλοῦ μαρτυρικοῦ, ὑπὸ τοῦ εισηγητοῦ ἐκδιδόντος, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Α. Π. 209 τοῦ 33. (Προσθετέον θεωροῦμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἀπλοῦ μαρτυρικοῦ, ὅταν οὐδεὶς ἐναντιοῦται ἐκ τῶν μετῶν ἄλλων). — Οἱ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων παριστάμενοι πλὴν τοῦ δικαστοῦ ἀνάγκη νὰ ἔχωσι πληρεξουσιότητα· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γράψωσι ἐκθέσεις, οὗτο νὰ προσάγῃνται ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ. Α. Π. 102 τοῦ 69. — Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐκθέσις τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων ἡ μὴ ὡς γράφωμεν, ὑπὸ τοῦ γραμματέως, διότι ἡ ὑπογραφή ἀπαιτεῖται νὰ ἀναρῇ μόνον ἐν τέλει τῆς ἐκθέσεως. Α. Π. 164 τοῦ 72. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 336 καὶ 339 συνάγεται εἰς μάρτυρες δὲν πρέπει νὰ γινώσκονται

δικαστος αὐτῶν κατέθηκε, ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται νά αναγινώσκηται τῷ μάρτυρι ἡ κατάθεσις τοῦ προσετασθέντος καὶ νά βεβαιωταί ἀπλῶς ἐν τῇ ἐκθεσὶ ὅτι καὶ εἰ λοιποὶ μάρτυρες κατέθηκαν τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν πρῶτον. Ὁ εἰσηγητὴς δὲν εἶναι ἀρνούδιος νά κρίνῃ ἂν αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἴναι αἱ αὐταὶ ἢ διάφοροι (διότι τοῦτο εἶναι ἔργον τοῦ δικαστηρίου), ἀλλὰ μόνον νά ἐκτιθῇ ἀκριβῶς ἐκαστου τὰ λεγόμενα, διότι πολλάκις μία λέξις διάφορος, λεγθεῖσα ὑπὲρ μάρτυρος, ἢ καὶ ἡ αὐτὴ, προηγουμένη ἄλλων ἢ ἐπομένη, δύναται νά καταστήσῃ διάφορον τὴν ἔννοιαν τῆς καταθέσεως τοῦ ἐνὸς μάρτυρος παρὰ τὴν τοῦ ἄλλου, καὶ διότι τὸ δικαστήριον, ὀφείλον νά σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ οὐχὶ ἐκ τῆς ἀπλῆς βεβαιώσεως τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅτι πάντες δήλον εἰ μάρτυρες κατέθηκαν ταῦτά, ἀλλ' ἐκ τῶν γεγονότων, ἃ αὐτοὶ κατέθηκαν, πρέπει νά ἔλγῃ ὅπ' ὅψει ἐνὸς ἐκαστου τὴν ἰδίαν κατάθεσιν. Ἀπὸρ. Ἐφετείου Ναυπλίου 384 τοῦ 36.

17. Μάρτυρες μὴ εἰδότες τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

340. Ἐπὶ μαρτύρων, μὴ εἰδόντων τὴν ἑλληνικὴν, συμπαραλαμβάνεται ἑρμηνεὺς ὑποβαλλόμενος εἰς ὄρκον. (1) Πᾶσα ἐρώτησις καὶ ἀπόκρισις ἐγγράφεται εἰς τὴν ἐκθεσιν κατὰ τε τὴν πρῶτότυπον γλῶσσαν, καὶ κατὰ τὴν παρὰ τοῦ ἑρμηνέως γινωμένην μετάφρασιν. — Ἡ ἐκθεσις αὕτη ὑποβάλλεται πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τὸν μάρτυρα, ἢ, ἂν οὗτος δὲν δύναται νά αναγινώσκη, εἰς τὸν ἑρμηνέα. Πολ. 343. Ποιν. 130. (Βαυαρ. Σχ. § 298).

18. Κωφοί, ἄλαλοι, καὶ κωφάλαλοι μάρτυρες.

341. Ὅταν κωφοί, ἄλαλοι, καὶ κωφάλαλοι μάρτυρες δύνανται 1) νά γράφουν, ὁ γραμματεὺς ἐγγράφει εἰς τὴν ἐκθεσιν ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ λοιπὰς παρατηρήσεις, καὶ τὰς ἀποποδάλλει εἰς αὐτοὺς πρὸς ἐγγράφον ἀπάντησιν. — Ἡ περὶ τούτου συντασσομένη ἐκθεσις ἀναγινώσκεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ποιν. 129. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 271).

1) γινώσκουν

342. Ἐὰν δὲ εἰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενοι μάρτυρες δὲν ἠξέουρουν νά γράφουν, διορίζεται δι' αὐτοὺς ἑρμηνεύς, παρ' οὗ καὶ συνυπεγράφεται ἡ ἐκθεσις. Ποιν. 130 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 271).

(1) Ὅσα καὶ τὸν Νόμον Γ' 21 τῆς 20 Μαΐου 1882 περὶ ἑρμηνέων τῆς Τουρκικῆς γλώσσης ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν νέων ἐπαρχιῶν ὑπὸ τὸ ἄρθρον 6 ὅγγ. Δικ.

343. Οἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 340 καὶ 342 ἀναφερόμενοι ἐξηγηταὶ διορίζονται ἐπὶ μὲν τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου γινομένων ἐπιτάσεων παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ παρὰ τοῦ προέδρου. — Ἄπας διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦς ἐξηγήσῃ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, δι' οὓς καὶ τοὺς πραγματογνονας κατὰ τὸ ἄρθρον 295. — Ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐξετάσεων, ἀποφασίζει περὶ τούτου ὁ εἰσηγητής, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ, τὸ ὅλον δικαστήριον. Πολ. 324.

19. Συζήτησις περὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν μαρτύρων.

344. Ἐὰν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων γίνῃ ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ, δύναται νὰ γίνῃ ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἐνάρξεις τῆς περὶ τούτου συζητήσεως. — Ἐὰν δὲ ἡ ἐξέτασις ἔγινεν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, κατατίθεται ἡ ἔκθεσις ἀνυπερθέτως παρὰ τῇ γραμματείᾳ πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας γίνεται περὶ τούτου συζήτησις ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ. Πολ. 227. 309. (Πολ. Πολ. Δικ. 407. 432, 286).

N. Εἶναι ἄκυρος αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἐὰν δὲν ἐμφαίνονται ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ἡ χρονολογία τῆς ἐξετάσεως, διότι πᾶσα ἐπιθέσις πρέπει νὰ φέρῃ ἐν αὐτῇ τὴν ἀπόδειξιν τῆς χρονολογίας τῶν ἐν αὐτῇ πεποιθμένων γεγονότων. Α. Π. 120 τοῦ 83. Καὶ πᾶσα μὲν ἄλλη ἐπιθέσις ἀχρονολόγητος ἢ ἄλλως ἑλλειπῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κύρος ἔχουσα ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἐὰν φέρῃ τὴν υπογραφὴν ἑλῶν τῶν μερῶν, ἀλλὰ πᾶν ἐπιτάσεως μαρτύρων ἰσχύουσιν αἱ εἰδικαὶ διατάξεις τῶν ἀρθ. 346 καὶ 347. Ἐν δὲν δύναται ἡ ἔκθεσις νὰ θεωρηθῇ ὡς κύρος ἔχουσα ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. Α. Π. 120 τοῦ 83. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 344 προκύπτει προφανῶς, ὅτι ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ τῶν μαρτυριῶν καὶ παρελθουσῶν 3 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πινάκιῳ ἐγγραφῆς τὸ δικαστήριον προβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐρήμην τῶν ἐναγομένων, οὐδαμῶς ἀπαπορρομένης εἰδικῆς τιμῆς κληρονομίας αὐτῶν. Ἀρτείου Πάγου 73 τοῦ 80, 33 τοῦ 81, 5 τοῦ 82. — Ἐκ τοῦ ἀρθρου 344 προκύπτει ὡσαύτως, ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὁ ἀποφάσις, ὅταν ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ παρὰ τῇ γραμματείᾳ καὶ παρῃλλον 3 ἡμερῶν, ἢ ἄλλως, ὁ δάκις, κοινοποιήσῃ τῆς ἀποφάσεως καὶ διεξαχθεῶν τῶν ἀποφάσεων κατετέθη ἡ ἔκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ παρὰ τῇ γραμματείᾳ καὶ παρῃλλον 3 ἡμερῶν, ἢ ἄλλως, ὁ δάκις, κοινοποιήσῃ τῆς ἀποφάσεως, ἐγένετο κληρονομία ἀποφάσεως συζητηρίῳ, ἐγκαταλειψθείσης τῆς διαταχθείσης διὰ μαρτύρων ἀποφάσεως. Ἐν ἡ ἐπιμένει περιπτώσει ἐγκαταλείβῃ μὲν ἡ ἀπόδειξις, ἀλλὰ ἐν ἐγένετο κληρονομία πρὸς περαιτέρω συζητηρίῳ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ ὅθεν ἡ τυχὼν ἐγγραφὴ εἰς αὐτὸ εἶναι ἄκυρος καὶ πτωρ. τοῦ 370 ὁρίζοντος, ὅτι ἐγγράφονται εἰς τὸ πινάκιον μόνον αἱ ὠρμητοὶ καταθέσεις ἀποφάσεως. Α. Π. 102 τοῦ 78. Τούτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὁ δάκις μετὰ τὴν

διαξαγωγὴν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐξεδίθη ἀπόφασις παρατείνουσα τὴν πρὸς ἀποδείξιν προθεσμίαν, δηλονότι ἀπαιτεῖται καὶ τότε κλητεῖσαι πρὸς συζητήσιν τῆς ὑποθέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκoinοποιήθῃ καὶ παρῶθεν ἦδῃ ἢ δι' αὐτῆς ταχθεῖσα προθεσμία. Α. Π. 232 τοῦ 73.

20. Ἀκυρότητες καὶ ἀταξίαι.

345. Ἐάν τις διισχυρίζεται, ὅτι ὑπάρχει ἀκυρότης ἢ ἄλλη ἀταξία εἰς τὴν πρὸς ἀπόδειξιν διαδικασίαν, ἢ περὶ τοῦτου αἰτήσῃς εἰσάγεται, κατὰ μὲν τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου περὶ ἀποδείξεως γενομένην διαδικασίαν, πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως· ἐπὶ δὲ τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένων ἐξετάσεων, πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει συζητήσεως. Μετὰ ταῦτα δὲν εἶναι παραδεκτὴ τοιαύτη πρότασις, ἀλλ' ἐπιφυλάττονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 202 ὠρισμένα. Πολ. 202, 227. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 1029 ἐπ.).

Ν. Ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἀκυροῦται ὡς διεξαχθεῖσα ἐπὶ τῇ βίσει ἀποπλάσματος τῆς ἀποφάσεως, εἴαν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίης βεβαίῃ, ὅτι διαπερὰ τις πρὸς τὸ πρωτότυπον δὲν ὑπάρχει. Α. Π. 103 τοῦ 76.—Ἡ διεξαγωγὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, γενομένη ἐγκύρως μὲν κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς προῶτως, δὲν εἶναι ἄκυρος· δὲν δύναται ἐπαιένως ὁ διάδικος νὰ προαίῃ τὸ πρότερον ὡς λόγον ἀκυρότητος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, μὴ προτείνας τῇ πρώτῳ ἀναγγελθείσης διεξαγωγῇ, ὡς πᾶσι ἄλλης δικαστικῆς πράξεως (κατὰ τὰ ἀρθ. 487, 488) καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκ νέου τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, εἴαν δὲν παρῶθεν ἢ ταχθεῖσα προθεσμία καὶ δὲν ἐπικαλῆται ὁ ἀντίδικος τὴν πρῶτως γενομένην ἐξέτασιν· οὐδ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο νὰ προηγηθῇ ἀποκλ. τῆς πρώτης διεξαγωγῇ. Α. Π. 33 τοῦ 33, 138 τοῦ 32.—Ἐκ τοῦ ἀρθ. 343, καθ' ὃ ἡ περὶ ἀκυρότητος αἴτησις εἰσάγεται ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγομένων ἀποδείξεων πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, δηλονότι ἡ ἀνατροπικὴ αὕτη τῆς παρεμπιπτούσης διαδικασίας ἐνστάσις προτείνεται συνωδ. πρὸς τὰ περὶ τῶν ἐνστάσεων τούτων ὠρισμένα πρὸ τῆς ἐν τῇ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, προδήλως ἀνάγεται, ὅτι αἱ ἀκυρότητες τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ. Α. Π. 377 τοῦ 64, 61 τοῦ 79.—Ἐάν δύνανται νὰ προταθῶσι καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. Ὅθεν ἐνστάσις ἀκυρότητος τῆς διεξαγωγῆς λόγῳ ἐκπεσέσεως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ. Α. Π. 377 τοῦ 74. Ἀλλὰ δύνανται νὰ προταθῶσι καὶ ἀκολούθως αἱ ἀκυρότητες, αἵτινες ἀνάγονται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. Α. Π. 326 τοῦ 39.—Ἐκ τῶν ἀρθ. 329, 330 καὶ 343 τῆς Πολ. Δίκ. προκύπτει ὅτι οὐδόλως εἶναι ἀναγκαῖον ἢ προτείνας ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ τὴν ἐνστάσιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐξετά-

σεως μάρτυρος τινος να επαναλάβη αυτήν εν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀρκεῖ δὲ μὴ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν ἤδη γενομένην περὶ τῶ ἐκείνου ἐνστάσιν καὶ νὰ συζητήσῃ τὸν περὶ αὐτῆς λόγον, ὅτε οὐδενὸς ἄλλου καὶ μνημονευθέντων ὑποχρεωόντος αὐτὸν νὰ επαναλάβῃ ἂς προσέβαλεν ἐν τῷ εἰσηγητήῳ ἐνστάσεις ἢ λόγους ἐξαιρέσεως· τὸ δικαστήριον ἂρσεν ἐπὶ αὐτῶν ἀνατρεξίαν εἰς τὴν ὑποβαλλομένην αὐτῷ ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ νὰ πρὶν ἤντηται περὶ τῶν προταθέντων ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ λόγων καὶ ἀποφάσεων, ὁσᾶκις ἐπικαλεῖται αὐτοὺς ὁ προτείνας, Α. Π. 201 τοῦ 60, 390 τοῦ 67, 96 τοῦ 81, 121 τοῦ 83. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 72 τοῦ 81, 42 τοῦ 82, 90 τοῦ 84, 10 τοῦ 85 αἱ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ προβληθεῖσαι αἰτήσεις ἐξαιρέσεως, μὴ επαναλαμβανόμεναι εἰδικῶς ἐν ταῖς προτάσεσι, θεωροῦνται ἐγκαταλειφθεῖσαι (ἴδε καὶ ἄρθρον 330).—Τοῦ δικαστηρίου ἀποφασίζοντος περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῆς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἀποδεικτικῆς δικασίας, ὁσᾶκις πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως εἰσάγεται αἰτήσις ἀκυρότητας αὐτῆς, ἐπεται, ὅτι ἀνευ ταιαύτης αἰτήσεως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ τὸ δικαστήριον τῆς ἐξετάσεως ταύτης, μὴ ὑπαρχούσης δικαστικῆς ἀμφισβήτησεως, Α. Π. 21 τοῦ 60. —Τὸ ἄρθρον 348 διατάττει ὅτι ἡ αἰτήσιν τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἀταξία ἢ ἐκτεταμένη προδίδεται δι' αἰτήσεως πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑθέσεως νοεῖ προδήλως ὅτι ἡ ἀνατρεπτικὴ αὕτη τῆς παρεμπιπτούσης δικασίας ἐνστάσις προσήκει νὰ προτείνηται συνωδᾶ πρὸς τὰ περὶ τῶν ἐνστάσεων ὥρισμένα ἐν ταῖς ἀρθροῖς 202, 363 § 1 καὶ 382 § 3 περὶ ἐνστάσεων κατ' οὐσίαν συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως· ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος, Α. Π. 61 τοῦ 79, 138 τοῦ 91.—Ἡ περὶ ἀκυρότητας πρότασις, ἡ στηρίχεται ἐν τὴν εκπρόθεσμον γνωστοποίησιν τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων, προτείνεται τῶν πρώτων καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν δύναται τῶν ἄρθρ. 310 καὶ 311 Α. Π. 94 τοῦ 37, 36 τοῦ 46. ('Ἀλλ' ὡς ὁρθῶς παρετήρησαν Ἰουσοπούλου καὶ Οἰκονομίδης εκπρόθεσμος κλήτευσις ἢ εκπρόθεσμος γνωστοποίησις μαρτύρων δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα, ἀλλ' ἀπώλειαν τοῦ ἀποδεικτικοῦ τοῦ μέρους). Ἀλλ' εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἡ ἐνστάσις τῶν γνωστοποιήσεως τοῦ ἐνόματος καὶ επαγγέλματος τοῦ μάρτυρος κατὰ τὴν Α. Π. 326 τοῦ 40.

346. Ἡ περὶ ταιαύτης αἰτήσεως ἐξέτασις 1) εἶναι συνδικαστικὴ.—Ἐὰν ἡ περὶ ἀποδείξεως διαδικασία κηρυχθῇ ὅλη ἢ ἐν μέρει ἄκυρος, ἢ ἄτακτος, αἱ μάρτυρες, αἰτοῦντός τινος τῶν ἐν δίκῳ, ἐξετάζονται ἐκ νέου κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον.—Ἡ ἀταξία ἢ ἀκυρότης μαρτυρίας τινος δὲν συνεπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῶν ἄλλων μαρτυριῶν, ὅσαι δὲν ἔχουν τὰ ἐλλείποντα ἐκείνης. Πολ. 346 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 292, 294).

1) συζήτησις

Ν. Κηρυχτομένης ἀκύρου τῆς διαδικασίας, ἐξετάζονται ἐκ νέου αἱ μαρτυραὶ αἰτοῦντός τινος τῶν διαδίκων, εἰδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξε τῆς ἀκυρότητος αἰτία, Α. Π. 349 τοῦ 40. Ἀλλ' ἐξετάζονται μόνον τῇ αἰτίᾳ διεδικαστικῇ οὐκ καὶ αὐτεπαγγέλτως, Α. Π. 231 τοῦ 83. Διαφωνεῖ κατὰ τὴν

Πρωτοτύπου τῶν. 3 σελ. 231B ἀπόφασις Ἐφετών τοῦ Μαΐου τοῦ 69, καθ' ἣν καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζονται. Ἀλλ' ἡ περὶ νέας ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων αἵτησις δεκτὴ ἐστὶ καὶ ἐν μεταγενεστέρῃ συνεδριάσει. Ἀρείου Πάγου 81 τοῦ 58. Μάρτυρες οὐχ ἥττον νέοι ἐκτὸς τῶν ἐξετασθέντων δὲν εἶναι δεκτοί. Α. Π. 116 καὶ 121 τοῦ 58. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 120 τοῦ 85 εἴν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἦναι ἄκυρος διὰ τινὰ λόγον, δύνανται καὶ μεταγενεστέρως νὰ προταῖσι νέοι μάρτυρες, ἅτε τῆς γενομένης ἀκύρωσ ἐξετάσεως μὴ θεωρουμένης ὡς ἐξετάσεως ἀρξαμένης. — Διατάσσεται ἐκ νέου ἡ ἐξέτασις τοῦ μάρτυρος, οὗ τὸ ἐπάγγελμα δὲν ἐγνωστοποιήθη ἐν καιρῷ. Α. Π. 42 τοῦ 46. — Δὲν διατάσσεται ἐπανάληψις τῶν μαρτυριῶν, δοάκις, μὴ ἀναφέρουσαι τὸν λόγον τῆς γνώσεως, δὲν παρέχουσιν ἀπόδειξιν. Α. Π. 59 τοῦ 63. — Ἐὰν ἀπολεσθῇ τὸ πρωτότυπον τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ δὲν προσάγῃται ἀντίγραφον ἀντιπερὶωρημένον αὐτῶν, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται, ἀντιταίνοντος τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἀποφάσεως περιληπτικὴν ἐκθεσιν τῶν μαρτυριῶν, ἅτε μὴ ὑπαρξέσης τῆς βεβαιότητος ὅτι ἀκριβῶς ἐν αὐτῇ ἐκτίθενται. Α. Π. 350 τοῦ 71. Μὴ ἐπελθεύσης δὲ τῆς ἀπωλείας τῶν πρωτοτύπων ἐξ ὑπακιότητος τοῦ ἐπιδεικνύοντος, διατάσσεται ἀναγκαίως ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις αὐτῶν. Α. Π. 71 τοῦ 73. Ἀλλως διατάσσεται καὶ ἂνευ τούτου ἂν οἱ διάδικοι συμφωνῶσι. Α. Π. 234 τοῦ 83. Διατασσομένης δὲ τῆς ἐκ νέου ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἐξαιρέτως μόνον οἱ κατὰ τὴν πρώτην διεξαγωγὴν ἐξετασθέντες, δὲν λαμβάνονται· δὲ ὅπ' ὅψει αἱ καταθέσεις τῶν νέων μαρτύρων. Α. Π. 207 τοῦ 74.

347. Ἐὰν τις τῶν μαρτύρων, τῶν ζωσίων ἢ προτέρα μαρτυρία ἐκηρύχθη ἄτακτος ἢ ἄκυρος, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐξετασθῇ, ἀναγινώσκεται ἡ προτέρα τοῦ μαρτυρίου ἐπὶ δικαστηρίου, καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις λαμβάνεται ὅπ' ὅψιν. Ποιν. 510. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 292).

Ν. Τὸ ἀρ. 347 ἐπαρμόζεται δοάκις ἡ μαρτυρία τοῦ θανόντος ἐκηρύχθη ἄτακτος ἢ ἄκυρος, ἀλλ' ἡ ἐπιτρέψασα τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἀπόφασις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ, οὐχὶ δὲ καὶ δοάκις ἐξηφανίσθη ἡ διατάξασα τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ἀπόφασις δι' ἄλλης ἀποφάσεως. Α. Π. 278 τοῦ 56.

21. Ἐνοχὴ ἐνεκεν ἀταξιδίων.

348. Ἐὰν δικαστής, 1) γραμματεὺς, κλητὴρ, διάδικος, ἢ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ ἐπροξένησε δι' α' 2) παραδρομῆς τὴν ἀκυρότητα ἢ τὴν ἀταξίαν, καταδικάζεται ὁ αἵτιος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐντεῦθεν προξηνηθέντων ἐξόδων· ἐν δὲ ἀσυγγνώστῳ ἢ παραδρομῇ ἢ ἀμελείᾳ, καὶ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς κατὰ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὑπηρέτου. Πολ. 203. 346. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 292, 293, 1031).

1) δικαστικῶς 2) δι' ὁποιασδήποτε 3) μεγάλη

Ζ'. Ὁρκος.

α'. Ἐν γένει.

349. Ὁ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου ἢ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπαχθὲς ὅρκος εἶναι ὑποδιαίρεσις 1) τοῦ συμβιβασμοῦ, καὶ ἐπομένως κρίνεται ἐν γένει κατὰ τὰς περὶ συμβιβασμοῦ γενικάς 2) ἀρχάς. Πολ. 252, θ. 524.

1) εἶδος 2) παρέλκει τό, γενικάς.

350. Ὡς μέσον ἀποδείξεως θεωρεῖται μόνος ὁ ἐπὶ δικαστηρίου ἐπαγόμενος καὶ παρὰ 1) τοῦ δικαστοῦ ἐπιβαλλόμενος ὅρκος. Πολ. 351. 478. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1357).

1) ἢ ὁ παρὰ

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 350, συνδυαζομένου μάλιστα πρὸς τὸ 249, συνάγεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ὅρκον περὶ ποινιστατικοῦ, περὶ οὗ δὲν ἐπλήθη εὐδ' ἐπεβλήθη ποσῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 21 τοῦ 84.

β'. Ὁρκος ἐπὶ δικαστηρίου ἐπαγόμενος.

1. Ὁρκου ἐπαγωγὴ.

351. Πᾶς ὁ ἔχων δικαίωμα πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινὸς δύναται 1), ἐὰν ἰδιαιτέροι νόμιμοι ὅρισμοι δὲν διαγράφουν ῥητῶς τὸ ἐναντίον (1), νὰ ἐπάγῃ ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, περὶ ἵπαντός πραγματος, καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμῃ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, εἴτε ὑπάρχον ἄλλαι ἀποδείξεις, ἢ μή, ἂν καὶ 2) ὁ ἀντίδικος δὲν ᾔθελεν ἔχει ἰδίαν γνῶσιν τῶν ἀποδεικτέων πραγμάτων. Πολ. 74. 253. 400. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1358—1360).

1) εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς διαφορὰς 2) καὶ ἐὰν

Ν. Ὁ διάδικος, περιλαμβανὼν ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἢ ἀποδείξῃ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου πρὸς τὸν ἀντίδικον τῶν αποτελούντων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἰσχυρισμῶν, δὲν δεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ νὰ διατυπώσῃ ὡρισμένως ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους, ἀφ' οὗ ὁ δικαστὴρ ἔχων ἤδη ὑπ' ὄψιν αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ, δύναται καὶ δεῖται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ

(1) Ἰδὲ ἰδιαιτέρους ὁρισμοὺς διαγράφοντας τὸ ἐναντίον ἐν ἄρθροις 279, 279, 688, 686 Πολ. Δικον.

ἐκπαίδευσιν, ἐκτιμῶν δὲ τίνες ἰσχυρισμοὶ ἔχουσιν οὐσιώδη ἐπιβρῶν εἰς τὴν
 ἰσχύον τῆς ὑποθέσεως νὰ ὀρίσῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του. Α. Π. 342 τοῦ 62.
 243 τοῦ 77. Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον εἰς ἄλλου συνωδᾷ πρὸς τὸ ἀρθ. 244
 καὶ νὰ ἀπορίβῃ τὸν μὴ ἐπιβρῶν ἔχοντα πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς ἐπαγόμενον
 ἱρκὸν ὡς ἀλυσίτη. Α. Π. 71 καὶ 165 τοῦ 47, 284 καὶ 289 τοῦ 49, 12
 τοῦ 50, 48 τοῦ 53, 189 τοῦ 59, 241 τοῦ 76, 3 τοῦ 84, 9 τοῦ 85, 207 τοῦ
 85, καὶ ὅπωδ' ὅποτε νὰ διατυπώσῃ αὐτόν, παραλείπον τὴν εἰς τὸ θέμα περίλη-
 ψιν ὑποκειμένων γυγόντων Α. Π. 243 τοῦ 77, 114 τοῦ 67, 403 τοῦ 64.
 71 τοῦ 80, 223 τοῦ 88, 79 τοῦ 89, 28 τοῦ 91. Κατ' ἀκολουσίαν δύνα-
 ται καὶ τὸ Ἐφετεῖον νὰ τροποποιήσῃ τὸ θέμα τοῦ διὰ τῆς πρωτοδικίου ἀπο-
 φάσεως ἐπιβληθέντος ὅρκου. Α. Π. 214 τοῦ 49. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
 ἐπιβάλληται τῷ ἐνάγοντι ἢ τῶν ἐναστάσεων τοῦ ἐναγομένου ἀπόδειξις, αὐτὰ
 ἢ μεταβάλληται τὸ θέμα τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου, προστιθεμένων εἰς αὐτὸ
 ἡ ἐνστάτων, ἢ δὲν ἐβούλετο νὰ περιλάβῃ ὁ ἐπαγωγὸν αὐτόν. Α. Π. 77 καὶ
 173 τοῦ 58. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιορίσῃ τὸ θέμα τοῦ ἐπαγίν-
 ος ὅρκου εἰς ἓν ἢ τινὰ μόνον τῶν ἀποδεικτικῶν γεγονότων, ἢ ἐπικαλεῖται
 ἢ ἐπάγων. Α. Π. 122 τοῦ 65, 227 τοῦ 64. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπα-
 γωγὴ ὅρκου, καταστάσεως τελεσιδικίου τῆς ἀποφάσεως, διότι ἡ τελευταία
 ἐπικαλεῖ νόμιμον τεκμήριον, καθ' οὗ ἀπαράδεκτος κηρύσσεται πᾶσα ἀντα-
 γαγία. Α. Π. 122 τοῦ 61. — Ὅριζοντος τοῦ ἀρθρου 331, εἴ τι δύναται τις
 νὰ ἐπαγῇ ὅρκον εἰς τὸν ἀντιδικὸν περὶ παντὸς πράγματος ἔπεται, εἴ τι δύνα-
 ται νὰ ἐπαγῇ ὅρκος καὶ πρὸς ἐξακριβώσιν τῆς συμπεφωνημένης ἐννοίας ἐγγρά-
 φου τινὸς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ. Α. Π. 336 τοῦ 67. Κατὰ τὴν ἀληθοῦς δηλονότι
 ἵσχυον τοῦ ἀρθρου 331 ὅρκος ἐπάγεται μόνον περὶ παντὸς ἰσχυρισμοῦ ἢ
 ποσότητος, οἷτινες ἀποτελέσαν συνωδᾷ τῷ ἀρθρῳ 160 κτλ. τὸ ἀντικείμενον
 τῆς ἐκτιμῆσεως δίκης, τοῦτο ἐμφαίνει ἡ φράσις περὶ παντὸς πράγματος
 Α. Π. 33 τοῦ 81. Ὅθεν ἐπιβάλλεται καὶ εἰς ἐξακριβώσιν τῆς ἐννοίας ἐγ-
 γράφου συμπεφωνητικοῦ. Α. Π. 144 τοῦ 80. Ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλεται ὅρκος
 περὶ νομικῶν ὅρων. Α. Π. 86 τοῦ 91. — Ἐπὶ πολιτικῶν δικῶν περὶ ἀπο-
 κρίσεως ὅρκου ἐνέκα κολασίμου πράξεως ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιβληθῇ ὅρκος εἰς τὸν
 ἐναγόμενον (μὴ καταγγελλόμενα ποινικῶς, ἢ καταγγελλόμενα μὲν ἀλλ' ἀπο-
 λυόμενα δι' ἑλλειψίν ἀποχρῶσιν ἐνδείξεων) πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἡμέτερος τῆς
 ἐνστάτης ἢ ἀθωότητος αὐτοῦ, διότι οὐδεὶς νόμιμος ὁρισμὸς ἀπαγορεύει τὴν πρὸς
 τὴν ἐπιβρῶν ὅρκου. Α. Π. 189 τοῦ 68. (Σύμφωνος Οἰκονομικῆς). Contum
 141 τοῦ 80, 278 τοῦ 39 καθ' ἃς δὲν συγχωρεῖται ἐπαγωγὴ ὅρκου
 ἐνστάτης νὰ ἐκδόσῃ τὸν ὁμόσποντον εἰς ποινικὴν καταδίωξιν, διότι κατὰ
 τὴν ἀρχὴν οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς δημολογίαν τῆς ἐνοχῆς
 αὐτοῦ. Ἀρτίου Πάγου 141 τοῦ 50, 278 τοῦ 39. (Συνταγόμενα τῇ τε-
 λεσίᾳ γνώμῃ, ἣν ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἀρθρ. 114 τῆς Ποιν. Δικον. καθ' ἃς
 ἡ δημολογία τοῦ ἐνάγου καθ' αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν. Εἰρήσθαι εἰς
 τὴν γνώμην ταύτην καθιέρωσις ρητῶς ἀρθρ. 1364 νεωτέρου ἰταλικοῦ νόμου).
 — Ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἀρνήσῃ ἢ νὰ τροποποιήσῃ τὸν ἐπαγόμενον ἀπὸ
 τῶν διαδίκων ὅρκον, ὅσκις θεωρεῖ αὐτὸν περιττὸν ἢ ἀντιβαίνοντα εἰς τὸν
 νόμον ἢ τὰ τοῦ ὅρκου γεγονότα δημολογοῦνται κατὰ τὸ ὅλον ἢ ἐν μέρει παρὰ
 τὸν διαδίκον. ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει δεῖται νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπο-
 κρίσιν του εἴτε ὡς πρὸς τὴν τεπολογία τοῦ ὅρκου εἴτε ὡς πρὸς τὴν ἀρνήσιν
 τῶν ἐνστάτων. Α. Π. 11, 126 καὶ 330 τοῦ 60. — Τὸ ἀρθρὸν 331 δὲν ἐπαρ-

μύζεται, προσβαλλομένου του περί επιδόσεως αποδεικτικού ως ακέραιου, και το ισχυρόν του επιδοτηρίου πρέπει να βαδισούται εξ αυτού του περιλήξιμου αυτού. Α. Π. 9 του 42. 'Αλλ' ούδ' ὅτι ἐπεδόθη ἡ ετοιμοκαλλίστη τῶν ἔργων ἐπιτρέπεται ὅρκος, διότι ὅπου ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἔγγραφον ἀπόδειξιν πράξεώς τινος δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς οὔτε ὁ ὅρκος (διὰ τὴν 5 βιβλ. 1 τίτλου 14 τοῦ Κώδικος) Α. Π. 133 τοῦ 47. 'Αλλὰ κατὰ τὴν 32 τοῦ 55 καὶ 60 τοῦ 48, συγχωρεῖται ἡ δι' ὅρκου ἀπόδειξις. Ἐν ἀποφασίς τις δὲν ἐπεδόθη κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις καὶ δικαστικῶν ἐκθέσεων· ἀλλὰ δεόν να περιλαμβάνωνται ἐν τῷ ὅρκῳ πάντα τὰ ἀπορρίπτου τὴν νόμιμον ἐπίδοσιν. 'Εξ ἄλλου κατὰ τὴν 66 τοῦ 48 τὸ ἀποδοτήριον δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ ὅρκου, διότι 1) διὰ τοῦ ὅρκου δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ εἰς ὃν ἐπάγεται ἡ νὰ βαδισῶσιν γεγονότα, λαβόντα ὑποψίαν παρ' αὐτοῦ πρὸς ἄλλον τινὰ ἢ τάναπαλιν, οὐχὶ δὲ νὰ βαδισῶσιν γεγονότα γενόμενα μόνον παρ' ἄλλου, καὶ ὅτι ταῦτα ἐγένοντο καλ' ἢ διαδόσεις (ὁ μὲς καὶ 2) διότι διὰ τοῦ μέσου τούτου σπερείται ὁ εἰς ὃν ἐπάγεται τὸν τῶν νομίμων μέσων τοῦ νὰ προσβάλλῃ τὰς ἐλλείψεις τοχὸν τοῦ ἀποδοτηρίου. Δύναται οὐχ ἥττον κατὰ τὴν ἀπόφασιν 120 τοῦ 48 νὰ ἀποδοτῇ ὁ ὅρκος, ὅτι ὁ γνωστοποιῶν τὸ δικόγραφον κατέστρεψε τὰ μέσα, δι' ὧν ὁ ὅρκος αὐτοῦ εἰσάγει νὰ λάβῃ γνώσιν τοῦ δικογράφου. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 237 τοῦ 78 δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τακτικῶν ἀποδοτηρίου, φέροντος δηλονότι τὰ νόμιμα τοῦ 140 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Ἀποφ. προσόντα. — Διαγραφάντων εἰδικῶν νόμων διπλότυπα γραμμάτια παραλείπει ἀποδοτῆς ἐπὶ τῶν ἐκδοθέντων εἰς τὰ δημόσια ἢ δημοτικὰ ταμεῖα πληρωμάτων, ἐπιτρέπεται δι' ἑκαστοῦ ὅρκου ἀπόδειξις πληρωμῆς. Α. Π. 2 καὶ 369 τοῦ 32. — 'Εκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 381 καὶ 374 συνάγεται, ὅτι, ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκτιμῶσαν τὰς ἀποδείξεις ἐπέβαλεν ἀναπληρωτικὸν ἢ ἀπαιτῶν κτητὸν ὅρκον, πρὸ δὲ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἐπιληφθῇ δύναται οὐ ἔχει δικαιοσύνη τὸς νέας τῆς ὑποθέσεως ἐρευνῆς, δυναμένης νὰ καταλήξῃ εἰς ἀνακρίσιν ἀποφάσεως, νομίμως ἐπάγεται ὅρκος ἐπικτός, τῆς ὑποθέσεως διατεταγμένος εἰσαεὶ ἀκέραιος πρὸς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνον. Α. Π. 262 τοῦ 77. — Ἡ τιμὰται δὲ ὁ ἐπικτὸς ὅρκος τοῦ δικαστικοῦ, διότι ὁ ἐπικτὸς ἀντετάχεται ἐν τούτῳ κέντηται προδήλως ὁ ἐπάγων συμπερὸν ἔννομον καὶ δικαιοῦν ὅτι δὲ διότι εἶναι εἶδος συμβιβασμοῦ. Α. Π. 164 τοῦ 86, 89 καὶ 93 τοῦ 106 καὶ 171 τοῦ 90, 1 τοῦ 92, 184 τοῦ 93.

Ὅσακις καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰδικὸν μέσον ἀποδείξεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὅρκου. Α. Π. 133 τοῦ 47. 66 τοῦ 69. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ὅρκος εἰς ἀπόδειξιν τῆς δουλείας πληρεξουσιότητος, πλην ἐὰν ἀποδοτῇ τῆς τυχῆς ἢ πληρεξουσιότης Α. Π. 319 τοῦ 91. Ἐπίσης δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὅρκου περὶ τοῦ ἂν ἐδόθη ἢ οὐ ὁ ἐπιβληθεὶς ὅρκος, ὅπου ἀποδοτῇ μόνον διὰ πρακτικοῦ τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως ἢ δι' ἐκθέσεως κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἄρθρων 319 καὶ 320. Α. Π. 161 τοῦ 80. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὅρκου, ὅτι ὑπόθεσις τις εἶναι ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ πινάκιον τοῦ νόμου ἐκτείνοντος τὸν τρόπον τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐγγραφῆς τῶν δικαίων. Α. Π. 112 τοῦ πινάκιον οὗτος μαλιστα ἡ ἀπόλεια δὲν προτείνεται. Α. Π. 72, 252 τοῦ 86, 60 τοῦ 89, 238 τοῦ 90, 250 τοῦ 91. — Τῆς ὁρμῆς τῶν πραγματοποιημένων συναγομένης ἐκ τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου ἀπόδειξις αὐτῆς, ἐὰν μὴ προταθῇ ἡ ἀπόδειξις

αὐτῆς. Α. Π. 210 τοῦ 73. — Τὸ ἔθιμον δύναται νὰ ἀποδειχθῇ καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἀλλὰ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ τεθῇ παρὰ τοῦ δικαστοῦ γενικῶς καὶ νὰ ζητηθῇ ἀπλῶς ἂν τὸ προτεινόμενον ἔθιμον ὑπάρχῃ ἢ οὐκ εἶναι τοιοῦτον, διότι τότε ὁ ὅρκος ἀπορᾷ εἰς νομικὸν πόρισμα, οὐχὶ δὲ εἰς πραγματικὰ γεγονότα. ἄτινα μόνον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν διαδίκων. Ἄρ. Πάρο 33 τοῦ 41, 281 τοῦ 59, 277 τοῦ 63, 387 τοῦ 64. Διὸ δ' ἐπιβαλλόμενος ὅρκος πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τὰ πραγματικὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἔθιμου. Α. Π. 214 τοῦ 90. — Ἡ ὁρκωμοσία τῶν πραγματογνωμόνων βεβαιοῦται μόνον διὰ προσαγωγῆς τῆς περὶ τούτου ἐκθέσεως, οὐχὶ δὲ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου. Α. Π. 210 τοῦ 73. Contra ἀποφ. ἐτέρα, καθ' ἣν βεβαιούται καὶ δι' ὅρκου περιλαμβανόντος καὶ δι' συντάχῃ περὶ τῆς πραγματογνωμοσύνης ἑγγράφων εἰς τὸ νόμος διαγράφει. (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 253 καὶ 263).

2. Δηλωτικὴ ἢ ἀντεπαγωγὴ.

852. Ἦντες τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου ταχθείσης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀποφαίνεται ἐκεῖνος, εἰς τὴν ἐποίον ἐπὶ τῇ ὁρκῶς, ἂν θελῇ νὰ δεχθῇ τὸν ὅρκον, νὰ ἐξαίρεσῃ ἢ νὰ ἀντεπαγάγῃ ὅρκον 1). — Ἄν αὐτὸς ἀφῇσῃ νὰ παρέλθῃ τῇ προθεσμίᾳ χωρὶς νὰ ἀποφανθῇ περὶ τούτου, ἢ ἂν ἀποποιῇται τὸν ὅρκον, θεωρεῖται τότε τὸ πρᾶγμα 2), ἔνεκα τοῦ ὁποῦ ἀπαιτεῖται ὁ ὅρκος, ὡς ὡμολογημένον. Πολ. 273, 381 524. (Ἰδὲ καὶ Κωδ. 1361).

1) ν' ἀποποιῇται, ἢ ν' ἀντεπαγάγῃ τὸν ὅρκον. 2) γεγονός, ἢ περὶ ὅρκου δηλώσει. καίπερ μὴ ἀναγόμενα τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, εἶναι ἔγκυρος, δακίς ἢ ταύτοτης αὐτῶν συνάγεται ἐκ τῶν προτερου δικαγράφων. Α. Π. 207 τοῦ 88. Δὲν εἶναι δὲ ἄκυρος δευτέρα δηλώσις, ὡς παύσασα παραίτησιν προηγουμένων δηλώσεων, ὅτε τῆς δηλώσεως μὴ εἴσῃ ἑγγράφου εἰσαγωγικοῦ δίκης. Α. Π. 66 τοῦ 63, 31 τοῦ 73. Δύναται δὲ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν πληρεξούσιον ἢ ἀντίκλητον, ὅτε οὐδεμιὰς διατάξεως ὁρίζουσας ὅτι κοινοποιεῖται τῷ διαδίκῳ. Α. Π. 85 τοῦ 64. — Ὁ περὶ τῆς ἐπὶ τῇ ὁρκῶς δύναται ἐνεὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ παραδοχῆς καὶ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου· ἀλλ' ἐκλέξας τὴν παραδοχὴν, ἂν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἀντεπαγωγὴν· ἄλλως θεωρεῖται ὅτι περὶ οὗ τοῦ ὅρκου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀντιδίκου ὡς ὡμολογημένος. Α. Π. 179 τοῦ 68, 69 τοῦ 69. Contra ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 11176 τοῦ 53. — Δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ παρὰ τῆς προθεσμίας ὁ εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ὁρκῶς. Α. Π. 72 τοῦ 45, 28 τοῦ 61, 231 τοῦ 67. Ἀλλὰ δὲν ὠφελεῖται ἐκ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ αἰτήσεως, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ ὅρκου, εἰς τὸν ὁ λόγος αὐτῆς δὲν εὐρεθῇ βάσιμος. Α. Π. 124 τοῦ 61, 425 τοῦ 65. Ἀλλ' ὀρίζοντος τοῦ 352 ἀρθροῦ, ὅτι ἡ ἀντεπαγωγὴ ἢ δηλώσις τοῦ ὅρκου προθεσμία εἶναι ἀνατρεπτικὴ, καὶ μὴ ἐπιτελεστικὴ· ἄλλως τινὲς δικονομικῆς διατάξεως τὴν ἐπέκτασιν αὐτῆς λόγῳ ἀποστάσεως, ἔπεται, ὅτι δὲν ἐπεκτείνεται ἐπὶ λόγῳ τοιοῦτον. Α. Π. 37 τοῦ 49, 193 τοῦ 70. — Μόνον εἰάν ἡ ἀκύριότης τοῦ καθέντος ὅρκου προηλθῇ ἐξ αἰτίας δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, δύναται νὰ ταχθῇ ἄλλη προθεσμία πρὸς ἐπα-

νάληψιν τοῦ ἀκόρως δοθέντος ὅρκου. Α. Π. 178 τοῦ 47, 30 τοῦ 88, 2^ο τοῦ 82· πρὸ δὲ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν ὑπαγομένον νὰ δώσῃ νέον ὅρκον, κοινοποιηθείσης αὐτῷ καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως. Α. Π. 233 τοῦ 82. — Δὲν δύναται τις ἐν μέρει νὰ δεχθῇ καὶ ἐν μέρει νὰ ἀποποιηθῇ τὸν ὅρκον, ὅταν τὰ ὅλα φορα θέματα ἀπαρτιζώσιν ἓνα ὅρκον ἀδιαίρετον καὶ ἀποβλέπωσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον· ἐπομένως δ' ἐν μέρει δεχθεὶς καὶ ἐν μέρει ἀποποιήσας θεωρεῖται ὡς ἀποποιήθεὶς. Α. Π. 132 τοῦ 47. — Τοῦ ὅρκου ἐπαγομένου μὴ ὡς ὅσον περὶ πραγματικῶν γεγονότων (ἀρθ. 243 καὶ 351), ἔπεται δεῖν ὅτι ὁ ἐμπρόθεσμος δηλώσει περὶ τῆς δόσεως ὅρκου, ἐπαχθέντος τῷ διαδίκῳ περὶ ὑπάρξεως ἐθιμοῦ, δηλονότι νομικοῦ κανόνος ἐξ ἐθιμοῦ πηγάζοντος, δὲν γὰρ φέροι αὐτῷ τὰ ἐπιζήμια ἐπακολουθήματα τοῦ ἀρθρου 332, διότι ὁ δὲν τοῦ ὅρκου τούτου, ἀρτωμένη ἐκ τῆς κρίσεως περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀντι καίων πρὸς καθιέρωσιν ἐθιμοῦ κανόνων, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον ἅτε τοῦ δικαστοῦ μόνον ὄντος ἀρμοδίου νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγομένων ἀποδείξεων περὶ τῶν πρὸς κατάρτισιν ἐθιμοῦ ἀναγκαίων στοιχείων. Α. Π. 277 τοῦ 63.

353. Ἀντεπαγομένῳ δὲ τοῦ ὅρκου εἰς τὸν ἐπαγαγόντα αὐτὸν, χρεωστεῖ αὐτός νὰ φανερῶσθαι ὡσαύτως, ἐντὸς τῆς παρὰ τὸν νόμου 1) τεταγμένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἂν θέλῃ, ὅχι, νὰ κάμῃ τὸν ἀντεπαχθέντα ὅρκον. Ἄν δὲ ἀρνηθῇ τὸν ὅρκον τούτον, ἡ δὲν κάμῃ ἐντὸς τῆς δεδομένης προθεσμίας τὴν περὶ τῆς ὀρκοδοσίας δηλώσιν του, θεωρεῖται· τὸ πρῶτον 2) 3), τὸ ὅποῖον ᾗθελεν αὐτός νὰ ἀποδείξῃ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου, ὡς ἀποδεδεγμένον 4). Πολ. 273. 274. 360. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1361).

1) δικαστηρίου 2) διορίας 3) γεγονός 4) ὡς μὴ ἀποδεδεγμένον.

354. Μόνον ἐὰν ὁ ἀντεπαχθεὶς ὅρκος περιέχῃ προσηγορίαν μὴ διαλαβανομένην ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ ὅρκου, δύναται νὰ ἀποβληθῇ ἀζημίως.

3. Ἀποποίησης 1) τοῦ ὅρκου.

355. Αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 352 καὶ 353 ὁρισμέναι ἐπιβαλλόμεναι συνέπειαι συμβαίνουν 2), καὶ ὅταν ὁ ἡδὴ δεκτὸς γενόμενος ὅρκος δὲν δεθῇ, ἢ ὁ ὁμνῶν δὲν ἐνεφανίσθῃ κατὰ τὴν πρὸς τὴν ὀρκοσίαν ὁρισμένην προθεσμίαν. Πολ. 273.

1) παράλειψις 2) χωρῶσι

N. Ὡς ὡμολογημένον λογίζεται πᾶν ὅ,τι ὁ διάδικος ἐδήλωσεν δεῖν εἶναι νὰ βεβαιώσῃ ἐνὸρκως κατὰ τὴν περὶ ὅρκου ἀπόφασιν, δὲν ἐβεβαίωσεν ἢ δὲν ἐβεβαίωσεν σύμφωνα πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν δηλώσιν του, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν.

λυν τρόπον ἢ τύπον. Α. Π. 390 τοῦ 66.—Ὁ ὑπόδικος δεξιταί να δώσῃ ἐν ἀποδείξει τὸν ὄρκον κατὰ τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρισμένην προθεσμίαν καὶ δὲν δύναται να παρατείνῃ αὐτὴν ἰδιοβούλως καὶ μονομερῶς, διότι ὁ προσδιορισμὸς τῆς προθεσμίας γίνεται ὑπὲρ πάντων τῶν διαδίκων. Α. Π. 121 τοῦ 60, δύναται ὅμως να δοθῇ ὁ ἑπακτός ἢ δικαστικός ὄρκος καὶ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ παρὰ τὴν ὁρισθεῖσαν, ἐντὸς πάντοτε τῆς προθεσμίας, ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μὴ ὑπαρχούσης ἀντιρρήσεως, ἐπέτρεψε να δοθῇ ὁ ὄρκος ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ. Α. Π. 121 τοῦ 60.—'Ἄλλ' ἐν γένει ὁριζομένης δικασίμου πρὸς δόσιν ὅρκου ἢ προθεσμίας πρὸς δόσιν αὐτοῦ διαρκεῖ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ κατὰ τὴν διεκδικησὶν ἐκείνην συνεδρίασις. Α. Π. 338 τοῦ 74.—'Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 333 συνδυαζομένου πρὸς τὰ ἀρθ. 197 καὶ 199 συνάγεται ὅτι, ὅποτε ὁ ὅρκος δεκτὸς γενόμενος ὄρκος ἐδόθη ἐκπροθέσμως, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὁρισμένης προθεσμίας καὶ ἐναντιουμένου τοῦ ἀντιδίκου να τάξῃ νέαν προθεσμίαν πρὸς ὅρκισιν. Α. Π. 279 τοῦ 57, 93 τοῦ 62.—Μὴ ὁρισθείσης διὰ τῆς ἀποφάσεως προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου, ὁ ὑπόδικος δὲν καθίσταται ἔκπτωτος, μὴ δεῖς τὸν ὄρκον καθ' ἣν ὥρῃσιν αὐτὸς διὰ δηλώσεως αὐτοῦ τὴν ἡμέραν. Α. Π. 246 τοῦ 72, 189 τοῦ 78. (*18ε ἀρθρον 374).

856. Ὁ ἐπαγωγὸς ἢ ἀντεπαγωγὸς ὄρκος δὲν δύναται να ἀνακληθῇ παρὰ τοῦ ἐπάγοντος, ἢ ἀντεπάγοντος, εἰμὴ ἐνδόσῳ δὲν ἔγινεν ἐπὶ τῇ περὶ παραδοχῆς αὐτοῦ δήλωσις. — Ἐπανέλευσις εἰς τὴν ἀπᾶς ἀνακληθεῖσαν ἐπαγωγὴν ἢ ἀντεπαγωγὴν ὅρκου δὲν δύναται να γίνῃ πώποτε. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1364).

Ν. Ἐπιτεπομένης τῆς ἀνακλήσεως τοῦ ὅρκου πρὸ τῆς περὶ παραδοχῆς αὐτοῦ δηλώσεως, ἔπεται ὅτι, ἀνακληθέντες αὐτοῦ, συνανακλητέα καὶ ἡ διατυπώσασα αὐτὸν ἀπόφασις, μεθ' ὅ, εἰσαγομένης τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, κανονίζονται τὰ ἐπακολουθήματα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λοιπῶν προσκομισθεῖσάν ἀποδείξεων, μηδεμίαν ἐχούσης σημασίαν τῆς μετὰ τὴν ἀνάκλησιν δόσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ εἰς ὃν ἐπήχθη. Α. Π. 53 τοῦ 91. — Τὸ μὴ νόμῳ βάσιμον τῆς ἀγωγῆς ἐρευνᾶ βεβαίως τὸ δικαστήριον καὶ μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ἐπὶ τοῦ τὴν ἀλήθειαν τῆς οὐσιαστικῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀφορῶντος ἐπακτοῦ ὅρκου. Α. Π. 115 τοῦ 81.

5. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τοῦ δεδομένου ὅρκου.

857. Ὁ γενόμενος ὄρκος ἀποτελεῖ μετὰ τῶν διαδίκων, τῶν κληρονόμων, καὶ ἄλλων ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἐντελὴ ἀπόδειξιν. — Πᾶσα ἀνταπόδειξις, καὶ αὐτὴ προσέτι ἡ περὶ ψευδορκίας ἀπόδειξις, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐπιφυλαττομένης τῆς ποινικῆς καταδιώξεως. Πολ. 273. 363. Π. Ν. 266. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1363).

Ν. Μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου δὲν δύναται τὸ ἐπιβαλὼν αὐτὸν δικαστήριον, ἐκτιμῶν ἄλλως τὰς ἀποδείξεις, να καταστρέψῃ τὸ διὰ τοῦ ὅρκου ἀποδείκναι. Α. Π. 6 τοῦ 48, 260 τοῦ 51, 6 καὶ 18 τοῦ 77, 320 καὶ 364 τοῦ 79, 307 τοῦ 81, 160 τοῦ 83. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 8 τοῦ 47, 293 τοῦ

117, 82 καὶ 200 τοῦ 68, 279 τοῦ 84, 13 τοῦ 88, καὶ ἄλλας τινάς, τοῦ ἡμοκροτίου δυνάμενον νάνακαλῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς Πολ. Δικ. τὰς ἀποδείξεις παρεμπιπτούσας αὐτοῦ ἀτομάσεις, ἔπεται, ὅτι δύναται νά ἀνακαλῇ καὶ τὰς ἐπιβαλλούσας δικαστικὴν ἢ ἐπιδοθητικῶς ἐπαχθέντα ἔρκου δὲν ἀντίκειται, ὅς ἐις τοῦτο τὸ ἄρθρον 382, καθ' ὃ διὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἐκτελεῖται ἡ ἀτελής ἀπόδειξις καὶ ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀνταπόδειξις, διότι διάταξις αὕτη προφανῶς ἐφαρμόζεται ὑπὸ τὸν ἔρκου, ὅτι ὁρκῶς καὶ νομίμως ἀπερρίνυτο τὸ δικαστήριον, ἐπιβαλὼν ἔρκου, ἀλλὰ τοῦτο δύναται τὸ δικαστήριον ἐκ νέου νά ἐξετάσῃ μέχρι τῆς ὁριστικῆς αὐτοῦ ἀποράσεως. (Ἀποφ. ἐκ τῆς τελευταίας γνώμης. Κατὰ τοῦτο δὲ διαφέρει ὁ ἐπιβαλλόμενος ἔρκου τοῦ δικαστοῦ ἔρκου, πρὸς ὃν ἐξομοιοῦται καὶ ὁ ἐπιδοθητικῶς ἐπαχθεὶς, τὸ καθάρως ἐπακτοῦ ἔρκου, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπακτοῦ ἔρκου, γενομένου ἀποδείξεως, ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νά ἐπανελλῇ εἰς νέαν τὴν ἀποδείξεων ἐξέτασιν, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐπιβαλλομένου ἢ τοῦ ἐπιδοθητικῶς ἐπαχθέντος δύναται, ἄλλως ἐκτιμῶν τὰς ἀποδείξεις, νά μεταβάλλῃ γνώμην). Ἀλλ' ὅσοις εἶχον κανονισθῇ τὰ ἐπικολουθήματα τῆς δόσεως τοῦ ἔρκου, δεδόντος αὐτοῦ ἐγκύριος (μὴ προταθείσης δηλονότι τυπικῆς τιμῆς περὶ τὴν ὁρκοδοσίαν ἀκυρότητος, ὅπαρχει νόμιμον τεκμήριον, καθ' οὗ δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις, Α. Π. 94 τοῦ 93 κτλ. (186 καὶ ἄρθρον 180). — Ἐκ τῶν ἁρθρων 271 καὶ 337 ἀριθμητικῶς συνάγεται ὅτι ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως στερητικῶν εἰς ψευδορκίαν εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι μὴ ἐπιτρεπομένης τῇ ἐνάγκῃ τῆς ἀγωγῆς τῆς βλάβης τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, μεταίως ἤθελε νινεῖσθαι ἡ ἀγωγή. Ἀλλως κατὰ τὸ περ' ἡμῖν ἀστικὸν ῥωμαϊκὸν δίκαιον ὁ δευτεῖς ἔρκου ἀπὸ κλείει τὴν ἀγωγήν (N. 1 Κωδ. (4. 1) καὶ N. 7 καὶ 9 (12) N. 1 (11-10) καὶ 2 (12-11), ἡ δὲ γενικὴ καὶ μεγάλη ἀρχὴ τοῦ δεδικασμένου, ὅς ἐπὶ ἀναλλοίωτον εἶναι ἡ συστατικὴ αὐτῆς ἰδέα καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖται νομικῶς ἀλτήθεια, ἤθελε καταστραφῇ. Ἀποφ. Ἐκ. Ναυπλίας 541 τοῦ 83. — Τῆς ἀποδείξεως τῆς ψευδορκίας μὴ ἐπιτρεπομένης εἰμὴ μόνον διὰ τὴν ποινικὴν ἀποτίμωσιν, ἔπεται ὅτι ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατηγορουμένου δὲν δύναται νά παρασταθῇ ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων ἐπὶ ἀποτίμωσιν. Α. Π. πιν. 128 τοῦ 88.

6. Πρὸς ὁρκοδοσίαν ἀνίκαντοι.

358. Ἀνίκαντοι πρὸς ὁρκοδοσίαν εἶναι — 1. ἀνήλικες μὴ τὴν πληρώσαντες ἔτι τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν — 2. (Κατηργήθη). (1) Πολ. 331, 361.

359. Καὶ εἰς τοὺς ἀνικάνους πρὸς ὁρκοδοσίαν δύναται ἡ ἐπαχθὴ ἢ νά ἀντεπαχθῇ ἔρκου καὶ παρὰ τινος πρὸς ὁρκοδοσίαν ἀνικάνου, ἀλλ' ὁ ἀνίκανος δὲν εἰσπορεῖ ποτὲ νά κάμῃ τὸν ἔρκου αὐτοπροσώπως.

360. (Κατηργήθη). (2)

(1-2) N. 10 Γενίου 1861. Περὶ ἀκυρώσεως τοῦ ὅς ἐξαρτεῖτο τοῦ πρὸς

361. Ἐάν πρέκηται νά ἐπιβληθῇ ὅρκος εἰς ἀνῆλικον, ὁ ὅρκος δίδεται ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ περὶ τοῦ γινώσκειν ἢ μὴ γινώσκειν. (1) Πολ. 362, 363.

Ν. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἀναγκαστὸς ὅρκος ὡς ἔργον τοῦ δικαστηρίου δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κρίσεως ἢ τῆς πεποιθήσεως τοῦ διαδίκου περὶ τῆς αξιοπιστίας τοῦ ἀντιδίκου του, ἀλλ' ἐκ τῆς κρίσεως αὐτοῦ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων ἀποδείξεων δύναται πρὸς παγίωσιν τῆς ἐξ αὐτῶν συζητηθείσης πεποιθήσεως αὐτοῦ νά ἀνατεθῇ καὶ εἰς τὴν ἐντοκὸν περὶ αὐτῶν βεβαιώσιν ἢ αὐτῶν τῶν διαδικαζομένων διαδίκων ἢ τῶν ἀντιπροσωπευτῶν αὐτοὺς ἐπιτροποκηδεμόνων. Δ. Π. 266 τοῦ 71.

7. Ὁ ρ ο δ ο σ ί α.

α'. Αὐτοπροσώπως.

362. Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 361, δὲν συγχωρεῖται νά ὁμώσῃ τις δι' ἄλλον, ἀλλ' ὁ ὅρκος πρέπει νά γίνεται αὐτοπροσώπως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 121).

β'. Περὶ τοῦ πιστεῦναι καὶ μὴ γινώσκειν.

363. Ἐάν τις διάδικος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπλήχθη καὶ 1) ἀντεπλήχθη ὁ ὅρκος, δὲν δύναται νά ὁμώσῃ, ὅτι γινώσκει ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα (ἄρθρα 351 καὶ 361), πρέπει νά ὁμώσῃ, ὅτι καὶ τοι προσπαθήσας νά ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠδυνήθη νά εὕρῃ λόγον οἷά νά πεισθῇ (ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, νά ἀμφιβάλλῃ), ὅτι κτλ.—Ὁ περὶ τοῦ γινώσκειν 2) γενόμενος ὅρκος ἔχει τὰς αὐτὰς συνεπείας, καθὼς καὶ ὁ περὶ τῆς ἀληθείας πρᾶγματός τινος (ἄρθρ. 357). (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1359).

1) ἢ 2) τοῦ μὴ γινώσκειν

Ν. Πᾶς διάδικος, (ἐπομένως οὐ μόνον ὁ ἐναγόμενος ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνιστάμενος καὶ αὐτὸς ὁ ἐνάγων ὡς πρὸς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς περιστατικά) δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 363 νά ὁμώσῃ τὸν ὅρκον τοῦ τρίτου (εἴτε ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου εἴτε ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλόμενον).

κασιεστοῦ πεντηκαστοῦ ὀγδέου ἄρθρου καὶ ἐλοκληρεῖ τοῦ τριακασιοστοῦ ἐξακασιοστοῦ ἐξηκαστοῦ ἄρθρου τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

Τὸ δεύτερον ἐδάφειον τοῦ τριακασιοστοῦ πεντηκαστοῦ ὀγδέου ἄρθρου καὶ ἐλοκληρεῖ τὸ τριακασιοστὸν ἐξηκαστὸν ἄρθρον τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἀκυροῦνται.

(1) Διορθώθη κατὰ τὴν ἐπελευθύναν εἰς αὐτὸ τροποποίησιν διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθέντος νόμου ΒΚΒ' τῆς 17 Ἰουλίου 1892.

δράκεις πρόκειται περί αλλοτριών πράξεων, ὧν ὁ ὁμοῦσων δὲν δύναται νὰ ἔχη ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινῶσιν. Α. Π. 316 τοῦ 64, 108 τοῦ 65, 308 τοῦ 66, 272 τοῦ 69, 180 τοῦ 70, 302 τοῦ 80. Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ τῶν μὴ ἔχόντων ἰδίαν γινῶσιν τοῦ πράγματος ὑπάγεται καὶ ὁ ἐκδοχὺς τῶν δικαιοματιῶν τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος, ὁράκεις δὲν προτείνεται, ὅτι ἡ ὑπό τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐκχώρησις ἐγένετο ἐπὶ σκοπῇ ἀπαργῆς τοῦ ἀπ' αὐτοῦ εἰσπραττέμενου ἔρκου. Α. Π. 117 τοῦ 72. — Ὁ κληρονομος, εἴαν δὲν δύναται νὰ ὁμολογῇ, ὅτι γινώσκει αὐτὸς οὗτος τὸ πρᾶγμα, ὁρκίζεται τὸν περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ἔρκον. Α. Π. 48 τοῦ 41, 28 τοῦ 42, 108 τοῦ 51, 366 τοῦ 61. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. 187 τοῦ 90 ὁ ἔρκος ὁ ἐπιβαλλόμενος κληρονομῶν συνεχίζοντι δικαίον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληρονομούμενου, ἐπιβληθείς ὡς ἔρκος διαδίκου καὶ οὐχὶ τρίτου. — Ὅσακις ὁ ὁμοῦσων δὲν δύναται νὰ ἔχη ἰδίαν γινῶσιν περὶ τοῦ διὰ τοῦ ἔρκου ἀποδεικτέου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ὅτι ἐστὶ συγγενὴς ἐτέρου, ὁρκίζεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν. Α. Π. 99 τοῦ 90. — Ὅταν ἰσχυρίζεται τις, ὅτι τὸ περ' αὐτοῦ κατασχεθὲν πρᾶγμα ἀνήκει εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ, καίτοι ὑπὸ τρίτου διεκδικούμενον, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῷ τὸν προσωπικὸν ἔρκον, διότι τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἰσχυρισμοὺς οὐδεὶς ὑποτίθεται εὐλόγως ἄγνων Νόμ. 42 Βασιλ. (2, 3) Ν. 42 Π. (30, 17) Βασ. 6, 561 σχ. Α. Π. 218 Νόμ. 42 Βασιλ. (2, 3) Ν. 42 Π. (30, 17) Βασ. 6, 561 σχ. Α. Π. 218 τοῦ 73. — Τοῦ ἄρθρου 363, μὴ διακρίνοντας μεταξύ ἐνάγοντος καὶ ἐναγμένου ἀλλὰ φέροντος τὰς λέξεις «ἐάν τις διάδικος», ἔπεται ὅτι δεῖ ἐναγόμενος καὶ ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ δώσῃ τὸν ἔρκον, περὶ οὗ αὐτό, καταρχῇ τῆς προφανῆς τῆς διακρίσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ βωμάλικου νόμου. Α. Π. 117 τοῦ 72, 82 τοῦ 89, 170 τοῦ 90, 18 τοῦ 91. — Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὅτι ἐπιβλητέος ἐστὶ τῇ διαδίκῳ ὁ τῆς εἰδήσεως ἔρκος, αὐτὴ μὴ ἔχοντι ἰδίαν γινῶσιν τοῦ θέματος αὐτοῦ, διαφεύγει τὸν πλεγματικὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀφορῶσα εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν περιστάσεων (ἔρκον § 10 § 2 Πολ. Δικ.). Α. Π. 140 τοῦ 93.

γ' Ὁμοδοσία (δὲν καὶ αὐτὴν) προσώπων.

364. Καὶ εἰς ἰδανικὰ 2) πρότωπα (σωματεῖα) δύναται νὰ ἐπαχθῇ ἔρκος. — Περί τῆς παραδοχῆς, ἐξαιρέσεως 3), ἡ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ἔρκου συντάσσεται βούλευμα 4) τῆς κατενότου. Δημοτ. νόμου 50 § 19.

1) νομικῶν 2) νομικὰ 3) ἀποποιήσεως 4) ἀπόφασις

Ν. Ὁρῶντος τοῦ νόμου, ὅτι καὶ εἰς νομικὰ πρότωπα ἐπάγεται ἰσχυρὸς ἔρκος, οὐδεμία ἀμειβολία, ὅτι ἐπάγεται καὶ εἰς τὸ δημόσιον μὴ ἐξαιρούμενον τῆς ὑποχρέωσις ταύτης. Α. Π. 108 τοῦ 48, 98 τοῦ 46, 110 τοῦ 53, 30 τοῦ 58 κτλ. Ἐπίσης εἰς τὸ ἑκκλησιαστικὸν ταμεῖον. Α. Π. 231 τοῦ 60.

365. Ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ ἔρκος παρὰ τινος σωματοῦ διδεται. — 1. παρὰ τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ, τῶν ἐπὶ τῆς ἐκτέλεσιν τῆς κήσεως ἢ τῶν κατὰ μέρος μελῶν αὐτοῦ, ἐάν αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων τούτων ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρκου. — 2.

τῶναντίον δέ, παρ' ὧν τῶν μελῶν, ἐὰν ἡ κοινότης συνίσταται 1) ἀπὸ ἐξ ἡ ὀλιγώτερα μέλη. (Βαυαρικοῦ σχεδίου τοῦ 1831 § 270).

1) μόνον

366. Ἐὰν μὲν ἡ κοινότης εἰς τὴν περίπτωσιν, τοῦ ἄρθρου 365 ἀρ. 2, συνίσταται ἐκ μελῶν πλείονων τῶν ἐξ, ὅχι δὲ καὶ τῶν εἴκοσι, πρέπει αὕτη νὰ προτείνῃ 1) ἐξ πρὸς τὴν ὀρκοδοσίαν· ἐὰν δὲ ἦναι πολυαριθμοτέρα, τὸ τρίτον μέρος τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀλλ' ὅχι καὶ ὑπὲρ τοὺς πενήντα. — Ἐκ τούτων τῶν κατὰ νόμους προσκεκλημένων ἢ προβεβλημένων ἐκλέγει ὁ ἀντίδικος τοὺς μέλλοντας νὰ δμόσουν, οἵτινες δὲν πρέπει νὰ ἦναι ποτὲ ὑπὲρ τοῦς ἐξ. (Βαυαρικοῦ σχεδίου τοῦ 1831 § 270).

1) τοῦλάχιστον

367. Ἐὰν τις τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐκλελεγμένων ἀπέθανεν, ἦναι διαρκῶς κεκωλυμένος, ἢ περιέπεσεν εἰς τὴν πρὸς ὀρκοδοσίαν ἀνικανότητα, ὀφείλει 1) ὁ ἀντίδικος νὰ ἀναπληρώσῃ τοὺς ἐλλείποντας ἐκ τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων ἢ προβεβλημένων. (Βαυαρικοῦ σχεδίου τοῦ 1831 § 270).

δ'. Ὀρκοδοσία ὁμοδίκου τινός.

368. Ἐὰν ὁ ὅρκος ἐπήχθη εἰς πλείονας διαδίκους 1), πρέπει νὰ δμόσουν ἑκάτερος 2) δι' ἑαυτὸν καὶ οὔτε ὁ ὅρκος εἰς ἑκάστου ὠφελεῖ τοὺς λοιπούς, οὔτε ἡ ἄρνησις αὐτοῦ τοὺς βλαπτει. (Γαλλ. ἀστικὸς Κώδ. 1365).

1) ὁμοδίκους 2) ἅπαντες, ἑκαστος

ε'. Ὀρκοδοσία τοῦ ἔχοντος ἀλληλεγγύως δικαίωμα ἢ ὑποχρεώσιν.

369. Ἐὰν ἐκ πολλῶν ἀλληλεγγύως ὑποχρεωμένων ἐπήχθη ἡ ἀντεπήχθη ὁ ὅρκος εἰς ἓνα, καὶ ἐδόθη παρ' αὐτοῦ, ἀπαλλάσσονται διὰ τούτου καὶ οἱ λοιποί. — Τανάπαλιν δέ, στερεοῦνται καὶ οἱ οἱ ἀλληλέγγυα δικαίωματα ἔχοντες τὰ δικαιώματά των, ἐὰν τις αὐτῶν ἐπήγαγεν ἢ ἀντεπήγαγεν ὅρκον, καὶ ὁ ἀντίδικος ὤμοσεν. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1365).

δ. Τὸ ἄρθρον 369 τῆς Πολ. Δικ. δὲν εἶναι ἀπολύτως καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως ἐφαρμοστέον ἐπὶ ἀλληλεγγύου τῶν διαδίκων σχέσεως, ἀλλ' ἐφαρμοστέον

ἐφ' ὅσον ὁ ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀλληλεγγύων δευτεῖον δοθεὶς ἐπακτὲς ἔρκεται καὶ εἰς τὸν ἕτερον ἀλληλεγγύων ἐπιβληθεὶς, εἰδὼν πρὶν ἢ ὁ δευτερεὶς παρὰ τῇ ἐκπρόθεσμος πρὸς δόλῳσιν καὶ δόσιν τοῦ ἔρκου. Α. Π. 68 τοῦ Ν. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 278 τοῦ 58 οὐδὲλως ὠφελεῖ τὸν μὴ δόντα τὴν ἐπαχθέντα αὐτῷ ἔρκον ἢ ἔρκοδοσίαν μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀλληλεγγύως συνυποχρεωμένου ἅτε τοῦ ἀρθρου 369 μὴ προβλεπόντος τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἰς τῶν ἀλληλεγγύων ὑποχρέων δὲν ὤμοσε τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ἔρκον.

Γ'. Ὁρκοδοσία ἀπειλείτου ἢ ἐγγυητοῦ.

370. Ὁ εἰς τὸν καθ' αὐτὸ χρεώστην 1) ἐπαχθεὶς ἢ ἀντεπαχθεὶς καὶ παρ' αὐτοῦ γενομένος ἔρκος ἀπαλλάττει καὶ τοὺς ἐγγυητάς· καὶ τὰνάκαλιν δὲ ὁ ἔρκος τοῦ ἐγγυητοῦ ἀπαλλάττει τὸν καθ' αὐτὸ χρεώστην 2) (Γάλλ. ἀστ. Κώδ. 1365).

1) 2) πρωτοφειλέτην.

Δ'. Ὁρκοδοσία τῶν μελῶν ἑταιρίας, ἀφορώσης ἑμπορίας, συναλλαγματικῆς, ἢ ἀργασίας.

371. Ἐπὶ ἑταιρίας, ἀφορώσης τὴν ἑμπορίαν, τὰς συναλλαγματικὰς, καὶ τὰς ἐργοστάσιας, δυνύσυν δλα τὰ μέλη αὐτῆς. Πάντες οἱ ἑταῖροι ἐπέτρεψαν εἰς ἓνα ἢ εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἢ εἰς τὸν τινά, τὴν διεξαγωγὴν 2) τῶν ὑποθέσεων των, ἢ μὲν ὑπὸ θέσιν, ἣτις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν διαφοράν, αὐτοὶ μὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ κάμουν τὸν ἔρκον περὶ τῶν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν 2) τῶν ὑποθέσεων γενομένων πράξεων. — Ἐάν τις βιβλία ἐγράφησαν παρὰ τινος ἐπὶ τούτῳ διωρισμένῳ, δευτερεῖον ἐκτὸς τῶν ἰδιοκτητῶν 3), ἢ τῶν ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων, νὰ δώσῃ κατ' αἵτησιν τοῦ ἀντιδίκου καὶ ὁ ἐπὶ τῇ συντάξεως τῶν βιβλίων τὸν ἔρκον, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι καθ' αὐτὸ δυνατόν, καὶ δύναται νὰ κατορθωθῇ χωρὶς μεγάλην δαπάνην καλῶν (ἀρθρ. 417).

1) 2) διείκησιν 3) συνεταίρων

Ε'. Ὁρκοδοσία τῶν κληρονόμων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων.

372. Ἀποθανόντος ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπλήχθη ἢ ἀντεπλήχθη ὁ ἔρκος, πρὸ τῆς διὰ τῶν ἀρθρων 352 καὶ 353 διατεταγμένης δηλώσεως, ἢ πρὸ τῆς ὁρκοδοσίας, τάττεται εἰς τὸν κληρονόμον καὶ ἄλλους ἀντιπροσώπους αὐτοῦ νέα προθεσμία

πρὸς δηλώσιν· καί, ἂν οὗτοι δὲν θύνανται νὰ ὁμόσουν περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, συγχωρεῖται εἰς αὐτοὺς νὰ δώσουν τὴν περὶ ἀγνοίας 1) ὅρκον. Εἰς τὴν παραδοχὴν, ἄρνησιν, ἀντεπαγωγὴν, καὶ δέσιν τοιοῦτου ὅρκου, καὶ εἰς τὰς συνεπείας αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 352—363 ὡρισμένα.

1) τοῦ μὴ γινώσκειν

6) *Ὁρκος ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

378. Ὁ ὅρκος διδεται ἐπὶ Εὐαγγελίου διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων. «Ὁμνῶ, εἰδὼς κάλλιστα τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τὴν ψευδορκίαν ποινάς, ὅτι κτλ.»—Κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὀρηκτεία τῶν ὀμνούντων, καὶ ἐπομένως νὰ τίθεται ὡς βάσις δι' ἕκαστον αὐτῶν ὁ εἰς τὴν ὀρηκτείαν αὐτοῦ εἰθισμένος τύπος τοῦ ὅρκου, ἡ τῆς διαβεβαιώσεως. Πολ. 335. Ποιν. 121. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 262).

N. Ἐπὶ τοῦ ὅρκου τῶν διαδίκων ἐφαρμόζεται μόνον τὸ ἄρθρον 373 οὐχὶ καὶ τὸ 335, καθ' ὃ ὀρκίζονται εἰ μάρτυρες. Α. Π. 319 τοῦ 64.—Ἐκ τοῦ 373 συνάγεται ὅτι ὁ Ὀθωμανὸς πρέπει νὰ ὀρκίζεται κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν συνήθειαν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ Κορανίου. Α. Π. 193 τοῦ 71. Ἐάν δ' ἡ ὀρηκτεία τοῦ ὀμνούντος ἀπαγορεύῃ τὸν ὅρκον, ἐπιτρέπον ἀπλῆν διαβεβαίωσιν, ἀπαιτεῖται νὰ δώσῃ οὗτος τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην. Α. Π. 61 τοῦ 62. (Ἄλλ' ἂν δηλώσῃ ὅτι εἶναι ἀὐρησκός; Κατὰ N. Φλογαίτην (τὸν μακαρίτην πατέρα μου) ὀρκίζεται ἐπικαλούμενος ἀπλῶς τὸν Θεόν, διότι ὁ ὅρκος ἐπὶ ἄλλοις τοῦ Θεοῦ ἔστι· ἄλλως θεωρεῖται ἀρνούμενος νὰ μαρτυρήσῃ). (βλ. καὶ ἄρθρον 333).

8. Παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως πρᾶξις 1).

374. Ἡ περὶ ἀποδείξεως παρεμπίπτουσα πρᾶξις 2) πρέπει νὰ προσδιορίζῃ τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ ὅρκος, καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς περὶ τοῦ ὅρκου δηλώσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 352, 353, καὶ 372. Πολ. Πολ. 249. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 120).

1) 2) ἀπόφασις

N. Ἡ διατάσσουσα δι' ὅρκου ἀπόδειξιν ἀπόφασις, χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς οὐκ τοῦ προκειμένου ἔργου παρεμπίπτουσα, ὑπόκειται εἰς ἀνάκλησιν μέχρι τῆς δημουργίας τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως· μόνον δὲ ἂν τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ὑπὸ τὸν ἔρον τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου καὶ περὶ τῆς οὐσίας, δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ὀριστικὴ, ἀφ' οὗ ὁ ὅρκος αὐτὸς ἐκκληρώθη. Α. Π. 58 καὶ 118 τοῦ 47, 210 καὶ 220 τοῦ 60, 262 τοῦ 77, 226 τοῦ 83 καὶ ἔτι· ἀποφάσεις πολλάι. (Διαφωνεῖ Α. Π. 98 τοῦ 46). *Ορι-

στική ἢ καθίσταται ἡ ἔρκον ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις καὶ ὀρίζουσα τὰ ἐπὶ τῇ ληλυθήκεν αὐτοῦ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἔρκου καὶ δὲν δύναται νάνανκληθῇ, ἐκτὸς ἂν ἐπέτρεψε τὸ δικαστήριον, γενομένων ἀντιρρήσεων, νὰ ἤσθῃ ὁ ἔρκος τυχερῶς καὶ ὀλῇ ὑπὸ τὸν ἔρκον νὰ κρίνῃ τὰς ἀντιρρήσεις καὶ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ νὰ δώσῃ ἢ οὐ κῦρος εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ὁρκοδοσίαν. Α. Π. 1 τοῦ 82, 289 τοῦ 67, 281 τοῦ 83, 26 τοῦ 86. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 180).— Ἄν τὸ δικαστήριον ἐκτιμῇσιν τὰς ἀποδείξεις, ἐπέβαλεν ἀνακληρωτικὸν ἔρκον, πρὸ δὲ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἐπιλάβεται ὁπωσδήποτε νέας τῆς υποθέσεως ἐρεῖνης, νομίμως ἐπὶ αὐτῇ ἔρκος ἐπακτός, ἅτε τοῦ ἔρκου ἐπαγομένου αἰέποτε κατὰ τὸ ἄρθ. 331. Α. Π. 262 τοῦ 77.— Ἡ ἐπιβάλλουσα ἔρκον ἀπόφασις κοινοποιεῖται εἰς τὴν διάδικον, ὥς ἐπιβάλλεται ὁ ἔρκος, καὶ οὐχὶ τὸν πληρεξούσιον ἢ ἀντίκλητον αὐτοῦ, ἅτε καθισταμένης ἀναγκαστικῆς τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ τῆς προσωπικότητος (Πολ. Δικ. 139). ὅθεν ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον κοινοποίησις εἶναι ἀνεῖς. Α. Π. 238 τοῦ 70, 277 τοῦ 75. Ἀλλ' ἐάν ὅτε διάδικος διαμένει ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐπίσης ἢ ὁ ἀντίκλητος αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, θεωρεῖται ὡς διαδικος ὡς μὴ ἔχων ἀντίκλητον καὶ ἡ περὶ ἔρκου ἀπόφασις νομίμως κοινοποιεῖται τῷ Εἰσαγγελεῖ. Ἀρείου Πάγου 49 τοῦ 87. — Μὴ ἐπιλαβὼν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ ἔρκου διὰ τῆς ἐπιβόλου αὐτοῦ ἀποφάσεως, ὁ ἡμῶν δὲν καθίσταται ἐκπτώσις τοῦ δικαιώματος τῆς ὁρκοδοσίας, καίτοι προσδιορίσας διὰ τῆς δηλώσεως αὐτοῦ ἡμέραν πρὸς τοῦτο ἂνεν ἀντιλογίας τοῦ ἀντικείμενου, διότι ὁ τοιοῦτος ἀνεῖς γνήσιμος προσδιορισμὸς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὰς ἐννόμους συνεπείας προθεσμίας ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ταχθείσης, εἰμὴ ἂν οἱ διάδικοι ἀντὶ τούτου ἦτοσαν ἐκ συμφωνίας προσδιορίσει ἄλλην προθεσμίαν, ὡς ἐκ τοῦ ἔρκου 197 τῆς Πολ. Δικον. συναγεται. Α. Π. 419 τοῦ 82, 246 τοῦ 72, 189 τοῦ 74.— Ὅταν ὀρίζεται πρὸς δόσιν ἔρκου δικαίωμα, ἢ πρὸς τοῦτο προθεσμία διαρκεῖ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ συνεδρίασις ἐπομένως, μὴ προσβληθὼν ὁ πρὸς ἡμετέραν ὑπόχρεως ἕως τοῦ τέλους τῆς συνεδριάσεως, καθίσταται ἐκπτώσις ἐκτὸς ἂν πρὸ τῆς συνεδριάσεως, ἡ διαρκούσης τοῦλάχιστον αὐτῆς γίνῃ αὐτὴ ἐκτὸς περὶ παρατάσεως προθεσμίας, στηριζομένη εἰς τὸ ἀδύνατον τῆς πρὸς αὐτὴν λύσεως τοῦ πρὸς ὁρκοδοσίαν ὑποχρέου ἐνεκὸν ἀνωτέρας βίας, τὸ δὲ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδεχθῇ αὐτήν. Α. Π. 338 τοῦ 74. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 28 τοῦ 61 δύναται καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως νὰ αἰτηθῇ παρὰ τῆς προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ ἔρκου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 193 ὁ πρὸς τὸ δικαστήριον ταταμένη προθεσμία λήγει κατὰ τὴν ἐκτὴν ἡμέραν ἢ τῆς τελευταίας ἡμέρας.— Δικαιοῦται ὅμως ὁ ἡμ.προθέσιμος δηλώσας ὅτι ἀντὶ τὸν ἔρκον νὰ συντάμῃ τὴν πρὸς δόσιν τοῦ ἔρκου προθεσμίαν, κληθεὶς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, ὅπως παρὰ τῇ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν (Πολ. Δικ. 261). Α. Π. 64 τοῦ 46, 300 τοῦ 75. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 121 τοῦ 60 ὁ διάδικος δὲν δύναται μονομερῶς νὰ συντάμῃ ἢ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν, ἅτε προθεσμίας ὑπὲρ πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων διαδίκων, ἀλλὰ ὁ νόμος τὸν μόνον εἰκάζει ὅτι ὁ διάδικος ἀπολογεῖ τὸ ἀνεῖς ἐκείνου, ὅπου προσκαλεῖται νὰ ἡμῶς, ἔταν οἰσιμολογία, ἀποποιήσῃ ἢ δὲν δώσῃ τὸν ἔρκον, οὐχὶ καὶ ἔταν δώσῃ τούτον πρὸ τῆς προθεσμίας. Α. Π. 48 τοῦ 74. — Τὰ ἐκτὸς ἐπικυρώσιν τῆς μὴ ἐγκύρου δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος ἔρκου καὶ γίνονται, ἔταν παρὰ τῆς ἀκυρότητος ἦναι ὁ διάδικος, οὐχὶ δὲ ἔταν παρὰ τῆς ἦναι ὁ δικαστικὸς ὑπαλληλος, ὅτε διατάσσεται ἡ ἐπαναλήψις τῆς

ἀνέμου πράξεως. Δ. Π. 178 τοῦ 47, 39 τοῦ 38, 233 τοῦ 82.—Ἡ αἴτησις περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως δὲν ἔχει ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα· ὅθεν κοινοποιουμένη τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιβαλοῦσης ὅρκον τῷ εἰς ὃν ἐποβλήθη μετ' αἰτήσεως περὶ ἀνακλήσεως αὐτῆς, ὀφείλει ὁ εἰς ὃν ἐποβλήθη νὰ δώσῃ αὐτὸν ἐντὸς τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως τετραγμένης προθεσμίας· ἄλλως γίνεται ἐπιπλοήσιμος. Δ. Π. 297 τοῦ 80. ("18ε καὶ ἀρθρ. 332).

9. Συζήτησις περὶ τοῦ ὅρκου.

875. Ἐπιδοθείσης 1) τῆς δηλώσεως, τὸ δικαστήριον προσδιορίζει τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ὁρκοδοσίας, καὶ μετὰ ταῦτα μεταβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν συζήτησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν 2).

1) δοθείσης 2) παρέλκουσι.

Ν. Ἡ δήλωσις τοῦ διαδίκου ὅτι δέχεται τὸν ὅρκον δὲν εἶναι ἐναρξὺς ἐισαγωγῆς ἀποδείξεως τῆς δόσεως αὐτοῦ κατὰ τὰ ἀρθρ. 374 καὶ 375 τῆς Πολιτ. Δικον. Δ. Π. 368 τοῦ 66. Οἱδ' ἐγγραφὸν εἰσαγωγικὸν δίκης εἶναι· ὅν δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ τῆς πρώτης δηλώσεως παραίτησις. ἵνα εἰσαχθῇ τοιαῦτα. Δ. Π. 31 τοῦ 75. — Ὁ διάδικος ὁ ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας δηλώσας ὅτι δέχεται τὸν ὅρκον δικαιούται νὰ συντάμῃ τὴν προθεσμίαν, ἣν ἐπέτρεπε τὸ δικαστήριον, ὡς αἰκίς, ἐγκαίρως κλητευομένου τοῦ ἀντιδίκου του, ὅπως παραμυθῇ εἰς τὴν ὁρκοδοσίαν, δὲν βλάπτονται τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Δ. Π. 64 τοῦ 46, 300 τοῦ 75. Contra 121 τοῦ 60 ("18ε καὶ ἀρθρ. 374).

876. Ἐὰν οἱ διάδικοι ᾔναι παρόντες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀποχωροῦνται εἰς ταχίστην δήλωσιν, ἀντεπαγωγὴν, καὶ ὅστιν τοῦ ὅρκου, μεθ' ὃ μεταβαίνει ἀμέσως τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ὁριστικὴν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν. Πολ. 625.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 376 προφανῶς συνάγεται, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου παρεμπιπτόμενα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, προσδιορίζουσα τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ ὅρκος καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς περὶ αὐτοῦ δηλώσεως, ὅτε οἱ διάδικοι παρίστανται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Δ. Π. 181 τοῦ 49, 184 τοῦ 74.

10. Ὁρκοδοσία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ ἀρμοδίου ἢ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ὁρκοληψίαν δικαστηρίου.

877. Συνήθως διδόνται οἱ ὅρκοι ἐπὶ δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. (1) — Μόνον ὅταν ὑπάρχῃ προσηκόντως

(1) Ν. 101ε' τῆς 10 Μαρτίου 1881 περὶ τῶν εἰς τὸ Δημόσιον ἐπιβαλλομένων ὅρκων.

1. Οἱ εἰς τὸ Δημόσιον ἐπιβαλλόμενοι διὰ δικαστικῶν ἀποφάσεων ὅρκοι διδόνται παρὰ τοῦ ἱγουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ

βεβαιωμένον κώλυμα, ἢ ἀπέχῃ μακρὰν ὁ ἑρσίων, δύναται ἐπιτραπῇ εἰς δικαστήν τινα ἢ εἰς ἄλλο δικαστήριον νὰ λήγῃ τὸν ἔρκον· τοῦτο δὲ γίνεται πάντοτε κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 319 καὶ 320. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἡ προτάσις εἶναι ἐλευθέρα εἰς ἔλους τοὺς διαδίκους· θοὴν καὶ πρᾶσιν λαμβάνει ἐπὶ τούτου. Π.λ. 15, 261. (Γαλλ. Π.λ. Δικ. 191).

Ν. Δύναται μὲν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἄλλον δικαστήν νὰ δεχθῇ τὸν ἔρκον, ἐν ὅμοιαν κατοικῇ μακρὰν. Α. Π. 12 τοῦ 68, 231 τοῦ 69, 128 τοῦ 70. Ἀλλὰ δὲν δύναται ὁ ἐντολὴ ἄλλου δικαστηρίου δεχόμενος ἔρκον δικαστὴς νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἔρκον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ εἰσίᾳ, ἢ δὲ περὶ τῆς πράξεως τοῦ εἰσγγητοῦ εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, μὴ δυναμένη νὰ κυρωθῇ τῆς ἐπιθεώσεως ἐγκρίσεως τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 231 τοῦ 54. — Ὑπὸ τῆς ζήτησεως τοῦ 377 ἄρθρου, ὅτι οἱ διαδίκαι κλητεύονται κατὰ τὴν ἐρκοδοσίαν οὕτως δὲ τῆς διατάξεως ταύτης οὐσιώδους (διότι δύναται παρεννοεῖσθαι ὁ διαδίκος νὰ ὑποβάλῃ τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ ἢ ὑπομνήσῃ περιστατικά, δύναται

ὑπομνησθῇ τούτου. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ὁ τοιοῦτος ἔρκος διατυπώνεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν· εἰς τὴν τροποποίησιν ταύτην τοῦ τύπου δύναται νὰ προσθῇ ὁ ὕμνος κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἔρκου καὶ ἐν τῇ περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποίαν διευτυπώθῃ ἄλλως, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῇ νὰ προκληθῇ εἰδικὴ περὶ τούτου ἀπόφασις.

2. Διὰ τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπιβάλλεται ὁ ἔρκος, ἐρίζεται ὁ ἐρκοδοσίαν ἡμέρα, ἥτις πάντοτε πρέπει νὰ συμπίπτῃ μετὰ χρονικὸν διάστημα δέκα τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προθεσμίας διὰ πρὸς δηλώσειν οὐδέποτε δύναται νὰ ταχθῇ ἐλάσσον τῶν πέντε ἡμερῶν. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐρίζεται ὡς εἰσγγητὴς πρὸς τὸν ἔρκον εἰς τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Πρωτοδικῶν ἢ πᾶρεδρος τοῦ Πρωτοδικείου, παρ' οὐοὐδέποτε δικαστηρίου τοῦ Κράτους καὶ ἐν ἐπιδικαστικῶν ὁ ἔρκος οὗτος. Διὰ τῆς κοινοποιουμένης δηλώσεως ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ὕμνων ἐρίζεται τὸ χρονικὸν σημεῖον κατὰ τὸ ὅποιον ἐντὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ταχθείσης ἡμέρας δευτέρως ὁ ἔρκος, γνωστοποιεῖται δὲ τοῦτο εἰς τὸν διορισθέντα εἰσγγητὴν καὶ εἰς τὸν ἀντιδίκον ἢ τὸν ἐλκυστήν του, ὅστις καλεῖται νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐρκοδοσίαν. Τὸ χρονικὸν τοῦτο σημεῖον δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ διάρκειαν μείζονα τῆς ἡμετέρας ἐγκύριως δὲ λογίζεται δοθεὶς ὁ ἔρκος, ὅποτεδὴποτε δοθῇ ἐντὸς τοῦ χρόνου τούτου σημείου. — Αἱ γενόμεναι τυχόν ἀντιρρήσεις καταχωρίζονται ἐν συνταγῆσομένη ἐκθέσει, διὰ τὸ κύρος τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται νὰ προσβῇ ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείου ἢ εἰς τῶν νομικῶν ἀναγνώστῶν του. Ὁ εἰσγγητὴς διαβιβάζει τὴν ἐκθεσιν ταύτην εἰς τὸ δικαστικὸν παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶναι ἐκκενρὴς ἢ διαφορά.

3. Ὡς πρὸς τοὺς ἔρκους τοὺς ἐπιβληθέντας δι' ἀποφάσεως ἐκδοθεῖς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐφαρμόζονται τὰ πρὸ ἐκδοθέντα.

4. Πᾶσα διάταξις, ἐναντία εἰς τὸν νόμον τούτον, καταργεῖται.

νόμοις αὐτὸν τῆς ὁρκοδοσίας). ἔπεται, ὅτι ὁ ἕρκος, ἐν ἑδωκὲ τις ἐστὶν τῆς νενομισμένης κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου του, εἶναι ἄκυρος καὶ ἀπομνηστεύεται. Δ. Π. 68 τοῦ 34, 39 τοῦ 38, 176 τοῦ 84. Κατὰ τὰς ἀποφ. Δ. Π. 39 τοῦ 38 καὶ 164 τοῦ 60 ὁ κοινοποιῶν ἀπόφασιν περὶ ἕρκου, ἐπαρτάνου τοῦ ἀντιδίκου, δεῖν νὰ κλητεύηται εἰς τὴν ὁρκοδοσίαν, διότι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κοινοποιήσεως γνωρίζῃ τὴν ἡμέραν τῆς ὁρκοδοσίας, δὲν γνωρίζει ἕρκος, ὅτι πραγματικῶς μέλλει ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ, ὅπερ διὰ μόνου τῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του κλητεύσεως δύναται νὰ μάθῃ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 124 καὶ 192 τοῦ 61 καὶ 361 τοῦ 62, ἐπειδὴ κατὰ τὸ 261 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικον. εἰς πᾶσαν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγομένην ἀπόδειξιν ἔχουσιν ἐλευθερίαν πρὸς πάντας τοὺς διάδικους, ἀλλὰ καλοῦνται πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν, ἐὰν δὲν παρευρέθωσαν εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς καταπιεστικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, ὥστε ὅταν παρευρίσκωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον δημοσιευμένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κλήσις αὐτῶν, ἀλλ' ὀφείλουσιν αὐτόκλητοι νὰ παρευθῶσιν, ἐὰν ὁλλοῦν, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως, ἢ δὲ κλήσις αὐτῇ δὲν εἶναι ἡ ἐκ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων, ὥπως δυνήθῃ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος νὰ παρευρέθῃ, εἴτε παρὲν νὰ κλητεύῃ αὐτοὺς ὁ κοινοποιήσας τὴν περὶ ἕρκου ἀπόφασιν, διότι ἐν ἰδίᾳ αὐτοῦ πράξεως γνωρίζων τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ὁρκοδοσίας, δύναται νὰ παρευθῇ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν. — Δύναται ὁ διάδικος νὰ ἐπαρτάνῃ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸ τῆς ὁρκοδοσίας τοῦ ἀντιδίκου του παρτηρήσει δὲν ὑπάρχει διὰ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη κλητεύσεως, ἀπ' οὗ ὁ ἐμδὸς κλητεύει τὸν ἀντίδικόν του, δηλοῦν τὴν τῆς ἐμφανίσεως ἡμέραν πρὸς δόσιν τοῦ ἕρκου, ἀλλ' ἄρκει αἱ ἑγγράφοι παρατηρήσεις νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὸ γρασεῖον τοῦ δικαστηρίου 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐμφανίσεως τοῦ δικιζομένου κατὰ τὰ 330 καὶ 380 ἄρθρα τῆς Πολιτ. Δικον. Α. Π. 172 τοῦ 60. — Δι' ἀντιρρήσεις, ἅς ὁ διάδικος δύναται νὰ ὑποβάλλῃ, εἰσὶν ἀντιρρήσεις, καταρτίζονται εἰς τὸ ἑγκυριον ἢ ἀκπρόθεσμον τῆς δόσεως τοῦ ἕρκου, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως διὰ νέας ἐξετάσεως καὶ ἐκτιμῆσεως τῶν προταχθέντων καὶ ἐκτιμηθέντων δι' αὐτῆς ἀποδεικτικῶν μέσων, διότι δὲν παρτηρῶνται οἱ νόμοι τοιοῦτο δικαίωμα τοῖς διαδίκους. Α. Π. 10 τοῦ 92 (ἀλλ' ἴδε ἡσ. Α. Π. 161 τοῦ 30, 322 τοῦ 61, 226 τοῦ 83, 133 τοῦ 87. Ἀλλὰ τοῦ ἕρκου διδομένου ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἀντὶ ἄλλης ἐκθέσεως συντάσσεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως πρακτικὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 176 τῆς Πολιτ. Δικον. Α. Π. 161 τοῦ 30. Συντάσσονται δ' ἐκθέσεις, τηρητοὶ οἱ τύποι αὐτῆς, δηλονότι ὑπογραφεῖς αὕτη οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, ἀλλὰ καὶ τῶν διαδίκων καὶ λοιπῶν συμπράξαντων, μὴ δυναμένων δὲ ἢ βουλομένων ὑπογράψαι, μνημονευτέον τοῦτο ἡσ. Α. Π. 226 τοῦ 60, δὲν εἶναι δὲ ἄκυρον τὸ πρακτικὸν ἢ ἡ ἐκθεσις διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι οὐ γίνεται μνηστὴ ἐν αὐτῇ ὅτι, καίτοι προσκληθεὶς ὁ ἀντίδικος, δὲν παρτηρῶνται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 322 τοῦ 61. (ἴδε καὶ ἄρθρον 15).

α'. "Ορκος ἐπιβάλλομενος παρὰ τοῦ δικαστοῦ.

1. Πότε δύναται ὁ δικαστὴς νὰ ἐπιβάλλῃ ὅρκον.

378. Ὁ δικαστὴς τότε μόνον δύναται, εἴτε κατ' αἴτησιν ἐνὶ τῶν διαδίκων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, νὰ ἐπιβάλλῃ ὅρκον ἐν διαδίκῳ τινι, ὅτε ἡ ἀγωγή ἢ ἡ ἐνστάσις δὲν εἶναι μὲν ἀντιλῶς ἀποδεδειγμένη, δὲν στερεῖται δὲ πάσης ἀποδείξεως. — Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἔπεται, χωρὶς περαιτέρω διατυπώσεως, κατὰ γνώσιν 1) ἡ ἀπόλυσις. Πολ. 155. 170. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1367).

1) διαδικασίας, καταδίκη

N. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται ὁ δικαστὴς νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἐπιβαλλομένην τὸν ὅρκον ἀπόφασιν αὐτοῦ μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ, διότι ὁ δοθεὶς ὅρκος κατὰ τὸ ἄρθρον 357 πῆς Πολιτ. Δικον. ἀποτελεῖ μεταξὺ τῶν διαδικαίων ἐνὶ τῇ ἀπόδειξιν ἀποκλείουσαν πᾶσαν ἐναντίαν ἀπόδειξιν. Α. Π. 6 τοῦ 48, 200 τοῦ 31, 6 καὶ 18 τοῦ 77, 307 τοῦ 81, 160 τοῦ 83· ἐκ τούτων κατὰ τὴν Α. Π. 200 τοῦ 68, 82 τοῦ 82, 279 τοῦ 84, 13 τοῦ 85 καὶ 11 τῆς αὐτῆς δύναται νὰ ἀνακληθῇ καὶ ἀπόφασις περὶ ὅρκου ἀπαλλακτικοῦ ἢ ἀνακλητῆ, καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου. ("Ἴδε καὶ ἀρθ. 357) — Δι' ἀποδεικτικῶν ὅρκων προσαχθεῖσαι ἀποδείξεις δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῶσι διὰ δικαστικοῦ ὅρκου πρὶν ἢ διαταχθῇ ἢ διὰ νομίμου τρόπου προσαγωγῇ κρείττονος ἀποδείξεως. Α. Π. 325 τοῦ 74, 144 τοῦ 84. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 306 τοῦ 81 ὁ κωλύεται τὸ δικαστήριον νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ ἐκ τῶν πρὸς ἀποδεικτικῶς ἀποδειχθέντων

2. "Ορκος ἀναπληρωτικὸς καὶ ἀπαλλακτικὸς.

379. Ἀναπληρωτικὸς ὅρκος ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀποδικοκύνοντα, ὅταν διὰ τῶν προσαχθεῖσιν ἀποδείξεων καθίσταται σφόδρα πιθανὰ τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα. — Ἐὰν ἐκ τοῦ ἐνστίμου δὲν ἐξάγεται ὑπὲρ τῶν λεγομένων τοῦ διεξάγοντος τῆς ἀπόδειξιν, εἰμὴ ἀσθενὲς τεκμήριον, ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀντίδικον ὁ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος.

N. Ἐὰν ἐπιβλήθῃ εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἀποδικοκύνοντος ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ἐκ τῶν προσαχθεῖσιν ἀποδείξεων αὐτοῦ ἀποδείξουν ἐπὶ γὰρ ἀσθενὲς μόνον τεκμήριον, ἢ ἀπόφασις ἀποκλείεται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 279 τοῦ 85. Ἐπίσης ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ἀπόφασις δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατέστησαν πιθανοὶ οἱ λοχυρισμοὶ αὐτοῦ ἀνευ τῆς ἐπιβολῆς ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου. Αρ. Πάγου 367 τοῦ 61. — Δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος

περί γεγενησας, οὐ οὐδεμία ἀπόδειξις πρότερον διατάχθη. Α. Π. 383 τοῦ 66, 273 τοῦ 79. Ἄλλ' οὐδὲ περί ἰσχυρισμοῦ, καταστάντος πῶθεν ἐκ τῆς διαγωγῆς ἀποδείξεως περί ἄλλου ἰσχυρισμοῦ, ἀπὸ περί ἐκείνου οὐδεμία διατάχθη ἀπόδειξις. Α. Π. 166 τοῦ 67.

380. Ἡ ἀκριβεστερά διὰ γνώσεις 1), εἰς ἀντίπρῃ νὰ ἐπιέλθῃ ἀναπληρωτικὸς ἢ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὅποῖον ὅμως κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὴν κρείττονα τοῦ πράγματος γνώσιν, ἢ τὴν μέγιστα προσωπικὴν ἀξιόπιστιαν τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων.

1) κρίσις.

N. Ἡ ἐκτίμησις τῶν περιστάσεων ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. ὅθεν διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 12 τοῦ 50, 69 τοῦ 73, 212 τοῦ 75.

3. Συνέπειαι.

381. Ὁρκος, ἐπιβεβλημένος παρὰ τοῦ δικαστοῦ, δὲν εἴμπορει νὰ ἀντεπαχθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον. — Ἡ ἀποποίησης, μὴ δὲ λῶσις, ἢ μὴ δόσις τοῦ ἁπαξ δεκτοῦ γενομένου ὅρκου, ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου δεδομένης προθεσμίας, ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὠμολογημένον ἐκεῖνο, τοῦ ὅποιου τὸ ἐναντίον ἐπρόκειτο νὰ βεβαιωθῇ δι' ὅρκου. Πολ. 273. 352. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1368, 1361).

N. Ὁ νόμος ὑποτίθει κατὰ νομικὴν πρόληψιν ὅτι ὁ διάδικος ὁμολογεῖ τὸ ἐναντίον ἢ ὅ,τι καλεῖται νὰ ὁμολήσῃ, ὅταν σιωπήσῃ, ἀποποιήθῃ ἢ δὲν δώσῃ τὸν ὅρκον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὅταν δώσῃ αὐτὸν πρὸ τῆς προθεσμίας. Α. Π. 43 τοῦ 47. Διὸ τὸ δικαστήριον, δικαιούμενον καὶ ὀφελὸν κατὰ τὸ ἀρθ. 172 νὰ διατάσῃ ὅ,τι συμβῶλλον εἰς διὰ γνώσιν τῆς ἀληθείας, δύναται μετὰ τὴν ἀκρίωσιν τῆς πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας γενομένης ὁρκωμοσίας ὡς ἀκέρου νὰ διατάξῃ τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς. Α. Π. 43 τοῦ 47. (Ὅθεν καὶ ὅταν δώσῃ μὲν τὸν ὅρκον ἐντὸς τῆς πρὸς ὁρκοδοσίαν προθεσμίας ἀλλ' ἀνευ περηγυμένης δηλώσεως, διότι διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἀδήλωσεν ἀποτίμωσιν τὴν διαθέσιν αὐτοῦ περί παραδοχῆς τοῦ ὅρκου. ὅθεν εἶναι μὲν ὁ δόξας ὅρκος ἀκέρως, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκπτώσις τοῦ δικαιώματός του νὰ δώσῃ αὐτὸν ἐκ νέου, ἐφαρμοζομένου κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀρθ. 203). Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ αὐτὴν καὶ ἀνευ αἰτήσεως τοῦ διαδίκου, ὅτε ἐπλήθῃ κατ' αἴτησιν διαδίκου ὁ ὅρκος, μὴ ἀνακληθέντος δὲ αὐτοῦ ἐμπροσθέντος, πρόκειται ἀπλῶς νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀκρίβης κατὰ τὸ πλὴν θέμα δόσις αὐτοῦ. Α. Π. 178 τοῦ 47. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 333 περί τοῦ ἐκπρόθεσμου ὅρκου).—Δύναται ὁ διάδικος νὰ ὁμολήσῃ καὶ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ παρὰ τὴν ἀρισθεύσαν, ἐντὸς πάντοτε τῆς προθεσμίας, ἐν τῷ δικαστήριον μὴ ὑπάρχοντι ἀντιρρήσεως, ἐπέτρεψε νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ. Α. Π. 121

του 60. — Ὁ ὅρκος δίδεται καὶ ἀνπροθέσμως, ἀν δὲν γίνῃ ἀντίρροπος τοῦτου. Α. Π. 221 τοῦ 58. Αἰδοται δὲ καὶ πρὸ τῆς ταχέως πρὸς τὴν μετὰ προηγουμένην κλήτευσιν τοῦ ἀντιδίκου. Α. Π. 64 τοῦ 46, 300 τοῦ 21. Contra 121 τοῦ 60. — Ὅταν ἐρίζηται πρὸς ὅσιν ὅρκου δικάσιμος ἡμέρα, ἡ προθεσμία πρὸς ὅσιν αὐτοῦ διαρκεῖ μόνον ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ κατὰ τὴν δικαστικὴν ἐκτέλεσιν συνεδρίασις· ὅθεν ἐπεταί, ὅτι ἡ προθεσμία λήγει ἂν δὲ πρὸς τὴν συζήτησιν δικαστῆς κηρύξῃ λελυμένην τὴν συνεδρίαν, καὶ ἐπομένως ἐπὶ τοιούτων προθεσμιῶν οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμεγμένην ἡ τοῦ ἀρθροῦ 193 § 1 Πολιτ. Δικον. διάταξις, καθ' ἣν αἱ προθεσμίαι λήγουσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μ.μ. τῆς δευτεαίας ἡμέρας. Α. Π. 388 τοῦ 74.

382. Διὰ τῆς ὁρκοδοσίας, ἐπὶ μὲν τοῦ ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου, ἀναπληροῦται ἡ πρότερον ἀτελὲς ἀπόδειξις· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπαλλακτικοῦ, καθίσταται ἐντελὴς ἀνίσχυρος. Κατὰ τὰ ἄλλα ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ταῖς ἀρθροῖς 351, 357, 363, καὶ 372-377 ὁρισμένα.

4. Ἐκτιμητικὸς ὅρκος (ὅρκος περὶ μεγέθους καὶ ἐκτιμήσεως)

383. Ἐὰν ὁ λόγος καὶ ἡ ὑπαρξὶς ἀπαιτήσεώς τινος, ἡ παρὰ νόμῳ προσγενομένης ζημίας, ἀποδειχθῇ 1), ἧται δὲ ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ποσότης καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ζημίας δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐπιβάλλει τὸ δικαστήριον τὸν ἐκτιμητικὸν ὅρκον εἰς ἐκείνον, ὅστις κάμνει τὴν αἴτησιν 2) ἢ ὑπέφερε τὴν ζημίαν. — Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τὴν λαμβάνεται ὡς βάσις ἡ ἀληθὴς τιμὴ καὶ ὅχι ἡ κατὰ φαντασίαν· ὅθεν τάττει ὁ δικαστὴς τὸν ὑπέρτατον ὅρκον, τὸν ὅποιο δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ ὁ ὁμῶν. Πολ. 880, 881, 882. Π. Ν. 266. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1369. Βαυαρ. Σχ. 262. Βαυαρ. Δικον. 470 ἑ.)

1) ἐντελὴς 2) ἔχει τὴν ἀπαίτησιν

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 383 προκύπτει, ὅτι ἐκτιμητικὸς ὅρκος ἐπιβάλλεται ἐν ἐλλείψει ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων. Α. Π. 7 τοῦ 49, 172 τοῦ 63, 211 τοῦ 70, 229 τοῦ 73, 239 τοῦ 82· ἀλλ' ἡ πεποῖθησις δικαστηρίου, ἐν τῇ ποσὴν ζημίας δὲν δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου τοῦ ἐκτιμητικοῦ ὅρκου, ἀποβλέπουσα ἐκ πραγματικῶν γεγονότων. Διαφορὰ τὴν ἐξέλεξιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 333 τοῦ 40, 322 τοῦ 61, 229 τοῦ 75. Ἀπαιτεῖται ὁμῶς νὰ βεβαιούται ρητῶς ἐν τῇ ἐπιβαλλομένῃ τὴν ὅρκον ἀποφάσει, ὅτι ἦν ἀνέφικτος ἡ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ἐξακριβώσις τοῦ ποσού τῆς ζημίας. Ἀλλως ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναρρετὰ. Α. Π. 172 τοῦ 63, 39 τοῦ 91. Ἐπὶ δὲ ἐνοχῶν, καθ' ὅς τὸ ποσὸν εἶναι αὐτοῦ τοῦ συνε-

λάγματος συστατικὸν καὶ προϋποδιοριστικὸν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ, τὸ ἀδελφικὸν αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν τῆς ἀπαιτήσεως, ὃ δὲ ἐκτιμητικὸς ὅρκος δὲν ἐπιβάλλεται πρὸς συμπλήρωσιν ἀτελοῦς ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς. Α. Π. 239 τοῦ 82.

II. Ἀπόδειξεις δι' ἐγγράφων 1).

(Βασιλ. Σχ. § 229—245, 280, 286—292. Γαλλ. ἀστ.

Κωδ. 1317—1340. Ἀρμεν. α', η').

α'. Γενικαὶ διατάξεις.

1. Ὁρισμός.

384. Ἐγγράφα 2) εἶναι χειρόγραφοι ἢ τυπωμένοι διατριβαὶ ἢ ὑπομνήματα 3). Πολ. 252, 7. 399, 4. 422.

1) ὑπομνημάτων 2) ὑπομνήματα 3) μνημεῖα.

2. Δύναμις ἀποδεικτική.

385. Τὰ ἐγγράφα 1) τότε μόνον ἔχουν δύναμιν πρὸς ἀπόδειξιν.—1. ὅταν ᾖναι συντεταγμένα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους.—2. ὅταν ᾖναι ἐκτεταγμένα, τὰ ὅποια δίδουν κύρος εἰς αὐτά, ἰδίως δὲ ἡ ὑπογραφή, ἢ σφραγίς κτλ. ᾖναι ἐπιτεθειμένα εἰς καὶ φύλλον, ἢ εἰς τὰ φύλλα ᾖναι ἠνωμένα διὰ κλωστής, ἢ ασφαλισμένης διὰ τῆς πρὸς κύρωσιν αὐτῶν ἐπιτεθειμένης σφραγίδος.—3. ὅταν δὲν ᾖναι ξεσχισμένα, διατετμημένα, διαγεγραμμένα, ἐξεσμένα, ἐξηλειμμένα ἢ ἄλλως 2) εἰς ἐστρώθη μέρη μεταβεβλημένα.—4. εἰς ᾗναι εὐανάγνωστα. Πολ. 387 ε'.

1) ὑπομνήματα 2) διὰ διαγραφῆς, ξέσεως, ἐξαλείψεως, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ν. Ἰδιόχειρος σημειώσεις τοῦ διαδίκου ἄνευ ὑπογραφῆς δὲν ἀποτελεῖ ἔγγραφο ἀποδείξιν, οὐδ' ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως κατὰ τὴν βῆτην διάταξιν τοῦ 409 ἀρθροῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται ὁπομένως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σημειώσεως ἢ ἐξέτασις μαρτύρων. Α. Π. 124 τοῦ 66, 94 τοῦ 87.

3. Τύπος.

386. Ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ τοὺς νόμους, τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν τόπον καὶ χρόνον ἐξεδόθη τὸ ἔγγραφο.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

—Προκυπτούσης ἀμφιβολίας, ἐάν ὁ τύπος ἐγγράφου τινὲς ᾗται εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ τὸν τόπον τῆς ἐκδόσεως, ὁ ἰσχύων νόμιμος τύπος, πρέπει ν' ἀποδειχθῇ τοῦτο παρὰ τοῦ ἐμφανίζοντος τὸ ἐγγράφον. Πολ. 402. Ἀστ. Ν. 6.

Ν. Ὁρίζοντος τοῦ ἀρθροῦ 386, ὅτι ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται κατὰ οὓς νόμους ἴσχυον ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐγγράφου, ἐπεται, ὅτι καταναταὶ νὰ δοθῇ ἡ δικαστικὴ πληρεξουσιότης ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικοῦντος εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι δικηγόρον οὐχὶ μόνον διὰ συμβολαιογραφικῶν πράξεως ἢ προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου (κατὰ τὸ 93 ἀρθρον τῆς πολιτ. δικον.), ἀλλὰ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἐάν τοῦτο ἐπιτρέπηται ἐν τῷ τόπῳ διαμένει ὁ ἐντολεύς. Α. Π. 18 τοῦ 46, 213 τοῦ 88. (Διαφωνεῖ Οἰκονομίδης, ἰσχυριζόμενος ὅτι, δοθέντι ἡ ἐγγράφῳ νομοθεσίᾳ διαγράφει τὸν τύπον κατηγορίας τινὲς ἐγγράφων, δεκτὰ εἰσι μόνον ταῦτα, ὅπως συντεταγμένα κατὰ τὸν τύπον τοῦτον). — Κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀπαιτεσθῆναι ἐπελθούσης ἐν τῷ τόπῳ ἐγγράφου ἢν ὁ κατὰ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἰσχύων νόμιμος τύπος, προσῆκον νὰποδειχθῇ ὅτι τὸ προσάγοντος τὸ ἐγγράφον. Α. Π. 231 τοῦ 50. Ὅθεν ὑπὸ τοῦ προσάγοντος τὸ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνταχθὲν ἐγγράφον προσῆκον νὰποδειχθῇ ὅτι συντάχθη κατὰ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ νομίμου τύπου. Α. Π. 102 τοῦ 78.

4. Ἑλλειψίς τῆς συρράφης.

387. Ἐὰν φύλλα μὴ συνδεδεμένα καθυπεβλήθωσιν ὡς ἀπαρτίζοντα ἐν ὅλῳ ἐγγράφῳ, ἔχει τὸ δικαίωμα ἐκεῖνος, κατὰ τὸ ὅποιον φέρεται ἡ ἀπόδειξις, νὰ ἀπορρίψῃ ἑλὰ τὰ μὴ ὑπογραμμένα φύλλα.

5. Σχισμένα ἢ διαγεγραμμένα ἐγγράφα.

388. Ἐγγράφα τὰ ὅποια ἐσχίσθησαν, διετμήθησαν ἢ διαγράφησαν ὅχι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀκυρότητός των, ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν, ἐξ ἀπάτης 1) κτλ., δύναται μόνον νὰ φερθῶσι 2) πρὸς ἀπόδειξιν, ἐάν τὸ συμβῶν ταῦτα δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἐντελῶς. Πολ. 385, 3.

1) κατὰ πλάνην 2) χρησιμεύσῃ

6. Μεταβολαί.

389. Γενομένων μεταβολῶν εἰς τὸ ἐγγράφον, πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ ὁ διεξάγων τὴν διὰ τούτου ἀπέδειξιν, ὅτι αἱ μεταβολαί

αὐται ἔγιναν παρὰ τοῦ ἐκδόντος τὸ ἔγγραφο, ἢ παρ' ἐκείνου καθ' οὗ εὖ πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ ἔγγραφο τοῦτο, ἢ εἰς ὃν μετέβη τὸ δικαίωμα, ἢ ὅτι ἔγειναν συναινέσει αὐτοῦ. Πολ. 385, 3. 404. 412. (Βαυαρ. Σχ. § 232 ἐδ. 2).

7. Ἀπολωλότα ἢ ἄχρηστα ἔγγραφα.

390. Ἐάν τι ἔγγραφο χαθῇ, κατασταθῇ ὡς ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τινος συμπτώσεως δυσανάγνωστον ἢ ἄλλως ἄχρηστον, ὁ διεξάγων τὴν ὑπόθεσιν πρέπει 1) νὰ ἀποδείξῃ, ἢ ὅτι ὑπῆρχε νόμιμον ἔγγραφο ἢ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, ἢ συγχρόνως ἀμφότερα κατὰ τὴν χρείαν, καὶ ταῦτα διὰ παντὸς πρὸς ἀπόδειξιν μέσου, καὶ εἰς τοιαύτας προσέτι δίκας, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται οὐ-τωσὺς ἐπίσημον 2) ἔγγραφο. Πολ. 285, 3, 4. 304, 2.

1) δύναται 2) παρέλκει τό, ἐπίσημον

N. Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι τὸ ναυτοδάνειον ἦτον ἔγγρα-
φούμενον εἰς τὸ μετὰ τοῦ πλοίου συναπολεσθὲν βιβλιάριον τῶν ναυτοδα-
νίων εἶναι συγχερητὴ, μὴ περιέχοντος ἀντίθετον τινα διάταξιν τοῦ § 2 τοῦ
ἀρ. 6 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1851 περὶ βιβλίων ναυτοδανείου Νόμου. Α.
Π. 354 τοῦ 66.—Τὸ ἄρθρον 158 τοῦ Ἑμπορικοῦ νόμου, ἐπιτρέπον τὴν διὰ
τῶν βιβλίων ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀπολεσθείσης συναλλαγματικῆς.
ὅν ἀπεκλείει καὶ πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως, συγχωρουμένων ὑπὸ τοῦ ἄρ-
θρου 390. Α. Π. 18 τοῦ 44. (*ἴδε καὶ ἀρθρ. 304).

8. Ἐγγραφα καθυποβάλλονται ἐλοκλήρως.

391. Πᾶν ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μεταχειρισθῇ διάδι-
κῶς τις πρὸς ἀπόδειξιν ἢ ἀνταπόδειξιν, πρέπει νὰ καθυποβάλλε-
ται ἐν πρωτοτύπῳ ἐλοκλήρως κατὰ πᾶν τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ,
καὶ ἔχῃ ἐν περιλήψει μόνον, διὰ νὰ παρατηρηθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ
ἡ γνησιότης του. Πολ. 425. 554. (Βαυαρ. Σχ. § 242. 244).

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 391, 396, 408, 436, 452 καὶ 458
τῆς Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις, ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν διά-
δικον, τὸν προσβάλλοντα ὡς πλάστον ἔγγραφον τι ἰδιωτικὸν ἢ δημόσιον,
ἐπιφέρει ἔχον εἰς τὴν οὐσίαν τῆς δίκης, τοῦ νὰ φανερώσῃ συγχρόνως τὰ
μέσα τῆς ἀποδείξεως ἢ νὰ φέρῃ τὴν περὶ νοθεύσεως ἀπόδειξιν, ὀνομάζων καὶ
ταῦς μάρτυρας, καὶ ἐμφανίζων τὰ ἔγγραφα παραχρῆμα καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν
ἀπόδειξιν αὐτὴν ἀμέσως, ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰ καθυποβεβλημένα ἢ παρακατε-

τιθειμένα έγγραφα, οὐχὶ δὲ ἐκείνη, τῶν ὁποίων ὁ διάδικος ζητεῖ καὶ τὸ δικαστήριον διατάσσει βητῶς τὴν παρακατάθεσιν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν διατυπώσεων καὶ ἀπορρωσῶν τὴν περὶ νοθεύσεως δίκην, καὶ τοῦτο μάλιστα καθ' ὅσον αἱ λήξεις παραχρῆμα καὶ ἀμέσως ἢ συγχρόνως μὴ εὐσεβεῖ ἀποκλειστικαί πάσης τινὸς προθεσμίας, παρ' ἰδιαιτέρων περιπτώσεων πειναι τουμένης, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, οὐδὲ συνοδευόμεναι ὡς αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 160, 202 καὶ 282 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὑπὸ τῆς ποινῆς τῆς ἀποκλειστικῆς ἢ τοῦ ἀπαράδεκτου ἔχουσι μόνον ἀπειλητικὴν καὶ οὐχὶ ἀπολυτικὴν δύναμιν. Α. Π. 80 τοῦ 47. — Ὁ δικαστὴς δεῖται νὰ λαμβάνῃ ὅτι ὅφει καὶ ἐκτιμᾷ τὰ ἔγγραφα ὁλοκλήρως καὶ καθ' ἅπαν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Α. Π. 232 τοῦ 65, 154 τοῦ 72, 41 τοῦ 80, 72 τοῦ 84, 68 τοῦ 86. — Ὅσάνκι διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις δι' ἔγγραφων, ἡ ἀλήθεια τῶν ἀποδείκνυται τουμένων ἰσχυρισμῶν πρέπει νὰ προκύπτῃ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τῶν ἔγγραφων ἢ κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 426 καὶ 427 περιπτώσεις καὶ ἐξ ἀντιγράφων θεωρηθέντων ὡς πρωτοτύπων, ἄλλως ἡ ἀπόφασις ἀναιρεῖται. Α. Π. 148 τοῦ 30, 120 τοῦ 33, 276 τοῦ 63, 29 τοῦ 66, 86 τοῦ 69, 140 τοῦ 70, 392 τοῦ 74, 97 τοῦ 78, 26 τοῦ 80, 206 τοῦ 83, 68 τοῦ 88. Ἀποδείξιν τὸ ἐπικεκρυμμένον προσηκόντως ἀντίγραφον μόνον ἂν τὸ πρῶτον τυπὸν δὲν προσαχθῇ ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸ καὶ δεξιλοντος νὰ προσχθῇ διαδίκου ἢ ἂν ἀπολύσθῃ. Α. Π. 223 τοῦ 68, 97 τοῦ 78, 206 τοῦ 86.

392. Ἐὰν πρόκηται νὰ διεξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις διὰ μερικῶν τεμαχίων, ἐξηγημένων ἐκ τινος βιβλίου ἢ ἄλλου ἐκτεταμένου ἔγγραφου, περιέχοντος πλείονα ἀντικείμενα, οὐδεμίαν ἔχοντα συνάφειαν μὲ τὴν δίκην, πρέπει νὰ καθυποβληθῇ ἐξ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἔχει συνάφειαν μὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. Ἐμπ. Ν. 10.

9. Ἐγγραφοὶ ἀναφέρον καὶ ἀναφερόμενον.

393. Ἐὰν τὸ καθυποβληθὲν ἔγγραφο ἀναφέρεται εἰς ἄλλο συνυποβάλλεται καὶ αὐτό, ἐκτὸς ἂν τὸ προσαχθὲν ἔγγραφον ἢ ἔβηκεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνου, πρὸς τὸ ὅποιον ἀναφέρεται, ἢ ὅλη αὐτοῦ οὐσιώδης ἔννοια ἐπαναλαμβάνεται ἐν αὐτῷ (1) (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1337. Βαυαρ. δικον. 369).

(1) Ἐὰν ὑπάρχῃ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀναφέροντος ἔγγραφου καὶ τοῦ ἀναφερόμενου, πότερον προσήκει νὰ προτιμηθῇ; Κατὰ μακαρίτην Προυστικὴν τὸ ἀναφέρον κατὰ διὰ Οἰκονομίδην τὸ ἀναφερόμενον. Ἀσπαζόμεθα τὴν τελευταίαν γνώμην (ὅτι ἡς ἐκηρύχθησαν καὶ οἱ σπουδαιότατοι τῶν Γάλλων νομολογῶν), διότι τὸ ἀναφέρον εἶναι ἁπλῶς ἔγγραφο, ἀναγνωρίζον τὴν ἰσχύος τοῦ ἀναφερόμενου πιστοποιηθεῖσαν ἀπαίτησιν, τὸ κύριον δ' ἔγγραφον εἶναι ἡ ἀπαίτησις πηγάζει εἶναι τὸ ἀναφερόμενον.

394. Ἐὰν τὸ προσαχθὲν ἔγγραφο περιέχῃ ἔρισμούς, διαφέροντας τῶν τοῦ ἀρχαιοτέρου ἐν αὐτῷ ἀναφεραμένου ἔγγραφου, προτιμᾶται τὸ περιεχόμενον τοῦ τελευταίου. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1307).

10. Παρακατάθεσις τῶν ἐγγράφων.

395. Ἐὰν κατὰ τὴν πρώτην κλήσιν (ἄρθρον 538, 539, καὶ 610), ἡ μετέπειτα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας παρα-
 207 ἑλθὼς εἰς τὸν ἀντίδικον ἀντίγραφον τῶν ἀποδεικτικῶν ἢ ἀνταπο-
 208 δεικτικῶν ἐγγράφων, κατατίθεται συγχρόνως τὸ πρωτότυπον,
 πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀντιδίκου, ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ γραφείου, ἢ ἐγ-
 χειρίζεται πρὸς τοῦτο τὸ τέλος εἰς τὸν ἀντίδικον, ἐπὶ ἀποδείξει
 παραλαβῆς. — Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν τὸ πρωτότυπον
 ἔμφανίζεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Πολ. 554. 565. (Γαλλ. ἀστ.
 Κώδ. 1334. Γαλλ. Πολ. Δικ. 188, 189).

11. Συζήτησις περὶ τῆς γνησιότητος των.

396. Ἐν τῇ συνεδριάσει ἐξηγοῦνται οἱ διάδικοι περὶ τῆς γνη-
 209 σιότητος τῶν καθυποβεβλημένων ἀποδεικτικῶν καὶ ἀνταποδει-
 210 κτικῶν ἐγγράφων, καὶ εἰσάγουν τὰς ἐνστάσεις των. — Ἀμφότερα
 συζητοῦνται συνοπτικῶς καὶ ἀποφασίζονται, εἰ δυνατόν, συγ-
 211 χρόνως μὲ τὴν κυρίαν δίκην. — Ἐὰν ἡ γνησιότης ἐγγράφου τι-
 212 νῆς ἢ ἡ ἀλήθεια τῶν ἐνστάσεων διαφιλονεικῆται, γίνεται ἀπό-
 213 φασις παρεμπιπτούσα περὶ τῆς 1) ἀποδείξεως. Πολ. 435. 437.

1) παρέλκει τὸ, τῆς

Ν. Δι' κατὰ τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων ἐνστάσεις δύνανται νὰ προβλη-
 214 θῶσι μέχρι τῆς συνεδριάσεως, καὶ ἢ νὰ προσάγονται. Δ. Π. 123 τοῦ 88, 92
 215 τοῦ 88. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 244 τοῦ 79 ὁ προσβαλὼν τὸ ἔγγραφο πρω-
 216 τοτύπως δεῖται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προσβολὴν καὶ ἐπεὶ αὐτῶς, διότι ἄλλως
 217 ἀδικεῖται παραιτηθεὶς τὴν πρώτην προσβολήν. Ἄλλα δὲν ὑποχρεοῦται νὰ
 218 προσβάλῃ τὸ ἔγγραφο ὡς πλαστόν, πρὶν ἢ προσαχθῇ τὸ πρωτότυπον, ὁ μὴ
 219 ἀνγνωρίζων τὸ προσαχθὲν ἀντίγραφον καὶ ζητῶν τὴν προσαγωγὴν τοῦ πρω-
 220 τύπου. Δ. Π. 37 τοῦ 88.

12. Ἐγγραφα συντηρητικά.

397. Δι' ἐγγράφων δύναται νὰ γένη ἀπόδειξις συντηρητικῇ.
 — 1. Ἦσαν τὰ ἔγγραφα, ἰδίως δὲ ἔγγραφα κατατεθειμένα εἰς τὰ

ἀρχεῖα, πρόκηται νὰ μετακομισθοῦν εἰς ἄλλον τόπον.—Β. ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος, ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπογραφῆς εἴμπερει νὰ κατασταθῇ δυσχερεστάτη ἢ ἐντελῶς ἀδύνατος. — Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν λαμβάνεται ἀντίγραφον, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ὑποβάλλεται τὸ ἔγγραφον πρὸς ἀναγνώρισιν. Πολ., 437 δ.

δ'. Δημόσια ἔγγραφα. (1)

1. Ὅριτός.

398. Δημόσιον ἔγγραφον εἶναι πᾶν ἔγγραφον, συνταττόμενον κατὰ τὸν διὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν πρᾶξιν νομίμως απαιτούμενον τύπον παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του, καὶ κατὰ τόπον, ὅπου οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συντάττῃ τοιαῦτα. Πολ., 134, 140, 399, 1. 400. 875. 876. Ν. Ὑπ. 86. Ν. ληξ. 16. Ἄς. Ν. 39. 50. Ν. Μεταγρ. δ. (Γαλλ. ἀπ. Κώδ. 1317).

Ν. Κατὰ τὰ ἄρθρα 398 καὶ 400 τῆς Πολιτ. Δικ. τὰ δημόσια ἔγγραφα τότε μόνον ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν περὶ τῶν ὅσα ἐνδιαλαμβάνουσιν. ὅταν εἰναι συνταττόμενα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων τοῦ ἐκδόντος αὐτὰ ὑπαλλήλου. Α. Π. 73 τοῦ 47. 357 τοῦ 66. 114 τοῦ 92. ὅθεν οὐδὲν εἶναι ἀρριδιότης τοῦ ὕγειονομοφύλακος νὰ βεβαιώσῃ τὰς αἰτίας τῆς μὴ ἀναγνώρισις τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ του πλοίων, καθότι αὐταὶ ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ὁρίων περιστατικῶν μὴ ἀνηκόντων ποσῶς εἰς τὰ καθήκοντα τῶν ὕγειονομοφύλακων ὑπαλλήλων, οὐδαμῶς ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν περὶ τούτου τοῦ ὕγειονομοφύλακου ἢ πιστοποιήσις. Α. Π. 73 τοῦ 47.—Ἐκ τοῦ ἄρθρου 398 ἐπεται, ὅτι δημόσια ἔγγραφα εἶσι καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλεδαπῇ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων ὁρίων κατὰ τοὺς νομίμους τύπους συντασσόμενα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ κατὰ τόπον ὅπου ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ συντάττωσι τοιαῦτα. Α. Π. 37 τοῦ 50 170 τοῦ 77, 25 τοῦ 79.—Δημόσια ἔγγραφα εἶσι καὶ οἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ἐξισούμεναι κατὰ τὰ ἀποτελέσματα μεταβιβάσεως διαδίκων πρὸς τελεσιδίκους ἀποφάσεις (Πολ. Δικ. 118). Α. Π. 29 τοῦ 280 τοῦ 64, 39 τοῦ 67. — Δημόσιον ἔγγραφον εἶναι προδήλως καὶ ὁ νόμος τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συντασσόμενος πῖναξ κατατεθείς οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν αὐτὴν ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄρθ. 947 καὶ 996 Πολ. Δικ. καὶ 77 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐπ' αὐτοῦ γερὰς μένεις τῶν κατατεθειμένων δανειστικῶν ἐξορλήσεις, γινόμεναι καὶ ταύται κατὰ τὴν δημοσίαν αὐτοῦ πίστιν. Α. Π. 234 τοῦ 54. — Εἰ καὶ οἱ πραγματικοὶ νόμοι δὲν δύνανται νὰ ταῦτισθῶσι πρὸς δημοσίους ὑπαλλήλους, οὐκ ἐπὶ

(1) Κυριώτατον εἶδος τῶν δημοσίων ἐγγράφων εἶναι τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, περὶ ὧν παρακατεύονται τὰ ἄρθρα 177-191 Ὅρι. ἀντικείμενα εἰς τὰ ἄρθ. 8-19 τοῦ περὶ συμβολαιογραφῶν Γαλλικοῦ νόμου.

αἱ ἐπὶ αὐτῶν γινόμεναι πράξεις τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων καὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς δημοσίας ἀρχῆς τῶν χαρακτῆρα δημοσίων ἐγγράφων. τεθειμένων ὑπὸ τὸ κύρος τῆς δημοσίας ἀρχῆς. ὅθεν, ἂν ὡς συντεταγμέναι νομῶμεν, παρέχουσι πλήρη πίστιν μὴδε ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας. Α. Π. 161 τοῦ 47. — Ἡ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς γινόμενη ἐπισήμως περίληψις ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων αὐτῆς εἶναι δημοσίον ἐγγράφον, ἀποδεικνύον κατὰ πάντα τὴν ὑπ' αὐτῆς παραθετὴν καὶ ἀποστολὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἐγγράφων. Α. Π. 247 τοῦ 83. — Τὸ σχέδιον τῆς πόλεως εἶναι ἐπίσης δημοσίον ἐγγράφον. Α. Π. 248 τοῦ 72. Διὰ καὶ ἀπόσπασμα αὐτοῦ, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, ἔχει πλήρη ἀποδεικτικὴν ἰσχύν. Α. Π. 341 τοῦ 83. Ἐπίσης τὸ ἐγγράφον τοῦ Φρουράρχου, δι' οὗ πιστοποιεῖ ὅτι αξιωματικὸς ὄρισμένος ἀνταχθῆναι ἐκ τῆς ἀρχῆς εἰς ἐνέργειαν. Α. Π. 247 τοῦ 63. Ἐπίσης τὰ ἀναγόμενα εἰς ὁλοτομίαν δατῶν στελέχη, τὰ συντεταγμένα κατὰ τὸν προσήκοντα ὅσον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, εἶναι δημοσία ἔγγραφα. Α. Π. 83 τοῦ 71.

399. Ὡς δημοσία ἔγγραφα θεωροῦνται: — 1. τὰ κατὰ τοὺς νόμους τύπους συντασσόμενα περὶ φορολογίας καὶ κτηματογραφίας βιβλία. — 2. τὰ εἰς τὰ δημοσία ἀρχεῖα καὶ τὰς καταχωρίσεις φυλαττόμενα καθ' ἑαυτὰ μὴ δημοσία ἔγγραφα, ἐάν ᾖναι ἀρχαῖα καὶ ὑπεστηρικτὰ δι' ἄλλων ἀναγομένων εἰς αὐτὰ βοηθημάτων. — 3. αἱ σημειώσεις τῶν γονέων περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τῶν τέκνων των, ἐν ἐλλείψει ἄλλων δημοσίων ἐγγράφων καὶ βοηθημάτων, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐπὶ αἱ σημειώσεις αὗται ἔγιναν πραγματικῶς παρὰ τῶν γονέων. — 4. ὑπομνήματα 1), γινόμενα ὑπὸ τὸ κύρος τῆς δημοσίας ἀρχῆς. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1333 1335, Βαυαρ. Σχ. § 236, 240).

1) μνημεῖα

Ν. τοῦ ἀπριλίου 118 τῆς Π.λ. Δικ. ἐξισούντος τὰς δικιτητικὰς ἀποφάσεις αἱ πρὸς τὰ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀποτελέσματα πρὸς τελεσιδικίους ἀποφάσεις ἵπτανται, ὅτι καὶ αὗται θεωροῦνται ὡς δημοσία ἔγγραφα. Α. Π. 29 τοῦ 48, 289 τοῦ 64, 89 τοῦ 67. — Αἱ παρὰ τῶν πραγματογνωμόνων συνταχθεῖσαι γνωμοδοτήσεις ἐν τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων καὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ δικαστηρίου γινόμεναι ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς δημοσίας ἀρχῆς καὶ ἐπομένως αἱ ὑπομνήματα τεθειμένα ὑπὸ τὸ κύρος τῆς δημοσίας ἀρχῆς καὶ ἐπομένως ἵπτανται πρὸς δημοσία ἔγγραφα. Α. Π. 161 τοῦ 47. — Καὶ ὁ παρὰ τοῦ ἐκείνου πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συντασσόμενος πίναξ κατατάξεως εἶναι δημοσίον ἐγγράφον. Α. Π. 234 τοῦ 54. — Τὸ κτημενικὸν καὶ καθολικὸν βιβλίον τοῦ κεντρικοῦ ταμείου φέρει κατὰ πάντα χαρακτῆρα δημοσίου ἐγγράφου ὡς συντεταγμένον ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐν τοῖς ὅροις τοῦ καθέκοντος αὐτοῦ. Α. Π. 139 τοῦ 82.

100. Δημοσία ἔγγραφα ἀποτελοῦν περὶ ὧν, ὅσα συμ-

ἄλλων ἀποδείξεων τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐγγράφου, ὅσον εἶναι δεῖται ἢ εἶναι πληρωθῇ τὸ ἐν αὐτῷ ποσὸν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ αἰτίαν. ἀλλὰ δὲν ἐξασθε-
νίσαι τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν τῶν ἄλλων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, εἴ-
τε ποσωτικά, οὔτε ἐλέγχουσιν αὐτὰ ψευδῆ, οὔτε ἀπαλλάττουσι τὸν παρα-
λήπτῃ τῆς ὑποχρεώσεως νὰ βεβαιώσῃ κατὰ τὴν παραλαβὴν τὴν ἔλλειψιν ἢ
τὸ λαθεῖν τοῦ περιεχομένου τῶν ποσωτικῶν, ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας
618 τοῦ 49.

401. Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ εἰρημμένα ἐφαρμόζονται
καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται μόνον διηγηματικῶς ἐν τινι δημο-
σίῳ ἐγγράφῳ περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν δια-
δικῶν 1), καθ' ὅσον ἡ ἀναφορὰ αὕτη ἔχει ἄμεσον συνάφειαν
μὲ τὸ 2) ἀντικείμενον τοῦ ἐγγράφου. — Ἐτερογενεῖς ἐκφράσεις
καὶ ἀναφεραὶ θεωροῦνται ὡς ἀπλῆ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως.
(ἄρθρ. 305). Πολ. 304, 3. 412. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1320).

1) τῶν διαφερομένων 2) γεγονός, τὸ ὅποιον εἶναι

402. Ἐγγράφον, συντεταγμένον ὄχι κατὰ τοὺς νομίμους τύ-
πους καὶ παρὰ τινος κατὰ τὸ ἄρθρον 398 μὴ ἁρμοδίῳ ὑπαλ-
λήλῳ, δὲν ἔχει ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν, οὔτε ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου
ἀποδείξεως. — Ἐὰν ἐν τοσούτῳ ὅλοι εἰ διαδίδικοι 1) ὑπέγρα-
ψάν τι ἐγγράφον 2), τοῦτο ἰσχύει τότε ὡς ἰδιωτικὸν (ἄρθρ.
409). — Τὰ περὶ πειθαρχίας διὰ τοῦ ἄρθρ. 135 ὁρισμένα ἐφαρ-
μόζονται ἐν γένει καὶ εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 398 ἀνα-
φερομένων ὑπαλλήλων. Ὁργ. 190. Πολ. 135, 304, 386, 400.
(Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1318).

1) ὅλοι εἰ διαφερόμενοι 2) τὸ ἐγγράφον,

N. Ὁρίζοντος τοῦ 402 ἄρθρου, εἶναι ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως δὲν δύ-
ναι νὰ χρησιμεύσῃ ἐγγράφον μὴ συντεταγμένον κατὰ τοὺς νομίμους τύ-
πους, ἔπεται, εἴτι οὐδὲ ἐγγράφον γεγραμμένον μὲν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ καλ' οὐ
ἀντιτάσσεται, ἀλλ' ἀνυπόγραφον. Δ. Π. 210 τοῦ 83. — Ἐπίσης ἐκ τοῦ
ἄρθρου 402. συνδεδωκένον πρὸς τὰ ἄρθρα 409 καὶ 410 τῆς Πολ. Δικον.,
παρακύπτει, εἴτι ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, ὅπερ περιέχον ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν δὲν
συντεταγθὲν εἰς τὸσα πρωτότυπα ὅσα ἦσαν τὰ μέρη, οὐδὲ μνημονεύει τὸν
ἀμὲν τῶν συνταχθέντων πρωτότυπων, οὐδὲ ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως
δύναιται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, διότι εἶναι μὲν ἀληθὲς εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 402
ἰσχύει ὡς ἰδιωτικὸν τὸ φέρει τὴν ὑπογραφὴν πάντων τῶν μερῶν, ἀλλὰ προ-
φανῶς, παραπέμπον τὸ ἄρθρον τοῦτο εἰς τὸ 409, ἐνέχου ν' ἀποδῶσιν τὴν
καταστήν ἰσχύιν εἰς ἐγγράφον, μὴ περιέχοντα ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, οὐχὶ δὲ
καὶ τὰ περιέχοντα τοιαύτην, ἀτίνα κατὰ τὸ ἄρθρον 410 μὴ συντασσόμενα
ἐν ἑνὶ ὅλῳ ἔχουσι κύρος. Ἀρείου Πάγου 105 τοῦ 78. — Ὁσάκις ἄκυρος
διαβέβηται, φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀπο-

δείξεως περί τῆς ἐν αὐτῇ περιεχομένης ἐμολογίας χρέους, ὅτε προαλλοῦσα εἴ
αὐτοῦ καὶ καθιστάτα τὴν ἐμολογίαν πιθανήν. Ἀπορ. Ἐφ. Ναυπλίας 91 τοῦ
43. (Ἀμφισβητήσιμος ἡ ἐρῶτης τῆς ἀποράσεως, διότι διαθήκη συμβολαιογρα-
φικῇ ἀκυρωθεῖσα δὲν εἶναι ἔγγραφον συντεταγμένον κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον
καὶ ὑπαρκτὸν ὡς τοιοῦτο, ὅτε μὴ χρησιμεῖον ὡς ἰδιωτικὴ διαθήκη). — Δὲν
παρέχει ἀπόδειξιν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον περὶ γεγονότος, δὲ συντε-
μονομερῶς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, ἀλλ' ἐν προγενεστέροις χρόνοις τῆ
συντάξεως αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἐπιτρεπομένης τοιαύτης ἐξουσίας τοῖς συμβολαιο-
γράφοις ὑπὸ τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ. Α. Π. 28 τοῦ 87.

3. Ὅτι ἐκτελεστά.

403. Δημόσιον ἔγγραφον, φέρον ὅλα τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 303
νομίμως ἀπαιτούμενα, εἶναι ἐκτελεστέον 1) κατὰ πάντα
τὴν ἐκτασιν τοῦ Κράτους, μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ ἡ πλάστογραφία,
ἡ νόθευσις, ἡ ἢ μεταβολὴ τοῦ συμβολαίου. Πολ. 185. 241.
455. ε. 765. 856. 910. 911. 912. Ὁργ. 191. (Γαλλ. Πολ.
Δικ. 547. Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1319).

1) ἐκτελεστέον

4. Ἀπόδειξις τῆς μεταβολῆς.

404. Ἡ τῆς μεταβολῆς ἀπόδειξις 1) δύναται γί-
νεσθαι μόνον κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 300 καὶ 303 ὁρισμένον
τρόπον. — Ἀντεπιστολαὶ ἢ ἄλλα ἔγγραφα δὲν ἀποδεικνύουσιν
κατὰ τοῦτο ὡς πρὸς τρίτους, ὅτινες δὲν ἦσαν συναλλαττόμενοι
κατὰ τὸ μεταβληθὲν συμβόλαιον, ἀλλ' ὑποχρεοῦν μόνον τοῖς
διαδίδικοις 2) καὶ τοῖς ἀντιπροσώποις 3). Πολ. 304, 2.
389. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1321).

1) Ἡ ἀπόδειξις τῆς γενομένης μεταβολῆς 2) διαφερομένης
3) αὐτῶν

N. Διὰ τοῦ ἀντεγγράφου ἔχει τις ἀπόδειξιν τῆς προσπάθεισός του μὴ
κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ χρηγῆσαντος αὐτῷ τὸ ἀντέγγραφον καὶ κατὰ τὴν
κληρονομίαν αὐτοῦ, οὐδέποτε δ' ὡς κατ' ἄλλου προσώπου ἐκτελούνται τὰ
ἀπαίτησιν αὐτοῦ πρὸς ἴδιον ὄφελος. ὡς λ. χ. τοῦ δανειστοῦ, ὅστις δικαιώ-
ται νὰ ἐξαρκήσῃ καὶ κατὰ τοῦ τρίτου, εἴαν ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ ὀφειλέ-
του εὕρῃ ἀπαίτησιν ἀποδεδειγμένην αὐτοῦ κατὰ τοῦ τρίτου διὰ τῆς κατασχέσεως
τῆς ὀφειλῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν ὀφειλέτην του. Α. Π. 223 τοῦ 60, 106 τοῦ 80.

Β. Ἐνστάσεις.

405. Ἐὰν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γίνῃ τις ἔνστασις κατὰ δημοσίου ἐγγράφου (396, 402 — 404), πρέπει συγχρόνως νὰ φανερωθῶν τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα (ἄρθρ. 250 καὶ 404), περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν ὁποίων γίνεται ἀμέσως συνοπτικὴ συζήτησις καὶ ἀπόφασις. Πολ. 455. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 20).

Ν. Ὁ προσβέλλων δημόσιον ἐγγραφεὺν ὡς πλαστὸν καὶ μὴ ἀποδίδων τὴν πλαστογραφίαν εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ὀφείλει παραχρῆμα νὰ προτείνῃ καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως καὶ νὰ ἐνομάτῃ τοὺς μάρτυρας ἄλλως ἢ πρότερος ἀπορίπτεται. Δ. Π. 239 τοῦ 38, 328 τοῦ 39, 33 τοῦ 46, 80 τοῦ 47, 64 τοῦ 76, 71 τοῦ 88. Οὐδὲ δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἄλλοι μάρτυρες πλὴν τῶν ἐκ ἀκροατηρίου τοῦ δικαστηρίου προταθέντων εἰς ἀπόδειξιν τῆς πλαστογραφίας. Ἀπόφ. Ἐφ. Ναυπλίου 67 τοῦ 47. (Ἰδε καὶ ἄρθρ. 391).

406. Ἐὰν ἐκεῖνοι μὲν, κατὰ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἀπόδειξις, δὲν ἐμφανίσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, παρὰ δὲ τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων ἐγένοντο ἐνστάσεις, τὸ δικαστήριον πρεδαινεῖ, καὶ τοὶ μὴ ἐμφανισθέντων τῶν εἰρημένων, εἰς τὴν συνοπτικὴν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν. — Ἐὰν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν δὲν ἐμφανισθῇ, θεωρεῖται ὡς παραιτήσας τὰς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσας ἀποδείξεις ἐνστάσεις. Πολ. 273. 439. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 219, 231. Βαυαρ. Σχ. § 279 ἐδ. 2, 286, 291).

γ. Ἰδιωτικὰ ἐγγραφα.

1. Ὅρισμός.

407. Ἰδιωτικὰ ἐγγραφα εἶναι ὅσα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς δημόσια, κατὰ τὸ ἄρθρον 398 καὶ 399. Ἐμπ. 109.

408. Ὡς ἰδιωτικὰ ἐγγραφα θεωροῦνται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς: — 1. βιβλία ἐμπορικά, συνταττόμενα παρ' ἐμπόρων, τραπεζιτῶν, καὶ ἐργοστασιαρχῶν, ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸ ἐπιτήδευσμά των, περὶ τῶν συναλλαγμάτων καὶ τῶν υποθέσεων των. — 2. τὰ φέροντα 1) ἐπιτάγματα ἰατρῶν βιβλία τῶν φαρμακοπωλῶν, ὡσαύτως καὶ τὰ βιβλία τῶν παρὰ τῆς ἀρχῆς ἐπικυρωμένων ἰατρῶν παντὸς εἶδους, τῶν μαιῶν, καὶ τῶν ξενοδόχων. — 3. τὰ εὐρετήρια καὶ τὰ ἡμερολόγια τῶν δικαστικῶν γραμματέων, τῶν δικηγόρων, συμβολαιογράφων,

κολλυβιστών, καὶ κλητήρων.—4. τὸ σύμβολον (la souche de la taille) καὶ ἡ ἐγκοπὶς (l'échantillon de la taille), καθ' ὅσον εἶναι ἀποδεικνύμενον, ὅτι οἱ διάδικοι 2) συνήλατον το κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἂν ἀμφοτέρω τὰ ξύλα συμφωνοῦν πρὸς ἀλλήλα· — 5. μνημεῖα ἰδιωτικά. Ὅργ. 84. 128. 150. 164. 200. Πολ. 416 ε. Ἑμπ. 8 ε. 17. 224. Ν. ΑΧΚΕ 19 ε. καὶ 54 ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου BPIB'

1) συνωδευμένα μὲ 2) οἱ διαφερόμενοι

2) Κύρος.

409. Διὰ τὰ ἔχῃ κύρος ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή ὄλων ἐκείνων, οἵτινες ὑπεχρεώθησαν 1) δι' αὐτοῦ τοῦ (1). Ἐὰν εἰς τὴν ὑπογραφὴν τὸ ὄνομα δὲν ᾔναι ἐλοκλήρου γεγραμμένον μὲ ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα, τὸ ἔγγραφον δὲν ἰσχύει οὔτε ὡς ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως. Πολ. 304, 3. 305. 420.

1) ὑποχρεοῦνται

Ν. Τὸ ἄρθρον 409 σκοπεῖ νὰ ἀπαγορεύσῃ μόνον τὴν διὰ σημείων ἄλλων μὴ ἀλφαριθμητικῶν γραμμάτων ὑπογραφὴν, ὡς καὶ τὴν τῆς ἀπλήρου μονογραφῆς χρῆσιν. Ἐπομένως ἐπιτρέπεται ἡ συνήθεια ἐν ταῖς ὑπογραφαῖς συγκοπῇ τῶν τελευταίων συλλαβῶν τοῦ κυρίου ὀνόματος. Α. Π. 151 τοῦ 64. Ἀλλὰ δὲν πρέπει πάλιν ἡ συγκοπὴ τῆς ὑπογραφῆς νὰ ἐξοκλήρῃ εἰς μὴ νογραφίαν, οὔτε νὰ γίνηται χρῆσις ἄλλων σημείων ἢ γραμμάτων, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν ἐλοκλήρου τοῦ ὀνόματος γραφὴν δι' ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων. Α. Π. 85 τοῦ 46, 26 τοῦ 53, 319 τοῦ 78. Ἀλλὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ μόνον τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον ἀρκεῖ, ἐὰν ὁ ὑπογραψὰς εἴῃ τὴν συνήθειαν νὰ ὑπογράφῃται οὕτως, καὶ μόνον τὸ πατρωνυμικόν (τὸ ἐπώνυμον δηλονότι) ἢ νὰ γράφηται ὀλοκλήρου. Α. Π. 85 τοῦ 46, 304 τοῦ 73.—Προκειμένου ἄλλοι περὶ παραλαβῆς πραγμάτων ὀφειλομένων δυνάμει τελεσιδικίων ἀπορροῦντες ἐφαρμοστέον μόνον τὸ ἄρθρον 409 τῆς πολ. δικ. καὶ οὐχὶ τὸ 410 περὶ μνημερίων ὑπογεωσέων. Α. Π. 461 τοῦ 66.—Τὸ ὑπογραφὴν ὑπὸ τινος ἔγγραφοι οὐχὶ διὰ τοῦ ἀληθοῦς καὶ κοινῶς γνωστοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ὀνόματος συνθηματικῆς ἐκ συμφωνίας μετ' ἄλλου ἀνθρώπου ἀναγκαστικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ὀρισθέντος, δύναται νὰ ἔχῃ ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν μεταξὺ τῶν τοιαύτην συμφωνίαν συνομολογησάντων, ἐὰν δύναται νὰ ἀποδείχῃ ἡ ταύτην συμφωνίαν διὰ τῶν νομίμως ἐπιτρεπομένων ἀποδεικτικῶν μέσων, διότι μὲν τοιαύτη συμφωνία δὲν ἀντίκειται εἰς ἀπαγορευτικὴν τινα διατάξιν, δὲ κατὰ συνήθειαν ὑπογραφὴ ὡς ἐξ ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων συνιστάμενη

(1) Ἀλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 47 τοῦ Ν. ΑΧΚΕ' περὶ χαρτοσήμου, καὶ ἀπαιτεῖται ἐν πολλοῖς καὶ ἡ τήρησις τῶν περὶ χαρτοσήμου διατάξεων.

συνάγει πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ 409 ἄρθρου. Α. Π. 11 τοῦ 62. — Ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ 409 ἄρθρου διέπονται ἀναγκαστικῶς καὶ αἱ συναλλάγματα καὶ τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν, καθὼς ἰδιωτικὰ ἔγγραφα. Α. Π. 284 τοῦ 62.

410. Διὰ τὰ ἔχει κύρος ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, περιέχον ἀμοιβὰν ὑπόσχεσιν, πρέπει, πρὸς τοὺς ἐν τῇ προηγουμένῃ ἄρθρῳ ἰρημένους: — 1. νὰ γίνουσι τόσα πρωτότυπα ἔγγραφα, ὅσοι δανεικοί: 1) ὑπάρχουν ἔχοντες ἰδιαίτερον συμφέρον, διάφορον παρὰ τὸ τῶν λοιπῶν· καὶ — 2. νὰ ᾔναι ἀκριβῶς σημειωμένος εἰς πᾶν πρωτότυπον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδοθέντων πρωτοτύπων. Πελ. 420. Ἑμπ. 109. (Γὰλλ. ἀστ. Κώδ. 1325).

1) ὅσοι διαφερόμενοι

Ν. Ἐκ τοῦ 410 ἄρθρου συνάγεται ὅτι εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς συντάξεως πολλῶν πρωτοτύπων ὑπόκειται πᾶν ἀμφοτεροβαρὲς συναλλάγμα, εἴ οὐ δι' αὐτὰ τὰ μέρη αὐτοῦ εἰς ἀρχῆς γεννῶνται δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις. ὅταν καὶ τὰ ἀνώνυμα συναλλάγματα. Α. Π. 267 τοῦ 53. Τανάπλιν δι' ἰδιωτικὸν ἔγγραφο μὴ περιέχον ἀμφοτεροβαρὲς ὑποχρεώσεις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται εἰς διπλοῦν. Α. Π. 79 τοῦ 46, 127 τοῦ 59. "Ὅθεν καὶ ἔγγραφο, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται τὸ χρέος, ἐν ταύτῳ δὲ παρέχεται προθεσμία πρὸς ἐξόφλησιν, διότι διὰ τῆς προσαγωγῆς τούτου ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ συναποδίδονται καὶ τῆς προθεσμίας ἡ χορήγησις. Α. Π. 127 τοῦ 59. Ἐπίσης καὶ ἔγγραφο περὶ παρακαταθήκης ἢ ἐγγυήσεως δὲν ἀπαιτεῖται εἰς διπλοῦν, ὡς μὴ, περιέχον ἀμοιβὰν ὑποχρεώσιν. Α. Π. 439 τοῦ 78. Ἐπίσης τῆς περὶ ἀνεχύρου πράξεως, καὶ οὗσης καθ'αὐτὴ ἀμφιμεροῦς συμβάσεως, ἀλλὰ πιστοποιήσεως τοῦ γεγονότος ἀνεχυρήσεως ἀπέναντι τρίτου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνωσι δύο πρωτότυπα τοῦ ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου. Α. Π. 164 τοῦ 78. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνηται εἰς διπλοῦν τὸ περὶ ἀγοραπωλησίας ἔγγραφο, δοθέντος αὐτῆς καὶ συγχρόνως καταβλήθῃ τὸ τίμημα τῇ πωλητῇ καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ, διότι εἰς οὐδὲν χρησιμεύει ἀφεξῆς αὐτῇ τὸ συμβόλαιον. (1) ὅμως, καθιστῶν τὸ διπλοῦν τῶν πρωτογράφων, εἶχε πρὸ θεσπῶν τὰς ἀποφάσεις τὰς ἐπιβαλλούσας ἐκάστῳ τῶν συμβαλλομένων ὑποχρεώσεως ἐκπληρωθῶσιν ἐν τῇ μέλλοντι, διότι οὕτω μόνον δύναται ἕκαστος αὐτῶν ἀναγκάσθῃ τὸν ἕτερον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἰδίας ὑποχρεώσεως. Ἀποφ. 189. Ναυπλίας 822 τοῦ 56. — Δὲν ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, ἀπομεινῶν δὲν ἔχει κύρος τὸ ἔγγραφο ἀνευ τῆς ῥητῆς ἐν αὐτῷ μνείας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων πρωτοτύπων. Α. Π. 115 τοῦ 64. "Ὅθεν καὶ οὐδεμίαν ἐκδοθεῖσαν ἀκελουθίαν. Α. Π. 226 τοῦ 71. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 46 τοῦ 62 ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ἐπιτυγχάνεται καὶ ὅταν ἀπὸ πολλῶν πρωτοτύπων συνταχθῇ ἓν κοινόν, ὅπερ κατ' ἀμοιβὰν τῶν συμβαλλομένων συναίνεσιν καταβῇ εἰς χεῖρας τρίτου ἐπὶ σκοπῷ κοινῆς χρήσεως. — Ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων δὲν ἀπαρμόζεται ἡ περὶ συντάξεως εἰς διπλοῦν τῶν περιεχόντων ἀμοιβὰν ὑπόσχεσιν ἔγγραφων διάταξις τοῦ 410, ἀτε κατὰ κανόνα ἐν τοιαύταις ὑποθέσεσιν ἐπιτροπομένης καὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. Τοῦτο προκύπτει ἄλλως καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δ

νομοθέτης, ὅπου ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόζηται, διέταξε τοῦτο ἐρητῶς (*Εμπ. νόμος ἀρθ. 39 καὶ 289). Α. Π. 47 τοῦ 54, 288 τοῦ 59, 113 τοῦ 69, 132 τοῦ 76, 197 τοῦ 78, 55 τοῦ 83.—Τοῦ 410 ἀρθροῦ ὁρίζοντος, ὅτι τὰ περιέχοντα ἀμειβαίνον ὑπόσχεσιν ἔγγραφα δέον νὰ συνταχθῶσιν εἰς τσαυτὰ πρωτότυπα, ὅσα εἰσὶ τὰ μέρη τὰ ἔχοντα ἴδιον καὶ ἀντίθετον πρὸς τὰ λοιπὰ συμφέρον, ἐπιμαρτυροῦνται, ὅτι δὲν ἐξετάζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν συναλλασσόντων ἀλλὰ τῶν ἀντιθέτων συμφερόντων. Α. Π. 253 τοῦ 53, 54 τοῦ 54. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται οὐχ ὅτι νὰ σημειώται ἐν ἐκάστῳ πρωτοτύπῳ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταχθέντων πρωτοτύπων, οὐδαμῶς ἐπιτρεπομένης τῆς δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ἀποδείξεως τῆς ἐκδόσεως τῶν πολλῶν πρωτοτύπων. Ἀρείου Πάγου 115 τοῦ 64, 226 τοῦ 71, 105 τοῦ 78. Κατὰ δὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 904 τοῦ 81 τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν δακτύλις τὰ συμβαλλόμενα μέρη κατήγγειλεν δύο πρωτότυπα, ἐν μὲν διὰ τὸν ὁριζήτην, ἕτερον δὲ διὰ τὸ σύνολον τῶν δανειστῶν, καὶ παρέδωκαν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν, ἐπεὶ δὲ αὐτὸς δανειστὰς παρητήσαντο τὸ δικαίωμα νὰ λάθῃ ἕκαστος ἀνὰ ἓν πρωτότυπον ὡς θεωρήσαντες ἡσυχασμένα ἀποχωρῶντως τὰ συμφέροντα αὐτῶν διὰ τὴν παρακαταθήκην ἐνὸς εἰς χεῖρας τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἔχει δὲ κύρος ἡ παραίτησις αὐτῆς, ὅτε προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν συμφερόντων,

411. Ἡ ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀρθρῳ ὠρισμένων προκύπτουσα ἀκυρότης ἐγγράφου τινὸς δὲν ἐκτιμάται νὰ προταθῇ πλέον παρ' ἐκείνου τοῦ διαδίκου 1), ὅπου τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐξεπλήρωσε μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐγγράφου τὴν ἐν αὐτῷ 2) περιεχυσμένην συμφωνίαν.

1) διαφερομένου 2) τὴν ἐν τῷ ἐγγράφῳ

3. Διάταξις ἀποδείξεως.

α'. Ἐν γένει.

412. *Ἐγγραφα ἰδιωτικῆν, συντεταγμένον κατὰ τοὺς προϋποκειμένους τύπους (ἀρθρ. 409 καὶ 410), ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ χρεώστου, τῶν κληρονόμων, καὶ λοιπῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ τότε μόνον, ὅταν ἀνεγνωρίσθῃ προσηκόντως, ἢ ἐθεωρήσθῃ κατὰ νόμους ὡς ἀνεγνωρισμένον (ἀρθρον 436—439) 1).—Τότε ὅμως ἔχει τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν, ὡς καὶ τὰ δημοτικὰ ἔγγραφα, κατὰ τὰ ἀρθρα 400, 401, 403, καὶ 404. Πελ. 417, 419, 448. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1322, 1320).

1) διόρθ. 440

δ'. Βεβαία χρονολογία ως πρὸς τρίτους.

413. Βεβαίαν χρονολογίαν ως πρὸς τρίτους (1) λαμβάνει τὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον μόνον διὰ τῆς θεωρήσεως τοῦ συμβολαιογράφου, διὰ τοῦ θανάτου ἑνὸς τῶν συναλλαττομένων (1), ἢ διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἐν ᾧ ἀναφέρεται τὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον κατὰ τὴν οὐσιώδη αὐτοῦ ἔννοιαν. Ὅργ. 166. Πολ. 125. 1090. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1328).

1) Διαφερομένων,

Ν. Τὸ ἄρθρον 413 δὲν ἐφαρμόζεται μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων οὐ μόνον διότι τὰ ἐν αὐτῷ καθιερούμενα ἤκιστα συμμορφάζονται πρὸς τὴν ἐν τῷ ἐμπορίῳ ταχύτητα καὶ καλὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ βεβαία τῶν ἐμπορικῶν ἐγγράφων χρονολογία δύναται ν' ἀποδειχθῇ κατὰ τὴν ἐμπορικῶν βεβλιῶν. Α. Π. 193 τοῦ 78, 88 τοῦ 53. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 403 τοῦ 63 τὸ ἄρθρον 413 οὐδόλως διακρίνει ως πρὸς τὴν βεβαίαν χρονολογίαν τὰ ἐμπορικὰ ἐγγράφα τῶν μὴ ἐμπορικῶν. (Ἵπερ τῆς πρώτης γνώμης (ἣν ἀσπάζεται καὶ τὸ Ἀκυρωτικόν) συνηγορεῖ καὶ τὸ ἄρθ. 109 τοῦ Γ.ε.π. νόμου, καθ' ὃ αἱ ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ ἀποδεικνύονται ἐν γένει καὶ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, τούτεστιν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων).—Τὸ ἐπιδοτηρικὸν δημοσίον ἐγγράφον, δίδωσι κατὰ τὸ ἄρθρον 413 τῆς Πολ. Δικον. αἱ τὰ ἐν αὐτῷ μνημονευόμενον ἰδιωτικὸν ἐγγράφον βεβαίαν χρονολογίαν. Α. Π. 404 τοῦ 78.—Τὸ μέσον τῶν μαρτύρων δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ βεβαίου τῆς χρονολογίας ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. Α. Π. 203 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρθὴν ἀπόφασιν 343 τοῦ 49 τοῦ Ἐφ. Ναυπλίας τὸ ἄρθ. 413 ὁρίζον ἀπλῶς πότε τὰ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα ἐξομοιοῦνται πρὸς τὰ δημοσία κατὰ τὴν βεβαιότητα τῆς χρονολογίας δὲν προτίθεται νὰ ποικίλῃ τὴν διὰ τῶν ἄλλων νομίμων μέσων ἀπόδειξιν τοῦ βεβαίου τῆς χρονολογίας. Ὅθεν ἐφαρμόζονται καὶ ἐν τῷ θεματι τούτῳ οἱ γενικοὶ περὶ ἀποδείξεως ὁρισμοὶ καὶ ἀποδείξεως καὶ οἱ περὶ τῆς μαρτυρικῆς. Ὅθεν, συγχωρουμένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δόσκις ὑπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἔπεται ὅτι ὑπαρχούσῃ ταύτῃ δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων εἰς ἀπόδειξιν τοῦ βεβαίου τῆς χρονολογίας.—Τὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, καίπερ μὴ φέρον βεβαίαν χρονολογίαν, οὐχ ἦτοον ἀποδεικνύει καὶ κατὰ τοῦ ἐκδόχους τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ ὡς εἰδικῷ διαδόχῳ αὐτοῦ. Α. Π. 81 τοῦ 70.

414. Ἡ θεωρήσις τοῦ συμβολαιογράφου συνίσταται εἰς τὴν λέξιν ἐθεωρήθη.—Διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος τό, ἢ ἐθεωρήθη, απαιτεῖται νὰ ᾖ ἐπιτεθειμένον εἰς 1) τὸ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, νὰ φέρῃ πᾶν προσήκουσαν χρονολογίαν, τὴν υπογραφὴν τοῦ συμβο-

(1) Κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην τρίτος εἶναι ὁ ἐξ ἰδίου δικαιοῦματος ἀνεξαρτήτου τῶν δικαιωμάτων πατέρου τῶν διαφερομένων εἰσφερόμενος εἰς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα.

λαιογράφου καὶ δύο μαρτύρων, καὶ τὴν ἐπίσημον ἐκείνου σφραγίδα. — Ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τὴν ἐθεωρήθη ἐγγράφεται, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα, εἰς τὰ εὐρετήρια. Ὁργ. 166. 200.

1) εἰς αὐτὸ

γ'. Ὑπὲρ τοῦ ἐκδίδοντος.

415. Ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ἀποτελεῖ ἀπέδειξιν ὑπὲρ τοῦ συνταξάντος 1) τότε μόνον, — 1. ὅταν τὸ προσήγαγεν ὁ ἀντιδικός, ἢ τοῦλάχιστον τὸ μετεχειρίσθῃ αὐτὸς οὗτος. — 2. ὅταν πρόκηται λόγος περὶ ἐμπορικῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷ ἄρθρῳ 408 ἀριθ. 1 — 3 καὶ ἄρθρῳ 417 ἀναφερομένων βιβλίων. Ἑμπ. 224. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1330).

1) ἐκδόντος

N. Κατὰ τὰς γενικὰς περὶ τοῦ ἀδαιρέτου τῆς ἐμολογίας ἀρχὰς ὅτι οὐ δύναται νὰ διαιρεθῇ καὶ ἡ ἐν τῷ προσαγομένῳ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ἐμολογία Δ. Π. 341 τοῦ 73.

4. Ἑμπορικὰ βιβλία.

416. Διὰ νὰ ᾔναι συντεθειμένα κατὰ τὸν νόμιμον τύπον τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 408 ἀριθ. 1 ἀναφερόμενα ἐμπορικὰ βιβλία, ἀπαιτεῖται. — 1. νὰ ᾔναι πρὸ τῆς χρήσεως τῶν βιβλιοδετημένα, καὶ παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου ἐμπορικοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου, ἐνθα κατοικεῖ ὁ ἔμπορος, ἡριθμημένα καὶ μονογραφημένα κατὰ πᾶσαν σελίδα, καὶ νὰ φέρουν ἐπὶ τοῦ τελευταίου φύλλου τὴν περὶ τούτου μαρτυρίαν, συναναφερομένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σελίδων, καὶ παρατιθεμένου τοῦ ἔτους, τοῦ μηνός, τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς τοῦ προέδρου υπογραφῆς. — 2. νὰ ἐγγράφονται ἐλαττοὶ ἀφορῶσαι τὰ ἐμπορεύματα, τὰς συναλλαγματικὰς, καὶ τὰ νομίσματα ὑποθέσεις καθημέραν, χωρὶς κενῶν διαστημάτων, ἀνευ προσθήκης ἢ ἀφαίρεσεως φύλλων, καὶ ἀνευ ὑπεργραφῶν ἢ παραγραφῶν. καὶ — 3. νὰ γράφονται εἰς τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν. Κατὰ τὰ λοιπὰ πράττονται: 1) τὰ ἐν τῷ ἐμπορικῷ νόμῳ ἀντιστοιχισμένα. Ἑμπ. 8-17. 224. N. ΔΧΚΕ' 19 ἐπ.

1) ἰσχύουν

417. Βιβλία 1) συντεταγμένα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, ἀπο-
τελοῦν μεταξὺ ἐμπόρων ἐντελὴ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀληθείας
καὶ περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων. — Γενομένης δὲ αἰτή-
σεως, αἱ ἐμποροὶ πρέπει νὰ ὀρκισθῶσι 2) κατὰ τὸ ἄρθρον
371. Ἑμπ. 12. (Βαυαρ. Σχ. § 239, Γαλλ. ἀττ. Κώδ. 1330.)
1) ἐμπορικὰ 2) πρέπει ταῦτα νὰ βεβαιωθῶσι δι' ὄρκου

N. Ὁ ἔμπορος ὑποχρεοῦται οὐ μόνον ἐν ἐμπορικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν πολιτικῇ
ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου
11 τοῦ Ἑμπορικοῦ νόμου, ὅσκις ὁ ἀντιδίκος αὐτοῦ μὴ ἔμπορος ἐπικαλεῖ-
ται ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, ὅτε ὀφείλων κατὰ νόμον ἐν
τῇ βιβλίῳ αὐτοῦ νὰ καταγράψῃ οὐ μόνον τὰ ἐμπορικὰ ἀλλὰ καὶ τὰ πολι-
τικὰ αὐτοῦ χρέη. Α. Π. 185 τοῦ 56, 117 τοῦ 76, 191 τοῦ 82. Ἀλλὰ κατὰ
τὸ Α. Π. 184 τοῦ 61, 136 τοῦ 78 αἱ διατάξεις ἐν ἄρθρῳ 12 - 17 τοῦ ἔμ-
πορικοῦ νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐν ἄρθρῳ 416 (ἐν τέλει) καὶ 417
τῆς πολιτικῆς δικονομίας περὶ ἀποδεικτικῆς ἰσχύος καὶ προσαγωγῆς ἐμπο-
ρικῶν βιβλίων ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὰς πράξεις ἐμπόρων καὶ εἰς ἐμπορι-
κὰς ὑποθέσεις· εἰς ὑποθέσεις δὲ μὴ ἐμπορικὰς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἄρθρῳ 430
τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καθ' ὃ δ' εἰς τῶν διαδίκων δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ
ἐπιδείξῃ τῷ ἑτέρῳ ἔγγραφον, ὅπερ δὲν μετεχειρίσθη ἐν τῇ αὐτῇ διαδικασίᾳ
ἢ δὲν ἀπερήντα ὅτι θέλει μεταχειρισθῇ. (Ὅρα καὶ ἄρθρον 430). Οὐδέποτε
δὲ ἀναγκαῖον νὰ προηγηθῇ ἡ περὶ ἐπιδείξεως ἔγγραφων ἀγωγὴ, ὥπως τὸ δι-
καστήριον ὑποχρεώσῃ τὸν ἔμπορον νὰ ἐπιδείξῃ τὰ βιβλία αὐτοῦ, ἀφοῦ τὸ
δικαστήριον καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν
(Ἑμπ. νόμου 13). Α. Π. 117 τοῦ 76, 191 τοῦ 82. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ
ἄρθρου 417 τῆς Πολ. Δικ. πρὸς τὰ ἄρθρα 8 καὶ 12 τοῦ Ἑμπ. νόμου προκύ-
πτει ὅτι οὐ μόνον τὸ ἀπαραίτητος ἀναγκαῖον ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν
τῇ ἐκείνῃ ἀλλῶς παρὰ τοῖς ἐμπόροις βιβλία παρέχουσιν ἀπόδειξιν, καθ' ὅσον
οὐ προβάλλονται ὡς μὴ συμφωνοῦντα πρὸς τὸ ἡμερολόγιον. Α. Π. 124 τοῦ
64. — Καὶ ἐν τὰ ἐμπορικὰ βιβλία δὲν ἐγράψαν ἐπὶ χαρτοσήμου, ὡς κε-
λεῖται ἐν νόμῳ, τὸ δικαστήριον δύναται, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ
ἐμποροῦ, νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν αὐτῶν. Α. Π. 117 τοῦ 76, 191 τοῦ
82. — Ἡ πρότασις περὶ προσαγωγῆς τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων δύναται νὰ
γίνῃ τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν ἑρετῶν (Πολ. Δικ. 746). Εἰ καὶ ὁ ἔμ-
πορος δὲ ὀφείλει νὰ τηρῇ τὰ βιβλία αὐτοῦ ἐπὶ δεκαετίαν μόνον, τὸ δικαστή-
ριον δύναται νὰ διατάξῃ καὶ μετὰ ταῦτα τὴν προσαγωγὴν αὐτῶν, ἐὰν ἀπο-
καθῇ ἡ ὑπάρξις αὐτῶν. Α. Π. 365 τοῦ 83. — Τοῦ διαδίκου ἐπικαλεσαμένου
τὰ βιβλία τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, δὲν χωρεῖ διαίρεσις τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ, δὲν
δύναται δηλονότι νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅτι εὐνοϊκὸν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀποκρούσῃ τὰ
ἐπιδεδῆσθαι μέρη αὐτοῦ. Α. Π. 93 τοῦ 83.

418. Κατὰ τῶν μὴ ἐμπόρων τὰ ἐμπορικὰ βιβλία ἀποτελοῦν
ἀπόδειξιν περὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων τότε μόνον, ὅταν
ἡ ἐγχείριστις τοῦ ἐμπορεύματος ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας
ᾗται ἄλλῳ ἀποδεικτικῇ· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἢ ἀποδεικτικῇ ἰσχύος
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

διαρκεῖ μένον ἔτος ἓν καὶ ἡμέραν μίαν, καὶ παύει μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐὰν δὲν ἔγινεν ἡ ἀναγνώρισις διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ χρεώστου. Ἑμπ. 12. (Γαλλ. ἀστ. κ. κώδ. 1329).

5. Εὐρετήρια καὶ ἡμερολόγια.

419. Καὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 397 1) ἀριθ. 2 καὶ 3 ἀναφερόμενα βιβλία καὶ εὐρετήρια πρέπει, πρὸ τῆς χρήσεώς των, νὰ σημειώνωνται 2) προσηκόντως κατὰ σελίδα, καὶ νὰ μοναγραφῶνται παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 416 ἀριθ. 1 τοῦ παρόντος νόμου καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 87 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ὠρισμένα. — Ἄν τὰ βιβλία ταῦτα ἐγράψαν κατὰ νόμιμον τύπον, ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, καθὼς τὰ ἐμπορικὰ βιβλία κατὰ μὴ ἐμπόρων. (Βαυαρ. Σχ. § 239. Γαλλ. Πολ. Δικ. 408).

1) διέρθ. 408 2) ν' ἀριθμῶνται

6. Οἰκονομικὰ 1) βιβλία.

420. Συνήθη οἰκονομικὰ 5) βιβλία ἔχουν τότε μένον ἀποδεικτικὴν ἰσχύν, ὅταν ὑπάρχουν τὰ διὰ τῶν ἀρθρῶν 409 καὶ 410 διατεταγμένα. (Γαλλ. ἀστ. κώδ. 1331).

1) 2) οἰκ. ἀκ.

7. Σύμβολον καὶ ἐγκοπὶς.

421. Ἐὰν τὰ σύμβολα καὶ αἱ ἐγκοπίδες δὲν συμφωνοῦν μετὰ ἀλλήλων, ἔχουν δύναμιν ἀποδείξεως. — 1. αἱ μὴ νενοθευμένα, ἐὰν ᾔται κατὰ δήλον 1) νόθευσις ἐπὶ τινος αὐτῶν. — 2. αἱ συμφωνοῦσαι ἐντομαί, ἐὰν δὲν ᾔται καταφανὴς κάμμία νόθευσις. — Ἐὰν εἰς τῶν διαδίκων δὲν θέλῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ξύλον τοῦ ἔχει ἰσχύν τὸ ἐπιδειχθέν. Πολ. 408. (Γαλλ. ἀστ. κώδ. 1338. Βαυαρ. Σχ. § 236. 240).

1) καταφανῆς 2) μόνον

8. Ἰδιωτικὰ μνημεῖα.

422. Ἰδιωτικὰ μνημεῖα ἀποδεικνύουν μένον καθ' ὅσον ᾔται

θησαν ὡς τριαῦτα συνκινέσει τοῦ ἀντιδίκου ἢ ἐκείνου, ἐξ οὗ
οὗτος παράγει τὸ δικαίωμά του, ἢ 1) τοῦλάχιστον γινώσκοντος
καὶ μὴ ἀντιλέγοντος αὐτοῦ. — Ἡ γνῶσις αὕτη εἰκάζεται, ἐάν
τὸ μνημεῖον ἀπέχη δύο σχοίνους 2) κατὰ τὴν περιφέρειαν
τοῦ τόπου, ἐνθα κατῴκει τότε 3) ὁ ἀντίδικος ἢ ἐκεῖνος,
ἐκ τοῦ ὁποίου οὗτος παράγει τὸ δικαίωμά του, ἢ ὅπου κατῴκει
πρότερον, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐνηλικίτητα, καὶ ἦναι καταφανὲς εἰς
τὸ κοινόν. — Ἐκτὸς τῆς περιστάσεως ταύτης, ἡ γνῶσις πρέπει
ἀποδειχθῆ παρὰ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν. Πολ. 384.
(Παλλ. ἀστ. Κῶδ. 1333. Βαυαρ. Σχ. § 236, 240).

1) ἢ ὑπάρχουν 2) εὐρίσκεται ἐντὸς δύο σχοίνων 3) κατοικεῖ ἤδη.

δ'. Πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα.

1. Ὁρισμός.

α'. Πρωτοτύπου.

423. Πρωτότυπον δὲν ὀνομάζεται μόνον τὸ πρῶτον κατ' ἐν-
τελὴν τύπον ἐκδεδωμένον ἐγγράφον, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἐγγράφον
τῆς ἴσου, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη καταστα-
τικὴ πράξις ἐπανελήφθη παρὰ τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων 1).
Πολ. 425. 426.

1) κυρίων προσώπων.

Ν. Πρωτότυπον τοῦ δικηγράφου ὡς πρὸς τὴν διάδικον, ὃ ἐπεδόθη, εἶναι
αὐτὸ τὸ παρὰ τοῦ κλητῆρος ἐπιδιδόμενον αὐτῷ καὶ ἐξ αὐτοῦ κυρίως δύναται
να ἀγαθῇ οὗτος ὅσας κατὰ τῆς προδικασίας προτείνει ἀκυρότητας· τὸ δὲ
εἰς χεῖρας τοῦ κοινοποιούντος μένον δὲν λογίζεται πρωτότυπον ὡς ὑποκαί-
μενον εἰς μεταβολήν. Α. Π. 26 τοῦ 62.

β'. Ἀντιγράφου τινός.

424. Ἀντίγραφον εἶναι ἀπλὴ μίμησις τοῦ πρωτοτύπου, μὴ
ἐπαναλαμβανομένης τῆς πρώτης καταστατικῆς πράξεως. — Ἀν-
τιπεφωνημένον ὀνομάζεται τὸ ἀντίγραφον, εἰταν αὐτὸ παρελθῇ
πρὸς τὸ πρωτότυπον, καὶ ἐπεβεβαιώθῃ ἢ πρὸς ἄλληλα ἀμφοτέ-
ρων συμφωνία παρὰ τινος ἐχούσης τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα ἀρ-
χῆς. Ὁργ. 127. 151. 193. Πολ. 425.

2. Δύναμις ἀποδείξεως.

425. Ἀντίγραφα, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀντιπεφωνημένα, οἱ ἄριστοι συνήθως πρὸς σύστασιν ἐντελοῦς ἀποδείξεως· ὅθεν τὸ ἔγγραφο πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται ἐν πρωτοτύπῳ (ἄρθρ. 301) (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1334).

N. Τὸ προταγόμενον ἀπλοῦν ἀντίγραφον δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, εἰς ὑποχρεοῖ τὸν ἀντίδικον νὰ ἀπορήνηται περὶ τούτου, ἐν ὅσῳ δὲν προσάγεται ἐν πρωτοτύπῳ. Α. Π. 206 τοῦ 85.

3. Ἀντίγραφα θεωρητέα ὡς πρωτότυπα.

426. Ὡς πρωτότυπα θεωροῦνται.—1. ἀντίγραφα, τὰ ἐποικιστὶ διάδικοι 1) ἀπερήναντο ὡς ἀποδείξεως δύναμιν ἔχοντα, ἢτοι εἰπόντες τοῦτο ῥητῶς, ἢ ὡς χρησάμενοι αὐτοῖς πρὸς ἀπόδειξιν ὑπὲρ ἑαυτῶν.—2. ὅλα τὰ παρὰ τινος συμβολαιογράφου, δικαστικοῦ γραμματέως, δικηγόρου, ἢ ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου συντεταγμένα ἢ ἐπικυρωμένα 2) ἀντίγραφα καὶ ἀποσπάσματα τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων ἢ κατατεθειμένων ἐγγράφων.—3. ἀντίγραφα, τὰ ὅποια, ἐξετασθείσης τῆς τῶν πρωτοτύπων κατὰ πάντα τὰ μέρη αὐτῶν ἀκεραιότητος 3), καὶ συμπαραληφθέντων τῶν ἐχόντων συμφέρον, συνετάχθησαν παρὰ τινος συμβολαιογράφου, δικαστικοῦ γραμματέως, ἢ δικηγόρου, συμπαραλήθησαν 4) πρὸς τὸ πρωτότυπον, εὐρέθησαν ἀπαράλλακτα, καὶ ἐπεκυρώθησαν παρὰ τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων, βεβαιωνομένων ταῦτα πάντα.—4. ἀντίγραφα ἀντιγράφων, ἐὰν τὸ πρῶτον συνετάχθη κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς 2 καὶ 3 ὡρισμένα, καὶ περαιτέρω ἀντίγραφον συνετάχθη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ὁρ. 192. (Γαλλ. ἀστ. Κωδ. 1335).

1) οἱ διαφορέμενοι αὐτοὶ 2) καὶ ἐπικυρωμένα 3) κατ' αὐτοὺς 4) ἀκριβῶς

N. Ὁ ἀναιρεσιῶν δρεῖλει νὰ προσάγῃ ἀντιπεφωνημένον ἀντίγραφον τῆς προσβαλλομένης ἀποράσεως νομίμως ἐπικυρωμένον ὑπὸ τοῦ κατέχοντος τὸ πρωτότυπον αὐτῆς γραμματέως τοῦ δικαστηρίου ἢ ἄλλου νομίμου εἰρημένου ἀναπληρωτοῦ, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐξελέγχῃ τὸ βάσιμον καὶ ὑποστατὸν τῶν προτεινομένων ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρέσεως λόγων. Ἀντίγραφον δὲ ἐξ ἀπογράφου, πιστοποιούμενον ὑπὸ δικηγόρου μὴ κατέχοντος τὸ πρωτότυπον, δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐλέγχον.

τῶν σκέψεων καὶ τοῦ διατακτικοῦ τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου (ἄρθ. 426 Π.δ.δ. Δικον. ἐν συνδ. πρὸς 126 καὶ 246 Ὁργ.). Δ. Π. 231 τοῦ 63, 73 καὶ 74 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. 18 τοῦ 47, 18 τοῦ 63, 104 τοῦ 72, 9 τοῦ 82 δικηγόρος κατέχων ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον ὡς κοινοποιη-
ντα εἰς τὸν ἐντολέα του δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἐξ αὐτῶν ἄλλα ἀντίγραφα ἐπικυρω-
ντα ταῦτα διὰ τὴν ἀκρίβειαν· καὶ κατὰ τὴν Δ. Π. 271 τοῦ 92 πᾶς δικηγόρος (εἴτε διωρισμένος εἴτε μὴ) παρὰ τῷ ἐκδόντι τὸ πρωτότυπον ἔγ-
γραφο δικαστηρίου δύναται ὡς δημοσίως ὑπάλληλος νὰ ἐκδίδῃ ἀντίγραφον
τῶν εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἐγγράφων. (ἴδε καὶ ἄρθρ. 131 Ὁργ. Δικ.).—Π ὑπὸ
τὴν ἀριθ. 2 διάταξις τοῦ ἄρθρου 426, καθ' ἣν ὡς πρωτότυπα θεωροῦνται τὰ
πρὸς τινος συμβολαιογράφου, δικαστικοῦ γραμματέως κτλ. συντεταγμένα καὶ
ἐπικυρωμένα ἀντίγραφα, δὲν ἀναίρει τὸν κανὼνα τοῦ ἄρθρου 423 περὶ τῆς
ἐν πρωτοτύπῳ ὑποβολῆς τῶν ἐγγράφων, μὴ θεωρουμένων ὡς πρωτοτύπων
καὶ αὐτῶν τῶν ἀντιπεφωνημένων ἀντιγράφων, ἐκτὸς μόνον τῶν ὑπάρχουσιν
εἰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 427 ἀναφερόμεναι περιπτώσεις. Ὅθεν πάντοτε ἄλλοτε δέον
νὰ διατάσσεται ἡ προσαγωγή τοῦ πρωτοτύπου, ζητούμενη παρὰ τινος τοῦ
καταθέσαντος. Δ. Π. 26 τοῦ 80.—Κατὰ παλαιότερας ἀποφάσεις Δ. Π. (οἷον
208 τοῦ 73) καὶ ὁ ἰδιώτης διάδικος δύναται νὰ ἐπικυρώσῃ τὸ ἐκ τοῦ ἀπο-
στήρου συμβολαίου ἀντίγραφον· ἀλλὰ κατὰ τὰς νεωτέρας ἀποφάσεις, οἷον 184
τοῦ 78, 232 τοῦ 79, 400 καὶ 407 τοῦ 80, 224 τοῦ 88, 77 τοῦ
90, τοῦ ἄρθρου 426 δριζύοντες, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀντίγραφον θεωρεῖται ὡς πρωτό-
τυπον, ὅπου, παραβλήθην πρὸς τὸ πρωτότυπον, εὐθέως ἀπαράλλακτον τοῦτο
καὶ ἐπικυρώθῃ ὡς τοιοῦτόν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δημοσίου ὑπαλλήλου, ἔπεται.
Ἐπὶ ὡς πρωτότυπον συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις δὲν
δύναται νὰ λογισθῇ τὸ φέρων ἐπικύρωσιν ἰδιώτου, ἔστω καὶ τοῦ διαδίκου
αὐτοῦ, ἀντίγραφον αὐτοῦ· ἐπομένως οὔτε ἡ κοινοποίησις τοιοῦτου ἀντιγράφου
δικαστικῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ κινήσῃ τὴν πρὸς ἔφεσιν ἢ πρὸς ἀναίρεσιν
πρόσφυζαν, οὔτε ἡ ἐπίδοσις τοιοῦτου ἀντιγράφου ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου συμ-
βολαίου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκυρος κοινοποίησις τοῦ ἐκτελεσμένου ἐγ-
γράφου πρὸς τὸν ἀπαιλέτην πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν. — Πιστοποιητικὰ
ἐγγράφα περιεχομένου τῶν πρωτοτύπων οὐδεμίαν παρέχουσιν ἀπό-
δειξιν, ἐσχάτως δ' ἀντιδικος δὲν ἀποδέχεται αὐτὰ ὡς ἀληθῆ. Δ. Π. 93 τοῦ 72.
(ἴδε καὶ ἄρθ. 246 Ὁργ.).

427. Τὰ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς 2—4 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου
ὑποσυνεπόμενα ἐφαρμόζονται μόνον. — 1. ὅταν τὸ ἐγγράφον ἀπολεσθῇ
ἡ ἀντελὼς, καὶ ἀποδειχθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, ὅτι ὑπῆρξεν αὐτό·
1) — 2. ὅταν τὸ πρωτότυπον ἐξηφανίσθῃ ἐξ αἰτίας ἐκείνου, κατὰ
τοῦ ἐποίου διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις 2) — 3. ὅταν τις 3), καίτοι
ὡν πρὸς τοῦτο ὑπόχρεως, ἀρνήθῃ νὰ δώσῃ τὸ πρωτότυπον· ἢ—
4. ὅταν τὰ πρωτότυπα λείπουν παντελῶς, τὰ δὲ ἀντίγραφα ἦναι
πρὸς τὴν ἀνάγκην καὶ ἀνύποπτα, καὶ εὐρίσκωνται προσέτι εἰς δημοσίαν
ἀγορὰν ἢ καταχωριστήρια. (Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1385).

1) 2) 3) οὕτως,

4. Αὐτοψία ἐπὶ μνημείων.

428. Ἐὰν ἡ ἀπόδειξις γίνεται διὰ μνημείων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμφωνίαν τῶν διαδίκων τὸ νὰ ἐπισκοπῶσι δικαστικῶς τὰ μνημεῖα ταῦτα, ἢ νὰ φροντίζουν μόνον ὥστε νὰ γίνωνται διαγραφὰ αὐτῶν· ἐὰν οὗτοι δὲν συμφωνῶσι, πρέπει νὰ γίνη ἡ αὐτοψία, ἥτις ὁμῶς δύναται νὰ γίνη καὶ παρ' ἄλλου δικαστηρίου, κατὰ παραγγελίαν ἢ αἵτησιν. Πολ. 15. 277. 449.

ε'. Περὶ ἀποδόσεως τῶν ἐπιστῆμων ἐγγράφων 1) (1).

1. Ὑποχρέωσις πρὸς ἀπόδοσιν 2).

1) περὶ ἐπιδείξεως τῶν ἐγγράφων. 2) ἐπιδείξιν

429. Ἐὰν δὲν διακατέχη τὰ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἢ ἐν ἀντιγράφῳ καθυποβλητέα ἐγγραφα, ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ὁ ἀντιδικὸς ἢ τρίτος τις, δύναται νὰ ἐκδισθῇ ἢ κοινοποιηθῇ καὶ παράδοσις αὐτῶν μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀρθρῷ ὁρισμέναις περιπτώσεσι. Πολ. 446.

Ν. Περ' ὁλθόποτε λειτουργῶν τῆς ἐκτελ. ἐξουσίας καὶ ἂν εὐρίσκει ἐγγράφον τι, νόμιμος κάτοχος αὐτοῦ λογίζεται τὸ δημοσίον, ὅπερ ἐνέγκει διὰ τοῦ Ὑπ. τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις εἶναι ὁ ἐπὶ δικαστηρίου νόμιμος ἀντιπρόσωπος. Α. Π. 240 τοῦ 86. — Τοῦ νόμου ὁρίζοντος ὅτι αἱ περί τῶν ἀντιπρόσωπος. Α. Π. 240 τοῦ 86. — Τοῦ νόμου ὁρίζοντος ὅτι αἱ περί χουσαι προδικαστικὰ ζητήματα τῆς κυρίας δίκης παρεμπιπτούσαι ἀγῶνι προσεκδικάζονται, ἀναστέλλουσαι τὴν ἐκδίκασιν ἐκείνης, ἔπεται ὅτι αὐτοὶ περὶ ἀναβολῆς τῆς κυρίας δίκης ἕμέχρις ἐκδικάσεως τῆς παρεμπιπτούσας περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων εἶναι νόμιμος. Α. Π. 181 τοῦ 88. — Ἡ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἀγωγὴ δύναται νὰ κινωθῇ καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας. Α. Π. 59 τοῦ 89.

430. Πρὸς ἀπόδειξιν 1) εἶναι ὑπόχρεως — 1. ὁ εἰς τὸν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὰ ἐγγραφα τὰ ὅποια μετεχειρίσθησαν 2) ἐν τῇ διαδικασίᾳ ταύτῃ, ἢ ἀπὸ τῆς φήναντο ὅτι θέλουν 3) μεταχειρισθῇ — 2. Πᾶς διακάτοχος ἐγγράφων, ἀφορώντων τὸ πρόσωπον, ἢ τὰ δικαιώματα, ἢ τὰς υποθέσεις τοῦ ἀποδεικνύοντος μόνου, ἢ αὐτοῦ καὶ ἄλλου τινὸς ἐνταυτῷ — 3. πᾶς τρίτος διακάτοχος ἐγγράφων, τῶν ὅποιων ἡ

(1) Ὁ ἡμέτερος νόμος εἶναι πολλῶν τελειότερος τοῦ Γαλλικοῦ ἐν τῇ ἑκτελ. μορμῇ τῆς ἐπιδείξεως τῶν ἐγγράφων.

ἐπίδειξις δὲν φέρει εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν βλάβην. — 4. πᾶς συμ-
τελαιογράφος, δικηγόρος, δικαστικὸς γραμματεὺς, κλητὴρ, κολ-
λυτιστής, καὶ πᾶς ἄλλος διορισμένος εἰς φύλαξιν ἐγγρά-
φων. (1) Πολ. 432. 433. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 839).

1) ἐπίδειξιν 2) μετεχειρίσθη 3) ἡ ἀπεφάνητο ὅτι θέλει

Ν. Κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δικαστὴν ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑπο-
θέσεσιν νὰ διατάσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου ἐμφάνισιν τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων,
ἢ ἐξαχθῶσι τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν χωρὶς. Α. Π. 96
τοῦ 45, 136 τοῦ 78, 154 τοῦ 61· ἀλλὰ κατὰ τὰς 191 τοῦ 82, 117 τοῦ
76 καὶ ἐν πολιτικαῖς διαφοραῖς (ἴδε ἄρθρον 417). — Τὸ 2 εἰδ. τοῦ 430
ἔθρου χωρεῖ καὶ ὁσάκις ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων διακατέχει ἐγγράφον, ἀφο-
ρῶντα εἰς ὑποθέσεις κοινὰς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου του. Α. Π. 72 τοῦ 49,
437 τοῦ 66, 219 τοῦ 71, 240 τοῦ 86. Contra Α. Π. 96 τοῦ 45, 173
τοῦ 53, ὅτε τοῦ 1 εἰδ. ὑποχρεῶντος τὸν διάδικον εἰς ἐπίδειξιν μόνον τῶν
ἐγγράφων, οἳ ἐχρήσατο ἢ ἐδήλωσεν ὅτι χρήσεται. (Ἄλλ' αἱ δύο διατάξεις,
ἡ τοῦ εἰδ. 1 καὶ ἡ τοῦ εἰδ. 2, συμβιβάζονται, διότι ἡ μὲν τοῦ 1 εἰδ. ὑπο-
χρεῖ τὸν ἀντίδικον εἰς ἐπίδειξιν τοῦ ἐγγράφου ὃ ἐχρήσατο ἢ ἐθεοκίωσεν
εἰς χρήσασθαι· ἡ δὲ τοῦ 2 ὑποχρεοῖ πάντα διακείμενον (ὅθεν καὶ αὐτὸν τὸν
ἀντίδικον) εἰς ἐπίδειξιν τῶν ἐγγράφων ἐκείνων, ἅπερ ἀνέγκουσιν οὐ μόνον
πρὸς τὸν διακατέχοντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἐπικαλούμενον τὴν ἐπίδειξιν (ὅποιον
ἢ ἐκείνῳ εἶναι τὸ βεβαιῶν τὴν ἀγοραπωλησίαν κοινὸν πρᾶγματός, οὐ
κατέστησαν κύριοι ἔ.τε διακατέχων τὸ ἐγγράφον καὶ ὁ ἐπικαλούμενος αὐτό,
ὡς ἐποτελοῦν τίτλον συνταχθέντα οὐχ ἥτιον διὰ τὰ ἔννομα αὐτοῦ συμφέ-
ροντα). — Ἰνα ἀπαιταγῇ ὁ κάτοχος ἐγγράφου τῆς πρὸς ἐπίδειξιν ὑποχρεώσεως,
ἐπιβαλεῖ νὰ δηλώσῃ ἐκ τίνος περιστάσεως ἀπωλέσθη· τούτο δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ
καὶ ἐπισείμωσι. Α. Π. 240 τοῦ 86. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν διατάξεων τῶν
ἐθρ. 420 καὶ 430 καὶ τῶν νόμων 45 § 7 Πανθ. de jure fisci § 49.
147 καὶ 2 Κωδ. (2. 1) συνάγεται ὅτι εἰς προσαγωγὴν δημοσίων ἐγγράφων
ὑποχρεῖται τὸ δημόσιον καὶ ἂν βλάπτονται τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Ἀποφ.
187. Ναυπλίας 790 τοῦ 51. — Αἱ διατάξεις τοῦ 430 ἄρθρου εἶναι οὐσιώ-
δεις, ὡς πᾶσαι αἱ κανονίζουσαι τὰς ὑποχρεώσεις τῶν διαδίκων περὶ τὴν ἐγ-
γραφοὺ ἀπιδείξιν. Α. Π. 154 τοῦ 61.

2. Διαδικασία.

431. Ὅστις, ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ προηγουμένου ἄρθρου,
ἠτελεῖ τὴν κοινοποίησιν ἢ τὴν ἀπόδοσιν 1) ἐγγράφου τινός,
πρέπει νὰ βεβαιώσῃ τὸ ὅποιον ἔχει κατὰ τοῦτο νόμιμον συμ-
φέρον, ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου δικαίωμα του. Ἐὰν ὁ ἐγκα-
λούμενος 2) ἀρνήται τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐγγράφου, γίνεται
παρεμπόδιτος περὶ ἀποδείξεως πρᾶξις 3).

1) ἐπίδειξιν 2) ἐναγόμενος 3) ἀπόφασις.

(1) Ὁρα ἄρθρ. 6 τοῦ Διατ. 25 Μαρτίου 1835 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 317.

432. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 430 ἀρ. 3, τότε μόνον δύναται νὰ γίνῃ ἀρνήσις τῆς ἀποδόσεως 1), ἔταν ὁ πρῶτος διακάτοχος βεβαιώσῃ δι' ὀρκου, ὅτι ᾗθελε βλάψῃ ἐαυτὸν οὕτως.—Ἐάν τις ἀρνήται ἄνευ λόγου τὴν ἀπόδοσιν 1), δύναται νὰ βιασθῇ πρὸς τοῦτο διὰ κρατήσεως, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, προσέτι διὰ προστίμου δέκα ἕως ἑκατὸν δραχμῶν. Ἐάν δὲ καὶ τὰ ἀναγκαστικά ταῦτα μέτρα μένουσιν ἀτελεσφόρα, πράττονται κατὰ τοῦ ἀρνούμενου τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 315 ὥρισμα-να. Πολ. 206. 315. 999, 7. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 839).

1) ἐπιδειξέως 2) ἐπιδείξιν

N. Καὶ τὸ δημόσιον δύναται νὰ ἀπειληθῇ διὰ προστίμου. ὡς διαδύ- μόνη δὲ ἡ ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις τῆς ποινῆς δὲν ἐπιτρέπεται. Α. Π. 240 τοῦ 86.—Ἐάν τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 432 ἀναγκαστικά μέσα μείνωσιν ἀτελεσφό- ρητα, ὑποχρεῖται κατ' αὐτὸ τοῦτο ὁ ἀρνούμενος εἰς τὴν ἀπόδοσιν πᾶσιν τῶν ζημιῶν καὶ δαπανῶν τῶν ἐπελθουσῶν ἐκ τῆς διὰ τὴν ἑλλείψιν τοῦ ἐπι- δεκτέου ἐγγράφου ἥτης, θεωρεῖται δὲ τὸ ἐγγράφον ὡς ἔχον τὸ περιεχόμε- νον, ὃ ἱσχυρίσθη ὁ αἰτησάμενος τὴν ἐπιδείξιν. Ἡ διάταξις δ' αὐτῆς ἐφαρ- μοζομένη εἰς ἐπιδείξιν ζητουμένην κατὰ τοῦ ἀντιδίκου. ἔχει τὴν ἰσχύος, ὅτι, ὑποτιθεμένου τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου ὡς συμφώνου πρὸς τὴν ἱσχυρίσθαι τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐπιδείξιν, γίνονται δεκταί, ἔάν ὡς κατὰ τὴν λοιπὰ νόμιμοι καὶ βῆσιμοι, αἱ ἀπαιτήσεις αὐτοῦ. Α. Π. 240 τοῦ 86.

433. Ἐάν ὁ ἐν τῇ δίκῃ μὴ ἔχων συμφέρον τρίτος διακά- τοχος τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 430 ἀναφερομένων ἐγγράφων ἐν- πεσθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν 1), καλεῖται εἰς τὸ ἀκροατήριον νὰ προσαγάγῃ τὰς ἐνστάσεις του, ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δι- καίς.—Ἀρνούμενου δὲ χωρὶς λόγον τὴν ἀπόδοσιν 2), ἐν- πε- γρῶνται κατ' αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὥρισμα-να.—Τὸ αὐτὸ πράττεται, καὶ ἂν οὗτος, καλούμενος, δὲν ἐμφανί- σθῃ· συγχρόνως θεωρεῖται ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς ὡς παραιτούμενος τῶν κατὰ τῆς ἀποδόσεως 3) τῶν ἐγγράφων ἐνστάσεων του. Πολ. 432. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 840).

1) εἰς ἑκούσιαν ἐπιδείξιν 2) ἐπιδείξιν 3) ἐπιδειξέως

434. Περὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν 1) ὑποχρεώσεως, καθὼς καὶ περὶ τῶν κατὰ τοῦτο γενομένων ἐνστάσεων καὶ λοιπῶν ἀντι- ῥήσεων, γίνεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δι- καίς, συζήτησις καὶ ἀπόφασις (1). Γαλλ. Πολ. Δικ. 840).

1) ἐπιδείξιν

(1) Ὅθεν δὲν δύναται προσερχόμενος βραδύτερον εἰς τὸ ἀκροατήριον ἢ ἱσχυρίσθαι διὰ τὴν δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἐγγράφα ἢ ν' ἀρνήσῃ τὴν κατὰ τὸν

Γ. Διαδικασία γινουμένη, ἀμφισβητουμένης οὐσίας 1) τῆς γνησιότητος ἐγγράφου τινός.

1. Ἐπὶ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

435. Ἀμφισβητουμένης τῆς γνησιότητος ἐγγράφου τινός (ἄρθρ. 398), ἐπὶ μὲν δημοσίων ἐγγράφων, φερόντων εἰς τὰ 2) γνωρίσματα τῆς νομίμου ἐκδόσεως (ἄρθρ. 385, 398, 402, καὶ 403), εἰκάζεται ἡ γνησιότης, ἐπὶ δὲ ἰδιωτικῶν, πρέπει ν' ἀποδειχθῇ. Πολ. Δικ. 193 ἐπ. 14. Γαλλ. ἀστ. Κώδ. 1323 ἐπ.).

1) παρέλκει 2) ἐξωτερικὰ

N. Τὰ διὰ τοῦ ἄρθρ. 435 καθιερούμενον τεκμήριον τῆς γνησιότητος τῶν δημοσίων ἐγγράφων ἐπικρατεῖ μόνον ὅσκις δὲν ἀμφισβητεῖται ὁ δημοσίως παρακτὴ καὶ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ συντάξαντος αὐτὸ δημοσίου ὑπαλλήλου. Διὲς ἄλλως ἀμφισβητεῖται ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς δημοσίου ἐγγράφου. Δ. Π. 114 τοῦ 85.

436. Ἐάν, καίτοι προσόντων τῶν ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων γνωρισμάτων, ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου προσάγεται δημοσίον τι ἐγγράφον, ἀρνήται τὴν γνησιότητα τοῦ ἐγγράφου τούτου, πρέπει νὰ φέρῃ τὴν περὶ νοθεύσεως ἀπόδειξιν, ἀρχόμενος αὐτῆς ἀμέσως, κατὰ τὸ ἄρθρον 405.—Ἡ γνησιότης δὲ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ὑπογραφῆς (ἄρθρ. 409 καὶ 412). Ἔθεν τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 437-449 διατεταγμένα ἐφαρμόζονται μόνον εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα. Πολ. 134, 250, 398, 400. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 214).

N. (18ε ἄρθρον 391).

2. Ἐπὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.

α. Ἀναγνώσεις ἢ ἀρνήσεις.

437. Ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου προσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον 1) ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, εἶναι ὑπόχρεως ἢ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπογραφὴν του, ἢ νὰ τὴν ἀρνήθῃ ἢ, εἰς τὴν ἡναι κλη-

τῶν ἐγγράφων. Δύναται ὅμως νὰ προβάλῃ ὅτι δὲν ἐπεδόθη εἰς αὐτὸν ἡ ἀγωγή περὶ ἐπίδειξως ἢ ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο ἀχρεῶς καὶ ἐκ τούτου ἡ μὴ ἐμφάνισις αὐτοῦ.

ρονόμος ἢ ἄλλος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐκδόντος, καὶ δὲν θέλῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἔγγραφο, πρέπει νὰ ἐκφράσῃ, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν ὑπογραφήν. — Ἐὰν ὁ εἰρημένος δὲν κάμῃ οὔτε τὸ ἐν αὐτῇ τὸ ἄλλο, θεωρεῖται τὸ ἔγγραφο ὡς ἀνεγνωρισμένον. Πολ. 412. 496. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 193, 194, 195. Γαλλ. ἄστ. Κώδ. 1323).

1) προσήχθη

N. Ὁ καθ' οὗ προσάγεται ἰδιωτικὸν ἔγγραφο δὲν δεῖται νὰ ἀρνηθῇ ῥητικῶς τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, ὅπως διαταχθῇ ἡ ἀποδείξις τῆς γνησιότητος. Πρὸς ἀρνηαὶν ἰσοδυναμεῖ καὶ ἡ δήλωσις ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ὑπογραφήν. Α. Π. 37 τοῦ 70, 140 τοῦ 73. Ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν παραδέχεται τὸ προσαχόμενον ἔγγραφο εἶναι ἀόριστος. Ὅθεν προβαλλόμεναι τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ, τὸ ἔγγραφο θεωρεῖται ἀνεγνωρισμένον. Α. Π. 210 τοῦ 68, 473 τοῦ 70, 106 τοῦ 84. Ἐὰν δ' ὁ διάδικος εἴπῃ ὅτι ἀπὸ τῆς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἔγγραφο, ὑποτίθεται ὅτι σιωπᾷ, ὅθεν θεωρεῖται τὸ ἔγγραφο ὡς ἀνεγνωρισμένον. Α. Π. 48 τοῦ 58, 406 τοῦ 78.

438. Ἀναγνωρίσας δὲ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὰ ἐν τῇ ἐγγράφῳ διαλαμβανόμενα, ἐκπλῆξαι ἢ ἀποδείξῃ κατὰ τούτο ἀπάτη ἢ νόθευσις. — Ἐὰν δὲ ἀρνηθῇ τις τὴν ὑπογραφήν του, ἢ λέγῃ, ὅτι δὲν τὴν γνωρίζει, ἢ προσάγων τὸ ἔγγραφο, πρέπει νὰ ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, ἀρχόμενος τῆς ἀποδείξεως παραχρῆμα, ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσει. Πολ. 250. 405. 436. (Γαλλ. ἄστ. Κώδ. 1324. Γαλλ. Πολ. Δικ. 195).

N. Ἄν προσβληθῇ τὸ ἔγγραφο ὡς δι' ἀπάτης γανόμενον, τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς δίκης, ἵνα προηγηθῇ ποινικὴ τις δίκη. Α. Π. 108 τοῦ 80. — Ἡ ἔννοια τῆς δίκης τῆς 438 ἄρθρου, ἐξηγουμένη σαφέστερον ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἔαρου 412, εἶναι ὅτι τὸ ἔγγραφο συνεπεί τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπογραφῆς κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν καὶ τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔμπονός ἀναγνωρισμένον, διαδίκου τινὸς τὴν ὑπογραφήν του, ὁ μὲν ἀντίδικος αὐτοῦ, δηλαδὴ ὁ προσάγων τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ἀπαλλάσσεται ἄλλης ἀποδείξεως τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων, αὐτὸς δὲ ὁ ἀναγνωρίσας τὴν ὑπογραφήν του δεῖται δια τῶν νομίμων μέσων νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀνδιαλαμβανόμενων. Α. Π. 171 τοῦ 67. — Δὲν δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι, ἀγρόνομος ὢν, ὑπέγραψεν ἔγγραφο, οὗ ἡγνῆε τὸ περιεχόμενον, διότι ὁ περὶ αὐτοῦ ὁμοῦ δεῖται ἀναγνωρίσας ὡς ἀληθὲς τὸ περιεχόμενον. Α. Π. 201 τοῦ 78. — Ἡ 438 τοῦ 438 συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 403, 404, 419, 422 συνάγεται, ὅτι ὁ ἀναγνωρίσας τὴν ἐν τινι ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ὑπογραφήν του δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων, ἐπεὶ δὲ προτείνῃ κατ' αὐτοῦ ὅλον (εἰς ὃν περιλαμβάνεται καὶ ἡ βίη) ἢ νόθευσιν.

ἀντιστολὴν, ἥτοι ἔγγραφον βεβαιῶν, ὅτι ἡ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσεγμένῳ ἔγγραφῳ περιεχομένη πράξις εἶναι εἰκονικὴ ἢ ἀντεράπη· ὅθεν ἡ ὑπογράφας ἔγγραφον παράγον ὑποχρέωσιν καὶ προσαγόμενον κατ' αὐτοῦ, εἰν προσβάλλῃ τὴν δι' αὐτοῦ συναμολογηθεῖσαν σχέσιν ἐνοχλῆς ὡς εἰκονικὴν. ὁφείλει νὰ προσάγῃ τὴν δι' ἔγγραφου ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος, εἰν μὴ ἀποδείξῃ ἄλλως τὸ ἀδύνατον τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως. Α. Π. 247 τοῦ 82.—
 Ὁ προσάγων τὸ ἔγγραφον ὁφείλει νὰ ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, εἰν ἀρνηται αὐτὴν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, προτείνων τὰ δυνάμει των μαρτύρων ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει. Α. Π. 383 τοῦ 65. Ἀλλὰ τοιαύτη συνεισφορά θεωρεῖται ἡ ὁρισθεῖσα ῥητῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ἐξηγηθῶσιν οἱ διάδικοι περὶ τῆς ἀναγνώσεως ἢ μὴ τοῦ ἔγγραφου. Α. Π. 39 τοῦ 46, 101 τοῦ 65.

439. Ἐὰν ἐν τῇ πρὸς ἀναγνώρισιν ἢ ἀρνήσιν τοῦ ἔγγραφου προσδιορισθεῖσιν συνεδριάσει ὁ προσάγων τὸ ἔγγραφον, ἀπειθῶν, εἰν ἐμφανισθῇ, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔγγραφον, ἐκτὸς εἰν πρῶτον τύπον καθυπεβλήθη πρότερον ἤδη, καὶ εὐρίσκεται εἰσέτι ἐν τοῖς ἀρχαίοις 1), ἡ ἐν τῇ δικαστικῇ γραφείῳ (ἀρθ. 395), ὅτε προχωρεῖ ἡ δίκη καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προσάγοντος.—
 Μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ καθ' οὗ προσήχθη τὸ ἔγγραφον, θεωρεῖται τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὡς ἀνεγνώρισμένον. Πολ. 273, 396 ε. (Γαλλικὴ Πολιτ. Δικον. 199).

1) τῇ δικαιογραφίᾳ

2) Ἀπόδειξις τῆς γνησιότητος.

440. Ἡ τῆς γνησιότητος ἀπόδειξις δύναιται νὰ γίνῃ διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων, καὶ ἰδίως δι' ἄλλων ἔγγράφων, ἐν οἷς ὁ καθ' οὗ προσήχθη τὸ ἔγγραφον ὡς λόγιον 1) ἤδη τὴν γνησιότητα τοῦ ἔγγραφου, τὸ ὅποῖον ἀρνεῖται, ἡ διὰ μαρτύρων, οἵτινες εἶδον τὸ ἔγγραφον ὑπογραφόμενον, ἡ συνυπέγραψαν αὐτὸ ὡς συνἔγγραφοι, ἡ δι' ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου εἰς τὸν ἀρνούμενον τὴν γνησιότητα, ἡ δι' ὅρκου ἐπιβαλλομένου παρὰ τοῦ δικαστοῦ, ἡ τέλος διὰ παραβολῆς τῆς ὑπογραφῆς πρὸς ἄλλα ἀναμνησθέντα ἔγγραφα, ἡ ἄλλας ἀναμνησθέντας ὑπογραφὰς τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου 2). Πολ. 264, 291, 304, 2. 351, 378. Πολ. 318. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 195, 211. Ἀντίκεινται τὰ περὶ τῆς δι' ὅρκου ἀποδείξεως).

1) ἀνεγνώρισεν 2) ἐκδότου.

Ν. Τὸ ἄρθρον 440 καταλείπει τὴν μεταφῶ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἐκλογὴν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. *Ὅθεν δύναται νὰ διατάξῃ μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν. Α. Π. 230 τοῦ 88, 23 τοῦ 42. Ἀλλὰ δύναται νὰ διατάξῃ καὶ πραγματοποιησύνην. Α. Π. 230 τοῦ 88, ἐπὶ δὲ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ δικαστήριον μόνον τὴν συμπαραβολὴν ἀνεῦ τῆς συμπράξεως παρματογνωμόνων. Α. Π. 44 τοῦ 46, 293 τοῦ 53, 266 τοῦ 88. Ἀλλ' ὑποχρεωτικὴ καθίσταται ἡ ἐμφάντις ἀπόδειξις, δασκίς δὲν ὑπάρχουσιν ἐγγράφα τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Α. Π. 230 τοῦ 88. Ἀλλ' ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις εἰς οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἀποβλέπῃ ἢ εἰς τὴν γνησιότητα ἢ μὴ τῆς ὑπογραφῆς. οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν ἢ τὸ ψεῦδος τοῦ περιχομένου τοῦ ἐγγράφου, ἅτε ὡς πρὸς τοῦτο ἰσχυροῦσθαι τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικ. (ἐπὶ 300 κτλ.) Α. Π. 139 τοῦ 71. Σημειωτέον ὅτι ἡ γνωμοδότησις τῶν παρματογνωμόνων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ, ὡς μὴ ἀπαιτουμένης ἰδιαίτης περὶ πειρίας ἢ τέχνης, ἀλλὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπλῶν τεκμηρίων μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων πρὸς μέρωσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστοῦ. Α. Π. 101 τοῦ 63, 32 τοῦ 87, δύναται δὲ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμηρίου ἐν ἄλλῃ κρίσει περὶ τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς καὶ πραγματοποιησύνῃ ἐν ἄλλῃ δίκῃ διεξαχθεῖσα. Α. Π. 24 τοῦ 73. — Ἡ εἰδικὴ διαδικασία τῶν ἐπὶ τοῦ 440 καὶ ἐπ. χωρεῖ δασκίς προσβάλλεται τὸ ἐγγράφον ὡς φέρον ἐν αὐτῷ τὴν ἀντιθέσιν ἢ πλαστογραφίαν, οὐχὶ δὲ δασκίς ἐμλογεῖται μὲν ἡ γνησιότης, ἀπότε γίνονται δεκτοὶ καὶ μάρτυρες, μὴ ἐνομασθέντες παραχρῆμα. Α. Π. 164 τοῦ 66. — (*18ε καὶ ἀρθρ. 291).

441. Περαιτέρω πρὸς ἀπόδειξιν διαδικασία εἶναι ἐντελὴς περιττή, ὅταν τὸ ἐγγράφον, διὰ ξύμματος ἢ δι' ἄλλου προφανοῦς τρόπου, γιναι ἐπὶ τοσοῦτον μεταβεβλημένον, ὥστε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ γνωρίσῃ ἐκ πρώτης ὥψεως τὴν μὴ γνησιότητα. Πολ. 277.

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 441 προκύπτει ὅτι εἰς τὸν δικαστὴν ἀπέκειται νὰ κρίνῃ ἂν τὸ ἐγγράφον ἦναι ἐπὶ τοσοῦτον μεταβεβλημένον, ὥστε ἐκ πρώτης ὥψεως διακρίνεται ἡ μὴ γνησιότης. Α. Π. 11 τοῦ 63.

442. Ἐάν γίνῃ ἐναρξίς ἀποδείξεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἢ ἐπαγωγῆς ὅρκου, ὁ ὅρκος πρέπει ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει ἢ ἐν γίνῃ δεκτὸς ἢ νὰ ἀντεπαχθῇ. — Ἐάν ἡ ἀπόδειξις πρόκειται νὰ γίνῃ δι' ἐγγράφων ἢ μαρτύρων, ἐκεῖνα μὲν ἐμφανίζονται, οὕτως δὲ ἐνομαζόνται παραχρῆμα. — Ἐάν ὅμως ἡ ἀπόδειξις πρόκειται νὰ γίνῃ διὰ παραβολῆς ἐγγράφων, διορίζονται ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει καὶ οἱ πραγματοποιώμενες κατὰ τὰ ἀρθρα 299 καὶ 301. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 196).

443. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προσδιορίζει τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν αὐτὴν ἐν τῷ εἰρημένῳ ἀρθρῷ ἀναφερομένην συνεδριάσιν, τὴν περαιτέρω πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων.

ἐρῶν τὴν πρὸς ὀρκοδοσίαν, πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, πρὸς συζητήσιν τῶν καθυποβληθέντων ἐγγράφων, ἢ πρὸς συμπαραβολὴν τῶν χειρογράφων, συνεδρίασιν, ἐὰν δὲν ᾔηται πρόσφορον ἢ δυνατόν νὰ ἐνεργηθῶσι ταῦτα ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 223).

444. Ἐὰν πρόκηται νὰ γίνῃ παραβολὴ τῶν χειρογράφων, ἡ ἀποδεικνύων ὀφείλει, πρὶν τῆς πρὸς τὴν παραβολὴν ὀρισμένης συνεδριάσεως, νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικον, πρὸς ποῖα ἐγγραφα πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ παραβολή, καὶ ἢ νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ δικαστικῷ γραφεῖω τὰ πρωτότυπα, ἢ τοὐλάχιστον ν' ἀναγγείλῃ εἰς τὸν ἀντίδικον ποῦ εἴμπορεῖ νὰ τὰ ἰδῇ. — Ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ὀφείλει ἰδιαίτερος νὰ φροντίσῃ, ὥστε τὰ ἐγγραφα ταῦτα νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐν πρωτοτύπῳ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 196, 198).

445. Παραβαλλομένου τοῦ ἐγγράφου ἐνδὲς τῶν διαδίκων, ἢ τινος τρίτου ζώντος ἐτι, δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ, ὥστε νὰ γράψῃ τι ὁ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καὶ νὰ γίνῃ ἡ συμπαραβολή. Ποιν. 319. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 206).

446. Εἰς τὴν πρὸς ἐπίδειξιν τῶν συμπαραβλητέων ἐγγράφων ὑποχρέωσιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 429 - 434 ὀριζόμενα. — Ἐὰν τὰ πρὸς παραβολὴν καθυποβληθέντα ἐγγραφα δὲν ᾔηται ἀναμφισβητήτως γνήσια, δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ παρεμπιπτούσα πράξις περὶ τῆς περαιτέρω παραβολῆς ἐγγράφων, ἀλλὰ παύει: 1) τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς παραβολῆς τῶν ἐγγράφων.

1) ἀπόλλυται

Κ. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 440 συνάγεται, ὅτι ἰδιωτικά ἐγγραφα ἀμφισβητήματα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς συμπαραβολὴν οὐδ' ἰὰν προτείνῃ ὁ διάδικος ν' ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα αὐτῶν, διότι ἄλλως τὸ καθ' αὐτὸ ὑποφάλλε μέσον τῆς παραβολῆς ἤθελε κατασταθῇ ἐτι ἐπισημειότερον. Δ. Π. 288 τοῦ 50.

447. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἐφαρμόζονται εἰς τὴν παραβολὴν τῶν ἐγγράφων τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 278, 286 — 288, 291 καὶ ἐπ. περὶ ἐμπειροτεχνῶν ὀριζόμενα· ἀλλ' ἡ παραβολὴ τῶν ἐγγράφων δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἐν τῷ 1) τοῦ ἀκροατηρίου, ἄνευ σπουδαιότητων λόγων. Πολ. 293.

1) ἐκτὸς

γ'. Ἐπιτυχία τῆς ἀποδείξεως.

448. Ἐὰν ἐπιτύχη ἡ ἀποδείξις, καὶ ἀναγνωρισθῇ ἡ ὑπογραφή ὡς γνησία, ἐφαρμόζονται, ὡς πρὸς τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν τοῦ ἐγγράφου, τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 412 ὥρισμένα. Συγχρόνως καταδικάζεται ὁ ἀρνηθεὶς τὴν γνησιότητα εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου εἰς πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ τῶν ἐξόδων. Πολ. 206. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 213, 246).

Ν. Τὸ δικαστήριον ἐπιβάλλει καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ πρόστιμον. Α. Π. 125 τοῦ 81. — Ὁ κληρονόμος τοῦ ὑπογράφαντος ὑπόκειται μόνον εἰς τὰ ζημίας καὶ τὰς δαπάνας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ πρόστιμον, διότι οὗτος διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν δὲν ἀρνεῖται τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, ἀλλὰ προτείνει ἀπλῶς ἀγνοίαν αὐτῆς· τῶν ζημιῶν ὅμως καὶ ἐξόδων δὲν ἀπαλλάσσεται ὡς αὐτός αὐτῶν. Α. Π. 220 τοῦ 82. Καὶ ἐν γένει τὸ τοῦ ἄρθρου 448 πρόστιμον ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὸν ἀρνούμενον τὴν γνησιότητα τῆς ἰδίᾳ ὑπογραφῆς, οὐχὶ δὲ τὸν ἀμφισβητοῦντα τὴν ὑπογραφὴν τρίτου. Α. Π. 401 τοῦ 65.

δ'. Ἐπὶ ἀρχαίων ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ ἀρχαίων μνημείων.

449. Ἐὰν ἰδιωτικὸν ἐγγράφον ἦναι τόσον ἀρχαῖον ὥστε εἶναι δύναται τις νὰ γνωρίσῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, καὶ ὁ δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἐγγράφα πρὸς παραβολήν, πρέπει τὸ πρὸς οὗ λόγος ἐγγράφον νὰ δοκιμασθῇ παρ' ἐμπειροτεχνῶν, ἐχόντων πείραν περὶ τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐγγράφα. — Περὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων πρᾶττεται ὅ,τι καὶ περὶ ἀρχαίων ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. — Εἰς τὸν διερτισμὸν καὶ τὴν διαδικασίαν τῶν ἐμπειροτεχνῶν ἐφαρμόζονται καὶ κατὰ ταύτην τὴν περίστασιν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 292 καὶ ἐπ. ὥρισμένα. Πολ. 428.

ε. Σχέσεις τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης διαδικασίας πρὸς τὴν κυρίαν διαδικασίαν.

450. Ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 436 καὶ ἐπ. ἔγινεν ἐναρξίς τῆς περὶ γνησιότητος ἀποδείξεως, ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης διαδικασίας ἡ κυρία διαδικασία.

451. Ἰδιαιτέρα ἀπόφασις περὶ τοιούτων παρεμπιπτόντων ζητημάτων πρέπει, εἰ δυνατόν, νὰ μὴ ἐκδίδεται, ἀλλὰ συνήθως ἡ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν παρεμπιπτούσων τούτων ἀποδείξεων ἀπόφασις νὰ συνδέεται μετὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσιν μετὰ τὴν περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπόφασιν. Πολ. 227.

452. Μόνον όταν τὸ προσβαλλόμενον ἔγγραφο ἀνάγεται εἰς ἐν μόνον ζήτημα, δύναται τὸ δικαστήριον, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, νὰ ἀναβάλῃ ὡς πρὸς τοῦτο μόνον τὴν κυρίαν δίκην, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ζητημάτων, νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. Πολ. 228. 730.

Κ'. Δικονομία ἐπὶ ἔγγραφου, προσβαλλομένου ὡς πλαστόν.

1. Ἐν γένει.

453. Πᾶν ἔγγραφο δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστόν· τὰ δὲ ἰδιωτικά, καὶ ὅταν διὰ συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα ἀποδείχθῃσαν γνήσια. Πολ. 435. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 14, 214 ἐπ.).

Ν. Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ῥιζήται ἐν τῇ περὶ πλαστογραφίας προτάσει τοῦ καὶ τότε ἐπλαστογραφηθῇ τὸ ἔγγραφο. Δ. Π. 8 τοῦ 53. — Δὲν εἶναι ὑπόχρεος ὁ ζητῶν τὴν προσαγωγὴν τοῦ πρωτοτύπου νὰ προσβάλῃ αὐτὸ ὡς πλαστόν πρὶν ἢ ἔδῃ τοῦτο. Δ. Π. 37 τοῦ 88. — Κατ' ἀπόφασιν Δ. Π. 125 τοῦ 81, δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστὴ ἡ ὑπογραφή ἐν ἰδιωτικῷ ἔγγραφῳ καὶ δοκιμῇ καὶ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, καὶ δὴ καὶ διὰ τῆς ὑπὸ πραγματευομένων συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα ἔγγραφα, ἡ γνησιότης ἀποδείχθῃ. Συμφ. ἀποφ. Ὁφ. Ναυπλίας 233 τοῦ 50, καθ' ἣν δοκιμῇ ἡ γνησιότης προδικαζομένη καὶ ἐξ ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστὴ, διότι ὁ νόμος διὰ τῆς μνείας τοῦ μέσου τῆς παραβολῆς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα ἐνόησε κατὰ τὸ νομικὸν ἀξίωμα *inclusio unius est exclusio alteri* νὰ ἐξαιρέσῃ τῆς παραβολῆς τὰ ἀποδειχθέντα γνήσια διὰ τῶν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἄλλως ἡ παραβολὴ τῆς ἀντιθέτου γνώμης ἀντίκειται πλείονος εἰς τὴν δικονομικὴν ἀρχὴν (Πολ. 273), καθ' ἣν ἀνταποδείξεις κατὰ τῶν νομίμων τεκμηρίων δὲν συγχωρεῖται, νόμιμα δὲ τεκμήρια εἶναι π. χ. ἡ μὴ δόσις τοῦ περὶ γνησιότητος ἐπαχθέντος ὄρκου, ἡ μὴ ἀρνήσις ἡ ἀναγνώρισις τῆς γνησιότητος, ἡ μὴ ἐμφάνισις κατὰ τὸ ἀρθ. 439 κτλ. ἔθεν ὁ πᾶρ-χουσι περιπτώσεις καθ' ἃς προσκρούει κατὰ νομίμων τεκμηρίων, ἐξ οὗ ἀδικοῦτως συνάγεται ὅτι ἡ φράσις «καὶ ὅταν διὰ συμπαραβολῆς κτλ.» δὲν εἶναι ἐνδεικτικὴ ἀλλ' ἀποκλειστικὴ. (Τὸ ὅρδον τῆς τοῦ Ἐφετερίου γνώμης ἀποδέχεται καὶ ὁ Οἰκονομίδης).

2. Εἰσαγομένης ποινικῆς δίκης.

454. Ἐὰν ὥρισμένος τις ἄνθρωπος ἐγκαλῆται ὡς πλαστογράφος 1), δύναται ἡ πλαστογραφία ἢ ἡ νόθευσις τοῦ ἔγγραφου νὰ προσβληθῇ 2) εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς πολιτικῆς δίκης, καὶ νὰ καταδιωχθῇ κατὰ τὴν ποινικὴν δικονομίαν ἐν ἰδιωτικῇ ἀγωγῇ 3) ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Ποιν. 7. 316. 221. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 14, 239).

1) ἡ πλαστογραφία ἀποδίδεται εἰς ὥρισμένον πρόσωπον 2) προσβληθῇ 3) κατηγορίας

Ν. Ὁσάνις ἡ πλαστογραφία ἀποδίδεται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἡ ἔστιν αἰς τῆς πλαστοτήτος προτείνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. Δ. Π. 1 τοῦ 46, 240 τοῦ 78, 86 τοῦ 90. Ἀλλως δέον νὰ προτείνηται ἐπὶ πᾶσι ἀπαρδεύτου καθ' ἣν συνεδριάζειν τὸ πρῶτον προσήχθη τὸ ἔγγραφο. Δ. Π. 86 τοῦ 90. Διὸ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον τὰ προσαφάνον παρ' αὐτῷ κατὰ πρῶτον ἔγγραφα δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ὡς πλαστοί. Δ. Π. 3 τοῦ 46. — Ὁσάνις προτείνεται, ἔστω καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον, ἔνστασις πλαστογραφίας κατ' ἔγγραφον, κατονομαζομένων καὶ τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως, ἡ πολιτικὴ δίκη ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἐὰν τὸ ὡς πλαστὸν προσβαλλόμενον ἔγγραφο ἦναι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς διαγνώσιν τῆς διαστάσεως. Δ. Π. 3 τοῦ 46, 123 τοῦ 49, 56 τοῦ 54, 213 τοῦ 65, 240 τοῦ 78. Πρὸς τὸν δὲ ἐπὶ προσβαλλομένου ἐπιδιοτηρίου ὡς πλαστοῦ, ἡ πλαστογραφία ἀποδίδεται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, τοὔτεστι τὸν συντάξαντα καὶ ὑπογράφαντα τὴν ἐπιδιοτήριον κλητῆρα. Δ. Π. 240 τοῦ 78. — Γενομένης ἐνστάσεως πλαστοτήτος τῆς ἐπιδόσεως τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀποθεώσεως τῆς πλαστογραφίας εἰς τὸν ἐνεργήσαντα τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρα, ἐρεῖται τὸ ποινικὸν δικαστήριον νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἵνα δικάσωσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίας κατηγορίας ἀπόφασιν τῶν ποιν. δικαστηρίων δυνάμει τῶν ἀρ. 456 καὶ 455 τῆς Πολ. Δικ. Δ. Π. ποιν. 165 τοῦ 89, 138 τοῦ 91. Ὅθεν καὶ δύνανται νὰ ἐπιβῇ ὅριον πρὸς ἀπόδειξιν καὶ, τούτου δυνάμει, νὰ ἀπορρίψῃ καὶ ἔνστασις ἀπαρδεύτου καὶ δεχθῇ τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν. Δ. Π. ποιν. 165 τοῦ 89.

455. Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὠρισμένην περίπτωσιν, ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἐὰν τὸ ὡς πλαστὸν προσβαλλόμενον ἔγγραφο ἦναι, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας δίκης, καὶ, ἐὰν πρόκηται λόγος περὶ δημοσίου ἔγγραφου, ἢ περὶ ἰδιωτικῶν, ἀναγνωρισθέντος ὡς γνησίου (ἄρθρον 403, 412, καὶ 448), ἀναβάλλεται προσωρινῶς ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ. Ποιν. 317, 320. Πολ. 10, 227. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 240).

Ν. (ἴδε καὶ ἀρ. 454).

3. Εἰσαγεμένης πολιτικῆς δίκης.

456. Πολιτικῶς δύνανται νὰ εἰσάχθῃ κυρία ἀγωγὴ ἐπὶ πλαστογραφίας ἢ νοθεύσεως ἔγγραφου τινὸς τότε μόνον, ἐὰν ὁ κακοურγήσας ἀπέθανεν, ἢ ἡ κατηγορία παρεγράφη, καὶ πρὸς τὴν ἀνάγκην νὰ γίνῃ ἔνεκα πλαστογραφίας ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ κακοურγήσαντος ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ. — Κατὰ

πλάνη ἄλλην περίπτωσιν, εἰσάγεται ἐν παρ' ὧ 1) ἢ ἐνεκα πλαστογραφίας ἢ νοθεύσεως πολιτικῆ ἀγωγῇ, διαρκούσης τῆς κυρίας δίκης. Π. Ν. 418. 120. Ποιν. 548. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 239).

1) παρεμπιπτόντως

Ν. Δὲν εἶναι ὁρθὴ ἡ γνώμη, ὅτι ἡ περὶ πλαστογραφίας παρεμπιπτούσα ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν λόγον ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν βουλεύματός τινος πρέπει νὰ εἰσαχθῇ κυρία περὶ πλαστογραφίας ἀγωγὴ, ἅτε τοῦ ἀρθροῦ 146 ἀφορῶντος εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ἰδιαιτέρας περιπτώσεις, καθ' ἃς δύναται, μὴ ὑπαρχούσης ἐκκενρούς πολιτικῆς ἀγωγῆς, νὰ εἰσαχθῇ ὡς κυρία ἡ περὶ πλαστογραφίας. Ἀρείου Πάγου 8 τοῦ 53. — Καὶ ὅταν τὸ ποινικὸν δικαστήριον κηρύττῃ τινὰ μὴ ἔνοχον πλαστογραφίας, δὲν ἐμποδίζεται ἐκ τούτου ἡ ἐπιδίωξις τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, οὐδ' ἀποτελεῖ ἡ ἀπόφασις ἐλλειπόμενον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς πλαστογραφίας. Ἀρείου Πάγου 299 τοῦ 52, 317 τοῦ 53, 135 τοῦ 55. — Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν ἐξάσκησιν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ κολαπίου πράξεως πολιτικῆς ἀγωγῆς, μὴ προηγηθείσης ἐγκλήσεως ὅπου αὕτη κατὰ νόμον απαιτεῖται. Ἐπίσης οὐδεμία περιορίζει τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς ἐν τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐδύνατο νὰ γίνῃ ἡ ἐγκλήσις. Παρεχρησεύσεως δὲ τῆς ἐγκλήσεως περὶ ποινικῆς καταδίωξεως, εἰσάγεται ἡ πολιτικῆ ἀγωγὴ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ δικάζεται κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ ἀρθ. 436. Ἀρείου Πάγου 146 τοῦ 66.

457. Ἡ παρεμπιπτούσα ἀγωγὴ τότε μόνον δύναται νὰ γίνῃ δεκτή, ὅταν ὁ ἀντιδίκος φανερῶσῃ, ὅτι θέλει νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τὴν προκειμένην δίκην τὸ ὡς ψευδὲς 1) προσβαλλόμενον ἔγγραφο. — Ἡ δὴλωσις αὕτη παραδίδεται 2) ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίᾳ (ἀρθρ. 396). Ποιν. 320. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 216, 218).

1) πλαστὸν 2) γίνεται

458. Ἐὰν ὁ ἀντιδίκος φανερῶσῃ, ὅτι δὲν θέλει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἔγγραφο, προχωρεῖ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης. — Ἐὰν δὲ ὁ εἰρημένος θέλῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἔγγραφο, γίνεται ἡ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 396, 440-447, καὶ 450-453 διατεταγμένη διαδικασία. Πολ. 730. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 216-218).

459. Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρεμπιπτούσης διαδικασίας φανῶσι σημεῖα κατὰ ρητῶν ἀνθρώπων, εἰσάγεται καὶ τότε ποινικὴ δίκη, κατὰ τὸ ἀρθρον 454. — Ἐὰν δὲ φανῶσι τοιαῦτα σημεῖα, γίνεται συγχρόνως ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἀρθρον 451, περὶ τῆς κυρίας καὶ τῆς παρεμπιπτούσης δίκης. Πολ. 227. Ποιν. 7. 316. 321. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 239).

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

4. Ἐπιτυχία τῆς ἀποδείξεως.

460. Ἐὰν τὸ ἔγγραφον κηρυχθῇ ὡς πλαστὸν, ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἔγγραφου ἀναβάλλεται δὲ ἡ ἐκτέλεσις, μέχρις ὅτου κατασταθῇ τελεσιδικὸς ἡ ἀπόφασις. Πολ. 185. 818. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 241).

5. Ἀποτυχία τῆς ἀποδείξεως.

461. Ἐὰν ἀπέτυχεν ἡ περὶ πλαστογραφίας ἀπόδειξις, καὶ εὐρέθη τὸ ἔγγραφον γνήσιον, καταδικάζεται ὁ ἐνάγων εἰς χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων δραχμῶν, εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. — Ἡ παραίτησις τῆς ἀγωγῆς εἶναι ὡς πρὸς τὴν ποινὴν ὁμοία μὲ τὴν ἥτταν. Πολ. 206. Ν. ἔξυδρ. 28. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 246, 247).

Ν. Καὶ συμμορφωθείς ὁ προσβαλὼν τὸ ἔγγραφον πρὸς τὰς περὶ ἀποδείξεως τῆς πλαστότητος διατάξεις τῆς Πολ. Δικ., ὑπόκειται εἰς τὴν ἐν ἀρθρ. 461 χρηματικὴν ποινὴν, ἐὰν ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ ἔγγραφον γνήσιον. Α. Π. 258 τοῦ 49. — Ὁ προσβαλὼν τὸ γνήσιον ἔγγραφον καταδικάζεται εἰς τὴν ἐν τῷ ἀρθρῳ 461 ὀριζομένην χρηματικὴν ποινὴν, ἀποζημιώσιν καὶ τὴν ἀπότισιν τῶν δαπανῶν οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ προσαγαγόντος καὶ χρησαμένου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ προσπεκληθέντος, τοῦ συντάξαντος τὸ προσβληθὲν γνήσιον ἔγγραφον. Α. Π. 102 τοῦ 50.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Διακοπὴ καὶ ἐπανάλυψις τῆς δίκης.

Α'. Διακοπὴ.

α'. Ἐκουσία.

462. Ἀρξάμενη δίκη δύναται νὰ διακοπῇ ἡ ἐκουσία βουλῇ τῶν διαδίκων, ἢ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν. Πολ. 227. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 342, 344, 345).

β'. κατ' ἀνάγκην.

1. Ἐν γένει.

463. Βιαίᾳ διακοπὴ γίνεται ἰδίως (1). — 1. ἀποθανόντες ἀν-

(1) Ἐκ τῆς λέξεως ἰδίως προκύπτει καταδήλως ὅτι δύνανται νὰ ὑπάρξωσι καὶ ἄλλαι περιστάσεις, διακόπτουσαι βιαίως τὴν δίκην· τοιαῦται δὲ

πικλήτου τινός, ἐὰν οὗτος δὲν ἦτον δικηγόρος (ἄρθρον 153), ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πρὸς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντικλήτον του δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου.—2. παραιτηθέντος, ἀπολυθέντος, ἐκπτώτου γενομένου τῆς ὑπηρεσίας, ἢ ἀποθανόντος τοῦ δικηγόρου· ἐὰν δὲ οὗτος 1) ἦτον ἀντικλήτος, καὶ ἄνευ τῆς ἐν τῷ ἀριθμῷ 1 ἀναφερομένης δηλοποιήσεως.—3. ἐπὶ τοῦ θανάτου ἢ ἄλλων μεταβολῶν, γενομένων εἰς τοὺς διαδίκους, ἢ τοὺς ἀντιπροσώπους των, κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἄρθροις 74 καὶ 75 ὁρισμένα, ἢ εἰρημένη κατ' ἀνάγκην διακοπὴ δὲν γίνεται, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου, ἢ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἀντιδίκου, ἢ τοῦ ἀντικλήτου αὐτοῦ 2) —4. ἐπὶ προδικαστικῶν ζητημάτων, συζητητέων ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου.—5. ἐπὶ δισταγμῶν περὶ τινος δικαστοῦ ἢ δικαστηρίου, κατὰ τὰ ἄρθρα 29 — 55.—6. ἐπὶ ἀποδοκιμάσεως ἢ μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν πράξεων πληρεξουσίου τινὸς δικηγόρου, δικαστικοῦ γραμματέως 3), ἢ ἄλλου ἐπιτετραμμένου τὴν κοινολογήσειν 4) δικαστικῶν πράξεων, ἔνεκεν ἐλλείψεως πληρεξουσίου τῆς ὑπερβάσεως αὐτῆς. Πολ. 10. 92. 102. 269, 464—466. 468. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 342).

1) τοῦ δικηγόρου, ἐὰν οὗτος ἦτον 2) εἰς τὸν ἀντίδικον, ἢ τὸν ἀντικλήτον αὐτοῦ· 3) κλητῆρος 4) ἐπίδοσιν

Ν. Τὸ ἄρθρον 463 ἀριθ. 1 ὁρίζει ὅτι διακόπτεται ἡ δίκη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀντικλήτου νοεῖ οὐ μόνον τὸν κατὰ τὸ ἄρθ. 148 ἀντικλήτον, ἀλλὰ καὶ τὸν κατὰ τὸ 91 ἄρθ. γενικὸν πληρεξούσιον. Α. Π. 203 τοῦ 84. Δὲν διακόπτεται ὅμως διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου, ὑπάρχοντος καὶ ἑτέρου ὁρισμένου. Α. Π. 40 τοῦ 66, 192 τοῦ 69, 29 τοῦ 76, 144 τοῦ 78. — Ἄνευ δηλοποιήσεως τινος ἐπέρχεται βία διακοπὴ ἐξ ἐνόχου καὶ διὰ τῆς εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν μεταθέσεως τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τινὸς τῶν διαδίκων. Α. Π. 49 τοῦ 65. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀκρίσεως καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ὁρισμοῦ αὐτοῦ. Α. Π. 129 τοῦ 86. Ἐπέρχεται ἐπίσης καὶ διὰ τῆς εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν μεταθέσεως ἢ τοῦ θανάτου τῶν δικηγόρων τοῦ δημοσίου, εἰς οὓς ὁ νόμος ἀπονέμει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου. Α. Π. 224 τοῦ 82, 155 τοῦ 83. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς δίκης διὰ τοῦ θανάτου ἢ τῆς παραιτήσεως ἢ ἀπαλλαγῆς νομικοῦ συμβούλου, ὅτε τῶν νομικῶν συμβούλων μὴ ἔχοντων ιδιότητα ἀντικλήτου.

ἵνα βασιζόμεναι καθιστάσθαι ἀνέφικτον τὴν ὑπεράσπισιν εἰς τὸν ἕνα τῶν διαδίκων, ὅπουται ἢ αἰσινιδία κατάληψις τῆς πόλεως ὑπὸ πλημμύρας, διακοπὴ πάσαν συγκοινωνίαν, ἢ πυρπόλησις τοῦ δικαστικοῦ καταστήματος κτλ.

Α. Π. 47 του 91. Ἐπίσης δὲν ἐπέρχεται διὰ τὴν ἐπ' ἀδείᾳ ἀπορρίψαν τὸν πληρεξουσίου δικηγόρου. Α. Π. 186 του 83. — Τοῦ δημοσίου παρασταλτοῦ ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ. ἤτοι τοῦ ἑαυτοῦ προσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ, τοῦτοστι τῆς ἀρχῆς, οὐχὶ δὲ τοῦτο ἡ καὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπέρχεται βία διακοπῆς ἐκ τῆς ἀλλοτρίως τῶν ἀτομικῶν προσώπων τῶν Ὑπουργῶν. Α. Π. 248 του 49. — Διακόπτεται ἡ δίκη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ διαδίκου, εἰς γνωστοποίησιν ὁ θάνατος πρὸς τὸν ἀντίδικον. Α. Π. 417 του 47, 48 του 51, 403 του 61, 142 του 69, 88 του 70, 321 του 74, 91 του 80, 164 του 84, 328 του 87, 267 του 88, 19 του 89. Ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀντίδικος ἔλαβε κατ' ἄλλον τρόπον γνῶσιν αὐτοῦ. Α. Π. 91 του 80, 126 του 83. Ὑπάρχει δὲ παράδοξις καὶ περὶ ἀποδείξεως διατάξεων, ὅταν τὸ δικαστήριον παραλίπῃ τὴν ἐξέτασιν καὶ εἴχῃ γνωστοποίησιν ὁ θάνατος τοῦ διαδίκου, καὶ ἦν ἐπὶ τὴν ἀκουστικὴν τὴν πληρεξουσίαν αὐτοῦ τὸ δικόγραφον. Α. Π. 88 του 70. Τὴν γνωστοποίησιν δὲ ταύτην πλὴν τοῦ κληρονομοῦ δικαιούται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ὁ ἐν τῇ δίκῃ πληρεξουσίου, δηλοποιῶν ὅτι ἀπέθανεν ὁ ὅπ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπεύων. Α. Π. 306 του 83, 164 του 84. — Ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ἀντίδικος εἶχε γνῶσιν τῆς ἐν τῇ 3 ἀριθ. τοῦ προκειμένου ἀρθροῦ μεταβολῆς, δὲν συγχωρεῖται διὰ μαρτύρων, εἰς μὴ ὑπάρχωσι λόγοι, καθιστῶντες παραδεκτὸν τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Α. Π. 220 του 93. — Παραβούσης ἀπράκτου τῆς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς θυσίας, ἡ ζητηθεῖσα ἐκπρόθεσμος παράτασις εἶναι ἀπαράδεκτος. καὶ ἐν τῇ ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐτελεύτησεν ὁ ἀποδεικνύων, μὴ γενομένης δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἵνα ἐπέλθῃ βία διακοπῆς. Α. Π. 81 του 71. — Μὴ γράφοντος τοῦ νόμου τόπον, καὶ ὅν τελεῖται ἡ δόλως τοῦ θανάτου τοῦ διαδίκου πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ τούτου δόλως, σαφῶς καὶ ὁρισμένως γινόμενη, ἀποχωρεῖ λογικῶς πρὸς τὴν διακοπὴν τῆς δίκης. Α. Π. 306 του 83, 164 του 84, 166 του 86. Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ δόλως τοῦ ἀντικλήτου ὅτι ἀγνοεῖ ἂν εἴη ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ οὐδεμίαν εἶχε σημασίαν, διότι δὲν περιλαμβάνει βητὸν ταχυνομήσεως τῆς πληρεξουσιότητος καὶ βητὸν γνωστοποίησιν πρὸς διακοπὴν τῆς δίκης. Α. Π. 209 του 82. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 74 καὶ 463 εἰς 3 συνάγεται, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς καταστάσεως τοῦ διαδίκου νὰ γνωστοποιῖται εἰς τὸν ἀντίδικον, ἵνα λάβῃ χώραν διακοπὴ τῆς δίκης καὶ, καὶ ἦν περιπτώσιν πρόκειται περὶ μεταβολῆς καταστάσεως τοῦ ἀπαιτήσαντος. γενομένου ἐνηλίκου, οὗτος ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἀπαιτήσιν τῇ δίκῃ του, ὅπως δύνῃται ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπαιτήσιν προσκαλῶν αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ κατὰ τὸ ἄρθρον 471 ἀριθ. 2 τῆς αὐτῆς διατάξεως. ἢ καὶ, ἂν δὲν λάβῃ χώραν ἡ ἐκουσία ἐπανάληψις. Ἐκ τούτου δὲ ἔπεται, ὅτι ἡ αὐτὴ γνωστοποίησις πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ἂν ἡ δίκη δὲν ἦν ἐκτελεσθεῖσα, ὅτι νὰ κατασταθῇ τοιαύτη διὰ τινος ἐνδίκου μέσου κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν, τῆς ἐκδοθείσης μετὰ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν ἀντίδικον καὶ τινος τρίτου ἄλλως, ἐν ὅσῳ ἡ βητὴ γνωστοποίησις δὲν γίνῃ, ὁ ἀντίδικος δύναται νὰ ἀπειθύνῃται κατὰ τοῦ παριστάμενου τὸν ἀντίδικον ἐπιτρέποντος ἀποδομῆς κατὰ τοῦ ὁποῦ ἐδικάσθη, τοῦναντίον δὲ ἡμεῖς εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπολύσῃ τὸ ἐνδίκον μέσον, μὴ κλητεύων ἐκείνον πρὸς ἐν ἐδικαστικὴν καὶ ἐν ἀβεβαιότητι ὢν περὶ τῆς ἐνηλικιότητος τῶν ὡς ἀντὶδικῶν παριστάμενων εἰς τὸ δικαστήριον. Α. Π. 117 του 47, 322 του 64, 354 του 66.

40 τοῦ 71. Προδήλως δὲ ἡ ἀνγλικήσις ἐπιφέρει διακοπὴν, γνωστοποιου-
μένη ὑπὸ τοῦ προσώπου, εἰς ὃ ἐπὶ ἤθε μεταβολή, ἐντὶ δὲ τοῦ ἀντιδίκου.
Α. Π. 17 τοῦ 87. "Ὅθεν μὴ γνωστοποιήσαντος τοῦ ἀνγλικοῦ διαδίκου ὅτι
ἦν ἐπιτερόμενος αὐτοῦ, μετ' οὗ διεξάγει τὴν δίκην, καὶ νὰ κοινοποιῇ αὐτῇ
τοῦτο. Α. Π. 335 τοῦ 84, 146 τοῦ 90. (Ῥητῶς μάλιστα λέγουσιν εἰς
τοὺς νόμους δ' § 6 Πινδ. 26-7 καὶ 3 Βασιλ. 37-7) ἀνγλικῶς
ἡμεῖς τοῦ ὁρανοῦ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ ἐπίτροπος ἀρξαμένην δίκην)-
— Ἐπίσης ἡ μεταβολὴ κατοικίας τοῦ διαδίκου δέον νὰ γνωστοποιῇται τῷ
ἀντίδικῳ ἐν ἀναντία περιπτώσει ἐγκύτως κοινοποιούνται τὰ δικόγραφα εἰς
τὴν προτέραν αὐτοῦ κατοικίαν. Α. Π. 117 τοῦ 47, 114 τοῦ 53. Ἀλλ' οὐδὲ
εἰ μὴ ὁ διάδικος εἶναι ὑπόχρεως ἐπὶ ποινῇ τινὶ νὰ κοινοποιῇ τὴν μεταβο-
λὴν τῆς κατοικίας αὐτοῦ αἰμα γενομένην· αὕτη δέον νὰ σημειώται ἐν τῷ
δικόγραφῳ, ὅπου ἤθελε λάβει τὴν ἀνάγκην νὰ κοινοποιήσῃ. Ἀρείου Πάγου
371 τοῦ 62. — Ἡ διαλυσις τῆς διαδίκου εταιρίας καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ διευ-
κτοῦ αὐτῆς εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν εἶναι λόγος βιζίης διακοπῆς τῆς
δίκης. Α. Π. 188 τοῦ 77. Contra 276 τοῦ 91. καθ' ἣν εἰς τὰ ἐν τῷ
78 ἀρθ. τῆς Πολ. Διμ. ἀναφερόμενα νομικὰ πρόσωπα δὲν συγκαταλέγονται
καὶ τὰ ἰδιωτικῇ νομικῇ πρόσωπα, οἷα αἱ ἐμπορικαὶ ἐταιρίαι. — Ἡ ἐπὶ
ῤητορίας κατὰ τῶν μαρτύρων μὴνυσις, γενομένη πρὸ τῆς ἀρτιτικῆς ἐκδικά-
σεως τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς οἱ μάρτυρες οὗτοι ἐξητάθησαν, ἀπο-
τελεῖ ἀναντιρρήτως προδικαστικὸν τῆς ὑποθ. ταύτης ζήτημα· ὅθεν ἐπιφέρει
τὴν βιζίαν διακοπὴν αὐτῆς. Α. Π. 189 τοῦ 64. Ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς
ἐκτέλεσης τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως εἶναι προδικαστικὸν τοῦ κύρους τοῦ
ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος πρὸ τῆς πτωχεύσεως δοθέντος ἐνεχύρου, ὅθεν διακό-
πεται τὴν περὶ τοῦ ἐνεχύρου δίκην καὶ καθίσταται ἄκυρον τὴν πρὸ τῆς πτω-
χεύσεως τοῦ περὶ τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως ζήτημα τοῦ ἐκδικασθῆναι
τῆς περὶ τοῦ κύρους τοῦ ἐνεχύρου. Α. Π. 410 τοῦ 66. — Ἡ κήρυξις τῆς πτω-
χεύσεως δὲν ἐπιφέρει βιζίαν διακοπῆν, δίδει κατὰ τὸν ἐμπ. νόμον τὰ ἀπο-
τέλεσματα τῆς περὶ αὐτῆς ἀποφάσεως χωροῦσιν ἅμα τῇ δημοσίευσί, οἱ δὲ
συνδικοὶ ἐπιλαμβάνονται τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας καὶ ἐξακολουθοῦσι
ἐν ἰσχυρισμοῖς διαφορὰς ἄνευ ἐπαναλήψεως. Ἄν δὲ κατὰ τῶν τρίτων ᾖται πε-
ρί τῇ ἡ ἐπανάληψις διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς πτωχεύσεως, πολλὰ δὲ μάλ-
λον εἶναι περιττὴ κατὰ τῶν συνδίκων, οἵτινες ἐκ τῆς πτωχεύσεως αὐτῇ
προσφερόμενοι γινώσκουσιν ἀναγκαίως τὰ κατ' αὐτήν. Α. Π. 188 τοῦ 69,
119 τοῦ 86. — Ἡ ἐκ τῆς εἰρηκτῆς καταδίκης ἐπερχομένη ἀπαγόρευσις
ἐπὶ τῶν τὴν ἀνάγκην διορισμοῦ κηδεμόνος, ἐπιφέρει βιζίαν διακοπῆν. Α.
Π. 53 τοῦ 70. Ἐπίσης ἡ κήρυξις τινος εἰς κατάστασιν νομίμου ἀπαγορεύ-
σεως. Α. Π. 290 τοῦ 78. ("Ἰδε καὶ ἄρθρον 464).

2. *Αποδοκίμασις, ἢ μὴ ἀναγνώρισις.

464. Εἰς πληρεξουσιότητα παντὸς εἶδους δύναται ἡ ἐν τῷ
ἀρθρῳ 463 ἀριθ. 6 ἀναφερομένη ἀποδοκίμασις ἢ μὴ ἀναγνώρι-
σις νὰ προσληθῇ διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς. — Ἐάν
ἡ ἀποδοκίμησις μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποδοκιμαστέας ἢ μὴ

ἀναγνωριστέας πράξεις, θεωρεῖται ἡ πράξις αὕτη ὡς κεκρωμένη, καὶ δὲν εἶναι δεκτὴ περαιτέρω ἀγωγή. Πολ. 269. 811, 1.

N. Ἡ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγή εἶναι δεκτὴ μόνον ἀν ἐνέργησιν πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀνευ ἐντολῆς ἢ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς. Ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ ἐπιτρέπεται ὅμως ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως εἰς διόρθωσιν ἀποπομπῆς, προσελθόντος ἐκ γραφικοῦ σφάλματος καὶ δυναμένου νὰ διορθωθῇ δι' ἄλλου δικαστικοῦ μέσου. Α. Π. 260 τοῦ 62. — Ἡ ἀποδοκιμασία ἢ μὴ ἀναγνώρισις γίνεται διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς οὐ μόνον δι' ὑπέρθεσιν ἀλλὰ καὶ δι' ἑλλειψιν οιασδήποτε πληρεξουσιότητος· ἄλλως ἢ ἀποδοκιμασιὰ πρᾶξις θεωρεῖται ὡς ἔγκυρος. Α. Π. 1 τοῦ 52. (διαφωνοῦμεν φρονούντες· ὅτι περιττὴ ἢ ἔγερσις ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως, ὁσάκις ὁ παροστής ὡς πληρεξούσιος δὲν εἶχε ποσῶς πληρεξουσιότητα, ἀπὸ τοῦ άρθρου 92 τῆς Πολιτ. Δικον. ῥητῶς ὀρίζοντος ὅτι τὸ δικαστήριον ἐξετάζει ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἑλλειψιν τῆς πληρεξουσιότητος καὶ κηρύσσει ἀκύρους τὰς ἀνευ πληρεξουσιότητος ἐπιχειρηθείσας πράξεις. Λέγων ὁ νόμος ἑλλειψιν πληρεξουσιότητος ἐννοεῖ ἑλλειψιν τῆς απαιτουμένης πληρεξουσιότητος. Ὅθεν ἀνάγκη ἀγωγῆς, ὁσάκις ὁ πληρεξούσιος μὴ ὦν εἰδικὸς πληρεξούσιος ἐνέργησεν πρὸς ἀπαιτοῦσαν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα). — Τὸ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἔκρημα δύναται νὰ προταθῇ δι' ἐνστάσεως κατὰ τὴν ἐκκρεμὴν μεταξὺ τῶν κυρίων δίκων δίκην, ἐν ᾗ, ὡς εἶδος, ὁ ἀποδοκιμαζόμενος πληρεξούσιος δὲν παρέρχεται ὡς διάδικος. Α. Π. 171 τοῦ 73, 183 τοῦ 74, 23 τοῦ 79. — Τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγήν ἐπὶ ὑπερθέσεως τῆς πληρεξουσιότητος ἢ παντελοῦς ἐλλείψεως αὐτῆς, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀνάκλησις δύναται νὰ γίνῃ λογίζε πληρεξουσίου ἐκ πραγματικῆς πλάνης γενομένης. Α. Π. 62 τοῦ 51, 144 τοῦ 76, 41 τοῦ 86. — Τὴν ἑλλειψιν πληρεξουσιότητος δύναται νὰ προτείνῃ οὐκ ὁ ἀποδοκιμάσεως ὁ ἀντιπροσωπευθεὶς ὑπὸ μὴ πληρεξουσίου διάδικος, οὐκ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ. Α. Π. 113 τοῦ 58, 64 τοῦ 65. — Ὁ διάδικος, κυρωθεὶς ἀπὸ τῆς πράξεως δικηγόρου τινός, δὲν δύναται ἐφεξῆς νὰ προσβάλῃ αὐτὴν εἴτε πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως γενομένης, εἴτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, συνωδᾶ πρὸς τὸν νόμον §. 12. 1 Πανθ. 46, 8 καθ' ἑν, εἴαν ἀγνοῖται ὑπὸ τίνος ἢ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἐπιχειρηθεῖσα ὑπ' ἄλλου πράξις. Οὐκ ἔστι αὕτη ὡς ἀρχὴν ἐπιχειρηθεῖσα δύναται ἐντελῆς. Α. Π. 302 τοῦ 61, 210 τοῦ 68, 255 τοῦ 86, 72 τοῦ 88, 175 τοῦ 92. Ὁ κανὼν ὅμως οὗτος ἂν ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς μὴ δυναμένους εἶναι πληρεξούσιους. Α. Π. 22 τοῦ 57. — Μὴ ἐπιτροπομένης αἰτήσεως ἀναίρεσως κατὰ τὸ § 3 ἄρθρον τοῦ ἀπ. 1 Ἰουλίου 1838 βασιλικοῦ διατάγματος ἐπὶ ὑποθέσεως περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγή, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ ἐπιδικαζομένου ὑπ' αὐτῆς ἀποσπορᾷ τὸν χαρακτῆρα παρεμπιπτούσης δίκης. Α. Π. 350 τοῦ 78.

465. Ἡ καθ' αὐτὸ ἀγωγή 1) κρίνεται κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς κυρίας ἀγωγῆς· ἡ δὲ παρεμπιπτούσα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρεμπιπτούσης. — Ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προτείνεται ἡ κυρία 2) ἀγωγή — 1. νὰ γίνεσθαι παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ὅπου ἡ κυρία ὑπόθεσις εἶναι ἡ ἥτον ἐκκρεμῆς· καὶ μόνον τότε

παρά τῷ δικαστηρίῳ, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγε-
ται ἐν γένει ὁ ἐναγόμενος, εἴταν ἡ ἀποδοκιμασμένη ἢ μὴ ἀνε-
γνωρισμένη πρᾶξις δὲν ἀναφέρεται παντάπασιν εἰς τὴν δίκην
3) — 2. νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὸν ἀποδοκιμασμένον πληρεξούσιον
καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μετόχους τῆς κυρίας δίκης 4),
ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους, ἢ ἄλλους ἀντιπροσώπους αὐτῶν καὶ
— 3. πρέπει νὰ ἀναβάλλεται ἡ κυρία δίκη μέχρι τῆς περὶ ἀπο-
δοκιμάσεως ἢ μὴ ἀναγνωρίσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως. Πολ. 21.
220, 234. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 356).

1) ἡ ἀγωγή 2) παρέλκει 3) δίκην τινὰ 4) καὶ εἰς τὰ λοιπὰ
κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἐνεχόμενα πρόσωπα

466. Συγχωρηθείσης 1) τῆς ἀγωγῆς, καὶ κριθείσης ἐν-
λόγου 2) τῆς ἀποδοκιμάσεως, ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τὴν
ἀποδοκιμασθεῖσαν πρᾶξιν, ὡς μὴ οὖσαν, καὶ καταδικάζει τὸν
πληρεξούσιον εἰς ἀποζημίωσιν, εἰς τὴν πληρωμὴν ὧν τῶν ἐξό-
δων, καί, ἂν οὗτος ἦτον δικηγόρος ἢ κλητὴρ, ἢ ἄλλος δικαστι-
κὸς ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης, καθυποβάλλεται προσέτι καὶ εἰς
παιθαρχικὴν ποινὴν. — Ἐὰν δὲ ἀπερρίφθῃ ἡ ἀγωγή, καταδικά-
ζεται ὁ ἐναγων εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν
ἐξόδων. Πολ. 92, 203. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 360, 361).

1) παραδεκτῆς γενομένης 2) ἰσχυρᾶς

γ'. *Αποτελέσματα τῆς διακοπῆς.

467. Πᾶσα δικαστικὴ πρᾶξις, ἐπιχειρηθεῖσα μετὰ τινὰ τῶν
ἐν τῷ ἄρθρῳ 463 ὁρισμένων διακοπῶν, εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ
οὖσα μέχρι τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης. Πολ. 466. (Γαλλ.
Πολ. Δικ. 344).

N. *Ἀποφασίς δικαστηρίου, δι' ἧς ἐδικάσθη ἀνακοπή, καίτοι ὑπαρχούσης
διακοπῆς, εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 99 τοῦ 48, 30 τοῦ 78, 49 καὶ 282 τοῦ 65.
Ἀλλὰ κατὰ μὲν τὰς 99 τοῦ 48 καὶ 30 τοῦ 78 δὲν χορηγεῖ δικαίωμα εἰς
παραγγελίαν πρὸς ἀναίρεσιν, ἐὰν μὴ ὑποβληθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἀκυρότητος αὐ-
τῆς εἰς τὰ κατώτερα δικαστήρια, κατὰ δὲ τὰς 49 καὶ 282 τοῦ 65 τοῦναν-
τίον χορηγεῖ, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 807 ἐδ. 3, καίτοι μὴ προταθέντος τοῦ λό-
γου τούτου τῆς ἀκυρότητος εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας. Κατὰ δὲ τὰς
ἀποφασεῖς 42 τοῦ 78 καὶ 279 τοῦ 82, μὴ διακρίνοντας τοῦ νόμου ὁρι-
σμένας δικαστικὰς πράξεις, ἐφ' ὧν χωρεῖ τὸ ἐν τῇ διακοπῇ ἀποτέλεσμα
τῆς ἀκυρότητος, ἐπεταί, ὅτι ἄκυρός ἐστι καὶ μὴ οὖσα πᾶσα μετὰ τὴν δι-
α-

κοπήν, μήπω ἐπαναληφθεῖσθε τῆς δίκης, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως συζήτησις καὶ ἐπομένως καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς ἐκδόσις ἀποφάσεως. ὅθεν δύναται ὁ ἐκ-
τοιαύτης ἀποφάσεως προσβαλλόμενος διάδικος νὰ ζητήσῃ τὴν τῆς δίκης ἀπο-
καλούμεν ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου, ἐν ᾧ ἔμαγεν αὐτῇ καθ' ἃν ἤρξεν ἐπὶ τῇ
θῆν ἡ βίαία διακοπή. (Οἰκονομίδης ισχυρίζεται ὅτι τῆς ἀκυρότητος τῶν μετὰ
τὴν ἀναγκαίαν διακοπήν ἐκδόσεων ἀποφάσεων δυναμένης νὰ προκαλῇ διὰ
τῶν ἐνδίκων μέτων, ἔπεται ὅτι, ἂν αὐτῇ ᾔναι ὀριστική, δὲν δύναται ἔτι
φανθῇ περὶ τῆς ἀκυρότητος τὸ ἐκδὼν αὐτὴν δικαστήριον. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐπι-
κυμᾶμεν τὰς ἀποφάσεις ταύτας). — Ἡ περαιτέρω ἐνδίκου μέσου, γονομένη
πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς βιαίως διακοπείσης κατ' ἔρεσιν δίκης, εἶναι ἀκυ-
ρος. Δ. Π. 7 τοῦ 93. Ἐπίσης εἶναι ἀκυρος ἡ αἴτησις περὶ παρατάσεως τῆς
πρὸς ἀπόδειξιν πρέσβειας πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης. Δ. Π. 319
τοῦ 66.

Β'. Ἐπανάληψις τῆς ἀ γ ω γ ῆς 1).

(Γαλλ. Πολ. Δικ. 342 — 351).

α'. Ἐν γένει.

468. Τὴν ἐπανάληψιν δύναται νὰ κάμῃ τις ἢ αὐθόρμητος, ἢ
καὶ βιαζόμενος παρὰ τοῦ ἀντιδίκου. — Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ
ἄρθρου 463 ἀρθ. 1 — 3 ἡ ἐπανάληψις εἶναι τότε μένον περιττὴ
ὅταν ἡ δίκη ᾔναι ὥριμος. Πολ. 469, 470, 471. (342).

1) δίκης

469. Ὡς ὥριμος θεωρεῖται ἡ δίκη. — 1. Ὅταν εἰς τὰς συν-
θεῖς δίκας ἢ προφορικῇ συζήτησις ἐτελείωσθε, καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐ-
ξετέλῃ 2) πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἢ τὸ δικαστήριον
συνῆλθεν ἐπὶ τούτου πρὸς διάσκεψιν. — 2. Ὅταν, ἐπὶ ὑποθέσει
ἐγγράφως ἀνακηρυγμένων, τὰ ἐγγράφα ἐνεχειρίσθησαν, ἢ περῆλ-
θον αἱ πρὸς ἐγχειρίσιν προθεσμίαι. — 3. Ὅταν ἐκοινοποιήσῃσαν
προσηκόντως τὰ δικόγραφα παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. Πολ. 57,
581, 614. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 343).

1) ἀνεξέλεγχη

Ν. Ἡ δίκη δὲν θεωρεῖται ὥριμος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πρὸ τῆς πε-
τώσεως τῆς προφορικῆς συζήτησεως, ὅταν ὁ Ἀρείος Πάγος δικάσῃ κατ' ἑ-
σῆσαν. Δ. Π. 73 τοῦ 64. Ἀλλ' ὁσάκις δικάζει ὡς ἀκυρωτικόν, ὥριμος θεω-
ρεῖται, ὅτε ἐκοινοποιήσῃ προσηκόντως τὸ ἀπολογητήριον κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς διαδικασίας. Ἀλλως μόνον μετὰ τὴν προφορικὴν συζήτησιν τῆς ὑπο-
θέσεως. Δ. Π. 336 τοῦ 80, 248 τοῦ 83, 153 τοῦ 86. Ἐπίσης ὁσάκις ὑπὸ
τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκοινοποιήσῃ εἰς τὴν αἰτοῦντα τὴν ἀναίρεσιν δικόγραφα
ἐπιγεγραμμένον μὲν προτάσεις, ἔξω ὅμως τὰ προσόντα τοῦ ἀπολογητήριου.
Δ. Π. 230 τοῦ 88. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 32 τοῦ 80, 243 τοῦ 89 δὲ

ἐπὶ τὴν ἐπαναλήψιν ἢ δίκη καὶ ὁσάκις παρελθούσης ἀπλῶς τῆς πρὸς ἀπο-
φάν προθεσμίας οὐδεμία ὑπολείπεται κοινοποίησις ἐγγράφου. δυναμένη
κατατελεῖν τὴν ἐγγράφην εἰς τὸ πινάκιον καὶ κατὰ τὰς 11 τοῦ 78, 48 τοῦ
82, ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 821, 822 καὶ 826 προκύπτει ὅτι μετὰ τὴν
παρὰ τὴν γραμματεῖν τοῦ Ἀρείου Πάγου κατάθεσιν τῶν ἐγγράφων καὶ τὴν
ἐγγράφην τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον οὐδὲν καλύπτει πλέον τὴν συζήτησιν
τῆς δίκης καὶ αἱ ἐπελθούσαι μεταβολαὶ τοῖς διαδίκαις ἢν διακόπτονται τὴν
δικάν, ὅπως ἐνώπιον τῶν τῆς οὐσίας δικαστηρίων. (Διαφωνεῖ Οἰκονομίδης).

470. Τὴν ἐπαναλήψιν δύναται τις νὰ καμῇ αὐθορμητῶς. —
1. ἐπὶ ἐκουσίας διακοπῆς, δι' ἀπλῆς ἐξακολουθήσεως τῆς δια-
δικασίας ἄνευ περαιτέρω ἐξηγήσεως πρὸς τὸν ἀντιδίκον. — 2.
ἐπὶ βιαίας διακοπῆς. — α'. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 463
ἀριθ. 3, κηρύττοντες τοῦ κληρονόμου, ἢ τοῦ αὐτεξουσίου γενε-
μένου διαδίκου, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην. — β'. ἐν
τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 463 ἀριθ. 1—3, διορίζοντες τοῦ
διαδίκου ἁμέσως ἢ ἐμμέσως νέον ἀντικλητον ἢ ἀντι-
πρόσωπον 1), εἰδοποιουῦντες περὶ τοῦ πράγματος τὸν ἀντιδι-
κον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξακολουθοῦντες τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας
δίκης. — γ'. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 463 ἀριθ. 4—6,
καταγγέλλοντες τοῦ διαδίκου, ὅστις μέλλει ἐκουσίως νὰ ἐπανα-
λάβῃ τὴν δίκην, εἰς τὸν ἀντιδικον τὴν παῦσιν τῆς διακοπῆς,
καὶ ἐξακολουθοῦντες ἐπομένως τὴν συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης.
(Βολ. Πολ. Δικ. 347).

1) διορίζοντες τοῦ διαδίκου νέον ἀντικλητον, ἢ ἐνεργουῦντες
ἐν διορισμῶν νέον ἀντιπρόσωπον,

Ν. Ἡ βιαία διακοπὴ αἰρεται, ὅταν ὁ μὲν τῶν διαδίκων κοινοποιήσῃ τὴν
ἐπὶ ἔρκου ἀπόφασιν, ὁ δὲ ἁπόσῃ. Δὲν δικαιούται δηλονότι ὁ κοινοποιήσας
τὴν ἀπόφασιν νὰ πραιτῇ μετὰ ταῦτα τὴν βιαίαν διακοπὴν καὶ τὴν ἀκυρό-
τητα τῆς ἐκθεσεως. Α. Π. 85 τοῦ 65. — θεωρεῖται, ὅτι ἐκλήρυνεν ὁ κλη-
ρονομὸς ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, ὅταν, προσελθὼν εἰς τὸ ἀκροατή-
ριον καὶ δηλώσας τὸν θάνατον τοῦ κληρονομούμενου, ὑποβάλῃ προτάσεις. Α. Π.
110 τοῦ 69. Ἐπίσης δὲ ὅταν δηλώσῃ ἐπ' ἀκροατηρίου, ἢ δι' ἐγγράφου ὅτι
ἐπαναλαμβάνει ἐκουσίως τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ διακο-
πῆς δίκην, ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη τις πρὸς ἐπαναλήψιν τῆς δίκης
ἐπὶ τῶν 136 τοῦ 49, 93 τοῦ 80. Δὲν ἀπαιτεῖται δ' ἐν τῷ περιέχοντι
τὴν δηλώσιν τῆς ἐπαναλήψεως ἐγγράφῳ νὰ περιέχεται καὶ κλήτευσίς πρὸς
ἐξήγησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, ἀκούσης τῆς ἐν τῷ πινάκῳ ἐγγραφῆς.
ἐπὶ τῇ 90. — Πρὸς ἐπαναλήψιν τῆς ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως
ἐπὶ τῶν διαδίκων βιαίως διακοπῆς δίκης ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ κοινοποιουμένῃ πρᾶ-
ξι προτιμήσεως δηλώσεως τοῦ αὐτεξουσίου γενομένου διαδίκου περὶ ἐξακο-

λouthσεως τῆς δίκης. Α. Π. 274 τοῦ 84.—Τὴν ἐπανάληψιν ἐπιχειροῦντες τοῦ διαδίκου, ἐξ αὐτῆς διακοπῇ, δὲν ἀπαιτεῖται πρόσκλησις τοῦ ἀντιδίκου πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης, ἀλλ' ἀπλῶς γνωστοποίησις τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου πληρεξουσίου. Α. Π. 7 τοῦ 64, 170 τοῦ 82, 126 τοῦ 85. — Ἐπαναλαμβάνεται θούσης τῆς διακοπῆς ἐκ τῆς πύτσεως τοῦ πληρεξουσίου, ἐπαναλαμβάνεται δὲ δίκη διὰ μόνης τῆς πρατάσεως νέου πληρεξουσίου. Α. Π. 378 τοῦ 80.

471. Πρὸς ἐπανάληψιν μὴ ὠρίμου εἰσέτι δίκης δύναται ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων νὰ βιάσῃ τὸν ἄλλον.—1. προσκαλῶν κατὰ τινὰ 1) ἔκουσίαν διακοπὴν τὸν ἀντίδικον πρὸς ἐπανάληψιν καὶ ἐξακολούησιν τῆς συζητήσεως.—2. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 463 ἀριθ. 3, προσκαλῶν τὸν κληρονόμον ἢ τὸν αὐτεξουσίον καταστάνατα διάδικον εἰς ἐπανάληψιν καὶ ἐξακολούησιν τῆς συζητήσεως.—3. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 463 ἀριθ. 1—3, προσκαλῶν τὸν ἀντίδικον εἰς διορισμὸν νέου ἀντικλήτου, ἢ νέου ἀντιπροσώπου, καὶ πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης.—4. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 463 ἀριθ. 4—6, κοινοποιῶν εἰς τὸν ἀντίδικον τὴν παῦσιν τῆς διακοπῆς, καὶ προσκαλῶν αὐτὸν εἰς ἐπανάληψιν, καὶ ἐξακολούησιν τῆς συζητήσεως. Πολ. 468.

1) τὴν

δ'. Διαδικασία.

472. Ἐμφανισθέντος τοῦ ἀντιδίκου μετὰ ταύτην τὴν κατά τὰς συνήθεις διατυπώσεις καὶ προθεσμίας ἐπιχειρήσαν συζητήσιν 1), καὶ ἐπαναλαβόντος τὴν δίκην, προχωρεῖ τὸ δικαστήριον εἰς συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 346, 348).

1) διαδικασίαν

473. Μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τοῦ ἀντιδίκου ἐξ ἀπειθείας τοῦ δικαστήριον κηρύττει κατ' ἐρήμην τὴν δίκην ὡς ἐπανειλημμένην καὶ διατάττει τὴν ἐξακολούησιν τῆς συζητήσεως τῆς κυρίας ὑποθέσεως. — Ἡ κατ' ἐρήμην γενομένη ἀπόφασις αὕτη δύναται ἀνακοπῇ κατὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις καὶ προθεσμίας. Πολ. 596 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 349, 351).

474. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπανάληψιν δίκης τινὲς προκύψωσι διὰ τὰς χερείαι καὶ διαταγμοί, συζητεῖται καὶ διαλύεται τὸ παρεμπίπτον τοῦτο ζήτημα, κατὰ τὸ ἀρθρον 234 ἀριθμὸς 1.—Ἐπαναλαμβάνεται δὲ δίκη ἐξακολουθεῖται ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν, αἱ ἐπὶ τῇ

ὀφελίποντο εἰσέτι, καὶ ἐν γένει κατὰ τὴν στάσιν, καθ' ἣν εὐ-
φρόνῃ ἐπὶ τῆς διακοπῆς. Πολ. 194. 467. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον.
348, 349).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Κατάργησις καὶ ἐντελής ἀποπεράτωσις τῆς δίκης.

Α'. Ἐν γένει.

475. Δίκη, ἅπαξ ἀρξάμενη, ἐξακολουθεῖ 1) μέχρι τῆς
πύσεως ἢ τῆς τελείας ἀποπερατώσεως αὐτῆς· 2) δὲν
δύναται αὕτη νὰ παραιτηθῇ 2) καὶ νὰ ἀρχίσῃ νέα δίκη, πρὶν
ἀποπερατωθῇ κατὰ νόμιμον τρόπον ἢ ἤδη ἀρξάμενη· — 2. ἡ
διακοπὴ δὲν καταργεῖ μόνον τὴν δίκην· ἀλλ' αὕτη ἐπαναλαμβάνε-
ται (ἄρθρ. 467-471), ἢ ἀποπερατοῦται κατ' ἄλλον νόμιμον
τρόπον. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 401).

1) διαρκεῖ 2) ἐγκαταλείφθῃ

N. Τὸ ἄρθρον 475 δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ κατασχέσεως, δυναμένου τοῦ αὐ-
τοῦ προσώπου νὰ κατάρχῃ ἐπανειλημμένως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Α. Π. 226
τοῦ 75. — Κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 2 καὶ 475 τοῦ 48 καὶ 371 τοῦ 55 δὲ-
ναι ὁ ἐνάγων νὰ κινήσῃ νέαν ἀγωγὴν πρὸ τῆς παραιτήσεως τῆς πρώτης·
ἀλλὰ δὲν δύναται ἡ νέα νὰ δικασθῇ εἰμὴ μετὰ τὴν τῆς πρώτης παραίτησιν.
Ἐπίσης κατὰ τὴν ἀπόφ. 272 τοῦ 64 τὸ ἄρθρον 475 δὲν ἐμποδίζει τὴν
ἐπίδοσιν τῆς δευτέρας ἀγωγῆς, ἣν δύναται νὰ καταστήσῃ ἀνγκαίαν ἐνὶ τοῖς
ἀποβόλοις τις περὶ τοῦ κύρους τῆς πρώτης ἀγωγῆς· ἀλλ' ἐννοεῖ μόνον νὰ
ἀμφισβητήσῃ πᾶσαν ἐπὶ τῇ δευτέρας ἀγωγῆς συζήτησιν πρὸ τῆς παραιτή-
σεως τῆς πρώτης ἀγωγῆς, δυναμένης νὰ ἐνεργηθῇ κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ
ἀκροατηρίου συνεδριάσιν. Α. Π. 272 τοῦ 64. Κατὰ δὲ τὴν 3 καὶ 93 τοῦ
55 δύναται μὲν ἡ νέα ἀγωγή, ἡ κινηθεῖσα ἄνευ ἐγκύρου παραιτήσεως τῆς
πρώτης, νὰ ἀποβῇ φθῇ, ἀλλὰ μόνον τῇ προτάσει τοῦ ἐναγομένου, δηλονότι ἡ
τοῦ 475 τοῦ 48 τοῦ 75 χορηγουμένη ἔνστασις ἀπαρδεύεται τῆς δευτέρας ἀγωγῆς
δὲν εἶναι δημοσίως τάξεως· 2) δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου
μὲν ἂν προταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 117 τοῦ 77
ἢ κατὰ τὴν Οἰκονομίδης) ἡ διττὴ κοινοποίησις τοῦ αὐτοῦ δικογράφου τῇ
ἀγωγῇ· δὲν καθίστησιν ἀπαρδεύον τὴν ἀγωγὴν, διότι δὲν πρόκειται περὶ
ἀπλής· εἰσαγωγῆς τῆς ἀγωγῆς.

476. Νόμιμος κατάργησις ἢ ἀποπεράτωσις τῆς δίκης γίνε-
ται μόνον· — 1. διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως· — 2. διὰ τῆς
ἐξαλείψεως 1) τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος· — 3. διὰ συνυ-
ποστατικῶς (ἄρθρον 105 καὶ ἐπ.)· — 4. διὰ συμβιβασμοῦ· — 5.
ἢ ἀνατροπῆς· — 6. διὰ συναινεσέως 2)· — 7. διὰ τῆς ἀπο-

χρῆς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, τῆς ἐνστάσεως, τῆς ἀνταπολογίας καὶ
Πολ. 157. 477. 480. 485.

1) ἀποσβεστικῶς 2) συγκαταθεστικῶς

N. Ἡ ἀποπεράτωσις τῆς δίκης λαμβάνει χώραν διὰ μόνον τῆς ἀριστοῦ ἀποφάσεως, δηλονότι δια τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς. δὲν ἀπαιτεῖται ἐπικύρωσις καὶ κοινοποιήσις αὐτῆς. Α. Π. 136 τοῦ 32. — Τοῦ ἀρθροῦ 474 ἐρρίκοντο, διὰ καὶ δίκην ἀποπερατοῦται διὰ τῆς τελειωτικῆς ἀποφάσεως (endurteil) κατὰ τὸ γερμανικὸν κείμενον) δηλονότι τελεσιδικίᾳ. ἔπεται ὅτι ὁ διαδίκου, ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπερίβληθι τελεσιδικίᾳ ὡς ἀπαράδεκτος, δύναται νὰ κινήσῃ καὶ αὐτοὶ προσδελὼν δι' αἰτήσεως ἀναίρεσεως τὴν ἀπορρίψαν τὴν πρώτην ἀπόφασιν τῶν Ὑφετών, ἅτε τοῦ ἐκτάκτου τῆς ἀναίρεσεως ἐνδίκου μὲν μὴ ἔχοντος ἀνασταλτικὴν δύναμιν κατὰ τὸ 818 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 408 τοῦ 78. — Μὴ ἀπαιτοῦντο τοῦ νόμου ἡ ἐξόρλησις (δηλονότι ἡ ἀπόδοσις τοῦ δικαίωματος) νὰ ποδεικνύεται μόνον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου ἢ δικαστικῆς ἐκθέσεως, ὡς ὁ συμβιβασμὸς. ἔπεται ὅτι δύναται νὰ ποδεικνύη καὶ τῶν νομίμων μέσων, ἅρα καὶ δι' ἐπακτοῦ ἔρκου. Α. Π. 33 τοῦ 62. — Περὶ τῶν δικαστηρίων δια συνυπογετικῶν ἰσχυρῶν καὶ νὰ ἀνατεθῇ εἰς διατηρητὰ, διὰ καταρτίσιν δίκης τινὸς ἀρκεῖ νὰ ἀφαιρῶν ἢ διαφορά τῆς δικαιοδοσίας τῶν δικαστηρίων δια συνυπογετικῶν ἰσχυρῶν καὶ νὰ ἀνατεθῇ εἰς διατηρητὰ, διὰ προσταπίζεται δὲ ἡ τῶν διατηρητῶν ἀπόφασις. Α. Π. 179 τοῦ 66. Κατὰ γὰρ τῆς δίκης γίνεται καὶ διὰ συναινέσεως εὐκρινῶς ἐκφραζομένης κατὰ τὴν ἰσχυρῶν διὰ τοιούτων δηλονότι πράξεων, ὥστε νὰ καταρτίζονται ἢ συναινέσεως. Α. Π. 174 τοῦ 78, 83 τοῦ 83. — Ἐνταυτοῦ πρᾶξις τις ὡς συμβιβασμὸς, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχωσιν ἀμοιβαίαι παραχωρήσεις καὶ συναίνεσις. Α. Π. 218 τοῦ 36. Τὰ ἀπερτίζοντα τὸν συμβιβασμὸν στοιχεῖα εἶναι ἡ ὑπάρξις ἀπαιτήσεων ἀμφιβόλων καὶ ἀδεσίων, ὅσοι καὶ λίαν πιθανῶν, καὶ ἡ εἰς ἀμοιβαίαι παραχωρήσεις συναίνεσις τῶν διαφερομένων. Α. Π. 89 τοῦ 36, 115 τοῦ 67. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ γίνῃ συμβιβασμὸς περὶ ἐξουσίας, στηριζομένης εἰς τελεσιδικὸν ἀπόφασιν. Α. Π. 270 τοῦ 71. — Ἡ δὲ τῆς καταναλώσεως τοῦ ἐπιδίκου δὲν ἔπεται ὅτι κατηργήθη καὶ ἡ δίκη, διότι ἀποτιμωμένον τοῦτο κατὰ τὸν νόμον εἰς χρήματα. μετατρέπεται ἀπλῶς ἢ ὑποχρέωσις εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Α. Π. 136 τοῦ 71.

B*. Διὰ συμβιβασμοῦ.

477. Οἱ διάδικοι δύναται νὰ συμβιβάζωνται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, εἰς ἔχον, κατὰ τὰ ἐν τῇ πολιτικῇ νόμον ὁρισμένα, τὸ πρὸς συμβιβασμὸν δικαίωμα. — Περὶ τοῦ γενικοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῶν λεπτομερεστέρων συμφωνιῶν αὐτοῦ συντάσσεται δικαστικὴ ἐκθέσις ἢ πρᾶξις συμβολαιογράφου. Πολ. 97. 525. 563, 2. 706. 936. 937. 938. (Γαλλ. ἀπ. Κώδ. 2044).

N. Ὅριζοντο τοῦ νόμου, ὅτι συντάσσεται περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, νὰ ἀναγομένου εἰς ἐπιδικὸν ἀξίωσιν, δικαστικὴ ἐκθέσις ἢ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις, ἔπεται ὅτι εἶναι ἄκυρος ὁ δι' ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου τελούμενος. Α. Π.

41 τοῦ 47, 210 τοῦ 50, 108 τοῦ 53, 276 τοῦ 59, 27 τοῦ 74, 208 τοῦ 84. Ἀλλ' ἔχουσι συμβιβασμοὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου γενομένοι ἐν Παρίσι, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθ. 7 τοῦ ἀστ. νόμου αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὅπου ἡμεδαπῶν ἐπιχειροῦμεναι πράξεις ἔχουσι κύρος ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ κατὰ τὴν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν ἰσχυροῦσας διατάξεις. Α. Π. 78 τοῦ 67. Ἀλλὰ τὸ ἀρθρον 477 ἐφαρμόζεται εἰς τοὺς κυρίως συμβιβασμοὺς ἐν, τοῦ ἐνός τῶν διαδίκων ὑποχωροῦντος καὶ συγκατατιθεμένου εἰς τὰς τοῦ ἑτέρου αἰτήσεις, ἀρκεῖ ἀπλῶς πρακτικὸν τοῦ δικαστηρίου πρὸς πιστοποίησιν τῆς συγκαταθέσεως. Α. Π. 218 τοῦ 56, ἐτι δὲ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου καὶ δι' ἐπιστολῶν καταρτίζεται συμβιβασμός, μὴ ἀφορῶν εἰς κατάργησιν δίκης. Α. Π. 13 τοῦ 87. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφ. 306 τοῦ 49 τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ὑποτίτων (ἐκδοθεῖσαν κατ' ἐισηγήσιν τοῦ πατρὸς μου Ν. Φιλογαίτου) τοῦ μὲν ἀστικῶς νόμου (Ν. 2 καὶ 7 Πρ. Πανδ. 2. 13. 8 Κωδ. 24. (21 καὶ 22 Βασ. 11. 2) ῥητῶς ὁρίζοντος ὅτι συμβιβασμοὶ δύναται νὰ καταρτισθῇ καὶ ἀρχαίως, ὅθεν καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου. τῶν δὲ ἀρθ. 478 - 478 τῆς Πολιτ. ἀκον. καθιερῶντων ὅτι περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτοῦ συντάσσεται συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον ἢ ἐκθέσις, ὧν ἡ μὲν ἐκθέσις εἶναι ἐκτελεστὴ ἐνὰ πᾶν τὸ Κράτος ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεων, ἐν ἑξῇ τὰ ἐν τῷ α-θ. 133 προσόντα, τὸ δὲ συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον εἶναι ἐκτελεστὸν ἐνέαν περιφρῇ εἰς αὐτὸ ὃ τῆς ἐκτελέσεως τύπος κατὰ τὸ ἀρθ. 857, ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. τούτων πρὸς τὸ 486 προκύπτοντος ὅτι ἡ τήρησις τῶν περὶ συντάξεως ἐκθέσεως ἢ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ὁρισμῶν ἀπαιτεῖται, ὥπως ἀποδείκνυνται αὐτοστιγμῇ καὶ ᾗναι ἡκετικαὶ τῆς πάντας ἐκτελέσεως αἱ περὶ συμβιβασμοῦ συμφωνίαι, ἔπεται ὅτι ἡ τοῦ ἀρθρου 487 ρητὴ εἰς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἀπλῶς τοῦ συμβιβασμοῦ. πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ταχείας ἐκτελέσεως, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείει καὶ πᾶν ἄλλο νομιμὸν ἀποδεικτικὸν περὶ αὐτοῦ μέσον, ὅθεν δὲν ἀποκλείει καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἐγγράφα.— Ἡ ἀμοιβαία πρᾶξις ἀπὸ τῶν ἐκατέρωθεν γενομένων αἰτήσεων ἀντιρροπῆς καὶ τῶν ἐπιθελημένων κατασχέσεων ἀποτελεῖ συμβιβασμόν, ἐπεὶ ἀποπερατοῦσα τὴν ὑφιστάμενην διαφορὰν. Α. Π. 135 τοῦ 86 (δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὴν μετοψηφίαν, διότι πρὸς κατάρτισιν συμβιβασμοῦ ἀπαιτεῖται πρᾶξις ἀμφοτεροῦ ἀξιώσεων καὶ βέβαιον ἀντικείμενον περιπερὶ περιερχόμενον εἰς τὸν περαιτούμενον κατὰ τὸν νόμον (Λοκ. 38 Κωδ. 2. 4 καὶ Βασιλ. 1Α'. 2, 35).

478. Ἡ ἐκθέσις πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 133 διαλαμβανόμενα προσόντα, καί. ἐκτὸς τούτου, νὰ ᾗναι ὑπογεγραμμένη παρ' ὅλων τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν συζήτησιν δικαστῶν καὶ τότε εἶναι, ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεως, ἐκτελεστὴ κατὰ πάντα τὴν ἐκτασιν τοῦ Κράτους. Πολ. 856, 5.

Γ'. Δι' ἀνατροπῆς (1).

479. Πᾶσα δίκη ἐξαιλεῖται 1) δι' ἀνατροπῆς, ἐταν ἐν

(1) ἡ καθιέρωσις τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνατροπῆς προέκυψεν ἐκ τῆς ἐλλογῆς ἐπιθυμίας τοῦ νομοθέτου νὰ μὴ προκαλῶνται καὶ παρατείνωνται δίκαι, ἀπὸ

διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησαν.—Ἐπὶ δὲ εἰρηνοποι-
κείων, μετὰ ἐξ ἥδη μῆνας. Πολ. 476. 550. (Γαλλ. Πολ. Δικ.
397, 15).

1) ἀποσβέννυται:

N. Ἀνατρέπεται ἡ δίκη, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι ἐκκρεμῆς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ
ἀποπερατωθῇ καθ' ἑαυτὴν ἢ ἐν μέρει δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 398 καὶ
401 τοῦ 64, 83, 219 καὶ 298 τοῦ 63, 194 τοῦ 73. Ὅθεν δὲν ἀνατρέπον-
ται, ὅταν καταστῇ ὀριστικὴ διὰ τῆς δόσεως ἔρκου. Α. Π. 249 τοῦ 63, 194
τοῦ 73, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἔρκος εἰδῇ ἀκόπως, διότι μόνη ἡ περὶ ἀκυρότητος
τῆς δικοδοσίας αἰτήσις τοῦ ἀντιδίκου τοῦ διώσαντος εἰκόνατο νὰ καταστήσῃ
τὴν δίκην ἐκκρεμῇ, ὑποκειμένην εἰς ἀνατροπὴν. Α. Π. 298 τοῦ 63. — Τὸν
πρώτου τμήματος τοῦ τρίτου βιβλίου (οὗ τὸ ἐνδέκατον κεφάλαιον περιλαμβάνει
ἐξαιτίας καὶ τὰ τῆς ἀνατροπῆς) ἐπιγραφόμενου «Γενικὸν ὅρισμὸς ἐπαρμολογούμενου
εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν δικαστηρίων», ὁρίζοντος δ' ἄλλως τοῦ ἄρθρου 479,
ὅτι πᾶσα δίκη ἀποσβέννυται δι' ἀνατροπῆς, ἐπαίεται, ὅτι καὶ αἱ ἐνώπιον
τοῦ Α. Π. ἐκκρεμῆς δίκαι ἀνατρέπονται. Α. Π. 36 τοῦ 43, 77 τοῦ 48, 274
τοῦ 52, 344 τοῦ 62, 133 τοῦ 70, 230 τοῦ 75, 365 τοῦ 78, 430 καὶ
203 τοῦ 79. (Ἄλλ' αἱ ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν δίκαι δὲν ἀνατρέπονται διὰ
περατούμεναι ἄλλως κατὰ τὸ ἄρθρ. 111 Πολιτ. Δικον.). Ἄρα καὶ ἡ περὶ
ἀποδοκιμᾶσεως πράξεως δικηγόρου ἀγωγή ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν. Α. Π.
30 τοῦ 75. Ἐπίσης καὶ αὐτὴ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή ὑπόκειται εἰς ἀνατρο-
πὴν Α. Π. 144 τοῦ 62, 188 τοῦ 69. — Διαγραφείσης τινὸς ὑποθέσεως ἀπὸ τοῦ
πινακίου, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διαγραφῆς
αὐτῆς. Α. Π. 253 τοῦ 53, 290 τοῦ 56, 64 καὶ 120 τοῦ 64, 70 τοῦ 73, 324
τοῦ 78, 3 τοῦ 82. — Ἡ τριετία τῆς ἀνατροπῆς εἶναι συναπτός χρόνος, ὅπου
λογιζομένων εἰς αὐτὸν πασῶν τῶν μεταξὺ ἀπράκτων ἡμερῶν. Α. Π. 374
τοῦ 57, 138 τοῦ 63. Ἀρχεται δὲ ἡ τριετία παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγιον ἀπὸ
τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως καὶ ἐπὶ αὐτῇ
ἐπιδόσεως, ἅτε τοῦ ἄρθρου 193 ἐφαρμοζομένου μόνον εἰς προθεσμίας ἀρχομένης
ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως δικηγράφων ἀπὸ διαδίκου εἰς διαδίκον καὶ αὐτῇ εἰς
τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, λογιζομένης ἀπὸ τῆς τελευταίας πράξεως. Α. Π.

τῷ σκοπῷ ἀπλῆς πίσεως τοῦ ἀντιδίκου. Ἄλλ' ἥκιστα ἐπιτυγχάνεται ἡ
σκοπὸς αὗτος διὰ τῶν συνεδουλεύσων τὸν θεσμὸν τοῦτον ἄλλων τοῦ νόμου
διατάξεων. Τὸ μακρὸν τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν τῶν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Πρω-
τοδικείου δικῶν χρονικοῦ διαστήματος καὶ ἡ ἀνάγκη ἰδιαίτερας δίκης, ἐπὶ
ἐπέλθῃ ἡ ἀνατροπὴ, ματαιοὶ παντελῶς σχεδὸν τὸν πόδον τῆς ταχείας
δικῶν περατώσεως. Τὸ ἐλλειπὲς δὲ προσέτι τῶν διατάξεων ἀγείρει πλὴν ὅσων
ζητήματα, ἄλλως ὑπ' ἄλλων λυόμενα, καὶ προκαλεῖ οὐ μόνον ἀναι-
μὴν προσθέτων δικῶν. Ὅθεν ἡ πρέπει νὰ καθιερωθῇ καὶ ἐν ταῖς τοῦ Πρω-
τοδικείου δίκαις ἡ σύντομος καὶ ἀνευ εἰδικῆς δίκης ἀνατροπὴ τῶν ἐκ
δικαστικῶν δικῶν, νὰ λυθῶσι δὲ νομοθετικῶς τὰ λοιπὰ ζητήματα τοῦ δικασ-
τηρίου τοῦ ἀδικοῦ, τοῦ ἀνατρεπτοῦ ἢ μὴ ἀνατρεπτοῦ τῆς ἀρμότης διαδικασίας
κτλ., ἢ νὰ ἐξοδελισθῇ ὅλος ὁ θεσμὸς τῆς ἀνατροπῆς, ὅστις ἐλλείπει παντελῶς
καὶ ἐκ τῶν γερμανικῶν νομοθεσιῶν καὶ τῆς νομοθεσίας τοῦ Βελγίου.

45 καὶ 303 τοῦ 78 (Ἀντίθετος ἡ Γαλλικὴ νομολογία). — Εἰς τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν δὲν καταλογίζεται ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ καθ' οὗ προτί-
πται διάδικος ἦτο νομικῶς ἀδύνατον νὰ πράξῃ τι πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς
δικῆς, ὡς φέρ' εἶπεν ὁ καθ' ὃν ἡ ὑπόθεσις εὐρίσκειτο ὑπὸ διασκήψιν (Α. Π.
107 τοῦ 67, 160 τοῦ 70) ἢ ὁ εἰσηγητὴς δὲν εἶχε καταθέσει τὰς μαρτυρίας
(Α. Π. 163 τοῦ 61) ἢ παρέστη ἀνάγκη ἐπιλύσεως προδικαστικοῦ ζητήματος
ἐπὶ τέρῳ δικαστηρίου (Α. Π. 315 τοῦ 87) Α. Π. 152 τοῦ 61, 165 τοῦ
61, 93 τοῦ 67, 83 τοῦ 67, 138 τοῦ 69, 160 τοῦ 1870, 51 τοῦ 88. Ἐπί-
σης ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐκ τυχαίων γεγονότων κατέστη ἀδύνατος ἡ ἐνέργεια
αὐτοῦ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Α. Π. 303 τοῦ 84.

Ἄν ἀνατρέπηται καὶ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἢ μὴν ἡ μετ' ἀνακοπὴν διαδι-
κασία ἀντιτάσσεται ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου. Κατὰ μὲν τὰς ἀποφάσεις
127 τοῦ 63, 168 τοῦ 67, 224 καὶ 188 τοῦ 69, 278 τοῦ 70, 54, 139 καὶ
110 τοῦ 71, 112, 216 καὶ 238 τοῦ 72, 79 τοῦ 73, 91, 115, 301, 383 τοῦ
71, 33 τοῦ 75, 230 τοῦ 77, 236 τοῦ 78, ἡ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις, ἡ
ἀναιδέως τὴν ἀγωγὴν καὶ καταδικάζουσα τὸν ἐναγόμενον, εἶναι δριστικὴ καὶ
ὡς τοιαύτη ἀποπερατοῖ τὴν δίκην (176 Πολ. Δικ.), ἐπομένως ἡ
ἐπὶ αὐτῇ ἀνακοπὴ, μὴ ἀνατρέπουσα κατὰ νόμον αὐτοδικαίως τὴν καθ' ἧς
ἡ ἐναγομένη ἀπόφασις, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς κωλύουσα, ἀνοίγει
νέαν δίκην, ἀντικείμενον μὲν ἔχουσαν νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ἐνώ-
πιος τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, σκοπὸν δὲ τὴν διατήρησιν ἢ κατάρρησιν τῆς
καταπέμψης ἀποφάσεως (ἄρθρον 807), ἐκ τούτου δὲ συνάγεται, ὅτι ἡ ἐπὶ
τῇ ἀνακοπῇ ἐγχειρομένη δίκη ὡς χωριστὴ καὶ διάφορος τῆς πρώτης, ἐπ' ἧς
ἐδόθη ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσέχλομένη ἀπόφασις, ὑπόκειται εἰς ἰδιαι-
τέραν ἀνατροπὴν οὐδὲως ἐπηρεάζουσαν ἐκείνην, τὴν διὰ τῆς ἐρήμην ἀπο-
φάσεως περατωθεῖσαν, ἐξαλειφόμενης δὲ διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ὕλης δίκης
καὶ τὸ ἄρθρον 483 τῆς πολ. δικ. μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, μόνον
ἢ περικυβερτῆσαι προπαρασκευαστικὰ καὶ παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις συνε-
πείρονται οὐχὶ δὲ καὶ αἱ δριστικαί, οἷαι εἰσὶ καὶ αἱ τὴν οὐσίαν τῆς ὑπο-
θέσεως δικάζουσαι ἐρήμην ἀποφάσεις. (*Ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης συνηγόρησαν
καὶ τῶν Οἰκονομίδης, ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην τῶν Γάλλων συγγρα-
φῶν καὶ Γαλλικῆς νομολογίας). Κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 53 τοῦ 43, 200,
309 καὶ 331 τοῦ 75, 83 τοῦ 76, 65 καὶ 193 τοῦ 77, 190 καὶ 192 τοῦ
79, 21 τοῦ 80, 114 τοῦ 80, 128 τοῦ 83, 260 τοῦ 87, 76 τοῦ 88, 275
τοῦ 88, 116 τοῦ 90, 28 τοῦ 94, ἡ προσχρόντως ἐπιδοθεῖσα ἀνακοπὴ κατὰ
τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν δὲν ἀποτελεῖ νέαν δίκην, ἀτε τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως
ἀποτελέσεως τοῦ οὐσιώδους τῆς δριστικότητος στοιχείου (τοῦ ἀμτακλήτου
μὲνός). Ἐπομένως ἐπιφέρει μόνον νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν· ὅθεν
ἡ ἀνακοπὴ μὴ ἀποτελούσας ἰδίαν δίκην ἀνεξάρτητον τῆς κατ' ἐρήμην
ἐπιδόσεως, ἀλλὰ συνεχομένης μετ' αὐτῆς, ἔπεται, ὅτι δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ
ἐπὶ τῇ μόνῃ τῆς ἀνακοπῆς, ἵνα γίνῃ ἡ προγεγονυῖα διαδικασία ἰσχυρὰ
κατὰ τὸν ἐναγόμενον ἢ ἐκδοθεῖσα ἐρήμην ἀπόφασις· ἐκ τοῦ ὅτι καὶ τὸ 1 18. τοῦ
483 ἁρθρου, κατὰ τὴν φητικὴν διατάξιν, ὅτι αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμ-
πιπτούσαι ἀποφάσεις στεροῦνται τοῦ κύρους αὐτῶν, δὲν ἀναφέρει τι περὶ τῶν
ἐρήμην ἀποφάσεων, δὲν συνάγεται ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν νὰ καταστήσῃ
ἐπὶ τῇ δίκῃ τὴν κατ' ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν, ἀπ' οὗ φητικῶς ἐδῶλυσεν, ὅτι δια-
κρίτως ἀνατρέπεται ὅλη ἡ δίκη. Ἀλλως τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ

ἔτι, ἐνθ' τὸ ἀρθ. 483 φητὶς ὅτι περὶ τῆς ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἔξουσίαν δυνάμεως οὐδὲν ἀναφέρει περὶ ἀνατροπῆς δίκης κατ' ἀνακοπὴν. (Συμφωνοῦντες πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην νομολογίαν οὐ μόνον ἡ νεωτάτη νομολογία τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔως τοῦ 1863 νομολογία τῶν Ἑβραίων Ἀλβανῶν καὶ Ναυπλίου).

Οὐδένος ἐκ τῶν περὶ ἀνατροπῆς ἀρθρῶν περιορίζοντος τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν εἰς μόνον τὸν ἐναγόμενον, ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ ἐνάγων δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης. Α. Π. 112 τοῦ 72, 801 τοῦ 83. Αὕτως δηλὸν δὲ ἔτι καὶ οἱ διάδοχοι τῶν ἐν τῇ δίκῃ διαδίκων δύνανται νὰ ἡγησώσιν τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης. Α. Π. 205 τοῦ 83. Ἀλλ' ὁ παρεμβάλλων μόνον τῆς ἀνακοινώσεως τὴν ἀνατροπὴν δύναται νὰ ζητήσῃ. Α. Π. 117 τοῦ 68 (Οἰκονομίδης εἰκότως φρονεῖ ὅτι καὶ οἱ παρεμβάντες, διάδικοι ὄντες, ἐν συμπερόντα ἀρτῶνται ἐκ τῆς δίκης, κέκτηνται πᾶν τὰ δικαιώματα τῶν διαδίκων). — Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου, ἡ παραφυλάξις τὴν δίκην εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, ἀρκεῖται ἡ ἐξέλιξις πρὸς ἀποφασίαν τῆς ἀνατροπῆς. Α. Π. 242 τοῦ 75. Ἐπίσης ἡ τριετής τῆς ἀνατροπῆς ἐν ὑποθέσει τοῦ Πρωτοδικείου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρεμπιπτούσης ἡ προπαρασκευαστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 188 τοῦ 69. — Πᾶσα δίκη ἐκτελεσθεῖσα δι' ἀνατροπῆς ἐάν μὴ ἐξακολουθήσῃ ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν ἐκτελεσθεῖσα δι' ἀνατροπῆς, ὅτι ἐγκατελείβετο, ἡ δίκη παρ' ἀμφοτέρωθεν τῶν διαδίκων, δὲ ἀδιάφορον, ὅτι ἐγκατελείβετο, ἡ δίκη παρ' ἀμφοτέρωθεν τῶν διαδίκων, ὅτι ἐν νόμῳ τοιαύτην διαστολὴν μὴ ἀναγνωρίζοντες. Α. Π. 97 τοῦ 62. — Οὕτως ἔστιν ἀνατρέπεται καὶ ἡ ἐπιδοθητικῶς γενομένη αἵτησις ἀνατροπῆς, ἡ δίκη αὐτοτελὴς καὶ ἀνεξάρτητος, παραμεινέτωσα ὑπ' ἀμφοτέρωθεν τῶν διαδίκων, αἵτινες ἐδύναντο νὰ ἐνεργήσωσι νόμιμον τινα πρᾶξιν (οἷον καὶ ἐν πινακίῳ ἐγγραφῇ) πρὸς ἀναστολὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας. Α. Π. 48 τοῦ 91. — Ἡ τῆς ἀγωγῆς ἀνατροπὴ εἶναι παντελῶς ἀνεξάρτητος τῆς δίκης, ἥς ἡ ἀπόδοσις ζητεῖται· ὅθεν κατ' αὐτὴν οὐδὲν ζητήμα σφαιρικοῦ πρὸς τὴν κυρίαν δίκην δύναται νὰ ἐξετασθῇ, ἀλλὰ μόνον τὸ γινόμενον μὴ ἐξακολουθήσεως τῆς δίκης ἐν τῇ τριετίᾳ καὶ κατ' ἐκτελεσθῆναι μόνον τὸν παραδεκτὸν τῆς ἀνατροπῆς. Α. Π. 233 τοῦ 84. Contra ἀπόφασιν τοῦ 54, καθ' ἣν ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ὡς παρεμπιπτούσα ἀναστέλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίως δίκης (Πολ. Δικ. ἀρθ. 237). ὅθεν ἡ καθ' οὗ ἡ ἀγωγὴ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν πρὸς ἐξακολουθίαν τῆς κυρίως δίκης πρὸ τοῦ πέρατος τῆς παρεμπιπτούσεως. — Ἰδὲ καὶ ἀρθρα 480, 481 καὶ 482.

480. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῳ ἀναφερομένη προθεσμία λογιζέται ἀδιαφόρως καθ' ὅλων τῶν διαδίκων, καὶ κατ' αὐτὴν τῶν ἀνηλίκων, κατὰ τοῦ δημοσίου, καὶ τῶν δημοσίων ἀποστολῶν, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐναντίον τῶν ἐπιτρόπων, ἀποστολῶν, καὶ ἄλλων παραστατῶν αὐτῶν ἀναγωγῆς των. — Τῶν μόνον ἐπεκτείνεται ἡ εἰρημένη προθεσμία ἐξ εἰσέτι μῆνας, ἐπὶ ἀπαιτητῇ ἀναγκαίῳς 1) ἐπανάληψις τῆς δίκης ἡ διορισμὸς νέου ἀντικλήτου. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 398, 397 ἐδ. 3).

1) παρέλκει

Ν. Τοῦ ἀρθρου 480 ἐξισοῦντες ἐντελῶς τοὺς ἀνηλίκους τοῖς ἀνήλικον ἔπεται δεῖ χωρεῖ ἀνατροπὴ καὶ κατὰ τοῦ ἀνηλίκου τοῦ σφερομένου αὐτοῦ.

παρ. Α. Π. 202 τοῦ 80, 166 τοῦ 88. (Σύμφωνος Οἰκονομίδης. Τὰ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐκτελούμενα οὐ μόνον διότι, τοῦ νόμου προτιθεμένου νὰ τιμωρῶσιν τὸν ἀμέλῃ, ἀντιβαίνει εἰς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ ἡ τιμωρία τοῦ ἀνγλικού, κωλυμένῃ νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ τῶν λέξεων ἐπιφυλακτομένης τῆς ἀγωγῆς των κατὰ τῶν ἐπιτρόπων των συνάγεται ὅτι ἡ ἐξίσωσις των ἀνγλικῶν πρὸς τοὺς ἐνγλικούς ὡς πρὸς τὴν ἀνατροπὴν πηριζέται εἰς τὴν προτίθεσιν ὅτι ὁ ἀνγλικὸς ἔχει ἐπίτροπον).—Δὴν ἐπεκτείνεται ἡ προθεσμία τῶν τριῶν ἐτῶν λόγῳ διαφερέας τῆς κατοικίας των διαδίκων ἢ οἰκισθῆναι ἀποστασῶς. Α. Π. 77 τοῦ 48, 133 τοῦ 70, 187 τοῦ 77, 36 τοῦ 93.—Ἡ ἐκτελέσις παρὰ τὰς τῆς τριετοῦς προθεσμίας χωρεῖ μόνον ἐὰν τὸ διακόπτον ἢν ἴσχυον γεγονὸς κοινοποιηθῇ τῷ ἀντίδικῳ. Α. Π. 180 τοῦ 71, 19 τοῦ 89. Ὡς οὖν ἀπορ. 248 τοῦ 83, 334 τοῦ 84, 76 τοῦ 89, καθ' ὅς χωρεῖ καὶ μὴ κοινοποιήσας αὐτοῦ, ὅτε τοῦ ἀρθ. 480 ἀπλῶς δεῖχοντες ὅτι ἡ προθεσμία περαίνεται, ὅταν ἀπαιτῆται κτλ. (Τὴν τελευταίαν γνώμην, ὑποστηρίζουσαν καὶ ὑπὸ τῶν Carré καὶ Reynaud, ἀσπαζόμεθα καὶ ἡμεῖς. Ὑπὲρ αὐτῆς κλίνει καὶ ἡ Γαλλικὴ νομολογία).—Κατὰ τὴν Α. Π. 166 τοῦ 77 ἐπεκτείνουμένη τῆς προθεσμίας δασκίς ἀπαιτεῖται ἐπανόληψις τῆς δίκης, ὅ ἐστι δασκίς ἐπὶ βιαίως διακοπεῖσα ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἑτέρου των διαδίκων δὲν εἶναι εἰς τὴν ὥρην, ὅταν προκειμένου περὶ ἀναιρέσεως δασκίς δὲν κατεβίβησαν τὰ δικό-ματα προσηκόντως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Α. Π., ἔπεται ὅτι ἡ κατ' αἵτησιν ἀναι-ρέσις δίκη ἀνατρέπεται, δασκίς θανόντος τοῦ ἑτέρου των διαδίκων καὶ ἐπελ-λόμενος διὰ τοῦτο διακοπῆς πρὸ τῆς καταθέσεως των δικογράφων δὲν ἐγκο-μίσθησαν ἐν διαστομάτι τριῶν ἐτῶν καὶ ἑξ. μηνῶν. (Ἄλλὰ τότε ἡ δίκη θεω-ρεῖται ὡρμηὸς ἔρα ἀρθ. 469, ὅφ' ὃ ταλαντευομένη νομολογία Α. Π.). Κατὰ τὴν Α. Π. 197 τοῦ 83 μὴ ἐπερχομένης βιαίας διακοπῆς ἔνεκα τοῦ ἐπερχομένου θανάτου ἐνδὲς των διαδίκων, μὴ δηλοποιηθέντος, δὲν προστί-θεται ἡ ἐξέμνηος προθεσμία, ἐὰν ἐπέλθῃ θάνατος. Α. Π. 197 τοῦ 83. (Ἄλλὰ κατὰ τὴν μειονοφροσιν πρέπει οἷτα κληρονόμοι, δικαιούμενοι νὰ διακα-ταστήσιν περὶ ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας καὶ νὰ συντάξωσιν ἀπογραφὴν, νὰ ἀποδοῦν τὸν πρὸς τοῦτο καιρὸν, μὴ ὄντος ὑποχρεοῖ νὰ προβῶσιν εἰς τὴν δίκην, ἀναγκασθόντες ἑαυτοὺς ὡς κληρονόμους δι' οἰκισθῆναι πράξεως, καὶ ὁ ἀντί-δικος αὐτὸν νὰ παύσῃται τῆς ἀνάγκης νὰ στενοχωρῇ τοὺς κληρονόμους).

481. Ἡ ἀνατροπὴ δὲν γίνεται αὐτοδικαίως. — Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, ἐὰν, πρὶν δοθῇ αὕτη, ὁ καλέσας διαδίκος ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινα ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξασκώσασιν τῆς δίκης. — Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή δύ-ναι νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου ἢ καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτόν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 143 ὡρισμένα. (Ἄλλ. Πολ. Δικ. 399).

Β. Οὐδεμίαν διαστολὴν ποιεῖται ὁ νόμος ἐκ τίνος των διαδίκων δύναται νὰ προβῇ ἢ διακόψῃ τὴν ἀνατροπὴν πράξις, τοῦ ἐν αὐτῷ βρου περὶ τοῦ ἀνακαταστάσεως διαδίκου ἀναφερομένου εἰς ἀμφοτέρους, ὡς δὲ ἴσχυον ὑποκα-ταστήσας εἰς ἀμέλειαν. Ἀρείου Πάγου 202 τοῦ 84.—Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή δύναται νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν ἀντίκλητον ἢ πληρεξούσιον (ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

κατὰ τὴν κυρίαν δίκην τοῦ ἀντιδίκου. Ἀρείου Πάγου 116 τοῦ 82, 118 τοῦ 69, 43 τοῦ 78, 209 τοῦ 82, 10 τοῦ 83, ἔτι καὶ ἂν ἀνακλήθῃ ἡ πληρεξουσίου, ἀλλὰ δὲν ἐγνωστοποιήθη ἡ ἀνάκλησις τῷ ἀντιδίκῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου 73 τοῦ 81. — Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή, οὕσα πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν ἢ δὲ χρόνος ἀναστέλλεται ἐν ὅσῳ ἔστιν ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ πινάκιον μὲν τῆς πρὸς συζήτησιν ἐκφωνήσεως καὶ διαγραφῆς. Α. Π. 67 τοῦ 73, 70 τοῦ 73, 324 τοῦ 78. Ἡ δ' ἐπελθούσα διαγραφὴ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ὑποβλήσεως ἐν ἀπουσίᾳ τῶν διαδίκων δὲν ἐνεργεῖ ἀναδρομικῶς εἰς τὸ παρελθόν. ἀνατροπὴ τὴν ἐκ τῆς ἐγγραφῆς ἐπελθούσαν διακοπὴν τῆς, ὡς εἰναι ἡ διαγραφὴ ἐγένετο λόγῳ τυπικῆς ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον, ὅσοις χρόνος ἔκτοτε τοῦ διαδίκου νὰ ἐνεργήσῃ ἔγκυρον πρᾶξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Α. Π. 324 τοῦ 78. — Πρώτος καὶ ἀκυρὸς ἐγγραφή εἰς τὸ πινάκιον δὲν διακόπτει τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνου. Α. Π. 55 τοῦ 68, 29 τοῦ 70, 216 τοῦ 74, 162 τοῦ 78, 161 τοῦ 92, (διότι ἀκυρὸς πρᾶξις δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς). Ἀλλ' ἡ ἐγγραφή εἰς πινάκιον ἀναρμόδιον (δηλαδή ἄλλο πινάκιον ἢ τὸ ὑπὸ τῷ πινάκιῳ τῆς δικαστῆρος ἀπαιτούμενον) ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν, ὡς μὴ οὕτω ἀκυρὸς ἔτι κατὰ τὸ ἀρμόδιον 471 ἐνδὲς ὄντος τοῦ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τηρουμένου πινάκιου τῆς μερικῆς αὐτοῦ δικαστέως ἀναγομένης ἀπλῶς εἰς τὸν ἀνωτεριῶν κανονισμὸν τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 203 τοῦ 56, 262 τοῦ 70, 145 τοῦ 78, 370 τοῦ 84. Διὸ ἡ γεννημένη εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνοπτικῶν ἐγγραφῶν συνθήκη ὑποβλήσεως ἢ τάντα πάλιν διακόπτει τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προέσβλησιν. Α. Π. 203 τοῦ 56, 262 τοῦ 70. Διακόπτει ἐπίσης ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή καὶ ὁπῆτις δὲν προηγήθη παρακατάθεσις μαρτυριῶν κατὰ τὴν Α. Π. 88 τοῦ 68. — Ἡ περὶ ἀπολύσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς πινίας αἰτήσις δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 278 τοῦ 57, κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 213 τοῦ 68 ἡ ἀπλὴ πρὸς τὸν εἰσαγγελέα αἴτησις περὶ διορισμοῦ ἀντικλήτου διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Κατὰ πάσας δὲ τὰς ἀποφάσεις, (ὡς 230 τοῦ 54, 366 τοῦ 62, 188 τοῦ 73, 158 τοῦ 75, 168 καὶ 149 τοῦ 78) τὸ ἐκδιδόμενον ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου ἀντικλητήριον διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. — Ὁ διορισμὸς πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Α. Π. 159 τοῦ 63, 149, 181 καὶ 108 τοῦ 78. δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ κοινοποιηθῇ τὸ πληρεξουσίου τῷ ἀντιδίκῳ. Α. Π. 149 τοῦ 78. Κατὰ τὰς νεωτέρας ἀποφάσεις Α. Π. (105 τοῦ 81, 102 καὶ 226 τοῦ 83, 27 τοῦ 84, 303 τοῦ 87, 74 τοῦ 88, 329 τοῦ 87, 90 τοῦ 80, 41 καὶ 48 τοῦ 91) μόνη ἡ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης δέουσα τὴν δικηγορίαν εἰδικῇ πληρεξουσίου διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ γενικὴ (Α. Π. 76 τοῦ 80, 103 τοῦ 81, 206 τοῦ 83, 41 τοῦ 91). Ἀλλὰ κατὰ τὴν μειοψηφίαν τῆς ἀποφάσεως 103 τοῦ 81 διακόπτει καὶ ἡ γενικὴ κατὰ δὲ τὴν μειοψηφίαν τῆς 102 τοῦ 83 καὶ τῆς 27 τοῦ 84 καὶ κατὰ τὴν 301 τοῦ 81 ἡ ἑκδοσις γενικοῦ ἢ εἰδικῆς πληρεξουσίου δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν πρᾶξεων, αἵτινες συντελοῦσι καθ' αὐτὰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ὅποιαί εἰσιν αἱ διαδικαστικαὶ πρᾶξεις ὡς αὐτὴν ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν εἰς τὸν ἀντιδικὸν καὶ προφανῶς πεφύκεται. Ἐν τῇ ἐγκατελίπει τὴν δίκην ὁ ἐπιχειρήσας διὰ δίκου. (Ἀποδεχόμεθα καὶ ὅτι τῇ γνώμῃν ἔτι ὁ διορισμὸς γενικοῦ ἢ εἰδικῆς πληρεξουσίου ὡς πρᾶξις ἀντελίσσεται

ἐπιδίκος δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Τὴν ἀνατροπὴν διακόπτει μόνον πρᾶξις καταβήλως γνωστοποιούσα εἰς τὸν ἀντίδικον τὴν προθεσμίαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Τοιαῦται δὲ εἶναι ἡ αἰ ἀπευθυνόμενα εἰς τὸ δικαστήριον ἢ αἰ ματαίω των διαδίκων διαμειδόμενα, οὐχὶ δὲ ὁ διορισμὸς γενικοῦ ἢ ειδικοῦ πληρεξουσίου). — Ἡ δοθείσα πληρεξουσιότης ὑπὸ τοῦ δημοσίου πρὸς νομικὴν σύμβουλόν ἵνα ὑπερασπίσῃ τὰ δίκαια τοῦ δημοσίου διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Δ. Π. 235 τοῦ 90, 77 τοῦ 86, 6 τοῦ 89 (Ἀντιδοξομαν). — Ἡ κατάθεσις τῶν ἐγγράφων εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς, ὅπως ἂν ᾔται ἢ μὴ ἐγγεγραμμένη ἢ διαφορὰ εἰς τὸ πινάκιον τοῦ δικαστηρίου. Δ. Π. 114 τοῦ 80. — Καὶ ἡ εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Δ. Π. ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῆς συγχρόνου καταθέσεως τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν κατὰ τὴν Δ. Π. 270 τοῦ 64, ἀπὸ οὐδενὸς νόμου ἀπορριπτομένου ἄκυρον τὴν καὶ ἄνευ ἐγγράφων γενομένην ἐγγραφήν· ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. 88 τοῦ 68 καὶ 22 τοῦ 81 καὶ ἄλλας μεταγενεστέρας ἀπλὴ ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον μετ' ἀπόφασιν, δι' ἧς διατάχθησαν ἀποδείξεις, χωρὶς νὰ προηγηθῇ παρακλήσεις τῶν μαρτυριῶν οὗτε εὐαγγέλιον κλητικῶν πρὸς ἐμφάνισιν, δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Κατὰ δὲ τὴν 216 τοῦ 74 ἡ πρόφασις εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως, ὑποβάλλουσα αὐτὴν εἰς ἐγγραφήν καθίστασθαι αὐτὴν ἄκυρον καὶ ὡς τοιαύτην ἀνέκκων νὰ παραγάγῃ τὸ ὑπὸ τοῦ 481 ἀρθρου ἀποδιδόμενον αὐτῇ ἀποτέλεσμα· κατὰ δὲ τὴν 29 τοῦ 70 ἡ πληρωμὴ τῶν δικαστικῶν δαπανῶν δίκης τινὸς κατ' ἔξαισιν, ἧς παρητήθη τις, δὲν θεωρεῖται πρᾶξις ἐμφαινέουσα σκεπὸν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πρώτου δικῆς, ὅθεν δὲν διακόπτει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς. — Ἡ ἀπλὴ λήψις ἀντιγράφου ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ διαδίκου ὡς πρᾶξις μονομερὲς δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Δ. Π. 138 τοῦ 86. Ὡσαύτως ἡ αἴτησις πρὸς τὸν πρόεδρον περὶ τῆς κατὰ προτίμησιν συζήτησεως τῆς ὑποθέσεως (δυναμὴν νάποσειχθῇ καὶ διὰ μαρτυριῶν θανάσις ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ δικαστηρίου ὅθεν τρεῖται βιβλίον τῶν τοιούτων αἰτήσεων). Δ. Π. 57 τοῦ 90. Ὡσαύτως δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν πρᾶξις προπαρασκευάζουσα ἀπλῶς μὲλ-λουσαν κλητεύσιν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ἀνεπίδεκτον ἐμφανιστέσεως. Δ. Π. 206 τοῦ 77. Ἀλλ' ἡ περὶ ἐπικατάθεσιν τῆς δίκης αἴτησις, καὶ περὶ τὴν εὔση, ὡς ὁρίμου εὔσης αὐτῆς, διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Ἀρ. Πάγου 264 τοῦ 78. — Αἱ πρὸς συμβιβασμὸν διαπραγματεύσεις δὲν διακόπτουσι τὴν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον συνωδὰ πρὸς τὸ ἀρθρ. 830. Δ. Π. 430 τοῦ 78, 136 τοῦ 89. — Εἰς τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν δὲν καταλογίζεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ καθ' οὗ προτείνεται ἡτο νομικῶς ἀδύνατον νὰ πράξῃ τι πρὸς ἐξα-κολούθησιν τῆς δίκης. Δ. Π. 182 καὶ 163 τοῦ 61, 93 καὶ 85 τοῦ 67, 100 τοῦ 70. Οὕτω φέρ' εἴπειν δὲν καταλογίζεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν τὸ δικαστήριον ἀνέδραλλε τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ. Δ. Π. 189 τοῦ 61, 94 τοῦ 67, 160 τοῦ 70. Ἐπίσης διαταχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ὁ ἀκαταβόμος πρὸς τοῦτο χρόνος ἄχρι τῆς παρὰ τοῦ εἰσγγητοῦ καταθέσεως τῶν μαρτυριῶν δὲν καταλογίζεται εἰς βάρος τοῦ διαδίκου· ὅθεν ὁ χρόνος οὗτος δὲν υπολογίζεται εἰς τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν. Δ. Π. 465 τοῦ 81. — Τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὰς εὔσης παρεμπιπτούσης τῆς κυρίας δίκης (ἀρθρ. 226), καὶ μὴ διακοπτοῦσης τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς τῆς ἀνατροπῆς, (ὡς μὴ εὔσης πρᾶξεως ἐπιχειρηθείσης πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς κυρίας δίκης), ἔπεται ὅτι, ἀποβιβασίᾳ αὐτῆς ὡς μὴ συμπεριληφθέντες τοῦ πρὸς ἀνατρο-

πὴν χρόνου, συνυπολογίζεται ὁ χρόνος δὲ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς πρώτης ἀνατροπῆς ἀγωγῆς. Δ. Π. 184 τοῦ 90. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 470 καὶ 484 προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς ὁ μὲν ἐνάγων ἀποδεικνύει τὸ ἄκυρον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπιχειρηθείσης πράξεως δικαιοῦται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὸν λόγον τῆς ἀκυρότητος, ἀδιάφορον δὲ ἂν ἐν τῇ κυρίῳ δίκῃ διὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐσκόπητο ὅτι δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ πράξις αὕτη, διότι μόνον τὸ δεδικασμένον περὶ αὐτῆς ὀριστικῶς τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν. Δ. Π. 1 τοῦ 88, 13 τοῦ 89.

482. Μόνον ἐπὶ εἰρηνοδικείου γίνεται ἡ ἀνατροπὴ αὐτοδικαιῶς, ἄρα παρελθούν ἐξ μηνος. Πολ. 155. 170. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 399, 15).

N. Ἡ λέξις αὐτοδικαιῶς δὲν ἐμφαίνει τὸ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀλλὰ τὸ ἄνευ ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς τοῦ διαδίκου· ὅθεν πρέπει νὰ ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἡ ἀνατροπὴ ὡς ἐνστάσις προκατειμένης τῆς ἐκδικάσεως τῆς υποθέσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐξαμηνίας, μὴ προταθείσα δὲ καλύπτεται διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ εἰρηνοδικείου. Δ. Π. 340 τοῦ 60. — Ἐκδοθείσης μετὰ τὴν διατάξασαν ἀποδείξεις εἰρηνοδικικῆν ἀπόφασιν ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου κατ' ἔρσειν ἐπικυρώσεως αὐτήν, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν ἐξάμηνος προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Δ. Π. 183 τοῦ 88.

483. Διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἐξ ἀλλείψεταί 1) ἡ ἐλθὼν δίκη μετα πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς (ἄρθρ. 157), καὶ αἱ διατάξεις ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, εἰς ἣν ἦσαν καὶ πρὸ τῆς δίκης· ὅθεν ἰδίως—1. ὅλαι αἱ κατὰ τὴν δίκην ἐκδοθεῖσαι πρὸ παρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ κατ' αὐτὴν γινόμεναι δικαστικαὶ 2) πράξεις, στεροῦνται τοῦ κύρους αὐτῶν, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὰς μεταχειρισθῇ—2. ὁ ἡττώμενος καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν ὅλων τῶν ἐξέδων τῆς ἐξ ἀλλείψεσε 3) δίκης.—3. ἀνατραπείτω τῆς κατ' ἔρσειν δίκης, καθίσταται τελεσιδικὸς ἡ πρωτοδικικὴ ἀπόφασις. Πολ. 210, 484, 750. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 404, 409).

1) ἀποσθέννυται 2) διαδικαστικαὶ 3) ἀποσβεσθείσης

N. Ἀποφάσεις ἐν μέρει προδικαστικαί, περιέχουσαι καὶ διατάξεις δικαστικὰς, μένουσιν ἀναμειβητέως ἰσχυραὶ ὡς πρὸς αὐτάς, μὴ ἀνατραπόμεναι. Δ. Π. 112 τοῦ 72.—Καθισταμένης ἀνεκκλήτου τῆς πρωτοδικικῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἔρσειν δίκης, ἔπεται ὅτι χωρεῖ κατ' αὐτῆς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναίρεσεως, οὗ ἡ προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀπαγγελλούσης τὴν ἀνατροπὴν. Δ. Π. 652 τοῦ 83, 147 τοῦ 88.—Διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφεσίου δίκης στεροῦνται αἱ κατ' αὐτὴν ἐκδοθεῖσαι παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις στεροῦνται τοῦ κύρους αὐτῶν ἅτε τοῦ νόμου προσδιορίσαντος ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροπῆς τὴν τελεσιδικίαν τῶν πρωτοδικικῶν ἀποφάσεων (ἔστω καὶ ἂν αὐταὶ ὡς πρὸς

μυμπίπτουσαι). Α. Π. 377 τοῦ 61, 352 τοῦ 64, 22 τοῦ 68. Ἐπίσης ἀνατρέπονται πᾶσαι αἱ ἐνώπιον τῶν Ἐφεσίων μεταγενέστεραι τῆς ἐπίσεως χήσεις, διότι αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἢ ὡς παρεμπίπτοντα τῆς δίκης Α. Π. 377 τοῦ 61. — Ἀλλ' αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐνέργειαι ὡς ἀπλῶς ἱκαναὶ νὰ προκαλέσωσι δίκην, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀναγκαστικῶς προκαλοῦσαι, αἵ περ λονιστάσι ὡς ἐξωδικοί, δὲν ἀνατρέπονται. Α. Π. 301 τοῦ 83, — Δύναται τις νὰ αἰτήσῃ καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐπίσεως τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ κατ' ἀποφάσεων, ἃς καὶ αὐτὸς ἐξέκαλεσεν. Ἀρτείου Πάγου 377 τοῦ 61. — Ἐπὶ ἀνατροπῆς, ἔνεκα τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς διαδικασίας αἱ προθεσμιαίαι καὶ ἐνατάσεις ὠφελοῦσιν ὁμοίως πάντας τοὺς διαδίκους, ἢ δὲ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, εἰάν ἡ δίκη δὲν δύνανται νά ποσθεσθῇ ἑλοσχηρῶς, Α. Π. 156 τοῦ 78, 226 τοῦ 86. *Ὅθεν δίκη μεταξὺ πολλῶν διαδίκων ἀναίρετήτως τοῦ διαιρέτου ἢ μὴ διαιρέτου τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς δὲν ἀνατρέπεται ὑπὲρ τινων μόνον ἢ κατὰ τινων. Α. Π. 143 τοῦ 73, 102 τοῦ 83, 251 τοῦ 86, 19 τοῦ 89, 163 τοῦ 90. *Ὅθεν ἡ ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς τῶν ὁμοδίκων ἐπιχειρήσεις δικαστικῆς πράξεως ἐγκύριον διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν ὑπὲρ πάντων τῶν ὁμοδίκων. Α. Π. 233 τοῦ 76, 238 τοῦ 61. Κατὰ ταῦτα ἔστιν νά πευθῶνται ἢ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ καθ' ἀπάντων τῶν διαδίκων τῶν ἐν ἀντιδικίᾳ ἢ ὁμοδικίᾳ διατελούντων πρὸς τὸν αἰτούντα τὴν ἀνατροπὴν. Α. Π. 238 τοῦ 61, 251 τοῦ 86, 233 τοῦ 76, 34 τοῦ 84. (Μειονοψηφία ἀποστ. 34 τοῦ 84 διαφωνεῖ, ἰσχυρίζομένη, ὅτι τὸ ἄρθρον 483 οὐδαμῶς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ θέματος, καθ' ὃ ὑπάρχουσι πλείων τῶν δύο προσώπων ἐν τῇ δίκῃ, ὅθεν οὐδαμῶς ἀπαγορεύεται καὶ νὰ ἀνατραπῇ ὑπὲρ ἢ κατὰ ἐνὸς μόνον τῶν πλείονων ὁμοδίκων). (*Ἴδε καὶ ἄρθρ. 479).

484. Διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς πρώτης δίκης δὲν ἐξαιρίζεται τὸ περὶ 1) ἀγωγῆς δικαίωμα, ἐκτὸς εἰάν παρεγράφη ἐν τοσούτῳ ἢ ἀπωλέσθῃ ἐξ ἄλλης αἰτίας. (Γαλλ. Π. Δικ. 401).

1) τῆς πρωτοδίκου δίκης δὲν ἀποστέννυται εἰσέτι τὸ τῆς

Δ°. Διὰ συναινεσεως 1).

485. Διὰ τῆς συναινεσεως 2) ἀποπερατοῦται ἡ δίκη ἐλακτῶς ἢ κατὰ μέρος ὡς πρὸς τὸν συναινέοντα, καὶ καθίσταται ἀμετάκλητος καὶ ἀπρόσκλητος, καθ' ὅσον ἡ συγκατάθεσις τοῦ διαδίκου ἀπέδλεπέ τινας μόνον διαδικαστικὰς πράξεις τοῦ διαδίκου 2), ἢ τὴν ὅλην δίκην. 782, 789. (Γαλλ. Π. Δικ. 462.).

1) 2) συγκαταθέσεως 3) ἀντιδίκου,

N. *Ὅταν τις ἀναγνωρίσῃ τὸ κύρος πράξεως τινος, στερεῖται πλέον τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον. Α. Π. 122 τοῦ 49.

486. Συναινέσεις 1) τότε μόνον ἔχει κύρος — 1. ὅταν ὁ συγκατατιθέμενος δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὴν κατὰ-στάσιν 2) του, κατὰ τὰ ἄρθρα 74 καὶ 75. — 2. ὅταν ἡ

συναίνεσις 3) ἔγινεν αὐτορρηγίως — 3. ἔταν ἢ συναίνεσις 4) ἐξεργάσθη καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς ἢ παρὰ τοῦ δικού αὐτοῦ ἢ παρὰ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου, ἤτοι ῥητῶς ἢ καὶ σιωπηλῶς, διὰ τοιούτων ἀναμνησθητέων πράξεων, ἐκ τῶν ὅποιων ἐξάγεται ἀναγκαιῶς ὁ περὶ συναίνεσεως 5) σκοπός. — Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου προαρχή συναίνεσις 6) δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς. Πολ. 750. 97. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 402, 403).

1) συγκατάθεσις 2) περιουσίαν 3) 4) συγκατάθεσις 5) 6) συγκαταθέσεως

N. Μὴ ὀρίζον τὸ 486 ἄρθρον ἐδ. 3 τίνας αἱ ἀναμνησθητέαι πράξεις, ἐν ὧν προκύπτει ἡ σιωπηλὴ συναίνεσις, ἔπειτα, ὅτι ἀνατίθῃσιν αὐτὰς εἰς τὴν κρίσιν καὶ στάθμισιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Ἐν τούτοις κατὰ νομικὴν ἀρχὴν ἀναμνησθητέον ὁ δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ παρῆν τινα καὶ μὴ περὶ τῶν τούτου λογίζεσθαι ἀποδεχόμενος αὐτὴν (Νόμος 3 βιβλ. Θ'. τίτλος 42 § 2 βιβλ. Β'. 29 τίτλ. 2 καὶ 60 περὶ διαφόρων κανόνων τῶν Πενδεκτῶν) Δ. Π. 26 τοῦ 46. Ὅθεν ἂν πράξις τις ἐμφαίνει ἢ μὴ συναίνεσιν, τὸ κρίμα εἶναι πραγματικόν, ἀνήκον εἰς τὴν δικαστὴν τῆς οὐσίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν διαφυγόν τὴν ἀρμοδιότητά τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. 28 τοῦ 46, 109 τοῦ 52, 107 τοῦ 56, 57 τοῦ 78. — Ἐὰν ὁ διάδικος αὐτορρηγίως καὶ μὴ ἐξαναγκασμένος ἐκτελέσῃ ἀπόρρασιν ἄνευ ἐπιφυλάξεως τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ τεκμηριεῖται ἀποδείξιμος αὐτῇ. Δ. Π. 162 τοῦ 69. Ὅθεν οὐδέποτε ἡ ἀπλὴ ἐξομότης τοῦ χρέους, γαμαμένη ἐπὶ ἐκτελεστικῆς ἀποφάσεως δι' ἀναγκαστικῆς μέλλουσα ἐκτελέσεως, δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τεκμήριον τῆς ἀποδοχῆς, διότι δὲν ἐμφαίνει τὴν περὶ συναίνεσεως σκοπὸν τοῦ πράξαντος, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προλάβῃ ἢ περιορίσῃ τὴν περαιτέρω κατ' αὐτοῦ ἀναγκαστικὴν καταδίωξιν. Δ. Π. 53 τοῦ 46. Ἐπίσης, δὲν ἐμφαίνει συναίνεσιν ἡ πληρωμὴ ἐπὶ ἐκτελέσει ἀποφάσεως τοῦ πρωτοδικείου ἀνεκκλησίαν τὴν ἢ προσωρινῶς ἐκτελεστικῇ ἢ ἀποφάσει τοῦ Ἐφετερίου ὁριστικῆς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, ἢ τοῦ διαδίκου ἐξαναγκασμένου εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἀποφυγῆς τῶν ἐπικαλουρημάτων τῆς ἐκτελέσεως. Δ. Π. 3 τοῦ 47, 37 τοῦ 49, 64 τοῦ 50, 180 τοῦ 53, 33 τοῦ 56, 123 τοῦ 70, 36 τοῦ 80, 342 τοῦ 83. — Ἡ κοινοποίησις παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸθεσιν ἐξουθενώσεως τῆς δίκης. Δ. Π. 57 τοῦ 49, 97 τοῦ 53, 98 τοῦ 54, 180 καὶ 155 τοῦ 55, 311 τοῦ 61, 131 τοῦ 65, 219 τοῦ 77 κτλ. Ἀλλὰ καὶ ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἄνευ ἐπιταγῆς κοινοποιήσεως δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινοποιουμένου, ὡς προτιθεμένη πῶθαι τὴν ἀποκλεισμένην τοῦ ἀντιδίκου τῆς χρήσεως ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐκπενύσεως τῶν ποσολαμπῶν. Δ. Π. 21 τοῦ 47, 70 τοῦ 54, 289 τοῦ 55 κτλ. Ἀλλ' ἡ μετ' ἐπιταγῆς ἄνευ ἐπιφυλάξεως κοινοποιήσεως ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐμφαίνει ἀποδοχὴν. Δ. Π. 23 τοῦ 48, 90 τοῦ 60, 17 τοῦ 71. — Ὅταν τῶς ἢ ἐκτελεστικῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐκτελούντος, ἢ τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος νὰ ἐκκληθῶσιν αὐταὶ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἢ καὶ μετ' αὐτῆς καὶ μὴ

διατάσσοντος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δῆλωσιν τῆς ἐπιφυλάξεως. Α. Π. 47 τοῦ 48, 100 καὶ 184 τοῦ 50, 24 τοῦ 51, 90 τοῦ 54, 49 τοῦ 86, 329 τοῦ 57, 168 τοῦ 65, 273 τοῦ 68, 4 τοῦ 69, 154 τοῦ 77, 37 τοῦ 89. Ἐπίσης ἡ συναίνεσις τοῦ νὰ παραταθῇ ἡ δι' ἀποφάσεως ταυθεῖσα προθεσμία δὲν ἐμφαίνεται ἀποδοχὴν αὐτῆς. Ἄποφ. ἐφ. Νεωπλίας 62 τοῦ 47. — Τὸ κατα-
σχῆν τινα εἰς χεῖρας τοῦ ὅσα ὑπεχρέωθη νὰ πληρώσῃ δι' ἀποφάσεως, ἢν προέβηκε δι' ἐνδίκου μέσου, δὲν ἐμφαίνεται ἀποδοχὴν αὐτῆς. Ἀρείου Πάγου 118 τοῦ 61. — Ὁ περὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων συμβιβασμὸς τῶν δια-
δίκων δὲν ἐμφαίνεται ἀποδοχὴν τῆς ἐπιβλοῦσης αὐτὰ ἀποφάσεως. Α. Π. 15 τοῦ 55. — Ἡ εἰς τὸν ἀντίδικον κοινοποίησις ἀντιγράφου ἢ ἀπογράφου ἐκ-
τελεστοῦ ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, εἴτι δὲ καὶ ἡ παραγγε-
λία πρὸς κατάσχισιν, εἰς ἐκτέλεσιν ὁρισμένων τῆς ἀποφάσεως διατάξεων,
δὲν ἐμφαίνεται ἀποδοχὴν αὐτῆς, δοῦναι ὑπάρχει ρητὴ ἐπιφυλάξις τῶν δικαιο-
κρίτων τοῦ κοινοποιούντος. Α. Π. 267 τοῦ 61, 139 τοῦ 69. Ἐπίσης καὶ ἡ
κοινοποίησις ἀποφάσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, δοῦναι ὑπάρχει ἐπιφυλάξις.
Α. Π. 213 τοῦ 83. — Ἡ ὀρκωμοσία, εἰς ἣν προβαίνει ὁ διάδικος, συμμορφού-
μενος πρὸς ἀπόφασιν τοῦ ἐφετερίου, δὲν ἐμφαίνεται ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως.
Α. Π. 87 τοῦ 54. — Δηλώσας ὁ ὑπαχρεωθείς νὰ πληρώσῃ ἐνοίκια δι'
ἀποφάσεως δικαστικῆς, εἴτι εἶναι πρόθυμος νὰ πληρώσῃ αὐτὰ, δὲν ἐμφαίνεται
διὰ τοῦτου εἴτι καὶ ἀπεδέξατο τὴν ἀπόφασιν, τοῦ κυρίου αὐτῆς ἀντικειμένου
ἐντος τῆς ἐκκενώσεως τῆς οἰκίας, ἢν δὲν ἐδήλωσεν εἴτι ἀποδέχεται. Α. Π.
9 τοῦ 47. — Ἡ μετὰ προηγούμενην ἐπιταγὴν ἐπὶ ἀπειλῇ ἐκτελέσεως πλη-
ρωμῇ τῶν δικαστικῶν δαπανῶν καὶ ἄνευ ρητῆς ἐπιφυλάξεως δὲν ἐμφαίνεται
ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 61 τοῦ 71, 123 τοῦ 77, 36 τοῦ 80,
180 τοῦ 83, 35 τοῦ 86, 280 τοῦ 50, 136 τοῦ 86. — Ὑπάρχει ἀποδοχὴ
ἀποφάσεως δοῦναι ὑπάρχει ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἔλαδεν ὁ κοινοποιή-
σαι ὅσα ἐν τῇ ἐπιταγῇ ἀνεφέροντο. Α. Π. 233 τοῦ 77. Ἡ μετὰ τὴν κοινο-
ποίησιν τῆς περιλήψεως τῆς κατακυρώσεως ἐγκατάλειψις τοῦ ἐπιδίκου κτή-
ματος ὑπὸ τοῦ διαδίκου δὲν ἐμφαίνεται ἀνγνώρισιν ὡς ἐγκύριος τῆς γενομένης
ἐκτελέσεως. Α. Π. 77 τοῦ 90. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 233 τοῦ 69 ἡ ἐγκατάλει-
ψις τοῦ πλειστηριασθέντος ἀφαίρει τὸ δικαίωμα τῆς ὑποβολῆς ἀκυρωτικῶν
προτάσεων καὶ κατὰ τὴν 27 τοῦ 58 καταργεῖ τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ τοῦ
πλειστηριασμοῦ ἀγωγῆς ἢ ἐκ τῶν πράξεων τοῦ κυρίου τοῦ πλειστηριασθέντος
συναγομένη ἀποδοχὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς καλῶς γενομένου. — Ὁ ἀποδεχά-
μενος ἀπόφασιν τινα δὲν δικαιεῖται πλέον νὰ προσβάλῃ αὐτήν. Α. Π. 9 τοῦ
40, 31 τοῦ 49, 525 τοῦ 52, 15 τοῦ 56. Ὅθεν ἡ ἀποδοχὴ ἐρήμην ἀποφάσεως
καθίστηται ἀπράδεδκτον τὴν κατ' αὐτῆς ἀνακοπήν. Α. Π. 231 τοῦ 64, 75
τοῦ 78. Ἡ δὲ ἀποδοχὴ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καθίστηται ἀπράδεδκτον
τὴν ἀφαιρῶν. Α. Π. 233 τοῦ 77. Ἡ δὲ ἀποδοχὴ τῆς εἰς ἀνάθεσιν ὑποκειμένης
ἀποφάσεως καθίστηται ἀπράδεδκτον τὴν αἴτησιν ἀνατρέσεως. Α. Π. 23 τοῦ
48, 87 τοῦ 66, 259 τοῦ 70. Ἀλλ' ἡ ἐν μέρει ἀποδοχὴ ἀποφάσεως τινος
δὲν καθίστηται ἀπράδεδκτον τὴν αἴτησιν ἀνατρέσεως ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια, ἃ
δὲν ἀπέδεξαστο ὁ ἀνατρεσίων. Α. Π. 72 τοῦ 65.

487. Παρατηρήσεως ἀγωγῆς τινος, ἐνστάσεως, ἀνταπολ-
γῆς (1) κτλ., μὴς τινος διαδικαστικῆς πράξεως, ἢ καὶ ὅλης
τῆς κυρίας ἢ τῆς παρεμπιπτούσης, ἢ ἐπ' ὠφελος (2) τινος

διαδικασίας, ἀποπερατοῦται ἡ δίκη 3), ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸν παραιτούντα, τότε μόνον.—1. ὅταν ὁ παραιτῶν ἔχη τὴν ἀποριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας του, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀρθροῖς 74 καὶ 75 ὁρισμένα.—2. ὅταν τὸ τῆς παραίτησιως ἔγγραφον ᾗναι ὑπογεγραμμένον παρὰ τῶν διαδίκων ἢ τῶν ἐκδικῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, καὶ παρεδόθῃ εἴτε εἰς τὸν διὰ δίκου 4) αὐτόν, ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητόν του· καὶ — 3. μόνον ἐπὶ ἀποδόσει ὅλων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐὰν ὁ ἀντίδικος ἐν ᾗθελαι συμφωνήσῃ εἰς τὴν παραίτησιν. Πολ. 97. 750. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 402. Βαυαρ. Σχ. § 120 καὶ ἐπ.).

1) ἀντενστάσεως 2) ἐπωφελεστέρας 3) ἐν μέρει ἢ καθόλου 4) ἀντίδικον

N. Ὁ ἀντίδικος τοῦ παραιτούμένου δύναται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν παραίτησιν, ὡς ἂν προσέβληται κατεχόμενα αὐτοῦ δικαιώματα. Α. Π. 26 τοῦ 48, 49 τοῦ 49, 70 τοῦ 62, 62 τοῦ 68, 8 τοῦ 75, 48 τοῦ 82. — Εἶναι ἡ κύριος ἢ παραίτησις προτέρας ἀγωγῆς, ὅπως εἰσαχθῇ νέα ἀγωγή, ἂν διὰ τῆς τελευταίας ἀγωγῆς προσφέρῃται εἰς καταβολὴν τῶν δαπανῶν τῆς πρώτης ἀγωγῆς. Α. Π. 146 τοῦ 71. Ἐπίσης παραιτηθέντες τινὲς τοῦ ἀναιρετηρίου τοῦ μετὰ προσφοράς εἰς τὴν ἀπόστιον τῶν δαπανῶν καὶ μὴ ἀναιρετηριῶν τοῦ ἀναιρετηρίου, ἢ διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου εἰσαχθεῖσα δίκη θεωρεῖται ἀποπερατωθεῖσα διὰ τὸν νεμίμεν τρόπον. Α. Π. 271 τοῦ 49, 189 τοῦ 71. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν προτάσεων κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπ' ἀκροατηρίου δύναται νὰ παραιτηθῇ τὴν πρώτην ἀγωγὴν, ὅπως προῆλθῃ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς δευτέρας. Α. Π. 2 τοῦ 48, 272 τοῦ 64, 350 τοῦ 87. Ἀσπίποτε δίκως, παραιτούμενος ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὰς τοῦ ἀντίδικου δικαστικὰς δαπάνας, δὲν δύναται δὲ νὰ προῆλθῃ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῶν πράξεων, ἃς διεκώλυνε ὁ προηγουθεῖσα πρᾶξις, ἥς ἐγένετο ἡ παραίτησις πρὸ τῆς πληρωμῆς. Α. Π. 61 τοῦ 63, 146 τοῦ 71, 8 τοῦ 75. — Ὁρίζοντες τοῦ ἀρθροῦ 487 ἀρ. 2, ὅτι ἡ παραίτησις πρέπει νὰ ᾗναι ῥητὴ καὶ ἔγγραφος, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀποδοτικὴ ἀποφάσεως, προσβληθείσης ἤδη δι' ἐφέσεως ἢ δι' αἰτήσεως ἀναίρεσεως, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἐξ ἄλλων πράξεων μεταγενεστέρων τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς (τῆς ἐφέσεως ἢ αἰτήσεως ἀναίρεσεως)· ὅθεν πρὸς τελευταδικίαν τὴν πρώτην τοδίκου ἀποφάσεως (ἂν ἐγένετο κατ' αὐτῆς ἐφεσις) ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἐκτελέσαντος κατὰ τὸν ἐν τῷ 487 ἀρθρῷ τρόπον. Α. Π. 394 τοῦ 74, 285 τοῦ 78. — Ὁρκος χωρεῖ περὶ παραιτήσεως τῆς δίκης ἐπὶ ὁποσδήποτε νὰ συνταχθῇ κατόπιν τῆς ἐκείνου περὶ συμβιβασμοῦ ἔγγραφον. Α. Π. 20 τοῦ 78. — Δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀπὸ τῆς πρώτης περὶ ἀποδοτικῆς δίκης δηλώσεως παραίτησις, ἵνα εἰσαχθῇ δευτέρα, διότι ἡ περὶ ἀποδοτικῆς δίκης δηλώσις δὲν εἶναι εἰσαγωγικὸν δίκης ἔγγραφον. Α. Π. 66 τοῦ 63, 31 τοῦ 75. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 17 τοῦ 79 ἀκύρου ὄντος τοῦ κοινοποιήσαντος δικογράμμου, ἐπιτρέπεται ἡ κοινοποιήσις ἑτέρου ἀναιρετικῆς τοῦ πρώτου. — Τὸ περὶ παραίτησεως δίκης τινὲς ἔγγραφον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀπευθύνῃται εἰς τὸ παρ' ᾧ εἶναι ἐκκεκμηλὲς ἡ δίκη δικαστήριον, καθὼς ἐξεδί-

κον. Α. Π. 99 καὶ 100 τοῦ 82. Ὅθεν ἀρκεῖ ἀπλῇ κοινοποιήσας. Α. Π. 177 καὶ 178 τοῦ 87. — Προκειμένης παραιτήσεως οὐχὶ δίκης ἢ διαδικαστικῆς πράξεως, ἀλλὰ κεκτημένου δικαιώματος, οἷον τῶν ἐξόδων, ὡς περ δικαιοῦται τις νὰ λαβῇ, καὶ τῶν τόκων (λαβόντος τοῦ δικαιούχου τὸ κεφάλαιον καὶ μὴ ἐπιφυλαχθέντος τὸ δικαίωμα πρὸς ἀπαίτησιν αὐτῶν), δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ῥητῆς παραιτήσεως· ἔθεν δύναται ἡ παραίτησις νὰ ἐξαχθῇ καὶ ἐκ σιωπηρῶν πράξεων σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ἐκδηλουσῶν αὐτήν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Ν. 2 Πανδ. (2. 14). Α. Π. 76 τοῦ 76.

488. Διὰ τῆς τοιαύτης παραιτήσεως ἐπανέρχονται εἰς διὰδικοὺς ἐντελῶς εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς κατὰ μέρας διαδικαστικῆς πράξεως, ἢ τῆς ὅλης δίκης (ἄρθρ. 157 καὶ 461). 1). — Ὅθεν — 1. δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν αἱ μὲν ἀγωγαὶ ἐξ ὑπαρχῆς, αἱ δὲ ἐνστάσεις, ἀνταγωγαί, ἀνταπολογίαί 2) κτλ., ὡς αὐτοτελεῖς ἀγωγαί, ἐὰν αὗται δὲν παρεγράφησαν ἐν τασύτῳ, ἢ δὲν ἀπωλέσθῃ τὸ πρὸς ταύτας δικαίωμα ἐνεκα παρελεύσεως τῆς προθεσμίας, ἢ δι' ὅποιανδήποτε ἄλλην αἰτίαν. — 2. ὁ παραιτῶν ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικά ἐξέδρα προσέτι καὶ τότε, ὅταν ὁ μὲν ἀντίδικος ἐνέδωκεν εἰς τὴν παραίτησιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν περιπτώσιν ταύτην δὲν ἀπεφασίσθῃ 3) τίποτε περὶ τῆς πληρωμῆς, ἢ δὲν προσδιωρίσθῃ σαφῶς τὸ ἐναντίον. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 403. Βαυαρ. Σχ. § 120 καὶ ἐπ.). 1) διορθ. 483 2) ἀντενστάσεις 3) ἐσυμφωνήθη

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρισμοί.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

489. Διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος πᾶσα εἰρηνοδικεῖσα πράξις, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ γραμματέως. — Κωλυομένου ἐνδὲς τῶν εἰρηνοδικῶν 1). ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον τοῦ εἰς τῶν παρέδρων, καὶ, ἂν καὶ οὗτοι κωλύωνται, διακρίνει 2) τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 47 παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν σημειωθῆσέμενον εἰρηνοδικεῖον. Πολ. 47 — 50. 833. Ὅργ. 5. 27. 270.

1) εἰρηνοδίκου τινὸς 2) διεξάγει

B'. Ἀρμοδιότης.

(Γαλλ. Πολ. Δικ. 1 — 47. Βαυαρ. Σχ. 32 — 34).

α'. Εἰς ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις.

490. « Εἰς ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις, μὴ ἐξαιρουμένων μὴδὲ τῶν ἐμπορικῶν, οἱ εἰρηνοδίκαι θέλουν δικάζει ἀνεκκλήτως μὴν μέχρι 40 δραχμῶν, ἐκκλητῶς δὲ ὅλας τὰς προσωπικὰς καὶ τὰς ἀφορώσας τὰ κινητὰ κτήματα ἢ τὴν ἐμπορίαν ἀγωγὰς τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμὰς » (1). — 2. ἀνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας. — α'. περὶ βλάβης εἰς δένδρα, κλήματα, εἰς καρποὺς ἀγρῶν καὶ κήπων. — β'. περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσσεως ἔδων καὶ ἀτραπῶν. — γ', περὶ καταστροφῆς ἢ βλάβης αἱμασιῶν, τάρρων, καὶ ἄλλων περιβόλων. — δ'. περὶ βλάβης ἢ μετακινήσεως τῶν ὁρίων, γινομένης διὰ τῆς ἐν τῷ γεωργεῖν καὶ ἀμαξηλατεῖν παρεκβάσεως, διὰ χιλοτομίας, ἀμνητοῦ, βοσκῆς θρεμματῶν, θερρίσεως, τρυγητοῦ κτλ. — ε'. περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος, τὴν κώλυσιν ἢ μεταβολὴν ὑδραγωγείων, ποτιστικῶν ὀχετῶν, ἐκρῶν κτλ. ζ'. περὶ παντοίων διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν διακατοχὴν 1), ἐπιφυλαττομένης τῆς περαιτέρω διεξαγωγῆς τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. — ζ'. περὶ διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κατ' οἶκον ἡσυχίας καὶ εὐταξίας. — η'. περὶ διαφορῶν μεταξὺ πρωτεργατῶν καὶ τῶν συνεργατῶν καὶ μαθητῶν αὐτῶν, μεταξὺ τῶν ἐργολάβων βιομηχανικῆς τινος ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν ἐργατῶν, μεταξὺ κυρίων καὶ ὑπηρετῶν, ὡς ἐκ τοῦ μεταξὺ τῶν εἰρημένων ὑπάρχοντος περὶ ἐργασίας, διδασκαλίας, καὶ ὑπηρεσίας συμβολαίου 2). — θ'. περὶ διαφορῶν μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν, προσερχομένων ἐκ τοῦ ἐνοικιαστηρίου 3), καὶ ἀναγομένων εἰς ἐπισκευὰς ἐπὶ τοῦ ἐνοικιασθέντος πράγματι.

(1) Δημοσιεύεται ὡς ἐτροπολογήθη διὰ τοῦ νόμου τῆς 1 Φεβρ. 1838. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ὑπολογίζονται καὶ αἱ ἐν τῷ ἀρθρῷ 490 ἀναφερόμεναι δραχμαὶ κατὰ τὸ νεώτερον ἐν λόγῳ νομισματικὸν σύστημα (« Ἰδε νόμος Β.Π.Η. τῆς 17 Ἰουλίου 1832 ὑπὸ ἀρ. 300 Πολ. Δικ. »).

καθώς και εἰς τὸ ἐνοίκιον — ι'. περὶ διαφορῶν ἐπὶ τῶν πανη-
γύρειων καὶ ἀγορῶν — ια'. μεταξὺ ὁδοιπόρων καὶ ξενοδοχῶν,
ἀμαξηλατῶν καὶ χειροτεχνῶν, περὶ τῶν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν
εἰς διατροφὴν καὶ ἀγῶγια καὶ εἰς ἐργατικoὺς μι-
θoὺς ἀναλωθέντων 4) — ιβ'. περὶ ἀγωγῶν ἔνεκα ζη-
μιας, δυναμένης νὰ προέλθῃ ἐξ οἰκοδομημάτων ἀπειλούντων
τῶσιν, ἢ ἐκ πραγμάτων ἐκτεθειμένων ἢ ἀπληρημένων (1).
Πολ. 515. 529 ε. 618. 626. 629. 1035. Π. Ν. 314. 421
ε. 429. 430. 605. 624 ε. 693. 696. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 3
Βαναρ. Σχ. § 32).

1) περὶ προσωρινῶν διατάξεων εἰς παντὸς εἶδους περὶ διακα-
τοχῆς διαφορᾶς 2) συναλλάγματος 3) περὶ μισθώσεως συναλ-
λάγματος 4) ἔνεκα διατροφῆς, ἀγωγίων, καὶ ἐργατικῶν μισθῶν
ἐπιλειομένων

Ν. Τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ὁρίζει τὸ μέγεθος τῆς αἰτήσεως, περὶ
ἧς αὗτος καλεῖται νὰ δικάσῃ. Α. Π. 217 τοῦ 48. 13 τοῦ 59. 162 καὶ 400
τοῦ 63. *Ὅθεν δύναται νὰ δικάσῃ ἀρμοδίως αἴτησιν 300 δραχμῶν, ὑποβαλ-
ομένην εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς ἀγωγῆς, λείψανον δ' οὖσαν ἀνωτέρας
ποσότητος. Α. Π. 217 τοῦ 48. 162 τοῦ 63. ἀδιάφορον δηλονότι εἶναι τὸ
ἐπιτιμωμένον πηγάζῃ ἐξ ἐνοχῆς. ἢ τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχ-
μὰς. Α. Π. 13 τοῦ 59. Ἐπίσης δύναται νὰ δικάσῃ ἀρμοδίως αἴτησιν ἀνω-
τέρας τῶν 300 δραχμῶν ποσότητος, περιορισθεῖσιν ὅμως εἰς 300 κατὰ τὴν
πρωτὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, ἅτα τοῦ 158 ἄρθρου ἐπιτιμωμένου νὰ
φαίνεται ἐπ' ἀκροατηρίου αἰ τοῦ ἐνάγοντος πρώταις προτάσεσι. Α. Π. 400
τοῦ 63. — Κατὰ κανόνα ἀπαιτήσεις ἔχουσιν τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν αἰτίαν,
ἐπηρεάζονται δὲ εἰς τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον, συνυπολογίζονται πρὸς κανο-
νισμόν τῆς ἀρμοδιότητος· ἀλλ' ὅτεν ἡ περὶ πληρωμῆς αὐτῶν αἰτήσις ἔχη
μὴν βάσιν τὸ αὐτὸ εἶδος, οὐχὶ ὅμως μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, εὐσεύς ἄλλη τῆς
ἱστορικῆς αἰτίας ἐκάστης ἀπαιτήσεως, τὸ ποσὸν ἐκάστης κανονίζει τὴν ἀρμο-
διότητα. *Ὅθεν ἡ δίκη περὶ τριῶν δανείων, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς γενομέ-
νων, ἀλλὰ συνισταμένων ἐκάστου εἰς ποσὸν ἑκατὸν τῶν 300 δραχμῶν,
ἐπάγεται εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον. Α. Π. 348 τοῦ 71. *Ὁσαύτως προκειμένου
περὶ πληρωμῆς δύο ἀσχετῶν ἀλλήλοισι ποσῶν, προσερχομένων ἐκ δύο χωρι-
στῶν γραμματίων, καὶ ἐκτείου τῶν ποσῶν τούτων μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς
300 δραχμὰς, ἀρμοδίον τυγχάνει τὸ εἰρηνοδικεῖον διότι συγχωρεῖται μὲν ἡ
ἑνωσις πολλῶν ἀγωγῶν, ἀλλ' αὕτη δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν τοῦ δι-
καστηρίου ἀρμοδιότητα. Α. Π. 4 τοῦ 54. — Μὴ εὐσεύς ὡρισμένης τῆς αξίας

(1) Κατὰ τὸν περὶ στρατιωτικῶν εἰσφορῶν νόμον ΑΦΜΓ' τῆς 28 Μαΐου
1894· ὁ εἰρηνοδικὴς δικάζει τὰς μεταξὺ τῶν εἰσπενγκόντων καὶ τῆς ἀρμοδίας
ἐπιτροπῆς διαφορὰς μέχρις αξίας μὲν 200 δραχμῶν ἀνεκκλητῶς, μέχρις
αξίας δὲ 1300 δραχμῶν ἐκκλητῶς (ἄρθ. 24 καὶ ἐπ.).

καὶ ἀμφιβαλλομένης, διατάσσει ὁ εἰρηνοδίκης ἀπέδειξιν. Α. Π. 191 τοῦ 58.
 — Τῶν ἄρθρων 1017, 1018, 621 καὶ ἐπ. καὶ 388 τῆς Πολ. Δικον. ἐρ-
 ζονται, ὅτι αἱ ἀντιδικαί μεταξὺ τοῦ πεφυλακισμένου καὶ τοῦ θανατοῦ
 περὶ ἀκυρότητος τῆς φυλακίσεως ἢ περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ ὑπάγονται εἰς τὴν
 ἀρμοδιότητα τῶν πρωτοδικῶν. ἔπεται, ὅτι αἱ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως
 ἐνδεῖς, ὅσον μικρόν καὶ ἂν ἢ τὸ ἴδιον ὁ ἐνηργήθη ἢ κινήσῃ τὸν ποσόν, εἰς τὴν
 ἀρμοδιότητα τῶν πρωτοδικῶν. Α. Π. 169 τοῦ 56, 379 τοῦ 58, 112 τοῦ
 62. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 163 τοῦ 78 ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως προσω-
 ποκρατίσεως ὑπάγεται εἰς τὴν εἰρηνοδικίαν, ὡς αἰεὶ πρόκειται περὶ ποσού κατω-
 τέρου τῶν 300 δραχμῶν. — Ὁ εἰρηνοδίκης ἐρεῖλει νάναδάλῃ τὴν ἀπόρριψιν αὐ-
 τοῦ ἐπὶ τῆς εὐστίας, ὡς αἰεὶ ἀντιτάσσεται εἰς τὴν ἀγωγὴν, ὅτι ἡ κυριότης τῶν
 ἀγρῶν, ἐφ' ὧν παρήχθη ὁ καρπὸς οὗ τὴν πληρωμὴν ζητεῖ ὁ ἐνάγων, δὲν ἀνήκει
 τοῖς ἐνάγοντι μέγρις οὐ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον κατ' αἵτησιν τοῦ ἐπιμελεστο-
 ρου διαδίκου ἢ διὰ τὴν ἀπορριψὴν ἐπὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος τῆς κυριότη-
 τος τῶν ἀγρῶν. Α. Π. 216 τοῦ 58, 53 τοῦ 62. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 78 καὶ
 188 τοῦ 92 δὲν ἐπὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν ἀνακρῆν παρεμπιπτόντως ζητῶνται
 περὶ κυριότητος ἀκινήτου, δύναται τὸ ἀρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς προσωπι-
 κῆς ἀγωγῆς δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος τῆς κυριότητος.

Μὴ εἰζόντος τοῦ νόμου (ἄρθρ. 490 ἀριθ. 2 α') τὸ εἶδος τῆς βλάβης
 ἐννοεῖται πᾶσα βλάβη· ἔθεν καὶ ἡ δι' ἐκρίζωσος ἐπὶ τῶν δένδρων. Α. Π.
 242 τοῦ 60. Ἐπίσης καὶ ἡ διὰ ζημίας τῶν σταφυδαμπελοφυτευθῶν. Α. Π.
 330 τοῦ 66. Ἐπίσης ἡ διὰ σπορᾶς ἀγροῦ. Α. Π. 205 τοῦ 51. Δὲν παρ-
 λαμβάνεται ὅμως καὶ ἡ φθορὰ τῶν δασῶν, περὶ τῆς προνοουσιν ἰδιωτικῶν
 νόμοι· ἔθεν ἀγωγὴ ἀφωρῶσα εἰς ἐπανόρθωσιν ζημίας ὑπὲρ τὰς 300 δραχμὰς
 γενομένης ἐν ἐθνικῷ δάσει ὑπάγεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον. Α. Π. 103 τοῦ
 64. — Ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ καὶ τὰς διαφορὰς περὶ βλα-
 βῆς εἰς λειβάδιον ὑπὸ ζῶων γενομένης, διότι καὶ τὸ χρέον εἶναι καρπὸς
 ἀγροῦ. Α. Π. 226 τοῦ 51. Ἀλλ' ἀνεκλήτως ἀποφαίνεται μένον περὶ τῆς
 διὰ τὴν εἰς σπαρτὰ βλάβην ὑπὸ ζῶων βεσπόντων ἀπειρημίσσεως, ὡς αἰεὶ
 βλάβη ἐπὶ τὴν εἰς τοὺς διὰ καλλιέργειας ἐσπαρμένους ἀγρούς, (ἔθεν καὶ ἡ
 τοὺς ἀμπελώνας), οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς παράγοντας ἀπλῶς αὐτὸς φυτόν χρέον
 τοῦ 59, 81 τοῦ 67, 10 τοῦ 71, 64 καὶ 261 τοῦ 74. — Ὁ εἰρηνοδίκης δὲ
 καὶ περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσσεως ἔδου ἢ ἀτραπεῦ κοινῆς χρήσεως, ἐπὶ
 ἰδιωτικῆς. Α. Π. 232 καὶ 302 τοῦ 73. Ὅθεν δὲν δικάζει περὶ βλάβης καὶ
 παρεμποδίσσεως ἰδιωτικῆς ὁδοῦ, ἅτε ταύτης ἀποτελέσεως διατάσσεται ἡ
 βολὴν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς δουλείας διέδου, ἐάν τὸ τῆς ἔδου ἔπαρος ἀντὶ
 κατὰ κυριότητα τῶν ἐναγομένων ἢ ἄλλω τινί. Α. Π. 232 τοῦ 73, 280 τοῦ
 83. Ὅθεν ἐπὶ διαφορῶν ἰδιωτικῶν χρήσεως διέδου δι' ὁδοῦ, ἢν ὁ ἰναγ-
 μένος ἐπράξεν, εἶναι ἀναρμόδιος, ἅτε προκειμένου περὶ ἀποδόλης αὐτοῦ
 εἰσφέρει νόμῳ δουλείας. Α. Π. 302 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 173 τοῦ
 64 τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντας μεταξὺ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὁδῶν ὁ εἰρη-
 νοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ καὶ περὶ βλάβης, ἐπαιβοῦσης εἰς ἰδιωτικὴν
 ὑπὸ τρίτου, ἀνεγείραντος οἰκοδομὴν ἐπὶ παραβάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς.
 Ἀντιθέτως δὲ πάλιν κατὰ τὴν Α. Π. 272 τοῦ 63 εἶναι ἀναρμόδιος, διότι
 ἀποφύνηται περὶ κατεδαφίσεως οἰκοδομήματος ἐγερόντος καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ
 οἰκοδομικῆς γραμμῆς, διότι δὲν πῆνεται κατ' αὐτὴν περὶ βλάβης ἢ ἐμπο-

πίστας ὁδοῦ. Ἀλλ' εἶναι ἀρμόδιος ὁ εἰρηνοδίκης κατὰ τὴν Α. Π. 99 τοῦ 99 προκειμένου οὐχὶ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς δουλείας, ἀλλὰ περὶ παύσεως τῆς παρεμποδίσσεως τῆς χρήσεως τῆς δουλείας διόδου καὶ περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ποτιστικοῦ ὁγετοῦ. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 260 τοῦ 77 εἶναι ἀρμόδιος προκειμένου περὶ χρήσεως ἢ οἰονεὶ κατοχῆς δουλείας, ἐπ' ὅσον ὑπάρχει ἔτι κατὰ τὴν ἐξέσκησιν τῆς χρήσεως, ἀλλ' οὐχὶ περὶ τοῦ τῆς δουλείας δικαιοματός. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 99 τοῦ 66 ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀναρμόδιος καὶ δικάσῃ διαφοράν ἀντικείμενον ἔχουσιν προσωρινὰ μέτρα περὶ δουλείας διαβάσεως, ὅτε ἀρμόδιος ἂν καὶ δικάσῃ μόνον περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀναγκάτων εἰς ἐρίδας περὶ τὴν διακατοχὴν καὶ κατὰ τὴν 53 τοῦ 50 ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος μόνον καὶ δικάσῃ περὶ βλάβης τῶν ὁδῶν ἢ τῆς ἀπλῆς παρεμποδίσσεως ὁλικῶν προσκομμάτων εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῶν, μὴ στοριζομένης εἰς τὸν λοχυρισμόν. ὅτι ἡ ἀπερίοριστος κυριότης καὶ νομὴ τῆς γῆς, ἐπ' ἧς ὑπάρχει ἡ ἀμφισβητούμενη ὁδός, ἀνήκει εἰς τὸν κυλούοντα ἑαυτὸν τινὰ τοῦ διατάσσοντος διὰ τῆς γῆς ταύτης· ἀλλ' ἡ ἀμφισβήτησις ἐνεκα γενομένης ᾗδη ἐπὶ τῇ βλάτῃ τοῦτοῦ λοχυρισμοῦ παρεμποδίσσεως τοῦ διατρεχέσθαι τινὰ διὰ τῆς τοποῦ ἀποτελεῖ διαφοράν ἢ περὶ δικαιοματός δουλείας ἢ περὶ οἰονεὶ τῆς αὐτοῦ, ὑπαγομένην εἰς τὸ πρωτοδικεῖον. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 312 τοῦ 74 δὲν δικάζει ἀρμόδιως περὶ δουλείας ἀγροτικῆς διόδου, διότι ἄλλο δουλεῖα διόδου καὶ ἄλλο βλάβη ὁδοῦ. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 154 τοῦ 77 δικάζει ἀρμόδιος ὁ εἰρηνοδίκης, προκειμένου περὶ τῆς ἄρσεως προσκομμάτων παρεμποδίσσεως ἀντικείμενον περὶ τὴν χρῆσιν διόδου, καὶ ἐπομένως δικαιοῦται, ἐξετάσας τίς τῶν διαδίκων εἶχε τὸν τελευταῖον ἀνεπιλήπτον τῆς διόδου χρῆσιν, καὶ δικάζῃ τὴν ἄρσιν παντὸς παρεμποδισθέντος ἐν τῷ μέλλοντι προσκόμματος ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ καὶ διατελῇ προσωρινῶς ἐλευθέρᾳ ἢ τῆς ἀμφισβητούμενης διόδου διαβάσεως ἕως οὗ ἀποφῆνῃται ὁριστικῶς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἐπὶ τοῦ περὶ δουλείας καὶ κυριότητος τῆς διόδου ζητήματος. — Σημειωτέον ὅτι τῶν μὴ ἰδιωτικῶν ὁδῶν τῆς χρήσεως οὐσας κοινῆς (ν. 2 § 20, 22 Πανδ. 43, 8), ἕκαστος δικαιοῦται νάπαιτῃσιν δικαστικῶς τὴν ἄρσιν παντὸς κομματος τῆς ἐλευθέρως διόδου, εἴτε πρόσκαιρον εἴτε διαρκές εἶναι τοῦτο. Α. Π. 157 τοῦ 85.

Τὰ εἰρηνοδικεῖα εἰσὶν ἀρμόδια προκειμένων διαφορῶν ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος. Α. Π. 59 καὶ 83 τοῦ 53, 249 τοῦ 78, 264 τοῦ 80 καὶ. Ὅταν εἰσὶν ἀρμόδια προκειμένου περὶ διακυλώσεως τῆς χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος, περὶ μεταβολῆς ἐπὶ τῆς ῥοῆς αὐτοῦ καὶ περὶ ἀποζημιώσεως. Α. Π. 121 τοῦ 52, 220 τοῦ 64· ἀδιάφορον δὲ ἂν τὸ ὕδωρ λαμβάνηται ἐκ ποταμοῦ ἀνοικτοῦ ἢ κλειστοῦ, πλευσίμου ἢ μὴ, ἢ χειμάρρου. Α. Π. 315 τοῦ 78, ἢ ἂν διοχετεύηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἢ ὑπ' αὐτήν. Α. Π. 148 τοῦ 56, 220 τοῦ 84. Ἀρμόδιως ἄρα ἐπιλαμβάνονται δίκης, ἀντικείμενον ἔχουσιν τὴν χρῆσιν ὕδατος ὡς παρεμποδισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐναγμένου πρὸς βλάβην τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἐνέχοντος. Α. Π. 59 τοῦ 53, 102 τοῦ 61, ἢ τὴν παρεμποδίσσιν τῆς μεταβολῆς τοῦ ποτιστικοῦ ὁγετοῦ. Α. Π. 99 τοῦ 99, συνιστάμενης δὲ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, εἰσὶν αὐτὰ τοῦτο ἀρμόδια καὶ περὶ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος νάποραινονται. Α. Π. 72 τοῦ 84, 83 τοῦ 53, 148 τοῦ 56, 118 τοῦ 57, 188 τοῦ 65, 315 τοῦ 78, 136 τοῦ 86, τοῦτο δὲ εἴτε περὶ διαταράξεως εἴτε περὶ ἀποβολῆς πρὸς αὐτὴν δὲν εἶναι δὲ ὁρῶν, ὅτι μόνον προσωρινὰ μέτρα συγγωρεῖται καὶ δια-

τάττωσιν, ὡς ἐναργῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῷ στοιχείῳ ἡ παραγράφου τοῦ 490 ἄρθρου, οὔτε ποιεῖται διάκρισιν τινα ὁ νόμος μεταξὺ ὕδατος ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ῥεόντων. Α. Π. 148 τοῦ 56. Οὐδ' ἀποκρούει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀμειβηθεὶς τὸ τῆς δουλείας ἐπὶ τοῦ κωλυθέντος ὑδραγωγείου δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, δίδει πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς ὅταν ἀπαιτεῖται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ ἐνάγων κέκταιται πραγματικῶς τὸ τῆς δουλείας δικαίωμα, ἀλλ' ἀπλῶς ἂν ἐποιεῖται χρῆσιν αὐτοῦ, πεποιθώς, ὅτι τῷ ἀνῆκα τοῦτο καὶ οὐχὶ βία, λάβρα ἢ κατὰ παράκλησιν (Νόμ. 1 § 10 καὶ 12, Πανδ. 43, 20). κατὰ τὴν Α. Π. 218 τοῦ 63. Ἀλλὰ δικάζοντα τὰ εἰρηνοδικεῖα ἀπλῶς περὶ τὴν χρήσεως ὕδατος, καθίστανται ἀναρμόδια ὅτε ἡ δίκη ἀφορᾷ εἰς δουλείαν καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος, κατὰ τὴν Α. Π. 19 τοῦ 67, διότι διαφορά περὶ κυριότητος ἢ δουλείας ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὑπάγονται εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα. Α. Π. 136 τοῦ 86. Ὅθεν εἶναι ἀναρμόδια καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 148 τοῦ 66, 260 τοῦ 77, 99 τοῦ 69, ὅτε πρόκειται διαφορά ἀφορῶσα εἰς δικαίωμα δουλείας διεγχεύσεως ὕδατος. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 166 τοῦ 61, ὅτε πρόκειται διαφορά περὶ διαταρᾶξεως κατοχῆς δι' ἀνοίξιμους ὅπου νόμος παρασύραντος τὸ ὕδωρ τοῦ ἐνάγοντος. — Τὴν περὶ δικαιολογίας τῆς χρήσεως τοῦ ῥεόντος ὕδατος ἀγωγὴν δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ πᾶς ἔχων τὴν νομὴν αὐτοῦ καὶ ἔχων τοιοῦτον δικαίωμα κατὰ τὴν ἰδίαν πεποιθῆσιν, ὅτε καὶ κατέχων βία, λάβρα ἢ κατὰ παράκλησιν. Α. Π. 137 τοῦ 91. Διαφορά περὶ νομῆς ἢ κυριότητος τῆς ἀγωγῆς τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ὑπάγεται εἰς τὰ πρωτοδικεῖα, ἀλλὰ διαφορά περὶ ἀπλῆς μεταβολῆς καὶ μετατοπίσεως τῆς ἀγωγῆς ἢ εἰς τὴν ἀνοψούμενα τὰ ὕδατα βλάπτουσι τὸν ἀγρὸν τοῦ ἐνάγοντος, ὑπάγεται εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον. Α. Π. 31 τοῦ 60. — Τῆς δίκης οὕσης περὶ χρήσεως ῥεόντος ὕδατος καὶ προκειμένου ἐπομένως ζητήματος νομῆς, ἐγγραφα περὶ κυριότητος δὲν ἐξετάζονται. Α. Π. 184 τοῦ 63· ἀλλ' οὐχ ἥττον δύναται ὁ δικαστὴς νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ δικόγραφα πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ. Α. Π. 217 τοῦ 49, 202 τοῦ 52. — Οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἀποκρίνεται τῇ διοικητικῇ ἀρχῇ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἀποφαίνεσθαι περὶ τῆς χρήσεως ῥεόντος ὕδατος μεταξὺ κοινοτήτων. Ἀρείου Πάγου 159 τοῦ 77. — Οὐδὲν νόμος κωλύει τὸν συγκοινωνὸν νὰ ἐνάγῃ τὸν ἑτερον συγκοινωνόν, ὅταν αὐτοὶ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτὸν νὰ ποιησῇται χρῆσιν τοῦ ῥεόντος ὕδατος. Ἀρείου Πάγου 100 τοῦ 37.

Ἐπὶ εἰγιαλῶν, ὄντων κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ περὶ δικαιοῦς κτημάτων νόμου δημοσίων πραγμάτων, προσωρισμένων εἰς κοινὴν χρῆσιν, δὲν εἶναι δυνατὴ νομῇ, ἀπὸ τῶν τοιούτου εἰδὸς πραγμάτων νὰ ὑποκειμένων εἰς νομὴν κατὰ τὴν ἀστικὸν νόμον. Α. Π. 197 τοῦ 92.

Ἐν ταῖς περὶ μετακινήσεως ὁρίων (ἄρθρ. 490 ἀρ. 2 δ') δίκαις διὰ κινουμένων νὰ ἐξετάσῃ, ὁ εἰρηνοδίκης δικαιοῦται προσωπικῶς ἢ ἐμπράγματι. Α. Π. 53 τοῦ 62. Ἐπίσης ἐν ταῖς περὶ ἀποζημιώσεως διὰ βλαβῶν, ποιηθεισῶν εἰς ἀγροὺς διὰ τῆς βροχῆς ῥέων, δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἐμπράγματι δικαία. Α. Π. 187 τοῦ 88.

ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου δίκη περὶ καταδράσεως εἰκοδομῆς, δι' ἧς ἐπενεύθῃ δημοσία ὁδὸς, διότι καὶ ἡ ἐπένευσις εἶναι βλάβη. Α. Π. 173 τοῦ 64. Ἀλλὰ δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ δίκη περὶ καταδράσεως εἰκοδομῆματος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀναγέβῃ καὶ ὑπάγεται

τῇ ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ὁρισθεῖσης οἰκοδομικῆς γραμμῆς, διότι ἔνν πρόκειται κατ' αὐτὴν περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσεως ἑοῦ. Α. Π. 272 τοῦ 63.

Οἱ εἰρηνοδίκαι εἰσὶν ἀρμόδιοι νὰ λαμβάνωσι μόνον προσωρινὰ μέτρα ὡς πρὸς τὰς περὶ τὴν νομὴν ἀναφερόμενας διενέξεις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ δικάζωσιν ἀποσπαστικῶς τὸ ζήτημα τῆς νομῆς· ὅθεν ὁ νικῶν διάδικος πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς ἀπλῶς θεματοφύλαξ τοῦ περὶ οὗ ἡ ἐρις κτήματος, μέχρις οὗ τὸ ἀρμόδιον τῶν πρωτοδικῶν δικαστῆριον ἀποφανθῇ εἰς τίνα ἀνέκει· ἡ νομὴ αὐτοῦ.

Α. Π. 304 τοῦ 64. *Ὅθεν αἱ περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν διατηροῦσι τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ἄχρι τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσθίκου ἐκδικάσεως τοῦ περὶ κατοχῆς ζητήματος ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων.

Α. Π. 96 τοῦ 67. 32 τοῦ 73. *Ἄρα αἱ ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τῶν εἰρηνοδικῶν προσωριναὶ διατάξεις εἰσὶν δυνάμει τοῦ νόμου ἐκτελεστέαι ἕως οὗ ἀκλόνη ἢ τελεσθίκως ἀποφάσεις καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ παραβιάσῃ αὐτάς ἀπεινεί.

Α. Π. 336 τοῦ 65. Δύναται ἕως ὅσον κινήσας τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν ἐνῷπιον τοῦ ἀρμοδίου τῶν πρωτοδικῶν δικαστηρίου νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἄρσιν τῶν διαταχθέντων προσωρινῶν μέτρων διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς τοιαύτα μέτρα διατάξεως εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 81 τοῦ 49. 2 τοῦ 73.

*Ὁ εἰρηνοδικὴς διατάσσων προσωρινὰ μέτρα, δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ ἅμα τὸν διάδικον νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν τοῦ ἐνῷπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐν ὁρισμένῃ προθεσμίᾳ ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, οὐ μόνον δίδει δὲν ἐπιτρέψει τοιαύτην ἐν τῇ εἰρηνοδικῇ ὁ νόμος, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὴν διατάξιν τῶν ἀρμολων 629 § 1 καὶ 630 τῆς Πολιτ. Δικον. ὁ ἀποδελθὼν τῆς νομῆς ἢ διαταχθεὶς κατ' αὐτὴν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου προθεσμίαν λόγος καὶ ἡμέρας.

μῆρας, ἵνα κινήσῃ τὴν σχετικὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν τοῦ. Α. Π. 98 τοῦ 76. *Ὁ εἰρηνοδικὴς, καίπερ μὴ δικαιούμενος νὰ δικάζῃ περὶ νομῆς καὶ νὰ ἐκδικάζῃ τοιαύτην, οὐχ ἦτον, προκειμένου περὶ προσωρινῶν μέτρων ἐπὶ κοινοτομίαν. Ἐπεὶ ἐπιχειρεῖ τις ἐπὶ οἰκοπέδῳ ὅπου ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων διεκδικεῖται δτι κατέχει, καὶ διαπληκτισμῶν ἐπικειμένῳ, ἐφ' ἑσὸν ἑκάτερος τῶν διαδίκων ἄξιοι, δτι αὐτὸς κατέχει, δεύλων (δ εἰρηνοδικῆς) ὅπως ἀποφανθῇ ἂν πρέπει νὰ ληθῇσι προσωρινὰ μέτρα κατὰ τοῦ ἐπιχειροῦντος τὴν κοινοτομίαν, ἀναγκαστικῶς δεύλει νὰ ἐρευνῇ τίς ὁ ἔχων τὴν τελευταίαν ἀνεπιλήπτου νομὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐρευνῆς αὐτοῦ προκύψουσαν πεποιθῆσιν νὰ διατάξῃ ἢ μὴ τὰ προσωρινὰ μέτρα. Α. Π. 333 τοῦ 75. 395 τοῦ 76. 295 τοῦ 77. 116 τοῦ 78.

*Ὅθεν δύναται καὶ νὰ ἀποβῇ ἕως τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀίτησιν. Α. Π. 35 τοῦ 75. 395 τοῦ 76. *Ἄλλ' ἀδυνάτου οὖσης κατὰ τὴν διαδικασίαν περὶ προσωρινῶν μέτρων τῆς αὐτῆρας ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἀποδείξεως κανόνων, ἀπὸ αὐτῆς τῆς φύσεως τῆς διαφορᾶς ἀπαιτούσης τὴν ταχίστην αὐτῆς λύσιν, δ εἰρηνοδικῆς δεύλει νὰ σχηματίξῃ τὴν πεποθῆσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐνότων, κρίνων κατὰ πιθανότητά περὶ τῆς ἀνεπιλήπτου νομῆς τοῦ ἑτέρου. Α. Π. 98 τοῦ 74. 294 τοῦ 83. 82 τοῦ 91.

*Πὶ διὰ καλλιστείας καὶ ἀπορᾶς ἀποβολῇ ἐκ τῆς κατοχῆς θεωρεῖται ἐξαιρουμένη μέχρι τῆς συλλογῆς τῶν ἀπάρωντων καρπῶν καὶ ἂν δύναται νὰ θεωρηθῇ τετελεσμένη καὶ καθιστώσα περιττὰ τὰ προσωρινὰ μέτρα. Α. Π. 100 τοῦ 70.

— Τὰ περὶ νομῆς προσωρινὰ μέτρα προϋποτίθεται ἀμφοτέρωθεν οὐ μόνον περὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς νομῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν σωματικὴν κατοχὴν τοῦ πράγματος, ἀπειλούσαν συγχρῶναι

καὶ βιαιοπραγίαις μεταξὺ τῶν διαφερομένων, τούτῃσιν ἀμφισβητήσιν καθίστασαν ἀδύνατον ἢ ἀμφίβολον εἰς τίνος χεῖρας εὐρίσκειται τὸ ἐπιδίκιον. διότι ἄλλως ἐκλείπει ὁ κίνδυνος τῆς συγκρούσεως καὶ ἡ διαφορά καθίσταται καθάρως περὶ τὸ δικαίωμα, περὶ οὗ ἀρμόδια τὰ πρωτοδικεῖα νὰ ἀποφασίσουνται. Α. Π. 166 τοῦ 63, 173 τοῦ 85. Ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐξέβληθη ἡδὴ τῆς νομῆς ὁ αἰτῶν τὸ προσωρινὸν μέτρον, ἀρμόδιως δικάζει ὁ εἰρηνοδίκης, ἐὰν μόνον ὑπάρχωσι τὰ λοιπὰ τοῦ προσωρινοῦ μέτρου προσόντα, δηλονότι κίνδυνος πίπτειν καίμενος καὶ προσωρινότης τῶν ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου διατασσόμενων ἀποτακτικῶν κατὰ τὰς Α. Π. 133 τοῦ 66, 87 τοῦ 88, 131 τοῦ 89. Συμμεμεν τὸν δὲ ὅτι ἡ ὑπάρξις κινδύνου βιαιοπραγιῶν διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 131 τοῦ 89. Κατὰ δὲ τὴν 432 τοῦ 66 ὡσαύτως προσωρινὰ μέτρα λαμβάνονται μόνον, ὅτε οἱ διάδικοι, ἀμφισβητοῦντες ἀλλήλους τὴν δικαστοχὴν, ἐτοιμάζονται νὰ προστατεύσωσιν αὐτὴν διὰ τῆς βίας· ὅθεν ἡ προστασία τοῦ εἰρηνοδίκου, ὡς ἀντικαταστάσα τὴν βίαν, ἔχει ταῦτά ἐπακολουθήματα ἃ ἤθελεν ἔχει ἐκείνη· δηλονότι ὡς ὁ βιαίως ἀποσπασθεὶς τῆς νομῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐντὸς ἔτους καὶ μᾶλλον ἡμέρας ἀπὸ τῆς βίας, οὕτω καὶ τῷ διὰ διατάξεως τοῦ εἰρηνοδίκου κυλυμένῃ τῆς νομῆς τοῦ κτήματος διαδίκου παρὰ οὐκ ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν ἐντὸς ἔτους καὶ ἡμερῶν. λογισμένου ἀπ' οὗ ἀνεπίδεκτος προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέσου κατέστη ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 414 τοῦ 66 ἵνα ἐπιληφθῶσι τὰ εἰρηνοδικεῖα δικίων περὶ προσωρινῶν μέτρων δὲν ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιωταὶ καὶ τὸ κατεπεύχον. Σημειώσωμεν ἔτι ὅτι προϋποτίθεται μὲν ἀναγκαιῶς κίνδυνος τῆς συγκρούσεως, ὃν ἡ παρέμβασις τοῦ εἰρηνοδίκου σκοπεῖ νὰ ἀποσβέσῃ, ἀλλὰ τὸ εἶδος καὶ τὰ αἰτίαι τοῦ κινδύνου ὑπ' οὐδεμιᾶς νομίμου διατυπώσεως περιερίζονται, καταλείπόμενα ὅπως εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ. Ὅθεν οὐδαμῶς ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃ ἡ ἀγωγὴ ὁρισμένον ἔργον τοῦ ἐναγομένου ὡς αἰτίαν τοῦ κινδύνου, Α. Π. 334 τοῦ 84.—Ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ λαμβάνῃ προσωρινὰ μέτρα, ὅταν συντρέχωσιν οἱ ὅροι αὐτῶν, ἐν πάσῃ περὶ νομῆς ἔργῳ καὶ περὶ μισθοῦ. Α. Π. 20 τοῦ 89. Οὐδαμῶς δὲ δισκοτέλλει ὁ νόμος εἰς τὴν πρόκειται περὶ ἀπωλείας ἡ διαταράξις τῆς νομῆς. Ἀρείου Πάγου 36 τοῦ 84. Ὅθεν προσωρινὰ μέτρα δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ ἐνάγων καὶ ὅπου πρόκειται περὶ δικαστοχῆς, ἢν κατὰ τὸν ἐνάγοντα εἴ ἀπλῆς παραλήσῃται παρ' αὐτοῦ ἔλαβεν ὁ ἐναγόμενος. Ἀρείου Πάγου 234 τοῦ 74. Προσωρινὰ μέτρα δύναται νὰ αἰτήσῃ καὶ ὁ μισθωτὴς κατὰ τρίτων παρενοχλούσων αὐτὸν εἰς τὴν νομὴν· ἀμφισβητουμένης δὲ τῆς νομῆς, διατάσσεται ἀπὸ δικαστῆς. Ἀρείου Πάγου 93 τοῦ 68. Ὡσαύτως προσωρινὰ μέτρα δύναται νὰ αἰτήσῃ τις καὶ κατὰ τοῦ συνιδιοκτήτου, ἐὰν οὗτος ἐνεργῇ πρὸς τὴν ἐπιβλαβὴ εἰς τὸ κοινὸν κτήμα ἢ εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Ἀρείου Πάγου 376 τοῦ 74, 239 τοῦ 81.—Τὰ προσωρινὰ μέτρα σκοποῦντα τὴν ἀπολλυμένην ῥῆσιν μεταξὺ τῶν διαφερομένων περὶ τῆς νομῆς κτήματος προϋποτίθασιν ἔργα ἢ πράξεις μελλούσας ἀπαγορευτάς, οὐδαμῶς δὲ τετελεσμένας. Ἀρείου Πάγου 91 τοῦ 85. Συνωδὲ ἀπεφάνετο καὶ ἡ ἀπόφ. 90 τοῦ 73, καθ' ἣν κατὰ τὸν βωμαχίδον νόμον (ν. 1 § 1. Πανθ. (39). 1) τὰ ἐνεκτὰ κοινὰ τομίας προσωρινὰ μέτρα ἀρμόζουσιν ἐν ὅσῳ τὰ νέα ἔργα εἰσὶν ἐν τῇ πράξει οὐκ, δὲν χωροῦσι δὲ μόνον ἐπὶ περαιομένων ἔργων. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 807

τοῦ ΒΒ δύναται ὁ εἰρηνοδίκης νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα καὶ ἂν τὸ ἔργον ᾖναι τετελειωμένον. — Οὐδαμῶς ὀρίζει ὁ νόμος, ὅτι ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ δέχεται ἀνεξαρτήτως τὴν αἴτησιν περὶ παύσεως καινοτομίας ὡς προσωρινοῦ μέτρου ἀναφερομένου εἰς τὴν νομὴν, πρὶν ἢ πεισθῇ, ὅτι διὰ τῆς καινοτομίας προσβάλλεται ἡ νομὴ ἢ οἰονεὶ νομὴ τοῦ αἰτούντος. Α. Π. 81 τοῦ 49. — Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διακώψασα τὴν παραγραφὴν ἢ ὡς προσωρινὸν μέτρον διαταχθεῖσα ἀπαγόρευσις τῆς καινοτομίας, ὡς αἰκίς ἢ μετ' αὐτὴν κινηθεῖσα ἀγωγὴ περὶ διακατοχῆς ἀπερρίφθη. Α. Π. 4 τοῦ 70. — Ὅριζον τὸ ἄρθρον 490 τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου εἰς ἔκδοσιν προσωρινῶν διατάξεων εἰς διαφορὰς περὶ διακατοχῆς, ἐνόησε προδήλως διαφορὰς περὶ διακατοχῆς, ἰδίως τῇ ἐπικαλουμένῃ τὰς προσωρινὰς διατάξεις, ἥτοι τὴν διὰ τούτων προστασίαν τῆς αὐτοῦ διακατοχῆς, οὐχὶ δὲ διακατοχῆς τοῦ πρῶτον τυχόν κυρίου τοῦ κτημάτος. Α. Π. 300 τοῦ 78. — Κατὰ τὰ προσωρινὰ μέτρα διὰ τὸ πρόσκαιρον τῆς ἰσχύος αὐτῶν καὶ τὸ ἄκρως κατεπαῖγον δὲν χωροῦσιν οἱ κοινὸι περὶ ἀποδείξεων κανόνες, ἀλλὰ συνάγονται αὐταὶ ἐκ τῶν ἐνόντων. Α. Π. 249 τοῦ 88. — Ὁ καθ' οὗ ἐλήφθησαν προσωρινὰ μέτρα δι' εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως ἔχει συμφέρον νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀσιν αὐτῶν διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων, καίτοι ἔγερσιν εἴη ἡδη ἀγωγῆς περὶ κατοχῆς ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικαίου. Ἀρ. Πάγου 32 τοῦ 73.

Ἡ περὶ πληρωμῆς ὑπηρετικῶν μισθῶν ἀγωγὴ, στηριζομένη εἰς ἄγγραφον ἢ προφορικὴν σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσίας, ὑπάγεται ἀναυ διακρίσεως τῆς αξίας εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου. Α. Π. 49 τοῦ 45, 68 τοῦ 49, 98 τοῦ 47. Ἀλλ' εἰάν τις παράσχῃ ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίαν εἰς ἕτερον ἔναυ συμφωνίας μισθώματος, δύναται μὲν νὰ ἀπαιτήσῃ ἀμοιβὴν, εἰάν δὲν ἔπαυε τοῦτο χαριζόμενος· ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς εἰρηνοδικίους, ὑπερβαίνοντος τοῦ ζητουμένου ποσοῦ τὰς 300 δραχμὰς. Α. Π. 36 τοῦ 48, 149 τοῦ 53. — Ἡ ἐν τῷ 490 ἄρθρῳ ἀριθ. 2 ἡ διάταξις ἀφορᾷ εἰς παντὸς εἶδους ἐργολάβους καὶ οὐχὶ μόνον τοὺς ἐργολάβους βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. Α. Π. 102 τοῦ 73. — Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ὑπάγονται αἱ μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν διαφοραὶ, αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ περὶ μισθώσεως συναλλάγματος καὶ ἀναγόμεναι εἰς τὸ ἐνοίκιον, μηδὲν γινομένης διακρίσεως ἐν τῷ νόμῳ μεταξὺ ἑγγράφου ἢ ἀγράφου περὶ μισθώσεως συμφωνίας. Α. Π. 32 τοῦ 58, 350 τοῦ 53, 22 τοῦ 86. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 286 τοῦ 39 ὑπάγονται μόνον, ὁπόταν περιστρέφονται εἰς τὸ πρῶτον τοῦ ἐνοικίου, ἢ τῆς δι' ἐπισκευὰς θφειλομένης ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὁπόταν διαφιλονεικῆται αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἢ τῆς πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρεώσεως. Α. Π. 266 τοῦ 39. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 380 τοῦ 53, 32 τοῦ 58, 274 τοῦ 72, καὶ ἀμφισβητουμένου ἂν τοῦ κύρους τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως, ὁ εἰρηνοδίκης δὲν παύει νὰ ᾖναι ἀρμόδιος πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἐνοικίου διαφορᾶς, ὡς θφειλόντος τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ τῆς ἀγωγῆς νὰ δικάζῃ καὶ ἐπὶ τῶν κατ' αὐτῆς ἐνατάσεων· καὶ κατὰ τὴν ἀπόφ. 229 τοῦ 86, ἂν τυχὸν ἀναρῶσι κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ

μισθώματος δίκης παρεμπιπτόντα ζητήματα, διαφεύγοντα τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου, δεῖται ἀναβαλεῖν τὴν κυρίαν δίκην, ἕως οὗ ταῦτα λυθῶσι ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων. Α. Π. 229 τοῦ 86, 53 τοῦ 62. — Ἀλλὰ δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου ἀπαίτησις μισθώματος μὴ στηριζομένη εἰς ἔγγραφον ἢ ἄγραφον συνάλλαγμα περὶ μισθώσεως, ἀλλ' εἰς ἐποχὴν μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἀναφερομένη. Α. Π. 243 τοῦ 54, 65 τοῦ 49, 49 τοῦ 62, 123 τοῦ 63. Ὅταν ἀπαίτησις στηριζομένη εἰς διαμαρτυρησὶν τοῦ ἰδιοκτήτου, δι' ἧς ἐγνώρισεν ἐγκαίρως τῷ ἐνοικιαστῇ, ὅτι, ἂν μὴ κενώσῃ τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως, θεωρεῖ αὐτὸν ὑπὲρ ὅρων νὰ καταβάλῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μίσθωμα, ὅπερ προσήνγκεν ἤδη αὐτῷ ἑταίρῳ, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν εἰρηνοδικὴν. Α. Π. 243 τοῦ 54. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 229 τοῦ 86 ὁ εἰρηνοδικὴς δικάζει ἀείποτε ἀδιακρίτως ἐν τῷ ἐνοικίῳ ζητῆται διὰ μεταγενέστερον χρόνον, γενομένης ἢ μὴ γενομένης τῇ χρήσεως τοῦ μισθωθέντος. Ὡσαύτως ἀπαίτησις στηριζομένη εἰς τὴν πληρωμὴν λόγῳ ἀποζημιώσεως ἀναλόγου μισθώματος διὰ τὰ ἔτη, καθ' ἃ κατεκράτει ὁ ἀναγόμενος τὴν ἀποθήκην ἄνευ συμφωνίας περὶ μισθώματος. Α. Π. 49 τοῦ 62. Ἀλλ' ἡ περὶ ἀποδόσεως ἐνοικίου ἐξ ἀναμισθώσεως ἀγωγὴ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδίκου, καθ' ὅσον αἱ νομικαὶ σχέσεις τῆς ἀναμισθώσεως ἐκπηγάδουσιν ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως. Α. Π. 136 τοῦ 63. — Καὶ οἱ ἐκ τῆς μισθώσεως ὀφειλόμενοι τόκοι ὡς παρακαλούμενα τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ὑπάγονται εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον. Α. Π. 37 τοῦ 90. — Ἡ σύμβασις, δι' ἧς ἀναλαμβάνει τις νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ἄγρον τοῦ ἑτέρου ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ, ἀπαιτεῖται τὸ συνάλλαγμα τῆς μισθώσεως ἔργασίας ὃ δὲν συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς εἶναι ἀρμόδιος ὁ εἰρηνοδικὴς. Α. Π. 298 τοῦ 53.

491. Καὶ ἂν ὁ εἰρηνοδικὴς, κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα, δὲν ᾔναι ἀρμόδιος, δύνανται οἱ διάδικοι νὰ παρεκτείνουσι τὴν δικαιοδοσίαν του, ἢ νὰ ἐπιτρέψωσι διὰ συνυποσχετικῶς εἰς αὐτὸν τὴν δίκην (ἄρθρ. 24 καὶ 112). ἀλλὰ μετὰ τὸν ὅταν ἔλθοι οἱ διάδικοι τὸ ζητήσουσι ῥητῶς, ἐγγράψωσι τὴν περὶ τούτου αἵτησίν των εἰς ἔκθεσιν, ἢ, μὴ συνάμεινοι νὰ γράψουν, κάμουν τοῦτου μνείαν ἐν τῇ ἐκθέσει 1). Πολ. 24, 112, 113, 612. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 7).

1) τὴν δηλώσιν των ταύτην δώσωσιν ἐγγράφως, ἢ καταχωρίσωσιν εἰς τὰ πρακτικά, ἐν οἷς, ἐὰν δὲν γινώσκωσι γράφειν, γίνονται μνεία τοῦτου.

6°. Εἰς μὴ ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις.

492. Εἰς μὴ ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις ὑπάγεται εἰς τὴν

ἀρμεδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν — 1. ἡ σφράγις καὶ ἐκσφράγι-
σις εἰς ἑλας τὰς περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας αὕτη διατάσσεται
παρὰ τοῦ νόμου, ἡ ζητεῖται παρὰ τῶν διαδίκων — 2. ἡ συμ-
βολαιογραφία εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν εἰρηνοδικῶν ἐκείνων,
ὅπου δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερος συμβολαιογράφος — 3. ἡ προεδρία
καὶ ἡ διεύθυνσις τῶν συνελεύσεων τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου —
4. πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἐπιτροπείαν ἢ κηδε-
μονίαν, ὥστε 1) ὁ εἰρηνοδίκης διορίζει προσωρινῶς ἐπιτρό-
πους καὶ κηδεμόνας, προεδρεύει τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου,
ἡγετὶ τοῦλάχιστον ἑκαστοῦ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπὶ παρευσίᾳ τοῦ συγγε-
νικοῦ συμβουλίου, παρὰ τῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων ἀπόδο-
σιν τοῦ λογαριασμοῦ, λαμβάνει γνῶσιν ἐκάστοτε τῶν λογαρια-
σμῶν αὐτῶν, καὶ ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑπο-
θέσεων του 2). (1) Ὁργ. 102. 168. Πολ. 649 ε. 888.

(1) Σημειωτέον ὅτι εἰς τοὺς εἰρηνοδικὰς ἐπεβλήθησαν καὶ ἄλλα πολλὰ
καθήκοντα εἰς μὴ ἀμφισβητούμενας δικαστ. ὑποθέσεις. ("Ἰδε νόμου ΑΧΚΕ'
περὶ γαρτοσήμου ἀρθ. 29 καὶ 46, νόμου ΑΦΚΣ' περὶ ποιμνιοδοτικῆς ἀρθ.
2 καὶ 1 π., νόμου στρατολογικοῦ ἀρθ. 12, 20, 21, 29, κτλ., νόμου ΨΜΒ'
τοῦ 1862 περὶ φρενοκομείων ἀρθ. 3, νόμου ΔΥΚ' περὶ καταναλώσεως καπνοῦ
ἀρθ. 26 καὶ 29, νόμου ΑΧΚΣ' τοῦ 1887 περὶ κληρώσεως δηλωσάντων τὰς
αὐτῆς γαίας ἀρθ. 4, νόμου ΣΞΓ' περὶ δημοσίας ἀρθ. 34 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ
τοῦ νόμου ΑΧΜΒ', νόμου περὶ ἀτελείας πρώτων ὕλων πρὸς παραγωγὴν στεα-
τίνης ἀρθ. 2, νόμου ΚΘ' περὶ βοσκησίμων γαίῶν ἀρθ. 3, ἐκλογικοῦ νόμου ἀρθ.
13, 17, 18, 19, 21, 23, 24, 25, 38, 76, 78, ΨΟΘ' νόμου τοῦ 1879 ἀρθ.
2, Διατ. τῆς 8 Δύγ. 1884 περὶ ἐκτελ. τοῦ περὶ κοινοτήτων νόμου ἀρθ. 2 καὶ
1 π., Ν. ΡΚΘ' περὶ λιμένων κτλ. ἀρθ. 4, Διατ. τῆς 31 Μαΐου 1882 περὶ
συντάξεως ταμείου πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργατῶν ἀρθ.
9, νόμου τῆς 28 Νοεμβρ. 1845 περὶ τῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν ἀρθ. 9, νόμου
ΧΚΗ' τοῦ 1877 περὶ φόρου ἐπιτηδευμάτων ἀρθ. 5 καὶ 1 π. ἐν συνδυασμῷ
πρὸς νόμου ΣΙΣ' τοῦ 1867 ἀρθ. 17 καὶ 28, νόμου ΚΒ' περὶ φόρου εἰκοθο-
μῶν ἀρθ. 6, νόμου ΑΤΝ' περὶ ἐγγαίου φόρου ἐπὶ τοῦ εἴνου ἀρθ. 7 καὶ 18,
νόμου ΒΗ' τοῦ 1892 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων
ἀρθ. 14, 30, 64, 78, 128, 134. Διτάγματος τῆς 24 Σεπτ. 1892 περὶ
ἀτελείσεως τῶν εἰς τοὺς ἐπάρχους ἀνατεθειμένων καθηκόντων (ἐριδομένου εἰς
τὸ ἀρθ. 16 τοῦ ΒΚΖ' νόμου) ἀρθ. 5). "Ἐτι δὲ τοὺς εἰδικοὺς ὑποθηκοφύλα-
κας κωλυομένους ἀναπληροῦσιν οἱ εἰρηνοδίκαι (Νόμ. τῆς 24 Μαρτίου 1843).
18. προσέτι εἰδικὰ τινα καθήκοντα δικαστικά εἰρηνοδικῶν καὶ ἐν Πολ.
ἀρθ. 870, 907 καὶ Ἑμ.π. νόμου 106, 234, 243, 245 καὶ 414.

891. 907. 928. 937. 965. 988. 1007. 1052. 1063. 1081.
 Έμπ. Ν. 449. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 907. Γαλλ. άστ. Κώδ.
 416, 470).

1) ή επίτροπος και ή κηδεμονία, έφ' όσον 2) διαχειρί-
 σιν των.

γ'. Επί συμβιβαστικῶν συζητήσεων.

493. Ός συμβιβαστικῶς υπάλληλος χρεωστεῖ ὁ εἰρηνοδίκης
 νά προσπαθῇ πρὸς συμβιβασμὸν τῶν διαδίκων· καὶ — 1. ἐν μὲν
 ταῖς διαφοραῖς, ταῖς μὴ υπαγομέναις εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του,
 όταν οἱ διάδικοι ἐμφανισθῶσιν 1) ἐνώπιον αὐτοῦ· — 2. εἰς ὑπο-
 θέσεις τῆς ἀρμοδιότητός του, κατὰ τὰ ἄρθρα 490 καὶ 491, πρὶν
 προχωρήσῃ εἰς τὴν συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν. Πολ. 500, 521, 5.
 531. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 48).

1) ἐπὶ τούτῳ

Ν. Ἐχει κῦρος ἡ ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου συνταχθεῖσα δικαστικὴ ἐκθεσίς
 περὶ τοῦ κατορθωθέντος ὑπ' αὐτοῦ συμβιβασμοῦ τῶν διαφορομένων καὶ ἐπὶ
 διαφορῶν υπαγομένων μὲν κατὰ νόμον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πρωτοδίκ-
 ῶν, κακῶς δὲ καὶ ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσων ἐνώπιον αὐτοῦ. Α. Π. 274
 τοῦ 68. — ("18ε καὶ ἄρθρ. 500).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία εἰς ἀμφισβητουμένας ὑποθέσεις.

Α'. Προδικασία.

494. Ἡ ἐνώπιον εἰρηνοδικείου κλήσις πρέπει νά περιέχῃ
 ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 136 καὶ 137 προσόντων ἐκάστην
 κλήσεως, τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, καθὼς καὶ τὴν κατοικίαν
 τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, τὴν ὀνομασίαν τοῦ εἰρηνοδι-
 κείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νά συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις,
 τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς συζητήσεως, τὸ ἀντικείμενον τῆς
 ἀγωγῆς, αἵτησιν ἀκριβῶς ὠρισμένην, καὶ σύντομον ἐκθεσιν τῶν
 λόγων, ἐπὶ τῶν ὁποίων αὕτη στηρίζεται. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1, 5).

495. Ἡ κλήσις δύναται νά γίνῃ παρὰ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἢ
 τοῦ πληρεξουσίου του, ἢ νά συντεθῇ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου.

κατ' αἴτησιν τοῦ διαδίκου. — Πρέπει νὰ ᾔῃαι προσηκόντως χρονολογημένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἢ καί, κατὰ τὸ ἄρθρον 514, παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου. — Τὸ πρωτότυπον τῆς κλήσεως παρακατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα 1). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 4, 7).

1) πάντοτε εἰς τὴν διλογαφίαν.

496. Ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τῆς κλήσεως κοινοποιεῖται εἰς πάντα ἐναγόμενον καί, ἂν πρόκηται νὰ προσκληθῶσι καὶ ἐμόδικοι 1), κοινοποιεῖται προσέτι καὶ εἰς ἕκαστον αὐτῶν. — Τὸ εἶδος τῆς ἐπίδοσεως κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 140 ὠρισμένα. — Περαιτέρω ἔγγραφος προδικασία δὲν γίνεται. — Ἄλλ' οἱ διαδίκου ἔχουσιν 2) τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐκουσίως, ἄνευ κλήσεως, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Πολ. 71. 539. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 4, 7, 52).

1) κοινωνοὶ δικαιωμάτων, 2) προσέτι

N. (18ε ἄρθρον 932).

497. Ἐὰν ἐν τῇ κλήσει δὲν ὠρίσθῃ ἀκριβῶς ἡ ὁρῶς, ἡ δὲν ὠρίσθῃ παντάπασιν ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς συζήτησεως, θεωρεῖται κατὰ νόμον ὡς ἡμέρα ἐμφανίσεως ἡ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως τρίτη ἡμέρα· ἀλλ' ἡ προθεσμία αὕτη ἐπεκτείνεται, ἐὰν τὸ ἀπόστημα ᾔῃαι μεγαλύτερον, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 καὶ 196 ὠρισμένα. Πολ. 541. 721. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 5, 51).

498. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένη προθεσμία δύναται μὲν νὰ παρεκταθῇ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συντμηθῇ. — Μόνον ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος ἐκ τῆς ἀργοπρίας, ὁ εἰρηνοδίκης ἔχει τὸ δικαίωμα, καθυπεβληθείσης εἰς αὐτὸν βεβαιώσεως, νὰ συντάμῃ τὴν προθεσμίαν ἐκείνην, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν συζήτησιν εἰς ῥητὴν ὥραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἢ ἐν τῇ ἐπίδοσις τῆς κλήσεως καὶ ἐμφάνισις τοῦ διαδίκου ᾔῃαι εἰσέτι δυνατή. — « Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς κλήσεως καὶ πρὸ τῆς συζήτησεως ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδικείου τῇ ἐπιμελεῖαι ἐνὸς τῶν διαδίκων ἐγγράφει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον, ὅπερ εἶναι βιβλίον ἡριθμημένον κατὰ σελίδας καὶ μονογραφημένον παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου· κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 571 § 1 καὶ 2 διαλαμβανόμενα. — Μετὰ πᾶσαν συζήτη-

σιν ἡ ὑπόθεσις διαγράφεται ἐκ τοῦ πινακίου, ὡς ἂν καὶ πρὶν
 κείται· νὰ συζητηθῇ ἐκ νέου, ἐγγράφεται αὖθις. Αἱ διατάξεις
 τῶν ἄρθρων 576-578 καὶ ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου
 579 δὲν ἐφαρμόζονται ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις * (1). Πολ. 540.
 620. 721. 726. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 6, 34, 37, 13).

(1) Αἱ δύο τελευταῖαι παράγραφοι προσετέθησαν διὰ τοῦ νόμου ΒΡΙΑ
 τῆς 21 Δεκεμ. 1892 περὶ μεταρρυθμίσεως διατάξεων τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς εἰρηνοδίκας
 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1892.

Ἡ χρῆσις τοῦ πινακίου ἀρξεται ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἐλαιοσμίνου ἔτους.
 ἐπότε ἀρξεται καὶ ἡ ἰσχύς ἀμφοτέρων τῶν σχετικῶν νόμων, τοῦ τε ΒΡΙΑ
 τοῦ καθιεροῦντος τὴν ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις εἰσαγωγὴν τοῦ πινακίου καὶ τῶν
 προτάσεων, καὶ τοῦ ὑπὸ στοιχ. ΒΡΙΑ νόμου περὶ τροποποιήσεως τοῦ
 περὶ χαρτοσήμου νόμου, τοῦ ἐρίζοντος, διὰ τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ΑΧΚΕ
 νόμου γενομένης μεταρρυθμίσεως, τὸ τέλος, εἰς ὃ ὑπόκειται αἱ ἐν τῷ Εἰρη-
 νοδικεῖ ἔγγραφαί, καὶ ὅπερ ὠρίσθη εἰς 50 λεπτά.

Πρὸ πάσης ὁμῶς τοῦ πινακίου χρήσεως, δέον τοῦτο νὰ ἀριθμηθῇ κατὰ
 σελίδας καὶ συγχερῶς μονογραφηθῇ παρ' ἑμῶν, γινόμενης ἐν τῇ τελευταίᾳ
 σελίδι καὶ μνείας τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν σελίδων, ὥς τὸ πινάκιον περιέχει
 ὡς ἑξῆς:

«Τὸ παρὸν βιβλίον χρησιμεῖον ὡς πινάκιον τοῦ Εἰρηνοδικείου . . .
 » ἀριθμηθὲν κατὰ σελίδα καὶ μονογραφηθὲν παρ' ἡμῶν κατὰ φύλλον, περιέ-
 » χει ἐν ὅλῳ σελίδας 500 ἢτοι φύλλα 250. Ἐν . . . τῇ . . . Ἰανουα-
 » ρίου 1893. Ὁ Εἰρηνοδίκης (N. N.)»

Ἡ τήρησις τοῦ πινάκιου ἀνατίθεται διὰ τοῦ νόμου τοῖς γραμματεῦσιν
 οἵτινες συναποθνήσκουσι τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ἣν ὑπέχουσιν, ὡς ἐκ τῶν
 οὐσιωδῶν δικαιωμάτων ἅτινα παράγονται ἐκ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς
 τῶν ὑποθέσεων, θέλουσι καταβάλλει πᾶσαν φροντίδα διὰ τὴν ἐπιμελὴ τῆς
 ρησιν αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο δὲ αἱ ἐγγραφαί, γινόμεναι συμφῶνως τῷ κώδικι
 τῆς παρούσης ὑποδείγματι, θέλουσιν ἐνεργεῖσθαι μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ
 ὅσον ἔνεστι εὐαναγνώστως, ἵνα οὐδεμία ἐπέρχεται ἀμφισβήτησις εἴτε περὶ
 τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων εἴτε περὶ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς, εἴτε περὶ
 τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. Ὅφειλουσιν ἐπιμελῶς ν' ἀποφεύγουν πᾶσαν
 διαγραφὴν, παρεισγραφὴν, ἢ κηλίδωμα, καθόσον πᾶσα ἀταξία κατὰ τὴν
 σύνταξιν τοῦ πινακίου ἐπάγεται συμφῶνως τῷ ἄρθρῳ 574 τῆς Πολ. Δικονο-
 μίας πρόστιμον τοῖς Γραμματεῦσι 10—50 δρ., ἀνεξαρτήτως τῆς ποινικῆς
 καταδιώξεως, εἰς ἣν δύναται νὰ δώσῃ χώραν τοιαύτη παράβασις, ἐάν ἂν
 πρῶτος ἐγένετο.

Β'. Διαδικασία ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

499. « Ἡ συζήτησις γίνεται δημοσίᾳ κατὰ τὴν σειράν τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς τῶν ὑποθέσεων. — Κατὰ τὴν συζήτησιν ἕκαστος διάδικος ἄρχεται τῆς υπερασπίσεως αὐτοῦ ὑποβάλλων ἐγγραφον πρότασιν, ἣν ἀναγινώσκει· τοῦτο πράττει πρῶτος μὲν ὁ ἐνάγων καὶ ὁ δμοδίκος του, ἔπειτα ὁ ἐναγόμενος καὶ ὁ συγκοινωνὸς τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ ἢ ὁ ἐγγυητής του. Ἡ ἐγγραφὸς αὕτη πρότασις πρέπει νὰ περιέχῃ τὰ παραδεκτέα εἰσέτι νέα ἢ διωρθωμένα αἰτήματα κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 502 § 1 ὀριζόμενα καὶ νὰ κατατίθεται πρὸ τῆς συζητήσεως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδικοῦ πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων. — Ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τινὸς τῶν διαδίκων, λόγῳ ἑλλείψεως ἐπαρκoῦς πρὸς γνῶσιν τῶν προτάσεων χρόνου, ἀποφαίνεται ὁ εἰρηνοδίκης, ἀναβάλλων τὴν συζήτησιν διὰ τὴν ἀμέσως προσεχῇ συνεδρίασιν ἢ ἀπορρίπτων τὴν αἴτησιν δι' ἀπλῆς ἐπὶ τοῦ πινακίου σημειώσεως· κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρ-

Συγχρόνως τῇ ἐγγραφῇ πρέπει νὰ γίνῃται καὶ ἡ ἐν τῇ οικείᾳ τοῦ πινακίου στήλῃ ἐπίθεσις τοῦ κινήτου 50 λέπτου χαρτοσήμου, ὅπερ δέον νὰ σφραγίζηται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπικύλλησιν αὐτοῦ διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ Εἰρηνοδικοῦ.

Τὰ πινακία δύνανται πρὸς πληροφориαν νὰ ἐπιδεικνύωνται εἰς τοὺς διαδίκους, εἰς τοὺς πληρεξουσίους αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς Εἰσαγγελεῖς.

Τὴν συμφώνως τοῖς ἐντελλομένοις τήρησιν τοῦ πινακίου ὑπὸ τῶν γραμματέων ὀφείλετε νὰ ἐπιβλέπητε ὑμεῖς, καθ' ὃ δικαίωμα καὶ καθήκον ἐκ τοῦ νόμου ἔχετε, ὀδηγοῦντες τοὺς γραμματεῖς, οἵτινες τὸ πρῶτον τῶν τοιούτων καθυκόντων ἐπιλαμβανόμενοι μεγίστην ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ὑμῶν.

Ἐν τῷ λείῳ δι' παρατηρούμεν ὑμῖν, ὅτι, κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου ἐκ τοῦ πινακίου ὑπ' ὑμῶν ἐκφώνησιν τῶν ὑποθέσεων, εἰ μὴν ὑπόθεσις τις συζητηθῇ, ὀφείλετε νὰ θέτητε ἰδιοχείρως ἐν τῇ στήλῃ τῶν παρατηρήσεων τὴν λέξιν « συνεζητήθη » μετὰ τῆς μονογραφῆς σας, εἰ μὴ δι' οἰονδήποτε λόγον ὑπόθεσις τις ἀνεβλήθη, ὀφείλετε νὰ καταχωρίζητε τὴν λέξιν « ἀνεβλήθη » μονογραφοῦντες αὐτήν, πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας.

Αύξων ἀριθμὸς πινακίου	Χρονολογία ἐγγραφῆς				Ὄνομα τεσσωνυμίας διαδίκων
	Ἔτος	Μὲν	Ἡμέρα	Ὡρα	
1	1893	Ἰανουάριος	Δευτέρα	10 π. μ.	Ἰωάννης Β..... κατὰ Ἀντωνίου Γ.....
2	»	»	»	10 1/2 π. μ.	Νικόλαος Δ..... κατὰ Γεωργίου Ε.....
3	»	»	Τρίτη	2 μ. μ.	Δημήτριος Ζ..... κατὰ Κωνσταντίνου Η.....
4	»	»	»	2 1/2 μ. μ.	Πέτρος Θ..... κατὰ Παύλου Τ.....
5	»	»	Τετάρτη	9 π. μ.	Ἀναστάσιος Κ..... κατὰ Ἀλεξάνδρου Ι.....

Κατοικία διαδίκου	Ἀντικείμενον διαφορᾶς	Ὀνοματεπωνυμία τοῦ αἰτήσαντος τὴν ἐγγραφήν	Ἔκθεσις χαρτοσήμου	Παρατηρήσεις
Ἀθήναι	Ἀγωγή περὶ ὑπηρε- τικῶν μισθῶν	Ἰωάννης Β.....	(Χαρτόσημον)	Συνεζητήθη τῇ... (Μονογραφὴ)
"	Ἀγωγή προσωρινῶν μέτρων	Γεώργιος Ε.....	(Χαρτόσημον)	Ἀνεβλήθη διὰ τὴν. (Μονογραφὴ)
"	Μετὰ τὴν ὑπ'ἀριθ. 37 ε. ε. προδι- καστικὴν ἀπόφασιν τοῦ δικα- στηρίου τούτου	Κωνσταντῖνος Η...	(Χαρτόσημον)	Συνεζητήθη τῇ... (Μονογραφὴ)
"	Αἵτησις περὶ παρα- τάσεως προθεσμίας	Παῦλος Θ.....	(Χαρτόσημον)	Συνεζητήθη τῇ... (Μονογραφὴ)
"	Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 26 ἐρήμην ἀ- ποφάσεως τοῦ δικα- στηρίου τούτου.	Ἀναστ. Κ.....	(Χαρτόσημον)	Συνεζητήθη τῇ... (Μονογραφὴ)

θροισ 173-175, 182 καὶ 183 ὀριζόμενα» (1). — Μάρτυρες καὶ ἐμπειροτέχνηαι ἐξετάζονται πάντοτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται εἰς τὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἐν γένει τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 244 καὶ ἐπ. καθόλου ὀρισμένα. Πολ. 287. 307. 580. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 13, 34—43, 9).

500. Ἐὰν οἱ διάδικοι ἐμφανισθῶσιν ἥτοι ἐκουσίως, ἢ κατὰ προηγηθεῖσαν πρόσκλησιν, ὁ δικαστὴς κάμνει πρῶτον, κατὰ τὸ ἄρθρον 493, ἀπόπειραν πρὸς συμβιβασμὸν, ἢ συμβουλεύει τοὺς ἐμφανισθεντας νὰ διαλύσωσι τὴν διαφορὰν τῶν διὰ διαιτητῶν. — Μόνον ἐὰν ἀποτύχωσιν ἀμφότερα, δύναται νὰ προεβῇ εἰς τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν τῆς υποθέσεως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 7).

N. Τῆς διατάξεως τοῦ 300 ἄρθρου οὔτε εἰς τὴν κοινὴν εὐτασίαν ἀφαισίου, οὔτε ποινὴν ἀκυρότητος ἐπιφέρει διὰ τὴν μὴ τήρησιν αὐτῆς. ὅταν δύναται ἢ μὴ ἐκπλήρωσις αὐτῆς νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἀναιρέσιν, κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινομένη. Α. Π. 85 τοῦ 46. — Ἄν δύναται ὁ εἰρηνοδίκης νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὸν διὰ νομίμου πληρωσίου παραστάντα, ἀλλὰ μὴ δόντα εἰς αὐτὸν καὶ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ συμβιβασμοῦ, ἐναγομένου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι πρέπει νὰ ἀποπειραθῇ πρῶτον τὸν συμβιβασμὸν· ὅθεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλει νὰ δικάσῃ τὴν ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ὑπόθεσιν κατ' ἀντιμωλίαν, ἀκούον καὶ τὰ πληρεξούσιον τοῦ ἐναγομένου, καὶ χωρὶς νὰ ἀποπειραθῇ συμβιβασμὸν. Α. Π. 134 τοῦ 37.

501. Ἡ συζήτησις γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 170—172 διατεταγμένα· ἢ δὲ ἀπόφασις δημοσιεύεται ἀμέσως μετὰ τὴν συζήτησιν, ἢ, τὸ βραδύτερον, εἰς τὴν προσεχῇ συνεδρίᾳ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 13).

502. Εἰς τὴν προσεχῇ 1) συνεδρίᾳ ἐκφράζει ὁ ἐναγόμενος, κατὰ τὸ ἄρθρον 160, ὅλας τὰς ἐνστάσεις του· καὶ ἐπεὶ μένωσ ἐνομαζέει τοὺς μὴ κληθέντας τυχὸν ὁμοδίκους τοῦ ἐναγομένου, καθὼς καὶ τοὺς κοινωνοὺς τῶν ἑαυτοῦ ὑποχρεώσεων, τοὺς ἐγγυητάς, ἢ τοὺς εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρεώτους, καὶ προτείνει τὴν κλήτευσιν αὐτῶν. — Ἡ κλήσις 2) γίνεται κατὰ τὴν διὰ τὰς κλήσεις ἐν τοῖς ἄρθροις 494—496 ὀρισμένον τρόπον κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων, καὶ ἐντὸς προθεσμίας προδιωρισμένης.

(1) Αἱ παράγραφοι αὗται προσετέθησαν διὰ τοῦ πρὸς μεταρρύθμισιν τοῦ ἄρθρου 498 καὶ 499 ἐκδοθέντος μοναρχικοῦ νόμου „ΒΡ1Δ“ τῆς 21 Δεκ. 1892.

μένης ἐν τῇ ἀποφάσει. — Ἐὰν ἡ κλησις ζητηθῇ εἰς ἐπομένην συνεδρίαν, ἢ ἐκτελεσθῇ μετὰ παρέλευσιν τῆς προδιωρισμένης προθεσμίας, ἀποφασίζεται ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς ἡ κυρία δίκη, καὶ παραπέμπονται τὰ λοιπὰ πάντα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Πολ. 561 ἐ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 32, 33).

1) πρώτην 2) προσεπικλήσις

Γ'. Δικαιοσύνη κατ' ἐρήμην.

503. Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἢ τις τῶν ὁμοδίκων 1), κλητευθεῖς, δὲν ἐμφανισθῇ, ὁ εἰρηνοδίκης, κατ' αἵτησιν τοῦ ἐνάγοντος ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, πρέπει πρὸ πάντων νὰ δοκιμάσῃ 2), ἂν ἐξεδόθη ἡ κλησις ἐν καιρῷ καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον. — Ἐὰν εὑρεθῇ ἑλλειψίς τις, διατάσσεται νέα κλησις, καὶ καταδικάζεται ὁ ἐνάγων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς πρώτης κλήσεως. Πολ. 592. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 5, 19).

1) προσκληθέντων κοινωνῶν δικαιωμάτων 2) ἐξετάσῃ

504. Ἐὰν ἡ κλησις ἔγινεν 1) ἐν καιρῷ καὶ κατὰ τὸν προσήκοντα τύπον, συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐνάγοντα, καὶ τοι μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, νὰ κάμῃ 2) τὴν ἀγωγὴν τοῦ, καὶ ἐκδίδεται ἐπομένως ἀπόφασις κατ' ἐρήμην. Πολ. 594, 595. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 19).

1) ἐπεδόθη 2) ἀναπτύξῃ

505. Ἐντὸς πενταήμερου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως 1) τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, δύναται νὰ γίνῃ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ παρὰ τοῦ καταδικασθέντος, (1) καὶ, ἀποδειχθείσης τῆς ἀπουσίας ἢ βαρείας ἀσθενείας τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος διαδίκου, παρεκτείνῃ: ὁ εἰρηνοδίκης τὴν προθεσμίαν ταύτην. — Ἄλλ' ἡ παρέκτασις αὕτη δὲν δύναται κατ' εὐ-

(1) Πᾶσα ἀπόφασις δικαστοῦ κατ' οὐσίαν δικάζοντος, ἐν εἰρηνοδικίᾳ ἐκδοθεῖσα, ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν 1) αἱ τῶν εἰρηνοδικῶν ἐν τοῖς θέμασι τῶν ἀρθρῶν 1060 καὶ 1068 καὶ 2) αἱ τῶν προέδρων. Περί δὲ ἀνακοπῶν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ἐν φορολογικαῖς ὑποθέσεσιν ἴδε καὶ ἀρθρὸν 18 τοῦ νόμου ΔΤΝ' περὶ ἐγγεῖου φόρου ἐπὶ τοῦ εἴνου καὶ ἀρθρ. 14, 78, 134 τοῦ νόμου ΒΠ' περὶ προϊόντων τῆς γῆς.

δεμίαν περιστάσιν νὰ ὑπερβῇ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας. Πολ. 196, 596, 728, 774, 827. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 20, 21).

1) ἐπιδόσεως

506. Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς περιέχει, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 237 προσόντων ἐκάστης ἀνακοπῆς, καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 494-498 προσόντα τῆς κλήσεως.—Διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, δὲν δύναται συνήθως νὰ ἐκτελεσθῇ κατ' ἐρήμην ἀπόφασις, κατὰ τὰ ἄρθρα 185-187. Πολ. 508 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 20).

507. Ἡ προσηκόντως γινομένη 1) ἀνακοπὴ ἐπιφέρει τὴν τε ἀναβολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἀποφασισθέντος τὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν. — Ἄλλ' ἐὰν ὁ ἀνακόπτης εἴη ἐμφανισθῇ καὶ αὐθις ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, δὲν συγχωρεῖται πλέον ἄλλη ἀνακοπὴ. Πολ. 596, 733. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 22, 165)

1) ἐπιδοθεῖσα

N. Ὁ ἀνακόπτης δύναται νὰ προτείνῃ ὅ,τι καὶ κατὰ τὴν ἐρήμην συζήτησιν ἐδύνατο· ὅθεν καὶ ὅτι κακῶς ἐξετιμῆθησαν αἱ ἀποδείξεις. Α. Π. 21 τοῦ 50. Ἐκ τοῦναντίου ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δὲν δύναται νὰ προτείνῃ νέας αἰτήσεις μὴ προταθείας κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν πρὸς βλάβην τοῦ ἀνακόπτοντος. Α. Π. 91, 198 καὶ 242 τοῦ 50, 233 τοῦ 53, 171 τοῦ 59. — Ἐκ τοῦ ἁρθρου 507 καταφαίνεται ὅτι ἡ ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς τοῦτο προθεσμίας δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, ὅθεν, ἐπικαλουμένου τυχόν τοῦ διαδίκου τὴν ἐπιδοθεῖσαν ἀνακοπὴν πρὸς ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως, τὸ δικαστήριον ἐξετάζει παρεμπιπτόντως τὸ περὶ τελεσιδικίας ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου ἀνακόπτοντος ζήτημα. Α. Π. 35 τοῦ 74. — Κατὰ τὸ ἄρθρον 186 ἡ προσωρινὴ ἀποφασίς ἐνεργεῖ μόνον κατὰ τοῦ ἐν ἁρθρ. 506 ὁρισθέντος ἀνασταλτικοῦ ἀποφασισματος τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 507. Α. Π. 228 τοῦ 63. Ὅθεν, καίτοι προσωρινὴ ἐκτελεστὴς οὖσης τῆς ἀποφάσεως, ὁ δι' αὐτῆς ἐπιβληθεὶς ὅρκος δὲν δύναται νὰ δοθῇ νομίμως μετὰ τὴν τῆς ἀνακοπῆς κατ' αὐτῆς ἐπίδοσιν. Α. Π. 228 τοῦ 63. Contra ἀπ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 198 τοῦ 63. — Ὁ ἀνακόπτης ἔχει καὶ ἄλλης ἀνακοπῆς δικαίωμα, ἐὰν ἐμφανισθῇ μὲν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ διαταχθεῖσιν ἀποδείξεων ἀπολίπηται εἰς ἄλλαν συνεδρίαν. Α. Π. 152 τοῦ 50, 334 τοῦ 64, 25 τοῦ 66, 101 τοῦ 91. Τὸ ἀπαράδεκτον δευτέρας ἀνακοπῆς χωρεῖ, ὅσκις ἡ συζήτησις καθ' ἣν ἀπαιτῆται ἢ πρώτη, ἐτελέσθη ἠγχύτως κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφειμένην διαδικασίαν. Α. Π. 342 τοῦ 87. Ὅθεν ἀπαράδεκτος εἶναι ὅσκις ἡ ἀνακοπὴ εἰσέχθη ἐνόμως εἰς συζήτησιν διὰ τακτικῆς εἰς τὸ πινάκιον καὶ τὸ ἔκθεμα

*Υπερθε (άρθρ. 371 - 378). ἄλλως, τῆς συζητήσεως γενομένης ἀκύρωσις, νομιμωτάτη ἢ προσβολή τοῦ κύρους τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἢ δὲ δευτέρα ἀνακοπή εἶναι προδήλως αἰτήσις περὶ ἀκυρώσεως αὐτῆς. Α. Π. 224 τοῦ 86, 342 τοῦ 87, 106 τοῦ 92. *Contra* ἀποφάσεις 226 τοῦ 67, 68 τοῦ 83. καὶ ὅς καὶ δασκίς ἢ προηγηθεῖσα ἐρήμην συζήτησιν ἦν ἄκυρος, ἀπαράδεκτος ἢ ἀκύρωσις αὐτῆς, ὥς μὴ παρέχοντος τοῦ νόμου ἐνδίκον μέσον πρὸς ἐπιδίωξιν αὐτῆς (Συντασάμεθα τῇ πρώτῃ γνώμῃ).

508. Ἐάν μὲν ὁ ὁμόδικος τοῦ ἐνάγοντος κληθεῖς προσηκόντως δὲν ἐνεφανίσθῃ, ὁ δὲ ἐνάγων καὶ ἐναγόμενος παρέστησαν ἐπὶ δικαστηρίου, γίνεται μολοντοῦτο ἐναρξίς τῆς συζητήσεως, καὶ ὁ μὴ ἐμφανισθεὶς ὁμόδικος θεωρεῖται ὡς νὰ ἀνέθεσε τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης εἰς τὸν ἐνάγοντα. Πολ. 602.

509. Ἐάν ὁ ἐνάγων δὲν ἐνεφανίσθῃ, παρέστη δὲ ὁ ὁμόδικος, λαμβάνει οὗτος ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐνάγοντος, καὶ προβαίνει εἰς τὴν συζήτησιν. Πολ. 602.

510. Τὰ ἐν τοῖς δυοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὠρισμένα ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τοὺς προσηκόντως κληθέντας κοινωνοὺς τῶν τοῦ ἐναγομένου ὑποχρεώσεων. Πολ. 602.

511. Ἡ ἀπαγγελλομένη ἀπόφασις ἰσχύει, εἰς τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 508 - 510 ἀναφερομένας περιπτώσεις, κατὰ τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων ἢ κοινωνῶν τῶν ὑποχρεώσεων 1) ἐπίσης ὡς καὶ κατὰ τῶν μὴ ἐμφανισθέντων. — Ὡς πρὸς τοὺς ἐγγυητάς, τὸν νόμιμον διακάτοχον κ.τ.λ., ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 604 - 609 ὠρισμένα.

1) τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων

512. Ἐάν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 491, ὁ προσηκόντως κληθεὶς ἐναγόμενος δὲν ἐμφανισθῇ, παραπέμπεται ἢ ἐπέθεσις, κατ' αἴτησιν ἢ καὶ εἴ ἐπαγγέλματος, εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. Πολ. 25.

Ν. Τὰ περὶ ἐρημοδικίας ἄρθρα 303 - 312 προβλέπουσι μόνον τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπουσίας τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν τῆς τοῦ ἐνάγοντος. Ὅσον ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τῶν εἰρηνοδικῶν κατ' ἀναλογίαν τὸ 391 ἄρθρον.

Δ'. Ἀποφάσεις.

513. Ἀποφάσεις προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπιπτούσαι εἰς τὸν ἀντίδικον, εἰς τὸν ὁ ἀντίδικος δὲν 1) παρευρέθῃ εἰς τὴν δημο-

σίευσιν, οὔτε νὰ διεκπεραιωθῶσιν, οὔτε νὰ παραδωθῶσι, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 138 καὶ 139 διατεταγμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 28).

1) παρέλκει· ὁ δὲν 2) ἐπιδίδωσι.

Ε'. Κλήσεις καὶ κοινοποιήσεις 1).

514. Ἡ τῶν διαδίκων, τῶν μαρτύρων, καὶ τῶν πραγματογνομένων κλητεύσεις, ὁσάκις αὕτη εἶναι ἀναγκαῖα (ἄρθρ. 138, 139, καὶ 262), γίνεται κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων· ἀλλ' ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει, αἰτοῦντός τινος τῶν διαδίκων, νὰ σχεδιάσῃ τύπον κλήσεως, καὶ νὰ τὸν δώσῃ εἰς αὐτόν. Ἄν ὁ διάδικος ᾔῃ ἀπείρος τοῦ γράφειν, ὁ εἰρηνοδίκης ὀφείλει προσέτι καὶ νὰ υπογράψῃ τὴν κλήσιν, νὰ τὴν σφραγίσῃ μὲ τὴν ἐπίσημον σφραγίδά του, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τινὰ τῶν κλητῆρων τὴν παράδοσιν 2) αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη κλήσις γίνεται δι' ἐξέδων τοῦ καλοῦντος. — Εἰς τὴν κοινοποίησιν 3) ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 140 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. Πολ. 154, 495. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 29).

1) ἐπιδόσεις 2) 3) ἐπίδοσιν

ς'. Ἐνδίκαια μέσα

α'. Ἐξεσις

515. Ἐκτὸς τῆς ἀνακοπῆς (ἄρθρ. 505), δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὸ ἐνδικὸν τῆς ἐφέσεως μέσῳν — 1. ἐπὶ πάντῃ ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐν ταῖς διὰ τοῦ ἄρθρου 490 ὠρισμέναις περιπτώσεσιν (1)· ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος τοῦ εἰρηνοδίκου — 2. ἐπὶ προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων, ὅχι πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 180 καὶ 181 ἀκριβέστερον ὠρισμένα, ἀλλὰ συνάμα μὲ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἐὰν ὁ εἰρηνοδίκης δὲν ἀπο-

(1) Ἀλλ' εἰσὶν ἀνέκκλητοι αἱ περὶ βλαβῶν εἰς σπαρτά ἢ δενδροφυτεῖς ὑπὸ ζῶων βοσκόντων ἢ περιπλανωμένων, κατὰ τὸ ἄρθρον 14 Διατ. τῆς 31 Δεκ. 1836 περὶ προστασίας τῶν δενδροφυτειῶν κτλ. ὁ ζήτησεν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 696 Ποιν. Νόμου.

μακρυνθῇ πάλιν κατὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἐκ τῶν προτέ-
ρων προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων, καὶ
ἐπομένως καταντήσῃ περιττῇ ἢ κατ' αὐτῶν ἔφεσις. — 3. ἐπὶ
ἀποφάσεων ἐρήμην ἐκδεδομένων, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς
ἀναγκὴν προθεσμίας, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελε διαταχθῇ κατὰ τὰ ἄρ-
θρα 185 - 187 ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. — 4. κατ' οὐδεμίαν πε-
ρίπτωσιν μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἀντιδικὴν ἢ
τὴν ἀντικλητὸν αὐτοῦ κοινοποιήσεως 1) τῆς ὀριστικῆς
ἀποφάσεως. Πολ. 181. 738. 749. 752 ἐ. (Γαλλ. Πολ. Δικ.
81, 16, 451, 452, 454, 457, 473. — ἄρ. 4 ἐκ Ν. γαλλικοῦ
25 Μαΐου 1830 ἄρθ. 13).

1) ἐπιδόσεις

Ν. Ἀπόφασις εἰρηνοδίκου ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περὶ ἀναρμοδιότητος
λόγῳ τῆς τοῦ ἐναγομένου κατοικίας ὑπάγεται εἰς ἔφεσιν, καὶ ἂν τὸ ἀντι-
κείμενον τῆς δίκης δὲν ὑπερβαίῃ τὰς 40 δραχμὰς. Ἀρείου Πάγου 34 τοῦ
60, 108 τοῦ 76. Δὲν δύναται ὅμως τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον νὰ
ἐπεμβῇ εἰς τὴν εὐσίαν, ἐὰν τὸ περὶ αὐτῆς ζήτημα δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν
ἕνεκα τοῦ ἀνεκκλητήτου τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 193 τοῦ 73. Contra ἀπόφ.
231 τοῦ 56, καθ' ἣν αἱ ἀνεκκλητοὶ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν καὶ δι'
ἀναρμοδιότητα προσβαλλόμεναι ὑπόκεινται μόνον εἰς ἀναίρεσιν. ("Ἴδε καὶ
ἄρθ. 349). — Ἀποφάσεις εἰρηνοδικεῖου ἀνεκκλητῆτος, ἐπιβάλλουσα δαπάνην
ἀντιτρίαν τῶν 40 δραχμῶν, δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, καίτοι τοῦ παραπό-
νου ἀπειθυνομένου κατὰ τοῦ ποσοῦ τῆς δαπάνης, διότι ἡ τῆς δικαστικῆς
δαπάνης διάταξις, παρακολούθημα εὐσας τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς διαφο-
ρᾶς. Δὲν δύναται νὰποτελέσῃ ἴδιον ἀντικείμενον ἐφεσίου δίκης. Α. Π. 251
τοῦ 53. — Τοῦ ἄρθρου 515 § 2 τῆς Πολ. Δικ. βεβαιῶς παραπέμποντος εἰς
τὰ ἄρθρα 180 καὶ 181, ἐπεται, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν περὶ
ἀποδοξίσεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικεῖων καὶ πρὸ τῆς ὀρι-
στικῆς. Α. Π. 166 τοῦ 51. (Φρονούμεν ὅτι ἡ παραπομπὴ εἰς τὰ ἄρθρα
180 καὶ 181 εἶναι ἀπλῶς ἐπισηγητικὴ τῶν ἐπιτροπομένων κατὰ τῶν ἀπο-
φάσεων τῶν Πρωτοδικῶν, αἵτινες ἐκκαλοῦνται καὶ πρὸ τῆς ἀποφάσεως. Δι-
όρμεν ἐναντίαν γνώμην τῇ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου). — Τὸ
ἄρθρον 14 τοῦ Διατάγματος τῆς 31 Δεκεμ. 1836, ὁρίζον ἐξαιρετικῶς, ὅτι οἱ
εἰρηνοδίκαι ἀποφαίνονται ἀνεκκλητῶς περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως,
ἐὰν συμβῇ βλάβη εἰς τὰ σπαρτὰ ὑπὸ ζῶων βοσκόντων, ἀφορᾷ εἰδικῶς εἰς τοὺς
ἐκ καλλιέργειας ἐσπαρμένους, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς παραγοντας ἀπλῶς
αὐτοφύτων χέρον ἀγροῦς. Α. Π. 82 τοῦ 67, 21 τοῦ 74, 217 τοῦ 83.

516. Τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα
καὶ τὸ ἐπώνυμον, τὴν κατοικίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐφε-
σιζήτου, τὴν σημειώσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τῆς ὁποίας γίνε-
ται ἡ ἔφεσις, καὶ τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκει-

ται νὰ συζητηθῇ ἡ ἔφεσις, τὴν ἡμέραν τῆς συζήτησεως, τοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως, καὶ τὸν διορισμὲν ἀντικλήτεον παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ δικαστηρίῳ. — Τὸ ἔγγραφον τοῦτο πρέπει νὰ ᾖ ἀνωτέρως χρονολογημένον, ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου του, καὶ νὰ κοινοποιῇται κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 140 καὶ ἐπ. διατεταγμένους τύπους. — Περὶ τῆς ἡμέρας τῆς συζήτησεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 619-622 ὠρισμένα. Πολ. 148, 153, 520, 767 ἔ. 819.

N. Ὅσῳς δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἐφετηρίῳ γνωριστικὰ σημεῖα τῆς ἐκκαλούμενης ἀποφάσεως, ὅθεν δὲν διακρίνεται τίς αὐτῇ, τὸ ἐφετήριο εἶναι ἄκυρον. Α. Π. 413 τοῦ 61. — Μὴ ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου νὰ περιλαμβάνονται αἰτήσεις ἐν τῇ ἐφέσει, ἀλλὰ μόνον λόγοι ἐφέσεως, ἔπεται ὅτι καὶ οὐδεμίαν αἴτησιν περιεχούσης (λ. γ. αἴτησιν περὶ ἀποβίβσεως τῆς ἀγωγῆς κτλ.) δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης αὐτῆς. Α. Π. 206 τοῦ 67.

517. Περαιτέρω ἔγγραφος διαδικασία 1) δὲν γίνεται. — Ἐὰν εἰς μεταγενέστερον ἔγγραφον ἀναπτυχῶσι καὶ ἄλλοι λόγοι ἐφέσεως, ἢ συναλλαχθῶσιν ἄλλα ἔγγραφα, συγχωρεῖται μὲν τοῦτο, ἀλλὰ τὰ ἐντεῦθεν προξενηθέντα ἔξοδα πληρώνονται παρὰ τοῦ προξενήσαντος αὐτὰ διαδίκου. Πολ. 516, 1. 770.

1) προδικασία

N. Ἐκ τοῦ 517 ἄρθρου συνάγεται, ὅτι λόγοι ἐφέσεως δύνανται νὰ προσταθῶσι καὶ διὰ μεταγενεστέρων ἐγγράφων (ὅθεν καὶ τῶν προτάσεων κτλ.). Α. Π. 78 τοῦ 36, 19-31 τοῦ 64, 125 τοῦ 65, 138 τοῦ 66, 283 τοῦ 78, 292 τοῦ 80, 296 τοῦ 82. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 821).

518. Ἡ ἐφεσις ἔχει, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 186 διαλαμβανομένων περιπτώσεων, δύναμιν ἀνασταλτικὴν, καὶ διεσπόμεναι πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ γίνεται περὶ τούτου, ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, συζήτησις καὶ ἀπόφασις. — Ἐὰν δ' ἐκκαλῶν ἡττηθῇ, καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καὶ, κατ' αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, εἰς πρόστιμον πέντε δραχμῶν. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 740-766 καὶ 772-783 ὠρισμένα. Πολ. 186, 700 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 457, 404).

N. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 518 προκύπτει, ὅτι ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων ἐπικτείνεται καὶ ἡ πρὸς ἐφῆσιν εἰρηνοδικαῶν ἀποφάσεων τριακονθήμερος προθεσμία κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196. Α. Π. 111 τοῦ 55, 46 τοῦ 60.

εφαρμοζομένων και εις τὰς ἐφέσεις τῶν εἰρηνοδικιακῶν ἀποφάσεων τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 740-766, δυναμένης δὲ νὰ ἀνασταλῇ κατὰ τὰ ἀρθρα 765 καὶ 766 τῆς προσωρινῆς ἐκτέλεσεως τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ δικ. τῶν ἑταρῶν καὶ πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς κυρίας δίκης, ἔπεται ὅτι δύναται νὰ ἀνασταλῇ καὶ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως, ἐὰν τὸ εἰρηνοδικεῖον ἀπαφῇνατο τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν παρὰ τὰ ἐν τῷ 186 ἀρθρῷ τῆς Πολ. Δικ. ὁρισμένα Δ. Π. 35 τοῦ 42.

β'. Ἀναίρεσις.

519. Μόνον ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος (ἀρθρ. 490 καὶ 491) καὶ μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου (ἀρθρον 477) 1) δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως εἰρηνοδίκου. Πᾶσα ἄλλη παρεκτροπὴ ἐκ τοῦ νόμου ἢ τῶν διατεταγμένων τύπων τῆς διαδικασίας δύναται νὰ προβλῇ 2) μόνον ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ εἰρηνοδικείου, ἢ δι' ἐκκλήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. Πολ. 806. 807. 812. 831. 833. (ἀρθρον 8 τοῦ Γαλλ. Ν. 27 Vent).

1) διόρθ. 489 2) νὰ προβλῇ

Ν. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν 231 τοῦ 1886 (ἣν κατακρίνει Οἰκονομίδης) αἱ ἀνεκκλήτοι ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν, καὶ διὰ λόγον ἀναρμοδιότητος προσβαλλόμεναι, μόνον εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον ὑπὸκεινται, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἑτέρας, τοῦ ἀρθρου 738 ἐφαρμοζομένου μόνον εἰς τὰς τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμπεροδικῶν ἀνεκκλήτως ἐκδιδόμενας ἀποφάσεις. Καθ' ἑτέραν ἀπόφασιν (ἐπιδοκιμαζομένην εἰκότως ὑπὸ τοῦ Οἰκονομίδου) ἀναρμοδιότητα ἐν καὶ τὸ 519 ἀρθρον τὴν τῆς ὕλης, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν προσωπικὴν, περιλαμβάνει πᾶσαν ὑπέρβασιν καθυκόντων κατὰ τὸ 808 ἀρθρον ἐπομένως, εἴνεκεν οὕτως τῆς ἀποφάσεως, ὃ διάδικος διὰ πᾶσαν μὲν ἀναρμοδιότητα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ κατ' ἐκλογὴν ἑτέρας ἢ ἀναίρεσιν, δι' ἀναρμοδιότητα ὅμως προσωπικὴν ἑτέρας μόνον, διότι τὸ μὲν ἀρθρον 515 § 1 ἐπιτρέπει ἑτέρας γενικῶς ἐπὶ ἀναρμοδιότητος, τὸ δὲ 519 ἐπιτρέπει ἀναίρεσιν ἐπὶ μόνῃ τῇ ἀναρμοδιότητι τοῦ 490 ἀρθρου.

520. Περί τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀναίρεσεως ἐφαρμόζονται ὅσα διατάχθησαν ἐν τῷ ἀρθρῷ 516 καὶ περί τοῦ τῆς ἐκκλήσεως. — Ἡ ἀναίρεσις συγχωρεῖται μόνον περί 1) τῶν τελεσιδίκων καὶ ἀνεκκλήτων 2) ἀποφάσεων, καὶ γίνεται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν μετὰ τὴν κοινοποίησιν 3) τῆς ἀποφάσεως. — Ἡ ἀναίρεσις ἔχει 4) ἀνασταλτικὴν δύναμιν, καὶ ἡ περί αὐτῆς συζήτησις γίνεται κατὰ τοὺς παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ διατεταγμένους τύπους. Πολ. 812.

1) ἐπὶ 2) ἀνεκκλήτως ἀπαγγελοισῶν 3) ἐπίδοσιν 4) δὲν ἔχει
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ (1).

Συζήτησις περὶ συμβιβασμοῦ.

Α'. Κλήσις.

521. Οἱ ἐν γένει τὸ δικαίωμα τοῦ συμβιβάζεσθαι ἔχοντες διάδικοι δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτόκλητοι, ἢ καὶ κατὰ κλήσιν, ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, διὰ νὰ κάμουν συζήτησιν περὶ συμβιβασμοῦ. Πολ. 493. 526. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 48, 53).

522. Τὸ κλητήριο ἐγγράφον περιέχει τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, τὴν ὀνομασίαν τοῦ εἰρηνοδίκου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ γίνη ἡ συζήτησις, τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συζητήσεως, καὶ διαλαμβάνει ἐν συνόψει τὸ ἀντικείμενον τοῦ συμβιβασμοῦ. — Τὸ ἐγγράφον τοῦτο πρέπει νὰ ᾔηται χρονολογημένον καὶ υπογεγραμμένον παρὰ τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν. — Ἐφαρμόζονται δὲ εἰς αὐτὰ τὰ ἐν ταῖς ἄρθροις 497, 498 καὶ 514 ὥρισμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 51, 52).

Β'. Συζήτησις.

α'. Ἐν γένει.

523. Ἡ συζήτης δὲν γίνεται κατ' ἀνάγκην δημοσίως, πάντοτε δὲ διὰ ζώσης. — Οἱ εἰρηνοδίκαι, κατὰ τὴν συμβιβαστικὴν διαδικασίαν, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀκολουθοῦν αὐτὸ τὸ ὑφιστάμενον δίκαιον, οὔτε τοὺς νομίμους τύπους· ἀλλὰ πρέπει μόνον νὰ προσπαθοῦν νὰ συμβιβάζουν τοὺς διαδίκους. Πολ. 161. 493.

524. Δύνανται προσέτι νὰ ἐξετασθῶσι καὶ μάρτυρες καὶ ἐμπειροτέχναι, νὰ γίνωσιν αὐτοψίαι, καὶ νὰ καθυποβληθῶσιν ἑγγράφα καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις. Ὁ δὲ τυχὼν ἐπένευχε (1) ὁ ἕκτος ἰσχύει μόνον ὡς ἐξώδικος ὅρκος (ἄρθρ. 349), ὅστις, κατὰ

(1) Τὸ παρὸν κεφάλαιον ἥμισυ χρησιμεύει μετὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου ΛΥΝΗ' ἐπελθεύσαν κατάργησιν τῶν περὶ ἀποδείρας συμβιβασμοῦ διατάξεων, (ἐν ᾗδε ὑπὸ τὰ ἄχρηστα καταστάντα ἄρθρα 331-332).

τὰς περὶ συμβιβασμοῦ ἀρχάς, δύναται μὲν νὰ γίνῃ δεκτός, ἀλλ' εἴμπορεῖ ἐπίσης καὶ νὰ ἀποβληθῇ χωρὶς βλάβην. — Ὁμολογία γενομένη ἔχει ὡσαύτως μόνως τὰς συνεπείας ἐξωδίκου δημοκρατίας (ἀρθ. 285-287). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 55).

1) ἐπαγγελίαι

β'. Ἐπὶ κατορθωθέντος συμβιβασμοῦ.

525. Εἰς τὸν κατορθωθέντα συμβιβασμὸν ἐφαρμόζονται τὰ εἰρησυχίας ἀρθρῶν 477 καὶ 478 διατεταγμένα. — Ἐὰν ὅμως δὲν κατορθωθῇ συμβιβασμός, γίνεται περὶ αὐτοῦ σύντομος μόνον σημείωσις ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ συντασσομένη ἐκθέσει. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 54).

γ'. Μὴ ἐμφανισθέντος διαδίκου τινός.

526. Μὴ ἐμφανισθέντος ἑνὸς τῶν διαδίκων, δὲν συντάσσεται περὶ τούτου ἐκθέσις, ἀλλὰ σημειοῦται μόνον τὸ πρᾶγμα ἐν ταῖς πρακτικαῖς τῆς συνεδριάσεως, καὶ βεβαιοῦται ἐπὶ τοῦ κλητηρίου ἐγγράφου τοῦ ἐμφανισθέντος διαδίκου. — Εἰς τὸν μὴ ἐμφανισθέντα ἀρνείται ὁ δικαστής, κατ' αἵτησιν ἑνὸς τῶν διαδίκων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, πᾶσαν μεταγενεστέραν συνεδρίαν, ἕως ὅτου οὗτος πληρώσῃ ἕνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του πρόστιμον δέκα δραχμῶν εἰς τὸ βασιλικὸν ταμεῖον τοῦ Κράτους. καὶ φέρῃ βεβαιώσιν περὶ τῆς πληρωμῆς ταύτης. Πολ. 155. 170. 531. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 56, 58).

Ν. Τὸ δικαστήριον δεῖται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἀρνήθῃ πᾶσαν ἀκρόασιν εἰς τὴν μὴ ἐμφανισθέντα διάδικον ἐν ὅσῳ δὲν προσάγει τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταβολῆς τοῦ παραβόλου· ἢ δὲ παράλειψις τούτου εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ὅτε τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 526 οὕσης οὐσιώδους. Α. Π. 293 καὶ 318 τοῦ 61. Μεταγενεστέρα κατὰθεσις τοῦ παραβόλου δὲν καλύπτει τὴν ἀκυρότητα. Α. Π. 366 τοῦ 74.

Γ'. Συνέπεια τῆς κλήσεως.

527. Καὶ ἂν δὲν κατορθωθῇ συμβιβασμός, ἢ ἂν δὲν ἐνεφανισθῇ εἰς τῶν διαδίκων, ἔχει ἡ ἐνώπιον τοῦ συμβιβάζοντος δικαστοῦ κλησίς ὅλας τὰς ἐν τῷ ἀρθρῷ 156 ὠρισμένας συνεπείας, ἢ ἂν ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν κλησίς ἔκρινε κατὰ τὴν ἐντολὴν ἑνὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν, ὀφείλων

ὁ διάδικος νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, δὲν ἐνεργήσῃ, ἢ ἂν ᾖ ἤς ἐγένετο παρ' αὐτῷ ἀτελεσφορῶς ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν. Πολ. 156. (Γαλλ. Πόλ. Δικ. 57. Γαλλ. δέκλ. Κώδ. 2245).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁριζμοί.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

528. Διὰ νὰ ἔχῃ κῆρος ἀπόφασίς τις, ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις τριῶν δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, καὶ ἡ παρουσία τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως. Πολ. 411. 807. Ὁργ. 91. (Ν. Γαλλ. τῆς 20 Ἀπριλίου 1810 ἄρθρ. 71).

Ν. Ἐκ τοῦ 528 ἄρθρου, συνδυαζομένου πρὸς τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων τὰς διατάξεις, συνάγεται, ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη, λαμβάνοντος μὲν νεωτέρου δικαστοῦ, νὰ σημειοῦται, ὅτι ὁ ἀρχαιότερος κωλύεται, διότι ὁ νεώτερος δὲν ἀναπληροῖ τὸν ἀρχαιότερον, ἀλλ' ἔχει ἐξ ἴσου δικαστικὴν ἐξουσίαν. Α. Π. 209 τοῦ 62 κτλ. (Ἰδε καὶ ἄρθρον 27 Ὁργ. Δικ.). — Οὐδεμία ἀνάγκη ὡσαύτως νὰ σημειοῦται, ὅτι λαμβάνει μέρος ὁ ὑπογραμματεὺς, κωλυομένου τοῦ γραμματέως, διότι, μετέχοντες τοῦ δικαστηρίου κατὰ διαταγὴν τοῦ γραμματέως καὶ οἱ ὑπογραμματεῖς, ἐκπληροῦσιν ἴδια ἀνατεθειμένα αὐτοῖς καθήκοντα, τοῦ γραμματέως διανέμεντος κατὰ τὸ ἄρθρον 124 τοῦ Ὁργ. Δικ. δικαστηρίων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπογραμματέων τὰς ὑποθέσεις. Α. Π. 209 τοῦ 62 κτλ. (Ἰδε καὶ ἄρθρον 122 Ὁργ. Δικ.). — Τῆς παρουσίας τοῦ γραμματέως κατὰ τὰς διασκέψεις συμβαλλομένης ἀπλῶς εἰς τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἐξετέθησαν ἐν τοῖς πρακτικοῖς αἱ γνώμαι τῶν δικαστῶν, εἶναι ὅπως εἰσέφερον ἂν ἄλλος γραμματεὺς μετέσχε τῆς διασκέψεως καὶ ἄλλος τῆς συνεδρίασεως. Α. Π. 209 τοῦ 62 κτλ. — Ἐὰν μετὰσχῃ πλέον ἢ ἑλαττον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τριῶν δικαστῶν, ὑπάρχει σύνθεσις, ἐπάγουσα ἀναιρέσιν. Α. Π. 16 τοῦ 38, 16 τοῦ 36.

Β'. Ἀρμοδιότης.

529. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν κρίνει· — περὶ ἐλαφῶν τῶν πολιτικῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν παρεπέμφθησαν εἰς τοὺς ἐμποροδικάς, (1) ἢ τοὺς εἰρηνοδικάς· ἰδίως δὲ καὶ περὶ παν-

(1) Καταργηθέντων τῶν ἐμποροδικῶν, ὑπάγονται εἰς τοὺς πρωτοδικὰς καὶ αἱ τῶς ὑπαγόμεναι εἰς τοὺς ἐμποροδικὰς διαφοραί.

τοίων εἰς τὴν διακατοχὴν ἀναγομένων διαφορῶν, καθ' ἔσται τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς δὲν ὑπάγεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 490 ἀρ. 0. 6, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν. — 2. περὶ ἐφέ-
τως ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικῶν, ἢ ἄλλων κατὰ τὸ ἄρθρον
116 ἴστων αὐταῖς θεωρουμένων ἀποφάσεων· περὶ τούτων δὲ ἀπο-
φασιζομεν ἀνεκκλήτως. — 3. περὶ πάσης ἀγωγῆς, ἀνευ διακρισεως
τῆς ποσότητος καὶ τῆς ἀρμοδιότητος, ἐὰν ὅλοι εἰ διάδικοι ἦτοι
πλεονεξέειναι τὴν δικαιοδοσίαν κατὰ τὸ ἄρθρον 24, ἢ ῥητῶς
καθυπέδαλον ἑαυτοὺς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πρωτοδικῶν ὡς
διαιτητῶν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἡ διαδικασία
γίνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 105 καὶ ἐπ. Π. 112, 113, 461, 518,
618, 727, 2.

N. Τοῦ πρωτοδ. ἡ ἀρμοδιότης δύναται νὰ παρεκταθῇ εἰς εἰρηνοδικιακὴν
ἐπὶθεσιν, μάλιστα δὲ καὶ σιωπηρῶς. Α. Π. 62 τοῦ 86, 314 τοῦ 85· ἀλλ'
ἀπαίτεται πρὸς τοῦτο ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐναγομένου· ἄλλως πρέπει νὰ κηρύσ-
σεται αὐτοπαγγέλτως ἀναρμόδιον, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου. Α. Π.
204 τοῦ 84. — H ῥητὴ καθυποβολὴ τῶν διαδίκων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν
πρωτοδικῶν ὡς διαιτητῶν γίνεται προδήλως δι' ἐγγράφου ἢ δηλώσεως ἐν
τοῖς πρακτικοῖς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ προφορικῆς συμφωνίας δι' ἄλλου ἀποδει-
κτικοῦ μέσου ἀποδεικνυομένης. Α. Π. 140 τοῦ 80, 136 τοῦ 86 (διαφωνεῖ
μειονοψία, καθ' ἣν, μὴ ἀνταγομένου πανηγυρικοῦ τινος τύπου διὰ τὴν
καθυποβολὴν τῶν διαδίκων, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ προφορικὴ συμφωνία). ("Ἰδε
καὶ ἀρ. 28).

530. Ἀνεκκλήτως 1) ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον τῶν
πρωτοδικῶν (1). — 1. περὶ προσωπικῶν καὶ εἰς τὰ κινήτὰ πράγ-
ματα ἀναγομένων ἀγωγῶν, τῶν ἐποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν
ὑπερβαίνει τὰς πεντακοσίας δραχμὰς (2) ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν
ποσότητα λαμβάνεται μὲν ὑπ' ὄψιν ὅλον τὸ ἀντικείμενον τῆς
διαφορᾶς, ἀλλὰ μόνον ἡ πρώτη αἵτησις, χωρὶς τῶν ἐπιγενόμε-
νων τόκων, ἐξόδων, καὶ ἄλλων παρεπομένων ἀποδόσεων. — 2.
περὶ πραγματικῶν ἀγωγῶν ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, τῶν ἐποίων
τὸ εἴρησιν εἰσόδημα δὲν ὑπερβαίνει τὰς εἰκοσιπέντε δραχμὰς.

(1) Ὅρα N. 4 Φεβρουαρίου 1838 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 490 Πολ.

(2) Ἰδε καὶ Νόμον ΒΙΗ' τοῦ 1892 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 300 Πολ. Δικ. Ση-
μειωτέον ὅτι ἀνεκκλήτως δικάζονται ἐκ τῶν ἐπ. διαφορῶν αἱ ἀπαιτήσεις
αἱ μὴ ὑπερβαίνουσαι τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων δραχμῶν (Νόμου περὶ ἀρμο-
διότητος ἀρ. 9).

— 3. ἐπὶ συνυποσχετικῶν, ἐὰν τοῦτο συναφωνήσῃ ῥητῶι, κατὰ τὸ ἄρθρον 116. Πολ. 20. 490. (Γαλλ. Ν. τῆς 11 Ἀπριλ. 1838).

1) εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν.

Ν. Τὸ μέγεθος τῆς διαφορᾶς ὁρίζεται οὐχὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐπεδίκασεν ἡ ἀπεδίκασα τὸ δικαστήριον, ἀλλ' ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἤτήσατο ὁ δικάστης. Α. Π. 186 τοῦ 48, 260 τοῦ 50, 43 τοῦ 59, 449 τοῦ 89. Εἰς αὐτοὺς 31 τοῦ ποσοῦ τούτου λογίζεται ἡ πρώτη αἵτησις ἀνευ τῶν ἐπιγενομένων ἐπακολουθημάτων καὶ ἐπιδοθητικῶν προτάσεων· ὡς πρώτη δ' αἵτησις λογίζεται καὶ ἡ ἐπὶ ἀκροατηρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 158 περιορισθεῖσα, Α. Π. 366 τοῦ 40, 99 τοῦ 53, 218 τοῦ 63, 46 τοῦ 81. Καὶ ἀντιθέτως καθίσταται ἐκκλητὴ ἡ ἀπόφασις, ἐὰν αἰτηθεισὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς πεντακοσίαν δραχμῶν, προστεθῇ ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ αἵτησις περὶ τόκων. Α. Π. 413 τοῦ 53, 46 τοῦ 81. Ἄλλῃ ὑπολογίζονται οὐχ ἤττον οἱ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς τόκοι, διότι πρώτην αἵτησιν ἀποτελεῖ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσόν. Α. Π. 53 τοῦ 53, 189 τοῦ 56, 186 τοῦ 48, 189 τοῦ 56, 207 τοῦ 59, 18 τοῦ 62, 335 τοῦ 83, 224 τοῦ 93. Ὅθεν ὑπολογίζονται καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας μέχρι τῆς ἀγωγῆς πρὸς εὑρέσειν τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς ἀποφάσεως, Α. Π. 197 τοῦ 72, 326 τοῦ 74, 298 τοῦ 77. Contra ἀπόφασις 29 τοῦ 54, καθ' ἣν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἔφεσις, ὁσάκις ἡ ἐπιδίκησιν ἀπὸ τῆς δυνάμεως δὲν ὑπερβαίνει τὸ νόμιμον ποσόν, ὅστις καὶ ἐὰν ᾤκησῃ διὰ τῶν ἐπὶ τῆς διαμαρτυρικῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς παραχθέντων τόκων, διότι θεωροῦμεν τοῦ διαμαρτυρικοῦ ὡς ἀρχῆς τινος τῆς ἐκ τοῦ εἰς διατάγην γραμματίου αἰτήσεως καὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς, οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι τόκοι οὐδέποτε ἔχουσι ῥοπήν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας λόγῳ τῶν ποσοῦ τῆς αἰτήσεως, διότι ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει τὸ διαμαρτυρικὸν συγγνωσκῆται εἰς τὴν αἵτησιν καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ τόκοι θεωροῦμενοι ὡς μεταγνῆσται στεροὶ τῆς ἀγωγῆς δὲν πρέπει νὰ συγκεφαλαιῶνται πρὸς τὸν ἀρχικὸν ποσόν τῆς ἐκ τοῦ εἰς διατάγην γραμματίου αἰτήσεως. — Ὅταν ἡ ἀγωγή κατεῖχετο ἔχουσα ἄμωσον ἀπαίτησιν προσωπικῆς φύσεως, κατωτέραν τῶν παντακοσίων δραχμῶν, περιλαμβανῇ οὐχ ἤττον ἀναγκασίως τὴν πραγματικὴν ἀπαίτησιν τὴν ἐμμεσον λ. γ. ἀναγνωρίσιν τῆς κυριότητος τοῦ διαδίκου, κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ 58. 2 τοῦ 530 ἄρθρου, εἶναι ἐκκλητὴ ἡ ἀπόφασις. Α. Π. 320 τοῦ 62. — Καὶ ὁσάκις διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται ποσὸν δραχμῶν κατωτέρων τῶν 500, ἀλλ' ἡ περὶ καταβολῆς αὐτῶν ἀπόφασις ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ἐπὶ τῇ πραγματικῇ τῆς κυριότητος τοῦ κτήματος, ἡ ἀγωγή ἐξομοιοῦται πρὸς ἀγωγὴν πραγματικὴν, καὶ ἐπομένως προκειμένου περὶ κτήματος παραγόντος ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων δυνάμεως ὑπέρτερον τῶν 25 δραχμῶν, ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν. Α. Π. 250 τοῦ 61. — Ὅθεν συγχωρεῖται ἀέριστοι ἔφεσις, ὁσάκις ὁ ἀναγκαστικὸς ἀξιοῖ, ὅτι τὸ διεκδικούμενον χορηγεῖ ἐτησίαν πρόσδον ὑπὲρ τὰς 25 δραχμῶν, διατασσομένη περὶ τούτου πρότερον ἀποδείξις. Α. Π. 111 τοῦ 53, 246 τοῦ 62, 369 τοῦ 64. Κατὰ δὲ τὴν 123 τοῦ 49 τῆς ἀγωγῆς ἔχοντος ἀντικείμενον τὴν διεκδίκησιν ἀκινήτου μετὰ τῶν προσόδων αὐτοῦ ἀπὸ τῶν νόμιμῶν μέχρι τῆς παραγωγῆσεως, μὴ δριζομένων ποσῶς, ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἀπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούντος, ὅπως ἡ ἀπόφασις καταστῇ ἀνέκκλητος, ἡ ἐπὶ τῇ πρόσδον νὰ ᾖται ὡς ἀποδειγνόμενον νομίμως, ὅτι δὲν ὑπερβαίνει τὰς 25 δραχμὰς. Κατὰ δὲ τὴν 283 τοῦ 77 διεκδικούμενων τῶν ὑστερημάτων

καρπῶν ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ κτήμα ἀνέκει εἰς τὸν δικαδικούντα, τὸ ἀκκλητὸν ἢ ἀνεκκλητὸν τῆς διαφορᾶς κανονίζεται οὐ μόνον ἐκ τῆς ἀξίας τῶν δικαδικουμένων καρπῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ κτήματος, οὐ τὸ κατασχέθην ἐπὶ δόγμα ἐνδὲς ἔτους ἔστιν ἀνώτερον τῶν 28 δραχμῶν, διότι τὰ παρεμπιπτόντα ζητήματα, ὧν ἡ ἀξία οὐκ ἔστιν ἀπαραίτητος πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς, συνυπολογίζονται πάντοτε πρὸς ἀξιολόγησιν τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τῆς ἐπίσεως. Διὸ καὶ αἰτουμένου ποσὸς πεντακοσιοδράχμου, εἴ ἐτήσιον κληροδοτήματος ὑφειλούμενου, ἀμφισβητουμένου δὲ παρεμπιπτόντως τοῦ ὅλου κληροδοτήματος, ἡ περὶ τοῦτου ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, ὅτε δικάσσα ἀληθῶς ἀντικαίμενον ἀνώτερον τῶν 500 δραχμῶν. Α. Π. 286 τοῦ 59. — Ἀνεκκλητῶς ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον καὶ ὅσῳκι τὸ ὅρ' ἐκίστου τῶν ἐναγόντων αἰτούμενον ποσὸν δὲν ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμάς, εἰ καὶ τὸ σύνολον τοῦ ὑπὸ πάντων τῶν ἐναγόντων αἰτουμένου εἶναι ὑπέρτερον, διότι κατὰ τὸν νόμον ληπτέον ὅπ' ὅψιν τὸ ἀτομικὸν ἐκίστου τῶν ἐναγόντων συμμετρῶν (Ν. 11 § 2. Πανθ. (2. 4), Α. Π. 21 τοῦ 82, 255 τοῦ 54, 144 τοῦ 78, 361 τοῦ 80. Ὡσαύτως ὅσῳκι ἐνάγονται πολλοί, ἵνα καταδικασθῶσιν ἐντὶ ἀλληλεγγύως, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν ἕκαστος, τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνεκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως ὑποβάλλεται ἐκ τοῦ εἰς ἕκαστον τῶν συναγαγμένων ἀναλογούντος. Α. Π. 52 τοῦ 53, 200 τοῦ 54, 162 τοῦ 63, 444 τοῦ 78. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 84 τοῦ 45 πολλῶν ὄντων τῶν ἐναγομένων καὶ ὑπορχῶν ὄντων εἰς ἀλληλεγγύην πληρωμὴν, γίνεται συνυπολογισμὸς εἰς εὐρεσιν τοῦ κατὰ ποσὸν ἐφεσίμου. ("18ε καὶ ἄρθρον 357). Ἀλλ' ἡ δημολογία τοῦ ἐναγομένου περὶ μέρος τῆς ὑφειλῆς, δι' ἣν ἐνάγεται, δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸν κανονισμὸν τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως, ὅτε τῶν δημολογίων ὑποκειμένων ὡς παρατουσῶν τὴν δίκην κατὰ τὰ ἄρθρ. 264 καὶ 265 μόνον ὅσῳκι ἤθελον συνάδει παντελῶς πρὸς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος· ἄλλως ἢ ἐν μέρει δημολογία τοῦ ἐναγομένου ἤθελε στερεῇ τὸν ἀντίδικον τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς δικαιοσύνης, χορηγηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, χαρακτηριζομένη ὡς μέσον ἀποπερατώσεως ἢ καταργήσεως τῆς δίκης παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Ἀπόφ. Ἐφεσίου Ναυπλίας 407 τοῦ 49. — Πρόδηνον δὲ τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσὸν δὲν ἐναῖται μετὰ τοῦ διὰ τῆς ἀνταγωγῆς πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ τῆς ἀποφάσεως, διότι ἡ ἀνταγωγή εἶναι ἀγωγή κατὰ τοῦ ἐνάγοντος τοῦ ἐναγομένου. Α. Π. 111, 187 καὶ 332 τοῦ 53, 177 τοῦ 57, 135 τοῦ 59, 155 τοῦ 65. — Ἀπροσδιορίστου οὐσίας τῆς ἀξίας τῆς δίκης καὶ ἀμφισβητουμένης, διατάσσεται ἀπόδειξις· ἀπόκειται ὅς ἐκ τῶν ἐπικαλούμενων τὸ ἀνεκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως νὰ προτείνῃ ἔνστασιν καὶ ἀποδείξῃ αὐτήν, συνωδᾷ πρὸς τὸ ἄρθρον 552 τῆς πολιτ. δικον. Α. Π. 191 τοῦ 53. — Ὅτε τὸ ἐπιδίκον δικαίωμα συνίσταται ἐκ πολλῶν ἀντικειμένων, ἢ ὅς ἀμφισβήτησις ἀφορᾷ εἰς τὸ δικαίωμα αὐτὸ, τὸ ἐφεσίμενον ἢ ἀνεκκλητὸν ζητητὸν ἐκ τῶν ἐτήσιων δόσεων, χρησιμευσάων πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τοῦ ἐφεσίμου ἢ ἀνεκκλητοῦ. Α. Π. 245 τοῦ 78. — Αἱ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως ἀποφάσεις ὑποκινεῖται αἰτίποτε εἰς ἔφεσιν, ἔστω καὶ παρεμπιπτόντως δικάζουσαι τὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ζήτημα. Α. Π. 379 τοῦ 55, 169 τοῦ 56, 73 τοῦ 57, 295 τοῦ 60, 96 τοῦ 92. Contra ἀπόφ. 180 τοῦ 49 ("18ε καὶ ἄρθρ. 1015). — Ἐν τῇ ἐκ τῆς ἀποφάσεως κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου δίκῃ ὀρίζει τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοσύνης ἢ κατασχέσεως ποσότης. Α. Π. 121 τοῦ 81, ἐν δὲ τῇ ἐκ τῆς

ἀνακοπῆς τοῦ ὀφειλέτου κατὰ κατασχέσεως ἢ ποσότης, τῆς πρὸς ἀπόπειαν ἐνηργήθη ἢ κατάσχσεις. Α. Π. 79 τοῦ 59, ἐν δὲ τῇ ἐκ τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς τοῦ τρίτου τὰ κατασχεθέντα πράγματα. Α. Π. 79 τοῦ 59, 28 τοῦ 77. Ἐν δὲ τῇ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος κατατάξεως ἢ ποσότης, δι' ἣν προσβάλλεται ἢ κατάταξις ἢ ἡ δι' ἣν ζητεῖ νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνακίπτων. Α. Π. 42 τοῦ 76, 35 τοῦ 78, 32 τοῦ 89.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία εἰς συνήθεις ὑποθέσεις.

Α'. Προδικασία.

α'. Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν. (1)

531 καὶ 532. (Κατέστησαν ἄχρηστα).

β'. Ἀγωγῆς ἐγγραφον.

533. Τὸ ἐγγραφον τῆς ἀγωγῆς περιέχει 1), ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 136 καὶ ἐπ. διαλαμβανόμενων προσόντων, — 1. τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐναγομένου. — 2. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 148, τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου. — 3. τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ ἐνάγων νὰ κάμῃ τὴν ἀγωγὴν, καὶ τὰ περιστατικά ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται οὗτος τὰς ἀξιώσεις του καὶ τὸ 2) δικαίωμα τοῦ νὰ προτείνῃ αὐτὰς κατὰ τοῦ ἐναγομένου 3). — 4. τὸν νόμιμον λόγον ἐκ τοῦ ὁποίου παράγει τὰς ἀξιώσεις του ταύτας. — 5. ἀκριβὴ περιγραφὴν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τῆς αἰτήσεως τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει πρὸς τὸν ἐναγόμενον, κατὰ τὴν κυρίαν καὶ τὴν ἐν παρόδῳ ὑπόθεσιν. — 6. τὸν προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐναγομένου προθεσμίας. — 7. τὴν σημείωσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μέλλει οὗτος νὰ προτείνῃ τὰς

(1) Ν. ΑΥΓΗ* τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ καταργήσεως τῶν περὶ ἀπόπειρας πρὸς συμβιβασμὸν διατάξεων.

*Ἄρθρον μόνον

Ἐπ' οὐδεμιᾶς ὑποθέσεως τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Πρωτοδικῶν εἶναι ἀναγκαῖα ἐπεξῆς ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν. Πᾶσαι δὲ αἱ περὶ τοιαύτης ἀπόπειρας διατάξεις καταργοῦνται.

ὁρίσσεις του. Ὁργ. 246, 3. Παλ. 68. 201. 534. 720. (Γαλλ. Παλ. Δικ. 61).

1) πρέπει νὰ περιέχῃ 2) του καὶ τὸ 3) τούτου

Ν. Ἡ σημείωσις τοῦ δυνάματος τοῦ ἀναγομένου εἶναι αὐτοῦδης, ὡς ῥητῶς ἐπιτασσμένη ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. 161 τοῦ 38. Ἀλλ' ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐλαττωσις τῶν ὀνομάτων τῶν ἄλλων συναναγόντων καὶ ὁμοδικῶν ἀναπληροῦται διὰ μεταγενεστέρου τῆς ἀγωγῆς δικολόγραφου. Α. Π. 332 τοῦ 37. — Ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ μνεία τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων ἀπαιτεῖται χάριν τῆς ἀρμοδιότητος ἢ τῆς ἀρῆς ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν. Ὅθεν καθ' ἑαυτὸν προκύπτει περὶ ἀρμοδιότητος ἢ ἀμφισβήτησως τῆς ταυτότητος τοῦ διαδίκου, ἡ ἐλαττωσις αὐτῆς δὲν βλάπτεται. Α. Π. 239 τοῦ 80. Ὅθεν δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀγωγὴ ἂν ἀντὶ τῆς κατοικίας περιέχῃ τὴν διαμονὴν μόνον τοῦ διαδίκου. Α. Π. 23 τοῦ 43. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ δικολόγραφον διὰ τὴν μὴ σημείωσιν τῆς κατοικίας, ἂν αὕτη ᾖτο γνωστὴ ἐκ προγενεστέρων ἐγγράφων. προσάγεται δὲ τὸ δικολόγραφον ὑπὸ τοῦ διαδίκου, ὅθεν ἐμφανίζει ὅτι ἐπαρῶν εἰς αὐτὸν νομίμως. Α. Π. 34 τοῦ 47, 197 τοῦ 71. (Ἴδε καὶ ἀρ. 136 καὶ 306). Ἐπίσης ἡ παράλειψις ἡ ἐσφαλμένη μνεία τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ἐπιφέρει τὸ ἄκυρον αὐτῆς. ὁσάκις δὲν μνησθῇ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν. Α. Π. 242 τοῦ 1873. — Ἄν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀγωγὴ διὰ τὴν μὴ σημείωσιν τοῦ δυνάματος καὶ τῆς κατοικίας τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸ δημόσιον ὑπουργοῦ, ἀρ' οὗ διὰ νόμου ἐπιτίθεται, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν. Α. Π. 26 τοῦ 34, 111 τοῦ 66, 184 τοῦ 83. — Μὴ ὄρισαντος τοῦ νομοθέτου τὰ περιστατικά, ἔτι καὶ ἂν νὰ ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὡς ἀνεπίκτου ὄντος τοῦ δαιμονίου αὐτῶν, προφανὲς εἶναι, ὅτι ἀρῆκε τὴν περὶ τούτων ἐκτίμησιν καὶ ἀπόφασιν εἰς τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας, δηλονότι τὰ κατώτερα δικαστήρια. Ἐπομένως ἂν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν ὁ Ἄρειος Πάγος. Α. Π. 103 τοῦ 43. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 214 τοῦ 82 ἀναρτῆται ἡ ἀπόφασις, ἡ ᾗς παραδικάζεται ἡ ἐπιτακτικὴ καὶ οὐσιώδης διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 339 ἀρ. 3 τῆς Πολιτ. Δικον., καθ' ἣν τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζει ὁ ἀνάγων τὰς αξιώσεις αὐτοῦ, ὡς τὴν ἱστορικὴν αἰτίαν· ἐπομένως μὴ ἀναπληρουμένης τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς τοῦ νόμου διὰ τῆς ἀπλῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ μνείας ἐγγράφου, ὅθεν συνεπὴς τὴν ἱστορικὴν βάσιν ἀλλὰ δὲν ἀποτελεῖ μέρος αὐτῆς ἀναπόσπαστον, ὡς μὴ καταχωριζόμενον ἢ προσαρτώμενον ἐν αὐτῇ. Ἐπίσης κατὰ τὴν 306 τοῦ 63 ἐν τῇ δικολόγραφῃ τῆς ἀγωγῆς, ἣν ἐνασκει τις ὡς ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων τρίτου, πρέπει νὰ περιεχῇται ῥητὴς ὅτι δύναται ἐκχωρήσως ἀνακεῖ τὴν ἀγωγὴν ταύτην. Α. Π. 306 τοῦ 63. Ἀλλ' ἐν γένει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀνήκει νὰ κρίνῃ ἂν ἡ ἀγωγὴ, ἀνακοπὴ καὶ ἐν γένει ἢ ποῖα τις ᾖ αἰτία. Α. Π. 181 τοῦ 71. Ἡ δὲ περὶ ἀρτιστίας κρίσις αὐτοῦ διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀναγομένη εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων. Α. Π. 105 τοῦ 50, 208 τοῦ 58, 298 τοῦ 61, 259 τοῦ 71, 228 τοῦ 73, 67 καὶ 148 καὶ 167 τοῦ 74, 190 καὶ 313 τοῦ 75, 219 τοῦ 76. Ἀλλ' ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος ἡ τῶν προτάσεων ἀρτιστία κατὰ τὰς Α. Π. 82 τοῦ 68, 122 καὶ 146 τοῦ 73, καὶ ἡ τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὰς Α. Π. 148 τοῦ 47, 263 τοῦ 76, 323 τοῦ 79. Κατὰ δὲ τὴν

ἀπόρ. 277 τοῦ 86, ἡ ἀκυρότης τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς δι' ἑλλειψιν αὐτοῦ
 εἶδος περιγραφῆς τοῦ ἀντικειμένου ἀπαράδεκτος ἐστὶ μετὰ τὴν πρῶτην συν-
 ῥάσειον προτεινομένη, ἀπὸ τῆς περὶ ἀκριβοῦς περιγραφῆς διατάξεως κειμένης
 ἀπλῶς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου, ἵνα μᾶλλον διὰ τῆς ἀγωγῆς περὶ
 τίνος καλεῖται νὰ δικασθῇ καὶ παρασκευασθῇ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ. — Ἄν
 τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ λόγῳ ἀοριστίας πρότασιν ἢ ἀγωγὴν, φέρουσιν τε
 νόμιμα στοιχεῖα, ἢ ἀπόρριψις αὐτοῦ ἀναρτεῖται κατὰ τὴν Α. Π. 281 τοῦ
 74. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 148 τοῦ 47 τὸ δικαστήριον δύναται καὶ νὰ δια-
 τάξῃ εἰς ἐπαγγέλματος τὴν διόρθωσιν τῆς ἀοριστίας. — Τῆς δικαιολογήσεως
 ἐστὶ ἡ διαφορὰ εἶναι ἴδια τῶν δικαζομένων, ἀπαρτιζούσης ἀναγκάσιον τῆς
 βάσεως τῆς ἀγωγῆς στοιχεῖον, ἀπὸ ἀποτελοῦσης τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς αἰτίαν,
 ὅ ἐστι τὰ κατὰ νόμον ἀποτελοῦντα ἀναγκάσιον προϋπόθεσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ
 δικαιοῦματος πραγματικά γεγονότα εἶναι ἐπὶ ἡ μὴ περιλαμβανόμενα ταῦτα
 ἀγωγή εἶναι ἀπορρίπτειν. Α. Π. 215 τοῦ 87, 214 τοῦ 82. Ὅθεν ἀγωγή
 ἐν ἣ δὲν ἀναφέρεται τίνι τρόπῳ ἀνέκτησεν ὁ ἐνάγων τὴν ἐπιδικουμένην
 ἀπαίτησιν, ἢν ἴδιαν οὖσαν κατ' ἀρχὰς εἶχε κατόπιν ἐκχωρήσει πρὸς τρίτον,
 εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἡ δὲ ἑλλειψὶς αὕτη δὲν ἀναπληροῦται διὰ τῶν προτά-
 σεων. Α. Π. 215 τοῦ 87. — Ὁ διεδικῶν δι' ἀγωγῆς κτήματι τὸν δὲν ὑπο-
 χρεῖσθαι ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ νὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον, ἀπ' οὗ κατέχει αὐτὸν ὁ
 ἐναγόμενος, διότι τοῦτο, ἀποτελοῦν τὴν βάση τῆς περὶ παραγραφῆς ὑποτά-
 σεως αὐτοῦ τοῦ ἐναγομένου, αὐτὸς οὗτος ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ καὶ ἀποδείξῃ, κατὰ
 τὴν Α. Π. 94 τοῦ 77. Οὗδ' εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀναφέρῃται ἐν τῇ ἀγωγῇ
 τὸ τρόπον τῆς κτήσεως τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ ἐνάγοντος, διότι ἐπὶ περὶ
 γώγου κτήσεως ἐπὶ τοσούτων ὀφείλει ὁ διεδικῶν νὰ ποδείξῃ τῶν προκτη-
 τῶν τὴν κυριότητα, ἐπ' ὅσον αὕτη ἀκριστοῦται. Α. Π. 178 τοῦ 86, 7
 τοῦ 88, 72 τοῦ 88, 177 τοῦ 88, 103 τοῦ 89, 107 τοῦ 91, 134 τοῦ 92,
 237 τοῦ 93. (Ἄλλα κατὰ τὴν μειονοφίαν ἀπόρ. 107 τοῦ 91 τὴν βάση
 τῆς διεδικητικῆς ἀγωγῆς (ὁσῶς ἢ διεδικητικῆς δὲν στηρίζεται εἰς χρεὴσιν
 κτησίαν) ἀποτελοῦσιν οὐ μόνον τὰ δι' ὧν μετεβίβασθαι εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ
 πρᾶγμα περιστατικά, ἀλλὰ καὶ τὰ δι' ὧν μετεβίβασθαι εἰς τοὺς προκτητο-
 ῦς αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἔχοντος πρωτότυπον κτήσιν. Ὅθεν ἀπαραίτητον νὰ περιλα-
 βανῇ πάντα τὰ προμνησθέντα περιστατικά). — Ἄλλ' ἢ καλὴ πίστις ὡς στοι-
 χεῖον ἀπαραίτητον τῆς διὰ τῆς ἐκτακτοῦ χρησικτησίας κτήσεως τῆς κυριότη-
 τος ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃται ῥητῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ, δὲν συμπληροῦται διὰ κατὰ
 τοῦτο ἡ ἀγωγή διὰ τῶν ἐπ' ἀκροατικῆς προτάσεων, ὡς μεταβιβαζομένης αὐτῇ
 τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 288 τοῦ 86, 113 τοῦ 83, 236 τοῦ 88, 241
 τοῦ 92. Ἀλλὰ σημεῖον ἐστὶ, ὑπαρχούσης νομίμου αἰτίας, ὅτετοι νομίμοι
 γεγονότες παραγωγικοῦ ἰδιοκτησίας, ἢ ἀπλῆ ἀγνοία τῆς ὑπάρξεως ἀλλο-
 τῶν δικαιοῦματων ἀποτελεῖ τὴν καλὴν πίστιν, ἥτις ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει
 τεκμαίρεται, διότι οὐδεὶς ὑποτίθεται ἐπὶ διατελεῖ ἐν δόλῳ. Α. Π. 282 τοῦ
 92. — Ἐν τῇ διεδικητικῇ ἀγωγῇ δέον νὰ περιεχθῇ καὶ αἰτήσεις ἀναγωγῆς
 εἰς τὴν κυριότητα, ἢ αἰτήσεις ὅμοιοι αὕτη δύναται νὰ διατυπώσῃ καὶ δι'
 ἄλλης ἐκφράσεως, ἐπὶ δὲ ἐκτίθενται ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ἀρτίζοντα τὴν κυριότητα
 τῆς κυριότητος πραγματικά περιστατικά, πώλησις διδόνοντι καὶ παρὰδοσις
 τοῦ πωληθέντος, ὡς καὶ ἡ κυριότης τοῦ προκτητορος. Α. Π. 213 τοῦ 89,
 (βλ. καὶ ἀρθρα 160 καὶ 172).

534. Ἐπὶ πραγματικῶν καὶ μικτῶν ἀγωγῶν, τὸ ἑπὶ παραγραφῇ

πρέπει νὰ περιέχῃ, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀρι-
σμένων, καὶ ἀκριβῆ προσέτι περιγραφὴν τῆς ιδιότητος καὶ τῆς
στάσεως τῶν ἀκινήτων, ἀναφερομένου καὶ τοῦ δῆμου, ἐν ᾧ καί-
νται· ταῦτα δὲ πάντα μὲ τοσαύτην ἀκρίβειαν, ὥστε νὰ μὴ δύνα-
ται νὰ προκύψῃ λῶθος περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀντικειμένου
τῆς διαφορᾶς. Πολ. 201, 533, 5. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 64).

N. Τὸ 534 δὲν ἐφαρμόζεται, ὅσκις πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἀναγνωρίσεως
κληρονομικοῦ δικαιώματος. Α. Π. 34 τοῦ 41.—Ἡ ἐλλείψις τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ
σημειώσεως τῆς νομοσίας τοῦ δῆμου, ἐν ᾧ καίται τὸ διεκδικούμενον κτῆμα,
δὲν ἱπικφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐγγράφου, ὅσκις αὕτη ἀναπληροῦται ἐξ ἑλ-
λων ἀναμφισβητήτων ἐνδείγματων. Α. Π. 261 τοῦ 58. Ἐπίσης ἡ ἐσφαλμένη
μνεία τῆς θέσεως αὐτοῦ, ὅσκις ἡ ταυτότης αὐτοῦ εἶναι βεβαία. Α. Π. 144
τοῦ 53.—Εἰς τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνουν ἂν ἡ ἀγωγή
περιέχῃ τὴν προσηκουσαν περιγραφὴν τοῦ κτήματος. Α. Π. 117 καὶ 131 τοῦ
47.—Δὲν ἀπαιτεῖται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς νὰ προκύπτῃ καὶ ἡ
ἀλήθεια τῆς ταυτότητος τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ
τὸ ἀντικείμενον τοῦ κατ' οὐσίαν βεβαίου ἢ μὴ αὐτῆς. Α. Π. 249 τοῦ 83.

535. Ἀγωγαὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγο-
μένου, προσερχόμεναι εἴτε ἐκ τῶν αὐτῶν, εἴτε ἐκ διαφορῶν ὑπο-
θέσεων ἢ περιστατικῶν καὶ νομίμων σχέσεων, καὶ ἀπαιτοῦνται
τὰ αὐτὰ ἢ διὰφορα πράγματα ἐκ διαφορῶν ἀγωγῆς λόγων, ζυ-
γανται νὰ ἐνωθῶσιν εἰς μίαν ἀγωγὴν 1) μόνον,—1. ἐὰν
κατὰ τὴν οὐσίαν τῶν δὲν ἀντιφάσκουν πρὸς ἀλλήλας.—2. ἐὰν
δύνανται νὰ συζητηθῶσι κατὰ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς διαδικασίας
καὶ —3. ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον. Πολ. 537.
629, 3. (Βαυαρ. σχ. § 154).

1) ἐν ἐγγράφῳ ἀγωγῆς

N. Ἐὰν ὅλον τὸ ποσὸν πασῶν τῶν ἀγωγῶν, τῶν ἐν ἐνὶ ἐγγράφῳ ἡμο-
μίῳ, ὑπερβαίῃ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀπ' ἐκάστης αὐτῶν ἀρμοδίου δικα-
στοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ἐκάστης ἀγωγῆς, δὲν μεταβάλλεται ἡ ἀρμοδιότης
τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 254 τοῦ 64.—Ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ περι-
χρῶνται δύο αἰτήσεις ἀποτελοῦσαι διαφόρους ἀγωγὰς, μὴ ὑπαγομένους εἰς τὴν
αὐτὴν διαδικασίαν, τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς καθίσταται ἀπαράδεκτον ὡς
ἄκυρον μὴ ἐπιτερουμένον τοῦ χωρισμοῦ. Α. Π. 297 τοῦ 65. (Ἰπὸ τὸ αὐτὸ
ἀνάλυσ. 23 τοῦ 49, 181 τοῦ 68, 172 τοῦ 70, 3 τοῦ 90).—Ὅταν ζητῇται
διὰ διαφορῶν ἀγωγῶν τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, δὲν εἶναι κυρίως διαφορὰ ἀγω-
γῆ, ἀλλὰ μίκα σπληριζομένη εἰς διαφόρους λόγους. Α. Π. 67 τοῦ 53, 129
τοῦ 80. Ὅθεν εἶναι ἐγκυρον δικόγραφον ἀγωγῆς ἀναφέρειν ὅτι ἡ δωρεὰ
εἶναι ἄκυρος ἐνεκεν αἰσχροῦς αἰτίας καὶ προσέτι ὅτι εἶναι ἀνακλητὰ λόγῳ
ἀγαριστίας· καὶ δύναται, ἀπορρίψεως τῆς περὶ αἰσχροῦς αἰτίας ἀγωγῆς, νὰ
δικασθῇ ἡ περὶ ἀγαριστίας. Α. Π. 129 τοῦ 80.

536. Ἐάν ἐπισωρευθῶσι πολλάι, ἐκ διαφόρων ὑποθέσεων προκύπτουσαι, καὶ ἐπὶ διαφόρων περιστατικῶν ἐπιστηριζόμεναι ἀγωγαί, πρέπει νὰ ἐκτιθῇται ἐν τῇ ἐγγράφῳ ἐκάστη αὐτῶν χωριστά.

Ν. Αἰτούντες τοῦ ἐνάγοντος ποσὸν τι ἐν συνόλῳ λόγῳ ἱκανοποιήσασθαι στηριζομένης ἐπὶ τριῶν διαφορῶν λόγων (ψευδοὺς καταγγελίας, ἐξυβρισμὸς καὶ συκοφαντίας), ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἰδίᾳ αἰτήσις ποσοῦ δι' ἕκαστον τῶν λόγων τούτων, διότι κατὰ τὸν νόμον πρέπει νὰ ἐκτιθῇται ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς τὰ οὐσιώδη ἐκάστης τῶν ἀγωγῶν στοιχεῖα, ἥτοι ὁ νόμιμος λόγος, ἡ ἱστορικὴ αἰτία καὶ ἡ αἵτησις. Ἐφετερίου Ἀθηνῶν 2014 τοῦ 78. Contra Α. Π. 3 τοῦ 79, καθ' ἣν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ καὶ ἰδιαίτη διακρίσις τοῦ αἰτουμένου ἐκ' ἐκάστου λόγου ποσοῦ.

537. Δὲν συγχωρεῖται ἡ ἐνωσις πολλῶν ἀγωγῶν εἰς ἓν ἐγγράφον. — 1. Ὡταν αὐταὶ ἀφορῶσι διαφορὰς διαδίκους, μὴ ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους τὴν τῆς ἐμοδικίας δεσμών. — 2. Ἐάν ὡς πρὸς πολλὰς συμπεπιπτούσας ἀγωγὰς διετάχθῃ ῥητῶς, ὅτι διὰ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῆς μιᾶς ἀποκλείεται ἡ ἄλλη. — 3. Ἐάν ἡ σύγχυσις συζήτησις διαφορῶν ἀγωγῶν ἤθελε φέρεται σύγχυσις. Κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσιν διατάττει τὸ δικαστήριον κατ' αἵτησιν ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως τὴν διαχώρισιν. Πολ. 70. 155. 170.

Ν. Ἐάν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐνάγωνσιν ἢ ἐνάγωνται πλείονες συγγράμματα καὶ συμμέτρως, δὲν γίνεται συνυπολογισμὸς εἰς εὐρεσιν τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου ἢ τοῦ ἐφεσίου τῆς ἀποφάσεως, διότι ἡ ἐμοδικία, προτιθεμένη μόνον τὴν ταχίσιν καὶ ὀλιγοδράπανον τῶν διαφορῶν ἐκδικασιν, οὐδὲως μεταβάλλει τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας. Α. Π. 177 τοῦ 70, 444 τοῦ 78. ἐπομένως ἀγωγῇ, δι' ἣς ζητεῖται νὰ καταδικασθῶσι τρεῖς κληρονόμοι (οὐχὶ ἀλλήληγγύως) νὰ πληρώσωσι χρεὸς τοῦ ἀποδίδαντος ἐκ δραγμῶν 790 ὑπάγεται εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον. Α. Π. 41 τοῦ 73. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 530). — Ἐάν ἐν τῇ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς περιέχονται δύο ἀγωγαί, διενδικητικὴ καὶ προσωπικὴ περὶ ἀποζημιώσεως, τὸ δικαστήριον, κρίνον ἐπιταγέματος ἂν ἡ σύγχυσις συζήτησις ἐξῆρ σύγχυσις, δύναται νὰ διατάξῃ τὴν διαχώρισιν. Α. Π. 80 τοῦ 72. — Ἐάν δύο ἢ πλείονα πρόσωπα συνάγωνται ἐπὶ τῇ βάσει πολλῶν ἀπαιτήσεων μὴ κοινῶν εἰς πάντας δὲν χωρίζονται, ἀλλ' ἀκέρως τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς ἐπέρχεται ὁμοῦ χωρισμὸς, ἔάν πάντα τὰ πρόσωπα συνάγωνται ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ βάσει ἀπαιτουμένης συγχύσεως. Α. Π. 33 τοῦ 71, 33 τοῦ 72, 326 τοῦ 74, 109 τοῦ 80, 30 τοῦ 83, 54 τοῦ 84. Ὡσαύτως καὶ ὅταν δύο ἢ πλείονες συνάγωνται, μὴ συνδεόμενοι διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς ἐμοδικίας, ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπαραδέχτης. Α. Π. 140 τοῦ 47, 307 τοῦ 60. (Ἰδὲ καὶ ἀρθρον 70). — Τὸ ἀρθρον 537, ἀφορῶν εἰς τὰ μερικὰ τῶν διαδίκων συμφέροντα, δὲν ἀνέχεται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Ὡθεν ἡ παραβασίς αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ παραστή τὸν πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 86 τοῦ 48, οὐδ' ἐξετάζεται αὐτὴ.

παραγγέλτως, ἅτε καλυπτομένης τῆς τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἀκυρότητος, μὴ προτεινομένης ἐγκαίρως. Α. Π. 382 τοῦ 61, 188 τοῦ 63, 26 τοῦ 83, 14 τοῦ 91.

538. Εἰς τὸ ἐγγραφοῦ τῆς ἀγωγῆς ἐπισυνάπτεται ἀντίγραφον — 1. τῆς περὶ ἀποτυχίας τοῦ συμβιβασμοῦ πράξεως (ἄρθρ. 125 καὶ 525), ἢ τοῦ ἐγγράφου τοῦ βεβαιούντος, ὅτι ὁ ἀντίδικος δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν περὶ συμβιβασμοῦ συζήτησιν (125 καὶ 528). τοῦτο δὲ μάλιστα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (1) — 2. ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων τοῦ ἐνάγωντος. Ταῦτα δύνανται μὲν νὰ ἐγχειρισθῶσι καὶ μετέπειτα, ἢ καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳσιν νὰ ἐπενεχθῶσιν (ἄρθρ. 158 καὶ 250). ἀλλὰ τὰ ἐντεῦθεν προξενούμενα ἐξόδα θφειλεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ ἐνάγων. Ὁργ. 151. Πολ. 216. 395. 565. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 65).

Ν. Γὰ ἀποδεικτικὰ ἐγγραφα δύνανται νὰ προσαχθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ κυρίου θέματος. Ὅθεν ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἀποκρούσῃ αὐτά, ὡς κλεισθέντος τοῦ σταδίου τῆς ἀποδείξεως. Α. Π. 79 τοῦ 36, 60 τοῦ 46, 59 τοῦ 64, 67 καὶ 198 τοῦ 67, 364 τοῦ 74, 324 τοῦ 76, 217 τοῦ 82, 68 τοῦ 90.

539. Ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐπισυνημμένων αὐτῇ (ἄρθρ. 533 — 538) διδεται εἰς ἕκαστον ἐναγόμενον· ἐὰν δὲ ὁ ἐνάγων θέλῃ νὰ καλέσῃ καὶ ὁμοδίκους (1), καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν. — Ὁ τρόπος τῆς ἐπιδόσεως κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 140 καὶ ἐπομ. ὠρισμένα. Πολ. 71. 395. 496. 756, 3. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 68).

1) κοινωνοὺς δικαιωμάτων

540. Ἐὰν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἢ πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐναγόμενου ἢ τοῦ ὁμοδίκου αὐτοῦ προθεσμία δὲν προσδιωρίσθῃ ἀκριδῶς ἢ ὀρθῶς, ἢ δὲν προσδιωρίσθῃ παντάπασι, πρέπει τότε θυνάμει τοῦ νόμου νὰ γίνῃ ἀπάντησις ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν· ἢ δὲ προθεσμία αὕτη, ἐπὶ μεγαλητέρων ἀποστάσεων, παρεκτείνεται, καὶ λογίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 καὶ 196 διατεταγμένα. — Τὴν προθεσμίαν ταύτην δύναται μὲν ὁ

(1) Ἡ διάταξις αὕτη οὐδεμίαν ἔχει ἐφεξῆς χρησιμότητα, ὡς καταργηθεῖσαν τῶν περὶ ἀποδείξεως συμβιβασμοῦ διατάξεων διὰ τοῦ νόμου ΑΥΝΠ τῆς 28 Μαΐου 1887.

ἐνάγων νὰ παρεκτείνῃ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐπὶ καὶ νὰ συντάμῃ, ἐκτὸς τῆς ἐν κατεπειγούσαις ὑποθέσεσι διαδικασίας. Πολ. 498. 550. 565. 620. 721. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 77, 78, 1033, 72).

541. Ἐὰν ὁ ἐνάγων 1) ἡ δμόδικός τις κατοικῇ ἐκτὸς τοῦ βασιλείου, ἡ εἰρημένη προθεσμία συνίσταται. — 1. εἰς τρεῖς μῆνας, ἐὰν οὗτοι κατοικοῦν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἢ ἐν τῇ Τουρκίᾳ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ — 2. εἰς ἕξ μῆνας, ἐὰν κατοικοῦν εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ἢ εἰς ἄλλας ἐπικρατείας. Πολ. 145, 6. 565. 793. 817. 820. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 73).

1) ἐναγόμενος

542. Ἐὰν τὸ ἐγγραφοῦ τῆς ἀγωγῆς ἐγχειρισθῇ ἐν τῇ Ἑλλάδι αὐτῇ εἰς ξένον, δίδεται τότε, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 540 ἀκριβέστερον ὠρισμένα, ἡ συνήθης προθεσμία δεκατεσσάρων ἡμερῶν, ἥτις βίμως δύναται νὰ παρεκταθῇ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 74).

γ'. Ἀπολογητήριον ἐγγραφοῦ.

I. Ἐν γένει.

543. Τὸ ἐγγραφοῦ τῆς ἀπολογίας τοῦ ἐναγομένου ἢ τοῦ ἐμδίκου 1) τοῦ ἐνάγοντος, πρέπει νὰ περιέχῃ. — 1. ὅλας τὰς ἀναβλητικὰς καὶ ἀνατρεπτικὰς ἐνστάσεις. — 2. τὴν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησιν. — 3. τὴν ὑπάρχουσαν τυχὸν ἀνταγωγὴν. — 4. τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθροῦ 148. Πολ. 553. 563 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 337).

1) τῶν κοινωνῶν τῶν δικαιοματιῶν

544. Ἐνστάσεις καὶ ἀπαντήσεις, ἐξαιρουμένων τῶν ἀνταγωγῶν, δύναται νὰ γίνουν καὶ διὰ μεταγενεστέρων ἐγγράφων, ἢ καὶ νὰ ἐπενεχθῶσιν ἢ διορθωθῶσι καὶ εἰς τὴν πρώτην εἰσέτι ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίας· ἀλλὰ τὰ ἐντεῦθεν προξενηθέντα ἔξοδα πληρῶναι ὁ προξενήσας αὐτὰ ἐναγόμενος ἢ δμόδικος. Πολ. 158 — 160. 216. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 338).

N. Ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόρριψις ὡς ἀπαράδεικτος ἀνταγωγῆς, εἰσαχθεῖσθαι οὐκ ἔστιν ἀπαιτούμενη, εἰς τὴν ἀπολογία, εἶναι νόμιμος, διότι, ὅπου κατὰ τὸν νόμον ἀπαιτεῖται

ται προδικασία, ἡ ἔλλειψις τῆς προδικασίας, προσβάλλουσα τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. 190 τοῦ 67. 277 τοῦ 67. Ἀντίκειται ἐν μέρει Α. Π. 184 τοῦ 80. (*18ε καὶ ἄρθρον 864).

3. Ἀπάντησις.

545. Ἡ ἀπάντησις εἶναι κατάφασις ἢ ἀρνήσις τῶν παρὰ τοῦ ἐναγόντος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναφερομένων, καὶ ἔν περιέχει νέους πραγματικούς ἰσχυρισμούς. — Ἐὰν προταῖ συγχρόνως ἐνστάσεις ἀναβλητικάι, θεωρεῖται ἡ ἀπάντησις ὡς μόνον κατὰ συνθήκην 1) καὶ τυχαία. — Ἡ ἀπάντησις ἐπιφέρει παρέκτασιν τῆς δικαιοδοσίας. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 78).

1) ὑπὸ ὅρον

Ν. Ὁρίζοντος τοῦ ἁρθρου 545, ὅτι προταθείσης ἀναβλητικῆς ἐνστάσεως ἡ ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀπάντησις θεωρεῖται τυχαία, ἔπεται, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπορριβθῇ ὁ τὴν ἐνστασιν ὑποβαλὼν ὡς κατ' ἀντιμωλίαν δικαζόμενος ἐὰν δηλώσῃ ὅτι, ἀπορριπτομένης αὐτῆς, ἐπιθυμεῖ νὰ δικασθῇ ἐρήμην. Α. Π. 51 τοῦ 80. Πολλῶς δὲ μάλλον λογίζεται ὡς μὴ ἐμφανισθείς καὶ ἐπομένως δικάζεται ἐρήμην ὁ οὐδεμίαν ἔγγραφον πρότασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ὑποβαλὼν, ἐπιμεινὰς δὲ εἰς ἐνστασιν ἀναβλητικὴν τῆς κατ' οὐσίαν συζητήσεως. Α. Π. 109 τοῦ 79.

546. Κυρία προσόντα ἐκάστης ἀπαντήσεως εἶναι:—1. εἰδικὴ ἀπάντησις πρὸς ἕκαστον οὐσιώδες κεφάλαιον τῆς ἱστορικῆς διηγήσεως τοῦ ἐναγόντος.—2. θετικὴ, ῥητὴ, καὶ ἀπ' εὐθείας ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ ἀληθείας τῶν κατὰ μέρος προτάσεων 1) τοῦ ἐναγόντος. Πολ. 585.

1) ἐκάστου ἰσχυρισμοῦ

Ν. Κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 78 τοῦ 46, 223 τοῦ 80 (ὡν τὴν ὁρθότητα ὑποστήριξεν ἐρήμην ὁ Ῥοντῆρης) ἡ σιωπὴ ἐν τῇ ἀπάντησει δὲν θεωρεῖται ὡς ἀπολογία μὴ μόνον ὅταν, προσκληθεὶς τις ὁρισμένως εἰς ἀπάντησιν, σιωπήσῃ ἢ μὴ ἐμφανισθῇ, σύμφωνα πρὸς τὸ ἄρθρον 585 § 2· τότε μόνον ἐφαρμόζεται ἐπομένως τὸ 545. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 64 τοῦ 52, 219 τοῦ 54, 249 τοῦ 55, 323 τοῦ 40, 1 τοῦ 64, 75 τοῦ 85, 313 τοῦ 87, ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρων 546, 585 καὶ 273 προκύπτει, ὅτι ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον εἰσελεῖν καὶ ὁρισμένως ἀπαντήσεως τῷ μὲν ἐναγόμενῳ ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ὡς δὲ ἐνάγοντι ὡς πρὸς τὴν ἀνταγωγὴν, οὐ μὴ ἐκπληρωθέντος τεκμαίρεται ὁ νόμος καταφατικὴν ἀπάντησιν· δὲν εἶναι δὲ ὁρθόν, ὅτι τὸ νόμιμον τεκμαίρον περιορίζεται εἰς τὴν περίπτωσιν ῥητῶς προσκληθεὶς τις νὰ ἀπαντήσῃ, καθ' ὅτι ἡ ἐν τῷ 585 ἁρθρῷ λέξις ἀρνήσεις εἶναι ταυτοσημοῦς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇ λέξει παραμύλησις, ἢ χρῆται καὶ τὸ 273 ἄρθρον.—Ἡ ἔκφρασις, ὅτι ἀρνεῖται τις πάντας τοὺς ἰσχυρισμούς τοῦ ἐναγόντος δὲν εἶναι εἰδικὴ ἀπάντησις, οἷον ἀξιοῖ τὸ ἄρθρον 546, θεω-

ρείται επομένως ως παραδοχή των ῥητῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος. Ἀρείου Πάγου 313 τοῦ 87, 170 τοῦ 89, 286 τοῦ 63, 88 τοῦ 66, 249 τοῦ 68, 333 τοῦ 79, 99 τοῦ 86, 264 τοῦ 87. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 74 καὶ 174 τοῦ 86 περιέχει τὰ προσόντα τοῦ ἄρθ. 846 ὡς ἀριθμητικῶς οὐκ οὐσα τὴν ἀρνήσιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἀγωγῆς. — Ἐπὶ ἀρίστων ἰσχυρισμῶν οὕτε ὁ ἐναγόμενος δεῖλκει νὰ ἀπαντήσῃ, ἀρκούμενος ἀπλῶς εἰς ἀποκρούσιν τῆς ἀγωγῆς, οὐτε τὸ δικαστήριον νὰ αἰτιολογήσῃ ἢ νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις.

547. Ἡ περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν ἢ μὴ πιστεύειν ἔκφρασις θεωρεῖται ὡς ἀρνήσις.

Ν. Ὡς ἀρνήσις θεωρουμένης τῆς περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν ἀπαντήσεως, εἴηεν ὡς ἀρνήσις θεωρουμένης καὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ διαδίκου ἐπὶ ἀγνίᾳ ἂν ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἐγγύτεροι κληρονόμοι, ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ καὶ ἐπὶ ἐπαγγέλματος ἢ ἀποδείξεις τοῦ ὑποστηρέζοντος τὴν νομιμοποίησιν αὐτῆς πρὸς τὴν δίκην ἰσχυρισμοῦ. Δ. Π. 268 τοῦ 62.

548. Ἡ παράστασις τοιούτων περιστάσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δύναται 1) νὰ ἐξαχθῇ διὰ συλλογισμοῦ τὸ συμπέρασμα, ἐπὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ τι ὡς ὁμολογηθὲν ἢ ἀνανεωθὲν 2), εἶναι ἀπαράδεκτος.

1) δεῖλκει 2) ἀρνηθὲν

549. Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος, χωρὶς νὰ προτείνῃ ἐνστάσεις, ἐμολογήσῃ τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος, δύναται ὁ ἐνάγων νὰ τῆσιν παραग्रῆμα τὴν ἀπόδοσιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνέχοντος, ἢ καὶ νὰ δώσῃ ἐπὶ τούτῳ προθεσμίαν, ἐὰν δὲν ᾔγῃ ἤδη δεδομένη. — Ἀρνηθέντος δὲ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπόδοσιν, ἢ παρελθούσης τῆς προθεσμίας, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δικαστικὴ ἐκείνη ἐμολογία. Πολ. 856.

550. Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα συμβαίνειν καὶ ὅταν ὁ ἐναγόμενος προσφέρῃ ἑαυτὸν εἰς συμβιβασμόν, καὶ οὗτος κατωρθώῃ τῶντι, κατὰ τὰ ἄρθρ. 477 καὶ 478. — Ἀλλὰ τοιαῦται συμβιβαστικαὶ συζητήσεις 1) δὲν διακόπτουν τὰς ἐνεκα τῆς προδικασίας κατὰ τὰ ἄρθρα 479 καὶ 450 - 452 ὠρισμένας προθεσμίας. Πολ. 856.

1) διαπραγματεύσεις

3. Ἐνστάσεις.

α'. Ἐν γένει.

551. Κυρίως ἐνστάσεις εἶναι νέαι πραγματικαὶ προτάσεις, τὰς ἐποίας ὁ ἐναγόμενος φέρει πρὸς ἀπολογίαν του, καὶ διὰ

τῶν ὁπείων ἢ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος καταργεῖται ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ἢ διὰ παντός, ἢ καὶ ἀναβάλλεται μόνον ἢ εἰς τὴν
ἀγωγὴν ἀπάντησις

Ν. Ὁ δικαστὴς τῆς ἀγωγῆς εἶναι καὶ δικαιοτὴς τῆς ἐνστάσεως, πλην
ἐν ἡ ἀγωγή ὕπαι τῆς ἀρμεδιότητος ἐξαιρετικοῦ δικαστοῦ. Ἀρείου Πάγου
168 τοῦ 79. — Ὅ, τι δύναται νὰ προτείνῃ εἰς δι' ἀγωγῆς, δύναται, ἐναγόμε-
νος ὢν, νὰ προτείνῃ καὶ δι' ἐνστάσεως κατὰ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 120 τοῦ
48, 163 τοῦ 68.

552. Περὶ παντὸς εἶδους ἐνστάσεων ἰσχύουν αἱ ἐξῆς ἀρχαί·
— 1. πᾶσα ἐνστάσις ἀπαιτεῖ, καθὼς καὶ ἡ ἀγωγή κατὰ τὸ ἄρ-
θρον 573 ἀριθ. 3—5, νόμιμον λόγον, ἱστορικὴν αἰτίαν, καὶ αἰ-
τήσιν· ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ἐνάγοντος, πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ
παρὰ τοῦ ἐναγομένου. — 2. πολλαὶ ἐνστάσεις δύνανται νὰ ἐπι-
σφραγισθῶν, καὶ ἂν ἤθελον ἀντιφάσκῃ πρὸς ἀλλήλας. — 3. ἐν-
στάσεις ὡς ἐκ τοῦ δικαιώματος τρίτου εἶναι ἀπαράδεκτοι· μό-
νοι δὲ οἱ ἐγγρηταὶ δύνανται νὰ μεταχειρισθῶν τὰς ἐνστάσεις
τοῦ κυρίως ὀφειλέτου. — 4. ἐνστάσεις καὶ ἀπαντήσεις ἀποτελεσθῶ-
σιν αὐτοτελεῖς καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους ἐκθέσεις· ὅθεν
καὶ αὐταὶ αἱ πρὸς τὴν ἀπάντησιν ἀντιφάσκουσιν ἐνστάσεις εἶναι
ἀπαράδεκται, καὶ ἡ ἀπάντησις δὲν ἀνακληροῦται διὰ τῆς προ-
τάσεως τῶν ἐνστάσεων.

Ν. Πᾶσα ἐνστάσις προσήκον νὰ φέρῃ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, ἅρα καὶ
ἐκθεσίαν ἀπάντων τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ὅσα κατὰ νόμον εἶναι
ἀναγκαῖα προϋπόθεσις τῆς ἐνστάσεως, ἢ δὲ συνεπτυγμένως ὑποβαλλομένη εἶναι
ἀπαράδεκτος. Α. Π. 83 τοῦ 46, 11 τοῦ 70, 160 τοῦ 86. Ἐπίσης πρέπει νὰ
περιέχῃ αἴτησιν. Ἄλλως ὡς ἀναιτιολόγητος ἀπορρίπτεται Α. Π. 1 τοῦ 32, 97
τοῦ 46. Δύναται ὁμοῦ δ' ἐναγόμενος καὶ νὰ ὑποβάλῃ ὡς κοινὴν πολλῶν ἀδικη-
μάτων ἐνστάσεων αἴτησιν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς· ἀπαιτεῖται δὲ εἰδικὴ αἴτη-
σις, μόνον ὁσάκις ἡ οὐσία τῆς ἐνστάσεως εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ φέρῃ εἰς
ἄλλα ἀποτέλεσμα ἢ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 203 τοῦ 32. —
Ἐπιτρέπονται καὶ ἀντιφατικαὶ ἐνστάσεις, ἐντεῦθεν δὲ δὲν δύναται νὰ συναχθῇ
ἐμλογία κατὰ τοῦ ἀμυνομένου διὰ τῆς προτάσεως ἀντιφατικῶν ἐνστάσεων
ἐμλογίου ὡς ὅθεν ὁμολογῆσαντος τὰ χρησιμεύοντα ὡς βάσις τῆς μίσεως τῶν
ἐνστάσεων τούτων γεγονότα. Ἀρείου Πάγου β τοῦ 68, 214 τοῦ 73, 314
τοῦ 77, 103 τοῦ 84. Ὅθεν δ' ἐκκαλῶν δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ κατὰ τοῦ
ἀπαράδεκτου μὲν τῆς ἐπίσεως ὡς γενομένης ἐν τῇ προθεσμίᾳ τῆς ἀνακο-
πῆς τὸ ἔγκλημα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, κατὰ δὲ τῆς
ἐνστάσεως περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς ὡς ἐκπροθέμου τὴν ἀκυρότητα
τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἢ δὲ παραδοχὴ τῆς ἀκυρότητος ταύτης δὲν
δύναται καθ' αὐτὴν νὰ ἀσκήσῃ ἐπιβρῶν εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην. Ἀρείου
Πάγου γ τοῦ 68. — Ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ἀγω-
γῆς πᾶσαν ἀντίβρῃσιν ἀναφερομένην εἰς τὴν βῆσιν τῆς ἀγωγῆς. Ἀρείου
Πάγου δ τοῦ 83. Ὅθεν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ ὅτι κατέχει τὰ διεκδικούμενα

κτῆματα ἐν ἐνόμῳ τοῦ δημοσίου, εἰς ὃ ἀνήκει ἡ κυριότης αὐτῶν καὶ ὅν
 εἶναι κληρονομικά· τοῦτο δὲ δὲν εἶναι ἐνστάσις ἐκ δικαιώματος τρίτου.
 Ἀρείου Πάγου 9 τοῦ 63. Δὲν εἶναι ἐνστάσις ἐκ δικαιώματος τρίτου ἡ
 νομὴν παρὰ διαδίκου ἀντίρρησης, ὅτι ὁ ἀντίδικος δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἐπιδίκου
 κτῆματος, διότι δὲν τῷ ἐγένετο παράδοσις, ἀλλ' ἀντίκρουσις ἀναγκασμένη
 εἰς στοιχείον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 236 τοῦ 89. — Τὴν Πρωδικ-
 κιανὴν ἀγωγὴν κινούντος τοῦ κληρονόμου τοῦ ἀρχικοῦ δικαίου (Νομ. Γ
 § 9. 12. Πανδ. 6. 7). ἡ ἀμφισβήτης τῆς κληρονομικῆς αὐτοῦ ιδιότητος
 (ἣν ὁ ἐνάγων ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ὡς ἀναγκαίαν πρὸς νομιμοποίησιν αὐτοῦ
 ἐν τῇ δίκῃ προϋποθέσιν) δὲν εἶναι ἐνστάσις ἐκ δικαιώματος τρίτου. Α. Π.
 345 τοῦ 60. — Ἐπίσης ἡ πρότασις τοῦ δι' ἀγωγῆς περὶ κυριότητος ἐναγ-
 μένου ὅτι ὑπάρχοντες καὶ ἄλλοι μετέχοντες τῆς τοῦ ἐνάγοντος κυριότητος
 μὴ ἐπιδιώκοντες ὁμῶς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος αὐτῶν, καὶ οἱ ἐπι-
 μένους κατὰ τὸ μέρος αὐτῶν ἀπερρίπτεται ἡ ἀγωγή, δὲν εἶναι ἐνστάσις ἐκ
 δικαιώματος τρίτου, ἀλλ' ἐν μέρει ἀρνήσις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀπαρ-
 λήτουσα τὴν τοῦ ἐναγομένου νομὴν ὡς πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀνήκον ἐν τὴν μὴ ἐπι-
 διώκοντα τὸ δικαίωμα αὐτοῦ τρίτον. Α. Π. 77 τοῦ 89. Ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ
 ἐνστάσιν ἐκ δικαιώματος τρίτου ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ διακρίτων γε-
 νομένη διανομῇ περιελήφθησαν ἀλλότρια κτῆματα. Α. Π. 91 τοῦ 78. — Δὲν πα-
 ράγεται ἐκ δικαιώματος τρίτου καὶ ἡ ἐνστάσις ὅτι ὁ παριστάμενος ὡς κληρο-
 νόμος τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ
 πρὸς ἐξασκλήσθῃν τῆς δίκης, διότι ἡ διαθήκη τοῦ ἐνάγοντος, οὗ ὡς κληρο-
 νόμος παρίσταται, εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 337 τοῦ 61. — Δὲν εἶναι ἐνστάσις
 ἐκ δικαιώματος τρίτου ἡ κατὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατάσχασιν προτινα-
 μένη ἐνστάσις ὑπὸ τοῦ μὴ δηλώσαντος καὶ διὰ τοῦτο θεωρουμένου ὀφειλέτου
 τοῦ κατασχθέντος ποσού, ὅτι ὁ πραγματικὸς ὀφειλέτης αὐτοῦ τὴν ἀπληρω-
 σὴν ἡ συνειδήσθη μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ὀφειλῆς του. Α. Π. 114 τοῦ 83.
 Ἀλλ' εἶναι ἐνστάσις ἐκ δικαιώματος τρίτου ἡ ἐνστάσις τοῦ κυρίως διαδίκου,
 ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 312 τῆς πολιτ. δικον. ἐπιβληθεὶς γνωστοποιεῖται
 δὲν ἐγένοντο καὶ εἰς τὸν προσεπικληθέντα. Α. Π. 237 τοῦ 84. Πρὸς
 ἀποτέλει ἐνστάσιν ἐκ δικαιώματος τρίτου ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ πρὸς τρίτον
 γενομένη ἐκχώρησις τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεως εἶναι εἰκονική, ὃν ἄλλω
 δὲν ἔχει συμφέρον ἐννομον νὰ προβάλλῃ ὁ ὀφειλέτης, διότι ἐν πάσῃ περίπτω-
 σι ὁ ἐκδογὴς θεωρεῖται ὡς ἐντολοδόχος τοῦ δανειστή καὶ πρὸς αὐτὸν κατα-
 εἰλῶν ὁ ὀφειλέτης ἀπολυτρεῖται. Α. Π. 185 τοῦ 77, 379 τοῦ 80. —
 ἐπὶ διαταρᾷ κατοχῆς ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὸ πλημμελὲς
 τῆς κατοχῆς τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ὄντος ἄλλου κυρίου, ὡς ἐνστάσιν ἀπαρ-
 κτου τῆς ἀγωγῆς, διότι ἡ ἐνστάσις αὕτη εἶναι ἐκ δικαιώματος τρίτου. Α. Π.
 76 τοῦ 49. — Ἡ κατὰ τὸν περὶ ἐπιτροπείας νόμον ἀπαιτούμενη ἀδεία συγ-
 συμβουλίου κτλ. πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς (ἀπαρξαινοῦσας τὰς 500 δραμ.)
 δύναται νὰ προταθῇ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀνγλικοῦ, διότι, ἀκύρου αὐτοῦ
 τῆς διαδικασίας, καθ' ἣν δὲν ἐτηροβήσαν αἱ ὠριμμένα αὐτὰς διατυπωθεῖς
 δικαιουμένους ἐπομένως τοῦ ἀνγλικοῦ νὰ ματαιώσῃ τὸ ἐκ τῆς δίκης προκύ-
 ψον ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἀποτέλεσμα, συμφέρον ἄριστον ἔχει ὁ
 ἀνγλικὸς ἀντίδικος νὰ προτείνῃ τὸ τῆς ἀγωγῆς ἀπαράδεικτον. Α. Π. 16 τοῦ 78.
 Κατὰ τοῦ ἐκδογῶς δύναται τις νὰ προτείνῃ ὅσας ἐνστάσεις χρήσῃ
 νόμος κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ. Α. Π. 5 τοῦ 43, 86 τοῦ 84. Ὅθεν καὶ αἱ

ἐκδοχὲς ἐκείνην ἐποίησε τὴν εἰς αὐτὴν γενομένην παραχώρησιν τῷ ἀφαιλέτῃ, τότε δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος τοῦ προτείνειν κατὰ τοῦ ἐκδοχῆος ὅσα εἶχε κατὰ τοῦ παραχωρητοῦ δικαιώματα. Ὅθεν ὁ ἀφαιλέτης δύναται καὶ νὰ ἐνεργήσῃ εἰς χεῖρας αὐτοῦ συντηρητικὴν κατασχέρσιν διὰ τὰς κατὰ τοῦ δανειστοῦ τοῦ ἀπαιτήσεως καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τούτου παραχώρησιν. Α. Π. 30. Ὅτι δύναται ὁ ἀφαιλέτης νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχῆος τὰς πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς παραχώρησεως (ὅταν τὸ ἐκχωρούμενον δάνειον ᾖν ἦναι εἰς διαταγὴν) γενομένης πρὸς τὸν παραχωρητὴν πληρωμῆς. Α. Π. 32. Ὁ ἐγγυητής, καθὼς δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ τὰς ἐνοτάσεις τοῦ κυρίως ἀφαιλέτου, δύναται νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχῆος τοῦ δανειστοῦ πᾶσας τὰς ἐνοτάσεις, ἃς ὁ ἀφαιλέτης ἐδικαιώτο νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ δανειστοῦ του. Α. Π. 259 τοῦ 55. Ὁ δανειστής ἐπίσης δύναται νὰ προτείνῃ τὰς καὶ ὁ ἀφαιλέτης αὐτοῦ ἐνοτάσεις. Α. Π. 267 τοῦ 69. Ἐν γένει καὶ ἔχον ἔννομον συμφέρον νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀπαιτήσιν δι-
 ἀπαιτῆται νὰ ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχῆος πᾶσαν ἀμφισβήτησιν ἢ ἐνοτάσιν, ἢν ἐδικαιώτο νὰ προβάλλῃ κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ μέχρι τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως (3. (8. 42) Κωδ.). Α. Π. 177 τοῦ 85.—Ἄλλ' εἶναι ἀπαραδεκτὸς ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐν ταύτῃ ἐνυποθήκου δανειστοῦ καὶ ἀφαιλέτου, ἢ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀφαιλέτου προτεινομένη περὶ ἀκυρότητος τῆς εἰς αὐτὸν ὡς ἐνυποθήκου δανειστὴν γενομένης κοινοποιήσεως τοῦ τοιχοκλήτου γραμ-
 ματίου, διότι, ἂν ὁ ἀφαιλέτης δικαιούται νὰ προτείνῃ τὰς εἰς τὸν ἐνυποθή-
 κων δανειστὴν ἀνηκούσας ἐνοτάσεις, ὁσῶς αὗται ζημιώσιν αὐτόν, δὲν δύναται ὅμως ὁπόταν συνάπτη καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ δανειστοῦ, καθότι ἰδόντες ἐνεργῶν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δανειστοῦ νὰ προλάβῃ πᾶσαν τοιαύ-
 τιν ἐκμίαν. Α. Π. 334 τοῦ 53.

Ὁ ἐναγόμενος δύναται δέποτε νὰ προσβάλλῃ ὡς ἄκυρον τὸν τοῦ ἐνάγον-
 τοῦ τίτλον (οὗτος γὰρ εἶπεν ὁ κύριος διεκδικουμένου κτήματος νὰ ἀντι-
 σταθῇ, ὅτι ἡ παραχώρησις εἰς τὸν ἐνάγοντα οὐκ ἔρρωται ὁ δυνάμει ἀκύρου
 διατηρητοῦ ἐναγόμενος νὰ προτείνῃ τὸ ἄκυρον τῆς διατάξεως κτλ.) Α. Π. 38
 τοῦ 47, 221 τοῦ 52, 413 καὶ 216 τοῦ 53, 169 τοῦ 54, 192 τοῦ 57, 43
 τοῦ 57, 104 τοῦ 60, 344 τοῦ 60, 333 τοῦ 60, 337 τοῦ 61, 133 τοῦ 62,
 331 τοῦ 64. Σημειωτέον εἰδικώτερον, ὅτι ἡ περὶ διεκδικήσεως ἀκινήτου
 κτήματος ἀγωγὴ ἀνήκει εἰς τὸν ἀληθινὸν κύριον, ὃ δὲ τὴν κυριότητα αὐτοῦ εἰς
 τίτλῳ μεταβιβάσεως στηρίξων τότε καθίσταται κύριος τοῦ διεκδικουμένου
 κτήματος καὶ ἔχει δικαίωμα ἀγωγῆς κατὰ τρίτου κατόχου, ὅταν γίνῃ πρὸς
 αὐτὸν παράδοσις (*Ἀρμ. (γ. γ.) 12 Κωδ. (2. 3) 20. Βασιλ. (XI, 4) 81.
 Π. (14. 1) 31. Ὅθεν τῆς παραδόσεως ἀποτελοῦσης στοιχείον τῆς βάσεως τῆς
 δικηδικητικῆς ἀγωγῆς, ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ αὐτήν. Α. Π.
 13 τοῦ 54, 133 τοῦ 63. Ἄλλ' ὁ ἐνάγων δὲν δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ κατὰ
 τῶν ἐναγομένων τρίτων κατόχων τὸ ἐπίδικον κτῆμα ὡς οὐδέποτε εἰς αὐτὸν
 ἢ τὸν δικαιοπάροχον αὐτοῦ παραδοθέν. Α. Π. 133 τοῦ 63. Δικαιούται δὲ
 ὁ ἐναγόμενος ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς νάπαισι τὴν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τὴν
 ἀπώλειαν, ὅτι καὶ οὗτος καὶ ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ νομίμως ἐκτήσαντο τὴν
 κυριότητα τοῦ διεκδικουμένου κτήματος. Α. Π. 83 τοῦ 54, 133 τοῦ 63,
 224 τοῦ 63. Ὅθεν δύναται καὶ νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστη-
 ρισμοῦ, δι' ὃν ὁ ἐνάγων διατίθεται ὅτι ἐκτήσαντο τὴν κυριότητα τοῦ ἐπι-
 δικου κτήματος. Α. Π. 45 τοῦ 53. Ἐπὶ δὲ Πουβλικιανῆς ἀγωγῆς (ὅτι

ἀπεικται ὡς βᾶσιν κατὰ τὸν νόμον 1 πρ. Πανθ. 6. 2. καλὴν πίστιν καὶ νόμιμον τίτλον παρὰ τοῦ ἐνάγοντος) δύναται νάπεικται ὁ ἐναγόμενος τὴν ἀπόδειξιν τούτων ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος. Ἀρείου Πάγου 344 τοῦ 60. Ἄλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ προβάλλῃ κυριότητα ζητήματα ἐν ταῖς περὶ διακατοχῆς διαφορᾷ. Α. Π. 333 τοῦ 55. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 333). — Διατεινόμενου τοῦ ἐναγοντος ὅτι ὑπερέστη ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον ἐπὶ μνησίῳ μισθώματι συμπεφωνημένῳ, εἰς αὐτὸν ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ μνησίου μισθώματος, εἰς τὸν ἀντίδικον δ' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ὅτι ἐξώφησε, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ ὡς ἐνστάσις ἐξοφλήσεως ὑπ' αὐτοῦ προσήκον νάποδειχθῇ. Α. Π. 49 τοῦ 54. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρ. 248). — Ἡ Παυλιανὴ ἀγωγὴ κινεῖται κυρίως κατὰ μένου τοῦ τρίτου, εἰς ἐν περιῆλθε τὸ ἐπὶ περιγραφῇ τῶν δανειστῶν ἀπαλλοτριωθῆν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου· διὸ αὕτη δύναται νὰ προταθῇ καὶ ὡς ἐνάστασις ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ ἀπαλλοτριωσαντος ὀφειλέτου, ὅταν εὐρεθῶσιν ἐν τῇ δίκῃ ἐπιγόντες θέσιν ἐναγομένου, διότι ὁ ἔχων ἀγωγὴν ἔχει καὶ ἐνάσταιν (N. 156 Βασιλ. Β' 3). Α. Π. 146 τοῦ 62.

δ. Ἀναδλητικαὶ ἐνστάσεις.

1. Ἐν γένει.

553. Ἐνστάσεις ἀναδλητικαὶ εἶναι ἡ πρότασις. — 1. τῆς ἀναρμόδιότητος. — 2. τῆς ἐκκρεμοδικίας ἢ τῆς συναφείας τῆς δίκης. ὅταν, δηλαδὴ, ἡ αὕτη ἡ τοῦλάχιστον ἡ κυρία δίκη ᾖναι ἤδη εἰσηγμένη εἰς ἄλλο δικαστήριον. — 3. τῆς ἐγγυοδοσίας. — 4. τῆς μὴ προσηκούσης κοινοποιήσεως τῶν ἐγγράφων τῆς διαδικασίας. — 5. τῆς πρὸς ἀπογραφὴν παραχωρουμένης νομίμου ὠφελείας, ὅταν πρόκηται λόγος περὶ χρηρῶν, διεξευγμένων, ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένων συζύγων 1), ἢ περὶ κληρονόμων. — 6. τῆς ἑμοδικίας ἢ ἐγγυήσεως. — 7. τῆς νομίμου ὠφελείας τῆς διαιρέσεως ἢ τῆς διζήσεως ἐπὶ διακατόχων ὑποθήκης ἢ ἐγγυητῶν, ἢ τοῦ μὴ ἐμπροθέσμου τῆς ἀπαιτήσεως κτλ., κατὰ τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ νόμῳ ὠρισμένα. — Ὅλαι αὗται αἱ ἐνστάσεις ἐπέρχονται πρὸ τῆς ἀπαντήσεως· μετὰ δὲ ταῦτα εἶναι ἀπαράδεκτοι. Πολ. 21. 24. 73. 78. 554. ε. 560 ε. 582.

1) γυναικῶν ὑπάνδρων,

N. Αἱ ἐνστάσεις, διαφέρουσαι τῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπαντήσεως, συζῶν τοῦνται πρὸ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν τάξιν, ὁ δὲ ὑποβαλὼν ἀναδλητικὰς ἐνστάσεις καὶ ἀρνηθεὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ, δικάζεται ὡς πρὸς αὐτὴν ἐρῆμην. Α. Π. 197 τοῦ 77, 210 τοῦ 82. Ὅταν δικάζεται ἐρῆμην ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ ὁ δηλώσας ὅτι, ἂν ἀποβῇ ἡ ἀπαιτήσις αὐτοῦ περὶ ἀνακλήσεως τῶν προσγευμένων ἀποράσεων, δικάζεται ἐρῆμην.

μην, ἅτε τῆς αἰτήσεως ταύτης μὴ ἀποτελεῖσθαι ἀπάντησιν ἀλλ' ἐνστασιν ἀνα-
βλητικὴν. Α. Π. 31 τοῦ 80.—Ἡ παραδοχὴ τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστά-
σεως ἑπιφέρει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς, ὅθεν ἀνάγκη νῆαι ἀγωγῆς ἐνώπιον
τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Α. Π. 73 τοῦ 34, 228 τοῦ 31, 197 τοῦ 63, 197 τοῦ
77, 138 τοῦ 89.—Κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 64 τοῦ 31 (ἡν κακίζει Οἰκονομικῆς),
προτάσεως ἐνατάσεως ἀναρμοδιότητος, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ προβῇ
εἰς τὴν ἐκδίκασιν ἐτέρας ἐνατάσεως ἢ τῆς οὐσίας, πρὶν ἢ ἀποφανθῇ περὶ τῆς
ἰδίαις ἀρμοδιότητος. — Τὸ δικαστήριον, ἀπορριπτόμενον ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, δὲν
ἔπεται νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, πλὴν ἐν
λόγῳ ὕλης ἀποφαίνεται ἑαυτὸ ἀναρμόδιον. Α. Π. 77 τοῦ 82, ἔτε δεῖται νὰ
ὑποδείξῃ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον κατὰ τὸ ἀρθ. 23, διότι τοῦτο ἐμφαίνει ἡ
ποὺ ἀρθ. τοῦτου διάταξις περὶ παραπομπῆς. Α. Π. 158 τοῦ 89. Δύναται δὲ
νὰ προσεβῇ ἡ λόγῳ ὕλης ἀναρμοδιότητος καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου
κατὰ πρῶτον, ὡς ἀναγκαζομένη εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 363 τοῦ 32,
28 τοῦ 33. Ἀλλ' ἡ λόγῳ ποσοῦ ἀναρμοδιότητος προτείνεται μόνον κατὰ τὴν
πρῶτην συζήτησιν. Α. Π. 193 τοῦ 73. — Συνοδῶς πρὸς τὸ ἀρθ. 383 τῆς
Πολ. Δικ. εἰάν τὸ δικαστήριον εὖρη βάσιμον μίαν τῶν ἀναβλητικῶν ἐνατά-
σεων ἢ τὴν τῆς ἀκυρότητος, δὲν δύναται νὰ δικάσῃ τὰς ἄλλας ἀναρριπτικὰς
ἐνατάσεις. Α. Π. 320 τοῦ 32, ἀλλ' ἐκδίδωσι παραυτίκα ἀπόφασιν περὶ τῆς
ἐνατάσεως ταύτης. Α. Π. 18 τοῦ 34, 207 τοῦ 73.

Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας προβάλλεται μόνον δόκιμος ἢ αὐτὴ δίκῃ εἶ-
ναι εἰσαγγεμένη εἰς ἄλλο δικαστήριον· ἀλλ' ὁσάκις πρὸς τῆς ἀποπεραιώσεως
ἀρραβάνης δίκης εἰσάγεται δευτέρα δίκῃ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ
τῶν αὐτῶν προσώπων ἢ τῶν δικαιωπαρῶν αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προβληθῇ
αὕτη. Α. Π. 123 τοῦ 64, 48 τοῦ 85. Ὅθεν δὲν προτείνεται ἐκκρεμοδικία,
πλὴν ἐκ τοῦ 473 § 1 ἀπαράδεκτον, εἰσαγομένης καὶ δευτέρας τῆς αὐτῆς
ὑποθέσεως εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον. Α. Π. 93 τοῦ 36. Ἡ τοιαύτη δὲ ἐνστα-
σις ὡς δημοσίας τάξεως δύναται νὰ προσεβῇ καὶ ἐξαιρώμενος τὸ πρῶτον. Α. Π.
123 τοῦ 64. Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ προτείνεται ἡ ἐκκρεμοδικία,
νὰ ἐξετάσῃ ἀπλῶς τὰ ἐκκρεμῆς τῆς δίκης ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ βάσιμον τῆς
ἀγωγῆς. Α. Π. 212 τοῦ 54.—Ἡ περὶ ἐκκρεμοδικίας ἐνστάσις εἶναι ἀπαρά-
δεκτος, ὅταν ἡ ὑπόθεσις ᾗται ἐκκρεμῆς ἐνώπιον ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου. Α.
Π. 303 τοῦ 40, 177 τοῦ 72.—Ἐάν κινήσῃ τις ἀγωγὴν περὶ διαταράξεως
κατοχῆς καὶ ἑτέραν περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς κατοχῆς παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστη-
ρίῳ δὲν ὑπάρχει ἐκκρεμοδικία· δύναται δὲ μόνον νὰ γίνῃ πρότασις περὶ
συναφείας ἢ ἐνώσεως τῶν δύο δικῶν, τὸ δὲ δικαστήριον δικάζει παραδεχό-
μενον τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην. (Πολ. Δικ. 21 καὶ 335). Α. Π. 282 τοῦ 62.
—Μόνη ἡ κοινοποίησις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, γινομένη μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν
τῆς ποινικῆς εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, δὲν ἀποτελεῖ ἐκκρεμοδικίαν. Α.
Π. ἀπὸρ. ποινικῆς 49 τοῦ 47.—Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας ἢ συναφείας
τῆς δίκης δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προτεινομένων, ἅτε ἀναβλητικὴ
ἐνστάσις οὐσα· ὅθεν, μὴ προταθῆσα ἐγκαίρως, καλύπτεται Α. Π. 97 τοῦ 46, 4
τοῦ 47, 38 τοῦ 34, 93 τοῦ 36. Ἄρα εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη κατ'
ἤθεσιν τὸ πρῶτον. Α. Π. 36 τοῦ 33, 125 τοῦ 64.—Κατὰ τὴν Α. Π. 2 τοῦ 45
ἐναγομένου, εἰάν ὑπάρχωσιν ἐκκρεμῆς δύο ἀγωγαὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικει-
μένου ἐνώπιον δύο διαφόρων δικαστηρίων, δικαιούται, προτείνων τὴν ἐνστάσιν
τῆς ἐκκρεμοδικίας, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης. Ἀλλ' οὐχ ἥττον ἢ

τῆς ἐγκρημιδικίας ἔνστασις υφαισίουται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τῆς πρώτης δίκης παραιτήσεως· ὅθεν ἡ δευτέρα ἀγωγή δύναται νὰ δικασθῇ μετὰ τὴν τῆς πρώτης παραίτησιν. Α. Π. 2 τοῦ 48, 371 τοῦ 55.

Ἡ ἔνστασις τῆς συναφείας προβάλλεται, ὁπόταν αἱ δίκαι ὥσιν ἐγκρημιτικῶν ἐνώπιον δικαστηρίου τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ διαδικασίας ἀποκλείεται δὲ ἡ λήξις συναφείας δικαιοδοσίας, ὁπόταν τὸ τῆς κυρίας δίκης δικαστήριον ᾗται ἀπολύτως ἀναρμόδιον εἰς ἐκδίκασιν τῆς πρὸς αὐτὴν συναφείας. Α. Π. 40 τοῦ 83. Ὅθεν χωρεῖ μόνον δόσις ὑφίσταται συνάφεια μεταξὺ δικῶν ἐγκρημιτικῶν παραδιδάσκουσιν δικαστηρίων, οὐχὶ δὲ δόσις προτείνεται συνάφεια πρὸς ἑτέραν δικῶν, ἐγκρημιτικῶν παρὰ τῶν αὐτῶν δικαστηρίων. Α. Π. 46 τοῦ 86. — Ὡς ἀναδεδειγμένη ἔνστασις ἡ ἔνστασις τῆς συναφείας, μὴ οὕσα ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγελμάτων προτεινομένων, καλύπτεται μὴ προταθεῖσα ἐγκλίτως. Α. Π. 97 τοῦ 46. — Οἱ ἀλλοδαποὶ ὑποβάλλονται τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐναγομένου εἰς ἐγγυοδοσίαν κατὰ τὸ ἀρθ. 78, ἐνάγοντες ἡμεδαπούς· ἀπὸ δὲν ὑποβάλλονται ὡς ἐκκαλούντες ἡ αἰτούμενοι ἀναίρεσιν, ἐναγόμενοι ἔντες. Α. Π. 261 τοῦ 74, 31 τοῦ 77. Ἐπίσης ἀνακόποντες πρόσκλησιν εἰς πληρωμὴν ταμίου ὡς ἐπέχοντες τὸν ἐναγόμενον. Α. Π. 71 τοῦ 84. Εἶναι δ' ἀπαράδεκτος αἰτία τοῦ ἐνάγοντος ἐγγυοδοσίας· προταθεῖσα μετὰ τὸ πέρας τῆς συζήτησεως. Ἀρτίου Πάγου 106 τοῦ 63.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν νόμων 17 Ηυνδ. (17. 4) 16 Πρ. 41 Π. (3. 3) 30 Πρ. Π. (13. 1) 27 § 1. Π. (6. 1) πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἡμετέρας Πολ. Δικ. (ἀρθρ. 136 καὶ 138) προκύπτει ὅτι ἡ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀγωγῆς συμπληρωσις καὶ βελτίωσις ὡς πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἐπέλευσιν γηγόντος ἀπαρτίφοντος τὴν κτῆσιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου δικαιοῦματος ἡ αἴρεσις τοῦ καλῶν τὴν ἐνάγκησιν τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιτρέπεται μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατορίου συζήτησεως τῆς ὑποθέσεως· ὅθεν δὲν ἀπαρτίφεται ἡ ἀγωγή ἂν κατὰ τὴν πρώτῃ ἐπ' ἀκροατορίου συζήτησιν ᾗται κεντημένη τὸ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα. Α. Π. 131 τοῦ 80. Ὅθεν τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς τοῦ μὴ ἐμπροθέμου τῆς ἀπαίτησεως ἀναδεδειγμένης ἐνστάσεως κρίνεται οὐ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καθ' ὃν ὁ δικαστὴς προκύπτει νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, συνωδὰ πρὸς τὰ ἀρθ. 138 καὶ 140 τῆς Πολ. Δικ., ἐπομένως ἡ περὶ ἀπαίτησεως μὴ ἐμπροθέμου ἀγωγή ἐκτινέται δεκτὴ, ὅταν καταστῇ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀπαίτησις ἐμπρόθεμος. Α. Π. 116 τοῦ 64, 300 καὶ 371 τοῦ 61, 356 τοῦ 78, 43 τοῦ 88, 164 τοῦ 90, 142 καὶ 158 τοῦ 91. Διαφωνεῖ ἐλλόγως ἡ ἀπόφασις 271 τοῦ 54 καὶ μάλιστα ψηφία ἀποφ. 164 τοῦ 90 καὶ 138 τοῦ 91. (Ἡ ἐπικρατήσασα νομολογία εἶναι παντελῶς αὐθαίρετος, ὅτε εἰς οὐδεμίαν νομικὴν διάταξιν ἐκτὴν ἐπιδόσεως, ἀλλὰ καὶ παράλογος, διότι βραβεύει τὸν προπετιῶς ἐγείροντα δίκην κατ' ἀντιδικίαν, οὐδὲν εἶτι βραβεύοντος αὐτοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἤθελε βοηθῆσαι αὐτὸν ἡ τὴν νὰ καταστῇ ἐμπρόθεμος· ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ κατὰ τὴν σελίγμην τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ).

2. Τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων.

554. Ἐκαστος διάδικος δύναται νὰ ἀπαίτησιν τὴν κοινὴν ποίησιν ὅλων τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, καὶ νὰ ἀρνηθῇ πρὸς

αὐτῆς πᾶσαν εἰς τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἀπάντησιν. Πολ. 391. 395. 553. 4. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 188).

555. Τὰ καθ' ἑκάστα ἐπίσημα 1) ἐγγράφα ἢ καὶ ἕλα τὰ ἐκίγγραφα κοινοποιῶνται καθ' ἓνα τῶν ἐξῆς τρόπων — 1. διὰ κοινοποιήσεως 2) κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 140 καὶ ἐπ. ὠρισμένους τύπους — 2. ἐπὶ ἐγγράφων ἡττον εὐσιωδῶν, διὰ κοινοποιήσεως 3) ἀπὸ ἀντιδίκου εἰς ἀντίδικον, ἢ ἀπὸ ἀντικλήτου εἰς ἀντίδικον ἢ ἀντίκλητον, ἐπὶ ἀπλῇ ἀποδείξει παραλαβῆς — 3. διὰ καταθέσεως παρὰ τῷ γραφεῖν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 189).

1) παρέλκει 2) 3) ἐπιδόσεως

N. Οὐδενὸς νόμου ὀρίζοντος ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς τὸν μὴ κοινοποιήσαντα τῷ ἀντίδικῳ αὐτοῦ ἀπόρραίνεσθαι τινὰ νὰ ἐπικαλέσῃται τὸ ἐξ αὐτῆς προκύπτον δαικαζόμενον. (ἅτε τῆς κοινοποιήσεως διατασσομένης μόνον ὁπότεν ὑπάρχῃ χρεὶα νὰ λάβωσι γινώσιν αὐτῶν οἱ διάδικοι, ὅπως προηγήθῃ ἡ δπωςδῆποτε ἐκτίσεις αὐτῶν (Πολ. Δικ. 139 καὶ 862), ἔπεται ὅτι ἀρκεὶ ἡ ἀπλῇ προσαγωγῇ αὐτῆς εἰς ἀπόδειξιν τῆς τοῦ δαικαζομένου ἐνοστάσεως. Α. Π. 271 τοῦ 78. (Σημειωτέον ὅτι καὶ ἡ μὴ προσήκουσα τῶν ἐγγράφων κοινοποιήσις δὲν ἐπιφέρει ἢ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως).

556. Ἐάν, γενομένης αἰτήσεως, συγχωρηθῇ ἀναβολὴ τῆς ὑποθέσεως διὰ παράλειψιν τῆς κοινοποιήσεως ταύτης, πράττονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 159 ὠρισμένα. — Ἐάν ἐν τῷ περὶ παραθέσεως 1), περὶ ἀποδείξεως τῆς παραλαβῆς, ἢ περὶ καταθέσεως ἐγγράφῳ δὲν ᾔναι προσδιορισμένη κάμμία προθεσμία πρὸς ἀπόδοσιν, ἢ προθεσμία αὕτη συνίσταται δυνάμει τοῦ νόμου εἰς τρεῖς ἡμέρας, ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 555 ἀριθ. 1 καὶ 3, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον τοῦ κοινοποιήσεως, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 555 ἀριθ. 2, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς βεβαιώσεως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 190).

1) ἐπιδόσεως

557. Μὴ γενομένης δὲ τῆς ἀποδόσεως ἐντὸς τῆς διὰ τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ὠρισμένης προθεσμίας, καταδικάζεται ὁ παραδότης, κατ' ἀναφορὰν ἀπλῆν, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, εἰς ἀνυπέρθετον ἀπόδοσιν, πρὸς ὃ ὑποχρεοῦται διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, εἰς ἀποζημίωσιν τριῶν δραχμῶν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου διὰ πᾶσαν περαιτέρω ἡμέραν τῆς ἀναβολῆς, εἰς τὴν

πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καί, ἂν ᾔται δικηγόρος ἢ δικαστικὸς γραμματεὺς, εἰς πειθαρχικὴν προσέτι ποινὴν. Πολ. 203. 210. 999. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 191).

558. Γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῷ ἀναφερομένης ἀποφάσεως, πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 234 ἀριθ. 1, 236, καὶ 237 ὁρισμένα, καὶ καταδικάζεται ὁ ἡγετὴς 1) εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ εἰς ἀποζημιωτῶν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 192).

1) ἀνακόπτων προσωπικῶς

559. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν κατατίθενται ὅλα τὰ διαδικαστικὰ ἔγγραφα εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. — Παραλειφθεὶς ἢ βραδέως γενομένης τῆς παρακαταθέσεως ταύτης, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἀποφύνηται τὴν ἀναβολήν, κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, καὶ νὰ πράξῃ κατὰ τὸ ἀρθρον 159. Πολ. 580 586.

N. Ἡ παρακατάθεσις τῶν ἐγγράφων ἀποδείκνυται κατὰ νόμον κατὰ τῶν ὁρισμῶν τῶν ἀρθρ. 87 καὶ 129 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. Α. Π. 308 καὶ 377 τοῦ 61. Ἀλλὰ μὴ δυστυχῶς τηρουμένων τῶν ὁριζουμένων ἐν αὐτῷ ἐνδετήριον, εἶναι ἀνέμικτος ἢ τοιαύτη ἀπέδειξις. Α. Π. 175 τοῦ 70. Ὅθεν ταυτὺν ἀρμόδιος εἶναι νὰ βεβαιώσῃ τὴν παρακατάθεσιν μόνον ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, παρέχων καὶ ἀντίγραφον τῶν προτάσεων, ἂν εἰσέτι ὑπάρχῃσι παρακατατεθειμέναι ἐν τῷ γραφεῖῳ, ἢ τοῦ περιέχοντος αὐτάς πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐπισημασμένων ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ὁ δικηγόρος ὅστις μόνον τὴν παρ' ἐαυτοῦ ὡς δικηγόρος κατὰθεσιν ἐγγράφων δύναται νὰ βεβαιώσῃ καὶ οὐχὶ τὴν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ γενομένην ὑπ' αὐτοῦ. Α. Π. 108 τοῦ 68. ("18ε καὶ ἀρθρον 580). — Ἐκαστος τῶν διαδίκων ὁφείλει νὰ καταθέτῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου 23 ὥρας πρὸ τῆς συζήτησεως οὐ μόνον τὰς προτάσεις αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰλλα τῆς δικογραφίας ἔγγραφα. Α. Π. 66 τοῦ 70. Ἀλλως κατ' αἵτησιν τῆς ἐτέρου τῶν διαδίκων ἢ συζήτησις ἀναβάλλεται. Α. Π. 23 τοῦ 46. Ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλεται ἀναγκαιῶς εἰς τὸ δικαστήριον ἢ τῆς συζήτησεως ἀναβολή· ἂρα τοῦτο δύναται, καθ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἢ 24 ὥρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως κατὰθεσις τῶν ἐγγράφων περιττὴ ἢ ἀβλαβὴς ἀπέβαινε, νὰ μὴ ἀναβάλῃ τὴν συζήτησιν. Α. Π. 14 τοῦ 46, 363 τοῦ 79, 139 τοῦ 83. Ἀλλὰ διατάσσον τὴν ἀναβολὴν καταδικάζει τὴν προκαλέσαντα τυχὸν τὴν ἀναβολὴν δικηγόρον εἰς τὰς εἰς αὐτὴς διαπόμεναι τοῦ ἀρθρ. 159. Α. Π. 14 τοῦ 46. Διατάξαντος ὅμως τυχὸν τοῦ Πρεσβυτοῦ ὅπως ἡ ὑπόθεσις συζητηθῇ αὐθημερὸν διὰ τὸ κατεπεῖγον αὐτῆς χωρεῖ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς μὴ ἐμπροσθέντος καταθέσεως τῶν προτάσεων ἀναβολὴ τῆς συζήτησεως. Α. Π. 2 τοῦ 47.

3. Τῆς νομίμου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς.

560. Πᾶς κληρονόμος, πᾶσα χήρα, διεξευγμένη, ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένη σύζυγος, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ 1) προθεσμίαν τεσσαρῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας, ἢ τῆς διαλύσεως τῆς τῶν κτημάτων συγκεινωσίας, διὰ νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν, καὶ νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀναβολῆς 2) τῆς κληρονομίας ἢ τῆς τῶν κτημάτων συγκεινωσίας.—Ἐὰν κατὰ ταύτην τὴν περίστασιν προκύψωσι δισταγμοί, ἐνεργεῖνται τὰ περὶ παρεμπιπτουσῶν ὑποθέσεων καὶ περὶ ἀναγκαστῶν ἐν γένει ὠρισμένα. — 3) Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης ἄρχονται αἱ πρὸς ἐγγείρισιν τῆς ἀπολογίας τοῦ ἐναγομένου ἐν τοῖς ἄρθροις 540—544 ὠρισμένοι προθεσμίαι. Πολ. 194. 474. 553. 756. 1074 ε. (Γάλλ. Πολ. Δ.κ. 174).

1) νὰ ἐπικαλεσθῇ 2) ἀποβολῆς 3) Μόνον

N. Τὸ ἄρθρον 560. καθ' ὃ πᾶς κληρονόμος δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τεσσαρῶν μηνῶν προθεσμίαν, ἵνα συντάξῃ ἀπογραφὴν κτλ., οὐδέποτε ἐντροπεύεται τοῦς ἄρθρους 10 καὶ 11 τῶν Πανδικτῶν (29, 2), οἵτινες ἐπιτρέπουσι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αὐτοκληρονόμους νὰ ἀρίστανται τῆς κληρονομίας. Ἄν εἰσέτι δὲν ἀντιβλήσῃν εἰς αὐτὴν. Α. Π. 433 τοῦ 66. 251 τοῦ 60.—Ἐκ τῶν ἄρθρων 560 § 3, 553 § 3 καὶ 756 § 3 τῆς πολιτ. δικον. ἀριθμῶς προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τοῦ 560 ἄρθρου ὀριζομένη τετράμηνος προθεσμία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας, δὲν διατρέχει αὐτοδικαίως κατὰ τοῦ ἀνενοχλήτου κληρονόμου, ἀλλ' ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὑπάρχει δικὴ ἐκκρεμὴς μεταξὺ δανειστῶν τοῦ θανόντος καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ ἢ προσκαλοῦνται οἱ τελευταῖοι ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονόμου μὲν παρὰ τῶν δανειστῶν, ἢ παρ' ἄλλων, ὧν τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῶν ἐπιδόξων κληρονόμων, καὶ ἐκφρασθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας. Ὅτε τοῦ ἄρθρου 553 κατατάσσοντες τὴν περὶ συντάξεως ἀπογραφῆς αἴτησιν τοῦ κληρονόμου μεταξὺ τῶν ἀναβλητικῶν ἐναστάσεων καὶ ἐπομένως ὑπονοούντες δικὴν ἐκκρεμὴν. Τὸ ἄρθ. 560 ὀρίζει, ὅτι μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀπογραφῆς ἄρχεται ἡ τῆς ἀπαντήσεως, ἵνα ὑπάρχῃ δὲ περίπτωσις ἀπαντήσεως ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἀγωγὴ εισηγμένη τὸ δὲ 756. Ἐπὶ ἡ προθεσμία τῆς ἐκτέσεως δὲν ἄρχεται κατὰ τῶν κληρονόμων ἢ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀπογραφὴν προθεσμίας. τουτέστιν ὑποτίθῃσι δικὴν πρωτοδικῶς δικαιοδοτήσαν ἐκ πάντων δὲ τοιαύτων ἀποδεικνύεται, ὅτι κατὰ τὸν νόμον ἡ δήλωσις περὶ τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς ἐντὸς τετραμήνου προθεσμίας εἶναι δικαίωμα μὲν εἰς τὸν ἀνενόχλητον κληρονόμον, ὑποχρεώσις δὲ μόνον δοκιμῶς προσκαλούμενος θέλει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐννοία τοῦ νόμου, καθίσταται σαφέστερον ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρ-

ἤρου 1074 τῆς Πολ. Δικον. ὁρίζουσιν, ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς περὶ διασκέψεως δηλώσεως κρίνονται κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον, καὶ ὁ δηλ. ὁ κληρονόμος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς διασκέψεως καὶ μὴν τριακονταετίας, ὅταν ἀγνοῇ τὴν εἰς αὐτὸν ἐπαγωγὴν τῆς κληρονομίας, δὲν ἀπάρχουσι δὲ κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις καὶ δὲν ἀνερρίχθη εἰς αὐτὴν ὡς κληρονόμος (N. 8 καὶ 22 § 2 Κωδ. de jure deliberandi N. 7 Κωδ. de pot hered. καὶ τότε μόνον ὑποχρεοῦται νὰ δηλώσῃ ἐν ῥητῇ προθεσμίᾳ τὴν περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας θέλησιν του, ἀσάκεις ὑπαρχουσι κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις (N. 22 βιβλ. 6 τίτλ. 30 τοῦ Κωδ. N. 10 βιβλ. 20 τίτλ. 2 τῶν Πανθ.), τέλος δὲ καὶ αὐτὸς ὁ εἰς ἀπογραφῆς κληρονομίας δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀπεβάλῃ τὴν κληρονομίαν καὶ ἂν ἐδέχθῃ αὐτὴν ἐπὶ τῷ εὐεργετηματικῷ τῆς ἀπογραφῆς (N. 22 § 13 βιβλ. 6 τίτλ. 10 τοῦ Κωδ. instit. βιβλ. 2 τίτλ. 19 § 6) ἐπομένως μὴ ὄντος τοῦ εὐεργετηματικοῦ τούτου εἰμὴ ἀπ' αὐτῆς τροπολογίας τοῦ τῆς διασκέψεως, εἰσαχθέντων ἀμερτέλων πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς ὠφελείας τοῦ κληρονόμου, ἔπεται, εἰτε ἀφ' αὐτοῦ δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἀνενόχλητος κληρονόμος νὰ ἐκφρασθῇ ἐν ὠρισμένῃ προθεσμίᾳ περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, εἰμὴ ἀφ' αὐτοῦ ὅπου προσκληθῇ, κατὰ μείζονα λόγον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκφρασθῇ ὡς πρὸς τὸ εὐεργετήμα τῆς ἀπογραφῆς, πρὶν ἢ προσκληθῇ. Α. Π. 88 τοῦ 47, 97 τοῦ 75. (Κακίξει τὴν γνώμην ταύτην Οἰκονομίδης, φρονῶν ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποίησις ἀγωγῆς πρὸς ἐναρξιν τῆς τετραμήνου προθεσμίας, αἵ τοῦ ἤρου ὄντος ῥητοί).—Τοῦ ἀναγκαίου κληρονόμου ὄντος αὐτοδικαίως κληρονόμου, μὴ ἐνεχομένου θμως εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κληρονομηθέντος, ἀπέσχε τῆς κληρονομίας, δύναται αὐτός νὰ δηλώσῃ τὴν ἀποχρῆν αὐτοῦ εἰς διὰ τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης ἐγγράφου, εἴτε κατ' ἐνστάσει ἀπαιτεῖται εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ νὰ ποδεῖξῃ τὸν περὶ ἀναμείβεως εἰς τὴν κληρονομίαν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ. Α. Π. 27 τοῦ 73.—Ἡ τῆς νομίμου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς ἐνστάσις, δι' ἣς ὁ κληρονόμος δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τετράμηνην προθεσμίαν, ἵνα συντάξῃ ἀπογραφὴν, δὲν ἀναπληροῦται αὐταπαγγέλειος εἰς τοῦ δικαστοῦ. Α. Π. 17 καὶ 18 τοῦ 63.

4. Τῆς ἐγγυήσεως καὶ τῆς ὁμοδικίας.

561. Κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 540-544 ὠρισμένην προθεσμίαν, καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἀναφερομένας ἐπιζημίους συνεπίσεως, ἀνομάζει καὶ προσκαλεῖ ὁ ἐναγόμενος ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοὺς ὁμοδίκους τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ὁμοδίκους καὶ ἐγγυητάς· ἕκαστος δὲ τούτων αὐθις, ἐν τῇ αὐτῇ προθεσμίᾳ, τοὺς ὑπολαίπους ὁμοδίκους καὶ ἐγγυητάς. — Μόνον κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἁρθροῦ ἄρχεται ἡ προθεσμία αὕτη βραδύτερον. Πολ. 72, 73, 553. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 175, 176).

N. Ὁ ἐνεκὴν ἐγγυήσεως προσεπικαλούμενος εἰς δίκην τινά, ἵνα ὁποῦν εἴτῃ τὸν προσεπικαλούμενον, δύναται νὰ παραπεθῇ ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐν ἐγγράφῳ παρεμβάτω, ἅμα δὲ παραταθείς γίνεται ἀναγκαιῶς ἀντίδικος

τοῦ καθ' οὗ ἡ προσεπικλήσεις καὶ ἔχει ἅπαντα τὰ δικαιώματα τοῦ προσεπικαλουμένου, δηλονότι γὰρ λαμβάνη μέρος εἰς θλας τὰς ἐν τῇ δίκῃ προσεπιποιούσας πράξεις κτλ. Ὅθεν κοινοποιεῖται καὶ αὐτῷ πᾶσαι αἱ δικαστικαὶ πράξεις. Α. Π. 231 τοῦ 33.—Ὁδῆα μὲν ἐπιτάσσεται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 361, 362 καὶ 363 τῆς Πολ. Δικον. ἡ τῆς προσεπικλήσεως κοινοποίησις καὶ πρὸς τὸν ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ ἀντίδικον τοῦ προσεπικαλουμένου, ὅτε οὐδεμίαν δύναμιν ἂν ὑποστῇ βλάβην ἐκ τῆς μὴ καὶ πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς προσεπικλήσεως, ἥτις ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ προσεπικαλουμένου νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην καὶ μετάσχη αὐτῆς, ὅτε καὶ μόνον ὀφείλει οὗτος νὰ κοινοποιήσῃ τὴν παρέμβασιν αὐτοῦ τῷ κυρίῳ ἀντίδικῳ, οὗ γίνεται πρόσθετος ἀντίδικος σὺν τῷ προσεπικαλῶντι. Α. Π. 83 τοῦ 84.—Κατὰ τὸ ἀρθ. 331 ἡ προσεπικλήσεις ἐπιδοτέα διαρκούσης τῆς διαδικασίας. Α. Π. 340 τοῦ 74. Τὸ ἀπαράδεκτον δὲ τῆς μετὰ τὴν πρωτόδικον δίκην γενομένης προσεπικλήσεως προτείνεται κατ' ἐφεσιν ὑπὸ τοῦ ἐρεσιδλήτου κατὰ τὴν Α. Π. 340 τοῦ 74. δὲν προτείνεται δέ, ἐὰν ὁ προσκληθεὶς δὲν ἐπιφέρῃ ἀντιβρίσιν κατὰ τῆς προσεπικλήσεως, ὑποστηρίζων τὸν ἐκκαλοῦντα. Α. Π. 308 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίας 1049 τοῦ 33 κατὰ τὸν νόμον 29 § τελευταίαν Πανδ. 1 § τελευτ. Πανδ. προκειμένης ἐκνικήσεως ὁ ἐναγόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσεπικλήσεως τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ὀριστικήν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, ἥτοι καὶ κατ' ἐφεσιν, ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἀρθ. 361 πηγάζουσα ἐνστάσις τῆς μὴ ἐμπροσθέντος δηλ. προσεπικλήσεως τῶν πρὸς ἐγγύησιν ὑποχρέων, χορηγεῖται οὐχὶ εἰς τὸν προσεπικαλούμενον ἀλλ' εἰς τὸν ἐναγόμενον τὸν ἀποκρούοντα τὴν ἐντεῦθεν προζευνομένην ἀναδελφὴν τῆς δίκης.

562. Ὁ ἐναγόμενος παραδίδει εἰς ἕκαστον τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον κλητέων ὁμοδίκων καὶ ἐγγυητῶν, συγγενῶν μὲ τὴν κλήσιν, καὶ ἀντίγραφον τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἐπισυνημμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 539, ἕκαστος δὲ κληθεὶς παραδίδει κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 540-544 ὠρισμένας προθεσμίας τὴν ἀπάντησιν του. Πολ. 72. 73. 553, 6. 562. (Πάλλ. Πολ. Δικ. 32, 33).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθρου 562 συνάγεται, ὅτι τὸ περὶ ἀνακοινώσεως τῆς δίκης ἀντίγραφον, τὸ μὴ φέρον συνημμένον ἀντίγραφον τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἄκυρον. Ἀρτίου Πάγου 160 τοῦ 71.

γ'—Ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις.

563. Ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις εἶναι—1. ἡ τῆς ἀκυρότητος πρότασις, κατὰ τὰ ἄρθρα 202 καὶ ἐπ.—2. ἡ τοῦ μὴ παραβιαι τοῦ τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἰδίως ἐνεκὰ συμδιδασμοῦ, τελεσιδικίου ἀποφάσεως, παραγραφῆς, καὶ τῶν τοιούτων, κατὰ τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ νόμῳ ὠρισμένα. —Δὲ ἐνστάσεις αὗται ἀπορραζίζονται

συνήθως πρὸ τῆς κυρίως 1) ὑποθέσεως. Πολ. 274, 543, 582. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 173).

1) οὐσίας τῆς

N. Ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἄρθρων 160, 202 πρὸς τὸ ἄρθ. 563 προκύπτει ὅτι ἡ ἔνστασις ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη μετὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν. Α. Π. 309 τοῦ 66. Ἐπίσης ἡ ἔνστασις ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως δικηγράφου. Α. Π. 72 τοῦ 89. Ἐπίσης ἡ ἔνστασις ἀκυρότητος ἢ ἐκ τῆς παραδόσεως τοῦ ἄρθ. 537 § 1 εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ ἐπιβῇ κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἄρθρου 582 § 3 κανονιζομένην τάξιν. Α. Π. 169 τοῦ 80. — Τοῦ ἀγοραστοῦ ἔχοντος ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως ἀναγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ δύναται τοῦ ἐν Ἀρμενοπ. βιβλ. γ'. τίτλ. γ' § 75 νέμου. ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἀγοραστής ἀπώλεσε τὸ τῆς ἀναγωγῆς ταύτης δικαίωμα, ἀπὸ παραλίπων τὴν πρὸς τὸν πωλητὴν ἀνακοίνωσιν τῆς δίκης, ἀποτελεῖ προδήλως ἀνατρεπτικὴν τῆς ἀγωγῆς ἔνστασις, ἥτις μὴ προτεινομένη ἐγκαίρως καλύπτεται. Α. Π. 268 τοῦ 64. — Ἡ περὶ νομιμοποιήσεως τῆς δίκης ἔνστασις προτείνεται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἐν ὅσῳ δηλαδὴ ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ προσβληθῇ διὰ τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου ἐνδίκου μέσου. Ἀρείου Πάγου 335 τοῦ 40, 34 τοῦ 43, 124 τοῦ 53, 321 τοῦ 60. — Ἡ τοῦ δόλου ἔνστασις χωρεῖ καὶ κατὰ τοῦ εἰδικοῦ διαδόχου, ὄντος καὶ τούτου ὅπου χρεῖον εἰς ἐκνίκησιν. Ἀρείου Πάγου 31 τοῦ 52. — Ἡ ἔνστασις τοῦ συμψηφισμοῦ, συνισταμένη εἰς τὴν ἀνταπειτήσιν ὅσης χρηματικῆς ποσότητος, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προταβῇ δι' ἀνταγωγῆς, ἀλλὰ προτείνεται καὶ διὰ τῶν ἀγγράφων προτάσεων, ἐπὶ δὲ καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθ. 747. Α. Π. 186 τοῦ 81, 241 τοῦ 83, 16 τοῦ 58. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ τάξει καὶ ὅπῃ τὸν τύπον ἀνταγωγῆς προτεινομένη. Α. Π. 34 τοῦ 81. Προτείνεται δὲ καὶ κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως πρὸς μεταβολὴν αὐτῆς καὶ ἀπέσπευσιν τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν. Α. Π. 337 τοῦ 53, 5 τοῦ 71. Ὅθεν προτείνεται καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅποτεν αἱ ἀμοιβαὶ ἀπαιτῶνται ὡς ἀναμνηστέηται καὶ ἐκκεκαθαρσμένοι. Α. Π. 167 τοῦ 50, 208 τοῦ 54, 352 τοῦ 57, 137 τοῦ 67. Ὅθεν δύναται νὰ προταβῇ καὶ παρεμπιπτόντως κατὰ πᾶσαν τῆς κυρίως δίκης στάσιν. Α. Π. 137 τοῦ 80, ὅπου ἀποτελοῦσα παρεμπίπτει τῆς κυρίως δίκης ζήτημα, εὐ πρὸ τῆς λύσεως αὐτῆς δύναται νὰ ἐπιδιόκηται ἡ ἀγωγή. Α. Π. 265 τοῦ 68. — Ἡ περὶ συμψηφισμοῦ πρότασις δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος διὰ τὸ ἀνεκαθάριστον τῆς πρὸς συμψηφισμὸν προτεινομένης ἀνταπειτήσεως ἢ τὸ μὴ ἀποδεδειγμένον αὐτῆς. Μετὰ τὸν δὲ ὅταν ἡ μὲν κυρία ἀπαίτησις ᾖ ὥριμος, ἢ δὲ πρὸς συμψηφισμὸν ἀνταπειτούμενη χρήξῃ μακρᾶς διαδικασίας, παραπέμπεται ἡ τελευταία εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Α. Π. 352 τοῦ 57, 239 τοῦ 63, 128 τοῦ 72, 183 τοῦ 84. — Ἡ τῆς παραγραφῆς ἔνστασις δὲν δύναται νὰ προταβῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἀλλὰ μὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 46 καὶ 92 τοῦ 58, 54 τοῦ 62, 44 τοῦ 63, 10 καὶ 467 τοῦ 66, 359 τοῦ 67, 308 τοῦ 83, 65 καὶ 72 τοῦ 88. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 747). — Ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκδικασμένου, μὴ τασσομένη ὑπὸ τοῦ νέμου μεταξὺ τῶν ἐνστάσεων δημοσίας τάξεως, δὲν δύναται νὰ προταβῇ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίῳ συζήτησιν. Α. Π. 65 τοῦ 58, 215 τοῦ 83. Δύναται ὅμως φυσικῶς νὰ προταβῇ κατὰ πᾶσαν καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὡς ὑπεράσπισις κατὰ τῆς ἀγωγῆς.

(Πολ. Δικ. 744) Α. Π. 32 του 54. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 12 καὶ 104 του 74 ἐξετάζεται καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἅτε μὴ παρέχουσα ἀφορμὴν εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων (ὡς τοῦ νόμου ὀρίζοντος τὰ τῆς τελειοδικίας προσόντα).—Ὁ ἄρπαξ πράγματος ἀνήκοντος τῷ ἐνάγοντι δὲν δύναται ἐναγόμενος πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ νάντιτάξῃ εἰς συμφητισμὸν ἀπαίτησιν, ἣν κέκτηται κατὰ τοῦ ἐνάγοντος. Α. Π. 8 του 88.

5. Ἀνταγωγὴ.

564. Ὅσακις ἔχει ὁ ἐναγόμενος ἀξιώσεις κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, συνεχόμενας, ἢ μὴ μετὰ τῆς ἀγωγῆς, συγχωρεῖται ἡ ἀνταγωγὴ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ.—1. ἐὰν αὕτη ἐγίνε πρωτοδικῶς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπολογίας 1), διαρκούσης εἰσέτι τῆς ἐκ τῆς ἀγωγῆς προελεύουσας προδικασίας 2).—2. ἐὰν ἡ ἀγωγὴ δὲν ὡμολογήθῃ ἐντελῶς 3).—3. ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνταγωγῆς δὲν ἀφῆρξθῃ ἐντελῶς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης αὐτοῦ ἰδιότητος.—Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 561, δύναται νὰ εἰσαχθῇ μόνον μία κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς ἐμοδικοὺς ἀνταγωγῇ. Πολ. Δ. 19, 25, 532, 543 ἔ. 567 ἔ. 633.

1) κατὰ τὸ ἄρθρον 543 2) διαδικασίας 3) καὶ

N. 10x τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 543, 544, 564, 567, 633, 138 § 2, 160 καὶ 202 τῆς πολ. δικ. προκύπτει, ὅτι ἐπὶ συνήθων ὑποθέσεων ἀνταγωγὴ δὲν δύναται νὰ γίνῃ μετὰ τὸ ἀπολογητήριον. Α. Π. 86 του 49, 184 του 50, 393 του 52, 164 του 58. Ὅθεν δέον νὰ κινῆται ἡ ἀνταγωγὴ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἀγωγῆς τεταγμένης προδικασίας· οὐδεμίαν δὲ ἐκτὸς αὐτῆς συγχωρεῖ ὁ νόμος ἐν ἡ περιπτώσει τὸ παραγαγόν τὴν διὰ τῆς ἀνταγωγῆς ἐπιδιωκομένην νόμιμον τυχὸν ἀξίωσιν γεγονὸς συμβῆθαι βραδύτερον, πρὶν ἢν τοιαύτῃ περιπτώσει τῷ ἐναγομένῳ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἰδίαν ἀγωγὴν τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀξιώσεως αὐτοῦ. Α. Π. 493 του 52. Ὅριζοντος δὲ τοῦ νόμου, ὅτι ἀπαιτεῖται προδικασία ἐπὶ συνήθων ὑποθέσεων πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ἀνταγωγῆς, ἔπεται, ὅτι, μὴ προηγηθείσης προδικασίας, ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία στερεῖται πάσης βάσεως καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἑλλειψίς τῆς προδικασίας, προσβάλλουσα τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀπαράδεκτον καθίσταται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου διαδικασίαν. Α. Π. 493 του 52, 190 καὶ 277 του 67, 138 του 70. Διαφωνεῖ ἀπόφασις 184 του 50, καθ' ἣν μὴ προταθείσης, καὶ ὅν χρόνον εἰσάγεται ἡ ἀνταγωγὴ, ἐνστάσεως ἀπαράδεκτον, γίνεται παραδεκτὴ ἡ ἀνταγωγὴ καὶ μετὰ τὸ ἀπολογητήριον. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 174 καὶ 213 του 47 ἐκ τοῦ τελευταίου ἰδαρίου τοῦ ἐδ. 1 του ἄρθρ. 564 «διαρκούσης εἰσέτι τῆς ἐκ τῆς ἀγωγῆς προελεύουσας διαδικασίας» γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπήτησεν ἡ ἀνταγωγὴ νὰ γίνῃται κατὰ τὴν

προθεσμίαν τῆς ὅλης διαδικασίας, τῆς προελθούσης ἐκ τῆς ἀγωγῆς· τοῦτο δὲ γίνεται ἔτι σαφέστερον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 544 τῆς πολ. δικονομίας, καὶ αἱ ἐνστάσεις καὶ ἀπαιτήσεις δύνανται νὰ γίνωσι καὶ μετέπειτα, δηλονότι μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, μέχρι τῆς πρώτης εἰσέτι ἐπὶ ἀκροατηρίου αὐτῆς δριάζουσ· ἂν δὲ τὸ ἄρθρον 504 καὶ τὸ ἄρθρον 543 ἀπαιτῶσι νὰ περιέχεται ἡ ἀνταγωγὴ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀπολογίας, τοῦτο διετάχθη, ἵνα μὴ γίνωται διπλᾶ ἐγγράφα καὶ ἐκ τούτου διπλᾶ δαπάναι, ὥστε ὁ συντάξας ἰδίαι-
 τερὸν ἀνταγωγῆς ἐγγράφον δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' αὐτὸ δαπάναι, ἐν ἀποκλείεται ὅμως τοῦ δικαιώματος νὰ ὑποβάλῃ ἀνταγωνικὰς ἀπαιτήσεις δι' ἰδιαιτέρου ἐγγράφου ἢ καὶ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ, ὅσας δὲν θέλει νὰ ἀπολογηθῇ ποῶς εἰς τὴν ἀγωγὴν, τῆς ἀπολογίας μὴ οὕσης ὑποχρεωτικῆς. — Εἰς ἀγωγὴν συνοπτικῆς διαδικασίας δὲν δύναται νὰ ἀντιταγῇ ἀνταγωγὴ συνήθους διαδικασίας. Πολλὰ ἀποφ. Α. Π. ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 371 τοῦ 61 ἡ ἀνταγωγὴ ὡς εἰσαγομένη εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἀγωγῆς, ἵνα συνδικασθῇ μετ' αὐτῆς, εἶναι δίκην παρεμπιπτούσα καὶ ὡς τοιαύτη συνοπτικῆς διαδικασίας (πολ. 234). — Ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων εἶναι παραδεκτὴ ἡ ἀνταγωγὴ μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως. Α. Π. 86 τοῦ 40, 380 τοῦ 66, 92 τοῦ 91, κτλ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 184 τοῦ 80 καὶ βραδύτερον τῆς γινομένης εἶναι παραδεκτὴ, ἂν δὲν προταθῇ καὶ ὅν χρέον εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον ἐνστάσις ἀπαρδεκτοῦ. — Ὁ συγκαρινὸς καὶ μετὰ τὴν παύσιν τῆς κοινοκτησίας δύναται νὰ ζητήσῃ τὸ ἀναλογεῖν αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῶν ἀπαιτηθεισῶν κτήματος καὶ δι' ἀνταγωγῆς. Α. Π. 12 τοῦ 35. Ὅθεν καὶ ζητήσῃ δι' ἀνταγωγῆς καὶ τὴν διανομὴν κτήματος, οὗ ζητεῖται ἡ ἀναγνώρισις ὡς κοινῆς διὰ διεδικητικῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 23 τοῦ 78. — Ὁ συμπροσφορὸς ὡς κοινὸς νὰ προταθῇ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐνστάσις, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐν μὲν δυνάμενος νὰ προταθῇ κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐνστάσις, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐν μετὰ τῆς ἀνταγωγῆς, ὅτε τῆς ἀνταγωγῆς σκοπούσης τὴν καταδίκην τοῦ ἐνάγοντος δι' ἀνταγωγῆς, ὅθεν δύναται νὰ προταθῇ ἀείποτε καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων. Α. Π. 180 τοῦ 47, 186 τοῦ 51, 241 καὶ 357 τοῦ 53, 16 τοῦ 58 κτλ. — Ὅθεν ἐνστάσις ἐστὶ ἡ ἀνταγωγὴ δὲν ὑπεβλήθη πρωτοδικῶς, ὡς οὕσα δημοσίως τάσειν προστίνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. Α. Π. 87 τοῦ 49, 74 τοῦ 76. — Ἐάν ὑποβληθῇ ἀνταγωγὴ ἐπιδοθητικῶς, δηλονότι δι' ἣν περίστασιν πᾶσι γίνεται δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ δεχθῇ τὴν ἀνταγωγὴν πρὶν τῆς ἐπιδικάσεως τῆς ἀγωγῆς, διότι παραβιάζει τὸ 170 ἄρθρ. Α. Π. 220 τοῦ 87. — Παραπεμπθεὶς τῆς ἀνταγωγῆς εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, αὐτὴ παραλείπεται διὰ κλήσεως πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδικίαν. Α. Π. 326 τοῦ 66. (Ἰδὲ καὶ ἄρθρ. 747).

6. Κοινοποίησις καὶ ἐγγράφῃ εἰς τὸ πινάκιον.

565. Κατὰ μὲν τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 540 — 542 ὁρισμένην προθεσμίαν ὁ ἐναγόμενος, κατὰ δὲ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 568 διαλαμβανόμενας προθεσμίας καὶ ὁ κληθεὶς ὁμόδικος καὶ ἐγγράφῃ τῆς τοῦ ἐναγομένου, κοινοποιεῖ εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ εἰς τὸν ὁμόδικον αὐτοῦ ἀντίγραφον. — 1. τοῦ ἀπελογητηρίου ἐγγράφου.

κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 543 — 564 διατεταγμένα. — 2. ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων τοῦ τε ἐναγομένου καὶ τῶν δμοδικῶν καὶ ἐγγυητῶν αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 538 ἀριθ. 2 ὡρισμένα. — *Ὁ τρόπος τῆς κοινοποιήσεως κανονίζεται κατὰ τὰ ἄρθρα 140 καὶ ἐπ. Πολ. 395, 568. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 78).

566. Ἐὰν δὲν γίνῃ ἀπάντησις, ἔχει ὁ ἐνάγων καὶ ὁ δμοδικὸς αὐτοῦ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ, ἀμέσως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένης προθεσμίας, τὴν εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆν τῆς δίκης. Πολ. 570. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 79, 81).

567. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει ὁ ἐνάγων καὶ ὁ δμοδικὸς αὐτοῦ ἀμέσως 1) μετὰ τὴν παράδοσιν 2) τοῦ ἀπολογητηρίου ἐγγράφου, ὑπὸ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 159 διαλαμβανόμενας ἐπιζητήσεις συνεπείας. — Ἐὰν δὲ μολοντοῦτο προτιμᾷ νὰ ἀπαντήσῃ ἐγγράφως εἰς τὰς γενομένας τυχὸν ἐνστάσεις καὶ ἀνταγωγάς, ἔχει ἐπὶ τούτου προθεσμίαν ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἀπολογητηρίου ἐγγράφου. Πολ. 564, 580.

1) καὶ ἀμέσως 2) ἐπίδοσιν

δ'. Ἐγγραφὸν τῆς ἀνταπολογίας.

568. Ἡ ὅλη ὑπεράσπισις κατὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀπολογίας τοῦ ἐναγομένου πρέπει νὰ γίνῃ δι' ἑνὸς καὶ μόνου ἐγγράφου (ἀνταπολογητηρίου), κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 543 καὶ 544 ὡρισμένα. — Εἰς τὰς ἐνστάσεις καὶ τὴν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησιν, καθὼς καὶ 1) τὴν εἰς τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου ἀπάντησιν καὶ ἀνταπολογίαν 2) ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 545—563 καὶ 565 διατεταγμένα. — Ἐπανταγωγὴ δὲ δὲν συγχωρεῖται.

1) ὡς πρὸς τὰς εἰς τὴν ἀνταγωγὴν ἐνστάσεις καὶ τὴν ἀπάντησιν, καθὼς καὶ ὡς πρὸς 2) ἀντένστασιν

569. Ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 568 δὲν ἔγινεν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀνταπολογία, ἐγγράφεται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον, ἐπιφυλαττομένων τῶν ὀρισμῶν τῶν ἄρθρων 159 καὶ 567. — Περαιτέρω διαμριδὴ ἐγγράφων δὲν γίνεται, καί, ἂν γίνῃ μολοντοῦτο, δὲν ἀποδίδονται τὰ εἴσοδα. Πολ. 217, 710.

ε'. ΠΙΝΑΚΙΟΝ.

570. Ἀναγγεῖλαντος τὸ πρᾶγμα διαδίκου τινός, ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ἐγγράφει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον, σημειῶν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 571 ἀριθ. 1 καὶ 2 διαλαμβανόμενα, καί, ἂν ἡ ἀγγελία ἔγινε πρόωρα ἀπεναντίας τῶν ἐν ταῖς ἀρθοῖς 566—569 ὥρισμένων, τὴν διαγράφει πάλιν ἐξ αὐτοῦ. — Περὶ τῶν κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην προσερχομένων δισταγμῶν ἀποφασίζει ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου. Ὅργ. 263. Πολ. 621. 727. 735.

N. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 565—578 προκύπτει ὅτι αἱ περὶ πινακίου διατάξεις εἶναι εὐσιώδεις, διότι κατὰ μὲν τὰ ἀρθ. 570 καὶ 576 τὴν ἐγγραφὴν ἐνεργεῖ ὁ γραμματεὺς, αὐτὸς τε δὲ καὶ ὁ πρόεδρος ἐπιτηρεῖσι τὸ νόμιμον αὐτῆς, πολλῶν δὲ μᾶλλον τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἐκδίκασει τῶν ὑποθέσεων δικαιοῦται νὰ ἐλέγξῃ τὰ γενόμενα. **A. Π. 162** τοῦ 78. — Ὁ γραμματεὺς δικαιοῦται νάρνηθῇ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ πινακίῳ, μὴ προσερχομένων τῶν ἀναγκαίων ἐγγράφων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνευ τῆς προσερχομένης τοιούτων ἐνεργηθεῖσα ἐγγραφὴ εἶναι ἔγκυρος. **A. Π. 270** τοῦ 64.

571. Τὸ πινάκιον εἶναι βιβλίον ἡριθμημένον κατὰ σελίδας καὶ μονογραφημένον παρὰ τοῦ προέδρου, εἰς τὸ ὅποτον ἐγγράφονται κατὰ συνέχειαν καὶ ἀνευ διαλειμμάτων. (1)—1. ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀγγελίας. — 2. τὸ ὄνομα τῶν διαδίκων, τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης. — 3. ἡ ἡμέρα τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ συζητήσεως (2). Ὅργ. 263.

N. Ἐν τῷ πινακίῳ ἔλλειψις ἢ παραλλαγή τοῦ ὀνόματος τῶν διαδίκων δὲν καθίστησι τὴν ἐγγραφὴν ἄκυρον, εἰς ἀλλοθεν βεβαιούται ἡ ταύτης

(1) **Δηλ. 4** Φεβρουαρίου 1835 τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας Ὑπόδειγμα τοῦ βιβλίου τοῦ πινακίου, ἀρθρ. 263. Ὅργ.

ἀριθμός	ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς ἀγγελίας	ὄνομα, ἐπώνυμον καὶ κατοικία τῶν διαδίκων καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν	ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς	ἡμέρα, καθὼς θέλει γίνῃ ἡ συζήτηςις

(2) Περὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τηρεῖται ἴδιον πινάκιον κατὰ τὸ ἀρθ. 3 τοῦ νόμου ΔΥΝΖ' τοῦ 1887, ἐν ᾧ δὲ ὑπὸ τὸ ἀρθ. 14 τοῦ Ὅργ. τῶν Δικαστηρίων.

των διαδίκων. Α. Π. 110 τοῦ 57, 24 τοῦ 80, 5 τοῦ 82. Ἐπίσης δὲ λαμβάνονται τὴν ἐγγράφην ἄκυρον ἢ ἀπουσία ἢ ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς κα-
τακτικῆς τῶν διαδίκων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς διατάξεως τὴν ἀποδείξιν ἀποφά-
σεως, ἂν ᾖ ἄλλως βεβαία ἢ ταυτότης τῆς ἐγγραφείσης ὑποθέσεως. Α. Π.
105 τοῦ 78, 5 τοῦ 82.

572. Μετὰ πᾶσαν συζήτησιν διαγράφεται ὁ πρόεδρος ἐκ τοῦ
πινακίου τὴν ὑπόθεσιν· ὁσάκις δὲ πρόκειται νὰ συζητηθῇ αὐτὴ
ἐκ νέου, ἐγγράφεται αὐτῇ ἐκάστοτε, κατὰ τὸ ἄρθρον 570, εἰς
τὸ πινάκιον. Ὅργ. 269.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 570 καὶ 572 συνάγεται, ὅτι, ἵνα ἐγ-
γραφῇ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον μετὰ προηγουμένην παρμπύπτουσαν περὶ
ἀποδείξεως ἀπόφασιν συζητήσῃ, καίτοι μηδεμίαν ἀποδείξεως διαταχθεῖσα,
δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ ὑπάρχῃ κλησίς ἢ ἄλλη τις προδικασία, κατὰ
τὴν Α. Π. 365 τοῦ 66. Ἀλλὰ μετὰ ἀπόφασιν περὶ προσαγωγῆς ἀποδείξεως
ἢ ἐγγράφων, ἵνα συζητηθῇ ἐκ νέου ἡ ὑπόθεσις, ἢ ὁ ἀποδεικνύων πρέπει
ὅτι κοινοποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ καὶ νὰ καλέσῃ αὐτὸν πρὸς
παρατίρω συζήτησιν, παρακαταθέτων τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις, ἢ δηλῶν
εἰς παρατίρω αὐτῶν, ἢ ὁ ἀντίδικος τούτου νὰ κοινοποιήσῃ αὐτῷ τὴν ἀπό-
φασιν καὶ, παρελθούσης τῆς πρὸς ἀποδείξιν προθεσμίας, κλητεύσῃ αὐτὸν
πρὸς παρατίρω συζήτησιν, ὅπως κηρυχθῇ ἐκπρόθεσμος πρὸς τὴν εἰρημνίαν
ἀποδείξιν. Α. Π. 29 τοῦ 70, 156 καὶ 161 τοῦ 92. Δὲν δύναται ἐπίσης,
ἀνεκκλητεύσεως, νὰ ἐγγραφῇ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἀπό-
φαις διατάσσουσα πραγματοποιήσασθαι μὴ ἐνεργηθεῖσαν. Α. Π. 216 τοῦ
74. Ἐάν δὲ πρὸ τῆς διεξαγωγῆς τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως ἐγγραφῇ ἡ
ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον, ἡ ἐγγραφὴ αὕτη ὡς πρόωρος δὲν διακόπτει τὸν
πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον. Α. Π. 53 τοῦ 68, 29 τοῦ 70, 216 τοῦ 74. Διό
ἀπὸ ἀπόφασιν διατάξασαν ἐμμάρτυρον ἀποδείξιν, τότε μόνον δύναται νὰ ἐγ-
γραφῇ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον, ὁσάκις κατατέθῃ ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰσληγ-
τοῦ καὶ παρῆλθον τρεῖς ἡμέραι ἢ, κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως, ἐγένετο
κλησίς πρὸς συζήτησιν, ἐγκαταλειφθείσης τῆς ἐμμάρτυρου ἀποδείξεως, κατὰ
τὴν Α. Π. 162 τοῦ 78. Ὅθεν, ἂν ἄνευ τούτου ἐγγραφῇ, δὲν διακόπτεται ἡ ἀνα-
τροπή. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 55 τοῦ 68 καὶ ὁσάκις δὲν παρακατετέθησαν
ἢ μαρτυρεῖται ἢ δὲν ἐγένετο κλησίς πρὸς συζήτησιν, ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὸ πινάκιον
ἀνατρέπει τὴν ἀνατροπὴν. Ὅπως δὲ ποτε μετὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου
ἐκθέσιν τῶν μαρτύρων καὶ τὴν κατάθεσιν τῆς ἐκθέσεως παρὰ τῇ Γραμματεῖ
δύναται ἐγκύριως καὶ ἀνεκκλητεύσεως νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ συζη-
τηθῇ. Α. Π. 75 τοῦ 80, 31 τοῦ 81, 5 τοῦ 82. Ἡ τοῦ πινακίου διαγραφὴ
ἐκτελεσθῇ νὰ ἀποδεικνύηται ἢ διὰ πρακτικοῦ ἢ διὰ πράξεως ἐν τῷ πινακίῳ
ἀπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ προέδρου· ἄλλως ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται ὡς μηδεποτε
ἐγγραφείσα. Α. Π. 133 τοῦ 77. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 277 τοῦ 91 δὲν ὑπάρ-
κει ἀνάγκη τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προέδρου, ἀπερὶ οὐδὲν νόμου ὑποχρυσίνοντος τὸν
πρόεδρον νὰ ὑπογράψῃ κατὰ τὴν διαγραφὴν ὑπόθεσεως ἐκ τοῦ πινακίου. Δια-
γράφεται δὲ ἡ ὑπόθεσις ἢ συζητηθεῖσα ἢ οὐδαμῶς τῶν διαδίκων ἐμφανισθέν-
τος, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς ἡ σημείωσις τοῦ λόγου τῆς διαγραφῆς.
Α. Π. 246 τοῦ 63. — Μεταλειφθείσης τῆς συζήτησεως ἔνεα λόγον τινὲς (σύν-

τοῦ θανάτου, τοῦ προδιδασμοῦ ἢ τῆς μεταθέσεως δικαστοῦ), ἡ ὑπόθεσις ἀνα-
σχητίζεται ἀνευ νέας ἐγγραφῆς, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ προσηγηθῇ κλησίς τοῦ ἐν
διαδίκῳ πρὸς τὸν ἕτερον. Α. Π. 113 τοῦ 90.

578. Τὸ πινάκιον εἶναι πάντοτε ἐκτεθειμένον πρὸς πληρο-
φορίαν τῶν διαδίκων, τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, καὶ τοῦ εἰσαγ-
γελέως.

574. Ἀταξίαι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πινακίου τιμωροῦνται
μὲ πρόστιμον δέκα μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν, ἐπιβαλλόμενον
εἰς τὸν γραμματέα. — Ὁ εἰσαγγελεὺς βεβαιώνει τὰς ἀταξίας
δι' ἐκθέσεως, καὶ φροντίζει περὶ τῆς τιμωρήσεως. Πολ. 204.

575. Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή δίκης τινὸς ἐπιφέρει: — 1.
μεταξὺ πολλῶν ἐπίσης ἀρμοδίων δικαστηρίων, τὴν κατὰ τὸ
ἄρθρον 23 προτίμησιν. — 2. τὸ ἀμετάκλητον τῆς διαδικασίας,
καὶ ἐὰν ὁ ἐναγόμενος, διαρκούσης τῆς δίκης, ᾔθελε μεταβαλεῖ
τὴν εἰς ἣν ὑπάγεται δικαιοδοσίαν. — 3. τὴν εἰς τοὺς κληρονό-
μους καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων μετάβασιν τῶν ἀγωγῶν, καὶ
ἐὰν αὗται ὡς ἐκ τῆς ιδιότητός των δὲν ᾔθελον ἄλλως μεταβῇ
εἰς τοὺς κληρονόμους, ἐξαιρουμένων τῶν ἀπλῶς 1) προσωπι-
κῶν ἀγωγῶν. Πολ. 23. (Βαυαρ. σχ. § 167)

1) καθαρῶς

Ν. Σημειώτεον ὅτι ἐκ τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ πνεύματος τῶν περὶ πινάκιον
ἄρθρων προκύπτει ὅτι ἐν καὶ μόνον πινάκιον ὑπάρχει κατὰ τὸν νόμον διὰ
τὰς συνήθεις καὶ συνοπτικὰς ὑποθέσεις. *Ὅθεν ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή ἀπο-
φέρει ἀείποτε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 573 ἄρθρου, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν διακοπὴν
τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας, ὥστω καὶ ἂν ἐνεγράφῃ εἰς τὸ πινάκιον τῶν
συνοπτικῶν συνήθης ὑποθέσεις ἢ εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνήθων συνοπτικῶν
ὑποθέσεων (τῆς πρακτικῆς καθιερώσεως διάφορα πινάκια) Ἀρείου Πάγου
203 τοῦ 56, 262 τοῦ 70, 144 τοῦ 78, 370 τοῦ 84. — Εἰς τῶν
κληρονόμους δὲν μεταβαίνουσιν αἱ ἀγωγαὶ αἱ δημοτικαὶ καὶ αἱ δι' οὐκ ἐπὶ
διώκεται φιλοτιμίας ἱκανοποιήσεις* ἐπὶ δὲ ἡ ἀγωγή περὶ τῶν ἐξ ὑπακτῶν
διαζυγίου κερδῶν. Ἀρείου Πάγου 139 τοῦ 80. — Οὐδέλλως ἄλλως ἐπὶ ἡ τῶν
ἀνατροπῆς χρόνος ἄρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγγρα-
φῆς τῆς ὑποθέσεως, διότι πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὸ πινάκιον ἡ δίκη πρέπει νὰ
ὀφίσταται ἀρξαμένη πρὸ τῆς ἐγγραφῆς, ἄρχεται δὲ καταδίκως ἀπὸ τῆς καί-
νοποιήσεως τῶν ἐγγεινόντων τὰς δίκας ἐγγράφων. Α. Π. 287 τοῦ 92. (Ἄλλ.
ἴδε καὶ ἄρθ. 481).

576. Ἐπὶ τέλους ἐκάστης ἐβδομάδος εἰς ὥραν προσδιοριστά-
νην πρότερον, ὁ πρόεδρος προσδιορίζει ἐπὶ τοῦ πινακίου, κατὰ
τὴν χρονολογικὴν τῆς εἰσαγωγῆς σειρὰν, τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς

κέλλουσιν νὰ συζητηθοῦν τὴν ἐρχομένην ἐδοξμάδα, κατὰ τὸ ἄρθ. 571 ἄρθ. 3. Πολ. 710. Ὁργ. 264. 265.

γ'. Τοιχοκόλλησις τῶν πρὸς συζήτησιν προσδιορισμένων δικῶν.

577. Περίληψις, ἐξαγομένη ἐκ τοῦ πινακίου, υπογεγραμμένη παρὰ τοῦ προέδρου, καὶ περιέχουσα τὰς πρὸς συζήτησιν προσδιορισθείσας δίκας, τοιχοκόλλεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ὁργ. 266.

578. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένη τοιχοκόλλησις ἐπιφέρει εἰς τοὺς διαδίκους καὶ τοὺς πληρεξουσίους αὐτῶν κοινοποιήσιν· ὁκτὼ δὲ ἡμέρας μετ' αὐτὴν δύναται νὰ γίνῃ ἀναρξίς τῆς συζήτησεως, ἂν·νι περαιτέρῳ κλήσεως.—Ἐξαιρουμένων μόνον κατεπειγουσai καὶ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, αἵτινες πρέπει νὰ συζητῶνται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων, καὶ ἂν δὲν ἤθελον περιέχεσθαι παντάπασιν ἐν τῇ εἰρημένη τοιχοκόλλήτῳ κοινοποιήσει. Ὁργ. 267. Πολ. 138. 623. 727.

Ν. Ἐν τῇ τοιχοκόλλητῃ περιλήψει δέον νὰ ἡ ἀκριβὴς σσημειωμένον τὸ ἴσχυον καὶ ἐπώνυμον τῶν διαδίκων ἀπάντων. Ἄν δὲ ἦναι μὲν ἀκριβὴς σσημειωμένον ἐν τῷ πινακίῳ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ περιλήψει, δὲν δύναται ἀκριβὴς νὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις κατ' ἐρῆμην ἐκείνου τοῦ διαδίκου, οὐ τὸ ἴσχυον ἀποσιωπᾶται ἡ κακῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ τοιχοκόλλήτῳ περιλήψει. Δ. Π. 383 τοῦ 61. Ἀλλ' ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων ἡ κακὴ ἐγγραφή ἐν τῷ τοιχοκόλλήτῳ ἐκθέματι δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὴν συζήτησιν, διότι δύναται νὰ συζητηθῶσι καὶ ἂν οὐδὲως ἐν τῷ ἐκθέματι ἐνεγράφησαν. Δ. Π. 91 τοῦ 84 κλπ.—Τοῦ προέδρου διατάξαντος τὴν κατὰ προτίμησιν συζήτησιν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταχωρισθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ τοιχοκόλλητον ἔκθεμα. Δ. Π. 170 τοῦ 59.—Ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἀπερ εἰσι διχοσημένα εἰς δύο τμήματα, εἴ ὡν τὸ μὲν ἐν ἄλλῃ συνεδριάσει δικάζει τὰς συνήσεις, τὸ δὲ ἐν ἄλλῃ τὰς συνοπτικάς, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ συντάσσεται ἰδίᾳ περίληψις τῶν συνοπτικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν συνήθων ὑποθέσεων, διότι ἐν τῇ αὐτῇ περιλήψει ἕκαστος διάδικος ἢ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ δεῖται νὰ παρίσταται ἐν αἰτῇ συνεδριάσει τοῦ κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ δικαστηρίου δικάζοντος τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τμήματος, ἢ τὸ πολὺ νὰ ἐξετάζῃ τὰς περιλήψεις μόνον τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ἂν ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἦναι φύσεως συνοπτικῆς, ἢ μόνον τῶν συνήθων, ἂν ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἦναι φύσεως συνήθους, θεωρεῖται νομίμως κλητευθεῖς, ὅταν ἡ τοιχοκόλληθεῖσα περίληψις ἀφορᾷ εἰς ὑποθέσεις τῆς αὐτῆς φύσεως πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπόθεσιν. Δ. Π. 129 τοῦ 73.

Β'. Δ Ι Κ Α Δ Ι Κ Α Σ Ι Α Ε Π Ι Α Κ Ρ Ο Α Τ Η Ρ Ι Ο Υ.

α'. Ἐκφώνησις τῆς ὑποθέσεως.

579. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία ἄρχεται, ἐκφωνοῦντος τοῦ κλητῆρος τὰς ὑποθέσεις.—Πρῶτον ἐκφωνοῦνται αἱ συνοπτι-

καὶ (ἄρθρ. 578), καὶ ἔπειτα αἱ λοιπαὶ ὑποθέσεις, κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 577 καὶ 711 ἀναφερομένην σειρὰν, καὶ γίνεται ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἡ περὶ αὐτῶν συζήτησις. Ὅργ. 286, 288. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 150).

6°. Κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσις.

1. Ἐν γένει.

580. Ἐμφανισθέντων ὅλων τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, ἄρχεται ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις. — Ἐκαστὸς διάδικος ἄρχεται τῆς ὑπερασπίσεως αὐτοῦ, προσφέρων ἔγγραφον πρότασιν, ἐπιστηριζομένην εἰς τὴν ἔγγραφον προδικασίαν. Τοῦτο δὲ πράττει πρῶτον μὲν ὁ ἐνάγων καὶ ὁ ὀμβδὸνικός του, ἔπειτα ὁ ἐναγόμενος καὶ ὁ συγκακινῶνς τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, ἢ ὁ ἐγγυητής του. — Ἡ ἔγγραφος αὕτη πρότασις πρέπει νὰ περιέχῃ ὅλα τὰ κατὰ τὰ ἄρθρ. 158-160 παραδεκτέα εἰσέτι νέα ἢ διωρθωμένα αἰτήματα, καὶ νὰ κατατίθεται μετὰ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων εἰςσιστάσασα, εἰ δυνατόν, ὥστε πρὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 559. Πολ. 132, 158, 159, 173, 559, 563. *

N. Οἱ διάδικοι δεύουσι νὰ ἐκθέσωσι εἰς ἑκάστην συζήτησιν ἔγγραφοι καὶ πλήρεις προτάσεις καὶ οὐχὶ νὰ ἀναφέρωνται πρὸς τοῦτο εἰς τὰς προγενεστέρας αὐτῶν προτάσεις, τῶν δικαστηρίων μηδαμῶς ὑποχρεουμένων νὰ ἀντιτρέχωσι εἰς προτάσεις προηγουμένων συνεδριάσεων. Δ. Π. 89, 408 καὶ 469 τοῦ 84, 27, 218, 222, 304, 314, 368 τοῦ 85, 64 καὶ 139 τοῦ 86, 140, 182, 184, 201, 246, 317 τοῦ 87, 261 τοῦ 89, 119 καὶ 211 τοῦ 90, 2 τοῦ 96, 119 καὶ 172 τοῦ 98, 165 τοῦ 99, 18 τοῦ 81, 21 τοῦ 88. — Ἀλλ' οὐχ ἥτιον ἐὰν τὸ δικαστήριον λάθῃ ὑπ' ὅψι καὶ ἐκτιμῆσιν προτάσεις προγενεστέρας, οὐδεμίαν παραβιάζει δικονομικὴν διάταξιν. Δ. Π. 28 τοῦ 69, 3 τοῦ 81. Ἐπίσης δύναται νὰ ἐκτιμῆσιν καὶ ἔγγραφα συνημμένα τῇ δικεγραφίᾳ, καίπερ μὴ ἐπικαλούμενων αὐτὰ διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν τῶν διαδίκων κατὰ τὰς Δ. Π. 40 τοῦ 64, 131 τοῦ 68. Τανάκαλιν κατὰ τὴν Δ. Π. 173 τοῦ 77 δὲν δύναται, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 238 τῆς Πολ. Δικ. μόνον μετὰ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ προσαγαγόντος γίνεται κοινὸν μίσθον ἀποδείξεως καὶ δικαιοῦται καὶ ὁ ἀντίδικος ἐπικαλεσάσθαι αὐτὰ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἔστιν τὸ δικαστήριον λάθῃ ὑπ' ὅψι, μηδενὸς ἀντετινόντος, προγενεστέρας συνεδριάσεως προτάσεις, ἃς ἐπικαλεῖται ὁ διάδικος, ὁφείλει νὰ ἐπιτάσῃ αὐτάς καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἀπορνήθῃ ἐπὶ πλεονῶντων ἐν αὐταῖς αἰτιάσεων. Δ. Π. 178 καὶ 380 τοῦ 62, διότι κατὰ νόμον τὸ δικαστήριον δεύει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὅψι τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων ἐξ ὁλοκληρίου καὶ νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποθήσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὅλου αὐτῶν περὶ τῶν ἀμφισποητούμενων

ισχυρισμῶν. Α. Π. 52 τοῦ 79. Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ ἐφετσίον δὲν δεῖται νὰ λάβῃ ὅπ' ὅψιν τοῦ ὑποχρεωτικῶς εἰρηχῆ τῆς ἐνώπιόν του διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὑποβληθείσας αἰτήσεις. Α. Π. 294 τοῦ 67. — Αἱ αἰτήσεις δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρονται ἀφεύκτως εἰς τὸ συμπαρασπαστικὸν μέρος τῶν προτάσεων, ἀλλὰ δύναται νὰ περιλαμβάνωνται καὶ εἰς τὸ ἱστορικὸν ἢ αἰτιολογικόν. Α. Π. 349 τοῦ 53. Ἀλλ' ὅμως ἡ πρότασις ἢ περιέχουσα ὑπονοουμένους μόνον αἰτήσεις δι' ἱστορικῆς ἐκθέσεως τῶν πραγμάτων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότασις. Α. Π. 46 τοῦ 61. 186 τοῦ 79. Ἰσχυρισμὸς δὲ ἐν παρόδῳ γενόμενος ἂνευ ρητῆς καὶ σαφούς προτάσεως δὲν λαμβάνεται ὅπ' ὄψιν. Α. Π. 302 καὶ 304 τοῦ 63. — Αἱ ἐγγράφοι προτάσεις ὡς δικηγόρον προσήκον νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποβάλλοντος αὐτάς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. Α. Π. 22 τοῦ 53, 120 τοῦ 63, 47 τοῦ 64, 174 τοῦ 70. Ἀλλὰ τὴν ἀκυρότητα ταύτην δὲν λαμβάνει ὅπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως. Α. Π. 171 τοῦ 70. Ὡς περὶ δὲ μέρος τῶν προτάσεων ἀποτελοῦσι καὶ αἱ ἐν τῷ περιθωρίῳ προσῆκαι. πρέπει καὶ αὗται νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαδίκου ἢ πληρωτοῦ, οὐχὶ δὲ μόνον τὰ ἀρκτικά στοιχεῖα αὐτῆς. Α. Π. 393 τοῦ 74. — Παραλειψθεὶς ἡ βραδεία γενομένης τῆς παρακαταθέσεως τῶν ἐγγράφων προτάσεων καὶ λοιπῶν δικηγόρων, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν κατ' αἴτησιν ἑνὸς τῶν διαδίκων ἢ τοῦ εἰσπαγγελέως καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν τῆς ἀναβολῆς παραιτίον εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐκ τῆς ἀναβολῆς δαπανῶν τοῦ ἀντιδίκου του. Α. Π. 66 τοῦ 70. Ὅταν ὅμως ἡ ὑπόθεσις κηρυχθῇ κατεπείγουσα παρὰ τοῦ προέδρου, δριζομένης ρητῆς ἡμέρας καὶ ὥρας πρὸς συζήτησιν, δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸ 24 ὥρων ἡ κατάθεσις τῶν προτάσεων. Α. Π. 23 τοῦ 46, 2 τοῦ 47. Δὲν χωροῦνται ὅμως τὰ ἄρθρα 559 καὶ 580 ἐπὶ πολιτικῶν ἀγωγῶν δικαζομένων ὑπὸ τῶν ποινικῶν δικαστηρίων. ἀπὸρ. ποιν. Α. Π. 6 καὶ 10 τοῦ 70. — Ἡ παρακατάθεσις τῶν ἐγγράφων προτάσεων ἀποδεικνύεται μόνον καθ' ἓν τρόπον τὰ ἄρθρα 87 καὶ 128 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων δρίζουσιν ὅτι βεβαιοῦται ἢ ἐν τοῖς δικαστικαῖς γραμματεῖς παραδόσεως τῶν δικηγόρων, οὐχὶ ἐπομένως δι' ἀπλῆς ἐπὶ τῶν προτάσεων σημειώσεως τῆς παραλαβῆς τοῦ γραμματέως καὶ τῆς ὅπ' αὐτὴν μνησθέντος αὐτοῦ. Α. Π. 308 καὶ 377 τοῦ 61. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 175 τοῦ 70, ἂν ἐκ τῆς πασιδουλου μακρᾶς παρ' ἡμῖν πράξεως γνωστὸν ὑπάρχει, ὅτι δὲν τηροῦνται παρὰ τῶν γραμματέων τὰ δεξιόμενα ἐν τῷ Ὁργανισμῷ τῶν Δικαστηρίων εὐρετήρια τῶν εἰς τὸ δικαστήριον εἰσερχομένων ἐγγράφων, δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὸν διάδικον νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν παρακατάθεσιν τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ διὰ τοιοῦτου ἀποδεικτικοῦ μέσου. Ὅταν ἀποδεικνύεται διὰ βεβαιώσεως τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Α. Π. 108 τοῦ 68. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 580, 588 καὶ 160 προκύπτει ὅτι, ἐπαγομένου ἔργου περὶ τοῦ ἂν κατετέθησαν ἐμπροσθέντως ἢ ἂν παρέμειναν αἱ προτάσεις τοῦ διαδίκου εἰς τὸ γραφεῖον, ἀρίσται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ ὑποβάλῃ ἡ μὴ αὐτόν, καὶ εἶναι παντάπασι περιττὸς ἂν τὸ δικαστήριον περὶ αὐτῆς, ὅτι ἡ περὶ ἐπαγωγῆς ἔργου πρότασις προέρχεται ἐκ στρεβδίας. Α. Π. 140 τοῦ 77. (Ἰδε καὶ ἄρθρον 559).

581. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐγγράφου ταύτης προτάσεως, εἴη ἕκαστος διάδικος, ἢ πληρεξούσιος αὐτοῦ, τὸ δικαίωμα νὰ τὴν σαφηνίσῃ προσφορικῶς καὶ νὰ τὴν ἀναπτύξῃ περαιτέρω.

Ὁ ἐνάγων ἀνταπολογεῖται προφορικῶς· ὁ ἐναγόμενος ἐπαντα-
πολογεῖται, καὶ οὕτως ἐφεξῆς, μέχρις οὗτου κηρυχθῇ ἡ συζήτη-
σις ὡς πεπαυμένη, κατὰ τὸ ἄρθρον 172. — Μετὰ ταῦτα ἀγορεύει
ὁ εἰσαγγελεύς, μετ' ὧς ἐπὶ ἐπιτετα παραχρῆμα ἡ ἀπόφασις, ἢ
ἀναβάλλεται εἰς περαιτέρω διάσκεψιν, ἢ καί, ἐπὶ δυσχερεστά-
των συζητήσεων, διατάσσεται ἐγγράφος διαδικασία. Ὅργ. 84.
Πολ. 162. 164. 611. 643. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 95, 116).

N. Ἐκ τοῦ 1 ἐδ. τοῦ 581 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι ἡ προφορική τῶν προ-
τάσεων ἀνάπτυξις δὲν εἶναι ἀναγκαῖον προσὸν τῆς συζητήσεως. Α. Π. 281
τοῦ 52. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 173 καὶ 174 τῆς Πολ. Δικ. προ-
κύπτει τὸ ἄρθρον 581 ἐδ. 3 αὐτῆς, συνάγεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ ἀπαγ-
γελῇ καὶ προφορικῶς, ὅταν εὐθὺς μετὰ τὴν συζήτησιν δημοσιευθῇ· καὶ τότε
τὸ περιεχόμενον αὐτῆς δεῖλται ὁ γραμματεὺς νὰ σημειώσῃ ἐν τοῖς πρακτικοῖς
καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως νὰ συνταγῇ ἡ ἀπόφασις κατὰ
τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ 182 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας· ἄλλως ἐπείγονται μὲν
αἱ πειθαρχικαὶ συνέπειαι τοῦ 174 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' οὐκ
καὶ ἡ ἀκυρότης τοῦ πρακτικοῦ καὶ τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 305 τοῦ 77. (Ἰδὲ
καὶ ἄρθρον 174).

2. Ἕνστασεις.

582. Αἱ ἐνστάσεις γίνονται κατὰ τὴν ἐφεξῆς τάξιν 1) — 1.
αἱ ἐξαιρέσεις, κατὰ τὰ ἄρθρα 36 καὶ ἐπ. 2) — 2. ἡ τῆς ἀναρμο-
διότητος ἐνστάσις 3) — 3. ἡ τῆς ἀκυρότητος 4) — 4. ἡ τῆς
ἐγγυοδοσίας, κατὰ τὰ ἄρθρα 78 καὶ ἐπ. 5) — 5. ἡ τῆς πρὸς
ἀπογραφὴν νομίμου ὠφελείας τῶν κληρονόμων, χηρῶν, καὶ δι-
ζευγμένων, ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένων συζύγων 6) — 6.
ὅλαι αἱ λοιπαὶ ἀναβλητικαὶ ἐνστάσεις 7) — 7. ὅλαι αἱ ἄλλαι
ἀνατρεπτικαί. Αἱ ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 1 — 3 ἐνστάσεις ἀποβάλλονται
ὡς ἀπαράδεκτοι, ἐὰν γίνωνται βραδύτερον. Πολ. 24. 39. 78. 202.
543. 553. 560. 561. 563 ἐ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 382, 168 καὶ
169, 173, 174, 175 καὶ 186).

1) πρὸ πάντων 2) 3) ἔπειτα 4) κατόπιν 5) μετ' αὐτὴν 6)
ἀκολουθῶς 7) τέλος.

583. Ἐκάστη τῶν ἐνστάσεων συζητεῖται κατὰ μέρος. — Ἐάν
τὸ δικαστήριον εὕρῃ μὴ εὐταν βάσιμον τὴν πρώτην, δευτέραν,
τρίτην κτλ., συζητοῦνται ὅλαι ὁμοῦ, καὶ τὸ δικαστήριον ἀπο-
φαίνεται περὶ αὐτῶν 1) διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.
— Ἐάν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ δικαστήριον εὕρῃ βάσιμον μίαν

τῶν ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων, ἢ τὴν τῆς ἀκυρότητος, ἀπαγορεύεται ἢ περαιτέρω συζητήσεις, καὶ γίνεται παραυτίκα ἀπόφασις περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης. Πολ. 203. 729.

1) περὶ τοῦ ὅλου

N. Ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 583 ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Δ. Π. 18 τοῦ 54, 197 καὶ 207 τοῦ 73, 209 τοῦ 79.

3. Ἀνταπολογία καὶ ἐπανταπολογία 1)

584. Ὅ,τι διστάχθη περὶ τῶν ἐνστάσεων, ἐφαρμόζεται ἰδίως καὶ εἰς τὰς ἀνταπολογίας καὶ ἐπανταπολογίας 2).

1) ἀντενστάσις καὶ ἐπαντενστάσις. 2) ἀντενστάσεις καὶ ἐπαντενστάσεις.

4. Ἀπάντησις.

585. Ἡ ἀπάντησις κανονίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 545—549 ὁρισμένα.—Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἄρνησις εἰδικῆς τινος, ἐριστικῆς, ἀμέσου, καὶ ῥητῆς ἀπαντήσεως θεωρεῖται ὡς καταφασίς (ἄρθρ. 273). Πολ. 544. (Βαυαρ. σχ. τοῦ 1831 § 178).

N. Κατὰ τὰς ἀποφ. Δ. Π. 78 τοῦ 46, 223 τοῦ 50 ἡ σιωπὴ δὲν θεωρεῖται ὡς ὁμολογία εἰμὴ μόνον δετὰν προσκληθεὶς τις νὰ ἀπαντήσῃ σιωπῶσῃ ἢ δὲν ἐμφανισθῇ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς 64 τοῦ 52, 249 τοῦ 54, 249 τοῦ 55, 323 τοῦ 40, 313 τοῦ 87, 73 τοῦ 85 ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 585 λέξις ἄρνησις εἶναι καὶ τὸ ἐκτεννῶς τῇ λέξει παραμύλησις, ὅθεν ἡ μὴ εἰδικὴ ἀμφοτέροισι προτάσεώς τινος τοῦ ἀντιδίκου ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς παραδοχὴν αὐτῆς. (*18ε καὶ ἄρθρ. 546).

γ'. Εἰσαγγελεῖς.

586. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράξῃ προφορικῶς εἰς τὸ δικαστήριον τὴν γνώμην του περὶ ὅλων τῶν προκειμένων διαφορῶν. — Ὅθεν δύναται αὐτός. καὶ πρὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσεως, νὰ λαμβάνῃ γνώσιν τῶν ἐγγράφων, ἢ νὰ ζητῇ πρὸς τοῦτο τὴν ἀναβολὴν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 559 ὁρισμένα. Πολ. 588. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 83).

587. Ἀγορεύσαντος τοῦ εἰσαγγελέως, ἔχει ἕκαστος διάδικος τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγειρίσῃ ἐγγράφους παρατηρήσεις, ἐνεκα μὴ ὅπως ἐννοηθέντων πραγμάτων ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ

ἀγορεύση. (Βαυαρ. σχ. τοῦ 1831 § 197. Δεκρ. τῆς 30 Μαρτ. 1808 ἄρθ. 87).

588. Μόνον 1) εἰς τὰς ἐφεξῆς περιπτώσεις 2) δύναται εἰς δικαστήριον ἅμα ἀκοῦσαν 3) τὸν εἰσαγγελέα, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν. — 1. ἐὰν πρόκηται περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς κυβερνήσεως, τοῦ ἐθνικοῦ κτήματος, δῆμων, συστημάτων 4), ἢ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων, ἢ ἐν γένει περὶ τῆς κοινῆς εὐταξίας. — 2. ἐπὶ δίκης ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὰ ἄρθρα 74 καὶ 75, δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν αὐτεξουσίως ἐπὶ δικαστηρίου, ἢ ἐπὶ δίκης ἀπορώσεως ἀπόντας (1) ἢ ἄλλους ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντας ἀνθρώπους. — 3. συζητήσεως προκειμένης περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπων, κηδεμόνων καὶ ἄλλων ἐπιμελητῶν πρὸς κηδεμονίαν ἀσώτων, νοσοῦτων τὰς φρένας κτλ. — 4. δισταγμῶν προκειμένων περὶ δικαστοῦ τινος ἢ τοῦ βλοῦ δικαστηρίου, ἢ περὶ τινος μάρτυρος ἢ ἐμπειροτέχου. — 5. ἐπὶ ἀγωγῶν κακοδικίου (ἄρθρ. 56 κ. ἐπ.), γενομένων κατὰ δικαστηρίων, δικαστῶν, εἰσαγγελέων, δικαστικῶν γραμματέων, δικηγόρων, καὶ ἐν γένει δικαστικῶν ὑπολλήλων καὶ ὑπηρετῶν, ἔνεκεν ἀποζημιώσεως. — 6. ἐπὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων. — 7. ἐπὶ χωρίσεως ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ τῆς κοίτης. — 8. ἐπὶ διαζυγίων. — 9. ἐπὶ ἀγωγῶν ἔνεκεν ἀποδοκιμασιῶν ἢ μὴ ἀναγνωριστέων πράξεων δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρετοῦ, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἁρθρῶν 464 καὶ ἐπ. — 10. γενομένης διαδικασίας περὶ ἐγγράφων προσβαλλομένων ὡς μὴ γνησίων ἢ πλαστῶν. — 11. ἐπὶ συζητήσεων περὶ κατατάξεως. — 12. ἐπὶ πάσης ὑποψίας κολασίμου πράξεως (2). Πολ. 10. 24 ε. 31. 37. 42. 53. 107.

(1) Δηλαδή ἀπόντους.

(2) Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς θέμασι τῶν ἁρθρ. 25 καὶ 259 (δηλονότι προβολομένης ἀναρμοδιότητος λόγῳ ὕλης ἢ ἀναρμοδιότητος εἰς ἀποδοχὴν ἢ ἀπορρίψιν αἰτήσεως περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως), ἐν οἷς θέμασιν ἐπιτρέπεται ἢ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, ἐν τῷ θεματι τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας (ἴστω καὶ ἂν πρόκηται περὶ ἀλλοδαπῶν) κατὰ τὰ παρατιθέμενα ἐν τῷ κειμ. μένῳ ἁρθρῷ τῆς Πολ. Δικ. ὀφείλει νάγορεύσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Κατὰ δὲ τὸν νεώτερον νόμον περὶ πτωχεύσεως καὶ ὁσάκις πρόκειται τὸ δικαστήριον τῶν ἑφετῶν νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ τῆς παραδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀποκαταστάσεως αἰτήσεως τοῦ πτωχεύσαντος, ἀπαιτεῖται ἀγρεύσεις τοῦ παρ' ἑφετάς εἰσαγγελέως.

163. 259. 410. 643. 656. 676. 682. 689. 804. 950. 991 ε.
1018. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 83, 251).

1) παρέλκει τὸ μόνον 2) δὲν 3) εἰρή ἀφοῦ ἀκούσῃ 4) καὶ καθ' ἑρμηνείαν

N. Δι περὶ προικίων ἀντικειμένων διαφορᾶν, δημοσίας τάξεως οὖσαι, δὲν δύνανται νὰ ἀποφρασιθῶσι πρὶν ἢ ἀκουσθῇ ὁ εἰσαγγελεὺς. Α. Π. 473 τοῦ 66. Ἀλλ' ἔταν τελευτήσαντος τοῦ συζύγου τῆς παρίσταται ἡ γυνὴ ἐν τῇ δίκῃ ὡς κυρία ἀπώλυτος, ἡ ἀγορεύσις τοῦ εἰσαγγελεῖος καθίσταται περιττὴ. Α. Π. 27 τοῦ 46. — Κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀρ. 10 τοῦ 588 ἄρθρου διάταξιν ὁ εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ ἀγορεύσῃ γινομένης διαδικασίας περὶ ἐγγράφων προσβαλλομένων ὡς μὴ γνησίων ἢ πλαστῶν· ἐπομένως δὲν ὀφείλει, προκειμένου περὶ ἐγγράφων προσβαλλομένων ὡς εἰκονικῶν. Α. Π. 17 τοῦ 42. — Τὸ ἄρθρον 588, ὑποχρεοῦν τὸ δικαστήριον νὰ ἀκούσῃ τὸν εἰσαγγελεῖα κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὀριζομένης περιπτώσεις, δὲν προσδιρίζει καὶ τὸν χρόνον τῆς εἰσαγγελικῆς ἀγορεύσεως· ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀγορεύσῃ διὰ μακρῶν ὁ εἰσαγγελεὺς· ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ δοθῇ αὐτῷ ὁ λόγος. Α. Π. 1 τοῦ 35, 312 τοῦ 63. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 722 τοῦ 30 τοῦ Ἐφετερίου Ναυπλίας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ βλητῶς νὰγορεύσῃ σπουδαίως ὁ εἰσαγγελεὺς, θεωρῶν ὅτι τὰ συμφέροντα, ὧν τάσσει αὐτὸν κρουρὸν, δὲν ὑποστηρίζονται ἀποχρώντως ἄνευ τῆς εἰδικῆς ἐπιτηρήσεως καὶ προστασίας τοῦ εἰσαγγελεῖος, καταλιμπανόμενα εἰς μόνην τὴν ἰδίαν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν ὑπεράσπισιν. (Ἐπιδοκιμαζόμεν τὴν γνώμην ταύτην). Ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀναφέρηται ἐν τοῖς πρακτικαῖς ἢ ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελεῖος γνώμη. Α. Π. 297 τοῦ 77.

589. Ἐν περιπτώσει τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἀρ. 12, ὁ εἰσαγγελεὺς ὀφείλει νὰ λάβῃ ἀνυπερθέτως ὅλα τὰ ἀνήκοντα μέτρα πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀξιοποιήσεως πράξεως, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κατὰ τὴν πρᾶξιν, καὶ πρὸς κράτησιν 1) τοῦ ἐγκαλουμένου, καί, χρείας καλῶσεως, νὰ ζητήσῃ, κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ ἐπ. τὴν δι' ἀκοπήν 2) τῆς πολιτικῆς διαδικασίας. Ὅργ. 95.

1) σύλληψιν 2) ἀναστολήν.

8'. Μὴ ἐμφάνισις

1. Ὅλων τῶν διαδικῶν.

590. Μὴ ἐμφανισθέντος κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς δίκης μῆτε τοῦ ἐνάγοντος, μῆτε τοῦ ἐναγομένου, διαγράφεται ἡ ὑπόθεσις ἐκ τοῦ πινακίου, καὶ πράττονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 200 ὀρισμένα. Πολ. 200. Ὅργ. 269.

2. Τοῦ ἐνάγοντος.

591. Ἐὰν μόνος ὁ ἐνάγων καὶ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ, ἀπει-
θοῦντες, δὲν ἐμφανισθῶσι, τὸ δικαστήριον δικάζει ἐρήμην τὸν
ἐνάγοντα, εἰς δὲ τὸν ἐμφανισθέντα ἐναγόμενον, ἀφοῦ συζητηθῇ
ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 580—583 ὁρισμένα, ἐπιδι-
κάζονται ὅλαι αἱ προτάσεις του, καὶ ἂν δὲν ᾔθελε παραστήσει
ἀπολογητήριον ἐγγράφον (Γαλλ. Πολ. Δικ. 154).

N. Ἄν ἐπιτρέπεται νὰ δικασθῇ τις ἐρήμην, εἰν προηγουμένως δὲν κλη-
τευθῇ ὑπ' ἐκείνου, πρὸς ὃν δικαστικῶς διαφέρεται. Α. Π. 214 τοῦ 59. Ὅθεν
εἰν τὸ δικαστήριον ἀποβρίψῃ τὴν παρέμβασιν ὡς ἀπαράδεκτον δι' ἔλλειψιν
νομίμου συμφέροντος τοῦ παρεμβάντος, δὲν δύναται νὰ προσθῇ εἰς τὴν ἐρήμην
τῶν κυρίων διαδίκων ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, εἰν δὲν προηγήθῃ μετὰ
αὐτῶν κλητεύσεις, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις ἐδικάσθη κατ' ἀκολουθίαν ἀπλῆς κλήσεως
τοῦ παρεμβάντος, ἀντικείμενον ἐχούσης τὴν παραδοχὴν τῆς παρεμβάσεως.
Α. Π. 214 τοῦ 39.—Περὶληψις ἐξαγομένη ἐκ τοῦ πινακίου καὶ τοιχοκο-
λωμένη ἐν τῇ ἀκοματηρίῳ κατὰ τὰ 571 καὶ ἐπ. ἄρθρα τῆς Πολ. Δικ. Ζήτη-
σιμεύει πρὸς κλητεύσιν πάντων τῶν διαδίκων. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν δριστεύειαν
ἡμέραν διὰ τῆς κλητεύσεως ταύτης δὲν ἐμφανισθῇ τις τῶν διαδίκων, τὸ δι-
καστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως, εἰν οὗτος ἐκλητεύθῃ προση-
κόντως καὶ μόνον ἀφοῦ βεβαιωθῇ περὶ τούτου, (ἂν δὲ πρόκειται περὶ ἐναγο-
μένου, καὶ περὶ τῆς νομίμου ἐπιδόσεως τοῦ δικογράφου, ἐξελεγχομένου
τοῦ ἐπιδιοτηρίου), τότε νὰ δικάσῃ αὐτὸν ἐρήμην ὡς ἀπειθήσαντα. Α. Π. 261
τοῦ 63.—Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 774 καὶ 591 συνάγεται ὅτι, ἀπολιπο-
μένου τοῦ ἀνακόπτοντος ἡ ἐκκλιθεῖναι, ἀπορρίπτεται πάντοτε ἡ ἀνκοπή
ἢ ἡ ἔφεσις, ὡς ἐξομοιούμενον ἐνάγοντι τοῦ ἀνακόπτοντος ἡ ἐκκλιθεῖναι. Α.
Π. 283 τοῦ 76.

3. Τοῦ ἐναγομένου.

592. Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος, ἢ τις τῶν κληθέντων κοινωνῶν τῶν
δικαιωματῶν ἢ τῶν ὑποχρεώσεων (ζυμοδίκων) ἢ ἐγγυητῶν 1),
τὸ δικαστήριον κατὰ πρότασιν τοῦ ἐνάγοντος, ἢ καὶ αὐτεπαγ-
γέλτως, ἐξετάζει πρὸ πάντων, ἂν ἡ κλήσις ἐξεδόθῃ κατὰ τὰ
ἄρθρα 540—542 κατὰ τὸν προηγούμενον χρόνον. Ἐὰν ὑπάρχῃ
ἔλλειψις, καταδικάζεται ὁ ἐνάγων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξέ-
δων καὶ διατάσσεται νῆα κλήσις. Πολ. 216. 155. 170. 593.
(Γαλλ. Πολ. Δικ. 149).

1) Δὲν ἐμφανισθῇ,

N. Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἐδικάσθῃ ἐρήμην, κατὰ παράδωκιν τῶν περὶ ἐπιδο-
σεως καὶ προθεσμίων διατάξεων τοῦ νόμου, ἀκυροῦται ἡ ἐρήμην δίκη καὶ

ἐπενέρονται οἱ διάδικοι εἰς τὴν ἡσαν στάσιν πρὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Α. Π. 39 τοῦ 48.—Τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου δικάζον, δεῖται νὰ κηρύσσεται ἀναρμόδιον, εἰσαγομένης ὑποθέσεως εἰρηνοδικτικῆς. Ἀλλως ἡ ἀπόφασις ἀναιρεῖται κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 234 τοῦ 64, δὲν ἀναιρεῖται δὲ κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 39 τοῦ 70. (*18. καὶ ἀρθρ. 28).

593 Ἐὰν ἐκλήθῃσαν πλείονες διάδικοι, κατὰ τῶν ὅποιων ὑπάρχουν διάφοροι κλήσεως προθεσμῖαι, γίνεται 1) μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς μακροτάτης προθεσμίας ἐρήμην δίκην, καὶ ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον καθ' ὅλων διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Τὰ ἔξοδα πλειόνων ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ἐρήμην ἐκδιδομένων ἀποφάσεων δὲν ἀποδίδονται, ἀλλὰ ζημιοῦται ταῦτα ὁ γενόμενος αἴτιος αὐτῶν διάδικος ἢ πληρεξούσιός του. Πολ. 196. 216. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 151).

1) μόνον

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθρ. 393 πρὸ τοῦ 196 προκύπτει ὅτι οὐδεὶς τῶν ἔχοντων ἐγγύτερον τοῦ ἄλλου τὴν κατοικίαν αὐτοῦ δύναται, ἐμφανιζόμενος ἢ μὴ, νὰ δικασθῇ πρὶν ἢ παρέλθῃ ἡ νόμιμος προθεσμία διὰ τὸν ἀπωτέρω κατοικοῦντα. Α. Π. 166 τοῦ 47. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 52 τοῦ 53 ἢ ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τοῦ 393 ἀρθροῦ περὶ παρελεύσεως τῆς μακροτέρας προθεσμίας δὲν εἶναι οὐσιώδης ἡ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένη, σκοποῦσα ἀπλῶς τὴν οἰκονομίαν τῶν δαπανῶν.

594. Ἐὰν ἡ κλήσις παρεδρόθῃ 1) κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον καὶ τύπον, συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐνάγοντα ἢ συζήτησις, καὶ τοι μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐπομένως κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἀρθρῶν 586 καὶ 588, ἀγρεῦσαντος τοῦ εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον προδραίνει εἰς τὴν κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 580 καὶ 581 ὡρισμένα. Πολ. 196. 504 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 149).

1) ἐπεδρόθῃ

Ν. Ἄν ἐκ πλειόνων ἐναγομένων τινὲς μόνον ἀπολιπῶνται, ἐφαρμοστὶον τὰς γενικὰς ἀρχάς, καθ' ὅς οἱ μὲν ἐμφανισθέντες δικάζονται κατ' ἀντιμωλίαν, οἱ δὲ ἀπολιπόμενοι κατ' ἐρήμην. Α. Π. 41 τοῦ 49. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 371 τοῦ 40 (ἣν κακίξει Οἰκονομίδης) ἐὰν ἐκ πολλῶν συναγαγόντων ἢ συναγομένων τινὲς ἐμφανισθῶσι καὶ ἄλλοι μὴ, οἱ παρόντες θεωροῦνται ὡς πληρεξούσιοι τῶν ἀπολιπομένων δυνάμει τοῦ 602 ἀρθροῦ.

595. Τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐναγομένου—1. μὴ ἐγχειρισαντος ἀπολογητήριον ἐγγραφον, τότε μόνον ἀποβάλλεται ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος, ἔταν αὕτη δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς δικαιώματα 1), ἢ ὅταν δύναται νὰ προβληθῇ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσις ἐξ ἐπαγ-

γέλματος· εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἐπιδικάζονται εἰς τὴν ἐνάγοντα αἱ κατὰ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος προτάσεις του. — 2. ἔγχειρίσαντος δὲ ἀπολογητήριον ἔγγραφον, τότε μόνον καταδικάζεται ὁ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ μὴ ἐμφανισθεὶς ἐναγόμενος, ὅταν δὲν παρέστητεν ἐνστάσεις ἢ ἀνταγωγὰς ἀποδεδειγμένας ἢ ἐπισημριζόμενας εἰς δικαιοσύματα 2). "Ὅθεν, ἀγορεύσαντος τοῦ ἐνάγοντος, ἀναγινώσκεται τὸ ἀπολογητήριον ἔγγραφον παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, μεθ' ὃ συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐνάγοντα νὰ κάμῃ τὴν ἀνταπολογίαν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 150. Βαυαρ. σχ. § 178).

1) 2) εἰς τὸν νόμον

N. Ἐκ μὲν τῆς ἀντιπραβολῆς τῶν ἐν τοῖς ἄρθ. 543 § 1 καὶ 544 — 563 § 1 καὶ 2 τῆς Πολ. Δικον. διατεταγμένων περὶ ἐνστάσεων ἀναβλητικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 543 § 2 καὶ 545 — 549 τῆς αὐτῆς δικον. διατεταγμένα περὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀγωγὴν καταφαίνεται, ὅτι αἱ εἰρημναι ἐνστάσεις, καίτοι ἀποτελοῦσαι ὑπεράσπισιν, διαφέρουσιν οὐχ ἥτερον τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀγωγὴν· ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 580 — 583 τῆς Πολ. Δικον. ὀριζομένων περὶ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησεως πρὸς τὰ ἐν τῇ τῆς 563 διατεταγμένα προκύπτει, ὅτι οὐ μόνον ἡ τῶν ἐνστάσεων συζήτησις προηγείται τῆς συζήτησεως τῆς οὐσίας, ἀλλὰ καὶ ἐκάστη τῶν ἐνστάσεων συζητεῖται κατὰ μέρος κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 583 ὀριζομένην τάξιν. Ἐκ τούτων δὲ πάντων πάλιν συνάγεται, ὅτι κατὰ τὸν ἄρθρον 595 διατεταγμένα προκύπτει, ὅτι ὁ ἐναγόμενος, ἐμφανισθεὶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ὑποβελὼν κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις καὶ ἀποχωρήσας πρὸ πάσης εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπαντήσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οὔτε ὡς ἀρνηθεὶς, οὔτε ὡς ὁμολογῶν αὐτὴν (N. Ὁ Βασ. § 1), καὶ ἐπομένως θεωρητέος ὡς μὴ ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν κατ' οὐσίαν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς. "Ὅθεν κριτέος ὡς δικαιοθεὶς κατ' ἀντιμωλίαν μὴν ὡς πρὸς τὰς ὑποβληθείσας ὑπ' αὐτοῦ ἐνστάσεις, ἐρήμην δὲ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν· ἄρα παραδεχτέον, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαιούται νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰς ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ διατάξεις αὐτῆς δυνάμει τοῦ 596 ἄρθρου τῆς Πολ. Δικον., μὴ ποιοῦντος διάκρισιν τινα. Α. Π. 197 τοῦ 77.

ε'. Ἀνακοπή.

596. Ἀντικατάστη (1)

(1) Δ. 18 Σεπτεμβρίου 1836 περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρ. 596 Πρωτοδικ. Δικονομίας.

Κατὰ τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως γίνεται ἀνακοπή.

1. Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς αὐτὸς κατοικῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, ἢ διώρισεν αὐτὸν ἀντίκλητον, ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπ' ἧς παρεβύθη ὁ ἀπόφασιν εἰς τὸν διάδικον αὐτὴν, ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητον τούτου.

Ν. Έκ τοῦ 896 ἄρθρου τῆς πολ. δικον. (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Δ. τῆς 18 Σεπτ. 1836) προκύπτει ἀνεκδοιάστως, ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἐνάτην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπιδομένη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἐκπρόθεσμος. Δ. Π. 27 τοῦ 84.—Εἰς τὴν πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν προστίθενται καὶ ἄλλαι ἡμέραι λόγῳ ἀποστάσεως, ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσιν ἐν διαφόροις πόλεσι. Δ. Π. 140, 200 καὶ 406 τοῦ 82. Ὅταν δὲ οἱ διάδικοι κατοικῶσι μὲν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἀλλ' ἢ μὲν ἀπόφα-

2. Ἐὰν ὁ διάδικος κατοικῇ εἰς ἄλλαν τόπον, καὶ δὲν διώρισαν ἀντίκλητον, ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἐγένινεν ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν διάδικον, λαμβανομένων ὑπ' ὅψιν τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 195 καὶ 196.

Ν. ΛΓΝΘ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Διατάγματος περὶ ἀνακοπῆς.

Ἄρθρον μόνον.

Τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 διάταγμα περὶ ἀνακοπῆς, συμπληροῦται διὰ τῆς προσθήκης 3 ἁρθρῶν, ἔχοντος ὡς ἑξῆς:

5. Ἐὰν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία συνίσταται εἰς ἕξ μὲν μῆνας, εἰς οὗτος διαμένῃ ἐν Εὐρώπῃ, ἢ ἐν Τουρκίᾳ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς δώδεκα δέ, εἰς διαμένῃ ἄλλοιχού.—Ἡ προθεσμία αὕτη ἄρχεται μετὰ τὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπίδοσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως πρὸς περαιτέρω ἀποστολὴν (ἄρθρον 145 εἰδᾶς. ὁ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας) καὶ ἀφ' οὗ δημοσιευθῇ ἐπιμελεία τοῦ παραγγέλλοντος τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου περίληψιν, περιέχουσα τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον, παρ' οὗ ἐξεδόθη, τὰ δυνάμει, τὰ ἐπώνυμα καὶ τὰς κατοικίας τῶν διαδίκων καὶ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ἢς ἐν δυοῖν ἡμερησίαις τῆς πρωτεύουσας, ὀριζομέναις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κατὰ τὸ ἐπὶδοτήριον. Αὐγίζεται δ' ἀρξαμένη ἡ προθεσμία ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ φύλλου τῆς ἡμερίδος, τοῦ περιέχοντος τὴν τελευταίαν τῶν τεσσάρων τῆς περίληψεως δημοσιεύσεων.—Ὅμοια περίληψιν δημοσιεύεται καὶ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἐπιμελεία τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ.—Τὰ ἔξοδα τῆς περαιτέρω ἀποστολῆς τῆς ἀποφάσεως, ἐπιβλημένα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, προκαταβάλλονται ὑπὸ τοῦ παραγγέλλοντος τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου (1).

Σημειώτέον ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 316 ἀνακοπὴ τοῦ μάρτυρος γίνεται ἐντὸς τεκαπέντε ἡμερῶν, ἢ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1019 ἀνακοπὴ τοῦ προσωποκράτουμένου ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

(1) Σημειώτέον ὅτι διὰ γνωστοποιήσεως τοῦ Ὑπουργεῖου τῶν Ἐξωτερικῶν παραλήφθησαν οἱ ενδιαφερόμενοι νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Ὑπουργ. τῶν Ἐξωτερικῶν μετὰ τοῦ ἐπιδότηριου καὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως (ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου) περίληψιν, περιέχουσαν τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἀποφάσεως, τὰ ἐπὶ αὐτῇ δικαστήριον, τὰ δυνάμει ἐπώνυμα καὶ τὰς κατοικίας τῶν διαδίκων καὶ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ἧτις θέλει χρησιμεύει διὰ τὴν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσιν.

σις ἐπεβέβη εἰς αὐτὸν τὸν διαδίκον, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ εἰς τὸν πλὴν ρεζούσιον τὸν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, λογίζεται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ μίχου τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου. Α. Π. 342 τοῦ 52, 149 τοῦ 53. (Ὡς καὶ ἄρθρον 196). — Ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ὡς πρὸς τοὺς στρατιωτικοὺς ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν φρούραρχον ἐπιδόσεως τῆς ἐρῆμην ἀποφάσεως. Α. Π. 282 τοῦ 82.

597. Ἀπόφασις θεωρεῖται ὡς ἐκτελεσθεῖσα, ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς ἢ τις τῶν ἀλληλεγγύως καταδικασθέντων ἐπεχειρήσῃ πρᾶξιν τινὰ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξάγεται ἀναγκαιῶς ἡ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐκτελέσαι, ἢ ἡ γνῶσις τῆς ἐκτελέσεως. Ἰδίως, ἐὰν ἐπληρώσῃσαν ἐξ ὅρα διαδικασίας, ἐὰν κινήτᾳ πράγματα κατεσχέθησαν 1) ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς ἐκρατήθῃ πολιτικῶς, ἐὰν εἰδοποιήθῃ περὶ κατασχέσεων ἀκινήτων κτλ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 159).

1) ἡ ἐξεποιήθησαν

598. Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς περιέχει, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 237 προσόντων ἐκάστης ἀνακοπῆς, καὶ τὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς προσόντα, κατὰ τὰ ἄρθρα 619 — 623. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 506 καὶ 507 ὡς ἀνέκδοτα. Πολ. 136. 237 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 161, 162).

N. Ἡμέρα τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς τρίτη· ἀλλ' ὁ ἀνακόπων δύναται, ὡς ἐπὶ πάσης συνοπτικῆς ἀγωγῆς, παρεκτείνῃ τὴν πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸ δικαστήριον προθεσμίας. Α. Π. 91 τοῦ 47, 64 τοῦ 78. Μόνος δὲ ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου νὰ συντέλῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακόπωντος ὁρισθεῖσαν προθεσμίαν. Α. Π. 91 τοῦ 47. Ἀλλ' ἡ νόμιμος προθεσμία παρατείνεται ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 — 196 ὁρισμένα. Α. Π. 228 τοῦ 53, 291 τοῦ 75. — Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς δέον νὰ περιέχῃ καὶ τὴν ἀκριθεῖς σημείωσιν τῆς καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἀποράσῃ. Τὸ δὲ δικαστήριον δύναται νὰ κρίνῃ ἂν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ δικηγράφου προκύπτῃ τοῦτο ἢ μή. Α. Π. 394 τοῦ 64, 171 τοῦ 70. — Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ ἀνακοπὴ νὰ περιέχῃ ρητὴν κλήσιν πρὸς ἐμφάνισιν. Α. Π. 58 τοῦ 64, 144 τοῦ 56. — Τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς δὲν εἶναι ἄκυρον μὴ περιέχον τὴν κατοικίαν, γνωστὴν ἐκ τῶν προσόντων δικηγράφου. Α. Π. 197 τοῦ 71. (Ἰδὲ καὶ ἄρθρα 136 καὶ 533). — Μὴ κωλύοντος τοῦ νόμου ρητῶς ἄκυρον τὸ μὴ περιλαμβανόν λόγους ἀνακοπῆς τὸ ἔγγραφον ἀνακοπῆς, ρητῶς δ' ἐπιτρέποντος (ἄρθρα 237, 158 καὶ 580) τὴν εἰσαγωγὴν νέων λόγων ἐν τῇ ἀκρατηρίῳ, ἔπεται ὅτι εἶναι ἔγκυρον καὶ ἀνευ λόγων ἀνακοπῆς. Ἀπὸρ. τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετών 66 τοῦ 37 καὶ 39 τοῦ 42. (Ἐπιδοκιμαζόμεν τὴν νομολογίαν ταύτην). Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἄρειον Πάγον ἐκ τοῦ ἁρθρου 598 προκύπτει ὅτι ἡ ἀνακοπὴ πρέπει νὰ περιέχῃ τὰ προσόντα τῆς ἀγωγῆς, ἐν οἷς καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ αἰτήσεις, ὧν ἀνευ ἡ ἀνακοπὴ εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 49 τοῦ 42, 313 τοῦ 52. Ὅθεν ἄκυρος ἡ ἀνακοπὴ

δι' ἧς ἀνακόπεται ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ὡς ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀνευ τινὸς λόγου ἀνακοπῆς. Α. Π. 75 τοῦ 71, 22 τοῦ 78. Ἀλλὰ διὰ μεταγ. ἐγγράφου καὶ διὰ τῶν προτάσεων δυνατόν νὰ ἐπενεχθῶσι νέοι λόγοι. Α. Π. 209 τοῦ 72, 292 τοῦ 79, 183 τοῦ 89, 110 τοῦ 90 κτλ.

599. Ὁ ἀνακόπτων πρέπει νὰ ἀναφέρῃ εἰς ἰδιαίτερον ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐπίτηδες συνταττόμενον βιβλίον ἐκάστην ἀνακοπὴν, ἰδίως δὲ νὰ ἐγγράφῃ τὰ τε ὀνόματα τῶν διαδίκων καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀνακοπῆς (1).—Ὅστις τῶν ἀνακοπόντων παραβαίνει τούτο καταδικάζεται παρὰ τοῦ ἐπιλαβομένου τῆς δίκης δικαστηρίου εἰς ποινὴν χρηματικὴν πενήτηνonta μέχρι διακοσίων δραχμῶν· ἐὰν δὲ προέκυψε ζημία, ὑπεβάλλεται παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ εἰς ἀποζημίωσιν. Πολ. 207. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 163).

600. Οὐδεμίᾳ κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς πρὸς τρίτον, ἂν δὲν ἐπισυνάπτεται εἰς αὐτὴν μαρτυρικόν, συντεταγμένον παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, καὶ διαλαμβάνον, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνακοπὴ, ἢ ὅτι αὕτη ἐξεδικάσθη. Πολ. 869. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 164).

N. Αἱ διατάττουσαι τρίτους νὰ πράξωσι τι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ὅπ' αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν, ἀφ' οὗ κοινοποιηθῶσιν αὐτοῖς καὶ βαθαιωθῇ ὅτι κατέστησαν τελεσίδικοι διὰ τῆς κοινοποιήσεως πιστοποιητικοῦ τοῦ γραμματέως ἐμφαινόντος ὅτι δὲν ἐγένετο ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις ἢ ὅτι ἡ γενομένη ἐξεδικάσθη, καὶ ἀντιγράφου τοῦ ἀποδεικνύοντος τὴν εἰς τὸν καταδικασθέντα ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπιδιοτηρίου ἢ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρος. Α. Π. 78 τοῦ 59, 401 τοῦ 66, 161 τοῦ 72, 36 τοῦ 86.

(1) Δηλ. 4 Φεβρουαρίου 1835 τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας. Ἐπιδείγμα τοῦ βιβλίου τῆς ἀνακοπῆς.

ἀριθ.	ἡμερομηνία τῆς ἀνακοπῆς	ἀπόφ. καθ' ἧς γίνεται ἡ ἀνακοπὴ, ἀριθ. καὶ ἡμερομηνία αὐτῆς ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς καὶ ὀνόματα τῶν διαδίκων	ὄνομα ἐπώνυμον καὶ κατοικία τοῦ ἀνακόπτοντος

Ἀλλ' ὅρα καὶ N. ΔΧΚΕ' ἀριθ. 21 στοιχ. 6' καὶ ἀριθ. 22 στοιχ. 6' καὶ N. ΔΥ' Β' ἀριθ. 1 τροποποιήσαν τὸ ἀριθ. 52 τοῦ νόμου ΔΧΚΕ'.

601. Ὅτι διετάχθη ἐν τοῖς ἀρθροῖς 599 καὶ 600 περὶ τοῦ ἀνακόπτοντος, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, προκειμένης ἐφέσεως (1). Ὅργ. 128. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 549).

N. 1de ἀρθ. 600.

γ'. Διαδικασία κατὰπροσκαι κλημένων.

1. Ὁμοδίκων.

602. Ἐὰν οἱ ἐνάγοντες ἢ οἱ ἐναγόμενοι προσκαλοῦν (1) τοὺς κοινωνοὺς δικαιωμάτων ἢ ὑποχρεώσεων, — 1. ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, θεωροῦνται οὗτοι ὡς νὰ ἦν ὡθησαν μὲ τὸν ἐμφανισθέντα διάδικον, τοῦ ὁποίου εἶναι ὁμόδικοι — 2. ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇσαν οἱ ὁμόδικοι καὶ ὁ διάδικος αὐτοῖς οἱ ὁμόδικοι ὑπόκεινται εἰς τὰς αὐτὰς κατὰ νόμον ἐπιζημιώσεις συνεπειᾶς καθὼς καὶ ὁ διάδικος — 3. ἀπολειφθέντος τοῦ διαδίκου καὶ ἐμφανισθέντων ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τῶν ὁμοδίκων, θεωροῦνται οὗτοι ὡς πληρεξούσιοι τοῦ ἀπολειφθέντος διαδίκου, καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διεξάγουν τὴν συζήτησιν, ὡς καὶ ὁ διάδικος αὐτός. Πολ. 71. 72. 232. 508. 510. 569. (Γαλλ. Πολ. Δικονομ. 153).

1) προσεκάλεσαν

N. Τὸ ἄρθρον 602 ἐννοεῖ ὡς ὁμοδίκους οὐχὶ τοὺς συνενάγοντας ἢ συναγομένους, οἵτινες εἶναι οἱ κύριοι διάδικοι, ἐπὶ μάλιστα τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἦναι διαιρετόν, ἀλλὰ τοὺς προσεπικαλουμένους κοινωνοὺς ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων. Δ. Π. 41 τοῦ 49, 53 τοῦ 85. Διαφωνεῖ Δ. Π. 371 τοῦ 40, καθ' ἣν τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν συναγομένων ἐπομένως, ἐὰν ἐκ πολλῶν συναγομένων τινὲς ἐμφανισθῶσι καὶ ἄλλοι μὴ, οἱ παρόντες θεωροῦνται ὡς πληρεξούσιοι τῶν ἀπολειφθέντων.

603. Ἐὰν οἱ διάδικοι καὶ οἱ ὁμόδικοι αὐτῶν ἐμφανισθῇσαν μὲν, ἀλλὰ δὲν ᾔναι πρὸς ἀλλήλους σύμφωνοι περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης (περὶ τῆς ἐκλογῆς δηλ. τῆς ἀγωγῆς ἢ τῶν ἐνστάσεων, περὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς ἐκείνην ἢ εἰς ταύτας κτλ.), ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον περὶ τῆς τάξεως τῆς δίκης, ὥστε νὰ

(1) Δηλ. 4 Φεβρουαρίου 1835 τῆς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματείας. — Τὸ βιβλίον τοῦτο θέλει κρατῆσθαι ἀπαράλλακτα κατὰ τὸ προηγουμένον περὶ ἀνακοπῆς ὑπὲρδειγμα. Ὅρα ἄρθρον 599.

Ὅρα καὶ ἡμετέραν σημείωσιν ὑπὸ ἀρθ. 599.

ἐπιβύχωσιν οἱ διάδικοι τῆς ὅσον ἔνεστι ταχέως δικαστικῆς βοηθείας. — Ἰδίως δὲ πρέπει πρῶτον νὰ γίνη συζήτησις περὶ τῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια χρησιμεύουν ὡς προκαταρκτικὰ ζητήματα διὰ τὰ λοιπὰ, ἢ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν ὁποίων ἐξήρτηται ἡ καθίσταται περιττὴ ἡ περὶ τῶν λοιπῶν συζήτησις καὶ, τοῦτου μὴ ὄντος, χωρίζεται ἡ συζήτησις.

2. Ἐγγυητῶν.

604. Ἐὰν ὁ ἐνάγων ἢ ὁ ἐναγόμενος προσεκάλεσεν ἐγγυητὰς, ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέους. — 1. μὴ ἐμφανισθέντων τῶν ἐγγυητῶν καὶ τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης, κατὰ μὲν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἀναγγελέως πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 590—595 ὠρισμένα, καὶ παραπέμπεται 1) ἡ περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγή εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. — 2. ἐμφανισθέντων ἀμφοτέρων τῶν κυρίων διαδίκων, καὶ ἀπολιπομένου τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου, συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις μετὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγόμενου κατ' ἀντιμωλίαν, καὶ παραπέμπεται ἡ περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγή εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. — 3. ἐμφανισθέντων τῶν ἐγγυητῶν, καὶ ἀπολιπομένου τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης, ἔχουν οἱ ἐγγυηταὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλάβουν τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, καὶ νὰ συζητήσουν τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἢ νὰ μετελαβῇσιν 2) μόνον, ἢ νὰ διαμρισηθῇσιν αὐτ' αὐτοῦ 3) τὴν περὶ ἐγγυήσεως ἢ ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσιν. — Κατ' ἀμφοτέρως ταύτας τὰς περιστάσεις, τὸ δικαστήριον δικάζει ἐρήμην τὸν ἀπολιπομένον ἀναγγελέα τῆς δίκης. — 4. Ἐμφανισθέντων ὅλων τῶν κυρίων διαδίκων καὶ τῶν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέων, ἔχουν οἱ τελευταῖοι οὗτοι τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλάβουν τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης καὶ νὰ συζητήσουν τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἢ μόνον νὰ μετελαβῇσιν 2), ἢ νὰ διαμρισηθῇσιν τὴν περὶ ἐγγυήσεως ὑποχρέωσιν. Πολ. 21, 73, 510.

1) παραπέμπεται δὲ 2) παρεμδῶσι 3) μᾶλλον

N. 10 προσεπικληθεὶς εἰς τὴν δίκην ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου, ἀνὰ ἀναλὸγ τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, ὑπάρχει διὰ δίκους κύριος μόνον ὡς πρὸς τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν. ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν κυρίαν δίκην

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

οὐδὲν εἶναι τοιοῦτος καὶ ἀνεξάρτητον διὰ τοῦτο ἐκκλησιν τῆς ὑποθ. κατὰ τοῦτο τὸ μέρος δὲν δύναται νὰ ποιησῇται. Α. Π. 68 τοῦ 60, 183 τοῦ 86. Ἡ δὲ τοῦ ἀρθ. 740 διάταξις, καθ' ἣν πᾶς διάδικος δικαιοῦται ἐκκαλεῖν, ἐπιτίθων ἀναγκαιῶς κύριον διαδίκον τοιοῦτος δὲ δὲν εἶναι ὡς προσήκοντος παρὶν δαίμων καὶ οὐδαμῶς ζημιούμενος ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἀρ' ὅσον δὲν πρὸκειται περὶ τῆς εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ. Α. Π. 183 τοῦ 86. — Ἐν τῇ σαφεῖ διατάξει τοῦ ἀριθμοῦ 2 τοῦ 604 ἀρθρου ἐξαγεται προφανῶς, ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ προσεπικληθέντος ἐγγυητοῦ τοῦ τὸ δικαστήριον δὲν δικάζει αὐτὸν ἐρήμην ἀλλ' ἂν ἐξαιτίας τινος παραπέμπει τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Ἄρα πᾶν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως τὸ ἀρθρον 610 τῆς πολ. δικονομίας τὸ συγχωροῦν τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατὰ τὰ ἀρθρα 602 — 609 ἐρήμην ἐκδοτῶν ἀποφάσεων, ἀρ' οὐ κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ ἀπολιτόμενος ἐγγυητής δὲν δικάζεται ἐρήμην, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἀναγγελέως τῆς δίκης ἐν ταῖς ἐπομέναις περιπτώσεσι τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου 604 ἀρ. 3. ὅτι ῥητῶς ὁ νόμος διατάσσει τὴν ἐρημοδικίαν αὐτοῦ. Ἀρτίου Πάγου 354 τοῦ 53, 131 τοῦ 61, 78 τοῦ 64, 336 τοῦ 75. — Ἐάν ὁ προσεπικληθείς ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρεῶς ἀνεδέχθη τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως κατὰ τὴν κώριν διαδίκου, δυνάμενος καὶ δι' ἀναγκῆς νὰ προσέλθῃ εἰς ἀποφάσεις κατὰ τὸ ἀρθρον 813 τῆς πολ. δικον. Α. Π. 104 τοῦ 30 καὶ ἄλλως δὲν ἔχει δικαίωμα τοιοῦτο, δυνάμενος μόνον νὰ προστεθῇ πρὸς ὅσον στηρίξιν τῶν δικαίων τοῦ κυρίου διαδίκου. Α. Π. 182 τοῦ 77. 2ν δὲ ὡς προσεπικληθείς δὲν ἐτέθη ἐκτὸς τῆς δίκης κατὰ τὸ ἀρθρον 606 τῆς πολ. δικ., τοῦτο δὲν παραβιάζει τὴν ἰδιότητα, ἣν αὐτὸς διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀνέλαβε τοῦ κυρίου διαδίκου, διότι ὁ ἀναγγελέως δύναται νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ δίκῃ πρὸς διαφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ. Α. Π. 171 τοῦ 76. (*18α καὶ ἀρθρον 69).

605. Ἐάν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρου 604 ἀρ. 3 καὶ 4, παρασταθῶσιν οἱ ἐγγυηταὶ ὡς μεσολαβούντες 1), ἢ ἀναγγελέωσιν ἐντελῶς τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης στερεοῦνται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ διαμφισβητήσωσι τὴν περὶ ἐγγυήσεως ὑποχρέωσιν. — Εἰς τὴν μεσολαβήσιν 2) ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 231 καὶ ἐπ. ὡρισμένα.

1) παρεμβαίνοντες 2) παρέμβασιν

Ν. Τὸ ἀρθρον 605 τῆς πολ. δικ. λέγον «παρεμβαίνοντα ἐγγυητὰν» ἐννοεῖ διὰ τῆς λήξεως παρεμβαίνων τὸν αὐτομότητος παρεμβαίνοντα ἐγγυητὴν ἢ ὑποχρεῶν πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀλλ' ὡς ἐξαγεται ἐκ τῶν ἀρθρων 604 καὶ 73, τὸν παρὰ τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης προσεπικληθέντα καὶ οὐτε ἀποδοχθέντα μὲν ἀποκλειστικῶς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ἐπὶ ῥητῇ ἐκτὸς τῆς δίκης ἀποκομῆ τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης, οὐτε ἀποποιούμενον τὸν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπλῆς ἀμφισβήτησεως τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ παρεμβάνοντα μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων διαδίκων, ἥγουν μεσολαβούντα πρὸς στηρίξιν τῶν παρὰ τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης ὑποβαλλομένων προτάσεων. Ἀρ. 7030 τοῦ 30 τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν. — Κατὰ τὸ ἀρθρον 605

εἰς ἐν ἀνεκρινώδη ἢ δίκην, ἅτε ὑπόχρεων ὄντα πρὸς ἀποζημίωσιν ἔνεκεν ἐκνίκησας, παρασταθῇ ὡς παρεμβαίνων εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ ἀναγγελέως καὶ τοῦ ἐκνικῶντος κυρίαν δίκην ἢ ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν πρὸς τὸν ἀναγγελέα περὶ ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσιν, ἐὰν ἡ ἐκνίκησις τοῦ κυρίως ἐνάγοντος ἐπιτόχη· εἶναι δ' ἀδιάφορον ὅπως ἐὰν μετὰ ταῦτα ὁ εἰς ἐν ἀναγγελέῃ ἢ δίκῃ ἀμφισβητήσῃ τὴν εἰρημένην αὐτοῦ ὑποχρέωσιν, εἴτε δυνάμει τοῦ νόμου, εἴτε πρὸς αἰνῶν πραγματικούς ἰσχυρισμούς, οὗς ἀποκρούει τυχὸν ὁ ἀναγγελέας. Α. Π. 175 τοῦ 50. ("Ἴδε καὶ ἄρθρον 604).

606. *Ἐὰν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 604 ἄρθ. 3 καὶ 4 α) ἐγγυηταὶ ἐκφράσωσιν, ὅτι θέλουν νὰ ἀναλάβουν τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης, παραλείπεται οὗτος ἐντελῶς 1) τῆς δίκης, καὶ ἡ ὑπόθεσις συζητεῖται χωρὶς αὐτόν. — Ἀλλ' ἡ ἀναγγελοθησομένη ἀπόφασις ἔχει οὐδὲν ἥττον ἰσχύν καὶ κατὰ τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης· διὸ καὶ δύναται οὗτος νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, πρὸς διαφύλαξιν τῶν δικαίων του. Πολ. 73.

1) τίθεται οὗτος ἐντελῶς ἐκτὸς

Ν. *Ἄν ὁ προσεπικληθεὶς εἰς ὑποστήριξιν καὶ ἐγγύησιν ἐμφανισθῇ, ἀπολείπεται δὲ ὁ προσεπικαλέσας, δύναται ὁ προσεπικληθεὶς νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτόν, ἀναλαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, δικαζομένου ἐρήμην (Πολ. Δικ. 604 § 3), ἀλλὰ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἁρθ. 606 ἡ ὑπόθεσις συζητεῖται καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ δὲ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις ἔχει ἰσχύν καὶ κατ' αὐτοῦ. Α. Π. 299 τοῦ 80. ("Ἴδε καὶ ἁρθ. 604 καὶ 605).

607. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται εἰς τὰς τοιαύτας περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγὰς τὰ ἐν ταῖς ἁρθροῖς 228 καὶ 234 ὁρισμένα. Πολ. 73.

3. Τῶν κυρίως διακατέχων.

608. *Ἐὰν, κατὰ τὸ ἁρθρον 69, ὁ ἐν ὀνόματι ἄλλου διακάτοχος προσκαλέσῃ τὸν κυρίως διακάτοχον, θεωρεῖται· ὁ ἐν ὀνόματι ἄλλου διακάτοχος ὡς πληρεξούσιος τοῦ κυρίου διακατέχοντος, ἐὰν οὗτος δὲν ἐμφανισθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Πολ. 511.

Ν. Διὰ τοῦ ἁρθ. 608 κατηγγέθη ἡ διατ. 2 τοῦ Κώδ. (3. 19), καθ' ἣν ὁ διὰ πραγματικῆς ἀγωγῆς διωκόμενος δρεῖλαι νὰ δηλώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινῆς κυρίου, ὁ δὲ δικαστὴς νὰ κλητεύσῃ αὐτόν. Α. Π. 91 τοῦ 65. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρων 69 καὶ 608 συνάγεται ὅτι ὁ δι' ἐμπραγμάτου ἀγωγῆς διωκόμενος ἐάν κατέχῃ ἐν ὀνόματι ἄλλου τὸ ἐπίδικον δικαιοῦται νὰ προσκαλέσῃ αὐτόν καί, μὴ τυχὸν ἐμφανισθέντος αὐτοῦ, θεωρεῖται ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ κατὰ τὴν περὶ τῆς κατοχῆς δίκην. *Ὅθεν ὁ ἐν ὀνόματι ἄλλου κατέχων δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπόρριψιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἀλλὰ δύνα-

ται νὰ τεθῇ ἐκτὸς τῆς δίκης, εἰὰ ὃ ὑπ' αὐτοῦ προσκληθεὶς ἐμφανισθῇ, ἄλλως ἐγκαλουθεὶ τὴν δίκην ὡς κύριος μὲν διάδικος, εἰὰ δὲν προσεκάλεσε τὸν κυρίως νομέα, ὡς πληρεξούσιος δὲ αὐτοῦ, εἰὰ προσεκάλεσεν αὐτόν. Α. Π. 150 τοῦ 50.

4. Τῶν πρὸς νομιμοποίησιν προσκεκλημένων.

609. Ἐὰν, κατὰ τὸ ἄρθρον 69, προσκληθῇ τις πρὸς νομιμοποίησιν, ὁφείλει ὁ προσκαλὼν ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, ἐν περὶ πτώσει μὴ ἐμφανίσεως τοῦ προσκληθέντος, νὰ ἀποδείξῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὸ δικαίωμα του δύναται δὲ ἐν καιρῷ νὰ ἀπαιτηθῇ παρὰ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος τὰς ἐκ τῆς ἀπολείψεως τούτου προξενηθείσας εἰς αὐτόν ζημίας. Πολ. 511.

Ν. Ὁ μισθωτὴς κτήματος δύναται διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου νὰ προσεπικαλέσῃ ἐξ ἑνὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅπως παραχωρήσῃ αὐτῷ τὴν χρῆσιν τοῦ μισθωθέντος καὶ τὴν φυσικὴν κατοχὴν πρὸς τοῦτο, ἐξ ἄλλου δὲ τὰς ἀγωγὰς αὐτοῦ νὰ ἀπευθύνῃ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ κατὰ τῶν παρανόμως κατεχόντων. Δυνάμει τῶν ἄρθρων 609 καὶ 69 καὶ ὁ παράγων ἐξ ἄλλου τὰ δικαιώματα αὐτοῦ δύναται νὰ προσεπικαλέσῃ αὐτόν εἰς τὴν δίκην πρὸς ὑποστήριξιν καὶ νομιμοποίησιν αὐτοῦ. Α. Π. 264 τοῦ 81.

5. Ἀνακοπή.

610. Καὶ ἐναντίον τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 602 — 609 ἐρήμην ἐκδοτέων ἀποφάσεων συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 596 — 599 ὥρισμένα.

Ν. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 610 καὶ 604 § 2 δὲν ἔχει δικαίωμα ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀπαγγελθείσης κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ὁ πρὸς ἀποζημιώσιν προσκληθεὶς ἐγγυητὴς καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς. Α. Π. 354 τοῦ 53, 131 τοῦ 61, 78 τοῦ 64, 336 τοῦ 75.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐγγράφος διαδικασία.

Α'. Διάταξις αὐτῆς.

611. Ἐὰν τὸ δικαστήριον εὕρισκῃ ὑπόθεσιν τινὰ ἐπὶ τοσούτον δυσχερῆ καὶ 1) περιπεπλεγμένην, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀποφασισθῇ διὰ προφορικῆς συζητήσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ, ἐξαίρουμένων τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῶν συνοπτικῶν δικῶν, τὴν ἐγγραφὴν αὐτῆς συζητήσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 552 2) ἄλλῃ

μόνον εἰς περιπτώσεις, καθ' ὅς ὅχι· μόνον ὁ ἐναγόμενος ἐδωκεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ καὶ ἔλοι εἰ διάδικαι ἐνεφανίσθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. — Καὶ περὶ τούτου ἀποφασίζει ὡσαύτως ἡ πλειονοψηφία· διορίζεται δὲ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει εἰς τῶν δικαστῶν, διὰ τὰ καμὴ ἐκθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁργ. 84. Πελ. 234. 774.

1) ἢ 2) διόρθ. 581

Β'. Διαδικασία.

α'. Πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως.

612. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς εἰρημένης διαταγῆς, κοινοποιεῖ ὁ ἐνάγων τὴν ἐγγράφον του ἀνάπτυξιν εἰς τὸν ἐναγόμενον· καὶ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως 1) ταύτης, ἐγχειρίζει ὁ ἐναγόμενος τὴν ἰδικήν του εἰς τὸν ἐνάγοντα. — Εἰς πᾶσαν ἀνάπτυξιν ἐπισυναπτονται ἀντίγραφα τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ἡ παρακατατίθενται πρὸς ἀνάγνωσιν τὰ πρωτότυπα ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ, ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν ὑπάρχουν ἤδη μεταξὺ τῶν προτέρων ἐγγράφων. Πελ. 138. 395. 554. 555.

1) ἐπιδόσεως

613. Ἄλλα δικόγραφα εἶναι μὲν δεκτά, ἀλλ' οὔτε τὰ ἐντεῦθεν παρελθόντα ἐξοδα συναριθμοῦνται εἰς τὸν λογαριασμόν, οὔτε ἀναβάλλεται δι' αὐτῶν ἡ συζήτης. — Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν μετέπειτα κοινοποίησιν ἢ παρακατάθεσιν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων. Πελ. 216. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 102, 105).

614. Κοινοποιηθέντος τοῦ ἀπολογητηρίου ἐγγράφου τοῦ ἐναγομένου, ἡ παρελθούσης τῆς πρὸς τοῦτο ὠρισμένης προθεσμίας, ἔχει ἑκαστος διάδικος τὸ δικαίωμα νὰ παρακαταθέσῃ τὰ ἐγγράφα του ἐν τῷ δικαστικῷ γραφείῳ, καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὴν δίκην εἰς τὸ πινάκιον. — Ἀμέσως μετὰ τὴν παρακατάθεσιν παραδίδει ὁ γραμματεὺς τὰ ἐγγράφα εἰς τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν ἐκθεσιν· αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐσάκις μετὰ ταῦτα πρόκειται νὰ κατατεθῶσι δικόγραφα ἢ ἀποδεικτικὰ ἐγγράφα. Πελ. 570. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 109, 98).

615. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τῶν ἐγ-

γράφων, εἴτε εἰς τῶν διαδίκων εἴτε ὅλοι ἑμοῦ παρακατέθεται τὰ ἔγγραφα των, σχεδιάζει κατ' αὐτὰ ὁ τὴν ἔκθεσιν ἐπιτετρῶμενός ἐγγραφὸν περιγραφὴν τῶν περὶ τὴν πρᾶξιν καὶ τὰ δικαιώματα 1).

1) τῶν πραγματικῶν καὶ νομικῶν σχέσεων.

δ'. Ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ.

616. Ἡ περιγραφὴ αὕτη τῆς καταστάσεως τῆς δίκης ἀναγινώσκεται ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς δίκης· μετὰ ταῦτα δύνανται οἱ διάδικοι, ἐὰν ἐνεφανίσθησαν μόνοι ἢ διὰ τῶν πληρεξουσίων των, νὰ παραστήσουν προφορικῶς τὰς παρατηρήσεις των. Ἐπειτα ἀγορεύει ὁ εἰσαγγελεὺς κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 286 καὶ 588, μεθ' οὗ, γενομένης διασκέψεως, ἔπεται ἡ ἀπόφασις (Γαλλ. Πολ. Δικ. 111, 112).

γ'. Μετὰ τὴν ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν.

617. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται 1) ἀνακρίσις καὶ ἐὰν τις τῶν διαδίκων δὲν παρέδωκεν 3) ὁλοτελῶς δικόγραφον, ἢ δὲν παρακατέθεσε τὰ ἔγγραφα, ἢ καὶ ἂν οὐδεὶς τῶν διαδίκων δὲν ἐνεφανίσθη ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ. — Ἀλλὰ ἀπαγγελλομένης τῆς ἀποφάσεως, ἀποδίδονται τὰ ἔγγραφα παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἔκθεσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου· ἐκεῖθεν δὲ παραλαμβάνονται παρὰ τῶν διαδίκων. Πολ. 188, 586. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 113-115).

1) ποτὲ 2) ἐπέδωκεν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Διαδικασία ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις.

Α'. Περιπτώσεις τῶν συνοπτικῶν δικῶν.

618. Ὡς συνοπτικαὶ ὑποθέσεις θεωροῦνται: — 1. τὰ πρὸς ἀπώτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου λαμβανόμενα προφυλακτικὰ μέτρα, αἱ παρεπιπίπτουσαι ὑποθέσεις, αἱ ἐφέσεις ἀποφάσεων τῶν εἰρηνοδικῶν, καὶ ἄλλαι παραπλήσια: κατεπεύγουσαι ὑποθέσεις — 2. προσωπικαὶ ἀγωγαί, στηριζόμεναι εἰς εὐκρινῆ, κατὰ τύπον

ἀποδεικτικὸν συντεταγμένα καὶ ἀναμφισβήτητα ἔγγραφα.—3. προσωπικαὶ ἀγωγαί, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὰς πεντακοσίας δραχμὰς, καὶ ἐὰν δὲν ᾔθελεν ὑπάρχειν ἔγγραφος ἀπόδειξις.—4. διαφοραὶ περὶ συμβολαίων ἐνοικίαςεως καὶ μισθώσεως κτημάτων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν ὑπάγονται κατὰ τὸ ἄρθρον 490 ἀρθ. ὁ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδίκων.—5. διαφοραὶ περὶ διακατοχῆς, καὶ ὅσον δὲ ν. 1) πρόκειται περὶ δικτηρήσεως διακατοχῆς ὑπαρχούσης μέχρι τοῦδε, περὶ ἀνακτήσεως ἀφαιρέσεως ἢ ἀφαιρέσεως διακατοχῆς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ ἀντιδικὸς κατὰ παράκλησιν. Ὁργ. 246. Πολ. 123. 190, 2. 296. 433. 1. 638. 684. 842, 3. 871. 910. 911. 934. 950, 2. 968, 2. 985. 994. 1018. 1021. 1041. 1060, 2. 1061, 2. 1068, 3. 1089. Ψήφισμα τοῦ τῆς α' ἐν Ἀθήναις Συνελ. 2. Ν. ΔΧΚΕ' 44. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 404, 23. Βαυαρ. Σχ. τοῦ 1831 § 346). 1) ὁβελιστέος ὁ δὲ ν.

Ν. Ἡ περὶ ἐξαλειψέως ὑποθήκης ἀγωγή εἶναι συνήθης, ἐὰν μὴ ὑπάρχωσιν ἰδιαίτεροι λόγοι, καθιστάντες αὐτὴν συνοπτικὴν. Α. Π. 60 τοῦ 54. 188 τοῦ 55. Ὅθεν καὶ ἀνακοπὴ περὶ ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ συνδεδεμένη πρὸς ἑτέραν κυρίαν ἀγωγὴν ἐκ τῆς ὑποθήκης πηγάζουσαν καὶ μὴ εἰσαχθεῖσα παρεμπιπτόντως. Α. Π. 188 καὶ 189 τοῦ 55.—Περὶ διακατοχῆς διαφορὰ καὶ ἐπομένως συνοπτικὴ εἶναι καὶ ἡ περὶ καινοτομίας, διότι αὐτὴ σκοπὸν ἔχει, τὴν ἀνακτῆσιν καὶ ἐμποδίζουσα νέον ἔργον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ κτήματος, νὰ διατηρήσῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ κτήματος. Α. Π. 298 τοῦ 63.—Τοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι συνοπτικαὶ ὑποθέσεις θεωροῦνται αἱ στηριζόμεναι εἰς εὐκρινῆ, κατὰ τύπον ἀποδεικτικὸν συντεταγμένα καὶ ἀναμφισβήτητα ἔγγραφα, ἔπεται, ὅτι ἀποβάλλει τὸν χαρακτῆρα τῆς συνοπτικῆς ἢ στηριζομένης εἰς ἔγγραφον, κατὰ τοῦ ὁποίου τῆς ἰσχύος καὶ τῆς νομίμου ὑπάρξεως προτείνονται ἀμφισβητήσεις, οἷον λ. χ. δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ γνησιότης αὐτοῦ. Α. Π. 223 τοῦ 73.—Εὐκρινῆ ἔγγραφα θεωροῦνται ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύονται αἱ ὑποχρεώσεις τῶν συμβαλλομένων, ὅπου ἐστὶ καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ὑποχρεώσεων, τῆς ὁποίας συνέστη ἡ σύμβασις καὶ τῆς ἐνεκῆς ἐκτελέσεως τὸ καθ' ἑαυτὸν συμβαλλόμενος ἀπέκτινεν κατὰ τοῦ ἑτέρου συμβαλλομένου δικαίωμα ἀγωγῆς. ὅπως ἐξαναγκάσῃ τοῦτον εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὑποχρεώσεων του· ἀναμφισβήτητα δὲ ἔγγραφα θεωροῦνται τὰ ἐπίσημα καὶ ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν ἐκεῖνα, ὧν ἡ γνησιότης δὲν ἀμφισβητεῖται ἢ δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ ἀμφισβητηθῇ. Ἐκ τούτων δ' ἔπεται, ὅτι συνοπτικὴ διαφορὰ εἶναι καὶ ἡ προσωπικὴ ἀγωγή, ἡ στηριζομένη εἰς συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, ἀποδεικνύον ἐκρινῶς τὴν συμβάσιν, καὶ ἂν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀμφισβητῇται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκτέλεσε τὰς διὰ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας οὗτος ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐκτέλεσε. Α. Π. 109 τοῦ 76.—Ἀγωγή πηγάζουσα ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως εἶναι συνοπτικὴ (ἀρθ. 490). Α. Π. 187 τοῦ 76. Ἐπίσης ἀγωγή

περί καινοτομίας σκοπεύσα διὰ τῆς παρεμποδίσσεως νέου ἔργου ἐπὶ τοῦ καινοῦ κτήματος νὰ διατηρήσῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς μὲχρι τοῦδε καταστάσεως. Α. Π. 293 τοῦ 65.—Ἡ κατὰ δικιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθεῖσης ἐπὶ διαφορᾷς ἐμπορικῆς, ἀνακοπὴ εἶναι συνοπτικὴ, ἅτε προκύπτουσα ἐκ δίκης ἐμπορικῆς καὶ ἰσομένως γύσει κατεπειγούσης καὶ διώκουσα τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς. Α. Π. 18 τοῦ 85.—Ἡ περί κύρους κατασχέσεως καὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως δίκη εἶναι συνοπτικὴ δυνάμει τῶν ἀρθρ. 1027 1037, 1042, 934 καὶ 619 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 251 τοῦ 66, 109 τοῦ 71, 112 τοῦ 76. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐγένετο μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ σὺν αὐτῇ. Α. Π. 251 τοῦ 66. Ἐπίσης εἶναι συνοπτικὴ δυνάμει τοῦ ἀρθρου 934 καὶ ἡ δικαιοδικητικὴ ἀγωγή. ὁσάκις ἐγερθεῖσιν πρὸς αὐτῆς ἀγωγῆς περί κύρους τῆς κατασχέσεως, τῆς ἐνεργηθείσης πρὸς διατήρησιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου πραγμάτων δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, συνεκδικασθῆσεται μετ' αὐτῆς. Α. Π. 114 τοῦ 66. Ἐπίσης ἡ ἀνακοπὴ τρίτου διεκδικούντος τὰ κατασχεθέντα (Πολ. Δικ. 1037, 910, 911 καὶ 871). Α. Π. 51 τοῦ 46, 28 τοῦ 70. Ἐπίσης ἡ πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριαμοῦ ἀνακοπὴ, ὁσάκις τὸ κατακυρωθὲν διατελεῖ ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ὑφελέτου, ἅτε ἀπορῶσα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 20 τοῦ 46, 20 τοῦ 72. Ἐπίσης ἡ κατὰ τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν κατοχὴν κτήματος. Α. Π. 198 τοῦ 68. Ἐπίσης ἡ περὶ ἐξαναγκάσεως τοῦ ὑφελέτου διὰ προσωπικῆς κρατήσεως εἰς παράλειψιν τῆς κατοχῆς τοῦ πλειστηριασθέντος. Α. Π. 97 τοῦ 67. Ἄλλ' εἶναι συνήθης ἡ δι' ἧς διεκδικούνται κινητὰ, καίπερ μὴ ὑπερβαίνοντα τὴν ἀξίαν τῶν δραχμῶν 500. Α. Π. 248 τοῦ 64. Ἐπίσης ἡ ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου ἅτε ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ περιεχομένης μὲν τῆς συστάσεως προικὸς ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῆς ὑποχρέσεως εἰς ἐπιστροφήν αὐτῆς. Α. Π. 136 τοῦ 66 (ἄλλ' νομίζομεν ὅτι ἐξυπακούεται κατὰ τὴν σύστασιν προικὸς ὅτι ἐφελικται ἡ ἀποδοσις κατὰ τὰς ἐπιζυγόμενας ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου περιπτώσεις). — Ἐπίσης ἡ ἀνακοπὴ τῆς ἐπιστευδομένης ἐκτελέσεως, ὁσάκις ὁ ἀνακόπτων ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐκτελουμένη ἀπαιτήσις ἀνήκει εἰς αὐτόν, εἰκονικῶς δὲ ἀξιοῦνται εἰς τὸν ἐκτελούμενον, εἶναι συνήθης, διότι οὔτε ὡς ὑφελέτης τοῦ ἐπιστευδόντος παριστάμενος, οὔτε ὡς τρίτος διεκδικητὴς τοῦ κατασχεθέντος, ὀφείλει νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἀνακοπὴν ὡς κυρίαν δίκην, ἀκολουθῶν τὴν συνήθη διαδικασίαν. Α. Π. 9 τοῦ 58, 9 τοῦ 59.

Β'. Προδικασία.

619. Περί τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 533-539 ὀρισμένα, ἐξαίρουμένου τοῦ ἀρθ. 6 τοῦ ἀρθρου 533, καθότι ἀντὶ τῶν ἐκεῖ διατεταγμένων πρέπει νὰ προσδιορισθῇ προθεσμία πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀκρατηρίῳ ἐμφάνισιν, καὶ ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσα διετάχθησαν διὰ τοῦ ἀρθρου 538 ἀρθ. 1 περὶ τῶν συμβιβαστικῶν πράξεων, κατὰ τὸ ἀρθρον 532 ἀρθ. 3. Πολ. 644. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 405).

Ν. Ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων μὴ χωρεῦντος ἀπολογητηρίου ἢ ἀνταγωγῆς

δύναται νὰ γίνη καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων. Δ. Π. 86 τοῦ 49, 92 τοῦ 91. Ὅθεν δι' αὐτῶν δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ περὶ ἐξαλειψέως προσήκουσας αἰτήσεις οἰονεὶ ἀνταγωνικῶς. Δ. Π. 92 τοῦ 91.

620. Ἐάν ἐν τῇ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἡ ἡμέρα τῆς συζήτησεως δὲν προσδιωρίσθῃ ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς, ἡ δὲν προσδιωρίσθῃ παντάπασι, ἡμέρα τῆς ἐμφανίσεως εἶναι τότε κατὰ νόμον ἡ ἀπὸ τῆς παραδόσεως 1) τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς τρίτη ἡμέρα· ἀλλ' ἡ προθεσμία αὕτη ἐπεκτείνεται, ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων, κατὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 ὁρισμένα.— Ὁ ἐνάγων δύναται μὲν νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἐν τῇ ἐγγράφῳ, ἀλλ' ἔχει καὶ νὰ τὴν συντάμῃ. Πολ. 498, 540, 721, 1) ἐπιδόσεως

N. Ὁ ὑπὲρ αὗτῆς ἐπέκτασις δύναται νὰ ἀποποιηθῇ τὴν ἐπέκτασιν, ἐπιβαλλόμενος τὴν νόμιμον προθεσμίαν, διότι μόνη αὕτη πρὸς τὸ συμφέρον μακροτέρων τῶν διαδίκων ἐτάχθη, ἡ δὲ ἐπέκτασις ἐγένετο ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐναγομένου, ὅθεν δύναται νὰ παραιτηθῇ τὴν ἐπέκτασιν, γνωρίζων τῷ ἐνάγοντι, ὅτι θέλει νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ νόμου. Δ. Π. 103 τοῦ 83.

621. Μόνον ἐπικειμένου κινδύνου ὡς ἐκ τῆς ἀναβολῆς, ἔχει ὁ πρῶτος τὸ δικαίωμα, καθυποβληθείσης μετὰ τῆς ἀναφορᾶς βεβαίωσης τοῦ κινδύνου τούτου, καὶ δοθείσης παρὰ τοῦ αἰτουμένου ἐγγυήσεως ἕνεκα τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, νὰ συντάμῃ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 620 ὁρισμένην προθεσμίαν, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν συζήτησιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔτι ἡμέραν καὶ εἰς ὥραν ῥητὴν, ἢ νὰ κοινοποιήσῃ τῆς κλήσεως καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ διαδίκου ἔστι εἰσέτι δυνατόν. Ὁργ. 250. Πολ. 23, 493, 726, 735, 766, 774, 822, 840, 1018, 1033. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 808, 806, 72 § 2).

N. Τὸ 621 ἄρθρον ὡς γενικὸν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου διαδικασίαν. Δ. Π. 2 τοῦ 47. — Ὁ πρῶτος δικαιοῦται νὰ ἀποφαίνεται ἀμετακλήτως περὶ τοῦ κατεπιγόντος τῶν ὑποθέσεων ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὰ ἄλλα τερητέαν διαδικασίαν. Δ. Π. 262 τοῦ 72, 251 τοῦ 83, 27 τοῦ 86. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Δ. Π. 87 τοῦ 54, 10 τοῦ 55, 2 τοῦ 61, 238 τοῦ 64, 220 τοῦ 70, 171 τοῦ 74, 406 τοῦ 78, 30 τοῦ 79, 264 τοῦ 84, 42 τοῦ 87 ἡ κερυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ προέδρου κατεπιγούσα καθίσταται συνοπτικὴ, καὶ δὲ τὴν 2 τοῦ 47 χαρακτηριθείσης ὑποθέσεως εἶναι ὡς κατεπιγούσης καὶ προσδιορισθείσης ἕνεκα τούτου ῥητῆς ἡμέρας καὶ ὥρας πρὸς συζήτησιν αὐτῆς, δὲν ἀπαιτεῖται καὶ ἡ πρὸ 24 ὥρων κατάθεσις τῶν προτάσεων.

622. Κατὰ τοιαύτης διαταγῆς τοῦ προέδρου δὲν γίνεται οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἐκκλήσις. — Ὁ γνησιζόμενος τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς, πρέπει νὰ ἐπισυνάπτεται ἡ βεβαίωσις τοῦ κινδύνου καὶ

τῆς θεοείτης ἐγγυήσεως, ἢ τὸ ἐγγράφον αὐτὸ τῆς ἐγγυήσεως, καὶ ἢ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθεῖσα διαταγὴ τοῦ προέδρου, ἥτοι ἐν ἀντιγράφῳ ἢ καὶ ἐν πρωτοτύπῳ. Πολ. 621. 638. 724 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 809).

623. Περαιτέρω ἐγγράφος προδικασία δὲν γίνεται, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις δύναται ἀμέσως μετὰ τὴν παράδοσιν 1) τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινάκιον, καὶ νὰ συζητηθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 619—621 ὠρισμένων προθεσμιῶν πρὸ πάσης ἄλλης ὑποθέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 579. —Περὶ τοῦ πινακίου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 570—576 ὠρισμένα· περὶ δὲ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 580—611. Πολ. 727.

1) ἐπιδόσειν

N. Τοῦ 623 ἄρθρου ὀρίζονται, ὅτι ἡ συνοπτικὴ ὑπόθεσις δύναται νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινάκιον ἅμα τῇ ἐπιδόσει τῆς ἀγωγῆς, ἔπεται, ὅτι καὶ μετ' ἀνακοπὴν δύναται νὰ ἐγγραφῇ, δηλονότι ἅμα τῇ ἐπιδόσει τῆς ἀνακοπῆς. Α. Π. 291 τοῦ 78.

Γ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

624. Ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι δική τις, εἰσαχθεῖσα ὡς συνοπτικὴ, δὲν εἶναι τινόντι τοιαύτη, ἀποβάλλεται τῆς τοιαύτης διαδικασίας ὁ ἐνάγων, καὶ καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐπειθῶν. — Ἀλλὰ διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ ἀγωγή κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἐκ νέου τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ λογίζονται αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 540—542 ὠρισμέναι προθεσμίαι, ἐὰν μὲν ὁ ἐναγόμενος ἢ ὁ πληρεξούσιός του παρευρέθῃ εἰς τὴν συζήτησιν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποφάσεως ταύτης· ἄλλως δέ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. Πολ. 138.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 621, 622 καὶ 624 τῆς Πολ. Δικον. συνάγεται, ὅτι ὁ πρόεδρος ἔχει ἐξουσίαν νὰ ἀποφαίνηται ἀμετακλήτως περὶ τοῦ κατεπείγοντος τῶν ὑποθέσεων μόνον ὡς πρὸς τὴν σύντακτον εἰσαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον, δυνάμενος διὰ πρᾶξιν αὐτοῦ νὰ συντάκῃ τὴν ὠρισμένην προθεσμίαν· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὰ ἄλλα τηρητέαν διαδικασίαν ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῶν ὡς συνοπτικῶν ἢ συνήθων ἀπέκειται εἰς τὸ δικαστήριον, κατὰ τὰς Α. Π. 262 τοῦ 72, 251 τοῦ 83, 27 τοῦ 86. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 200 τοῦ 47, 57 τοῦ 54, 10 τοῦ 53, 2 τοῦ 61. 238 τοῦ

64, 229 τοῦ 70. 171 τοῦ 74, 30 τοῦ 79, 264 τοῦ 84, 42 τοῦ 87 ἡ πρᾶξις τοῦ προέδρου μεταβάλλει ὁλοτελῶς τὰς συνήθεις ὑποθέσεις εἰς συνοπτικάς.

625. Τὰ συνήθη ἀποδεικτικά μέσα εἶναι δεκτὰ καὶ εἰς τὰς συνοπτικάς δίκας· πρέπει δὲ μόνον, εἰ δυνατόν, οἱ ὅρκοι νὰ γίνωνται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσει· οἱ μάρτυρες καὶ οἱ πραγματογνώμονες, εἰς τὸν ἀπέχουσι ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας σελήνας, νὰ ἐξετάζωνται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὰς ἀνεκλήτους δίκας νὰ μὴ συντάσσεται ἔκθεσις περὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ ἀναφέρωνται μόνον ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ ὀνόματα των, καθὼς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν, καὶ νὰ γίνονται ἀπόφασις περὶ τῶν κατ' αὐτὰς παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ αὐτῷ παραγρῆμα Πολ. 175. 337. 339. 376 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 407—412).

Δ'. Προφυλακτικά μέτρα.

626. Περισσότερα μέτρα προφυλακτικά, ἅφ' ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου, δὲν πρέπει νὰ διατάσσωνται, καὶ μεταξὺ πολλῶν παρὰ τοῦ αἰτοῦντος προβεβλημένων μέτρων πρέπει νὰ ἐκλέγῃται τὸ διὰ τοὺς διαδίκους ὀλιγώτερον ἐπίπονον καὶ ἀβλαδέστερον· οὐδέποτε δὲ νὰ μεταβάλλεται ἢ κατὰ τὰς τῆς διακατοχῆς, ἀλλὰ νὰ περιορίζεται μόνον καὶ ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον. Πολ. 490, 6. 618, 1. 634, 1. 1027. 1030. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 125, 404).

627. Τοιαῦται ἀποφάσεις χάνουν τὴν ἰσχύν των· — 1. διὰ τελεσιδικίου ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐκδεδομένης ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ κατὰ τοῦ προκαλέσαντος τὴν προσωρινὴν διάταξιν· — 2. διὰ τῆς ἐκτελέσεως νικώσης ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὑπὲρ αὐτοῦ· — 3. διὰ συμβιβασμοῦ περὶ τῆς ἀμφισβητουμένης ὑποθέσεως· — 4. εἰταν ὁ κίνδυνος ἀπομακρυνθῇ ἤτοι δι' ἐγγυοδοσίας, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. Πολ. 1032.

N. Μὴ ἀπαγορεύοντο τοῦ νόμου τὴν κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων ἔρεσιν. οὐδεμία ἀμφισβόλις, ὅτι ὑπάγονται καὶ αὗται εἰς ἔρεσιν. Α. Π. 314 τοῦ 37. — Δυνάμει τοῦ ἀρθ. 627 καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν περὶ διακατοχῆς ἔχουσιν ἰσχύν ἕως τῆς ἐκδόσεως τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως. Α. Π. 336 τοῦ 35.

628. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως 1) τοιούτων μέτρων πρότασις γίνεται 2) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ ἡ περὶ διατάξεως αὐτῶν. Πελ. 1041.

1) καταργήσεως 2) διεξάγεται

N. 185 καὶ ἄρθ. 1041.

Ε'. Διαφοραὶ περὶ διακατοχῆς.

629. Περί τῶν ἐνεκα διακατοχῆς ἀγωγῶν ἰσχύουσιν αἱ ἐξῆς ἀρχαί: — 1. ἐὰν αἱ ἀγωγαὶ αὗται ἀφορῶσι διατάραξιν διακατοχῆς ἢ ἀποβολὴν ἀπ' αὐτῆς, πρέπει νὰ γίνωνται ἐντὸς ἐνὸς ἔτους καὶ ἡμέρας μιᾶς ἀπὸ τῆς διαταράξεως ἢ ἀποβολῆς· βραδύτερον εἶναι ἀπαράδεκτοι. — 2. αἱ ἀγωγαὶ αὗται δύνανται νὰ συζητηθῶσι παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς, καὶ ὅταν, κατὰ τὸ ἄρθρον 490 ἀριθ. 6, ὁ εἰρηνοδίκης ἔλαβε προσωρινὰ μέτρα. — 3. ἀγωγαὶ περὶ διακατοχῆς καὶ κυριότητος δὲν δύνανται νὰ γενῶσι συνάμα καὶ, ἐξαιρουμένων νέων διαταράξεων τῆς διακατοχῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ κυριότητος δίκης, δὲν εἰσπορεῖ τις νὰ ἐπανεέλθῃ πλέον εἰς τὴν περὶ διακατοχῆς δίκην μετὰ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν. — 4. ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται ἐπὶ διαφορῶν ἐνεκα διακατοχῆς νὰ παραστήσῃ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν, εἰμὴ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ τῆς διακατοχῆς δίκης· ἐὰν δὲ κατεδικάσθῃ, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, Πελ. 187, 529.

N. Πρὸς κτήσιν τῆς νομῆς ἀπαιτεῖται σωματικὴ κατάληψις. Α. Π. 122 τοῦ 63. — Διατάραξιν κατοχῆς ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀμεισθήσις αὐτῆς ἢ ἀπώρευσις εἰς τὸν κάτοχον ἐνόλησιν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς νομῆς του. Α. Π. 91 τοῦ 69. — Ἡ ἐκ τῆς νομῆς ἀποβολὴ κατὰ τὴν ἐν ἡμετέροις νόμον κατὰ τὸ ἄρθ. 630 τῆς Πολιτ. Δίκης. ὑποτίθῃν ἢ τὴν διὰ σωματικῆς βίας ἀφαίρεσιν ἢ τὴν ἐνεκα σπουδαίου καὶ εὐλόγου φόβου παραίτησιν τῆς νομῆς· ὅθεν ἀνάγκη τὰ γεγονότα ταῦτα νὰ ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀγωγῇ ἢ προταθῶσιν ἀποδοῦναι. Α. Π. 273 τοῦ 53. — Καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δύνανται διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν νὰ ἐπιχειρήσωσι διατάραξιν νομῆς καὶ νὰ ἐναχθῶσιν ἐνεκα αὐτῆς (N. 15 § 1 Πανδ. 4. 3). Α. Π. 91 τοῦ 90. — Κατὰ τὰς διατάξεις 23, 20 § 3 Πανδ. (41. 2) ἐπὶ νομῆς δὲν χωρεῖ εἰδικὴ διαδοχὴ, ὅθεν ὁ κτωμενος τοιαύτην διὰ μεταβιβάσεως δὲν συνεχίζει τὴν νομὴν τοῦ πρῶτον κατόχου, ἀλλὰ κτίζεται νομὴν ἰδίαν, ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀρχομένην· ὅθεν τὰ ἐλαττώματα τῆς νομῆς τοῦ πρῶτον κατόχου δὲν εἶναι καὶ ἐλαττώματα τῆς νομῆς τοῦ δευτέρου. Α. Π. 82 τοῦ 91. — Ἡ ἀγωγή περὶ διατάραξεως δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ μετὰ τῆς περὶ ἀποβολῆς· ἰσχυρῶς τῷ

ἀγωγῆς εὐθὺς περὶ διατάξεως, ἀναγκαίᾳ καθίσταται ἡ ἐξέτασις τῆς ἐνοστάσεως, ὅτι δὲν κατεῖχεν ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 201 τοῦ 63, 144 τοῦ 55. — Τοῦ 1 αἰ. τοῦ 629 άρθρου ὁρίζοντες, ὅτι ἔνθα διακατοχῆς ἀγωγήι κινεῖνται ἐντὸς ἑτους, ἐὰν ἀφορῶσιν εἰς διατάξιν διακατοχῆς ἢ ἀποβολῆν ἀπ' αὐτῆς, ἔπεται ὅτι ἐν ταῖς δίκαις περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν δὲν χωρεῖ ἡ τῆς ἐναυατοῦ περιγραφῆς ἐνοστάσις. — Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν άρθρων 629 ἀρ. 1 καὶ 630, τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διατάξις ἢ ἡ ἀποβολή, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ περὶ νομῆς ἀγωγή, συνῆλθε πρὸς ἐνὸς ἑτους καὶ μίας ἡμέρας, ὅπερ καθίστησιν αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ἀποτελεῖ ἐνοστάσιν, ἥτις πρέπει νὰ προταθῇ καὶ διατυπωθῇ ὡς τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ προταθῇ καὶ διατυπωθῇ ἀγκαίρως κατὰ τὰ περὶ ἐνοστάσεων ὁρισμένα ὑπὸ τῆς Παιτ. Δικον. (άρθρα 352, 358 καὶ 160). Α. Π. 264 τοῦ 81. Ὅθεν τὴν ἐνοστάσιν ταύτην δὲν ἐξετάζει αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον. Α. Π. 10 τοῦ 60. — Ἐπαγορεύεται ἡ ἐνοστάσις τῆς ἀγωγῆς περὶ διακατοχῆς τῇ περὶ κυριότητος ἀγωγῇ. τῆς τελευταίας δικαζομένης μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ διακατοχῆς. Α. Π. 72 τοῦ 47, 126 τοῦ 49, 38 καὶ 169 τοῦ 54, 333 τοῦ 53, 31 τοῦ 64, 181 τοῦ 68. Ἀλλὰ μὴ ἀφορώσας τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν παράγεται ἐντεῦθεν διὰ τὸν ἐνάγοντα λόγος ἀναίρεσως. Α. Π. 169 τοῦ 54. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ὅμως 181 τοῦ 68, τοῦ μὲν άρθρ. 335 τὴν ἐνοσίαν ἀγωγῶν μὴ ἀνηκουσῶν εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς δικαστικῆς (ὅποιαί ἢ περὶ κατοχῆς καὶ ἢ περὶ κυριότητος), τοῦ δὲ 337 τὴν ἐνοσίαν δύο ἀγωγῶν ὁσάκις διατάχθη ἡτῶς ὅτι διὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς μίας ἀποκλείεται ἡ ἄλλη, τοῦ δὲ 629 ἀπαγορεύοντος ἡτῶς τὴν παράστασιν τῆς περὶ κυριότητος ἀγωγῆς, ἐφ' ὅσον ὑπάρταται ἡ περὶ κατοχῆς, ἔπεται ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἄκυρον τὸ ἐγγράφον, ἐν ᾧ ἠνώθησαν αἱ δύο κατοχῆς καὶ κυριότητος, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέργεται ἀναίρεσις. Ὁμοίως δὲν δύναται καὶ ὁ ἐναγόμενος νὰ προτείνῃ πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς κυριότητος ζητήματα, γινόμενος ὅτι εἶναι κύριος τοῦ ἐπιδίκου πράγματος ἢ ὅτι εἶναι ἄκυροι λοχυρίζομενος ὅτι εἶναι κύριος τοῦ ἐνάγοντος. Α. Π. 333 τοῦ 53. Ἄρα τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καταθέσεις, εἴ ὡν προκύπτει ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι κύριος τοῦ ἐπιδίκου. Α. Π. 58 τοῦ 54. — Ὁ παρεμβὰς εἰς τὴν μετὰ ἄλλων δίκην περὶ τῆς κυριότητος ἀκινήτου δὲν κωλύεται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγήν, διότι εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ κυρία παρέμβασις ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀγωγήν, ἡ δὲ περὶ κυριότητος ἀγωγή ἀποκλείει κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 629 άρθρου τὴν περὶ κατοχῆς κατὰ κανόνα, ἀλλ' οὐχ ἥτιον ἡ διάταξις αὕτη, ὡς δομένη κυρίως εἰς τὴν εἰκαζομένην ἀπὸ τῆς νομῆς παραίτησιν τοῦ ἐνάγοντος τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν, ἀναφέρει ἡτῶς μόνον τὴν ἀγωγήν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν κυρίαν παρέμβασιν εἰς δίκην περὶ κυριότητος, ὅπως δὲ προδήλως ἡ εἰς ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ ἀπαγορευτικῆς διατάξεως, ἐπαγοῦσης ἀπώλειαν δικαιώματος. Α. Π. 36 τοῦ 84. — Ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀνάμειξιν τῆς κυριότητος εἰς δίκην περὶ νομῆς, ὡς μέλλουσιν ἀναγκαίως νὰ βραδύνῃ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς· ἀλλ' ἐκ τούτου οὐδὲν ἔπεται, ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς περὶ νομῆς δίκης, δηλαδὴ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἂν ὁ ἐνάγων νείμῃται, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμῇσθαι καὶ τίτλους κυριότητος, διότι ἐπιτεταμένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐπιτρέπονται καὶ τελεήρια. Α. Π. 217 τοῦ 49, 202 τοῦ 52, 207 τοῦ 63, 143 τοῦ 76. — Ἀναγόμενος τινὸς καὶ τὸν μετ' ἄλλου κοινὸν μετόχον τῆς οἰκίας αὐτοῦ νὰ

ὡφίση, εἰς δουλεία τις δὲν ἀπετρέπη αὐτόν, δὲν χωρεῖ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαταράξεως κατοχῆς, εἰς ἐκ τούτου ἐπέρχεται ἐνδύλῃσι ἡ ζημία αὐτῶν γείτονα, χορηγούσα αὐτῷ δικαίωμα ἀποζημιώσεως, Α. Π. 214 τοῦ 48. ("18ε καὶ ἄρθρον 630).

680. Ἐὰν ὁ ἐνάγων εἰμφορῇ νὰ βεβαιώσῃ ἀρκούντως διατάραξιν τῆς διακατοχῆς ἢ ἀποβολῇ ἀπ' αὐτῆς, ἀπ' ἧς δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἐν ἔτος, ἢ τὴν ἐξ ἀπλῆς παρακλήσεως διακατοχῆς τοῦ ἐναγομένου, ἀπαγορεύεται, ἀπειλουμένης μιᾶς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 884 προσδιοριστέων ποινῶν, πᾶσα περαιτέρω διατάραξις τῆς διακατοχῆς, καὶ διατάσσεται, ἐπὶ ποινῇ ἐπίσης, ἢ εἰς τὴν διακατοχὴν ἐγκατάστασις τοῦ ἀποβληθέντος ἐνάγοντος, ἢ ἡ παράλειψις τῆς ἐξ ἀπλῆς παρακλήσεως διακατοχῆς. — Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ βεβαίωσις τῆς διαταράξεως, τῆς ἀποβολῆς, ἢ τῆς ἐκ παρακλήσεως διακατοχῆς, παραπέμπεται ὁ ἐνάγων εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν. Πολ. 883.

Ν. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν ἀστικὸν νόμον ὁ κατέχων ψυχῇ τε καὶ σώματι τὴν θλιν μερίδα ἐξ ἀδιαιρέτου δὲν θεωρεῖται ἀποβαλὼν μέρος τῆς θλιν τοῦ μερίδος πρὶν ἢ συγκατατεθῇ ψυχῇ ἥτιον τῆς μερίδος μέρος νὰ νυμφεῖται. Α. Π. 230 τοῦ 68. — Ὁ νομεὺς δὲν ἀποβάλλει τὴν κατοχὴν εἰμφορῇ ἀπ' ἧς πληροφόρηθῇ ὅτι κατέλαβεν ἕτερος τὸ κτήμα διανοίᾳ κυρίου· ὅθεν ἔκτοτε τρέχει ἡ ἐνικασιὰ παραγραφῇ. Ὅθεν, τοῦ ἐνάγοντος διατεινομένου ὅτι ἐν ἀνοίᾳ αὐτοῦ ὁ ἐναγομένος ἐτέλεσε πράξεις κατοχῆς, διατακτὰ ἀποδείξει. Α. Π. 277 τοῦ 71. — Ἡ λαβράδα νομῇ δὲν ἐπηρεάζει τὰ δικαιώματα τοῦ νομινομένου, διότι κατὰ τὸν νόμον κἂν ἐπιβῇ τις ἀγνοούντων ἡμῶν, εἰς νομινομένην, ἀλλὰ τούτου ἀμφισβητουμένου διατακτὰ ἀποδείξει, οὐδαμῶς δ' ἐπιτίμειται νὰ συνάγῃται τούτο ἐξ ἀποδείξεως ἐξ ἄλλου θέματος. Α. Π. 302 τοῦ 74. — Ἡ ψιλὴ κατοχῇ, οἷα ἡ ἐν ἀλλοτρίῳ νόμῳ, δὲν χορηγεῖ τὴν κατὰ τὸν νόμον δικαίωμα νὰ κινήσῃ τὴν περὶ διαταράξεως νομῆς ἀγωγήν, ἀλλ' ἡ διανοίᾳ κυρίου διακατοχῇ. Α. Π. 46 τοῦ 80, 77 τοῦ 82. — Ὡσαύτως δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν περὶ διαταράξεως καὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς νομῆς ἀγωγήν ὁ μὴ ἔχων καὶ φυσικὴν κατοχὴν ἀλλὰ ψυχῇ μόνῃ νομινομένου (κατὰ τὸν νόμον 3 § 3 τοῦ βιβλίου 41 τίτλ. 2 τῶν Πανδ.) Α. Π. 103 τοῦ 51. Ἀλλὰ δύναται τις νὰ κτήσῃται τὴν νομὴν πράγματος καὶ μόνῃ τῇ διανοίᾳ κυρίου ἄνευ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξωτερικῆς πράξεως ἀμφινοήσεως τὴν ἐπ' αὐτὸ φυσικὴν ἐξουσίαν, ὅποτε ὁ τίς νομεὺς μεταβαλὼν τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου εἰς διάνοιαν ἐν ἀλλοτρίῳ νόμῳ κατέχοντος συναινεῖ νὰ κατέχῃ τὸ πρᾶγμα τοῦ λοιποῦ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλαβόντος τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου (Πανδ. (41, 2) 18 προοίμ. Βασίλ. (50, 2) 17 ἐδ. Πανδ. (6, 4) 77 Βασίλ. (16, 1) 76) Α. Π. 237 τοῦ 51. Συγχωρεῖται δὲ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ἐν ἐπαυρῇ ὁ διὰ δικῶν νὰ κατέχῃ τὸ κτήμα διανοίᾳ κυρίου. Α. Π. 122 τοῦ 69. — Ὁ ἐπιτρέπων κατὰ παράκλησιν νομὴν ἐπὶ ἀκινήτου δύναται νὰ ἀναζητήσῃ ἀποκαθήκοντα θηλήσει τὸ κτήμα διὰ τῆς περὶ κατοχῆς ἀγωγῆς (ἐδ. 630 ἐν συνδ. πρὸς Πανδ. νόμον 16 § 1 καὶ νόμον 2 § 2, ν. 8 § 2, 3, 4 καὶ 7 (43, 26). Α. Π. 3 τοῦ 57. — Ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος δύναται

να ἀναγάγῃ τοὺς διαταράξαντας τὴν κατοχὴν αὐτοῦ ἢ ἀποβαλόντας τοῦτον. Α. Π. 103 τοῦ 58. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 825 τοῦ 81, καὶ ὅτι ἐπὶ δὲν καλὴν ἐστὶ τὸν ἀγρόν, ἐξ οὗ ἀπεβλήθη. Α. Π. 196 τοῦ 52.—Ὁ κατὰ παρακλήσιν κάτοχος δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ διαταράξεως ἀγωγὴν κατὰ τοῦ παραχωρήσαντος αὐτῷ τὴν νομὴν. Α. Π. 247 τοῦ 38, 22 τοῦ 39. Ἀλλ' εἴθε ἐνστάσιν ἀφορώσαν εἰς τὸ τῆς παρακλήσεως ἀντικείμενον δύναται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος ἢ τοῦ δικαιοδοχοῦ αὐτοῦ. Α. Π. 22 τοῦ 39, 221 τοῦ 61, 101 τοῦ 60.—Ὁ νόμιμος κύριος καὶ κάτοχος δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἄνευ νομίμου δικαιοώματος καταλαβόντος τὸ κτῆμα καὶ ἐπιχειροῦντος πράξεις κατοχῆς. Α. Π. 3 τοῦ 87. Ἀλλὰ καὶ μόνον ὁ ἰδίῳ νόμῳ κατὰ νομῶντος κινεῖ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν, καὶ μὴ ἡ κύριος. Α. Π. 236 τοῦ 69.—Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ βροσκησίων γαιῶν ΚΘ' Νόμου ἅπαντες οἱ κάτοικοι μιᾶς κοινότητος, εἴτε ἂν ἀνεκκρίνῃ ἢ δυνάμει τοῦ νόμου τούτου παρεχωρήθῃσαν τοιοῦτοι βροσκησίοι τοιοῦτοι, ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα νομῆς (βροσκῆς) τῶν ἰδίων ζώων. Ἐν τῷ 3 τοῦ τῆς νομῆς ταύτης δικαιοώματος ἀδικεῖται, ἔπεται δυνάμει τῶν περὶ ἀδικεῖται δικαίων διατάξεων τοῦ νόμου, ὅτι ἕκαστος τῶν κατοίκων τούτων, προσβαλλομένου τοῦ τῆς νομῆς δικαιοώματος αὐτοῦ, δύναται νὰ ἀναγάγῃ τοὺς προσβολαίς αὐτοῦ διὰ τὸ ὅλον καὶ ἄνευ τῆς συναίνεσεως ἢ τῆς εἰς τὴν δίκην παρατάσεως τῶν δύο τρίτων ἢ τοῦ ἡμίσεως τῶν συγκοινωνῶν μελῶν τῆς κοινότητος. Α. Π. 212 τοῦ 66.—Εἰς τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 630 προβλεπομένην χρηματικὴν ποινὴν ἀνέχονται καὶ οἱ κληρονόμοι, ὡς μὴ οὖσαν ἀπὸ βροσκήσεως, ἀλλ' ἀπέχουσιν τόπον ἀποζημιώσεως καὶ ἀπαγγελλομένην ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Α. Π. 20 τοῦ 65. Σημειώτεον ὅτι κατὰ τὸν Α. Π. 148 τοῦ 81, ἡ χρηματικὴ ποινὴ τοῦ ἄρθ. 630 ζητεῖται μόνον, ὅταν ὁ ἡττηθεὶς ἀντιπῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' οὐχὶ ὅταν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν προσβῇ εἰς νέαν διατάραξιν, ὅτε ὑπάρχει ἀνάγκη νέας ἀγωγῆς. (Ἀμφίβολος ἡ ἐρῶν τῆς ἀποπύσεως).—Ἐάν ἡ διατάραξιν τὴν χρηματικὴν ποινὴν ἀπόρριψιν ἦναι προσωρινῶς ἐκτελεσθῇ, ὑπόκειται ὁ παραβιάσας τὴν ἀπόρριψιν εἰς τὴν χρηματικὴν ποινὴν, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀπόρριψιν ἐκκληθεῖται ἐξηφανίσθῃ. Α. Π. 98 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 3 τοῦ 82 ἡ πρωτόδικος ἀπόρριψιν μηδενισμένη διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Ἐφετερίου ἐξαφανίσεως αὐτῆς οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν. —Ὅσακις ἡ διατάραξιν ἐπὶ νῆκος καὶ μεταβολὴν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, διατάσσεται ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ δὲ περὶ τούτου αἰτήσεως θεωρεῖται ὡς παρακλούθημα τῆς πρώτης αἰτήσεως περὶ διαταράξεως τῆς κατοχῆς. Ἀρείου Πάγου 153 τοῦ 61.—Ὁ ἐπὶ διατάραξιν ἢ ἀποβολῇ ἐκ τῆς κατοχῆς ἐνάγων οφείλει νὰ ποδοῖται μόνον, ὅτι κατεῖχε καὶ ὅτι διαταράχθη ἢ ἀπεβλήθη, οὐχὶ καὶ πόσον χρόνον τὴν τῆς διαταράξεως ἢ ἀποβολῆς εἶχε τὴν νομὴν. Ἀρείου Πάγου 190 τοῦ 56.—Ὁ ἐν τῇ νομῇ αὐτοῦ διαταραττόμενος δὲν ὑποχρεοῖται νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ παύσεως τῆς περαιτέρω διαταράξεως, ἔπως δύνηται νὰ κινήσῃ καὶ τὰς ἐκ τῆς διαταράξεως ζημίας, ἀλλὰ δικαιούται παραλείπον τὴν περὶ παύσεως τῆς διαταράξεως αἴτησιν νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ εἰς μόνην ἀποζημιώσιν. Α. Π. 230 τοῦ 58.—Κατὰ τὸν Ν. Εἰσηγ. (4. 15) § 6 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρον 630 τῆς πολ. δίκης, ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνακαταστάσεως τῆς βίᾳ ἀπολεσθεῖσης νομῆς ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ τὴν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ

ἐνάγων εἶχε πραγματοποιήσας βία ἐξωθήσει αὐτὸν τῆς νομῆς τοῦ αὐτοῦ πράγμα-
τες, διότι οὗτος ὤφειλε κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην ἀποβολὴν νὰ ἐπικαλεσθῇ
τὴν δικαστικὴν προστασίαν, οὐδὲν δὲ δικαιοῦμενος μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς
νομῆς αὐτοῦ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν οἰκείαν δύναμιν ἐξωθῶν καὶ αὐτὸς βίῃ
τὸν ἀντιδίκον αὐτοῦ. Α. Π. 113 τοῦ 37. — Ἡ περὶ τῆς τῶ 630 ἀρθρον τοῦ
Πολιτ. Δικον. χρηματικὴ ποινὴ δύναται νὰ καταψηφισθῇ καὶ κατὰ τὴν
κληρονόμων τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου, διότι αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν προβλε-
πομένην ὑπὸ τοῦ Ποιν. νόμου (ἀρθρ. 118) καὶ Ποιν. Δικον. (ἀρθρ. 348 § 1)
περίπτωσιν, ὡς μὴ εὔσα ἀπόβροια ἀδικήματος, ἀλλ' ἐπέχουσα τόπον ἀπο-
ζημιώσεως καὶ ὑπὲρ τοῦ διαδίκου ἀπαγγελλομένη. Α. Π. 20 τοῦ 63. —
(Ἴδε καὶ ἀρθρον 619).

631. Ἐάν ἀμφοτέρωι οἱ διάδικοι διακατέχουν, προστατεύεται
ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν νεωτέραν ἀνεπίληπτον καὶ ἡσυχὴν
διακατοχῆς πράξιν.

632. Ἀποφάσεις, ἐκδοθεῖσαι εἰς τὰς ἑνεκα διακατοχῆς δια-
φοράς, χάνουν τὴν ἰσχὺν των διὰ τελεσιδικίου ἐριστικῆς ἀποφά-
σεως, ἀφορώσης τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγὴν. Πολ. 627.

ς*. Ἀνταγωγή.

633. Ἀνταγωγή δὲν συγχωρεῖται ποτὲ κατὰ τὰς περὶ δια-
κατοχῆς διαφοράς· εἰς δὲ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, μένον ἐπὶ
ἐγγυοδοσίᾳ ἕνεκεν ἐκτελέσεως τῆς περὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπο-
φάσεως. Καθ' ὅλας δὲ τὰς ἄλλας συνοπτικὰς δίκας, μόνον εἰς τὰς
εὐνάται ἡ ἀνταγωγή νὰ συζητηθῇ ἐν τῇ αὐτῇ εἴδει τῆς διαδι-
κασίας, καθὼς καὶ ἡ ἀγωγή. — Κατὰ πάντα περίπτωσιν εἶναι
πρέπει αὕτη νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς κυρίας δίκης· εἴθ' ὅταν
συζητεῖται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσει μετὰ τῆς
ἀγωγῆς· ἄλλως δέ, παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν.
Πελ. 14. 221. 564.

N. Ἐκ τοῦ ἀρθρ. 633, συνδυαζομένου πρὸς τὸν ἀρθρ. 4 τοῦ ἀρθρ. 620,
δηλοῦται ὅτι ὁ ἐναγόμενος οὔτε προσωπικὴν ἀγωγὴν οὔτε πραγματικὰ δι-
καιώματα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δύναται νὰ ἀντιτάξῃ, ὅταν οὐδὲ τὴν πρὸς ἐξ-
σφάλισιν τοιοῦτων προσωπικῶν ἀξιώσεων ἢ πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπι-
σχέσιν τοῦ κτήματος δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ κατὰ τὴν περὶ νομῆς δίκην.
Α. Π. 31 τοῦ 66.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.

Α'. Ἀρμοδιότης.

634. Ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, ἡ τοῦ παρ' αὐ-

τοῦ ἐπὶ τούτῳ ζωρισμένου δικαστοῦ, δύναται νὰ γίνη, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ζωρισμένων περιπτώσεων, συζήτησις, καὶ νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφαισις μόνον παρ' αὐτοῦ. — 1. περί προσωρινῶν μέτρων εἰς λίαν κατεπειγούσας ὑποθέσεις (1). — περί δυσχερεῶν, συμδασῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεώς τινος, ἢ ἄλλου ἐκτελεστέου ἐγγράφου. — 3. περί τῆς φυλακίσεως φυγόντος ἢ ὑπόπτου φυγῆς ἡμεδαποῦ ὀφειλέτου, ἢ τινος ἐν τῇ ἡμεδαπῇ συλληφθέντος 1) ξένου χρεώστου. (2) Πολ. 618. 626 ε. 844 ε. 871. 873. 877. 910. 1008. 1022. 1033. 1041. 2. 1060 ε. 1071 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 806. 808. 811).

1) καταληφθέντος

N. Πιπὰ τῶν ἄρθρων 634 καὶ 1043 προβλεπομένη προσωπικὴ κράτησις εἶναι μέτρον ἀστυνομικὸν χρησιμεῖον ὡς μοναδικὴ πολλῶν ἀσφαλείᾳ τοῦ πιστωτοῦ, δοῶν ἰδίως δ' ἀλλοδαπὸς στερεῖται ἀκινήτου περιουσίας ἢ καταστήματος ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ. ὡς τοιοῦτο δὲ δὲν ὑπάρκειται εἰς τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 863—866 διαγραφόμενας διατυπώσεις, ἀλλ' ἐκτελεῖται καθ' οὓς τρόπους ἐνεργεῖται πᾶν ἀστυνομικὸν μέτρον. Α. Π. 119 τοῦ 37.— Καίτοι μὴ ὀρίζοντες τοῦ νόμου προθεσίαν, ἐν τῇ ὀφείλει δ' πρὸς ὃν ἀπαράτη τὸ συντηρητικὸν μέτρον τῆς προσωπικοκρατήσεως τοῦ ὀφειλέτου τοῦ νὰ ἐγείρῃ

(1) Οἱ Dalloz καὶ ὁ Pigeau διατείνονται ὅτι μόνον τὸ πρωτοδικεῖον (οὐχὶ δὲ ὁ πρόεδρος) δύναται νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα ἀρξαμένης καὶ διαρκούσης τῆς κυρίας δίκης. Τοῦναντίον ὁ Chauveau φρονεῖ ὅτι καὶ ὁ πρόεδρος δύναται νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ δικαστηρίου. Συντασσόμεθα τῇ τελευταίᾳ γνώμῃ, διότι τὸ προσωρινὸν μέτρον δύναται νὰ ᾖ κατεπείγον καὶ διαρκούσης τῆς κυρίας δίκης, ὡς ἐπιχειρήματος πολλῶν ἀμέσῳ κινδύνου.

(2) N. ΓΑΖ'. τῆς 9 Ἰουνίου 1871. Περί ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν.

1. Ἀγωγαὶ περί ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ μισθωθέντος κτήματος δύναται νὰ εἰσάγῃσι καὶ εἰς τὸν ἀρμόδιον πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 634—637 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

2. Ἡ ἀπόφαισις τοῦ προέδρου ἐκτελεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 639 τῆς Πολιτ. Δικονομίας. Ἐπιτρέπεται δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις, ἀλλὰ δι' αὐτῶν οὐκ ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ προέδρου.

3. Ἡ ἀπόφαισις εἶναι μόνον προσωρινή, καὶ δὲν βλάπτει τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ἥτις εἰσάγεται ἐπιμελείᾳ τινὲς τῶν διαδίκων εἰς ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, κατὰ τὰ ἄρθρα 618 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἰς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

τὴν περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴν, ἐκ τῶν περὶ συντηρητικῆς κακοσχεύσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1042, καθ' ἣν ἡ περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴ δέον νὰ κοινοποιηθῇ ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, καὶ ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι τὸ τοῦ περιορισμοῦ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας μέτρον εἶναι εἶναι χαλεπώτερον διὰ τὸν ὀφειλόμενον, συνάγεται, ὅτι ἀναγκαστικὸς ὁ συντηρητικὸς προσωπικοκρατικὸς δέον νὰ ἀπολύεται, ὁσάκις ἀπὸ τῆς φυλακίσεως παύσῃ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἐπαρκῆς χρονικὸν διάστημα, ἐν ᾧ θανάσιμῃ ἐδῶντο νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν. Α. Π. 167 τοῦ 68.—Τὸ δικαίωμα, ὑπερδυνάμει τῶν ἄρθρων 634 καὶ 940 τῆς Πολ. Δικ., εἶχεν ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, τοῦ ἀναστέλλειν τὸν πλειστηριασμὸν πρὸς ἐξόφλησιν χρέους διὰ τὸ δημόσιον καταργηθῆ διὰ τοῦ ΥἸΑ' νόμου τῆς 28 Μαΐου 71 περὶ καταδίωξεως τῶν καθυστερούντων, καθ' ὃν ἡ ἀναστολὴ ἀποφασίζεται οὐχὶ πλέον ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἀλλ' ὑπ' ἔλου τοῦ δικαστηρίου. Ἐπὶ τῇ πράξει τοῦ προέδρου, δι' ἣς διατάσσεται ἡ ἀναστολὴ τοιοῦτου πλειστηριασμοῦ, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀναστολὴν αὐτοῦ. Α. Π. 324 τοῦ 77.—Ὁ πρόεδρος δὲν δικαιούται διατάξῃ ἀναστολὴν ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν μέχρι ἐκδίκασις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, διότι δικαιούται μόνον νὰ ἀποφαίνεται περὶ προσωρινῶν μέτρων. Ἐπὶ τῇ πράξει τοῦ προέδρου περὶ ἀναστολῆς δύναται νὰ πρὸς ἐλθῇ δι' ἀπλῆς αἰτήσεως ἢ καὶ δι' ἐνστάσεως. Α. Π. 325 τοῦ 83.

Ὁ εἰδικὸς περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν νόμος δὲν ἐφαρμόζεται ἢ εἰς τοὺς ἐκ καθαρᾶς μισθώσεως κατόχους, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τινὲς νομίμου λόγου ἢ συμβάσεως περὶμερούς τῃ μισθώσει ἢ συνθήκῃ τοῦ μετὰ μισθώσεως κατέχοντες, οἷον ἐκ παρακλήσεως. Α. Π. 340 τοῦ 74. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 333 τοῦ 77 ἐφαρμόζεται καὶ ἐν τῇ μισθώσει δὲν ᾔνοι ἀναμεισθότητος, καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 177 τοῦ 79 ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν ἀγωγὴν, σκοποῦσαν τὴν ἐξωσιν μισθωτῶν, εἴτε διὰ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ μισθώματος, εἴτε διὰ τὴν ληξιν τῆς μισθώσεως, εἴτε διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν ὅρου τινὸς τοῦ τῆς μισθώσεως συμβολαίου, ἢτε οὐδὲν ἀντίθετον ὀρίζοντος τοῦ νόμου. Α. Π. 177 τοῦ 79.—Ὁ νόμος ΥἸΑΖ' δὲν ἐτροποποίησε τὰς γενικὰς περὶ ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως διατάξεις τῆς πολ. δικον. Α. Π. 340 τοῦ 74, 177 τοῦ 79. (Ἀλλ' ὀρίζοντος τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀνακοπῆς δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, εἴπαιται δὲ ἡ γενικὴ ἐκτέλεσις ἔχει κύρος ἐν ὅσῳ ὀφίσταται ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, καθίσταται δ' ἄκυρος ἀμα τῇ ἀνατροπῇ αὐτῆς δι' ἄλλης ἀποφάσεως, περαιτωμένης τῇ ἀνακοπῇ καὶ ἀπορριπτύσεως τὴν ἀγωγὴν, ἀπαγγελιοῦσης δὲ τὴν ἀντροπὴν τῆς γενομένης ἐκτελέσεως καὶ διατασσούσης τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐκτελέσαντος).—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καθυστερῇ ἐπὶ διευκρίνισιν τοῦ μισθώματος ὁ μισθωτὴς εἶνα διαταχθῇ ἡ ἐξωσις αὐτοῦ, μὴ ἰχυρώσεως ἐφεξῆς τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ Ἀρμενοπούλου. Ἐπὶ ἀρκεῖ ἀπλῶς εὐαγγέλιον καθυστερήσεως τοῦ μισθώματος πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ΥἸΑΖ'. Α. Π. 333 τοῦ 77. Κατὰ δὲ τὴν 222 τοῦ 76 ἀρκεῖ ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ τοῦ μισθώματος ἢ κατὰ τὴν συμφωνίαν ἐπάγουσα τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως.—Κατὰ τὴν ἐνστάσιν τοῦ προέδρου διαδικασίαν ἐπὶ τῶν περὶ ἐξώσεως δικῶν δὲν ἀπαιτοῦνται οὐτε προτάσεων προσαγωγῇ, οὔτε πρακτικῶν τήρησις, οὔτε παρουσίαι γραμματέων. Πρὸς ὁρμήσεσιν δὲ τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ ὁ πρόεδρος (ὡς καὶ τὸ κατ' ἐξουσίαν ἐν ταῖς τοιαύταις δικαίαις διακρίσιν ἐφετείων) δικαιούται νὰ στερηθῇ καὶ ἐπὶ τοιοῦτων ἀποδείξεων ἢ ἐνδείγματων, ἐξ ὧν δύναται κατὰ τὸ δόσον αὐτὸν νὰ

συναγωγή πιθανότης ὡς πρὸς τὰ ἀμφισβητούμενα γεγονότα. Ἀπόφ. πολιτ. ἐφετείου Ἀθηνῶν 1211 τοῦ 73.

635. Ὁ πρόεδρος ἢ ὁ δικαστὴς παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἐὰν αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς αὐτόν, ἢ ἐὰν αὐτὸς δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἀποφασίσῃ μόνος. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 808).

N. Οὐδὲμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου ἀπαγορευούσης τὴν ἐφεσιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων, ἀς κατὰ παραπομπὴν τοῦ προέδρου διατάζοντος ἐκδίδωσι τὸ πρωτοδικεῖον, ἔπεται, ὅτι ἐπιτρέπεται ἐφεσις κατ' αὐτῶν. Α. Π. 261 τοῦ 53, 138 τοῦ 84.

Β'. Προδικασία.

636. Ἡ κλησις γίνεται κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων εἰς τὸν παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν προσδιορισμένον τόπον, καὶ κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ προσδιορισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν. Δὲν ἐξαίρεται δὲ ὡς πρὸς τοῦτο οὔτε ἡ κατοικία αὐτοῦ, οὔτε αἱ κυριακαὶ καὶ ἑορταί. — Πρὸς τοῦτο ἐγχειρίζει ὁ ἐνάγων ἀγωγήν 1), ἐπὶ τῆς ὁποίας σημειοῖ ὁ πρόεδρος τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν, καὶ προσδιορίζει κλητῆρὰ τινὰ ἕνεκα τῆς παραδόσεως 2). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 63, 72).

1) ἀναφορὰν 2) ἐπιδόσεως.

637. Εἰς λίαν κατεπειγούσας περιπτώσεις ἐκδίδεται ἀπόφασις κατ' ἀναφορὰν τοῦ ἐνάγοντος, χωρὶς νὰ κληθῇ ὁ ἐναγόμενος. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν δύνανται οἱ διαδίκαι ἢ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐκσυζῶς ἄνευ κλήσεως ἐνώπιον τοῦ προέδρου καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν κατοικίαν του. Πολ. 76. 634.

Γ'. Ἀποφασίς.

638. Ἡ ἀπόφασις εἶναι 1) μόνον προσωρινή, καὶ δὲν βλάπτει τὴν κυρίαν δίκην. — Κατ' αὐτῆς δὲν γίνεται οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἐκκλήσις. — Ἡ κυρία δίκη εἰσάγεται, ἐπιμαλεία τῶν διαδίκων, εἰς πλῆρες τὸ δικαστήριον, κατὰ τὰ ἄρθρα 618 καὶ ἐπ., πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν. Πολ. 235. 617. 596 622. 724. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 809).

1) πάντοτε

Ν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου οὔτε ἀνακοπῆς, οὔτε ἐφέσεως δεκτικὴ οὐστὶς, ἀρεῖ ἀναγκαιῶς τύπον τελειοδικίας. Α. Π. 263 τοῦ 39. Ὅθεν καὶ ἡ πρᾶξις, δι' ἧς συντάχεται ἕνεκα τοῦ καταπεύγοντος τῆς διαφορᾶς τὴν πρὸς συζήτησιν τῆς δίκης νόμιμον προθεσμίαν. Α. Π. 374 τοῦ 61. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἀρθ. 874 περὶ ἐφέσεως τῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένης ἐπὶ ἐρίδων ἀποφάσεως ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ τὴν τοῦ προέδρου. Α. Π. 109 τοῦ 89. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 291 τοῦ 50 ἔρις περὶ τῆς ἐκτέλεσιν πράξεως προέδρου, δι' ἧς οὗτος διέταξε τὴν κατὰπτωσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δοθείσης ἐγγυήσεως, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 874 τῆς Πολ. Δικ. ἅτε εἰς ἀνακοπὴν ὑποκειμένης τῆς ἐκτελέσεως παντὸς ἐγγράφου οιασδήποτε ἀρχῆς, πέντων δὲ τῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορῶντων οὐσιαστικῶν ζητημάτων εἰσακτῶν τυγχάνοντων ἐνώπιον ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου καὶ μετὰ τοῦ προέδρου τὴν ἀπόφασιν (Ὁμοίως ἀποφαίνεται καὶ ἀπόφασις Ἐφετερίου Ναυπλίας 370 τοῦ 49, εἰσηγγεζομένου τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἡν τὸ ἀρθ. 638, ἀποφαίνοντο ἀνεπίδεκτον ἐνδίκου μέσου τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, νοεῖ μόνος τὰς ἐν τῇ 634 ἀρθ. μνημονευόμενας, αἵτινες οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχωσι βοήθην εἰς τὰ οὐσιαστικὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἡ διατάττουσα κατὰπτωσιν ἐγγυήσεως, ἐραπτομένη δικαιωμάτων οὐσιαστικῶν καὶ ἀποτελοῦσα δικόγραφον ἐκτελεστόν, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς αὐτάς· τὸ δὲ ἀρθ. 845, οὐ δύναται δὲ ὁ πρόεδρος ἀποφαίνεται καταπεπτωκυῖαν τὴν ἐγγυήσιν, δὲν ἀπονέμει τὴν ἰσχύν τοῦ ἀπροσβλήτου εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ προέδρου. — Τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἔχουσιν προσωρινὴν μὲν ἰσχύν, ἀλλ' ὀριστικὴν χαρακτηριστῆρα, δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ ὁ ἐκδούς αὐτὴν πρόεδρος. Α. Π. 345 τοῦ 55 (δύναται, ὅμως, νομίζομεν, νὰ ἐκδώσῃ ἐναντίαν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ ἀπόφασιν ἀπόφασιν, ἐὰν ἐπέβῃ μεταβολὴ πραγμάτων, ἐπιβάλλουσα τὴν ἐκδοσιν τοιαύτης ἀποφάσεως, ἅτε μηδαμῶ ἀπαιρουμένου τοῦτο τοῦ νόμου). — Ὅριζοντες τοῦ ἀρθ. 638 ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου δὲν βλάπτει τὴν κυρίαν δίκην, ἐπιτάσσεται ὅτι κατ' αὐτὴν τὸ δικαστήριον ὑφίεται νὰ ἐξετάσῃ τὸ διὰ τῆς προεδρικῆς ἀποφάσεως ἐκκαθαρισθὲν τυχὼν ποσὸν τῶν δαπανῶν καὶ τῶν τόκων. Α. Π. 37 τοῦ 79. — ("Ἰδε καὶ ἀρθ. 633).

Δ'. Ἐκτέλεσις.

639. Τὸ πρωτότυπον τῆς διαταγῆς παρακατατίθεται ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκτελεῖται τὸ ἀντιγράφον (1) αὐτῆς (1). — Μόνον εἰς λίαν καταπειγούσας περιπτώσεις, δύναται κατ' ἐξαίρεσιν νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις διὰ τοῦ πρωτοτύπου (2). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 810, 811).

1) ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου

(1) Ἀλλ' ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν ἀρθρων 1066 § 1 ἰδ. 2 καὶ 1071 § 8 προϋποκειμένης περιπτώσεως δὲν κατατίθεται τὸ πρωτότυπον ἐν τῷ γραφεῖῳ.

(2) Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 1008 ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου, ἐπὶ τῇ μνημονυμένη ἐν τῇ περὶ συλλήψεως ἐκθέσει, ἐκτελεῖται αἰετοῦ διὰ τοῦ πρωτοτύπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Διαδικασία ἐπὶ ἀναφορᾷ.

Α'. Ἐν γίνεσι.

α' Περιπτώσεις.

640. Πᾶσα πρὸς τὸν ἀρμόδιον δικαστὴν ἢ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἀποτελειομένη καὶ μὴ περιέχουσα ἀληθῆ ἀγωγὴν αἵτησις συντάσσεται ἐν εἵδει ἀναφορᾶς. Ἰδιαιτέρως γίνεται τοῦτο, ἐὰν αἰτῆται: — 1. διερισμὸς ἐπιτρόπου, ἢ κηδεμόνος, ἢ δικαστικοῦ ἀντιλήπτορος — 2. ἐπικύρωσις γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου — 3. ἀπαγόρευσις — 4. ἐγκατάστασις εἰς τὴν προσωρινὴν διακατοχὴν περιουσίας ἀπόντος τινός — 5. διόρθωσις ληΐαρχικῆς τινος πράξεως — 6. ἄδεια γυναικὸς ὑπάνδρου, διὰ τὴν ἀμύνη ἀγωγὴν. — 7. χωρισμὸς κτημάτων — 8. χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης — 9. διαζύγιον. — 10. παραχώρησις περιουσίας (1). Πολ. 467, 646, 649, 658, 672 ἔ. 681 ἔ. 700, 1076, 1083, 1095 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 890, 859, 860, 855, 861, 865, 875).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθ. 88 τοῦ ἀστικοῦ νόμου πρὸς τὰ ἄρθ. 640 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικον. προκύπτει ὅτι ἡ υλοθεσία τελεῖται κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν. Ὅθεν ἔθιμον, ἀντικείμενον εἰς τὴν τοιοῦτω τῶν τῶν υλοθεσίας, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἰσχύν, Α. Π. 109 τοῦ 88. Προσθεσθεῖτω ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν νόμων 15 § 3 καὶ 17 § 2-3 τῶν Πανδ. (17) δηλοῦται ὅτι δὲν δύναται τις νὰ υλοθετήσῃ πολλούς, δόκιμους ἐντεῦθεν ἐπηρεχεται αὐτοῖς ζημίαι ἢ βλάβη, ἀλλ' οὐχ ἥτιον δὲν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ υλοθέτησις πολλῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν προσώπων). — Καὶ ἡ αἵτησις περὶ διορισμοῦ μεσεγγυούχου ὑπάγεται εἰς τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν. Ὑποτίθεται Ἀθηνῶν ἀπ. 1429 τοῦ 73.

(1) Ἰδε καὶ ἄρθρα 41, 42, 293, 337, 379, 997, 1032, 1044, 1076, 1083, 1078 καὶ 1099 τῆς Πολ. Δικ., ὧν τὰ θέματα δικάζονται ἐπίσης κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν. Ἰδε καὶ ἄρθ. 7 τοῦ νόμου ΑΧΝ' τῆς 12 Ἰανουαρίου 1888 περὶ διακρίσεως τῆς δροσεσίας τῶν δασῶν, οὗ δυνάμει ἐφαρμόζεται ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασία κατὰ τὸν ὅρισμόν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶν ἀπαλλοτριώσεων κτήσεων περιτομαζιζομένων ὑπὸ δημοσίου δάσους ἢ δασικοῦ ἐδάφους, ἐξαιρουμένης τῆς περὶ προαποδείξεως διατάξεως τοῦ 642 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικον. Ἰδε ἐπίσης ἄρθ. 34 τοῦ νόμου 221' περὶ ἔδοποιας, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΑΧΜΒ' τῆς 4 Ἰαν. 1888, δι' οὗ ἐπίσης ἐφαρμόζεται ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασία εἰς ὅρισμόν τῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ ἀπαλλοτριώσει γαιῶν καὶ κτημάτων.

6'. Διαδικασία.

641. Πᾶσα ἀναφορά συντάσσεται κατὰ τὰ ἄρθρα 136 καὶ 137· δὲν ἐπιτίθεται ἔμως εἰς τὸν ἀντίδικον, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἐπίδοσις διετάχθῃ παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ δικαστηρίου. — Τὴν εἰσαγωγήν τῆς ἐπίδοσεως κανονίζεται τότε κατὰ τὰ ἄρθρα 140 καὶ ἐπ. Πολ. 659. 663. 682. 714. 1083.

642. Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν πρὸ τῆς συζητήσεως εἶναι περιττή. — Τὰ ἀποδεικτικά ἔγγραφα ἐπισυνάπτονται ἐν ἀντιγράφῳ· οἱ δὲ ἐξετασθῆναι μάρτυρες καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς ἀπόδειξιν μέσα σημειοῦνται ἐν τῇ ἀναφορᾷ. Πολ. 250. 647. 659 ἐ. 689. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 856).

643. Ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς διορίζει ὁ πρόεδρος ἓνα τῶν δικαστῶν διὰ νὰ κάμῃ ἔκθεσιν, προσδιορίζει διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην δικάσιμον ἡμέραν, καὶ διατάττει τὴν εἰς τὸν εἰσαγγελέα κοινοποιήσιν. — Συνήθως γίνεται ἡ ἀπόφασις ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ ἀκουσθηρίῳ συνεδριάσει, ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἔκθεσις, καὶ ἀκουσθῶσιν οἱ τε διάδικοι, ἐὰν ᾔναι παρόντες, καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς. Πολ. 581. 588. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 885, 891).

644. Κατὰ τοιούτων ἀποφάσεων δὲν γίνεται μὲν ἀνακοπή· εἶναι δὲ δεκτὴ ἔκκλησις. κατὰ τὰς συνήθεις προθεσμίας καὶ διατυπώσεις. — Ἡ ἔκκλησις, ἐὰν μὲν οἱ διάδικοι ᾔναι παρόντες, ἡ τοῦλάχιστον κεκλημένοι ἐν πρωτοκλήτῳ δίκῃ, συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ ἐπ. ἄλλως δέ, κατὰ τὸ ἄρθρον 643, ἐπὶ ἀπλῇ ἀναφορᾷ. Πολ. 666. 740. 770. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 889).

N. Ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 644 συνάγεται ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ μονομερεῖ αἰτία τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων ἐκδοθεῖσα δικαστικὴ ἀπόφασις ἡ πράξις τοῦ προέδρου δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ. Α. Π. 343 τοῦ 83. — Δύναται καὶ ὁ μὴ κληθεὶς, οὗ τὰ δικαιώματα ἐπηρεάζει ἡ ἀπόφασις ἡ ἐκδοθεῖσα μονομερῶς κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν, νὰ ἐκκαλέσῃ αὐτὴν δυνάμει τοῦ ἁρθροῦ 741, ὡς πρᾶγματι ὢν διάδικος. Α. Π. 300 τοῦ 39. ("18ε καὶ ἀρθ. 644).

645. Ἡ ἀπόφασις ὅμως ἔχει, κατὰ τὸ ἄρθρον 374, ἰσχύον μόνον μεταξὺ τῶν κεκλημένων διαδίκων· δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ παρὰ παντὸς μὴ κεκλημένου τρίτου, κατὰ τὰ ἄρθρα 89 καὶ 238 καὶ ἐπ. Πολ. 657. 663.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 644 καὶ 645 συνάγεται, ὅτι τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ὀνομαστικῶς καὶ ἰδίως διατάσσεται, (οἷον ὁ ὑπὸ ἐπιμέλειαν τιθέμενος), δὲν δύναται νὰ ἀνακόψῃ αὐτὴν οὔτε ὡς διάδικος, οὔτε ὡς δῆθεν τρίτος, μὴ ὢν τοιοῦτος. Α. Π. 211 τοῦ 63.

Β'. Ἐπὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος.

α'. Διορισμός.

646. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ νόμιμος ἢ ἐκ διαθήκης ἐπίτροπος, κηδεμών, ἢ ἀντιλήπτωρ, ἢ ὁ ὑπάρχων βραδύνη ἢ ἐντελῶς ἀποποιῆται τὸ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπιμέλειαν, γίνεται ὁ διορισμὸς ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπιμελεία τῶν συγγενῶν τῶν ὑπὸ οἰανδήποτε ἐπιμέλειαν διατελούντων 1), ἢ τῶν θανειστών, ἢ ἄλλων ἐχόντων συμφέρον, ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 641 - 645 ὥρισμένα, 2) τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. (1) Ὁργ. 102. Πολ. 467. 642. 667 ἔ. 1075. 1089. Ποιν. 467. νόμου ΧΝΘ' 22. Νόμου ΔΧΚΕ' 34. (Γαλλ. ἀστ. Ν.405, 406).

1) θετέων 2) παρὰ

647. Πρὸ τοῦ διορισμοῦ δύναται, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἐὰν αὕτη δὲν ἐπισυνήθῃ ἤδη εἰς τὴν ἀναφοράν.—Ἐπὶ ἀνηλίκων, ἢ συνειλημμένων μὲν ἀλλὰ μηκέτι γεγεννημένων παιδῶν, ἡ γνωμοδότησις αὕτη εἶναι πάντοτε ἀναγκαία. Ὁργ. 102, Πολ. 642. 656. 657 ἔ. 1075. 1089.

648. Ἐὰν ὁ διορισθεὶς ἐπίτροπος, κηδεμών, ἢ ἀντιλήπτωρ ἦναι 1) παρὼν κατὰ τὸν διορισμὸν, εἰδοποιεῖται οὗτος παρὰ τοῦ ἐπιμελεστέρου τῶν διαδίκων 2). (Γαλλικὴ Πολιτικὴ Δίκον. 882.

1) δὲν ᾔτο 2) ἐπισπεύδοντες διαδίκου.

(1) Ἐγκ. τοῦ Ὑπουργ. Δικ. τῆς 14 Μαρτίου 1830 πρὸς τοὺς παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τοῦ Κράτους εἰσαγγελεῖς.

Τὰ ἔγγραφα τῆς διαδικασίας τοῦ δυνάμει τῶν ἀρθρῶν 646 καὶ 642 τῆς Πολιτ. Δικ. ἐξ ἐπαγγέλματος διορισμοῦ ὀριστικῶν ἢ προσωρινῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων θέλουν γράφεσθαι ἐπὶ ἀπλοῦ χάρτου, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, ἀπαιτεῖται νὰ πέμπηται παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἢ καὶ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως σημείωσις εἰς τὸν ἀρμοδίον ταμίαν διὰ νὰ εἰσπράττῃ οὗτος τὰ ὑπολογιζόμενα τέλη χαρτοσήμων, ἀπαραλλάκτως ὡς γίνεται εἰς τὰς ποινικὰς διαδικασίας.

Ε'. Προσωρινὸς ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν.

649. Εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις, οἱ ἀρμοδίιοι εἰρηνοδίκαι· καὶ εἰσαγγελεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διορίζουν προσωρινὸν ἐπίτροπον ἢ κηδεμὼνα, κατ' αἰτήσιν ἑνὸς τῶν διαδίκων ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος· ἀλλ' ὀφείλουν τότε νὰ προσκαλοῦν ἀνυπερθέτως τὸν νόμιμον ἢ ἐκ διαθήκης ἐπίτροπον ἢ κηδεμὼνα νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπιμέλειαν, ἢ νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ διορισμοῦ δικαστικοῦ ἐπίτροπου καὶ κηδεμόνος. Πολ. 492, 4. Ὁργ. 10^α. Ν. ΔΧΚΕ' 34.

Ν. Ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρου 649, ὅτι εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις ὁ εἰσαγγελεὺς δικαιούται νὰ διορίσῃ προσωρινὸν ἐπίτροπον, ἔπεται, ὅτι ἡ τοῦ κατεπειγόντος ἐκτίμησις ἀπόκειται τῷ εἰσαγγελεῖ, ὅτι ἐπομένως ὁ ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελεὺς διορισθεὶς διαμένει τοιοῦτος, ἐν ὅσῳ δὲν διορίσῃ ἕτερος δικαστὴς ἐπίτροπος δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου. Α. Π. 221 τοῦ 81.

Γ'. Συγγενικὸν συμβούλιον. (1)

650. Τὸ συγγενικὸν συμβούλιον πρέπει νὰ σύγκληται ἐκ τοῦ ἀρμοδίου εἰρηνοδίκου, καὶ ἐκ τεσσάρων (2) μέχρις οὗτῶν τὸ πολὺ πλησιαιτέρων συγγενῶν τοῦ ἀνήλικου ἢ τοῦ ἀπόντος, ἢ τοῦ περὶ οὗ συγχροτεῖται τὸ συμβούλιον, ἢ ἐν γένει· τοῦ ὑπὸ οἰανδήποτε ἐπιμέλειαν διατελοῦντος. — Ἐὰν ἐντὸς ἀποστάσεως τεσσάρων σχοίνων δὲν εὐρίσκωνται συγγενεῖς, παραλαμβάνονται ἀντ' αὐτῶν φίλοι. Νόμου ΧΠΘ' Πολ. 492, 651. 1085. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 407).

Ν. Καὶ ἐν προσληφθῇ φίλος ἀντὶ μεμαχρυσμένου συγγενοῦς ἢ ἀπώτερος ἀντὶ ἐγγυτέρου δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπόφασις τοῦ συγγεν. συμβουλίου, διότι

(1) Ἀναγκαῖα ἡ γνώμοδότησις συγγενικοῦ συμβουλίου ἐν τοῖς θέμασι τῶν ἄρθρων 246, 660, 671, 672, 673 καὶ 1085 τῆς Πολ. Δικον., τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ Ἑ.μ.π. νόμου καὶ τῶν ἄρθρων 22, 24, 36, 42, 51, 53, 54, 55, 61, 63, 64, 66, 70, 73 — 77, 99, 100, 103, 107 τοῦ νόμου ΧΠΘ' περὶ ἐπιτρ.

(2) Διὰ τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Ν. ΧΠΘ' περὶ ἐπιτρ. ὤρισθη ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου εἰς ἑξ ἑως οὗτῶν τὸ πολὺ ἐκ τῶν πλησιαιστέρων συγγενῶν ἢ ἀγχιστιῶν. Λαμβάνονται δ' οἱ συγγενεῖς καὶ ἀγχιστεῖς ἐξ ἡμισείας πατρίθεν καὶ ἐξ ἡμισείας μητρίθεν· ἀλλ' οἱ τῆς πλαγίας γραμμῆς ἀγχιστεῖς μέχρι μόνον τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, προσκαλοῦνται δὲ πάντες οἱ ἀνιόντες καὶ οἱ ἀμφιβαλεῖς ἀδελφοί, ἔστω καὶ ἐν ὑπερβαίνουσιν τοὺς οὐκ αὐτοὺς φίλοι δὲ περιλαμβάνονται ἐὰν εἰς ἀπόστασιν δύο μυριομέτρων, ἥτοι 4 ὥρων, δὲν εὐρίσκωνται συγγενεῖς.

δοσιώδεις διατάξεις είναι μόνον αἱ παραβιάζουσαι τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ συγγεν. συμβουλίου Δ. Π. 252 τοῦ 67. — (ἴδε καὶ ἄρθρον 658).

651. Μέλη τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου δὲν δύναται νὰ ᾔναι, — 1. ἀνήλικες καὶ γυναῖκες, ἐξαιρουμένων τῶν γονέων καὶ λοιπῶν ἀνιόντων — 2. ἀπηγορευμένοι — 3. ὅλοι οἱ ἐκ τινος ἐπιτροπείας ἀποκλειόμενοι ἢ ἀποβεβλημένοι — 4. ὅλοι, ὅσοι ἔχουν λογαριασμοὺς ἢ διαφορὰν τινα μὲ τὸν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντα. Πολ. 660. Π. Ν. 23. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 442).

Ν. Τὸ ἄρθρον 651 ἀπαγορεύει τοῖς ἔχουσι διαφορὰν πρὸς τὸν ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντα νὰ μετὰσχῃ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ αἰτήσῃ τὸν διορισμὸν ἐπιτρόπου. — Τὸ ὑπὸ τὸν ἀρ. 4 εἰδ. τοῦ 651 ἄρθρου ἐννοεῖ τοὺς δοσιλόγους καὶ δεξιλόγους καὶ τοὺς ἐν δικαστικῇ ἐριδί ἠθλονέτι ἀντιδικίᾳ διατελοῦντας. Δ. Π. 252 τοῦ 67, 213 τοῦ 66. — Ὁ ἐκ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου συμπράξις ἀνικάνου μέλους, λ. χ. τοῦ ἔχοντος λογαριασμοὺς μετὰ τοῦ ἀνηλίκου, δὲν ἐπιφέρει ἀπολύτως κατὰ νόμον τὴν ἀκύρωσιν τῆς δικαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ κτήματος ἀνηλίκου, ἣν ἐπιφέρει τὸ δικαστήριον συνεπείᾳ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγεν. συμβουλίου· ἀλλὰ δὲν προσεῖτι πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἐκποιήσεως νὰ ἐξακριβωθῇ δι' ἐξετάσεως τῶν κατὰ μέρος περιστατικῶν τῆς ὑπὸ δικὴν ὑποθέσεως, ὅτι τῷ ὄντι ἐκ τῆς συμπράξεως τοῦ ἔχοντος λογαριασμοὺς μετὰ τοῦ ἀνηλίκου προσώπου εἰς τὸ συγγενικὸν συμβούλιον ἐβλάπθῃσαν τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνηλίκου. Δ. Π. 211 τοῦ 73.

652 Ὁ εἰρηνοδίκης συγκαλεῖ ἐγγράφως τὸ συγγενικὸν συμβούλιον, κατ' αἵτησιν τῶν ἐν τῇ ἁρθρῷ 646 ἀναφερομένων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, προσδιορίζει ἐν τῇ συγκλητηρίῳ ἐγγράφῳ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς συνελεύσεως, καὶ διευθύνει τὴν συζητήσιν. — Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμία δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας 1)· τόπος δὲ τῆς συνελεύσεως εἶναι, ἐὰν δὲν διετάχθῃ ἄλλο τι, ἡ κατοικία τοῦ εἰρηνοδίκου. Νόμου ΧΠΘ' 31 Ν. ΔΧΚΕ' 34. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 411).

1) ᾔναι βραχυτέρα τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων

653. Οἱ συγκληθέντες ἢ οἱ εἰδικοί αὐτῶν πληρεξούσιοι ἐμφανίζονται ἰδίαις δαπάναις, ἐπὶ προστίμῳ πέντε μέχρι τριάκοντα δραχμῶν. — Ἡ ποινὴ αὕτη ἀπαγγέλλεται μὲν παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου, ἀνατρέπεται δὲ πάλιν παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπῆρχε νόμιμον κώλυμα. Νόμου ΧΠΘ' 32. Πολ. 207, (Γαλλ. ἀστ. Ν. 412 413).

654. Διὰ νὰ ἔχη κύρος ἡ διάσκεψις, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τεσσάρων τολάχιστον μελῶν, ἢ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν πληρεξού-

σίων.—Καὶ ὁ εἰρηνοδόχος ἔχει ἐνταῦθα μίαν ψήφον.—Περὶ τῇ διασκέψεως συντάσσεται παρὰ τοῦ εἰρηνοδόκου ἐκθέσις, καὶ ὅταν ᾖσαν ὅλοι σύμφωνοι, ἐγγράφεται ἡ γνώμη ἐνὸς ἐκάστου Νόμου ΧΠΘ' 33. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 883).

Ν. Κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς περὶ τῆς διασκέψεως τοῦ συγγεν. συμβουλίου ἐκθέσεως ἀπαιτεῖται ἀναγκαστικῶς καὶ ἡ παρουσία τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου, διότι ὁ νόμος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐκθέσις, πρὸς σύνταξιν δὲ ἐγκύριον ἐκθέσεως ἀπαιτεῖται πάντοτε κατὰ τὸν νόμον καὶ ἡ παρουσία γραμματέως. Α. Π. 289 τοῦ 59. Ἄκυρος δὲ οὖσα ἡ ἐκθεσις, δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψεϊ. Α. Π. 289 τοῦ 59.

655. Ὁ ἐπιτρόπος, κηδεμὼν καὶ πᾶν μέλος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν πρὶς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 619 καὶ ἐπ. ἀναφερομένας διατυπώσεις καὶ προθεσμίας.—Ἡ ἀγωγή πρέπει νὰ ἀπευθύνεται κατὰ τῶν ἐχόντων διαφέρουσαν γνώμην μελῶν, καὶ ὁ ἡττηθεὶς καταδικάζεται προσωπικῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Πολ. 216. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 883, 884).

Γ'. Ἐπικύρωσις βουλευματος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

656. Ἡ ἐπικύρωσις βουλευμάτων τινος τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καθ' ὅς περιπτώσεις εἶναι κατὰ τοὺς πολιτικοὺς νόμους ἀναγκαῖα, ζητεῖται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 641 καὶ ἐπ. ὁρισμένα, παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, μετὰ τῆς παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης (τοῦτο δὲ δαπάνη τοῦ αἰρουμένου ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος), παρὰ παντὸς μέλους τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἢ καὶ παρὰ τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 640 εἰρημένων. Πολ. 647. 1086. Ἐ. 2. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικον. 885, 887).

657. Πᾶν μέλος συγγενικοῦ συμβουλίου, μὴ συμφωνοῦν μετὰ τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τούτου καὶ εἰς τὴν ἐπικύρωσιν αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ νὰ προτείνῃ τοὺς λόγους του, καὶ εἰάν τις προσκληθῇ, νὰ κάμῃ, ἰδίαις δαπάναις, ἀνακοπὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 238 καὶ 645. (Γαλλ. ἀπ. Ν. 491).

N. Ἀκυρότητες κατὰ βουλευμάτων τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου προτείνονται μόνον δι' ἀνακοπῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 637· κατ' ἄλλον τρόπον προτείνονται, εἶναι ἀπαράδεκτοι. Α. Π. 89 τοῦ 71. — Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 637 συνάγεται ὅτι πᾶσι δύνανται νὰ μετέσχῃ τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου (προσκληθεῖς ἢ μὴ) δύνανται καὶ νὰ νικήσῃ τὸ βούλευμα. Δὲν ἀντίκειται δ' εἰς τοῦτο ἡ διαταξὶς τοῦ ἄρθρου 638, ἥτις ἀπλῶς σκοπὸν ἔχει νὰ ὑποδείξῃ μόνον τὰ πρόσωπα, καθ' ὧν πρέπει νὰ πευθύνηται ἡ ἀγωγή. Ἀπορ. Ἐφετ. Ναυπλίας 624 τοῦ 82 (Σύμφωνος ἡ Γαλλικῇ νομολογία).

Δ'. Ἐπὶ ἀπαγορεύσεως.

α'. Περίπτωσης.

658. Ἔνεκα βλακειᾶς, παραφροσύνης, ἡ μανίας δύνανται νὰ αἰτηθῇ παρὰ τῷ ἄρμοδιῳ δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν ἡ ἀπαγόρευσις, κατὰ τὰ ἄρθρα 641 καὶ ἑπ., ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ συζύγων τοῦ φρενοβλαβοῦς, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως. Πολ. 670. 671. Ὅργ. 102. Νόμου ΧΠΘ' 115.

N. Τὸ ἄρθρον 638 ὁρίζει, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις δύνανται νὰ αἰτηθῇ ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ τοῦ συζύγου τοῦ νοσοῦντος, δὲν περιλαμβάνει καὶ τοὺς κηδεστὰς ἢ ἀγγιστεῖς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν δυναμένων νὰ ζητήσωσι τὴν ἀπαγόρευσιν, διότι ἡ λέξις συγγένεια καὶ συγγενῆς περιλαμβάνει μόνον τὸν εἰς αἷματος δεσμὸν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἄρθρων 177 καὶ 273 τοῦ Ὅργ. Δικαστ. καὶ τῶν ἄρθρων 36 § 2, 324 § 7, 326 κτλ. τῆς Πολιτ. Δικον. Ἀπορ. Ἐφετ. Ναυπλίας 427 τοῦ 40. Ἀρσίου Πάγου 28 τοῦ 50, 49 τοῦ 67. — Οὐδὲως ἀντίκειται τὸ ἄρθρον 638 καὶ ἑπ. τῆς Πολ. Δικον. εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀστοικοῦ νόμου (Ἐισηγ. § 8 (3, 19, 20) § 1 (2, 18) II, (44, 7) 1 § 12), καθ' ὅς αἱ πράξεις, ἥτοι τὰ συναλλάγματα καὶ αἱ διαθήκαι τοῦ μηκέτι ἀπαγορευθέντος ἔνεκα τῆς βλακειᾶς ἢ παραφροσύνης αὐτοῦ οὐδὲν ἔχουσι κύρος· ἐπομένως αὗται ἰσχύουσι καὶ νῦν. Α. Π. 178 τοῦ 66. Ἀλλ' ἡ εἰς φρενοβλαβῆ ἐπίδοσις πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτοῦ εἶναι ἰσχυρά, ἅτε εἰς οὐδεμίαν οὐσιαστικὴν ἢ δικονομικὴν διάταξιν ἀντικειμένη, συνάδουσα μάλιστα πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀστοικοῦ ῥωμαϊκοῦ νόμου N. 4 § 26 Π. (44, 4) N. 22 § 7 Π. (24, 3) N. 47 § 1 Π. (46, 3) καὶ N. 1 § 15 Π. (16, 3), καθ' ὅς πράξεις, τείνουσαι ἀπλῶς εἰς τὴν ἀσφάλειαν ἀλλοτρίων δικαίων, ἐνεργοῦμεναι κατὰ φρενοβλαβοῦς καὶ οὐδαμῶς αὐτὸν πενέστερον καθιστοῦσαι, οὐδ' ὑπὸ τοῦ φρενοβλαβοῦς καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ νὰ προσληθῶσι· δύνανται. Α. Π. 224 τοῦ 68. Contra Α. Π. 138 τοῦ 74, καθ' ἣν ἡ εἰς φρενοβλαβῆ κοινοποιήσις εἶναι ἀνάγκη, εἰν ἡ κατάστασις τῆς φρενοβλαβεῖς ἥτο γνωστὴ τῷ κοινοποιήσαντι.

β'. Διαδικασία.

659. Ἡ ἀναφορά πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ἀκριβῶς τὰ κατὰ μέρος

περιστατικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἡ μανία, ἡ βλακεία, ἡ ἢ παραφροσύνη, καθὼς καὶ τὰ ἀποδεικτικά μέσα, κατὰ τὸ ἄρθρον 642. Νόμου ΧΠΘ' 116. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 890).

660. Εἰς τὴν ἀναφερὰν ἐπισυνάπτεται γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπαγορεύσεως. — Τὸ συγγενικὸν τοῦτο συμβούλιον συντίθεται κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 650 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. — Ἐκτὸς τῶν αὐτόθι ἀναφερομένων μελῶν, εἶναι δεκτὸς εἰς τὰς διασκέψεις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου καὶ ὁ αἰτῶν τὴν ἀπαγόρευσιν διάδικος, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀποφασιστικὴν ψῆφον. Νόμου ΧΠΘ' 117. Πολ. 651. (Γαλλ. Πολ. Δικον. 892. Γαλλ. ἀστ. Ν. 494, 495).

661. Κατὰ τὴν πρώτην ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίᾳσιν διατάσσεται ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀπαγορευτέου, χρείας δὲ καλοῦσθαι καὶ τῶν προβεβλημένων μαρτύρων, καὶ συγχρόνως προσδιορίζεται ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐξετάσεως. Νόμου ΧΠΘ' 118. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 893, Γαλλ. ἀστ. Ν. 496).

662. Ἡ ἐξέτασις τοῦ ἀπαγορευθησομένου γίνεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν διαδίκων καὶ τοῦ εἰσαγγελέως· ἡ δὲ δημοσίευσίς τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως ἀποφάσεως ἐν τῇ δημοσίᾳ συνεδριάσει. Πολ. 163. Νόμου ΧΠΘ' 119. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 496, 498).

663. Ἐὰν εἰ διάδικαι δὲν ἐνεφανίσθησαν ἐκουσίως ἐν τῇ ἐξετάσει ἢ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀρκεῖ τὸ ὅτι προσεκλήθησαν. Πολ. 641. 645. Νόμου ΧΠΘ' 119.

γ'. Προσωρινὴ διαχειρισταί.

664. Τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἔχει τὸ δικαίωμα, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς περὶ ἀπαγορεύσεως διαδικασίας, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, νὰ διορίσῃ, πρὸς συντήρησιν τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαγορευομένου, προσωρινὸν διαχειριστήν, ὅστις φροντίζει συγχρόνως καὶ περὶ αὐτοῦ. Πολ. 155. 170. 669. Νόμου ΧΠΘ' 120 Νόμου ΨΜΒ' (περὶ φρενοκομείων) 24 καὶ ἐπ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 497).

δ'. Ἀντιλήπτορες.

665. Τὸ δικαστήριον ἔχει ὡσαύτως τὸ δικαίωμα δι' ἐκείνων, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν πνευματικὴ νόσος δὲν ὑπάρχει ἢ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀπαγγελοῦν ἀπαγόρευσις, ἀλλ' ἡ κατάστασις τῶν φρενῶν εἶναι μολοντοῦτο διαφορομένη, νὰ διορίσῃ ἐν τῇ ἀποβλητικῇ ἀποφάσει ἀντιλήπτορα, ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ὁποίου νὰ μὴ δύναται οὗτος, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πράξεως, νὰ διεξάγῃ δίκην τινὰ ὡς ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, νὰ κάμνῃ συμβιβασμὸν τινὰ, νὰ ἐπιχειρῇ ἀπαλλοτρίωσιν ἢ ὑποθήκην, καὶ νὰ δέχεται ἢ νὰ πληρῶνῃ 1) κεφάλαια. Νόμου ΧΠΘ' 121. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 499).

1) ἐξοφλῇ

Ν. Δὲν ἐπιτρέπεται πᾶσι εἰς τὸν ἀντιλήπτορα νὰ ἐνεργῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἢ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἀπαγορευτέου ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, εἰς ἃς μόνον ἡ συναίνεσις τοῦ ἀντιλήπτορος ἀπαιτεῖται. Ὡπως ἐνεργήσῃ οὗτος ἐν ἰδίῳ ὀνόματι. Ὅθεν εἶναι ἄκυρος ἡ κατὰ τοῦ ἀντιλήπτορος ὡς τοιούτου ἀπεύθυνσις δικαγμάτων (ἀγωγῆς, ἀνακοπῆς, ἐφέσεως κτλ.) ἐπὶ ὑποθέσεων τοῦ ὑπὸ ἀπαγορεύσεως, εἰς ταῦτα μὴ συναπευθύνονται καὶ κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐν γένει ἡ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ διεξαγωγὴ ὑποθέσεων τοῦ ἀπαγορευτέου, ἐγερσις ἀγωγῶν κτλ. Δ. Π. 63 τοῦ 63, 7 τοῦ 44.

ε'. Ἀπόφασις καὶ ἔφεσις.

666. Ἡ ἔφεσις δύναται, κατὰ τὰ ἄρθρα 644 καὶ 658, νὰ γίνῃ παρὰ παντὸς διαδίκου, ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ παρὰ παντὸς μέλους 1) συγγενικοῦ συμβουλίου. — Ἡ ἔφεσις πρέπει, εἰς ἡ ἀπαγόρευσις ἀπηγγέλθη, ἢ ἐδόθη ἀντιλήπτωρ, νὰ διευθύνεται κατὰ τοῦ αἰτοῦντος 2) τὴν ἀπαγόρευσιν· ἐπὶ δὲ ἀποφάσεως ἀποβλητικῆς, κατὰ τοῦ ἀπαγορευτέου Πολ. 644. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 894).

1) τοῦ 2) ἐπισπεύδοντος

Ν. Τὸ ἄρθ. 666 ὁρίζον ὑπὸ τίνων καὶ κατὰ τίνων προσήκον νὰ γίνῃται ἡ ἔφεσις ἀποφάσεων ὁριστικῶν, ἐκδοθειῶν ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἀπαγορεύσεως ἢ διαρρηκτικῶν ἀντιλήπτορος, οὐδαμῶς ἀκούει νὰ περιορίσῃ τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μίσην κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων ἐν ταῖς δίκαις ταύταις. Δ. Π. 127 τοῦ 92.

667. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπηγγέλθη ἀπαγόρευσις, ἢ ἐδόθη ἀντιλήπτωρ, δὲν προσεβλήθη δι' ἐφέσεως ἢ ἐπε-

κυρώθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τοιχοκυκλᾶται ἡ ἀπόφασις ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀφ' οὗ κατασταθῇ τελεσίδικος, ἐν τῇ συμβολαιογραφείῳ καὶ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐποίου διατρίβει 1) ὁ καταδικασθεὶς, καὶ δημοσιεύεται ἐν τῇ διὰ τὰς δικαστικὰς κοινωποιήσεις παρὰ τῆς Κυβερνήσεως διωρισμένῃ δημοσίῳ φύλλῳ. — Συγχρόνως, ἀπαγγελλομένης ἀπαγορεύσεως, διορίζεται κηδεμῶν 2), κατὰ τὸ ἄρθρον 646. Ὁργ. 126, 202. Νόμου ΧΠΘ' 122 καὶ 123. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 895).

1) κατὰ τὴν 2) ἐνεργοῦνται τὰ περὶ διορισμοῦ κηδεμόνος

668. Αἱ συνέπειαι τοιαύτης ἀποφάσεως ἄρχονται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ἐὰν αὕτη δὲν ᾔθελε κατασταθῇ 1) τελεσίδικος. Νόμου ΧΠΘ' 124. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 502).

1) κατέστη εἰσέτι:

669. Μόνον τὰ καθήκοντα τοῦ προσωρινοῦ διαχειριστοῦ (ἀρθ. 664) δὲν παύουσιν, εἰμὴ καθ' ἣν ἡμέραν κατασταθῇ τελεσίδικος ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως ἀπόφασις. — Ὅθεν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας χρεωστέϊ οὗτος νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν κηδεμόνα ἢ ἀντιλήπτορα. Πολ. 668, 695 ἔ. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 505).

670. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διορισμοῦ τοιοῦτου κηδεμόνος ἢ ἀντιλήπτορος ἀνατρέπονται διὰ νέας κατὰ τὰ ἄρθρα 658-668 γινομένης ἀποφάσεως. Πολ. 671. Ὁργ. 126, 5, 202. Νόμου ΧΠΘ' 133.

ς'. Κηδεμῶν ἀσώτων.

671. Καὶ εἰς ἀσώτους δύναται νὰ διορισθῇ κηδεμῶν. — Περὶ τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς παύσεως αὐτοῦ ἐφαρμοζόνται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 658-670 εἰρηγμένα. Νόμου ΧΠΘ' 135, 136. Ὁργ. 102, 126, 5, 202. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 513).

ζ'. Κηδεμῶν κατὰ νόμους ἀπηγορευμένων.

672. Ἐάν τις ᾔγῃ νομίμως ἀπηγορευμένος, καθὼς καταδικασθεὶς, δημοσιεύεται ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἐγένεν εἰσέτι, κατὰ τὸ ἄρθρον 667, καὶ διορίζεται κηδεμῶν

κατὰ τὰ ἄρθρα 646 καὶ ἐπ. Π. Π 25, 26. Ὁργ. 126, 5, 202. (Γαλλ. Πεν. Ν. 29).

Ν. Ἀνακοπὴ τῆς περὶ διορισμοῦ κηδεμόνος ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς διαδίκους, ἤτοι εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ δικάζει ἢ περὶ ὧν ἀποφασίζει· δὲν εἶναι δὲ τρίτος τὸ πρόσωπον περὶ οὗ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοδικείου ἡνωμασί διατάσσεται. Δ. Π. 211 τοῦ 65.— Ἐκποῦντος τοῦ νόμου νὰ ἀποτρέψῃ τὸ συναλλάττεσθαι ἢ δικάζεσθαι πρὸς τὸν κατὰ νόμον ἀπηγορευμένον, ἔπεται ὅτι νομίμως τις δικάζεται πρὸς τὸν δι' ἀποφάσεως διορισθέντα κηδεμόνα αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς. Δ. Π. 82 τοῦ 49.

Β'. Ἐπὶ τῆς διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως.

673. Ἐπὶ τινος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 641 καὶ ἐπ. αἰτηθείσης διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως, δύναται τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, πρὸ τῆς ἀποφάσεως, νὰ διατάξῃ κατὰ γενομένην αἴτησιν, ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος, τὴν κλήτευσιν τῶν ἔχοντων δικαίωμα, ἢ τὴν προσαρμογὴν 1) γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου. Πολ. 640, 5. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 856).

1) προσαγωγὴν

674. Ἡ περὶ ἐπιδιορθώσεως ἀπόφασις παραδίδεται 1), ἐπιμελεῖα τῶν διαδίκων, εἰς τὸν ληξιαρχον, ἐγγράφεται ὑπ' αὐτοῦ παραχρῆμα εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, γίνεται μνεία περὶ τούτου ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς μεταβληθείσης πράξεως, καὶ δὲν δίδεται ἀντίγραφον τῆς πράξεως ἄνευ τῆς ἀφορώσης τὴν διόρθωσιν ἀποφάσεως. — Ταῦτα δὲ πάντα, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 362 τοῦ ποινικοῦ νόμου ὠρισμένῃ ποινῇ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 857).

1) ἐπιτίθεται

Γ'. Ἐπὶ ἀδείας δεδομένης εἰς ὑπανδρον γυναῖκα πρὸς ἀπαίτησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς.

675. Γυναῖκες ὑπανδροί, καθ' ὅς περιπτώσεις δὲν δύνανται νὰ πράξουν αὐτοτελῶς, ὁ δὲ σύζυγός των δὲν θέλει αὐτὲς αὐτὰς, αὐτὲς νὰ ταῖς συγχωρήσῃ νὰ παρασταθῶσιν ἐπὶ δικαστηρίου, ἢ ἐνεκεν ἀπουσίας ἢ ἀπαγορεύσεως δὲν δύναται νὰ δώσῃ τὴν πρὸς τοῦτο συγκατάθεσιν, πρέπει νὰ ζητήσων τὴν πρὸς ἐμφάνισιν ἐπὶ δικαστηρίου ἀδειαν δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰ ἄρθρα

641 — 645, συζητεῖ καὶ ἀποφασίζει. — Ἐὰν ὁ σύζυγος ἦν παρὼν καὶ μὴ ἀπηγορευμένος, προσκαλεῖται εἰς συζήτησιν εἰς τὴν ἐκθέσιν τοὺς περὶ ἀρνήσεως τῆς ἀδείας λόγους. Πολ. 74. 640. 683. 686. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 861—864).

Ζ'. Χωρισμός τῶν κτημάτων.

α'. Προπαρασκευαστικὴ διαδικασία.

676. Ἐὰν δι' ἐλάττωσιν περιουσίας τοῦ συζύγου τὸ πρεῖν κτῆμα τῆς γυναικὸς, ἢ, ἐὰν εἶχε κοινὰ κτήματα μετὰ τοῦ ἀνδρός, τὸ εἰσὶ δὲ θημὰ τῆς 1) κινδυνεύει, δύναται αὕτη νὰ παραίτησιν τὴν κοινωνίαν τῶν κτημάτων ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ νὰ ζητήσῃ, δι' ἀναφορὰς τῆς πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦτο, τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων. Πολ. 640, 7. 678. Ὁργ. 128, 4. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 865—874).

1) παρ' αὐτῆς καταβληθὲν

N. Ἀπαιτῶνται αἱ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων διατάξεις τῆς πολ. δικ. εἰναι γενικαὶ καὶ ὑποχρεωτικαὶ καὶ ὡς πρὸς τοὺς συζύγους καὶ ὡς πρὸς τοὺς δανειστάς αὐτῶν. Δ. Π. 183 τοῦ 86. — Τοῦ ἀνδρὸς κηρυχθέντος εἰς κατάρτησιν πτωχεύσεως, ἀργεῖ ἡ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων διαδικασία, δικαιουμένη τῆς γυναικὸς νὰ κινή ἀπ' εὐθείας ἀγωγὰς περὶ τῆς προικὸς αὐτῆς, τῆς τὴν διαχειρίσιν αὐτοδικαίως ἀναλαμβάνει. Δ. Π. 11 τοῦ 87, 277 τοῦ 88, 130 τοῦ 91 (τῆς ἐλομελείας). Contra ἀπόφαισις μόνον 222 τοῦ 90. — Ἐκ τῶν N. 29 Κώδ. (5. 12) διατ. 116 B. (29. 1) συνάγεται ὅτι δύναται ὁ σύζυγος, ἂν καὶ οἱ δανεισταὶ αὐτοῦ, νὰ αἰτήσωνται παρὰ τῆς συζύγου μετὰ τὸν ἐνεκὸν ἐλαττώσεως τῆς τοῦ συζύγου οὐσίας χωρισμὸν τῶν κτημάτων ὅσα τυχόν αὕτη δεῖται εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς. Δ. Π. 130 τοῦ 88.

677. Περὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης γίνεται συζήτησις κατὰ τὸ ἄρθρον 643, καὶ, ἐὰν φανῇ βᾶσιμος ἡ αἴτησις, διατάσσεται ἡ δημοσίευσίς τῆς ἀναφορᾶς. — Ἡ δημοσίευσίς αὕτη γίνεται ἐπιμελεῖα τῆς συζύγου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῆς, τοιχοκολλημένης τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῇ συμβολαιογραφείῳ καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτήρῳ τοῦ εἰρηνοδικείου, τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τῶν ἐμποροδικῶν (ὅπου ὑπάρχει τοιοῦτο), εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν κατοικεῖ ὁ σύζυγος, καὶ καταχωρίζομένης εἰς τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ 667 ἀναφερόμενον δημόσιον φύλλον. Πολ. 679. Ὁργ. 126, 5. 202. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 866—868).

Ν. ΔΙ ἐν τοῖς ἄρθροις 677, 683 καὶ 686 τῆς Πολ. Δικ. ὁρίζονται τοιχοκollήσεις τελοῦνται κατὰ τὸ ἄρθρον 126 § 5 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν, τοῦ εἰρηνοδικεῖου καὶ τοῦ συμβολαιογράφου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ δικ. κλητῆρος· ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ μὲν κλητὴρ ἐνεργῇ τὴν τοιαύτην τοιχοκollήσιν, οἱ δὲ εἰρημένοι ὑπάλληλοι βεβαιώσωσιν αὐτὴν ἐν τοῖς περὶ τῆς τοιχοκollήσεως ἀποδεικτικοῖς τοῦ κλητῆρος δι' ἰδιαίτερας πράξεις αὐτῶν, ἢ τοιαύτη τοιχοκollήσις εἶναι ἔγκυρος καὶ θεωρεῖται ὡς παρ' αὐτῶν τούτων ἐνεργηθεῖσα. Δ. Π. 20 τοῦ 49.

δ'. Ἀγωγή καὶ συζήτησις περὶ τούτου.

678. Μόνον ἓνα μῆνα μετὰ τὴν εἰρημένην δημοσίευσιν, δύναται, ἐξαιρουμένων τῶν προσωρινῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν μέτρων, νὰ γίνῃ τακτικὴ ἀγωγή κατὰ τοῦ συζύγου περὶ χωρισμοῦ κτημάτων, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ἥτις δύναται νὰ προβληθῇ παρὰ τοῦ συζύγου καὶ παρὰ τῶν δικαστῶν 1) Πολ. 626, 676, 680, 1025 ἐ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 869).

1) θανειστῶν.

679. Ἡ ἀγωγή εἰσάγεται, κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ ἐπ., καὶ ἐπιτυνάπτεται εἰς αὐτὴν βεβαιώσεις τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ὥρας 1), ἐκδιδομένη παρὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀντίτυπον τοῦ δημοσίου φύλλου, ἐν ᾧ περιέχεται ἡ καταχώρισις. — Ἡ συζήτησις γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 623 καὶ ἐπ. ὁρισμένα. — Ἡ ὁμολογία τοῦ συζύγου δὲν ἀποτελεῖ μὴν ἀπόδειξιν. Πολ. 264, 677. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 870).

1) τῆς τοιχοκollήσεως.

680. Ἡ περὶ χωρισμοῦ ἀπόφασις τοιχοκollᾶται κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 677 ὁρισμένους τύπους 1). τὸ τοιχοκollώμενον ἐγγράφον μένει ἐκεῖ καθ' ὁλόκληρον ἔτος, καί, ἐκτὸς τούτου καταχωρίζεται ἡ ἀπόφασις εἰς τὸ αὐτὸ ἀναφερόμενον φύλλον. — Ἡ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰμὴ μετὰ τὴν τοιχοκollήσιν καὶ τὴν πρώτην καταχώρισιν. — Ἄλλ' εὖ-
 ὅσον ἤττον ἄρχονται αἱ συνέπειαι τῆς ἀποφάσεως, ἂν ᾗς εἰσῆ-
 γῃ ἡ ἀγωγή, κατὰ τὸ ἄρθρον 678, καὶ εἰς τὸν δὲν ἦτορ ἐρισθῇ
 περὶ τούτου ἐν τῇ ἀποφάσει. Ὁργ. 126, 202. Πολ. 677.
 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 872).

1) τόπους

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

N. Καθιερωθέντος του άρθρου 680 τὸ ἐκτελεσθὲν τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀποφάσεως μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ τὴν πρώτην ἐν τῷ δημοσίῳ φύλλῳ καταχώρισιν αὐτῆς, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα κοινοποίησις εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Α. Π. 334 τοῦ 83. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Πάγου 9 τοῦ 60, ἵνα ἐκτελεσθῇ ἡ περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀπόφασις δὲν ἀπαιτεῖται μόνον νὰ ἐνεργηθῇ ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 680 διατύπωσις τῆς τοιχοκόλλησεως κτλ. ἀλλὰ καὶ νὰ καταστή τειλεσιδικος, μὴ καταργηθῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 680 τῶν περὶ ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων γενικῶν ὁρισμῶν τῆς πολιτικῆς δικονομίας. — Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 680 διατυπώσονται συνάγειται τῆς ἀγωγῆς ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀγωγῆς οὐ μόνον ὡς πρὸς τὸν σύζυγον, καθ' οὗ διατάχθη ὁ χωρισμός, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν δανειστήν αὐτοῦ, Α. Π. 251 τοῦ 50, 183 τοῦ 56. Ὅθεν καὶ ἡ ἀνακοπὴ μετὰ διενδικοητικῆς ἀγωγῆς τῆς αἰτήσεως τὸν χωρισμὸν κτημάτων, κοινοποιηθεῖσα τῷτε συζύγῳ αὐτῆς καὶ τῷ κατασχεόντι διὰ χρέος τοῦ συζύγου αὐτῆς προεικῶν περιουσίαν, δὲν εἶναι ἀπαιτήτως, καίτοι γενομένη πρὸ τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀποφάσεως, ἐπὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπόφασιν. Α. Π. 238 τοῦ 66. — Ἡ περὶ χωρισμοῦ τῶν προεικῶν ἀποφάσις πρέπει νὰ τοιχοκολληθῇ εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, εἰς ὃ ὁρίζεται ὁ σύζυγος, τὴν ἀπόδειξιν δὲ ταύτην ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ὁ πτωχὸς των ὁ ἔγκυρος τῆς τοιχοκόλλησεως. Ἡ ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ μαρτύρων, μὴ ἀπαιτουμένης ἀπολύτως ἐγγράφου περὶ τούτου ἀποδείξεως. Ἀρείου Πάγου 477 τοῦ 50. — Ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐτηρήθησαν κατὰ τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων αἱ ὁριζόμεναι διατυπώσεις καὶ δημοσιεύσιν ἡ ἀπόφασις ἰσχύει μετὰ ἐνιαυτὸν καὶ κατὰ τοῦ δανειστοῦ τοῦ συζύγου ὡς ἀντιπροσωπευθέντος ὑπὸ τούτου. Ἀρείου Πάγου 137 τοῦ 50, 94 τοῦ 72. — Ἡ διατάχασα τὸν χωρισμὸν ἀπόφασις παρέχει κύρος εἰς τὴν περὶ τούτου αἴτησιν ἀπὸ τῆς ἐγερσεως αὐτῆς καὶ πάντα ἐπομένως κατασχεῖται μετὰ τὴν αἴτησιν καὶ πρὸ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα εἶναι ἀκυρὰ Α. Π. 56 τοῦ 74. — Καὶ μετὰ τὴν περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων ἀπόφασιν καὶ ἀπόφασιν ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ ὡς πρὸς τὰ προεικῶν κτήματα. Ἐν οὗτοι συνηλλάξατο ἐν 1816 νόματι, ὃν ἐξεμίσθωσαν αὐτά. Α. Π. 2 τοῦ 48. — Ὁρίζοντος τοῦ 680 ἄρθρου, τὰ ποτελλόμενα τῆς ἀποφάσεως ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἔπεται, ὅτι ἡ μεταγενέστερος τῆς ἀγωγῆς καρπὸς ἡ τόκος τῆς προεικῆς ἀνέγκουσι τῇ γυναικὶ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῶσιν αὐτῶν τοῦ ἀνδρὸς οἱ δανεισταί. Α. Π. 16 τοῦ 56. — Ὁ σύζυγος, καὶ κατ' ἀκολουσίαν καὶ οἱ δανεισταὶ τοῦ συζύγου δύναται νὰ αἰτήσῃ παρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων ἐννεκα ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ ὅσα αὐτῇ τυγνὲν ὀφείλει πρὸ αὐτὸν (τὸν σύζυγον αὐτῆς), ὡς συνάγεται ἐκ τῶν Ν. 29 Κώδ. (8. 12) διὰ τὴν Βουλ. (29. 1) Α. Π. 130 τοῦ 58.

γ'. Δικαιώματα τῶν δανειστῶν.

681. Οἱ δανεισταὶ τῶν συζύγων δύναται, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τῆς δίκης, νὰ λάβουν, πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, γινώσκιν τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων, ἢ καὶ νὰ παραστήσιν

ἔσυν, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 238 νὰ κάμουν ἀνακοπὴν. — Ἡ ἀνακοπὴ εἶναι δεκτὴ, καθ' ὅσον αἱ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περιεχόμεναι διατάξεις διετηρήθησαν, μόνον ἐντὸς τῆς εἰρημένης ἐνιαυσίου προθεσμίας. Π.δ.λ. 89, 231. (Γαλλ. Π.δ.λ. Δικ. 873).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 681 προκύπτει, ὅτι ἔνστασιν περὶ ἀκυρότητος τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων διαδικασίας δὲν δύνανται νὰ προτείνωσιν οἱ δανεισταὶ τῶν συζύγων, διότι ρητῶς αὐτοῖς ἐπιτρέπεται μόνον νὰ παρεμβῶσι κατὰ τὴν περὶ χωρισμοῦ δίκην ἢ νὰ ἀνακόψωσι τὴν διατάξασαν τὸν χωρισμὸν ἀποταίν. Α. Π. 186 τοῦ 76. Ὅθεν ἡ ἀπόφασις, ἥτις διέταξε τὸν χωρισμὸν καὶ ἐνταυτῷ ἐπέδωκεν ὠρισμένα κτήματα τῇ γυναικί, χαρακτηρίσασα αὐτὰ ὡς προικὸν ἢ ὑπὸ οἰανδήποτε κοινωνίαν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς αὐτῆς ἀνήγοντα, ἀποτελεῖ δεδικασμένον οὐ μόνον ὡς πρὸς τὸν ἀμέσως μετασχόντα τῆς δίκης σύζυγον, ἀλλὰ καὶ τοὺς δανειστὰς αὐτοῦ, ἀν' ἐτηρήθησαν αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 676-681 ὁριζόμεναι διατυπώσεις καὶ παρήλθεν ὁ πρὸς ἀνακοπὴν χρόνος· ἐξαιρεῖται δὲ μόνον ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης καὶ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἤθελεν ἀνακαλωθῆ ἄλλος τῶν συζύγων κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ χωρισμοῦ δίκης, διότι τότε οἱ δανεισταὶ ἐξ ἰδίου δικαιώματος, καὶ οὐχὶ τοῦ ὀφειλόμενου αὐτῶν ἀνδρός δύνανται νὰ ἐγείρωσιν ἐντὸς 30ετίας τὴν περὶ δόλου ἀγωγὴν ἢ νὰ προσβάλωσι τὸν δόλον κατ' ἔνστασιν. Α. Π. 226 τοῦ 77. — Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι κτήματι εἰ δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς προικὸς τῆς γυναικὸς, ἀλλ' εἶχε δωρηθῇ αὐτῇ ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς διαρκούντος τοῦ γάμου εἶναι ἀπαράδεκτος μετὰ τὴν ἐνιαυσίον προθεσμίαν, διότι ἡ προθεσμία αὕτη ἀναφέρεται οὐ μόνον εἰς τὴν περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων διάταξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς ἀποδοτέας προικὸς. Α. Π. 159 τοῦ 80. ("Ἴδε καὶ ἄρθρον 608).

II'. Ἐπὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης (1).

α'. Ἀπόπειρα πρὸς ἔνωσιν.

682. (Ἐτρεπτοποιήθη) (2) Ὁ σύζυγος ὁ ζητῶν τὴν ἀπὸ τῆς

(1) Τοῦ ἀστικοῦ νόμου παρ' ἡμῶν μὴ καθιερούντος τὸν χωρισμὸν ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, ἀνεφάρμοστος παρ' ἡμῶν ἡ περὶ χωρισμοῦ διαδικασία. Ἐν ταῖς πρὸ εἰκοσαετίας δημοσιευθεῖσαι παρατηρήσεσιν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐκτίθενται οἱ λόγοι δι' οὓς οὐδ' ὑπάρχει λόγος νὰ ἰσχυρῇ παρ' ἡμῶν ὁ θεσμὸς τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, καθὼς δι' ἐπιεικέως εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Κώδικος.

(2) Α. Δ. 24 Ἀπριλ. 1836 περὶ τροπολογίας τοῦ ἄρθρ. 682 § 1 Π.δ.λ. Δικ. Α'. Ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 682 § 1 τοῦ ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1834 περὶ πολιτικῆς Δικονομίας νομοῦ διαλαμβανόμενης ἀναφορᾶς, δημοσιευτέας κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀρθρὸν 683 § 1, θέλει τοῦ λοιποῦ δημοσιευθῇ σημεῖωσις ἀπλή, περιέχουσα τὰ ἐνόματα τῶν διαφερομένων συζύγων, καὶ τὸν πρὸς χωρισμὸν ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης σκοπὸν, μὴ ἐξηγούσα δὲ τὰ αἴτια, τὰ ἑποῖα ἐπροκάλεσαν τὸν χωρισμὸν τοῦτον. Τὸ αὐτὸ θέλει γίνεσθαι καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 686, προκειμένου λόγου περὶ διαζεύξεως.

τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμόν, πρέπει ν' ἀποταθῇ περὶ τούτου δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, καὶ νὰ ἀναφέρῃ ἐν αὐτῇ ἀκριβῶς τὰ περιστατικά, ἐπὶ τῶν ἐποίων στηρίζεται.—Μετὰ ταῦτα προσδιορίζει ὁ πρόεδρος τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν οἱ δύο σύζυγοι πρέπει νὰ ἐμφανισθοῦν πρὸς ἀποπειραν ἐνώσεως αὐτοπροσώπως, ἄνευ ἀντιληπτῶν, καὶ κλεισμένων τῶν θυρῶν. Κατὰ τὰ λοιπὰ πράττονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 643 ὁρισμένα. Πελ. 162. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 865—897).

Ν. Παρ' ἡμῖν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης διαδικασίᾳ τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἅτε μὴ κυροῦντος τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμόν. Δ. Π. 191 τοῦ 47. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 20 τοῦ 47 εἰν ὑπάρχουσιν λόγοι, καθιστῶντες ἀδύνατον τὴν συνείληψιν τῶν συζύγων, δικαιοῦται ὁ ὑπὲρ οὗ οἱ λόγοι οὗτοι σύζυγοι νὰ ζητήσῃ τὸν

Ν. Καταστατικῷ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
τῆς 9 Ἰουλίου 1882 ἄρθρον 12'.

Ὅστις τῶν συνευγημένων εἰς γάμον ζητεῖ τὴν διάλυσιν ἢ τὸν ἀπὸ τῆς πέψης καὶ κοίτης χωρισμόν, δεῖλται ν' ἀποταθῇ περὶ τούτου δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸν ἀρμόδιον ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος προσκαλεῖ καὶ τοὺς δύο συζύγους πρὸς ἀποπειραν συμπίθασμόν· καὶ ἀφοῦ ἐντὸς τριῶν μηνῶν μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ πρόσφορα πνευματικὰ μέσα δὲν δυνήθῃ νὰ συμπίθασῃ ἀμφοτέρους, ἀποφασίζεται περὶ τούτου διὰ πράξεώς του ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀναφορᾶς, ἣν διευθύνει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς περιφερείας τὸ δὲ δικαστήριον μόνον μετὰ τὴν παραγωγὴν τῆς ἀναφορᾶς τούτης καὶ τῆς πράξεως τοῦ ἐπισκόπου δέχεται αἰτήσεις τοῦ ἐπιδιώκοντος συζύγου καὶ διατάττει ἄνευ νέας ἀποπείρας ἐνώσεως καὶ παρὰ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζόμενα πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ἀγωγῆς.— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας ὁ ἐπίσκοπος δύναται, ἐν θεωρήσει τοῦτο ἀναγκαῖον, νὰ δώσῃ ἐγγράφως ἄδειαν εἰς τὴν γυναῖκα νὰ μετακινήσῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρὸς εἰς οἰκίαν προσδιοριζομένην παρὰ τὸν συζύγον ἢ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὅταν οὗτοι διαφωνῶσι μόνον δὲ μετὰ τὴν χορήγησιν τῆς τοιαύτης ἁδείας τὰ δικαστήρια, κατ' αἰτησιν τοῦ ἐνὸς τῶν συζύγων, δύνανται κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπὶ τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας νὰ διατάξωσι τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 683 παραγράφων 3, 4 καὶ 5 τῆς Πολ. Δικ. διαλαμβάνοντα προσωρινὰ μέτρα κλεισμένων τῶν θυρῶν.—Ἐὰν δὲ ἡ ἀνωτέρω τριμηνὸς προθεσμία παρέλθῃ χωρὶς ν' ἀποφανθῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ ἀρμόδιος ἐπίσκοπος, τότε δύναται ὁ εἰς ἢ ὁ ἕτερος τῶν συζύγων ν' ἀναταθῇ πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δέχεται τὴν αἴτησιν, ἀφοῦ πρότερον βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐν κτηρῷ ἐπιδόσεως τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸν ἐπίσκοπον καὶ ἀνεγχαίρει ἐν τῷ πολιτικῷ νόμῳ ὀριζόμενα.—Μετὰ δὲ τὴν ἐκδοσιν τῆς δικαστικῆς περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου ἀποφάσεως, καταστάσῃς ἀμετακλήτου, ὁ εἰσαγγελλὸς διευθύνει ἀντίγραφον αὐτῆς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, ἵνα κηρύξῃ καὶ αὕτη τὸν γάμον διαλυμένον πνευματικῶς.

ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωριστόν, καὶ, διαρκούσης τῆς περὶ τοῦτου διαδικασίας, νὰ ζητήσῃ ἡ γυνὴ, κατὰ τοὺς ἀριθ. 2 καὶ 3 τοῦ 683 ἄρθρου, τὸν προσδιορισμὸν τῶν περὶ τῆς προσωρινῆς διατροφῆς αὐτῆς.

δ'. Διατάξεις ἐπὶ ἀποτυχίᾳ τῆς πρὸς ἑνώσειν ἀποπειράς.

683. Ἀποτυχούσης τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπειράς, τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ἐὰν ἡ αἴτησις φανῇ βάσιμος, διατάσσει, καὶ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγμένου, τὰ ἑξῆς: — 1. τὴν κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 677 ἀναφερομένους τύπους 1) ταχοκάλῃσιν καὶ δημοσιεύσιν τῆς ἀναφορᾶς. — 2. τὴν εἰς τὴν γυναῖκα χορήγησιν τῆς ἀδείας τοῦ νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ νὰ μετοικήσῃ ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀνδρὸς εἰς οἰκίαν προσδιοριζομένην παρὰ τῶν διαδίκων, ἢ, κατὰ δευτέρον λόγον, παρὰ τοῦ δικαστηρίου. — 3. τὴν εἰς τὴν γυναῖκα ἐγχεΐρισιν τῶν διὰ τὰς καθημερινὰς ἀνάγκας τοῦ βίου ἀπαιτούμενων πραγμάτων. — 4. τὰ περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας ἐὰν διηλ. 1) ἡ μήτηρ, ἡ τις τῶν συγγενῶν, ἡ ὁ εἰσαγγελεὺς προτείνῃ νὰ ἀφαιρεθῶσιν οὗτοι τοῦ πατρὸς. — 5. τὰ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου εἰς τὴν γυναῖκα ἐστέας καὶ μὲ τὴν κατάστασιν ἐκείνου ἀναλόγου συντάξεως, ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ᾔθελεν ἔχει ἰδίαν περιουσίαν, καὶ ᾔθελε κάμει χρῆσιν τῆς διὰ τοῦ ἀριθ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου δεδομένης ἀδείας τοῦ νὰ καταλίπῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ὁργ. 126. 202. Πολ. 685. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 878).

1) τόπως 2) παρέλκει τὸ δηλαδὴ.

N. Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 17 τοῦ καταστ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κανονίζουσα τὴν ενεργουμένην διαδικασίαν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς πρὸ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγωγῆς τῆς ἀγωγῆς περὶ διαζεύξεως, δὲν προτίθετο νὰ περιορίσῃ τὴν δυνάμει τοῦ ἀστικῆς νόμου ὑποχρεώσιν τοῦ συζύγου εἰς διατροφὴν τῆς συζύγου. Α. Π. 34 τοῦ 66. Ὅθεν καὶ νῦν εἰς τὴν σύζυγον χορηγεῖται διατροφή ἀναλόγως τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου ἀφ' ἧς ἡμέρας ᾔθελε νομίμως παραιτήσει τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου. Α. Π. 25 τοῦ 38, 33 τοῦ 49, δηλονότι ἐνεκὸν ἰσχυρῶν καὶ ἀπογεώντων λόγων προσερχομένων εἰς ἀπατιότως τοῦ συζύγου. Α. Π. 236 τοῦ 73· ἐπομένως δὲν χορηγεῖται ἐν ἡ περιπτώσει ἐκουσίως ἀπεμακρύνθη ἀποκρούουσα τὴν μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐν τῷ κοινῷ οἴκῳ συμβίωσιν. Α. Π. 20 τοῦ 47, 34 τοῦ 66, 220 τοῦ 73. Ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται ἐκουσίως ἀπεμακρυνθεῖσα, ἐὰν συμπεριεφέρετο πρὸς αὐτὴν κακῶς ὁ σύζυγος, ὑποβάλλων εἰς ἀπειλὰς καὶ κακώσεις. Α. Π. 140 τοῦ 74. Ἐπίσης δὲν θεωρεῖται ἐβέλους ἀπομακρυνομένη, καίτοι πρόσκαλυμμένη ὑπὸ τοῦ

συζύγου αὐτῆς, ἐάν καλῆται μὴ σπουδαίως. Α. Π. 181 τοῦ 73. Διαρκεῖ ἢ εἰς διατροπὴν αὐτῆς ὑποχρέωσις ὥς τοῦ τέλους τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης, μὴ περιοριζομένη εἰς τὸν χρόνον τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας. Α. Π. 276 τοῦ 66. Διό, ἐάν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀποφάνηται ὅτι ἡ περὶ διατροπῆς αἴτησις δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ ἐκκρεμούς οὐσης τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης, εἶναι ἀναρτετὴ ἡ ἀπόφασις ὡς δημιουργοῦσα ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς, μὴ καθιερούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου. Α. Π. 268 τοῦ 82.—Δὲν καθίσταται δὲ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ διατροπῆς αἴτησιν καὶ ἡ μετὰ τὴν ἐπισκοπικὴν περὶ μετοικήσεως τῆς συζύγου ἀδειαν πρόσκλησις τοῦ συζύγου νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον. Α. Π. 276 τοῦ 66.—Καὶ διαρκύσεως τῆς πρὸς ἑαυτὴν ἀποπείρας, δύναται νὰ ληφθῶσι προσωρινὰ περὶ διατροπῆς μέτρα δυνάμει τῆς νομικῆς ἀρχῆς, ὅτι ὁ σύζυγος ὀφείλει νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, καὶ τοῦ 17 ἄρθρου τοῦ καταστατικοῦ τῆς Συνόδου. Α. Π. 276 τοῦ 66.—Σχηματιζέον ὅτι ἡ διατροπὴ τῆς συζύγου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν σύζυγον ὁσάκις δὲν ἔχει ἰδίαν περιουσίαν ἢ σύζυγον· ὅθεν, ἂν αὐτὴ ἔχῃ περιουσίαν, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν διατροπῆς. Α. Π. 418 τοῦ 93.—(τῆς καὶ ἄρθρον 677).

684. Ἡ περὶ ἄλλων ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 683 μὴ ἀναφερομένων προσωρινῶν μέτρων αἴτησις γίνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ ἐπ., καὶ συζητεῖται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. (Γαλλ. Πόλ. Δίκ. 878, 879).

γ'. Ἀγωγή.

685. Μόνον ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 683 ἀριθ. 1. ἀναφερομένων τοιχοκολλησέων καὶ δημοσιεύσεων δύνανται νὰ γίνωνται αἱ ἀγωγαί.—Ἡ ὁμολογία ἐνδὲς τῶν δύο συζυγίων δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν.—Ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ δύναται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες οἷτε συγγενεῖς τῶν διαδίκων, ἐξαιρουμένων τῶν παιδίων καὶ τῶν ἀπογόνων, καὶ οἱ ὑπηρεταί, ἀλλ' ἀπέκλειται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἁξιώσεως αὐτῶν.—Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐνεργοῦνται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 678—681 διατεταγμένα. Ὅργ. 129, 5, 202. Πόλ. 231, 235, 264, 324.

Ν. Δὲν δύναται νὰ κινήθῃ ἀγωγή περὶ διαζεύξεως, πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν ἐναγόμενον σύζυγον ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 683 τῆς πολιτ. δίκων. ἐκδόμενη ἀπόφασις. Ἀπόφ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 5610 τοῦ 49. Ἀπόφ. Ἐφετείου Ναυπλίας 395 τοῦ 81. Διαφωνεῖ ἀπόφ. Α. Π. 87 τοῦ 50, καὶ ἥν δὲν ἀπαιτεῖται σὺν τῇ ἐπίδοσει τῆς ἀγωγῆς ἡ πρὸ αὐτῆς καὶ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐπιτροπύσεως τὴν πρόδον τῆς περὶ διαζεύξεως διαδικασίας ἀπόφασις· δύναται δὲ ἡ σύζυγος, ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἀποράσεως, νὰ ζητήσῃ τὴν κατάθεσιν αὐτῆς καὶ ἀπομένως τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως.—Ὁ νόμος δὲν ἀποκλείει τὸν ἐνάγοντα νὰ προσβῇ νῦν περιστατικὰ εἰς τὴν ἀγωγήν αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως στεφόμενα περὶ τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον, μὴ περιέ-

γόμενα δὲ ἐν τῇ προκαταρκτικῇ αἰτῇσιν, δι' ἧς ἐξητηθῇ ἡ πρὸς ἐπιχειρήσιν τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς ἄδεια. Α. Π. 517 τοῦ 52, 311 τοῦ 53. — Τὸ ἄρθρον 685 ὁρίζον, ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐξέτασις ὡς μαρτύρων τῶν ὑπηρέτων, δὲν ἐννοεῖ τοὺς ἄλλοτε διατελέσαντας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν διαδίκων, οἵτινες ἐν πάσῃ δίκῃ δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν καιρῷ τῆς ἐξέτασεως τῶν μαρτύρων διατελοῦντας εἰσέτι ὑπηρετάς παρὰ τοῖς διαδίκοις, κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ ἁρθρου 324 ἀρ. 9 τῆς πολ. δικονομίας ἀπαγορεύοντος τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ διαζυγίου τὴν ἀπόδειξιν διατελούντων. Α. Π. 22 τοῦ 42. — Ἐν τῇ περὶ διαζεύξεως δίκῃ οὔτε ἀναπληρωτικὸς ὅρκος δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἀποπεικνύοντα σύζυγον. Α. Π. 8 τοῦ 57. — Ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ ἁρθρου 685, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, χαρακτηρὶ λόγον εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 8 τοῦ 57.

Θ'. Ἐπὶ διαζεύξεων.

686. Ἐπὶ τῆς διαζεύξεως πράττονται, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ τῆς κοίτης χωρισμοῦ, τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 682 — 685 ὁρισμένῃ. Πολ. 231, 238, 264, 640. Ὁργ. 126, 202. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 881).

Ν. Τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου δύναται νὰ ζητήσῃ τις κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἁρθροῖς 682 καὶ ἐπ. ὁρισμένα καὶ ἄνευ ἐγκληματικῆς καταδίκης κατὰ τοῦ παραδιδάσαντος τὴν περὶ τὸν γάμον πίστιν συζύγου, ἀποδεικνύων παρεμπιπτόντως τὴν μοιχείαν, ἢ καταργηθέντος τοῦ ἐν τῷ *Ρ. Δ. διαδικαστικοῦ τύπου περὶ ἐγκληματικῆς κατηγορίας. Α. Π. 22 τοῦ 42, 103 τοῦ 47. — Ἡ αἰτήσις περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς καὶ τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς δὲν εἶναι παρεμπιπτούσα συνέπεια τῆς αἰτήσεως τῆς διαζεύξεως. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ διὰ τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς. Α. Π. 136 τοῦ 66. — Ἐν τῇ αἰτήσῃ δὲν νὰ ἀναφέρονται λόγοι διαζυγίου καὶ οὐχὶ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ γάμου, ἄλλως ἢ αἰτήσις ἀπαράδεκτος. Α. Π. 16 τοῦ 60. — Προκειμένης διαζεύξεως, τὰ τέκνα μένουσιν ὅπου τὸ συμφέρον αὐτῶν μᾶλλον ὑπαγορεύει. Ὅθεν τὰ ἐν τρυφερᾷ ηλικίᾳ παρὰ τῇ μητρὶ. Α. Π. 39 τοῦ 47. (*Ἴδε καὶ ἄρθρα 683, 685 καὶ 162).

Ι'. Ἐπὶ παραχωρήσεως κτημάτων.

α'. Περιπτώσεις.

687. Πᾶς τίμιος ὀφειλέτης, ὅστις δύναται νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι μόνον ἕνεκα δυστυχημάτων δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς δανειστάς του, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραχωρήσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ οὕτως ἑαυτόν, μέχρι τῆς ἀποκτήσεως νέας περιουσίας, πάσης περαιτέρω καταδίκης, ἰδίως δὲ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, τηρουμένης τῆς

ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἀρθροῖς διαταπτομένης διαδικασίας. Πολ. 640, 690, 1020. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικον. 898—906, Γαλλ. ἀστ. Ν. 1268, 1270).

Ν. Τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐκστάσεως ἀπονέμεται καὶ εἰς τὸν ἔχοντα μὴ περιουσίαν, μὴ ἐπαρκούσαν ὅμως εἰς ἱκανοποίησιν τῶν δανειστῶν. Α. Π. 303 τοῦ 61. — Ὅπως ἀπονεμηθῇ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐκστάσεως, ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς τίμιος ὀφειλέτης καὶ προσηγνέντα δυστυχήματα. Α. Π. 202 τοῦ 71. — Τοῦ ἀρθρου 687 ὀρίζοντος, ὅτι ὁ τίμιος ὀφειλέτης δικαιοῦται, παρὰ χωρῶν τοῖς δανεισταῖς αὐτοῦ τὴν περιουσίαν του, ὡς ἀπαλλάξῃ ἐαυτὸν πάσης περαιτέρω καταδιώξεως, ἰδίως δὲ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἐπεται, ὅτι ὁ παραχώρησις, δεκτὴ γενομένη, ἀποτέλεσμα ἔχει μόνον τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ παραχωρόντος πάσης καταδιώξεως, καὶ ἰδίως τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὡς εὐεργέτημα τοῦ νόμου ὑπὲρ αὐτοῦ· δὲν ἐπιφέρει ἐπομένως αὐτῷ τὴν ἀποστέρησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρως διαχειρίσεως τῆς περιουσίας, ἣν ὁ τῷ μέλλοντι ἤθελεν ἀποκτήσει· ὅθεν ἡ τοῦ ἀρθρου 4 § 4 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου διάταξις, καθ' ἣν στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφοφορεῖν οἱ ἑστέροι μὲνοι τῆς ἐλευθέρως διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῶν παύεται, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τοὺς πρὸς τοὺς δανειστάς αὐτῶν παραχωρήσαντας τὴν αὐτοὺν περιουσίαν ὀφειλέτας. Α. Π. 183 τοῦ 78.

688. Ἐξαίρουνται τῆς νομίμου ταύτης ὠφελείας μόνον: — 1. ἄλλοδαποί· — 2. ἐπίτροποι, κηδεμόνες, διαχειρισταὶ ξένης περιουσίας, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους ὑπόλογοι· — 3. ὅλοι οἱ ὡς ἀπατεῶνες καταδικασθέντες. Π. Ν. 390 ἔ. Ἔ. 575, Πολ. 1020. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 905, Γαλλ. ἀστ. Ν. 1945).

β'. Διαδικασία.

689—690. Ἀντικατέστησαν. (1)

(1) Ν. ΑΥΣ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἀρθρῶν 689 καὶ 690 τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

*Ἀρθρον μόνον

Τὰ ἀρθρα 689 καὶ 690 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίστανται διὰ τῶν ἐπομένων.

689. «Ἡ αἴτησις τῆς παραχωρήσεως τῆς περιουσίας εἰσάγεται κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου, ἀπευθύνεται δὲ κατὰ πάντων τῶν δανειστῶν, εἰς οὓς καὶ κοινοποιεῖται, περιέχουσα συνοπτικὴν περιγραφὴν τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας. Τὰ ἀναγκαῖα δικόγραφα, βιβλία καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις κατατίθενται ἐν τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συζητήσεως παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ πρωτοδικείου. Ἡ αἴτησις κοινοποιεῖται ἐκάστοτε εἰς τὸν Πλοαγγελία».

690. «Ἐπὶ τῇ αἰτήσει ταῦτα δύναται κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ ἀμειδίῳ δικασ-

691. Πρὶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 690 ἐδάφ. 2 ἀπαγγεῖλθῃ ἡ παραχώρησις τῆς περιουσίας, διακηρύττει ὁ ὀφειλέτης κατ' ἐπανάληψιν ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας του, ἢ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐμπορικὸν δικαστήριον, ἐν τῷ δημαρχείῳ, εἰς ἡμέραν τινὰ συνεδριάσεως, ὅτι θέλει νὰ παραχωρήσῃ τὴν περιουσίαν του. — Τὴν διακήρυξιν ταύτην παραδίδει 1) αὐτεπροσώπως ὁ ὀφειλέτης. Ἐνταῦθα συγχωρεῖται εἰς ὅλους τοὺς δανειστὰς ἢ προσέλευσις διδ καὶ προσκαλεῖνται ἐπὶ τούτου. — Τούτων πάντων γίνεται μνεῖα ἐν ταῖς πρακτικαῖς τῆς συνεδριάσεως, καί, ἐὰν ἡ πράξις ἐγένεν ἐν τῷ δημαρχείῳ, συντάσσεται ἐκθesis παρὰ τινος συμβολαιογράφου ἢ εἰρηνοδίκου. Ὑ. 571. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 901).

1) κάμνει

692. Ἡ ἀπόφασις, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγγέλλεται ἡ παραχώρησις περιουσίας, τοιχοκολλᾶται καὶ καταχωρίζεται εἰς τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 677 ἀναφερομένους τόπους. Ὅργ. 126, 5. 202. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 903).

γ'. Συνέπειαι.

693. Δι' ἐν τῷ ἄρθρῳ 687 ἀναφερόμεναι συνέπειαι παρέπονται αὐτοδικαίως, καὶ ἐὰν δὲν ἀπηγγεῖλθησαν ἐν τῇ ἀποφάσει ἔθεν ἀπολύεται τῆς κρατήσεως ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ἐφυλακίσθῃ ἤδη, καὶ οἱ δανεισταὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα, τηρουμένων τῶν διὰ τούτους ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμους διαγεγραμμένων διατυπώσεων, νὰ πωλήσουν τὰ παραχωρηθέντα κτήματα, καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν ἐν τοσούτῳ ὅλας τὰς ἐξ αὐτῶν ὠφελείας. Πολ. 1020. 1077. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 903, 904).

στηρίξαι νὰ ἀνασταλῇ ἐν ᾧ ἀπᾶς καὶ μόνον μέχρι τῶν ἐξ μηνῶν ἢ καταδιώξεις. Ἡ ἀναστολή αὕτη δὲν ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τὰς ἐκ χρεῶν, μὴ περιληφθέντων ἐν τῇ αἰτήσει. — Μόνον μετὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν δυστυχημάτων ἀπαγγέλλεται ἡ παραχώρησις τῆς περιουσίας. Κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως δὲν γίνεται μὲν ἀνακοπή, εἶναι δὲ δεκτὴ ἐκκλησις κατὰ τὰς συνήθεις προθεσμίας καὶ διατυπώσεις. Ἡ ἐκκλησις συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ ἐπόμενα. — Δι' οὗτοι περὶ παραχωρήσεως περιουσίας εἰσάγονται καὶ δικάζονται ὡς κατεπείγουσαι, ἄνευ πράξεως πρὸς τοῦτο τοῦ ἀρμοδίου προέδρου, πᾶσαι δὲ αἱ ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις εἰσὶ προσωρινῶς ἐκτελεσταί ».

δ'. Ἐπὶ ἐμπόρων.

694. Ὡς πρὸς τοὺς ἐμπόρους, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἐμπορικῷ νόμῳ ὠρισμένα. Ἐ. 566 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 906).

Ν. Οὐδεμιᾶς διατάξεως ἀπαγορευούσης τὴν κήρυξιν τοῦ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ παραχωροῦντος ἐμποροῦ εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως, ἔπεται ὅτι ὁ ἐμπόρος παραχωρῶν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ὁμολογεῖ ἑαυτὸν πτωχεύσαντα. ὅθεν τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν πτώχευσιν αὐτοῦ. Ἀλλως ἂν ὁ παραχωρήσις τῆς περιουσίας τοῦ ἐμποροῦ ᾔθελεν ἀποκλείει τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ τὴν κήρυξιν, ὁ πτωχεύων ἐμπόρος ᾔθελεν ἀποστρεφῆ διὰ τῆς παραχωρήσεως τοῦ δανειστάς αὐτοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπ. νόμου διαγραφομένων μέσων πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἐγκύρων ὑπὸ τοῦ ἐμποροῦ καταβολῶν κτλ. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλ. 783 τοῦ 86.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Λογιστικὴ δίκην.

Α'. Λογοδοσία ἐν γένει.

695. Ὅτις διαχειριστὴς ξένης περιουσίας εἶναι ὑπόλογος καὶ δύνάται, ἔαν ἐκουσίως δὲν πείθεται εἰς λογοδοσίαν, νὰ ἀναγκασθῇ εἰς τοῦτο διὰ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως τῆς περιουσίας του, κατὰ δὲ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ διὰ πρωτοδικῆς κρατήσεως. Πολ. 688, 2. 1000, 1079. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 534, Γαλλ. ἀστ. Ν. 1993).

Ν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 693 ὑπόκεινται εἰς λογοδοσίαν οἱ διαχειρισταὶ ξένου περιουσίας. ὅθεν καὶ ὁ δικηγόρος ἄνευ ἐπιτροπικοῦ τὰς εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου ἀναγομένης ὑποθέσεις ἐν ἀπουσίᾳ ἢ ἀγνοίᾳ αὐτοῦ. Α. Π. 131 τοῦ 47. — Τὸ ἄρθρον 693 ἐφαρμόζεται οὐ μόνον ἐπὶ πολιτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ὅτε κηρύττον ὑπὸ χρεῶν εἰς λογοδοσίαν πάντα διαχειριστὴν ξένης περιουσίας. Α. Π. 263 τοῦ 51. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρων 693, 701, 702, 703 καὶ 707 τῆς Πολ. Δικ. προδήλως συνάγεται, ὅτι ὁ ὑπόλογος ὑποχρεοῦται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς λογοδοσίαν, καὶ ὅτι, ἂν δὲν δώσῃ αὐτὴν ἐν τῇ ὠρισμένῃ ὑπὸ ταύτης προθεσμίας, τότε ἀναγκάζεται πρὸς τοῦτο δι' ἐνδὲ τῶν καταναγκαστικῶν τοῦ ἁρθρου 693 μέσων καὶ ὀρίζεται εἰσαχόμενον ἔλλειμμα, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ κατασχευησόμενον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ δοσιλόγου. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι τὸ ὀριζόμενον διὰ τῆς διαταγούσης τὴν λογοδοσίαν ἀποφάσεως ἔλλειμμα χρησιμεύει ἀπλῶς ὡς μέτρον τῆς κατασχευησόμενης περιουσίας τοῦ ἀπεικασθῆ τῷ δεξιολόγῳ δύναται τὸ ἔλλειμμα τοῦτο ἄνευ τῆς λήψεως τῶν καταναγκαστικῶν μέσων κατὰ τοῦ ἀπεικασθέντος δοσιλόγου, οὔτε δύναται οὗτος νὰ κηρυχθῇ ἔκπτωτος τοῦ δικαίουματος τοῦ νὰ λογοδοτήσῃ καὶ

μετά τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν. Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπόφ. 1090 τοῦ 73. — Εἰς προδιορισμὸν καρπῶν συλλεγθέντων πολυετῶς, εἰς ὧν τὴν ἀπόδοσιν καταδικάσθη ὁ ἐναγόμενος, διατάσσεται λογοδοσία (Πολιτ. Δικον. 883) καὶ οὐχὶ πραγματογνωμοσύνη, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν δι' ἀντιλήψαν των αἰσθησέων κατὰ τέχνην ἢ ἐπιστήμην περὶ παρόντων πραγμάτων κρίσιν. Α. Π. 133 τοῦ 84. — Ἡ λογοδοσία ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ (Πολ. Δικ. 472). Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰδικὴ διαδικασία περὶ λογοδοσίας, ὁσάκις αὕτη ζητεῖται διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ διαδίκου, δὲν συνάγεται ὅτι ἀποκλείεται τὸ νὰ διαταχθῇ παρεμπιπτόντως ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, κρίνοντος περὶ των ὑφισταμένων ἐνώπιον αὐτοῦ ἐνδίκων σχέσεων των διαδίκων. Α. Π. 137 τοῦ 76.

696. Πᾶς λογαριασμὸς πρέπει νὰ περιέχῃ ἀντιπαράθεσιν των ἐσόδων καὶ ἐξόδων καὶ των ἐφειλομένων, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀντιπαράθεσεως ταύτης προκύπτον.

Β'. Ἐκουσία λογοδοσία.

697 Ἐπὶ ἐκουσίας λογοδοσίας, ὁ δασίλογος παραδίδωι 1) ἀντιεγγραμμένον τὸν κατὰ τὴν προσήκοντα τύπον συνταγμένον λογαριασμὸν εἰς ἐκεῖνον, πρὸς ἐν ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον, καὶ κοινοποιῇ εἰς αὐτὸν τὰς περὶ τούτου ἀποδείξεις, κατὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 555 ὥρισμένων τρόπων.

1) ἐπιδίδει.

Ν. Ἡ δικαστικὴ ἐκουσία λογοδοσία, περὶ τῆς τὰ ἄρθρα 697 καὶ ἐπ., διαφέρει τῆς ἐξωδίκου, διότι ἡ μὲν ἐκουσίᾳ δικαστικὴ λογοδοσία λαμβάνει χώραν, ὁσάκις ὑπάρχει διαφωνία ἐκδηλουμένη διὰ δικηγόρου κοινοποιητέου εἰς τὸν δεξιόλογον κλπ. κατὰ τὰ ἄρθρα ταῦτα. (Ἄν ἡ διαφωνία ἐκτείνηται καὶ εἰς τὴν πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρέωσιν, λαμβάνει χώραν ἡ βίαία λογοδοσία). Ἡ δὲ ἐξωδικὸς ἐκουσία λογοδοσία ἔχει ἀποτελέσματα μόνον, ὅπταν οἱ διαφερόμενοι συμφωνήσωσι περὶ τῆς ἐκτέλεσης τοῦ λογαριασμοῦ, ἐκλειπούσης αὕτω πάσης εἰς δίκην ἀφορμῆς. Α. Π. 287 τοῦ 74. Ἡ ἐκουσίᾳ δὲ δικαστικὴ λογοδοσία κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει τῆς βιαίτης, ὅτι ὁ ἐκουσίως παύθμενος εἰς λογοδοσίαν ἀπαλλάσσεται τοῦ διὰ κατασχέσεως τῆς περιουσίας του καταναγκασμοῦ εἰς λογοδοσίαν καὶ δὲν διατάσσεται ὁ διορισμὸς εἰσηγητοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ αἱ αὐταὶ διατάξεις ἐφαρμόζονται ἐπὶ ἀμφοτέρων. Ὅθεν καὶ ἡ ἐκουσίᾳ λογοδοσία γίνεται διὰ δικηγόρου συνταγμένου κατὰ τὸ ἄρθ. 136 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 323 τοῦ 66. — Προκειμένου περὶ ἐξωδίκου λογοδοσίας, τὰ ἄρθ. 697 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἃ ἡ λογοδοσία γίνεται ἐγγράφως, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν. Α. Π. 294 τοῦ 77.

698. Ἐντὺς προθεσμίας δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δόσεως τοῦ λογαριασμοῦ, παρατεινομένης κατὰ τὴν ἀναλογίαν των ἄρθρων 540—542, κοινοποιεῖ ὁ δεξιόλογος εἰς τὸν δασίλογον τοὺς

περί λογαριασμοῦ διαταγμῶν τυ, ἐντὸς δὲ ἄλλης δεκαήμερου προθεσμίας, κοινοποιεῖ ὁ δοσίλογος τὰς ἀντιπαρατηρήσεις τοῦ εἰς τὸν δεξιλογον.

699. Περαιτέρω διαμοιβὴ ἐγγράφων δὲν γίνεται· ἀλλ' ἐγγράφεται ἥδη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον.—Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ ὁ 1) διάδικος, ὁσάκις ὁ ἀντιδικος γίνῃ υπερήμερος.—Ἐν γένει· ἐφαρμόζονται κατὰ τοῦτο τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 566—578 ὠρισμένα.

1) ἑκαστος

700. Περί τῆς ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ διαδικασίας ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 579 καὶ ἐπ. ὠρισμένα· ἐν τοσούτῳ συζητεῖται τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον 1) μόνον τὰ ἀμφισβητούμενα κεφάλαια.—"Ο,τι ὠμολογήθῃ ἀμοιβαίως ἐν τῇ προδικασίῃ, κηρύσσεται παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἐκτελεστέον 2) κατὰ τὰ ἄρθρα 118 καὶ ἐπ., ἐπὶ ἀναφορᾷ γινομένη πρὸς αὐτὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 641 καὶ 642. Πολ. 856, 859, 1.

1) συζητοῦνται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου 2) ἀπλῶς.

Γ'. Βιαιὰ λογοδοσία.

α'. Ἐν γένει.

701. Ἐὰν ὁ ὑπόλογος δὲν πειθεται ἐκουσίως εἰς λογοδοσίαν, δύναται νὰ ζητηθῇ αὕτη παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ, ἡ δὲ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, διαδικαζομένης ἥδη ἄλλης διαφορᾶς, ἢ καὶ διὰ κυρίας ἀγωγῆς. Πολ. 707. 853.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 698 καὶ 701 προκύπτει ὅτι, ὁσάκις ὁ ὑπόλογος ἀνενῆλκε τὴν πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεωσιν αὐτοῦ καὶ ἐκονοποίησε τὴν ἐνάγοντι τὸν λογαριασμὸν αὐτοῦ, παύεται ἡ περὶ τῆς ἀναγκαίας λογοδοσίας δίκη καὶ ἀρχεται ἡ ἐκουσία. Δ. Π. 10 τοῦ 90.—Δοθέντος λογαριασμοῦ ἀπλῶς ἐξωδίκου καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν τύπον τῶν ἄρθρ. 697 καὶ ἐπ., δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος ἡ περὶ βιαιᾶς λογοδοσίας ἀγωγή, ἀτε μὴ ὑφισταμένης δίκης περὶ ἐκουσίας δικαστικῆς λογοδοσίας, διότι τὸ ἐκούσιον τῆς λογοδοσίας, περὶ τὸ ἄρθ. 697, ἀναφέρεται εἰς τὸν αὐτοκλήτως διδόντα ἐνδίκως λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ δοσίλογον, περιέχει δὲ ἀναγκαίως τὴν ἀντίστοιχον τοῦ καταναγκασμοῦ ἰδέαν ὡς πρὸς τὸν ἀποποιούμενον νὰ δεχθῇ ἐκουσίως τὸν λογαριασμὸν δεξιλογον. Δ. Π. 280 τοῦ 79.

β'. Πρώτη ἀπόφασις.

702. Ἡ κυρία ἀγωγή γίνεται καὶ συζητεῖται κατὰ τὴν δια-

φορὰν τῶν περιπτώσεων, ἢ κατὰ τὰ ἄρθρα 531 καὶ ἐπ., ἢ κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ ἐπ. — Ἐν τῇ ἀποφάσει προσδιορίζεται ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐγγειρίσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 696 συντακτέου λογαριασμοῦ, καὶ διορίζεται εἰς τῶν δικαστῶν πρὸς διεύθυνσιν τῆς διαδικασίας· διατάσσεται δὲ 1) διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπειθείας τοῦ ὑπολόγου ἐν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 695 ὀριζόμενων ἀναγκαστικῶν μέτρων. Πολ. 731. 1002, (Γαλλ. Πολ. Δικ. 530).

1) συγχρόνως

N. Τοῦ νόμου μὴ ἐξαίρουτος τῶν περὶ ἀγωγῶν καὶ ἀνταγωγῶν γενικῶν κανόνων τὰς περὶ λογοδοσίας δίκας, ἐπεταὶ ὅτι. ἵνα καταδικασθῇ ὁ δεξιλόγος, δεῖν νὰ ὑπάρχῃ αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ δοσιλόγου, νομίμως εἰσαχθεῖσα. Α. Π. 87 τοῦ 49. — Ἡ διατάσσουσα τὴν λογοδοσίαν ἀπόφασις ἀπαγγέλλει κατὰ τοῦ εἰς λογοδοσίαν ὑποχρεωθέντος ὡς ἀναγκαστικὸν μέτρον τὴν πρὸς αὐτὸν κράτησιν ἢ τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἐκτελούσα καὶ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τοῦ λογαριασμοῦ. Α. Π. 11 τοῦ 36.

703 Διαταχθεῖσης τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς πωλήσεως τῆς περιουσίας, προσδιορίζει τότε τὸ δικαστήριον, κατὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τοῦ λογαριασμοῦ, ποσότητά τινα, τῆς ἐποίας τὸν ὅρον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ κατασχεθὲν καὶ πωληθὲν μέρος τῆς περιουσίας. Πολ. 922. (Γαλλ. Πολιτ. Δικονομ. 534).

γ'. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ.

704 Εἰς 1) ὀρισμένον χρόνον ὀφείλουν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἐὰν παρευρεθῶσαν εἰς τὸ ἀκροατήριον, νὰ ἐμφανισθῶσιν, ἄνευ περαιτέρω κλήσεως, εἰς τὸν εἰσηγητὴν. Ὡστε ὁ μὲν δοσιλόγος νὰ δώσῃ τὸν λογαριασμόν του μετὰ τῶν ἀποδείξεων, ὁ δὲ δεξιλόγος νὰ ἐγγράψῃ εἰς ἐκθεσιν τὰς ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ παρατηρήσεις του. — Ἐὰν ὁ δεξιλόγος δὲν δύναται νὰ κάμῃ παραχρῆμα τὰς παρατηρήσεις του, τὸν δίδεται πρὸς τοῦτο προθεσμία παρὰ τοῦ δικαστοῦ. Πολ. 138. 197, (Γαλλ. Πολ. Δικον. 538).

1) Κατὰ τὸν

N. Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 704 καὶ ἐπ. ὁ δεξιλόγος καὶ ὁ δεξιλόγος, ἐὰν παρέστησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἄνευ

περαιτέρω κλήσεως τοῦ εἰσηγητοῦ κατὰ τὸν ὠρισμένον διὰ τῆς διαταγῆς τοῦ λογοδοσίαν ἀποφάσεως γρόνον ἢ ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν, ὅπως ἐνεργηθῇ ἢ ἐν αὐτοῖς διατασσομένη ἐκθέσεις καὶ λοιπά, ἂν δὲ ἀμφοτέροι δὲν ἐμφανισθῶσι, τότε οὐδεμία τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένων διατάξεων δύναται νὰ ἐνεργηθῇ διότι κατὰ τὰ ἀρθρ. 133 καὶ 135, ὅπως ἔχη κύρος ἡ ἐκθέσις, ἀπαιτεῖται οὐσιωδῶς ἡ παρουσία τῶν διαδίκων. Δ. Π. 39 τοῦ 42.

705. Κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν ἐμφανίζονται ἀμφοτέροι οἱ διάδικοι, ὁ μὲν δεξιλόγος διὰ νὰ ἐγχειρίσῃ τὰς ἐγγράφους παρατηρήσεις τοῦ μετὰ τῶν ἀποδείξεων, ὁ δὲ δοσιλόγος διὰ νὰ γίνῃ τελευταῖον δι' ἐκθέσεως συζήτησις περὶ τοῦ λογαριασμοῦ. — Μετὰ ταῦτα παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις, εἰς οἱ διάδικοι δὲν εἰσπρεσῶν νὰ συμφωνήσων περὶ ἔλων τῶν κεφαλαίων, παρὰ τοῦ δικαστοῦ εἰς τὸ ἀκροατήριον. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 539).

706. Κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς διαδικασίας 1) ταύτης πρέπει νὰ προσπαθῇ ὁ εἰσηγητὴς νὰ συμβιβάζῃ τοὺς διαδίκους· τότε δὲ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 477 καὶ 478 ὠρισμένα. Πολ. 128.

1) διαδικασίας

707. Ἐὰν ὁ ὑπόλογος δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν πρώτην προθεσμίαν, καὶ δὲν δώσῃ λογαριασμόν, βεβαιῶνται τοῦτο ὁ εἰσηγητὴς μόνον δι' ἐκθέσεως, καὶ λαμβάνονται τότε, ἐπιμελείᾳ τῶν διαδίκων, τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 701 ἐν τῇ ἀποφάσει διατεταγμένα καταναγκαστικὰ μέτρα.

708. Ἐὰν ὁ ὑπόλογος ἐνεφανίσθῃ, φέρων τὸν λογαριασμόν, κατὰ τὴν πρώτην προθεσμίαν, ὁ δὲ δεξιλόγος ἀπελίπετο, βεβαιῶνται καὶ τοῦτο ὁ εἰσηγητὴς δι' ἐκθέσεως, καὶ παραπέμπεται τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. — Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἂν κατὰ τὴν δευτέραν προθεσμίαν δὲν ἐμφανισθῇ τις τῶν διαδίκων. Πολ. 128.

709. Πρὶν ἢ ὑπόθεσις παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὁ εἰσηγητὴς κηρύττει ἐκτελεστόν, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἀρθρῳ 110 ὠρισμένον τύπον, πᾶν ὅ,τι ὠμολογήθῃ ἐν τῇ διαδικασίᾳ, μὴ παραβλαπτομένης τῆς περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων κεφαλαίων περαιτέρω ἀμφισβήτησεως 1). Πολ. 856. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 535).

1) συζήτησεως

710. Ὁσάνκις ὁ δικαστὴς παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 705 ἢ 708. εἰς τὸ ἀκροατήριον, προσδιορίζει συγγρό-
ως τὴν πρὸς συζήτησιν ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ διάδικοι θφείλουν
νὰ ἐμφανισθῶν ἄνευ περαιτέρω κλήσεως, καὶ ἐγγράφει τὴν
ὑπόθεσιν, δαπάνη τῶν διαδίκων, εἰς τὸ πινάκιον. Πολ. 578.
(Γαλλ. Πολ. Δικ. 539).

δ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

711. Ἡ συζήτησις ἄρχεται ἀμέσως μετὰ τὰς συνοπτικὰς
ὑποθέσεις, κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν, ἀφοῦ ἀγορεύσῃ
1) ὁ εἰσηγητὴς περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων κεφαλαίων. — Περὶ
δὲ τῆς συζητήσεως αὐτῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 580
καὶ ἐπ. ὠρισμένα. Πολ. 579.

1) ἐκθέτη. . . τὰ . . . κεφάλαια.

712. Περὶ πάντων τῶν διαφρονεικουμένων κεφαλαίων ἀπε-
φαίνεται τὸ δικαστήριον ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει. — Τὰ δικαιολο-
γημένα κεφάλαια ἀναγνωρίζονται· τὰ λοιπὰ ἀπερρίπτονται, ἢ
διατάσσεται ἡ προσαγωγή ἀποδείξεως. — Ἐν τῇ ἀποφάσει κατα-
χωρίζονται τὰ ἔξοδα καὶ αἱ πρόσοδοι, καὶ προσδιορίζεται ἀκρι-
βῶς τὸ ἐκ τοῦ λογαριασμοῦ προκύπτον μετὰ τοῦ ὑπάρχοντος
τυχόν ἑλλειμματος. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 540).

N. Ὁ δεξιόλογος ὡς πρὸς τὰς εἰσπράξεις εἶναι ἐνάγων, ὅθεν θφείλει νὰ πο-
δείξῃ ὅτι ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ εἰσέπραξεν ὅσα ἰσχυρίζεται καὶ διὰ μαρτύρων,
καθὼ τρίτος. Α. Π. 266 τοῦ 80. — Ἡ ἀπόφασις, περὶ ἧς τὸ 712 ἄρθρον,
κανονίζουσα ὀριστικῶς τὰ τοῦ λογαριασμοῦ, εἶναι ὀριστικὴ καὶ δὲν δύναται
ἐπομένως νὰ ἀνακληθῇ ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια τῶν εἰσπράξεων ἢ δαπανῶν, ἀπερ
ἀναγνωρίζει ἢ ἀπορρίπτει. Α. Π. 332 τοῦ 55.

713. Τὸ δικαστήριον δύναται, κατὰ τὸ δοκεῖν αὐτῇ, νὰ
ἀπαγγεῖλῃ τὴν προσωρινὴν 1) κράτησιν διὰ πᾶν ἑλλειμμα,
ἢ δι' ὅποιανδήποτε ὡς ἐκ τοῦ δεθέντος λογαριασμοῦ ἀπόδοσιν,
γενησομένην παρ' ἐπιτρόπου, κηδεμένου, διαχειριστοῦ δημο-
τικῆς περιουσίας 2) ἢ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων, ἢ
τινος παρὰ δικαστηρίου διορισθέντος διαχειριστοῦ. Πολ. 1000.
(Γαλλ. Πολ. Δικ. 126).

1) προσωπικὴν 2) περιουσίας κοινοτήτων

2'. Λάθη λογιστικά.

714. Λάθη περί τὸν λογαριασμόν, παραλείψεις περί αὐτὸν, διπλάτ' ἐγγραφαὶ τῆς αὐτῆς ποσότητος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διορθώνονται· κατ' ἀναφορὰν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου· γὰρ ἀναθεωρήσεις τοῦ ὅλου λογαριασμοῦ εἶναι ἀπαράδεκτοι. Πολ. 641, 859 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 541).

N. Οὐδὲν κωλύει τὴν ὑποβολὴν ἀναφορᾶς πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ περὶ διορθώσεως σφάλματος γραφικοῦ. Δ. Π. 116 τοῦ 70.—'Ἡ ἀναφορά, δι' ἣς ζητεῖται ἡ διόρθωσις λογιστικοῦ λάθους, πρέπει νὰ κοινοποιῇται εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ αἴτησις. Διότι ἡ περὶ διορθώσεως ἀναφορά δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἀρθροῦ 641. Δ. Π. 136 τοῦ 77. Δύναται δὲ νὰ ζητηθῇ καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου. Δ. Π. 321 τοῦ 78.—Τὸ ἐκδόν τὴν ἐσφαλμένην λογιστικῶς ἀποφασιν δικαστήριον ὀφείλει καὶ νὰ ἐξετάσῃ, εἰς ἐπιδικάζουσαν τὸ ποσὸν εἰς τὸν αἰτούμενον τὴν διόρθωσιν καὶ εἰς τὸν παρὰ λείψῃ αὐτὸ εἰς τὴν πίστωσιν του. Δ. Π. 143 τοῦ 77.—Κατ' ἀναφορὰν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διορθοῦνται τὰ παρεσφρῆσαν λογιστικὸν σφάλματα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ ἐμπλοχωμένησα πλάνη περὶ τὴν νόμιμον βᾶσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ. Δ. Π. 320 τοῦ 77.—'Εκ τοῦ ἀρθ. 717 καὶ τοῦ μοναδικοῦ νόμου τοῦ Κώδ. de errore calculi (2. 4) συνάγεται ὅτι συγχωρεῖται ἡ ἐπ' ἀνὸρθωσις τῶν εἰς τὸν ἐγκριμένον ἤδη λογαριασμόν παρεσφρῆσαντων σφαλμάτων, ἀλλὰ μόνον ὁσῶς συνίστανται εἰς λάθην ἢ παραλείψεις περὶ τὸν λογαριασμόν κτλ. δὲν ἐγγραφεὶ δ' ἐπ' ἀνὸρθωσις ἢ α') κεφαλαιῶν εἰδικῶν καὶ ἐκ πλάνης παρεσφρῆσαντων καὶ β') προκειμένου μὲν σφάλματος περὶ τὸν λογαριασμόν καὶ διπλῆς ἐγγραφῆς, ὅταν ταῦτα ὀρίσωνται ὑπὸ τοῦ τὴν ἐπ' ἀνὸρθωσιν αἰτούντος ῥητικῶς καὶ σαφῶς, προκειμένης δὲ παραλείψεως καὶ προσθήκης κεφαλαιῶν, ὅταν ταῦτα στήριζωνται εἰς ἀποδείξεις ἀναμνησθητέους ἀγνώστους εἰς τὰ μέρη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θεωρήσεως τοῦ λογαριασμοῦ, ἢ μὴ ληφθείσας ὑπ' ὅφει κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγκριθέντος λογαριασμοῦ, ὅθεν συγχωρεῖται μὲν ἡ ἐπ' ἀνὸρθωσις σφάλματος, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀναμνησμένη σαφῶς εἰς ὠρισμένα καὶ ῥητὰ εἰδικὰ κεφάλαια, περὶ ὧν εἰδικὴ ἐρεύνα καὶ λόγος ἰδιαιτέρως μὴ ἐγκριθεὶς δὲν ἐγένετο· ἄλλως ἢ θεωρητικῶς καὶ ἡ ἐγκρίσις τῶν λογαριασμῶν ἤθελεν ἀποβίνει ἀνευ ἀποδείξεων, διότι ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς ἐπ' ἀνὸρθώσεως παρεσφρῆσαντων ὅθεν σφαλμάτων τὰ μέρη ἤθελεν κατορθοῦν τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ ὅλου λογαριαμοῦ, ὅπου ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον καὶ τὸ πρῶτον. 'Απ. 'Εφ. Ναυπλ. 262 καὶ 430 τοῦ 49.—'Εάν τὸ δικαστήριον, ἀνγνωρίσῃ διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ ἐπιδικαστικῶν κεφαλαιῶν ἢ κονδύλιον, παραλείπει νὰ ὑπολογίσῃ αὐτὸ ἐν τῇ ἐπιδικάζουσῃ ποσότητι, χωρὶς ἀναφορὰ περὶ διορθώσεως. Δ. Π. 9 τοῦ 85. (Κατὰ τὴν μετὰ τὴν εἰδικὴν ἐρευνᾶ μόνον ἀναίρεσις διὰ τὴν ἑλλειψιν διατακτικῶν).—'Επὶ λογιστικῶν σφαλμάτων δὲν δύναται νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως πρὶν ἢ ἐνεργηθῇ ἡ καθιερωμένη ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 714 διαδικασία. Δ. Π. 149 καὶ 252 τοῦ 84. 18 τοῦ 66, 267 τοῦ 78.—Τῆς αἰτίας διόρθώσεως λογιστικοῦ σφάλματος οὐκ ἔστιν ὁ μόνος λόγος ὅτιν ἡ μεταβολὴ τοῦ ὁριστικῶς, ἔστω καὶ τελεσιδικίως, δεδικασμένου ἐναντίον τοῦ κανόνος, εἰ ὁριστικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῶσι. 'Αλλ' ἢ ἐπὶ διορθώσει λογιστικοῦ σφάλματος ὁριστικῶς ἀποφάσεως δὲν

ναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς τῶν διαδίκων συμφωνίας. Α. Π. 80 τοῦ 80. Σημειωτέον ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 714, καίπερ ἐμπεριλαμβανομένη ἐν τῇ περὶ λογιστικῆς δίκης κεφαλαίῳ τῆς Δικονομίας, ἐφαρμόζεται οὐχ ἥτιον εἰς πᾶσαν δίκην, ἐν ᾗ παρεισχωμάζεται σφάλμα λογιστικόν, ἀφοῦ ὁ αὐτὸς τοῦ νόμου λόγος ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς μὴ λογιστικαῖς δίκαις. Α. Π. 99 τοῦ 88 31 τοῦ 88.

ς'. Ἐν ὑπερμερίᾳ τοῦ δεξιλόγου.

715. Ὑπερμερίου γενομένου τοῦ δεξιλόγου, δύναται ὁ δοσίλογος, ἐὰν ἔχῃ νὰ πληρώσῃ ἑλλειμμα, νὰ καταθέσῃ αὐτὸ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, ἢ, παρασχὼν ἐγγύησιν, νὰ τὸ φυλάττῃ ἄνευ τοῦτοῦ 1). — Ἐὰν ὁ δοσίλογος ἦτον ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν ἀνήλικός τις, ἀπαλλάττεται τῆς ἐγγυοδοσίας ταύτης. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 542).

1) τόκου.

Δ'. Δικαιώματα τῶν δανειστών.

716. Δανεισταί, ἢ ἄλλοι, οἵτινες ἔχουν νόμιμον συμφέρον κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς διαφορᾶς, δύνανται, πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιῶν αὐτῶν, νὰ λάβουν, κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς συζητήσεως, γνῶσιν τῶν τε διαδικαστικῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν, νὰ παρεμβῶσιν, ἢ νὰ κάμουν κατὰ τὸ ἀρθρον 238 ἀνακοπήν. Πολ. 89. 231. 234, 2. 681. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 474. Γαλλ. ἀστ. Ν. 1166, 1167).

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΜΠΟΡΟΔΙΚΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρίσμοι.

717—718 (1)

Ν. Ἐπειδὴ βάσις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐμπόρου εἶναι ἡ κερδοσκοπία, παρά-

(1) Κατέστησαν ἄχρηστα μετὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου ἈΥΝΖ' κατάργησιν τῶν ἐμπορδικίων. Ὁ δὲ εἰδικὸς νόμος περὶ ἀρμεδιότητος τῶν ἐμπορδικίων (ὃν θερὰ ἐν τρίτῳ τόμῳ ἀμέσως πρὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου) χρησιμεύει τανῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμεδιότητος τῶν ἐμπορδικίων (ἅτε μὴ ὑπάρχοντος ἤδη δικαστηρίου ἐμπορδικίων), ἀλλ' εἰς τὴν χαρακτηρισμὸν τῶν ἐμπορτικῶν ὑποθέσεων, ἐγγραφομένων καὶ νῦν ἐν ἰδιαιτέρῳ πινακίῳ. Εἰς τοῦτο 88 χρησιμεύει καὶ ἡ ἐν τῷ κειμένῳ νομολογία.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

41

γαται ἀντεῦθεν τεκμήριον ἐμπορικότητος ὡς πρὸς ἀπάσας τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς καὶ ὑποχρεώσεις αὐτοῦ. Α. Π. 169 τοῦ 74, 29 τοῦ 75. (Ἄλλο τὸ τεκμήριον τοῦτο δὲν εἶναι ἐκ τῶν τεκμηρίων juris *at de jure*, οὐδέ τίς ἐστι τῶν τεκμηρίων, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταποδοθεῖς). Ἄρα οὐ μόνον αἱ ὑποχρεώσεις καὶ συναλλαγαί, αἵτινες πηγάζουσιν ἐκ συμβάσεων, ἀλλὰ καὶ αἱ γεννώμεναι ἐκ τινος οἰονεὶ συναλλάγματος ἢ οἰονεὶ ἀδικοήματος, διαπραχθέντος κατὰ τὴν ἐνάσκησιν βιομηχανίας ἢ ἐμπορίας ὑπὸ τινὲ τῶν ἐμπόρων, τεκμηρίονται ἐμπορικαί. Α. Π. 191 τοῦ 69. Ὅθεν ἐμπορικὴ θεωρεῖται καὶ ἡ ἐκ δόλου, ἀπάτης, πλαστογραφίας καὶ ἄλλων ἀθεμιπτῶν πράξεων τοῦ συνεταίρου πηγάζουσα ἀγωγή. Α. Π. 191 τοῦ 69. Ἀλλὰ τὸ τεκμήριον τοῦ νόμου ὑποχωρεῖ, ὅτε τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἔχει προδήλως ἡγεταρικοῦ ἀστικόν, δηλονότι τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Α. Π. 29 τοῦ 75, 38 τοῦ 68, 319 τοῦ 61. Ῥητότερον κατὰ τὴν Α. Π. 257 τοῦ 81 ἡ ἰδιότης τοῦ ἐμπορίου ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς τὴν ἐμπορικὴν δικαιοδοσίαν, ὅτε πρόκειται περὶ ὑποχρεώσεως καὶ συναλλαγῆς, σχέσιν ἐξουσίας πρὸς τὸν ἐμπόριον αὐτοῦ καὶ περιστρεφομένης εἰς ἐμπορικὸν ἀντικείμενον. Κατὰ ταῦτα καὶ αἱ περὶ κυριότητος ἀγωγαὶ χαρακτηρίζονται ὡς ἐμπορικαί, δοῦναι ἀφορῶσιν εἰς ἐμπορικὴν τινα πράξιν. Α. Π. 51 τοῦ 46. (Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποφ. 30 τοῦ 70 Ἐφ. Ναυπλίας αἱ περὶ διεκδικήσεως ἀγωγαί, καὶ δοῦναι ἤθελεν σφικτίζεσθαι εἰς δικαίωμα, πηγάζον ἐκ συναλλάγματος, ἔχοντος ἐμπορικὸν χαρακτήρα, εἰσὶν ἀστικαί). Ἐπίσης εἰσὶν ἐμπορικαὶ ἀγωγαὶ περὶ πληρωμῆς τιμῆματος σταφιδοκαρπού. Ὑπὸ τοῦ ἀναγόντος πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἐμπόριον ἡ ἐμποροκτηματικὴν πωληθέντος, δοῦναι μάλιστα ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ ποσού τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος δὲν δύναται εὐλόγως ἢ νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀγορὴ ὡς κορδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις. Α. Π. 263 τοῦ 65. Ἀλλ' ὑπόθεσις ἐξουσίας προδήλως αἰτεῖται τὴν παράδοσιν ἀπλῆς ἐντολῆς (τοῦ ἀστικοῦ δικαίου) θωρηχτέα πολιτικῇ. Α. Π. 319 τοῦ 61. Ἐπίσης ὑπόθεσις ἀναγομένη εἰς τὸν ὑποχρεώσιν τοῦ πατρὸς νὰ διατρέφῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἡ νάπηλξημινος εἰς ἀντ' αὐτοῦ ἐκπληρώσαντα τὴν ὑποχρεώσιν αὐτοῦ ταύτην. Α. Π. 287 τοῦ 81. Ἐπίσης διαφορά ἀναγομένη εἰς τὴν μίσθωσιν ἀτμοβύου μετὰ τῶν μηχανῶν. Α. Π. 38 τοῦ 63. Ὡσαύτως ἡ ὀλικὴ λήψις χρηματικοῦ τινος ποσού πρὸς ἐγγχείρισιν αὐτοῦ αὐτοῦσις εἰς ἕτερον πρόσωπον, ἀνευ ἀμοιβῆς ἐκπληρωθεῖσα, ὡς ἀποτελοῦσα ἀπλῶς τὴν ἐνέργειαν χάριτος (*acte de pure cession de plaisir*). Ἀποφ. Ἐφετ. Ναυπλίας 293 τοῦ 43. Ὡσαύτως τὰ περὶ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ ζητήματα, ὅσον καὶ ἡ ἐκ τῆς παραρροσόντος ἀνικανότητος εἰς τὴν ἐπιχειρεῖν νομικὰς πράξεις, ὡς ἔχοντα καθαρώς πολιτικὴν φύσιν. Α. Π. 167 τοῦ 82. — Αἱ ἀγωγαὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων, ἐπιστάτων καὶ ὑπηρετῶν τοῦ ἐμπορίου κατὰ τοῦ προϊσταμένου αὐτῶν ἐμπορίου εἰσὶν ἐμπορικαί, οὐ μόνον διότι κατὰ τὸν περὶ ἀρμοδ. τῶν ἐμποροδικαίων νόμον ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐμπορικὴν δικαιοδοσίαν αἱ κατ' αὐτῶν ἐντομα τῶν συναλλαγῶν τοῦ ἐμπορίου, ἀφ' ὧν διατελεσθαι, ἀγωγαί. Ἐπὶ λογικῶς ἔπεται ὅτι καὶ αὐτῶν αἱ κατὰ τοῦ προσλαμβανόντος αὐτοῦς χάριν τοῦ ἐμπορίου ἀπὸ τοῦ ἀγωγῆς ἐπίσης εἰς αὐτὴν ὑποβάλλονται, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ προσλαμβανόμενος ὑπαλλήλων ἐμπορος χάριν τοῦ ἐμπορίου αὐτοῦ πράττει ἐμπορικὴν πρᾶξιν. Α. Π. 101 τοῦ 47, 83 τοῦ 46, 20 τοῦ 43, 177 τοῦ 76. *Contra* δὲ τὴν ἀποφ. Ἐφετ. Ναυπλίας 282 τοῦ 45, καθ' ἣν αἱ μεταξὺ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν διαφοραὶ αἱ ἐκ τῆς ὑπαλληλικῆς τῶν δευτέρων

πρὸς τοὺς πρώτους σχίσανον ἐκπηγάζουσαι εἰσὶν ἀστικαὶ καθαῶς. (Συνταγματικὴ αὐτῇ). — Ἡ ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐμπορίου πώλησις κινητοῦ πράγματος ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν, καὶ ἂν ᾖ ὅτι ὁ πωλητὴς δὲν ᾖ ἐμπόρος. Α. Π. 502 τοῦ 52. Ὡσαύτως ἡ ἀγορὰ καὶ μεταπωλῆσις προϊόντων τῆς γῆς καὶ ἡ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ σύστασις μετοχικῆς εταιρίας. Α. Π. 23 τοῦ 53. Ὅθεν καὶ ἡ ἐνοικίασις δημοσίων προσόδων, ἥτις ἔχει μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀγοραπωλησίας, ἅτε τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἀπολαμβάνοντος αὐτῆς ὡς κυρίου ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος εἰς τὸ δημόσιον ἀνευ τῆς ἀποχρεώσεως τῆς ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ ἐπιστροφῆς τοῦ πράγματος, θεωρεῖται πρᾶξις ἐμπορικὴ, ὅσῳκις γίνεται ἐπὶ σκοπῷ μεταπωλήσεως. Α. Π. 37 τοῦ 53, 33, 34 καὶ 247 τοῦ 50. Διαφωνοῦσιν Α. Π. 21 τοῦ 43 καὶ Ἐφετ. Ναυπλίας 296 τοῦ 47, 830 τοῦ 49, 237 καὶ 306 τοῦ 54. (ὁρθότερον κρίνεται), καθ' ἃς ἡ ἐνοικίασις τῶν δημοσίων προσόδων δὲν εἶναι πρᾶξις ἐμπορικὴ, ἅτε ἀπλῶς χορηγούσα τῷ ἐνοικιαστῇ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράξῃ ποσὸν τι ὁρισμένου ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀντικαθισταμένου οὕτως ἀπλῶς τοῦ ἐνοικιαστοῦ προσωπικῶς εἰς τὸν τόπον τῆς κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὴν εἰσπράξιν. Ἀλλὰ τῶν ὑπερμένων εἰσέτι καὶ ἀσυγκρίσιμων καρπῶν, καίτοι θεωρουμένων ὡς παραγωγῶν τοῦ ἀκινήτου, ἡ ἀγορὰ ἐπὶ σκοπῷ κερδοσκοπικῆς μεταπωλήσεως ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν, διότι προορισμὸς αὐτῶν εἶναι νὰ ἐκκοπῶσι καὶ συλλεγῶσι. Α. Π. 136 τοῦ 47. Ἀλλ' ἡ μίσθωσις κτήματος δὲν εἶναι πρᾶξις ἐμπορικὴ, ὁ δὲ μισθωτὴς ταῦτεζόμενος οὕτως εἰπεῖν τῷ ἰδιοκτήτῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πωλήσεως, δὲν πράττει πρᾶξιν ἐμπορικὴν, ἀποκρίων τὸν καρπὸς τοῦ κτήματος, ὡς δὲν πράττει καὶ ὁ καλ' αὐτὸ ἰδιοκτήτης γεωργὸς ἡ ἀμπελουργός, ἀποκρίων τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Ἀπορ. Ἐφετ. Ναυπλίας 734 τοῦ 50. Ἐπίσης ἡ ἀγορὰ ἀκινήτου κτήματος οὐδαμῶς ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν, ἅτε μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν κινητῶν, τὴν ἐπὶ σκοπῷ μεταπωλήσεως γανομένην, ἀποδόντος τοῦ νόμου τοιοῦτον χαρακτῆρα. Α. Π. 387 τοῦ 51, 213 τοῦ 52. Ὅθεν καὶ ἡ περὶ διαβρῆσεως πωλήσεως ἀκινήτου κτήματος καὶ ἀναγνωρίσεως κυριότητος ἀγωγή ἐστὶν ἀστικὴ, ὅσῳκις μάλιστα αὕτη ἀποδίδεται κατὰ προσωπικὸν τρίτου καὶ εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν ἐμπορίαν. Α. Π. 191 τοῦ 69. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ ἀπλὴ ἀγοραπωλησία φυλαίας, καὶ γινομένη ἐπὶ σκοπῷ ἐμπορικῆς κερδοσκοπίας, οὐδὲ μεταξὺ ἐμπόρων, δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν. Ἀρείου Πάγου 244 τοῦ 54. Ἀλλ' ἡ πρὸς μεταπωλήσιν ἀγορὰ φυλαίας ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν. Ἀρείου Πάγου 234 τοῦ 53. — Ὡσαύτως ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν ἡ ἀγορὰ ναυπηγησίου ἑυλαίου πρὸς κατασκευὴν πλοίου. Α. Π. 88 τοῦ 45, ὡς καὶ πᾶσα πρᾶξις συναρμένη πρὸς κατασκευὴν πλοίου. Α. Π. 3 τοῦ 44. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Ἀπορ. Ἐφετ. Ναυπλίας 706 τοῦ 49 (ἢν ἐπιδοκιμάζομεν) ἡ περὶ ὁλοτελείας ναυπηγησίου ἑυλαίας συμφωνία μεταξὺ ὁλοτῶν καὶ τοῦ μισθωσαντος εἶναι μίσθωσις ἔργου ἀπλῆ, ὁπαγομένη εἰς τὸ κοινὸν δίκαιον, πλὴν εἰς ἐπεχείρησιν μισθώσεως καὶ ἄλλας παραγγελίας χάριν κερδοσκοπίας ἢ ᾗται ἐμπόρος κατ' ἐπιτηδεύμα. Τοῖναντι δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἐμπορικὴν ἢ πρὸς ἐπιχειρησὶν κατασκευῆς οἰκίας ἀγορὰ ἢ πώλησις τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίων. Α. Π. 3 τοῦ 44. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 77 τοῦ 45 ἀπορ. Ἐφετ. Ναυπλίας αὐτὸ μισθωμάτων τεχνίτης καὶ ἐργάτης συνεταιρισμὸν διαφοραὶ εἰσιν ἐμπορικαί. — Ἡ τῆς αὐτοῦ ἀποθήκης πρὸς ταμίευσιν πυρίτιδος ὅπ' ἐνοικίαν εἶναι πρᾶξις ἐμπο-

ρικῇ. Ἀπορ. Ἐρ. Ναυπλ. 762 τοῦ 50. — Ἡ ὑπό τινος ἐκμίσθωσις τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ὡς κτίστου (ξύλουργου, λεπτουργοῦ κτλ.) πρὸς εὐκοδμήσιν τοῦ γου (πατωμάτων κτλ.) εἰς τὸ ἀγροτικὸν ἢ ἀστυκὸν κτῆμα ἄλλα, ὑποχρεῖται νὰ χρηρήσῃ μετὰ τῆς συμφωνημένης ἀντιμισθίας καὶ τὸ ἀναγκαζόμενον ὕλικόν (οἶον τὴν πέτραν), δὲν φέρει ἐμπορικὴν χαρακτῆρα. Α. Π. 348 τοῦ 52, 173 τοῦ 60. *Ὅθεν καὶ ἡ ἐπιχείρησις, ἣν ἀνεβίβαστο εἰς κατὰ προσηγουμένην μετὰ τοῦ δημοσίου συμφωνίαν πρὸς ἀποξήρανσιν ὁλῶν, ἐκπελασθεῖσα διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ μισθωθέντων ὀργάνων, καὶ χωρὶς νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τοῦτο ἐγένετο δι' ὕλης ὑπὸ τῶν ἐργολάβων χρηρηγθῆσθαι, δὲν ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν πράξιν, φέρουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς μισθώσεως ἐργασίας. Α. Π. 348 τοῦ 52. Ἄλλ' ἡ πράξις τοῦ ἐργολαβικῶς ἀναδεχομένου τὴν εὐκοδμήσιν εὐκίως ἐπὶ χρηρήσει τοῦ ἀναγκαιοῦντος ὕλικου χάριν κερδοσκοπίας θεωρεῖται πράξις ἐμπορικῇ καὶ ὑπάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐμπορικὴν διαδικασίαν. Α. Π. 16 τοῦ 47. — Ἡ ἀλίεια ἐνεργουμένη ἐντὸς ἰχθυοτροφείου (ἀνευ τῆς ἰχθυώσεως πλοίων) ἀποτελεῖ πᾶσαν ἐμπορικὴν ἰδέαν, ὑποκαθίστων εἰς τὴν γαυπονικὴν βιομηχανίαν, ὅθεν καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς διαφοραὶ εἰσὶν ἀστικαί. Ἀπορ. Ἐρ. Ναυπλῆς 289 τοῦ 45. — Πᾶσα ναυλώσις πλοίου ἀποτελεῖ πράξιν ἐμπορικὴν ὅθεν καὶ πᾶσα ἐξ αὐτῆς ἢ τῶν ἐκ ταύτης μετὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ φορτωτοῦ σχέσεων διαφορά ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Α. Π. 319 τοῦ 61. Ἡ δὲ ἀπλὴ μίσθωσις λέμβου πρὸς μετακίνησιν πραγμάτων ἐντὸς τοῦ λιμένος δὲν ἀποτελεῖ μὲν ναυλώσιν, ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτῆς ἀγωγή, ὡς ἐκ τῶν εἰδῶν τοῦ μισθωμένου πράγματος καὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ, εἶναι κατὰ τὸ ἀρθ. 3 τοῦ περὶ ἀρμεθ. τῶν ἐμποροδικεῶν νόμου τῆς ἐμπορικῆς ἀρμοδιότητος. Α. Π. 247 τοῦ 53. Τῶν διὰ θαλάσσης ἀποστολῶν οὐσὼν ἐμπορικὴν πράξιν, ἔπεται, ὅτι ἀγωγή ἐχούσα ἀντικείμενον τὴν ἀποξηρῶσιν τοῦ ἐν γένει διὰ τὰς εἰς πλοῖον φορτωθείσας πραγματείας του, ὡς ὁ πλοίαρχος παρέδωκεν ἄλλῳ, ἐστὶν ἐμπορικῇ. Α. Π. 83 τοῦ 50. (Σημειωτέον ὅτι κατὰ Νικόλαον Φιλοχάτιν θαλασσία ἀποστολὴ εἶναι ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἐφοραιοῦ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων καὶ ἡ ἀποστολὴ τούτων πρὸς μεταφορὰν προϊόντων ἢ πραγμάτων ἐπὶ κερδοσκοπία, ὅθεν ἡ ἀπλὴ ἀποστολὴ διὰ θαλάσσης πρὸς μισθὸς τινος πρὸς πώλησιν δὲν εἶναι πράξις ἐμπορικῇ, ὁσάκις ἡ πράξις τοῦ φορτωθέντος πράγματος εἶναι πρὸ τῶν κτημάτων αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἀγορᾶς πρὸς μεταπωλήσιν). — Αἱ περὶ δανείων πρὸς ἐμπόρους γενομένων δίκαι εἰσὶν ἐμπορικαί. Α. Π. 15 τοῦ 72, 18 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 288 τοῦ 39 δὲν εἶναι ἐμπορικαὶ αἱ διαφοραὶ ἐκ δανείων, γενομένων πρὸς ἐμπόρους ὑπὸ μὴ ἐμπορικῶν διὰ τὰς οἰκιακὰς αὐτῶν χρεῖας ἢ ἄλλας μὴ ἐμπορικὰς. Κατ' ἀπόφασιν ἄλλην ὁσάκις ἐμπόρος, μὴ ὢν καὶ τραπεζίτης, ἐνεργεῖ δάνειον, πωστικῶν ἔχον πολιτικὸν χαρακτῆρα, ἐξάγων ἐκ τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἐδανειζόμενον κεφάλαιον, ἀρμυδιον εἶναι τὸ πολιτικὸν δικαστήριον. — Ἡ δὲ ἐγγυήσεως ἐμπορικῷ χρέει διαφορά δὲν λογίζεται ἐμπορικῇ. ἐάν δὲν ὑπάρχῃ ἕτερος λόγος καθιστᾷς τὴν ἐγγύησιν ἐμπορικὴν συνάλλαγμα. Α. Π. 63 τοῦ 52, 199 τοῦ 72, 226 τοῦ 76, 67 τοῦ 77. — Ἐμπορικαὶ εἰσὶν αἱ δίκαι περὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὅταν ταῦτα φέρωσιν ὑπογραφήν ἐμπόρου. Ἄν καὶ ὅτε ἡ ἀγωγή κινεῖται μόνον κατὰ τοῦ συνυπογράψαντος τὸ γραμματίον εἰς διαταγὴν μὴ ἐμπόρου. Α. Π. 63 τοῦ 53, διότι τεκμαίρεται ὅτι, φέροντι ὑπογραφήν ἐμπόρων, ἔχουσιν ἐμπορικὴν αἰτίαν· ἀλλ' ὁσάκις ἐξέδδῃ τὸ γραμματίον

μάτων εἰς διαταγὴν ἔνεκεν ἐριθείσης ἄλλης αἰτίας, μὴ ἀφορώσης εἰς τὰ ἑμπορίων αὐτῶν, φέρουσιν ἀστικὴν χαρακτῆρα. Α. Π. 69 τοῦ 64, 210 τοῦ 71. Μὴ ὀρίζοντες δὲ τοῦ νόμου, ὅτι τὰ γραμματεῖα εἰς διαταγὴν, ἀλλὰ σποντα τὸν ἑμπορικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα, καθίστανται ἀπλῶς ἔγγραφα πολιτικῶν καὶ βλαβῶν ἕνεκα τῆς γενομένης μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας αὐτῶν ὀπισθογραφήσεως ἢ τῆς παραλείψεως τῆς διαμαρτυρίας, ὀρίζοντες δ' ἂν γάνει καὶ ἀπολύτως ὅτι ἡ κυριότης τῶν συναλλαγματικῶν (καὶ τῶν τούτοις ἐξομολογούμενων γραμματίων) μεταδιδάζεται δι' ὀπισθογραφήσεως, (ἐπομένως καὶ δι' ὀπισθογραφήσεως μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας), ἔπεται, ὅτι ἑμπορικαὶ εἰσιν αἱ περὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν δίκαι καὶ γενομένης τῆς ὀπισθογραφήσεως μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας αὐτῶν ἢ παραλειφθείσης τῆς διαμαρτυρίας. Α. Π. 47 τοῦ 51. — Πρᾶξις ἑμπορικῇ θεωρεῖται ἡ ὑπὸ τινος ἀναδεχθεῖσα παραγγελία πρὸς ἐκτελέσιν ἑμπορικῆς πράξεως, ἐνεργηθεῖσα παρὰ τοῦ παραγγελιοδόχου, διὰ λογαριασμὸν μὲν τοῦ παραγγελέως, ἐν ἴδιῳ βίαιῳ ἐννοματί, ἀλλ' ἂν ἐνεργηθῇ ἂν ὀνόματι τοῦ παραγγελέως, ἢ πρᾶξις αὕτη μετὰ ἐντολῆς καὶ ἐντολοδόχου διέπεται οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑμπορικοῦ νόμου ἀλλ' ὑπὸ τῶν τοῦ πολιτικοῦ, καθότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ παραγγελία δὲν εἶναι ἡ ἀπλῇ πολιτικῇ ἐντολῇ, καὶ πρὸ πάντων ὅτε ὁ ἀναδεχόμενος αὐτὴν δὲν εἶναι ἑμπορος, παραγγελιοδόχος κατ' ἐπαγγελμα ἢ ἑμποροεπίτης. Ἀρείου Πάγου 48 τοῦ 62. — Ἡ προμήθεια τῶν ἀναγκαίων πρὸς διατροφήν σώματος τινος (στρατοῦ, ὑποδικῶν, μαθητῶν κτλ.) εἶναι πρᾶξις ἑμπορικῇ· ἑμπορικῇ δὲ ὡσαύτως καὶ ἡ πρόσληψις τινος ὡς ἀπαιτήτου χάριν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης· ὅθεν καὶ ἡ ἀγωγή αὐτοῦ κατὰ τοῦ προμηθευτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὀφειζομένων αὐτοῦ, τῶν πηλασασῶν ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς αὐτὸν ὡς ὑπομίσθιον ἀπάλλῃλον καὶ ἐντολοδόχον ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἑμποροδικῶν. Α. Π. 244 τοῦ 50. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10109 τοῦ 52 ἀπ. τοῦ Ἐρ. Ἀθηνῶν ἡ περὶ τῶν χορηγηθέντων διευθυντῇ ἐκπαιδευτηρίου (ἔχοντος ἑποτρόπους) τροφίμων ἀγωγή εἶναι πολιτικῇ, κατὰ δὲ τὴν ἀπόρ. Ἐρ. Ἀθηνῶν 7067 τοῦ 50 ἡ ἐπιχειρήσις προμηθείας ἢ παραγγελίας θεωρεῖται πρᾶξις ἑμπορικῇ, ὁσάκις δὲν πρόκειται περὶ μιᾶς μόνον μεμονωμένης πράξεως προμηθείας ἢ παραγγελίας. — Ἀγωγή, πηγάζουσα ἐξ ἐταιρικῶν ἑμπορικῶν σχεσίων, εἶναι ἑμπορικῇ. Α. Π. πλείστα ἀποράσεις. Ὅθεν ἀγωγή περὶ ἀποτίσεως ποινικῆς ῥήτρας καὶ ἀποζημιώσεων ἕνεκα στερεωθέντων κερδῶν, στηριζομένη εἰς ἀθέτησιν συμβάσεως περὶ ἑμπορικῆς ἐταιρίας, εἶναι ἑμπορικῇ. Α. Π. 25 τοῦ 53. Ὡσαύτως ἀγωγή ἐταίρου περὶ ἀποζημιώσεως, στηριζομένη εἰς δόλον, ἀπάτην ἢ ἄλλαν ἀθέμιτον πρᾶξιν τοῦ συνεταίρου. Α. Π. 191 τοῦ 69. Ἐπίσης ἀγωγή ἐταίρου περὶ χρέους πηγάζοντος ἐκ μετοχικῆς ἐταιρίας ὀφισταμένης ἄλλοτε μετὰ τῶν διαδίκων. Α. Π. 232 τοῦ 73. Ἐπίσης καὶ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή, ἡ πηγάζουσα ἐκ τῆς μὴ ἐκπληρώσεως συμφωνίας συνεχόμενης ἑμπορικῇ ἐπιχειρήσεως καὶ συντελούσης εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῆς. Α. Π. 271 τοῦ 69. — Αἱ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν συμβιβασμοῦ γινόμενες μετὰ τῶν συνεταίρων ἐπὶ ἑμπορικῇ ἐπιχειρήσεως φυλάσσονται διαφορᾷ, δὲν εἶναι ἑμπορικαί, ὅτε τοῦ συμβιβασμοῦ ἐξουσιοδοτούσης πρὸς ἀπόφασιν, τῶν ἐντέθεν ἐπομένως ἀπαρτίσεων [μὴ οὐδὲν ἑμπορικῶν. Ἀπόρ. Ἐρ. Ναυπλίας 273 τοῦ 48. — Ὁ φαρμακοποιὸς εἶναι ἑμπορος, διότι συνήθως ἐπαγγελμα ἔχει τὸ ἀγοράζειν φάρμακα καὶ ἐλκεῖν φαρμάκων, ἵνα μετα-

ποιῶν αὐτὰ μεταπωλῇ ἐπ' ὠφελείᾳ, ἢ δὲ μεταποιήσας αὐτῶν ἐνεργουμένη πάντοτε κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ἐκάστοτε προσδιοριζόμενον μέτρον ἔδει ναι κυρίως προῖν τῆς τέχνης τοῦ φαρμακοποιοῦ. ἀλλ' ἀπλῇ ἀρχικῶν ὧν σύμμιξις καὶ ἐνώσεις, ἥτις πρὸς τοὺς μὲν γινώσκουσιν χημικὰς, συντελεῖ ἔμως ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τῆς ἐπ' ὠφελείᾳ μεταπωλῆσεως, δὲν ἀφαιροῦσι δὲ τὸν ἐμπορικὸν χαρακτῆρα τοῦ φαρμακοποιοῦ οὐδ' οἱ θροὶ τῆς ἐξακκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, διότι εἰς ἔθους τοιοῦτους ὑποβάλλονται καὶ οἱ πλοίαρχοι, ἐπὶ δὲ οἱ ἀγοπῶναι καὶ κρεποπῶναι, οἵτινες ἐν τούτοις θεωροῦνται ἔμποροι. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίας 572 τοῦ 80. (Ἡ Γαλλικὴ νομολογία ταλαντεύεται).

Γ'. Ἐφέται καὶ Ἀρείος Πάγος.

719. Ἡ ἀπὸ τῶν ἐμποροδικῶν ἢ τῶν ὡς ἐμποροδικῶν δικαζόντων διαιτητῶν ἢ πρωτοδικῶν ἔφεσις φέρεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τῶν ἐφετῶν ἢ δὲ περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσις, εἰς τὴν Ἀρείον Πάγον, κατὰ τὰς διὰ τὰ δικαστήρια ταῦτα προσβιβαζόμενας περιπτώσεις καὶ διατυπώσεις. Πολ. 116, 737, 806, 807.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (1).

Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις.

Α'. Προδικασία.

720. Εἰς τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 53^α—540 ὠρισμένα, ἐκτὸς τοῦ ἀριθ. 6 τοῦ ἄρθρου 53^α, καθότι, ἀντὶ τῶν ἐκεῖ ὠρισμένων, πρέπει νὰ προσδιορισθῇ προθεσμία πρὸς τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐμφάνισιν, καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀριθ. 1 τοῦ ἄρθρου 538 ἕνεκα τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 532 ἀριθ. 1 ὠρισμένων. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 415).

721. Ἐὰν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς ἢ ἡμέρα τῆς συζήτησεως δὲν διωρίσθῃ ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς, ἢ δὲν διωρίσθῃ παντάπασι, ἡμέρα τῆς ἐμφανίσεως εἶναι τότε κατὰ νόμον ἢ μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς· ἀλλ' ἢ προθεσμία αὕτη ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων, ἐπεκτείνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 καὶ 196 διατεταγμένα. — Ὁ ἐνάγων δύναται νὰ

(1) Τὸ παρὸν κεφάλαιον δημοσιεύεται κατὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου ΔΥΝ/ τοῦ 1887 περὶ καταργήσεως τῶν ἐμποροδικείων (ὃν ἴδε ὑπὸ τὸ ἄρθρον 14 τῆς Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων) ἐπελευθύναν εἰς αὐτὴν μεταβολήν.

παρεκτείνῃ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀγωγῆς τὴν προθεσμίαν ταύτην· ἀλλ' ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἄρθρου 726, δὲν δύναται νὰ τὴν συντάμῃ. Πολ. 497. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 416).

722. Ἐὰν ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἐπικίηται κίνδυνος, ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα, γενομένης πρὸς αὐτὸν ἀναφορᾶς, νὰ συντάμῃ τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ὠρισμένην προθεσμίαν, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν συζήτησιν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν εἰσέτι ἡμέραν εἰς ὥραν ῥητήν, ἐὰν ἦναι εἰσέτι δυνατὴ ἡ ἐπίδοσις τῆς κλήσεως, καὶ ἡ ἐμπάνσις τῶν μαρτύρων 1). Πολ. 498. 621. 726. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 417).

1) διαδίκων

723. Κατὰ τὰς περιστάσεις, δύναται νὰ διατάξῃ συγχρόνως ὁ πρόεδρος τὴν ἔνεκα τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἐγγυοδοσίαν, καὶ τὴν κατάσχεσιν τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου. Πολ. 734. 1034. 1035. 1093. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 417).

724. Κατὰ τῆς εἰς τὰ δύο προηγούμενα ἄρθρα ἀναφερομένης διατάξεως τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου δὲν συγχωρεῖται οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἑρσεις. Πολ. 622. 634. 638. (Γαλλ. Πολιτικ. Δικονομ. 417).

725. Παραδιδόμενου τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς, ἐπισυνάπτεται ἡ διαταγὴ τοῦ προέδρου, καὶ τὸ περὶ ἐγγυήσεως ἐγγραφον ἡ βεβαίωσις τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως 1), ἥτοι ἐν ἀντιγράφῳ, ἢ ἐν πρωτοτύπῳ. Πολ. 622.

1) ἀσφαλείας

726. Μόνον ἐπὶ ναυτικῶν ὑποθέσεων, ὅτε πλοῖόν τι ἑρμᾶται πρὸς ἀπόπλουν, ἡ ἐπικειμένου ἄλλου κινδύνου ὥς ἐκ τῆς ἀναβολῆς, συγχωρεῖται κλήσις βραχυπρόθεσμος ἄνευ προηγούμενης διαταγῆς τοῦ προέδρου. Πολ. 498. 620. 621. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικονομ. 418).

Β'. Πινάκιον.

727. Περαιτέρω ἐγγραφὸς προδικασία δὲν γίνεται· ἀλλ' ἡ ἀπόφασις 1) ἐγγράφεται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ 2) παρὰ τοῖς ἐμποροδίκαις συντακτικῶν πινάκιον, καί, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις

721 — 726 ὠρισμένων προθεσμιῶν, γίνεται συζήτησις περὶ αὐ-
τῆς. — Ὡς πρὸς τὸ πινάκιον ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς
570—578 ὠρισμένα· ἀλλ' ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐν τῷ πινακίῳ ἀτα-
ξιῶν, τὰς ὁποίας ὁ εἰσαγγελεὺς ἐδεδαίωσεν, ὑπάγεται εἰς τὴν
ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. (1) Πολιτ.
623. Ὁργ. 299.

1) ὑπόθεσις 2) καὶ

Γ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

728. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία γίνεται κατὰ τὰ ἀρ-
θρα 580—611, καὶ 625—638, ἐξαιρουμένων ἐκείνων, ὅσα αὐ-
τῷ διετάχθησαν περὶ (2) ἀπολογητηρίων ἐγγράφων, ἐνστάσεων
ἐγγυοδοσίας, διαφορῶν περὶ διακατοχῆς, καὶ ἄλλων κατὰ τὰς
ἐμπορικὰς ὑποθέσεις μὴ συμβαινόντων πραγμάτων. (Γαλλ. Πολ.
Δικ. 423).

Δ'. Ὑποθέσεις ἀφορώσαι τὰς συναλλαγματικές.

729. Εἰς ὑποθέσεις, ἀφορώσας τὰς συναλλαγματικές, ἡ τὰ
εἰς διαταγὴν ἐμπορικὰ γραμμάτια (3), 1) συγχωροῦνται τοιαῦ-
ται μόνον ἐντάσεις, ἀνταπολογίαι, ἐπανταπολογίαι,
2) κτλ., αἵτινες δύνανται ἢ νὰ ἀναπληρωθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος, ἢ νὰ ἀποδειχθῶσι παρὰ τῶν διαδίκων ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ
ἀκροατηρίου συνεδριάσει. Ὅλοι αἱ λοιπαὶ παραπέμπονται εἰς
ἰδιαιτέραν συζήτησιν· ἀλλὰ συγχρόνως, ἐὰν ᾔνοι πιθανόν, ὅτι ὁ
νικῶν διάδικος θέλει ἡττηθῇ ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ, ἡ δὲ
ἐν τοσούτῳ ἤθελε κατασταθῇ μὴ ἀξιόχρεως, διατάσσεται ἐγ-
γύησις κατ' αἴτησιν ἑνὸς τῶν διαδίκων, καὶ εἶδεται κατὰ τὰ ἐν
τῷ ἀρθρῷ 734 διατεταγμένα. Ν. ΔΧΚΕ' 49.

1) ἂν δὲν συναινῶσιν οἱ διάδικοι, 2) ἀντενστάσεις, ἀπαν-
τενστάσεις.

(1) Δικαζομένων ἤδη τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ὑπὸ τῶν πρωτοδικῶν,
διέπει τὰ τοῦ πινακίου αὐτῶν τὸ 3 ἄρθ. τοῦ νόμου ΔΥΝΖ' ὃν ἴδε ὑπὸ τῷ
ἀρθ. 14 Ὁργ. Δικαστηρίων.

(2) Ἐν τῷ ἀρχικῷ κειμένῳ τῆς Πολιτικῆς Δικον. μεταξὺ τῶν λέξεων
διετάχθησαν περὶ καὶ τῶν λέξεων ἀπολογητηρίων ἐγγράφων ἐμ-
σολάσει ἡ λέξις «εἰσαγγελέων», ἀλλ' ἀπληρέστη δύναμις τοῦ νόμου ΔΥΝΖ'.

(3) Αἱ λέξεις «τὰ εἰς διαταγὴν ἐμπορικὰ γραμμάτια» προσετέθησαν δι-
νάμει τοῦ νόμου ΔΥΝΖ'.

Ν. Τὸ ἀρθ. 729, ὅριζον ὅτι εἰς ὑποθέσεις ἀφορώσας τὰς συναλλαγματικές, συγχωροῦνται μόνον ἐνστάσεις ἐκκαθαρισμέναι κατὰ νόμιμον κατὰδὲ ὅπως ἐκ συναλλαγματικῶν μεταβιβάσεων δι' ἐπισημογραφίσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ οὐχὶ διὰ καχωρισμένου ἐγγράφου κατὰ τοῦ περὶ ἐκχωρήσεως κανόνος τοῦ κοινοῦ δικαίου Α. Π. 270 τοῦ 93. — Ἐπιτρέποντο τοῦ 729 ἄρθρου γὰρ προτείνονται μόνον ἐνστάσεις δυνάμεναι παραγῆμα νάποδειχθῶσι, ἔπεται, ὅτι ἐπιτρέπεται μὲν ἐπαγωγὴ ἔρκου, ὅτε ὁ εἰς ἐν ἐπ' αὐτῇ εἶναι παρὼν καὶ ἐπομένως δύναται καὶ ἀφελῆαι νά δηλώσῃ καὶ δώσῃ ἀμείως τὸν ἔρκον· ἀλλὰ, μὴ παρόντος τούτου, αἱ διατυπώσεις τῶν ἀρθρῶν 352 καὶ 353, 374 καὶ 375 τῆς πολ. δικ. οὐδαμῶς συμβιβάζονται πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 729 διάταξιν· ὅθεν οὐδ' ἐπαγωγὴ ἔρκου ἐπιτρέπεται, Α. Π. 199 τοῦ 47, 84 τοῦ 56, 181 τοῦ 63. — Ὁ νομοθέτης ἀπηγόρευσε τὴν παραδοχὴν ἐνστάσεων ἀνεκκαθαριστῶν, ὅπως μὴ περιμειβόμενοι προσκόμματα εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν συναλλαγματικῶν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἐμπορίου· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁσάκις τὰ μὲν τοῦ ἐναγόντος δικαιώματα εἶναι ἐκκαθαρισμένα, αἱ δὲ ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου δὲν ἀναπληροῦνται ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ δὲν ἀποδείκνυνται ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ. Ὅσάκις ὅμως τὰ δικαιώματα τοῦ ἐναγόντος εἶναι ἀμφισβητήσιμα ἕνεκεν ἐλλείψεως ἢ ἀμελείας αὐτοῦ τοῦ ἐναγόντος· κομιστοῦ, οὗ ἕνεκα πρὸς ἐκκαθάρισιν αὐτῶν ὑπάρχει ἀνάγκη χρόνου, ἢ διατάξεις περὶ τῆς μὴ παραδοχῆς ἐνστάσεων ἀνεκκαθαρίστων δὲν ἐφαρμόζεται, διότι καὶ ἄνευ τῆς ἀνεκκαθαρίσεως ἐνστάσεως ἢ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως θελεῖ βραδύνει. Ὅθεν τῶν ἐπιδίκων συναλλαγματικῶν μὴ διαμαρτυρηθεισῶν, ἔχοντος ἐπομένως τοῦ ἐναγόντος κομιστοῦ τὸ δικαίωμα νά ἐπιληφθῇ μόνον τοῦ ἐκδότου, ὅτε οὗτος δὲν ἤθελεν ἀποδείξει δι' κατὰ τὴν προθεσμίαν αὐτῶν ὑπῆρχε πρόβλεψις (Ἐμπ. νόμου ἀρθ. 470), δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθρον 729. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 904 τοῦ 60. — Αἱ ἀνεκκαθαρίστοι ἐνστάσεις παραπέμπονται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Ὅθεν ὅν κωλύουσι τὴν ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης ἀπόφασιν, οὐδ' ἀποτελοῦσι ζητήματα παρεμπιπτόντα αὐτῆς, ἀλλ' ἀποτελοῦσιν ἰδίαν δίκην, Α. Π. 72 τοῦ 93. — Ἐπιτρέποντο τοῦ 729 ἄρθρου τὴν κατ' αἵτησιν ἐνδὲς τῶν διαδίκων ἐγγυησὶν τοῦ ἡττηθῆσαντος πιθανῶς ἐν τῇ τακτ. διαδικασίᾳ νικῶντος διαδίκου, δύναται ἢ τοιαύτη αἵτησις νά γίνῃ δεκτὴ καὶ κατ' ἐρείσιν τὸ πρῶτον, μὴ ὑπαγομένη εἰς τὴν περιορισμὸν τοῦ 160 ἄρθρου, διότι τὰ ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ αἵτησις αὕτη πραγματικὰ περιστατικά, δηλονότι ἢ ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ πιθανόντης τῆς ἡττης τοῦ νικῶντος διαδίκου καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐνδεχόμενον ἀναξίτητον αὐτοῦ δύναται νάναφανῶσι καθ' ἑλπὴν τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, Α. Π. 278 τοῦ 83.

Ε'. Μὴ γνήσια καὶ πλαστὰ ἔγγραφα.

730. Ἐὰν ἔγγραφόν τι προσελήθῃ ὡς μὴ γνήσιον ἢ ὡς πλαστογραφημένον, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 435 — 461 (1).

(1) Δημοσιεύεται ὡς ἐκτελεσθῆναι διὰ τοῦ νόμου ΑΥΝΖ', ἐν ἴδει ὑπὲρ τοῦ ἀρθρου 14 τοῦ Ὁργ. τῶν δικαστηρίων.

ς'. Λογιστικά διαφοράι.

731. Ἐπὶ λογιστικῶν διαφορῶν δύνανται οἱ διάδικοι νὰ παραπεμφθῶν εἰς συμβιβαστάς. Οἱ συμβιβασταὶ οὗτοι, ὅταν ἢ οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσων περὶ τῶν τοιούτων, διορίζονται ἐξ ἐπαγγέλματος ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει. — Οὗτοι πράττουν κατὰ τὰ ἄρθρα 124 καὶ 125. Μὴ κατορθωθέντος διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, παραπέμπεται ἡ ὅλη ὑπόθεσις, ἢ, ἐὰν ὑπάρχουν πλείονα κεφάλαια, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ μόνον ἐσυμβιβασθησαν, παραπέμπονται τὰ μὴ συμβιβασθέντα κεφάλαια εἰς τὸ ἀκροατήριον. Πολ. 124, 702. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 429).

1) διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν

Ν. Δὲν εἶναι υποχρεωτικὴ, ἀλλὰ δυνητικὴ ἡ παραπομπὴ τῶν διαδίκων ἐπὶ λογιστικῶν σφαλμάτων εἰς συμβιβαστάς. Α. Π. 376 τοῦ 53.

Ζ'. Προσωπικὴ κράτησις.

732. Ἐν πάσῃ περὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς ἐκδιδομένη ἀποφάσει ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου προσωπικὴ κράτησις ἕνεκα τοῦ τε ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων (1). Πολ. 999, 1. 1003. Ν. ΔΧΚΕ' 49. (Γαλλ. ἀπ. Ν. 2070).

Ν. Τοῦ 732 ἀρθ. ὁρίζοντος, ὅτι ἐν πάσῃ ἐμπορικῇ ἀποφάσει ἀπαγγέλλεται κράτησις, ἐπεται, ὅτι ἡ προσωπικὴ κράτησις διατάσσεται αὐτὴ ἀπαγγέλλοις ὑπὸ τῶν δικαστῶν, καὶ μὴ ὑπαρχούσης δηλονότι περὶ τοῦ αἰτήσεως τοῦ ἔχοντος συμφέρον διαδίκου. Α. Π. 314 καὶ 322 τοῦ 1830, 314 τοῦ 40, 17 τοῦ 46. Ἀλλὰ κατὰ νεωτέραν ὁρθὴν ἀπόφασιν τὸ ἀρθρον 732 οὐδὲν πρὸς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἄλλας δικονομικὰς διατάξεις, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ καθιερῶσιν τὸ δικαίωμα τοῦ διαδίκου νὰ ζητῇ ἀείψως τὴν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ ἀπαγγελίαν προσωπικῆς κράτησεως, καὶ ἕνεκα τῆς τῶν δαπανῶν, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ δέχηται τὴν αἴτησιν ταύτην, ἐπαρχομένης ἄλλως ἀναιρέσεως. — Τὸ 732 ἀρθρον ἐφαρμόζεται μόνον ὅταν ὁ ἡττηθεὶς ᾖναι προσωπικῶς ὑπόχρεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ᾖναι ἀντιπρόσωπος ἑταιρίας. Α. Π. 126 τοῦ 50. Ἐπίσης ἐφαρμόζεται μόνον ὅταν ᾖναι ἀρχικῶς ὑπόχρεως καὶ οὐχὶ κληρονόμος αὐτοῦ. Α. Π. 26 τοῦ 83.

(1) Ἄλλ' ἴδε καὶ ἀρθ. 7 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου, καθ' ὃ δὲν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ μὴ ἐμποροῦ ἀφαιρέτου ἐκ γραμματίου εἰς διαταγὴν, εἰμὴ ἂν τὸ γραμματίον ἔχῃ αἰτεῖν ἐμπορικὴν πρᾶξιν. ἴδε καὶ Πολ. Δικ. 1092.

Η'. Ἐκτέλεισις.

733. Ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, ἐὰν δὲν ἔγινε πληρωμή, κατὰ μὲν τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τὰς συναλλαγματικάς, ἀμέσως μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς 1) ἐπὶ δὲ ἄλλων ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, μετὰ τρεῖς ἡμέρας, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς τυχὸν γενησομένης ἀνακοπῆς ἢ τῆς γενεομένης ἐφέσεως (1). Μόνον ὅταν ᾔναι πιθανόν, ὅτι θέλει μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις, ἢ θέλει κατασταθῇ μὴ ἀξιόχρεως ὁ νικῶν διάδικος, τὸ δικαστήριον κατ' αἰτήσιν τινος τῶν διαδίκων, διατάττει ἐγγύησιν. Πολ. 186. 507. 734. 760. 866. 1033, (Γαλλ. Πολ., Δικ. 439).

1) ἐπιδόσιν τῆς

N. Ὁ ἐκτελέσας ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστὴν δυνάμει τοῦ δικαιώματος, ὃ παρέχουσιν αὐτῷ τὰ ἄρθρα 733 καὶ 735, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προξενήσας ἀδικον ζημίαν εἰς τὸν καθ' αὐτὴν ἐκτέλεσις, ἂν τυχὸν μεταρρυθμισθῇ ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἡ ἀπόφασις, καὶ κατ' ἀκολουσίαν οὐδεμίαν φέρει εὐθύνην ἀποζημιώσεως A. Π. 294 τοῦ 92, 225 τοῦ 93. Contra ἀποφ. 196 τοῦ 81, καθ' ἣν ἡ χρῆσις τοῦ δικαιώματος τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως γίνεται ἐπὶ τῇ κινδύνῳ καὶ τῇ εὐθύνῃ τοῦ ἐκτελούντος, ὑποχρεομένου ὅπως, ἂν μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις, ἀνερθῶσι τὴν δυνάμεν νὰ ἐπέλθῃ ζημίαν.

Θ'. Ἐγγύησις.

734. Ἡ ἐγγυοδοσία γίνεται παρακαταθήμενης εἰς μετρητὰ παρὰ τῷ δικαστικῷ γραμματεῖ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προσδιορισθείσης ποσότητος. — Αἱ ἐνταῦθα προκύπτουσαι διαφοραὶ συζητοῦνται καὶ ἀποφασίζονται ἄνευ περαιτέρω προδικασίας, ὡς συνεπτικαὶ ὑποθέσεις, γινομένης ἀπλῆς κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον. Πολ. 729. 840. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 440. 441).

I'. Ἐφεσις.

735. Ἡ ἐφεσις δὲν εἶναι ποτὲ ἀνακλητική, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 733 ἀκριβέστερον ὡρισμένα. — Ἐπικειμένου δὲ κινδύνου ὡς ἐκ τῆς ἀναβολῆς, δύναται, ἄνευ περαιτέρω βεβαιώσεως, κατ' ἀναφορὰν γενομένην πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν ἐφετῶν, νὰ συντηθῇ ἡ νόμιμος προθεσμία, καὶ νὰ προσδιορισθῇ ῥητῇ ἡμέρᾳ πρὸς συζήτησιν. Περί τῶν τοιούτων διατάξεων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροισι 621 καὶ 622 ὡρισμένα. Κατὰ τὰ λοιπὰ γίνεται

(1) Δημοσιεύεται ἐν τῷ κειμένῳ ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου ΔΥΝΖ'.

συζήτησις, ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, κατὰ τὰ ἄρθρα 741 — 751, 752 ἀριθ. 2, 753 — 755, 756 ἀριθ. 2—4, 757—759, 762, 766 ἐδάφ. 2, καὶ 770—783. Πελ. 760.

1) καὶ ἀπόφασις

N. *18ε ἄρθρ. 185 καὶ 760.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΝΔΙΚΑ ΜΕΣΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

*Ἐφεδρὶς.

Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου.

736. Διὰ τὰ ἔχῃ κύρος ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφεδρῶν, ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις πέντε δικαστῶν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ προέδρου, καὶ ἡ παρουσία τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως καὶ γραμματέως. Πελ. 49, 807, Ὅργ. 91.

N. Ὅριζοντες τοῦ 736 ἄρθρου, ὅτι πρὸς ἔγκυρον ἀπόφασιν τῶν ἐφεδρῶν ἀπαιτοῦνται πέντε δικασταί, τοῦ δὲ 182 ὡς εὐσιῶδες μέρος τῶν ἀποφάσεων ὀρίζοντες πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν μείαν τῶν παρόντων δικαστῶν, ἔπεται, ὅτι ἡ τῶν ἐφεδρῶν ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα, ὅσκις διαλαμβάνει ὅτι τάσπαρες μόνον δικασταὶ ἐδίκασαν, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ἐκ τῶν πρακτικῶν προκύπτῃ, ὅτι ἐδίκασαν πέντε. Α. Π. 34 τοῦ 36.—Τοῦ 736 ἄρθρου ἀπαιτοῦντος ἀπλῶς τὴν παρουσίαν γραμματέως ἐν τῇ συζητήσει, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τούτου ὁρισμένως ἐν τῇ συμβουλίᾳ ἢ τῇ σύμπραξιν αὐτοῦ, καὶ τοῦτο διότι χρησιμεύει ἀπλῶς ἢ προσυπογραφῇ αὐτοῦ πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἀκριβοῦς τῆς ἀντιγραφῆς τῶν πρακτικῶν, ἔπεται, ὅτι δύναται καὶ νὰ παραστῇ ἐν τῇ διασκέψει ἄλλος γραμματεὺς παρὰ τὸν ἐν τῇ ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσει παραστάντα. Α. Π. 41 καὶ 137 τοῦ 48, 188 τοῦ 30, 87 τοῦ 37, 209 τοῦ 62.—Ἄπαντες οἱ παρὰ δικαστηρίῳ τινὶ τακτικοὶ δικασταὶ εἰσὶν ἀκρόβιοι ἀνευ διακρίσεως ἀρχαιότητος τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν εἰς συγκατάθεσιν τοῦ εἰς τὸ ἀνήκουσι δικαστηρίου. Α. Π. 33 τοῦ 44, 217 τοῦ 49, 69 τοῦ 56, 209 τοῦ 62, 149 τοῦ 69, 45 τοῦ 71, 53 τοῦ 73, 222 τοῦ 77.

Β'. Ἀρμοδιότης.

737. Οἱ ἐφέται ἀποφασίζουν περὶ πασῶν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 116, 529, 530, 718 καὶ 719 μὴ ἀνεκκλήτως ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν, ἢ τῶν τούτοις ἴσων δια-

τητων. — Δὲν θεωρεῖται ἐνταῦθα ἂν ἡ ἀπόφασις ὠνομάσθῃ κατὰ λάθος πρωτόκλητος ἢ ἀνεκκλητος. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 453).

N. Τὸ ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως ἂν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ᾖναι ἀνεκκλητος, καθὼς μὴ βήτως παρασχεθείσης τοιαύτης ἐξουσίας εἰς αὐτό. Α. Π. 372 τοῦ 32, 31 τοῦ 37, 91 τοῦ 60, 224 τοῦ 79, 217 τοῦ 86 (Σύμφωνος Οἰκονομίδης) Contra ἀποτάσεις ἐφετείου Ἀθηνῶν 2993 τοῦ 44, 16474 τοῦ 53 καὶ 17838 τοῦ 60, ἀποφ. Ἐφετείου Ναυπλίας 888 τοῦ 53, 269 τοῦ 66 (Ὁμογνωμονοῦσι Γάλλοι συγγραφεῖς). Δύναται ὁμοῦς τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἀπορρίψῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἐκπροθέσμως γενομένην ἐφεσιν, ἂν βήτως δριζύντων τῶν ἄρθρων 730, 731 καὶ 733 ὅτι δσάκις ἡ τελεσιδικία προέκυψεν ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἀναπληρωταὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἡ τῆς τελεσιδικίας ἐνστάσις. Α. Π. 31 τοῦ 50, 141 τοῦ 60. (Ἰδὲ καὶ ἄρθρον 733). — Ἐφετεῖον, ἐπιληφθὲν τῆς ἐκδικάσεως ὑποθέσεως ἀνηκούσης εἰς ἕτερον Ἐφετεῖον ὡς ἐκ τοῦ τόπου, σμετερίζεται ἀλλοτρὶαν δικαιοδοσίαν, καθὼς μὴ ἐπιτρέποντος νόμου τινὸς τοῖς διαδίκους παράτασιν τῆς τῶν Ἐφετῶν δικαιοδοσίας, οἷαν τὸ ἄρθρον 529 ἐπιτρέπει αὐτοῖς ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι ἀναιρετή. Α. Π. 406 τοῦ 66.

738. Ὑνεκεν ἀναρμοδιότητος τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν συγχωρεῖται πάντοτε ἡ ἐφεσις, καὶ ἐὰν ἡ ἀπόφασις ᾖ ὠνομασθῇ ἀνεκκλητος. Πολ. 24. 26. 515, 1. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 454, 425).

N. Τοῦ 743 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικ. δριζόντος, ὅτι πᾶσα αἴτησις, γενομένη πρωτοδικῶς, δύναται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον ἐφέσεως, καὶ ἂν δὲν ἐξετάσῃ περὶ αὐτῆς ἀπόφασις, ἔπεται, ὅτι ἀκυρωθεῖσης ὑπὸ τῶν Ἐφετῶν ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν, κηρυχθέντων ἀναρμοδίων, δύνανται οὗτοι ἐὰν περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἐγένετο αἴτησις ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καθὼς ἐξηγτημένου τοῦ πρώτου τῆς δικαιοδοσίας βαθμοῦ. Α. Π. 3 τοῦ 44, 63 τοῦ 43. Ἀλλὰ δὲν δύνανται οἱ Ἐφεταὶ, ὧν ἐνώπιον ἐκκαλεῖται ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἀπόφασις, νὰ ἐπιμώσων εἰς τὴν οὐσίαν, ἐὰν τὸ περὶ αὐτῆς ζήτημα δὲν ὑπάγῃ εἰς ἔφεσιν. Α. Π. 193 τοῦ 78.

739. Οἱ ἐφέται ἀποφασίζουσιν ἀνεκκλητῶς· μένον δὲ κατὰ τὰς ἐν τῇ παρόντι νόμῳ ὠρισμένας περιπτώσεις γίνεται ἐξαιρέσις 1) κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν (ἄρθρ. 58 καὶ 59).

1) ἐφεσις

Γ'. Παρὰ τίνων καὶ κατὰ τίνων δύναται νὰ γίνῃ ἐφεσις.

740. Πᾶς διάδικος, ἡ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ, ἡ ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπός του ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκαλεῖν. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχουσιν καὶ οἱ 1) δὲν ᾔσαν μὲν κατὰ τὴν πρωτόκλη-

τον δίκην διδίδει, εἶχεν ὅμως νόμιμον συμφέρον εἰς τὴν ἐκθέσιν τῆς δίκης. Πολ. 95. 644. 814. (Γαλλ. Πολιτ. Δίκον. 466, 474).

1) τρίτοι οὔτινες

N. Ὁ μὴ ὢν διάδικος κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δὲν ἔχει δικαίωμα ἀνεξαρτήτου ἐφέσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ παρασταθῇ κατὰ τὴν ἐφεσίμω δίκην, ἂν τις τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἐκκαλέσῃ. δύναται δὲ ἄλλως νὰ προσβάλῃ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν δι' ἀνακοπῆς. Α. Π. 54 τοῦ 78. Ἀλλ' ἐκδιασθεῖς εἰς παρέμβασιν καὶ ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα, ἐπιβοηθητικῶς δὲ ἀμφισβήτησας καὶ τὴν περὶ ἐγγυήσεως ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν. Α. Π. 233 τοῦ 67. Ὡσαύτως δικαιούται ὁ ἀγοράσιος τὸ ἐπίδικον κτῆμα, ὡς ἔχων ἐννομον συμφέρον, νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀπορρίψαν τὴν περὶ νομῆς αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ δικαιοπαρέχου αὐτοῦ. Α. Π. 15 τοῦ 90. Ὡσαύτως ὁ διὰ προσωπικότησεως παρεμβὰς εἰς τὴν δίκην δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἡκυρώθη ἡ ἐπιταγή, εἰς τὴν πληρωτὴν αὐτῆς καὶ ἔχῃ συμφέρον εἰς τὴν ἀπορρίψιν τῆς ἀνακοπῆς. εἰς τὴν ἐξαρτάται ἡ πρὸς ἐγγυήσιν ὑποχρέωσις αὐτοῦ. Ἀρεῖου Πάγου 333 τοῦ 84. (Ἰδε καὶ ἀρθρ. 604). τῆς

741. Τρίτοι, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἀρθρῷ ὠρισμένα, παρέστησαν ἐπὶ δικαστηρίου 1) ὡς ἐκκαλούντες ἢ ὡς παρεμβαίνοντες, δύναται ἐν τῇ ἐκκλήσει νὰ προστεθῶσι μένον· ἐπομένως τότε μένον νὰ παρασταθῶν, ὅταν εἰς τῶν κυρίων διαδίκων ἐξεκάλεσεν· εὐδὲ δύναται νὰ κάμουν αἵτησιν νέαν, ἀλλὰ προστίθενται εἰς τὴν αἵτησιν ἐνὸς τῶν κυρίων διαδίκων. — Νέαν αἵτησιν δύναται νὰ κάμουν μένον ὅσοι ἠθέλων ἔχει κατὰ τὸ ἀρθρ. 238 τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνακόπτειν τὴν ἀπόφασιν. Πολ. 231, 234, 2, 238, 747. (Γαλλικ. Πολιτ. Δίκον. 466, 474).

1) παρέλκει τό, ἐπὶ δικαστηρίου

N. Δὲν εἶναι παραδεκτὴ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τὸ πρῶτον πρόσκλησις εἰς παρέμβασιν, ἡνωμένη μετ' ἀγωγῆς εἰς ἀποζημιώσεις κατὰ τῶν ἐνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὑπευθύνων εἰς ἀποζημιώσεις τρίτων. Ἀρεῖου Πάγου 31 καὶ 32 τοῦ 55. — Ἡ παρέμβασις ἐπιτρέπεται κατὰ πάσαν δίκην σκευῶν. καὶ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὅτε ὁ παρεμβαίνων, ἔχων νόμιμον συμφέρον. δὲν προτείνει αὐτοτελὴ ἀξίωσιν, ἀλλὰ προστίθεται εἰς τὰς αἰτήσεις ἐνὸς τῶν διαδίκων καὶ αἱ αἰτήσεις αὐτοῦ ἔχουσιν ἄμεσον συνάφειαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. Α. Π. 116 τοῦ 55. Ὅθεν καὶ ὅταν μεταξὺ πολλῶν διαδίκων συγκαταδικασθέντων ἐκκαλέσῃ τις τὴν ἀπόφασιν, εἰ λοιπὸν δύναται νὰ παρεμβῶσι, προστιθέμενοι εἰς τὴν αἵτησίν του. Α. Π. 144 τοῦ 38. — Ἀλλ' ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμω παρέμβασις τοῦ 78α δίκαια ὑποστηρίζοντος εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων, ἅτε ἔχοντος τὸ δικαίωμα

τῆς τριτανικοπῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 238 τῆς Πολιτ. Δικον. Α. Π. 60 τοῦ 74, 31 τοῦ 78. Ἀλλ' ἐὰν προσεπικλήθῃ εἰς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν καὶ δὴν ἐνεφανίσθῃ, δὲν δύναται νὰ ὑποβάλῃ ἐφεσίμωσ προτάσεις, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 238 στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς τριτανικοπῆς οἱ προσεπικληθέντες καὶ μὴ ἐμφανισθέντες. Α. Π. 336 τοῦ 78. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 389 τοῦ 78 ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τὸν ἐφεσίμωσ τὸ πρῶτον ἐμφανισθέντα προσεπικαλούμενον ἢ ὑποβολῇ προτάσεων συντελουσῶν εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἅτε δικαιούμενον καὶ ἂν δὲν προσεπικαλεῖτο νὰ παρεμβῇ.

742. "Ο,τι ὠρίσθη ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περὶ τοῦ προστιθεσθαι, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τοὺς κυρίους διαδίκους, ἔσσι δὲν ἐξεκάλεσαν μόνοι 1), ὅταν πλείονες μὲν κατεδικάσθησαν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, εἰς δὲ μένος ἐξεκάλεσαν. Πολ. 782.

1) αὐτοὶ

Ν. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν 184 τοῦ 1838 ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 741 καὶ 742 καὶ 782 προκύπτει ὅτι ἐὰν ἐκ δύο ἐμδίκων ἐρήμην καταδικασθέντων ὁ εἰς ἀνακρίβη καὶ καταδικασθεὶς πάλιν ἐκκαλέσῃ ἀμφοτέρους τὰς ἀποφάσεις, λυγνύται καὶ ὁ ἕτερος ἐμδίκος ὁ μὴ ἀνακρίβης νὰ παρεμβῇ καὶ νὰ προστεθῇ εἰς τὴν αἴτησιν αὐτοῦ (δικωφονεὶ Οἰκονομίδης).

748. Εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν δύνανται τότε μένον νὰ κάμουν ἐφεσιν, ὅταν ἦσαν διάδικοι ἐν τῇ δίκῃ. Πολ. 646. 658. 771. 778. 775.

744. Ἡ ἐφεσις διευθύνεται κατ' ἐκείνων, εἴτινες ἦσαν διαδίκαι εἰς τὴν πρωτόδικον ὑπόθεσιν· ἐπεμμένως τρίτοι δύνανται τότε μένον νὰ συμπαραληφθῶσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἐκκλητην δίκην, ὅταν ἔχουν τὸ πρὸς ἀναγκοπὴν δικαίωμα. Πολ. 232. 747.

Ν. Ἐὰν ὁ ἐκκαλὼν ἐπιθυμῇ τὴν διόρθωσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ πάντων τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ συμπαραλάβῃ πάντας τούτους ἐν τῇ ἐφεσί· ἄλλως ἢ ἀπόφασιν γίνεται τελεσίδικος ὡς πρὸς τοὺς μὴ συμπαραληφθέντας· ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται καὶ νὰ πράξῃ τοῦτο· ὅθεν καὶ ἂν κατὰ τινος μένον ἀπευθύνῃ τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ, αὕτη εἶναι ἔγκυρος. Ἀρτίου Πάγου 209 τοῦ 89. Ἀλλ' ὁ διεκδικῶν τὰ κατασχθέντα, ὀφείλων νὰ ἀπευθύνῃ κατὰ τὸν νόμον τὴν διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, ἀναγκασίως ἡττώμενος ὀφείλει νὰ ἀπευθύνῃ καὶ τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ κατ' ἀμφοτέρων. Α. Π. 138 τοῦ 48, 289 τοῦ 54, 43 τοῦ 55, 192 καὶ 202 τοῦ 63, 267 τοῦ 67, 81 τοῦ 70, 106 τοῦ 72, 237 τοῦ 77, 38 τοῦ 79, 129 τοῦ 80, 154 τοῦ 90. Νικήσαντος ὅμως τυχὼν αὐτοῦ ἐν τῇ πρωτόδικῃ δίκῃ, δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ὁ ἕτερος μόνον τούτων καὶ ν' ἀπευθύνῃ αὐτὴν κατὰ τοῦ διεκδικούντος μένον. Α. Π. 358 τοῦ 67, 140 τοῦ 80, διότι ὁ ἐκκαλὼν δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιδίκου καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ μὴ ἔχοντος πρὸς αὐτὸν

ἀντιδικίαν, ἔστω καὶ ἂν ἦτο διάδικος ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ. Ἄρθρον Πάγου 338 τοῦ 67. — Τοῦ ἄρθρου 386 τοῦ ἐ.μ.π. Ν. μὴ καταγγέλλεται τὴν διάταξιν τοῦ 744 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δίκης, καθ' ἣν ἡ ἐφεσις ἀπευθύνεται κατὰ τῶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ ὑποθέσει διαδίκων, ἔπεται, ὅτι καὶ ὁ κηρυχθεὶς εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἐκκαλῶν τὴν ἀπόρρυσιν ταύτην δύναται νὰ ἀπαυθύνῃ τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ προκαλέσαντος τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως δανειστοῦ. Α. Π. 305 τοῦ 83. Κατ' ἐξαιρέσιν δὲ τῆς δικονομικῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ ἔνδικο μέσα ἀπευθύνονται ὁπορευοτικῶς μόνον κατὰ τὴν ἐν τῇ δίκῃ διαδίκων, ἡ ἐφεσις κατὰ τῆς κηρυξάσης τὴν πτώχευσιν ἀπαρτίσεως προσήκον νὰ ἀπευθύνεται κατὰ τῶν συνδίκων. Α. Π. 260 τοῦ 82. — περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή κατὰ τῶν ἐνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὑποθύνων εἰς ἀποζημίωσιν τρίτων, δὲν δύναται νὰ κινηθῇ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμωμον, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 13, 361, 364 καὶ 744 τῆς Πολ. Δίκης. ὅθεν ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου κινουμένη πρόκλησις εἰς παρέμβασιν, ἡνωμένη μετ' ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως. Α. Π. 31 τοῦ 33, 190 τοῦ 70, 137 τοῦ 89. Ἡ ἐμβίασις δηλονότι τῆς παρεμβάσεως ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου κατὰ πρῶτον δὲν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ ἐὰν ὁ προσεπικλούμενος πρῶτος ἔχῃ δικαίωμα πρὸς ἀνακοπήν. Α. Π. 249 καὶ 275 τοῦ 68, 256 τοῦ 69. Τοιοῦτοι δὲ εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 89 ὅσοι κατὰ τινα μεταξὺ ἄλλων διαδίκων ἐκκρεμῇ δίκην ἢ ἥδη ἀποφασισμένην ἔχουσιν ἐννοητὸν συμφέρον. Α. Π. 256 τοῦ 69. Ἐπιτρέπεται ἄρα καὶ ἐφεσίμωμος τὸ πρῶτον προσεπικλήσας εἰς παρέμβασιν πρὸς ἀπόρρυσιν τριτανκοπῆς, ὅταν ὁ προσεπικλούμενος προβάλλῃ ἰδίαν ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφοράς. ὅς δμως μένουσιν ἰσχυρὰ τὰ μεταξὺ τῶν πρῶτων διαδίκων ἐν τῇ ἐκκρεμῇ δίκῃ γενόμενα μέχρι τῆς παρεμβάσεως τοῦ τρίτου καὶ μόνον αὐτοὺς ὁπορευοῦσι. Α. Π. 200 τοῦ 88. Δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως ἔχει κατὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως ὁ πρὸς ὑποστήριξιν τινος τῶν διαδίκων παρεμβάς, ἂν κατὰ τὴν πρωτοδικὴν δίκην ἀνέλαβε τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα. Ἄλλως ἔχει μόνον δικαίωμα παρεμβάσεως εἰς τὴν κατ' ἐφεσιν μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων δίκην, πλην ἐὰν κατεδικάσθῃ εἰς ἀποζημιώσιν, ὅτε δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ ἐν περὶ ἀποζημιώσεως κεφάλαιον τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 194 τοῦ 76, ἄλλ' ἐν ἀνέλαβε τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἀναδεχόμενος τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελλομένου δικαιοῦται νὰ μετελθῇ τὰ ἔνδικο μέσα κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ὥστε καλεστέμενος κύριος διάδικος κατὰ τὸ ἄρθρον 604. Α. Π. 174 τοῦ 66.

Δ'. Ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως.

745. Πᾶσα ἐφεσις 1), γενομένη πρωτοδικῶς, καὶ ἂν εἴη ἐξεδόθη περὶ αὐτῆς ἀπόφασις, δύναται νὰ ᾖ ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως. Ἡ αἵτησις αὕτη δύναται καὶ κατὰ τὴν ἐκκλητὴν δίκην νὰ περιορισθῇ καὶ τροπολογηθῇ, ἐὰν ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς εἴη μεταβάλλεσθαι διὰ τούτου. Πολ. 13. 785, 1. (Γαλλ. Πολ. Δικονομία 473, 464).

1) αἵτησις

N. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 74N, καθ' ἣν καὶ ἡ περὶ τῆς δὲν εἶ-
 δῆ ἀπόφασις γενομένη πρωτοδικῶς αἰτητικὴ δύναται νὰ ᾖναι ἀντικείμενον
 ἐφέσεως, προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ ἐφέται δύνανται νὰ πράξωσιν ὅτι οἱ πρω-
 τοδικαὶ ὑπεῖλον νὰ πράξωσι καὶ δὲν ἔπραξαν. Ὅθεν θαύμας ἐπὶ ἐφέσεως
 κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν κηρυχθέντων ἀναρμοδίων ἡμερώσῃ ἡ ἀπόφασις
 αὕτη τῶν πρωτοδ., περὰ τῶν ἐφετῶν, δύνανται οὗτοι, ἐάν περὶ τῆς οὐσίας
 τῆς ὑποθέσεως ἐγένετο αἰτήσις ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν, νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς
 οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καθὼς ἐξηνητημένου τοῦ πρώτου τῆς δικαιοδοσίας βαθ-
 μοῦ. Α. Π. 197 τοῦ 38, 3 τοῦ 44, 63 τοῦ 43. — Τὰ γεγονότα, τὰ ἀποτε-
 λούντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύνανται κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῶν μέρη
 νὰ ἐναλλαχθῶσιν ἐφεσίμως, ὡς εἴρη κληρονομία ἐκ διαθήκης καὶ κλη-
 ρονομία ἐκ ἀδιαθέτου. Α. Π. 244 τοῦ 53, 178 τοῦ 54. Ὅτι δὲ τὸ ἀντι-
 κείμενον τῆς δίκης ἢ ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς μεταβλήθῃ, ἐξετάζουσιν αὐτε-
 παγγέλτως τὰ ἐφετεία, ἀπὸ προκειμένου περὶ κανόνος δημοσίας τάξεως. Α. Π.
 78 τοῦ 50, 323 τοῦ 64 κτλ. — Αἰτήσεις σιωπηρῶς ἢ ἐμμέσως περιεχόμεναι
 ἐν ταῖς πρωτοδικαῖς προτάσεσι δὲν συγχωρεῦνται ἐφεσίμως, διότι κατὰ τὸ
 ἄρθρον 160 τοιαῦται προτάσεις συγχωρεῦνται μόνον κατὰ τὴν πρώτην συνε-
 ῆρσιν τῶν πρωτοδικῶν. Α. Π. 160 τοῦ 49.

746. Ὑπὸ τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενον
 περιορισμὸν συγχωρεῦνται νέα 1) ἐπιχειρήματα καὶ νέα προσέτι
 ἀποδεικτικὰ μέσα ἐκτὸς νέων μαρτύρων περὶ τοιούτων προτά-
 σεων, περὶ τῶν ὁποίων ἐξετάσθησαν ἤδη μάρτυρες ἐν τῇ πρωτο-
 δίκῃ δίκῃ. Πολ. 158. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 464, 465. Γαλλ.
 ἀπ. Ν. 2224).

1) νομικά

N. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκῃ προσαγωγή νέων μὴ πρωτοδικῶς
 προσαχθέντων ἐγγράφων. Α. Π. 60 τοῦ 46, 59 τοῦ 64, 67 τοῦ 67, 206
 τοῦ 72, 133 καὶ 217 τοῦ 82, 68 τοῦ 90. Τοῦτο δὲ καὶ ἂν ἡ ὑπόθε-
 σις ἐξεδικάσθῃ ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου. Α. Π. 60 τοῦ 46. Ἀλλὰ
 νῆαι μάρτυρες δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν περὶ οὗ θέ-
 ματος ἐξετάσθησαν ἤδη πρωτοδικῶς μάρτυρες, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου
 172 τῆς Πολ. Δικ. περιοριζομένης ὑπὸ τῆς εἰδικῆς καὶ ἐπομένως ἐπικρατε-
 σίρας τοῦ 746. Α. Π. 62 καὶ 73 τοῦ 46, 48 καὶ 173 τοῦ 47, 270 τοῦ
 36, 206 τοῦ 72, 217 τοῦ 82 κτλ. (156 καὶ ἄρθρον 172). Ἀλλ' ἡ ἐν-
 στασις τοῦ δόλου, νομικὸν ἐπιχειρήμα ἀποτελούσα, δύναται νὰ προταθῇ
 καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Α. Π. 17 τοῦ 74, 239 τοῦ 78.

747. Νέαι πραγματικαὶ ἐξετάσεις 1) καὶ προτάσεις
 εἶναι τότε μόνον δεκταὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκῃ, — 1. ἔταν αὐταὶ
 εἶχον ἀντικείμενον, τοὺς μετὰ τὴν πρωτοδικὴν ἀποφασιν τόκους,
 καρπύς, ἐνοίκια, ἢ ἄλλα παρεπόμενα τῆς κυρίας αἰτήσεως, ἢ
 τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐν τοσούτῳ γενομένων ζημιῶν. — 2. ὅταν συν-
 τελοῦν μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως. — 3. ὅταν

τρίτοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς, παρίστανται ἔκω-
σίως ἢ συμπαραλαμβάνονται ἐν τῇ ἐφέσει (ἄρθρον 741 καὶ 744)
(Γαλλ. Πολ. Δικ. 464, 465).

1) νέαι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί

Ν. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 301 τοῦ 39, 442 καὶ 483 τοῦ 82, 84 τοῦ 84 δ' ἐναγόμενος δύναται καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ τῇ ἐφετείᾳ νὰ πρῶται πᾶν ὅ,τι τείνει εἰς ἀπόκρουσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς. Ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν σχεδὸν τὰς ἄλλας ἀποφάσεις, εἰς 203 τοῦ 47, 64 καὶ 78 τοῦ 48, 160 τοῦ 49, 274 τοῦ 86, 173 τοῦ 66, 160 τοῦ 49, 317 τοῦ 87, 210 καὶ 247 τοῦ 89, 1 καὶ 210 τοῦ 64, 165 καὶ 214 τοῦ 63, 6 τοῦ 67, 33 καὶ 73 τοῦ 69, 124 τοῦ 70, 214 τοῦ 75, 128 τοῦ 77, 386 τοῦ 78, 48 τοῦ 87, 62 τοῦ 88, δὲν δύναται ἢ νὰ πρῶται ὅ,τι συμβάλλει εἰς ἀπολογία κατὰ τὴν ἐφεσίν, καὶ ὑποστήριξιν τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως· δηλονότι κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου πρῶτείνονται μόνον νέαι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί καὶ νέαι ἐνστάσεις ἀμείψως κατὰ τῆς ἐφέσεως τείνοντες Α. Π. 86 τοῦ 83, 274 τοῦ 86, 317 τοῦ 87, 139 τοῦ 88, 212 καὶ 247 τοῦ 89, 54 τοῦ 62, 33 τοῦ 69, 173 τοῦ 66, 392 τοῦ 74. Πρῶτείνονται δηλονότι ἰσχυρισμοί, συντελοῦντες μὲν πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, μὴ μεταβάλλοντες δὲ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 182 τοῦ 69. Κατὰ τὴν πρῶτην δὲ μόνον τοῦ ἐφετείου ἀνυποδρίαισι. Ἀρείου Πάγου 46 τοῦ 88. Δύναται ὅμως ὁ ἀναγόμενος καὶ ὡς ἐκκαλῶν νὰ πρῶται τὰς κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης πρῶτείνον-
μένας ἐνστάσεις, συνυποβάλλων κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ἐφετεῖον καὶ τὸ ἀπαρ-
τίξον αὐτὰς πραγματικόν. Α. Π. 97 τοῦ 83, 126 τοῦ 56 κτλ. — Ἐν τῷ 747 ἄρθ. συναγεται προδήλως, ὅτι οἱ ἐφεσίβλητοι δύνανται νὰ ἐπαναφί-
ρῳσι καὶ ἀνευ ἀντεφέσεως τοὺς πρωτοδικικοὺς πρῶθεντας λόγους αὐτῶν. Οἵτι-
νες δὲν ἀπερίβλεθον διὰ τοῦ διατακτικοῦ, ἔστω καὶ ἂν γίνηται περὶ αὐτῶν
λόγος ἐν τῷ αἰτιολογικῷ. Α. Π. 95 τοῦ 49, 153 τοῦ 72. Οὐχ ὅσον δύ-
νανται νὰ ὑποβάλλωσιν ἐπιχειρήματα καὶ παρατηρήσεις, δι' ὧν τὸ δικαστή-
ριον δύναται νὰ μακρυνθῇ τῶν ἀποδείξεων, ὥς διέταξε. Α. Π. 184 τοῦ 70.
*Ὁ ἐφεσίβλητος δύναται προσέτι καὶ ἀνευ ἐφέσεως ἢ ἀντεφέσεως νὰ ἐπανα-
φερῇ εἰς τὸ ἐφετεῖον πρῶτασιν (οἷον περὶ ἐξαίτησεως μαρτύρων) ἀπορριφθεῖσαν
ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως, ἣν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐξηκάλει. Α. Π. 241 τοῦ 73.
*Ὡσαύτως πρῶτασιν τοῦ νὰ θεωρηθῇ προνομιοῦχος ἢ ἀκαίτητος αὐτοῦ ἀπαρ-
ριφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πρωτοδικικοῦ, ὅτε μὴ ἀφείρῳσαν εἰς ἕτερον κεφάλαιον ἐφέ-
σεως, ἀλλὰ συντελοῦσαν μόνον εἰς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 940
τοῦ 92. *Ὁ ἐφεσίβλητος δικαιούται ὡσαύτως νὰ ἐπαναλάβῃ ἐν τῇ ἐκκαλῇ τὴν
δίκην καὶ τὴν ἐνστάσιν (τῆς παραγραφῆς) τὴν συντελοῦσαν πρὸς ἀπολογία
κατὰ τῆς ἐφέσεως, καίτοι ἀπορριφθεῖσαν διὰ τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως·
καὶ δὲν ὀφείλει νὰ προσβάλῃ πρὸς τοῦτο δι' ἐφέσεως τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦν,
δοκίμῃ νίκησας ἄλλως δὲν ἔχει νόμιμον συμπῆρον νὰ προσβάλλῃ δι' ἐφέσεως
τὴν ἀπόφασιν, ὡς ἐφαλμμένως μόνον λύσασαν τὸ περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης
ζήτημα (τὸ ζήτημα τῆς παραγραφῆς). Α. Π. 11 τοῦ 82. *Ὡσαύτως ὁ ἐφε-
σίβλητος δύναται νὰ πρῶται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὅτι ἡ αἰ-
τία τοῦ ἐγγράφου δὲν εἶναι ἀληθής. Α. Π. 386 τοῦ 78. Ἐπίσης ὁ ἐφεσί-
βλητος δύναται νὰ πρῶται καὶ κατ' ἑφσιν τὸ πρῶτον τὴν ἐνστάσιν τοῦ

ἀπαράδεκτου τῆς ἀνακοπῆς λόγῳ ἀποδεχῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Α. Π. 117 τοῦ 78.

Ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκρεμοδικίας ὡς ἀναδελφική δὲν προβάλλεται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, πλὴν ἐὰν προταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπαιδελήτου πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 97 τοῦ 46, 56 τοῦ 53, 123 τοῦ 64. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 28 τοῦ 33 οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐπαιδελήτου προβάλλεται ὡς μὴ ἀποτελοῦσα ἰσχυρισμὸν κατὰ τῆς ἐφέσεως τείνοντα. — Ὡσαύτως ἡ ἀοριστία δὲν συμπληροῦται κατ' ἔφεσιν. Α. Π. 517 τοῦ 75. — Δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἢ λόγῳ ἀοριστίας ἀκυρωτικῆς τῆς ἀγωγῆς ἔνστασις. Α. Π. 13 καὶ 18 τοῦ 48, 277 τοῦ 56, 444 τοῦ 66. Ἀλλ' ἀντίθετος ἡ ἀρχαιότερα ἀπόφασις 148 τοῦ 47, καὶ ἡ καὶ τὸ ἐφετεῖον δύναται νὰ δεχθῇ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀορίστου συνορθὰ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 160 καὶ 202 τῆς πολ. δικ., ὅτινα ἀναγνωρίζουσιν ὡς παρὰδεκτὰς εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης τὰς δυναμένας νὰ δώσωσι λίγον ἀναίρεσιν ἢ νὰ προταῶσιν εἰς ἐπαγγέλματος ἔνστασις. (18 καὶ ἀρθ. 160). Ἀλλὰ προβάλλεται ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἡ ἔνστασις τῆς ἐλλείψεως προδικασίας. Α. Π. 97 τοῦ 33, ὡς ἐπίσης ἡ ἔνστασις τοῦ δεδικασμένου. Α. Π. 32 τοῦ 54. Ἀλλὰ κατὰ τὰς 80 τοῦ 58, 307 τοῦ 92 δὲν προβάλλεται ὡς μὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Ὅθεν δύναται νὰ προβληθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀνγκομένου καὶ ἐπαιδελήτου εἰς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 127 τοῦ 80. — Ἡ πραγματικὴ πρότασις, ὅτι δὲν συνετάξεν ἀπογραφήν ὁ ἀντιδικός, δὲν εἶναι κατὰ πρῶτον παραδεκτὴ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, προσβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἀναγομένου ὡς ἐκκαλοῦντος. Α. Π. 116 τοῦ 64. — Ὁ πρὸς εἰκονικότητος λόγος δὲν προτείνεται ἐφεσίμως, ὡς περιέχων νέον πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν. Α. Π. 103 τοῦ 61. Κατὰ τὴν 228 τοῦ 54 προτείνεται ἡ εἰκονικότης τοῦ τίτλου, ἐπ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή, καὶ ἐφεσίμως ἐν τῇ πρώτῃ συνεδρίᾳ. — Ἐπὶ ὁποίῳσιν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικοῦ ὑπαγομένων, τὸ πρωτοδικεῖον καθίσταται ἀρμόδιον διὰ παρακτάσεως οἰκονομίας. Ὅθεν ἡ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν προτεινομένη ἔνστασις ἀναρμοδιότητος εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. 348 τοῦ 52, 62 τοῦ 56, 314 τοῦ 63. Ὡσαύτως ἡ ἔνστασις τῆς ἐλλείψεως παθητικῆς δημοτικίας δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐφεσίμως ὑπὸ τῶν ἐπαιδελήτων ἀναγόντων. Α. Π. 188 τοῦ 63. — Ὡσαύτως προκειμένου περὶ κατατάξεως εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν πρότασις ἐξορλήσεως. Α. Π. 49 τοῦ 71. — Ὡσαύτως ἡ ἔνστασις, ὅτι δὲν γνωστοποιήθη τὸ κύριον ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τοῦ μάρτυρος δὲν προτείνεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Α. Π. 326 τοῦ 40. Ἀλλ' ἡ ἔνστασις, ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων, προτείνεται καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον. Α. Π. 94 τοῦ 37 καὶ 56 τοῦ 46. — Ὡσαύτως ἡ ἔνστασις, ὅτι ἐκπρεθεσίμως ἐλήφθησαν αἱ περὶ ἀνταποδείξεως μαρτυρίας, εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν. Α. Π. 32 τοῦ 46. — Ἐπίσης ὅθιμον δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἀγωγῆς. Α. Π. 389 τοῦ 62, 44 τοῦ 63, 82 τοῦ 68. Δύναται ἔρα νὰ προταθῇ πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπαιδελήτου ἀναγομένου. Τὸ, το δὲ ὅθιμον καὶ οἱ ἄλλοι ἀποδοκίμοι ἀποτελοῦσι πραγματικὰ γεγονότα, καὶ ἐπὶ τοιούτῳ ἀποκλεισμοῦ δὲν νὰ προτείνωνται κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν. Α. Π. 311 τοῦ 92. Διαφωνοῦσιν αἱ ἀποφ. Α. Π. 163 τοῦ 47, 130 τοῦ 50, 188 καὶ 324

τοῦ 60, καθ' ὅς τὸ ἔθιμον ὡς νομικὸν ἐπιγεῖρημα δύναται νὰ προταθῇ καὶ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἀρετῶν. (1^η καὶ ἀρθ. 160). — Ἐπίσης ἡ περὶ παραγραφῆς ἔνστασις δὲν προτείνεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἀρετῶν ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος. Α. Π. 46 καὶ 92 τοῦ 38, 54 τοῦ 62, 44 τοῦ 63, 10 καὶ 467 τοῦ 66, 339 τοῦ 67, 144 τοῦ 82, 63 καὶ 72 τοῦ 88. Δύναται ὅμως νὰ προταθῇ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ ἐπαισθητοῦ ἀναγομένου. Α. Π. 34 τοῦ 62, 152 τοῦ 73, 69 καὶ 289 τοῦ 78, 206 τοῦ 83, 44 τοῦ 77, 242 τοῦ 80, 174 τοῦ 81. Ὡσαύτως ἡ εἰς τὸ ἀρθ. 69 τοῦ λογιστοῦ σφαιριζομένη παραγραφὴ δύναται μὲν νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπαισθητοῦ δημοσίου πρὸς ἀποστήριξιν τῆς πρωτοδικικοῦ ἐφέσεως. Α. Π. 69 τοῦ 78, 206 τοῦ 83, 202 τοῦ 88, δὲν δύναται δὲ νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος. Α. Π. 148 τοῦ 78. — Ἡ περὶ συμπληρωμαῦ ἔνστασις ὑποβάλλεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἀρετῶν μόνον ὑπὸ τοῦ ἐπαισθητοῦ εἰς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 180 τοῦ 47, 186 τοῦ 51, 241 τοῦ 53, 34 τοῦ 54, 46 τοῦ 58. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 142 τοῦ 82 δὲν προβάλλεται ἐνώπιον τῶν ἀρετῶν, ὡς περιέχουσα βᾶσιν ἰδίᾳ ἀπαιτήσεως. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 241 τοῦ 53 καὶ 337 τοῦ 54 ὑποβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς δυναμένη νὰ προταθῇ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. — Ὡσαύτως δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἐφεσίμως ἀπαίτησις ἀνταγωγικῆ. Α. Π. 213 τοῦ 62. — Ὡσαύτως δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἡ ἔνστασις τῆς διζήσεως. Α. Π. 498 τοῦ 78. Ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐπαισθητοῦ ἀναγομένου. Α. Π. 80 τοῦ 70. (Διαφανοῦμεν πρὸς τὴν ἀπέρρασιν, διότι συντελοῦσιν εἰς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως αἱ τε ἀναιρετικαὶ ἐνστάσεις καὶ ἐκ τῶν ἀναβλητικῶν αἱ ἀναβάλλουσαι τὴν καταβληθῆναι). Ἐπίσης ἔνστασις ἀκυρότητος τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐπαισθητοῦ, ὡς ἔνστασις ἀκυρότητος εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης δικογράφου, καλυπτομένη κατὰ τὸ ἄρθρον 202 ἂν μὴ προταθῇ ἐγκλίμως. Α. Π. 243 τοῦ 63, 76 τοῦ 75. — Τὸ τῆς ἀνταγωγῆς ἀπαρῶδες προτείνεται καὶ ἐφεσίμως ὡς ἔνστασις δημοσίας τάξεως. Α. Π. 74 τοῦ 75. — Ἡ ἔνστασις ὅτι εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπιταγὴ μὴ ὑπάρχοντος τίτλου ἐκτελεστοῦ, προτείνεται καὶ ἐφεσίμως, ὅτε τῶν συμβαλλουσῶν τὰς διατυπώσεις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως διατάξεων ἀναγομένων εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 228 τοῦ 87. — Ὡσαύτως καὶ κατ' ἔργον τὸ πρῶτον δύναται νὰ προταθῇ ἡ ἔνστασις τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας ὑπὸ τοῦ ἀναγομένου. Α. Π. 436 τοῦ 25. — Δὲν δύναται ὁ ἐνάγων, καίτοι ἐπαισθητοῦ, νὰ προτείνῃ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον τὴν περὶ ὑπερμέτρου βλάβης πρότασιν. Α. Π. 25 τοῦ 44. — Δὲν δύναται ὁ διάδικος νὰ προτείνῃ νέας κατὰ τῆς διαθήκης λόγους ἀκυρότητος, μὴ προταθέντας πρωτοδικῶς. Α. Π. 178 τοῦ 54, 244 τοῦ 53. Ὡσαύτως ἡ περὶ ἐπισχεσεως διὰ τὰς δαπάνας εἰς τὸ διεκδικούμενον κτῆμα αἴτησις δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν ἀρετῶν. Α. Π. 47 τοῦ 78. — Ἡ περὶ ἀποδόσεως καρπῶν αἴτησις δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, ὅτε ἀντιβιβουσα εἰς τὰς περὶ τῶν βαρῶν τῆς δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς πολιτ. δικ. (ἀρθ. 13 § 2). Α. Π. 199 τοῦ 53. Δύναται ὅμως νὰ αἰτηθῶσιν ἐφεσίμως τὸ πρῶτον οἱ μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καρποὶ τοῦ ἐπιδικασθέντος κτῆματος, διότι ἡ ἀπόφασις αὐτῶν εἶναι ἐπικυρωσθέντα τῆς πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἀκινήτου ἀγωγῆς, ἥς κατὰ τὴν ἔγερσιν δὲν ὑφίσταντο οἱ μεταγενέστεροι

παραχθέντες καρποί. Α. Π. 177 του 80. Ἐπίσης δύναται νά αἰτηθῇ διὰ παρεμπιπτούσης ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν ἀγωγῆς τόκος ὑπερμερίας ἐπὶ τῶν ἐφειλομένων ἤδη τόκων διὰ τὴν μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν χρόνον. Α. Π. 14 του 91. (Μειονοψηφία διαφωνεῖ, διότι ἀποτελεῖ μὲν ὀχλήσιν καὶ ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ πρὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δεῖται ἡ ἐκτέλεσις τῆς απαιτήσεως, δὲν χωρεῖ ὀχλήσις. εὐδὲ γενομένη τυχὸν τοιαύτη ἐπάγεται ὑπερμερίαν (Πανδ. (43. 1) 49 § 1)· θὲν πρὸς ἑναρξιν δι' ὀχλήσεως τόκου ὑπερμερίας ἀπαιτεῖται νά ἔχῃ ὁ δανειστής δικαίωμα ὀχλήσεως κατὰ τοῦ ἐφειλμένου πρὸς καταβολὴν τῆς ἐκ τόκων ὑπερμερίας ἀπαιτήσεως αὐτοῦ. — Ἡ ἀκυρότης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτέλεσεως τῶν πραγματογνωμόνων (περὶ ἀξίας ἱμοτομοτηθέντος οἰκοπέδου) δὲν εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς ἀκυρότητος, ἡ δὲ ἀκυρότης εἶναι τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ ἀίτησις, ἡ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἀποτελοῦσα· ἕκαστος δὲ τῶν διαφόρων λόγων τῆς ἀκυρότητος ἀποτελεῖ ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ἀνακοπῆς, καὶ οἱ διαφορεῖ λόγοι τῆς ἀκυρότητος εἰσι τοσαῦται ἱστορικαὶ βᾶσεις τῆς ἀνακοπῆς, θὲν δὲν δύνανται νά προταθῶσι κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ ἐφετῆου λόγοι ἀκυρότητος, μὴ προταθέντες πρωτόδικως, ἔστω καὶ ἂν ὁ προτείνων αὐτοὺς ᾔναι ἐπαιδευμένος. Α. Π. 67 του 84. — Οἱ νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως δέον νά ὑποβάλλωνται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως. (Πολιτ. Δικ. ἀρθ. 160) κατὰ τὴν πρῶτην ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν συζήτησιν. Α. Π. 74 του 86, 136 του 90. Ἀλλὰ τὸ ἐντεῦθεν ἀπαράδεκτον καλύπτεται μὴ ἐγκλίσεως προταθέν. Α. Π. 156 του 90.

Ε'. Τίνες τῶν ἀποφάσεων ἐφέσιμαί.

748. Πᾶσα ἀπόφασις, καὶ αὐτὴ ἡ ἄκυρος καὶ μὴ οὕσα, δύναται νά προσδληθῇ δι' ἐφέσεως. Πελ. 759.

Ν. Τῆς ἀνακοπῆς ἐπαναφερούσης τοὺς διαδίκους εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως κατάστασιν, καὶ τῆς ἐπὶ τῇ βᾶσει αὐτῆς ἐκδομένης ἀποφάσεως κατ' ἀντιμωλίαν ἀντικαθίστάσης ἐντελῶς τὴν ἀνακοπήσιν, ἡ ἐφεσις κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος. Ἀλλ' ὅταν ἀπορρίψῃ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς ὡς ἄκυρον ἢ ἀπαράδεκτον, κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἀναλαμβάνει τότε τὸ κύρος αὐτῆς, καὶ ὁ ἡττηθεὶς δεῖται νά ἐκκαλέσῃ, ὀρισταμένων καὶ τῶν δύο ἀποφάσεων, τῆς τε ἐρήμην καὶ τῆς ἀπορρίψεως τὴν ἀνακοπήν, ἀμφοτέρως ταύτας ἢ, παθόμενος περὶ τῆς δευτέρας τῆς ἀκυρώσεως τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, νά ἐκκαλέσῃ μόνον τὴν ἀναζητήσαν ἐρήμην, εἰάν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς δὲν παρῇλθεν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία. Αποφ. Ἐφ. Ναυπλίου 343 του 50.

749. Ἡ ἐφεσις δὲν συγχωρεῖται μόνον. — 1. ἐπὶ προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τοῖς ἀρθροῖς 180, 181, καὶ 515 ἀρθ. 2 ὀρισμένα. — Ἐάν ἡ ἀπόφασις περιέχῃ ἐν μέρει μὲν ὀριστικὸς, ἐν μέρει δὲ προπαρασκευαστικὸς ἢ παρεμπίπτοντας ὀρισμούς, κατὰ μόνων τῶν ὀριστικῶν δύναται νά γίνῃ ἐφεσις. — 2. Ἐπὶ τελεσιδικίων

ἀποφάσεων κατὰ τὰ ἄρθρα 274 καὶ 751, Πελ. 777. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 451, 452).

N. Αἱ παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις συνεκκαλοῦνται μετὰ τῶν δριστικῶν ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τοὺς παρεμπιπτοντας καὶ προπαρασκευαστικούς ἀρισμούς αὐτῶν, οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐταῖς περιεχομένας τυχόν δριστικὰς διατάξεις, καθ' ὧν δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις μόνον ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 752 § 2 ἀριθθείσης προθεσμίας Α. Π. 54 τοῦ 65. — Τὰς παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσιν οἱ διάδικοι καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῶν, ἅτε δυναμένης νὰ ἐκκληθῶσι μέχρι τῆς ἐφέσεως τῆς δριστικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 103 καὶ 149 τοῦ 48, 29 τοῦ 62· ἐπὶ δὲ καὶ μέχρι τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας τῆς δριστικῆς ἀποφάσεως καίτοι ἤδη ἐκκληθῆσιν. Α. Π. 35 τοῦ 45. Ὅθεν καὶ μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν διαταχθεῶν ἀποδείξεων. Α. Π. 289 τοῦ 67, 92 τοῦ 88. Δύνανται δὲ νὰ ἐκκαλέσωσι καὶ ἐκ δευτέρου μετὰ τῆς δριστικῆς. Α. Π. 139 τοῦ 82.

750. Εἶναι ἀδιάφορον πῶς ἐπρόκυψεν ἡ τελεσιδικία, δι' ἀνατροπῆς δηλ. τῆς ἐφέσεως, δι' ἀποδοχῆς τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, δι' ἀπαραιτήσεως τῆς ἤδη γενομένης ἡτίνος μετὰ λυσιτελείας ἐφέσεως (ἄρθρ. 479 καὶ 488) 1), ἢ καθ' ἑποχὴν βῆποτε ἄλλον τρόπον. Πολ. 480, 483, 3. 487. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1010).

1) δι' ἀποχῆς τῆς ἡδὴ γενομένης ἡ ἀπαραιτήσεως τινὸς μετὰ λύσεως ἐφέσεως (ἄρθρ. 479 — 488).

N. Ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν κοινοποιήσις τῶν παρεμπιπτούσων καὶ προδικαστικῶν ἀποφάσεων δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῶν. Α. Π. 135 τοῦ 53, 331 τοῦ 61, 219 τοῦ 77 κτλ. — Ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως καὶ ἡ δὴλωσις περὶ παραδοχῆς καὶ δόσις τοῦ βροῦ δὲν ἐκφράζουσιν ἀναγκάτως ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 135 τοῦ 58, 329 τοῦ 58. — Δὲν ἐκφράζει ὡσαύτως ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως ἡ ἀπότισις τῶν δικαστικῶν δαπανῶν, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ δικηγόρου, ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 180 τοῦ 53, 35 τοῦ 86. (ἴδε καὶ ἄρθρ. 486).

751. Τελεσιδικία δὲν ὑπάρχει αὐτοδικαίως, ἐκτὸς τῆς ἐν τῇ ἄρθρῳ 755 ἀναφερομένης περιπτώσεως· εἴθι, εἰάν αὕτη δὲν ἐπρόβληθῃ, δὲν δύναται οὔτε νὰ αἰτηθῇ, οὔτε νὰ ἀπαγγελοῖται ἀκυρότης ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἐφέσει τελεσιδικίου ἀποφάσεως. Πολ. 274, 749.

N. Ἰδε ἄρθρον 737.

ς'. Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν.

752. Ἡ ἔφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος. — 1. Διαρκούσης τῆς περὶ

ἀνακοπῆς προθεσμίας, ἐπὶ ἀποφάσεων ἐρήμην ἐκδεδωμένων, ἐκτὸς ἐὰν διεταχθῇ προσωρινὴ ἐκτέλεσις δικαστικῶς ἢ νομίμως, κατὰ τὰ ἄρθρα 186 καὶ 187. — 2. μετὰ τριάκοντα ἡμέρας (1) ἀφοῦ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον 1), ἢ, ἐὰν τις τῶν διαδίκων δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ αὐτεξουσίως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, εἰς τὸν νόμιμον ἀντιπρόσωπόν του, ἢ τὸν ἀντικλητὸν του 2). Πολ. 188. 515. 596 ε. 598. 733. 755. 777. 871. 951. 994. 1019. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 443, 455).

1) αὐτὸν 2) ἢ εἰς τὸν ἀντικλητὸν των

Ν. Τῆς ἐφέσεως ἀπαρδέκτου κηρυττομένης ὑπὸ τοῦ νόμου διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἔπεται, ὅτι ἀνωφελὲς καὶ ἡ τῆς ἀνακοπῆς παρὰ τοῖς πρὸς ἐνλόχουσιν τῆς διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας γενομένης ἐφέσεως. Α. Π. 161 τοῦ 89, 134 τοῦ 69. Ἡ ἐνστάσις δὲ αὕτη τοῦ ἀπαρδέκτου τῆς ἐφέσεως δύναται οὐ μόνον νὰ προταθῇ κατὰ πάντα στάσιν τῆς δίκης, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναπληρωθῇ εἰς ἐπαγγέλματος. Α. Π. 105 τοῦ 81, 152 τοῦ 80. Ἄλλ' εἰς οὐδὲν νόμον ἀντίκειται τὸ ἀνακόπτεσθαι καὶ ἔκκαλεσθαι ἐνταῦθα τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὡς καὶ ὁ διάδικος ἀμυβᾷ καὶ περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου τοῦ ἑτέρου τῶν ἐνδίκων μέσων καὶ μόνῃ ἡ ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ αἰτηθῇ καὶ δικταχθῇ. Α. Π. 80 τοῦ 79. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 735, 752 ἀρ. 1 καὶ 736 ἀρ. 1 τῆς Πολ. Δικον. προκύπτει, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων τῶν προσωρινῶς ἐκτελεστικῶν ἢ πρὸς ἐφεσιν προθεσμία ἀρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὥστε ἡ πρὸς ἐφεσιν καὶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία τρέχουσι σὺν αμα. Α. Π. 34 τοῦ 60. (Ἐναντὶα ἔγραψεν ὁ Παπαχρήστες). — Ὅπως ἀρξήται ἡ προθεσμία πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου κατὰ τῶν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ἔρκου ἀπορριπτομένων ὁριστικῶς ἀποφάσεων, ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἡ ἐπιβὰλλουσα τὸν ἔρκον ἀπόφασις νὰ κοινοποιηθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ δοθῇ ὁ ἔρκος καὶ νὰ κοινοποιηθῇ προσέτι τὸ πρακτικὸν τῆς ὁρκοδοσίας. Α. Π. 74 τοῦ 49, 270 τοῦ 80, 215 τοῦ 80, 220 τοῦ 60, 405 τοῦ 80, 20 τοῦ 82 κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 275 τοῦ 60, 134 τοῦ 80, 298 τοῦ 81, 133 τοῦ 85 115 τοῦ 87 καὶ νὰ κοινοποιηθῇ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἔρκου ἡ ἀπόφασις μετὰ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας. Ἀλλὰ κατὰ τὴν μειοψηφίαν ἀποφ. 133 τοῦ 85 ἂν κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν παρίσθῃ ὁ πρὸς τὴν ἡ κοινοποιήσεως διάδικος, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τῆς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἔρκου κοινοποιήσεως, διότι ἡ παρουσία τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν δημωσίευσιν ἀναπληροῦ τὴν ἐπίδοσιν. (18ε καὶ ἄρθρ. 180). — Ἐάν τις τὴν πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν ὑπάρχῃ περίπτωσι νὰ προσταθῇ καὶ ἡ τῆς ἀποστ., ἀναγκαῖον πρὸς παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως νὰ παρῇ καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως. Α. Π. 90

(1) Δικαστήμερος εἶναι κατ' ἐξαιρέσιν ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν ἀποφάσεων ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις (Πολ. ἀρθρ. 871) καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδεδωμένων ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπληρωτήριου πλοίου δίκων (Νόμου ΑΩΞΒ' τοῦ 1890 ἀρθρ. 26).

τοῦ 61. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 752 § 2 προκύπτει, ὅτι ἡ δριστικὴ ἀπόφασις δύναται νὰ κοινοποιηθῇ καὶ τῷ κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἀντικλῆτον τοῦ διαδίκου Ἀρείου Πάγου 346 τοῦ 40, 324 τοῦ 83, 82 τοῦ 86, 164 τοῦ 64, 280 τοῦ 67, 250 τοῦ 78. Διαφωνοῦσιν ἀποφ. Ἀρείου Πάγου 168 τοῦ 47 καὶ 184 τοῦ 80, καθ' ὅς τῆς πληρεξουσιότητος τοῦ παρὰ πρωτοδικαίς ἀντικλῆτου παυσίσης οὐκ τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ (ἄρθρον 103 § 2), ῥητῶς δὲ τοῦ ἄρθρου 767 ἀπαιτοῦντος νὰ διορίζηται ἐν τῇ ἀποφάσει δίκη, νέος ἀντικλῆτος πληρεξούσιος, ἄτοπος ἢ ἐπίθεσις τῆς δριστικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην ἀντικλῆτον. (Ἰδὲ καὶ ἄρθρα 93, 96, 102). — Μὴ ἐρίζοντες τοῦ νόμου εἰδικὴν προθεσμίαν πρὸς ἑστέον εἰς τὰς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως δίκαι, ἀναγκαιῶς ἰσχύει ὁ γενικὸς κανὼν τῆς τριακονθήμερου προθεσμίας. Α. Π. 133 τοῦ 89, 162 τοῦ 91. Ὁμοίως εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ δηλώσεως τρίτου δίκας, Α. Π. 80 τοῦ 73. Ὁμοίως εἰς τὰς δίκας, ὧν ἀντικείμενον ἢ ἀρσίς τὸν σφραγίδων, Α. Π. 275 τοῦ 76. Ὁμοίως εἰς μετ' ἀγωγῆς συνεγεμένους διεκδικητικὰς ἀνακοπὰς τοῦ τρίτου, ὅτε μὴ εὐπας κυρίως δίκας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ δίκας περὶ κυριότητος τοῦ κατασχθέντος. Α. Π. 348 τοῦ 74, 48 τοῦ 75, 49 τοῦ 80. Contra Α. Π. 183 τοῦ 81, 133 τοῦ 87, 294 τοῦ 87, 96 τοῦ 89, καθ' ὅς αἱ προκληθεῖσαι ἐκ διεκδικήσεως τῶν κατασχθέντων ὑπὸ τρίτου δίκαι εἶναι δίκαι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Κατὰ τὸν δ' ὁρισμὸν τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 871) ἡ προθεσμία εἶναι δεκαήμερος ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις. Ὅθεν καὶ ἐν ταῖς ἀνακοπαῖς τῶν κατὰτάξεως (ῥητῶς παραπεμπόντων εἰς τὸ ἄρθρ. 871 τῶν ἄρθρων 996 καὶ 931). Α. Π. 89 τοῦ 67, 142 τοῦ 83.

753. Ἡ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 752 ἀριθ. 2 ἀναφερομένη τριακονθήμερος προθεσμία πρέπει, ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων, νὰ ἐπεκτείνεται καὶ λογίζεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 καὶ 196 διατεταγμένα. Πολ. 514, 4.

N. Ἡ ἀληθὲς ἔννοια τῶν ἄρθρων 753, 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικον. ἡ συνδ. πρὸς ἄλλα εἶναι τὸ νὰ προστίθεται εἰς τὴν πρὸς ἑστέον προθεσμίαν ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἄχρι τῆς τοῦ ἀντιδίκου, ὅταν οὗτοι οἰκῶσιν ἐν διαφόροις πόλεσιν. Α. Π. 11 καὶ 89 τοῦ 46, 17 τοῦ 48, 154 τοῦ 51, 406 τοῦ 52, 153 τοῦ 57, 378 τοῦ 65, 46 τοῦ 70, 164 τοῦ 72, 226 τοῦ 77. Δὲν ἐκτείνεται δὲ ἡ προθεσμία λόγω τῆς ἀποστάσεως, ὅταν οἱ δὲ κοινοποιοῦν τὴν ἑστέον πληρεξούσιος κατοικεῖ ἐν τῷ τόπῳ καὶ ὁ ἀντικλῆτος. Α. Π. 63 τοῦ 57, 291 τοῦ 67. Ἡ προθεσμία ἐπεκτείνεται τὰν πάλιν λόγω τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἄχρι τῆς τοῦ ἀντιδίκου, ὅταν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικῆς δίκης, ἐκκαλὸς δὲ τὴν ἀπόφασιν ὁ διάδικος. Α. Π. 535 τοῦ 82.

754. Ἐὰν ὁ ἐκκαλὼν διάδικος, ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος, εἴτε Ἑλλήν, εἴτε ξένος, διατρίβῃ ἐν ἀλλοδαπῇ, προστίθεται εἰς τὴν τριακονθήμερον προθεσμίαν καὶ ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 541 διαλαμβανομένη περαιτέρω προθεσμία. Πολ. 515, 4.

755. Εἰς τὴν πρὸς ἐκκλησίαν προθεσμίαν ὑπέκειται πᾶς τις ἄνευ ἐξαίρεσιως, οἱ ἀνήλικες δηλαδὴ, οἱ ἀπηγορευμένοι, τὸ Κράτος, αἱ κοινότητες, οἱ ὄθμοι, κτλ. ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνταγωγῆς 1) κατὰ τῶν νομίμων αὐτῶν ἀντιπροσώπων. Ἡ μὴ τήρησις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιφέρει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως· ὥστε τὸ δικαστήριον δύναται 2) καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀπαγγεῖλῃ τοῦτο. Πολ. 155. 170. 274. 749. 751. 752. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 444).

1) ἀναγωγῆς 2) ζρεΐλει

N. Τῆς ἐνστάσεως τοῦ εκπροσώπου τῆς ἐφέσεως οὕσης ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προτεινομένων, ἐπεται, εἰ, καὶ ἂν ὁ ἐφεσίδικτος δὲν προέτεινε τὸν εκπροσώπον αὐτῆς ἐν τῇ πρώτῃ συνεδρίᾳ, ἢ καὶ ἐν ταῖς μετέπειτα τῶν δικασάντων ἐφετείαις, οὔτε καὶ ἐνώπιον τοῦ Α. Π. πρότερον, δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος νὰ προβάλῃ τὴν ἐνστάσιν ταύτην καὶ βραδύτερον. Ἔως δηλονότι τοῦ ὁριστικοῦ πέρατος τῆς δίκης. Α. Π. 223 τοῦ 80, 64 τοῦ 86, 31 τοῦ 87, 141 καὶ 169 τοῦ 80, 40 καὶ 60 τοῦ 82, 151 τοῦ 84, 117 τοῦ 89, 218 τοῦ 88.

756. Ἡ πρὸς ἐφесιν προθεσμία δὲν ἄρχεται — 1. ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, κατὰ τὸ ἄρθρον 752 ἀριθ. 1 — 2. ἐὰν δὲν ἐνεχειρίσθῃ 1) ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, ἢ ἐὰν ἡ ἐγγείρισις 2) δὲν ἐγίνε κατὰ τὰ παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένα· ἄλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ πρὸς ἐφесιν δικαίωμα ὑπέκειται εἰς τὴν συνήθη παραγραφὴν — 3. ἐὰν δὲ 3 καταδικασθεῖς διάδικος ἀπέθανε, δὲν ἄρχεται εἰμὴ μετὰ τὴν εἰς τοὺς κληρονόμους ἢ τὴν χήραν παρὰ δόσιν 3) τῆς ἀποφάσεως, καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 560 εἰς τοὺς κληρονόμους καὶ τὴν χήραν πρὸς διάσκεψιν καὶ πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς δεθεῖσαν προθεσμίαν. — Ἡ παρὰ δόσις 2) αὕτη ὁμῶς γίνεται διὰ μιᾶς πράξεως πρὸς ὅλους τοὺς κληρονόμους καὶ κατὰ τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ ἀποθανόντος — 4. Ἐὰν 3 καταδικασθεῖς σύζυγος διεξέυχθη ἢ ἐχωρίσθη κατὰ τὰ κτήματα, ἢ ἐφεςις δὲν ἄρχεται κατὰ τῆς διεξευγμένης, ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένης συζύγου, εἰμὴ μετὰ τὴν πρὸς αὐτὴν παρὰ δόσιν 3) τῆς ἀποφάσεως, καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 560 πρὸς διάσκεψιν καὶ σύνταξιν ἀπογραφῆς δεδομένης προθεσμίας. Πολ. 539. 791. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 447, 455).

1) ἐπεδέθη 2) ἐπίδοσις 3) ἐπίδοσιν

Ν. Διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, δὲν χωρεῖ ἔφεσις. Α. Π. 90 τοῦ 61, 50 τοῦ 79. Ὁρίζοντος δὲ τοῦ ἀρθ. 596 ἐστὶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία παρατείνεται, ὅποτεν ὁ διάδικος κατοικῇ ἐν ἄλλῃ τόπῳ, ἔπειτα δὲ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει καὶ τῆς ἐπεκτάσεως. Α. Π. 182 τοῦ 80. Ὅθεν δὲν δύναται τις νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν πρὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, ἔστω καὶ ἂν παραιτηθῇ τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς, διότι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς διέπεται ὑπὸ νόμου δημοσίας τάξεως. Α. Π. 161 τοῦ 59, 454 τοῦ 66, 134 τοῦ 69, 90 τοῦ 70, 132 τοῦ 71, 88 τοῦ 75 κτλ. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ἐρήμην ἀπόφασιν ᾖ παρωρινῶς ἐκτελεστικὴ ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὥστε τρέχουσιν ἐν ταύτῃ ἢ τε πρὸς ἔφεσιν καὶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθῶν 756 ἀρ. 1 καὶ 752 ἀρ. 1. ὑποστηρίζεται δ' ἐστὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ ἀρθου 735 ἐδ. 3, ὅπερ, ὡς πρὸς τὴν ἐκκλήσιν τῶν ἐμπορικῶν ἀποφάσεων, παραπέμπον εἰς τὰ ἄρθρα 741 - 750, ἐξαιρεῖ τὸν ἀρθ. 1 τῶν ἀρθῶν 752 καὶ 756. Α. Π. 34 τοῦ 60. Ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο βαθμοὶ τῆς δικαιοδοσίας καὶ τὰ ἐνδικο μέσα ὠρίσθησαν πρὸς τὸ δημοσίον συμφέρον, ἡ μὴ τήρησις τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας καὶ τὸ ἐννοεῖται αὐτῆς ἀπαράδεκτον ἐξετάζεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. 96 τοῦ 61, 32 τοῦ 71. Ὅθεν ἡ περὶ τούτου ἐνστάσις, καὶ μὴ προταθείσα, δὲν καλύπτεται. Α. Π. 152 τοῦ 50. Contra Α. Π. 391 τοῦ 64, καθ' ἣν δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως, διότι κατὰ τὸ 753 ἀρθ. τὸ δικαστήριον ἐξετάζει ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἐφέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ μὴ προταθὲν πῶρον αὐτῆς. — Εἰς οὐδὲνα νόμον ἀντίκειται τὸ ἀνεκλόπηται καὶ ἐκκαλεῖν συγχρόνως τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἔτε ὁ διάδικος ἀμφοτέρωθεν τοῦ παραδεκτοῦ τοῦ ἑτέρου μέσου καὶ μόνῃ ἡ ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ αἰτηθῇ καὶ διαταχθῇ. Α. Π. 90 τοῦ 70, 50 τοῦ 79.

757. Ἡ παράδοσις 1) τῆς ἀποφάσεως γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 138 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. — Καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως 2) τῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις, καὶ κατ' αὐτὴν ἐστὶ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως. — Ἄλλ' ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως 2) κατὰ τὰ ἄρθρα 752 καὶ 756.

1) ἐπίδοσις 2) ἐπιδόσεως

Ζ'. Ἀντέφεσις.

758. Ὁ ἐφεσιδότης δύναται, μηδὲνως περιοριζόμενος ὑπὸ τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, νὰ ἀντεκκαλέσῃ 1), ἀλλὰ μόνον — 1. εἴαν κατ' οὐδένα τρόπον δὲν παραιτηθῇ 2) τῆς ἐφέσεως, ἢ ἀπεδέχῃ 3) τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ — 2. εἴαν ἡ ἀντέφεσις τοῦ περιορίζεται εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλομένου

προβληθέντα ἐφέσεως κεφάλαια, Πολ. 750, 751, 758, 770, (Γαλλ. Πολ. Δικ. 443 καὶ ἐπ.).

1) κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν 2) δὲν παρητήθη 3) ἢ δὲν ἀπεδέχθη

N. Τὴν ἐνστάσιν περὶ τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἀκροθέτου ἀντεφέσεως δύναται τὸ δικαστήριον νὰ προβάλῃ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὡς ἀφορῶσαν εἰς τὴν προδικασίαν τῆς ἐφεσίμου δίκης, ἥτις ἐστὶ τῆς δημοσίας τάξεως. Α. Π. 167 τοῦ 61. Ὡσαύτως νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀντεφέσεως ὡς ἀναγομένης εἰς κεφάλαιον χωριστὸν τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 423 τοῦ 79. — Τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως οὐδεμίαν ἐπιβροὴν ἀσκαί ἐπὶ τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἀντεφέσεως, ἥτις διὰ μόνους τοὺς ἐν τῇ προκειμένῃ ἀρθρῷ λόγους δύναται νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος. Τὸ κηρύξει δὲ ἀπαράδεκτον τὴν ἀντίτασιν ἐνεκα τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 231 τοῦ 32, 143 τοῦ 67. — Ἐπὶ συνοπτικῶν δικῶν ἡ ἀντίτασις δύναται γενέσθαι καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων. Α. Π. 322 τοῦ 39, 130 τοῦ 33, 147 τοῦ 61, 38 τοῦ 77, 93 τοῦ 77. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνήθους, μεταβιβασμένης κατὰ τὴν διαταγῆς τῆς διαδικασίας τὸν συνήθη αὐτῆς χαρακτήρα καὶ ὑπαχθείσης οὕτως εἰς τὴν τῶν συνοπτικῶν διαδικασίαν, δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἀντίτασις καὶ διὰ τῶν προτάσεων. Ἀρτείου Πάγου 281 τοῦ 73, 120 τοῦ 92. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 262 τοῦ 72, ἡ πράξις τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν, δι' ἧς διατάσσεται ἡ κατὰ προτάσεων συζήτησις τῆς δίκης, δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου σημασίαν. — Ἐπὶ συνήθων ὑποθέσεων, διατηρουσῶν τὸν συνήθη αὐτῶν χαρακτήρα, εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀντίτασις, μὴ γινομένη δι' ἀπολογητήριον. Ἀρτείου Πάγου 130 τοῦ 33, 281 τοῦ 73, 231 τοῦ 80. — Ὁ ἐναγόμενος δύναται δι' ἀντεφέσεως νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἀπορρίψεως ἐνοστάσεις του, γενεμένης ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ἀπορρίψεως τὴν ἀγωγὴν πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως. Α. Π. 142 τοῦ 38. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν 17 τοῦ 34 ἀπορρίψεως διὰ χωριστῆς ἀπόφσεως τῶν ἐνοστάσεων, χρεῖα κυρίας ἐκθέσεως, (διαφωνίᾳ Οἰκονομίδης). — Ὅριζοντες τοῦ ἔθρου 738 ἐπὶ δ' ἐφεσίδηντες δύναται καὶ μετὰ τὴν πρὸς ἔφριν προθεσμίαν νὰ ἀντεκαλέσῃ δόκιμους ἡ ἀντίτασις αὐτοῦ περιορίζεται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προβληθέντα κεφάλαια. ἔπεται ὅτι τὰ λοιπὰ θεωροῦνται ὡς ἄλλα τελεσθέντες ἀποφάσεις. Ἡ διάταξις θμως αὕτη δὲν ὑποτίθεται τὰς ἐπὶ ἐνός καὶ ἀδιαίρετου ἀντικειμένου συναφεῖς ὑποδιαίρεσεις τοῦ διατακτικοῦ, ἀλλὰ τὰ μὴ ἐξαρτώμενα ἀπ' ἀλλήλων κεφάλαια, ἅπερ διατίττουσιν ὀριστικῶς καὶ διακεκριμένως περὶ αὐτοπράκτων ἀντικειμένων. Α. Π. 174 τοῦ 47, 105 τοῦ 48, 8 καὶ 9 τοῦ 61, 75 τοῦ 63, 273 τοῦ 68, 274 τοῦ 70, 183 τοῦ 73, 40 τοῦ 85. Ὅθεν ἐκκαλέσαντος τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τῇ λόγῃ ἐπὶ ἡ πράξις, ἐξ ἧς ἐνέγων παρήγαγε τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως, εἰς τὴν κατεδικάσθη, εἶναι εἰκονικὴ, δύναται δ' ἐναγόμενος δι' ἀντεφέσεως νὰ ἐπικαλέσῃ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ διαδικασιμένου, ἣν προέτινε κατὰ τῆς περὶ εἰκονικότητος ἐνοστάσεως, αὐτὴ τῆς ἀντεφέσεως ἀναφερομένης εἰς τὸ κεφάλαιον καὶ ἡ ἔφσις. Α. Π. 142 τοῦ 38. Ἀλλ' εἰ ἀπερρίχθησαν αἱ ἐνοστάσεις δι' ἴδιον κεφάλαιον τῆς ἀπόφσεως, ἐν ἀπικαλῶνται τὸ ἐφετεῖον τῆς διαδικασίας τῶν αὐτῶν ἐνοστάσεων, ἀνάγκη νὰ ἐκκληθῇ ἀκροθέτως καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Α. Π. 17 τοῦ 34. Σημειωτέον ὅτι ἐπ' ὅσον ἀνάγε-

ται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβληθέντα κεφάλαια ἢ ἀντίθεσις δύναται νὰ ἀσκηθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ὅθεν καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τῶν ἑφετών συνεδρίασιν. Α. Π. 27 τοῦ 86.

Η'. Πότε εἶναι περιττὴ ἡ ἔφεσις.

759. Ἡ ἔφεσις εἶναι περιττὴ — 1. ἐπὶ ἀπλῶν λογιστικῶν σφαλμάτων, κατὰ τὸ ἄρθρον 714. — 2. ἐπὶ ἀποφάσεων, αἵτινες δὲν ἔχουν τὸν ἐξωτερικὸν τύπον ἀποφάσεως, ἰδίως ἐὰν δικάζονται, μὴ ἔχων δύναμιν δικαστικὴν, ἢ ἐὰν τις διαιτητὴς δικάζῃ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 111 καὶ 121 ἁριθ. ὠρισμένου χρόνου. 1) — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀρκεῖ ἡ γίνῃ αἴτησις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον παντὸς δικαστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον προσάγεται αὕτη. Πολ. 182, 748.

1) κλπ.

Ν. Ἡ ἐστερημένη τῶν ἀναγκαίων ὑπογραφῶν ἢ ἡ μὴ δημοσιευθεῖσα ἐκ ἀρχατοῦ ἀπόφασις θεωρεῖται ἑλλιπὴς κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν τύπον. Α. Π. 139 τοῦ 88. — Προφορικὴ διάταξις τοῦ δικαστηρίου, σημειογραφημένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς, δὲν ἔχει ἰσχύον ἀποφάσεως, ἀτε ἐστερημένη τῶν ἐξωτερικῶν τῆς ἀποφάσεως τύπων· ὅθεν εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος καὶ μὴ εὐσα. Α. Π. 316 τοῦ 65. — "Ἄκυρος εἶναι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, μὴ συμφράξαντος καὶ τοῦ τρίτου διαιτητοῦ· ὅθεν καὶ κατ' αὐτῆς συγγωρεῖται ἡ ἐπὶ ἀκυρότητι προσβολὴ ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου. Α. Π. 338 τοῦ 61.

Θ'. Ἀποτελέσματα ἀνασταλτικὰ καὶ μεταβιβαστικὰ.

760. Ἡ ἔφεσις εἶναι ἀνασταλτικὴ, δηλαδὴ ἡ ὑπόθεσις μένει κατὰ τὴν περὶ ἐφέσεως διαδικασίαν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε στάσιν τῆς, καὶ ἐπομένως ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως. Πολ. 163, 518, 733, 735, 763. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικονομ. 457).

Ν. Ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως (τῆς μὴ προσωρινῶς ἐκτελεστέας), εἴτε ὀριστικὴ εἶναι, εἴτε παρεμπιπτούσα. Α. Π. 330 τοῦ 62, 318 τοῦ 65. "Ὅθεν εἶναι ἄκυρος πᾶσα μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως ἐκτέλεσις τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως. Α. Π. 318 τοῦ 65. Ἀλλ' ἡ ἔφεσις ἀναστέλλει τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ὁσάκις διετάχθη ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις αὐτῶν. Στερουμένης τῆς ἐφεστικῆς ἀνασταλτικῆς δυνάμεως μόνον ἐν τοῖς θέμασι τῶν ἄρθρων 185 καὶ 186, δηλονότι μόνον ἐπὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενων ὀριστικῶν ἀποφάσεων. ἔπεται ὅτι αἱ μὴ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις οὐδέποτε ἐκτελοῦνται μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 75 καὶ 370 τοῦ 61, 244 τοῦ 84, 102 τοῦ 87. (Προμειωφρία διαφωνεῖ, ἰσχυρίζομένη, ὅτι τὸ ἄρθρον 763 γενικῶς ὀρίζει ὅτι,

διαταχθείσης προσωρινῆς ἐκτελέσεως, ἢν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, μὴ-
δὲ μὴ διακρίνον μεταξὺ ὀριστικῶν καὶ μὴ ὀριστικῶν ἀποφάσεων, τὰ δὲ ἀρθρα
186 καὶ 187 (εἰς ἃ παραπέμπει τὸ 763) ὀρίζουσιν ἀπλῶς τὰς ὑποθέσεις,
καθ' ἃς διατάσσεται ἡ ὑφίσταται ἐκ τοῦ νόμου ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. (*186
καὶ ἀρθ. 185).

761. Τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα ἄρχεται 1) ἀφ' ἧς στιγ-
μῆς παρέρσθῃ 2) ἡ περὶ ἐφέσεως δῆλωσις, ἐνεργεῖ ὅμως ἀνα-
τρέχουσα 3) μέχρι τῆς ἐπὶ τῆς, καθ' ἣν ἐδημοσιεύθῃ ἡ ἀπό-
φασις. — Καὶ τοι ὑπαρχούσης τῆς ἀνασταλτικῆς ταύτης δυνά-
μεως, δύνανται νὰ ληφθῶσι καὶ προσωρινὰ μέτρα. Πολ. 185.
186. 518, 520. 763. 818. (*Ἡ τελευταία παράγρ. ἐκ τοῦ ἀρθ.
185. Πολ. Δικ. 458).

1) μόνον 2) ἐπιδοθῇ 3) ἀνατρέχον

Ν. Ἡ περὶ ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ἐφέσεως διάταξις τοῦ 761 ἀρθρου
εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἐφαρμόζεται μόνον ὁσάκις, γενομένης
καὶ αὐτῶν ἐφέσεως μετὰ τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις ἡ τὴν παρέλκουσιν τῆς
πρὸς τοῦτο ταχθείσης προθεσμίας, ἐπέλθῃ μεταρρυθμιστικὴ τοῦ ἀρετείου ἀπό-
φασις, καθιστῶσα ματαίαν τὰς ἀποδείξεις καὶ ἀνευ ἀποτελέσματος τὰς διατρε-
φίσας προθεσμίας. Ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀναδρομικὴ αὕτη δύναμις, ἐάν
τὸ ἐφετεῖον ἐπικυρώσῃ τὴν περὶ ἀποδείξεως πρωτοδικὸν ἀπόφασιν, διὰτι τότε
αἱ κατὰ τὸ 185 ἀρθρον τῆς Πολ. Δικ. νομίμως διεξαχθεῖσαι πρὸ τῆς ἐφέσεως
ἀποδείξεις καὶ αἱ ἀπρακτικῶς τρέξασαι πρὸς τοῦτο προθεσμίαι ἀποκαθίστανται
διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως ὀριστικῶς
ἐπικυρωαί, οὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐφέσεως ἐπηρεα-
ζόμεναι. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐάν ἐκκληθῶσιν αἱ περὶ ἀποδ. ἀποφάσεις μετὰ
τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων, αἱ διεξαχθεῖσαι ἀποδείξεις οὐδαμῶς ἐπηρεά-
ζονται ὑπὸ τῆς κατόπιν γενομένης ἐφέσεως. Ἀλλ' ἡ μετὰ παρέλκουσιν τῆς
πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ταχθείσης προθεσμίας γενομένη ἐφεσις δὲν
καλύπτει τὸ ἐκπρόθεσμον καὶ δὲν ὠφελεῖ ἐπομένως τὸν ἔκπτωτον γεγνημένον
τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποδείξεως διὰδικον. Α. Π. 1 τοῦ 60, 289 τοῦ 60, 358
τοῦ 78. Οὐδαμῶς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 761 ὀρίζεται ὅτι τὸ πρὸ τῆς ἐφέσεως
χρονικὸν διάστημα δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ πρὸς εὑρεσιν τῆς ἐμπροθέ-
σου τῆς ἀποδείξεως, ἀφοῦ μάλιστα ὁ νόμος δὲν κηρύττει ἀκύρους τὰς κατὰ
τὸ πρὸ τῆς ἐφέσεως διάστημα διεξαχθείσας ἀποδείξεις, ἀλλὰ μάλιστα, ἐπι-
τρέψας τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς τῆς ἐφέσεως, διευλόγησεν τὸ κύρος αὐτῶν. Α. Π. 323
τοῦ 77. Ὅθεν πρὸς εὑρεσιν τοῦ ἐν παρῇθεν ἡ μὴ ἡ πρὸς δῆλωσιν περὶ
τῆς ἀποδοχῆς τοῦ βρῦκου τεταγμένην εἰκοσήμερον προθεσμίαν συνυπολογιστέον
τὸ μετὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς κοινοποιή-
σεως τῆς ἐφέσεως χρονικὸν διάστημα, ἐκτιμώμενον πρὸς τὸ ἐλλείπον τῆς προθε-
σμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀπορριπτουμένης τῆς ἐφείσης ἀποφάσεως.
Α. Π. 362 τοῦ 83.

762. Ἡ ἐφεσις εἶναι μεταβιβάστικη, δηλαδὴ μόνον τὸ δικα-
ιόητριον τῶν ἐφετῶν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ
παραδεκτοῦ τῆς αἰτήσεως 1), καὶ περὶ τῶν λόγων τῶν

ἐγγλήσεων· ἔθεν ὁ κατώτερος δικαστὴς ἀπέχει πάσης περαιτέρω ἀποφάσεως. Πολ. 763, 776, 781.

1) ἐφέσεως

763. Ἡ ἐφεσις ἐπάγεται συνήθως ἀμφότερα, τὴν τε ἀναστολήν καὶ τὴν μεταβίβασιν. — Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ἔχει μόνον μεταβιβάστικὴν δύναμιν. — 1. ὅταν, κατὰ τὰ ἄρθρα 186 καὶ 187, διετάχῃ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. — 2. ὅταν ἡ προσεληθεὶς ἀπόφασις ἀπηγγέλῃ ἀνεκκλήτως, ἢ ὡς ἐμὰ σὺν 1) οὐτως. Πολ. 760, ἐ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 457).

1) ἡ τοῦλάχιστον ἐξαρχητερίσθη

N. "Ανευ ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ μεταβιβάσῃ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἐφετεῖον καὶ νὰ εἰσαχθῇ εἰς αὐτὸ διὰ μόνων τῶν προτάσεων, ὡς αἱ δὲν ὑπάρχει ἡ περίπτωσις τῆς ἀντεφέσεως. Α. Π. 8 καὶ 9 τοῦ 61, 161 τοῦ 70. — Δυνάμει τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 762 καὶ 763 μεταβιβάστικου ἀποτελέσματος τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπὶ παρεμπιπτουσὶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων τὸ ἐφετεῖον δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἐλλοκληρον τὴν διαφορὰν καὶ δὴ ἐνστάσεις καὶ ἐπαυρισμούς, καθοριστὰς ματαίαν τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν. Α. Π. 27 τοῦ 56, 210 τοῦ 57, 192 τοῦ 91, ("18ε καὶ ἄρθρ. 760).

Γ'. Προσωρινὴ ἐκτέλεσις καὶ ἀναστολὴ αὐτῆς.

764. Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις δύναται νὰ διαταχθῇ προσεῖται καὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, — 1. ἐάν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἁρθρῶν 186 καὶ 187, ἐλησμονήσεν ὁ κατώτερος δικαστὴς νὰ διατάξῃ αὐτὴν. — 2. ἐάν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἐξαρχητερίσθῃ παντάπασι, ἢ ἐξαρχητερίσθῃ κατὰ λαθὸς ὡς πρωτοδίκως ἀπαγγελοῦσα, ἐνῷ ἀπηγγέλῃ τῷ ὄντι ἀνεκκλήτως. Πολ. 766. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 136, 457 § 3).

765. Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἀνασταλῇ πάλιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἐάν ὁ κατώτερος δικαστὴς — 1. ἐναντίον τῶν ἐν τοῖς ἁρθροῖς 186 καὶ 187 ὡρισμένων, ἀπεφύνατο τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν, ἢ — 2. ἐξαρχητερίσῃ μὴ ὁρθῶς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὡς ἀνεκκλήτως ἀπαγγελοῦσαν, ἐνῷ αὕτη ἔπρεπε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀπαγγελοῦσα πρωτοδίκως. Πολ. 763, 766. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 457).

766. Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐν τοῖς ἁρθροῖς 764 καὶ 765 περιπτώσεις, πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς κυρίας δίκης δύναται νὰ διαταχθῶσι τὰ θέοντα περὶ τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως ἢ τῆς

ἀναστολῆς αὐτῆς, ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 735 προηγηθῇ κλήσεις βραχυπρόθεσμος. — Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἀπαγορεύεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως, τὸ νὰ κωλύεται ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς 1) ἂν καὶ μόνον ἐκ πλαγίου. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 457, 458).

1) ἀποφάσεως τινος

N. Οὐδαμῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ νόμου ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ περὶ προσωρινῆς ἐκτέλεσεως αἵτησις, ἐὰν ὁ αἰτῶν αὐτὴν δὴν προέβη εἰς ἔφεσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἀπαιτεῖται δὲ μόνον ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς διὰ κλήσεως βραχυπρόθεσμου, παραπεμφθείσης ὑπὸ τοῦ προέδρου εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζητήσιν διὰ πράξεως αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθ. 735. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 878 τοῦ 49.

ΙΑ'. Προδικασία.

α'. Εἰς τακτικὰς 1) δίκας.

767. Τὸ ἐφετῆριον ἔγγραφον περιέχει. — 1. τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, καὶ τὴν κατ'οικίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐφεσίδληττου. — 2. τὴν σημείωσιν τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἡ ἐφεσις. 3. τὴν ὀνομασίαν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἡ ἐφεσις. — 4. τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως. — 5. κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἁρθρου 148, τὸν διερρισμὸν ἀντικλήτου παρὰ τῇ δικαστηρίῳ τῶν ἐφετῶν. — 6. τὸν προσδιορισμὸν τῆς εἰς τὸν ἐφεσίδλητον πρὸς ἀπάντησιν διδομένης προθεσμίας. — Τὸ ἔγγραφον τοῦτο πρέπει νὰ ᾔηται προσηκόντως χρονολογημένον, καὶ ᾗτοι παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ὑπογεγραμμένον. Πολ. 148. 153. 201. 516. 770. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 426, 462).

1) συνήθεις

N. Ἐκ τοῦ ἁρθρου 767 ἀριθ. 2 ἀναφέροντος ἀορίστως τὴν λέξιν σημείωσις ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ σημειωθῇ εἴτε διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας εἴτε καὶ ἄλλως πως· ἀπὸκειται δ' εἰς τὸ δικαστήριον τῆς εὐρίας νὰ ἐκτιμῇσιν ἂν ὑπάρχῃ ἡ προσήκουσα σημείωσις. Α. Π. 25, 26, 27, 29, 84 τοῦ 49, 1 τοῦ 70. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 113 τοῦ 61 γνωριστικὰ σημεῖα τῆς ἀποφάσεως εἶναι κυρίως ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία. ἐκπεπνῶς τὸ μὴ φέρον τὰ εὐσιώδη ταῦτα προσόντα ἐφετῆριον εἶναι ἀκυρον. 113 τοῦ 61. Ἀλλὰ δὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ φέρονται ἐπὶ κεφαλίδος τῆς ἐφέσεως. Ἀρκεῖ νὰ φέρονται ἐν τῷ σώματι τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 179 τοῦ 68, ἡ καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Α. Π. 42 τοῦ 43. — Π παρὰλειψις τῆς ἐν τῷ ἐφετηρίῳ κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, δοθέντι τὸ δικόγραφον τοῦτο

παρὰ πέμπει εἰς πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐν ᾗ σημειοῦται ἀκριβῶς ἡ κατεπίστα-
 του ἐγκαλοῦντος. Α. Π. 31 τοῦ 72. (ἴδε καὶ ἀρθ. 136). Ῥπίσης ἡ παρὰ λεί-
 ψις τῆς ἰδιότητος, ὅπ' ἦν ἐγκαλεῖ τις, (οἷον τῆς τοῦ ἐπιτρόπου), δοκιμὴ τοῦ
 ἐξάγεται ἀποχωρῶντος ἐκ τοῦ ἐφετηρίου. Α. Π. 69 τοῦ 43, 54 τοῦ 70. Ἀλλ' ἡ
 παρὰ λείψις τοῦ Ἐφετείου, εἰς ᾧ μέλλει νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἔφεσις, ἐπιτέλει ἀκυρό-
 τητα. Α. Π. 37 τοῦ 42. Ἀλλ' εἰς ἐκ παραδρομῆς ἀναφέρεται ἄλλο δινα-
 στήριον παρὰ τὸ Ἐφετεῖον, ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐξάγεται ὅτι ἀπυ-
 νῆνται εἰς τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης. Α. Π. 133 τοῦ 86. — Τὸ
 767 ἀρθρου ὁρίζοντος, ὅτι τὸ ἐφετῆριον δεόν νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τῆς
 ἐφέσεως, ἔπεται, ὅτι ἡ πικντελής ἑλλειψις λόγων ἐφέσεως καθίσταται αὐτὴ
 ἀκυρον. Α. Π. 281 τοῦ 81, 343 τοῦ 52. Ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ τῶν
 λόγων ἐφέσεως διὰ μεταγενεστέρων ἐγγράφων, καὶ δὴ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων
 προτάσεων. Α. Π. 78 τοῦ 37, 158 τοῦ 61, 123 τοῦ 65, 20 τοῦ 66. Ἀλλ' ἡ
 οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ, ἐν τῇ ἐφέσει αἰτήσεις περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀγω-
 γῆς (ἢ τανάπαλιν περὶ παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς), διότι ἡ αἴτησις ἐξυπακούει-
 ται, ὃ δὲ νόμος ἀξιοῖ νὰ περιέχωνται μόνον λόγοι ἐφέσεως. Α. Π. 206 τοῦ
 47. — Καὶ δύνανται μὲν νὰ λάβῃ ὅπ' ὅφιν τὰς ἐν τῷ ἐφετῆριον προτάσεις τὸ
 ἐφετεῖον, καί περ μὴ ἐπαναλαμβάνομένης ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεων. Α. Π.
 348 τοῦ 62· ἀλλὰ δὲν βρεῖται κατὰ τὴν Α. Π. 142 τοῦ 63 ἂν δὲν συμπε-
 ριελέσθῃσαν ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεων ἢ τοὐλάχιστον ἐπεκτελέσθῃ αὐταί
 (τὰς τοῦ ἐφετηρίου) γενικῶς διὰ τῶν ἐγγρ. προτάσεων. — Ἐκ τοῦ συνδυασ-
 μοῦ τῶν ἀρθῶν 749 καὶ 767 τῆς πολιτ. δικ. οὐδαμῶς συνάγεται, ὅτι
 ἀπαγορεύεται ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐφετηρίου ἔφεσις κατὰ δύο ἀποφάσεων ἐν δια-
 φόροις δίκαις ἐκδοθεισῶν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, τοῦ μὲν ἀρθου 535 ἐπιτρέπονται
 τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ ἔκαστην πολλῶν ἀγωγῶν, τοῦ δὲ ἀρθου 537 δια-
 τάσσοντος τὴν διαχωρῆσιν ἀπλῶς τῶν κατὰ παράδοσιν αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν ἀγω-
 γῶν, τῶν δὲ διατάξεων τούτων δυναμένων νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἀναλογίαν
 καὶ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως, ἔπεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀκυρον τὸ περιλαμβανένον ἐκαστὴν
 κατὰ δύο ἀποφάσεων ἐν διαφόροις δίκαις ἐκδοθεισῶν. Α. Π. 76 τοῦ 60.
 — Ὅριζοντος τοῦ ἀρθ. 767 ὅτι τὸ ἐφετῆριον ἀνάγκη νὰ γένη τὴν αὐτὴν
 γραφὴν τοῦ ἐγκαλοῦντος ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι, ἂν ὑπογράψῃ
 ὁπὸ τρίτου καὶ δὲν ἐπέλθῃ ἀναπλήρωσις τῆς ἐλλείψεως ταύτης ἐντὸς τοῦ
 πρὸς ἔφεσιν προθυμίας, εἶναι ἀκυρον. Α. Π. 403 τοῦ 40. — Ἐνστάσεις
 ἀπορρίψθεις δι' ἀποφάσεως μὴ ἐκκληθεῖσης δὲν δύνανται νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐφε-
 τεῖον. Α. Π. 12 τοῦ 46.

768. Εἰς τὴν παρὰδοσιν 1) καὶ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ
 χρόνου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθοῖς 538 ἀρθ. 2 καὶ 539
 — 542 ὥρισμένα. — Κατὰ τὴν τεταγμένην ἢ νόμιμον προθεσμίαν
 ὀφείλει ὁ ἐφεσιδότης νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα τὸ ἀπα-
 λογητῆριον αὐτοῦ ἐγγράφον. — Περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου ἐφαρ-
 μόζονται τὰ διὰ τῶν ἀρθῶν 543 καὶ ἐπ. διατεταγμένα. Περιέχει
 δὲ αὐτὸ ὅλας τὰς ἀντιπαρατηρήσεις, καὶ συγχρόνως τὴν ἐν τῇ
 περιπτώσει τοῦ ἀρθ. 758 ἀντέφασιν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 456, 465).

1) ἐπίδοσιν

769. Περαιτέρω ἔγγραφος προδικασία δὲν γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 517 ἀκριβέστερον ὁρισμένα· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ δίκη ἐγγράφεται ἤδη εἰς τὸ πινάκιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφε-
τῶν. — Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ γίνη καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς
τεταγμένης ἢ νομίμου προθεσμίας, ἐὰν ὁ ἐφεσιβλητὸς δὲν ᾔθελεν
ἀπαντήσῃ. — Ὡς πρὸς τὸ πινάκιον ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ
ἄρθρῳ 570 - 578 ὁρισμένα.

β'. Ἐν συνοπτικαῖς δίκαις.

770. Ἐπὶ συνοπτικῶν δικῶν συνίσταται ὅλη ἡ προδικασία
εἰς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἐφετηρίου ἐγγράφου. — Περὶ τοῦ ἐγγράφου
τούτου καὶ τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν
τοῖς ἄρθροις 570 - 578. Πολ. 644. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 463).

γ'. Ὅταν οἱ εἰσαγγελεῖς ᾔναι ἐκκαλοῦντες.

771. Ἐὰν οἱ εἰσαγγελεῖς ᾔναι ἐκκαλοῦντες, ὀφείλουν καὶ
αὐτοὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις 767 - 770 ὁρισμένην
προδικασίαν. Πολ. 743. 773.

III'. Κατάθεσις τοῦ προστίμου.

772. Πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως προηγεῖται ἀναγ-
καίως ἡ κατάθεσις τοῦ νομίμου προστίμου (ἄρθ. 783)· ἄλλως,
τὸ δικαστήριον ἀρνεῖται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν συζήτησιν.
Ἡ δὲ γενομένη κατάθεσις βεβαιοῦται δι' ἐξοφλητικοῦ. Πολ.
155. 170. 783. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 441).

N. Ἡ καταβολὴ τοῦ παραβόλου, σιωπῶντος τοῦ νόμου, γίνεται παρὰ τῷ
γραμματεῖ τοῦ ἐφετείου ἢ παρὰ τῷ δημοσίῳ ταμίᾳ. Α. Π. 97 τοῦ 50. —
Ἐκ τῆς βῆτης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 772 προκύπτει, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, μὴ
ἀποδείκνυν ὅτι ἐξοφλητικοῦ τὴν κατάθεσιν τοῦ προστίμου, δὲν δύναται νὰ
ἀκούσῃ· ἐπομένως ὁ ἐκκαλῶν θεωρεῖται ὡς μὴ ἐμφανισθεὶς, εἴτε ἐνεφανίσθη
καὶ ὁπῆλθε προτάσεις, εἴτε οὐ· δὲν τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ἀπαράδε-
κτον τὴν ἐφεσιν αὐτοῦ ὡς μὴ ἐμφανισθέντος πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς. Α. Π.
97 τοῦ 49. ἐπομένως τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἅμα ἀνακρίπτοντος ἡ ἐφεσις ἅμα
δὲ καὶ ἡ ἀνακοπὴ ἀπορρίπτεται. Α. Π. 65 τοῦ 77. Ἀλλ' ἂν ἐπιτραπῇ εἰς
τὸν ἐκκαλοῦντα ἡ συζήτησις, καίπερ μὴ καταβαλόντα τὸ πρόστιμον, δὲν
ἀκούεται αὐτῇ, ἅτε μηδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου δριζύσης τοῦτο. Α. Π.
64 τοῦ 63.

773. Τῆς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένης καταθέ-
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

σεως τοῦ προστίμου εἶναι ἀπηλλαγμένοι — 1. ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς
ἐποίους κατὰ τὸ ἄρθρον 220 ἐσυγχωρήθησαν διὰ τὴν ἐφεσίμην
δικὴν τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων — 2. οἱ εἰσαγγελεῖς,
ἦναι ἐκκαλοῦντες. Πολ. 223. 784.

N. Ἀπόφασις, καταδικάζουσα τὸν ἐκκαλοῦντα πένητα εἰς δεκάδραχμῶν
πρόστιμον, εἶναι ἀναρτετέα διὰ παραβίασιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρου
773 εἰς 1 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 1 τοῦ 77.

ΙΓ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

774. Περὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασίας ἐφαρμόζονταί
ἐν μὲν ταῖς τακτικαῖς δίκαις, τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 579—610
ὁρισμένα, ἐν δὲ ταῖς συνοπτικαῖς, τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 507 καὶ
623—633. (1) — Καὶ ἐν ἐφεσίᾳ δὲ ἀποφάσεων, ἐκδεδομένων κατ'
ἔγγραφον διαδικασίαν, γίνεται προσφορικὴ συζήτησις, ἐκτὸς ἐάν
διετάρχη κατὰ τὸ ἄρθρον 611 παρ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου τῶν
ἐφετῶν ἔγγραφος διαδικασία. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 470).

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρ. 174 πρὸς τὸ 580 προκύπτει ὅτι δὲν δεῖται
τὸ ἐφετεῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγους. Ἄν μὴ ἐπιμα-
λεσθῇ αὐτοῖς ὁ ἐκκαλὼν διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ. Α. Π. 137 τοῦ 64, 149
τοῦ 65. Ἄλλ' οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἐν ταῖς προτάσεσιν
αὐτολελεῖ καὶ ἐν ἐκτάσει, ἀρκεῖ δ' ἡ γενικὴ αὐτῶν ἐπίκλησις. Α. Π. 289
τοῦ 64. — Ἐάν δὲν ἐνεφανίσθῃ ὁ ἐφεσίδελτος, οὐδ' ἐνεχείρῃσεν ἀπολογητήριον,
τότε μόνον ἀπορρίπτεται ἡ ἐφεσις, δοθέντι αὐτῇ δὲν ἐπιστοιβεῖται εἰς τὸν
νόμον ἡ δόκιμος δύναται νὰ προβληθῇ κατ' αὐτῆς ἐνστάσις εἰς ἐπαγγέλματος
εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἐπιδικάζονται εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα αἱ περὶ τῶν
μὴ ἐμφανισθέντος προτάσεις του, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων
595 καὶ 774. Α. Π. 183 τοῦ 61, 146 τοῦ 63, 17 καὶ 167 τοῦ 68. Ἄλλ' αἱ
κατὰ τὰς ἀποφάσεις Α. Π. 199 τοῦ 38, 394 τοῦ 40, 86 τοῦ 46, 21 τοῦ 50,
15 τοῦ 51, 19 τοῦ 53, 204 τοῦ 60, 442 τοῦ 66, 31 τοῦ 75, 33 τοῦ 80
δύναται τὸ ἐφετεῖον καὶ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐφεσίδελτου νὰ ἀπορρίψῃ τὴν
ἐφεσιν, εἰσερχόμενον εἰς τὸ πραγματικὸν μέρος τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐκτιμῶν
τὰς ἀποδείξεις καὶ κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὁμοίως δηλονότι πρὸς τὴν πρωτό-
δικον ἀπόφασιν. — Τοῦ δὲ ἐκκαλοῦντος ἀπολιπομένου, ἀπορρίπτεται πάντοτε
ἡ ἐφεσις· ὅθεν οὐδὲ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδείξεις, ἅς τυχὼν πρότερον
προσέγγαγεν. Α. Π. 394 τοῦ 40, 16 τοῦ 47, 38 τοῦ 50, 8 τοῦ 70, 283 τοῦ
76. — Ὡς πρὸς τὴν ἀπαγορευμένην ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ συνάδουσα
πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς διαδικασίας, τὴν οἰκονομίαν τοῦ καιροῦ καὶ
τῶν ἐξόδων, ἡ σύγχρονος καὶ διὰ μιᾶς ἀποφάσεως ἐκδίκασις δύο ἐφεσεων ἐν
τῇ αὐτῇ δίκῃ (τῆς μὲν δηλ. κατὰ προδικαστικῆς, τῆς δὲ κατ' οὐσιαστικῆς)
Α. Π. 55 τοῦ 43. — Τρίτοι, οἵτινες ἤθελον εἶχει τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα

(1) Ὅρα ἡμετέραν σημειώσιν ὑπὲρ ἄρθρ. 809.

δύνανται νὰ προσκληθῶσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλητον δίκην, ἢ δὲ πρόσκλησις αὐτὴ ἔχει καὶ τὰς ἐν τῷ ἀρθρῷ 232 ὀριζομένας συνεπείας. Ἐνὲν δὲ πρόσκλησις ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἐρέσιμον δίκην στερεῖται τοῦ δικαιοῦματος τῆς τρίτου ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν καὶ ἐπομένως καὶ τῆς τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου. Α. Α. 330 τοῦ 40. Ὁφείλοντος τοῦ ἀνακοπόντος, ὅταν ᾖ καὶ ἐκκαλῶν, νὰ πράξῃ, ὅτι ὤφειλε νὰ πράξῃ, καὶ ἂν δὲν προηγήτο ἡ ἐρήμην δίκη, ἔπεται ὅτι ἐκκαλῶν, μὴ ἀποδοικνύων ἢ ἐξοφλητικῶς τὴν κατάθεσιν τοῦ νομίμου παραβόλου, δὲν δύναται νὰ ἀκούσῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὅτε ἡ ὑπόθεσις εἰσῆχθη νομίμως πρὸς συζήτησιν, ἔθεν ἡ ἐφεσις οὖν τῇ ἀνακοπῇ αὐτοῦ ἀπορρίπτεται. Α. Π. 65 τοῦ 77. (*180 καὶ ἀρθ. 380).

775. Τὸς παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελεῖς παρίστανται ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀρθρ. 743 ὁ παρὰ τοῖς ἐφέταις.

ΙΑ'. Ἀποφασίς.

776 Οἱ ἐφεταὶ ἐξετάζουσιν, ἐὰν εἰ κατώτεροι δικασταὶ ἀπέστησαντο ὁρθῶς ἢ ὄχι, καὶ πρὸς τοῦτο ἐφαρμόζουσι τοὺς κατ' ἡν ἐποχὴν ἀπηγγέλθη ἢ ἀπόφασις ἰσχύοντας νόμους. — Τὸ εὐσιώδες τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι αἱ αἰτιολογίαι, ἀλλὰ αἱ διατάξεις αὐτῆς. ὅθεν δύναται τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἐφεσιν, καὶ νὰ προσθέσῃ μέλην τοῦτο ἄλλας αἰτιολογίας. Πελ. 182, 762, 778 ἔ. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 473).

N. Ὁρίζοντος τοῦ ἀρθρῷ 776, ὅτι, «οἱ ἐφεταὶ ἐξετάζουσιν ἐν γένει, ἐὰν οἱ κατώτεροι δικασταὶ ἀπέστησαντο ὁρθῶς ἢ μὴ», ἔπεται, ὅτι δύναται οἱ ἐφεταὶ εἰκοθεν καὶ νὰ θεωρήσωσι περιττὴν ἢ ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸν νόμον τὴν διὰ παρεμπιπτεύσεως τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεως διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν, καίτοι μὴ ἐκκληθείσῃ. Α. Π. 179 τοῦ 47, 281 τοῦ 50, 33 τοῦ 51, 542 τοῦ 52, 220 καὶ 330 τοῦ 55, 389 τοῦ 74, 210 τοῦ 76, 97 τοῦ 77· ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ὁρθοῦ ἢ μὴ τῶν μὴ ἐκκληθεισῶν παρεμπιπτεουσῶν ἀποφάσεων. Α. Π. 259 τοῦ 53. Ἀλλ' ἐνταυτοῖς ἀπορρίψεως δι' ἀποφάσεως μὴ ἐκκληθείσης δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐφετῶν, Α. Π. 12 τοῦ 46. — Δύναται τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἐφεσιν, προσβάλλον ἄλλας αἰτιολογίας παρὰ τὰς τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως, ὅθεν δύναται νὰ ἐπικυρώσῃ δι' ἄλλον λόγον τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος πρωτοδικῶν ἀπέρασιν. Α. Π. 303 τοῦ 92, διότι τὸ εὐσιώδες τῆς ἀποφάσεως εἶναι τὸ διατακτικόν. ὅθεν, ἂν τοῦτο ἔχῃ ὁρθῶς, δύναται τὸ ἐφετῶν νὰ νῦντικαταστήσῃ τὰς ἐσφαλμένας αἰτιολογίας τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 235 τοῦ 51, 329 τοῦ 80. Τότε δὲ μόνον μεταβιβάζει τὸ διατακτικόν, ὅταν τοῦτο ἀντιβαῖνῃ εἰς τὸν νόμον. Α. Π. 224 τοῦ 67. — Ὁ ἁμείλιος Πάρος, δικάζων ὡς ἐφετῶν, ὀφείλει νὰ ἐρευνήσῃ καὶ κατ' οὐσίαν ἂν ἡ ὑπόθεσις νομίμως ἐδικάσθη παρὰ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων. Α. Π. 204 τοῦ 56. (*180 καὶ ἀρθ. 780).

777. Ἐάν ἡ δοθεῖσα 1) ἔφσεις ᾗνα ἄκυρος καὶ ἀπαρ-
δεκτος, τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται τοῦτο, καὶ παραπέμπει πε-
ρὶ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν κατώτερον δικαστὴν. Πολ. 201. 749
ξ. 781.

1) γενομένη

778. Ἐάν ἡ ἔφσεις εὐρέθῃ δεκτῇ, συζητεῖται παραχρῆμα ἡ
βάσις τῆς δίκης 1) καὶ—1. ἐάν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις
ἦτον ἄτακτος κατὰ τοὺς τύπους, καὶ ἄδικος κατὰ τὴν οὐσίαν,
τὸ δικαστήριον τὴν ἀφανίζει, καὶ ἀποφαίνεται 2) περὶ τῆς οὐ-
σίας τῆς ὑποθέσεως.—2. ἐάν ἦτον τακτικὴ μὲν κατὰ τοὺς τυ-
πους, ἄδικος δὲ κατὰ τὴν οὐσίαν, τὸ δικαστήριον τὴν μεταρ-
ρυθμίζει.—3. ἐάν ἡ ἀπόφασις ἦτον ἄτακτος μὲν κατὰ τοὺς
τύπους, ὀρθὴ δὲ κατὰ τὴν οὐσίαν, τὸ δικαστήριον τὴν ἀφανίζει,
καὶ ἀποφασίζει συγχρόνως τὰ αὐτὰ περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέ-
σεως. Πολ. 776. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 473).

1) οὐσία τῆς ὑποθέσεως 2) ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει

N. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, μεταρρυθμίζον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν,
δύναται νὰ προῇ εἰς τὴν περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἢ νὰ παραπέμψῃ
αὐτὴν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον. Α. Π. 51 τοῦ 86. Ἐπίσης δύναται μεταρρυθμίζον
ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ βάσιμον νομικῶς.
Α. Π. 236 τοῦ 93. Ἀλλ' ἐξαφανίζον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ὡς ἀναρμόδιον
λόγῳ ὕλης ἐκδοθεῖσαν, δὲν δύναται ἐνταύτῳ νὰ ἀπορριβῇ καὶ περὶ τῆς οὐ-
σίας, ἀλλ' ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδι-
καεῖον, διότι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναρμοδίου δικαστηρίου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις οὐ
δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διεληθεύσα τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς δικαιοδοσίας. Α. Π.
25 τοῦ 41.—Ὡς τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἡ ἐκδίκασις τῆς ἀνταγωγῆς ἀναπέμ-
πεται ὑπὸ τῶν ἐφετῶν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, τὸ θεωρησαν αὐτὴν ἀπαράδεκτον,
ἢ ἐκδικάζεται ὑπὸ τοῦ ἐφετείου. Α. Π. 109 τοῦ 76.

779. Ἀπόφασιν ἐπιδλαβεστέραν διὰ τὸν ἐγκαλοῦντα παρὰ
τὴν προσδληθεῖσαν δύναται τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν τότε
μόνον νὰ κάμῃ, ὅταν ὁ ἐφεσίδλητος ἔκαμα κατὰ τὸ ἄρθρον 758
ἐν παρόδῳ ἔφσεις.

IE'. Ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως.

780. Ἡ μεταρρυθμιζούσα ἀπόφασις ἀφανίζει τὴν προσδλη-
θεῖσαν ἀπόφασιν· ἔθεν ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως
ὀπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἢ

τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει σημειουμένου ἄλλου δικαστηρίου. (Γαλλ. Πολ. Δικ., 472).

N. Τὸ ἐφετεῖον, περιστραφείσης τῆς ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ συζητήσεως εἰς μόνον τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἐστάσεως τοῦ ἐναγμένου, παραλειφθεῖσων τῶν ἄλλων αἰτήσεων τῶν διαδίκων, δὲν δύναται, μεταρρυθμίζον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, νὰ δικάσῃ καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας Α. Π. 168 τοῦ 47. Contra ἐτέρα ἀπόφασιν καὶ Οἰκονομίδης. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ δικάσῃ καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας, εἰάν τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκέρυεν αὐτὸ ἀρμόδιον ἢ ἀναρμόδιον. Α. Π. 3 τοῦ 44, 64 τοῦ 43. (*Αντιτίθεται Οἰκονομίδης). Ἀλλὰ συζητηθείσης πρωτοδικῶς καὶ τῆς οὐσίας, εἰ ἐφέται, μεταρρυθμίζοντας τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, δύναται νὰ ἐξετάσῃ καὶ λύσῃ πάντα τὰ εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντα πρὸς διάνγνωσιν τῆς διαφορᾶς ζητήματα, οὕτω δὲ δὲν ἐκδίδουσιν ἐπιβλαβεστέραν ἀπόφασιν. Α. Π. 356 τοῦ 47, 43 τοῦ 48, 188 τοῦ 53, 246 τοῦ 57, 15 τοῦ 58, 204 τοῦ 71, 108 τοῦ 77, 207 τοῦ 79, 10 τοῦ 81, 112 τοῦ 87, καὶ εἰάν ἐτι τὸ Πρωτοδικεῖον περιόρισθαι εἰς τὴν παραδοχὴν ἐστάσεώς τινας. Α. Π. 58 τοῦ 46, 97 τοῦ 67. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω παραλειφθείσης πρωτοδικῶς τῆς ἐξετάσεως πάντων τῶν λόγων τῆς ἀνακοπῆς, πλην τοῦ πρώτου, παραδεκτοῦ μὲν γενομένου πρωτοδικῶς, ἀπαρβιβθέντος δὲ ἐφεσίμως, τὸ Ἐφετεῖον, εἰάν κρατήσῃ αὐτὸ τὴν πρᾶν τῶν ἐκδικαστῶν τῆς ὑποθέσεως, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τοὺς λοιποὺς μὴ ἐξετασθέντας λόγους. Α. Π. 36 τοῦ 86. Ἐπίσης ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν πραγματογνωμοσύνην, τὸ Ἐφετεῖον δικαιοῦται νὰ δικάσῃ καὶ τὴν οὐσίαν, ἐπεμειντων καὶ εἰς αὐτὴν τῶν διαδίκων. Α. Π. 285 τοῦ 75. Ἐτι ἀναλυτικώτερον ἀποφαίνονται αἱ ἀποφ. Α. Π. 102 τοῦ 84, 27 τοῦ 86, 112 τοῦ 87, καὶ ὅς ἐκ τῆς συμπαροβολῆς τῶν ἄρθρων 779 καὶ 780 προκύπτει, εἰ τὸ ἐφετεῖον ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν διὰ τὸν ἐκκαλούντα τῆς ἐκκληθείσης δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ, ὅταν τὸ πρῶτον ἀποφαίλῃ ἐπὶ τῆς ἐστάσεως ἀπυρρίπτῃ αὐτήν· ἀλλ' ἔστιν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μεταρρυθμίζον ἐκκληθείσαν κρατῇ αὐτὸ τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως διατάσσον τὰς δεούσας ἀποδείξεις, διὰ τῆς μετὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν ἀποφάσεως αὐτοῦ δὲν καλύπτεται νὰ ἐκδώσῃ αὐτὴν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἐκκαλούντος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἐξουσιάζεται πρὸς ἄλλο δικαστήριον, εἰς δ' ἂν δὲν ἐκράτει αὐτὸ τὴν ὑπόθεσιν, ὥστελε νὰ παραπέμψῃ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν. — Ἡ ἀπόφασιν τοῦ ἐφετείου, ἢ μεταρρυθμίζουσα πρωτόδικον ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστήν καὶ ἀπυρρίπτουσαν τὴν ἀρχικὴν αἰτήσιν, ἐπαναφέρει τοὺς διαδίκους εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκειντο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωρινῶς ἐκτελεστικῆς χρηρῆσεως ἀποφάσεως, ἂν τυχὼν αὕτη ἐξετελέσθῃ· ἀνατρέχει δὲ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἰς τὸν χρόνον τῆς αἰτήσεως τῆς πρωτοδικῆς, λογιζομένης ταύτης ὡς μὴ ἐκδοθείσης. Α. Π. 274 τοῦ 65, 19 τοῦ 93. — Εἶναι πάντῃ ἀνυπόστατος ἡ δόξα, εἰ διὰ τῆς ἐκφράσεως «ἢ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως» πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἢ ἐκτελεσις τῆς ἀποφάσεως, οὐ μόνον διότι ἡ ἐρμηνεία αὕτη, προσκρούουσα εἰς τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ νόμου, ἀντιβαίνει προσέτι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 873, δρῖζοντος τὸ ἀρμόδιον κατὰ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἱριδας δικαστήριον, ἀλλὰ καὶ διότι καθίσταται οὕτω χασματικὸς ὁ νόμος, εἰσπῶν περὶ τοῦ γενησομένου ἂν ἢ μεταρρυθμίζουσα τὴν πρωτόδικον ἀπό-

φασιν ἀπόφασιν τοῦ ἐρετείου δὲν ᾔηται ὀριστική. Α. Π. 18 τοῦ 38. Ὅτι ἀπόφασις 208 τοῦ 38, καθ' ἣν διὰ τῆς ἐκφράσεως «ὡ παραιτῶς συζήτησις τῆς ὑποθέσεως» νοεῖται ἡ ἐκτέλεσις, ὁ λόγος δὲ τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ὅτι οἱ πρωτοδίκαι, προκατεληγμένοι ὑπὸ τῶν ὑπαγορευσάντων τὴν γωνίαν αὐτῶν λόγων, ἐδύναντο νὰ προῶσι μετὰ προκαταλήψεως εἰς τὴν περὶ τῶν δυναμένων νὰ ἐγερῶσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δυσχερεῶν ἀπόφασιν. — Γενόμενῃ ἐφέσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τὸ ἐρετεῖον ἐπιλαμβάνονμενον τῷ ὑποθέσεως δικαιούται νὰ παραδεχθῇ τὰς παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις ἢ νὰ ἀπομακρυνθῇ αὐτῶν ἐν μέρει ἢ ἐλυσσενῶς, ἐὰν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως παρενέωσιν οἱ διάδικοι παράπονα καὶ κατὰ τῶν μὴ ἐκκληθεισῶν ἀποφάσεων. ἔχοντα ἐπιβρῶν εἰς τὴν κατ' οὐσίαν λύσιν τῆς διαφορᾶς. Α. Π. 289 τοῦ 67, 128 τοῦ 68, 201 τοῦ 69, 210 τοῦ 76, 97 τοῦ 77, 187 τοῦ 79, 412 τοῦ 81. Τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο τοῦ Ἐρετείου ἀπορρέει ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνακλήσεως τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων, διότι, ἀφ' οὗ νάναται νὰ ἀνακληθῇ αὐτάς, ὑποχρεοῦται καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἐν στηρίκῳ καὶ εἰς τὸν νόμον. Α. Π. 3 τοῦ 44, 39 καὶ 60 τοῦ 46, 179 τοῦ 47, 281 τοῦ 50, 277 τοῦ 65, 389 τοῦ 74, 220 καὶ 350 τοῦ 75, 411 τοῦ 80. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πορᾶν ὁπωσδήποτε ἐπὶ προτάσεων τῶν δικαίων, δικασθειῶν ἤδη ὑπὸ τοῦ κατωτέρου δικαστοῦ διὰ παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων μὴ ἐκκληθεισῶν. Α. Π. 342 τοῦ 52. Ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐπεσεως τοῦ ὁρθοῦ ἢ μὴ ὁρθοῦ τῶν μὴ ἐκκληθεισῶν ἀποφάσεων ὑποχρεοῦται, μὴ γενομένης μάλιστα περὶ τοῦτου σχετικῆς προτάσεως. Α. Π. 239 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 138 τοῦ 70 ἡ μὴ ἐκκληθεῖσα προδικαστικὴ ἀπόφασις καθίσταται ἀπρόσβλητος καὶ δὲν δικαιούται τὸ Ἐρετεῖον νὰ μεταβρῶμυσῇ αὐτὴν ἐπὶ τῇ κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἐφέσει. (Ἴδε καὶ ἀρθρα 763, 778 καὶ 748).

781. Ἐὰν ἡ ἐφεσις ἀπερρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ μὴ βάσιμος, λαμβάνει πάλιν κύρος ἡ προσβληθεῖσα ἀπόφασις· ὅθεν ἔχει ὁ κατωτέρως δικαστὴς τὸ δικαίωμα τῆς ἐκτελέσεως. Πολ. 762, 777. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 472).

782. Ἐὰν πλείονες κατεδικάσθωσαν ἐν τῇ αὐτῇ ἀπόφασιν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, καὶ εἰς μόνον ἐξ αὐτῶν ἐξενάλεσεν, ἡ μεταβρῶμυστικὴ ἀπόφασις ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ὑπὲρ τῶν μὴ ἐκκαλεσάντων, καθ' ὅσον οὗτοι δὲν ἐξέφρασαν κατ' ἄλλον τρόπον τὴν περὶ τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως ἐννοήσιν των. Πολ. 485, 742.

Ν. Εἰδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ οὕσα ἡ τοῦ 782 ἀρθροῦ διάταξις, καθ' ἣν ἡ μεταβρῶμυστικὴ ἀπόφασις ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ὑπὲρ τῶν μὴ ἐκκαλούντων, εἶναι ἀνεπίδεκτος πάσης κατ' ἀναλογίαν ἐπεκτάσεως. Α. Π. 339 τοῦ 65, 122 τοῦ 92. Ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ἀναρῶσων Α. Π. 35 τοῦ 82. Ἐπίσης δὲν ἐφαρμόζεται, δοῦναι ἡ ἀπόφασις δὲν ᾔηται καταδικαστικὴ, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπειδικαστικὴ ἀπαίτησιν, ἀπορρινομένη αὐτὴν ἐξωφλημένην. Α. Π. 122 τοῦ 92. — Ἀναγκαστικὸν στοιχεῖον πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς τοῦ ἀρθροῦ 782 διατάξεως εἶναι οὐχὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς ἐνοχλῆς τῶν συγκαταδικασθέντων ἢ τοῦ ἀπορῶντος εἰς τὴν καταδίκην κεφαλαίου τῆς ἀπο-

φάσεως, ἀλλ' ἡ σύγχρονος καταδίκη αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου. Α. Π. 68 τοῦ 67, 284 τοῦ 80. — Ἡ τοῦ 782 ἀρθροῦ διάταξις ἐφαρμόζεται καὶ ὁσάκις δυο ὄντων τῶν συγκαταδικασθέντων ἐξεκαλέσθῃ ὑπὸ ἀμφοτέρων ἢ ἀποφάσει, ἀλλ' ἡ ἔφεσις τοῦ ἐνὸς ἀπερρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον ἢ ἄλλον τινὰ λόγον. Α. Π. 317 τοῦ 78, 68 τοῦ 67.

Ις*. Ποινὴ τῆς ἡττης.

783. Ἐάν ὁ ἐκκαλῶν ἡττηθῇ, καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων· προσέτι δέ, κατ' αἵτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ εἰς πρόστιμον δέκα δραχμῶν — Ἐάν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἡ ἔφεσις εὐρέθῃ βάσιμος, ἀποδίδονται εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 772 καταβληθέντα πρόστιμα, καὶ ἂν προσέτι τὸ δικαστήριον ἐλησμονήσῃ νὰ διατάξῃ ἐν τῇ ἀποφάσει τὴν ἀπόδοσιν αὐτῶν. Πολ. 155, 170, 220, 784. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 471).

N. Καὶ ἐάν ἐν μέρει γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις, ἀποδίδεται τὸ παράβολον. Α. Π. 162 τοῦ 70. Ἐάν ὁμοῦ γένωνται μὲν δεκταὶ προτάσεις τινὲς τοῦ ἐκκαλοῦντος (οἷον ἡ περὶ ἐξιρέσεως μαρτύρων), ἀλλὰ κατ' οὐσίαν επικυρωθῇ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ὁ ἐκκαλῶν καταδικάζεται εἰς τὸ παράβολον. Α. Π. 273 τοῦ 58.

784. Ἐάν ἡ παρὰ τινος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν δοθεῖσα 1) ἔφεσις ἀπερρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ μὴ βάσιμος, δὲν καταδικάζεται ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς πρόστιμον. Πολ. 773.

1) γενομένη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.

Α*. Περιπτώσεις.

785. Αἱ ἤδη τελεσίδικοι καταστάσαι ἢ ἀνεκκλητήτως ἀπαγγελοῦνται ἀποφάσεις διαιτητῶν, εἰρηνοδικῶν, πρωτοδικῶν, ἐμπεροδικῶν, ἢ ἐφετῶν, δύνανται νὰ ἀνατραπῶσι παρὰ τῶν αὐτῶν δικαστῶν τοῦ ἀπαγγείλαντος τὰς εἰρημένας ἀποφάσεις δικαστηρίου, καὶ ἐπομένως εἰσπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ ἐκ νέου ἡ διαδικασία. — 1. ἐάν ἐν τῇ ἀποφάσει ἀπεφασίσθῃ πλέον τοῦ ζητηθέντος, ἐπεδικάσθῃ μὴ ζητηθέν, ἢ δὲν ἐγίνε παντάπασιν ἀπόφασις περὶ τινος τῶν γενομένων αἰτήσεων. — 2. ἐάν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ὑπάρχουσιν ἀντιφάσκουσαι διατάξεις. — 3. ἐάν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἀντιφάσκουσαι ἀποφάσεις. — 4. ἐάν ἀνήλικος, τὸ Κράτος, δημόσια καταστήματα, καὶ ἄλλοι ὑπὸ ἐπιμέλειαν δια-

τελούντες, δὲν εἶχον παντάπασιν ἀντιπρόσωπον, ἢ δὲν εἶχον τὸν προσήκοντα· 1) — 5. ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐπιστηρίζεται εἰς τὴν μαρτυρίαν ὁρωδοκηθέντων μαρτύρων, ἢ πλαστῶν ἢ νενοθευμένων ἐγγράφων, ἐὰν τὸ δικαστήριον ἀνεγνωρίσῃ ἢ ἀπεφάνηται τὴν ψευδομαρτυρίαν ἢ τὴν πλαστογραφίαν 2). — 6. ὅταν εὐρεθῶσι μετὰ τὴν ἀπόφασιν νέα κρίσιμα ἐγγράφα ἐπισχεθέντα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἐὰν ἡ ἐπίσχεσις ἀπεδείχθῃ ἐγγράφως ἢ ἐνόρκως ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας· — 7. ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἠκούσθῃ εἰς τὰς παρὰ τῶν νόμων προσδωρισμένους περιπτώσεις, καὶ ἡ ἀπόφασις ἐγινέκατ' ἐκείνου τοῦ διαδίκου, ὑπὲρ τοῦ ἐποίου ἐπράκειτο 3) ἢ ἀγορεύσῃ ὁ εἰσαγγελεὺς. Πολ. 74. 75. 588. 643. 689. 740. 807. Ποιν. 505. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 480. 481).

1) ἢ οὐδέλως ἢ οὐχὶ προσηκόντως ἀντεπροσωπεύθησαν· 2) ἐὰν ἀνεγνωρίσθῃ ἢ ἀπηγγέλθῃ παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἢ ψευδομαρτυρία ἢ ἡ πλαστογραφία· 3) ἀπῆρτετο

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 19, 21, 22 καὶ 23 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου πρὸς τὰ ἄρθρα 23, 10-22 αὐτοῦ προκύπτει ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 783 τῆς Πολ. Δικ. εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ πρωτοδικαίου, τὰς ἐκδιδόμενας ἐπὶ τῇ ἐπίσει τῶν ἀποστάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 10 ἐπιτροπῆς, δηλονότι αὗται δὲν ὑποκείμεναι εἰς ἀναψηλάφησιν. Δ. Π. 332 τοῦ 75. — Διὰ τῆς λείψας αἰτήσεων τὸ εἰδ. 1 τοῦ ἄρθρου 783 δὲν ἐννοεῖ πᾶσαν αἴτησιν, δι' ἧς ἐξαιτεῖται ὁ δικάδικος τὴν παραδοχὴν ἐνστάσεως ἢ πραγματικοῦ λαχυρισμοῦ, ἀλλὰ τὴν αἴτησιν, τὴν ἀποτελοῦσαν κεφάλαιον ἢ ἀντικείμενον, περὶ οὗ ἡ διαφιλονεικία ἢ διαφορά τῶν διαδίκων. Δ. Π. 1 τοῦ 45, 344 τοῦ 78, 38 καὶ 332 τοῦ 84, 49 τοῦ 88. Ἀλλὰ κατ' ἄλλας ἀρχαιότερας ἀποφάσεις, καὶ κατὰ τὴν μειονοψηφίαν τῆς ἀποφ. 69 τοῦ 88, μὴ διακρίνοντας τοῦ νόμου μεταξὺ αἰτήσεων καὶ αἰτήσεων (οἷον κυρίων καὶ παρεμπιπτουσῶν κτλ.), πᾶσα πρότασις ἐφ' ἧς ὁ δικαστὴς παρέλιπε νὰ κρίνῃ, καίπερ τοῦ διαδίκου ἔχοντος ἐννομὴν ἀναψηλάφησιν, ἐκδοθῇ περὶ αὐτῆς ἀπόφασις, παρέχει λαθὴν εἰς ἀναψηλάφησιν. — Τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ εἰσάγεται ἡ αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, δύναται καὶ ὑπελπεῖ, μὴ ὑπαρχούσης νομίμου περιπτώσεως πρὸς ἐπανάλυσιν, καὶ κηρύξῃ αὐτεπαγγέλτως ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν. Δ. Π. 87 τοῦ 82. — Ὡς ἐκ τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ 783 συνάγεται, καὶ ἐὰν τὸ δικαστήριον παρέλιπε νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς δίκης, ὑπάρχει λόγος ἀναψηλάφησεως, οὐχὶ δὲ ἀναίρεσεως. Δ. Π. 63 τοῦ 84, 224 τοῦ 78. Ἐὰν τὸ δικαστήριον παρέλιπε νὰ ἀποφάνῃ περὶ τοῦ κύρους τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως, δεξιόμενον τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν, χωρεῖ ἀναψηλάφησις· μὴ γενόμενης δὲ ἀναψηλάφησεως ἑμπροσθέντως, ἢ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως αἰτήσεως θεωρεῖται τελεσιδικίως ἀπορρίφθεῖσα καὶ ἄκυρος ἐπομένως ἡ κατάσχέσις. Δ. Π. 2 τοῦ 67. — Ἐὰν ἐπιτρεπόμενος ἀνήλικος ἐδικάσθῃ ἐρήμην,

καίτοι νομίμως κλητευθέντος του επιτρόπου του, θάτις εἶναι ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος, δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐπαναλήψεως. Α. Π. 282 τοῦ 67, 279 τοῦ 71. Ὑπάρχει ὅμως, ἐν ἀνταποσώπειν τὸν ἀνῆλικον κατὰ τὴν δίκην μὴ προσήκων ἀντιπρόσωπος, ὡς λ. γ. πατήρ. οὗ τὰ συμφέροντα ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ, συνεκρούοντο πρὸς τὰ τοῦ υἱοῦ. Α. Π. 60 τοῦ 70. Ἐπίσης το δημόσιον νομίμως κλητευθὲν διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ δὲν δικαιεῖται νὰ αἰτήσῃ ἐπαναλήψιν τῆς δίκης μετὰ τὴν τελεσιδικίαν λόγῳ μὴ προσήκουσας ὑπερασπίσεως, παλινδικίας χωρεύουσι μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τῷ δημόσιον δὲν ἠθέλει ἔχει ποσὴν ἀντιπρόσωπον ἢ δὲν ἠθέλει ἔχει τὸν προσήκοντα. Α. Π. 339 τοῦ 67. Ὡσαύτως κατὰ τὴν Α. Π. 285 τοῦ 92 λόγος ἐπαναλήψεως εἶναι οὐχὶ ἐὰν οὐδὲλως ἢ μὴ προσήκοντος ὑπερσπικισαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐὰν δὲν εἶχον παντάπασι ἀντιπρόσωπον ἢ δὲν εἶχον τὸν προσήκοντα. (Contra Οἰκονομικὴς βοήθων ὅτι καὶ δι' ἑλλειψιν τῆς προσηκούσης ὑπερασπίσεως χωρεῖ ἀναψηλάφησις. Τούναντίον ὁμοδοτεῖ ὁ Ῥουσσέπουλος, ὃ συν-πασσόμεθα καὶ ἡμεῖς, οὐ μόνον διδοῖ τὸ καίμενον τοῦ νόμου ἀναγκάζει ὡς λαγὸν τὴν ἑλλειψὶν προσηκούσης ἀντιπροσωπεύσεως καὶ οὐχὶ προσηκούσης ὑπερασπίσεως, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ ἀντίθετος γνώμη ἄγει εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ θεσμοῦ τῆς τελεσιδικίας, δυναμένῳν ἐκάστοτε τῶν τελεσιδικίας ἡττη-μένων νὰ προσβάλλωσιν αὐτὴν ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἀτελοῦς ὑπερασπίσεως τῆς ἀποβίσεως ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου). — Ἐν τῇ ἐκφράσει «δημόσια καταστή-ματα» περιλαμβάνονται καταδόλως καὶ οἱ ὅημοι. Α. Π. 349 τοῦ 93. — Ἡ ἐπιδίκασις ἡττονος τῶν αἰτηθέντων, μὴ ὀριζομένη ὡς λόγος ἀναψηλάφησεως, ἐπιδίκασις δικαίωμα εἰς ἀναψηλάφησιν, ἀλλ' εἰς ἀνάφρασιν. Α. Π. 313 τοῦ 78. Ἐπίσης ἡ ἐπιδίκασις πλείονος τῶν αἰτηθέντων. Α. Π. 12 τοῦ 40, 98 καὶ 276 τοῦ 66, 3 τοῦ 72, 126 τοῦ 79, 1 τοῦ 82. Ὅθεν καὶ ἡ ἐπι-δίκασις ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας τόκων, ἐνῷ ἐξηγήθησαν ἀπὸ τῆς ἀγω-γῆς. Α. Π. 233 τοῦ 75. Ἐπίσης ἡ ἐπιδίκασις τοῦ ἡμέτερος ἀντὶ τοῦ αἰτηθέντος τρίτου. Α. Π. 300 τοῦ 64. Ἐπίσης ἡ ἐπιδίκασις δικαστικῶν δεσποσίων, ὑπερδαινευσῶν τὸ αἰτηθὲν ποσόν. Α. Π. 1 τοῦ 54. Ἐπίσης ἡ αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως ἐν τῇ τῷ σκεπτικῷ καὶ τῷ διατακτικῷ περὶ τινος αἰτήσεως. Α. Π. 323 τοῦ 39, 213 τοῦ 63, 5 τοῦ 66, 191 καὶ 228 τοῦ 68, 231 τοῦ 75, 6 καὶ 344 τοῦ 79. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἡ αἰτιολογία περὶ ὑπο-βληθέντων ἐπιχειρημάτων, ἰσχυρισμῶν καὶ ἐγγράφων ἢ ἡ ἐσφαλμένη ἐκτι-μήσις αὐτῶν. Α. Π. 221 τοῦ 82. Εὐνόητον δὲ ὅτι, ἀπορίητομένης τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον, ἐπέρχεται ἀναγκασίως καὶ ἡ ὡς πρὸς τὸν τό-κον. Ὅθεν δὲν χωρεῖ ἀναψηλάφησις ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀποφάσεως περὶ τοῦ αἰτηθέντος τόκου. Α. Π. 193 τοῦ 65. — Ὡσαύτως ἐξεδόθησαν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἀποφάσεις τελεσιδικίας ἀντιπρόσωπος πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ διαφόρων δικαστη-ρίων, χωρεῖ ἀνάφρασις· ἀλλ' ὅσακις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, χωρεῖ ἀναψηλάφησις (Πολ. 785 § 3 καὶ 807 § 4). Α. Π. 43 τοῦ 47, 364 τοῦ 84. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἡ ἀντίφρασις ἐν τῷ διατακτικῷ καὶ οὐχὶ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ Α. Π. 3 τοῦ 75. Ἐπίσης χωρεῖ ἀναψηλάφησις καὶ διὰ τὴν ἀντίφρασιν τοῦ διατακτικοῦ ἀποφάσεως τινος πρὸς αὐτοῦ. Α. Π. 337 τοῦ 79. Ὁ νόμος (Πολ. Δικ. 888) ἀξιοῖ νὰ δοθῇ ὁ λόγος εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅπως ἀγαγεῖται, ἀλλὰ δὲν δίδει καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀγορεύσεως αὐτοῦ. Διὸ ἀρκεῖ ἡ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἀναφορὰ τοῦ εἰσαγγελέως, ἥτις δύναται νὰ γίνῃ καὶ αἰσιωπῶς, ἐπὶ τὴν ὁ εἰσαγγελεὺς θεωρεῖται περὶ τὸν νὰ εἴπῃ τι.

Α. Π. 1 τοῦ 53, 312 τοῦ 63. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐρθὴν ἀπόφασιν 722 τοῦ 80 Ἐρ. Ναυπλίας ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ῥητῶς τὴν ἀγόρευσιν ἄνευ τινὸς ὄρου ἢ περιορισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νάναφέρηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἡ ἐκφρασθεῖσα γνώμη τοῦ εἰσαγγελέως. Α. Π. 207 τοῦ 77. (*Ὅρα καὶ ἀρθ. 388). — Ἡ περὶ ἀναψηλαφάσεως αἰτήσις κατ' ἀποφάσεως διαιτητῶν, αἵτινες δὲν ἐδίκασαν ὡς ἐρεται, παραπέμπεται εἰς τι τῶν Πρωτοδικείων. — Οἱ λόγοι τῆς ἐπανάληψως δεόν νά περιέχωνται ἐν τῷ περὶ αὐτῆς δικηγόρῳ ἢ νά προστεθῶσι διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου κατὰ τὴν προδικασίαν ἢ τὸ πολὺ μέχρι τῆς πρώτης συζητήσεως. (Πολ. Δικ. ἀρθ. 793, 767, 517, 237, 508 καὶ 821). Α. Π. 332 τοῦ 64. Ἀλλὰ κατὰ τὴν μειονοφηρίαν καὶ διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐνδίκων μέσων, δηλονότι καὶ διὰ τῶν προτάσεων τῶν κατόπιν συζητήσεων, δεῖται δὲν ἀντετάσσεται ἀπὸ τὸν ῥάδιον. — Ἀνακαλυφθέντων νέων ἐγγράφων, ὧν ἕνεκα τῆς ἐπιστάσεως δὲν εἰδυνήθη ὁ διάδικος νά κομίσῃ τὴν ἀναγκαίαν ἀπόδειξιν ἢ ἀνταπεδείξιν, συγχωρεῖται ἀναψηλάφησις, ὅπως διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων κομισθῇ ἡ ἀποδείξις αὕτη. Ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται τῷ αἰτησάμενῳ τὴν ἀναψηλάφησιν νά ἀναρτίῃ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἔμλογίας (ὧν δὲν προέτειναν ἐγκαλέσαι τὴν ἕνεκα πλάνης; ἢ ἄλλου νομίμου λόγου ἀνάκλησιν), αἵτινες κατ' ἀκολουθίαν ἀποτελοῦσι τεκμήριον ἀδίκαιστον. Ἀρείου Πάγου 332 τοῦ 84. — Καὶ αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις ὑπάγονται εἰς ἀναψηλάφησιν, ἐν περιλήψει αἰτήσις τις παντελῶς ἀδίκαστος; γενομένης δὲ δεκτικῆς τῆς περὶ ἀναψηλάφσεως αἰτήσεως, ἐνδίκασθαι αὐτὴν τὸ παραδεχόμενον τὴν ἀναψηλάφησιν δικαστηρίων, διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων τῆς πρώτης ἀποφάσεως. Α. Π. 333 τοῦ 53. — Καὶ τοῦ Ἀρ. Πάγου αἱ ἀποφάσεις ὅσας διδάξει κατ' οὐσίαν, ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν καὶ εἰς ἀναψηλάφησιν. Α. Π. 344 τοῦ 78, 38 τοῦ 84. — Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναψηλάφσεως μέσον ἐπιτρέπεται μὲν καὶ ἐπὶ ἀντιφασκουσῶν ἀποφάσεων διαφόρων τμημάτων δικαστηρίου τινός, εἰς ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἔκτασιν δικαιοδοσίας, ὡς τὰ δημοιουργούμενα δι' ἰδιαίτερου ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ· ἀλλὰ τοῦ Α. Π. τὸ μὲν ἀκυρωτικὸν τμήμα, εἰτέχον τὸ νομικὸν μόνον μέτρον τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἔχει εἴσουςιν νάνακρῃ ἀπλῶς αὐτὰς ἢ νάποσιν ῥίπτῃ τὰς περὶ τούτου αἰτήσεις (καθ' ὅσον κρίνει διαιτητὴν ἢ ἐν τῶν καμμένων νόμους), τὸ δὲ ἕτερον τμήμα (τὸ δευτερον) ἔχει τανάπαλιν εἴσουςιν νά ἐνδίκασθαι τὰς εἰς αὐτὸ παραπεμπομένας δίκας ὑπὸ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καὶ ἀποσπῇ τὸ κατ' οὐσίαν δίκαιον. *Ὅθεν αἱ ἀποφάσεις τῶν τμημάτων τούτων δὲν λογίζονται ὡς τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, οὐδὲ φέρει στοιχεῖα διδικασίου ἢ ἀναιματικῆς ἀπόφασις, ἀτε ἀποφαινόμενη ἐπὶ νομικῶν μόνον ζητημάτων. Α. Π. 93 τοῦ 93. (*Ἴδε καὶ ἀρθρ. 786, 787).

Β'. Ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων.

786. Ἡ ἐπανάληψις δύναται νά προβληθῇ ὡς κυρία ἢ ὡς ἐν παρόδῳ αἰτήσις παρὰ τῇ ἀπορρινωμένῳ τὴν προσβλητέαν ἀπόφασιν δικαστηρίῳ. (Γὰλλ. Πολ. Δικ. 490).

Ν. *Ὅταν αἰτῇται ἀναψηλάφησις ἀποφάσεως ἐν δίκῃ, καθ' ἣν τὸν ἀποφασιστὴν τοῦ πρωτοδικείου ἀπεκύρωσε τὸ ἔρειτον, πρέπει ἢ περὶ ἀναψηλάφσεως

πως αἴτησις νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ ἐφετεῖον, εὐ μόνον διότι τοῦτο ἐδέχτο οὕτως αὐτὴν ὡς ἰδίαν, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποφεύγεται οὕτω τὸ ἀτόπημα νὰ δύναται κατώτερον δικαστῆριον νὰ καταγγῇ ἀπόφασιν ἀνωτέρου. Δ. Π. 301 τοῦ 61. (186 καὶ ἀρθ. 783, 787).

787. Ἐὰν ἡ προσβλητέα ἀπόφασις προσήχθῃ εἰς ἄλλο δικαστῆριον, ἢ περὶ ἐπαναλήψεως αἴτησις γίνεται 1) παρὰ τῷ ἀποφνηαμένῳ τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίῳ· ἀλλὰ τὸ ἐπιλαβόμενον τῆς δίκης δικαστῆριον δύναται, ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπαναλήψεως ᾗθελεν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν κρίσιν τῆς υποθέσεως, ν' ἀναβάλῃ προσωρινῶς τὴν συζήτησιν. — Ἐὰν τὸ ἀποφνηαμένον τὴν ἀπόφασιν δικαστῆριον δὲν ὑπάρχῃ πλέον, σημεῖοι ὁ "Δ-ρεῖος Πάγος ἄλλο δικαστῆριον. Πολ. 806. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικονομ. 491).

1) μολοντοῦτο

Ν. Τῆς περὶ παλινδικίας αἰτήσεως εἰσαγομένης παρὰ τῷ ἀποφνηαμένῳ τὴν προσβλητέαν ἀπόφασιν δικαστηρίῳ κατὰ τὸ ἀρθρον 786, κατὰ δὲ τὸ προκειμένον 787 ἐδ. 2 διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Π. ἄλλου δικαστηρίου, ὁσάκις τοῦτο δὲν ὑπάρχει πλέον, ἐπεταί, ὅτι τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ὁσάκις τοῦτο μὴ ὑφίσταμένου μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐνεκα τῆς παρελεύσεως τῆς νομίμου περὶ τῆς διαρκείας αὐτοῦ προθεσμίας, ἡ περὶ παλινδικίας αἴτησις παραπεμπτέα ἐστὶν εἰς τι τῶν Πρωτοδικείων τοῦ Κράτους, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ, τε παραδεχτὸν καὶ βάσιμον τῆς αἰτήσεως ταύτης. Δ. Π. 26 τοῦ 76.—Οἱ διάδικοι δύνανται νὰ προσβάλωσι τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, προκειμένης περιπτώσεως παλινδικίας, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἐν ὃ χρόνος τῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητῶν δὲν ἔληξε· δύνανται ὅμως καὶ νὰ ἀντιβάλωσι τὸν ἐκτελεστικὸν τύπον, ζητοῦντες τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως. Δ. Π. 91 τοῦ 78.

Γ'. Τίνες ἔχουσι πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

788. Ὅλοιοι οἱ διάδικοι, οἵτινες ἐκλήθησαν, καὶ εἰς τοὺς δ-κοίους διαφέρει ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως, ὡς καὶ οἱ κληρο-νόμοι καὶ διαδόχοι τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, δύνανται νὰ ζητήσουν τὴν ἐπαναλήψιν· ἰδίως δὲ καὶ οἱ εἰσαγγελεῖς, ἐὰν ᾗσαν διάδικοι κατὰ τὴν προκειμένην δίκην. Πολ. 795 ε. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικον. 480).

789. ᾐρεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπαναλήψεως.—1. ὅστις ἐντελῶς ἢ ἐν μέρει ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν, μόνον ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια, εἰς τὰ ὅποια οὕτως δὲν συγκατατέθη, συγχωρεῖται ἐπαναλήψιν.—2. ὅστις ἐν

τῇ αὐτῇ δίκῃ μετεχειρίσθη ἤδη ἅπαξ τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον ἀποκλείεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς δευτέρας διαδικασίας καὶ ἀποζημιώσεως, καὶ ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν συνήγορον, ὅστις ἤθελε διεξαγάγει ἐν γνώσει τὸ τῆς δευτέρας ἐπαναλήψεως. Πολ. 201. 485 ἔ. 803. Ὁργ. 297. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 503).

Ν. Ἡ ἐπιτῆ ἢ σιωπηλὴ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ γίνῃ διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐξ ὧν ἐξάγεται ἀναγκάσιος ὁ περὶ ἀποδοχῆς σκοπός, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 813 ἀρ. 1. 780 ἀρ. 1 καὶ 486 § 3. Α. Π. 3 τοῦ 47 κτλ. (*ἴδε καὶ ἀρθρ. 486, 750).

Δ*. Εἰς ποίας ἀποφάσεις συγχωρεῖται ἐπανάληψις.

790. Ἡ ἐπανάληψις συγχωρεῖται εἰς μόνους τὰς τελεσιδικίας ἀποφάσεις, αἵτινες δὲν ἤμποροῦν νὰ προσέλθωσι πλέον οὔτε δι' ἐφέσεως, οὔτε δι' ἀνακοπῆς, καὶ 1) μόνον καθ' ὅσον τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον ἐζητήθη. Ἐάν ἐπομένως ἀποφασίς τις σύγκληται ἐκ πολλῶν κεφαλαίων, καὶ μόνον περὶ τοῦ ἐνδὸς ἐξ αὐτῶν ἐζητήθη ἢ ἐπανάληψις, μόνον τὸ κεφάλαιον τοῦτο δύναται νὰ συζητηθῇ καὶ νὰ ἀνακληθῇ, ἐκτὸς ἐάν τὰ λοιπὰ ἤθελον εἶναι ἀπλᾶ παρεπόμενα αὐτοῦ. Πολ. 274. 748 ἔ. 812, (Γαλλ. Πολ. Δικ. 480, 1026, 482).

1) στενώτατα

Ν. Ἀπόφασις ὑποκειμένη εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἔρπον προσβάλλεται μόνον δι' ἀναψηλαφάσεως, ἀφού καταστῇ τελεσιδικία, δηλονότι ἀφού δι' ολονότι λόγον ἀπολὲθῇ ὁ διαδικτικὸς τὰ τακτικὰ ἔνδικα μέσα. Α. Π. 92 τοῦ 46. — Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ 790 ἀρθρου τῆς Πολιτ. Δικ. γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν λόγον ἀναψηλαφάσεως, ὅστις ἀνάγεται εἰς ἔν κεφάλαιον μόνον, δὲν δύναται νὰ ἀκυρώσῃ ἢ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἀποφάσεως μέρη μένουσιν ἀπρόσβλητα. Α. Π. 399 τοῦ 40. — Ἀν ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐκτετοῦ ἐπικυρῶσιν τὴν τοῦ Πρωτοδικείου, αἰτεῖται ἀναψηλαφάσεως τὴν πρώτην. Α. Π. 301 τοῦ 61. — Σώρευσις δύο ἀπαιτήσεων, τούτεστιν αἰτήσεως περὶ διόρθώσεως λογιστικοῦ σφάλματος καὶ αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, οὐ μόνον δὲν ἀπαιτοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ στήριζεται εἰς τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρῶν 535-537 τῆς Πολ. Δικ., ὁδὲ μάλιστα δὲ ὑπάρχει ἀντίτασις μεταξὺ τῶν δύο αἰτήσεων, ἀφού τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας πρὸς ἑκδοσὶν νέας ἀποφάσεως ζητεῖ ὁ αἰτών ἐπιβοηθητικῶς καὶ μόνον ἐάν ἡ διόρθωσις τῆς ἀποφάσεως ἤθελε κριθῇ ἀπαρθεῖν. Α. Π. 99 τοῦ 85. — (*ἴδε καὶ ἀρθ. 798).

Ε*. Προθεσμία.

791. Μόνον ἐντὸς τριῶν μηνῶν συγχωρεῖται ἡ ἐπανάληψις καὶ — 1. ἐπὶ ἐγγλίκων, μετὰ τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νέμου

ἐπίδοσιν τῆς ἀποράσεως. — 2. ἐπὶ ἀνηλικίων, ἀφοῦ ἐπιδόθῃ ἡ ἀπόφασις εἰς αὐτοὺς γενομένους ἐνήλικας· ἐπὶ δὲ τῶν 1) διαζύκων τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 785 ἀριθ. 4, μετὰ τὴν εἰς τοὺς νομίμους αὐτῶν ἀντιπροσώπους ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως. — 3. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 785 ἀριθ. 3, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπαδέσθῃ ἡ τελευταία ἀπόφασις. — 4. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 785 ἀριθ. 5 καὶ 6, ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἀνεγνώρισεν ἢ ἀπεφάνητο τὴν ψευδομαρτυρίαν, ἢ τὴν πλαστογραφίαν, ἢ ἀφ' ἧς ἀνεκαλύφθησαν ἐπισχεθέντα ἔγγραφα, ἂν αἱ ἡμέραι αὗται δύνανται νὰ ἀποδειχθοῦν ἐγγράφως, ἢ ἐνόρκως 2), ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας. — 5. ἐπὶ κληρονόμων, ἢ γερῶν, ἢ διεzeugμένων ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένων συζύγων, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς καὶ πρὸς διάσκεψιν θεοείσης προθεσμίας, καὶ μετὰ τὴν εἰς ὅλους τοὺς κληρονόμους δι' ἐνὸς ἐπισήμου ἐγγράφου, εἰς τὰς χήρας, καὶ εἰς τὰς διεzeugμένας ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένας συζύγους ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 786 ἀριθ. 3 καὶ 4 ἀκριβέστερον ὁρισμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 483, 484, 488, 489).

1) τῶν λοιπῶν 2) δι' ὅρκου

N. Τῆς τε ἀναίρεσεως καὶ ἀναψηλάφησεως ὄντων ἐκτάκτων ἐνδίκων μέσων, ἡ χεῖρις τοῦ ἐνὸς δὲν κωλύει τὴν χρῆσιν τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ δύνανται νὰ λάβωσι χώραν συγχρόνως ἑκατέρα ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμένης πρὸς ἕκαστον προθεσμίας. Α. Π. 74 τοῦ 57. Ὡς πρὸς ἀναψηλάφησιν δὲ προθεσμία καὶ ἂν ᾖ κατὰ τινος τελεσιδίκου ἀποφάσεως γίνῃ πρότερον προσφυγή εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον πρὸς ἀναίρεσιν καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναίρεσεως ζητηθῇ ἡ ἀναψηλάφησις, ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καθ' ἧς ἡ ἀναψηλάφησις ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἄρειου Πάγου. Α. Π. 74 τοῦ 57. — Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 785 καὶ 791 προκύπτει, ὅτι, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν προθεσμίας, δὲν τρέχει ἡ πρὸς ἀναψηλάφησιν· δηλονότι ἡ πρὸς ἀναψηλάφησιν τρέχουσα προθεσμία δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀφ' οὗ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως ἤθελε κατασταθῇ αὕτη τελεσιδικία, ἡπομένως, εἰάν ὑπόκειται αὕτη εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν, μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν προθεσμίας, ἀλλῶς ἐρμηνευόμενος ὁ νόμος ἤθελεν εἶναι πάντῃ ἀνακλόουτος, διότι ἡ μὲν ἀπόφασις τῶν ἀφετῶν, ἣτις εἶναι τελεσιδικία ἢ ἀνεκκλητὸς ἀπαγγελθεῖσα καὶ μὴ ὑποκειμένη εἰς τακτικὸν ἐνδίκον μέσον, ἤθελεν εἶναι πλὴρῃ τὴν τριμνην προθεσμίαν μετὰ τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς, ἡ δὲ πρωτόδικος καὶ ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν, ἀφαιρουμένων τῶν τριάντα ἡμερῶν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, ἤθελεν ὑπόκεισθαι εἰς προθεσμίαν μόνον δύο μηνῶν πρὸς ἀναψηλάφησιν. Α. Π. 92 τοῦ 46.

792. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 791 ἀναφερομένη τρίμηνος προθεσμία ἐπεκτείνεται καὶ λογίζεται κατὰ τὰ διὰ τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 διατεταγμένα.

793. Ἐὰν ὁ διάδικος ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος, εἴτε ἡμεδαπός, εἴτε ἀλλοδαπός, διατρίβῃ ἐν ἀλλοδαπῇ, προστιθεται εἰς τὴν τρίμηνον προθεσίαν καὶ ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 541 ἀναφερομένη περαιτέρω προθεσμία. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 486).

794. Κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν συγχωρεῖται ἡ ἐπανάληψις μετὰ τὴν συνήθη πρὸς παραγραφὴν τῶν ἀγωγῶν προθεσίαν. Πολ. 791.

ς'. Προδικασία.

795. Ἡ κυρία αἵτησις διεξάγεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν ἄρθρων 767-771 ἢ δὲ ἐν παρέδῳ αἵτησις, κατὰ τὰ ἄρθρα 234 ἀρθ. 1, 770, καὶ 771. — Πάσης ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησεως προηγείται ἡ κατάθεσις τοῦ νομίμου προστίμου διακοσίων δραχμῶν ἄλλως τὸ δικαστήριον ἀποποιεῖται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν συζήτησιν (1). — Ἡ τῶντι γενομένη κατάθεσις ἀπεικονύεται δι' ἐξοφλητικοῦ. Πολ. 170. 797 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 494. 495).

N. Ἡ πιστοποίησις τοῦ ἀρμοδίου γραμματέως κατὰ τὸ ἄρθρον 126 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. περὶ τῆς τοῦ παραδύλου καταθέσεως ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν. Α. Π. 341 τοῦ 78.

796. Ἀπαλλάττονται τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διατεταγμένης καταθέσεως τοῦ προστίμου. — 1. ὅσοι πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας ἔλαβον κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τὰ δικαιώματα τῶν πενήτων. — 2. εἰσαγγελεῖς, ἐὰν ἐνάγουν πρὸς ἐπανάληψιν. Πολ. 223.

N. Τοῦ αἰτούντος τὴν ἀναψηλάφησιν μὴ προσάγοντος τὴν προσήκουσαν

(1) N. 10 Αὐγούστου 1836 περὶ παραδύλου.

1. Τὸ κατὰ τὰ ἄρθρ. 793 καὶ 823 τῆς πολ. καὶ 486 § 1 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας εἰς διαδικασίας καὶ εἰς ἑκατὸν δραχμὰς ὀρισμένον ἀποτυχίας πέντε σιμον (παραδύλου) καταβιβάζεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει εἰς δραχ. ἑκατὸν, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ εἰς δραχ. πενήκοντα.

2. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς πρὸ τῆς δημοστεύσεως τοῦ παρόντος νόμου γενομένας περὶ ἀναίρεσεως ἢ περὶ ἐπανάληψεως δικτῶν αἰτίσεις.

ἀποδείξιν τῆς καταθέσεως τοῦ προστίμου, μὴδὲ ἀντικλητῆριον ἐμφαίνον ὅτι ἀπῆλause τῶν δικαιωμάτων τῆς πέντε διὰ τὴν περὶ ἀναψηλαφύσεως δίκην, τὸ δικαστῆριον ἀποποιεῖται τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 191 τοῦ 91. — (*18ε καὶ ἄρθρ. 785).

797. Ἡ ἐπανάληψις δὲν ἔχει ἀναδλητικὴν δύναμιν. (1) Ἡ ἐκτέλεσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῇ ἐπὶ ποινῇ τῆς ἀποδόσεως τῶν ζημιῶν καὶ ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸ δικαστῆριον. Πολ. 760. 818. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 497).

Ζ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.

α'. Πρὸ τῆς παραδοχῆς.

798. Περὶ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροισι 774 καὶ 775 διατεταγμένα. — Πρῶτον συζητεῖ τὸ δικαστῆριον κατὰ τὰ ἄρθρα 785—796, ἂν συγχωρῇται ἡ ἐπανάληψις ἀπορρίπτει αὐτήν, ἂν ᾖ ἀπαράδεκτος, καὶ καταδικάζει τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐξῆδων ἐπὶ δὲ τῇ προτάσει τοῦ εἰσαγγελέως, ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος, τὸν ὑποβάλλει εἰς τε τὴν πληρωμὴν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 795 κατατεθέντος προστίμου, καὶ εἰς ἀποζημιώσιν τοῦλάχιστον διακρίστων ὀραγμῶν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 500).

Ν. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθ. 798 ὁριζομένη ὑπὲρ τοῦ νικῶντος διαδίκου ἀποζημίωσις, μὴ αἰτούμενη, δὲν ἐπιδικάζεται. Α. Π. 193 τοῦ 68. Σημειώτεον ὅτι εἶναι δεκτὴ ἡ τῆς ἀναψηλαφύσεως αἰτήσις καὶ δοάκις ὁ αἰτῶν, παραιτησάμενος τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, προέβη εἰς τὴν αἴτησιν, ἅτε διὰ τῆς παραιτήσεως τῆς ἀνακοπῆς καθισταμένης τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τελεσιδικίου. Α. Π. 249 τοῦ 49. Ἐπίσης δεκτὴ εἶναι ἐπιδοσθητικὴ αἰτήσις ἀναψηλαφύσεως, ἐνομένη αἰτήσις περὶ διορθώσεως γραφικοῦ ἢ λογιστικοῦ σφάλματος, ὡς μείναντος ἀδικάστου τοῦ κεφαλαίου τούτου καὶ ἐντεῦθεν προκύψαντος τοῦ σφάλματος, διότι ἡ ἐνώσις αὕτη στηρίζεται εἰς τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθ. 838—837 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 99 τοῦ 88.

799. Εἰσαγγελεῖς δὲν καταδικάζονται, ἂν ἐνάγωσι περὶ

(1) Ἀλλὰ προδήλως ἐξ ἀνάγκης ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις, ἂν ἐξεδῶντο ἀντιφατικαὶ ἀποφάσεις ἢ διατάξεις. Ὁ Chauveau παραδέχεται ὅτι ἀναστέλλεται καὶ δοάκις τὸ δημόσιον συμφέρον ὑπαγορεύει τὴν ἀναστολήν, ὡς πρὶν εἰπεῖν δοάκις ἡ προσβαλλομένη δι' ἐπανάληψιν ἀπόφασις κηρύττει ἀκυρὸν τὸν γάμον (ἢτε ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐδύνατο νὰ προκαλέσῃ διαγαμίναν).

ἐπαναλήψεως, οὔτε εἰς πρόστιμον, οὔτε εἰς ἀποζημίωσιν. — Ἐπίσης δὲν ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον ἀποζημίωσιν ὑπὲρ αὐτῶν ἐὰν ἐνάγωνται.

6'. Μετὰ τὴν παραδοχὴν.

800. Ἐὰν ἡ περὶ ἀποδόσεως 1) αἵτησις γίνῃ δεκτὴ, καταργεῖται, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 785 ἀριθ. 1, 2, 4-7, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἰ διάδικοι ἀποκαθίστανται εἰς τὴν ἦσαν στάσιν πρὸ τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, καὶ διατάσσεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ παρακατατεθέντος προστίμου. — Ἐὰν τὸ δικαστήριον παρέλιπε τὸ νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 783 ὥρισμένα. Ποιν. 507. Ποιν. 607. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 501).

1) ἀποκαταστάσεως

N. Καταργουμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον παρέλιπε νὰ ἀποφανῇ περὶ τῆς γενομένης αἰτήσεως, ἐκδικάζεται αὕτη ὁπὸ τοῦ παραδοθέντος τὴν ἐπανάληψιν δικαστηρίου, διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων τῆς πρώτης ἀποφάσεως. Α. Π. 399 τοῦ 40, 355 τοῦ 55. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 271 τοῦ 80 μόνον ὁσάκις ἡ περὶ ἀναψηλαφήσεως αἴτησις στηρίζεται εἰς τὴν ὑπαρξίν ἀντιφατικῶν ἀποφάσεων, τὸ δικαστήριον, ἀποφαινόμενον τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως, ἀποφαίνεται ἅμα καὶ περὶ τῆς οὐσίας, ἥτοι οὐ μόνον καταργεῖ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ καὶ διατάσσει νὰ διατηρηθῇ ἐν ἰσχύϊ ἡ πρώτη. Πάντοτε δ' ἄλλοτε διερχόμενον κατὰ τύπους τὴν περὶ ἀναψηλαφήσεως αἴτησιν καταργεῖ τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ προσβληθὲν αὐτῆς μέρος καὶ ἀποκαθιστᾷ τοὺς διαδίκους εἰς τὴν ἦσαν πρὸ τῆς ἀποφάσεως στάσιν, διατάσσει νὰ γίνῃ ἐκ νέου συζήτησις ἐνώπιον αὐτοῦ περὶ τῆς οὐσίας. Ἡ δὲ παράβασις τῶν διατάξεων τούτων ὡς οὐσιωδῶν ἐπαγαγεῖ ἀναίρεσιν. Α. Π. 271 τοῦ 80.

801. Ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει διατάσσεται τὸ δικαστήριον ὥστε νὰ γίνῃ ἐκ νέου συζήτησις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς οὐσίας τῆς δίκης, εἰ δυνατόν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἢ κατ' ἄλλην παραχρῆμα προσδιοριστέαν ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδρίασιν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 502).

802. Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 785 ἀριθ. 3 ἡ αἵτησις εἵγινε δεκτὴ ἔνεκεν ἀντιφατικῶν ἀποφάσεων, τὸ δικαστήριον καταργεῖ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, καὶ διατάσσεται ἐν τῇ ἐκδοθησομένῃ ἀποφάσει τὴν καθ' ὁλοκληρίαν ἐκτελέσειν τῆς πρώτης ἀποφάσεως. — Περὶ τοῦ προστίμου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 800 ὥρισμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 501 § 2).

803. Κατὰ τῆς ἐκδοτέας ἀποφάσεως συγχωροῦνται τὰ συνήθη ἐνδίκια μέσα, ἐκτὸς τῆς δευτέρας περὶ ἀποδόσεως 1) αἰτήσεως κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 789 ἀριθ. 2 ἀκριβέστερον ὁρισμένα.
1) ἀποκαταστάσεως

804. Τοὺς εἰσαγγελεῖς, καὶ τοὶ μὴ ὄντας διαδίκους κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἀκούει τὸ δικαστήριον, πρὶν ἀποφασίσῃ περὶ τινος αἰτήσεως ἀφορώτης ἐπανάληψιν. Πολ. 588. (Γαλλικ. Περίτ. Δικονομ. 498).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀναίρεσις.

Α'. Σύνοψις τοῦ δικαστηρίου.

805. Διὰ τὰ ἐξ ἑκ μέρους ἀποφάσεις τις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπαίτεται ἡ σύμπραξις ἑπτὰ δικαστῶν, ἐμπεριεχομένου τοῦ προέδρου, καὶ ἡ παρουσία τοῦ παρ' αὐτῷ εἰσαγγελέως, καὶ τοῦ γραμματέως. Ὁργ. 91. 100. Ποιν. 476.

Β'. Ἀρμοδιότης.

806. Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁρίζεται διὰ τῶν ἄρθρων 29, 51, 58, 59, 117, 123, 125, καὶ 519, καὶ διὰ τῶν ἐφεξῆς ἄρθρων. (1) Πολ. 719 787.

Γ'. Λόγοι ἀναίρεσεως.

807. Αἱ παρὰ τῶν πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν, ἢ ἐφετῶν ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις δύνανται ν' ἀναιρεθῶσι (2) παρὰ τοῦ Ἀρείου

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρον 1 τοῦ Διατ. 8 Ἰουλίου 1838 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 49 Πολ.

(2) Ὅρα καὶ Διάτ. 1 Ἰουλίου 1838 ἄρθρον Γ' ὑπὸ τὸ ἄρθρον 2 Πολ. Δικ., καθ' ὃ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ἐν διαφορᾷ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δήμου ἕνεκα φθορᾶς εἰς δένδρα ἢ ἄλλας φυτείας. — Ὅρα ἐπίσης ἄρθρ. 44 καὶ 45 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ' περὶ χαρτοσήμου, καθ' ὃ ἐπιτρέπεται μόνον ἔρεσις, οὐχὶ δὲ καὶ ἀναίρεσις, κατὰ τῶν διαφορῶν μεταξὺ δημοσίου καὶ ἰδιωτῶν περὶ τέλους ὀφειλομένου εἰς τὸ δημόσιον λόγῳ κληρονομίας, δωρεᾶς αἰτίας θανάτου κτλ. Αὐτόδηλον δὲ ὅτι δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ ἐνοτάσεων σχετικῶν πρὸς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικῶν κατ' ἐφεσιν ἀποφάσεων τῶν ἐκλογικῶν ἐπιτροπῶν ὡς μὴ φερουσὴν χαρακτῆρα ἀστικού δικαίου.

Πάγου διὰ τοὺς ἐφεξῆς λόγους: — 1. ἕνεκα μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 528, 717, καὶ 736)· — 2. δι' ἑλλειψιν δημοσιότητος τῆς διαδικασίας· — 3. ἕνεκεν ὑπερβάσεως τῶν καθυκόντων· — 4. ἐὰν ὑπάρχουν πλείονες ἀντίπαλοι πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν διαδίκων παρὰ διαφορίων δικαστηρίων ἐκδοθεῖσαι τελεσίδικαι ἀποφάσεις· — 5. διὰ τὴν μὴ τήρησιν τύπου διαδικαστικοῦ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, ἢ ἕνεκα τοιοῦτων ἀκυροτήτων, αἵτινες δύνανται νὰ προβληθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης· — 6. δι' ἑλλειψιν τοῦ αἰτιολογικοῦ ἢ τοῦ διατακτικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως· — 7. ἕνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς καὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας ἄρθρου τινὸς τοῦ πολιτικοῦ νόμου 1) — Πᾶσα ἄλλη παρέγκλισις ἐκ τῶν διατεταγμένων διαδικαστικῶν τύπων δύναται νὰ προσβληθῇ 2) πρωτοδικῶς ἢ ἀνεκκλητήτως 3) μόνον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν, ἐμπαροδικῶν, καὶ ἐφετῶν. Πολ. 68, 92, 162 ἔ. 162, 202, 519, 808 ἔ. 833 ἔ. 935. Ὅργ. 100. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 504).

1) διατάξεώς τινος τοῦ ἀστικοῦ νόμου. 2) προβληθῇ 3) κατ' ἐφεσιν καὶ ἀνεκκλητήτως

Ν. Ἐπιτεπομένου κατὰ γενικὸν κανόνα τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσως μέρους δόκιμης ζητῶς δὲν ἀπαγορεύεται (Πολ. 807 καὶ 812), ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδομένων δυνάμει τοῦ περὶ ὁδοποιίας νόμου ἐπὶ ἀμφισβητήσεων περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας τῶν ὑπὸ τῶν δδων καταλαμβανομένων γηπέδων. Α. Π. 50 τοῦ 82, 287 τοῦ 88. Ἐπίσης κατὰ τῶν ἀποφάσεων ἐν δίκαις περὶ πληρωμῆς τῆς ἀξίας κτήματος καταληγθέντος ἀπὸ τῆς δδου. Α. Π. 40 τοῦ 74. Ἐπίσης κατὰ τῶν ἐκδοθεισῶν ἐν δίκαις ἀφωσιμαῖς εἰς τὸν ἀναλογισμὸν τῆς δαπάνης εἰς τοὺς παροδίους γείτονας ἐπὶ κατατινυθῆς πεζοδρομίων. Α. Π. 319 τοῦ 77. — Ἡ ἀνώμαλος διανοητικὴ καταστάσις τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὴν διάκρισιν καὶ δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν. Α. Π. 74 τοῦ 93. Contra ἀποφάσεις ποινικὰς 102, 112, 133 τοῦ 77 καὶ ὅς ὁ παράρρων θεωρεῖται μὴ ὑπάρχων, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. Ἐξ Ἰσου δ' ἀσκούντων δικαστικὴν ἐξουσίαν πάντων τῶν δικαστῶν, ἀρχαιοτέρων τε καὶ νεωτέρων, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν μετίσχῃ νεώτερος δικαστής, κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀρχαιοτέρου. Α. Π. 69 τοῦ 56, 176 τοῦ 56 κτλ. Ὅθεν καὶ ἀρμόδιος προεδρεύει ὁ νεώτερος δικαστής, εἰκαζομένου τοῦ κωλύματος τοῦ ἀρχαιοτέρου μέχρι ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου. Α. Π. 376 τοῦ 55, 176 τοῦ 56, 203 τοῦ 65 κτλ. (Ἔ. καὶ ἄρθρον 27 Ὅργ. Δικ.). Οἱ δὲ δικασταὶ κωλύμενοι ἀναπληροῦνται κατὰ τὰς διατ. τοῦ Ὅργ. τῶν Δικ. Α. Π. πλείστοι ἀποφασίζουσι. Ἀλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιοῦται ἐν τῇ ἀποφάσει καὶ τὸ εἶδος τοῦ κω-

λύματος τοῦ δικαστοῦ. Α. Π. 49 τοῦ 30. Ἀρκεῖ δὲ ἀπλῆ μνεία τοῦ κωλύ-
ματος δικαστοῦ τινος. ἵνα προσληφθῇ ὁ μετ' αὐτὸν ἐρχόμενος ἐκ τῶν ἀνα-
πληρωτῶν αὐτοῦ, εὐδαμῶς δ' ἀπαιτεῖται νάναφέρται ὁ λόγος τοῦ κωλύμα-
τος. Α. Π. 83 τοῦ 33. Ἀναφερομένου δ' ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι προσελήφθη δι-
κηγὸς κωλυομένων τῶν δικαστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀρμοδίων ἀναπληρωτῶν.
δηλοῦται ἀρκούντως διὰ τῆς λέξεως ἀρμοδίων. ὅτι ἐκωλύοντο οἱ κατὰ
προτίμησιν τοῦ δικαστηρίου νόμιμοι ἀναπληρωταὶ εὐδαμῶς δὲ ἀνάγκη νά
γίνῃ κατ' ἐννοια συμμείσις τῶν ἐλλειπόντων ἀναπληρωτῶν. Α. Π. 63 τοῦ
18, 17 τοῦ 77. Οὐδ' ἀπαιτεῖται νά δοκίμωται ἐκ νέου οἱ δικηγόροι προ-
λαβανόμενοι ὡς δικασταί, ἀτι μὴ διαφερόντος τοῦ ὅρκου· εὐδ' ἀνάγκη νά
μνημονεύηται, ὅτι προσελήφθη δικηγόρος, κωλυομένου τοῦ εἰρηνοδίκου, διότι
τὸ ἄρθρον 278 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. δὲν ὀρίζει, ὅτι προτιμᾶται τῶν δικηγό-
ρων ὁ εἰρηνοδίκης. Α. Π. 64 τοῦ 46, 188 τοῦ 53, 63 τοῦ 63, 237 τοῦ 66,
186 τοῦ 76. Ἀλλ' ἀνάγκη νά μνημονεύηται τὸ κώλυμα τῶν παρέδρων πρὸς
πρόσληψιν δικηγόρου· ἄλλως ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. Α. Π. 243 τοῦ 73 κτλ.
Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 272 τοῦ 52 δεῖν νάναφέρται τὸ κώλυμα τῶν τε παρί-
δρων καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὡς νομίμων ἀναπληρωτῶν, πρὸς πρόσληψιν δικη-
γору. (Ἰδε καὶ ἄρθρα 27 καὶ 278 τοῦ Ὁργανισμοῦ Δικαστηρίων). Οἱ
εἰσαγγελαὶ ἐπίσης ἀναπληροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ὁργανισμοῦ
τῶν Δικαστηρίων. Ἀρείου Παγού πλεῖστοι ἀποφάσεις. Ὅθεν τὸν εἰσαγγε-
λῆτα ἀναπληροῦ αὐτοδικαίως ὁ ἀντεισαγγελεύς. Οὐδαμῶς δ' ἀναγκαῖον νά
γίνηται ἐν τῇ ἀπόφασί μνεία τοῦ κωλύματος τοῦ εἰσαγγελέως. Α. Π. 354
τοῦ 40, 2 τοῦ 42 κτλ. Ἀλλ' ὁσάκις ἀναπληροῦ τὸν εἰσαγγελέα δικηγόρος,
δεῖν νάναφέρται τὸ κώλυμα τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ
ἀναπληρωτῶν ἐν τῇ ἀπόφασί. Κατὰ δὲ τὴν 239 τοῦ 73 καὶ ἡ ἐλλείψις
μνείας ἐν τοῖς πρακτικαῖς, ὅτι ἐκωλύοντο οἱ πρὸ τοῦ δικηγόρου ἀναπληρω-
ταὶ τοῦ ἀντεισαγγελέως, εἶναι παράλειψις καθιστῶσα κακὴν τὴν σύνθεσιν
τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 239 τοῦ 73. Ἀλλ' εἰν βεβαιούται διὰ γενικῆς
φράσεως ἐν τῇ ἀπόφασί, ὅτι ἐκωλύοντο εὔτοι (λ. χ. διὰ τῆς φράσεως «κω-
λυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν»). δὲν
ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις διὰ τὴν μὴ σημείωσιν τῶν ὀνομάτων. Α. Π. 47
τοῦ 77. (Ἰδε καὶ ἄρθρα 27 καὶ 278 Ὁργ. Δικ.). Τοῦ ὁπογραμματος ἐπί-
σης ἀναπληροῦντος φυσικῶς καὶ δυνάμει τοῦ νόμου τὸν γραμματέα, εὐδαμῶς
ἀνάγκη νά μνημονεύηται τὸ κώλυμα τοῦ γραμματέως. Α. Π. 354 τοῦ 40,
83 τοῦ 47, 106 τοῦ 50, 117 τοῦ 64, 124 τοῦ 81 κτλ. Ὡς ὁπογραμμα-
τὴς δὲ χρησιμοῦσι οὐδεὶς ποτε ἐπικουρικῶς ὑπᾶλληλος ἐπικουρωθεὶς ὑπὸ τοῦ
δικαστηρίου καὶ ὀρκισθεὶς. Α. Π. 179 τοῦ 38. (Ἰδε ἄρθρον 122 Ὁργ.
Δικ.).—Δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, ὁσάκις ἐδίκασεν ὡς ἐφέτης ὁ ὡς πρωτο-
δικὸς δικάσας, μὴ προταθείσης ἐξαίρεσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου
38 καὶ ἐπ. Α. Π. 316 τοῦ 64, 122, 130 καὶ 316 τοῦ 64, 272 τοῦ 67,
37 τοῦ 58, 35 τοῦ 62.—Μεταθεσις δικαστοῦ μὴ κοινοποιηθεῖσα εἰς αὐτὸν,
ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου, δὲν καθιστῇσιν ἀκύρους τὰς
μετ' αὐτὴν ἐνεργηθείσας δικαστικὰς αὐτοῦ πράξεις, διότι μόνον ἀπὸ τῆς εἰς
αὐτὸν κοινοποιήσεως πύζει νομίμως τῶν ἔργων αὐτοῦ. Α. Π. 401 τοῦ 63.
Ἀλλ' ἡ δημοσίευσις ἀποφάσεως μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς μεταθέσεως ἢ
τῆς προδεδωμένου δικαστοῦ τινος παρέχει λόγον εἰς ἀναίρεσιν. Ἀναίρεται
μάλιστα καὶ ἡ μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, ὡς στοχαστο-

μένη εις ατήν. Α. Π. 142 του 77. *Ωστόσο κατά την 287 του 77 περί-
 χεται αναίρεσις λόγω κακής συνθέσεως, εάν συνεπράξεν εις απόφασιν τῆς
 δικαστῆς, ὅστις εἶχεν ἤδη μετατεθῆ, κοινοποιηθεῖται αὐτῷ τῆς μεταθέσεως
 — Τοῦ γραμματέως ἔχοντος μοναδικὸν καθήκον κατὰ τὰς συνεδριάσεις καὶ
 διασκέψεις τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν (Ὁργ. ἀρθ. 26, Πολιτ. Δικονομ. ἀρθρον 173), ἔπεται, ὅτι καὶ ἂν μετὰ τὴν τῆς διασκέψεως ἄλλος ὑπογράψῃ
 ματὸς παρὰ τὸν μετασχόντα τῆς συνεδριάσεως, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος ἀναί-
 ρεσεως, τῆς παρουσίας αὐτοῦ κατὰ τὰς διασκέψεις εἰς οὐδὲν ἄλλο συντινέ-
 σης ἢ εἰς τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἐτετέθησαν ἐν τοῖς πρακτικαῖς αἱ γνώμαι τοῦ
 δικαστῶν. Α. Π. 209 του 62. Σημειωτέον ὅτι δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ τῷ
 λόγῳ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἐκδόντος τὴν προδικαστικὴν
 ἀπόφασιν, ὅσῳκις οἱ κατὰ τῆς ἐριστικῆς λόγῳ ἀναίρεσεως δὲν εἶναι βασιμῆς.
 Α. Π. 62 του 66. *Ἐπίσης δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ τῷ λόγῳ κακῆς συνθέ-
 σεως τοῦ δικαστῆ. τῶν πρωτοδικῶν, εἰάν δὲν προϋτάθῃ ὁ λόγος οὗτος ἀντικει-
 μένῳ τῷ Ἐκτετατοῦ. Α. Π. 185 του 86. — *Ἡ παράλειψις ἢ ἀσφαλμένῃ, μὲν
 κατοικίας τῶν διαδίκων ἐν τῇ ἀγωγῇ ἢ ἄλλῳ δικογράφῳ (ἐτετηρίω, ἀναμνη-
 τηρίω, ἀνακοπῇ κτλ.) δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ὅσῳκις δὲν προκύπτει ἀπὸ
 ἐολίᾳ περὶ τῆς ταυτότητος. Α. Π. 243 του 33, 363 του 66, 162 του 72,
 242 του 73 κτλ. (*18ε καὶ ἀρθ. 136 Πολ. Δικ.). — *Ἡ μὴ ἀγόρευσις τοῦ
 εἰσαγγελέως ἐν ταῖς παρὰ τοῦ νόμου ὁρισμέναις περιπτώσεσι δὲν ἀποτελεῖ
 λόγον ἀναίρεσεως, ἀλλὰ μόνον ἐπαναλήψεως τῆς δίκης. Α. Π. 317 του 40,
 86 του 30, 263 του 31 καὶ 221 του 59. Δύνανται δὲ ὁ λόγος οὗτος ἐν
 προτάθῃ μόνον ὑπὸ τῶν ἀνγλικῶν καὶ οὐχὶ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν συννο-
 ῖται τὸ ἀρθρον 783 ἀρθ. 7 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 86 του 50. — Προσέ-
 γραφικὸν σφάλμα ἐξ ἄλλων περιστάτικῶν συναγόμενον δὲν δίδει χωρὶν
 ἀναίρεσιν. Α. Π. 108 του 49, 33 του 33. — *Ἡ παραβίασις τοῦ κανό-
 νος καὶ ὅν οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς τὰ ἀδύνατα, ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 32
 του 46. — *Ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀποδείξεως γενικῶν ἀρχῶν δίδει χωρὶν
 εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 190 του 38, 290 του 61, 297 του 61, 327 του 61,
 17, 41, 30, 71, 101, 188, 163, 167, 173, 175, 180, 190, 198, 216,
 226, 228, 230, 212, 333 του 63, 422 του 66, 2 καὶ 83 του 70, 87
 του 73, 52 του 81, 229 του 81 κτλ. — *Ἡ παραβίασις τῶν εἰς τὴν προ-
 κταίν ἀφορισμῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικον. καὶ κανονισμῶν τῶν τρέπον-
 καὶ ἐν τὰ δικαστήρια ἐπιλαμβάνονται τῶν ὑποθέσεων καὶ αἱ ὑποθέ-
 σεις ἀναφέρονται εἰς αὐτά, δίδει χωρὶν εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 8 του 61. — *Ἡ πα-
 ραβίασις τῶν περὶ τελεσιδικίας διατάξεων τοῦ νόμου ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π.
 12 καὶ 113 του 47, 173 του 48, 73 του 64 κτλ. — *Ἡ παραβίασις τῶν
 περὶ ἀνατροπῆς διατάξεων τῆς Πολιτ. Δικονομ. ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π.
 214 του 68. — *Ἡ παραβίασις τῶν περὶ ὁμολογιῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικ.
 ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 287 του 37. Καὶ εἰδικώτερον ἢ παραβίασις τῆς
 περὶ ἀδικαιρέτου τῆς ὁμολογίας. Α. Π. 142 καὶ 302 του 64. *Ἀλλ' ὁ ἔλεγχος
 τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ὁμολογίας διαφεύγει τὴν ἀπὸ τῆς τῆς Α. Π. κατὰ τὴν
 Α. Π. 211 του 37. *Ἀλλὰ κατὰ τὴν 213 του 47 ἡ παρεξήγησις ὁμολογίας
 ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. — *Ἡ ἀσφαλμένῃ ἀρμητικῇ ἀλλοδαποῦ νόμου δὲν παρε-
 λαθὼν εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 178 του 38, 8 του 38, 43 καὶ 76 του 59. —
 *Ὁ κανὼν ἐν τῇ ἀποφάσει σημειωθείς ἄλλ' ἐφαρμοσθεὶς ὁρθῶς νόμος δὲν πα-
 ρέχει λαθὼν εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 12 του 34, 188 του 33, 103 του 67.

421 τοῦ 80. — Εἰς τὸν δικαστὴν τῆς οὐσίας ὁ νόμος ἀνέθηκε κυριαρχικῶς τὴν κρίσιν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τίνες ἀποδείξεις εἰσι συνελεστικαὶ πρὸς ἀνακρίσιν τῆς ἀληθείας τῶν εἰς αὐτὸν ὑποβληθέντων ἀντικειμένων καὶ τίνες ἀλυσιτελεῖς, ἡ δὲ πτῶσις αὐτῶν ἐπίσης ἀνήκει κυριαρχικῶς εἰς αὐτὸν καὶ διαρῶναι τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 158, 165 καὶ 119 τοῦ 38, 143 τοῦ 37, 314 τοῦ 39, 25 τοῦ 42, 3 τοῦ 44, 400 τοῦ 40, 20 τοῦ 41, 298 τοῦ 62 κτλ. Οὐχ ἦτιον τὸ δικαστήριον μορφοῦν τὴν πεποιθήσιν αὐτοῦ ἐκ μόνης τῆς σταθμίσεως τῶν καταθέσεων ἐνίων μαρτύρων, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν δὲν ἐλήφθησαν ὅπ' ὅφιν οἱ ἑτεροὶ μαρτυροῦν, παραβιάζει τὸν νόμον καὶ χορηγεῖ δικαίωμα εἰς ἀναίρεσιν. Ἐπὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκθέσῃ μὲν τὸν λόγον, δι' ὃν δὲν ἐλήφθησαν ὅπ' ὅφιν ὡς πρὸς τὸ ἐν θέμα ἀποδείξεις, ἀλλὰ δὲν ἐκθέσῃ τὸν δι' ὃν δὲν ἐλήφθησαν καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου θέματος. Ἀρείου Πάγου 96 τοῦ 64. Ἐπὶ δὲ ὅταν παραδεχθῇ ὡς ἀληθὴ ἀμφοτερόθεν γεγονότα, μηδαμῶς ἐκτιθῇ τοὺς λόγους τῆς πεπει- κήσεως αὐτοῦ. Α. Π. 182 τοῦ 38. Ἐπίσης παραλείπον νὰ λάβῃ ὅπ' ὅφιν τὸν ἀπαθόντα ἔχον καὶ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του περὶ αὐτοῦ. Ἀρείου Πάγου 307 τοῦ 63. Ἐπίσης παραλείπον νὰ λάβῃ ὅπ' ὅφιν τὰ τεκμήρια, χωρὶς νὰ ἀποφαίνηται ἐν ταύτῃ δι' εἰσὶν ἀπαράδεκτα. Ἀρείου Πάγου 80 τοῦ 66. — Ἐκ τῶν ἄρθρων 244 καὶ 249 τῆς Πολιτ. Δικ. προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀποδείξιν καὶ περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς ὑμίσιας, οὐχὶ δὲ νὰ ἀποφαίνηται περὶ τούτου αὐτογνωμόνως ἄνευ τῆς προσα- γωνίας ἀποδείξεως· ἄλλως ἢ ἀπόφασις εἶναι ἀναίρετα. Α. Πάγου 52 τοῦ 61. Ἐπίσης τὸ δικαστήριον ὀφείλει κατὰ τὰ ἄρθρα 156 καὶ 276 τῆς Πολ. Δικ. νὰ λαμβάνῃ ὅπ' ὅφιν πάντα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἐν οἷς καὶ τὰ τεκμήρια καὶ νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὰ τοῦλάχιστον συλλήδον. Α. Π. 278 τοῦ 76, 79 τοῦ 66. Ὅθεν ἀπόφασις, ἥτις στηρίζεται εἰς τεκμήρια, εἶναι ἀναίρετα. Α. Π. 361 τοῦ 83. Ἐπίσης ἀπόφασις, ἥτις δὲν λαμβάνει ὅπ' ὅφιν ἐγγράφον τι, οὐδὲ διαλαμβάνει τι περὶ τούτου, ἐν ᾧ ὁ διάδικος ἐπικαλέσθῃ αὐτό. Α. Π. 268 τοῦ 63, 161 τοῦ 69, 60 τοῦ 69. Ἐπίσης ἀπόφασις, ἥτις ἐκτιμᾷ τινὰς μόνον τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, οὐχὶ δὲ πάτας. Α. Π. 290 τοῦ 61 κτλ. (ἴδε ἄρθ. 256). Ἀλλὰ δὲν ὀφείλει κατὰ νόμον νὰ παρίσθῃ ἐν τῇ ἀπόφασί τας μαρτυρίας καὶ νὰ ἐκθέσῃ ἐν αὐτῇ τὸ ἐξαγόμενον ἐκάστης τούτων. Α. Π. 24 τοῦ 44, 198, 284 καὶ 287 τοῦ 49, 74 τοῦ 48, 284 τοῦ 53, 169 τοῦ 54, 207 τοῦ 56, 198 τοῦ 69, 262 τοῦ 70, 139 τοῦ 77. (ἴδε καὶ ἄρθ. 286 καὶ 332). — Τὰ δικαστήρια δὲν ὀφείλονται νὰ ἀπαν- τῶσιν ἰδίως εἰς τὰς ἀντίψεις τῶν διαδίκων, ἀλλὰ νὰ ἀποφαίνωνται ἡσιολο- γητικῶς ἐπὶ τῶν αἰτήσεων αὐτῶν. Α. Π. 190 καὶ 197 τοῦ 47, 176 τοῦ 56, 277 τοῦ 51, 282 τοῦ 49, 402 τοῦ 52. Ἡ δ' ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἢ θεωροῦσα ἐρῶν τὴν ἀκρίβειν τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἐκφράζει ἀποχρῶν- τως, ὅτι ἐξετίμησε σύμφωνα πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον τὸ περιστατικόν· ὅθεν εἶναι προσορκέντως ἡσιολογημένη. Α. Π. 246 τοῦ 38, 29 τοῦ 42, 243 τοῦ 61, 171 καὶ 277 τοῦ 49, 247 τοῦ 81, 145 τοῦ 75. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 340 τοῦ 63 τὸ ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὸ τὰς ἀποδείξεις, μὴ περιο- ριζόμενον νὰ εἴπῃ «κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου γενομένην ἐκτίμησιν αὐτῶν». Θεωρεῖται ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις, ὅσκις τὸ δικαστήριον δὲν ἔλαβεν ὅπ' ὅφιν προτάθεντα συνιδῶν ἐπιβρῶν ἔχοντα περιστατικά ἢ ἰσχυ- ρημέως. Α. Π. 86 τοῦ 45, 167 τοῦ 47, 47 τοῦ 46, 250 καὶ 268 τοῦ 53,

70, 79 καὶ 335 τοῦ 64, 38 τοῦ 69, 123 τοῦ 92. Ὁφείλει δ' ἡ αἰτιολογία νὰ διαλαμβάνῃ πάντα τὰ περιστατικά, εἰς ἃ ὁ δικαστὴς ἐστῆρξεν τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. Α. Π. 44 τοῦ 36, 263 τοῦ 59, 219 τοῦ 88. Ἀλλὰ ἡ ἀναιτιολόγητος ἰσχυρισμὸς, μὴ ἔχοντος ἐπιβρῆν, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 36 τοῦ 47, 343 τοῦ 62, 80 τοῦ 73, 175 τοῦ 74, 278 τοῦ 77, 3 τοῦ 78, 66 τοῦ 84. — Ἐπὶ ἀδύστων ἰσχυρισμῶν δὲν ἀπαιτοῦνται αἰτιολογίαι. Α. Π. 83 τοῦ 70, 130 τοῦ 75, 194 καὶ 154 τοῦ 79. — Ἡ ἑλλειψὶς τοῦ αἰτιολογικοῦ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸν νόμον· ἀλλὰ δὲν θεωρεῖται ἑλλειψὶς ἡ αἰτιολογία ἡ συνεπτυγμένη αἰτιολογία. Α. Π. 38 τοῦ 44, 256 τοῦ 59, 187 τοῦ 54, 218 τοῦ 58, 239 τοῦ 63, 60 τοῦ 75, 181 καὶ 278 τοῦ 79, κ.τ.λ. Ἐλλείψει προφανὲς αἰτιολογικοῦ ὑπάρχει, ὁσάκις ἡ ἀπόφασις πρὸς αἰτιολογίαν ἀνατίθεται εἰς προηγουμένην ἀπόφασιν, μὴ περιέχουσαν αἰτιολογίαν. Α. Π. 148 τοῦ 85. Πρὸς ἑλλείψιν δ' αἰτιολογικοῦ ἰσοδυναμεῖ καὶ ἡ εἰς οὐδένα λόγον στηριζομένη ἔκφρασις τῆς πέποιθήσεως τοῦ δικαστοῦ. Α. Π. 334 τοῦ 61, 230 τοῦ 70. Ἀπαιτοῦνται δὲ ἰδιαιτέρως αἰτιολογίαι διὰ τὰ αὐθόρμητα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς διατάξεις, αἵτινες, οὐσα ἐπὶ κολουθήματα ἄλλου κεφαλαίου τοῦ διατακτικοῦ, αἰτιολογοῦνται σιωπηλῶς διὰ τῶν ἀναγομένων εἰς αὐτὸ αἰτιολογιῶν. Α. Π. 382 τοῦ 40. — Ἡ ἑλλείψει τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ζητήματος, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν ταῖς αἰτιολογίαις, ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. Α. Π. 139 τοῦ 47, 228 τοῦ 49. Ἀλλὰ διὰ πᾶσαν ἔνστασιν ἡ αἵτησις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ διατακτικὸν ὅταν διὰ τοῦ γενικοῦ διατακτικοῦ ἀπορραϊχῇ ἡ τύχη τῆς ἐνστάσεως αἵτησεως. Α. Π. 72 τοῦ 46, 113 τοῦ 48. — Ἀπόφασις λόγουσιν ὁρῶσα τὸ ζήτημα κατ' οὐσίαν, καίτοι ἐσφαλμένως χαρακτηρίζουσα τὴν ἀγωγὴν, οὐδεὶς εἶναι ἀναιρετέα. Α. Π. 123 τοῦ 59. Ἐπίσης δὲν εἶναι ἀναιρετέα δ' ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, ὁσάκις τὸ διατακτικὸν εἶναι ὁρθόν. Α. Π. 99 τοῦ 45, 124 τοῦ 58, 323 καὶ 377 τοῦ 61, 119 τοῦ 54, 5 τοῦ 43, 4 τοῦ 47. — Αἱ ἐν τῇ ἀπόφασιν περιττὰ σκέψεις δὲν καθιστῶσιν αὐτὴν πλημμελῆ. Α. Π. 4 τοῦ 47, 206 τοῦ 59, 287 τοῦ 63, 334 τοῦ 65, 3 καὶ 124 τοῦ 48, 81 τοῦ 49, 127 καὶ 200 τοῦ 47, 33 τοῦ 46. — Αἰτιολογία, μὴ ἀναφέρονσα τὰ περιστατικά, ἀπὸ ὧν ὑπῆρξαν ἡ βέσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστοῦ, καθίσταται τὴν ἀπόφασιν ἀναιρετέαν. Α. Π. 244 καὶ 265 τοῦ 59. — Τὰς ἐν τῇ δικαστικῇ δαπάνῃ καταδίκης οὐκ εἰς συνεισφοράς τῆς ἡττητῆς, δὲν ἀπαιτεῖται δι' αὐτὴν ἰδίᾳ αἰτιολογία. Α. Π. 160 τοῦ 74. — Εἰς ἀπόφασιν περὶ ἀνακληρωτικοῦ ὅρκου αἵτησεως δὲν ἀπαιτεῖται ἰδίᾳ αἰτιολογία. ὁσάκις ὁρῶντως τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται ὅτι μετὰ τὴν προηγουμένην ἐπίτασιν οὐκ εἰς πᾶσας τὰς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τούτου ἀποδείξεις πᾶσι τοῖς ἀνισχύρου. Α. Π. 39 τοῦ 53. — Ἡ μὴ παράθεσις τοῦ καταλλήλου νόμου ἐν τῇ ἀπόφασιν δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. Α. Π. 170 τοῦ 38, 188 καὶ 159 τοῦ 55, 189 τοῦ 68. — Ἡ ἀντίρροπος μέριμνα τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ὁσάκις τὸ ἑστῆρξεν αὐτὴν τῶν αἰτιολογιῶν ὑποστηρίξῃ τὰς διατάξεις αὐτῆς. Α. Π. 327 τοῦ 67, 198 τοῦ 66, 231 τοῦ 75. — Τὸ δικαστήριον ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ σημειώσῃ τὰ δόγματα τῶν μαρτύρων καὶ τὰ ἀντικείμενα τῶν καταθέσεων τῶν, αὐδ' εἶναι αὐθάρτης ἡ βεβαιώσει, ὅτι ἀπεδείχθη τὸ θέμα, διότι ἡ κρίσις τοῦ στηρίζεται εἰς τὰς μαρτυρίας. Α. Π. 21 τοῦ 50, 323 τοῦ 52, 181 τοῦ 53, 103 τοῦ 66, 175 τοῦ 71, 10 τοῦ 81.

181 του 91. — Τὸ περὶ ὑπερμερίας ζήτημα, πραγματικὸν ὄν, διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἄρ. Πάγου. Α. Π. 184 τοῦ 80, 1 τοῦ 33, 39 τοῦ 36, 66 καὶ 160 τοῦ 54. — Ἡ παραγραφή δὲν προτείνεται ἐνώπιον τοῦ Ἄρ. Πάγου τὸ πρῶτον. Α. Π. 3 τοῦ 60, 331 τοῦ 61, 339 τοῦ 73. Ζήτημα δὲ πραγματικόν, ὑπεκφεύγον τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Α. Π. εἶναι καὶ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς παραγραφῆς. — Τὸ περὶ συμπληρισμοῦ ζήτημα, ἥτοι ἂν ὁ προταθείς συμπληρισμὸς ᾖ ἀπαράδεκτος καὶ ἀναπδεδίκετος ἢ μὴ, εἶναι πραγματικόν. Α. Π. 122 τοῦ 37, 40 τοῦ 43, 74 τοῦ 49. — Αἱ ἀντιφατικαὶ ἀποφάσεις παράγουσι λόγον ἀναιρέσεως, προσερχόμεναι ἀπὸ διαφορῶν δικαστηρίων καὶ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ. Ὅθεν ἀποφάσεις ἀντιτάσσουσαι προσλθεῖσαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἢ ἐν χωρισταῖς δίκαις δὲν παράγουσι λόγον ἀναιρέσεως. Α. Π. 17 τοῦ 86. Ἐὰν δὲ αἱ ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὑπάρχει λόγος εἰς ἀναψηλάφησιν. Α. Π. 19 τοῦ 43, 24 τοῦ 62, 145 τοῦ 73, 290 τοῦ 88. — Ἡ αἰτιεσις ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται, δοκίμις δὲν προσάγεται ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις δι' ἧς δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως. Α. Π. 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42 καὶ 211 τοῦ 55. — (Ἰδε καὶ ἀρ. 182, 183, 808, 809, 810).

808. Ὑπέρβασις τῆς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίας
1) τότε μόνον ὑπάρχει, ὅταν δικαστήριόν τι — 1. παρενέβη
ἑαυτὸ εἰς ἐντελῶς ξένα, καὶ ἰδίως εἰς διοικητικὰ καὶ νομοθε-
τικὰ καθήκοντα. — 2. δὲν ᾗναι ἀρμόδιον ἐνεκα τῆς εἰδικῆς (ιδιό-
της τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, κατὰ τὰ ἄρθρα 19 ἀριθ.
1 καὶ 25. — 3. γενομένης ἀποφάσεως περὶ τινος προ-
καταρκτικοῦ ζητήματος, πολιτικὸν ἢ ποινικὸν δι-
καστήριον ἐπιχειρῇ τὴν δίκην ἐναντίον τῶν ἐν τοῖς
ἄρθροις 10 — 12 ὁρισμένων 2). Ποιν. 477. Πολ. 807.
815, 831. Π. Ν. 476.

1) τῶν καθηκόντων 2) ἐὰν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως προκατα-
ρκτικοῦ ζητήματος πολιτικὸν ἢ ποινικὸν δικαστήριον πράττη
ἐναντίον τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 10—12 ὁρισμένων.

Ν. Ὁ λόγος, ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐδίκασεν ἐπὶ ἐφέσεως, καίτοι μὴ ὑπο-
κειμένης εἰς ἐφεσιν τῆς ἀποφάσεως ὡς μὴ προδικαστικῆς, δὲν ἀποτελεῖ ὑπέρ-
βασιν. Ἄρειον Πάγου 228 τοῦ 56. — Ὅταν δ' εἰρηνοδίκης, δικάζων περὶ
προσωπικῶν κατοχῆς μέτρων, δικάσῃ κατ' οὐσίαν τὴν νομὴν, ὑπάρχει ὑπέρ-
βασις, ἐπάγουσα ἀναιρέσιν. Α. Π. 304 τοῦ 64. — Ὅταν τὸ δικαστήριον
πλάσῃ ἀκυρότητα, μὴ προνοημένην ὑπὸ τοῦ νόμου, ὑπάρχει ὑπέρβασις.
Α. Π. 22 τοῦ 46. — Ἐπίσης ὅταν ἀποκλείσῃ τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως,
κατὰ τὴν Α. Π. 10 τοῦ 46. — Ἡ ἀναπλήρωσις πραγματικῶν περιστάσεων
μὴ προταθέντων θεωρεῖται ὑπέρβασις. Α. Π. 93 τοῦ 46, 31 τοῦ 47. Οὕτως
ἀπόφασις ἐκλαμβάνουσα τὰ περ' ὧν μαρτυρὲς κατατεθέντα ὡς κατατεθέντα,
παρὰ τοῦ μαρτυροῦ, οὗ ἡ κατάθεσις ἔπεισε τὸ δικαστήριον, εἶναι ἀναιρέσις
διότι εἰσάγεται προφανῶς ἐκ τούτου, ὅτι σὺν τῶν μαρτυριῶν ἐξετιμᾶται
καὶ πράγματα μὴ προταθέντα ἀναπλήρῳσι παρὰ τὰ ἄρθρα 170 καὶ 230 τῆς

Πολιτ. Δικον. Α. Π. 247 τοῦ 74. — Λόγος πρὸς ἀναίρεσιν εἶναι μόνον τὴν ἀναρμοδίον δικαστηρίου ἐπιληφθέντος καὶ δικάσαντος παρὰ τὰ ἄρθρα 19 § 1 καὶ 25 τῆς Πολιτ. Δικον. ὑπόθεσιν ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ τὴν ἀρμοδίον δικαστηρίου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου, διὰ χωρὶ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος. Α. Π. 82 τοῦ 69, 222 τοῦ 70, 201 τοῦ 71, 463 τοῦ 78, 4, 60 καὶ 174 τοῦ 79, 106 τοῦ 80, 243 καὶ 240 τοῦ 83, 169 τοῦ 84. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 349 τοῦ 83 καὶ 145 τοῦ 83 καὶ τὴν ἀρμοδίον δικαστηρίου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Ἀλλ' ὑπέρβασις καθήκοντων λόγῳ ἀναρμοδιότητος ὑπάρχει μόνον ἔταν τὸ δικαστήριον δὲν ᾔνοι ἀρμοδίον ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ἰδιότητος τοῦ ἀντικείμενου τῆς διαφορᾶς κατὰ τὰ ἄρθρα 19 ἀρθ. 1 καὶ 25 τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 125 τοῦ 37, 281 τοῦ 65, 9 τοῦ 68, 35 τοῦ 70, 118 τοῦ 80. Ὅθεν ὁ λόγος τῆς κατεκτικῆς τοῦ ἐναγομένου ἀναρμοδιότητος δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. Α. Π. 135 τοῦ 58. Ἐπίσης δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως δικαστηρίου, ἥτις ἀπέβηκεν ἐνστάσιν περὶ ἀναρμοδιότητος λόγῳ, ἐπεὶ ἡ ὑποβληθεῖσα αὐτῇ δίκη ὑπάγεται εἰς διατητὰς, διότι τὰ ἄρθρα 19 § 1 καὶ 25 τῆς Πολιτ. Δικ. δὲν ἀπερῶσιν εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου πηγάζουσαν ἀναρμοδιότητα ἐπὶ τῶν μεταξὺ συνεταιρίων διαφορῶν. Α. Π. 9 τοῦ 68. Ἀλλὰ κατὰ τὰς 226 τοῦ 73, 179 τοῦ 93 αἱ διατ. τῆς Πολιτ. Δικον. περὶ ἀρμοδιότητος (ἄρθρ. 24) λόγῳ τῆς γενικῆς ἢ προσωπικῆς δικαιδοσίας τοῦ ἐναγομένου παραβιάζουμένη ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας, ὡς οὐσιώδεις. Ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν τῶν ἐξ ἐμμέσων πόρων διαφορῶν, τὸ δικαστήριον, ἐπιλαμβάνονμενον διαφορᾶς περὶ ἐμμέσων πόρου, ὑπερβαίνει τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Ὁ δὲ λόγος τῆς ὑπερβάσεως, ὡς ἀπορῶν τὴν δημοσίαν ταῖν, δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν ἄρειον Πάγον. Α. Π. 225 τοῦ 62, 57 τοῦ 84, 249 τοῦ 88.

809. Ἐνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς ἢ ψευδοῦς ἐρμηνείας νόμου τινὲς τότε μόνον δοῦνται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ὅταν εἴς τὸ διατακτικὸν μέρος ἀποφάσεώς τινος περιέχεται ῥητὴ ἀνυπακοῆς ἢ ἐκ πλῆγίου παράβασις τῶν σαφῶν ὁρίσμων νόμου, ἢ ἀρχικοῦ ἰσχύοντος ἐπὶ ἐθίμου. Πολ. 807 ἐ. 886.

Ν. Δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν ἡ μὴ παράθεσις ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν σχετικῶν νόμων, εἰς οὓς στηρίζεται, ἔαν οὗτοι ἀφηρηθῶσιν ἢ ἐρμηνεύσων ἀληθῶς. Α. Π. 12 τοῦ 54, 189 τοῦ 55, 105 τοῦ 67, 421 τοῦ 80. — Ἄν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αἰτιολογικῇ καὶ σκέψει ἐσφαλμέναι, τοῦ διατακτικοῦ νόμου ὅροι νομικῶς, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, διότι τὸ διατακτικὸν τῶν ἀποφάσεων καὶ οὐχὶ αἱ αἰτιολογίαι αὐτῶν εἶναι ἀντικείμενον ἀναιρέσεως. Α. Π. 99 τοῦ 45, 119 τοῦ 54, 124 τοῦ 58, 323 καὶ 377 τοῦ 61, 239 τοῦ 63, 210 τοῦ 64, 258 τοῦ 82, 166 τοῦ 72, 273 τοῦ 74, 147 τοῦ 78, 273 τοῦ 84, 102 τοῦ 90. — Ἡ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ ἢ ψευδὴς ἐρμηνεία διατάγματος ἀφορῶντος εἰς ὅλους ἀτομικὰ καὶ ἰδιαίτερα συμπεριόντα τῇ διατάγματι, εἰς ᾧ στερῆται ἡ σύμβασις εἰς τὴν ἢ ἀγωγή (λ. γ. τοῦ διατάγματος, εὐδυνάμει ζητῆται ἀποζημιώσιν ὁ συλλαβὴν ληστὴν τινα), δὲν ἐπαγεται ἀναίρεσιν, ὡς περιστρεφόμενη εἰς πραγματικὰ γεγονότα. Α. Π. 138 τοῦ 71, 67, 173, 217 τοῦ 75. — Αἱ περὶ ἀλλοδαπῶν νόμων ἀποφα-

νόμους ἀποφάσεις δὲν ἀναιρεῦνται δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν ἢ ψευδὴ ἐρμηνείαν, ἀτε τῶν ἀλλοδαπῶν νόμων θεωρουμένων ὡς πραγματικῶν ἀντικειμένων κατὰ τὸ ἀριθρὸν 243. Δ. Π. 178 τοῦ 38, 43 καὶ 76 τοῦ 59. — (180 καὶ ἀρ. 807 καὶ 812).

810. Δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν τὸ δικαστήριον — 1. δὲν ἐξέτεινε κατ' ἀναλογίαν νόμον τινά, ἢ ἐξηγήσῃ τὸν νόμον λίαν περιορισμένως — 2. προσέβαλεν ἢ ἐξηγήσῃ ἐσφαλμένως πράγματα μόνον, καὶ ἰδίως τὴν ἐννοίαν 1) συμφοραίου, διαθήκης, ἢ ἄλλου ἐγγράφου. — Μόνον ὅταν ἡ ἐρμηνεία δὲν ἀνήγετο ἀπλῶς εἰς πράγματα, ἀλλὰ προσέβαλλε κανόνας τοῦ δικαίου, δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη ψευδὴς ἐρμηνεία ὡς λόγος ἀναιρέσεως. Πολ. 807. 836.

1) τὸ περιεχόμενον

N. Ἐάν τὸ δικαστήριον δώσῃ ἐν ἀμφιβολίᾳ στενωτέραν ἔννοιαν τῷ νόμῳ, ὡς ἂν ἡ εἴπη ὅτι ἡ λαθούσα προίκα, ἔστω καὶ οὐτελῇ, οὐκ ἔστιν ἀπρεῖα, ἢ ἀπέρασις δὲν ἀναιρεῖται. Δ. Π. 233 τοῦ 63, 264 τοῦ 84. Ἐπίσης εἰν εἴπη ὅτι τὸ θετὸν τέκνον τῆς γυναίκας εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀναγκαῖος αὐτῆς κληρονόμος, διότι τὰ σχετικὰ χωρὶς τοῦ νόμου εἰσὶν ἀμφιβολαὶ καὶ δὲν δύναται νὰ συναχθῇ θετικὴ γνώμη περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ νόμου. — Ἡ κακὴ ἐκτίμησις καὶ παρερμηνεία πραγματικῶν περιστατικῶν δὲν ὑπόκειται ἐπὶ τὴν ἐξέλεσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δ. Π. 56 τοῦ 36, 319 τοῦ 39, 12 τοῦ 43, 50 τοῦ 43, 145 τοῦ 48, 10, 19, 24, 58, 112, 202, 208 τοῦ 49, 139 τοῦ 51, 240 τοῦ 52, 163 τοῦ 54, 109 τοῦ 59, 234 τοῦ 60, 277 τοῦ 68, 13, 14-26, 32 τοῦ 69, 130 τοῦ 77, 15 τοῦ 88, 79 τοῦ 89, 107 τοῦ 90, 120 τοῦ 91 κτλ. Λέγονται δὲ πραγματικὰ περιστατικὰ ἐκεῖνα, ὧν ἡ ἐξέτασις καὶ ἀξιόρρισις γίνεται οὐχὶ κατὰ κανόνας νομικοῦς, ἀλλὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας. Δ. Π. ἀποφ. 109 τοῦ 52. Ἀλλ' ὅταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδεχθῇ ἀντικρὺς τὸ ἐναντίον τοῦ σαφούς καὶ ῥητοῦ γράμματος τῶν προσηγομένων ἀποδείξεων, ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀναίρεσις. Δ. Π. 20, 88, 182 τοῦ 38, 113 τοῦ 47, 160 καὶ 211 τοῦ 48, 187 τοῦ 51, 322 τοῦ 52, 10, 38, 296 τοῦ 53, 183 τοῦ 54, 111 τοῦ 59, 236 τοῦ 60, 133, 304 καὶ 305 τοῦ 62, 262 τοῦ 78, 304 τοῦ 81. Ὅσον καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐπιτελεσθεὶς παραμύρφωσις τῆς ἐννοίας δικηγράφων (ἄγωγῆς, ἐγγράφων προτάσεων κτλ.), συμβολαίων, διαθήκης, ἐπαγεται ἀναίρεσιν. Δ. Π. 203, 247, 271, 294 τοῦ 62, 143, 210, 33 καὶ 72 τοῦ 63, 126 καὶ 178 τοῦ 65, 328 καὶ 413 τοῦ 66, 266 τοῦ 67. Ἐπίσης ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου παραμύρφωσις τοῦ σαφούς γράμματος ἀποφάσεων. Δ. Π. 304 τοῦ 62. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ. Π. 17 τοῦ 86 καὶ τὸ σαφές ἢ μὴ, ἐλλειπόντων καὶ μὴδ' ἐφικτῶν ὄντων περὶ τοῦτου ῥητῶν καὶ σταθερῶν ἐκ τοῦ νόμου ὅρων, θὰ κίνηθῃ δὲ δικαστὴς τῆς οὐσίας, ὅταν δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ τοιαύτῳ λόγῳ. Κατὰ δὲ τὴν Δ. Π. 218 τοῦ 65 ὑπάρχει παραμύρφωσις ἐγγράφου, προσβάλλουσα κανόνα τοῦ δικαίου, ὅταν τὸ γράμμα αὐτοῦ, ὃν σαφές καὶ ἀναμφιβόλον, ἦναι ἀνεπίδεκτον

τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐρμηνειῶν. Ἐνταῦθεν κατὰ μὲν τὰς ἀποφάσεις 334 τοῦ 64, 188 καὶ 236 τοῦ 68, 95 τοῦ 69, 9 καὶ 152 τοῦ 70, 300 τοῦ 71, 383 τοῦ 74, 46 καὶ 442 τοῦ 78, 232 τοῦ 79 ἡ παραμύρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 318 τοῦ 79 δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν ἡ παραμύρφωσις τῶν ἡ γραφῶν προτάσεων, καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 380 τοῦ 74 ἡ παραμύρφωσις τῶν πρακτικῶν. Ἀλλὰ ἀντιθέτως κατὰ τὰς ἀποφάσεις 72 τοῦ 63, 243 τοῦ 64 ἡ προφανὴς παραμύρφωσις δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπάγει ἀναίρεσιν καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 241 τοῦ 64 ἡ προφανὴς παραμύρφωσις τῆς καταθέσεως μάρτυρος, καὶ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 111 τοῦ 63, 231 τοῦ 64, 102 καὶ 267 τοῦ 65, 376 τοῦ 66 ἡ παραμύρφωσις τοῦ σαφούς γράμματος τῆς ἀγωγῆς ὡς αὐτῆς κατὰ τὴν Ἀρείου Πάγου 319 τοῦ 62 ὁπότεν τὸ δικαστήριον κατὰ παραμύρφωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς καὶ διὰ μεταβολῆς τοῦ θέματος αὐτῆς κρίνῃ δυνατόν τὴν ἔγγραφον ἀποδείξῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀναιρῇ τὴν ἐνάγοντι τὴν μαρτυρικὴν, ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις. Ἀρείου Πάγου 319 τοῦ 62. Ἐπίσης ἐὰν παραδεχθῇ μεταβαλλομένην τὴν βῆσιν τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἐν τῇ δίκῃ ἀναπτυχθέντος περιστάτικου ὅτι τὸ χρέος τοῦ φανέ- λεγος δὲν προέρχεται ἐκ δανείου ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, διότι ὁ μὲν νομικὸς χαρακτηρισμὸς τῶν πραγμάτων ἀνέκει εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς τοὺς δὲ δίκου; δὲ ἐπιβάλλεται νὰ ἐκθέσῃ τὰ γεγονότα, Α. Π. 76 τοῦ 60. Περὶ μύρφωσις δὲ προκαλοῦσα ἀναίρεσιν ὑπάρχει καὶ ὁσάκις τὸ δικαστήριον τῶν οὐσίας παραμύρῃ τὸ διατακτικὸν τῶν ἀποφάσεων ἐαυτοῦ ἢ τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου. Α. Π. 178 καὶ 298 τοῦ 65 ἡ ὁσάκις παραμύρῃ τὸ περιεχόμενον συμβολαίου. Ἀρείου Πάγου 200 καὶ 213 τοῦ 65, διότι ὁσάκις τὸ γράμμα τοῦ ἔγγραφου, σαφὲς ἐν προδήλῳ, εἶναι ἀνεπίδεκτον τῆς διόρθω- εἰς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐρμηνείας, ὑπάρχει παραμύρφωσις, προσδίδ- λουσα κενὸν τοῦ δικαίου Α. Π. 213 τοῦ 65, πολλῶς δὲ μᾶλλον ὁσάκις τὸ δικαστήριον παραδίδεται ὡς πηγάζουσαν ἐκ δικαστικῆς ἀποφάσεως τὴν ἀν- ληλεγμένην τῶν οὐσιμῶν, καίπερ μὴ διαταχθεῖσαν, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον (10 Πινδ. (4, 9, 1) 1. Κωδ. 7, 36 καὶ 10 Β. (9, 4) πολλοὶ ὅμοι εἰς τὴν ποσὴν καταδικασθέντες ἐνέχονται συμμέτρως, ἐκτὸς ἐὰν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀπηγγέλθῃ ῥητὴς ἡ ἀλληλέγγυος ὑποχρέωσις αὐτῶν, Α. Π. 2 τοῦ 67. Ἐπί- σης ὁσάκις παραλείπει νὰ ἐκτιμῇ διόκληρον τὸ ἔγγραφον, Α. Π. 280 τοῦ 43, 237 τοῦ 72, 73 τοῦ 90. κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 372 τοῦ 60 καὶ ὁσάκις σαφὴ καὶ βεβήλην μαρτυρίαν παραμύρῃ τὸ δικαστήριον. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπόφασιν Α. Π. 63 τοῦ 43 δὲν δύνανται ὁ Ἀρείου Πάγου νὰ ἐξετάσῃ ἐν τῷ δικαστήριον μετέβηκε τὸ συνάλλαγμα κατὰ τὴν 10 τοῦ 46 νὰ ἀναιρῇ τὴν συμβολαίῳ ἐν τῇ ἐν ὑπὸ δρον κατὰ τὰς 103 τοῦ 43 καὶ 117 καὶ 191 τοῦ 47 ἐν ἡ ἀγωγῇ περιλαμβάνῃ τὴν περιγραφὴν τῶν κυριμάτων κατὰ τὴν 49 τοῦ 52 νὰ κρίνῃ ἐν καλῶς ἡ κακῶς ἐκαρακτηρίσθῃ τὸ ἔγγραφον. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 100 τοῦ 1870 δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι τὸ δι- καστήριον τῆς οὐσίας παραμύρῃ τὸ ἐξαγόμενον τῶν μαρτυριῶν κατὰ τὴν Α. Π. 63 τοῦ 43, 88, 109, 111 τοῦ 66, 17 καὶ 213 τοῦ 69, 244 τοῦ 70, ἡ κακὴ ἐρμηνεία ἔγγραφου δὲν ἐπάγει ἀναίρεσιν, ὁσάκις δὲν προσδίδεται ἐν ταύτῳ κενὸν τοῦ δικαίου κατὰ τὴν Ἀρείου Πάγου 3 τοῦ 62, ἀναίρεσις ἡ παραμύρφωσις τοῦ περιεχομένου ἔγγραφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 113 τοῦ 47, 101 τοῦ 48, δύναται ὁ Ἀρείου

Πάγος νά ἐξετάσῃ καὶ ἐκτίμησῃ ἔγγραφα, προκειμένου νά ἀποφυνῇ ἂν ὑπάρχῃ δεδικασμένον. Τούναντίον κατὰ τὰς Α. Π. 68 τοῦ 69, 127 τοῦ 71, 17 τοῦ 86 τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας κρίναντες, ὅτι διαφορά τις εἶναι δεδικασμένη, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἐπεμβαίνει, μὴ προτεινομένης παραδείσεως κανόνος τινὸς τοῦ δικαίου, διότι πραγματικὸν ἀριθμήτως τὸ ζήτημα ἂν τὸ αὐτὸ ἀντικειμένον πρόκειται μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων καὶ ἂν ἐριδῆται εἰς τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν καὶ νομικὴν αἰτίαν· κατὰ δὲ τὴν 223 τοῦ 71 τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας θεωρήσαντες, ὅτι ὁ ἐπαχθεὶς ἔρκος περιωρί- ζετο εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν δύναται νά ἐκτιμήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐπίσης δὲν δύναται ἐν ἡ περιπτώσει δὲν προσβάλλονται ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως συμβολαίου εἰ νόμιμοι ἔροι τῆς δημοτικῆς νά ἐξετάσῃ ἂν ὀρθῶς ἡ ασφαλιμένως ἡμενησὺ αὐτό. Ἀρείου Πάγου 135 τοῦ 47. Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τῆς ἀριστίας τῆς ἀγωγῆς ἡ ἰσχυρισμοῦ ἡ προτάσεως διαφεύγει τὸν ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 169 τοῦ 70, 148 καὶ 274 τοῦ 74, 9 καὶ 28 τοῦ 76, 203 τοῦ 76, 130, 131, 133, 134, 135, 137, 323 τοῦ 79, 427 τοῦ 80. Ἐπίσης ἡ ἐκτίμησις τῶν πράξεων, εἰς ὧν συνάγεται σιωπηρὰ συναίνεσις. Ἀρείου Πάγου 26 τοῦ 64. Ἐπίσης ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκτίμησις τῆς ἐκ δυστυχημάτων ἀδυναμίας τοῦ ὀφειλέτου εἰς ἱκανοποίησιν τῶν δανειστικῶν. Α. Π. 202 τοῦ 71 ἡ τοῦ ἐπείγοντος τῆς ἐγέσεως ἀγωγῆς ὡς ἐπικειμένου κινδύνου ἐκ τῆς ἀναβολῆς. Α. Π. 30 τοῦ 76, 383 τοῦ 80 ἡ τοῦ οὐσιώδους τῆς ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει παραλειψῶς γεγονότος, ἀσχετῶς ἐπὶ τῇ εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ κατασχθέντος κτήματος. Α. Π. 117 τοῦ 73, 287 τοῦ 82, ἡ τοῦ ἐπωφελοῦς πράξεως γενομένης ἐπὶ ἀλλοτρίῳ κτήματι. Α. Π. 187 τοῦ 76 ἡ τοῦ ἀξιοπιστοῦ τῶν μαρτύρων, ὡς μὴ ὑπο- χρεωμένων τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας νάκολουθεῖν νομικὴν τινα περὶ ἀποδείξεως θεωρίαν. Α. Π. 346 τοῦ 67, 128 τοῦ 73, 7 τοῦ 76, 188 τοῦ 79 ἡ ἂν ὁ μάρτυς προσδοκᾷ βεβαίαν ὥφελισιν. Α. Π. 85 τοῦ 53, 324 τοῦ 74, 141 τοῦ 77, 366 τοῦ 79 ἡ ἂν ἀπαιτῆται ἰδιάζουσα ἡμετερία καὶ τέλη, ὅθεν ἂν πρέπη νά διαταχθῇ ἡ μὴ πραγματογνωμοσύνη. Α. Π. 98 τοῦ 66, 68 τοῦ 73, 187 τοῦ 76 ἡ ἂν πρέπη νά διαταχθῇ αὐτοψία. Α. Π. 104 τοῦ 67, ἡ ἂν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. Α. Π. 81 τοῦ 46, 103 τοῦ 55, 258 τοῦ 64, 223 τοῦ 71, 274 τοῦ 87, ἡ ἂν πρέπη νά ἐπι- βληθῇ ἀναπληρωτικὸς ἡ ἀπαιλλεκτικὸς ἔρκος. Α. Π. 240 τοῦ 38, 29 τοῦ 66, 212 τοῦ 75, 367 τοῦ 79. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 223 τοῦ 72 εἴταν τὸ δικαστήριον δὲν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς περὶ τόκων αἰτήσεως, παρεμποροῦν τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς καὶ προσβάλλει ἐν ταύτῃ τὴν τοῦ δικαίου ἀρχήν, ὅτι ὁ δικαστὴς δεῖται νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς αἰτήσεως, ὅθεν συγχωρεῖται ἀναίρεσις, καὶ κατὰ τὰς Α. Π. 189 τοῦ 38, 88 τοῦ 45, 237 τοῦ 72, τὸ ἐρετεῖον μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἅπαντα τὰ ὑπο- βληθέντα αὐτῷ στοιχεῖα καὶ περιστατικά, παραδίδει τὰ ἄρθρα 170 καὶ 171, καθ' ὅ δεῖται νά ἀπορρίπτηται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς αὐτὸ ὑποβαλλομένων γεγονότων, ὅθεν ἡ ἀπόφασις ἀναίρεται· κατὰ δὲ τὴν 11 τοῦ 73, μὴ λη- θέντος ὑπ' ὄψιν τοῦ συνόλου τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῇ ἀναίρεσις, ἀπο παρα- διαζομένου κανόνος τοῦ δικαίου. (Βλ. καὶ ἄρθρον 808).

811. Εἰς πάντα τὰ εἶδη τῶν πρὸς ἀναίρεσιν λόγων ἐφαρμύ-

ζονται αἱ ἐξῆς ἀρχαί.—1. οὐδεὶς δύναται νὰ πλάσῃ δι' ἑαυτὸν λόγον τινὰ ἀναιρέσεως· ἐπομένως οὐδεὶς δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον πρὸς ἀντίρρην ἐκ τῶν ἰδίων πράξεων, ἢ ἐκ τῶν πράξεων ἀνθρώπων ἐνεργούντων ἐν δόμῳ αὐτοῦ.—2. δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ νέος λόγος εἰς τὴν "Αρειον Πάγον, ὅστις δὲν εἰσῆλθῃ ἤδη εἰς τοὺς πρῶτους δίκους 1), ἐκτὸς ἐὰν ὁ λόγος εὖτος ἀνάγεται εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν.—"Οθεν δὲν δύναται, καὶ μάλιστα διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 724 2) ἀναφερομένους λόγους, νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, εἰμὴ ἀφ' ἧδη ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς 3) τὸ κατώτερον δικαστήριον (ἄρθρ. 736) 4). Πολ. 202.

1) τὸ ἀνεκκλητίως ἐκτάσαν δικαστήριον 2) 785 3) αὐτῶν 4) 803.

Σημ. "Οτι αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 811 παραπομπαὶ εἰς τὰ ἄρθρα 724 καὶ 736 ἦσαν ἀπόρροια τυπογραφικοῦ σφάλματος· ἦν ἀνέκχθεν κατάδηλον· καὶ ἔλλει ἀλλως κατ' εἰκασίαν διώρθουν αὐτάς. "Αλλ' ἀμφισβήτησις ἀνεπίδεκτος· ὅτι ἡ προσήκουσα αὐτῶν ἀντικατάστασις εἶναι ἡ διὰ τῶν ἄρθρων 785 καὶ 803, ἅτε αὐτοῦ τοῦ νομοθετήσαντος· τὴν πολιτικὴν ἡμῶν δικονομίαν Μόουερ περιλαμβάνοντες τὴν διέβωσιν ταύτην ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ περὶ "Ελληνικοῦ ἔθνους (ἐνθα περιλαμβάνεται καὶ ἡ "Ελλ. πολιτικὴ δικονομία). "Αθανάσιος "Ροντήρης εἶχεν ὑποδείξει ἤδη ἀφ' αὐτοῦ τοιαύτην διέβωσιν.

Ν. Τὸ ἄρθ. 811 ἐπιτρέπον κατ' ἐξαίρεσιν νέους λόγους ἀναίρεσεως, μὴ προτιθέντας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, νοεῖ καταδολῶς μόνον ἰσχυρισμούς καὶ ἐνστάσεις, οὓς ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ διαδικασίαν εἰκόνατο νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, δηλονότι ἐνδιαφέροντας τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 39 τοῦ 36, 138, 179, 209 τοῦ 38, 65 τοῦ 61, 263 τοῦ 68, 223 τοῦ 66, 361 τοῦ 67, 277 τοῦ 68, 49 τοῦ 70, 220 τοῦ 71, 137 τοῦ 93. "Οθεν ὁ περὶ ἐθίμου ἰσχυρισμός, ἅτε μὴ ἀναγόμενος εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ ἐξεταζόμενος ἐξ ἐπαγγέλματος, εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινόμενος κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ "Αρ. Πάγου. Α. Π. 193 τοῦ 38, 13 τοῦ 38, 39 τοῦ 66, 37 τοῦ 67. "Επίσης ὁ τῆς τελεσιδικίας. Α. Π. 109 τοῦ 50, 256 καὶ 302 τοῦ 62. "Επίσης ἡ πρότασις περὶ παραγραφῆς. Α. Π. 202 τοῦ 61, 10 τοῦ 66, 339 τοῦ 75. "Επίσης τὸ περὶ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προθεσμίας ζήτημα δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ὅθεν δὲν προτείνεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ "Αρειοῦ Πάγου. Α. Π. 39 τοῦ 46.—"Ο λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ὥφειλε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ὅρκον τῆς γνώσεως, δὲν προτείνεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ "Αρειοῦ Πάγου. Α. Π. 51 τοῦ 46.—"Ενστάσις ἀκυρότητος κατ' ἐπιδιοκτήριον εἶναι ὡσαύτως ἀπαράδεκτος, ἐνώπιον τοῦ "Αρειοῦ Πάγου κατὰ πρῶτον προτελλομένη. Α. Π. 117 τοῦ 69.—"Ο λόγος, ὅτι ἐνῆλγε τι· ὡς ἀντολοδοχία· εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ "Αρειοῦ Πάγου. Α. Π. 34 τοῦ 47.—Τὴν ἐνστάσιν, ὅτι ἡ ἀκύρωσις συμβολαίου δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ παρεμπιπτόντως, ὀφείλει νὰ προτείνῃ ὁ ἔχων συμφέρον εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον· ἅτε μὴ ἀναγόμενὴν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Α. Π. 243 τοῦ 50.—"Η ἐν-

στασις τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως, ὡς γενομένης διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τῶν ἐφετών, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναίρεσεως, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 755 τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐξετάσῃ μόνον αὐτεπαγγέλτως τὸ ἐκπρόθεσμον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ πρόωρον τῆς ἐφέσεως. Α. Π. 391 τοῦ 64. Διαφωνοῦσιν ἀποφάσκει Α. Π. 44 τοῦ 47 καὶ 105 τοῦ 51, καθ' ἃς καὶ εἰς ἐπαγγέλματος ἀναπληροῦται, ὡς μὴ δυναμένης τῆς δίκης νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐφετεῖον, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, καθ' ὅσον οὕτω παραλείπεται πλαγίως ὁ πρῶτος τῆς δικαιοδοσίας βαθμός. — Τὸ τοῦ ἀναιρεσέοντος παράπονον, ὅτι τὸ ἐφετεῖον οὐκ ὀρθῶς παρεδέξατο τὴν εἰς ἀγωγὴν προκλήσιν, ἐν ᾧ ὁ προκαλὼν δὲν κατέχει τὸ ἐπιδίκον κτῆμα, ἀπαράδεκτόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον προτεινόμενον, ὡς μὴ ἀναγόμενον εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν. Ἀρείου Πάγου 186 τοῦ 65. — Δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις δὲν συγχωρεῖται. Α. Π. 60 τοῦ 52, 259 τοῦ 53, 333 τοῦ 53, 105 τοῦ 70. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὅτι δὲν προσηγγίθη κοινοποίησις τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων, ἅτε τῶν διατ. τῶν ἄρθρων 311 καὶ 312 μὴ ἀναγομένων εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν. Α. Π. 20 τοῦ 44. Ὡσαύτως δὲν προτείνεται τὸ ἄκυρον τοῦ ἐφετηρίου. Α. Π. 285 τοῦ 58. Ὡσαύτως δὲν προτείνεται κατὰ πρῶτον τὸ ἄκυρον τῶν ἀφαιρωσῶν εἰς τὴν γινόμενον πλειστηριασμὴν πράξεων διὰ παράθεσιν τῶν ἄρθρων 891, 893, 895 τῆς Πολιτ. Δικον. Α. Π. 179 τοῦ 38. Ἀλλὰ προτείνεται καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον ἡ ἐνστάσις, ὅτι διαδίκος τις δὲν ἔχει πῶς τὰς ἐφέντας, ἅτε ἀποτελοῦσα ἐνστάσιν νομιμοποιήσεως κατ' αὐτοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 68.

Α'. Κατὰ ποίων ἀποφάσεων εἶναι παραδεκτὴ ἡ ἀναίρεσις.

812. Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον συγχωρεῖται τότε μόνον, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἄλλο. 30ον εἶναι δεκτὸν μόνον — 1. κατὰ τῶν τελεσιδικίων γενομένων ἢ ἀνεκκλήτως ἀπηγγελημένων ἀποφάσεων, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 807 ἀριθ. 1 καὶ 3 ἀναφερομένων περιπτώσεων. — 2. καθ' ὁριστικῶν ἀποφάσεων. 3. κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν πράξεων, μόνον ἐνεκεν ὑπερβάσεως καθιγόντων, κατὰ τὸ ἄρθρον 808, ἢ ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 181 ἔγινεν ἐφεσις κατ' αὐτῶν. — 4. κατὰ τῶν ἐρήμην ἐκδεδομένων ἀποφάσεων, ἐὰν δὲν συγχωρεῖται πλέον ἀνακοπή. Πολ. 274, 520, 596, 750. Πειν. 479.

Ν. Διὰ τῆς φράσεως «τελεσιδικοί γενόμενοι» ἐννοεῖ τὸ προκείμενον ἄρθρον τὰς ἀποφάσεις, αἵτινες κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν μὴ οὐαὶ τελεσιδικοί ὡς ὑποκείμεναι εἰς ταπεινὸν τι ἐνδίκον μέσον, ἐγένοντο τελεσιδικοί ἀκολούθως διὰ τῆς παρελεύσεως τῶν προθεσμιῶν ἢ διὰ τινος ἄλλης αἰτίας ἀπελθοῦσαν. Α. Π. 129 τοῦ 37, 179 τοῦ 58, 175 τοῦ 60, 36 τοῦ 61, 63 τοῦ 63, 246 τοῦ 68, 9 τοῦ 77, 46 τοῦ 82, 305 τοῦ 84 κτλ. Ἐπελθοῦσα δὲ αἰτία ἐστὶ καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐφέσεως, ὡς καθιστᾷσα τελεσιδικον δυνάμει βῆτης διατάξεως (ἄρθ. 750 Πολ. Δικον.) τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. Μὴ χωρούσης δὲ κατὰ τὸ ἄρθ. 481 αὐτοδικαίως τῆς ἀνατροπῆς,

ἀρχεται ἡ προθεσμία τῆς ἀναίρεσως κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς κηρυχθῆσης ἀνατετραμμένην τὴν ἔφεσιν ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς παραλεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν αὐτῆς προθεσμίας (ἀπὸ πρὸ τούτου ἐπλήθην ἡ τελεσιδικία ἐξ ἄλλης αἰτίας), οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ἀγωγῆς, ἥς ἐκκερμούς διατελούσης ὑφίσταται ἡ ἔφεσις, κυλούσῃ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 46 τοῦ 82, 305 τοῦ 84, 127 τοῦ 88. Κατ' ἄλλας ἀρχικὰς ἀποφάσεις Α. Π. (ὅσων 72 τοῦ 80, 6 καὶ 48 τοῦ 86) δὲν εἶναι ἀναίρεται αἱ μὴ οὐσα ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτῶν τελεσιδικοί, ἀλλὰ κατόπιν γινόμεναι τοιαῦται, ὅτε τῆς φράσεως «τελεσιδικίαν γινόμενῃν» σημαίνουσας «τελεσιδικίαν οὐσῶν ἀπ' ἀρχῆς». — Αἱ προεμπιπτούσαι περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ δικαιοτῆριον ἀνεκκλητίως δικάζοντος, δὲν ἀναίρεσιβάλλονται πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐριστικῆς. Α. Π. 17 καὶ 46 τοῦ 43, 208 τοῦ 37, 170 τοῦ 69. Ὡσαύτως ἡ περὶ ἀποδείξεως τοῦ ἐφετερίου ἀπόφασις, ἡ μεταρρυθμιζούσα τὴν πραιδικίαν καὶ διατάσσουσα ἄλλο μέσον ἀποδείξεως ἢ δρίζουσα ἄλλως τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀναίρεσις ζητηθῇ ἐνεκὸν ὑπερβάσεως καθηκόντων. Ἀρείου Πάγου 14, 30, 87, 106, 173 τοῦ 33, 190 τοῦ 62, 296 τοῦ 64, 13, 66, 313 τοῦ 67, 4 τοῦ 68, 347 τοῦ 87. Ἐκ τούναντιον ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐφετερίου, ἡ ἐπικυρούουσα τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, καθ' ἥς ἐγένετο ἔφεσις, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Ἀρείου Πάγου 73 τοῦ 49, 166 τοῦ 55, 130 καὶ 163 τοῦ 54, 8 καὶ 208 τοῦ 57, 156 καὶ 190 τοῦ 59, 180 τοῦ 62, 337 τοῦ 62, 199 τοῦ 63, 240 τοῦ 68, 13 τοῦ 66, 139 τοῦ 67, 138 τοῦ 68, 23 τοῦ 74, 97 καὶ 167 τοῦ 86, 347 τοῦ 87. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οἱ τῆς ἀναίρεσως λόγοι ἀναγκάζον νὰ στρέψωνται περὶ τὴν ἀπόδειξιν, δηλονότι τὸ θέμα, τὸ βάρος ἢ τὰ μέσα αὐτῆς, οὐχὶ δὲ περὶ ἄλλας προπαρασκευαστικὰς αὐτῆς διατάξεις, ἐκτὸς ἂν βῇ τῆς νόμος ἐπιτρέψῃ τὸ ἐναντίον. ὡς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ αρθ. 163 § 3 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 340 τοῦ 83, 3 τοῦ 88, 167 τοῦ 86, 38 τοῦ 92. Ἀλλὰ προδηλὸς ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν μόνον ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως, ἡ ἐπικυρώσασα τὴν περὶ ἀποδείξεως διάταξιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἄλλη διάταξις. Α. Π. 251 τοῦ 64. — Ἡ κατὰ πρῶτον ἀποδείξει ἐπιβάλλουσα καὶ κατ' ἔφεσιν ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 129 καὶ 307 τοῦ 37, 362 τοῦ 33, 88 τοῦ 64, 4 τοῦ 68, 221 τοῦ 77. — Ἡ τοῦ πρωτοδικείου ὡς ἐφετείου περὶ προσωρινοῦ μέτρου, ἀναγκασμένου εἰς τὴν κατοχὴν, ἀπόφασις, οὐσα ἐριστικῇ, προσβάλλεται δι' ἀναίρεσως. Α. Π. 314 τοῦ 57. Ὡσαύτως προσβάλλεται δι' ἀναίρεσως ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως δι' ἥς δρίζεται ἡ τῶν δανειστῶν τάξις κατὰ τὴν κατάταξιν, καὶ ἂν δὲν δρίζεται τὸ ποσόν, δι' ὃ ἕκαστος καταταγέας. Α. Π. 142 τοῦ 83. — Αἱ προπαρασκευαστικὰ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 83 τοῦ 82, 136 τοῦ 63 κτλ. Ὅθεν καὶ αἰτήσεις ἀναίρεσως κατὰ παρεμπιπτούσῃ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ἐπιτρέπεται μόνον καθ' ὅσον οἱ τῆς ἀναίρεσως λόγοι περιστρέφονται εἰς παραβίασιν νόμου σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀποδείξεως, ἀλλ' οὐδῶλος προσβάλλονται αἱ προπαρασκευαστικαὶ διατάξεις τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως. Α. Π. 17 τοῦ 43, 190 τοῦ 56, 98 τοῦ 57, 225 τοῦ 65, 362 τοῦ 53, 689 δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ καὶ ἡ δρίζουσα ἄλλον τόπον διεξαγωγῆς ἀποδείξεως ἀπόφασις Α. Π. 77 τοῦ 66.

καὶ ἀπόφασις περιέχουσα μὲν ὀριστικὰς τινὰς διατάξεις περὶ ἀκυροτήτων, μὴ ἀποπερτωσάσα ὅμως τὴν δίκην, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τῆς ὀριστικῆς. Α. Π. 73 καὶ 103 τοῦ 53. — Ἐπειδὴ τὸ ἔνδικοι τῆς ἀναίρεσως μᾶλλον δὲν συγχωρεῖται, ὑπάρχοντος ἔτι ἀνοικτοῦ τοῦ τῆς ἐφέσεως, καὶ ὁσῶς ἡ ὑπόθεσις κατέστη μὲν μὴ ἐπείγουσιν κατόπιν, ἀλλ' ἦν ἐπείγουσιν, ὅτε ἐπεβλήθη ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως, δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ τελευταία. Ἡ δὲ τῶν τῶν παλαιῶν, ἢ ἐπὶ ἀκροατηρίου γενομένη πρὸς ματαίωσιν τῆς τοῦ ἀπαράδεκτου ἐνοτάσεως, δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ τὸ κεκτημένον ἤδη δικαίωμα τῆς ἐνοτάσεως ταύτης. Α. Π. 283 τοῦ 63. — Χωρεῖ ἀναίρεσις καὶ κατ' ἀνεκκλητέου ἐρήμην ἀποφάσεως, εἴαν παρῇθεν ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία. Α. Π. 23 τοῦ 71. Γενόμενης δὲ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, ἀναίρεσις χωρεῖ μόνον κατὰ τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, αὐτὴ δὲ αὐτῆς ἀποπειρομένου ἐξ ὑπαρχῆς τοῦ δικαστηρίου περὶ πασῶν τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων. Ἀρείου Πάγου 196 τοῦ 47, 109 τοῦ 71. — Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀναίρεσις ὡς ἄσκοπος δι' ἑλλειψιν συμφερόντος κατ' ἀποφάσεων παρεμπιπτούσων περὶ ἀποδείξεως τῶν ἐφετῶν καταστάσεως τελεσιδίκου τῆς ὀριστικῆς. Ἀρείου Πάγου 214 τοῦ 50, 263 τοῦ 57, 333 τοῦ 62, 239 τοῦ 75. — Παράπονα κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων δύναται ὁ ἀναίρεσις νὰ προβάλλῃ περιστρεφόμενα εἰς τὸ θέμα ἢ τὰ μέσα ἢ τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως. Α. Π. 190 τοῦ 56, 35 τοῦ 64, 161 τοῦ 66, 82 τοῦ 71, 22 τοῦ 72, 25, 38, 197, 276 τοῦ 74, 27 τοῦ 76, 230 τοῦ 78, 5 τοῦ 88. ὡς πρὸς τὸ θέμα δὲ, εἴαν ἐπέβη καταλλήλως, οὐχὶ δὲ καὶ εἴαν ἡ διαταχθεῖσα ἀποδείξις ἦναι ἄσκοπος ἢ ἀλυσιτελεῖς. Α. Π. 49 καὶ 97 τοῦ 56, 230 τοῦ 78. — Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατὰ τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀναψηλάφησιν ἀποφάσεων. Α. Π. 70 τοῦ 74. — Δὲν συγχωρεῖται νὰ γίνῃ ἀναίρεσις πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναψηλάφησεως μέσου, ὅταν πρότασις τις ἔμεινεν ἀδίκαστος. Α. Π. 98 τοῦ 60. — Κατὰ τῶν περὶ ἀναρμεδιότητος ἀποφάσεων ὡς προδικαστικῶν δὲν συγχωρεῖται τὸ ἔνδικοι τῆς ἀναίρεσως μᾶλλον εἰμὴ μόνον ἐνεκὸν ὑπερβάσεως καθυκόντων, τουτέστιν ἂν τὸ δικαστικὸν ἀντικείμενον ἐνεκὰ τῆς ἐιδικῆς ιδιότητος αὐτοῦ δὲν ὑπάρχηται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπιλαβομένου τῆς δίκης δικαστηρίου. Α. Π. 231 τοῦ 63, 133 τοῦ 88 κτλ. — Ἀπόφασις, δι' ἣς τὸ ἐφετεῖον ἀνέβλεπεν ἀπλῶς νὰ ἀποφύγηται περὶ τινος θέματος, οὔτε ὀριστικὴ οὐσα, οὔτε περὶ ἀποδείξεως, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Α. Π. 130 τοῦ 88. — Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τῷ διαδίκῳ νὰ προσβάλλῃ ἀπόφασιν τινὰ δι' ἐφέσεως καὶ ἐπικουρικῶς δι' ἀναίρεσως διὰ τὸ τυχερὸν ἀνεκκλητέον αὐτῆς. Α. Π. 337 τοῦ 87. (ἴδε καὶ ἀρθ. 808).

Ε'. Τίνες τῶν διαδίκων ἔχουσι πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

813. Ὅλοι οἱ διάδικοι, οἱ κληρονόμοι, καὶ οἱ διάδοχοι τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἢ οἱ πληρεξούσιοι, ἢ οἱ νόμιμοι ἀντιπρόσωποι τῶν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσων ἀναίρεσιν κατὰ τῶν ἐγκυρίων αὐτῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων μόνον τότε ἀποκλείονται, ὅταν κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 780 ἀκριβέστερον ὥρισμένα, — 1. ἐντελῶς ἢ ἐν μέρει συνήγασαν, ἢ παρήτησαν τὴν ἀναίρε-

σιν· — 2. μεταχειρίσθησαν ἤδη ἅπας ἐν τῇ αὐτῇ εἰκῇ καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον. Π.λ. 485. ε.

Ν. Δὲν δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς δικάνοι ἢ οἱ ἐξ ἀρχῆς τοιοῦτοι. ἔτι δὲ οἱ κατ' ἀκολουθίαν ἀνακοπήσι ἀποσπῶνται τῆς δίκης παρὰ τοὺς κατωτέρους δικαστηρίους. Α. Π. 100 τοῦ 37, 479 τοῦ 99. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 74, 234 καὶ 605 § 4 τῆς Π.δ. ἀποπρόκύπτει, ὅτι ὁ προσεπικαλούμενος καὶ παρεμβαίνων εἰς τὴν δίκην εἶναι διάδικος· ὅθεν δύναται κατὰ τὸ 813 ἀρθρον νὰ προσβάλῃ δι' ἀναίρεσιν τὴν κατὰ τοῦ προσεπικαλοῦντος ἀπόφασιν. Α. Π. 104 τοῦ 50, 339 τοῦ 87 καὶ ἄλλαι. Ἀλλ' ὁ διακρισθησῶς τὴν πρὸς ἀποζημιώσεις ὑποχρεώσιν αὐτοῦ δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρθρου 603 δὲν δύναται τις νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν μεταξύ τῶν κυρίων διαδίκων δίκην καὶ νὰ ἐμφανισθῇ οὐχ ἥ-τον τὴν πρὸς ἀποζημιώσεις ὑποχρεώσιν του. Α. Π. 104 τοῦ 50. — Μὴ δυναμένων νὰ αἰτήσῃσι τὴν ἀναίρεσιν ἄλλων προση-
των παρὰ μόνον ἐκείνων, ἅπερ ἦσαν διάδικοι εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον, κατὰ τὸ ἀρθρον 813, ἔπεται, ὅτι ὁ ἐκδοχὺς τῆς δίκης κατ' ἀναίρεσιν θέλει ὑποστῇ τὴν τύχην τοῦ κυρίως διαδίκου ἐκχωρητοῦ αὐτοῦ μηδὲν ἄλλο δυνατόν νὰ παρεμβάλῃ ἴδιον δικαίον, οὐδὲ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτὸν ἐν ἰδίᾳ ἀντιμαχίᾳ. Ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται κυρίως παρέμβασις κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 72 τοῦ 80. — Ὅταν ἡ παρέμβασις τινος ἦται μόνον πρόσθετος, οὗτος, μὴ θεωρούμενος κύριος διάδικος, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ προσβάλῃ δι' ἀναίρεσιν, Α. Π. 182 τοῦ 77. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ δι' ἀναίρεσιν καὶ ὁ προσεπικληθεὶς ὡς εἰς ἀποζημιώσεις ὑποχρεώσις καὶ παρεμβῆς ἐν τῇ πρωτοδικῇ καὶ τῇ κατ' ἔφεσιν δίκῃ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ προσεπικαλομένου. Α. Π. 198 τοῦ 92. — Ἡ ἐν μέρει ἀποδοχὴ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν καθίστηται ἀπαράδεκτον τὴν τῆς ἀναίρεσεως αἴτησιν ὡς πρὸς τὰ κεφάλαια, εἰς ἃ δὲν συγκατετίθη ἡ ἀναίρεσις. Α. Π. 73 τοῦ 63. — Ἡ κοινοποίησις καὶ ἡ ἐκτέλεσις παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδοχῆς ἀποφάσεως, οὗτω καὶ ἂν ἐπιφυλάξεως γενομένη, δὲν ἐμφανίζει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 813 οριζομένην συναίρεσιν. Α. Π. 131 τοῦ 63 κατ. (186 καὶ ἀρθρα 486, 730). — Μόνον ὁ ἔχων ἔννομον συμπεριεργονόμενος νὰ αἰτήσῃ ἀναίρεσιν. Α. Π. 251 τοῦ 54, 280 τοῦ 70, 76 τοῦ 74, 416 τοῦ 78. Ὅθεν δύναται νὰ αἰτηθῇ ἀναίρεσις κατὰ τῶν ἀποφάσεων μόνον ἐκείνων, αἵτινες περιέχουσιν ἐπιβλαβὴ τινὰ διάταξιν εἰς τὸν αἰτούντα τὴν ἀναίρεσιν. Α. Π. 181 τοῦ 63. Ἀλλ' ὁ διάδικος, οὗτινος αἱ προτάσεις ἐγένοντο δεκταὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως, δὲν δικαιούται νὰ προσβάλῃ αὐτὴν δι' ἀναίρεσιν. Α. Π. 19 τοῦ 63. — Διὰ τῆς ἀπλῆς παραιτήσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως δὲν ἐπὶβάλλεται τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ νέου ἐμπροσθέντος ἐξακρίσεως τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσεως μέσου, ἕτε τῆς ἡδὲ γενομένης αὐτοῦ χρήσεως μεθ' ἐξουσίαν διὰ τῆς παραιτήσεως. ἐκπαρασκευάζει τοὺς διαδίκους εἰς τὴν ἡσυχίαν πρὸς τῆς παραιτηθείσης αἰτήσεως στάσιν. Α. Π. 73 τοῦ 63. — Κατὰ τὴν ἀποφ. Α. Π. 57 τοῦ 47, 75 τοῦ 53, 131 τοῦ 57, 59 τοῦ 58, 311 τοῦ 62, 36 τοῦ 68, 248 τοῦ 76, 8 καὶ 9 τοῦ 77 δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἑκατέρωθεν καὶ ὁ μὴ διωρισμένος παρὰ τῷ Α. Π. δικηγόρος, εἰν ἔχῃ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, (ἐπιβάλλεται δὲ αὐτῷ μόνον πειθαρχικὴ τιμωρία)· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 273 τοῦ 74, 82 τοῦ 75, 10 καὶ 106 τοῦ 76 καὶ τὰς νεωτέ-

τας ἀποφάσεις 232 τοῦ 77, 41, 53, 181, 210 228 τοῦ 78, 30 καὶ 286 τοῦ 81, 222 τοῦ 83, 17, 248 καὶ 264 τοῦ 88 καὶ πάσαι τὰς μεταγενεστέρας καὶ τὸ ἀναιρετήριον τὸ παρ' αὐτοῦ ὑπογραφὴν λογίζεται ἄκυρον. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἀναιρετήριον ᾖ συνυπογεγραμμένον καὶ ὑπὸ δημοδίκου δὲν ἀκυροῦται, ἐὰν ὁ ἐντελεὺς τοῦ ὑπογράφαντος ἀκύρως δικηγόρου ἀποδέχεται τὴν αἴτησιν ἀναίρεσως κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, διότι ὁ δημοδίκος ἰδόντες τὴν περὶ αὐτὸ αἴτησιν ἀναίρεσως, εἰκαζομένης τῆς πληττομένης αὐτοῦ ἕως τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως. Δ. Π. 366 τοῦ 84. (*18ῃ καὶ ἄρθρον 138 Ὁργ. Δικ.).—Καὶ ἔτιαν ἡ ἀναίρεσις ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος (ἐνεκεν λ. χ. ἀκυρότητος τοῦ ἐπιδιοτηρίου), δὲν ἐπιτρέπεται δευτέρᾳ αἴτησις ἀναίρεσως. Δ. Π. 81 καὶ 322 τοῦ 83, 483 τοῦ 82, 292 τοῦ 85 κτλ. (*18ῃ καὶ ἄρθρ. 837).

814. Τρίτοι τινὲς 1), οἵτινες δὲν ἦσαν διάδικοι παρὰ τῷ κατωτέρῳ δικαστηρίῳ, δὲν δύνανται, πρὶν χάμουν ἀνακοπὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 238 καὶ ἐπ., νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν, καὶ ἂν ἦθελον ἔχει νόμιμον συμφέρον κατὰ τὴν δίκην.

1) παρέλκει

815. Εἰσαγγελεῖς πρωτοδικῶν καὶ ἐφετῶν δύνανται νὰ ζητήσουν ἀναίρεσιν, μόνον ἔτιαν ἦσαν διάδικοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν. — Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς οὐδ' ὑπὸ προθεσμίας τινὲς περιορίζεται. — 1. ἐπὶ ὑπερβάσεων τῶν τῆς ὑπηρεσίας καθηκόντων, κατὰ τὰ ἄρθρα 807 ἀριθ. 3 καὶ 808. — 2. κατὰ πᾶσαν δίκην, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ νόμου, καὶ μὴ παραβλαπτομένων τῶν δικαίων τῶν διαδίκων. Ὅθεν ἐὰν οὗτοι δὲν ἐζήτησαν ἀναίρεσιν, ἡ περὶ ἀναίρεσως ἀπόφασις δὲν ἔχει ἐπ' αὐτοὺς συνεπίας. Πολ. 163, 824 ἐ. Ποιν. 477, 418.

ς*. Προθεσμία πρὸς ἀναίρεσιν.

816. Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις συγχωρεῖται τότε μόνον, ἔτιαν ἐνεχειρίσθῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως τριάκοντα ἡμερῶν, (1) κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 541, 752—757 1) ὁρισμένα. Πολ. 817.

1) ἀχρετέστερον

(1) Ἡ περὶ ἀναίρεσως αἴτησις κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐκτετατοῦ ἐκδοθείσης συμφωνίως πρὸς τὸ 26 ἄρθρον τοῦ νόμου ΑΩΞΒ' τῆς 12 Ἰουλίου 1890 περὶ ὑποθέσεων πλοίων ἀποφάσεως ἐπιτρέπεται ἐντὸς δεκά ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιλήψεως αὐτῆς, παρατεινομένης τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως κατὰ μίαν ἡμέραν ἀνὰ πέντε μυριάμετρα μεταξὺ τῆς ἕδρας τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν κατεστάει καὶ τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων ἢ τῶν ἀντικλήτων αὐτῶν (Ν. ΑΩΞΒ' ἄρθ. 28).

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

45

Ν. Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἀναστέλλεται κατὰ τὸ διάστημα τῶν δικαστῶν. Α. Π. 22 τοῦ 57. — Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία κατ' ἀποφάσεως δριστικῆς περιεχομένης διατάξεις ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ δοθῇ ὁ δι' αὐτὴν ἐπιβαλλόμενος ὅρκος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου (προσαγομένης πρὸς τοῦτον ἀποδείξιμος) κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 258 τοῦ 55, 153 καὶ 275 τοῦ 60, 224 τοῦ 61, 361 τοῦ 73, 256 τοῦ 77, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως καὶ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας, τῆς συμπληρώσεως τὴν δριστικότητά της προκοινοποιηθείσης ἀποφάσεως κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 6 τοῦ 53, 68 τοῦ 58, 112 τοῦ 68, 108 τοῦ 80, 51 τοῦ 87· ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐὰν πρὸ τοῦ ὅρκου εἴχε κοινωποιοθῇ. Α. Π. 221 τοῦ 61, 135 καὶ 325 τοῦ 74, 172 τοῦ 76, 298 τοῦ 81, 86 τοῦ 83, 7 τοῦ 89. Κατὰ τὰς μνηθείσας ἀποφάσεις 135 τοῦ 74, 68 τοῦ 88 κτλ. ὅπως ἀρχίζῃ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, δεόν νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὸν διδόνον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ καὶ τὸ πρακτικὸν τῆς ὁρκοδοσίας. δι' ἣς καθίσταται δριστικὴ ἡ διατάξις αὐτὴν ἀπόφασις, καὶ ὁ συμπληρωματικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ παρεύρεσις αὐτοῦ κατὰ τὴν τῶν αὐτῶν ὁρκοδοσίαν· καὶ κατὰ τὴν 76 τοῦ 83, 86 τοῦ 83 καὶ 212 τοῦ 83 καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῇ, μὴ ἀκούσης τῆς παραστάσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. 254 τοῦ 77, 238 τοῦ 81, 281 τοῦ 83 κτλ. καὶ ἐν ὁ ὅρκος ἐδόθη, ἡ προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν ἐκδόσιν καὶ ἀπόρριψιν τῶν κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἀντιρρήσεων κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. (ἴδε καὶ ἄρθρα 180, 752). — Διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνασπῆν ἢ ἔρεσιν προθεσμίας δὲν τρέχει ἡ πρὸς ἀναίρεσιν Α. Π. 161 τοῦ 59, 175 τοῦ 60, 63 τοῦ 63, 276 τοῦ 71, 195 τοῦ 72, 167 τοῦ 73. Δὲν τρέχει δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐρήμην δικασθέντα, οὐχὶ καὶ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ. Α. Π. 314 τοῦ 57. — Καὶ διαρκούσης ὅμως τῆς πρὸς ἔρεσιν προθεσμίας, χωρὶς ἐπιδοθητικῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. Α. Π. 62 τοῦ 78. Γενόμενης δὲ παραιτήσεως τῆς ἔρεσεως, δεκτὴ ἐστὶν ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως. Α. Π. 35 τοῦ 75. — Τῆς πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἐπιδόσεως ἰσχυροῦς ὡς εἰ ἐγένετο τῇ διαδίωξιν κατὰ τὸ ἄρθρον 138, ἐπαταῖ ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως ἄρχεται καὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν πληρεξούσιον κατὰ τὴν ἐκδόσιν δίκην. Α. Π. 248 καὶ 272 τοῦ 77 καὶ ἄλλαι νεώτεραι. Ἐναντίας ἀλλ' ἐφαρμόζονται καταδῆλως αἱ 13 τοῦ 70, 85 τοῦ 71, 180 τοῦ 73, 334 τοῦ 74, 11 τοῦ 76. (ἴδε καὶ ἄρθρ. 817). — Δικαιώματα εἰς τὴν κατὰ τὴν συνδυσασμένην ἄρθρα 541, 753 καὶ 816 τῆς Πολ. Δικον. ἐπέκτασιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἔχει ὁ ἀναιρεσιών, ἐὰν αὐτὸς διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τοῦ ἀναιρεσιέζοντος μένοντος ἐν Ἑλλάδι. Ἄν ὅμως ὁ ἀναιρεσιέζοντος διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὁ ἐν Ἑλλάδι ἀναιρεσιών βρεθῇ νὰ ἐπιδώσῃ τῇ ἀναίρεσιν ἐντὸς τῆς τριακονθημέρου προθεσμίας εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα. Α. Π. 20 τοῦ 49, 40 τοῦ 52, 147 τοῦ 66, 160 τοῦ 65· ὑλοποιεῖται δὲ ἡ παρέκτασις τῆς προθεσμίας ὡς ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ εἰσαγγελέως, πρὸς ἐν ἡ ἐπίδοσις. Α. Π. 160 τοῦ 85. Διὸ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται καὶ πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεσιώντα ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν παρὰ τῷ ἀναίρεσιῳ εἰσαγγελέᾳ ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀπὸ τοῦτο θεωρουμένου ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει· δυνάμει τοῦ νόμου ἀντικλήτου τοῦ διαδίκου. Α. Π. 292 τοῦ 61, 62 τοῦ 64. — Ὅσακις ἡ ἀπόφασις ἐπιδόθη τῇ πληρεξουσίᾳ, δὲν προστίθεται ἡ ἀπόφασις ἡ ὑπάρχουσα μετὰ τῆς κατοικίας τῶν ἐν τῇ

αὐτῷ τόπῳ εἰκονύτων διαδίκων, διότι ὁ ἀναιρεσίον ταυτίζεται τῷ πληρεξουσίου του. Α. Π. 214 τοῦ 50. Προστίθεται ὅμως ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως, ὡς καὶ οἱ διαδίκαι ἔχουσι διάφορον κατοικίαν. Α. Π. 291 τοῦ 59. Ὡς ὅτι δὲ ἡ ἀναίρεσις γίνεται ὑπὸ πληρεξουσίου διακρινόμενος ἐν Ἀθήναις, ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν (λ. γ. ἐν Πάτραις) κατοικοῦντα ἀναιρεσίῳ τῶν, ὅστις ἐκονοποίησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν εἰς ἕτερον πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρουμένου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ (Πάτραις) κατοικοῦντα, προστίθεται μὲν ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία κατὰ τὴν 90 τοῦ 62, δὲν προστίθεται δὲ κατὰ τὴν 291 τοῦ 67. Ὡς ὅτι δὲ ὁ ἀναιρεσίον κατοικεῖ ἐν τινὶ πόλει ἄλλῃ, ὁ δὲ ἀναιρεσίῳ ἐν Ἀθήναις, προστίθεται ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία, ἂν ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐστῶν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις πληρεξουσίου τοῦ ἀναιρουμένου, εἰς δὲ ἐπιδοθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Α. Π. 239 τοῦ 62. Ὡς ὅτι δὲ ὁ πληρεξουσίου τοῦ διαδίκου (ἐκκαλοῦντος ἢ ἀναιρεσίοντος) ἐνεργεῖ αὐτὸ ἐν ἄλλῳ τόπῳ κατοικοῦντος, ἀλλ' ὁ ἀναιρεσίον, εἰς δὲ κοινοποιεῖ τὸ δικόγραπον (ἔρριν ἢ ἀναιρεσίον), κατοικεῖ ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τοῦ πληρεξουσίου τόπῳ, δὲν προστίθεται προθεσμία ἀποστάσεως εἰς τὴν πρὸς ἔρεσιν ἢ ἀναιρεσίον προθεσμίαν κατὰ τὴν 65 τοῦ 57 ἀπόφασιν (κατακρινομένην ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ § 93 σημ. 2). Κατοικοῦντων δ' ἀπάντων τῶν διαδίκων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἵνα ἐγένετο ἡ τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐπίδοσις, οὐδεμία χωρεῖ λόγῳ ἀποστάσεως προσθήκη εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς ἀναιρέσεως, εἰ καὶ αὕτη ἀπευθύνεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἰδρυμένου εἰς ἄλλον τόπον περὶ τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων. Α. Π. 153 καὶ 347 τοῦ 57. Ὡς ὅτι εἰς τὴν πρὸς ἀναιρεσίον προθεσμίαν προστίθεται ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσίοντος μέχρι τῆς τοῦ ἀναιρεσίῳ τῶν, ὡς καὶ κατοικεῖ ἐν ἄλλῳ πόλει καὶ οὐχὶ ἡ τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσίῳ τῶν μέχρι τῆς ἀφῆς τοῦ δικαστηρίου, ὡς τοῦ τελευταίου τούτου λογισμοῦ γινόμενου μόνον ὡς καὶ πρὸς ἀναιρεσίον, περὶ διαδίκων, μαρτύρων ἢ πραγματογνωμένων ὑπὸ δικαστηρίου καλουμένων. Α. Π. 73 τοῦ 47, 11 καὶ 89 τοῦ 46, 43 τοῦ 80, 140, 200 καὶ 406 τοῦ 52. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 196). — Ἡ μετὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν ἐπίδοσις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως εἶναι ἔγκυρος, ἐάν ἡ βραδύτης προέβηεν ἐξ ἀναρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος αἰτίων, διότι κατὰ τὴν νομικὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῶν φυσικῶς ἀδυνάτων δὲν ὑπάρχουσιν ὑποχρεώσεις. Α. Π. 73 τοῦ 47, 176 τοῦ 48, 249 τοῦ 55. Πολλῶν δὲ μᾶλλον, ἐάν κατὰ τὴν ἀναιρεσίον ἢ ἐμ.πρόθεσμος κοινοποίησι ἕνεκα πράξεων τοῦ ἀναιρεσίῳ τῶν καὶ τὸν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Α. Π. 180 τοῦ 62. Ἄλλ' αἱ πρὸς ἀναιρεσίον διαπραγματεύσεις δὲν ἀναστρέλλουσι τὴν πρὸς ἀναιρεσίον προθεσμίαν, πλὴν ἐν βῆται συνεφωνήσῃ νὰ ἀνασταλῇ ἡ προθεσμία ἐπ' ὅσον διαρκέσιν αἱ διαπραγματεύσεις. Α. Π. 241 τοῦ 68. — Ἐάν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποστάσεως ἐγένετο ἔρεσις καὶ ἀναιρεσίς ἐναυτίῳ, ὁ Ἀρείος Πάγος ἀναβάλλει τὴν ἐπὶ τῆς ἀναιρέσεως ἀπόφασιν αὐτοῦ μέχρις οὗ ἐκδικασθῇ ἡ κατ' ἄλλον τῶν ἀποπεραιωθῇ ἡ ἔρεσις.

817. Ἡ πρὸς ἀναιρεσίον προθεσμία ἄρχεται συνήθως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς προσβλητέας ἀποστάσεως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθρ. 138 καὶ ἐπ. διατεταγμένα μόνον δὲ—1. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 807 ἀριθ 4, ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος προθε-

σμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελευταίας ἀποφάσεως. — 2. ἐπὶ κληρονόμων, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀπογραφὴν καὶ διάσκεψιν διδομένης προθεσμίας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς ὅλους τοὺς κληρονόμους δι' ἐνὸς ἐγγράφου κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἄρθρῳ 756 ἀριθ. 3 καὶ 4 ὥρισμένα. Πολ. 560.

N. Εἰ καὶ ἡ πληρεξουσίτης πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινὲς ἐν γένει, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀντίκλητου, παύει, περατωθεῖσης τῆς δίκης, δι' ἣν ἐδόθη (ἄρθρ. 102 § 2, 93 καὶ 133 § 1 Πολ. Δικ.), ἡ δὲ δίκη περατοῦται διὰ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῆς διαφορᾶς (ἄρθρ. 476)· οὐχ ὥστε ὅμως εἰς τὸν ἀντίκλητον αὐτὸν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ καὶ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις (ἄρθρον 138) καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἀρχεται οὐ μόνον ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία (ἀριθ. 732 § 2), ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν (816, 817)· ὁ τοιοῦτος δὲ ἀντίκλητος δὲν εἶναι ὁ τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης, ὅστις ἀπὸ μὲν τοῦ ἀνααιρεσιόντος διορίζεται διὰ τοῦ ἀνααιρετηρίου (ἄρθρ. 819 § 4), ὑπὸ δὲ τοῦ ἀνααιρεσιδικοῦ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διορισθῇ οὔτε διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου (820), διότι περαιτέρω ἐγγράφος προδικασία εἰς τὴν κατ' ἀναίρεσιν δίκην δὲν γίνεται (ἀριθ. 821)· ἐκ τοῦ λόγου δὲ ὅτι ὁ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδικίου δίκης δικαιούται νὰ υπογράψῃ τὴν ἔφεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 93 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ἐν ᾧ ὁ πληρεξούσιος τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης δὲν δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως, εἰς δὲ ἔχει καὶ εἰδικὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσίτητα (ἄρθρον 97 § 3) καὶ εἰς δὲν ἔχει καὶ δικηγόρον παρὰ τῷ Α. Π. (ἄρθρον 138 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ.) ἢ ἐκ τῶν ἄλλων ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 § 1 καὶ 2 ὁριζουμένων προσώπων, δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἡ συμπεράσματι ἐκ τῆς εἰς τὸν ἀντίκλητον τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης κοινοποιήσεως τῆς ὁριστικῆς ἐπὶ τῇ δίκῃ ταύτῃ ἀποφάσεως δὲν ἀρχεται ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, διότι καὶ ὁ κατὰ τὴν πρωτοδικίαν δίκην ἀντίκλητος ἐνδέχεται νὰ μὴ ᾔναι μῆτε δικηγόρος πληρεξούσιος τῆς πρωτοδικίου δίκης, μῆτε ἐκ τῶν ἄλλων ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 ἀναφερομένων προσώπων καὶ ἀπομένως νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ υπογράψῃ τὴν ἔφεσιν, καὶ ὅμως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τρέχει ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀπὸ τῆς εἰς τοῦτον κοινοποιήσεως τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως· ὅτι δὲ τοιαύτη ἡ ὁρθὴ εἴναι τῶν ἄρθρων 816 καὶ 817, παραπεμπόντων εἰς τὸ ἄρθρον 732, καταφαίνεται· εἰ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀναλόγου διατάξεως τῶν ἄρθρων 138, 802 καὶ 803 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, καὶ τῆς τελεσιδικίας ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ καὶ εἰς τὸν ἀντίκλητον τῆς δίκης, καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐτετέθη, καὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης ἄρχονται αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν προθεσμίαι τοῦ ἄρθρου 866 τῆς αὐτῆς Δικ. Ἀρσίου Πάγου 248 καὶ 272 τοῦ 77. Συνάδουσα καὶ ἡ ἀπόφ. 170 τοῦ 73 (καθ' ἣν εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης ἐπιδίδεται ἑγκύριον ἢ ἐκδικάζουσα ὁριστικῶς κεφάλαια τινὰ ἀποφάσεως τῶν ἐφεσίων). Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 13 τοῦ 70, 88 τοῦ 71, 189 τοῦ 73, 331 τοῦ 74, 160 τοῦ 78 καὶ 11 τοῦ 70 ἢ τοῦ παρ' ἐφτάτης πληρεξουσίου ἢ ἀντίκλητου πληρεξουσιότης λήγει οὖν τῇ ἐκδόσει τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐφεσίων (102, 153 Πολ. Δικ.). Ἐπομένως ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἀρχεται ἀπὸ

τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως αὐτῆς. ἔκτος ἐὰν ἔχῃ εἰδικὴν πληρέσειά-
τητα. — Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τριακονθήμερος προθεσμία ἀρχεται καὶ κατὰ τῆς
προδικαστικῆς ἀποφάσεως μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς δριστικῆς. Δ. Π. 96
τοῦ 54, 66 τοῦ 53, 97 τοῦ 53, 135 τοῦ 53, 136 τοῦ 59, 200 τοῦ 63,
21 τοῦ 77. — Καὶ παραλείθοντος τοῦ ἀνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου δὲν δύνα-
ται μετὰ τὴν παρέρωσιν τῶν 30 ἡμερῶν, ἀρ' ἥς ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ἐκτινα-
σθῇ, νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως. Δ. Π. 72 τοῦ 50, 6 τοῦ 56, 48 τοῦ 56.

Ζ'. Ἀνασταλτικὴ δύναμις.

818. Ἡ ἀναίρεσις δὲν ἔχει δύναμιν ἀνασταλτικὴν, ἐξαίρου-
μένης μόνως τῆς περιπτώσεως ἐγγράφου κηρυχθέντος ὡς πλα-
στοῦ, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 461 ὡρισμένα. Πολ. 520, 760.

Η'. Προδικασία.

819. Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἵτησις πρέπει νὰ περιέχῃ — 1. τὸ
ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον, τὴν κατοικίαν τοῦ ἀναιρεσειόντος καὶ
τοῦ ἀναιρεσιβλήτου — 2. τὴν σημείωσιν τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἥς
ῥητεῖται ἀναίρεσις — 3. τοὺς τῆς ἀναίρεσεως λόγους — 4.
κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 147. τὸν διορισμὸν ἀντικλή-
του παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ — 5. τὸν προσδιορισμὸν τῆς εἰς τὸν
ἀναιρεσιβλήτον πρὸς ἀπάντησιν διδομένης προθεσμίας — Ἡ αἵ-
τησις πρέπει νὰ ᾔῃαι προσηκόντως χρονολογημένη καὶ ὑπογε-
γραμμένη ᾗτοι παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἢ παρὰ τοῦ πληρε-
ξουσίου αὐτοῦ. Πολ. 148, 153, Ποιν. 184.

Ν. Δὲν καθιστᾷ τὴν ἀναίρεσιν ἄκυρον γραρικὸν σφάλμα παραιοφῆσαν εἰς
αὐτήν, ὅπου ἐφελέγχεται προφανῶς ὡς τοιοῦτο ἐκ τῶν λοιπῶν γεγονότων
καὶ φράσεων Δ. Π. 108 τοῦ 49, 14 καὶ 263 τοῦ 58. Οὐδὲ ἡ ἑλλειψὶς τῆς
χρονολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς καὶ ἄλλως δηλοῦται ἡ ταύ-
τότης αὐτῆς Δ. Π. 76 τοῦ 54. Οὐδὲ ἡ ἑλλειψὶς τῆς σημειώσεως τοῦ ἀριθ-
μοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς καὶ δὲν ἐγείρεται ἀμφιβολία περὶ
τῆς ταυτότητος αὐτῆς. Δ. Π. 193 τοῦ 90. (Ἀλλὰ κατὰ τὴν Δ. Π. 24 τοῦ
53 ἡ ἑλλειψὶς τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς χρονολογίας καθιστοῦν αὐτὴν ἀπαρά-
δεκτον). Οὐδὲ ἡ ἑλλειψὶς αἰτητικοῦ, ὡς καὶ δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐν ἐκάστῳ τῶν
λόγων τοῦ ἀναιρετηρίου συμπέρασματος, τοῦ συνισταμένου εἰς τὸ εἶναι
ἀναιρετέα ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις Δ. Π. 124 τοῦ 83. Οὐδὲ ἡ ἐπὶ κεφα-
λῆς τοῦ ἐγγράφου παράλειψις τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἥς αὕτη, ὡς καὶ ἐν τῷ
σώματι αὐτῆς ἀναφέρεται. Δ. Π. 42 τοῦ 54. Οὐδ' ἡ παράλειψις τῆς κατοί-
κίας ὡς καὶ αὕτη εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν προηγουμένων δικηγόρων Δ. Π. 24
τοῦ 42, 39 τοῦ 40, 463 τοῦ 66. Οὐδ' ἡ ἐσφαλμένη μνεία τῆς κατοικίας,
ὡς καὶ δὲν ἐγείρεται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ διαδίκου. Δ. Π.
243 τοῦ 53, 222 τοῦ 57, 288 τοῦ 63, 242 τοῦ 76. Οὐδ' ἡ ἑλλειψὶς

τῆς σημειώσεως τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου, ἅτε γνωστῶν. Ἄρ. Πάγου 32 τοῦ 58. — Ὁ τὴν ἀναίρεσιν ζητῶν πληρεξούσιος πρέπει νὰ ἴναι ἐκ τῶν ἐν τῷ 91 ἄρθρῳ διαλαμβανόμενων προσώπων, διότι οὐ μόνον διὰ τὰς ἐν τῇ ἐπ' ἀκροατηρίῳ διαδικασίᾳ ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ περιδικασίᾳ ἀνεργουμένας ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου πράξεις ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπιχειρῶν αὐτάς νὰ ἴναι ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 μνημονευόμενων, ἐκτὸς εἰς ὃ μὲν διαδικασίᾳ ἀδυνατῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτοπροσώπως τὴν πρᾶξιν, ἀνέφικτον δὲ φυσικῶς ὑπάρχει νὰ προσφύγῃ εἰς τι τῶν ἐν τῷ 91 ἄρθρῳ προσώπων. Α. Π. 230 τοῦ 59. Ὅθεν ἡ περὶ προσώπου μὴ ἔχοντος τὰ προσόντα τοῦ 91 ἄρθρου ὑπογεγραμμένη αἴτησις ἀναίρεσεως εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 263 τοῦ 56. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 176 τοῦ 72 δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἀναιρετήριον καὶ πρόσωπον ἕτερον, εἰς τὴν αὐτὴν πληρεξουσιότητα. — Δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἀναίρεσιν ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ ὅσοι δικηγόρου περ' ἄλλῃ δικαστηρίῳ διατελοῦντος, ὅστις ὅμως ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην εἰδικὴν πληρεξουσιότητα. Α. Π. 57 τοῦ 47, 78 τοῦ 56, 131 τοῦ 57, 89 τοῦ 58, 311 τοῦ 62, 86 τοῦ 68 καὶ ἄλλαι. Ἀλλὰ διαφωνοῦσιν αἱ νεώταται ἀπόφ. (188 καὶ ἄρθρ. 813). — Ἡ δὲ ἑλλειψὶς εἰδικῆς πληρεξουσιότητος τοῦ ὑπογράφαντος αὐτὴν ἄκυρος αἴτησις ἀναίρεσεως καθιστάται ἔγκυρος, ὅποτερηζομένη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὑπὸ πληρεξουσίου ἔχοντος τοιαύτην εἰδικὴν πληρεξουσιότητα. Ἀρείου Πάγου 129 τοῦ 58. — Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀναίρεσεως μὴ σαφηνίζουσα ἀκριβῶς κατὰ τι παρεξέσθησαν τὰ μνημονευόμενα ἄρθρα τῆς πολιτ. δικον. Α. Π. 265 τοῦ 53. Εἶναι ὅμως ἀπαράδεκτος ἡ μὴ ἀναφέρουσα ποσὺς τὴν ἀπορρίμν τῆς ἀναίρεσεως. Α. Π. 198 τοῦ 56. Κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 78 τοῦ 1837 δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον ἡ ἑλλειψὶς λόγων ἀναίρεσεως, ἀλλὰ κατὰ τὰς νεώτερας ἀποφάσεις τοῦ Α. Π. δύνανται μὲν νὰ προστεθῶσι νέοι λόγοι διὰ μεταγενεστέρων ἐγγράφων, καὶ κατὰ τὰς Α. Π. 69 τοῦ 46, 175 τοῦ 47, 87 τοῦ 48 καὶ 1 τοῦ 45 καὶ ἄλλας καὶ ἐπὶ ἀκροατηρίου, ἀλλ' ἀνάγκη πάντως νὰ ὑπάρχωσι καὶ τινες λόγοι ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ. Α. Π. 1 τοῦ 46, 87 τοῦ 48, 25 καὶ 91 τοῦ 50, 138 τοῦ 66, 454 τοῦ 66 κτλ. Ὅθεν ἀκύρος ἐπιδοθείσης τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως οἱ πρόσθετοι λόγοι δὲν λαμβάνονται ὅτι ὄφιν. Α. Π. 293 τοῦ 77. Ἀλλ' ἐπὶ δύο κοινοποιηθεισῶν αἰτήσεων ἀναίρεσεως, περιεχουσῶν ἀμφοτέρων λόγους ἀναίρεσεως, ἡ μεταγενεστέρως κοινοποιηθεῖσα αἴτησις, ἡ διαφόρου τῆς πρώτης λόγους ἔχουσα, θεωρητέα ὡς ἑγγραφον προσθέντων λόγων ὑπὸ τὸν τύπον ἀναιρετηρίου καὶ εἰς ὃ ἀναίρεσιῶν διὰ τῆς δευτέρας αἰτήσεως δὲν παραιτῇται τῆς πρώτης. ἔξεταστέοι οἱ ἐν ἑκατέρᾳ τούτων λόγοι ἀναίρεσεως. Α. Π. 204 τοῦ 81. Σημειωτέον δὲ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 241 τοῦ 38 (δημοσιευθεῖσαν τῇ 3 Ἰαν. τοῦ 39) εἶναι ἀναίρεσιῶν ὅλην νὰ προσθεῖται λόγους ἐπ' ἀκροατηρίου, ὅπου καὶ νὰ προστεγῇ αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως. Ἐπὶς λέγει αὐτῶν γνωσὶν ἐγκρίτως ὁ ἀναιρεσιόλητος κατὰ δὲ τὰς πλείστας τῶν νεωτέρων ἀποφάσεων Α. Π. οἷον 27 τοῦ 78, 88 τοῦ 78, πρόσθετοι λόγοι ἀναίρεσεως, μὴ κοινοποιηθέντες εἰς τὸν ἀναιρεσιόλητον, εἶναι ἀπαράδεκτοι. Κατὰ τὰς ἀπόφ. Α. Π. 175 τοῦ 47, 30 καὶ 296 τοῦ 82 προκόπεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 821 καὶ 517 τῆς πολ. δικ. ὅτι ὁ ἀναιρεσιῶν δύναται καὶ διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου νὰ προτείνῃ προσθέντους λόγους ἀναίρεσεως ἰδίᾳ διαπύκνῃ, εὐχ. ἥτιον καὶ ἐν τῇ δικασίμῳ ἐπὶ διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων δύναται νὰ ἐπιφέρει λόγον ἀναίρεσεως ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς προτείας αὐτῶν κοινοποιήσεως εἰς τὸν

ἀναιρεσιδλήτων, ὅπως προπαρασκευασθῇ εἰς ἀνείκτουςιν τοῦ νόου λόγου ἀναιρέσεως, οὐ μὴ τυρηθέντος, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἀναιρεσιδλήτος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ὑποχρεωμένου τοῦ ἀναιρεσιδλήτος εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐκ τῆς ἀναβολῆς δαπανῶν. Α. Π. 175 τοῦ 47, 30 καὶ 296 τοῦ 82. — Ἀναιρετήριον, δι' οὗ προσβάλλονται μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδικίῶν παρὰ δύο διαφόρων δικαστηρίων ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις, δὲν εἶναι ἄκυρον, ἀλλὰ δύναται νὰ διαταχθῇ μόνον ἡ διαχώρισις τοῦ ἀναιρετήριου. Α. Π. 364 τοῦ 62. — Ἡ ἐν τῷ ἀναιρετήριῳ ἔλλειψις κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ὡς αἰτίας ἐξάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀναιρεσιδλήτος ἐναφανίσθη πρὸς συζήτησιν. Α. Π. 249 τοῦ 71. — Ὅσακις ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀναιρέσει αἰτήσαι περιεχομένων λόγων καὶ τῆς ἐν αὐτῇ μνείας τῶν ὀνομάτων τῶν διαδικίῶν προκύπτει ἀδυστάτως, ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη ἀποβλέπει ὠρισμένην ἀπόφασιν, καὶ ἂν ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς ἐσημειώθη ἐσφαλμένως ὁ ἀριθμὸς, ἡ αἴτησις εἶναι ἔγκυρος. Α. Π. 316 τοῦ 66. — Ἐπίσης δὲν καθίστησι τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἄκυρον ἡ περὶ τὴν ἔκφασιν ἔλλειψις τῆς κυριολεξίας, καὶ ἢν ζητεῖται ἡ ἐξαφάνισις καὶ οὐχὶ ἡ ἀναιρέσις τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 46 τοῦ 80. — Μὴ προσαγομένου ἀντιγράφου ἀντιπεφωνημένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυποστάτος. Α. Π. 50 καὶ 117 τοῦ 54, 33, 33, 42 καὶ 44 τοῦ 55, 13 τοῦ 63, 127 καὶ 167 τοῦ 66, 306 τοῦ 77.

820. Ἀντίγραφον ἀπαράλλακτον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἐπιδίδεται κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 138 ὠρισμένους τύπους εἰς ἕκαστον τῶν ἀναιρεσιδλήτων. — Εἰς τὴν πρὸς ἀπάντησιν προθεσμίαν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 540—542 ὠρισμένα. — Κατὰ τὴν προσηγορευθεῖσαν προθεσμίαν ὁ ἀναιρεσιδλήτος ἐπιδίδει εἰς τὸν ἀναιρεσιδλῆντα τὸ ἀπολογητήριον αὐτοῦ ἔγγραφον, τὸ ὅποσον πρέπει νὰ περιέχῃ ὅλας τὰς ἀντιπαρατηρήσεις τοῦ. Πολ. 165. ἔ. Ποιν. 489.

N. Τοῦ ἄρθρου 820 ὁρίζοντος, ὅτι εἰς τὴν πρὸς ἀπάντησιν προθεσμίαν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 540—552 ὠρισμένα, ἡ ἔλλειψις τῆς εἰς τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἐκτελέσεως τοῦ ἀρ. 5 τοῦ ἄρθρου 819 ἀναπληροῦται ἀποκρώντως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς καὶ διατάξεως τοῦ ἄρθρου 540. Α. Π. 69 τοῦ 46, 37 τοῦ 64, 138 τοῦ 66. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 820 συνάγεται, ὅτι ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις, μὴ κοινοποιηθεῖσα εἰς πάντας τοὺς διαδικίους, καὶ ἂν ἀπυκλίνεται, δὲν δύναται νὰ συζητηθῇ οὐδ' ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀναιρεσιδλήτους (εἰς οὓς ἐκοινοποιήθη), ἐν ὅσῳ οἱ ἀναιρεσιδλῆντες δὲν παραιτοῦνται τῆς κατὰ τῶν εἰς οὓς δὲν ἐκοινοποιήθη αἰτήσεως αὐτῶν. Α. Π. 271 τοῦ 77. — Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἀρθ. 820 καὶ 826—829 καταβλαύονται ὅτι ὁ ἀναιρεσιδλήτος δὲν ὀφείλει νὰ ὑποβῇ τὰς κατὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀντιπαρατηρήσεις αὐτοῦ ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ δι' ἀπολογητήριον ἐπιβεδομένου κατὰ τὴν ποδικαίαν, ἀλλὰ δύναται πᾶσαν τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ νὰνυβῇ διὰ τὴν ἐπ' ἀποκατηρτίου συζήτησιν. Α. Π. 76 τοῦ 88. ὅθεν κατ' αὐτὴν νὰ προτείνῃ καὶ τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἀναιρέσεως. Α. Π. 435 τοῦ 78, 193 τοῦ 73.

821. Περαιτέρω ἔγγραφος διαδικασία 1) δὲν γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 517 ἀκριβέστερον ὁρισμένα· ἀλλ' ἡ δίκη ἐγγράφεται ἀμέσως εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. — Τὸ αὐτὸ συμβαίνει μετὰ παρέλευσιν τῆς εἰς τὸν ἀναίρεσιβλήτον δοθείσης προθεσμίας, ἐὰν οὗτος δὲν ἤθελεν ἀπαντήσῃ εἰσέτι. — Περὶ τοῦ πινακίου ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 570 — 578 διατεταγμένα. — Εἰς τὰς συνοπτικὰς καὶ ἐπομένως προτιμητέας τῶν ἄλλων ἀνάγονται καὶ αἱ ποινικαὶ ἀποφάσεις.

1) προδικασία

N. Τοῦ ἄρθρου 821 ἀναφερομένου ῥητῶς εἰς τὸ ἄρθρον 517, καθ' ὃ αὐτὴ χωρεῖται εἰς τὸν ἑκκαλοῦντα ἢ ἀνάπτυξις τοῦ ἀρετηρίου διὰ μεταγενεστέρων ἐγγράφων, ἔπεται, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγων ἐξετάζονται καὶ λόγοι βραδύτερον προβαθέντες, γνωστοποιηθέντες τῷ ἀντιδίκῳ. Δ. Π. 69 τοῦ 46, 28 καὶ 91 τοῦ 30, 99 τοῦ 69, 36 τοῦ 70. "Εἰ καὶ ἐπὶ ἀκροατηρίῳ δύνανται νὰ ἀναπτυγῶσι νέοι λόγοι ἀναίρεσως. Δ. Π. 175 τοῦ 47, 87 τοῦ 48, 93 τοῦ 48, 154 τοῦ 66, 296 τοῦ 82. — Μὴ δυναμένου τοῦ ἀναίρεσιβλήτου νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ὁ ἀναίρεσιβλήτος ἢ παρέλθῃ ἡ πρὸς ἀπάντησιν προθεσμία, ἔπεται, ὅτι, μὴ ἰσχυριζομένου τοῦ ἀναίρεσιβλήτου ὅτι ἀπάντησεν, ἢ πρὸς ἀνατροπὴν τριετία ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀπάντησιν προθεσμίας ἀφ' ὅτου ἤρξατο ἀμελῶν ὁ ἀναίρεσιβλήτος. Δ. Π. 168 τοῦ 92 καὶ ἕτεροι· ἀλλὰ κατὰ τὴν 151 τοῦ 93 δὲν εἶναι συνυπολογιστέος καὶ ὁ χρόνος, ὁ πρὸς ἀπολογίαὺν χορηγούμενος ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀπὸ τῆς προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ ἀναιρετηρίου ("15α καὶ ἄρθρον 819). (Σημειώτεον ὅτι κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Δ. Π. συνταχθέντα πρότινων ἐτῶν κανονισμὸν (δημοσιευθέντα ἐν "Εφ. Κυβερνήσεως τοῦ ἔτους 1867 σελ. 100) οἱ πρόβατοι λόγοι ἀναίρεσως πρέπει νὰ κοινοποιῶνται δι' ἐπιδόσεως εἰς τὸν ἀναίρεσιβλήτον).

822. "Αἷμα ἐγγραφῇ ἡ δίκη εἰς τὸ πινάκιον, ὁ γραμματεὺς εἰδοποιεῖ περὶ τούτου ἐγγράφως τὸν πρόεδρον, ὅστις εἰσφέρει ἀνυπερβέτως ἓνα τῶν δικαστῶν νὰ κάμῃ ἐκθεσιν, καὶ πέμπει πρὸς αὐτὸν πλήρη τὰ ἐγγραφα. Πολ. 825. "Οργ. 84.

823. Πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως προηγεῖται ἡ κατὰ θεοὺς τῆς νομίμου χρηματικῆς ποινῆς διακοσίων δραχμῶν. (1) ἄλλως ἀρνείται τὸ δικαστήριον τὴν συζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. (2) Πολ. 155. 170. 838. Ποιν. 485.

(1) Περιορισθῇ εἰς ἑκατὸν δραχμὰς διὰ τοῦ Δ. 10 Αὐγούστου 1838. ὁ ζήτησιν ὑπὸ τῷ ἄρθρ. 793 Πολ. Δικ.

(2) Πρόδηνον ὅτι, ἐὰν ἐκ παραδρομῆς ὁ Ἀρειος Πάγος ἀρνήσῃ τὴν συζήτησιν ὡς μὴ καταβληθέντος παραδόλου, ἐνθ' εἶχε προκαταβληθῇ ἡ αἰτούμενος ἀναίρεσιν ἢ πένες, ἐπιτρέπεται εἰς τὴν αἰτούμενον ἀναίρεσιν νὰ ἐπαφῇ τὴν συζήτησιν τῆς ἀναίρεσως αὐτοῦ.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθ. 823 δὲν ἐφαρμόζεται, ἐὰν ὁ αἰτούμενος ἀναίρεσιν ἀπολαύῃ τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας. Α. Π. 223 τοῦ 38. Ἀλλ' οἱ μὴ ἀπολαύοντες αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι παράβολον, καὶ ἐὰν οἱ ἐμό-
δικοὶ αὐτῶν ἀπολαύωσι τοῦ εὐεργετήματος τῆς πενίας. Α. Π. 318 τοῦ 79.
—Καὶ αἰτουμένης τῆς ἀναίρεσεως ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτ. Συνεδρίου, κατα-
βάλλεται τὸ παράβολον. Α. Π. 48 τοῦ 46.—Εἰς τὸν ἀναίρεσέοντα ἐφαρμο-
στέα ἡ διάταξις τοῦ 823 καὶ ὁσάκις ἡ κλήσις πρὸς ἐμφάνισιν καὶ συζήτησιν
τῆς ἐγκαταλειφθείσης αὐτοῦ αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἐπιδόθη εἰς τὴν συντάξαντα
καὶ ὑπογράψαντα τὴν αἴτησιν πληρεξούσιον, καὶ ἂν ἐν τῷ παραλαμβάνον τὴν
πρὸς ἐμφάνισιν κλήσιν ἐπεσημείωσεν, ὅτι δὲν εἶναι πληρεξούσιος, ἂν δὲν
διωρισθῇ ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ. (Ἄρθ. 102 καὶ 148 Πολιτ. Δικον.). Ἄρ. Πάγου
434 τοῦ 66.

824. Τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 823 διατεταγμένης
καταθέσεως εἶναι ἀπηλλαγμένοι. — 1. ὅσοι, ἕνεκα τῆς ἐν τῷ
Ἀρείῳ Πάγῳ δίκης, ἔλαβον κατὰ τὸ ἄρθρον 220 τὰ δικαιώ-
ματα τῶν πενήτων. — 2. οἱ εἰσαγγελεῖς, ἐὰν ἐνάγουν πρὸς
1) ἀναίρεσιν. Πολ. 223. 815. Ποιν. 486.

1) ζητῶσιν

825. Καὶ οἱ παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις καὶ ἐφέταις εἰσαγγε-
λεῖς, ἐὰν ἐνάγῃσι πρὸς 1) ἀναίρεσιν, διεξάγουν τὴν προδι-
κασίαν κατὰ τὰ ἄρθρα 819—821. — Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀρείῳ
Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ὀφείλει, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου
815 ἐδάφ. 2, νὰ συντάξῃ ἐγγράφον πρότασιν περιέχουσαν τοὺς
περὶ ἀναίρεσεως λόγους, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εἰς τὸ πι-
ναικίον ἐγγραφῆς τῆς δίκης. Ἡ πρότασις αὕτη πέμπεται εἰς τὸν
πρόεδρον, ὅστις διορίζει ἐπομένως, κατὰ τὸ ἄρθρον 822, δικα-
στήν τινα πρὸς ἔκθεσιν, καὶ παραδίδει εἰς αὐτὸν τὰ ἐγγραφα.
Ὅργ. 84.

1) ζητῶσιν

Θ'. Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

α'. Πρὸ τῆς ἀναίρεσεως.

826. Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησις ἄρχεται μὲ τὴν ἔκθε-
σιν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διωρισμένου δικαστοῦ. — Μετὰ ταῦτα ἀγ-
ρεύει ὁ ἀναίρεσιών, ἢ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ, καὶ μετ' αὐτὸν
ὁ ἀναίρεσιόβλητος, ἢ ὁ πληρεξούσιός του. — Ἐκτὸς τῆς ἀνταπο-
λογίας καὶ ἐπανταπολογίας, δὲν συγχωρεῖται περαιτέρω ἀνά-

πτυξεις.—Ὁ παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς ἀγορεύει εἰς ὅλας τὰς δίκας ἔσχατος μετὰ τοὺς διαδίκους, ἐκτὸς ἐὰν ᾔναι αὐτὲς οὗτος διάδικος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τότε ἔχει τὰ ἀρετὰ εἰρημμένα δικαιώματα τῶν διαδίκων. Ὅργ. 101. Ποιν. 490.

N. Σημειώτέον ὅτι, ὅπως κρίνῃ περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσως ὁ Ἀρ. Πάγος, προσήκον νὰ συνάπτηται ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀντιπεφωνημένοι ἀντίγραφοι τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 30 καὶ 117 τοῦ 34, 33, 35 — 42 τοῦ 38, 251 τοῦ 63, 167 τοῦ 66, 13 καὶ 306 τοῦ 77. Ἐπίσης πρέπει νὰ συνάπτηται ἀντίγραφον ἀντιπεφωνημένων τῶν εἰς τὸ δικ. τῆς οὐσίας ὑποβληθέντων προτάσεων. Α. Π. πλείσταί θασαι ἀποφάσεις.

827. Ἐὰν ἐν τῇ δικασίμῳ ἀπολειφθῶσιν ὅ,τε διάδικος καὶ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον μολοντοῦτο, ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἐπὶ τούτῳ διωρισμένου δικαστοῦ, τὸν ἐμφανισθέντα διάδικον ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, καὶ τὸν εἰσαγγελέα, συζητῇ περὶ τῆς παραδοχῆς καὶ περὶ τῆς οὐσίας 1) τῆς δίκης ὥσανεὶ ἐνεφανίσθησαν ὅλοι οἱ διάδικοι. — Ἀλλ' εἰς κάμμιαν περίπτωσιν δὲν συγχωρεῖται ἀνακοπὴ τοιαύτης κατ' ἐρήμην ἐκδεδομένης ἀποφάσεως. Πολ. 235, 829, 837. Ποιν. 492.

1) βάσεις

N. Ἐκ τῶν ἄρθ. 827 καὶ 829 προκύπτει ὅτι τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτίας πῶς ἀναίρεσως καὶ τὸ βάσιμον τῶν λόγων αὐτῆς ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Πάγου. Α. Π. 43, 150 καὶ 239 τοῦ 70. — Τοῦ νόμου οὐδέποτε ἐπιτρέπονται ἀνακοπὴ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀκυρωτικοῦ, ἀπαράδεκτος οἰαδήποτε αἰτήσις ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀνάκλησιν ἐρήμην ἀποφάσεως. Α. Π. 66 τοῦ 62. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς. Α. Π. 75 τοῦ 35, 183 τοῦ 65 καὶ ἐν γένει κατ' ἐρήμην ἀποφ. τοῦ Ἀρ. Πάγου, δικάζοντος κατ' οὐσίαν. Α. Π. 264 καὶ 344 τοῦ 78.

828. Τοὺς εἰσαγγελεῖς τῶν πρωτοδικῶν καὶ ἐφετῶν παριστῇ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 815 πάντοτε ὁ παρὰ τῇ Ἀρείῳ Πάγῳ εἰσαγγελεὺς.

829. Πρῶτον συζητῇ τὸ δικαστήριον περὶ τῆς παραδοχῆς καὶ ἔπειτα περὶ τοῦ λόγου τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως ἀποφασίζει δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει. Πολ. 827.

N. Μὴ προσαρτωμένων τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὐ τῆς ἀποφάσεως ἔχουσιν ἢ ἀναίρεσις, προτάσεων, ἐφ' ὧν ἐπομένως στηρίζονται οἱ λόγοι ἀναίρεσως, ἀπορρίπτονται οὗτοι ὡς ἀναπύδικοι. Α. Π. 37 τοῦ 73, 32 τοῦ 78. — Ἐπίσης ἡ αἰτήσις ἀναίρεσως καθίσταται ἀπαράδεκτος μὴ προσαρτωμένη τῇ προβαλλομένῃ ἀποφάσει, ἐν ᾗ αἱ ἀλλεῖψεις, εἰς ἃς οἱ λόγοι ἀναίρε-

σως στηρίζονται. Δ. Π. 459 τοῦ 78 ἡ προσαγομένου ἀνεπικυρώτου ἀντιγράφου αὐτῆς. Δ. Π. 16 τοῦ 74. (18ε καὶ ἀρθ. 326).

830. Ἐὰν ἡ αἵτησις ἀπερρίψθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ ἀνυποστήρικτος, ἡ προσδληθεῖσα ἀπόφασις φυλάττει τὸ κύρος της· ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἀναιρεσεῖων καταδικάζεται εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 823 κατατεθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων τοῦλάχιστον δραχμῶν (1).—Εἰσαγγελεῖς, ἐὰν ἐνάγῳσι πρὸς 1) ἀναίρεσιν, δὲν καταδικάζονται οὔτε εἰς χρηματικὴν ποινὴν, οὔτε εἰς ἀποζημίωσιν. Ἐπίσης δὲν ἀπαγγέλλει τὸ δικαστήριον ἀποζημίωσιν ὑπὲρ αὐτῶν, ἐὰν ὧσιν ἀναιρεσιδλητοί. Πολ. 815. Ποιν. 494.

1) ζητῶσιν

β'. Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν.

831. Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 519 καὶ 808 ἀριθ. 2 ἔγινεν ἀναίρεσις ἐνεκὲν ἀναρμολιότητος, ἀπαγγέλλεται συγχρόνως ἡ εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον παραπομπή, χαρακτηρίζεται τοῦτο ἀκριβῶς ἐν τῇ ἀποφάσει, καὶ καταδικάζεται ὁ ἡττηθεὶς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. Ποιν. 497.

Ν. Τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναιρεσαντος δι' ἀναρμολιότητα καὶ παραπέμφαντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ὁ διάδικος δὲν δύναται νὰ εἰσαγγῇ τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο δι' ἀπλῆς κλήσεως, ἀλλ' ὀφείλει νὰ κινήσῃ νέαν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ σημειωθέντος ὡς ἀρμόδιου δικαστηρίου κατὰ τὰ ἄρθρα 533 καὶ 619 τῆς Πολ. Δικον. διότι ὁ Ἀρείος Πάγος δικάζει ἀπλῶς τὸ τῆς ἀρμολιότητος ζήτημα· ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐπιφέρει ὁ ἀποτέλεσμα ἥθελεν ἐπιφέρει ἡ ἀπόφασις τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, ἐὰν ἐκφυττεν ἐκτὸς ἀναρμολιῶν. Δ. Π. 187 τοῦ 58.—Ἐὰν ἀποφασίς τις ἀναίρεθῇ, διότι, ἐν ᾧ τὸ δικαστήριον ἦν ἀρμόδιον, ἀποφάσῃ αὐτὸ εἰς τὴν ἀναιρεθῆσαν ἀναπέμπεται εἰς αὐτὸ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 831. Δ. Π. 145 τοῦ 63. (18ε καὶ ἄρθρον 833).

832. Ἐὰν, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 808 ἀριθ. 1 ἢ 3, ἡ προσδληθεῖσα ἀπόφασις ἀναιρεθῇ, ἀπαγορεύεται, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀριθ. 1, εἰς τὰ δικαστήρια ἡ περαιτέρω ἐπέμψεις, ἐπιφυλαττομένης τῆς πειθαρχικῆς ἡ καὶ ἐτι μείζονος ποινῆς· ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀριθ. 3, διατάσσονται τὰ εἰκότα κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ ἐπ. Π. Ν. 476.

833. Ἐὰν τις ἀπόφασις ἀνηρέθῃ ἐνεκὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις

(1) Περιωρίσθη εἰς ἑκατοντάδραχμον διὰ τοῦ Δ. 10 Αὐγούστου 1838, § 18 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 793 Πολ. Δικ.

489, 519, καὶ 807 ἀριθ. 1, 2, 4—6 διαλαμβανόμενων, ὁ Ἄρ. Πάγος ἀποφαίνεται μόνον τὴν ἀναίρεσιν, καταδικάζει τὸν ἡττηθῆντα εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξέδων, καὶ παραπέμπει τὴν δίκην πρὸς νέαν συζήτησιν εἰς ἄλλο δικαστήριον εἰρηνοδικῶν, πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν, (1) ἢ ἐφετῶν, ἰσοβάθμιον καὶ ὁμοεπίδεδες τῇ ἀποφνημαμένῳ τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἀπόφασιν. (2) Πολ. 830, 837. Ποιν. 493—506.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 831 καὶ 833 πρὸς τὰ ἄρθρα 29 καὶ ἐπόμενα προκύπτει, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος ἀναίρων παραπέμπει πάντοτε εἰς ἕτερον δικαστήριον καὶ οὐδέποτε εἰς τὸ δικάσαν ἡδὴ, οὐ ἢ ἀπόφασις ἀναίρεῖται, διότι τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἐν τῇ αἰτήσει κανονισμοῦ ἀρμόδιου ἀμφισβητούμενης μεταξὺ δικαστηρίων κατεξάρχωνταυτὰ συγχρόνως ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια. Α. Π. 82 τοῦ 69, 106 τοῦ 80.

834. Ἀναίρεσις διαδικαστικῆς τινος πράξεως ἢ ἀποφάσεως, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης πράξεως. — Ἐὰν ἐπομένως διαδικασία τις ἀνῆρθε ὡς ἄκυρος, ἐπαναλαμβάνει τὸ διὰ τοῦ προηγουμένου ἁρθρου ὠρισμένον δικαστήριον τὴν διαδικασίαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀναιρεθείσης πράξεως. — Ἐὰν ὅμως μόνον ἡ ἀπόφασις ἀνῆρθε, φέρεται ἡ ὑπόθεσις, ἄνευ περαιτέρω προδικασίας, εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ ὠρισμένου δικαστηρίου, συζητεῖται αὐτῇ καὶ ἀποφασίζεται. — Δὲν πρέπει δὲ κατ' ἐξαιρέτιαν περιπτώσιν νὰ γίνῃται ἐκ νέου συζήτησις καὶ ἀπόφασις ἐν τῇ ὠρισμένῳ δικαστηρίῳ περὶ ζητήματος ἀποφασισθέντος διὰ προτέρας μὴ ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως.

Ν. Ἐκ τοῦ πρώτου ἐδ. τοῦ 834 ἁρθρου σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὴν κρίσιν τοῦ μετ' ἀναίρεσιν δικάζοντος δικαστηρίου ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων λογισμῶν τῶν διαδίκων οὐδὲως προκριματίζει ἡ κρίσις τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νέα καὶ ἰδίᾳ τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου κρίσις. Α. Π. 223 τοῦ 77. Ἡ δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἁρθρου 834 φράσις

(1) Ἄλλ' ἢ ἐκ τῶν ἁρθρ. 14 Ὁργ. νόμον ἈΤΝΖ' τοῦ 1887, δι' οὗ κατὰ γλῆσσαν τὰ ἐμποροδικεῖα.

(2) Διὰ τοῦ Ν. 27 Ἰανουαρίου 1866 «περὶ προσθήκης εἰς τὸ ἄρθρ. 833 τῆς Πολ. Δικονομίας» προσετέθη τὸ ἀκόλουθον ἐδάκιον: «Ἐὰν ἀναιρεθῇ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ εἰς ὃ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου παραπέμφῃ ἡ δίκη δικαστηρίου, ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν παραπέμπει ἐκ δευτέρου τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλὰ δικάζει αὐτὴς οὕτως τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.» (Τῆς καὶ Ν. ΧΜΖ' τοῦ 77 ὑπὸ τὸ 9 ἄρθρον Ὁργ. Δικ.).

* περί ζητήματος ἀπορρισθέντος » ἐννοεῖ τὸ ἀπορρισθὲν μέρος τῆς ὑποθέσεως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ζήτημα προδικαστικόν, δηλονότι λόγου· ἡ ἐνστάσις, εἴτινες προδικαστικῶς ἀπορρισθῶσαν χωρὶς κατ' οὐσίαν νὰ ἀποπερτωθῇ εἰς μέρη τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 126 καὶ 60 τοῦ 38, 441 τοῦ 60. Ὅθεν μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον τῆς παραπομπῆς λαμβάνει ἀνεπαρκῶς τὴν ὑπόθεσιν καὶ δύναται νὰ δικάσῃ οὐ μόνον τὸ κριθὲν ὑπὸ τῆς ἀναίρεσιν ἀποφάσεως ζήτημα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ παρεμπιπτόντως λυθῆναι ζητήματα. Α. Π. 60 τοῦ 82, 115 τοῦ 91. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 44 τοῦ 45, 337 τοῦ 53, 248 τοῦ 36, 289 τοῦ 61, 388 τοῦ 62, δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων, περὶ ὧν ἀπερρίχθη τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ προτέρας μὴ ἀναίρεσιν ἀποφάσεως (Συνταγματικὰ καὶ ἡμεῖς τῇ τελευταίᾳ γνώμῃ). Σημειωτέον ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον τῆς παραπομπῆς λαμβάνει μὲν ἀνεπαρκῶς τὴν ὑπόθεσιν καὶ δύναται νὰ δικάσῃ οὐ μόνον τὸ κριθὲν ὑπὸ τῆς ἀναίρεσιν ἀποφάσεως ζήτημα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ σχετικὰ ζητήματα, δὲν δύναται ὅμως νὰ ὑποβληθῶσιν αὐτῷ τὰ ζητήματα, τῶν ὁποίων παραρτήσαν διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν προτάσεων αὐτῶν οἱ διάδικοι, διότι ἡ μαρτυρική παραίτησις ἐπιφέρει κατὰ τὰ άρθρα 487 καὶ 488 τῆς πολιτ. δικον. μαρτυρὴν κατάρτησιν τῆς διαδικασίας. Α. Π. 66 τοῦ 82. — Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ἥτις ἐδικάσθη ἐκ νέου συνεπεῖς ἀνακοπῆς ὑπόθεσιν, ἐκδικασθεῖσαν ἀπὸ τῆς ἀναίρεσιν ἀποφάσεως, ὁ ἐρήμην δικασθεὶς, εἰς καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ δίκη, δὲν ἐμφανισθῇ καὶ ἐρήμην κατὰ δικασθῆναι, θεωρεῖται ὡς δις συνεχῶς ἐρήμην δικασθεὶς καὶ δὲν ἔχει ἐπομένως τὴν ἀνακοπῆς ἐνδίκον μέσον κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Ἀρτίου Πάγου 130 τοῦ 60. — Τῆς ἀναίρεσεως ἀποκαθιστάσεως τοὺς διαδικίους εἰς τὴν ἴσιν τῶν τῆς ἀναίρεσεως κατὰστασιν, ἔπεται, κατὰ μὲν τὴν Α. Π. 224 τοῦ 76, ὅτι τὰ εἰσπραχθέντα δυνάμει τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως ἐπιστρέφονται μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως, εἰς εἰσπράχθησαν μετὰ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς, ἐπίσης δὲ κατὰ τὰς Α. Π. 146 τοῦ 48 καὶ 238 τοῦ 63 ἐφαίρονται καὶ τόκοι ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ ποσού, διότι ἕκαστος ἐστέρησεν ὁ ἀναιρεσίβλητος τὸν ἀντιδικὸν αὐτοῦ τῆς ἐκ τῶν χρημάτων ὠφελείας, συνιστάμενος εἰς τοὺς τόκους αὐτῶν κατὰ δὲ τὰς 98 τοῦ 58, 331 τοῦ 61, 117 τοῦ 74, 288 τοῦ 74, 140 τοῦ 73, 37 τοῦ 77, 16 καὶ 266 τοῦ 79 ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ 136 άρθρου τῆς πολ. δικον., ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμοζομένου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπὸ τῆς καταβολῆς, διότι ἐλήφθησαν καλῇ τῇ πίστει· κατὰ δὲ τὰς 72 τοῦ 49, 44 τοῦ 54, 40 τοῦ 58, 66 τοῦ 83, 1 καὶ 2 τοῦ 84, 248 τοῦ 87, 69 τοῦ 86, τὰ εἰσπραχθέντα ἐπιστρέφονται ἀτόκως, διότι ὁ ἀναιρεσίβλητος νομίμως εἰσπράξας ταῦτα δυνάμει τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως οὐδαμῶς τυγχάνει ὑπερήμερος, καθίστανται δ' ἔντοκα ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναίρετικῆς ἀποφάσεως· κατὰ δὲ τὴν 36 τοῦ 58 ἐφαίρονται καὶ τόκοι ἀπὸ τῆς περὶ τοῦτου δικαστικῆς αἰτήσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρτίου Πάγου, δοῦναι αἰτήσεις περὶ τόκων δὲν ἐκοινοποιήθη προηγουμένως (*18 καὶ ἄρθρον 186).

835. Τὸ δικαστήριον, ἡ ὁ δικαστὴς 1), ἐκ τῆς ἀσυγγνώστου παραδρομῆς τοῦ ὁποίου προῆλθεν ἡ ἀκυρότης, δύναται νὰ καταδικασθῇ, διὰ τῆς αὐτῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 833 ἀναφερομένης

ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξέδων, ἐπιφυλαττομένης καὶ τῆς πειθαρχικῆς ἢ καὶ τῆς ἐτι μείζονος ποινῆς. Πολ. 203. Π. Ν. 478. Ποιν. 400.

1) Δικαστικὸς ὑπάλληλος

836. Ἐὰν ἔγινεν ἀναίρεσις ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου κατὰ τὰ ἄρθρα 807 ἀριθ. 7, 809, καὶ 810, δὲν ἀπαγγέλλεται τότε παραπομπὴ εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλὰ ὁ Ἀρειος Πάγος ἐφαρμόζει αὐτὲς εὐτὸς τὸ κατάλληλον ἄρθρον τοῦ νόμου.—Πρὸς τοῦτο διατάσσεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει, ἐτι πρέπει ἤδη νὰ γίνῃ ἐκ νέου συζήτησις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, εἰ δυνατόν, ἐν τῇ αὐτῇ ἢ ἐν τινι ἀμέσως προσδιοριστέᾳ ἐπομένῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσει. Ποιν. 500.

Ν. Ὁ Ἀρειος Πάγος, καλούμενος νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον, δέχεται τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας παραδεχθέντα πραγματικὰ γεγονότα καὶ περιρρίπτεται εἰς τὸ θέμα, δι' ὃ ἀνήκεσε. Α. Π. 311 τοῦ 67, 7 καὶ 49 τοῦ 69. Ὅθεν ἡ συζήτησις περιστρέφεται εἰς τὸ ἀντικείμενον, εἰς τὸ ἀναγόμενον δ' ἐφαρμοστὸς κατάλληλος νόμος, καὶ εἰς τὰ νόμιμα αὐτοῦ ἐπακολουθήματα. Α. Π. 77 τοῦ 46 ἢ κατὰ τὴν ἀπόφασιν 47 τοῦ 48 εἰς τὸ μέρος ἐκείνου τοῦ ὑποθέσεως, εἰς δ' πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος καὶ οὐχὶ ἕλῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ κατ' ἄλλας ἀποφάσεις ὁ Ἀρειος Πάγος, δικάζων ὡς δικαστήριον οὐσίας (ἤδη τὸ δεύτερον μῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ παραπομπὴν τοῦ πρώτου), δεφίλει καὶ δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ πάντα τὰ ζητήματα τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα. Ὅθεν καὶ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἐνοστάσιν μὴ ἐκδικασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, οὗ ἡ ἀπόφασις ἀνῆλθῃ. Α. Π. 44 τοῦ 48. Δηλονότι δικαιούται καὶ δεφίλει νὰ δικάσῃ τὴν παραπεμπθεῖσαν αὐτῷ διαφορὰν μετ' ἀπάντων τῶν σχετικῶν αὐτῇ ζητημάτων, μὴ δεφίλων ἀποδεξασθαι τὸ πραγματικὸν τῆς δίκης, οἷον ἀποδέξασθαι ἢ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου. Α. Π. 343 τοῦ 87. Δύναται ἐπομένως νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου λόγους ἀκυρότητος διαβίβας ἀπορριφθέντας διὰ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως. Α. Π. 118 τοῦ 90. Ὅθεν κέκτηται καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπομακρύνῃται τῶν προεκδοθεισῶν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει καὶ ὀφισταμένων μὴ ὀριστικῶν ἀποφάσεων τοῦ δικαστηρίου, εἰ ἀνῆλθῃ ἡ ἀπόφασις, εἰς κρίνῃ ἐτι δὲν δύναται ἄλλως νὰ ἐφαρμοσθῇ κατὰ τὴν οὐσίαν ὁ νόμος. Α. Π. 72 τοῦ 91. Προτάσεις ὅμως μὴ ὑποβληθεῖσαι εἰς τὸ δικαστήριον, οὗ ἡ ἀπόφασις ἀνῆλθῃ, δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον, μὴ ἀσχοῦντα τρίτον βαθμὲν δικαιοδοσίας, ἀλλὰ δικάζοντα τὴν ὑπόθεσιν ὡς ὑπεβλήθη εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον. Α. Π. 44 τοῦ 48, 316 καὶ 413 τοῦ 64, 273 τοῦ 78. (*18ε καὶ ἄρθ. 834).

γ'. Γενικοὶ ὅρισμοι.

837. Κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης παρὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου

δὲν συγχωρεῖται πλέον ἄλλο ἔνδικον μέσον, ἐπομένως οὐδὲ δευτέρα ἀναίρεσις, ἐὰν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις ἀπερρίφθῃ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος (1).—Ἀλλὰ κατὰ τῶν παρὰ τινος τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 833 ὀρισμένων δικαστηρίων ἐκδοθεμένων ἀποφάσεων συγχωροῦνται ἔλα τὰ ἔνδικα μέσα, ἐπομένως καὶ ἡ ἀναίρεσις. Πολ. 827. Ποιν. 495.

N. Συγχωρεῖται καὶ τὸ ἔνδικον τῆς ἀναψηλαφήσεως μέσον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζοντος κατ' οὐσίαν, καὶ ἰδίως ἐπὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος. Α. Π. 228 τοῦ 60.—Ἐπὶ κεῖνται καὶ εἰς ἀνακοπὴν αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν δικάζῃ κατ' οὐσίαν, ὡς καὶ ἐπὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, Α. Π. 228 τοῦ 60. Τὰ δὲ ἄρθρα 837—838 καὶ 833 τῆς πολ. δικ. ἀφορῶσιν εἰς μόνον τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς Ἀκυρωτικοῦ. Α. Π. 75 τοῦ 35 καὶ 183 τοῦ 63. Ὅθεν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζοντος ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν ἢ εἰς δεύτερον βαθμὸν τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως. Α. Π. 30 τοῦ 75, 183 τοῦ 63.—Αἰτουμένης ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατὰ παραπομπὴν μετ' ἀναίρεσιν δικάσαντος δευτέρου ἐφετείου ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως ὄντος τοῦ αὐτοῦ, ἡ ὑπόθεσις ὡς πρὸς τοῦτον ὑπάγεται εἰς τὴν ἐλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου Α. Π. 178 τοῦ 86.

838. Ἐὰν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις γίνῃ δεκτὴ, καὶ ἀπαγγελῇ τῷ ὄντι ἡ ἀναίρεσις, ἀπαγγέλλεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἡ ἀπόδοσις τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 823 παρακατατεθείσης χρηματικῆς ποσότητος· ἀποδίδεται δὲ αὐτῇ, καὶ ἂν τὸ δικαστήριον ἐκ λήθης δὲν ἀπεφύνατο ἐν τῇ ἀποφάσει τὴν ἀπόδοσιν. Ποιν. 496.

839. Πᾶσα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἐκτελεῖται, ἐπιμελεία τῶν διαδίκων, καί, γενομένης ἀναιρέσεως, τυπώνεται δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος, καὶ γράφεται εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως Ποιν. 501.

(1) Ὁ:α Α. 8 Ἰουλίου 1838 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 49 Πολ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ
ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΙΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἑγγυοδοσία.

840. Ἑγγύησις (1) δίδεται παρὰ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ, ἢ δι' ἐγγυητοῦ, ἀλλὰ μόνον, — 1. διὰ μετρητῶν — 2. δι' ἐνεχυρiάσεως τίτλων παραστατικῶν χρηματικῆς ἀξίας. — 3. δι' ἰκανῶν ἀκινήτων κτημάτων. (2) Πολ. 848. 885. 1033. 1079.

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 1033 πρὸς τὸ ἄρθ. 840 προκύπτει ὅτι ἡ δικαστὴς ἐξουσιοδοτεῖται μόνον νὰ ἀποφύνηται ἐὰν πρέπη νὰ δοθῇ ἐγγύησις καὶ πῶση, τῆς περαιτέρω πρὸς δόσιν αὐτῆς διαδικασίας ρυθμιζομένης ὑπὸ τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθ. 840 καὶ ἑπ., ἐξ ὧν τὸ 840 κανονίζει τὸ εἶδος τῆς ἐγγυοδοσίας. Δ. Π. 38 τοῦ 85.

841. Ἡ ἐγγύησιν διατάττουσα ἀπόφασις προσδιορίζει συγχρόνως τὸ μέγεθος τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος καὶ τὸν χρόνον τῆς δόσεως αὐτῆς. — Ἐὰν δὲ διετάχῃ τι, πράττεται τοῦτο ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐρήμην ἐκδεδομένης ἀποφάσεως. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 517).

842. Ἡ ἐγγύησις δίδεται παρὰ τῇ γραμματεὶ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου. — Οἱ διαδικοὶ ἐμφανίζονται ἐν τῇ δικαστικῇ γραφείῳ κατὰ τινὰ παρὰ τοῦ γραμματέως προσδιοριστέαν ἡμέραν,

(1) Δημοσιεύεται τὸ ἄρθ. 840 κατὰ τὴν ἐπελθούσαν εἰς αὐτὸ τροποποίησιν διὰ τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ νόμου ΒΙΓ' τῆς 41 Ἰουλίου 1892, ἐν ᾗδε ὑπὸ τὸ ἄρθ. 126 Ὁργ. Δικ. κάτωθεν τοῦ νόμου ΓΠΖ' τῆς 30 Μαΐου 1882.

(2) Ἐκ τοῦ ἄρθ. 848 προκύπτει ὅτι ἡ δικονομία ἡμῶν ἀναγνωρίζει οὗτον τρόπον ἐγγυήσεως καὶ τὴν προσωπικὴν ἐγγύησιν τοῦ τρίτου.

διὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ ἀξιοχρεὼν καὶ τὸ ἱκανὸν τῆς ἐγγυήσεως. — Ἐὰν δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσουν, συντάσσεται περὶ τῶν καθομολογηθέντων καὶ τῶν διαφιλονεικουμένων κεφαλαίων ἐκθέσεις, καὶ γίνεται συζήτησις καὶ ἀπόφασις, ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις. (1) Πολ. 618. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 520, 519).

Ν. Πρὸς παραδοχὴν τοῦ ἀξιοχρεοῦ τῆς δι' ἀκινήτων κτημάτων ἐγγυήσεως ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθ. 842 οὐδαμῶς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος νὰ προϋπάρχῃ ἐγγεγραμμένη ἐπιμελεία τοῦ πρὸς ἐγγύησιν ὑποχρεοῦ ἢ διὰ τῆς ἐγγυήσεως χορηγηθεῖσα ὑποθήκη. Α. Π. 150 τοῦ 63.

843. Ἐὰν δὲν ἐγινε κάμμία ἀντιρρῆσις κατὰ τῆς ἐγγυήσεως, ἢ ἂν ἡ ἀντιρρῆσις ἐξωμαλύνθη εἰρηνικῶς, συντάσσεται παρὰ τοῦ γραμματέως ἐκθέσεις, ὑπογραφομένη παρὰ τῶν διαδίκων, καὶ διαλαμβάνουσα περὶ τῆς καταθέσεως τῶν χρημάτων ἢ τοῦ ἐνεχύρου, ἢ περὶ τῶν εἰς ὑποθήκην δεδωσμένων ἀκινήτων κτημάτων, ἢ περὶ τῆς δοτέας ἐγγυήσεως 1). — Περὶ τῶν εἰς ὑποθήκην δεδωμένων κτημάτων γίνεται, ἐπιμελεία τῶν δίκων, ἐγγραφή εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν. — Ἐὰν ἡ ἐγγύησις ἐδόθη δι' ἐγγυητῶν, καὶ οὗτοι ᾗναι παρόντες, ἢ περὶ ἐγγυήσεως προᾶξις ἐγγράφεται εἰς τὴν αὐτὴν ἐκθεσιν, ἣτις ὁμως τότε πρέπει νὰ ὑπογραφῇ καὶ παρὰ τῶν ἐγγυητῶν. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικονομ. 519).

1) τοῦ δοτέου ἐγγυητοῦ.

844. Ἐὰν παύσῃ ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὅποιαν ἐδόθη ἐγγύησις, αἶρεται ἡ ἐγγύησις παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου κατ' ἀναφορὰν βεβαιωμένην. Πολ. 34.

845. Ὡσαύτως δέ, ἐλθούσης τῆς περιπτώσεως, δι' ἣν ἐδόθη ἡ ἐγγύησις, ἡ ἐγγύησις καταπίπτει ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ διαδίκου, δι' ὃν ἐδόθη, καὶ ἀποφαίνεται τοῦτο ὁ πρόεδρος, γενομένης πρὸς αὐτὸν ἀναφορᾶς. Πολ. 634.

846. Τὰ κατατεθέντα ἐνέχυρα, ἢ εἰς ὑποθήκην δεθέντα ἀκί-

(1) Ἀλλὰ δύνανται καὶ ὁ ἐγγυητής, περὶ οὗ τοῦ ἀξιοχρεοῦ ἡγήθη ἀμφισβήτησις, νὰ παρεμβῇ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ; Οὐχὶ βεβαίως, διότι οὐδὲν ἔχει ἐννομον συμφέρον εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐγγυήσεως αὐτοῦ. — Ἀλλ' οὐδεμία ἀμφισβησία, ὅτι, ἀποβιμπτομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς ἀποδοχῆς τοῦ προταθέντος ὡς ἐγγυητοῦ ὡς ἀνικάνου, δικαιοῦται ὁ διάδικος νὰ προτιμῇ ἄλλον ἐγγυητὴν.

νητα κτήματα, πρέπει να πλειστηριάζονται δικαστικῶς κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, καὶ ἐκ τῶν προσγενομένων χρημάτων να πληρώνεται ὁ διάδικος· ν' ἀποδίδεται εἰς τὸ περιπλέον εἰς τὸν δόντα τὴν ἐγγύησιν πρωτοφειλέτην ἢ ἐγγυητήν.

847. Ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἐὰν ὁ πρωτοφειλέτης ἢ ὁ ἐγγυητὴς ὑπεβλήθῃ 1) εἰς αὐτήν, δὲν δύναται να ἐκτελεσθῇ εἰμὴ μετὰ τὴν παρ' ἐλοκληρέου τοῦ δικαστηρίου ἀπαγγελομένην ἀπόφασιν (ἄρθρ. 1002). Πελ. 998.

1) ὑπέκεινται

848. Ὁ ἐγγυητὴς πρέπει, καταπεσούσης τῆς ἐγγυήσεως, νὰ ὑποχρεωθῇ, κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, διὰ τῆς βίβας 1) εἰς πληρωμὴν τῆς πρὸς ἐγγύησιν ποσότητος, μὴ συγχωρευμένης εἰς αὐτὸν ἐνστάσεως ἢ δικαστικῆς μακρηγορίας, ἀλλ' ἐπιφυλαττομένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ. Πελ. 878, 879.

1) εἰ' ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀποζημιώσεις καὶ δικαστικὰ ἔξοδα.

849. Ἐὰν ἐν τινι ἀποφάσει ἀπηγγέλθῃ ἢ εἰς ἀποζημιώσεις καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καταδικασίς, προσδιρίζεται, εἰ δυνατόν, ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἡ ζημία, καὶ ἀποφασίζεται τὸ περὶ τῶν ἐξόδων, κατὰ τὰ ἄρθρα 208 καὶ ἐπόμενα.

850. Ἐὰν ἡ ἐκκαθάρισις τῆς ἀποζημιώσεως δὲν ᾔτο δυνατόν να γίνῃ ἐν τῇ ἀποφάσει, ὁ εἰς ἀποζημιώσεις καταδικασθεὶς 1) ὀφείλει, ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, ἢ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐρήμην ἐκδεδωμένης, να κάμῃ τὴν ἐγγραφὸν δηλοποιήσιν του περὶ τοῦ ποσῶ τῆς ζημίας, καὶ να παραδώσῃ αὐτὴν μετὰ τῶν ἀποδείξεων εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητὸν του. — Ἐντὸς νῆας προθεσμίας οκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς δηλοποιήσεως ταύτης, ὁ ἀντίδικος ἐγχειρίζει: 2) τὰς ἀντιπαρατηρήσεις του. (Παλλ. Πελ. Δικ. 523, 524).

1) διόρθ. δικαιωθείς 2) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον

851. Ἐὰν οἱ διάδικοι δύνανται νὰ συμβιβασθῶσιν εἰρηνικῶς περὶ τῆς ποσότητος, ἔχει καλῶς· εἰ δὲ μὴ, γίνεται συζήτησις καὶ ἀπόφασις περὶ τῶν διαφιλονεικουμένων κεφαλαίων, ἄνευ περαιτέρω προδικασίας, κατὰ κλήσιν ἀπλῆν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ὡς ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις.—Ὁ ἡττώμενος καταδικάζεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τοῦ παρεμπόπτοντος τούτου ζητήματος, καί, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς ἀποζημίωσιν. Πολ. 618 §. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 524, 525).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἀποδοσίς τῶν καρπῶν.

852. Οἱ καρποὶ τοῦ τελευταίου ἔτους ἀποδίδονται συνήθως αὐτοῦσιν· οἱ δὲ τῶν παρελθόντων ἐτῶν λογίζονται κατὰ τὰ περὶ τῶν ἀγοραίων τιμῶν κατάστιχα τῶν κατὰ τόπον δημαρχείων, ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἀπόδοσις, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς συνήθους τιμῆς τοῦ ἔτους καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀποδόσεως· ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων καταστίχων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἐκτιμητῶν.—Ὁ 1) τρόπος οὗτος τοῦ ὑπολογίζεσθαι εἶναι εἰς χρῆσιν 2) καὶ ἐπὶ τῶν καρπῶν τοῦ τελευταίου ἔτους, εἰάν οὗτοι δὲν ἀπεδόθησαν 3) αὐτοῦσιν. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 129).

1) τελευταίος 2) χωρεῖ 3) δὲν δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν

853. Πᾶσα ἀπόφασις, διατάττουσα τὴν ἀπόδοσιν ἢ τὴν ἀντικαταστασιν τῶν καρπῶν, πρέπει νὰ διατάττῃ συγχρόνως τὸν τρόπον τῆς ἀποδόσεως, κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαγεγραμμένα, καὶ τὴν λογοδοσίαν περὶ τῶν συνειλεγμένων, συλλεγτέων, καὶ ὑπαρχόντων ἤδη 1) τυχόν καρπῶν, κατὰ τὰ ἄρθρα 701 καὶ ἐπ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 526).

1) ἔτι

Ν. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη λογοδοσίας πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀξίας τῶν ἀποδοτέων καρπῶν, ὅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 852 εὐρισκομένης διὰ τῶν καταστίχων τῶν δημαρχείων καὶ μόνον ἐν ἐλλείψει τοιούτων διὰ τῆς γνωμοδοτήσεως πραγματογνομῶνων. Α. Π. 135 τοῦ 53, 221 τοῦ 77. Ἡ ποσότης δὲ μόνον τῶν ἀποδοτέων καρπῶν εὐρίσκεται διὰ λογοδοσίας. Ἀρείου Πάγου 221 τοῦ 77.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ (1)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοί όροι.

Α'. Περί τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν ἐγγράφου τινὸς προαπειτουμένων.

α'. Ὁρισμένη 1) καὶ ἐκκαθρισμένη ἀπαίτησις.

854. Ἡ ἐκτέλεσις ἐγγράφου τινός, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τῇ ἄρθρῳ 921 ὀριζομένων, δύναται τότε μόνον νὰ ἐκτελεσθῇ, ὅταν — 1. τὸ ἐγγράφον ᾗναι ἐκτελεστόν — 2. ἡ ἐκτελεστέα ἀπόδοσις ᾗναι βεβαία, δηλαδή μὴ ἐξαρτωμένη πλέον ἐξ οὐδεμιᾶς συμφορᾶς, καὶ προσδιωρισμένη κατὰ τὰ τὸ ποσὸν καὶ ποιὸν (2). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 551. Γαλλ. ἄστ. Ν. 2213, 1181).

1) βεβαία

(1-2) Διὰ τοῦ Ν. ΓΑ' τῆς 29 Μαΐου 1871 περὶ ἐισπραξέως τῶν δημοσίων ἐσόδων ἀκυρωθέντων τῶν προτέρων περὶ τούτου νόμων ὠρίσθη ὡς περὶ προσκλήσεως τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου καὶ ἡ περὶ τῆς χρήσεως τῶν καταναγκαστικῶν μέσων διαδικασία. — Κατὰ τὰς διατ. τῶν νόμων τούτων ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελ. ἐπὶ μὲν τῆς κατασχέσεως κινητῶν εἶναι δεκτὴ μόνον, ἐὰν ὁ ἀνακόπτης ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ ἐξωφλήθη τὸ χρεὸν (ὅτε τὸ δικαστ. δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ). ἐπὶ δὲ τῆς κατασχ. ἀκινήτων ἡ ἐπὶ προσωπικῆς κρατήσεως διὰ τὸν τούτων λόγον, καὶ προσέτι ἐὰν ὁ ἀνακόπτης ἰσχυρίζεται, ὅτι παρελήφθη πράξις τις ἐκτελέσεως ἐν τοῖς εἰδικαῖς τούτοις νόμοις ἀνδιακυβανυμένη (ἄρθρ. 23 καὶ 31 τοῦ ν. ὑλ. τοῦ 71). πᾶσαι δὲ αἱ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυόμεναι ἐρίδες εἰσάγονται ὡς κατεπίγουσαι καὶ δικάζονται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, λαμβανόμενης ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς ἀποστάσεως· περιπτώσι δὲ τὸ δημοσίον ἐπὶ δικαστηρίου οἱ ταμίαι, ἡ δὲ πρὸς ἑφσον προθεσμία κατὰ τῶν ἐν ταῖς δίκαις ταύταις ἐκδιδομένων ἀποράσεων εἶναι δεκάημερος (ἄρθρον 49 τοῦ αὐτοῦ νόμου). Διὰ δὲ τοῦ Ν. ΑΡΝΔ' τῆς 27 Μαρτίου 1884 ὠρίσθη προσέτι, ὅτι τὰ κτήματα, ἐφ' ὧν ἐνεγράφησαν ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ὑποθήκαι, πλειστηριάζονται ἐπισπεύσει τοῦ ταμίου ἂνεν λεπτομερεῖς περιγραφῆς ἢ ἄλλων διατυπώσεων· δημοσιεύεται δὲ μόνον τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία τοῦ ὀφειλέτου. τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς καὶ συνοπτικῇ σημείσει τῶν πλειστηριασθησομένων κτημάτων 40 ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως, εἰδοποιουμένων καὶ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν κατὰ τὰς διατ. τῆς πολιτ.

Ν. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις προϋποτίθεται ἀπειλείαν τοῦ δφειλέτου. Ὅθεν εἶναι περιττὴ, προσφέροντος ἐθελουσίως τοῦ δφειλέτου τὸ δφειλόμενον. Α. Π. 32 τοῦ 89. Διὸ δύναται ὁ δφειλέτης, δυστροποῦντος τυχὸν τοῦ δα-

δίκου. Ἐπιβιδεῖται δὲ ἡ ἐφημερίς τῆς κυβερνήσεως εἶναι τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ (ἄρθρον 2)· προσέτι δὲ ἐνομοθετήθη, ὅτι ἀναστολὴν καταδικωτικῶν μέτρων, ληφθέντων κατ' ἀπειλείου τοῦ δημοσίου, οὔτε ὁ ταμίης οὔτε ἄλλος τις ὑπάλληλος δύναται νὰ διατάξῃ, πλην ἂν βεβαιωθῇ δυνάμει γραμματίου εἰσπράξεως ἢ ἐγγράφου νομίμως ἐκδοθέντων, ὅτι ἐπληρώθη ἢ ὅτι δὲν δφείλεται τὸ ζητηθὲν χρέος. ὅτε ὁ ταμίης ὑποχρεῖται νὰ ζητήσῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὴν ἀναστολὴν τῶν καταδικωτικῶν μέτρων (ἄρθρον 7).—Νομίζομεν καταχωριστέον ἐνταῦθα καὶ τὸ τυῆμα Β' τοῦ Νόμου φκς' τοῦ 1859 περὶ τραπεζῆς (ἄρθρα 17-38), ὡς πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀναγκαστικῶν τῆς τραπεζῆς μέσων κατὰ τῶν δφειλετῶν αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Γενικοὶ ὁρίσμοι.

Ἄρθρ. 17. Ἡ πληρωμὴ τῶν πρὸς τὴν τράπεζαν χρεῶν τῶν ἐν τῷ 9 ἄρθρῳ ἀναφερομένων (δηλονότι ἐνυποθίμων δφειλετῶν) δὲν δύναται νὰ ἐμποδισθῇ διὰ κατασχέσεως τῶν θανειστίων αὐτῆς, εἰμὴ δυνάμει νομίμου ἀκτελεστοῦ δικογράφου αὐτῶν.

18. Διὰ πρὸς τὴν τράπεζαν δφειλόμεναι δόσεις κεφαλαίων ἢ τόκου καθίστανται αὐτοδικαίως ἐντοκοί, ἀμα ληξάντος τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς αὐτῶν. Μιᾶς δὲ μόνης δόσεως ἢ καθυστέρησις καθίστασθαι ἀπαιτητὸν ὅλον τὸ κεφάλαιον.

19. Δύνανται ἡ τράπεζα μὴ πληρώσαντος ἐμπροσθεσμῶς τοῦ δφειλέτου, καὶ μετὰ ἐκτὸς ἡμέρας ἀφοῦ προσκαλέσῃ αὐτὸν διὰ δικ. κλητῆρος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του, νὰ πρεθῇ εἰς τὴν μεσεγγύησιν καὶ τὴν ἀκποίησην τῶν ἐνυποθίμων αὐτοῦ κτημάτων, κατὰ τοὺς διὰ τῶν ἐπομένων ἄρθρων διατεταγμένους τύπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ μεσεγγυήσεως.

20. Κατ' αἴτησιν τῆς τραπεζῆς τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν διορίζει μεσεγγυοῦχον τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος κατὰ τὰ ἄρθρα 961 καὶ ἐπ. τῆς πολ. δικ. — Ὁ μεσεγγυοῦχος διαχειρίζεται τὸ κτῆμα, συλλέγει τοὺς καρπὸς, ἢ, ἂν ᾖναι μισθωμένον, τὸ μίσθωμα αὐτοῦ καὶ ἀποδίδει τὰ πάντα εἰς τὴν τράπεζαν, αὕτη δὲν καταλογίζει τὰ εἰσπραττόμενα εἰς τὸ χρέος καὶ τὰ ἔξοδα τῆς μεσεγγυήσεως, ἀποδίδει δὲ τὸ περίσσευμα τῷ δφειλέτῃ.

21. Τὸ δικαστήριον διορίζει τὸν παρὰ τῆς τραπεζῆς προτεινόμενον μεσεγγυοῦχον ἐπὶ κινδύνῳ καὶ εὐθύνῃ αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀπόφασις εἰς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον ὑπόκειται.

22. Ὁ κάτοχος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δύναται, ἐντὸς προθεσμίας ἡμερῶν δεκαπεντε ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς διορισθῆσης τὴν μεσεγγυοῦχον

νειστοῦ νὰ δεχθῇ τὴν καταβολήν, νὰ παρακαταθέσῃ τὸ ὑφειλόμενον ἐνώπιον τῆς δημοσίας ἀρχῆς· δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐγείρῃ ἀγωγήν κατὰ τοῦ δανειστοῦ, ὅπως ἐξαναγκάσῃ αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κατὰ τοῦ ὑφειλμένου ἀπόφασιν.

ἀποφάσεως, νὰ εἰσάξῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὰς ἐνστάσεις του κατὰ τοῦ διορισθέντος μεσεγγυούχου· τὸ δὲ δικαστήριον, ἂν εὕρῃ αὐτὰς βασιμίους, διορίζει ἐξ ἐπαγγέλματος ἄλλον μεσεγγυούχον, ὅστις παραλαμβάνει τὴν διαχείρισιν παρὰ τοῦ προτέρου μεσεγγυούχου.

23. Ὁ κίνδυνος καὶ ἡ εὐθύνη τῆς τραπεζῆς διὰ τὸν παρ' αὐτῆς προϋπάρχοντα μεσεγγυούχον παύουσιν, ἅμα παρέλθῃ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 22 ὁρισμένη προθεσμία, χωρὶς νὰ καίμῃ ὁ κάτοχος ἐνστάσιν κατ' αὐτοῦ, ἢ ἀντιθέτως τὰ μέρη συμφωνήσωσι περὶ τοῦ διοριστέου μεσεγγυούχου, ἢ τὸ δικαστήριον διορίσῃ αὐτὸν ἐξ ἐπαγγέλματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποίησης.

24. Ἡ τράπεζα, πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ὅπερ δύναται νὰ πράξῃ καὶ πρὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ μεσεγγυούχου, καὶ μετὰ ταῦτα, κοινοποιεῖ πρὸς τὸν ὑφειλῆτην ἐπιταγὴν κατὰ τὸ ἀρ. 863 τῆς πολ. δικ. — Ἐὰν τὸ ἐκτελούμενον ἔγγραφο ᾖναι συμβόλαιον δανείου δι' ἀνοιχτοῦ λογαριασμοῦ, ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ἐπιταγὴν ἀντίγραφον ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς τραπεζῆς, ἐμφαίνον τὴν πίστωσησιν τοῦ ὑφειλτέου. Τὸ δὲ ἀπόσπασμα τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἐκτελεστικὸν ἔγγραφο, ἐπιφυλαττομένου τῷ ὑφειλτέῳ τοῦ δικαιώματος νάμφισθῇ τὴν ἀλλοθιαν τοῦ λογαριασμοῦ. Ἡ ἀμφισβήτησις αὐτῇ δὲν ἀναστελεῖ τὴν ἐκτίμωσιν. — Ἡ ἐπιταγὴ ἐγγράφεται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀρ. 960 τῆς πολ. δικ. κρατούμενον παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος βιβλίον τῶν κατασκέσεων. — Ἀν ὁ ὑφειλῆτης εὐρίσκηται ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἡ ἐπιταγὴ κοινοποιεῖται εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι κατοικίαν του, ἂν ἔγῃ τοιαύτην, καὶ εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐνὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ κτῆμα, ὅστις ἐνεργεῖ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρ. 143 τῆς πολ. δικ. ὁρισμένα.

25. Ἡ τράπεζα μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐπιταγῆς δημοσιεύει δι' ἐφημερίδος καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος.

26. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο περιέχει· — α' τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ὑφειλτέου· — β'. περίληψιν τῆς ἐπιταγῆς· — γ'. τὸ εἶδος τῆς θέσιν, τὰ ὄρια καὶ τὴν ὡς ἐγγίστα ἐκτασιν τοῦ κτήματος· — δ'. τὸν παρὰ τῆς τραπεζῆς γενομένην πρώτην προσφορὰν· — ε'. τοὺς ὅρους, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ τὸν ὑπάλληλον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὀλεῖ γίνεσθαι. — Ἐὰν τὸ κτῆμα ᾖναι ἀξίας κατωτέρας τῶν χιλίων δραμῶν, κατὰ τὴν ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ἐκτίμωσιν αὐτοῦ, ὁ πλειστηριασμός δὲν πρέπει νὰ γίνηται πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦλάχιστον 4 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς. Ἐπὶ δὲ κτημάτων ἀνωτέρας ἀξίας κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκτίμωσιν, ὁ πλειστηριασμός γίνεται μετὰ παρέλευσιν 8 τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς.

πιν. Α. Π. 331 του 55. — Ἐπὶ ἐκτελέσεως ἑγγράφου, ἡ βεβαίωσις τῆς ἀποδείξεως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 37 του 88. Ἀλλὰ προσέτι πρέπει ἡ ἀπαίτησις νὰ εἶναι ὀρισμένη κατὰ τὸ

27. Αἱ τοιχοκollήσεις τοῦ προγράμματος γίνονται διὰ δικαστικοῦ κλη-
τήρος. — Α. εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστ. τοῦ πρωτοδικείου καὶ τοῦ ἐιρηνοδι-
κείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου καίται τὸ κτῆμα. — Β. εἰς τὴν θύραν
τοῦ δημοκράτειο τοῦ τόπου, ἐνθα καίται τὸ κτῆμα, καὶ ἐπὶ τοῦ κτημάτων
αὐτοῦ, ἂν ἔχῃ οἰκοδομήν. — Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐπιδίδεται ἕκαστῃ εἰς τοὺς
ἑγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστας καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην. — Μετὰ μίαν
ἡμέραν, κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας τοῦ κτημάτων, δημοσιεύσας ἡ τοιχο-
κollήσεις τοῦ προγράμματος εἰς τὰ διαληφθέντα μέρη, καὶ τὴν πρὸς τὸν
ὀφειλέτην καὶ τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς ἐπίδοσιν αὐτοῦ, ὁ πλειστηριασμὸς
γίνεται ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐνώπιον εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου ἐν τῷ
δήμῳ, ὅπου καίται τὸ κτῆμα. — Αἱ δημοσιεύσεις καὶ τοιχοκollήσεις γίνον-
ται, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τοῦ τελευταίου ἔδαφίου τοῦ 26 ἄρθρου,
τρὶς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ πε-
ρίπτώσει, ἑξ τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν δὲ τῇ
δευτέρᾳ περιπτώσει, ἑξ τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ αὐτοῦ ἡ πρώτη, καὶ
ἡμέρας ὅκτω μέρη δεκαπέντε πρὸ αὐτοῦ ἡ δεύτερα. Προσέτι ἡ τοῦ προγράμ-
ματος ἐπίδοσις εἰς τε τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς καὶ τὸν ὀφειλέτην γίνεται,
ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων, τρεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας
πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἑξ τοῦλάχιστον πρὸ αὐτοῦ. —
Τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 966 τῆς πολιτ. δικον. ἀναφερομένου δικαιώματος δύναται
νὰ γυνῇ χρήσις ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἐπιταγῆς.

28. Μὴ γενομένην τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν
δὲ οὐδὲν ποτε λόγον, πρέπει νὰ ἀπαναληφθῶσιν ἡ τελευταία τοιχοκollήσεις,
ἐπίδοσις, καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσις τοῦ προγράμματος, καὶ ἂν
ἐγένοντο πρὸ τῆς ἀναβολῆς.

29. Αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 24—28 ἀναφερόμεναι κοινοποιήσεις καὶ προδημιάζει
διατάσσονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

30. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 24 ἑγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς ὁ
ὀφειλέτης δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνυποθήκον κτῆμα. ἡ δὲ ἐξά-
λειψις τῆς ἑγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς γίνεται τῇ συγκαταθέσει τῆς Τραπεζῆς
ἢ, ἐν ἀρνήσει αὐτῆς, δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως.

31. Πᾶσα ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου, ἔνεκα μὲν ἀταξιῶν τοῦ προγράμματος
τοῦ πλειστηριασμοῦ, πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς πάντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως
αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἔνεκα δ' ἄλλων ἀταξιῶν τῆς διαδικασίας, πρὸ ὅκτω
τοῦλάχιστον ἡμερῶν πρὶν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Πᾶσα δὲ μεταγενεστέρᾳ ἀκυ-
ρήτης πρέπει νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς ἐντὸς ὅκτω ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πλει-
στηριασμοῦ. Ἡ ἀνακοπὴ μετὰ τὰς προδημιάζει ταύτας εἶναι ἀπαράδεκτος. —
Ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται ὡς κατεπείγουσα κατὰ τὸ ἄρθρον 37, ἡ δὲ ἀπόφασις,
ἐὰν ἡ ἀξία τοῦ κτηματος ᾖ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔδαφιον τοῦ 26 ἄρθρου
κατωτέρα τῶν 1000 δραχμῶν, δὲν ὑπόκειται εἰς ἐφεσίμην.

32. Ἄν κατὰ τὴν ἑγγραφὴν τῆς ἐπιταγῆς ὑπάρχῃ ἑγγεγραμμένη κατὰ-
σχέσις προγενεστέρᾳ, γενομένη ὅπ' ἄλλων δανειστών, ἡ τράπεζα δύναται
διὰ κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα ἢ τὸν ἀντίκλητόν του νὰ ἀναλάβῃ

ποσόν καὶ τὸ ποῖόν. Ὅθεν ἡ πίστωση, ἣν ἀνοίγει τις ὑπὲρ ἄλλου, ἀποτε-
λῶσα ἐπὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θέλει δανείσῃ αὐτὸν μέχρι ζητῆς ποσότητος δὴν
εἶναι ἀπαίτησις ὡρισμένη κατὰ τὸ ποσόν, καθὼς ἀπαίτησις, οὐχὶ γενομένη

αὐτῇ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ νὰ πρὸς εἰς τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὴν ἀνω
ὁρισθέντα τρόπον. — Ἄν ἡ Τράπεζα παραμείλῃ τὸν πλειστηριασμὸν, ἡ
ἐπισπεύδων δανειστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτόν.

33. Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡ Τράπεζα θέλει καταθέσει εἰς
τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ
τοὺς τυχόν παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντες τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ κτήματος
πρὸς γνῶσιν τῶν πλειστηριάζοντων. — Προσέτι καταθῆται πρὸ τοῦ πλειστη-
ριασμοῦ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 970 τῆς πολ. δικ. ἀποδείξεις περὶ τῆς τηρή-
σεως τῶν διατυπώσεων τῆς ἐκτελέσεως. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ
ἄρθρα 973 — 983 τῆς πολ. δικ.

34. Ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ ἀγοραστὴς χρεωστῇ νὰ
παραδίδῃ εἰς τὴν τράπεζαν τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον ποσόν, ἀνευ βλάβης
τῶν δικαιωμάτων τῶν τυχόν ὑπάρχοντων ἄλλων πιστωτῶν. Οὐδεὶς δὲ ὁ-
νείται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πληρωμὴν ταύτην, εἴτε διὰ κατασχέσεως, εἴτε
δι' ἀναγκαστέ. — Ἐάν ὅμως ἀποδειχθῇ νομίμως, ὅτι ἡ Τράπεζα δὴν ἐδί-
καιουτο νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ ποσόν, ἢ ὅτι ἔλαβε πλεῖστον, ὑποχρεούται νὰ
ἐπιστρέψῃ τὸ κακῶς ληφθὲν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλληλον μετὰ
τοῦ τόκου 8 τοῖς %.

35. Ὁ ἀναπλειστηριασμὸς γίνεται κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθ. δια-
γεγραμμένον τύπον.

36. Ἢ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἐκποίησις τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος οὐδόπως
καλύπτει τὴν Τράπεζαν νὰ ἐξαπλήσῃ τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ διαγεγραμμένα
δικαιώματα καὶ κατὰ τοῦ τρίτου νομῆως, ὥσπερ οὐδόπως ἐγένετο ἡ πρὸς
αὐτὸν ἐκποίησις. Ἄν ὅμως αὕτη ἐγένετο πρὸ τῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν κατα-
σχέσεων ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς, ἀνάγκη τῆς μεσεγγυήσεως ἢ τῆς ἀναγκα-
στικῆς ἐκποιήσεως νὰ προηγηθῇ καὶ ἡ εἰς τὸν τρίτον νομὲα κοινοποίησις
τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς.

37. Ὅλαι αἱ δίκαιαι τῆς Τραπεζῆς εἰσάγονται παρ' αὐτῆς ὡς καταποιήσου-
σαι καὶ δικάζονται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, χωρὶς νὰ ἔναι
πρὸς τοῦτο ἀνάγκη πράξεως τοῦ πρεσβέρου.

38. Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 17—37 περὶ ἀναγκαστικῶν τῆς Τραπεζῆς
μέσων κατὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῆς δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν
πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου γενομένων συμβολαίων. — Προσβί-
σιον, ὅτι διὰ τοῦ νόμου Γ' Π' τῆς 31 Μαΐου 1882 περὶ ἐπακτάσεως
καθ' ἕνα τὸ Κράτος καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων προνομιούχων καὶ ἀνεγνωρισμένων
τραπεζῶν τῶν ἰσχυροῦσων ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διατάξεων ὡς πρὸς
τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις ὥρισθη, ὅτι « εἰς τὰς ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἐπὶ τρι-
ταγγυημένους γραμματεῖς καὶ ἐπὶ ἐκχώρησι νομίμων προσόδων εἰς νομικὰ
πρόσωπα χορηγήσεις τῶν Τραπεζῶν, τῶν ἥδη ἐν Ἑλλάδι ἀνεγνωρισμένων
προνομιούχων καὶ μὴ, ἐφαρμόζονται καθ' ἕνα τὸ Κράτος (καὶ οὐχὶ μόνον
καθ' ἕνα ἐπαρχίαν) αἱ προνομιοῦσαι ἐξ αὐτῶν κέντηνται τὸς προνομίους » αἱ
ἀπορρίπτει εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐρχομίας καὶ τὰς κατ' αὐτὰς δίκαιας καὶ ἀναγκα-
στικὰς ἐκτελέσεις διατάξεις τῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς νόμων καὶ συμβολαίων.

δανείου, ἀλλὰ γενησμένου. Α. Π. 280 τοῦ 66. ('Ἀλλ' ἐξαιρούνται τὰ δι' ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ συμβόλαια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος δυνάμει τοῦ 2 ἐδ. τοῦ 24 ἄρθρ. τοῦ νόμου ΦΚς' τῆς 11 Ἀπριλίου 1889). Ἐπομένως τὰ διὰ συμβ. ἐγγράφου ἀμφοτεροπαρῆ συναλλάγματα, τὰ ἐμφαινόμενα ἐκκαθαρισμένην ἀπαιτήσιν, ἐκτελοῦνται. Α. Π. 96 τοῦ 56. Ἐκ τούτου τῆς ἐκτέλεσως ἐγγράφου ἐκδιδιομένης κατὰ τὸν νόμον μόνον εἶναι τὸ ἐγγράφον ἢ καὶ πράγματι ἐκτελεστόν, ἐπεται, ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐνεργηθεῖσα ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις εἶναι ἀσάφως ἄκυρος, παρέχουσα τὸ δικαίωμα εἰς τὸν καθ' οὗ αὕτη νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἀνθρώπῳ τῆς τυγνὺν προγενεσμένης αὐτῷ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀδικου ἡμίαιας. Α. Π. 360 τοῦ 61. Ὑπαρχούσης δ' ἀμφισβητήσεως ἂν ἐξεπληρώθῃ ἡ μὴ δ' ἐν τῷ συμβολαίῳ ὅρος, πρέπει νὰ ἀποφασισθῇ διὰ κυρίας ἀγωγῆς ἂν ἐξεπληρώθῃ ὁ διακληθεὶς ὅρος καθ' ὅσον ἡ ἐκπλήρωσις ἡ μὴ αὐτοῦ, ἀναγνόμενη εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, δὲν δύναται νὰ ἀποφασισθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 294 τοῦ 50. Ἀλλ' οὐδὲως ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ὅπως ἡ πληρωσις τῆς αἰρέσεως προκύπτῃ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου. Ὅθεν καὶ ἄλλοθεν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ αὕτη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 40 τοῦ 82, 57 τοῦ 83. Καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 13 τοῦ 52 δύναται νὰ διακαθῇ ἀπέδειξις, ὑπαρχούσης ἀμφισβητίας περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὅρου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. — Κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 427 τῆς πολ. δικ. ἐριθεῖσιν περὶ πτωχεύσεις, ὅπως θεωρηθῇ τὸ ἐγγράφον ἐκτελεστόν ἐν ἀντιγράφῳ, καὶ περιγραφῇ ἐπομένως ὁ τύπος τῆς ἐκτέλεσως ἐπὶ ἀντιγράφῳ ὑπὸ συμβολαιογράφου, δέον νὰ προσηλθῇ δικαστικὴ ἐκκρίβωσις, αὐτῇ τοῦ νόμου μὴ ἀνατιθέμενος τῷ συμβολαιογράφῳ τὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων τούτων. Α. Π. 218 τοῦ 74. — Ἐκτελεστῶν ὄντων καὶ τῶν περιεχόντων βεβαίαν ἀπαιτήσιν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων, μὴ ἐκλειπούσης δὲ τῆς ἰδιότητος αὐτῶν τούτης καὶ ἂν ἐλαβῇ ἀγωγή περὶ πληρωμῆς. ἔπεται ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἔγερσιν ἀγωγῆς ἐκτελοῦνται. Α. Π. 131 τοῦ 80, 154 τοῦ 88. — ("Ἰδὲ καὶ ἄρθρον 836).

855. Ἐὰν ἡ ἐκτελεστέα ἀπόδοσις δὲν συνίσταται εἰς χρήματα, πρέπει νὰ προσδιορισθῇ τὸ ἀντικείμενον δι' ἐκτιμήσεως, καὶ — 1. ἐπὶ μὲν κατασχέσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων κτημάτων, ἀμέσως μετὰ τὴν κατάσχεσιν — 2. ἐπὶ δὲ προσωπικῆς κρατήσεως, ὡς καὶ ἐπὶ κατασχέσεως χρημάτων εὐρισκόμενων παρὰ τρίτῳ τινί, πρὸ τῆς πρώτης ἐκτελεστικῆς πράξεως (ἄρθρ. 982). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 552).

σιων, πλὴν τῶν περὶ μεσεγγυήσεως διατάξεων (ἄρθρα 20—23) τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1889 περὶ Ἑθν. Τραπεζῆς νόμου, καθ' ὅσον αἱ ἐν λόγῳ ἐργασίαι ἐπιτρέπονται διὰ τῶν οἰκείων καταστατικῶν, (ἄρθρον 1)· προσέτι δὲ, ὅτι ἐπιτρέπεται τῇ Κυβερνήσει ὅλνα, ὅσας ἐγκρίνῃ, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου χορηγῆσαι τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 δικαιώματα καὶ εἰς πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι συστηθσομένην Τράπεζαν μετὰ ἢ ἀνευ προνομίου (ἄρθρον 3).

6'. Ἐκτελεστὸν δικόγραφον.

1. Ἐν γένει.

856. Ἐκτελεσταὶ εἶναι:—1. ἔλαι αἱ κατὰ τύπον ἐκτελέσεως παρ' ἡμεδαπῶν δικαστηρίων ἐκδεδομένα τελεσιδίκαι ἀποφάσεις—2. συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα—3. διαιτητικὰ ἀποφάσεις, ἐὰν μὲν αὐταὶ ἐξεδόθησαν παρὰ δικαστηρίων, ἄνευ περαιτέρω πρὸς ἐκτέλεσιν διαταγῆς· ἐὰν δὲ παρ' ἰδιωτῶν, ἀφοῦ κηρυχθῶσιν ἐκτελεσταὶ (ἄρθρ. 118 καὶ 119)·—4. συμβιβαστὺς γενόμενος παρὰ συμβιβαστικῶν δικαστῶν, ἀλλὰ μόνον ἀφοῦ ληφθῇ ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν διαταγή (ἄρθρ. 124)·—5. δικαστικοὶ συμβιβασμοί, καὶ ἄνευ τοιαύτης διαταγῆς (ἄρθρ. 478). Πολ. 185. 549. 550. 700 ἔ. 857. 945. 981. 994. Ὅργ. 243 ἔ. Ποιν. 215. 293 ἔ. 300. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 547).

N. Ἐκτελεσταὶ εἶναι κατὰ νόμον αἱ τελεσιδίκαι ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δόσεις ἢ ὑπαρξεις ἢ ἡ ἰσχύς τοῦ δεδικοσμένου ἀμφισβητεῖται, οἱ διάδικοι δύνανται νὰ δικασθῶσι καὶ συμβιβασθῶσι περὶ αὐτοῦ, καίτοι κεκριμένου (N. 23 § 1 Πανδ. 12, 6. B. 24, 6, 23 § 1). δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκ νέου δίκη περὶ τοῦ δεδικοσμένου, διότι δικαιούται μὲν ὁ ἐνάγων νὰ προῆλθῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ δικασθῇ ἔπειτα περὶ τῶν μὴ ἐκκαθρισμένων ἐνοστάσεων τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποχρεοῦται, ὁ δ' ἐναγόμενος οὔτε συμφέρον οὔτε δικαίωμα ἔχει νὰ ἀντιτάξῃ τὸ ἀπαράδεκτον ἀγωγῆς, καθιστάσας αὐτῷ δυνατόν τὴν ἀπὸδοξιν τῶν ἐνοστάσεων, ἀπαράδεκτον ἴσως οὕτων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ματαίωσιν αὐτῆς. A. Π. 469 τοῦ 66. Ἄλλ' ἡ ἐγερσις τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπιφέρει τὴν κατάργησιν τοῦ συμβολαίου καὶ τοῦ δικαιώματος εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, διότι τὴν κατάργησιν ταύτην ἐπιφέρει μόνον ἡ πλήρης τοῦ δικαιοῦχος ἱκανοποίησις (B. 4 Πανδ. (39.) N. 18 § 3 Πανδ. (13. 5). N. 7 § 4 Πανδ. (27. 6). Δύνανται ἐν τούτοις ὁ ὀφειλέτης νὰ προτείνῃ κατὰ τῆς ἀγωγῆς πάσας τὰς ἐνοστάσεις αὐτοῦ, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ ἐκεῖνων, αἵτινες θὰ ἦσαν ἀπαράδεκτοι ὡς ἀνεκκαθάριστοι προτεινόμεναι κατὰ τῆς ἐκτέλεσεως. A. Π. 288 τοῦ 81, 40 τοῦ 83. Ἀλλὰ δὲν κωλύεται ὁ δικαιοῦχος καίπερ ἐγείρας ἀγωγὴν, νὰ ἐκτελέσῃ τὸ συμβόλαιον. A. Π. 131 τοῦ 80, 154 τοῦ 88.—Ἐκτελεστοὶ εἶναι, πλὴν τῶν ἐν τῷ προκειμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων δικογράφων, καὶ οἱ παρὰ τῶν προτέρων τῶν δικαστηρίων κηρυχθέντες ἐκτελεστοὶ κατάλογοι τῶν τελῶν καὶ δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων, συμβολαιογράφων, δικαστικῶν κλητῆρων κατὰ τὰ ἄρθρα 240—243 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων. A. Π. 41 τοῦ 46. Ὅθεν ἐπιτρέπεται καὶ κατ' αὐτὸν ἀνακοπὴ, εἴτε πρὸ τῆς ἐκτέλεσεως εἴτε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. A. Π. 136 τοῦ 75. Ἀρμόδιον δὲ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς εἶναι τὸ δικαστήριον, εὐ προΐσταται ὁ πρόεδρος ὁ κηρύξας ἐκτελεστὸν τὸν κατὰ

λογον. Α. Π. 306 του 73, 26 του 77. — Ἀπόφασις περὶ τύπος δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ. Ὅθεν καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βῶσει αὐτῇ: ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 360 του 61. Ἐγγράφον ἐπίσης συμβολαιογραφικὸν μὴ εἶρον ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ συμβολαιογράφου δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ὡς ἄκυρον. Ἐπομένως ἡ δύναμις αὐτοῦ τοῦ ἐν ἐνεργηθείσῃ κατάγωσιν εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 34 του 41, 28 του 42, 63 του 67. (Ἰδε ἀρθρ. 181 Ὁργ. Δικ.) — Τὸ περὶ μισθώσεως συμβόλαιον, καθ' ὃ μὴ ἐκπληρώσαντος τοῦ μισθωτοῦ τὰς ὑποχρεώσεις του δύναται νὰ ἐξωσθῇ ἀνευ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσφυγῆς, εἶναι ἔγκυρον καὶ ἐκτελεστόν, ὡς περιέχον ἐκκαθαρισμένην ἀπαίτησιν. Ἀρείου Πάγου 96 του 36. Contra 72 του 73. (Ἰδε ἀρθρ. 863). — Καὶ ἡ καταβολὴ μέρους χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν συμβολαίου κατὰ τύπον ἄκυρον δὲν καλύπτει τὴν ἀκυρότητα. Ἀρείου Πάγου 81 του 51. (Ἰδε καὶ ἀρθρον 854). — Πρὸς καταδιώξιν τοῦ ὀφειλέτου τοῦ δημοσίου δι' ὅσα ὀφείλει ἐξ ἐθνικῶν προσόδων, ἀρκεῖ μόνον ἔγγραφον τοῦ ταμίου βεβαιούν τὸ πρὸς τὸ δημόσιον χρεὸς του. Α. Π. 239 του 37. Κατὰ τοὺς νόμους περὶ εἰσπράξεως καθυστερούντων πᾶσα ἀπαίτησις τοῦ δημοσίου ἐκκαθαρισμένη εἰσπράττεται διοικητικῶς. Ἐθεν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἀπόφασις δικαστικὴ περὶ αὐτῆς ἢ ἐκτελεστὸν δικαιοῦχος κατὰ τοὺς ἔρους τῆς Πολιτ. Δικον., ἵνα προβῇ τὸ δημόσιον εἰς διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ὡς μὴ ἀπαρμολογούμενων τῶν τῆς Πολιτ. Δικον. σχετικῶν διατάξεων ἐπὶ διοικητικῶν ἐκτελέσεων. Α. Π. 270 του 78 κτλ. Ἀλλὰ ἀναφορά τοῦ ὀφειλέτου πρὸς οἰκονομικὴν ἀρχήν, δι' ἧς ἀναγνωρίζει τὴν ὀφειλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸ δημόσιον, δὲν ἀποτελεῖ τίτλον δεκτικὸν ἐκτέλεσεως, ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστέρούντων νόμων ἐκδιδόμενας ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν χρεωστικὰς ἐμολογίας. Α. Π. 38 του 77. Ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ τίτλον ὑπὲρ τοῦ δημοσίου τὸ συνταχθῆναι πρὸς μηχανικὸν πρωτόκολλον περὶ τῆς κατοχῆς ἰθνηκοῦ γηπέδου, ἀλλὰ τῆς πράξεως τοῦ μηχανικοῦ ὑποκειμένης εἰς ἀμειψιότητα περὶ τοῦ δικαιοῦχου. Α. Π. 38 του 77. — Δὲν δύναται τις νὰ παραδεδῇ ὅτι καὶ κατὰ τοῦ δημοσίου γινώσκοντι καὶ κατὰ τῶν ἰδιωτῶν διατεσσόμενα ἀναγκαστικὰ μέσα, διότι τὸ δημόσιον δὲν δύναται νάρνηθῇ ἐξ αὐτῶν τῶν συμπεριόντων του τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑπὸ τελεσιδικίαν ἀποφάσεων διατεσσόμενων. ἄλλως δὲ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐδύνατο νὰ περιαγῇ εἰς σύγκρουσιν τὰς δικαστικὰς καὶ διοικητικὰς ἀρχὰς καὶ νὰ περιβάλλῃ προσκόμματα ἀνυπερβλήτα εἰς τὴν ὑπερησίαν αὐτῶν. Α. Π. 252 του 40, 389 του 52. — Μὴ ἀποτραπομένης ὑπὸ ἄλλης διατάξεως τις τοῦ δυνάμει τοῦ ἀρθρου 856 ἀπαιτημένης ἐκτέλεσεως συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου διὰ τὴν περὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀπαίτησεως ὑπερῶν συγχρόνως ἀγωγῆς, ἐκ τοῦναντίου τοῦ ἀρθρου 878 ἐπιτρέποντος τὴν συγχρόνον ἐνέργειαν παντὸς μέτου ἐκτέλεσεως, ἔπεται ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐγερθείσης ἤδη ἀγωγῆς ἐκκρεμοδικία δὲν ἐπιφέρει τὸ ἄκυρον τῆς ἐκτέλεσεως, δυναμένου τοῦ ὀφειλέτου προτείνειν δι' ἀνακοπῆς κατ' αὐτῆς ὅτι ἔχει κατὰ νόμον ἐνστάσεις, περὶ ὧν, ἂν ὑπάρχῃ ἐκκρεμοδικία ἐν τῇ ἐκ τῆς ἀγωγῆς δίκῃ, δύναται ἀπλῶς νὰ ζητηθῇ ἡ συνεκδικασίς τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐκτέλεσεως. Α. Π. 131 του 80.

857. Ὁ τῆς ἐκτέλεσεως τύπος συνίσταται διὰ τὰς ἀποφάσεις καὶ ἄλλα ἔγγραφα εἰς τοῦτο, ὅτι συντάσσονται ἐν ὀνόματι

τοῦ Βασιλείως, καὶ περιέχουσιν ἐπὶ τέλους τὴν πρὸς ἅπαντας τοὺς δικαστικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρετας διαταγὴν, τὴν ἐκτελέσωσιν ἀμέσως τὰ ἐγγράφα ταῦτα. (1)—Ὁ τοιοῦτος τύπος περιάπτεται, ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τῶν ἄρθρων 118, 119, καὶ 124, παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου· ἐπὶ δὲ συμβολαίων γραφικῶν ἐγγράφων, παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, κατὰ πάσας δὲ τὰς ἄλλας περιπτώσεις παρὰ τῶν δικαστηρίων αὐτῶν.

N. Ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ περιεσθῇ εἰς τὸ ἀντίγραφον ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος· ὅθεν πρέπει νὰ κινήθῃ κινήσις ἀγωγὴ περὶ τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως. Α. Π. 127 τοῦ 56. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ περιεσθῇ ὑπὸ τοῦ συμβ. ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ ἀντιγράφου τοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 427 ὀριζομένας περιπτώσεις (τῆς ἀπωλείας τοῦ πρωτοτύπου κτλ.). ἂν μὴ προηγήθῃ τῶν περιπτώσεων τούτων δικαστικὴ ἐξακρίβωσις. Α. Π. 218 τοῦ 74.

(1) Κατ' Ἐγκ. τῆς γραμμ. δικ. 16 Ἀπριλ. 1835 ἰσχύει ὁ ἐξῆς τύπος ἐκτελέσεως.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων

Τὸ ἐν Ἀθῆναις πρωτοδικεῖον. . .

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παρούσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοῦ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίας δυνάμεως, νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ἔσταν νομίμως ζητηθῶσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου, τὸ πρωτότυπον τῆς παρούσης ὑπεγράφη παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου καὶ παρὰ τοῦ γραμματέως.

Ἐτέρα ἐγκ. 17 Σεπτ. 1837. Ἐγκρίνομεν ὥστε τοῦ λοιποῦ ἡ περίφημος τοῦ ἐκτελεστηρίου νὰ γίνηται κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

1. Εἰς μὲν τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, νὰ περιάπτεται ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος εἰς τὸ ἐν ταῖς ἀρχαῖς μὲνον πρωτόγραφον, ὑπογραφεύμενος κατὰ τὰς δεδομένας, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ὁδηγίας, ἀντίγραφον δὲ ἑλοσχερὲς νὰ ἐκδίδεται πρὸς τοὺς διαδίκους τῇ ἐπικυρώσει μόνου τοῦ γραμματέως, γινομένης συγχρόνως ἐπὶ τοῦ πρωτογράφου σημειώσεως περὶ τοῦ ἐκδοθέντος ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ. Ἄν δὲ γενῇ χρεὶς νὰ δοθῇ καὶ δεύτερον ἀπόγραφον ἐκτελεστικὸν εἰς τὸν αὐτὸν διάδικον, ἢ περὶ τούτου διαταγῇ τοῦ προέδρου νὰ παραρτᾶται εἰς τὸ πρωτόγραφον τῆς ἀποφάσεως, γινομένης ἐπὶ τοῦ περιθωρίου αὐτοῦ νέας κατὰ τὸν αὐτὸν, ὡς ἀνωτέρω, τρόπον σημειώσεως.

2. Εἰς τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις πρέπει νὰ γίνηται τὸ αὐτό, νὰ περιάπτεται δηλαδὴ τὸ ἐκτελεστικὸν εἰς τὸ πρωτόγραφον, τὸ ὅποσον πρέπει νὰ φυλάττεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ δικαστηρίου, καὶ νὰ ἐκδίδεται πρὸς τοὺς διαδίκους ἀπόγραφον ὁλοσχερὲς, γινομένης περὶ τούτου σημειώσεως εἰς τὸ πρωτόγραφον ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω παραγράφῳ.

2. Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐγγράφων.

858. Ἀποφάσεις ἐκδοθεῖται παρ' ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, καὶ δημόσια ἐπίσημα 1) ἐγγράφα συντεταγμένα παρ' ἀλλοδαπῶν ὑπαλλήλων δύνανται, ἐὰν συνῶνται τοῦ κράτους δὲν διατάττωσι τὸ ἐναντίον, τότε μόνον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἐν τῇ Ἑλλάδι; ὅταν κηρυχθῶσιν ἐκτελεστὰ παρ' ἡμεδαπῶν δικαστηρίων. (Γαλλ. Δικ. 546. Γαλλ. ἀστ. Ν. 2123, 2128).

1) παρέλκει τὸ ἐπίσημα.

Ν. Ὅπως διατάξωσι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν αποφάσεων ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων τὰ ἡμεδαπὰ δικαστήρια ἐξετάζουσιν ἐὰν ἐτηρηθῶσιν αἱ δικαστικοὶ τύποι ἐν ᾧ τὸ πῶς ἐξεδόθη ἢ ἐκτελεστέα ἀπόφασις. Α. Π. 16 τοῦ 53. Ὅθεν ἀποφάσεις, ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ δικαστηρίων ἀλλοδαπῶν, μὴ ἔχοντων τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως αποφάσεων καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ ἐκκληθῶσιν ἐν ᾧ τὸ πῶς ἐξεδόθησαν, δὲν δύνανται νὰ ἐκκληθῶσι καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 801 τοῦ 50. — Καὶ αἱ τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστ. αποφάσεις, δι' ὧν ἡμεδαπὸς κηρύσσεται εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, κηρύσσονται ἐκτελεσταὶ ἐν Ἑλλάδι. Α. Π. 133 τοῦ 61.

859. Ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν διαταγὴ δίδεται, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου. — 1. παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 119 καὶ 857 ὁρισμένον τύπον, καὶ ἄνευ πραιτέρω ἐρεύνης τοῦ περιεχομένου τῆς αποφάσεως ἢ τοῦ ἐγγράφου, ἐὰν ὅλοι οἱ διάδικοι 1) ᾔναι ἀλλοδαποί. — 2. παρ' ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν (1), καὶ μετὰ τὴν ἐρευναν τοῦ περιεχομένου, ἐὰν ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων 2) ᾔναι ἡμεδαπός. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ὑπογράφονται αἱ τῆς ἐκτελέσεως καὶ αἱ τῆς μὴ ἐκτελέσεως διαταγαὶ παρὰ πάντων τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματέως. (Γαλλ. Π.δ. Δικ. 146, 545, 546. Γαλλ. ἀστ. Ν. 2123, 2128).

1) οἱ διαφερόμενοι 2) διαφερομένων

Ν. Ἡ διαταγὴ τοῦ ἄρθρου 859 § 1, καθ' ἣν ἡ διαταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν αποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου δίδεται ὑπὸ μόνου τοῦ προέδρου, ἐὰν ὅλοι οἱ διάδικοι ᾔναι ἀλλοδαποί, νοεῖ τὴν ιδιότητα ταύτην ὁρισταμένην κατὰ

(1) Ἀκολουθητέα πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐρῶν πρακτικὴν ἐν Γαλλίᾳ καὶ παρ' ἡμῖν ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ συνεπεικὴ διαδικασία καὶ οὐχὶ ἐπ' ἀναφορᾷ.

τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 218 τοῦ 71. — Ὅπως ἐφαρμόσθῃ ἡ διατάξις τοῦ ἀρθ. 859 § 2 ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἐξετάζεται οὐχὶ ἡ ὑπαγένεια, ἣν εἶχεν ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόφασις καὶ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐκεῖνη, ἣν ἔχει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως. Ὅθεν, εἰάν διὰ βασιλικῆς διατάγματος ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν ν' ἀπαλαύσῃ κατὰ τὸ πρὸς πολίτογράφῃν ἀπαιτούμενον χρονικὸν διάστημα τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνου πολίτου κατὰ τὸ ἀρθ. 16 τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἡ ἐκτέλεσις γίνεται κατ' αὐτοῦ, ὡς εἰν εἶχεν ἀποκτῇσι τὴν Ἑλλ. Ὑπαγένειαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐφαρμόζεται τὸ ἀρθ. 859 § 2 ὡς πρὸς τὴν περιγραφομένην τὴν φύσιν τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 3 τοῦ 71.

860. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 859 ἀριθ. 2, δύναται τὸ δικαστήριον τότε μόνον νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν ἀποφάσεις ἀντιφάσκουσιν εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα, ἢ ἀποφάσεις καὶ ἄλλα δημόσια ἐγγράφα ἀντιβαινωσιν εἰς ἡμεδαποὺς ἀπαγορευτικούς νόμους. Ἀστικ. Νόμου 8. Συνδ. 13.

Ν. Διατάξεις ἀλλοδαπῶν νόμων δὲν δύνανται νὰ ρυθμίσωσι δικαιώματα γεννηθέντα ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ κτημάτων κειμένων ἐν Ἑλλάδι (ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ τελευταίου νόμου τῶν Πανδεντικῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀλληλεθνοῦς δικαίου περὶ τῆς κυριαρχίας ἐκάστου ἔθνους). Ὅθεν ἡ διατάξις τῶν ἀρθ. 859 καὶ 860, καθ' ἣν τὰ Ἑλλ. δικαστήρια κηρύττουσιν ἐκτελεστέας τὰς ὑπὸ ξένων δικαστηρίων ἐκδιδόμενας καθ' ἡμεδαπὴν ἀποφάσεις, προϋποτίθῃσι διαφορὰς ἀναγομένας εἰς πράξεις γενομένας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ κτήματα κείμενα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ διὰ τοῦτο ὑπακυψάσας εἰς τὴν ἀρμόδιότητα τῶν ξένων δικαστηρίων. Α. Π. 23 τοῦ 41. — Ἐπιτρέποντος τοῦ 860 ἀρθρου εἰς τὰ ἡμεδαπὰ δικαστήρια νὰ ἀρνήσωνται τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν αἱ ἀποφάσεις ἀντιφάσκουσιν εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα, μὴ προσδιορίσαντος δὲ οὕτε περιορίσαντος τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως ἔπεται, ὅτι ἀρῆκαν εἰς τὸ ἡμεδαπὸν δικαστήριον ἀπερίοριστον τὸ δικαίωμα πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ὑποβληθέντα ἀποδεικτικὰ μέσα. Α. Π. 102 τοῦ 69. Ἀλλὰ καὶ ἐνστάσεις ἀνατρεπτικαὶ (ἐξοφλησις, παραγραφή) δύνανται νὰ προταθῶσι, διότι, καὶ τούτων ἀποδεικνυμένων, ἡ ἀπόφασις ἀντίκειται εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα. Α. Π. 4 τοῦ 42. Οὐδαμῶς δὲ ἀνταρκτικὸν τὰ πράγματα, εἰς ἃ ἀντιφάσκει ἡ ἀπόφασις, νὰ ἐξάγῃται, ὅτι ἀπεικονίσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, διότι ὁ νόμος δὲν ὀρίζει τοιαῦτα. — Ἐπὶ ἀπαιτεῖται μόνον νὰ ἐξετασθῇ, εἰάν ὡς ἀποδεδειγμένα, ἔτε πρὸς κεῖται νὰ ἐπισυναφθῇ τὸ τύπος τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 4 τοῦ 42. Ὅθεν δύναται ὁ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις, προκαλῶν νέαν συζήτησιν, νὰ προσαγῇ καὶ νέας ἀποδείξεις εἰς τὸ ἡμεδαπὸν δικαστήριον, ὅπως προσβάλλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πραγματικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου. Α. Π. 26 τοῦ 43, 219 τοῦ 88. — Ὁρίζοντος τοῦ 860 ἀρθρου, ὅτι, εἰάν ἡ ἀπόφασις ἀντίκειται εἰς ἀπαγορευτικούς νόμους, τὸ πρωτοδικεῖον ἀρνεῖται τὴν ἐκτέλεσιν, ἔπεται, ὅτι, εἰάν θεωρηθῶσιν ἰσχύουσαι αἱ περὶ τῶν κατωτέρω κατωτέρω διατάξεις τοῦ βουλ. δικαίου, ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἢ περιέχουσα ὑπερδίκαια, σικισμὸν τοῦ τόκου δὲν πρέπει νὰ κηρύσσῃται ἐκτελεστή. Α. Π. 376 τοῦ 40.

— Εἰς τὰς λέξεις ἀπαγορευτικούς νόμους περιλαμβάνονται οὐ μόνον οἱ οὐσιαστικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ δικονομικοί. Α. Π. 7 τοῦ 43. (Νικόλαος Φλογαίτης ὑποστήριξεν ὅτι ἀπαγορευτικοὶ νόμοι θεωροῦνται μόνον οἱ οὐσιαστικοί, ὁλοκλήρως οἱ νόμοι, εἴτινες, ῥυθμίζοντες τὰς μεταξὺ τῶν πολιτῶν διαφορὰς ἐνδίκους σχέσεις καὶ τὰ ἐπακολουθήματα αὐτῶν, ἀποφαίνονται περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, ἐξ οὗ ἐγεννήθη ἡ δίκη).— Ἡ ἐξουσία τοῦ ἐλληνικοῦ δικαστηρίου περὶ τὴν ἐρευναν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως, ἔστιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπαγορευτικῶν Νόμων, περιορίζεται μόνον εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως ὡς πρὸς δὲ τοὺς νομικοὺς κανόνας τοῦς τυχόν ἐφαρμοσθέντας δὲν δύναται ποσῶς νὰ ἐπικριθῇ ἢ ἀπόφασιν ὑπὸ τοῦ ἐγχωρίου δικαστηρίου, ἀλλ' ὑφείλει τοῦτο κατὰ τοὺς ἐφαρμοσθέντας τούτους κανόνας νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀποφανθῇ ἂν ἡ ἀπόφασιν ἀντιφάσκη ἢ μὴ εἰς ἀποδεκτὰ πράγματα. Α. Π. 93 τοῦ 66. (*186 καὶ ἄρθ. 838).

861. Ἐὰν τὸ δικαστήριον ἀρνηθῇ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἁρθρου τὴν ἐκτέλεσιν. — 1. ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἀποφάσεις δὲν ἔχουν χάμμιαν ἐνέργειαν, καὶ ἡ δίκη 1) πρέπει ἐκ νέου νὰ συζητηθῇ καὶ ἀποφασισθῇ ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων. — 2. ἀλλοδαπὰ δημόσια ἔγγραφα, ἐὰν ἦναι ὑπογεγραμμένα παρὰ τῶν διαδίκων 2), ἰσχύουν ὡς ἰδιωτικά ἔγγραφα κατ' ἐκεῖνα τὰ ἄρθρα, τὰ ἐποῖα διατάχθησαν κατὰ τοὺς ἡμεδαποὺς νόμους. Πολ. 386.

1) ὑπόθεσις 2) διαφερομένων

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρῶν 386 καὶ 396 προκύπτει, ὅτι δημόσια ἔγγραφα εἰσι καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐγχωρίων ἁρχῶν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους συντασσόμενα ἔγγραφα. Α. Π. 170 τοῦ 77.

γ'. Πρεσβίδσεις τοῦ ἔγγράφου.

862. Τῆς ἐκτελέσεως τῶν μὲν ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων ἐκτελεστῶν δικαιογράφων πρέπει πάντοτε νὰ προηγηθῇ ἡ εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον κοινοποίησις 1) τῶν δὲ προπαρασκευαστικῶν ἢ παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων τότε μόνον, ὅταν ὁ ἀντίδικος δὲν παρευρέθῃ ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ. Πολ. 138, 139, 957. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 147, 148. Bauar. Σχ. § 404).

1) ἐπίδοσις αὐτῶν

N. Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθ. 138 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ διαδίκου δημοσίευσις τῶν ἀποφάσεων ἐπέχει τόπον κοινοποιήσεως αὐτῶν, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς ἀποφάσεις ὀριστικάς, ὧν πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις. Ὅθεν ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων δὲν δύναται νὰ ἐπιδικωθῇ ἡ ἐκτέλεσις ὡς πρὸς τὴν χρηματικὴν ποινὴν τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἂν δὲν κοινοποιήθῃ αὕτη προσωπικῶς εἰς τὸν διάδικον. Α. Π. 29 τοῦ 80, 4 τοῦ 81, 281 τοῦ

82.—Καὶ αὐταὶ αἱ διατάσσουσαι παράλειψιν πράξεις ἀποτάξεις ἔδωκ' ἐννοεῖται. Α. Π. 29 τοῦ 80. — Τοῦ ἄρθρου 199 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. ἐπισημαίνεται ὅτι πᾶν ἀντίγραφον ἢ ἐκτελέσεως ἐπιδικτικὸν ἀπόγραφον συμμ. ἐν ἀπογραφῇ προσηκόν νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ δὲ ἀρ. 426 τῆς Πολ. Δικ. θεωροῦντος ὡς ἀποδεικτικὴν ἰσχυρὴν ἔχον μόνον τὸ συμμ. περὶ αὐτὴν καὶ ἐπικυρωθὴν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, ἔπεται δι' αὐτὴν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ συμβολαίον φέρον τὴν βεβαίωσιν τοῦ διαδίκου. Α. Π. 184 τοῦ 78, 232 τοῦ 79, 407 τοῦ 80, 141 τοῦ 90. Ἀντιθέτως ἐν αἰσ ἀρχαιότεραις ἀποτάξεις (οἷον 268 τοῦ 73), καθ' ἃς, οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύοντος, δύναται καὶ ὁ διάδικος νὰ ἐπικυρώσῃ ἀντίγραφον ἐκ τῶν εἰς χεῖρ' αὐτοῦ ἀντιγράφων ἐπιστημῶν συμβολαίων, ἃ εἰσιν ἐξ ἴσου ἔγκυρα τοῖς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων ἐκδιδόμενοις καὶ ἐπικυρουμένοις ἀντιγράφοις τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγγράφων. — Ἐὰν δ' καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις διατρέχῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁ ἐπισπεύδων δύναται νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἐπιταγὴν καὶ τὴν κατάσχασιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα κατὰ τὸ ἄρθρον 146 § 6 Πολιτ. Δικον. Δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσήκων προθεσμίας διὰ τὰς μετὰ τὴν κατάσχασιν κοινοποιήσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ, αὐτὸ τοῦ νόμου μὴδ' αὖτε διατάσσοντος τοιοῦτόν τι. Οὐδ' ἀπαιτεῖται ἐπίσης νὰ κοινοποιηθῇ τὸ πρόγραμμα εἰς τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ οἰκίᾳ τοῦ ὀφειλέτου, τῆς εἰς αὐτὴν τοιχοκαλλήσεως χρησιμεύουσας ὡς γνωστοποιήσεως τοῦ ἐν Ἑλλάδι πλειστηριαζομένου κτήματος, ὅθεν ἡ κοινοποίησις καὶ αὐτοῦ προσήκον νὰ γίνηται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα. Α. Π. 37 τοῦ 60.

863. Ἡ κοινοποίησις 1) γίνεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 138 καὶ ἐπ. διατεταγμένῃ· τὸ δὲ κοινοποιητήριον ἐκτελεστέον τινος ἐγγράφου πρέπει νὰ περιέχῃ.—1. ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου.—2. εἰάν ὁ ἐκτελεῶν ἀνεπιστῆς δὲν ἔχῃ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐν τῇ πόλει τῆς ἐκτελέσεως, τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου κατὰ τὸν αὐτὸν τὸν Πον. Πολ. 148. 150. (Γ' ἀλλ. Πολ. Δικ. 583, 626, 636, 673, 674, 780, 819, 584, 634, 821, 825, 830).

1) ἐπίδοσις

Ν. Αἱ περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. Διὸ ἐπιτρέπεται ἡ συμφωνία τῆς ἀπὸ τούτων παρεκκλίσεως. Α. Π. 22 τοῦ 71, 270 τοῦ 72. Ὅθεν εἶναι ἰσχυρὰ ἡ συμφωνία, καθ' ἣν οἱ ἔχοντες συμφέρον παραιτοῦνται αὐτάς, ὁποῖαν μὴ παραβλέπονται τρίτοι. Α. Π. 270 τοῦ 72. Ἐπίσης ἡ συμφωνία περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ τραπεζικοῦ νόμου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν συμβολαίου. Ἐπίσης ἡ διὰ συμβολαίου ματαξὺ πωλῆ τοῦ καὶ ἀγοραστοῦ ἀκινήτου κτήματος συμφωνία τοῦ νὰ ἀναληφθῇ ὁ πωλὴ τῆς τὸ πωληθὲν πράγμα ἄνευ ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἀμέσως δι' ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τῆς συμφωνίας ταύτης συμβολαίου διὰ κλητῆρος δικαστικοῦ ἐνεργουμένης, εἰάν μὴ πληρωθῶσιν ἐμπροσθέντως πᾶσαι αἱ τοῦ τιμήματος δόσεις. Α. Π. 91 τοῦ 72 καὶ ἑτέροι. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 72 τοῦ 73 ἡ συμφωνία, καθ' ἣν δύναται νὰ ἐξωσθῇ ὁ μισθωτὴς ἄνευ ἐπιταγῆς, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἀρ. 862 καὶ 863. Ἐπίσης καὶ

ἄλλαι ἀποφάσεις. (ἴδε καὶ ἄρθρον 1080).—Δὲν εἶναι ἰσχυρὰ ἡ ἐπιταγή, καθ' ἣν ὁ δρεϊλέτης ἐπιτάσσεται νὰ πληρώσῃ οὐχὶ ὠρισμένως ἀλόκληρον ἢ μέρος τοῦ ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ποσοῦ. ἀλλ' ἐν γένει τὸ ἐκ τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦτε δανείου καὶ τῶν τόκων αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπικαρπίας τῶν κτημάτων τοῦ δρεϊλέτου εἰσπραχθέντων καὶ ἀπαντηθέντων ἀποτέλλομενον ἐν συνόλῳ ποσόν· ὅθεν ἄκυρος καὶ ἡ τοχὸν δυνάμει τοιαύτης ἐπιταγῆς ἐνεργηθεῖσα κατάσχαις. Ἄρ. Παγού 33 τοῦ 77.—Τῆς ἐπιταγῆς ὀρισταμένης, ἐν ὅσῳ σῴζεται καὶ τὸ χρέος, ἐκτὸς ἂν γίνῃ παραίτησις αὐτῆς. ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐπανάληψις τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν μετὰ ἐκκώστην μερικὴν καταβολὴν τοῦ δλου χρέους. Α. Π. 286 τοῦ 66. Ἄλλ' ἀποπερατουμένης τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 486 τῆς πολ. δικον. καὶ διὰ σιωπηρᾶς συγκαταθέσεως τοῦ διαδίκου, δοῦναι ἔξ ἀναμνηστικῶν πράξεων ἐξάγεται ἀναγκάτως ὁ τῆς συγκαταθέσεως πλοῦτος, ἔπεται, ὅτι, ἐν τῷ δικαστήριον, ἐκτιμῶν τὰ γεγονότα, πείθεται, ὅτι ὁ δανειστής συνήνεκε νὰ παραιτηθῇ τὴν γενομένην πρώτην ἐπιταγὴν, μὴ προβαίνων περαιτέρω εἰς ἐξακολούθησιν τῆς ἀναγκαστικῆς διαδικασίας, ἀπαιτεῖται καὶ δευτέρᾳ ἐπιταγῇ. Α. Π. 104 τοῦ 70.—Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ καὶ εἰς μὴ ληξιπρόθεσμον χρόνον ἀναφερομένη δὲν εἶναι ἄκυρος, στερουμένη μόνον ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος μέχρι τῆς λήξεως τῆς προσημίας τοῦ χρέους. Α. Π. 320 τοῦ 71. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁρθεὴν ἀποφ. Α. Π. 271 τοῦ 54 δὲν δύναται τις νὰ ἐναγάγῃ διὰ μέλλουσαν καὶ ἀδεοδαίν εἰσαεὶ ὑποχρέωσιν, ὅθεν καὶ νὰ ἐπιτάξῃ. (Ὡλ. καὶ ἄρθ. 553).—Ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποτάσιως, προσδεδωμένης δι' ἐπιστολῆς, εἶναι ἄκυρος, μὴ ἐπιφέρουσα μηδὲν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πληρωμῆς τόκου ἐπιδικασμένου διὰ μὴ τελεσιδικίου ἀποφάσεως λόγῳ ὑπερμερίας, ἅτε τῆς ὁλλώσεως μηδὲν ἀποτέλεσμα ἰσχύος δοῦναι ἐγένετο πρὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δρεϊλεται ἡ ἐκτέλεσις. Α. Π. 116 τοῦ 89.—Ἡ πρὸς πληρωμὴν διὰ πρωτοδικίου ἀποφάσεως ἐπιδικασθέντος ποσοῦ ἐπιταγὴ ἐγκύρως κοινοποιεῖται καὶ εἰς τὸν ἀντίκλητον. Α. Π. 4 τοῦ 75.—Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ εἶναι δικαστικὴ πράξις, χρήζουσα διὰ τοῦτο τῆς ὑπογραφῆς καὶ τοῦ τινος τῶν ἐν τῷ 91 ἄρθρῳ διαλαμβανόμενων προσώπων κατὰ τὰς Α. Π. 23 τοῦ 57, 230 τοῦ 77, ἀλλὰ κατὰ τὴν 24 τοῦ 83 εἶναι οὐχὶ δικαστικὴ, ἀλλ' ἐξωδίκιος. (ἴδε ἄρθ. 91).—Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο κατάρχεσις χρηματικῆς ἀπειτήσεως, ὑποχρεοῦται μὲν εἰς ἀπώτησιν τόκων, δοῦναι τὸ χρέος εἶναι ἐπιτόκον, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐγένετο κατάρχεσις καὶ ἐπὶ τοῦ τόκου αὐτῆς ἢ καθ' ὅσον κατέστη ὑπερήμερος δι' ἐπιταγῆς. Ἀλλὰ μόνον ἡ ἐπιταγὴ δὲν καθίστησιν αὐτὸν ὑπερήμερον, δοῦναι οὗτος ἔχει εὐλογον λόγον νᾶρνησθαι τὴν καταβολὴν (Πανδ. (22, 1) 24, 30, 17, 63, Β. 2, 3, 63), ἔχει δ' εὐλογον λόγον δοῦναι τὸν δόκιμον ἐπὶ τῆς παρ' αὐτῷ κατασχεθείσης ποσότητος ἐγένετο νὰ κατάρχεαις ὅπ' ἑτέρου, ἥτις δὲν ἐπεκυρώθη ἕως τοῦ χρόνου τῆς ἐπιταγῆς, καθ' ὅσον ἀπερρατοῦσα εἰς τίνα δρεῖλαι νὰ καταβάλῃ ἢ κατὰ πόσον γανήσεται διαμέτρῳ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ μετὰ τῶν κατασχόντων, διότι τότε κατὰ τὸ ἄρθρον 972 καὶ 935 τῆς Πολ. Δικ. δρεῖλαι φυλάττειν τὸ κατασχεθέν, ἕως οὗ ἀποφασισθῇ εἰς τίνα καταβλεῖ αὐτό. Α. Π. 170 τοῦ 79.—Ὁ διὰ τῆς ἐπιταγῆς διωρισμένος ἀντίκλητος δύναται νὰ λέξηται μόνον τὰς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορώσας κοινοποιήσεις, οὐχὶ δὲ ἄλλας κατὰ τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τοῖς ἄρθροις 138 καὶ 162. Α. Π. 292 τοῦ 66.—Ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου δὲν εἶναι οὐσιώδης, διότι καὶ αἱ κοινοποιήσεις δικηγόρων καὶ ἡ προσφορὰ

καὶ καταβολὴ τῶν ὀφειλομένων δύνανται νὰ γίνωσιν εἰς τὸν γραμματεῖα τῶν πρωτοδικῶν συνωδὰ πρὸς τὸ 180 ἄρθρον τῆς πολ. δικον., ἐπομένως ἡ παράλειψις δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα. Ἀρτείου Πάγου 260 τοῦ 57, 264 τοῦ 68. (Ἐπιδικιμάζομεν τὴν γνώμην ταύτην, ὑποστηρίζομένην καὶ ὑπὸ τοῦ Cargé). Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ὅμως Ἀρτείου Πάγου 178 τοῦ 80 ἡ ὑποχρέωσις τοῦ διορισμοῦ ἀντικλήτου, ἔχουσα ἰδίως κατὰ τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις καὶ μάλιστα προκείμενων περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων σπουδαίον χαρακτῆρα, εἶναι οὐσιώδης, ὥστε δυναμένου τοῦ ὀφειλέτου διὰ τῆς προκαταβολῆς τοῦ χρέους αὐτοῦ εἰς τὸν ἀντίκλητον νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ὑλιστικῶν ἐπακολουθημάτων, εἰς ἃ δύναται νὰ ὑποκύψῃ ἡ ἐμπορικὴ αὐτοῦ πίστις καὶ κατὰστάσις διὰ τῆς διατηρήσεως τῶν κατ' αὐτοῦ ἀναγκαστικῶν μέτρων. (Ἐπὶ ἐπιδικιμάζει τὴν γνώμην ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, περιλαμβανομένης τῆς περὶ ἀντικλήτου διατάξεως ἐν ᾧ ἄρθρῳ καὶ ἡ περὶ ἐπιταγῆς, ἀνακόλουτος εἶναι νὰ δώσωμεν διάφορον σημασίαν εἰς διατάξεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου) — Τῆς ἀποφάσεως οὐδεμίαν περὶ τῆς γανομένης κατασχέσεως διάταξιν περιχρῶσθαι, δὲν δύναται ὁ ὅπερ οὐ φαίνεται ἄλλως ὅτι ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις νὰ ἐπιτάξῃ, διότι δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τίτλον δεκτικὸν ἐκτελέσεως ἀποφάσεως ἐσπερημένη διατακτικῆς τὴν ἐνστασιν δέ, ὅτι δὲν εἶδοντο νὰ ἐπιτάξῃ δύναται νὰ προτείνῃ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ καὶ κατ' ἐφεσιν, διότι αἱ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως διατάξεις ἀφρωσιν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὡς προστατεύουσιν καὶ τὰ συμφέροντα τρίτων. Α. Π. 228 τοῦ 87. — Τοῦ κτησαμένου τὸ κτῆμα μετὰ τὴν κατάσχασιν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου κτησαμένου αὐτοῦ ἀκύρωσις (ἄρθ. 963), οὐδεμία ἀνάγκη νὰ γίνηται αὐτῷ ἰδίᾳ ἐπιταγή, διότι δὲν εἶναι τρίτος δικαιόχρος. Α. Π. 173 τοῦ 83.

864. Ἡ περὶ πληρωμῆς διαταγὴ, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ ἡ κατάσχασις ἢ ἡ κράτησις, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης (τῆς περὶ ἐκτελέσεως δίκης), καὶ διακόπτει ἐπομένως τὴν παραγραφὴν (ἄρθ. 156). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 472, Γαλλ. ἀστ. Ν. 2244).

Ν. Ὁρίζοντες ῥητῶς τοῦ ἄρθρου 864, ὅτι ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ κατάσχασις ἢ κράτησις, ἐπεται, ὅτι, ἐὰν μὴ ἐπέλθῃ τοιαύτη, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν. Α. Π. 143 τοῦ 75, 51 καὶ 154 τοῦ 91, 248 τοῦ 92, 133 τοῦ 93. Ἐπίσης ὁ ὁρίζοντες ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, ὅ ἐστιν ἐξομοιᾶται ἀγωγῇ, ἐπεται ὅτι ἐπὶ ἐνυποθήκῳ ἀπαιτήσεως ἢ ὑποθήκῃ ἀσφαλίσει καὶ τοὺς τόκους τοὺς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν καταστάνας ἀπαιτητοῦς, ὡς καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτῆς, κατὰ τοὺς ὁρηκτοὺς τοῦ ἄρθ. 31 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν. Α. Π. 174 τοῦ 59, 229 τοῦ 88. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 864 μετὰ τῶν διατ. τῶν ἄρθρων 156 καὶ 157 προκύπτει ὅτι, ὡς ἡ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπελθούσα διακοπὴ παύει, ὅταν ὁ ἐνάγων παρατηρῇ τὴν ἀγωγὴν, οὕτω καὶ ἡ διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐπελθούσα διακοπὴ τῆς παραγραφῆς παύει, ὅταν παρατηρῇ ὁ ἐπιτάττων διὰδίκος τὴν μετὰ τὴν ἐπιταγὴν ἐνεργηθεῖσαν κατάσχασιν. Α. Π. 143 τοῦ 75. — Τὰ ἄρθρα τῆς Πολ. Δικ. 156 § 2 καὶ 864, καθ' ἃ ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ἀργονταί οἱ τῶν ὑπερμερίας τόκοι, ὑποθέτουσιν ὁπωσδήποτε δεκτικὴν τόκου, δὲν χωροῦσι δὲ ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν καρπῶν ἐνοχλῆς, ἥτις κατὰ τὸν νόμον 15 Π. (22, 1) 31

εἶναι δεκτικὴ τόκου. Α. Π. 39 τοῦ 67. Ἐπὶ δὲ ἐτόκιον δανείων κατὰ μὲν τὰς Α. Π. 78 τοῦ 47 καὶ 107 τοῦ 64 ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ καθίσταται τὸ δάνειον ἑντοκόν, εἰς μὲν τὰς ἐπιταγὰς ἐπαχθῆς κατὰσχέσεις δυνάμει τῶν συνδυαζομένων ἄρθρων 864 καὶ 136 κατὰ δὲ τὰς 82 τοῦ 49, 205 τοῦ 50 καὶ 308 τοῦ 52 καὶ ἂν μὴ ἐπαχθῇ ἀκολούθως κατὰσχέσεις, ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, οὕσα ῥητὴ καὶ νόμιμος μὴ νομισ, καθίσταται τὸν ἐκ ταυτοῦ μὴ πληρωσάντα ἐπιτακτόμενον ὑπερήμερον καὶ ἐπομένως ὀφειλέτην τόκων δυνάμει τῆς διατάξεως τῆς Ἐξουσίας (3. 7) 13 καὶ τοῦ ἄρθρου 136. (Ἐπὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀποφ. 247 τοῦ 69).—Κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, καίτοι μὴ ἐπελθούσης κρατήσεως ἢ κατασχέσεως, συγχωρεῖται ἀνακοπὴ δυνάμει τῶν ἄρθρων 235 καὶ 236 τῆς Πολιτ. Δικον. καθ' ἣ δύναται νὰ ἀνακοπῇ τις πᾶσαν δικαστικὴν ἢ ἐξώδικον πράξιν, ἐμβαλλοῦσαν εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Α. Π. 244 τοῦ 51, 376 καὶ 381 τοῦ 52, 206 τοῦ 54, 53 τοῦ 55, 53 τοῦ 56, 9 τοῦ 58, 97 τοῦ 75, 101 τοῦ 77, 241 τοῦ 78, 19 τοῦ 80, 64 τοῦ 89. Contra ἡ ἀποφ. Α. Π. 187 τοῦ 50, ἀπαιτοῦσα νὰ προηγηθῇ κράτησις ἢ κατασχέσις, ἅτα μὴ ἐφαρμοζομένου ἐν τῇ προειρημένη περιστάσει τοῦ ἄρθρου 235.—Ἐν τῇ δίκῃ τῆς κατ' ἐπιταγῆς ἀνακοπῆς εἰσὶ δέκαται καὶ ἐνοστάσεις μὴ ἀποδεικνυόμεναι ἐκ ἀκριστοῦ, καθὼς μὴ εὐστῆ δέκαται καὶ ἐνοστάσεις μὴ ἀποτελούσης ἐναρξιν ἐκτελέσεως. Δίκῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, τῆς ἐπιταγῆς μὴ ἀποτελούσης ἐναρξιν ἐκτελέσεως. Α. Π. 148 τοῦ 59, 266 τοῦ 54, 101 τοῦ 77, 19 τοῦ 80, 64 τοῦ 89. Ὅθεν ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν δὲν διακόπεται καὶ τὴν πρόθεσιν τῆς ἀρξίας παραγραφῆς, ἥτις ἐξακολουθεῖ τρέχουσα καὶ μετὰ τὴν ἐπιταγὴν καὶ ἐπομένως συμπληροῦται, εἰς ἄχρι τῆς τοχὸν ἐπελευθερωμένης κατασχέσεως ἢ κρατήσεως παρὲλθῃ τὸ πρὸς παραγραφὴν ἀπαιτούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου χρονικὸν διάστημα. Ἀρξίον Πάγου 59 τοῦ 91, 154 τοῦ 91, 245 τοῦ 92, 133 τοῦ 93. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 206 τοῦ 53, 155 τοῦ 54, 34 τοῦ 82, 164 τοῦ 83 τοῦ ἄρθρου 864 ὀρίζοντες, ὅτι ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ, ἂν μετ' αὐτὴν ἐπέλθῃ κατασχέσις ἢ κράτησις, ἀποπέσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης, ἔπεται, ὅτι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπῆς οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 872, συγχωροῦνται δηλαδὴ μόνον ἐκκεκλιμέναι ἐνοστάσεις. (Σημειωτέον, ὅτι ἡ μειονοψηφία διὰ τῆς ἀποφάσεως 34 τοῦ 82 παρεδύχθη, ὅτι ἡ κατ' ἐπιταγῆς ἀνακοπὴ ρυθμιζέται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 235 καὶ ἐφεξῆς τῆς πολ. δικ. οὐχὶ δὲ τῶν ἄρθρων 871 καὶ 872, ἀπὸ τοῦ 864 ἄρθρου ἀποβλέψαντος μόνον εἰς τὸ ἀναγράψαι ὡς ἐπακολούθημα τῆς ἐπιταγῆς, ἂν μετ' αὐτὴν ἐπέλθῃ ἐκτέλεσις, τὴν διακοπὴν τῆς παραγραφῆς.—Ἐν τῇ ἀνακοπῇ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς δύνανται νὰ προταθῶσι διὰ τῶν προτάσεων νέοι λόγοι πρὸς ἀνακοπὴν δυνάμει τοῦ ἄρθ. 237 μὴ περιλαμβανόμενοι οὐπωρῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τοὺς διὰ τοῦ πρώτου διαγραφέντος τῆς ἀνακοπῆς προταθέντας. Α. Π. 202 τοῦ 79, 183 τοῦ 89. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιτάσσοντα δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ νέων λόγων κατὰ τὴν συζήτησιν, διότι ἡ ἐπιταγὴ, οὕσα πράξις ἐξώδικος, δὲν δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ ἀγωγῇ, δὲν ἐφαρμόζονται ἐπομένως εἰς αὐτὴν τὰ ἄρθ. 158 καὶ 170 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 24 τοῦ 83.—Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπὴ, ἐν ᾗ ἐνοῦνται ἢ ἀίτησις περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἡ περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης, αἵτησις περὶ δευτέρας οὕσης ἐπακολούθηματος τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκτελέσεως ἢς ἀπὸ τῆς δευτέρας οὕσης ἐπακολούθημα τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δυνάμει ἀναγράφῃ ἢ ὑποθήκῃ. Α. Π. 47 τοῦ 89.—Εἰς μὲν τὰς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπὴν ἐπέλθῃ κατασχέσεις, ἀνάγκη νὰ εἴη ἀνακοπὴ κατὰ τῆς

κατασχέσεως, όπως προταθῶσι λόγοι ἀκυρωτικοί κατ' αὐτῆς. Α. Π. 64 τοῦ 89. — Ἐκ τῶν ἀρθ. 862—864 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τοῦ ἀρθ. 38 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀριθμητικῶς συνάγεται ὅτι οὐδεμία ἀνεργεῖται ἐκτέλεσις κατὰ τρίτου κατόχου, ἂν μὴ προηγηθῇ αὐτῆς ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν. Α. Π. 22 τοῦ 70. — Τοῦ 864 ἀρθ. ὁρίζοντο: ὅτι ἡ κατάσχεσις ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, δηλονότι ἡ ἐκθεσις τῆς κατασχέσεως εἶναι τὸ πρῶτον ἐγγράφον τῆς περὶ ταύτης δίκης, ἔπεται ὅτι, ὡς δὲν συγχωρεῖται ἡ ἐνωσις πολλῶν ἀγωγῶν εἰς ἓν ἐγγράφον, ὁσάκις αὐταὶ ἀφορῶσιν εἰς διαφόρους διαδίκους, μὴ ἔχοντες τὸν τῆς ἀμειδίκατος δεσφύδου (ἀρθ. 70 καὶ 333), οὕτω δὲν συγχωρεῖται καὶ ἡ διὰ μιᾶς ἐκθέσεως κατάσχεσις ὑπὸ πιστωτῶν, μὴ συνδεομένων διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς ἀμειδίκατος, ἐν ᾗ μάλιστα δὲν διακρίνεται τίνα πράγματα κατασχέθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς καὶ τίνα ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Α. Π. 273 τοῦ 81.

865. Παρὰ τῷ ἀντικλήτῳ δύνανται νὰ γίνουν βλαίαι τῶν ἐκτέλεσιν ἀφορῶσαι κοινοποιήσεις 1) καὶ προτάσεις 2). Πολ. 148.

1) ἐπιδόσεις 2) προσφοραί.

N. Ὁ δυνάμει τοῦ ἐδ. 2 τοῦ ἀρθ. 863 ἀντικλήτος δύνανται νὰ δέχωνται μόνον κατὰ τὴν διάτ. τοῦ ἀρθ. 865 τὰς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορῶσας κοινοποιήσεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας κοινοποιήσεις καὶ ἄλλας ἐπιδόσεις, ἅς δέχονται ἐγκύριως μόνον οἱ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 148 διοριζόμενοι ἀντικλήτοι. Α. Π. 292 τοῦ 66.

866. Ἐὰν ἐν τῷ ἐγγράφῳ 1) δὲν ἐτίθη κάμμία ἄλλη 2) προθεσμία, πράττεται τοῦτο — 1. εἰς δίκας ἀφορῶσας τὰς συναλλαγματικὰς, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως — 2. ἐπὶ ἄλλων ἐμπορικῶν, ὡς καὶ ἐφ' ὧλων τῶν συνοπτικῶν δικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν εἰρηνοδικιακῶν ἀποφάσεων, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν 3). — 3. ἐπὶ προσωπικῆς κρατήσεως, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως τῆς περὶ συναλλαγματικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸν ἀριθ. 1, εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως — 4. ἐπὶ ὧλων τῶν λοιπῶν ἐγγράφων, καὶ ἐπὶ ἀποφάσεων εἰς τὰς συνήθεις δίκας, ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς ἀποφάσεως. Πολ. 733, 999. Ἑμπ. 198.

1) αὐτῷ 2) πρὸς ἐκτέλεσιν 3) αὐτῶν

N. Τῶν ἐκτελεστῶν καταλόγων τῶν προέδρων ἐπίδοσις μόνον γίνεται μετ' ἐπιταγῆς, ὑποχρεομένου τοῦ χρεώστου περὶ τοῦ διὰ τῆς βίας εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δι' αὐτῶν κηρυθέντων εἰσπραξιμῶν τελῶν καὶ δικαιωμάτων τῶν δικηγόρων κτλ. Ἄλλ' ἐπιτρέπεται καὶ κατ' αὐτῶν ἀνακοπὴ. Α. Π. 41 τοῦ 46, 136 τοῦ 73. (Ἰδὲ καὶ ἀρθ. 242 Ὁργ. Δικ.). — Ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 διάταξις τοῦ 866 ἀρθ. δὲν κατήργησε τὸ 198 ἀρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὡς εἰδικόν· ἐπομένως ἡ κατάσχεσις τοῦ πλοίου ἀνεργεῖται μετὰ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν προσκλήσεως ἢ ἐπιταγῆς. Α. Π. 267 τοῦ 39.

867. Ἐκτελεστέον δικαιοῡγραφον ἐκτελεῖται μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἐνδιαλαμβανομένους διαδίκους ὅθεν, — 1. δὲν δύναται τὸ δικαιοῡγραφον τοῦτο νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τῶν κληρονόμων καὶ ἄλλων διαδόχων δικαιωμάτων, γενικῶν δηλαδὴ καὶ μερικῶν (1) κληρονόμων 1), εἰμὴ ὁκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν πρὸς τοὺς κληρονόμους καὶ ἄλλους διαδόχους δικαιωμάτων κοινοποίησιν τοιούτων ἐγγράφων, ἐὰν 2) ἐγένετο ἡδὴ ἡ πρὸς τὴν διαθέτην ἢ προκάτοχον 3) κοινοποίησις. — 2. ἀπαιτήσις παραχωρηθεῖσα, καὶ ἐὰν τὸ χρεωστικὸν ἐγγράφον ᾔθελαν εἶναι ἐκτελεστέον κατὰ τὸ ἄρθρον 856, δὲν πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ εἰμὴ μετὰ τὴν πρὸς τὴν οφειλέτην κοινοποίησιν 4) τοῦ πρὸς ἀναίρεσιν 5) ἐγγράφου. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 877, 1690, 2014 Βαυαρ. Δικον. 833 ε.).

1) παρέλκει τὸ κληρονόμων 2) καὶ ἐὰν 3) κληρονομούμενον ἢ δικαιοπάροχον 4) ἐπίδοσιν 5) περὶ ἐκχωρήσεως

Ν. Ἀποθανόντος τοῦ οφειλέτου μετὰ τὴν ἐκκρίσιν τῆς ἐκτέλεσεως, εἶναι ἀναγκαῖα ἡ κοινοποίησις τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου μετ' ἐπιταγῆς εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ. τοῦ νομοθέτου σκοποῦντος διὰ τῆς διατάξεως τοῦ 867 ἀρθ. 1 νὰ δώσῃ ἀφορμὴν καὶ καιρὸν εἰς τοὺς κληρονόμους νὰ πληρώσωσιν ἔτι τυχὸν οφείλονται. Α. Π. 22 τοῦ 74. (Σύμφωνος ἀπόφασις παλαιὰ Ἑρετίου Παρισίων. Διαφωνεῖ εὐκότως Οἰκονομίδου Ἑγγ. Πολ. Δικον. § 260 σημ. 4). — Ὁ δανειστής τοῦ πωλητοῦ ἀπαιτῶν τὸ τίμημα ἐκβάλλεται ταῖς κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἐνστάσεσι τοῦ ἀγοραστοῦ Ν. 4 § 30 (44, 4) Β. (51, 4). ἑπομένως καὶ τῇ περὶ τῆς ἐπιστάσεως τοῦ τιμήματος αἰτήσῃ, ἣν ἔχει κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἐὰν κίνδυνος ὑφίσταται ἐκνικήσεως τοῦ πωληθέντος. Προκαίμενου δὲ λόγου περὶ τολούτης αἰτήσεως ἐπιστάσεως εὐδελίαν ἐφαρμογὴν ἔχουσι τὰ ἄρθρα 867 καὶ 868 τῆς Πολ. Δικ. Α. Π. 210 τοῦ 70. — Ἐκ τῆς σαφούς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 867 προκύπτει, ὅτι ἔπως κτήσεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτέλεσεως τοῦ χρέους ὁ ἐκδοχὴς τῆς ἀπαιτήσεως ἀπαιτεῖται νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν οφειλέτην ἢ γνῶσις τῆς γενομένης ἐκχωρήσεως διὰ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητήριου. Α. Π. 154 τοῦ 53. Contra Α. Π. 1 τοῦ

(1) Ὅθεν τὸ δικαιοῡγραφον ἐκτελεῖται οὐ μόνον κατὰ τοῦ καθολικοῦ διαδόχου ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ εἰδικοῦ διαδόχου. Ἐπειδὴ δὲ εἰδικὸς διάδοχος θεωρεῖται ὁ εἰς ἓν μετεβέβηκεν τὸ διεκδικούμενον διὰ πραγματικῆς ἀγωγῆς ἐπὶ δικον. πρᾶγμα διαρκούσης τῆς δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ εἰς ἓν μετεβέβηκεν διαρκούσης τῆς δίκης τὸ πρᾶγμα, οὗ ἐν ἄλλων ζητεῖ ἀπλῶς τὴν ἀπόδοσιν διὰ προσωπικῆς ἀγωγῆς, ἔπεται ὅτι ἐκτελεῖται ἡ μὴ ἡ ἀπόδοσις κατὰ τοῦ τρίτου, ὁσᾶν ἡ ἐκδικασθεῖσα ἀγωγὴ εἶναι πραγματικὴ, δὲν ἐκτελεῖται δὲ, ὁσᾶν εἶναι προσωπικὴ, διότι εἰδικὴ διαδοχὴ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν.

33, καθ' ἣν καὶ ἄνευ ἐπιδόσεως δύναται νὰ περιέλθῃ εἰς αὐτὸν ἡ γνώσις τῆς ἐκχώρησεως. — Ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη νὰ παρέλθωσιν ὁκτὼ ἡμέραι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου πρὸς ἑναρξίν τῆς ἐκτελέσεως, διότι τοῦτο ὀρίζεται μόνον διὰ τὸ ἐκτελούμενον ἔγγραφον. Α. Π. 113 τοῦ 86. — Τοῦ ἐκδό-
χως ἀποκλιπνύοντος τὸ δικαίωμα θυνάμει τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης ὑπὸ τοῦ δι-
καιούχου πιστωτοῦ μεταβιβάσεως τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ νὰ ἐπιδιώκῃ δικα-
στικῶς τὴν εἰσπραξίν τῆς ἀπαιτήσεως, καὶ πρὶν τῆς γνωστοποιήσεως ἐπὶ τῇ
ἐκχώρησις εἰς τὸν δρειλέτην, τῆς δὲ γνωστοποιήσεως, ἣν προϋποθέτει ὁ νόμος
3 K. (8, 42) καὶ Ν. 37, Β. (ΚΖ. Η) καθιερῶν δὲ τὸ ἀρθ. 867 § 2 τῆς Πολι-
τικῆς, τοῦτο μόνον τὸ ἀποτέλεσμα τερύουσης, ὅτι ἐμποδίζει τὸν δρειλέτην
νὰ καταβάλῃ πλέον τοῦ χρέους πρὸς τὸν ἀρχικὸν δανειστὴν καὶ ἐκχωρητὴν
δὲν ἵπνεται, ὅτι ἡ ἑλλειψὶς τῆς γνωστοποιήσεως καθίστασιν ἄκυρον τὴν ἐκ-
χώρησιν, ὃ ἐκδοχὺς μαλιστα προτιμᾶται τοῦ ἐκχωρητοῦ κατὰ τὴν εἰσαγγελί-
αν δίκης περὶ τοῦ αὐτοῦ χρέους, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ νόμου 33 Π. (3, 3)
εἰς τὰς ἀρχὰς δὲ ταύτας τὰς διατεταχέναι τὴν ἐκχώρησιν τῶν ἀπαιτήσεων
εὐδαιμον τραπελολογίαν ἐπήνεγκεν ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 86 τοῦ περὶ δημό-
σιου λογιστικοῦ νόμου, ἥς σκοπὸς ὑπῆρξε μόνον τὸ νὰ παρεμποδίσῃ τὰ
παρεμβαλλόμενα ἐκάστοτε διὰ τῶν κατασχέσεων καὶ τῶν ἐκχωρήσεων τῶν
κατὰ τὸν δημοσίου ἀπαιτήσεων τῶν ἰδιωτῶν ἑμπόδια εἰς τὰς λογιστικὰς
ἐργασίας. Α. Π. 233 τοῦ 34, 185 τοῦ 38, 19 τοῦ 77, 160 τοῦ 60. Ὁ-
δακρῶς δὲ ἡ νεώτερα ἐκχώρησις καθιστοῦται τῆς προγενεστέρας διὰ μόνον τὸν
λόγον ὅτι ἐγνωστοποιήθη αὕτη πρότερον τῷ δρειλέτῃ, ἐν ὅσῳ πρὸ τούτου
δὲν ἐπὶ τῇ ὁπωσδήποτε ἐξουλήσει τοῦ χρέους ὑπ' αὐτοῦ τῷ ἀρχικῷ δανει-
στῇ, καθ' ὅσον ὁ νεώτερος ἐκδοχὺς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκχωρητοῦ ἔλκειν καὶ ὡς
τοὺς τὰ αὐτοῦ δικαιώματα, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ πλεῖον ἐκείνου δικαιώματα,
δὲ δρειλέτας κατ' οὐδὲν βλέπεται. Α. Π. 248 τοῦ 80. — Κατὰ τὰς δια-
τάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου καὶ τὸ ἀρθ. 867 τὸ δεδικασμένον ἰσχύει κατὰ τὴν
τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐνστάσιν καὶ ὡς πρὸς τοὺς εἰδικούς διαδόχους τῶν δι-
κῶν, δηλονότι τοὺς εἰς οὗς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης ἢ μετ' αὐτὴν
μεταβιβάζεται ἡ ἐπιδίκην δίκαιον. Α. Π. 317 τοῦ 91. Ἀλλὰ κατὰ τὴν
270 τοῦ 68 ἀποβαίνουσιν αἱ διατάξεις αὗται τοῦ ἀστικοῦ νόμου ἐντελῶς
ἀνεφάρμοστοι ἐπὶ τοῦ περὶ τῆς προσωπικῆς ἐνοχλῆς τοῦ πωλητοῦ πρὸς περὶ-
δοσὶν τοῦ πωληθέντος πράγματος (πρὸ τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου) δεδικα-
σμένου, ὅπερ οὐδὲν δικαίωμα προσδίδωσιν ἐπὶ τοῦ ἀποδοτέου πράγματος,
οὐδὲ δύναται ἡ ἀποκλειοῦσα τὸ δεδικασμένον ἀπόφασις νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ
τοῦ τρίτου, διότι μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς προκαταξείως τῆς δίκης
ἢ τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδόχων δὲν περιέχεται ἡ τῆς ἀπαλλο-
τρίσεως τοῦ ἐπιδίκου πράγματος ἀπὸ τῶν αὐτῶν, μόνον δὲ τὸ περὶ τῶν ἐμ-
πραγμάτων δικαίων δεδικασμένον ἰσχύει καὶ κατὰ τοῦ εἰδικοῦ διαδόχου ὡς
ὅπῃ τὸ δικαιοπαρῶν αὐτοῦ εἰς τὴν δίκην ἀντιπροσωπεύοντος.

868. Ἐὰν τὸ δικαιοῦν ἦναι συντεταγμένον ἐν ἐνόματι
τῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, οἱ δὲ ὑπὲρ ἐπιμέλειαν διατελοῦν-
τες κατέστησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτεξουσίαι,
ἐκτελεῖται ἀπ' αὐτῆς κατὰ τῶν τελευταίων τούτων. (Βασιλ.
Δίκον. 834).

869. Ἐάν τις ἀπόφασις διατάτῃ, ὅτι τρίτοι τινές, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν διάδικοι κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἰδίως μεσεγγυεῖχοι, ἄλλοι, παρὰ τοῖς ὅποιοις κατεσχέθησαν χρήματα, ὑποθηκοφύλακες, καὶ λοιποὶ, ὀφείλουν νὰ πράξουν τι, ἢ ἀπόφασις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ παρ' αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν, εἰμὴ ἀφ' αὐτοῦ κοινοποιήσῃ 1) πρὸς αὐτοὺς προσηκόντως, καὶ ἀφ' αὐτοῦ προσέτι βεβαιωθῇ. — 1. κατὰ τὰ ἄρθρα 599—601, παρὰ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως, ὅτι οὔτε ἀνακοπὴ, οὔτε ἐφετις ὑπάρχει, ἢ ὅτι ἡ ὑπάρχουσα ἐξεδικάσθη. — 2. παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ καταδικασθέντος διαδίκου παρεδόθη προσηκόντως καὶ πᾶσι 1). Πολ. 674. 889. 927. 934. 961 ἔ. 999. 1039. 1043. Ν. περὶ μεταγραφῶν 3. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 248. 549).

1) ἐπιδοθῇ 2) ἐπεδόθη προσηκόντως πρὸς τὸν καταδικασθέντα διάδικον, καὶ τότε.

Ν. Αἱ περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων διατάξεις τοῦ 186 ἁρθ. τῆς πολ. δικ. περιορίζονται ὡς ἐξαιρετικαὶ εἰς τοὺς κυρίως διαδίκους καὶ οὐχὶ τοὺς τρίτους· ἄλλως, ἐφαρμοζομένου τοῦ ἁρθ. 186 καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τρίτον ἐκτελέσεως, ἤθελε καθίστασθαι ἀδύνατος ἡ ἐκπλήρωσις τῶν αἰδικῶν τύπων, οὓς ὁ νόμος ἐξαιρετικῶς διὰ τῶν ἁρθ. 600 καὶ 869 διέγραψεν ὡς ἀπαραιτήτους πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις τρίτου. Α. Π. 78 τοῦ 39, 401 τοῦ 66. ("Ἰδε καὶ ἄρθ. 186). — Αἱ διατάξεις αὗται τρίτους ἀποφάσεις νὰ πράξωσι τι ἐκτελοῦνται ὑπ' αὐτῶν μετὰ τὴν εἰς αὐτοὺς κοινοποίησιν αὐτῶν καὶ προσέτι πιστοποιητικοῦ τοῦ ἁρμοδίου γραμματέως ὅτι δὲν ἐγένετο ἀνακοπὴ ἢ ἐρις ἢ ὅτι ἡ γενομένη ἐξεδικάσθη, ἔτι δὲ καὶ ἀντιγράφου τοῦ ἀποδεικνύοντος τὴν εἰς τὸν καταδικασθέντα ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπιδοτηρίου ἢ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐπιδόντος κλητῆρος. (Πολ. Δικ. ἁρθ. 600, 601 καὶ 869). Α. Π. 36 τοῦ 86. Ἐάν πρὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθ. 869 κοινοποιήσεως τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἐπικυρώσῃ τὴν παρὰ τρίτῳ κατασχέσιν ὁ ὀφειλὴν ἐξοφλήσῃ τὸν κατασχόντα δανειστήν, ὁ τρίτος παύει ὡν ὀφειλὴν πρὸς τὸν κατασχόντα, εἴθε δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ τὰ ὀφειλόμενα πρὸς συμφητισμὸν ἀπεναντι ἄλλων ἀπαιτήσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν κατασχόντα, ὅτε τῆς πρὸς πληρωμὴν υποχρέωσις τοῦ τρίτου ἀρ. 78 μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως. Α. Π. 91 τοῦ 81.

Β'. Ὅτι ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ἐπιμελείᾳ τῶν δικαστικῶν 1).

870. Πᾶσα ἐκτέλεσις γίνεται ἐπιμελείᾳ τῶν διαδίκων 2), καὶ, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, καθ' ἓνα τῶν ἐξῆς τρόπων, ἤτοι δηλαδή, — 1. ὁ διάδικος ἢ ὁ πληρεξουσὶς τοῦ γράφει ἐπὶ τοῦ ἐκτελεστέου ἐγγράφου τὴν ἀναγκαίαν πληρεξουσιότητα διὰ τὸν

κλητῆρα, τὸ 3) χρονολογεῖ προσηκόντως, τὸ 4) υπογράφει, καὶ παραδίδει 5) εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον πρὸς περαιτέρω ἐνέργειαν· ἡ—2. ὁ διάδικος ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἀρμόδιον ἐξουνοδίκην ἢ πρόεδρον πρωτοδικῶν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ διορίσῃ κλητῆρά τινα, διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁποιοδήποτε ἐκτελέσεως πράξιν.—Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις πρέπει νὰ περιγραφῇται ἀκριβῶς ἐπὶ ποίων ἀντικειμένων καὶ κατὰ ποῖον τρόπον νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις. Πολ. 93. 141. 1006. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 556).

1) 2) διαφερομένων 3) 4) τὴν 5) τὸ ἐγγράφον

N. Τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος λαβόντος ἐντολὴν παρὰ τοῦ δανειστοῦ νὰ κατέσχῃ ἀναγκαστικῶς καὶ ἐκθέσῃ εἰς πλειστηριασμὸν κτῆμα τοῦ ὀφειλτοῦ, ἢ τε κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμὸς εἶναι ἔγκυροι, καὶ ἂν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἐνέργησεν ἄνευ τῆς ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτὸν αἰτήσεως τοῦ δανειστοῦ, ἅτε μὴ ἀπαιτούμενης ὑπὸ τοῦ νόμου τοιαύτης. Α. Π. 247 τοῦ 68.

Γ'. Δισταγμαὶ καὶ ἐνστάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ.

871. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν συμβῇ δίστασις ἢ ἄλλη ἔρις, φέρεται αὕτη, κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ διαδίκῳ, ἥτοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 634 εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἢ δι' ἀνακοπῆς ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ὅπου συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται ὡς συνοπτικὴ δίκη (1). — Κατὰ τῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἔφεσις, ἀλλὰ μόνον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 757 ὁρισμένης κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως· καὶ ἐν τῇ ἐφέσει δὲ γίνεται συνοπτικὴ συζήτησις. Πολ. 19. 120. 310. 634. 752. 911. 951. 985. 1018. 1041. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 472, 528, 553, 554, 763).

N. Τὸ ἄρθ. 871 ποιεῖται λόγον περὶ προέδρου πρωτοδικῶν, ἅτε συνήθως τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δικῶν ἐγειρομένων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου· ἀλλὰ προδήλως τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποφαίνεσθαι περὶ τοιούτου εἰδους ἐνστάσεων ἀνήκει οὐχὶ ὀλιγώτερον εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ἢ δὲ διάταξις περὶ δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας τοῦ ἁρθρου 13 ἐφαρμόζεται μόνον δοῦναι ἢ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ εἰσῆλθαι εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ ἐξαιρετικῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθ. 780, δι' οὗ ὁ νομοθέτης ἡβήλησε νὰ περιορίσῃ τὴν γενικὴν ἐκείνην διάταξιν. Α. Π. 203 τοῦ 38. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθ. 873). — Ἐπίδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν μεταξὺ καταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ ὀφειλτοῦ, ὁπαγόμενα εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 871 καὶ 872 τῆς πολ. δικ., εἰσι πρῶτον μὲν

(1) Ὅρα τὰ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 854 πολ. δικ. σημειούμενα.

καὶ κυρίως αἱ πρὸ τῆς ἐκτέλεσεως καὶ πρὸς παρεμπόδισιν αὐτῆς ἐγχειρόμεναι κατὰ τὸ 910 ἄρθρον, δευτέρον δὲ αἱ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν εἰσαγόμεναι, δοκιμασίαι τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως προερχόμεναι καὶ τὸ ἐκπλειστηριασμὸν ἀντικείμενον ἔχουσαι ἀναστέλλουσι τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριαζομένου. Πᾶσα δὲ διαφορὰ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν εἰσαγομένη, καὶ μετὰ τὴν ἀποβολὴν μάλιστα τοῦ ὀφειλέτου τοῦ πλειστηριασθέντος, ἀπεπλούσα δίκην κυρίαν καὶ ἀνεξάρτητον τῆς περὶ τὴν κατάταξιν τῶν δανειστικῶν διαδικασίας, δὴν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 871 καὶ 872 Ἰ.δ.ρ. Πάγου 215 τοῦ 38, 91 τοῦ 39, 273 καὶ 304 τοῦ 61, 322 τοῦ 60, 340 τοῦ 60. Περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναφύονται ἔριδες καὶ αἱ δι' ὧν προσβάλλεται ὁ ὀφειλέτης κατ' οὐσίαν τὸ ἐκτελούμενον συμβάλλου κατὰ τὴν Α. Π. 806 τοῦ 53. Ὡσαύτως ἡ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου δίκη τοῦ ὑπερβηματιστοῦ, ἣν ὁ ὀφειλέτης προκαλεῖ, μὴ θέλων νὰ παραιτήσῃ, ὡς ὑποχρεῖται ὑπὸ τοῦ 980 ἁρθρου τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσιν τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδόσεως εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅτε ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν διὰ καταναγκασμοῦ παραίτησιν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος, ἵνα παραιτήσῃ ἀποτελεσματικῶς ὁ ἀναγκαστικῶς ἐνεργούμενος πλειστηριασμός. Α. Π. 269 τοῦ 35. — Ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτέλεσεως εἶναι δεκτὴ, μὴ ἄρξιντος τοῦ νόμου ἄλλην προθεσίαν, ἕως τῆς κατακυρώσεως τοῦ πλειστηριασθέντος καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερβηματιστοῦ. Α. Π. 197 τοῦ 62, 338 τοῦ 63, διότι μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερβηματιστοῦ ἔξωσιν τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τοῦ κτήματος περατοῦται ἡ διαδικασία τῆς ἐκτέλεσεως. Α. Π. 175 τοῦ 83. Μετὰ δὲ τὴν κατακύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ὀφειλέτου, δύναται μὲν νὰ προσβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις, ἀλλὰ διὰ κυρίας ἀγωγῆς. Α. Π. 329 καὶ 273 καὶ 304 τοῦ 61, 340 τοῦ 60. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 38 τοῦ 46 καὶ ἑτέρας τινὲς τῶν εἰδικῶν διατάξεων τῆς πολιτικῆς δικονομίας μὴ περιττοῦσιν τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἁρθ. 235 περὶ ἀνακοπῆς κατὰ πάσης ἐπιζημιᾶς πράξεως, χωρὶ ἀνακοπὴ καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν. — Ἀνακοπὴ συγχωρεῖται καὶ κατὰ τῶν ὑπὸ τῶν προέδρων ἐκτελεστικῶν κηρυχθέντων καταλόγων τῶν δικηγόρων, συμβολαιογράφων κτλ. Α. Π. 41 τοῦ 46, 136 τοῦ 73, 336 τοῦ 91. Ἀπευθύνεται δὲ ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ ὁ ἐκκαθάρσις τὰ δικαιώματα πρόεδρος διατελεῖ καὶ διὰ τὴν κρατούσαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πολ. δικον. ἀρχὴν τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἱεραρχίας τῶν διαφορῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἁρθρῶν 209, 240, 871 καὶ 935—936 τῆς πολ.τ. δικον. καὶ διότι τοῦτο δύναται νὰ ἐκτιμῇσθαι κρεῖττον πυν- τὸς ἄλλου τὰ ἀποληπτὰ δικαιώματα. Α. Π. 26 τοῦ 77, 278 τοῦ 92. Ὅθεν καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Α. Π. δοκιμασίαι ὁ πρόεδρος αὐτοῦ ἐκέρχον ἐκτελεστικὸν τὸν πίνακα. Α. Π. 228 τοῦ 82. (Ἰδὲ καὶ ἁρθ. 242 Ὁργ. Δικ.). — Τὰ ἁρθ. 733, 195 καὶ 196 ἐπεμύζονται καὶ εἰς τὴν ἐξοσιν κατ' ἀπεφάσιν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδικούμενων, δηλονότι εἰς τὴν προθεσίαν τῶν δέκα ἡμερῶν προστίθεται ὁ χρόνος τῆς ἀποστάσεως. Ἀπερ. Ἐφ. Ναυπλίου 234 τοῦ 48, Α. Π. 11 τοῦ 46. Ὅθεν δὴν παρεκτείνεται ἡ προθεσίμια, ἐάν ἄμφω οἱ διαδίκαι κατοικῶσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἔπειτα ἰδρῶναι τὸ δικαστήριον, ἡ δὲ παράστασις ὑπάγεται ἀνάγκῃ. Α. Π. 378 τοῦ 65. — Δύναται οὖν μόνον ὁ ὀφειλέτης, ἀλλὰ καὶ ὁ δανειστής νὰ ἀνακρίσῃ τὴν περὶ ἄλλου δανειστοῦ ἐνεργηθεῖσαν κατάστασιν. Α. Π. 275 τοῦ 64 κτλ.

Τοῦ ἄρθρου 530 ὁρίζοντος ὅτι τὰ πρωτοδικεῖα ἀποφαίνονται ἀνεκκλητήτως περὶ πάσης προσωπικῆς ἀγωγῆς, ἥ; τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὴν εἰς τὸν 500 δραχμῶν, μὴ ἐξαίρουντος δὲ καὶ τὴν περὶ ἐκτέλεσεως, προσωπικῶς ἐπίσης οὕσαν, τοῦ δὲ 871 ἄρθρου ἀπλῶς προτιθεμένου νὰ περιορίσῃ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, ἐπιταί ὅτι καὶ ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις δὲ ἐπιτρέπεται ἔφεσις ὅσῃς τὸ ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὴν εἰς τὸν 500 δραχμῶν ἄλλως ἢ ὅταν ἐπέλθῃ τὸ αὐτοπὸν ἢ μὲν αἰτία νὰ δικάζηται ἀνεκκλητήτως, ἢ δὲ συνέπεια αὐτῆς, οἷα ἡ ἐκτέλεσις, νὰ δικάζηται ἐκκλητήτως. Ἀποφ. Ῥφ. Ναυπλίας 174 τοῦ 49. — Ὑποκαίεται εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον καὶ αἱ ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις ἐρήμην ἀποφάσεις, αἵ τοῦ ἄρθρου 871 μὴ ῥητῶς ἀποκλείοντος ἐν ταῖς δίκαις ταύταις τὸ γενικὸν τῆς ἀνακοπῆς ἔνδικον μέσον. Α. Π. 288 τοῦ 63, 140 καὶ 278 τοῦ 64, 225 τοῦ 69, 155 τοῦ 71, 85 τοῦ 75, 120 τοῦ 76, 431 τοῦ 78. Ἀντίθετοι αἱ ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ 43, 11 τοῦ 46 καὶ 156 τοῦ 48 ἀπόφ. Α. Π., καθ' ὅς κατὰ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων συγχωρεῖται μόνον τὸ τῆς ἐφέσεως ἔνδικον μέσον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἕνεκα τῆς οἰκονομίας τοῦ καιροῦ καὶ τῆς φύσεως τῶν ὑποθέσεων, ἀπλῶς οὕτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οὐ ἕνεκα καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 872 ἐπιτρέπεται μόνον ἡ πρότασις ἐκκαθιστάμενων ἐστάσεων. Κατὰ δὲ τὴν 90 τοῦ 45 δὲν ἐπιτρέπεται μὲν ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐρήμην πρωτοδικῶς ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, σιωπηλῶς ἀπαγορευθεῖσα διὰ τοῦ 871, ἀλλ' ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν ἐρήμην ἐφεσίμως ἐκδιδομένων, καθὼ συγχωρουμένης ἀπολύτως τῆς ἐφέσεως. — Ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΔε' περὶ εἰσπράξεως τῶν δημ. ἐσόδων ἀπαγορεύεται ἡ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπὴ, ὅθεν καὶ κατὰ τὰς δικηγοτικὰς ἐκτελέσεις χωρεῖ τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων. Α. Π. 108 τοῦ 90, 133 τοῦ 86. — Ὅσῃς ἡ ἀνακοπὴ ἀντικείμενον ἔχει τὴν τῶν σφραγίδων (ἕνεκα πτωχεύσεως) ἄρσιν καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀγοραστήν παράδοσιν τῶν ἐπιδικίων, δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 881 § 2 τῆς πολιτ. δίκου, ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν, ἀλλ' ἡ τριακονθήμερος προθεσμία. Α. Π. 275 τοῦ 76. Ἐπίσης ὅσῃς ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἀκούσιν τὸ συντηρητικῆς κατασχέσεως, αἵ μὴ προκαλοῦσα δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 30 τοῦ 63. Ὡσαύτως δὲν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς μετ' ἀγωγῆς δικηγοτικῆς ἀνακοπὰς κατὰ κατασχέσεως κατὰ τὰς ἀποφάσεις. Α. Π. 318 τοῦ 74, 48 τοῦ 75, 42 καὶ 58 τοῦ 80, διότι καὶ τὸ ἄρθρον 871, μνημονεύει μόνον περὶ διατάξεων καὶ ἐρίδων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ τὸ ἄρθρον 914 (εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἄρθρον 985, τὸ πραγματευόμενον περὶ κατασχέσεως ἀκινήτων), ἐφ' ὅσον γίνεται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ τρίτων διεκδικούντων τὰ εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντα οὐδαμῶς μνημονεύει τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 871. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφάσεις 215 τοῦ 38, 183 τοῦ 51, 155 τοῦ 57, 89 τοῦ 67, καὶ ἄλλας τινὰς ἀρχαίας, ἐπὶ δὲ τὰς νεωτέρας 294 τοῦ 87, 96 τοῦ 89, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἐκ τῆς διεκδικήσεως τῶν κατασχθέντων ὑπὸ τρίτου δίκας ἢ προθεσμίας τοῦ 871 ἄρθρου, διότι τοῦτο μὲν δὲν διακρίνεται μετὰ τοῦ δικαίου καὶ τρίτου διεκδικητοῦ, ἐκ δὲ τῶν ἄρθρων 910, 911 καὶ 985 τῆς πολιτ. δίκ. προκύπτει, ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὸν τρίτον ἐφαρμόζονται τὰ τοῦ ἄρθρου 871, διότι ῥητῶς παραπέμπουσιν εἰς αὐτὴν, ἄλλως δὲ ἐὰν αὐτὴς ὑφίσταται δικαιολογικὸς λόγος, δηλονότι ἡ ταχυτέρα ἀποπεράτωσις τῆς ἐκτέλεσεως, ἣν ἐπίσης διακωλύει ἡ τοῦ τρίτου διεκδικητοῦ ἀνακοπὴ. — Ἡ

πρὸς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως διάταξις τοῦ ἀρθ. 874 ἀπορᾷ εἰς τὴν τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ εἰς τὴν τοῦ προέδρου, ἥτις κατὰ τὸ ἀρθρον 634 οὕτως εἰς ἀνακοπήν, οὕτως εἰς ἐφέσιν ὑπόκειται, ὡς ἔχουσα πρὸς κρινεὶν ἰσχύον, προκύπτει δ' ἄλλως καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρου 874 ῥητικῶς ἀναφέροντος ὅτι ἡ τοῦ προέδρου ἀπόφασις εἶναι προσωρινή. Α. Π. 109 τοῦ 90.

872. Ἐν τῇ περὶ ἐκτέλεσεως δίκη συγχωροῦνται μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις, καὶ μάλιστα αἱ 1) ἐκ τῆς ἀταξίας τῆς διαδικασίας παρηγημέναι, ἢ ἐπεστηριγμέναι ἐπὶ τῆς διαβεβαίωσης, ὅτι ἐνηργήθη ἡ ἀπόφασις, ἢ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλο ἐκτελεστέον δικαίωγραφον. — Πᾶσα ἄλλη ἐνστάσις ἀπορρίπτεται, καὶ ὁ ἡττώμενος διάδικος καταδικάζεται εἰς τε τὰ ἔξοδα καὶ εἰς τὴν ἀποζημιώσιν· ὁ δὲ ἀμαρτήσας δικαστικῶς ὑπ' ἀλλήλους ὑποβάλλεται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν.

1) παρέλκουσι

Ν. Αἱ κατὰ τὸ 872 ἀρθρον ἐν τῇ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκη συγχωρούμεναι ἐνστάσεις δεῖν νὰ ἀποδεικνύονται ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου παραγρημά, ἥτοι ἐν αὐτῇ τοῦ δικαστηρίου τῇ συνεδριάσει καὶ ἀντὶ διαδικασίας ἄλλης πρὸς ἀπόδειξιν. Α. Π. 108 τοῦ 47, 43 τοῦ 52, 175 τοῦ 54, 197 τοῦ 66, 103 τοῦ 75, 198 τοῦ 81, 164 τοῦ 83. Ἀλλὰ τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο δεῖν ἀναπληροῦται ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 348 τοῦ 57. Ὅθεν ἀπαράδεκτος καὶ ἡ ἐπαγωγὴ ἔρκου. ὁσάκις δεῖν εἶναι παρὼν ὁ εἰς ἐν ἐπάγεται. Α. Π. 181 τοῦ 49, 187 τοῦ 54, 104 καὶ 298 τοῦ 58, 298 τοῦ 58, 38 τοῦ 63, 142 τοῦ 74, 34 τοῦ 82, 164 τοῦ 83· διότι ὁ ἐπαγόμενος ἔρκος εἰς τὴν παρόντα διάδικον, ἐφείλοντα ἀμέσως νὰ δηλώσῃ καὶ πώσῃ τὸν ἔρκον, καθίσταται τὴν ἐνστάσιν ἐκκαθαρισμένην. Α. Π. 29 τοῦ 61. Ἡ δὲ ἐνστάσις τοῦ ἀναστασιανοῦ νόμου εἶναι μὲν παραδεχτὴ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, εἰς προτείνονται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐκχωρηθέντος συμβολαίου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν προηγῆθαι δίκη. ἔρ' ἥς ἐξεῖδεν ἀπόφασις ὑπὲρ τοῦ ἐκδοχέου. Α. Π. 126 τοῦ 76. Ὡσαύτως ἡ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν προτεινόμενη ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος τὴν κατάσχασιν ἐνστάσις, ὅτι δεῖν ἔχει ὁ ἐκτελων νόμιμον τίτλον ἐκτελεστέον κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος, δεῖν νὰ ἐξετάζηται, ὡς δυναμένη ν' ἀποδείξηται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελεσθέντος τίτλου. Α. Π. 251 τοῦ 76. Ἀλλ' ἀπαράδεκτος ἡ ἐνστάσις περὶ εἰκονικότητος τοῦ εγγράφου, εἰς μὴ ἀποδεικνύεται παραγρημά. Α. Π. 108 τοῦ 47, ἀπαράδεκτος δ' ἀπόλυτος ὡς μὴ ἀποδείκτουσα εἰς ἀταξίαν τῆς διαδικασίας ἢ εἰς γενομένην ᾗδ ἐκτέλεσιν τοῦ εγγράφου. Α. Π. 293 τοῦ 58. Ὁ δὲ συμπληρωμὴς προτείνεται καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν αἱ τῶν ἐπειλεσμένων καὶ πιστωτῶν ἀγορεύονται ἀπαιτήσεις ἔχει ἀναμφισβήτητοι, ὁρισμέναι καὶ ἐκκαθαρισμέναι. Α. Π. 137 τοῦ 67, 382 τοῦ 57, 208 τοῦ 54, 167 τοῦ 50. Ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως πρὸς μεταίωσιν αὐτῆς καὶ ἀπόδοσιν τῶν ἀμειβίων χρηρῶν. Α. Π. 387 τοῦ 53, 5 τοῦ 74. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπὶ πτωχεύσεως, ὅτε δυνάμει τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐνασκουσὶν οἱ σύνδικοι τὰ δικαιώματα τοῦ πτωχεύσαντος πρὸς εἰσπραξίαν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, καθι-

σταμένως κοινὸν ἐνεχέου τῆς ομάδος τῶν δανεισμάτων του. Α. Π. 167 τοῦ 50, 208 τοῦ 54. Ὡσαύτως κατὰ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δικαίω δὲν περι-
 τοίμεται ἡ ἐνστάσις τοῦ Βελιανείου δόγματος, ὡς ἀνεκκαθάριστος. Α. Π.
 197 τοῦ 66, 213 τοῦ 69. Contra ἀπερ. Ἐφ. Ναυπλίας 107 τοῦ 18.
 Τούναντιον ἡ ἐνστάσις τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας προτείνεται καὶ κατὰ
 τὴν ἐκτέλεσιν, καίτοι ὑπερχώσθη ὑποθήκη. Α. Π. 142 τοῦ 47. (Διαφανή-
 ῖ Ρουσοπούλου). Συγχωρεῖται ἐπίσχευς καὶ ἐξετάζεται καὶ κατὰ τὴν περὶ τὴν
 ἐκτέλεσιν δίκην ἡ ἐκπλήρωσις τῶν δεινῶν, ὅφ' οὗς ἀρχικῶς συνέστη τὸ ἐκ-
 τελούμενον συμβόλαιον, ὡς ὅτις ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῇ ἀποδείκνυται διὰ δηλω-
 σίων ἐγγράφων σαφῶν καὶ μὴ δεομένων πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν διεξαγωγῆς
 παραπέρα ἀποδείξεως κατὰ τὰ ἀρθρα 884 § 1 καὶ 886 τῆς πολ. δικ. Α. Π.
 139 τοῦ 55. Ἄλλ' ἡ ἐνστάσις ἀκυρότητος τοῦ εἰς ἐπίσημον συμβόλαιον
 περιφθέντος τύπου τῆς ἐκτέλεσεως ὑποβάλλεται εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν
 τῆς πολιτ. δικονομ. διατυπώσεις· ὅθεν ἀπαράδεκτος τυγχάνει, μὴ ἀφορρῶν
 εἰς ἀταξίαν τῆς διαδικασίας ἢ ἐξόφλησιν τοῦ ἐγγράφου. Α. Π. 206 τοῦ 53.
 Οὕτως εἶναι ἀπαράδεκτοι αἱ ἐνστάσεις, ὅτι τὸ συμβόλαιον ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ
 τοῦ καθ' οὗ ἐκτελεῖται, καὶ ὅτι ἡ πληρεξουσιότης, ἥς δυνάμει συνήθη
 ἐδόθη ἀνγλικῶν ὅρων αὐτοῦ. Ἀρείου Πάγου 206 τοῦ 53 ἢ ὅτι εἶναι εἰκονι-
 κὴν καὶ ὅτι δὲν ἐδόθη τὸ διαλαμβανόμενον ποσόν. Α. Π. 206 τοῦ 53, 201
 τοῦ 58, 108 τοῦ 47. Ὡσαύτως ἡ ἐνστάσις, ὅτι ἡ κατασχθεῖσα εἰσία εἶναι
 μείζων τὴν ἑκτασίαν ἢ ὅτι μέρος τοῦ δανείου ἐπληρώθη, τὸ δὲ ἀπολείπει
 συνερωνύθη νὰ πληρωθῇ ὑπὸ ἄλλου, εἶναι ἀπαράδεκτος. Α. Π. 187 τοῦ
 54. Ὡσαύτως ἡ περὶ ἐξοφλήσεως πρότασις, μὴ ἀποδεικνυμένη ἐν αὐτῇ τῇ
 δικαστηρίῳ τῇ συνεδριάσει καὶ χρήσουσα ἀποδείξεως, εἶναι ἀπαράδεκτος. Α.
 Π. 178 τοῦ 51, 43 τοῦ 52. Κατὰ δὲ τὴν 3431 τοῦ 49 ἀπέρ. ἐρείσκει
 Ἀθηνῶν δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀπωλείας
 ἀποδεικτικῶν βεβαιούντος τὴν πληρωμὴν μέρους τοῦ χρέους, ὡς περιπλο-
 κούσα τὴν διαφορὰν. Ἀλλ' ἐπιτρέπεται, ἂν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδεί-
 ξως κατὰ τὴν ἀπόφ. 414 τοῦ 43 Ἐφετείου Ναυπλίας. (Νικολάου Φλογε-
 τῆς ἐδόξαζεν ὅτι ἀκαθάρτισμένη ἐνστάσις θεωρητῶς δυνάμει τοῦ ἀρθ. 872
 καὶ ἡ περὶ ἐξοφλήσεως πρότασις, ὡς ὅτις ἐρείδεται εἰς διαβεβαίωσιν, δηλονότι
 τὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 255 πιθανότητα, ἵκανὴν νὰ ἀναστῇ τὴν ἐκτέλεσιν
 ἄχρι τῆς ἐντελούς περὶ τῆς καταβολῆς ἀποδείξεως. Ἄλλως ἤθελε προκύψει
 τὸ ἔσποιν δ καταβαλὼν ἀπαξ τὸ χρέος καὶ μὴ ἔχον πρόχειρα τὸ ἐξοφλῆ-
 τήρια (περιελθόντα τυχνὸν εἰς χεῖρας τρίτου τινὸς ἢ μὴ εὐρισκόμενα ἐν τῷ
 τόπῳ τῆς ἐκτέλεσεως) νὰ ὑποβάλληται ἐκ νέου εἰς τὴν ἐξόφλησιν).—Ἡ δὲ
 τὰς τοῦ 872 ἀρθρου ἀναφέρεται εἰς ἐνστάσεις ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀντιστοι-
 σομένης· ἀπομένους δὲν ἐπαρμόζεται ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τρίτου διεκδικουμένου.
 τὰ καταχθέντα, δὲ ἐπαρμολογμένων τῶν ἀρθρῶν 619 καὶ 620, συγχωρεῖται
 πάντα τὰ συνήθη ἀποδ. μέσα. Α. Π. 239 τοῦ 51, 60 τοῦ 56, 74 τοῦ 50.
 —Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 872, γενικὴ οὖσα καὶ μηδαμῶς ἀντικειμένη εἰς τὰς
 διατάξεις τοῦ περὶ τραπεζῆς εἰδικοῦ νόμου ΦΚτ', ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς
 μεταξὺ τῆς Τραπεζῆς καὶ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῆς σχέσεις. Α. Π. 131 τοῦ 92.
 —Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτέλεσεως πρὸς ἀκύρωσιν αὐτῆς πρέπει νὰ περιέχῃ
 πᾶσας τὰς ἀκυρότητας· ἄλλως ἢ μεταγενεστέρως πρότασις ἀκυρότητος εἶναι
 ἀπαράδεκτος ἀλλεῖψις διαδικασίας. Α. Π. 204 τοῦ 57, 80 καὶ 456 τοῦ
 66, 228 τοῦ 72. Δευτέρα δὲ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς αὐτῆς ἐκτέλεσεως δὲν ἐπι-
 τρεπεται.

τρέπεται, πλὴν ἂν πρόκειται περὶ ἐνοστάσεων, γεννηθεῖσιν μετὰ τὴν πρώτην ἀνακοπὴν. Α. Π. 228 τοῦ 72.

873. Ὡς πρὸς τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην εἶναι ἀρμόδιον, καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀκόμῃ καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, μόνον τὸ εἰρηνοδικεῖον, ἂν πρόκειται περὶ ἀρμοδιότητος εἰρηνοδικείου τινός, ἢ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας δίκας, τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν. Πολ. 19. 120. 718. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 553).

Ν. Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν ἀνακοπῆς κατὰ ἐγκαταστάσεως, ἐνεργηθείσης δυνάμει ἀποφ. πρωτοδικείου, δικάσαντος ἐπὶ ἐφέσει εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως, εἶναι τὸ εἰρηνοδικεῖον. Α. Π. 105 τοῦ 77.—Τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως δίκης οὗσης νέας, ἀνεξαρτήτου πυντελῶς ἀπὸ τῆς δίκης, ἐρ' ἢ ἐξελθούσῃ, ἔπεται ὅτι ὑπάγεται εἰς τοὺς δύο βαθμοὺς δικαιοδοσίας, ὅθεν κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάζουσι περὶ αὐτῆς μόνον τὰ πρωτοδικεῖα καὶ εἰρηνοδικεῖα, οὐδέποτε τὰ ἐφετεῖα, καὶ ἂν πρόκειται περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδίων ἀποφάσεων. Α. Π. 97 τοῦ 52, 13 τοῦ 57.

874. Ἐπικειμένου κινδύνου ὥς ἐκ τῆς ἀναβολῆς, δύναται ὁ εἰρηνοδίκης ἢ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν νὰ ἐξαγγεῖλῃ προσωρινὰ μέτρα, καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ τῆς οὐσίας τῶν ἀναφυέντων διαταγμῶν συζήτησιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον πρωτοδικῶν. Πολ. 634. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 554).

Δ*. Ἐκθεσεις.

875. Περὶ πάσης πράξεως, ἀφορώσης τὴν ἐκτέλεσιν, συντάσσεται παρὰ τοῦ κλητῆρος ἐκθεσις, συνοπογραφομένη ὑπὸ τῶν παρόντων διαδίκων καὶ μαρτύρων. — Εἰς τοὺς διαδίκους συγχωρεῖται ἡ προσέλευσις εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἀφορώσαν τὴν ἐκτέλεσιν. — Μάρτυρες δὲ προσλαμβάνονται παρὰ τοῦ κλητῆρος μόνον κατὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τοῦτο διατάσσεται ῥητῶς παρὰ τοῦ νόμου. Πολιτ. 129. 133. 887. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 61).

876. Ἀντιστάσεως γενομένης, ἔχει ὁ κλητὴρ τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν ἐνοπλον δύναμιν, καὶ, κατὰ τε ταύτην τὴν περιστασιν, καὶ ἐπὶ ἐξουδρίσει, γενομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, νὰ συντάσῃ ἐκθεσιν, καὶ νὰ πέμπῃ αὐτὴν εἰς τὸν παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις εἰσαγγελέα, πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ποινικῆς διαδικασίας. — Ἡ ἐκθεσις αὕτη, ὑπογραφεῖσα 1)

παρά δύο μαρτύρων, ἔχει ἀποδεικτικὴν δύναμιν, μέχρις αὐτῆς ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον ἢ πλαστογραφία (Γαλλ. Πολ. Δικ. 555).

1) Ἄν ἡ ἐκθεσις αὕτη ᾖ ὑπογεγραμμένη

Ε'. Ἐξόδα τῆς ἐκτελέσεως.

877. Τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐξόδα πληρῶναι πάντοτε ὁ δφειλέτης (1).—Ἡ πληρωμὴ των γίνεται, ἐμφανιζόντων των διατάξεων κατάλογον ἐξόδων. — Περὶ τῶν ἐνταῦθα ἀναφυσμένων διαταγμῶν ἀποφασίζει ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὰς ἀρθρα 634 καὶ ἐπ. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ ἐξόδα ταῦτα τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 208 καὶ ἐπ. ὠρισμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀναγκαστικὰ μέτρα.

Α'. Ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν.

878. Ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις— 1. διὰ κατασχέσεως τῆς κινήτης ἢ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ δφειλέτου— 2. κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις, διὰ προσωπικῆς κρατήσεως— 3. διοριζομένου μνηστοῦ.— Οὐδὲν τῶν τοιούτων ἐκτελεστικῶν μέσων ἀποκλείει τὸ ἄλλο, ἀλλὰ μάλιστα δύνανται ταῦτα νὰ ἐνεργηθῶσι καθ' ἕκαστα ἢ καὶ μετ' ἀλλήλων. Πολ. 682: 879 ἐ. 919. 954 ἐ. 998. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 2069).

Ν. Δυνάμει τοῦ ἀρθρου 878 καὶ ὁ ἐπιβλὼν κατάσχεσιν εἰς χεῖρας τρίτου δυνάμει ἐκτελεστοῦ δικηγόρου (ἔστω καὶ ἀποφάσεως κυροῦσης τὴν κατάσχεσιν) δικαιούται, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ ἀπαιτήσις αὐτοῦ, νὰ προβῇ καὶ εἰς ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ δφειλέτου αὐτοῦ. Α. Π. 147 τοῦ 83· διότι κατὰ τὸ ἀρθρον 878 οὐδὲν τῶν νομίμων ἐκτελεστικῶν μέσων ἀποκλείει τὸ ἄλλο, ἀλλὰ μάλιστα δύνανται ταῦτα νὰ ἐνεργηθῶσι.

(1) Κατ' ἐγκύκλιον τῆς 8 Ὀκτ. 1882 ὁ συμβουλευτὴς κατὰ τὴν δικαιοσύνην ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ δφείλων νάπαιτῃ παρὰ τοῦ ἐπισυνεδίου τὴν καταβολὴν τῶν τῆς ἐκτελέσεως δαπανῶν καὶ νὰ περιλαμβάνῃ κατόπιν αὐτὰς εἰς τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως ὡς προνομιοῦχους ὑπὲρ τοῦ καταβαλόντος, δφείλει νὰ καταθέτῃ ἐντὸς τῆς τασσομένης διὰ τοῦ 1 ἀρθρου τοῦ νόμου 1902 (ὃν ἴδε ὑπὸ τὸ ἀρθ. 126 Ὀργ. Δικ.) προθεσμίας πλῆρες τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὸ ταμεῖον.

γλώσσι καθ' ἑκαστον ἢ καὶ μετ' ἄλλων, ὁ δὲ ἔχων ἐκτελεστὸν τίτλον δὲν κωλύεται καὶ δι' ἀγωγῆς νὰ ἐπιδιώξῃ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἐκ τούτου καταργουμένου τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ δικαιώματος. Ὡςτις τὴν κατάργησιν αὐτοῦ ἐπιφέρει μόνον ἡ πλήρης τοῦ δικαιοῦχου ἱκανοποίησις συμφώνως πρὸς τοὺς ἀστικούς ἡμῶν νόμους. Α. Π. 288 τοῦ 81. — Κατὰ τοῦ δημοσίου δὲν δύναται νὰ γίνῃ χρήσις ἀναγκαστικῶν μέσων· ἐπομένως οὐδὲ κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δημοσίου, ὡς τὰμῖου κτλ. Α. Π. 252 καὶ 362 τοῦ 40, 389 τοῦ 52. — Οἱ πρόξενοι, μὴ ἀπολαύοντες τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας, ὑποκείμενοι ἐπομένως εἰς τοὺς νόμους τῆς ἐπικρατίας, ἐν ᾗ ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ὑπόκεινται καὶ εἰς τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἐνθα ἐπικρατεῖ ὁ θεσμὸς τῆς προσωπικῆς κρατήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ περ' ἡμῖν. Α. Π. 155 τοῦ 38. — (Ἴδε καὶ ἄρθρον 732).

879. Ὁ διορισμὸς μνηυτοῦ δύναται νὰ διαταχθῇ μόνον παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν· τοῦτο δέ, εἴταν γίνῃ αἵτησις, καὶ ὁ ὀφειλέτης 1) δὲν στερῆται περιουσίας ἀλλὰ θελήσει. — Ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἔχει περιουσίαν, πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτυρικῶν τοῦ δημάρχου, καὶ ἡ βεβαίωσις αὕτη νὰ ἐπισυναφθῇ εἰς τὴν ἀναφοράν. — Ὁ τοιοῦτος διορισμὸς ἔχει παρεπόμενον, ὅτι ὁ ὀφειλέτης πρέπει νὰ τρέξῃ μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους τὸν μνηυτὴν, καὶ νὰ τὸν διδῇ τὴν τιμὴν (μὴνυτρα), προσδιοριστέα κατὰ τὰς περιστάσεις παρὰ τοῦ δικαστηρίου. — Τὰ μὴνυτρα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὰς δέκα δραχμὰς καθ' ἡμέραν. Πσλ. 648. 878 ε. (Ἐλήφθησαν τὰ περὶ μνηυτοῦ ἐκ τοῦ γερμανικοῦ δικαίου).

1) ἐπ' ἀναφορᾷ νὰ διαταχθῇ μόνον παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης

N. Τοῦ ἁρθροῦ 644 τῆς Πολ. Δικον. βητικῶς ὀρίζοντος, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐπ' ἀναφορᾷ ἐκδιδωμένων ἀποφάσεων, ἔπεται, ὅτι καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ διορισμοῦ μνηυτοῦ δὲν συγγωρεῖται ἀνακοπὴ. Α. Π. 60 τοῦ 45. — Διοικητοῦ ἢ οἰκιστοῦ ἕλλης ἀρχῆς, πλὴν τοῦ δημάρχου, μαρτυρικὸν εἰς ἀπόδειξιν τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου δὲν ἔχει ἰσχύον. Α. Π. 60 τοῦ 45. *Ὅθεν καὶ εἴταν ὀφειλέτης δῆμος ἔχῃ περιουσίαν, πρέπει νὰ ἀποδεικνύηται διὰ μαρτυρικῶν αὐτοῦ τοῦ δημάρχου, ὅστις, ὡν ὑπόχρεως ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ ἀρνήθῃ ἢ νὰ ἐκλέσῃ πράγματα μὴ ἀληθῆ, καὶ εἰς ἀνάρνησιν εἰσεγγέχεται διὰ τοῦ ἐπ' αὐτῷ πολυλογισμοῦ τοῦ δήμου. Α. Π. 60 τοῦ 45.

B'. Ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων.

880. Ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων πρέπει: — 1. ἐὰν πρόκηται ν' ἀποδοθῇ ὠρισμένον κινητὸν ἀντικείμενον, νὰ ἀρχειρῆται

βιαίως ἀπὸ τοῦ καταδικασθέντος διὰ τινος παρὰ τοῦ δικαστηρίου 1) διοριζομένου κλητῆρος, καὶ νὰ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν αὐτοῦν τὴν ἐκτέλεσιν δι' αὐτὸν.—2. ἐπὶ ἀορίστων κινήτων πραγμάτων, ὁ αἰτῶν τὴν ἐκτέλεσιν δι' αὐτὸν ἀπαιτεῖ ἢ τὴν δι' ἐξέδων τοῦ ἀντιδίκου πώλησιν 2) αὐτῶν, ἢ τὸ εἰς χρήματα ἀντίτιμόν των.—Τὸ ἀντίτιμον προσδιορίζεται κατὰ τὴν ἀγοραίων τιμὴν, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 383 δι' ἔρκου. — 3. Ἐπὶ ἀποδοτέων ἀκινήτων κτημάτων, καὶ τῶν αὐτοῖς ἰσοτίμων δικαιωμάτων, ἀποδίδεται τῇ διακατοχῇ ὁ καταδικασθεὶς, ὁ αἰτῶν τὴν ἐκτέλεσιν ἐγκαθίσταται εἰς αὐτὴν, προστατεύεται κατὰ πάσῃ διαταρᾷ, καὶ ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ καταδικασθέντος προσωπικὴ κράτησις, ἂν ᾔθελεν ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν. Πολ. 980. 999. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 1610, 2061. Βαυαρ. Σχ. § 406). Βαυαρ. Δικον. 861)

1) ἐπὶ τούτῳ 2) ἀγροῦν

Ν. Τὸ ἄρθ. 880 καὶ ἐπ. οὐδαμῶς ἀποκλείουσι τὴν εἰς τὰς περὶ νομῆς διαφορὰς ἐφαρμογὴν τῆς διατ. τοῦ ἄρθ. 630, καθ' ἣν χρηματικὴ ποινὴ ἀπαγγέλλεται καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διατασσούσης τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἀποδοτέου νομίμου ἀποφάσεως. Α. Π. 143 τοῦ 83. Ἄρα δυνάμει τοῦ ἄρθου 630 ἡ χρηματικὴ ποινὴ ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἐὰν αὐτὸς ᾔθελεν ἀντιτεῖν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ οὐχὶ ἐὰν μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν ᾔθελε διαταρᾷ τὴν νομὴν του. Α. Π. 148 τοῦ 81.—Οὕτως καὶ τοῦ ἄρθ. 880, οὐτε εἰς ἄλλης διατάξεως τοῦ νόμου προκύπτει βεῖ ἐπὶ ἀποδοτέως ἀντικαταστάτων πραγμάτων ὁ βρεϊλέτης μετὰ τὴν ὑπερμερίαν αὐτοῦ στερεῖται τοῦ δικαιώματος ἀποδοτέως τὸ ἀντικείμενον τῆς βρεϊλῆς καὶ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν κατ' αἴτησιν τοῦ δανειστοῦ τοῦ ἐξευρεθησομένην ἀξίαν του πράγματος. Α. Π. 32 τοῦ 89.—Ἡ εἰς τὴν νομὴν ἀκινήτου καὶ διὰ κλητῆρος ἐγκατεστάσεως δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τοῦ νομίμου αὐτοῦ τὴν κατοχὴν ὅσῳκις οὗτος μετὰ ταῦτα ἀνεκτήσῃ αὐτήν, ἀποδίδων τὸν ἐγκατασταθέντα διότι κατὰ τοὺς παρ' ἡμῖν ἰσχύοντας ἀστοικούς νόμους ὁ νομὴς δὲν ἀπέλλυται τὴν νομὴν, ἐὰν, ἅμα μετῶν τὴν κατάληψιν, εἰσέλθῃ εἰς τὸ κτήμα καὶ ἐνασχολῇ τὴν εἰς αὐτὸ φυσικὴν ἐξουσίαν, οὐδεμίᾳ δὲ διακρίσει γίνεται μεταβὴ τῆς δικαστικῆς ἢ ἄλλης ἐγκατεστάσεως. Α. Π. 300 τοῦ 73. Ἀλλὰ δύναται ὁ νικήσας νὰ ἐπιδιώξῃ ἐκ νέου τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ νομῆς ἀποφάσεως, ἥς δυνάμει ἐγκατέστη πρότερον δικαστικῶς. Α. Π. 300 τοῦ 73.—Ὁ ἀριθ. 3 τοῦ 880 ἄρθρου ἐννοεῖ τὸν προσωπικῶς καταδικασθέντα, ἥτοι δι' ἴδιαν ὑπόθεσιν, καὶ οὐχὶ τοὺς τρίτους διαχειριστάς, τοὺς δικαιοφύλους καὶ τρίτους δι' ὑποθέσεις ἄλλων. Α. Π. 203 τοῦ 83. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν 72 τοῦ 79 ἡ διάταξις τοῦ ἀριθ. 3 ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἀποφάσεων ἀναγνωριστικῶν δικαιώματι πραγματικῶν, αἵ αὐτῶν καὶ μόνων οὐδὲν ἐπιδεκτικῶν μεταγραφῆς κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον (ἄρθ. 1 καὶ ἐπ.).

881. Ἐάν ὁ καταδικασθεὶς, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγούμενου ἄρθρου, δὲν ᾔθελεν εἶσθαι εἰς κατάστασιν νὰ ἀποδώσῃ αὐτοῦσι τὸ πρᾶγμα, ἀποδίδεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀντίτιμον, προσδιοριζόμενον δι' ἐκτιμήσεως, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 383 δι' ἐκτιμητικοῦ ὅρκου. Ὅσακις πρόκειται ν' ἀποδοθῇ τὸ εἰς χρήματα ἀντίτιμον, γίνεται ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 878 ἀναφερομένη διαδικασία.

Γ'. Ἐπὶ ἐπιχειρητέων πράξεων.

882. Ἐάν τις κατεδικάσθῃ εἰς ἐπιχείρισιν ὠρισμένων τινῶν πράξεων, πρέπει—1. ἐάν ἡ πράξις δύναται νὰ γίνη καὶ δι' ἄλλων, νὰ ἐπιχειρηθῇ δι' ἐξέδων τοῦ καταδικασθέντος καὶ τὰ ἐξέδα νὰ εἰσπραχθῶσιν ἀμέσως, κατὰ τὸ ἄρθρον 878.—2. ἐάν δὲ τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνη χωρὶς βλάβην τοῦ νικῶντος διαδίκου, πρέπει πρῶτον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ καταδικασθεὶς εἰς ἐπιχείρησιν τῆς πράξεως διὰ χρηματικῆς ποινῆς τριάκοντα μέχρι τριακοσίων δραχμῶν, ἢ διὰ μηνυτοῦ ἐπὶ δὲ ἀτελεσφορήτου ἀποπείρας, τὸ νόμιμον συμφέρον, χρείας καλούσης, νὰ ἐκτιμηθῇ δι' ὅρκου κατὰ τὸ ἄρθρον 383, καὶ νὰ παραχθῇ διὰ τὴν κατ' ἐκτίμησιν ἀξίαν ὅ,τι καὶ περὶ τῶν χρηματικῶν χρεῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 878. Πολ. 207. 879. (Βαυαρία Σχ. § 404. Βαυαρία δίκον. 862).

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 882 προκύπτει ὅτι νομίμως ὑποχρεοῦται τὸ δημόσιον διὰ χρηματικῆς ποινῆς εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ παραχωρητηρίου ἐπιδίκου οἰκοπέδου. Δ. Π. 163 τοῦ 75.

Δ'. Ἐπὶ παραλειπτέων πράξεων.

883. Ἐάν τις κατεδικάσθῃ εἰς παράλειψιν πράξεώς τινος, ἀπειλεῖται εἰς αὐτὸν 1), δι' ἐνδεχομένην παράβασιν, χρηματικῆς ποινῆς, καὶ διὰ τὴν ὑποτροπὴν τῇ ὑποβάλλεται 2) ἐγγυοδοσία· βεβαιωθείσης δὲ πραγματικῆς παραβάσεως, ἐκτελεῖται, ἐπιμελεία τοῦ νικῶντος διαδίκου, ἢ μὲν χρηματικῆς ποινῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 878, ἢ δὲ ἐγγυοδοσία κατὰ τὰ ἄρθρα 840 καὶ ἐπ. Πολ. 630. (Βαυαρ. Σχ. § 403. Βαυαρ. δίκον. 863)

1) ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει 2) ἐπιβάλλεται

Ν. Διὰ τῶν λέξεων ἐνδεχομένην παράβασιν ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον οὐχὶ τὴν ἐπάνοδον καὶ ὑποτροπὴν εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν, ἥς ἐνεκεν ἐξεδόθη ἡ

ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ τὴν μὴ παράλειψιν τῆς πράξεως, δηλονότι τοῦ κτήματος, παρὶ οὗ ἡ δίκη. Α. Π. 332 τοῦ 75. Καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 83 τοῦ 76 εἰάν τις ὑπεχρεώσῃ νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν κτήματος τινος, διαταχθεὶς τῆς βιαίας ἀποβολῆς αὐτοῦ ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς, τὸ δικαστήριον προταίοντος τοῦ νικηθέντος διαδίκου, ὅτι ὁ ἡττηθεὶς δὴν παρέλιπε τὴν κατοχὴν, καίτοι κοινοποιηθεῖσας αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς καὶ παράλειψιν τῆς νομῆς καὶ προσέτι τῆς περὶ ἐγκαταστάσεως ἐκθέσεως, ὁρῶνται νὰ ἐξετάσῃ ἂν τῷ ὄντι ταῦτα ἐγένοντο, διότι ἂν τοιαύτη περιπτώσις ὑπάρχει ἀπείθεια, συνεπαγομένη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 883 ἄρθρου τῆς πολ. δικ. Α. Π. 83 τοῦ 75. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 3 τοῦ 82 ἡ δόξη ἔννοια τοῦ ἄρθρου 883 κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν περὶ ἀναικτῆσεως τῆς νομῆς δικῶν (ἄρθρον 630 πολ. δικ.) εἶναι, ὅτι, εἰάν ὁ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως δικασθεὶς ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς παραλείψῃ τὴν κατοχὴν, ἢν ἐλάττω δι' ἀποβολῆς τοῦ ἀντιδίκου του καὶ ἢν δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως αὐτὸς μὲν παρέλειψεν, ἀνέκτισε δι' δι' ἐγκαταστάσεως ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, ἀποβάλλῃ τούτον ἐκ νεοῦ τῆς κατοχῆς, ἡ νέα αὕτη προσβολή, τῆς κατοχῆς δὲν προστετέταται πλέον δι' ἀπειλῆς κατὰ τοῦ ἀποβαλλόντος νέας χρηματικῆς ποινῆς ἀλλ' ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἐγγυοδοσία, ἥτις καὶ ἀσφαλίζει τὰ δικαιώματά του ἐκ νέου προσβληθέντος κατόχου. — Προκαίμενον περὶ τῆς χρηματικῆς ποινῆς (τῆς ἀπειληθεῖσας δι' ἐνδεχομένην παράλειψιν κτήματος, ἀπ' οὗ διατάχθη ἡ ἀποβολή τινος), χωρεῖ ἡ συνήθης παραγραφὴ, τῆς ἐνικαιοῦ χωρέσεως μόνον προκαίμενον περὶ διαταρξέως κατοχῆς. Α. Π. 332 τοῦ 75. — Διὰ τὰς χρηματικὰς ποινὰς τοῦ ἄρθρου 883 εὐθύνονται καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ κατηγόρου κατεθέντος. Α. Π. 20 τοῦ 65. — Τὸ ἄρθ. 883 προϋποθέτει ὅτι ἡ παράβασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, καθ' οὗ ἀπαγγέλλῃ ἡ χρηματικὴ ποινὴ καὶ ἡ ἐγγυοδοσία δι' ἀποφάσεως τελεσιδίκου, ἀνεργούντος ὅρ ἢν ἰδίωτῃ περιελήφθη ἐν τῇ ἀπόφασί, διότι τότε ὑπάρχει καὶ τελεσιδικία, ἀλλὰ δὴν ἀπαρμόζεται ὁσάκις καταδικασθῇ μὲν εἰς παράλειψιν πράξεως ὑπὸ τῷ ἀτομικῇ ἰδιότητι, ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἐπεχείρησας νέαν πράξιν ὡς ἐντολοδόχος καὶ κατὰ παραγγελίαν ἄλλου μὴ περιληφθέντος ἐν τῇ δίκῃ, περὶ τῆς ὁ ἀπόφασις, διότι τότε ἡ ἐνεργηθεῖσα πράξις δὲν εἶναι παράβασις τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, ἀλλὰ πράξις τρίτου μὴ δεσμευομένου ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως. Α. Π. 125 τοῦ 80, 86 τοῦ 83. — Ὅριζοντος τοῦ ἄρθ. 883 ὅτι ἡ ἀπειλούμενη ποινὴ ἐκπίπτει ὑπὲρ τοῦ νικούντος διαδίκου, ὁποῦν ὁ καθ' οὗ ἡ ποινὴ παραβῇ τὰς διατάξεις τῆς ἐπιβαλλούσης τὴν ποινὴν ἀποφάσεως, ἔπεται δι' καταδικάζεται οὗτος εἰς τὴν ἀπειληθεῖσαν ποινὴν, ὁσάκις δὴν ἐξετέλεσε τὰς διατάξεις τῆς ἀποφάσεως, καίτοι κοινοποιηθεῖσας αὐτῷ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν, διότι ἔκτοτε μόνον ὑπαγορεύετε εἰς ἐκτέλεσιν. Α. Π. 109 τοῦ 93. — Τὸ αὐτ. 883 προκρίπτει ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἀπαιτεῖται οὐ μόνον νὰ βεβαιωθῇ δικαστικῶς ἡ παράβασις τῆς ἀπαγορεύσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ ὁρίσται ἡ ἀπαγορευτικὴ τῆς παραλείψεως πράξις ἀπόφασις. Ἡ ἐφαρμόσις τῆς ἀπαγορευτικῆς ἀποφάσεως αἰρούσα τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ὑποχρέωσιν τῆς παραλείψεως τῆς δι' αὐτῆς ἀπαγορευομένης πράξεως ἀνατρέπει ἄχρι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐφαρμόζομένης ἀπαγορευτικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν ἡ παράβασις αὐτῆς μὴ προσβάλλουσα ὁριστάμενον ἀνεγνωρισμένον δικαίωμα εὐδαμῶς γέννη τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς ὑποχρέωσιν τοῦ παραβάτου. Α. Π. 213

τοῦ 83. (Ὁμοδοξεὶ Οἰκονομίδης). Contra A. Π. 48 τοῦ 73 καὶ μειοψηφία ἀποφάσεως 213 τοῦ 84, καθ' ἃς ὁ παράβατης ὀφείλει τὴν ποινὴν καὶ ἐὰν μετὰ τὴν παράβασιν ἐξηφανίσθῃ ἐφεισίμως ἢ ἀπειλήσασα κατ' αὐτοῦ τὴν ποινὴν πρωτόδικος ἀπόφασις, ἅτε τοῦ γεγονότος τῆς παραβάσεως μὴ ἀναιρευμένου μηδὲ δικαιολογουμένης τῆς ἀπειθείας πρὸς τὴν δικαστικὴν ἐπιταγὴν.

884. Τὸ μέγεθος τῆς κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διατεταγμένα χρηματικῆς ποινῆς πρέπει νὰ συμποσοῦται τοῦλάχιστον εἰς τὸ δεκαπλοῦν τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἀπηγορευμένη πρᾶξις, ἢ παξ ἐνεργηθεῖσα, δύναται νὰ ἔχῃ διὰ τὸν ὀφειλόντα νὰ τὴν παραλείπῃ, καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὸ εἴκοσιπενταπλοῦν. — Ἡ ἐγγύησις πρέπει νὰ ᾖ ἰκανή, ὥστε νὰ δύναται νὰ ληφθῇ ἐξ αὐτῆς τὸ τε διπλοῦν τῆς μεγίστης ποινῆς, καὶ αἱ ἐκ τῆς μὴ παραλείψεως προκύπτουσαι τυχρὸν θάπαναι καὶ ἐγκρίαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κατάσχεσις κινητῶν

Α'. Κ α θ' Ἐ κ α σ τ α ε ἰ ᾧ η.

α'. Κατάσχεσις κινητῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου.

1. Ἐπὶ τίνων κινητῶν.

885. Ὅλα τὰ χρήματα καὶ ἄλλα κινητὰ ὀφειλέτου τινὸς δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν (1) ἐξαιρουνται δὲ μόνον — 1. τὰ

(1) Δ. 23 Ἰουνίου 1837 περὶ τῶν χρεῶν τῶν κοινοτήτων.

1. Τὰ χρήματα τῶν ἐτηρίων ὑπολογισμῶν τῶν δήμων δὲν ὑπὸκεινται εἰς δικαστικὰς κατασχέσεις διὰ χρὴν αὐτῶν προγενέστερα τῆς αὐτάσεως των, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τοῖς κατωτέρω ἄρθροις τροπολογιῶν.

2. Ὅταν τὰ χρεῖα τῶν κοινοτήτων, τὰ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς κυβερνήσεως καὶ μέχρι τῆς εἰς δήμους μετασχηματίσεως τινος γυνόμενα, ᾖναι ἀναμφισβήτητα, ἢ ἀπὸ δικαστικῶς διακριθῶσιν, αἱ κοινότητες ὀποχρεοῦνται νὰ πληρῶσιν καθ' ἕκαστον ἔτος τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὅλου χρέους των εἰς ὅλους τοὺς πιστωτὰς ἀνεξαιρέτως, ἀναλόγως τοῦ χρέους των.

3. Ἄν ἡ κοινότης, ἔχουσα τοιαῦτα χρεῖα, δὲν ἐκπληρώσῃ παντελῶς, ἢ ἐκπληρώσῃ μόνον ἐν μέρει τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα οἱ δανεισταὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμωσιν ἐπὶ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους κατάσχεσιν τοσαύτης ποσότητος χρημάτων, ὅση ἐξίσταται μετὰ τὸ πεμπτημόριον τοῦ ὅλου χρέους των, διὰ νὰ ἐκδίασωσιν οὕτω τὴν ἐν μέρει ἀπόληψιν τῶν εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένων.

ἀναγκαῖα ἱμάτια καὶ στρώματα τοῦ ἐφελέτου, ὡς καὶ τῆς γυναικὸς

Ν. ΡΠΘ' τῆς 24 'Ιαν. 1832 περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν δῆμων.

1. Διὰ χρέη μετὰ τὴν σύστασιν τῶν δῆμων γινόμενα, ἀπαγορεύεται πᾶσα συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐπὶ τῶν ἐτήσιων προσόδων αὐτῶν, τῶν διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἢ δι' ἄλλων εἰδικῶν πράξεων ὀριοθετησάντων.

2. Οἱ ἔχοντες κατὰ τινος δήμου ἀπαιτήσεις, σφαιριζομένας εἰς ἀντάλλαγμα, κατὰ νόμιμον τύπον ἐκδομένα, εἰς δικαστικὰς τελεσιδικίους ἀποφάσεις, ἢ ἄλλα ἐκτελεστὰ ἔγγραφα, ὀφείλουν, πρὸ τῆς ἐπιψηφίσσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, νὰ κάμνωσι πρὸς τὸν ἀρμόδιον δήμαρχον τὴν περὶ πληρωμῆς αὐτῶν τῶν δι' ἀναφοράς, ἢ δι' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, κατὰ τοὺς νομίμους τούτους γινομένην.

3. Ἡ δημοτικὴ ἀρχή, λαβοῦσα τὴν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον ἀναφοράν, ἢ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴν, ὀφείλει νὰ σημειώσῃ τὴν ἀπαιτούμενην ποσὰ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους· ἐὰν δὲ αἱ ἀξιώσεις τῶν πιστωτῶν τοῦ δήμου ὑπερβαίνουν τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ οἰκονομικὰ μέσα, τότε πρέπει νὰ διαθέσῃ τὸ πεμπτημῶριον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐσόδων ὑπὲρ τῶν πιστωτῶν τούτων κατ' ἀναλογίαν. — Οἱ δημοτικοὶ εἰσπρακτορες ὀφείλουν, ἐπὶ ποινῇ ἀποζημιώσεως, νὰ κρατῶσιν ἐκ τῶν εἰσπραττομένων τὰ ὡς ἀνωτέρω κανονισθέντα ποσά. ἅτινα θέλουν πληρώσει εἰς τοὺς εἰρημένους δικαιοῦχος κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἀναλογίαν. — Ἐὰν δὲ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ δὲν φροντίσῃ νὰ καταχωριοθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα ποσά εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἔτους, εἰ πιστωταὶ τοῦ δήμου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμωσι κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ πεμπτημωρίου τῶν τακτικῶν ἢ ἐκτάκτων προσόδων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ τῶν ἐπομένων.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 23 'Ιουνίου 1837 περὶ χρεῶν τῶν κοινοτήτων νόμου φυλάττουν τὴν ἰσχὺν των, καθόσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν παρόντα νόμον. (Ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ὅτι διὰ τοῦ μονοάρθρου νόμου ΦΟΒ' τῆς 30 Δεκ. 1875 τὰ εἰς τὴν Γενικὴν Πιστωτικὴν Τράπεζαν ἐκχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου Πατρέων ἔσοδα πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεωλυτικῶν ὁσέων τῶν συναφθέντων μεταξὺ αὐτῶν δανείων δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ πεμπτημωρίου τοῦ ΡΠΘ' νόμου).

Ν. ΔΡΜΒ' τῆς 19 Μαρτίου 1884. Περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως καὶ κατάσχεσεως τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου κλπ. ὀφειλομένων εἰς ἐργολάβους κλπ.

1. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις καὶ ἡ κατάσχεσις τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου, τῶν δῆμων, τῶν κοινοτήτων, τοῦ ταμείου τῆς ὁδοποιίας καὶ τῶν λιμενικῶν ἐπιτροπῶν ὀφειλομένων 1) εἰς ἐργολάβους ἀναλαβόντας τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ἔργου, προκυμαιας, λιμένος, ὑπονόμου, ὁδοῦ κλπ. 2) εἰς προμηθευτὰς ὕλικου καὶ ἐν γένει διὰ πάναν προμηθεύσαντες ἢ παροχὴν ὕλικου διὰ τὰ ἀνωτέρω ἔργα καὶ 3) εἰς ἐργάτας παρασχόντας τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἐργασίαν διὰ τὰ ἔργα ταῦτα.

2. Καταργεῖται πᾶσα περὶ τοῦ ἐναντίου διάταξις.

ναϊκός και τῶν τέκνων του — 2. (1) τὰ τρία τέταρτα τοῦ τακτικοῦ μισθοῦ ὅλων τῶν πολιτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, ναυτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν. Ὁ ὅλος μισθὸς τῶν ὑπαξιωματικῶν, στρατιωτῶν, καὶ ναυτικῶν, μετὰ τῆς στολῆς καὶ τοῦ ἡματισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας — 3. τὰ τρία τέταρτα τῶν συντάξεων τῶν ἀφυπηρετικῶν μισθῶν καὶ τῶν διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ἔρφρανα χορηγιῶν. (2) — 4. ἡ ἐπὶ ἐκτὼ τοῦ

(1) Ἐν ἔτει 1836 ἐξεδόθη τὸ Δ. τῆς 19 Ἰουνίου 1836 περὶ τῆς κατασχέσεως τοῦ μισθοῦ τῶν διπλωματικῶν ὑπαλλήλων, δι' οὗ ἡ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ἐξαίρεσις, τὴν ὁποῖαν τὸ ἄρθρον 885 § 2 καὶ 920 § 3 τῆς Πολιτ. Δικονομίας περιορίζουσιν εἰς τὰ τρία τέταρτα τοῦ τακτικοῦ μισθοῦ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀκτείνεται, ὡς πρὸς τοὺς κατὰ ταῦτε ἔθνεις ἀλλοεὶς πρέσβεις, καὶ εἰς ὅλα τὰ λόγῳ ἐξόδων παραστάσεως χορηγούμενα εἰς αὐτοὺς χρήματα. Ἀλλ' ἐν ἔτει 1884 ἐπῆλθεν ὁ Ν. ἈΡΜΑ' τῆς 19 Μαρτίου 1884 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως κλπ. τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων κλπ. ἔχων ὡς ἐξῆς.

1. Ἀπαγορεύονται αἱ κατασχέσεις τῶν μισθῶν ἢ οἰκισθῆναι ἄλλης ἀποδοχῆς τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, τῶν στρατιωτικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν, ἐπίσης αἱ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν περὶ τοῦ δημοσίου ταμείου διὰ τοὺςπραγματογνώμονας καὶ τοὺς μάρτυρας καταβαλλομένων.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις καὶ ἡ κατάσχεσις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 75 τοῦ Συντάγματος χορηγούμενων εἰς τοὺς βουλευτάς ἀποζημιώσεων διὰ τὰς τακτικὰς καὶ τὰς ἐκτάκτους συνόδους.

3. Δὲν ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην αἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβληθεῖσαι κατασχέσεις ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις ἀναφερομένων, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ ἐκδοθῇ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου δικαστικὴ ἐπ' αὐτῶν ἀπόφασις. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἐκχωρήσεων.

4. Ἐπιτρέπεται κατάσχεσις ἐπὶ τοῦ 1/4 τῆς βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως, τῶν μισθῶν τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐν γένει παντὸς βαθμοῦ καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν δι' ἀπαιτήσιν διατροφῆς συζύγου, κατιόντων καὶ ἀνιόντων. Διατηρεῖται δὲ ἐν ἰσχύϊ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου ε' τοῦ ἁρθρου 9 τοῦ ὑπὸ στοιχ. ὙΛας' νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων.

5. Πᾶσα διάταξις, ἐναντίᾳ πρὸς τὸ περιχόμενον τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων, καταργεῖται.

Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ νόμου Γ'ΝΕ' τῆς 14 Μαΐου 1882 (ἐν ᾗδε ἐν τρίτῳ τόμῳ Δικ. νόμων) ἀπαγορεύθη καὶ ἡ ἐκχώρησις τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων. Σημειωτέον προέτι ὅτι διὰ τοῦ νόμου ΑΡΜ' περὶ ἀρθερείας τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ (ἄρθ. 35) αἱ διατάξεις τῶν νόμων Γ'ΝΕ' καὶ ΑΡΜΑ' ἐτήρμεθον καὶ εἰς τοὺς ἐφεδρικοὺς ἀξιωματικούς.

(2) Ν. ΣΕ' τῆς 19 Αὐγ. 1882 περὶ τῶν συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ἐν-
 ρας. Ἄρθρον 25 «Αἱ στρατιωτικαὶ συντάξεις καὶ αἱ ἀποδοχαὶ δὲν παραχω-

λάχιστον ἡμέρας διὰ τὸν ὀφειλέτην καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἀναγκαίαν ζωοτροφία· — 5. ἐπὶ λογίων, ἢ τεχνιτῶν, τῶν ὁποίων τὰ βιβλία 1), ἐργαλεῖα, ἢ ἄλλα ἀπορῶντα τὴν ἀσχολίαν των σκεύη, μέχρι τῆς τιμῆς τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου· — 6. ἐπὶ χειροτεχνῶν, τὰ πρὸς τὸ μετέρχεσθαι τὸ ἐπιτηδεύμα αὐτῶν ἀφύκτως ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα των· — 7. ἐπὶ γεωργῶν, εἰς βοῦς, ἢ μία δάμαλις, ἢ τρία πρόβατα, ἢ δύο αἴγες, ἢ εἰς ὄνος, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου. (1) Πολ. 920 (Γαλλ. Πολ. Δικ. 592).

1) τὰ βιβλία αὐτῶν,

N. Διὰ τοῦ ἀριθ. 7 τοῦ ἄρθρου τούτου ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐρωτᾶν τὸν ὀφειλέτην κατὰ τὴν κατασχέσιν τίνα ἐκ τῶν κτηνῶν αὐτοῦ θέλει γὰρ ἐξαίρεθῆαι. "Ὅθεν μὴ τηρηθείσης τῆς ὑποχρέωσος ταύτης, ἡ κατάσχεσις ἀκυροῦται. Δ. Π. 72 τοῦ 66. — Τὸ δικαίωμα τοῦ γεωργοῦ γὰρ ζητῇ τὴν ἐκ τῆς κατασχέσεως τῆς κτηνῆς αὐτοῦ περιουσίας ἐξαίρεσιν τῶν ἐν τῷ ἀρ. 7 ἀναφερομένων κτηνῶν εἶναι ὅπως ἀπόλυτον, ἀπ' οὐδενὸς ἀρτῶμενον ὅρου. Ὅθεν ὁ γεωργὸς δύναται γὰρ ἀσκήσῃ αὐτὸ καὶ τῆς κατασχέσεως ἐνεργουμένης ἐπὶ ἑνὸς μόνου τῶν ἐξαίρετῶν κτηνῶν. οὐχ ἥττον δὲ καὶ τῆς κατασχέσεως περιλαμβανούσης καὶ ἄλλα πράγματα. Δ. Π. 72 τοῦ 66. — Ἐπίσης ἐξαίρεται τῆς κατασχέσεως καὶ νέα δάμαλις καὶ μεγάλη τὴν ἡλικίαν δάμαλις, τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ λέξεως δ' α. μ. α. λ. ι.ς ἐμφανεύσεως τὴν βοῦν ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας. Δ. Π. 72 τοῦ 66.

2. Μετεγγύησις.

886. Ἡ κατάσχεσις γίνεται, τηρουμένων τῶν ἐν τοῖς ἄρθρ. 882—886 διαταχθέντων, διὰ κλητῆρος, ἐπὶ παρουσίᾳ δύο ἐννη-

ρῶνται, οὔτε κατάσχονται, ἐκτὸς πρὸς διατροφήν συζύγου, τέκνων καὶ γονέων». N. ΣΚΗ' τῆς 6 Ἀπριλίου 1883 περὶ ναυτικῶν συντάξεων. Ἄρθρον 30 «Αἱ δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου ἀπονεμόμεναι συντάξεις καὶ ἡ καθυστερουμένη πληρωμὴ των εἶναι ἀπαραχώρητοι καὶ ἀκατάσχετοι, ἐκτὸς πρὸς διατροφήν συζύγου, τέκνων ἢ γονέων».

N. ΦΨΒ' τῆς 17 Ἰανουαρίου 1877 περὶ πολιτικῶν συντάξεων ἄρθ. 7 «Αἱ ἐκχωρήσεις καὶ αἱ δικαστικαὶ κατασχέσεις τῶν συντάξεων ἀπαγορεύονται».

N. ΔΡΟΗ' τοῦ 1884 περὶ ναυτικοῦ ἀπομνημονίου ταμείου Ἄρθρον 88 «Αἱ παρὰ τοῦ ναυτικοῦ ἀπομνημονίου ταμείου χορηγούμεναι συντάξεις οὔτε κατάσχονται, οὔτε ἐκχωροῦνται».

(1) Κατὰ τὸν νόμον ΓΛΣ' τοῦ 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων διὰ τὰ χρέη πρὸς τὸ δημοσίον ἐξαίρετοί τῆς κατασχέσεως ἐπὶ γεωργῶν δύο ἀροτριῶντα ζῶα, δέκα πρόβατα ἢ δέκα αἴγες καὶ ἐν φορτηγῶν ζῶων κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὀφειλέτου, καὶ πάντα κοιλὰ σπύρου (ἄρθ. 9).

λίμων μαρτύρων, μεσεγγυωμένων τόσων ἐκ τῶν εἰς τὸν ὀφειλῆ-
την ἀνηκόντων κινητῶν κτημάτων, ὅσα φαίνονται ἀναγκαῖα
πρὸς πληρωμὴν τοῦ δανειστοῦ. — Οἱ μάρτυρες δὲν πρέπει νὰ
ἦναι κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν ἢ μέχρι τρίτου βαθμοῦ ἐκ πλαγίου
συγγενεῖς ἢ ἀγχιστεῖς τῶν διαδίκων ἢ τοῦ κλητῆρος, οὐδὲ ὑπη-
ρέται ἢ γραφεῖς τοῦ κλητῆρος. Πολ. 916. 958. 1038 ε. (Γαλλ.
Πολ. Δικ. 585, 586, 622).

887. Τὰ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἀφαιρεθέντα κινητὰ
κτῆματα σημειοῦνται ἀκριδῶς, ἐκτιμῶνται ἄνευ περαιτέρω ἐξέ-
δων ἀμέσως, καὶ φέρονται εἰς ἀσφαλῆ φύλαξιν, κατὰ τὸ ἄρθρον

888. — Περὶ τούτων πάντων συντάσσεται ἐκθεσις, προσδιορίζε-
ται ἐν αὐτῇ παραग्रῆμα ἢ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἡ
ἐκθεσις ὑπογράφεται παρὰ τοῦ κλητῆρος καὶ παρὰ τῶν παρόν-
των διαδίκων, τῶν μαρτύρων, καὶ τοῦ φυλάττοντος τὰ μεσεγ-
γυηθέντα ἀντικείμενα, ἢ, ἐὰν οὗτοι δὲν εἰσμποροῦν ἢ δὲν θέλουν
νὰ ὑπογράψουν, σημειοῦται τοῦτο. Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης δὲν ᾔτο
παρῶν, φανεροῦται 1) εἰς αὐτὸν ἢ κατὰσχσεις (1). Πολ. 875.
925. 1037. 1039. 1042. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 588, 595 — 597,
601, 602).

1) γνωστοποιεῖται

Ν. Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἐνεργεῖ τὴν ἐκτίμησιν ἀνεξαρτήτως τῆς συμ-
πράξεως τῶν διαδίκων, οὐδαμῶς ὑποχρεούμενος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τυχόν
πρότερον ὑπὸ τῶν διαδίκων γενομένην ἐκτίμησιν. Α. Π. 339 τοῦ 33.

3. Φύλαξις τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων.

888. Τὰ μεσεγγυηθέντα ἀντικείμενα παραδίδονται πρὸς φύ-
λαξιν ἢ εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, ἢ εἰς τὸν γραμματέα αὐτοῦ, ἢ εἰς
τὸν συμβολαιογράφον, ἢ εἰς τὸν δήμαρχον, ἢ τὸν δημαρχικόν
πάρεδρον τοῦ τόπου τῆς μεσεγγυήσεως, ἐπὶ ἐξοφλητικῇ γραφο-
μένῳ ἐπὶ τῆς περὶ μεσεγγυήσεως ἐκθέσεως, ἢ ἐπὶ ἀποδει-
ξει παραλαβῆς. — Ἐπὶ μεσεγγυηθέντων γεωργικῶν σκευῶν ἢ
ζώων, δύναται ὁ εἰρηνοδίκης νὰ διορίσῃ ἐπιστάτην καὶ διοικη-

(1) Ἰδὲ καὶ ἄρθρον 3 τοῦ «περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τοῦ νόμου
περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων» Ν. ΑΡΝΑ' ὑπὸ τὸ ἄρθ. 893 πολιτ.
δικονομίας.

τὴν τοῦ κτήματος 1) ἢ τῶν ζώων. Πολ. 917. 1039. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 596—598, 594).

1) πράγματος

889. Ὁ φύλαξ εἶναι υπεύθυνος, καθὼς καὶ πᾶς θεματοφύλαξ, περὶ τῆς ἀκριβοῦς φυλάξεως καὶ τῆς ἐν καιρῷ πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ παραδόσεως, καί, ἐὰν τὸ πρᾶγμα παρῇ γὰρ καρπύς, δίδει λόγον περὶ αὐτῶν. — Ἐπὶ παραδρομῶν εἶναι υπεύθυνος πρὸς ἀποζημίωσιν καί, ἂν δὲν ᾔθελεν ἦναι ἱκανὸς νὰ πληρώσῃ 1), ἐνέχεται ὅλος ὁ δῆμος ἀλλήλῃ 2) γύως 2) ἐπιφυλαττομένης τῆς ἀναγωγῆς καθ' οὗ ἀνήκει. Πολ. 869. 927. 961 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 603, 604. Γαλλ. ἀστ. Ν. 1962, 1962, 1967).

1) ἀξιώχρεως 2) ἐπιδοθητικῶς

Ν. Ὁ φύλαξ, ὀφείλων νὰ καταβάλῃ πρὸς διατήρησιν τῶν παραδοθέντων αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα ἀγαθοῦ οἰκοδεσπότου, εἶναι υπεύθυνος κατὰ τὸ ἄρθρον 889. Ἄλλ' εἶναι υπεύθυνος, καὶ ἂν παραδῶσῃ αὐτὰ εἰς ἄλλον πρὸς φύλαξιν. Α. Π. 220 τοῦ 87. — Ὁ τρίτος καθίσταται μὲν θεματοφύλαξ τῆς κατασχέσεως ποσότητος κατὰ τὰ ἄρθρα 889 καὶ 927, ἀλλ' ὁ δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς πληρωμῆς τόκων, εἰ ἦσαν οὗτοι συνωμολογημένοι. ὅτε ἡ ἀπαίτησις μεταβάλλεται εἰς ἔντοχον παρακαταθήκην, ὅθεν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν τόκων, ὀφείλει νὰ καταθέσῃ τὸ χρέος παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ἢ τῆς κατασχέσεως διακωλυούσης μόνον τὴν εἰς τὸν δανειστὴν ἀπόσπιν τῶν κατασχθέντων, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθ. 1039. Α. Π. 37 τοῦ 90.

4. Ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων.

890. Ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν μὲν ἦτο παρὼν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως, ἐὰν δὲ ἦτο ἀπών, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 887 κοινοποιήσεως, στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ τῆς ἐνεχυρίσεως τῶν κατασχθέντων ἀντικειμένων, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 963 καὶ 964 ἀκριδέστερον ὁρισμένα. Πολ. 926. 1039. Πειν. 171. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 605).

5. Πλειστηριασμοὶ.

α'. Καὶρὸς καὶ τόπος.

891. Τὰ μεσεγγυημένα κινήτᾳ πλειστηριάζονται δημοσίως ἐν τῷ δήμῳ, ἔνθα ἔγινεν ἡ μεσεγγύησις, κατ' ἐκλογὴν τοῦ δανει-

στοῦ, ἤτοι εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὐρίσκονται τὰ πράγματα ταῦτα, ἢ εἰς τὸν διὰ τοὺς πλειστηριασμοὺς προσδιωρισμένον τόπον, καὶ ἡμέραν τινὰ πανηγύρεως 1), ἢ κατὰ κυριακὴν μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ θανειστοῦ, ἤτοι παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου· καὶ — 1. εἰ μὲν πρόκηται λόγος περὶ κινητῶν κατωτέρας τιμῆς τῶν τριακοσίων δραχμῶν, ὅχι πρὸ τῆς ἐγδόης μετὰ τὴν μεσεγγύησιν ἡμέρας· — 2. ἐπὶ δὲ κινητῶν μεγαλητέρας τιμῆς, ὅχι πρὸ τεσσάρων ἐβδομάδων. Πολ. 898. 965. Έ. 202, 207. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 613, 617).

1) ἀγορᾶς,

892. Ἐάν ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ αἰτῶν τὴν ἐκτέλεσιν θανειστοῦ νομίῃ, ὅτι, γενομένου τοῦ πλειστηριαμοῦ ἐν ἄλλῃ δῆμῳ, δύναται νὰ προσενεχθῇ ἡ μεγαλειτέρα τιμὴ, γίνεται ἐκεῖ ὁ πλειστηριασμός τοῦλάχιστον τότε, ὅταν πληρόνῃ 1) ὁ ἴδιος τὰ τῆς μετακομίσεως καὶ τὰ τυχόν πρὸς νέας κοινοποιήσεις ἀναγκὰς ἐξόδα, ἢ διδῇ καὶ ἀρκοῦσαν ἐγγύησιν 2) περὶ αὐτῶν. Πολ. 966.

1) πληρόνῃ 2) ἀσφάλειαν

N. Έκ τοῦ ἀρθροῦ 203 τοῦ ἐμπ. νόμου, καὶ ὁ τὴν διαδικασίαν περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν πώλησιν τῶν πλοίων διευθύνει ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισμένος δικαστής, προκύπτει ὅτι ὁ πλειστηριασμός πλοίου δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐκτὸς τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις. Α. Π. 27 τοῦ 63.

Β'. Κοινοποιήσεις

893. Ἡ ἡμέρα, ὁ τόπος, καὶ ἡ ὥρα τοῦ πλειστηριαμοῦ, καὶ ὁ ὑπάλληλος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ γίνῃ οὗτος, προκοινοποιοῦνται διὰ κλητῆρος, καὶ, ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 891 ἀριθ. 1, τοῦλάχιστον τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριαμοῦ, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθροῦ 891 ἀριθ. 2, τοῦλάχιστον δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ αὐτοῦ. (1) Πολ. 967. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 67).

(1) Ἀρθρον 3 τοῦ νόμου ΑΡΝΑ' τῆς 27 Μαρτίου 1884 περὶ τροποποιήσεως διατάξεων τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων. «Ἐπὶ ποινὴ ἀκυρότητας τοῦ πλειστηριαμοῦ, ἐπιμελεία τοῦ ἐπισπευδέντος θανειστοῦ, κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἀρμόδιον ταμίαν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἀντί-

894. Ἡ κοινοποίησις γίνεται κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 893 ὁρισμένην προθεσίαν καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου 1) κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν, διὰ κηρύξεως (1) ἐν τῷ δῆμῳ, ὅπου γίνεται ὁ πλειστηριασμός, καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ δανειστοῦ 2). ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 891 ἀριθ. 2, ἐκτὸς τούτου, καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ, καὶ διὰ καταχώρισεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς τι δημόσιον φύλλον. — Τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκριβῆ καταλογον τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων Πολ. 968. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 617, 618, 627).

1) διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, 2) ὀφειλέτου

895. Ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ νέα δηλοποίησις διὰ κηρύξεως, κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν. — Ἐν τῇ περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει ἀναφέρονται ὅλαι αἱ 1) κατὰ τὰ ἄρθρα 893 καὶ 894 ἀναγκαῖαι κοινοποιήσεις. Πολ. 973. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 618, 619).

1) αὐταὶ αἱ

N. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 893 συνάγεται ὅτι ἡ κήρυξις γίνεται κατὰ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἂν δὲν ᾖται τὸ δημοσιώτερον μέρος τῆς πόλεως. Α. Π. 228 τοῦ 87. — Τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἐνεργούντος μόνον τὸν πλειστηριασμόν, τῶν δὲ λοιπῶν πράξεων τῆς ἐκτελέσεως ἐκτελούμενων γενικῶς διὰ κλητῶν, οἵτινες ἐπομένως ὀφείλουσι καὶ τὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένην κήρυξιν νὰ πιστοποιώσιν, ἔπεται διὰ μὴ βεβαιουμένης δι' ἀποδεικτικῶν τοῦ κλητῆρος τῆς διὰ κηρύξεως τελευτήσεως

γραφῶν τῆς ἐκδόσεως κατασχέσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων ὀφειλετῶν καὶ ἂν μὴ ᾖ ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, καὶ γνωστοποιεῖται συνάμα ὁ τόπος, ὁ μὲν, ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα καὶ ὁ ὑπάλληλος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γενήσεται ὁ πλειστηριασμός ἐντός τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 893 καὶ 907 τῆς πολιτ. δικον. ἐριζομένων προθεσμιῶν. Πάντα τὰ ἐγγράφα ταῦτα συντάσσονται ἐπ' ἀπλοῦ χάρτου.

(1) N. ΑΥΠΕ' 27 Μαΐου 1887 περὶ κηρυκίων δικαιογμάτων.

Κήρυκες ἐπὶ δημοπρασιῶν πωλήσεως ἢ ἐνοικιάσεως δημοσίων, δημοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν κινητῶν ἢ ἀκινήτων κτημάτων καὶ προσόδων οἰωνδῆστος καὶ ἐπὶ ἐκουσίῶν ἢ καταναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν λαμβάνουσι πρὸς ἀπογνώμωσιν τῶν δικαιογμάτων οὔτε κατώτερα τοῦ ἐνὸς οὔτε ἀνώτερα τῶν δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις. — Τὰ δικαιογματα ταῦτα οὐδέποτε δύνανται νὰ ὑπερβῶσιν ἐξ ἑκάστου πλειστηριασμοῦ ἢ δημοπρασίας πᾶς δραχμὰς ἑκατὸν.

δηλοποιήσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, ὁ πλειστηριασμός εἶναι ἀκύρος. Α. Π. 95 τοῦ 49, 237 τοῦ 50, 131 καὶ 498 τοῦ 52, 29 τοῦ 58, 106 τοῦ 63. Ἀρκεῖ δὲ πρὸς ἀπόδειξιν ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπογραφὴ τοῦ κλητῆρος. Α. Π. 96 τοῦ 70, 274 τοῦ 70. Contra ἡ 207 τοῦ 57, καθ' ἣν ἡ διὰ κήρυκος δηλοποίησις, ἐνεργουμένη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, δύναται νὰ ποδευχθῇ διὰ τῆς πιστοποιήσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει. — Μετὰ τὴν ἀναστολήν, τὴν δύναμις πράξεως τοῦ προέδρου, μόνον ἡ ἐν τῷ 893 ἄρθρῳ ἀναφερομένη δηλοποίησις εἶναι ἀναγκαία. Α. Π. 81 τοῦ 61. — Ἡ διακοπὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας δὲν ἐπιφέρει ἀκύρωσιν, ἐὰν ἐν τῇ ἐκθέσει δηλωθῇ ἡ διακοπὴ, παρατεινομένης τῆς διαρκείας τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκ' ὅσον χρόνον διακέπη Α. Π. 214 τοῦ 66.

896. Αὗται αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 893—895 ἀναφερόμεναι κοινοποιήσεις καὶ προθεσμίαι διατάσσονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας· καί, ἐὰν δὲν τηρηθῶσιν ἐξ αἰτίας δικαστικοῦ τινος ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου, καταδικάζεται οὗτος εἰς ἀποκλήμωσιν καὶ πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἐπιφυλαττομένης τῆς πειθαρχικῆς ἢ καὶ ἐτι μείζονος ποινῆς. Πολ. 56, 202, 2. 303, 970.

N. Ἡ παραμείλεις τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τεταγμένων προθεσμιῶν, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀκυρότης τῆς ἀναγκαστικῆς διαδικασίας, δὲν δύναται νὰ ποταθῇ, ὡς αἰεὶ ὁ δριμύτης παρητήθη ρητὴς τῆς προτάσεως αὐτῶν διὰ ζητήσεως συμφωνίας μετὰ τοῦ δανειστοῦ μετὰ τὴν κατάρτισιν τῆς περὶ δανείου συμβάσεως καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 142 τοῦ 71, 270 τοῦ 72, 72 τοῦ 73. (188 καὶ ἄρθ. 1080).

897. Ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ἔγινε προσηκόντως ἡ κοινοποίησις, διεξάγεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 970 ὁρισμένα. — Ἐὰν λείπῃ ἡ ἀπόδειξις αὕτη κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν γίνεταί οὗτος· καί, ἐὰν προῆλθε τὸ πρᾶγμα ἐξ αἰτίας δικαστικοῦ τινος ὑπαλλήλου ἢ ὑπηρέτου, καταδικάζεται οὗτος εἰς ἀποκλήμωσιν καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ 896 ὁρισμένας ποινάς. Πολ. 203.

γ. Πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθοράν.

898. Πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθοράν πλειστηριάζονται δημοσίως παραχρῆμα, ἢ ἐντὸς βραχείας, κατ' ἀναλογίαν τοῦ κινδύνου, προσδιοριστέας προθεσμίας διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. — Τοῦ πλειστηριασμοῦ προηγείται πάντοτε κοινοποίησις διὰ κηρύξεως, καὶ ἐὰν τοῦτο, λόγῳ τοῦ χρόνου, ᾗναι δυνατόν, προσέτι καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως. Πολ. 930, 1040, 1056, 1094.

δ'. Κατακύρωσις.

899 Ἡ κατακύρωσις γίνεται εἰς τὸν προσφέροντα τὰ πλεονάζοντα, ἀλλὰ φυλακτιζομένων τῶν δια τοῦ ἄρθρου 974 διατεταγμένων τύπων, καὶ μένον πληρονομένων 1) τῶν χρημάτων εἰς μετρητὰ, καὶ ἔχοντας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν περὶ τῆς τιμῆς τῆς κατακύρωσεως προσωπικὴν εὐθύνην, εἰς ἣν ἔολε θῶται πρὸς τῆς πληρωμῆς τὰ πλειστηριαζόμενα κινήτᾳ. Ἑμπ. 206. Πελ. 975 ε. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 624, 625).

1) ἄμέσως

900. (Ἐτροποποιήθη) (1).

(1) Δ. 21 Σεπτ. 1836 περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριάσεως τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων πραγμάτων.

1. Ἡ κατακύρωσις τῶν κινήτων, τὰ ὅποια, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας, πλειστηριάζονται δημοσίως, γίνεται εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα, καὶ ἂν ἢ παρ' αὐτοῦ προσφερομένη τιμὴ εἶναι μικροτέρα τῆς δι' ἐκτίμησης γενομένης. — Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης τὰ πολυτίμα μέταλλα, εἰς τὰ πλειοδοτήσεις αὐτῶν δὲν φθάσῃ τὸν ὅρον τῆς περὶ ἀγορᾶς αὐτῶν διατιμῆσεως τοῦ Β. νομισματοκοπείου, καὶ ὁ χρεώστης ἐπιζητῇ τὴν εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο, ἢ εἰς τὰ ὑποκαταστήματα αὐτοῦ ἀποστολῆν των, προκαταβάλλων καὶ τὰ τῆς ἀποστολῆς ἐξόδα. — Εἰς τὴν ἐκτίμησην τοιούτων πραγμάτων πρέπει νὰ ἀναφέρεται πάντοτε ὑπὸ τῶν πραγματογνωμῶν ἢ ἀλλοῦ ἐσωτερικῆς ἀξίας τῶν μετάλλων.

2. Ἐπὶ δικαστικῷ πλειστηριασμῷ ἀκινήτων, ἡ ἐκ μέρους τοῦ δίκονομου πιστωτοῦ προσφερθεῖσα καὶ διὰ τοιχοκολλήτου γραμματίου προσηκόντως γνωστοποιηθεῖσα τιμὴ θέλει χρησιμεύσει ὡς πρώτη προσφορά, καὶ, ἂν δὲν προσφερθῇ ἔπειτα τιμὴ ἀνωτέρα ὑπ' οὐδενὸς ὑπερθεματιστοῦ, τὸ πλειστηριζόμενον κατακυροῦνται τῷ δίκονομῳ πιστωτῇ εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ προσφερθεῖσαν τιμὴν. — Τοῦ λοιποῦ ἢ τε παρὰ τοῦ δίκονομου πιστωτοῦ γινομένη προσφορά, καὶ ἡ κατακύρωσις τοῦ πλειστηριαζομένου θέλει εἶσθαι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν δι' ἐκτίμησης ἀξίαν.

3. Ὅσοι οἱ περὶ τοῦτου ὁρίσμοί, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἄρθρα 900, 969 § 4, καὶ 978 τῆς πολ. δικ. ὑπέκκιναν εἰς τροπολογίαν, καθόσον δὲν συνῆδον, μὴ τοῦς τῶν προηγουμένων ἄρθρων ὁρίσμούς.

4. Τὸ παρὸν Δ. ἐμβεβαίει εἰς ἐνέργειαν ἀφ' ἧς ἡμέρας δημοσιευθῇ, ἐξαιρουμένης τῆς ἐν § 2 τοῦ ἄρθρου 1 διατάξεως, ἥτις θέλει ἰσχύσει ἀφ' ἧς δημοσιευθῇ ἡ διατίμησης τοῦ νομισματοκοπείου. (1) — Μέχρι δὲ τῆς ἐκδόσεως τῆς διατιμῆσεως αὐτῆς, ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα τὰ ἐν τῷ παραγράφῳ ἐκείνῳ διαλαμβανόμενα, θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ ἐδαφ. 1 τοῦ αὐ-

(1) Ἐβεδόθη μετὰ τοῦ Δ. 7 Ἀπριλίου 1843 ἐν ἀρ. 11 Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1843.

N. *Ορίζοντας τοῦ 2 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτ. 1836 B. Δ. (τοῦ τροπο-
λογούντος τὸ 900 ἄρθρον), ὅτι ἡ τε παρὰ τοῦ διώκοντος θανατοῦ γενομένη
προσφορὰ καὶ ἡ κατακύρωσις τοῦ πλειστηριαζομένου εἶναι ἀσχετοὶ πρὸς τὴν
ἀληθῆ ἀξίαν αὐτοῦ, ἐπομένως ὅτι δύνανται αὐταὶ νὰ ἴναι καὶ κατὰ πολὺ
ἐλάσσονες τῆς ἀξίας ἢ τοῦ ἡμίσεως τῆς ἀξίας τοῦ πλειστηριαζομένου, ἔπε-
ται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ προσβληθῇ ὁ γενόμενος πλειστηριασμός καὶ νὰ ἀκυ-
ρωθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὑπάρχει ὑπέρμετρος βλάβη. Α. Π. 98 τοῦ 48, 197
τοῦ 37, 77 τοῦ 79. (*Ἴδε καὶ ἄρθ. 978).

901. Τὴν ταξίν, καθ' ἣν πρόκειται νὰ πλειστηριασθῶσι τὰ
μετεγγυημένα κινητὰ, προσδιορίζει ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ᾖναι πα-
ρών.—"Ἀρα συναχθῇ ἡ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ
τῶν ἐξῆδων ἀναγκαία ποσότης, παύει ἡ περαιτέρω πλειστηρία-
σις. Πολ. 978. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 622).

902. Περὶ τῶν διαφορῶν προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως
πυντάσσει ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθεσιν, καὶ τὴν ὑπογρά-
φει μετὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τῶν τυχόν παρέντων διαδίκων,
καὶ δύο μαρτύρων.—Μὴ δυναμένου ἢ μὴ θέλοντος τοῦ διαδίκου
ἢ τοῦ πλειστηριαζόντος 1) νὰ ὑπογράψῃ, γίνεται τοῦτο
μνηστία ἐν τῇ ἐκθέσει. Πολ. 979. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 625).

1) ὑπερθεματιστοῦ

N. *Ἡ ἐκθεσις, περὶ ἣς τὸ 902 ἄρθρον, δέον νὰ ἀναφέρῃ τὸν χρόνον, καθ'
ὃν συνετάχθη, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, συνφθὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 133 τῆς Πολιτ.
Δικ. καὶ τὸ 181 τοῦ *Οργ. Δικ. εἶναι δι' ἀδιάφορον ἐν τῷ ἔτος αὐτῆς συνα-
γῆται ἐξ ἄλλων σχετικῶν ἐκθέσεων. Α. Π. 37 τοῦ 68, 277 τοῦ 73.—
Κατακυρώσεως ἐκθεσις διαλαμβάνουσα, ὅτι ὁ ὑπερθεματιστής, ἀγράμματος
ὢν (ἀντὶ τοῦ ἀμολογῆσαι ἀγνοίαν γραμμάτων), δὲν ὑπέγραψε, δὲν εἶναι
ἀκυρος. Α. Π. 18 τοῦ 70.—*Ἡ περὶ ἀκυρότητος πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴ
δύνανται νὰ κινηθῇ ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ δικαστικῶς πλειστηριασθέντος πρὶν
ἐκθεσὶς ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου, ἐὰν ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν ἢ μετ' αὐ-
τὸν πράξεων αὐτοῦ δὲν συνάγεται, ὅτι ἀπεδέξατο αὐτὸν ὡς καλῶς γινόμενον.
Α. Π. 27 τοῦ 58. *Ὅθεν ὁ περὶ τούτου ἰσχυρισμός ἐξεταστέος. Α. Π. 233
τοῦ 69. Διὸ δὲν δύνανται νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς κατακυρωτικῆς
ἐκθέσεως ὁ ἐν γνώσει τοῦ ἀκύρου αὐτῆς παραλιπὼν τὴν κατοχὴν τοῦ πλει-
στηριασθέντος, ἅτε παραιτηθεὶς οὕτω σιωπηλῶς πάσης ἀκυρωτικῆς προτά-
σεως. Α. Π. 233 τοῦ 69, πολλῶν δὲ μάλλον ὁ συναινέσας εἰς τὰ γινόμενα,
διότι αἱ περὶ πλειστηριασμοῦ διατάξεις οὐδαμῶς εἰσι δημοσίας τάξεως, ἅτε
τοῦ ἐλευθέρως διοικοῦντος τὴν περιουσίαν αὐτοῦ δυναμένου νὰ ἐκποιῇ καὶ

τοῦ ἄρθρου.—Οἱ καταναγκαστικοὶ πλειστηριασμοί, οἱ ὅποιοι, κατὰ τὴν δια-
τάξιν τῆς πολ. δικ. ἐν τῷ ἀρθρῳ 969, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ πα-
ρόντος νόμου ἔφθασαν νὰ διαταχθῶσι καὶ νὰ γνωστοποιηθῶσι, θέλουν παρα-
δοθῇ κατὰ τοὺς ἄχρι τοῦδε ἰσχύοντες τύπους.

ἄνευ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 132 τοῦ 86. Ἄλλ' ἢ ἐν τῇ ἐκθέσει ἑλλειψί-
της χρονολογίας δὲν καλύπτεται δυνάμει τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἀπὸ
γορευόντος τὴν δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου μεταδίδασιν ἀκινήτου, ἰδιωτικὸν δὲ
καθίσταται τὸ ἀχρονολόγητον δημόσιον ἐγγράφον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν
ἄρθρων 134, 135, 402 τῆς Πολ. Δικ. καὶ 190 τοῦ Ὁργ. Δικ. Α. Π. 277
τοῦ 73. — Οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ προσλαμβάνωνται ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πλει-
στηριασμοῦ, ἅτε περιστάμενοι ὡς βεβαιῶνται οὐ μόνον τῆς κατακυρώσεως,
ἀλλὰ καὶ τῶν προσφορῶν· ἄλλως ἐπέρχεται ἀκυρότης. Α. Π. 166 τοῦ 80.
Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀκύτως ἐξ ἀρχῆς συνταχθέντα δημόσια ἐγγράφα οὐδέποτε θεω-
ρεῦνται ὡς δημόσια, ἢ δὲ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἐκποίσεις ἀκινήτου κτη-
ματος ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, δὲν καλύπτεται ἡ ἀκυ-
ρότης καὶ δι' ἀποδοχῆς τοῦ διαδίκου. Α. Π. 145 τοῦ 60, 466 τοῦ 80. —
Μὴ δριζύοντων τῶν ἄρθρων 984, 992 καὶ 899 τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλει-
στηριασμοῦ μνείαν τῶν γενομένων ἐκθέσεων εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ κατακύρωσις
ἐγένετο εἰς τὴν τὰ πλείονα προσενεχόντα μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν,
δοθέντος τοῦ διὰ σκηπανίου σημείου, ἡ ἑλλειψίς τῆς μνείας ταύτης, καίτοι
δριζομένης διὰ τοῦ 973 ἄρθρου, δὲν ἐπιφέρει καθ' ἑαυτὴν ἀκυρότητα, ὑποτί-
θεται δὲ τηρηθεῖσα ἡ διατύπωσις αὕτη τῆς κατακυρώσεως μέχρις ἐναντίας
ἀποδείξεως. Α. Π. 72 τοῦ 60. — Ἡ ἐκθεσις τῆς κατακυρώσεως δὲν εἶναι
ἀναγκαῖον νὰ ὑπογράφηται καὶ ὑπὸ τοῦ κήρυκος, ὡς μὴ συμπράττοντος εἰς
τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ Α. Π. 34 τοῦ 88.

ε'. Ἀναπλειστηριασμός, μὴ πληρωσάντος τοῦ ὑπερθεματιστοῦ.

903. Ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν πληρώσῃ κατὰ τὸ ἄρθρον
899 εἰς μετρητὰ τὴν τιμὴν τῆς κατακυρώσεως, πλειστηριάζεται
ἐκ νέου τὸ κατακυρωθὲν ἀντικείμενον δαπάναις αὐτοῦ, κατὰ τοῦ-
ἐν τοῖς ἄρθροις 891 — 893 διαλαμβανομένους τύπους· καί, ἐὰν
κατὰ τὴν ἀναπλειστηριασμὸν τοῦτον προσενεχθῇ ἐλιγώτερον
τὸ ἐλλεῖπον τοῦτο εἰσπράττεται ἀπὸ τοῦ πρώτου ὑπερθεματι-
στοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 878 ἀριθ. 1 καὶ 3 καὶ διὰ προσωπικῆς
χρατῆτεως. Πολ. 982 ε. 999, 12. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 624).

Ν. Εἰ καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 906 καὶ 979 τῆς Πολ. Δικ. ἡ διὰ τοῦ πλει-
στηριασμοῦ πώλσις δὲν τελειοῦται ἢ διὰ τῆς κατακυρώσεως, οὐχ ἥτις τοῦ
ἄρθρου 903 ῥητῶς δριζύοντος, ὅτι, ἂν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν καταβάλῃ εἰς
μετρητὰ τὴν τιμὴν τῆς κατακυρώσεως, ἀναπλειστηριάζεται δαπάναις αὐτοῦ
τὸ κατακυρωθὲν ἀντικείμενον, ἔπεται, ὅτι ὁ καταδικώμενος δανειστὴς εἴτε πρὸ
τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ εἴτε καὶ μετὰ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ δὲν δικαιούται
νὰ ἐπιδώσῃ δι' ἰδίας ἀγωγῆς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ μὴ πληρωσάντος ὑπερθε-
ματιστοῦ εἰς πληρωμὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. Τὸ δὲ ἄρθρον 981 εδ. 3,
καθ' ὃ τὸ ὑπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδοθὲν γραμμάτιον, πληρωτέον
ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἐστὶν ἐκτελεσθὲν κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἔχει
ἐφαρμογὴν μόνον ὅσῳκις ἐκδίδεται τοιοῦτο γραμμάτιον, ἐκδίδεται δὲ κατὰ τὸ
αὐτὸ ἄρθρ. 981 εδ. 2 ὅσῳκις ὁ πλειστηριασμός ἐγένετο ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ τοι-

χρηολήτῃ γραμματίῳ τοῦ πλειστηριασμοῦ (ἄρθρ. 969 ἐδ. 3) ἐκτεθειμέναις συμφωνίαις περὶ τῆς εἰς προθεσμίας πληρωμῆς τοῦ τιμήματος. Α. Π. 49 τοῦ 77. Κατὰ δὲ τὰς Α. Π. 378 τοῦ 35, 243 τοῦ 36 ὁ ἀναπλειστηριασμός δύναται μὲν νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὸ τοῦ ἐπιστεῦδοντος δανειστοῦ καὶ ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς λάθῃ περιλήψῃ καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ πλειστηριασθέν, μὴ πληρώσας. ἀλλ' οὐχ ἥτιον δικαιούται καὶ νὰ βιάσῃ τούτον εἰς τὴν πληρωμὴν, ἂν δὲν θέλῃ νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμόν τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ ὑπερθεματιστὴς μέχρι τῆς εἰς τὸν νέον πλεισθότῃν κατακυρώσεως ἔχει τὸ τῆς ἐξαγοράσεως δικαίωμα, ὅθεν μόνον μετὰ τὴν δευτέραν κατακύρωσιν ὑποχρεοῦται ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν νομὴν τοῦ ἀγορασθέντος κτήματος. Α. Π. 243 τοῦ 36. Σημειωτέον ὅτι, μὴ καταβληθέντος τοῦ τιμήματος τῆς κατακυρώσεως, δεῖλπει μὲν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλῃλος νὰ πλειστηριάσῃ ἐκ νέου τὸ κατακυρωθέν, εἶναι δὲ προσωπικῶς ὑπεύθυνος ἐὰν προκειμένου περὶ κινήτων δώσῃ αὐτὰ πρὸ τῆς πληρωμῆς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κηρύξῃ αὐτὸς ἐκτελεστὴν τὴν ἐκθεσιν τῆς κατακυρώσεως καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἀναγκαστικῶς τὴν εἰσπραξίν τοῦ τιμήματος τῶν κατακυρωθέντων καὶ ἀποδοθέντων πραγμάτων, οὗ μόνον διότι οὐδεὶς δύναται νὰ πλάσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τίτλον, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ εὐθύνη τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν παρέχει δικαίωμα ἐκτελέσεως τῆς ἐκθέσεως τῆς κατακυρώσεως διὰ τὸ τίμημα, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ κατ' αὐτοῦ ἀπόφασις. Ἀρείου Πάγου 115 τοῦ 47.

904. Ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς ἔχει, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγοράσεως ὑπὸ τὰς αὐτὰς συμφωνίας, καθὼς καὶ ὁ ὀφειλέτης, κατὰ τὸ ἄρθρον 906 αὐτὰς συμφωνίας, ἐκτὸς τούτου, καὶ τὰ ἔξοδα τῆς νέας ἐπιχειρήσεως 1).—Ἐπὶ τοῦ περισσεύματος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ δὲν ἔχει ὁ πρῶτος πλειστηριαστὴς κἀνὲν δικαίωμα, ἀλλὰ τοῦτο πληρώνεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 905, εἰς τοὺς δανειστάς, ἢ, ἂν οὗτοι ἐπληρώθησαν, εἰς τὸν ὀφειλέτην. Πολ. 983. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 744).

1) Διαδικασίας

5°. Πληρωμὴ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

905. Ἐὰν ἡ τιμὴ τῆς κατακυρώσεως πληρωθῇ προσηκόντως, ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ πληρώνει πρῶτον τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ἔπειτα τοὺς ἀναγγεῖλαντας ἑαυτοὺς δανειστάς, καὶ τούτο, ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατακυρώσεως, τὸ δὲ τυχὸν καταλειπόμενον περίσσευμα ἀποδίδεται εἰς τὸν ὀφειλέτην. Ταῦτα πάντα ἐπὶ ἐξοφλητικῇ γραφομένῃ ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως. Πολ. 981, 998, 936.

Ν. Τὸ ἄρθρον 905 ὁρίζει, ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ μετὰ τὴν πλὴν ρωμὴν τῶν δαπανῶν πληρῶναι τοὺς ἀναγγελλαντας δανειστάς ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως, ἐννοεῖ ὅτι τεῦτο γίνεται ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀφεστὴς νὰ συνταχθῇ πῖναξ κατατάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀναγγελία ἀφεστῶτος δέον νὰ γίνηται πρὸ τῆς κατακυρώσεως· ἐκ τούτων οὖν ἐκ τῶν ἐπομένων ἀρθρῶν δηλοῦται, ὅτι δύναται καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν καὶ ἄχρις οὗ κλεισθῇ ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ νὰ γίνῃ αὕτη. Α. Π. 86 τοῦ 48.

ζ'. Ὅτι ἡ πώλησις καθίσταται ἀμετάκλητος διὰ τῆς κατακυρώσεως.

906. Ἡ πώλησις δὲν τελειοῦται εἰμὴ διὰ τῆς κατακυρώσεως· ὅθεν μέχρις ἐκείνης δύναται—1. ὁ μὲν τὰ πλείονα προσφέρων νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.—2. ὁ δὲ ὀφειλέτης, νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ μεσεγγυημένα ἀντικείμενα, πληρῶνων τὸ ὀφειλόμενον, πρὸς τὸ δύναται νὰ προσπορισθῇ τὰ μέσα καὶ δι' ἐνεχυρίασεως τῶν αὐτῶν πραγμάτων. Πολ. 976.

Ν. Διὰ τῆς κατακυρώσεως τελειουμένης τῆς πωλήσεως, ὁ ὑπερθεματιστής, εἰς ὃν τὸ κτῆμα κατακυρώθη, καθίσταται ἔκτοτε ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος. Τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην δὲν ἀναιροῦσιν αἱ περὶ ἀναπλειστηριασμοῦ διατάξεις, δι' ὧν ἐχορηγίθη ἁπλῶς μέσον εἰς ἀσφάλειαν στεφαν ἐξανάγκασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ. Α. Π. 207 τοῦ 93.

6. Διαδικασία γενομένη, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ ἀποδοχείων.

907. Ἐὰν ὁ κλητὴρ εὕρῃ κεκλεισμένης θύρας ἢ ἀποδοχεῖα, τῶν ὁποίων τὸ ἀνοιγναι ἀρνοῦνται οἱ διακάτοχοι, δύναται νὰ τὴν ἐκβιάσῃ μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ ἀστυνόμου, ἢ τοῦ δημάρχου· μέχρι δὲ τῆς ἐλευσεως αὐτῶν, νὰ φυλάττῃ ἁπλῶς τὴν θύραν ἢ τὰ ἀποδοχεῖα, πρὸς κώλυσιν ὑπεξαγωγῆς πραγμάτων. Πολ. 1041. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 587).

Ν. Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου καὶ ἂν οἱ διακάτοχοι ὥσιν ἀπόντες, δύναται ὁ κλητὴρ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 907 ἀναφερομένων ἀρχῶν νὰ ἐκβιάσῃ τὸ ἀνοιγναι τῶν κεκλεισμένων θυρῶν ἢ ἀποδοχείων, διότι ἄλλως οἱ ὀφειλέται ἐδύναντο διὰ τῆς ἐξεπίτηδες ἀπουσίας αὐτῶν νὰ ματαιώσωσι τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου. Α. Π. ποιν. 27 τοῦ 42.

7. Ἀ ν α κ ο π ή.

α. Παρὰ δανιστῶν ἀναγγελλόντων ἱκανοὺς ἀρκούτερους.

908. Κατάσχεσις μεσεγγυημένων ἤδη κινήτων πραγμάτων εἶναι ἀπαράδεκτος. Ὁ παραδότης κλητὴρ ἢ ἡ παραδότης ἐπὶ

τοπιος αρχή καταδικάζεται εις αποζημίωσιν και εις πειθαρχικὴν ποινήν.—Οἱ μετέπειτα ἐμφανιζόμενοι δανεισταί, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν πλέον ἀκίνητα κτήματα 1) μηκέτι μεσεγγυηθέντα, αναγγέλλουσι μόνον ἑαυτούς, διὰ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ. Πολ. 203. 933 ε. 984. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 611).

1) κινήτὰ πράγματα

N. Ὑφισταμένης ἤδη κατασχέσεως, ἐτέρα κατασχέσεις εἶναι ἀπαράδεκτοι, τοιούστιν ἀπολύτως ἄκυροι (908 καὶ 984), ὅθεν ἡ ἀκυρότης τῆς νέας κατασχέσεως δύναται νὰ προταθῇ ὑπὸ παντὸς διαφερομένου. Α. Π. 301 τοῦ 78. Δὲν ἐκλείπει δ' ἡ ἀκυρότης καὶ ἀναβληθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἄτε μὴ μεθινδόμενης τῆς κατασχέσεως. Α. Π. 301 τοῦ 78. Τοῦ δ' ἄρθρου 1036 παρεμβάλλοντος εἰς τὴν συντηρητικὴν κατασχέσιν τῶν ἀκινήτων τὸ ἀρθ. 984, καὶ δ' εἰς τὴν κατασχέσιν κατασχεθέντων ἤδη ἀκινήτων ἐφαρμόζεται ἡ τοῦ ἀρθ. 908 διάταξις, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν μεσεγγυημένων πραγμάτων, ἔπεται ὅτι καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἰσχύει ἡ ἀπαγορεύσις. Α. Π. 313 τοῦ 63. Ἐπίσης ὑφισταμένης συντηρητικῆς κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ, δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις πρὸς εἰσπράξιν τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ. Α. Π. 242 τοῦ 79. Ἀλλ' ἄλλο νὰ κατασχεθῇ ἄλλος δανειστὸς καὶ ἄλλο ἐπανάληψις κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δανειστοῦ. Ὡς ἐν δευτέρῳ ἐπαναλαμβανόμενη κατάσχεσις τοῦ αὐτοῦ κτήματος δὲν καθίσταται ἄκυρος τὴν ἐπαναληφθεῖσαν. Α. Π. 513 τοῦ 82.—Ὡς πρόκειται, ὅτι ἀναγγεληθὲν δὲν ἐκινεποιήθη, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δικῆς στάσιν, ἄτε ἀπώρεα εἰς τὴν προδικασίαν, ἀρχομένην ἐπὶ τοῦ προκείμενου ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας. Α. Π. 47 τοῦ 74. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 103 τοῦ 90 ἡ περὶ τούτου διάταξις δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως, ὅθεν δὲν ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος. Α. Π. 103 τοῦ 90.—Οὐδεμίαν δικτάσεως ὁριζούσης ὅτι ἡ ἀναγγελία γίνεται πρὸ τῆς κατακυρώσεως, τοῦναντίον μάλιστα προκείμενος ἐκ τοῦ ἀρθ. 908, ἔπεται ὅτι καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν καὶ μέχρι οὗ συνταγθῇ ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ δύναται νὰ γίνῃ αὕτη. Α. Π. 86 τοῦ 48. Δικαιοῦται δὲ εἰς ἀναγγελίαν πᾶς δανειστής. Ὅθεν καὶ ὁ ἐξ ἀπογὰς κληρονόμος, τυχάνων καὶ δανειστής τοῦ κληρονομουμένου, δικαιούται εἰς ἀναγγελίαν καὶ κατάταξιν τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κληρονομίας. Α. Π. 131 τοῦ 77. Ἀλλ' ἐκεῖνος, οὗ ἡ ἀπαίτησις ἐξαφλήθη, δὲν δικαιούται νὰ ἀμειβηθῇ τὸ κύρος τῆς ὑπὸ ἑτέρου δανειστοῦ γενομένης ἀναγγελίας. Α. Π. 73 τοῦ 83.—Ἐκ τῶν ἀρθρίων 984 § 1, 908 καὶ 909 προκύπτει ὅτι ὁ βουχόμενος οὐ μόνον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἀλλὰ καὶ νὰ παρακωλύσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ἄρσιν τῆς κατασχέσεως ἢ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου ἅμα τῇ καταβολῇ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ συνανδρῶσιν περὶ τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, ὁρεῖται κοινοποιῆσαι ἀναγγεληθὲν οὐ μόνον τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ τῷ φυλάκι τῶν κατασχεθέντων, ἀλλὰ καὶ τῷ ὀφειλέτῃ, ἔτι δὲ τῷ αἰτούντι τὴν ἐκτέλεσιν δανειστῇ. Α. Π. 220 τοῦ 81. Ἀλλ' ὁσάκις σκοπεῖ μόνον ὁ ἀναγγελλόμενος δανειστὴς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀναγγέλλεται ἀπλῶς τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, οὐδεμίαν ἀναγκαίου τῆς κοινο-

ποιήσεως ἀναγγελτηρίου τῷ ὑφειλέτῃ καὶ τῷ ἐπισπεύδοντι. Α. Π. 233 τοῦ 80. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 125 τοῦ 67, 36 τοῦ 85, 201 τοῦ 88, ἡ παρὰ λειψίς τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ τὸν ὑφειλέτην καθίσταται τὴν ἀναγγελίαν ὡς μὴ γενομένην. Ἀλλ' ἡ διατύπωσις περὶ κοινοποιήσεως τοῦ ἀναγγελτηρίου εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν δανειστικῶν εἶναι δημοτικῆς τάξεως, ὅθεν δὲν πρεβάλλεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. Α. Π. 105 τοῦ 90. Ἀλλ' ὁ ἐπισπεύδων θεωρεῖται ὡς ἀναγγελλόμενος διὰ τῶν πράξεων τῆς ἐκτελέσεως. Ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇ ἀναγγεληρίον εἰς τοὺς βραδύτερον ἀναγγελλαντας ἑαυτοὺς δανειστάς. Α. Π. 200 τοῦ 92. ("Ἴδε καὶ ἄρθρον 1037).

909. Εἰς τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερόμενον ἀναγγεληρίον ἐγγράφων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 236 καὶ 237 ὠρισμένα.—Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν ὁ ἀναγγέλλων ἑαυτὸν δανειστής δὲν κατοικῇ κατὰ τὴν τάπον τῆς ἐκτελέσεως, διορίζεται αὐτόθι ἀντίκλητος, καὶ ἡ ἐπίδοσις τοῦ ἐγγράφου γίνεται ἢ εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ εἰς τὴν φύλακα τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων, ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ εἰς τὸν ὑφειλέτην καὶ τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν δανειστήν. Πολ. 148 §. 984.

N. ("Ἴδε ἄρθ. 908).

δ'. Παρὰ τοῦ ὑφειλέτου

910 Ἐὰν ὁ δανειστής 1) κἀμῃ ἀντιρρήσεις ἔνεκεν ἀταξίας τῆς διαδικασίας, ἔνεκα γενομένης ἤδη πληρωμῆς κτλ. γίνεται ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 871 καὶ ἐπ. ἐνδισταλαβανομένη διαδικασία, ἐξαισχυλοῦνται ὅμως ἐν τῷσὺν ἡ ἐκτέλεσις μέχρι θύτου, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 634, ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, ἢ κατ' ἄλλας περιπτώσεις, τὸ δικαστήριον παραχωρήσῃ ἀναβολήν. — Περὶ τῆς παραχωρηθείσης ἀναβολῆς εἰδοποιεῖται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπιμελεῖα τῶν διαδικαίων ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Πολ. 985.

1) ὑφειλέτης

N. Ἐπίδεξις ἀναρῶμενα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν εἶναι αἱ δι' ὧν ὁ ὑφειλέτης προσβάλλει τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον. Α. Π. 206 τοῦ 53 ἢ ὁ ὑπερθεματιστὴς ζητεῖ νὰ παγγελοῖ προσωπικῇ κράτησις κατὰ τοῦ ὑφειλέτου. Ἐνα αὐτὸς παραιτήσῃ τὴν δικαιοχρῆν τοῦ πράγματος. Α. Π. 269 τοῦ 55. ("Ἴδε καὶ ἄρθ. 871).—Ὅταν ὁ πρόεδρος διατάξῃ τὴν ἀναβολὴν ἐπισπεύδοντος πλειστηριασμοῦ μέχρι ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὑφειλέτου, ἀπαιτεῖται πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡ κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ ἀνακοπὴ καὶ διετάχθη ἡ πρόδοσις τοῦ πλειστηριασμοῦ, μὴ ἀναπληρωμένου ὑπὸ τῆς ἀπλῆς γνώσεως τῆς ἀποφάσεως, διότι μόνον δι' αὐτῆς λαμβάνει δ

δρυσίτης νομίμως γινώσιν τοῦ πέρατος τῆς κατ' ἀνακοπὴν δίκης. Α. Π. 317 τοῦ 71. — Ἐάν μὴ παραχωρηθῇ ἀναβολὴ τις ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 634 ἢ κατ' ἄλλας περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἢ διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσεζυγισμένη ἐκτέλεσις προβαίνει ἀκυλῶτως, ἐξακολουθοῦμένη καὶ ἂν ἐν τῇ μεταξὺ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς διατάσσουσα ἀποδείξει ἢ γίνῃ ἔσται κατὰ τῆς ἀπορρίψεως τὴν ἀνακοπὴν πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως. Α. Π. 268 τοῦ 63. — Ὁ δρυσίτης δὲν δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατασχέθησαν καὶ πράγματα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν δρυσίτην, καθ' ὅσον ἢ τοιαύτη κατάσχες ἡγορηγῇ μόνον τῷ κυρίῳ τῶν κατασχθέντων πραγμάτων τρίτῳ δικαίωμα ἀνακοπῆς τῆς ἐκτέλεσεως τοῦ δρυσίτου μὴ ἔχοντος συμφέρον εἰς τοῦτο. Α. Π. 239 τοῦ 51. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Ἀρείου Πάγου 297 τοῦ 50, 62 τοῦ 53, 152 τοῦ 77, 60 καὶ 227 τοῦ 83, 302 τοῦ 81 ἔνεκεν ἐκνικῆσεως τοῦ πράγματος εὐδύνεται ὁ δρυσίτης, ὅστις κατὰ τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκποιήσεις θεωρεῖται ὡς πωλητής, καὶ ἐπομένως δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ ὡς ἐπιβλαβὴ εἰς αὐτὸν τὴν τοιαύτην κατάσχιν. Ἐξ ὧλου κατὰ τὴν Α. Π. 154 τοῦ 86 ἐνέγεται μὲν ὁ δρυσίτης ἐπὶ τῇ ἐκνικῇ τοῦ πωληθέντος, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅσον ὡφελήθῃ (Ν. 74 § 1 Πανδ. 21, 2). Ὅθεν μὴ ἐνεχόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνδιαφέροντος δὲν ἔχει συμφέρον νὰ προσβάλῃ τὸν πλειστηριασμόν. Α. Π. 154 τοῦ 86. Ἀλλὰ βαρύνεται ὁ ἐπισπεύδων καὶ ἐκνικωμένου τοῦ πλειστηριασθέντος λόγῳ ὧλου ἐὰν ἐγίνωσκε τὴν ἀλλοτρίαν κυριότητα ἐπὶ τοῦ πλειστηριαζομένου. Ἀρείου Πάγου 227 τοῦ 83. — Ὁ ἀνακόπτων δρυσίτης δρυσίται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προτείνῃ κατὰ τὴν δίκην τῆς ἀνακοπῆς ταύτης πᾶσαν πρότασιν ἀναγομένην εἰς λόγον ὑπάρχοντα ἤδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δίκης καὶ σκοποῦσαν τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκτελέσεως. Ἀρείου Πάγου 204 τοῦ 57. Ὅθεν δρυσίται νὰ συμπεριλάβῃ ὅλας τὰς κατὰ τὴν κατασχέσεως ἀκυρωτικὰς ἐνοστάσεις αὐτοῦ ἐν τῇ ἀνακοπῇ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 160 καὶ 583 τῆς Πολιτ. Δικον. καὶ τοῦτο μὴ γενομένου, καλύπτονται αἱ ἐγκαταλειφθεῖσαι ἀκυρότητες. Α. Π. 59 τοῦ 66, 77 τοῦ 89, 144 τοῦ 90. Σημειωτέον ὅτι αἱ κατὰ τῆς ἐκτελουμένης δυνάμει ἀποφάσεως ἀπαιτήσιμες ἀνταποσώμεναι ἀνατρεπτικαὶ ἐνοστάσεις πρέπει νὰ ὡς μεταγενέστεραι αὐτῇ, διότι αἱ προγενέστεραι ἀπωλείσθησαν δυνάμει τοῦ 160 ἄρθρου πλὴν τῆς τοῦ συμψηφισμοῦ ἐνοστάσεως, ἥτις ὀφίσταται καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν (νόμ. 26 Βατ. 24, 10). Α. Π. 162 τοῦ 50. — Εἰς τὰς διοικητικὰς ἐνεργουμένας ἐκτελέσεις, αἵτινες δυνάμει εἰδικῶν νόμων ἐνεργοῦνται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διοικητικῶν ὀργάνων, δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία τῶν 910 καὶ 911 ἁρθρων. Α. Π. 18 τοῦ 61, 436 τοῦ 66. (*15 καὶ ἄρθ. 871).

γ. Τρίτοι δικοδικήματα.

911. Ὅ,τι διεγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τρίτους, οἵτινες δι' ἀνακοπῆς διεκδικοῦσιν εἰς αὐτοὺς ἰδίως ἀνήκοντα κινητὰ ἐκ τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων. Τοιαύτη μετὰ διεκδικήσεως συνεχόμενη ἀνακοπὴ κοινοποιεῖται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ τῶν φύλακα τῶν μεσεγγυη-

μείνουν πραγμάτων, καὶ εἰς τὸν καταδικώκοντα δανειστὴν καὶ τὸν ἀφελέτην· ἡ δὲ ἀγωγή διευθύνεται κατὰ τὴν καταδικώκοντος δανειστοῦ καὶ τοῦ ἀφελέτου. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζονται εἰς αὐτὸν 2) τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 236, 237, 619 καὶ ἐπ. ὡρρημένα. Πόλ. 19, 4. 871. 985. 'Ε. 210.

1) παρὰ τρίτων διεκδικητῶν 2) αὐτὴν

N. Πᾶς τρίτος, οὗ τῆς παρουσίας ἐνεργεῖται κατάσχεσις διὰ ξένον χρεὸν συντηρητικὴ ἢ ἀναγκαστικὴ, δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ αὐτὴν δι' ἀνακοπὴν (Πολιτ. Δικον. 1037 καὶ 909 — 911). εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ὁ κατασχών κατέχῃ ἢ μὴ τὰ συντηρητικῶς κατασχεθέντα. Α. Π. 31 τοῦ 46. Δύναιτο δὲ καὶ νὰ ἀνακόψῃ ἀπλῶς τὴν κατάσχεσιν ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην δικαστικὴν πράξιν, ἐπηγεάξουσιν τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Α. Π. 204 τοῦ 65. Σχηματιστὴν προσέτι· ὅτι, οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἀποκλειούσης τὴν αἴτησιν τοῦ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκυρώσεως μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ἔπεται, ὅτι ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος· καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, τὸ μὲν διότι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 82 καὶ 233, γενικαὶ εὔσαι, δέον νὰ ἐκτελεσθῶσι καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν (N. 1 § 1 Πανθ. βιβλ. 37 τίτλ. 5), τὸ δὲ διότι ἡ ἀπὸ κλεισῶν δικαιωμάτων τινος εἶναι περιορισμός, ὅστις δέον νὰ παγώσῃ ἐκ τοῦ νόμου, αἱ δὲ εἰδικαὶ διατάξεις τῆς πολ. δικον. αἱ περὶ τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης οὐδαμῶς περιορίζουσιν τὰς γενικὰς ταύτας ἀρχὰς· ἀλλὰ καὶ συνάδουσιν πρὸς αὐτάς, Α. Π. 38 τοῦ 46. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 188 τοῦ 80, 315 τοῦ 87, 3 τοῦ 90 μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκτελέσεως χωρεῖ μόνον ἀγωγή περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν· κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 177 τοῦ 64 δύναται νὰ ἀγείρῃ ἀνακοπὴν συνοπτικὴν, πρὶν ἢ ἐκπληρώσῃ ὁ ὑπερθεματιστὴς πᾶσαι τὰς διατυπώσεις τῶν ἀρθ. 979 καὶ 980. — Ἐν δίκῃ, καθ' ἣν πρόκειται περὶ διεκδικήσεως τῆς κυριότητος ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος τρίτου, συγχωροῦνται πάντα τὰ συνήθη ἀποδεικτικὰ μέσα. Α. Π. 60 τοῦ 56. — Ἡ διατάξις τοῦ 911 ἄρθρου, καθ' ἣν δέον νὰ κοινοποιῇται εἰς τὸν ἀφελέτην ἢ τοῦ τρίτου δικαστικὴν ἀνακοπὴν, εἶναι οὐσιώδης, διότι καὶ εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἀφελέτου· ὅστις εἶναι κυρίως ὁ διάδικος, ἀποβλέπει αὐτὴ καὶ εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ δανειστοῦ, δυναμένου διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ εἰς τὴν δίκην νὰ παρῇ μὲσα ἀποδείξεως, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀνήκει τῷ ἀφελέτῃ αὐτοῦ, καὶ ἀποκρούσῃ τοῦ τρίτου τὴν ἀνακοπὴν· ὅθεν δύναται νὰ ζητηθῇ ἐπὶ τῇ παραβάσει τῆς διατάξεως ταύτης ἡ ἀκυρότης τῆς διαδικασίας ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ἀφελέτου. Α. Π. 83 τοῦ 43, 138 τοῦ 48, 38 τοῦ 79, 146 τοῦ 80. Σκοπεῖ δ' ἄλλως ἢ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου οὐ μόνον νὰ ἐμποδισθῇ ἐπισημειώμενος πλειστηριασμὸς, ἀλλὰ καὶ νὰ κηρυχθῇ κύριος τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων ὁ ἀνακρίτων· ὅθεν ἀνάγκη ν' ἀπευθύνεται κατὰ τὸν καταδικώκοντα δανειστὴν καὶ τοῦ ἀφελέτου, οἵτινες ἀμφοτέρω εἰσὶν ἐν τῇ δίκῃ κύριοι καὶ ἀναγκαῖοι διάδικοι ἐν τῇ πρωτοδικῇ καὶ τῇ ἀρεισμῶν δίκῃ. Ἀρείου Πάγου 47 τοῦ 33. Ὅθεν καὶ ἀνώπιον τῶν ἀφελέτων, ἐὰν ἐγκαλουθῇ ἡ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς κυριότητος, πρέπει νὰ καλῶνται ὁ ἀφελέτης ὡς διάδικος, ὅτε τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ οὗτος ἀντιπρο-

σωπεύοντος αὐτόν, οὕτῃ κοινωνοῦ ὄντος τοῦ πράγματος. Ἀρτίου Πάγου 237 τοῦ 77, 138 τοῦ 48. Σύμφωνα ἀποφάσεται καὶ ἡ ἀπόφασις Α. Π. 122 τοῦ 63, καθ' ἣν «ὁτι διατάσσῃ ὁ νόμος ὡς πρὸς τὴν μετὰ διεκδικήσεως συνεχομένην ἀνακοπὴν (κοινοποιουμένην καὶ εἰς τὸν ὀφειλόμενον) ἐπαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνακρίσεως αἴτησιν τοῦ διεκδικούντος τὰ κατασχθέντα, διότι ὁ ὀφειλόμενος, συμπεριληφθεὶς εἰς τὴν πρωτοδικὴν δίκην, θεωρεῖται κατὰ νόμον ὡς διάδικος.» Ὁμοίως αἱ ἀποφ. 38 τοῦ 79, 146 τοῦ 80, 134 τοῦ 90, καθ' ἃς ἡ μετὰ διεκδικήσεως συνεχομένη ἀνακοπὴ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ἀπευθύνηται κατὰ τὸ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς ἐπίσης ἡ ἔφεσις καὶ ἡ αἴτησις ἀνακρίσεως τοῦ ἀνακρίπτοντος κατὰ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως. Ἀλλ' ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς δὲν ὀφείλει νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσιν ἢ τὴν ἀνακρίσεως αἴτησιν ἀποφάσεως, ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ἐκδοθείσης, κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς μὴ ὄντος τοῦ ἀληθοῦς αὐτοῦ ἀντιδίκου· οὐδαμῶς δὲ προκύπτει τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ 744 ἀρθ. διαλαμβάνοντος, ὅτι ἡ ἔφεσις ἀπευθύνεται κατὰ τῶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ διαδίκων, διότι ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ ἔννοια εἶναι ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν πρέπει νὰ πευθύνηται κατὰ προσώπου μὴ παραστάτος ὡς διαδίκου πρωτοδικῆς· οὐδ' ἐκ τοῦ ἀρθρου 914, καθ' ὃ ὁ τρίτος πρέπει νὰ ἀπευθύνῃ κατὰ τὸ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου τὴν μετ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς συνεχομένην ἀνακοπὴν αὐτοῦ, διότι ὁ δανειστὴς διὰ τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ ἀπεκρύνει τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν τοῦ τρίτου ὑπερασπίζεσθαι καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ὀφειλέτου, οὐ ἐξ ὀνόματος ἐνεργεῖ τὴν καταδίωξιν, ἐν ᾧ τοῦναντίον ὁ τρίτος διεκδικῶν διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ κατασχθέντα ἀμείψεται τοῦ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου τὰ δικαιώματα, ὅθεν καὶ ὀφείλει νὰ καταστήσῃ ἄμφω ἀντίδικους. Α. Π. 338 τοῦ 67, 267 τοῦ 67, 24 τοῦ 74, 307 τοῦ 75, 271 τοῦ 76, 146 τοῦ 80. Ἡ δὲ ἀκυρότης τῆς μὴ καὶ κατὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ ἀπευθύνσεως τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς δὲν θεραπεύεται, συμπεριλαμβανομένου αὐτοῦ εἰς τὴν ἑκκλησιαν δίκην, διότι ὁ ἐνάγων ὀφείλει εὐθὺς κατὰ τὸν πρῶτον τῆς δικαιοδοσίας βαθμὴν νὰ ἀπευθύνῃ τὰς αἰτήσεις του κατὰ τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ ἀντιδίκων, Α. Π. 239 τοῦ 64. Ἀλλ' ἡ μὴ κοινοποίησις τῆς διεκδ. ἀνακοπῆς τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ δὲν ἐπάγει ἀκυρότητα, οὕτῃ ὀριζομένης τοιαύτης ἐν τῷ νόμῳ, οὕτῃ τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ ὀφειλέτου τῶν συμφερόντων παραβλαπόμενων, Α. Π. 24 τοῦ 74. Ἀλλ' ἡ ἔνστασις, ὅτι ἡ διεκδικητικὴ κατὰ κατασχέσεως ἀνακοπὴ δὲν ἐκκοινοποιήθη τῷ ὀφειλέτῃ δὲν προτείνεται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρτίου Πάγου κατὰ τὴν Α. Π. 267 τοῦ 69, ἐκ τοῦναντίου προτείνεται καὶ κατὰ πρῶτον κατὰ τὴν 106 τοῦ 72. Σημειωτέον ὅτι προνοεῖντος τοῦ ἀρθρου 911 περὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς, καθ' ἣν ἡ τοῦ ὀφειλέτου παρουσία ἀποβαίνει ἀπόλυτος ἀναγκασία, πτε δικαιομένης τῆς κυριότητος τῶν κατασχθέντων, ἔπεται, ὅτι ὁσάκις ἡ ἀνακοπὴ δὲν εἶναι διεκδικητικὴ, προκαμμένου ἀπλῶς περὶ νομῆς τῶν κατασχθέντων, δὲν ἀπαίτεται, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου, νὰ κοινοποιηθῇ τῷ ὀφειλέτῃ. Α. Π. 247 τοῦ 78. — Τὰ ἐφεσόμενα ἢ μὴ τῶν ἐπὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ἀποφάσεων δὲν κανονίζονται ἐκ τοῦ ποσοῦ, δι' ὃ ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεςις, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀκινήτου κτήματος, Α. Π. 104 τοῦ 63. — Ἐπὶ ἀνακοπῶν συνεχομένων μετὰ διεκδικήσεως τῷ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι μὲν δεκάημερος κατὰ τινὰ ἀρχαίαν ἀπόφασιν τοῦ Α. Π., ἀπὸ τοῦ 871 ἀρθρου ὄντος εἰς 10 ἡμέρας τὴν ἔφεσιν ἐπὶ τῶν

κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δικῶν, τριακονθήμερος δὲ κατὰ τὰς ἀπορ. Α. Π. 30 τοῦ 63, 348 τοῦ 74, 43 τοῦ 73, ἅτε μὴ ἐφαρμοζομένου τοῦ ἀρθροῦ 871 ἐπὶ ἀποφάσεων ἐκδεδωμένων ἐπὶ ἀνακοπῆς γενομένης παρὰ τρίτων διεκδικητῶν. — Ὁ τρίτος δύναται ἀπλῶς νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τὸ ἀρθρον 233, ἀνευ δηλονότι διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς, ὅταν ἀντιποιηθῇ ὡς ἰδίᾳ τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως. Α. Π. 9 τοῦ 58, 201 τοῦ 63. — Δὲν δύναται ὁ τρίτος διεκδικητὴς νὰ ἀναγγελοῖ ἐν τῇ κατατάξει τῶν δανειστῶν. Α. Π. 24 τοῦ 83. — Ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς, ἣν ὀρίζει τὸ ἀρθρον 911, οὐχὶ ἡ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ ἀπαιτήσις, ἀλλὰ τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς διεκδικούμενον πρᾶγμα καὶ ἡ ἐννεα τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ ζητούμενη ἀποζημιώσις ὀρίζει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου. Α. Π. 80 τοῦ 63. — Ὅσῳ δὲ ἀνακόπτον εἶναι ἅμα καὶ ὀφειλέτης ἐν μέρει, δὲν ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ καὶ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀνακοπὴν ἢ τὴν κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔφασιν. Α. Π. 336 τοῦ 44. — Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 911 δὲν ἀπορᾷ εἰς τὰ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ τρίτου διεκδικητοῦ διαφορὰν ἐνδίκᾳ μέσα τῶν λοιπῶν διαδίκων. Α. Π. 41 τοῦ 90. — Τῶν εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως ἀναγομένων διατυπώσεων καθιερωθεισῶν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου, ὁ τρίτος δὲν δικαιούται νὰ προβῇ τυπικὰς ἀκυρότητας ἐνστάσεις τῆς γενομένης ἐκτελέσεως. Α. Π. 129 τοῦ 80. — Οὐ μόνον ὁ διεκδικητής, ἀλλὰ καὶ ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατ' αὐτοῦ κατασχέσεως ἐπὶ πραγματικῶν ἀνγκώντων εἰς τρίτους, προτείνων καὶ τοιοῦτον λόγον ἀκυρότητας, διότι ἄλλως θεωρούμενος ὡς πωλητὴς ἤθελεν ὑπόκεισθαι εἰς ἀποζημιώσεις καὶ εἰς τὸ διαφέρειν. Α. Π. 302 τοῦ 81.

912. *Α ν καὶ 1) ἡ τῆς διεκδικήσεως ἀγωγή εἶχεν ἀντικείμενον μέρος μόνον τῶν εἰς πλειστηριασμὸν ἐκτεθειμένων πραγμάτων, πλειστηριάζονται μ' ἕλον τοῦτο καὶ τὰ λοιπὰ, ἐκτὸς ἐὰν κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων αὐτῶν ᾗτολε ζητηθῇ κατὰ τὸ ἀρθρον 910 παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ἡ ἀναβολὴ τοῦ ἔλου πλειστηριασμοῦ, καὶ ᾗτολε παραχωρηθῇ παρ' αὐτοῦ. Πολ. 985.

1) παρέλκει ὁ καὶ.

8. α'. Περιεπίπτοντα.

913. *Ἐὰν διὰ τινος παρεπιπίπτοντος ἀναβλή' ἢ κοινοποιήσῃ τις ἢ ὁ πλειστηριασμὸς αὐτός, προσδιορίζεται νέα ἡμέρα πρὸς πλειστηριασμὸν, τῆς ὁποίας 1) πρέπει νὰ προηγηθῇ κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίστασιν ἡ ἐλλείπουσα ἔτι, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἡ ἐν τῷ ἀρθρῳ 895 διαγεγραμμένη δημοσίευσσις 2) ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν. Πολ. 985.

1) τοῦ ὁποίου 2) δηλοποιήσις

Ν. *Ἡ ἀναβολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ, μονομαρῶς ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ γενομένη, ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ ὀφειλέτου, καθίστησιν ἀκυρὰν.

τὸν πλειστηριασμόν, ὅτε παραβιαζομένων τῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 913, 963, 967, 968 καὶ 970 τῆς Πολιτ. Δικον. Α. Π. 24 τοῦ 60. — Ἐπιτρέπεται ὅμως ἄλλως ὁ νόμος εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν τὴν ἀναβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐδεμίαν δ' ἐπὶ τούτῳ φέρει εὐθύνην, ἐὰν ἐκ τῆς ἀναβολῆς ἀπέλθῃ ζημία τις εἰς τινα, διότι κατὰ τὸ γνωστὸν νομικὸν ἀξίωμα, ὁ χρωόμενος τῷ ἰδίῳ δικαίωmati οὐδένα βλάπτει. Ἀρτίου Πάγου 31 τοῦ 91. — Οὐδὲν ἕτερον ἀπαιτεῖ τὸ ἀρθρον 913, ἵνα προσδεύσῃ πλειστηριασμός ἀναβληθεὶς διὰ τινος παρεμπιπτοντος μετὰ τὸ πέρασ πασῶν τῶν κοινοποιήσεων ἢ τὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 893 ἀναγκαίαν δηλοποίησιν διὰ κηρύξεως κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν προσδιορισθεῖσαν νέαν ἡμέραν τοῦ γεννησομένου πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 22 τοῦ 46, 223 τοῦ 50, 262 τοῦ 54, 256 τοῦ 66, 213 τοῦ 69, 228 τοῦ 88, 123 τοῦ 92. Ἀλλ' ὁσῶκις διὰ παρεμπιπτοντός τινος ἀνεβλήθῃ κοινοποιήσις τις τοῦ ἐπισπευδόμενου πλειστηριασμοῦ, μετὰ τὴν ἐκδικασίν τοῦ παρεμπιπτοντος ζητήματος, προσδιορίζεται νέα ἡμέρα πρὸς πλειστηριασμόν. Ἥς προηγείται ἡ ἀναβληθεῖσα κοινοποίησις ἐντὸς τῆς νομικοῦ προθεσμίας. Α. Π. 223 τοῦ 50. — Ὡς παρεμπιπτον θεωρεῖται καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ προέδρου περὶ ἀναστολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 81 τοῦ 41. Ὅθεν ἂν μετὰ τὸ πέρασ πασῶν τῶν κοινοποιήσεων ἀνεβλήθῃ διὰ πρᾶξεως τοῦ προέδρου ὁ πλειστηριασμός, ἀνάγκη ἅπλως νέας δημοσιεύσεως διὰ κηρύξεως μετὰ τὴν ἐκπνευσίν τῆς χρηρηθείσης ὑπὸ τοῦ προέδρου ἀνασταλτικῆς προθεσμίας. Α. Π. 124 τοῦ 92. Ἀλλ' ὁ ἀνασταλεὶς πλειστηριασμός μέχρι ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς δὲν δύναται νὰ ἐπισπευσθῇ εἰμὴ μετὰ τὴν πρὸς τὸν ἐφελέτην κοινοποίησιν τῆς ἀπορρίψεως τὴν ἀνακοπὴν ἀποφάσεως. Α. Π. 317 τοῦ 71.

914. Ἐὰν κατὰ τὴν πρὸς τὸν πλειστηριασμόν προσδιωρισμένην ἡμέραν δὲν κατορθωθῇ οὗτος δι' ἐποϊονδήποτε λόγον, δύναται ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὴν δικαιοῦγραφον θανειστῶν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμόν. Πολ. 985.

Ν. (188 ἀρθ. 983).

δ'. Κατάσχεσις καρπῶν ἀσυγκομίστων.

915. Ἡ κατάσχεσις ἀσυγκομίστων εἰσέτι καρπῶν δύναται νὰ γίνῃ μόνον ἐντὸς ἐξ ἐξδοράδων πρὸ τῆς συνήθους ὥριμάσεως τῶν καρπῶν. Πολ. 885. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 626. Βαυαρ. Δικ. 956).

Ν. Κατὰ τὸ ἀρθρον 913 οἱ ἀσυγκομίστοι καρποὶ ἀκινήτου, ὧν κατ' ἰδίαν καὶ οὐχὶ συνάμα μετὰ τοῦ ἀκινήτου ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεσις, θεωροῦνται κινήτα, διότι ὡς κινήτα παραδίδονται μετὰ τὴν κατακώρωσιν τῷ τελευταίῳ ὑπερβηματικῇ ὅθεν τὸ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐκπλειστηριασμὸς κινήτων, ἐπ' αὐτῶν ἐπομένως ὡς ἐπὶ κινήτων δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα προνόμια ἢ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 940 καὶ 941 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ὡρισμένα. Α. Π. 141 τοῦ 32. — Τὸ ἀρθρον 913 δὲν καταργεῖ τὰς διατάξεις τοῦ Ρ. Νόμου (§ § 12 καὶ 13 Βασιλικῶν βιβλίου 16 τίτλ. 1 καὶ 4), καθ' ὅς

ὁ μισθωτὴς κτᾶται τὴν κυριότητα τῶν καρπῶν τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ὅταν ἐκκομίσῃ αὐτούς, ἐν ὅσῳ δὲ εἶναι ἡρτημένοι οἱ καρποί, ἀκολουθεῖν τὸ κτῆμα καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ εἶναι καὶ κύριος τῶν καρπῶν. *Ὅθεν αὐταὶ ἐσχύουσιν. *Ὅτι δὲ οἱ ἡρτημένοι καρποὶ εἶναι παρακολουθήματα τοῦ κτήματος, δηλοῦνται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ νόμου περὶ διακρίσεως κτημάτων. Ἀρτείου Παγῶν 225 τοῦ 48.

916. Ἡ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσεις πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν γηπέδων, καὶ τὸ εἶδος, τὴν ποσότητα καὶ ποιότητα τῶν μεσεγγυημένων καρπῶν, καὶ ἐκτίμησιν γινομένην ἀνεξόδως. Πολ. 886. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 627).

917. Ὡς φύλαξ τῶν καρπῶν διορίζεται συνήθως ὁ ἀγροφύλαξ· ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος, εἰς παρὰ τοῦ δημάρχου προβαλλόμενος φύλαξ.—Ἐὰν τὰ γήπεδα κείνται εἰς διαφόρους δήμους, διορίζεται διὰ τοὺς ἐν ἐκάστῳ δήμῳ μεσεγγυημένους καρποὺς ἰδιαίτερος φύλαξ (1). Πολιτ. 888. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 628).

918. Ἀντίγραφον τῆς περὶ μεσεγγυήσεως ἐκθέσεως κοινοποιεῖται εἰς τὸν δήμαρχον.—Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθ. 885—914 ὡρισμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 628).

γ'. Κατάσχσεις κινητῶν ἢ εἰσοδημάτων εὐρισκομένων παρὰ τρίτῳ τινί.

Ι. Κ α τ ά σ χ ε σ ι ς .

α'. Ἀ ν θ ρ ω π ο ι .

919. Πᾶς δανειστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ 1) τὴν κατάσχασιν ὅλων τῶν παρὰ τρίτῳ τινί εὐρισκομένων χρημάτων τοῦ ὀφειλέτου του, ἢ τῶν εἰσοδημάτων, κεφαλαίων, τόκων, ἢ ἄλλων παντοίων κινητῶν πραγμάτων αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀναγκάσῃ διὰ τούτου τὸν τρίτον νὰ τὰ φυλάττῃ μέχρις ὅτου ἀποφασίσῃ τὸ κατὰ τὸ ἀρθρον 19 ἀρμόδιον δικαστήριον εἰς ποῖον πρέπει νὰ πληρωθῶσιν ἢ παραδοθῶσι. Πολ. 873, 925, 1034, 1042. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 557).

1) ἐνεργήσῃ

N. Τὴν γενικὴν διάταξιν, καθ' ἣν πᾶς δανειστὴς δικαιεῖται νὰ κατὰσχῇ παρὰ τρίτῳ τὰ τῷ ὀφειλέτῃ αὐτοῦ ἀνήκοντα πράγματα, οὐδαμῶς ἐτροπο-

(1) *Ὅρα τὸ ἀρθρ. 16 τοῦ Δ. ὑπὸ τὸ ἀρθρ. 317 Πολ.

ποίησε τὸ ἀρθ. 1034 τῆς Πολ. Δικ., διότι ἐκεῖνη μὲν ἐφαρμόζεται ὡς μέσον ἀναγκαστικὸν ὑπάρχοντος ἐγγράφου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ, αὕτη δὲ ὡς μέτρον προσωρινὸν ἐπὶ παντελοῦς ἀλλοίφους παραστατικοῦ τῆς ἀπαίτησεως, ὅτε ἀπαιτεῖται πάντως ἡ προηγουμένη ἀδεία τοῦ προέδρου. Α. Π. 226 τοῦ 74. — Οὐ μόνον ἀπαίτησις τοῦ ὑφελέτου κατὰ τοῦ τρίτου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπικρατὶς ἀπαίτησεως δύναται νὰ κατασχεθῇ. Α. Π. 98 τοῦ 50. — Ἡ γενομένη παρά τινι ταμίᾳ ὡς τρίτῳ κατάσχσεις χρημάτων γίνεται παρ' αὐτῷ ὡς ταμίᾳ καὶ οὐχὶ ὡς ἀτόμῳ. Ἐπὶ τὰ κατασχεθέντα θεωροῦνται ὡς ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὑφελόμενα, ὃ δὲ ταμίαι εἶναι ἐντολοδόχος αὐτοῦ καὶ αἱ πράξεις αὐτοῦ βαρύνουσι τὸ δημόσιον, εὐθυνόμενον ἂν ἀποδοθῇ τὸ κατασχεθὲν. Α. Π. 30 τοῦ 51, 260 τοῦ 52. — Ἡ παρὰ τρίτῳ κατάσχσεις καὶ τῶν μὴ μὴν διδουλομένων ἐνοικίων ἢ μισθῶν ἐπιτρέπεται, ὡς ὅτις ὀφίσταται, ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ τοιαύτη κατάσχσεις ἐπιβάλλεται, ἡ σχέσις, εἰς ἣν ὡς παραγωγὸν αἰτίαν ἀναφέρονται, τα ὡς μέλλοντα κατασχεθέντα ἀντικείμενα, καθ' ὅσον ἄλλως ταῦτα δὲν εἶναι πλέον ἀπλῶς προσδοκώμενα πράγματα, ἀλλ' ἐντελῶς ἀνυπαρξια. Ἀρτίου Νόμου 70 τοῦ 78. — Τοῦ τρίτου ὑποχρεουμένου κατὰ τὸ 919 ἀρθρον νὰ φυλάττῃ τὰ παρ' αὐτῷ κατασχεθέντα, ἔπεται, ὅτι τοῦ ταμίου ἀντιπροσωπεύοντος τὸ δημόσιον ὡς πρὸς τὰς κατάσχσεις ἐπὶ μισθῶν ὑπαλλήλων ὑφελειτῶν τῶν κατασχόντων δανειστῶν, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ὑπάλληλος, οὗ ἡ μισθοδοσία κατεσχέθη, διατελεῖ ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ταμίου παρ' ᾧ ἐπιβλήθη ἡ κατάσχσεις ἢ ἐν ἄλλῃ ταμίᾳ περιφέρειᾳ, ἐν ᾗ μεταγενεστέρως μετατέθη, (διότι δὲν διαγράφεται ἡ μεταβίβσις αὐτοῦ ὡς λόγος καταργήσεως τῆς ἀπὸ ἐπιβλήσεως καὶ ἀκυρωτέσης κατασχέσεως τοῦ δανειστοῦ οὔτε ὑπὸ τῆς πολ. δικ., οὔτε ὑπὸ τοῦ λογιστικοῦ νόμου, εἰ ἐναντίας ἐκ τοῦ ἀρθρου 80 τοῦ λεγιστ. νόμου προκύπτει, ὅτι τὸ ὕπουργεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ δαπάνη, εἰσαίρει νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ταμίαν τοῦ τόπου, εἰς ὃν ὁ ὑπάλληλος μετατέθη, τὴν ὑπαρξίν τῆς κατασχέσεως), οὐδαμῶς εἶναι ἀναγκαῖον, μετατεθέντος ὑπαλλήλου, εὐ κατασχέθῃ ἢ μισθοδοσίᾳ, νὰ γνωστοποιήσῃται ἡ κατάσχσεις εἰς τὸν ταμίαν τοῦ τόπου, ἐνθα μετατέθη, Α. Π. 28 τοῦ 71, 234 τοῦ 74. Διαφωνεῖ ἡ 310 τοῦ 61, καθ' ἣν τοῦ ἀρθρου 86 τοῦ λογ. νόμου, ὀρίζοντος, ὅτι ἡ κατάσχσεις πρέπει νὰ γίνῃται παρὰ τῷ καταβάλλοντι ταμίῳ. ἔπεται, ὅτι εἰς τὸ ταμίον, εἰς ὃ μετατέθη ἡ πληρωμὴ τῆς μισθοδοσίας, δέον νὰ γίνῃ ἡ δέουσα αἴτησις, ἐνεργουμένη νέας κατασχέσεως. — Τρίτος ἐστὶν ἐκεῖνος, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχσεις χρημάτων ὑφελόμενων εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ κατάσχσεις ἐπιχειρεῖται, ἑπομένως καὶ ὁ ταμίαις, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται ἡ κατάσχσεις συντάξας ἢ μισθοῦ τοῦ ὑφελέτου. Α. Π. 400 τοῦ 66. — Ἡ πρότασις, ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς κατάσχσεις μισθοῦ ἢ σύνταξις διὰ τούτων ἡ ἐκεῖνον τὸν λόγον, δὲν δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τοῦ ταμίου ὡς τρίτου. Α. Π. 400 τοῦ 66. — Ὁ ὑφελόμενος ὑπὸ δόμου τινὸς χρημάτων εἰς τὸν ὑφελέτην τοῦ ἐνεργούντος τὴν κατάσχσιν, ἡ κατάσχσεις, ἐλλειπούσης εἰδικῆς διατάξεως, δύναται νὰ ἐνεργηθῇ νομίμως παρὰ τῷ δημάρχῳ, ἂν νομίμῳ τοῦ δήμου ἀντιπροσώπῳ, ὑφελόντι ἔκτοτε νὰ ἀπέχῃ τοῦ νὰ διατάξῃ τὴν εἰς τούτον πληρωμὴν ἢ τοῦ νὰ καταχωρίσῃ εἰς τοὺς ἐτήσιους προϋπολογισμοὺς τοῦ δήμου τὰ ὑφελόμενα ἢ τοὺς ἄλλους τὸν περὶ τὴν ἀνάγκην αὐτῶν (κατὰ τὸν νόμον τῆς 24 Ἰανουαρίου 1852) ἐπὶ δόμῳ τοῦ δανειστοῦ του, ὅπως πληρωθῶσιν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ ὑπαρχόντος, ὥς οὗ τὸ δικαστήριον ἀποφανθῇ εἰς τίνα πρέπει νὰ πληρωθῶ.

σιν, ὥστε μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ καταχωρίσῃ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ὡς δικαιούχον πρόσωπον δυνάμει αὐτῆς τὸν ἐνεργήσαντα τὴν κατάσχесιν. ἐν αὐτῇ κυρωθῇ, ἀντὶ τοῦ πρῶην πιστωτοῦ τοῦ δόμου. Ἀλλὰ δύναται νὰ ἐνεργῇ, ἐγκύτως καὶ παρὰ τῷ εἰσπράκτορι, ὡς ὀφείλονται νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγθείας ἢ τὰς ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς καταχωρισθείας πληρωμὰς. Α. Π. 76, 77 καὶ 78 τοῦ 68, 146 τοῦ 70, 306 τοῦ 71.—Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἐξαχρῶσεν ὃ εἶχε λαμβάνει ποσὸν παρὰ τοῦ τρίτου πρὸ τῆς κατασχέσεως τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ, οὐδὲν ἔχει νομικὸν ἀποτέλεσμα ἢ κατάσχης. Α. Π. 30 τοῦ 74.—Τῆς ὑποχρέσεως τοῦ φυλάττειν τὰ κατασχεθέντα ἀπαλλάσσεται ὁ τρίτος, καταθέτων τὰ χρήματα εἰς τὸ δικαστήριον. (Ν. 9 Κωδ. 8. 43) Α. Π. 268 τοῦ 57. Κατάθεσις δὲ εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου τότε μόνον ἀπαλλάσσει τὸν τρίτον τῆς ὑποχρέσεως τοῦ φυλάττειν τὰ κατασχεθέντα χρήματα, ἐσάκις ἐγένετο τῇ συναίνεσι καὶ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατάσχесιν, τροποποιουμένης οὕτω κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν τῆς περὶ τοῦτου διατάξεως τοῦ νόμου. Α. Π. 268 τοῦ 57.—Ὁ τρίτος δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρέσεως τοῦ πληρῶναι τόκους, ἐὰν ἢ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις ᾗτον ἐντοκος, ἢ ἢ κατάσχης μεταβάλλει ἀπλῶς τὴν ἀπαίτησιν εἰς ἔντοκον παρακαταθήκην. Α. Π. 2 τοῦ 58, 246 καὶ 263 τοῦ 59, 7 τοῦ 60. Ὅπως δ' ἀπαλλαγῇ τῶν τόκων ὁ τρίτος, ἀνάγκη νὰ καταθέσῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὸ χρέος, διότι ἡ κατάσχesis ἀποτρέπει μόνον αὐτὸν νὰ καταβάλῃ τὰ χρήματα τῷ δανειστῇ, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ 1039 ἄρθρου. Α. Π. 246 καὶ 263 τοῦ 59. Ἀλλ' ἐὰν ὁ τρίτος παρεμποδισθῇ ὑπὸ μόνης τῆς κατασχέσεως νὰ πληρῶσῃ τὸν δανειστὴν τοῦ, δὲν καθίσταται ὑπερήμερος. ἐὰν δὲν εἶχε καταστῇ πρὸ αὐτῆς τοιοῦτος, αὐτὸς οὐδενὸς νόμου ὑποχρεούντος αὐτὸν νὰ καταθέσῃ μετὰ τὴν κατάσχесιν τὰ κατασχεθέντα χρήματα εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ εἰς δικαστικὴν γραμματοτά. Α. Π. 184 τοῦ 56.—Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχesis, καθίσταται ἀπέναντι τοῦ δανειστοῦ διὰ τῆς κατασχέσεως ὀφειλέτης ὑπὸ αἵρεσιν τοιούστιν ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ἀρσεως τῆς κατασχέσεως, ἔθεν δὲν δύναται νὰ ἐπιταχθῇ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ πρὸς πληρωμὴν καὶ νὰ καταναγκασθῇ πρὸς ἡ αἵρεσις ἀτονήσῃ διὰ τῆς ἀρσεως τῆς κατασχέσεως. Α. Π. 113 τοῦ 60.—Οὐδέποτε περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγῶναι ἀπευθύνονται εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὅστις ἐν ὁρισμέναις μόνον περιστάσεσι δικάζει ἐπὶ τῆς οὐσίας. Α. Π. 103 τοῦ 57.

Π. Π. α. γ. μ. α. α.

920. Δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσι.—1. τὰ πρὸς διατροφήν δικαστικῶς ἐπιδικασθέντα.—2. ἐγγυοδοσίαι τῶν ὑπαλλήλων, ἐκτὸς ὅταν πρόκηται περὶ ἀπαιτήσεων, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὁποιῶν ἐδόθη ἢ ἐγγύησις.—3. χρεὴ ἐκ συναλλαγματικῶν, μὲν 1) ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἀρθρου 149 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου.—4. τρία τέταρτα τῶν συντάξεων τῶν ἀτυπηρετικῶν μισθῶν, καὶ τῶν διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ χρηρηγίων (1).—5. τρεῖς

(1) Λογιστικῶς Νόμου ἄρθρα 124 καὶ 125. «Ζῶντες τοῦ συνταξιούχου δὲν συγχωρεῖται νὰ γίνῃ κατάσχesis ἢ ἄλλως νὰ ἐμποδισθῇ ἡ πληρωμὴ

τέταρτα τῆς τακτικῆς μισθοδοσίας πολιτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, ναυτικῶν, καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν (1), καὶ ὅλος ὁ μισθὸς τῶν ὑπαξιωματικῶν, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν. Πολ. 885, 2, 3. 741, 8. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 580—582).

1) εἰμὴ μόνον

N. Τοῦ νόμου ΣΘ' τῆς 11 Ἀπριλίου 1867 ὁρίζοντες, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐκ τῆς προικισομένης εἰς τὴν ἐνεργὴν ἐπάγγελμα μετατιθεμένων ἀξιωματικῶν εἶναι αἱ εἰς τὸν βαθμὸν αὐτῶν ἀνήκουσαι, ἔλαττον τοῦ τετάρτου αὐτῆς τοῦ κρατουμένου διὰ τὸ ἐντίμιον τοῦ γραμματίου. ἔπεται ὅτι ἐγκύριος δύναται νὰ κατασχεθῇ τὸ τέταρτον, τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν ἀραίρῃσιν τῆς διὰ τὸ ἐντίμιον τοῦ γραμματίου κρατήσεως. Α. Π. 393 τοῦ 78. — Ὅ,τι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατασχεθῇ, οὐδὲ νὰ συμψηφισθῇ ἐπιτρέπεται. Α. Π. 313 τοῦ 60. — Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχέσεως, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἀρθ. 149 τοῦ Ἑμ.π. νόμου περιπτώσεων, ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰ ἐμπορικὰ γραμμάτια (Ἑμ.π. νόμου ἀρθ. 187). Δὲν ἐφαρμόζεται ὅμως ἡ ἀπαγόρευσις τῆς κατασχέσεως τῶν ἐκ συναλλαγματικῶν χρητῶν, ἐάν ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ὑποβοηθήσεως τῆς συναλλαγματικῆς εἶναι εἰκονικῇ, ὅτι τὸ χρέος δὲν ἀπορρέει ἐκ συναλλαγματικῆς ἀλλ' ἐξ ἐντολῆς. Α. Π. 113 τοῦ 70.

γ. δικαιογράμμα.

921. Ἡ κατάσχες δύναται νὰ γίνῃ συνάμει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, εἰς δὲ κατεπειγούσας ὑποθέσεις, καὶ ἐπὶ ἀπλῇ βεβαιώσῃ. — Καὶ ἐάν ὁ θανειστής δὲν ἔχῃ κανὲν δικαίωμα, ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ τρίτου, τὰ παρὰ τῷ ὀφείτῳ εὐρίσκόμενα πράγματα κατεσχέθησαν 1), ἔχει τὸ δικαίωμα, λαβὼν ἀναφοράν, καὶ σταθμίσας ἀκριδῶς ὅλα τὰ περιστατικά, νὰ δώσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. — Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, προσδιο-

τῆς συντάξεως αὐτοῦ, ἐάν δὲν ᾖναι ἀνωτέρω τῶν 18 δραχμῶν. — Τῶν ἀνωτέρων τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπιτρέπεται κατάσχαις, ἔταν εἰδικοί νόμοι δὲν ἀπαγορεύουσιν αὐτήν, πάντοτε ὅμως ἐπὶ τοῦ ἐπέκεινα τῶν 18 δραχμῶν ποσού. (« Ἀρθρον 124. » Διὰ χρέη πρὸς τὸ δημόσιον ἢ δι' ὀφειλομένην διατροφὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ νόμου εἰς σύζυγον, ἀνιόντας ἢ κατιόντας συγγενεῖς ἢ κατάσχαις τῶν συντάξεων παντὸς ποσού, οὐχ ὅμως πλέον τοῦ τεταρτημορίου αὐτῶν » (ἀρθρον 123). — Ὅρα καὶ Ν. ΣΕ' τῆς 19 Ἀπρ. 1832 περὶ στρατ. συντάξεων ἀρθ. 23, Ν. ΣΚΗ' τῆς 6 Ἀπριλίου 1833 ἀρθ. 30, Ν. ΦΥΒ' τῆς 17 Ἰαν. 1877 ἀρθ. 7, Ν. ΑΡΟΗ' τοῦ 1884 περὶ ναυτικοῦ ἀπομνημοῦ ταμείου ἀρθ. 88 ὅπερ τὸ ἀρθ. 883 πολ. δικ.

(1) Ὅρα Ν. ΑΡΜΑ' τοῦ 1884 περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως τῶν μισθῶν ὅπερ τὸ ἀρθρον 883 πολ. δικ.

ρίξει συγχρόνως ὁ πρόεδρος τὴν κατασχέτεαν ποσότητα. Πολ. 854. 1035. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 557, 558).

1) εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ γίνη κατάσχσεις.

Ν. Κατάσχσεις δύναται συνῶδ πρὸς τὰ ἄρθρα 1028, 1029 καὶ 921 τῆς πολιτ. δικον. νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μὴ ἐκκληθείσης πρωτοδικίου ἀποφάσεως, ἅτε ἀποτελούσης δημόσιον ἔγγραφον. Α. Π. 217 τοῦ 83, 88 τοῦ 76.

922. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἐπίσημον 1) ἔγγραφον, ἢ δὲ εἰσπραχθῆτομένη ἀπαίτησις δὲν ἦναι καθαρισμένη (ἄρθρ. 854 καὶ 855), ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν προσδιορίζει 2) προσωρινῶς κατ' ἀναφορὰν τὴν ποσότητα τῆς κατασχέσεως. Πολ. 1028 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 559).

1) παρέλκει 2) πρέπει νὰ προσδιορίσῃ

δ'. Τυποε.

923. Ἐν τῷ περὶ κατασχέσεως ἔγγραφῳ πρέπει νὰ ἀναφέρεται τὸ δικαιοῖγραφον, ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρθροισι 921 καὶ 922 ἀναφερομένη ἄδεια 1) τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἡμερολογημένη καὶ χρονολογημένη 2), νὰ σημειοῦται ἡ κατασχέτεα ποσότης, καὶ νὰ διορίζεται ἀντίκλητος κατὰ τὸν τόπον τῆς κατασχέσεως, ἐὰν ὁ αἰτῶν τὴν κατάσχσιν δὲν κατοικῇ αὐτόθι, τὸ δὲ ἔγγραφον νὰ κοινοποιῇται διὰ κλητῆρος εἰς τὸν τρίτον. Πολ. 148, 1037. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 559, 560).

1) τοῦ προέδρου 2) μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν καὶ τῆς ἡμερομηνίας τῆς.

Ν. Αἱ εἰς χεῖρας τρίτου κατασχέσεις δὲν ἐνεργοῦνται ὡς αἱ ἀναγκαστικαὶ δι' ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 923 διὰ μόνης τῆς διὰ κλητῆρος κοινοποιήσεως τοῦ κατασχετηρίου εἰς τὸν τρίτον. Ὅθεν δὲν ὑποχρεοῦται καὶ ὁ δυνάμει δημοσίου καὶ ἐκτελεστοῦ ἔγγραφου ἐνεργῶν κατάσχσεων εἰς χεῖρας τρίτου νὰ προσιπιδῶσιν τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἰς τὸν ἀπειλῆταιν αὐτοῦ. Α. Π. 401 τοῦ 82, 217 τοῦ 84, 323 τοῦ 88, 188 τοῦ 75. Ἀλλ' οὔτε ἐπιτρέπεται ἐν γένει τῷ διαδικίῳ νάντικαταστήσῃ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 923 δικονομικὸν τύπον τῆς παρὰ τρίτῳ κατασχέσεως δι' ἑτέρου, ἅτε μὴ ἐπιτρέπομένης εἰς τοὺς διαδικίους τῆς τροποποιήσεως δικονομικῶν τύπων, εἰμὴ δέου ὁ νόμος συγχωρεῖ τοῦτο ῥητῶς. Α. Π. 323 τοῦ 88.

924. Ἐὰν ὁ τρίτος, τὰ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρισκόμενα πράγματα κατασχέθησαν 1), ἦναι εἰσπράκτωρ ἢ ἄλλος ἐπιτετραμμένος ὑπηρεσίαν ταμείου, ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ κατάσχσις, τὸ νὰ ἦναι ὑπογγεγραμμένον τὸ κατὰ τὰ

140 καὶ 146 ἀπαιτούμενον ἀποδεικτικὸν παρ' αὐτοῦ τούτου, ἢ, ἐν ἀρνήσει, ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως (1). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 591).

1) παρ' ᾧ πρόκειται νὰ κατασχεθῶσι πράγματα τινα,

N. Κατάσχσεις μὴ ἐνεργηθεῖσα παρὰ τοῖς προσώποις, ἅπερ ὁ νόμος ὁρίσκει ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ δημοσίου ἐπὶ κατασχέσεων, οὐδέλως ὑποχρεοῖ τὸ δημοσίον εἰς δῆλωσιν τινα. Α. Π. 94 τοῦ 66.

2. Διαδικασία ἔνεκα τῆς ἰσχύος 1) τῆς καθ' αὐτὸ αἰτήσεως.

925. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 923 ἀναφερομένης κοινοποιήσεως, κοινοποιεῖ ὁ δανειστής εἰς τὴν ὀφειλέτην τὴν κατάσχεσιν, καὶ κλητεύει αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 19 ἁρμοδίου δικαστηρίου, διὰ νὰ λάβῃ κύρος ἢ ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ κυρία ἀπαίτησις. — Ἐὰν ἡ κατοικία τοῦ τρίτου, τὰ παρὰ τῷ ὀποίῳ εὕρισκόμενα πράγματα κατασχέθησαν 2), ἀπέχῃ ὑπὲρ τοὺς τέσσαρας σχοίνους τῆς τοῦ δανειστοῦ, παρεκτείνεται ἡ προθεσμία αὕτη κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 195 καὶ 196 διατεταγμένα. — Ἡ παραμέλησις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως. Πολ. 619. 934. 1042. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 568—567).

1) τοῦ κύρους 2) παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις,

N. Ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ δύναται νὰ προτείνῃ ὁ ὀφειλέτης ὅσας ἀκυρωτικὰς κατὰ τῆς κατασχέσεως ἔχει ἐνστάσεις· ἀλλὰ καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατασχέσεως καὶ διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡς καὶ ὁ τρίτος, συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 227 τῆς πολ. δικ. Α. Π. 247 τοῦ 33, καὶ ὁ τρίτος, συνωδὰ πρὸς τὸ ἄρθρον 227 τῆς πολ. δικ. Α. Π. 247 τοῦ 33, 119 τοῦ 94. — Ἀπορριψθεῖσης τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς ὡς ἀκύρου, ἔπεται, ὅτι ἡ κατάσχεσις ἀκυροῦται, καὶ μὴ τυχὼν ἐτι περιεχομένης εἰδικῆς καὶ ρητῆς διατάξεως ἐν τῇ ἀπορριψθείσῃ τὴν ἀγωγὴν ἀποφάσει, ὀριζούσης τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως· δύναται ἐπομένως τὸ ἀκυρον αὐτῆς νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ δι' ἀνακοπῆς. Α. Π. 186 τοῦ 78.

926. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κλήσεως ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματός νὰ διαθέτῃ τὰ κατασχθέντα πράγματα, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τοῖς ἄρθροις 963 καὶ 964 ὠρισμένα. Ποιν. 171. Πολ. 1039. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 692).

(1) Ὅρα τὴν ὑπὸ τὸ ἄρθρον 883 Πολ. δηλοποίησιν.

Ν. Ἐάν ἐγένετο ἐκχώρησις ὑπὸ τοῦ ἀρριλέτου καὶ κατάσχαις ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, θεωρεῖται ἰσχυρὰ ἡ κατὰ τὸν χρόνον προγενεστέρα. Α. Π. 233 τοῦ 54, 185 τοῦ 58, 160 τοῦ 60. — Ἐκχώρησις προγενεστέρα τῆς κατασχέσεως, κοινοποιηθεῖσα ὁμῶς τῷ ἀρριλέτῃ βραδύτερον, ἔπαιται τῇ κατασχέσει. Α. Π. 81 τοῦ 85, 135 τοῦ 86, 6 τοῦ 87 τῆς ἐκμεταλλείας (ἐνθα καὶ μειονοψηφία). Ἐκχώρησις δὲ μεταγενεστέρα τῆς κατασχέσεως, προγενεστέρα ὁμῶς τῆς περὶ κύρους αὐτῆς ἀγωγῆς, προτιμᾶται Ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1212 τοῦ 73 (διαφωνεῖ μειονοψηφία).

3. Διαδικασία ὡς πρὸς τὸν τρίτον.

Μ'. Γνωστοποιήσις τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς.

927. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένην προθεσμίαν γνωστοποιεῖ ὁ δανειστής εἰς τὸν τρίτον τὴν ἐμφανιστὴν τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς. — Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσήκοντος γενόμενης ταύτης κοινοποιήσεως, δὲν δύναται πλέον ὁ τρίτος νὰ δώσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα 1) ἢ νὰ τὰ συμψηφίσῃ (ἄρθρον 919), ἀλλὰ εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς προσήκουσας φυλάξεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 889 καὶ 999 ἀρθ. 5, Περλ. 1037 ε. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 564, 565. Γαλλ. ἄστ. νόμου 1690).

1) ἡ πράγματα

Ν. Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχαις, δὲν εἶναι διάδικος ἐν τῇ δίκῃ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως, ἡ δὲ ἀγωγή γνωστοποιεῖται αὐτῷ ὅπως καταστή ὑπεύθυνος εἰς φύλαξιν τῶν κατασχεθέντων. Ὅθεν θετός ἐκτὸς τῆς δικῆς Α. Π. 46 καὶ 166 τοῦ 70. — Ἡ παρὰ τρίτῳ κατάσχαις ὑποχρεοῦ αὐτὸν εἰς τὸ φυλάξει ἀσφαλῶς τὸ κατασχεθὲν ποσόν, καθιστῶσα αὐτὸν ὑπεύθυνον ὡς θεματοφύλακα κατὰ τὸ ἄρθρον 999 § 5. Α. Π. 6 τοῦ 62, 2 τοῦ 58. Ὅθεν ἐὰν ὁ τρίτος, καθὼ ἐμποδισθεὶς ὑπὸ τῆς κατασχέσεως, δὲν πληρώσῃ τὸν δανειστὴν του, δὲν καθίσταται ὑπερήμερος, ἐκτὸς ἂν πρὸ αὐτῆς κατεστῇ τοιοῦτος. Α. Π. 181 τοῦ 56. Ἀλλ' ἐὰν τὸ χρέος ἦτο ἑνέκοον, ἡ κατάσχαις δὲν καταπαύει τοὺς τόκους, καίτοι τοῦ τρίτου καθισταμένου θεματοφύλακος ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, διότι καὶ αἱ λεγόμεναι ἀνώμαλοι παρακαταθήκαι, ἦτοι αἱ ἀντικαταστατῶν πραγμάτων, δύνανται νὰ συνομολογήσῃ τοκοφόροι. (Νόμ. 26 § 1, Π. 16, 3). Α. Π. 2 τοῦ 58, 246 καὶ 263 τοῦ 49, 3 τοῦ 60, 37 τοῦ 90. (Ἴδε καὶ ἄρθ. 919). — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 927, καθ' ἣν ὁ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχαις δὲν δύναται ἀπὸ τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς νὰ καταβάλῃ ἢ νὰ συμψηφίσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα, δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν, δεῖ δὲν δύναται εὖτος νὰ προτείνῃ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως γενόμενῃ πληρωμὴν ἢ τὸν πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης χωρήσαντα συμψηφισμόν, ἀλλὰ μόνον δεῖ δὲν δύναται μετὰ τὴν κατάσχαις νὰ ἐπιχειρήσῃ πληρωμὴν ἢ συμψηφισμόν, δηλονότι νὰ προτείνῃ εἰς συμψηφισμόν ἀνταπαίτησιν μετὰ τὴν κατάσχαις παραχθεῖσαν. Ὅτι δ' ἔχει τὴν ἐννοίαν ταύτην ἐμφαίνουσι πρῶ-

ἄλλως 1) μὲν εἴτι διὰ τῆς κατασχέσεως ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ τοῦ ἀρθ. 928 προθεσμία, ἄνευ δηλώσεως τοῦ τρίτου, οὐδὲν ἄλλο συμβαίνει ἢ ἀναγκαστικὴ τῷ κατασχόντι ἐκχώρησις τῆς τοῦ θρειλέτου ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ τρίτου· μόνον δὲ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ἄνευ προσηκούσης δηλώσεως μετατρέπεται ἡ τῆς ἀναγκαστικῆς ταύτης ἐκχώρησεως σχέσηις εἰς ἀντιδосιν, καὶ ἦν ὁ τρίτος ἀναδίδεται νέαν πρὸς τὸν κατασχόντα θρειλὴν, μηδὲν δικαιοῦμενος νὰ προτείνῃ κατ' αὐτοῦ οἰανδήποτε τυχὸν εἶδος κατὰ τοῦ ἰδίου θρειλέτου τοῦ καὶ θρειλέτου τοῦ κατασχόντος· ἔθεν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς ὁ τρίτος καθὼς ἐκχωρηθεὶς θρειλότης δύναται ἐν τῇ προθεσμίᾳ τῆς δηλώσεως νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κατασχόντος πᾶσαν ἐνστάσιν κακῆς μενῆς πρὸ τῆς κατασχέσεως (ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πράξιν τῆς τε ἐκχώρησεως καὶ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν θρειλέτην), τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ ἐνστάσις οὐ μόνον τῆς πρὸ τῆς κατασχέσεως γενομένης πληρωμῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ συμψηφισμοῦ, οὐ οἱ ἔροι προὔπῃρχον τῆς κατασχέσεως γενομένης πληρωμῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ συμψηφισμοῦ, οὐ οἱ ἔροι προὔπῃρχον τῆς κατασχέσεως, διότι ἄλλως ὁ κατασχὼν θρειλότης, ὅστις ἐνεργεῖ τὸ τοῦ ἰδίου θρειλέτου δικαίωμα, ἤθελεν ἀνασχεῖ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει οὐδόπως ὑπῆρχε τοῦτο παρὰ τῷ θρειλέτῃ (τῷ ἐκχωρητῇ) ἀντικειμένης αὐτῷ ἀνασχεπτικῆς ἐνστάσεως τοῦ θρειλέτου· 2) δὲ εἴτι, ἐάν ἡ ἐννοία τοῦ ἀρθρου 927 ἦτο εἴτι ὁ τρίτος δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ μετὰ τὴν κατασχέσιν τὴν διὰ συμψηφισμοῦ θρειλότητος πρὸ αὐτῆς ἀναίρεσιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ θρειλέτου τοῦ κατασχόντος, ἤθελε καθιερωθῇ ἡ ἄνευ οὐδενὸς λόγου καταπίεσις τοῦ ἐκχωρηθέντος θρειλέτου, ἐάν οὗτος μὴ γινώσκων τυχὸν εἶθι θρειλὴν τῷ θρειλέτῃ τοῦ κατασχόντος (ὅπερ συμβαίνει πολλάκις εἴτε ἡ ἀπαιτήσις τοῦτου ἐκτελεσθῇ κατὰ τοῦ καθολικοῦ δικαιοῦ τοῦ τρίτου) μανθάνῃ τοῦτο κατὰ πρῶτον διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ διὰ τοῦτο τότε ἐπικαλεσθῇ τὴν ἰδίαν ἀπαιτήσιν πρὸς ἀναίρεσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀνταπαιτήσεως τοῦ θρειλέτου τοῦ κατασχόντος καὶ τινάκαλιν ἐάν γινώσκῃ μὲν τὴν ἰδίαν κατ' αὐτοῦ ἀνταπαιτήσιν, ἢ μανθάνει τυχαίως μετὰ τὴν κατασχέσιν ἀλλ' ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς δηλώσεως καὶ τότε ἀντιτάσῃ κατὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἢν ἐξασκεῖ ὁ κατασχὼν. Α. Π. 132 τοῦ 58, 193 τοῦ 53, 28 τοῦ 62.— Καὶ ἂν θεωρηθῇ ἡ ἐν χερσὶ τρίτου κατασχέσις ὡς ἔχουσα δύναμιν ἀναγκαστικῆς ἐκχώρησεως, ὅλα γενομένη, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ προσημετέα ἄλλων ἐκχώρησεων τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως, διότι καὶ ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐκχώρησεως πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα θρειλέτην τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα ἔχει, εἴτι δὲν δύναται πλέον ὁ θρειλότης νὰ καταβάλῃ ἐγκώριον τόχρεον τῷ ἐκχωρητῇ. Α. Π. 233 τοῦ 54, 160 τοῦ 60.— Κηρύττοντες τοῦ ἀρθ. 927 ὑπεύθυνον τὸν τρίτον, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατασχέσις, εἰς ἀποζημιώσιν πρὸς τὸν κατασχόντα, ἀλλὰ μὴ κηρύσσοντες ἄκυρον τὴν αὐτὴν τοῦ τρίτου τῶν κατασχθέντων, ἔπεται εἴτι ἡ εἰς ἕτερον καταβολὴ ὑπὸ τοῦ τρίτου τῶν κατασχθέντων δὲν παρέχει τῷ κατασχόντι τὸ δικαίωμα νὰ διεκδικήσῃ κατὰ τοῦ πληρωθέντος θρειλέτου τὰ ὀφθέντα αὐτῷ, ἀλλὰ μόνον δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ τρίτου, πλὴν ἐάν ὁ πληρωθεὶς ἕτερος θρειλότης ἐγγράστω δόλω, εἴτι ὁ ζημιωθείς δύναται νὰ ἀπευθῇ κατ' αὐτοῦ τὴν τοῦ δόλου ἀγωγὴν. Α. Π. 326 τοῦ 61.— Διὰ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρου 927 ἐκφράζεται ἡ ἐννοία, εἴτι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου εἰς φύλαξιν τῶν κατασχθέντων καὶ μὴ ἀπόδοσιν αὐτῶν κατὰ τὸ ἀρθρον 919 καὶ ἡ ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτῆς ἀκύριότης τῆς ἀποδόσεως ἢ διαθήσεως εἰσι

μόνον αρετικὰ (sub conditione), ἀποδίδουσι δὲ ὀριστικὰ μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ κοροὺς τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς· ὥστε εἰν ἀποδοθῶσιν ἢ ἐν γένει διατεθῶσι τὰ κατασχεθέντα πρότερον, παραλειφθῇ δὲ ἡ ἐμπροσθεῖς κοινοποίησις τῆς ἀγωγῆς, ἢ ἀπόδοσις ἢ ἡ διάδοσις ἀποβῇ ἐγκυρὸς. Α. Π. 334 τοῦ 80. (*18ε καὶ ἄρθρ. 938).

Β'. Δήλωσις τοῦ τρίτου.

928. Ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρ. ἀναφερομένης γνωστοποιήσεως, δεφαίλει ὁ τρίτος νὰ δώσῃ τῇ δῆλωσίν του περὶ τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια ἔχει εἰς χεῖρας· ἤτοι προσφορικῶς συντάσσοντος ἔλθεσιν τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ τύπου τῆς κατοικίας του, ἢ ἐγγράφως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 136 καὶ ἐπ. διατεταγμένα. Πόλ. 933.

Ν. Ὁρίζοντες τοῦ ἄρθρου 928 ὅτι ἡ περὶ δηλώσεως τοῦ τρίτου ἐκθεσίς συντάσσεται ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἀρμόδιος εἶναι ὁ εἰρηνοδικὴς τῆς πραγματικῆς τοῦ δηλοῦντος κατοικίας καὶ οὐχὶ ὁ τῆς σημειουμένης ασφαμένως ἐν τῷ κατασχετηρίῳ κατοικίας αὐτοῦ. Α. Π. 111 τοῦ 90. Γενομένη μάλιστα τυχὸν ἡ δῆλωσις παρ' ἀνακριτοῦ εἰρηνοδίκου οὐδὲν παράγει ἔννομον ἀποτέλεσμα. Α. Π. 103 τοῦ 91. — Ἡ δῆλωσις ἡ ἰσχυρὴ γενομένη ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου. Α. Π. 112 τοῦ 60, 192 τοῦ 63. Κατὰ τὴν ἐρῶν ἀπόφασιν μάλιστα 254 τοῦ 59 τοῦ ἐφετιοῦ Νεωπλίας ἡ ἀκυρότης αὕτη τῆς δηλώσεως δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἄνευ ἀνακοπῆς. — Ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν εἰκονικότητα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ κατασχόντος, ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐστάσεως ἀντικρίσεως εἰς τὸν ὑπελείπτην. Α. Π. 188 τοῦ 83. — Γενομένης τῆς κατασχέσεως ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ παρ' ᾧ πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἡ περὶ κέρου ἀγωγῇ πρωτοδικείου, ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου, οὕτως εἰς ἐν τούτων δεφαίλων νὰ δώσῃ τὴν δῆλωσιν αὐτοῦ, δέον νὰ ἔχῃ τὴν ἐπίπτεισιν ἐν τῇ προθεσμίᾳ, λόγῳ τῶν ἀποστάσεων τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς ἔδρας τοῦ πρωτοδικείου, ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου ὅπου καλεῖται πρὸς δῆλωσιν, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 195 καὶ 196 τῆς Πόλ. Δικον. Α. Π. 316 τοῦ 52. — Εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς δηλώσεως τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, γενομένης δι' ἐπιδόσεως δικεγράφου, δὲν προστίθεται προθεσμία λόγῳ ἀποστάσεως. Α. Π. 126 τοῦ 74. (Contra Ἐφετιοῦ Πατρῶν 188 τοῦ 60) Τὸ ἐπιχείρημα δὲ τούτο· ὅτι δηλ. δὲν προστίθεται διὰ τούτο προθεσμία, δύνανται νὰ προταθῇ καὶ κατ' ἐφασιν, ὡς ἐκ τοῦ νόμου προκύπτει. Α. Π. 126 τοῦ 74. — Ὁ μὴ ἀπειθῶντας προσήκουσαν δῆλωσιν ἢ παντελῶς παραλειπὼν αὐτὴν τρίτος δικαιούται ἐν τῇ δίκῃ, καὶ ἢν συζητεῖται ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐπικυρωσάσης τὴν παρ' αὐτῷ κατάσχεσιν ἀποφάσεως, νὰ προτείνῃ τὸ ἀκυρον αὐτῆς καὶ ἀποτρέψῃ οὕτω τὰ ἐπιβλαβῆ καὶ αὐτοῦ ἐπικυρωσθέντα τῆς ἐσφαλμένως γενομένης ἢ μηδαμῶς γενομένης δηλώσεως. Α. Π. 247 τοῦ 87. — Δύνανται δ' ἐν γένει ὁ δηλώσας νὰ προτείνῃ καὶ ἀναπτύξῃ

ἀνάπαιον τοῦ δικαστηρίου τοὺς πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δηλώσεως αὐτοῦ λόγους. Α. Π. 3 τοῦ 89.

929. Ἡ ἐν τῇ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφερθεῖσα δήλωσις πρέπει νὰ περιέχῃ—1. ἀκριθῆ περιγραφὴν τῶν εἰς χεῖρας τοῦ πρωτοφειλέτου εὐρισκομένων εἰσέτι χρημάτων, κεφαλαίων, εἰσοδημάτων, καὶ ἄλλων κινήτων πραγμάτων 1).—2. τὴν δήλωσιν τῶν πρότερον ἤδη ἐπὶ τῶν χρημάτων τούτων γενομένων κατασχέσεων.—3. ὅτι ὁ τρίτος εἶναι πρόθυμος νὰ ἐνισχύτῃ ἐνόρκως τὴν δήλωσιν ταύτην.

1) τῶν εἰς χεῖρας τοῦ εὐρισκομένων εἰσέτι χρημάτων, κεφαλαίων, εἰσοδημάτων καὶ ἄλλων κινήτων πραγμάτων τοῦ πρωτοφειλέτου

Ν. Δήλωσις τρίτου μὴ περιέχουσα τὴν βεβαίωσιν, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ ἐνισχύσῃ ἐνόρκως αὐτήν, εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 53 τοῦ 68. Δύναται ὅμως νὰ ἀποδείξῃ οὗτος τὸ περιεχόμενον τῆς δηλώσεως δι' ἔρκου ἱπακτοῦ κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 96 τοῦ 72.

930. (Ἐτροποποιήθη). (1)

Ν. Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ δήλωσις, ἐν ᾗ ἐγένετο μὲν μνεῖα τῶν πρότερον ἤδη γενομένων κατασχέσεων πρὸς τὴν τρίτῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπισυνέβησαν τὰ ἐγ-

(1) Ν. ΠΚΖ' 20 Μαρτίου 1880 περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 930 καὶ 932 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἄρθρον μοναδικόν.

Τὰ ἄρθρα 930 καὶ 932 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιεῦνται οὕτως.

Ἄρθρον 930. Εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην ἐπισυνάπτονται ἀντίγραφα ἢ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, καὶ, ἐν τὰ κατασχέοντα ἔχον ἀντικείμενα κινήτὰ πράγματα, ἀκριθῆς κατάλογος, καὶ ἀνεξόδως γενομένη ὡς ἔγγιστα ἐκτίμησις αὐτῶν. — Ἐγγράφα δημόσια ἢ ἰδιωτικά, βεβαίαν ὡς ἔγγιστα χρονολογίαν, δύνανται νὰ προσαχθῶσι καὶ βραδύτερον μᾶλλον τῆς ἐπ' ἀρροστηρίου συζητήσεως τῆς ἐναντίον τῆς δηλώσεως ἀνακοπῆς τοῦ κατασχόντος. — Ἐὰν μεταξὺ αὐτῶν εὐρισκῶνται πράγματα ὑποκειμένα εἰς φόβαν, πρᾶττονται, ἐὰν ὁ τρίτος συναινῇ, τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 898 ἀναφερόμενα.

Ἄρθρον 932. Ὁ κατασχὼν δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν δήλωσιν καὶ νὰ διαφιλνεύσῃ τὴν ἀκριθείαν αὐτῆς· ἀλλὰ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ὀφείλει νὰ κάμῃ ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δηλώσεως, καὶ γίνεται περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ συνοπτικῆς δίκης, συζητήσις καὶ ἀπόφασις ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 19 ἀρμοδίου δικαστηρίου. Κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν ταύτην διδεται τυχὸν καὶ ὁ προσενηχθεὶς ἔρκος (ἄρθρον 929). Ἡ προθεσμία τῶν 30 ἡμερῶν παρατείνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 193 καὶ 196 τῆς Πολιτ. Δικονομίας. — Ἐὰν ἡ δήλωσις δὲν διαφιλνεύηται ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, ἔχει καλῶς τὸ πρᾶγμα. καὶ δὲν γίνεται περαιτέρω διαδικασία ὡς πρὸς τὸν τρίτον (Γαλλ. Πολ. Δικ. 370, 376).

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

50

γραφα αὐτῶν, ὅτι τοῦ νόμου ὀρίζοντος, ὅτι ἐπισυνάπτονται τὰ ἀποδεικτικά τῆς δηλώσεως ἔγγραφα, δηλονότι τὰ ἔγγραφα, ἅσα ὁ τρίτος ἔχει πρὸς ὑποστρέφειν τῶν κατὰ τοῦ χρέους ἰδίῳ ἑαυτοῦ ἀξιώσεων, κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 84 τοῦ 72. Κατὰ τὰς ἀποφάσεις 15 τοῦ 71, 84 τοῦ 72, 39 καὶ 230 τοῦ 73, 253 τοῦ 74, 261 τοῦ 75 ἡ μὴ ἐπισυνάψις τῶν ἀποδεικτικῶν ἔγγράφων ἐπιφέρει τὸ ἄκυρον καὶ ἀπεράδεικτον τῆς δηλώσεως. Κατὰ δὲ τὴν 272 τοῦ 66 ἡ δήλωσις δὲν εἶναι ἄκυρος, ἐὰν ἦται ἀδύνατος ἡ ἐπισυνάψις τῶν δικαιοδογητικῶν ἔγγράφων ὡς παρακαταστήμενων ἐν δημοσίῳ γραφείῳ. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφάσεις 96 τοῦ 72, 128 καὶ 245 τοῦ 74 ὁ μὴ ἐπισυνάψας ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δηλώσαντα, ὅτι δὲν ἔχει ἔγγραφον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ περιεχομένου τῆς δηλώσεως, ἀλλὰ, μὴ ἀπαγορευόμενός τῃς δι' ἐπαγωγῆς ἔρκου ἀποδείξεως, δύναται νὰ ἐπαγάγῃ δόκον. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 132 τοῦ 58, τοῦ ἄρθρου 930 μὴ ὀρίζοντος ῥητῶς, ἐπὶ τῇ παράλειψι τῆς εἰς τὴν δήλωσιν συνάψεως τῶν ἔγγράφων τῶν ἀποδεικτικῶν τὴν ἀλήθειαν τῆς δηλώσεως συνεπάγει τὸ ἄκυρον αὐτῆς, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπαγούσης μόνον τῆς παραβάσεως τοῦ τύπου τῆς δηλώσεως καὶ ἡ βραδυτέρα τῶν ἔγγράφων προσαγωγή δὲν καθίστηται ἀναγκαιῶς ἄκυρον τὴν δήλωσιν, ἐὰν μάλιστα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἦτο ὁ σκοπὸς ἡ προσαγωγή αὐτῶν. — Ἡ ἐκχώρησις, ὡς ἔγγραφον γενόμενον μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ἐκδοχῆς τῆς ἀπαιτήσεως, δὲν εἶναι ἐξ ἐκεῖνων, παρὶ ὧν προνοεῖ τὸ 930 τῆς Πολ. Δικον. δηλονότι τῶν μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου γινόμενων· ἡ δὲ γνωστοποίησις τῆς ἐκχωρήσεως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ πρὸς τὸν ὀφειλέτην, ὥστε νὰ ὑπαχθῇ διὰ τοῦτο εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ 930 ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἔγγράφων· ἐπομένως ἡ δήλωσις δὲν εἶναι ἄκυρος ἐπὶ τῇ μὴ ἐπισυνάψει τῆς ἐκχωρήσεως καὶ γνωστοποίησεως τῆς ἐκχωρήσεως. Α. Π. 30 τοῦ 74.

931. Ἐὰν ὁ τρίτος ἢ δὲν κάμῃ διδόναι τὴν δήλωσιν τοῦ, ἢ δὲν τὴν κάμῃ κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἄρθροις 928—930 ὀρισμένον χρόνον καὶ τύπον, θεωρεῖται ὡς ὀφειλέτης τῆς ὅλης ποσότητος δι' ἣν ἐγένετο παρ' αὐτῇ κατάσχεσις. Πολ. 1037.

Ν. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 931 προκύπτει ὅτι, ἐὰν ὁ τρίτος μὴ δήλωσῃ ποσῶς ἢ μὴ δήλωσῃ προσκλήτως, καθίσταται ὀφειλέτης τῆς ποσότητος, δι' ἣν ὁ κατάσχεσις ἐγένετο καὶ δὲν δύναται νὰ μπισθοκινήσῃ, πλέον τὴν ὑπαρξίν τοῦ χρέους. Α. Π. 138 καὶ 229 τοῦ 59. Ὁ ἐστὶν ἡ διαληθεύουσα διάταξις ἔχουσα τὴν δύναμιν τῶν καλουμένων τεκμηρίων *juris et de jure* τοῦ ἄρθρου 273 ἀποκλείουσα πᾶσαν τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν, διότι, ἂν ἐπατρέπατο καὶ ἐκτρέπατο δήλωσις, ὑπαχρεωμένου ἀπλῶς τοῦ δηλούντος εἰς τὴν τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν, ἦτοί ὅτι δὲν δεῖλται, κατεστρέπατο πᾶν σπουδαῖον ἀποτέλεσμα τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 928—930. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 114 τοῦ 53 ὁ τρίτος δικαιούται, καὶ ἂν παρέλιπε νὰ δήλωσῃ, νὰ προτείνῃ, ὅτι τὸ ὅπὸ τοῦ κατασχόντος αἰτούμενον ποσὸν δὲν δεῖλται αὐτῷ, ὡς πληρωθέντι μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἢ συμειδισθέντι μετὰ τοῦ δευτέρου. — Ἡ πρὸς δήλωσιν ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου καὶ αἱ ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς ἐπιπλοκαὶ δι' αὐτὸν συνεπείαι προϋποτιθέσθαι ἐγκυρὸν κατάσχεσιν· ἀλλ' ἀντὶ τοῦτο τῆς κατασχέσεως, εἰς οὐδεμίαν δήλωσιν ὑποχρεοῦται ὁ τρίτος. Α. Π. 194

τοῦ 88, 94 τοῦ 66, 315 τοῦ 74, 247 τοῦ 87, 3 τοῦ 89, 119 τοῦ 91, ὅθεν καὶ ὁ τρίτος δύναται νὰ προτείνῃ πᾶσαν κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀκυρωτικὴν ἔνστασιν. Δ. Π. 323 τοῦ 83, 315 τοῦ 74, 119 τοῦ 91. Ἄρα καὶ τὸ ἀκυρὸν αὐτῆς ἐνεκεν ἁλλοίφως ἰσχυροῦ τίτλου ἢ ἀδείας τοῦ προέδρου. Δ. Π. 247 τοῦ 87. Ὁ δηλώσας ὁμῶς τρίτος συμφέρον ἔχων νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν δήλωσιν μόνον αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν ἔνστασιν διὰ τὴν ἐπιτρέπεται κατάσχεσις τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν δήμεων ὡς ἔνστασιν ἐκ δικαιώματος τρίτου. Δ. Π. 163 τοῦ 89. Ἐπίσης τὴν εἰκονικότητα τῆς ἀπαίτησεως τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, ἅτε τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀνηκούσης τῷ δριμυτέρῳ καὶ οὐχὶ τῷ τρίτῳ. ἔχοντι ἀποκλειστικῶς νόμιμον συμφέρον εἰς τὴν ἀπειλήν τοῦ κύρους τῆς δηλώσεώς του. Δ. Π. 188 τοῦ 83. (ἴδε καὶ ἄρθ. 924). Ὅτι δὲ τὸ περὶ τῷ τρίτῳ κατασχέθην χρεὸς εἶναι δυνατόν τοῦ νόμου ἢ κατάσχεσις μόνον ἂν δὲν ἀπειλῇ καὶ ἂν ἐγκαίρως καὶ προσηκόντως ἐδῇ-λῃσθαι τοῦτο, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς παρεχὴν τινα πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ ἀνακοπῆς, καὶ τὸ κύρος τῆς κατασχέσεως δικαιούται νὰ προσβάλῃ μόνον ἂν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας δὲν τῷ ἐγνωστοποιήθῃ ἢ περὶ κύρους ἀγωγή. Δ. Π. 222 τοῦ 69. — Οὐχὶ μόνον ἢ περὶ τὴν δήλωσιν παρὰλειψὶς οὐσιώδους τύπου, ἥτις ἂν γένῃ ἐπὶ τῶν διαδικαστικῶν πράξεων ἐπιφέρει ἀκυρότητα, καθίστασι τὸν δηλώσαντα ὑπελείπτην τῆς εἰς χεῖρας αὐτοῦ κατασχεθείσης ποσότητος, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἑλλείψις περὶ τὴν ἐκπληρωσὴν τῶν ὁρισμῶν τῶν ἁρθῶν 928—930. Δ. Π. 53 τοῦ 68. Ὅθεν καθίσταται ὑπελείπτην καὶ ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος δήλωσις τῆς παρ' αὐτῷ προηγουμένης κατασχέσεως εἰς τὸν δεύτερον κατασχόντα ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ ἁρθ. 928. Δ. Π. 113 τοῦ 49, 160 τοῦ 86. — Ὅσακις ἢ παρὰ τῷ τρίτῳ κατάσχεσις γίνεται ἐπὶ μελλόντων ἐνοικίων κτημάτων τινος τοῦ ὑπελείπτου πρὸς τὸν κατασχόντα, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου ἐξακολουθεῖ τῷ ὑπελείπτῳ ἐν ὅσῳ ἔχει τὸ κτῆμα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὑπελείπτου, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τὴν εἰς ἄλλον πώλησιν τοῦ κτηματος, ὅτε ἀφαιρῇ τὰ ἐνοίκια εἰς τὸν ἀγοραστήν, εἰς ἐκεῖνος συναινέσῃ νὰ μισθώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ κτῆμα, μὴ θέλων νὰ τὸν ἀπεβάλῃ. Δ. Π. 98 τοῦ 80.

932. (Ἐτρεποποιήθη) (1).

N. Ἐκ τῆς διατ. τοῦ ἁρθρου 932 (καὶ ὡς ἐτρεποποιήθη) καθίσταται πρό-δλον, ὅτι, εἰν ὁ κατασχὼν δανειστὴς θελήσῃ νάμνησθη τὴν δήλωσιν τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ τὰ κατασχεθέντα, ἀφαιρῇ νάνακψη αὐτὴν δι' ἑγγράφου ἀνακοπῆς, δὲν δύναται δὲ νὰ προσβάλῃ τὴν δήλωσιν ἀνευ ἑγγράφου προδι-καστικοῦ καὶ μόνον δι' ἐνστάσεως ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ ἐν τῇ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἢ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως συζήτησιν· καθότι, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθῶν 925 καὶ 927 τῆς Πολιτ. Δικον., κατὰ τὴν περὶ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως συζήτησιν ὁ τρίτος δὲν εἶναι κυρίως διαδίκος, τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ἀφορῶντος ἰδίως εἰς τὸν δανειστὴν καὶ τὸν ὑπε-λείπτην, εἶναι δὲ κυρίως διαδίκος ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δηλώσεώς του. Δ. Π. 85 τοῦ 48, 96 τοῦ 50, 361 τοῦ 78, 139 τοῦ 82. Ὅθεν ἡ παρὰλει-

(1) ἴδε N. ΠΚΖ' 20 Μαρτίου ὁπὸ ἁρθ. 930.

ψις ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀποκλείει τὴν περαιτέρω πρὸς αὐτὴν διαδικασίαν, Α. Π. 48 τοῦ 86. Ἀλλὰ κατὰ τὴν 181 τοῦ 60 μὴ διαγραφομένης ὑπὸ τοῦ άρθρου 932 εἰδικῆς διαδικασίας πρὸς συζήτησιν τῶν κατὰ τῆς δηλώσεως ἀντιρρήσεων, ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκυρη ἀνακοπὴ καὶ ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου κατ' ἐνστάσιν προτεινομένη ἀντιρρήσις τοῦ δανειστοῦ ἐν τῇ μεταξὺ αὐτῶν διαφορᾷ. Ὡσαύτως κατὰ τὰ Α. Π. 190 καὶ 203 τοῦ 60 καὶ 102 τοῦ 82 εἰς τὰς ἀνακοπὰς κατὰ τῶν δηλώσεων ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ ἀνακοπῶν ἀρχαί, καὶ ὡς ἐσάκις ἡ ἀνακοπὴ γίνεται παρεμπιπτόντως, ἀκολουθοῦνται αἱ περὶ τῶν τοιούτων δικῶν διατάξεις (ἄρθ. 236 Πολ. Δικ.), ὧν δυνάμει παραδεκταὶ εἶσι καὶ αἱ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων γινόμεναι παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί. Ἐθεν αἱ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀντιρρήσεις, αἱ παρεμπιπτόντως ἐν τῇ περὶ κύρωσι τῆς κατασχέσεως δίκῃ γινόμεναι, ἀποτελοῦσι κατ' οὐσίαν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς δηλώσεως, Α. Π. 203 τοῦ 60, 102 τοῦ 82. Ἀλλ' ἐναντία ἡ ἀπόφασις 139 τοῦ 82, καὶ ἥν οὐδέποτε γίνονται δεκταὶ αἱ κατὰ τῆς δηλώσεως ἀντιρρήσεις γινόμεναι διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 68 τοῦ 86 οὐδεμίαν ἀντιρρήσιν προτεινάντος τοῦ δηλώσαντος ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ νὰ συζητηθῶσιν αἱ κατὰ τῆς δηλώσεως αὐτοῦ ὡς τρίτου εἰσιολογίαι τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, καίτοι μὴ ἀνακόψαντος τὴν δέλωσιν, ἡ συζητήσις αὐτὴ εἶναι ἔγκυρος δυνάμει τοῦ 496 ἄρθρου τῆς πολ. δικον. καὶ ὁ δὲ διὰ δικαιοῦνται νὰ ἐμφανίζωνται ἐκουσίως καὶ ἄνευ κλητεύσεως ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως αὐτῶν.—Παρίσταται δὲ ὡς κατασχὼν δανειστὴς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ δανειλέτου αὐτοῦ, διότι κατὰ τὴν δυνάμει ταύτην, διεξαγομένην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατασχέσις τοῦ τοῦ, ὁ δανειστὴς ἐπικαλεῖται οὐχὶ ἴδια, ἀλλὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὴν τίτλους τοῦ δανειλέτου, ἔθεν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τρίτος, οὐδὲ νὰ ἔχῃ μὴ ὅσον δικαιώματα τοῦ δανειλέτου αὐτοῦ, Α. Π. 76 τοῦ 93.—Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς δὲ ὑπάρχει ὁ τρίτος, εἴτε περὶ τὸν τύπον τῆς δηλώσεως εἴτε περὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἀρτίζεται ἡ ἀποφασιστική. Α. Π. 219 τοῦ 38, 409 τοῦ 47, 83 τοῦ 48, 181 τοῦ 60, 102 καὶ 189 τοῦ 82. Ἐσάκις δὲ ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ δίκῃ οὐδὲως ἐφαρμόζεται τῆς κατασχέσεως, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς δυνάμεως τοῦ τρίτου, ἡ ἀρμοδιότης ἢ ἐκ τῆς κατοικίας αὐτοῦ ὀριζομένη κρίνεται κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἀρμοδιότητος ἀρχάς. Α. Π. 109 καὶ 137 τοῦ 63. Ἐν γένει δὲ ἐπὶ ἀνακοπῆς δηλώσεως ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσού των κατασχθέντων χρημάτων ἢ τῆς ἀξίας τοῦ κατασχθέντος πράγματος. Α. Π. 321 τοῦ 77, 12 τοῦ 89. Ὡσαύτως εἰ τῆς δικαιοδοσίας βρεθῶσι καὶ ἐπομένως τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατὰ πρῶτον δικάσαντος δικαστηρίου. Α. Π. 121 τοῦ 81.—Σημειωτέον δὲ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ κατασχόντος κατὰ τῆς δηλώσεως καὶ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ δηλώσαντος κατὰ τῆς ὑποχρέουσης αὐτὸν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχθέντων ἀποράστων δύναται νὰ συζητηθῶσι συγγένως ὡς ἔχουσαι συνάφειαν καὶ ὑπαγόμεναι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς διαδικασίας. Α. Π. 112 τοῦ 60.

933. Ἐὰν μετὰ τὴν πρώτην παρὰ τῷ τρίτῳ κατάσχῃσιν γινέσθαι νέαι κατασχέσεις, εἰδοποιεῖ οὗτος περὶ αὐτῶν τὸν αἰτήσαντα τὴν πρώτην κατάσχῃσιν πρωτοδανειστὴν ἐντὸς τριῶν

ἡμερῶν· ἐὰν δὲ παραλίπη τὴν εἰδοποίησιν ταύτην, εἶναι ὑπεύθυνος περὶ ἔλλων τῶν ἐντεῦθεν προσγενομένων ζημιῶν. Πολ. 908. Γαλλ. Πολ. Δικ. 565).

N. (*18e ἄρθ. 931).

γ'. Συζήσεις καὶ ἀποφασίαι περὶ τοῦ φόρου τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως.

934. Ὡς ἐνεκα κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως κατὰ τὸ ἄρθ. 927 γινόμενη ἀγωγή συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται συνοπτικῶς. Ὡς ἀπόφασις παραδίδεται καὶ εἰς τὸν τρίτον, τὰ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὐρισκόμενα πράγματα κατεσχέθησαν 1) (ἄρθρον 869).

1) εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἐγένινεν ἡ κατάσχεσις.

N. (*18e καὶ ἄρθρον 1042).

935. Ὡς ἐὰν ἡ κυρία ἀπαιτήσις καὶ ἡ κατάσχεσις κηρυχθῶσιν ὡς κύρος ἔχουσαι, διατάσσεται ἐν τῇ ἀποφάσει, — 1. ὅτι ὁ τρίτος πρέπει νὰ ἀποδώσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα εἰς τὸν πρωτοδανειστήν, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει προσδιοριστέαν ποσότητα, ἢ, ἐὰν πλείονες δανεισταὶ ἐζήτησαν τὴν κατάσχεσιν, νὰ τὰ διανείμῃ μεταξὺ ἔλλων. — 2. ἐὰν ἄλλα κινητὰ κατεσχέθησαν, ὅτι ταῦτα πρέπει νὰ πλειστηριασθῶσι, κατὰ τὰ ἄρθρα 891 καὶ 892, καὶ τὸ ἐκπλειστηριασμά αὐτῶν νὰ πληρωθῇ εἰς τοὺς αἰτήσαντας τὴν κατάσχεσιν δανειστάς. Πολ. 937. 1043. (Γαλλ. Πολιτ. Δικονομ. 579).

N. Ἐκδοθεῖσης τελεσιδικίας ἀποφάσεως, ἐπικυρώσεως τὴν κατάσχεσιν καὶ ὑποχρεώσεως τὸν τρίτον νὰ παραδώσῃ τὸ κατασχεθὲν εἰς τὸν κατασχόντα αὐτό, ἄλλοι δανεισταὶ δὲν δύνανται νὰ κατὰσχυσιν τὸ αὐτὸ ποσόν, ἐπιζητούντες τὴν διανομὴν αὐτοῦ· ὅθεν μόνον ἐκεῖνοι οἱ δανεισταὶ δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κατασχεθέντων χρημάτων εἰς μὲχρι τῆς τελεσιδικίας τῆς κυρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως ἐπιβαλλόντες κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρημάτων. Α. Π. 131 καὶ 159 τοῦ 57, 346 τοῦ 55· ἄρα οἱ μεταγενέστεροι οὐδὲν εἰς τοῦτο δικαίωμα ἔχουσι, καθ' ὅσον ὁ ὀφειλέτης αὐτῶν ἐπαύσατο ἔκτοτε ἔχων ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ποσῷ δικαίωματα καὶ ὁ ὅτι οὐκ ἐκυρώθη ἡ κατάσχεσις ἐκτίσατο διὰ τῆς τελεσιδικίας ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἰδιοκτησίας μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως. Α. Π. 312 τοῦ 61. Τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἡ κατάσχεσις ἀφορᾷ εἰς πίστωσιν ὑπὸ ὄρον, ὅσον ἐνοίκια, μισθοὺς κτλ. Ἀρτίου Πάγου 312 τοῦ 61. Ἐπομένως, ἀφ' οὗ ἐκυρώθη ἡ κατάσχεσις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διακρίνεται τοῦ λοιποῦ ὁ κατασχὼν νὰ λάβῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα, ὅ δὲ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις ἐξοφλήθη διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως

ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων τῆς ἀποφ. κατασχέσεων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ πρωτοδανειστοῦ. Ἀρείου Πάγου 219 τοῦ 63. — Ὁ ἐνεργῶν εἰς χεῖρας τρίτου κατάσχεσιν δύναται ἐν τῇ περὶ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως ἀγωγή νὰ ὑποβάλῃ αἰτήσεις καὶ κατὰ τοῦ τρίτου τούτου· ἂν δὲ τὰς αἰτήσεις ταύτας ἀπευθύνῃ κατὰ τοῦ παρ' ᾧ ἐνέργησε τὴν κατάσχεσιν ὡς διαδίκου, τοῦτο ἀποτελεῖ ἑλλειψὶν ἀκριβείας δικονομικῆς μὴ συνεπάγουσαν ἀκυρότητα. Α. Π. 81 τοῦ 58. — Αὐτὸς ὁ τρίτος ὀφείλει κατὰ τὸ ἄρθρον 935 νὰ διανεῖμῃ τὰ κατασχθέντα εἰς τοὺς δανειστάς, αἱ μετὰ δὲ τῶν δανειστῶν διαφοραὶ ὡς πρὸς τὸ διανεμητέον ἐκάστη ποσὴν ἀπαλλάττονται μὲν τὸν τρίτον τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, μὴ δικαιοῦμενον νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς δανειστάς τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ ποσίου ἐκάστη ποσοῦ, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀμειψιότησεων τούτων τὸ δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ, εἴτε εἰσάγοντος αὐτοῦ τοῦ τρίτου δι' αἰτήσεως αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν, εἴτε τῶν δανειστῶν ζητούντων τὴν διάλυσιν τῶν ἐρίδων αὐτῶν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐκάστη αὐτῶν ἀνηκούσης ποσότητος· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ τρίτος δύναται νὰ ἀναθέσῃ τὴν διάλυσιν τῆς διαφορᾶς εἰς συμβολαιογράφον, προκαλῶν τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ τρίτος ἔχῃ ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ χρηματικῆς ποσοῦ ὡς δανειστής. Τὸ δὲ ἄρθ. 937 δὲν ἐφαρμόζεται ἐνταῦθα, ὡς ἀφορῶν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν εἰς χεῖρας ὀφειλίου. Α. Π. 282 τοῦ 84. — Ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ὀφείλων μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν αὐτῆς νὰ ἀποδώσῃ τὰ κατασχθέντα τῷ πρωτοδανειστῇ, γίνεται δι' ἀναγκαστικῆς ἐγκωρύψεως ὀφειλέτης αὐτοῦ, ὅθεν οὗτος ἢ οἱ διάδοχοι αὐτοῦ κατατάσσοντες ὀφείλονται ἀπὸ τῆς ἀποράφως δικαιοῦνται νὰ συμπληρώσωσι ὅσας εἶχον ληξιπρόθεσμοι ἀπαιτήσεις κατ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀπαιτήσιν δι' ἣν ἐπικυρώσῃ ἡ κατάσχεσις, ἂν πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης προλάβον ἄλλας δὲν συνεψήφισαι ληξιπρόθεσμως ἰδίαις ἀπαιτήσεις πρὸς τὴν αὐτὴν ἀπαιτήσιν. Α. Π. 280 τοῦ 69. — Ἀπορρίψεως τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως καὶ σὺν αὐτῇ ἐπομένως τῆς κατασχέσεως, ὀφείλει ὁ κατασχὼν νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐκ τῆς κατασχέσεως ῥημίαν. Α. Π. 283 τοῦ 53, διότι κατὰ τὸν νόμον πᾶν γεγονός, μὴ ἀποτελοῦν ἐκτέλεσιν νομίμου ὑποχρεώσεως ἢ ἐξουκρίσιν νομίμου δικαιώματος καὶ μὴ ὂν ἀποτέλεσμα τυχαίας συμπτώσεως, ἂν ἐπὶ νεῖκε βλάβην, ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἄδικον. Α. Π. 87 τοῦ 88.

Β'. Διανομὴ τοῦ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ κινήτων πραγμάτων προκύπτοντος.

α'. Τίς καὶ πότε κατὰτάσσεται;

936. Οἱ δανεισταὶ δὲν προσκαλοῦνται ν' ἀναγγεῖλωσιν ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἡ διανομὴ γίνεται πάντοτε μετὰ τῶν αὐτοεργήτως ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς (ἄρθρα 905, 908, 918 καὶ 935). — Ἐάν τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἀρχῇ πρὸς ἀποπληρωμὴν ὅλων τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς, γίνεται κατὰτάξις, ἐπιφυλακτομένου τοῦ πρὸς συμβιβασμὸν δικαιώματος κατὰ τὰ ἄρθρα 477 καὶ ἐπ. Πολ. 986 ἔ. 1044. Ἑμπ. 312. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 656, 579, 610, 635, 65).

Ν. Μὴ ἐξαρκούσης τῆς κατασχεθείσης περιουσίας πρὸς ἐξόφλησιν ὅλων τῶν δανειστικῶν, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει ἀναιρείται ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ, ὅτε τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 936 — 938 τῆς πολ. δικ. οὐσῶν οὐσιωδῶν. Α. Π. 402 τοῦ 40. — Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δὲν δικαιούται νὰ διατάσῃ τὴν ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου (τῆς μὴ πλειστηριασθείσης) ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀνεξορλήτων μινάντων δανειστικῶν, αἵτινες πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν δέον νὰ στηρίχθαι εἰς ἴδιον ἐκτελεστὴν τίτλον ἐκάστη. Α. Π. 23 τοῦ 30.

Β'. Διαδικασία ἀφορῶσα τὴν παρὰ τῶν δανειστικῶν προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων.

937. Δανεισταὶ ἀναγγεῖλαντες ἑαυτοὺς πρέπει νὰ προσκληθῶσιν εἴτε ἐπιμελείᾳ τῶν διαδικῶν, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, νὰ προβάλουν εἰς αὐτὸν ἥτοι ἐγγράφως, ἢ προφορικῶς, συντασσομένης ἐκθέσεως, τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀξιώσεις των, καὶ νὰ φέρουν τὰς ἀποδείξεις των. — Ἡ πρόσκλησις αὕτη γίνεται, διὰ μὲν κατὰ τὰ ἀρθ. 905, 918 καὶ 935 πρόκειται περὶ διανομῆς τοῦ ἀπὸ κινητῶν πραγμάτων ἢ ἀπὸ καρπῶν ἐκπλειστηριασμοῦ, παραχρῆμα· ἐπὶ δὲ κατασχεθέντων χρημάτων, ὀφείλει ὁ ἐπιμελούμενος διάδικος νὰ προσδιορίσῃ πρότερον κατὰ τὸν τύπον τῆς κατασχέσεως συμβολαιογράφον τινὰ ἢ εἰρηνοδίκην, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνῃ ἡ περαιτέρω διαδικασία. Πολ. 809. 988 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 659).

Ν. Ἐάν ὁ δανειστὴς κατέθετο παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ τοὺς τίτλους αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς διαδικασίας πρὸς διανομὴν τοῦ κατὰ πρῶτον κατατεθέντος μέρους ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, καὶ οἱ τίτλοι αὐτοῦ ἔμεινον παρὰ τῷ ὑπαλλήλῳ αὐτῷ οὐ μόνον ὅτι ὁ δανειστὴς προσεκλήθη νὰ προσαγάγῃ αὐτοὺς, ὅπως λεγέσθαι ὅπ' ἔφη εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ὑπολοίπου ἐκπλειστηριασμοῦ τοῦ βραδύτερον κατατεθέντος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος ἐγνωστοποίησεν, ὅτι οἱ τίτλοι του εἶναι ἐπισυννημμένοι ἐν τῇ δικογραφίᾳ τῆς πρώτης κατατάξεως, συνεμορφῶθαι κατὰ πάντα πρὸς τὸν νόμον. Α. Π. 151 τοῦ 77. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 937, 938 καὶ 989 προκύπτει ὅτι μόνον οἱ ἀναγγεῖλαντες δανεισταὶ καλεοῦνται, ὁ δὲ ὀφειλέτης λαμβάνει γνῶσιν ἐκ τῶν προηγουμένων περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰδοποιήσεων καὶ ἐκ τῆς διὰ φύλλου γινομένης δημοσιεύσεως τῆς πρὸς τοὺς δανειστάς προσκλήσεως καὶ ὀφείλει παρευρίσκεισθαι εἰς τὴν κατάταξιν πρὸς ὑποβολὴν ἀντιρρήσεων. Α. Π. 111 τοῦ 69. — Ὁρίζουσι τῆς πολιτ. δικον., ὅτι ἡ πρόσκλησις εἰς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀξιώσεις των ἐπιδοτεῖται εἰς τοὺς δανειστάς, ἔπεται, ὅτι ἀπο-

δεικτικὴν τῆς γενομένης προσκλήσεως ἔστι μόνον τὸ κατὰ νόμον (ἄρθρον 130 καὶ ἐπ. τῆς πολιτ. δικ.) συνασσομένον περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἐγγράφον. Α. Π. 38 τοῦ 78. — Ὡς δανεισταὶ προσκληθεῖσι καὶ οἱ ἐπισπούδοντες, ἂν ἔχοντες καὶ οὗτοι αὐτὰ δικαιώματα τοῖς λοιποῖς. Τοῦτο προκύπτει σαφέστερον ἐκ τῶν ἀρθρῶν 908, 946, 987, χωρμένων τῇ ἐκφράσει «καταγγιλλαντες ταυτοὺς δανειστας». Α. Π. 24 τοῦ 43. — Αἱ ἐπὶ τοῦ ἐκπλητιστηρίσματος ἀφώσεως τῶν δανειστῶν καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι παρατηρήσεις πιστοποιοῦνται δι' ἐκδόσεως κατὰ τὴν ἐιδικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 937, ἀνευ δηλαδὴ τοῦ τύπου συντάξεως συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ ἀνευ τῆς συμπράξεως τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Α. Π. 218 τοῦ 83. Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ τῆς κατατάξεως οἱ ἀμφισβητοῦντες τὰ δάνεια αὐτῶν δανεισταὶ κατ' ἀλλήλων εἰσὶ μὲν τρίτοι, ἐποταὶ προσβάλλωσιν αὐτὰ κατὰ τὴν νόμιμον ἐσωτερικὴν αὐτῶν ὑπάρξιν ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου, ἅτε ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἐπικαλοῦμενοι καὶ ἴδιον δικαίωμα· δὲν εἶναι ὅμως τρίτοι, ὅσκις ἀμφισβητοῦντες αὐτὰ ἐπικαλοῦνται τὴν ὑπὸ τοῦ δεσιλέτου ἐξέφλησιν αὐτῶν, ἅτε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀντιπροσωπεύοντες τὸν δεσιλέτην αὐτῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὀφειλόντες νὰ ἀποδείξωσιν αὐτὴν δι' ὧν μέσων ἰδύνατο οὕτως νὰ ποδείξῃ αὐτήν. Α. Π. 392 τοῦ 78. — Κατὰ τῆς προσκλήσεως περὶ προσαγωγῆς ἐγγράφων δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ τοῦ δεσιλέτου, ἅτε τοῦ νόμου ὁρίζοντος ἐν τοῖς ἀρθροῖς 938 § 2, 249, 985, 994 § 2 τὰ ἔνδικα μέσα τοῦ δεσιλέτου διακρούσης τῆς κατατάξεως κατὰ τοῦ πίνακος. Α. Π. 403 τοῦ 80.

938. Τὸ βραδύτερον δεκατέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀρθ. ἀναφερμένης προσκλήσεως, ὀφείλειεν οἱ δανεισταὶ νὰ προσαγάγωσι τὰς ἀποδείξεις τῶν, καὶ νὰ αἰτήσωσιν τὴν κατατάξιν. — Ἐντὺς ὅκτῳ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς, ἔχουν οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ ὀφειλέται τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων, καὶ νὰ κάμωσιν τὰς παρατηρήσεις τῶν. — Πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγή ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις εἶναι ἀπαράδεκτος· εἴθ' ἐν καὶ ἀπορρίπτεται παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου. Πολ. 989. (Γαλλικ. Πολ. Δικ. 660, 663).

N. Ἡ προσαγωγή τῶν ἀποδείξεων τῶν δανειστῶν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ κλειστηριακοῦ ὑπάλληλον εἶναι πράξις ἐξωδίκος, εἴθ' ὕπναται νὰ γίνῃ ὑπ' οἰουδήποτε λαθόντος ἐντολῆν, καίπερ μὴ κακτημένους τὰς ἰδιότητας τοῦ ἀρθ. 91. Ἀρτίου Πάγου 197 τοῦ 82. — Τὸ ἄρθρον 938 προφανῶς ἀφορᾷ εἰς τὴν προσαγωγὴν τῶν τίτλων καὶ τῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν οἱ δανεισταὶ σταρίζουσιν τὰ δικαιώματα αὐτῶν καὶ τὰς παρατηρήσεις. Δε ἕκαστος δικαιούται νὰ ἐπιφέρει κατὰ τῶν τίτλων τοῦ ἄλλου. Ὅθεν οἱ λόγοι, οἱ μὴ ἀφορῶντες εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν τῶν τίτλων τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ περιστραφεῖς εἰς τὴν ἀνασκευὴν τῶν ἀντιρρήσεων, δε κατὰ τῶν τίτλων αὐτοῦ ἔχοντες ὁ ἄλλος, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀρθρου τούτου. Α. Π. 86 τοῦ 74. — Κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 140 τοῦ 49, 3 καὶ 374 τοῦ 52 ὁ ἀποκλεισμός τοῦ προκειμένου ἀρθρου περιορίζεται εἰς τὴν ἐνόπιον τοῦ ἐπὶ τῆς

κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασίαν, ἔθεν δύναται μετ' αὐτὴν ὁ δανειστής, ἀνακόπῃ τὸν πίνακα, νά προσάγῃ ἔγγραφα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἃ ἐκεῖ δὲν προσήγαγε. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποφ. 147 τοῦ 53, 32 τοῦ 56, 100 τοῦ 50, 78 τοῦ 65, 242 τοῦ 63, 391 τοῦ 60, 40 τοῦ 68, 266 τοῦ 68, 223 τοῦ 69, 6 τοῦ 1, 189 τοῦ 78, 24 τοῦ 88 ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρου 938, καθ' ἣν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα βραδύτερα προσαγωγή ἀποδείξεων ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις, ἐννοεῖ οὐ μόνον τὰς κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν τοῦ πίνακος σύνταξιν γινόμενας παρατηρήσεις ἢ προσκομίσεις ἀποδείξεων, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. (*Ἀνάγκη νά σημειωθῇ ὅτι ἐξενίκησε παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἡ παλαιὰ ἀλλ' ἐπίμονος ὁρθὴ νομολογία τοῦ Ἐφετιοῦ Ναυπλίας (ἀποφ. 222 τοῦ 49 κτλ.), ὑπὲρ ἧς ὑπερμαχίαν ὡς προέδρος τότε τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ὁ πατὴρ μου Νικόλαος Φλογαίτης). Ἀλλ' ὁρίζοντες τοῦ νόμου ὅτι καθίστανται ὑπερῆμεροι οἱ δανεισταὶ νά προσάγῃσι τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν καὶ νά αἰτήσωσι τὴν κατάταξιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ μετὰ 14 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κλήσεως διαδίκου τινὸς ἢ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἔπεται, ὅτι δὲν καθίστανται τοιοῦτοι, ἐπὶ τῶν κλητευομένων παραγῆγμα μετὰ τὴν κατακύρωσιν, εὐδαιμονίᾳ τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαλούσης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποινὴν τινὰ ἀπωλείας δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν, δικαιουμένων ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν 14 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κλητεύσεως νά ὑπερνιασθῶν ἐς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ αἰτήσωσι τὴν κατάταξιν αὐτῶν. Α. Π. 86 τοῦ 48. — Ἐκπρόθεσμον τῶν ἀντιρρήσεων ὑπάρχει, ὁσάκις ἀντιρρήσεις ᾔθελον ὑπεδλῆθῇ μετὰ 8 ἡμέρας ἀπὸ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ἀποκρουομένου τίτλου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. Α. Π. 168 τοῦ 90. — Ὁ περιορισμὸς τοῦ 938 ἀρθρου τοῦ νά γίνῃ πᾶσα ἀντιρρῆσις ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀδείξεων τῶν ἀναγγελλομένων δανειστῶν δὲν χωρεῖ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντίκρουσιν ἀναγγελίας τινὸς δι' ἑλλειψιν προσηκούσης κοινοποιήσεως, διότι προϋποτίθεται ἀναγγελίαν δεόντως γενομένην. Α. Π. 36 τοῦ 83. — Ὁρίζοντες τοῦ ἀρθρου 938, ὅτι οἱ δανεισταὶ ἐξέλιουσιν ἐντὸς τῆς ὁριζουμένης ἐν αὐτῷ προθεσμίας νά προσάγῃσιν ἐπὶ ποινὴ ἀπαράδεκτος τὰς ἀδείξεις τῶν, ἔπεται, ὅτι τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης οὐδ' ὁ ἐπιπορεύων δανειστὴς ἀπαλλάσσεται, διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν δανειστῶν. Α. Π. 74 τοῦ 80. — Τὸ ἀρθ. 938, σιωπῶντος τοῦ Ἐμπ. νόμου, εἶναι ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τῶν ἐκποιήσεων τῶν πλοίων. Α. Π. 62 καὶ 124 τοῦ 80. — Δικαιούμενοι οἱ δανεισταὶ (ἀρθ. 938, 947, 949, 950, 989 καὶ 994) νά προσβάλωσι τὴν ἀμοιβεῖαν κατάταξιν, οὐ μόνον ἀποκρούοντες τὴν χορηγηθεῖσαν τοῖς λοιποῖς δανεισταῖς τάξιν προτιμῆσεως, ἀλλὰ καὶ ἀμφισβητοῦντες καὶ αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἐπιτρέπεται αὐτοῖς ὡς τρίτοι νά ἀποδείξωσι τὴν ἀπαίτησιν αὐτῶν καὶ διὰ μαρτύρων. Α. Π. 177 τοῦ 88.

γ'. Κατάταξις.

939. Δεκατέσσαρας τὸ βραδύτερον ἡμέρας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρθρῳ ὁρισμένης προθεσμίας, ἔφειλται ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως (ἀρθρον 988) νά τελειώσῃ τὴν

κατάταξιν· ἄλλως καταδικάζεται εἰς ἀποξηρίωσιν καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινήν. Πολ. 203, 945, 989.

940. Πρῶτον κατατάσσονται ὅσοι τῶν θανειστῶν ἔχουν πρόνομια ἐφ' ὧν τῶν κινητῶν πραγμάτων, προτιμωμένων τῶν προνομίων αὐτῶν κατὰ τὴν ἐφεξῆς τάξιν 1) — 1. τὰ ἐξῶδα τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ἐν γένει τὰ δικαστικά ἐξῶδα· 2) — 2. τὰ διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ὀφειλέτου, τῆς γυναικὸς του, καὶ τῶν τέκνων του ἀνγκυαῖα ἐξῶδα· 3) — 3. τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν τοῦ ὀφειλέτου, τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν τέκνων του εἰς ἰατρούς, χειρουργοὺς, μαίας, φύλακας, καὶ ἱατρικὰ δαπανηθέντα· 4) — 4. ὁ καθυστέρησας μισθὸς τῶν ὑπηρετῶν, ἐργατῶν, ἡμερομισθίων, ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον ὑπηρετικὸν ἔτος καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐνεστώδες· (1) 2) — 5. ἀπαιτήσεις ἕνεκα τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαιῶν, τὰ ὅποια κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἐδόθησαν εἰς τὸν ὀφειλέτην, τὴν γυναῖκά του, ἢ τὰ τέκνα του, καὶ ἰδίως παρ' ἄρτοποιῶν, κρεωπωλῶν, ξενοδόχων, ἐμπόρων καὶ τῶν τοιούτων· 2) — 6. συνεισφοραὶ εἰς τὰ τῶν νόμων, ἐπαρχιῶν, καὶ τῶν δήμων βάρη τοῦ ἐνεστώτος ἔτους καὶ τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν (2) 2) — 7. ἀπαιτήσεις τοῦ Κράτους ἕνεκα καθυστερησάντων ἀμέσων ἢ ἐμμέσων φόρων τοῦ ἐνεστώτος ἔτους καὶ τῶν δύο ἀμέσως προηγουμένων (3)· 3) — 8. τὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐξῶδα, ἐὰν ὁ ὀφειλέτης κατεδικάσθῃ παρὰ πονηκοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξῶδων. Πολ. 877, 991. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 662, Γαλλ. ἀπ. Ν. 101).

1) πρῶτον 2) ἔπειτα 3) τέλος

(1) *Ὁρᾷ ἄρθρον 518 τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεως Ν. 1833.

(2) Ν. περὶ συστάσεως τῶν δήμων τῆς 27 Δεκ. 1833.

*Ἄρθρον 29. «Ὅλοι οἱ δημόται καὶ ὅλα τὰ ἐντὶ τῆς περιοχῆς τοῦ δήμου ὑποκειμένα εἰς φόρον πράγματα καθυποβάλλονται εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν δημοτικῶν ἐξόδων. — Ἡ συνεισφορά αὕτη κανονίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀμέσων φόρων. Ἀπόκειται δὲ εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχάς νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλο καταλληλότερον περὶ τῆς ἀναλογίας τῆς συνεισφορᾶς μέτρον. — Ἡ συνεισφορά τῶν δημοτῶν, τῶν μὴ ἐχόντων ἰδιοκτησίαν ὑποκειμένην εἰς φόρον ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ δήμου, μήτε μεταρχομένων ἐν αὐτῷ φορολογουμένων τι ἐπιτίθεται, κανονίζεται ἐκαστοτε δι' ἰδιαιτέρων ἀποφάσεων τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς».

(3) *Ὁρᾷ ἄρθρον 12 ἐδ. 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς Ν. ἐν Τόμῳ 3.

Ν. Ἐν τῇ κατατάξει προτιμῶνται κατὰ τὴν ἔννοian τοῦ ἀρθρου 940 αὐτῶν ἀπάναι της παραγωγούσης τὴν κατάταξιν ἐκτελέσεως καὶ αἱ γενόμεναι πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ἐκποιηθέντος. Α. Π. 176 τοῦ 86. — Οἱ ὑπηρεταὶ εἶναι προνομιοῦχοι ὡς πρὸς τοὺς καθυποτερόντας αὐτῶν μισθοὺς καὶ εἰς ἐκμισθεύονται ἄλλως ἢ κατ' ἔτος, ὅταν κατὰ μῆνα, τοῦ ἀρθρου 940 θελήσαντες μόνον νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν προνομιακὴν αὐτῶν πληρωμὴν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τελειοτάτου καὶ τοῦ ἐνστάτου ἔτους. Α. Π. 83 τοῦ 53. — Οἱ ἀσυγκύβιστοι καρποὶ τῶν κατ' ἰδίαν καὶ οὐχὶ συγχρόνως τῷ ἀκινήτῳ ἐνεργεῖται ἢ κατὰσχιστοὺς θεωροῦνται κινήτα καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχουσιν ἐπ' αὐτῶν ἢ τὰ προνόμια τῶν 940 καὶ 941 ἀρθρων. Α. Π. 141 τοῦ 52. — Τὰ ἔσοδα τῆς ἀναγγελίας καὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀξιωματικῶν τινος, τῆς συνταχθείσης κατὰ τὸ ἀρθρον 937 τῆς Πολ. Δικον., γενόμενα μόνον διὰ τὸ συμφέρον αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ἔσοδα τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας ἢ δικαστικὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ κοινὸν τῶν ἐνδιαφερομένων συμφέρον καὶ ὡς τοιαῦτα δὲν προτάσσονται εἰς τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως. Α. Π. 243 τοῦ 59. — Διὰ τῆς λήξεως ὑπηρετικῶν δὲν ἐννοοῦνται ἢ οἱ ἐκπληροῦντες κοινὰς καὶ ὁλικὰς ἐργασίας χρησίμους τοῖς κυρίοις, ὅς' οὐς διατελοῦσι. Ὅθεν ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐμπορίου δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ἀπόφ. 12870 τοῦ 45 τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 20 τοῦ 44 εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπηρετικῶν κατὰ τὴν ἔννοian τοῦ νόμου ὑπάγονται καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν ἐμπορικῶν γραφείων. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 86 τοῦ 53 οὐ μόνον οἱ παρὰ τῷ δεξιότητι διατείνοντες καὶ ἐπ' αὐτοῦ μισθοδοτούμενοι παντὶς εἰδος ὑπηρεταί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκμισθεύοντες ἄλλως τὴν ἐργασίαν αὐτῶν. ὅταν πρὸς καλὴν λίσργειαν τοῦ κήπου, τοῦ ἀγροῦ ἢ τῆς ἀμπελῶς τοῦτου. — Ἡ χρονικὴ ἐκτασίς τοῦ τῶν ὑπηρετικῶν προνομίου ὑπολογίζεται ἐκ τῆς διαρκείας τῆς ὑπηρεσίας, λαμβανομένου ὡς σημείου μὲν ἐνάρξεως τῆς ἀρχῆς αὐτῆς καὶ πέρας τοῦ χρόνου τῆς κατατάξεως. π. χ. τὸ ὑπηρετικὸν ἔτος ἤρξατο τὴν 6 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1874, ἡ ἀναγγελία πρὸς κατάταξιν γίνεταί τὴν 1 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1876, ἡ ἐκτασίς τοῦ προνομίου εἶναι ἐνός ἔτους καὶ ἑπτὰ μηνῶν. Α. Π. 237 τοῦ 83, 400 τοῦ 70. Κατὰ δὲ τὴν 128 τοῦ 69 τὸ ἀρθρον 940 τελευταῖον ἔτος ἐννοεῖ τὸ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως, ἥτις συνήθως περατοῦται ἐντός ἔτους κατὰ τὰς διατ. τῆς Πολιτ. Δικον. ὅθεν ἀναφαίνεται ἀπὸ τῆς, καθ' ἣν πάντοτε κατατάσσεται ὁ μισθὸς τοῦ τελευταίου τῆς ὑπηρεσίας ἔτους, μηδὲν εἰσαποθέντος ἂν τὸ ἔτος τοῦτου ἦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἀμέσως προηγούμεν τοῦ τῆς ἐκτελέσεως. — Τῶν ὑπηρετικῶν ὁ μισθὸς ἀπολαύει μόνον τοῦ προνομίου, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλαι αὐτῶν ἀπαιτήσεις, ὅστω καὶ ἂν πηγάζουσιν ἐξ ἀπαιτῆς μισθῶν. Ὅταν δὲν εἶναι προνομιακαὶ αἱ ἀπαιτήσεις συναλλαγματικῆς, ἣν εἰδέχατο ὁ ὑπηρετὴς πρὸς ἀπότισιν τῶν μισθῶν αὐτοῦ, αἵ τῆς ἀρχικῆς ἀπαιτῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς πηγάζοντος προνομίου ἀποσθεννομένων δι' ἀνανεώσεως. Α. Π. 242 τοῦ 63. — Τοῦ νομοθέτου ἐκτείνοντος τὸ προνόμιον καὶ εἰς τοὺς ἡμερομισθοῦς. (οἵτινες μισθοῦνται πολλακίς καθ' ἡμέραν), ἔπεται ὅτι προνομιοῦχοι εἰσιν οἱ ὑπηρεταί, καὶ εἰς ἐκμισθεύσαντες κατὰ μῆνα. Ἀρείου Πάγου 86 τοῦ 53. — Ὡς τελευταίαν ἐκμισθεύσαντες ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν πλησιεστέραν τῆς ἀναγκαστικῆς κατατάξεως, ὅστω καὶ μὴ ἐπενεγκοῦσαν τὸν θάνατον. Ἀρείου Πάγου 276 τοῦ 64. Εἶναι δὲ ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἀρθρου 940 εὐσυνήθης. Ἀρείου Πάγου 276 τοῦ 64.

941. Αἱ ἀπαιτήσεις, τῶν ὁποίων τὸ περὶ προτιμῆσεως δια-
καιώμα ἀνάγεται μόνον εἰς ῥητὰ κινητὰ ἢ εἰς ῥητὰ χρήματα,
κατατάσσονται πρῶται, ἐὰν πρόκηται λόγος περὶ τοῦ ἐκπλει-
στηριάσματος 1) τῶν κινητῶν, ἢ περὶ τῆς διανομῆς τῶν χρη-
μάτων τούτων· καὶ — 1. αἱ ἀπαιτήσεις διὰ τὰς ὁποίας ἔχει εἰς
χειρὰς τοῦ ὁ δανειστής ἐνέχυρον, ὡς πρὸς τὸ ἐνεχυριασθῆναι
πρᾶγμα· (1) — 2. ἔξοδα γενόμενα πρὸς διατήρησιν πράγματός
τινος, ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῶν διατηρούμενον πρᾶγμα. — 3. προ-
καταβολαὶ σπόρων ἢ χρημάτων πρὸς παραγωγὴν καρπῶν, ἢ
ἄλλα καλλιιεργείας καὶ θέραισμος ἔξοδα τοῦ ἐνεστώτος ἔτους,
ὡς πρὸς τοὺς καρποὺς αὐτοῦς, ἐὰν οὗτοι ὑπάρχουν εἰσέτι αὐτῶ-
ν· — 4. τὸ ἐνοίκιον κατοικιδίων καὶ εἰσδομημάτων διὰ τὸ
ἐνεστώτως καὶ διὰ τὸ τελευταῖον ἔτος, ὡς πρὸς τὰ παρὰ τῶν
ἐνοικιαστῶν προσαχθέντα καὶ ἐν τῇ ἐνοικιασμένῃ τόπῳ εἰσέτι
εὐρισκόμενα κινητὰ· (2) — 5. τὸ μίσθωμα ἀγρῶν καὶ ἄλλων
καρπῶν φερόντων πραγμάτων, ὡσαύτως τὸ δέκατον, ὃ ἀπὸ τῶν
ἀγρῶν ἐγγειοῦς φέρει 2), τὸ μίσθωμα ἐργεστασίων, μύλων,
καὶ ἄλλων βιομηχανικῶν καταστημάτων διὰ τὸ ἐνεστώτως καὶ διὰ
τὸ τελευταῖον ἔτος, ὡς πρὸς τοὺς ὑπάρχοντας εἰσέτι καρποὺς,
εἰδικὰ σκεύη, ἐμπορεύματα, καὶ τεχνουργήματα, καὶ ὡς πρὸς
τὰ εἰσέτι ὑπάρχοντα κτήνη καὶ τὸ προσαχθὲν ὕλικόν· — 6. ἀπαι-
τήσεις ξενοδόχων πρὸς ἑδοιπόρους διὰ τὰ καταναλωθέντα καὶ
διὰ τὰς γενομένας εἰς αὐτοὺς προκαταβολάς, ὡς πρὸς τὰ πράγ-
ματα, τὰ ὅποια ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τὰ
ὅποια εὐρίσκονται εἰσέτι αὐτοῖς· — 7. ἔξοδα καὶ ἀγῶγια παραγ-

(1) Ὁρα Ν. περὶ ἐνεχύρου ἐν Τόμῳ 3.

(2) Τοῦ άρθρου 941 ἀριθ. 4 εὐδαμῶς διακρίνοντας ἂν τὰ εἰσκομιθέντα
κινητὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν ἢ εἰς τρίτον, ἀπορρέουσας δὲ τῆς περὶ
τούτου διατάξεως αὐτοῦ ἐκ τῶν βωμολικῶν νόμων, καθ' οὓς τὰ εἰς τὴν οἰκίαν
εἰσκομιθέντα εἶναι αἰτίποτε ὑπέγγυα διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦματος·
πλὴν τῶν προσαχθέντων εἰσκαμμένων καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ μεταφορᾷ ἢ τῶν
παρακατατεθέντων ὑπὸ ἄλλου, οὗ ἡ κυριότης ἐμφαίνεται διὰ δημοσίου ἐγ-
γράφου, ἀπαλλάσσονται δὲ τοῦ προνομίου τὰ εἰς ἄλλον ἀνήκοντα, διδόμενα
δὲ τῷ ἐνοικιαστῇ πρὸς στολισμὸν καὶ χρῆσιν τῆς μισθωθείσης οἰκίας μόνον
ἐὰν πρὸ τῆς εἰσκαμμένης αὐτῶν εἰδοποιήθῃ περὶ τούτου ἐπισήμως ὁ κύριος
τῆς οἰκίας, ἔπεται οὖν καὶ ἂν ἀνήκωσιν εἰς ἕτερον τὰ κινητὰ εἶναι ὑπέγγυα
διὰ τὸ ἐνοίκιον.

γελιοδόχου, ἀποστολέως, πλοιάρχου, ἡ ἀμαξηλάτου, ὡς πρὸς τὰ κατὰ παραγγελίαν εἰλημμένα ἢ πρὸς μετακόμισιν διαπεπιστευμένα καὶ παρ' αὐτοῖς εἰσέτι εὐρισκόμενα ἐμπορεύματα. — 8. ἀπαιτήσεις, δι' ἃς ἐδόθη ἐγγύησις, ὡς πρὸς τὴν ἐγγύησιν ταύτην, ἰδίως δὲ ἀπαιτήσεις ἰδιωτῶν ἢ τοῦ δημοσίου, προκύπτουσαι ἐκ τινος περὶ τὴν ὑπηρεσίαν παραπτώματος ὑπαλλήλων φρεϊδόντων νὰ δίδουν ἐγγύησιν ἕνεκα τῆς θέσεώς των, ὡς πρὸς τὴν ἐγγύησιν ταύτην. Πολ. 920. 991. Ἑμπ. 93. 190. ἔ.

1) τούτων 2) κανῶν

Ν. Προνομιῶχοι εἶναι οὐ μόνον οἱ καταβάλλοντες ἔξοδα πρὸς διατήρησιν πράγματός τινος ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῶν διατηρούμενον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ οἱ δανεισταὶ τοιούτων ἐξόδων, δίδει τὸ δάνειον οἷον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐκείνους πάντας τοὺς δανειστάς. Α. Π. 138 καὶ 139 τοῦ 68, 130 τοῦ 69, 142 τοῦ 83. (Ἀντιδοξοῦσι Ῥουσιέπουλος καὶ Οἰκονομίδης). — Ἡ δαπάνη πρὸς κατασκευὴν μεσοτείχων εἰκίας, μὴ εὔστα δαπάνη πρὸς διατήρησιν αὐτῆς, δὲν χορηγεῖ προνόμιον. Α. Π. 35 τοῦ 78. — Τὸ ἄρθρον 941 (ἀρ. 3) ἐφαρμόζεται ὁσάκις ὑπάρχουσιν αὐτοῦσι εἰς οἱ καρποί, ἐφ' ὧν ὑπάρχει τὸ προνόμιον τευτέστιν ἡ κατεσχέλησαν εἰς χεῖρας τοῦ ἐπιτάκτου καὶ ἐπλειστηριάσθησαν ἢ δ' ἔχων τὸ προνόμιον διατήρησιν αὐτὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 1034 τῆς πολ. δικ. Α. Π. 298 τοῦ 66. — Τοῦ ἁρθροῦ 941 (ἀρ. 4) χορηγούντος εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην εὐνοδορημάτων προνόμιον ὡς πρὸς τὰ περὶ τῶν ἐνοικιαστῶν προσαχθέντα καὶ ἐν τῷ ἐνοικιασμένῳ τόπῳ ὑπάρχοντα κινητὰ πράγματα, ἐλαδὴποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἰδιότης, δυναμένων δὲ τοῦ προνομίου τούτου νὰ διακινδυνεύσῃ ἔσταν ἕνεκα τῆς ἐπελευθέρσεως πτωχεύσεως δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ αὐτὸ αὐτὸς ὁ ἰδιοκτῆτης μέχρι τοῦ διορισμοῦ τῶν ὀριστικῶν συνδίκων, δυναμένων οὐ μόνον νὰ πλειστηριάσωσι τὰ κίνημα καὶ κινητὰ, τῶν μὲν πρακτόρων ἀδεία τοῦ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως εἰσηγητοῦ, ὡς ὑποκείμενα εἰς φθοράν (Ἑμπ. Ν. ἄρθρον 466). τῶν δὲ προσωπικῶν συνδίκων καὶ ἄνευ τοιαύτης ἀδείας (Ἑμπ. Ν. ἄρθ. 492), ἀλλὰ καὶ νὰ διαθέσωσι τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὰς διαφόρους ἀναγκαῖας δαπάνας τῆς πτωχεύσεως, ἔπειτα, ὅτι ἡ πτωχεύσις τοῦ ἐνοικιαστοῦ δὲν δύναται νὰ τροποποιήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ νὰ ὑποβάλῃ αὐτὰ, (ἔσταν μάλιστα ἦναι τελεσιδικίως ἀνεγνωρισμένα), εἰς τὴν ἐπαλήθευσιν καὶ τὴν ἐν γένει διεκασίαν τῆς πτωχεύσεως, καὶ ἰσχυμένως ὁ ἰδιοκτῆτης δικαιούται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ προνόμιον αὐτοῦ καὶ κατ' αὐτῶν εἰς τῶν πρακτόρων τῆς πτωχεύσεως, προβαίνων εἰς κατὰσχασιν τοῦ ἐκπλειστηρίασματος τῶν πλειστηριασθέντων καὶ ἐν τῷ ἐνοικιασμένῳ τόπῳ εὐρεθέντων κινητῶν, ὅπως ἐξ αὐτῶν πληρωθῇ τὴν προνομίου ἐξ ἐνοικίων ἀπαιτήσιν του. Ἐνταῦθεν ἔπεται, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 333 τοῦ Ἑμπορικοῦ νόμου, καθ' ἣν οἱ ἀρσενικοὶ σύνδικοι θέλουσι παραδῶσι τῷ εἰσηγητῇ κατὰλογον τῶν δανεισμάτων, τῶν ἀντιποιουμένων προνόμιον ἐπὶ τῶν κινητῶν, ἀπορρᾷ κυρίως εἰς τὴν ἐκούσιν ὑπὸ τῶν συνδίκων τούτων πληρωμὴν χρεῶν πρὸς δανειστάς ἀντιποιομένους γενικὴν προνόμιον ἐπὶ τῶν κινητῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 910 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, οὐχὶ δὲ ἀπαραιτήτως εἰς τὴν πληρωμὴν ἐξοφλησμένων διὰ προνομίου ἐπὶ

ώρισμένου τινός πράγματος. Δ. Π. 41 καὶ 135 τοῦ 69. (Ἄλλ' ἴδε καὶ ἄρθρον 377 τοῦ Ν. περὶ πτωχεύσεως τοῦ 1878). — Τὸ ἐκπλειστηριασμός τῶν κατασχθέντων καὶ ἐκπλειστηριασθέντων ἀσυγκομίστων καρπῶν ἐνυποθήκου κτήματος (εἴτινας κατὰ τὸ ἄρθ. 913 θεωροῦνται κινητὰ, διότι ὡς κινητὰ παραδίδονται μετὰ τὴν κατακύρωσιν εἰς τὸν τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν) δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἐνυπόθηκον δανειστὴν κατὰ προτίμησιν τῶν ἄλλων δανειστῶν, ἀλλ' εἰς πάντας συμέτρως, τοῦ νόμου μὴ ἀναγνωρίζοντος ἄλλα προνόμια ἐπὶ κινητῶν ἢ τὰ ἐν τοῖς ἄρθ. 940 καὶ 941 ὡρισμένα. Δ. Π. 141 τοῦ 52.

942. Ἐάν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 940 ἀναφερόμενα προτιμήσεις δικαιώματα συμπίπτουν μὲ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 941, προτιμῶνται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 940. — Ἐάν δὲ τὸ ὑπερέσθλον δὲν ἀρκῇ, ὥστε νὰ εὐχαριστήσῃ ἐντελῶς καὶ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 941 ἀναφερόμενα προνόμια, πρέπει, κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 940 ἀναφερομένων προνομίων, νὰ συνεισφέρωσι μόνον συμέτρως τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 941 διαλαμβανόμενα κινητὰ πράγματα καὶ χρήματα, καὶ ἐπομένως τὸ ἀπολειπόμενον περίσσευμα νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 941 προνομίων.

943. Ἐάν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 941 ἀριθ. 1—7 διαλαμβανόμενα προνόμια συμπίπτωσι μετ' ἄλλήλων, προτιμῶνται πάντοτε 1) τὰ πρὸς διατήρησιν καὶ παραγωγὴν καρπῶν ἀναγκαῖα ἐξέσθαι, τὰ ἐν τοῖς ἀριθ. 2 καὶ 3 ἀναφερόμενα.

1) ὧν τῶν ἄλλων

944. Ἐάν, ἐκπληρωθέντων ὧν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 940 καὶ 941 ἀναφερομένων προνομίων, μένη εἰσέτι περίσσευμα, διανέμεται τοῦτο εἰς ὧν τοὺς λοιπούς, τοὺς ἀναγγεῖλντας ἑαυτοὺς δανειστάς συμέτρως, κατὰ λόγον θηλαδῆ τῶν ἀπαιτησέων τῶν.

δ'. Πίναξ τῆς κατατάξεως καὶ πληρωμῇ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.

945. Ὁ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 939—944 σχεδιασθεὶς κατατάξεως πίναξ πέμπεται παρ' αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐγγράφων ἀνυπερθέτως εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν. — Ὁ πρόεδρος, ὑπὸ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 939 ἀναφερομένας ἐπιζημίους συνεπείας, ἐξετάζει ἐκ νέου, ἐντὸς προθεσμίας δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραλαβῆς, τὰς ἀξιώσεις τῶν δανειστῶν, καὶ ἀποφαίνεται ἐκτελεστέον τὸν τῆς κατατάξεως

πίνακα, κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 119 διαλαμβανόμενον τύπον, ἢ ἂν τὸν θεωρῇ ἐστραλμένον, τὸν μεταρρυθμίζει, ἢ σχεδιάζει νέον καὶ τὸν ὑπογράφει. Πολ. 66. 204. 856. 994. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 665).

946. Ὁ ἐκτελεστὴς κηρυχθεὶς ἢ μεταρρυθμισθεὶς κατατάξως πίναξ ἐπιστρέφεται ἀνυπερθέτως ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ προέδρου εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. — Συγχρόνως προσκαλοῦνται παρὰ τοῦ προέδρου οἱ ἀναγγειλαντες ἑαυτοὺς δανεισταὶ νὰ λάβουν, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, γνῶσιν τοῦ τῆς κατατάξεως πίνακος. — Ἀντίγραφον τοῦ πίνακος τούτου δὲν εἴζεται. Ἡ πρόσκλησις κοινοποιεῖται διὰ τοῦ κλητῆρος εἰς τοὺς δανειστάς αὐτούς, ἂν κατοικοῦν ἐν τῷ τῆς ἐκτελέσεως τόπῳ, ἄλλως δέ, εἰς τοὺς ἀντικλήτους αὐτῶν. Πολ. 909. 994.

N. Κατὰ μὲν τὰς ἀποφάσεις Δ. Π. 140 τοῦ 49, 3 καὶ 374 τοῦ 52 καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 946-951 καὶ 991 τῆς πολιτ. δικον. συνάγεται ὅτι, καίτοι κηρυχθέντος τοῦ πίνακος ἐκτελεστοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασίας, δύνανται οἱ δανεισταὶ νὰ ἀνακόψωσιν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἀνακοπὴν αὐτῶν διὰ τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. Δ. Π. 233 τοῦ 54 καὶ 391 τοῦ 66 μετὰ περὶ αὐτῶν δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον καὶ προσκλήσεως τῶν δανειστῶν ἡ ἀνακοπὴ εἶναι ἐκπρόθεσμος καὶ κατὰ τὴν 147 τοῦ 53 καὶ πᾶσας τὰς μεταγενεστέρας (πολλὰς τὸν ἀριθμὸν) οἱ δανεισταὶ δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προσαγάγωσι διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῶν ἀποδείξεις ἢ ἄλλα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἀπερ' ἀπεβίβησαν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ὡς μὴ ἐμπροθέτως προσαχθέντα ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν Δ. Π. 233 τοῦ 64 ὅταν καταστῇ τελεσιδικὸς ὁ πίναξ κατατάξεως καὶ ἐπέλθῃ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριασματος μετὰ τῶν δανειστῶν, οὗτε τις τῶν δανειστῶν οὕτε ὁ ὀφειλέτης ἔχει πλέον δικαίωμα νὰ ἀνακόψῃ τὸν πίνακα, εἴτε ἔλαβε εἴτε δὲν ἔλαβε γνῶσιν περὶ αὐτοῦ· ἂν δὲ ὁ ὀφειλέτης θεωρῇ αὐτοὺς ἡδικημένους ὑπὸ τινος δανειστοῦ, λαβόντος πλείονα τῶν ὀφειλομένων, καίτοι μὴ προσκληθεὶς καὶ μὴ λαβὼν γνῶσιν τοῦ πίνακος, δύναται μόνον νὰ κινήσῃ κατ' αὐτοῦ κυρίαν ἀγωγὴν ἢ τὴν περὶ ἀχρεωστήτου. (Ἰδὲ καὶ ἄρθ. 938). — Ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῶν ἄρθ. 946 καὶ 947 τῆς Πολ. Δικ., ὀριζόντων, ὅτι ἡ πρόσκλησις τῶν δανειστῶν ὅπως λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως καὶ ἀνακόψωσιν αὐτὸν κοινοποιεῖται διὰ κλητῆρος, εἴζεται, ὅτι, προκειμένου περὶ ὀπολογισμοῦ τῆς ἐνάρξεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ πίνακος δεκαπενθήμερου προθεσμίας ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 793 τῆς Πολιτ. Δικον., καθ' ἣν αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου θριζόμεναι προθεσμίαι, ἐὰν ἄρχονται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἔγγραφου τινός, λογίζονται ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποιήσεως. Δ. Π. 40 τοῦ 84. Δὲν ἀπαιτεῖται αὕτη ἡ κατὰ

τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἀνακοπὴ νὰ κοινοποιῖται εἰς ἐκεῖνον, οὗ πρὸς δάλλεται ἡ κατάταξις, ἀλλ' ἀρκεῖ ἀπλῆ κλήσις πρὸς συζήτησιν αὐτῆς. Α. Π. 86 τοῦ 48.—Ἐπὶ ἀνακοπῇ: κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως δρίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀπαιτήσεως. διὰ τὸν πίνακα προσβάλλων ἀξιοῖ νὰ καταταγῇ, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τῆς ἀπαιτήσεως ἐλάττου τῶν καταταγθέντων δανειστῶν, καθ' ὧν ὁ μὴ καταταγθεὶς ἀνακρίπτων ἐπιζητεῖ τὴν κατὰ προτίμησιν κατάταξιν ἐν τῷ πίνακι, ἅτε τοῦ ποσοῦ τούτου ἀποτελοῦντος τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 530 ἀναφερομένην αἰτήσιν, τὴν τὴν ἐκκλητὴν ἢ μὴ δρίζουσιν. Α. Π. 52 τοῦ 89.—Τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, ἔπεται ὅτι δὲν εὐθύνεται ὁ ἀνακοπὴς, ἡττηθεὶς τογὸν δικαστικῶς, εἰς ἀποζημίωσιν, ἐὰν δὲν ἐνῆργησεν ὁλοῦς ἐπὶ σκοπῷ βλάβης, οὐ μόνον διότι *qui suo jure utitur, nemini laedit*, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ Πολιτ. Δικον, δρίζουσα τὰς περιστάσεις, καθ' αὐτὴν ὁ ἡττώμενος καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν, οἷον ἀπὸ ἐνστάσεων κατὰ τὸ ἀρθ. 872 κτλ., δὲν περιλαμβάνει εἰς αὐτὴν καὶ τὴν τῆς ἡττης τοῦ ἀνακοπῆτος πίνακα. Α. Π. 43 τοῦ 69, 3 τοῦ 72, 47 τοῦ 73, 123 τοῦ 74, 169 τοῦ 77, 238 τοῦ 90.—Δικαιουμένων νὰ προσβάλλωσι τὸν πίνακα δι' ἀνακοπῆς τῶν δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου, ὧν τὰ συμφέροντα προσβάλλονται διὰ τῆς γενομένης κατατάξεως, ἔπεται ὅτι ὁ δανειστής, οὗ ἐξωφλήθῃ ἡ ἀπαιτήσις, δὲν δικαιούται νὰ μισοθῇ τὸ κύρος τῆς ὑπὸ ἄλλων δανειστῶν γενομένης ἀναγγελίας ὡς μὴ ἔχων ἐννομον συμφέρον ἐν τῇ δίκῃ. Α. Π. 75 τοῦ 83.

947. Ἐὰν ἐντὸς τῶν εἰρημένων δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως, οἱ δανεισταὶ δὲν ἔλαβον γινώσιν τοῦ πίνακος, ἢ λαβόντες δὲν ἔκαμον ἀνακοπὴν, εὐτος καθίσταται ἀμετάκλητος 1) καὶ ἐπομένως κατὰ τὰ ἀρθρα 905, 935, καὶ 930 γίνεται ἑναρξίς τῆς ἀποτίσεως τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἢ τῶν κατασχεθέντων χρημάτων, ἐπὶ ἐξωφλητικῇ γραφομένῃ ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως. Πολ. 952. 995.

1) τελεσιδίκος

Ν. Ὁ πίναξ κατατάξεως δημοσίων ὧν ἔγγραφον οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς παρὰ τὴν καταταγθέντων δανειστῶν ἐξωφλήσεις, γινόμενα καὶ ταῦτα ὑπὸ τὴν δημοσίαν πίστιν τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀποδεικνύει τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα καὶ κατὰ τῶν τρίτων. Α. Π. 234 τοῦ 54 (ἴδε καὶ ἀρθρον 916).

948. Ἐὰν ἡ πληρωμὴ ἀνεβλήθῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἢ τοῦ τρίτου, τὰ παρὰ τῷ ὀφειτῇ εὐρίσκόμενα χρήματα κατεσχέθησαν 1), καταδικάζεται εὐτος εἰς ἀποζημίωσιν, καὶ, ἂν ᾖ ἡνικὶ ὑπάλληλος, ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν. Πολ. 204.

1) παρ' ᾧ κατεσχέθησαν τὰ χρήματα,

Ν. (ἴδε ἀρθρον 916).

949. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 946 ὠρισμένην δεκαπεν-
θήμερον προθεσμίαν λάβουν οἱ δανεισταὶ γνῶσιν τοῦ πινακος,
δρεῖλαι ὅστις ἐξ αὐτῶν θέλει νὰ ἀνακόψῃ, νὰ κάμῃ τὴν ἀνακο-
πὴν διαρκούσης εἰσέτι τῆς προθεσμίας ταύτης, παρὰ τῷ ἐπι-
τετραμμένῳ τὴν κατὰ τὰς, ἢτοι ἐγγράφως, ἢ πρακτικῶς,
συντετασμένης ἐκθέσεως βραδύτερον καὶ κατ' ἄλλον τύπον
εἶναι ἀπαράδεκτος.

N. Ἡ περὶ τῆς τῷ ἄρθ. 949 ἐκθεσίου τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν κατὰ τὰς
δίδει νὰ ἡ συντεταγμένη κατὰ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 133 τῆς Πολιτ. Δικον.
ὀριζομένης διατυπώσεως ἐπομένως, εἰν ὁ ὑπάλληλος τῆς κατατάξεως εἶναι
εἰσηγητὴς δικαστὴς ἢ εἰρηνοδίκης, ὑπογράφει τὴν ἐκθεσιν καὶ ὁ γραμματεὺς.
Α. Π. 203 τοῦ 53. Διαφωνεῖ περὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ γραμματέως ἀποφ.
Α. Π. 72 τοῦ 71. (Διὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεως, ὁ Ἄρειος Πάγος ἠπά-
σατο τὴν γνώμην. ἦν ἐπρεσβειν ὁ Νικόλαος Φλογαίτης, κατισχύσασαν καὶ
παρὰ τῷ Ἐφ. Ναυπλίας (ἀποφ. 490 τοῦ 52). Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην
τῷ ἄρθ. 949, εἰδικὸν ἔν καὶ ὡς τοιοῦτον κατισχύον πάσης γενικωτέρας δια-
τάξεως, οὔτε τὴν σύμπραξιν τοῦ γραμματέως ἀπαιτεῖ διὰ τὸ κύρος τῆς ἐκθέ-
σεως, οὔτε ἀκυρότητα ἀπαγγέλλει διὰ τὴν ἑλλειψιν αὐτῆς, ἀλλ' οὔτε ὡς
ἐμπόδιον δύναται νὰ λογισθῇ ἀπὸ ὑπάρχει ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ δικαίου
τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως) Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 349 τοῦ 49 τῶν ἐν Ναυ-
καί τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως 4921 τοῦ 48 τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν καὶ
τῶν ἀποφάσεως Ἄρειου Πάγου 190 τοῦ 48, 273 τοῦ 68 καὶ 27 τοῦ 70 δύ-
νεται καὶ διὰ δικαστικὸν κλητῆρος νὰ ἐπιδοθῇ ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς
κατατάξεως, αἰτε τοῦ ἄρθρου 949 ἐπιτρέποντος καὶ τὴν ἐγγραφὴν ἀνακοπῆν,
ὡς οὐκ ὀντος δὲ νὰ γίνηται παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλῳ, ὅπως
ἀντιθέτως ἡ ἐκτελεστὴς πίνακας μετὰ τὴν πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν,
παραλαμβάνεται ἢ ἐκτελεστὴς πίνακας μετὰ τὴν πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν,
κατ' ἀκολουθίαν πληρουμένου κατὰ πάντα τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου διὰ τῆς εἰς
τὸν εἰρημένον ὑπάλληλον ἐπιδοσεως. Τιθεμένης τῆς ἀντιθέτου ἀρχῆς, ἡθε-
λεν ἐπιδοθῇ τὸ ἔσποιν νὰ ἡ ἀνέφικτος ἡ ἀνακοπὴ τοῦ πινακος, ὅσακις ὁ
ἀνακοπῶν κωλύεται ὑπὸ νόσου ἢ ἄλλης αἰτίας νὰ ἐγχειρίσῃ αὐτοπερὶ αὐτῶν
αὐτὸν τῷ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλλῳ (Ἀντιθετὴ Οἰκονομικῆς). — Τὸ
αὐτὸν 949 ἐπιτρέπον τοῖς δανεισταῖς νὰ ἀνακόψωσι τὸν πίνακα τῆς κατα-
τάξεως ἔννοεῖ, ὅτι δύναται οὔτοι νὰ παραπονεθῶσι διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ
δικαστηρίου ἀνακοπῆς των πρὸς ἀνὴρωσιν τῆς τυχὴν ἐπενεχθείσης αὐτοῖς
ζητίας ὅτι τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅστις συνέταξε τὸν πίνακα, ἢ τοῦ
προέδρου μὴ λαβόντος ὑπὸ ὅψιν τὰς ὑποβληθείσας τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ
παρατηρήσεις αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἔτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλωσι
κατὰ πρῶτον διὰ τῆς ἀνακοπῆς των ἐγγραφα ἢ παρατηρήσεις μὴ ὑποβληθεί-
σας ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλῳ. Α. Π. 146 τοῦ 53,
32 τοῦ 56, 225 τοῦ 69, 6 τοῦ 71, 189 τοῦ 78, 24 τοῦ 88 κτλ. Δια-
φωνοῦσιν ἀποφ. 140 τοῦ 49, 3 καὶ 374 τοῦ 52. (Ἦν καὶ ἄρθρον 938). —
Διτῆσι περὶ μεταβιβασίσεως πίνακος κατατάξεως, μὴ ἐρειδόμενη εἰς τὴν
ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 949 ὀριζομένην ἀνακοπὴν, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀκρω-
τῆριον διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὑποβληθείσα, καθίσταται ἀπαράδεκτος
ἐν μόνον κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 939, ἀλλὰ καὶ δι' ἑλλειψιν

τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 158 ὁριζομένης ἐγγράφου προδικασίας, ἣν ὁ δικαστὴς ὀφείλει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀπαιτήσῃ, καθότι οἱ διαγεγραμμένοι τύποι τῆς διαδικασίας, ὑπὸ τοῦ δημοσίου συμφέροντος ἀπαγορευθέντες, δὲν δύναται νὰ τροποποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν διαδίκων. Α. Π. 206 τοῦ 68. — Κατὰ τὴν ἀπόφ. 209 τοῦ 58 ὁ ἀνακόπιων πίνακας κατατάξεως δανειστικῆς νίκης μόνον δι' ἑαυτὸν, οὐχὶ διὰ καὶ διὰ τοῦς μὴ ἀνακόψαντας· ὅθεν δὲν δύναται οὗτοι νὰ πατήθωσιν εἰ μὴ τὸ ποσόν, εἰς ὃ ὀριστικῶς κατατάχθησαν. Κατὰ δὲ τὴν 207 τοῦ 74 ἐκ τῆς ἐμπροσθέντος ἀνακοπῆς τινος τῶν δανειστικῶν ὠφελοῦνται καὶ οἱ περικομάντες. — Ὁ ἀνακόψας τὸν πίνακα καὶ ἡττηθεὶς ὑπόκειται μόνον εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς πληρωμῆς τοῦ τιμήματος, ἂν ἐνέργησιν ἐκ δόλου καὶ πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων δανειστικῶν ἢ τοῦ δημοσίου. Α. Π. 43 τοῦ 69, 3 τοῦ 72, 47 τοῦ 73, 123 τοῦ 76, 169 τοῦ 77, 238 τοῦ 90. Κατὰ τὴν ἀπόφ. Α. Π. 125 τοῦ 67 ὁ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως γενόμενος αἴτιος τῆς ἀναβολῆς εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν, καὶ κατα τὴν 198 τοῦ 75 ὁ διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἐμποδίσας τὸν κατατάχοντα νὰ λάβῃ τὸ δι' ὃ κατατάχθη ποσόν ὀφείλει τὸν ὑπερμερίαν ἀπὸ τῆς τοῦ πίνακος συντάξεως ἐπὶ τοῦ ποσοῦ δι' ὃ κατατάχθη. — Ἐπὶ ἀνακοπῆς πίνακος κατατάξεως δὲν προστίθεται ἡ τῆς ἀποστάσεως προθεσμία, ἀλλὰ τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος τοῦτο. Α. Π. 236 τοῦ 77, 347 τοῦ 78. — Ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἐπιτρέπεται κυρίως ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ τρίτου, ὅστις ἀντιποιεῖται τοῦ κατασχθέντος· αἰ. ἰδίου. Α. Π. 24 τοῦ 85. — Ἐκ τῶν ἄρθρων 946, 947 καὶ 949 προκύπτει ὅτι, καταστάντος τελεσιδίκου τοῦ τῆς κατατάξεως πίνακος καὶ κατ' ἀκολουθίαν γενομένης τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, οὐτα τῶν δανειστικῶν τις οὐτε δ' ὀφειλέτης δικαιοῦται νὰ ἀνακόψῃ τὸν πίνακα. Εἰ δ' ὁ ὀφειλέτης, ὅστις δὲν ἔλαβε γινώσκων τοῦ πίνακος, ὡς μὴ προσκληθεὶς εἰς τοῦτον, θεωρεῖ ἑαυτὸν ἡδικημένον ὑπὸ τινος δανειστοῦ, λαβόντος πλείονα τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων, δύναται μόνον νὰ εἰρῇ κατ' αὐτοῦ κυρίαν ἀγωγὴν ἢ τὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ ἀρρωστήτου πληρωθέντος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὸν τελεσιδικίαν καταστάντα πίνακα. Α. Π. 253 τοῦ 64. — (ἴδ. καὶ ἄρθρα 70, 946, 950, 953, 994).

950. Ἡ γενομένη ἀνακοπὴ φέρεται ἄνευ παραιτέρω ἐγγράφου προδικασίας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται αὐτόθι ὡς συνοπτικὴ δίκη. — Ἐκτὸς ἐκείνου, τοῦ ἐποίου ἢ κατάταξις προσεβλήθη, δὲν καλεῖται κανεὶς εἰς τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὅστις, ἐκτὸς αὐτοῦ, θέλει νὰ παρασταθῇ, παρίσταται ἰδίαις δαπάναις. Πολ. 588. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 666, 667).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 949 καὶ 950 συνάγεται, ὅτι οὐτε ἡ γενομένη ὑπὸ τινος τῶν δανειστικῶν ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως κοινοποιεῖται εἰς τοὺς ἄλλους, ὧν ἡ ἐν τῷ πίνακι κατάταξις ἀμφισβητεῖται, ἀλλὰ καλοῦνται οὗτοι ἀπ' εὐθείας πρὸς συζητήριον εἰς τὸ ἀκροατήριον, διότι ἡ διαδικασία εἶναι συνοπτικωτάτη, οὐτε καλεῖται κατὰ τὴν δίκην

ταύτην ὁ ὑφειλέτης, τοῦ ἀγῶνος στρεφόμενου μεταξὺ τῶν δανειστῶν ὡς πρὸς τὸν ἀνήκοντα ἐκάστην τούτῳ βεβημένῳ ἐπὶ τοῦ ἀναπλειστηριάσματος. Α. Π. 86 τοῦ 48, θ τοῦ 78. — Ἡ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἀνακοπὴ εἰσάγεται ἀείποτε εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, οὗ ὁ πρόεδρος ἐθεώρησε τὸν πίνακα· ὅθεν αὐτὸ εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάζῃ τὰς ἐκ τῆς κατατάξεως ἀναφυομένης ἀριθας μεταξὺ τῶν δανειστῶν, καὶ ὅταν τὸ διανεμητέον ποσὸν ἢ τὸ ποσὸν δι' ὃ κατετάχθη ὁ τοῦ ὁποῦο ἡ κατάταξις προσβάλλεται ἢ τὸ δι' ὃ ζητεῖ νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνακόψας, ἦναι ἑλαττον τῶν 300 δραχμῶν. Α. Π. 188 τοῦ 62, 42 τοῦ 76. — Ἐκ τοῦ 2 ἑδαφίου τοῦ ἄρθρου 930 προκύπτει, ὅτι εἰς τοὺς μὴ ἀνακόψαντας συγχωρεῖται ἀπλῶς παρέμβασις. Α. Π. 209 τοῦ 58. (*18ε καὶ ἄρθρον 938).

951. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται ἔφεσις, κατὰ τὰ ἀκριδέστερον ἐν τῇ ἄρθρῳ 871 ὁρισμένα. — Καὶ εἰς τὴν περὶ ἐφέσεως δίκην ἐφορμίζονται τὰ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἔνεκα τῶν κλητευστέων διαδίκων διατεταγμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 669).

N. Ἡ περιοριστικὴ τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἐν τῇ περὶ ἐκτελ. δίκῃ διάταξις τοῦ ἄρθρου 871 ἐφαρμόζεται προδήλως καὶ εἰς τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν. Α. Π. 89 τοῦ 67, 142 τοῦ 83. — Ὡς πρὸς τὸ ἐφέσιμον ἢ μὴ τῆς ἀνακοπῆς πίνακος κατατάξεως λαμβάνεται ὅπ' ὅφαι ὀχλὶ τὸ ὅλον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἀλλὰ τὸ ποσόν, καθ' ὃ προσβάλλεται ἡ κατάταξις, ἢ τὸ ποσόν, καθ' ὃ ζητεῖ νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνακόπτων. Α. Π. 42 τοῦ 70, 53 τοῦ 78.

952. Ἄμα παρεμπίπτουσά τις ὑπόθεσις ἀποφασισθῇ τελεσιδικίῳ, πληρόνονται ἀνυπερθέτως τὰ χρήματα, κατὰ τὸ ἄρθρον 947, εἰς τοὺς καταταχθέντας δανειστάς. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 670).

N. Ἐκ τῆς παραβολῆς τῶν ἄρθρων 949, 930 καὶ 932, εἰς ὧν κατὰ μὲν τὸ 949 ἡ βραδύτερον τῆς ὁριζουμένης προθεσμίας γινουμένη ἀνακοπὴ ἐστὶν ἐπαράδεικτος, ὅθεν οἱ μὴ ἀνακόψαντες δανεισταὶ δὲν δικαιούνται νάπαιτησιν ἐπέκεινα τοῦ ποσοῦ, εἰς ὃ ὁριστικῶς κατετάχθησαν, τὸ δὲ 930 συγχωρεῖ παρέμβασιν εἰς τοὺς μὴ ἀνακόψαντας πρὸς διατήρησιν μόνον τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν (ἵνα μὴ διὰ τῆς τῶν ἄλλων δανειστῶν ἀνακοπῆς καταστῇ χεῖρων ἡ θέσις αὐτῶν), κατὰ δὲ τὸ 932 ἄμα ἀποφασισθεῖσης τελεσιδικίῳς παρεμπιπτούσης τινὸς ὑποθέσεως, ἀπαντῶνται ἀνυπερθέτως τὰ χρήματα εἰς τοὺς δι' αὐτῆς καταταχθέντας δανειστάς, συνάγεται ὅτι ἡ τελεσιδικίῳς κατὰταξις ἐκάστου δανειστοῦ ἀνεξάρτητός ἐστι τῆς τῶν λοιπῶν. Ἀρτίου Πάγου, 209 τοῦ 58.

953. Ἐὰν τὰ διανεμητέα κεφάλαια ἢ ἄλλα χρήματα φέρουν τόκους, παύουν οὗτοι, ἄμα κατασταθῇ ἀμετάκλητος 1) ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 672).

1) τελεσιδικίῳς

N. Ἐκ τοῦ 933 ἄρθρου τῆς πολ. δικ. συνδυαζομένου καὶ πρὸς τὴν διάταξιν, καθ' ἣν ὁ αἵτιος τῆς ζημίας ὑποχρεοῦται εἰς ἀνῶντων αὐτῆς, προ-

κύπτει, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ὀφειλέτης εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν, ἀν' ὅ
ἐκτελέσει τοῦ πίνακος ἀνεβλήθη οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως αὐτοῦ (τοῦ ὀφειλέτου)
ἀλλὰ τῆς ἀδίκου ἀνακοπῆς τῶν ἀνακοφάντων, ἀναστελιάντων ἐπὶ ζημιῇ
τοῦ δικαιουμένου τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πίνακος. Α. Π. 174 τοῦ 59. Ὁ δὲ
γενόμενος αἴτιος τῆς ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀποζη-
μίωσιν. Α. Π. 125 τοῦ 67. Τουτέστιν ὁ κωλύσας τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ
δι' ἀνακοπῆς νὰ λάβῃ τὸ ποσόν, δι' ὃ κατατάχθῃ, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πρὸς
αὐτὸν καταβολὴν τῶν ὑπερμερῶν. Α. Π. 198 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὰς
Α. Π. 43 τοῦ 69, 3 τοῦ 72, 47 τοῦ 73, 169 τοῦ 77, 238 τοῦ 90 ὁ
ἀνακόπτης τὸν πίνακα καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν μόνον ὅσῃς ἐνῆργησε
δολίως ἐκ πνεύματος στρεψοδικίας καὶ ἐπὶ σκοπῇ βλάβης τῶν ἄλλων δανει-
σῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου καὶ οὐχὶ καλῇ πίστει καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν ἰδίου
συμφέροντος. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν νόμον πολλοὶ ἐπανεγκιόντες τὴν βλάβην
ἐνέχονται εἰς δόλῳ, ἔπεται ὅτι, ὅσῃς πολλοὶ δολίως ἐνεργήσαντες ἀνέ-
κοψαν τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, πάντες μὲν εὐθύνονται εἰς ἀποζημίωσιν,
μόνον δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν δολίως ἐνεργησάντων ἱκανοποίησις τοῦ ζημιω-
θέντος ἀπαλλάσσει τοὺς λοιποὺς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου περὶ τῆς εἰς
δόλῳ συνεννοήσεως τῶν ἐξ ἀδικημάτων καὶ οἰονεὶ ἀδικημάτων ὀφειλετῶν.
Α. Π. 252 τοῦ 80. — Οἱ δυνάμει τοῦ ἀρθ. 953 τρέχοντες τόκοι, ὥς αὐ-
καταστῇ τελειδίκος ὁ πίναξ, δὲν εἶναι οἱ τοῦ καταβληθέντος ἐκπλειστη-
ριασμοῦ, ἀλλ' οἱ τόκοι τοῦ τοκοφόρου κεφαλαίου, καταβληθέντος ἐκ τοῦ
ἐκπλειστηριασμοῦ καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ εἰς ὃν κατεκυρώθη πέραν τοῦ ἐκπλε-
στηριασμοῦ. Α. Π. 188 τοῦ 88.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Κατάσχεσις ἀκινήτων.

Α'. Διαδικασία μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ.

α'. Κατάσχεσις ἀκινήτων.

954. Ὅπως δανειστής, ὅστις διακατέχει ἐκτελεστὸν δικαίω-
μα, καὶ εἰς τὸν ἦτοίαν ἔχει κανὲν ὑποθήκης δικαίωμα
ἀλλ' ἦτοίαν ἔχει ἐξ ἀρχῆς ἀπλῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, δύναται
νὰ κατάσχῃ ἐν τῷ ἀκίνητῳ κτήματι τοῦ χρεώστου τοῦ μετὰ
τῶν παρεπομένων καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν, καὶ τὰ τοῖς ἀκινή-
τοις ἰσότημα, ὑπὸ τοὺς ἐπομένους περιορισμούς. — 1. ἀκίνητα
ἀνηλίκων, καὶ εἰς οὗτοι ἐχειραφετήθησαν, ἢ ἀπηγορευμένων,
ἀλλὰ μετὰ τὴν δίκην 1) τῆς κινήτης περιουσίας των. —
2. ὁ ἐπὶ ὑποθήκῃ δανειστής πρέπει νὰ ἐπιλαμβάνηται πρῶτον
τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, καὶ τότε μόνον νὰ ἐπιβάλλῃ κα-

τάσχειν εἰς τὰ λοιπὰ ἀκίνητα, ἐὰν ἐκεῖνα δὲν ἐξαρκῶσιν εἰς ἀποπληρωμὴν αὐτοῦ. — 3. τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἔχει τὸ δικαίωμα, κατ' αἴτησιν τοῦ θφειλέτου, νὰ ἀναβάλῃ τὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν διὰ βίας πλειστηριασμὸν τῶν ἀκινήτων, ἐὰν δύναται νὰ ἀποδείξῃ δι' αὐθεντικοῦ ἐγγράφου, ὅτι τὸ ἐνιαύσιον καθαρὸν εἰσόδημα 2) ἀρκεῖ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ μετὰ τῶν τόκων καὶ τῶν ἐξόδων, καὶ ἐὰν ὑπόσχηται νὰ παραχωρήσῃ τὸ εἰσόδημα τοῦτε εἰς τοὺς δανειστάς του· ἀλλ' ὅσκις παρίσταται κώλυμα περὶ τὴν πληρωμὴν, συγχωρεῖται ἐκάστοτε ἐκ νέου ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ διὰ βίας ἀπαλλοτριώσις (1) Πολ. 878. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 551. Γαλλ. ἀπ. Ν. 2203, 2206, 2209, 2212).

1) μένον μετὰ τὴν διζήτην 2) τῶν ἀκινήτων του

(1) Ν. ΣΕΘ' τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1868. Περί κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις.

1. Ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις γίνεται ἐξαιρετικῶς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος νόμου. — α', εἰαν ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ὑπάρχῃ προνόμιον τι ἢ ὑποθήκη συσταθεῖσα πρὸ τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. — β', εἰαν πρόκειται περὶ πληρωμῆς δανείου συνομολογηθέντος πρὸ τῆς αὐτοῦ εἰσπραγῆς τῆς Πολ. Δικονομίας. (Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὴν Α. Π. Β τοῦ 78 ἡ διάταξις τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἀπλῶς ἐνδεικτικὴ καὶ οὐχὶ περιοριστικὴ, περιλαμβάνουσα ἀπαντα τὰς πιστώσεις καὶ ἀπαιτήσεις καὶ οὐχὶ μόνον τὰ δάνεια).

2. Ὁ πιστωτὴς κατὰ τὰ ἀκίνητα τοῦ θφειλέτου κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 954—956, 961—964 τῆς πολιτ. δικ. ἐπιζήμενα. (διὰ τοῦ ἄρθ. 2 τροπολογεῦνται τὰ ἄρθρα 954 καὶ 1 π. τῆς Πολ. Δικ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ αὐτὰ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ 954 ἄρθ. γενικαὶ δικονομικαὶ διατάξεις, ὅθεν λογίζεαι καὶ ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις τὸ ἄρθ. 872. Α. Π. 206 τοῦ 74).

3. Ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ κλητῆρος. Τὰ κατασχθέντα ἀκίνητα περιγράφονται ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν των, κατὰ τὰ συγκροτοῦντα αὐτὰ μέρη, καὶ ἐν γένει καθ' ὅλας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστὴν ἀξίας λόγου ὁμοσεῖς. Τῆς κατασχέσεως συντάσσεται ἔκθεσις, ἣς ἀντίγραφον κοινοποιεῖται εἰς τὸν μὴ παρευρεθέντα θφειλέτην, τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς μετ' ἀντιγραφῆς τῶν τίτλων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἐπαίτησις τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, κατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνοδικοῦ τοῦ ἔδρουστος εἰς πόλιν πλησιέστεραν τοῦ τόπου, ἐνθα κεῖνται τὰ κατασχθέντα κτήματα.

4. Ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταθέσεως ταύτης ὁ πιστωτὴς προσκαλεῖ πάντας τοὺς ἔχοντας δικαιώματα ὑποθήκης ἢ προνόμιον ἐπὶ τῇ ἀκινήτῳ περιουσίᾳ τοῦ θφειλέτου, ὅπως λάβωσιν γνῶσιν τῆς γενομένης κατασχέσεως καὶ ἀναγγεῖλῃ ἐκατοὺς τας ἀξιώσεις αὐτοῦ. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ γενομένη προδικασία ἀκυροῦται. — Ἡ πρόσκλησις περι-

Ν. Ἀπαγορεύοντος τοῦ 934 ἄρθρου (ἄρ. 1) τὴν κατάσχεσιν ἀκινήτων τῶν ἀνηλίκων πρὸ τῆς διζήσεως τῆς κινήτης αὐτῶν περιουσίας, ὁπότε, ἔτι, ἂν συμῶν τοιαύτη, τυγχάνει ἄκυρος, προϋποτιθεμένου ὅτι ἔχουσιν

χαί' α'. τὸ ὄνομα τοῦ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου. — β'. τὴν χρονολογίαν τῆς κατασχέσεως καὶ τὴν τῆς καταθέσεως αὐτῆς παρὰ τῷ γραφεῖν τοῦ εἰρηνοδικοῦ, τὰ δὲ κτήματα δὲν περιγράφονται ἐν τῇ προσκλήσει.

3. Ἡ προσκλήσις κοινοποιεῖται δι' ἐπιδόσεως. — α'. πρὸς πάντας τοὺς πρὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐγγεγραμμένους δανειστάς, εἰς κατοικῶσιν ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἢ εἰς τοὺς ἐκδοχὰς τῶν πιστώσεων τῶν — β'. εἰς τοὺς τρίτους κατόχους τῶν κατασχθέντων ἐνυποθήκων κτημάτων — γ'. εἰς τὴν αὐτοῦ τοῦ ὀφειλέτου. — Δημοσιεύεται δὲ προσέτι διὰ τοῦς ἀπόντας ἐκτὸς τοῦ Κράτους, ἢ ἔχοντας ὑποθήκην ἢ προνόμιον μὴ ἐγγεγραμμένον. — α'. διὰ τοιοῦτο κολλησίᾳ ἀντιγράφου εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ εἰρηνοδικίου, εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χωρίου ἢ τῆς πόλεως ὅπου κατοικεῖ ὁ ὀφειλέτης, καὶ εἰς τὴν πλησίον τῆς πόλεως ἐνθα ἔδραυε ὁ εἰρηνοδίκης. Περὶ τῶν τοιοκολλησέων τούτων συντάσσεται πιστοποιητικὸν παρὰ τοῦ κλητήρος. — β'. διὰ τῆς καταχωρίσεως εἰς τινὰ τῶν ἐφημερίδων τῆς πόλεως, ἐνθα ἔδραυε ὁ εἰρηνοδίκης, εἰς ἐκδίδεται τοιαύτη, ἄλλως διὰ τῆς καταχωρίσεως εἰς μίαν τῶν ἐφημερίδων τῆς πλησιεστέρας πόλεως.

6. Ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα καταχωρίσεως, εἰς αὐτὴ ἐγίνε μεταγενεστέρας, πᾶς πιστωτὴς τοῦ ὀφειλέτου, ἔχων δικαίωμα τι ἢ προνόμιον ἐπὶ τῶν κατασχθέντων ἀκινήτων, ἀναγγέλλει ἐαυτὸν ἐγγράφως. — Ἡ ἀναγγελία περιέχει. — α'. λεπτομερῆ προσδιορισμὸν τῆς πιστώσεως διὰ τὴν ὅποίαν ἀναγγέλλεται ὁ πιστωτής. — β'. τὸ εἶδος τοῦ προνομίου, ἢ ὑποθήκης τῆς πιστώσεως. — γ'. εἰς τὸ δάνειον δὲν ἦναι δεδικασμένον, τὴν αἰτησὶν ἐπιδικάσεως. Ἐὰν πρόκειται περὶ ὑπάνδρου γυναικὸς, διὰ τῆς ἀναγγελίας ζητεῖται ὁ χωρισμὸς κτημάτων, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἢ εἰς κτήματα ἢ εἰς κινήτὰ συνισταμένη προϊξ. — Ἡ ἀναγγελία αὕτη κατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖν τοῦ εἰρηνοδικίου. — Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ὀφειλέτην κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀνακοπὴ, βραδύτερον δὲ εἰς ἀπαράδεκτος.

7. Ἐκαστος πιστωτὴς δικαιούται νὰ συμπληρώσῃ τὴν παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος γενομένην κατάσχεσιν διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ ἄλλων ἐνυποθήκων κτημάτων, κατασχόμενων παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ παρὰ τρίτων. Ἢ προσθέτος αὕτη κατάσχεσις, περιέχουσα καὶ τὴν ἀναγγελίαν, γίνεται καὶ κοινοποιεῖται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν καὶ ἡ πρώτη.

8. Ὁ μὴ ἀναγγέλλας ἐαυτὸν πιστωτὴς κατὰ τὴν πρώτην κατάσχεσιν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως καὶ τῆς προσθέτου κατασχέσεως· ἄλλ' οἱ ἥδη ἀναγγελλέντες θεωροῦνται ὡς τοιοῦτοι καὶ διὰ τὰ κτήματα τῆς προσθέτου κατασχέσεως.

9. Παρελθούσης τῆς δεκαπενθήμερης ἀπὸ τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως τῆς πρώτης ἀναγγελίας, ἢ τῆς δεκαπενθήμερης ἀπὸ τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως τῆς προσθέτου κατασχέσεως, τὰ κατασχθέντα κτήματα θεωροῦνται ἐλεύθερα παντὸς μὴ ἀναγγελλέντος προνομίου ἢ δικαιώματος ὑποθήκης ὡς πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐπικρατέστερον αὐτοῦ δικαίωμα ὑποθήκης ἢ προνομίου. Ἡ μετὰ τὴν δεκαπενθήμερὴν ἀναγγελία

οὗτοι καὶ κινητῶν περιουσίαν. Ἄλλ' ἂν ἐκ τῶν ὑπετέρων ἀποδειχθῇ, ὅτι λούντι μετὰ τὴν κατασχασιν τῶν ἀκινήτων, δεῖ ἐν τῇ περιουσίᾳ αὐτῶν δεῖν ὑπάρχουσι κινητὰ, καίτοι μὴ προηγηθείη τῆς ἀναζητήσεως αὐτῶν.

εἶναι μόνη δεκτὴ μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ παρὰ τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀποδημοῦντος, ἢ τοῦ ἔχοντος προνόμιον ἢ ὑποθήκην μὴ ἐγγεγραμμένα.

10. Διὰ τῶν προσκλήσεων καὶ ἀναγγελιῶν οἱ πιστωταὶ διορίζουσιν ἀντικλήτους ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐνθα ἔδρευε ὁ εἰρηνοδίκης, κατοικοῦντων. Ὁ δὲ ὑφειλέτης καὶ ὁ τρίτος κάτοχος, ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης πράξεως τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπιδοθείσης κοινοποιούσι διὰ κλητῆρος πρὸς ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομένους τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντικλήτου. Ἐὰν δὲν διορισθῶσιν ἀντικλήτοι, οἱ δὲ ἐνδιαφερόμενοι δεῖν κατοικῶσιν ἐν τῇ πόλει, αἱ δὲ αὐτοὺς ἐπιδόσεις γίνονται εἰς τὸν γραμματεῖα τοῦ εἰρηνοδικείου.

11. Διὰ τὰς ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὁριζόμενας προθεσμίας οὐδεμία παράτασις λαμβάνει χώραν λόγῳ ἀποστάσεως.

12. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πρὸς ἀναγγελίαν προθεσμιῶν ὁ ἐπισπεύδων πιστωτῆς προσάγει εἰς τὸν εἰρηνοδίκην. — α. πιστοποιητικὸν τοῦ ὑποθηκαφύλακος, περιέχον τοὺς πρὸ αὐτοῦ (τοῦ ἐπισπεύδοντος δανιστοῦ) ἐγγεγραμμένους πιστωτάς, ἢ τοὺς ἐγγεγραμμένους πρὸ τῆς κατασχέσεως, εἴαν ἡ πίστωσις τοῦ δεῖν ᾖ ἐγγεγραμμένη. — β'. τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις, δεῖ προσεκλήθῃσαν οἱ πιστωταὶ οὗτοι. — γ'. τὰ πιστοποιητικὰ δεῖ ἐγείναι κατὰ τὸ ἄβρον ἢ ἀπαιτούμεναι τοιχοκολλήσεις, καὶ τὸ περιέχον τὴν δημοσίευσιν φυλλοῦν τῆς ἐφημερίδος. — Ἐὰν ὁ εἰρηνοδίκης κρίνῃ δεῖ ἐγείναι τακτικῶς αἱ προσκλήσεις καὶ αἱ τοιχοκολλήσεις, προσδιορίζει παραχρῆμα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θέλει λάβει χώραν ἡ περὶ κατατάξεως συζήτησις διὰ πράξεως, ἐν ᾗ ἀναφέρει δεῖ ἐτηρήθῃσαν οἱ ἀνωτέρω τύποι. Ἐὰν ὁμοῦς παραλείψῃ ἡ κοινοποίησις πρὸς τινὰ τῶν πιστωτῶν, ἢ ἡ τοιχοκολλησις καὶ δημοσίευσις δὲν ᾖ γινε προσηκόντως. ὁ εἰρηνοδίκης προκαλεῖ τὸν ἐπισπεύδοντα πιστωτὴν νὰ συμπληρώσῃ πᾶσαν ἑλλείψιν.

13. Δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ὁρισθείσης παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου πρὸς συζήτησιν ἡμέρας, ὁ γραμματεὺς ἐκθέτει δευτέρῳ περιττὸν πάντα τὰ ὀνύματα τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν πρὸς συζήτησιν.

14. Ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν τὸ βραδύτερον μετὰ τὴν συζήτησιν ὁ εἰρηνοδίκης ἐκδίδει τὴν ἀπόφασίν του, δεῖ ἢ ἐκδικάζει πρῶτον τὰς μὴ διδικασμένας πιστώσεις· μετὰ δὲ τοῦτο δρίζει τὴν τάξιν τῶν προνομίων καὶ ὀφθικῶν ἐνδὲς ἐκάστου τῶν πιστωτῶν. — Ὁ εἰρηνοδίκης εἶναι πάντοτε ἀρμόδιος πρὸς ἐκδικασιν τῶν πιστώσεων, καὶ ἂν τὸ ποσὸν αὐτῶν ὑπερβαίῃ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ.

15. Ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὸ ποσὸν τῆς εἰς χρήματα ἢ κινητὰ συνιστάμενης προκίβς τῆς συζήτου τοῦ ὑφειλέτου. Ἐπὶ πιστώσεων δὲ ἐξαρτωμένων ἀπὸ αἵρεσιν προσδιορίζει τὰ δυνάμενα νὰ ἐκασφαλίσουσιν αὐτὴν κτήματα, ἐφ' ὧν ἐπίσης γίνεται ἡ κατάταξις τῶν μὴ ἐξαρτωμένων ἀπὸ αἵρεσιν καὶ ἀπαιτητῶν πιστώσεων, ἐρίζονται δὲ προσωρινῶς πρὸς ἀπίσθασιν τῶν ἔχοντων τελευταίαις ἐγγράφαις, ἢ τῶν ἐγγειρογράφων. Ἐὰ προσδιορισθέντα κτήματα κατακυροῦνται ὑπὸ τὸν ὅρον, δεῖ ὑπὸκεινται εἰς τὴν ὑπὸ αἵρεσιν ἀπαίτησιν, γίνεται δὲ περὶ τούτου μεία ἐν τῇ μεταγραφῇ τῆς κατακυρώσεως.

ἡ κατάσχεσις δὲν ἀνυρεῖται. Α. Π. 165 τοῦ 63, 333 τοῦ 64. — Τὸ ἀρθ. 934, ἐπιτρέπον τὴν κατάσχεσιν τῶν ὡς ἀκινήτων λογιζομένων δικαίων, ἐννοεῖ τῶν ἐμπραγμάτων ἐκείνων δικαίων (ἀμφοτερώσεως, ἐπικαρπίας κτλ.)

— «Ὅταν δὲ ἡ πίστωσις ᾖ μὲν βαθαία, ἀλλὰ δὲν κατέστη ληξιπρόθεσμος, ὁ εἰρηνοδίκης διατάσσει τὸν χωριστὸν τοσούτων κτημάτων, ὅσα δύναται, νὰ ἐκασφαλίσωσι τὴν πληρωμὴν τῆς πιστώσεως, ταῦτα δὲ μένουσιν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου.

16. Διὰ τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὸ χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ἕκαστος τῶν πιστωτῶν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ὅσον λόγως τῆς πιστώσεως του, πρὸς διεξαγωγὴν ὧρων τῶν περὶ καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως πράξεων. Ὁ μὴ καταθέτων ἐντὸς τῆς ταχθείσης παρα τοῦ εἰρηνοδίκου προθεσμίας τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ποσὸν στερεῖται παντὸς προνομίου ἢ ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων. Ἐκ τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ παρὰ τῶν πιστωτῶν ὁ εἰρηνοδίκης διατάσσει τὴν πληρωμὴν τῆς γενομένης δαπάνης παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, ὡς καὶ πάσης μελλούσης.

17. Ὅταν ἡ περὶ κατατάξεως ἀπόφασις καταστῇ τελεσιδικία, ἡ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου, κατ' ἔρεσιν δικάζοντος, ἐκτιμῶνται διὰ πραγματογνομόνων πάντα τὰ κατασχεθέντα κτήματα, ἐφ' ὧν ἡ κατάταξις ἐγένετο. — Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς συζητήσεως οἱ πιστωταὶ, ἂν συμφωνήσιν, ἢ, ἐν περιπτώσει διαφωνίας, ὁ τελευταῖος κατατασσόμενος ἐκλέγει ἓνα πραγματογνώμονα, τὸν δὲ δευτέρον ἐκλέγει ὁ ὀφειλέτης, καὶ τὸν τρίτον ὁ εἰρηνοδίκης. Ὅταν οἱ πιστωταὶ ἢ ὁ ὀφειλέτης παραλείψωσι νὰ ἐκλέξωσιν, ἐκλέγει καὶ τοὺς λοιποὺς ὁ εἰρηνοδίκης. (Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 16 καὶ 17 προκύπτει ὅτι ἡ διάταξις τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως, δι' ἧς ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει καὶ τὸ καταβλητέον ὑπ' ἑκάστου τῶν δανειστῶν ἀναλόγως τῆς πιστώσεως αὐτοῦ χρηματικὸν ποσόν, ἵνα χρησιμοποίησιν διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν περαιτέρω ἐκποιητικῶν πράξεων, δὲν εἶναι τελεσιδικία, ἀλλ' ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τῆς περὶ κατατάξεως οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν ἡ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης τασομένη ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου προθεσμία πρὸς καταβολὴν τοῦ ἀναλογοῦντος ἑκάστῳ δανειστοῦ ποσοῦ τῶν δαπανῶν τῆς ἐκτελέσεως δὲν τρέχει εἰρη. ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως, δηλονότι εἴτε τῆς τῶν πρωτοδικῶν δικάζοντων κατ' ἔρεσιν, εἴτε τῆς τοῦ εἰρηνοδίκου μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς ἔρεσιν προθεσμίας. Α. Π. 132 τοῦ 82. — Παρὰ τὰς ἐπικρατούσας παρ' ἡμῖν δικονομικὰς ἀρχὰς ἡ ὑπὸ μόνου τοῦ ἐπισπεύδοντος κοινοποίησις τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιφέρει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 17 ἀπατερούμενην πρὸς τέλος τῆς πραγματογνομώσεως τελεσιδικίαν ὡς πρὸς πάντας τοὺς ἀναγγελλθέντας δανειστάς, καὶ περ μὴ κοινοποιήσαντας τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν. Α. Π. 276 τοῦ 84).

18. Ὁ ἐπιμελέστερος τῶν καταβληθέντων πιστωτῶν προσκαλεῖ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν δι' ἑγγράφου τοὺς πραγματογνώμονας, ὅπως προσῶσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων, ἐπὶ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐνάρξεως. Τῆς προσκλήσεως ταύτης κοινοποιεῖται ἀντιγράφον τῷ ὀφειλέτῃ.

19. Οἱ πραγματογνώμονες, ἀπὸ καταμετρήσεως ἀκριβοῶς ἑκαστον κτῆμα λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, τοῦ πιστωτοῦ, καὶ παρ' ἐλευθέρου τρίτου

ὡν τὴν κατοχὴν ἔχει ἤδη ὁ ἀπειλέτης, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν δικαίων ἐκείνων, δι' ὧν προσδοκᾶται ἡ κτήσις ἀκινήτων, ὅσα εἶναι ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ ἀκινήτου. Α. Π. 201 τοῦ 65. — Δικαιουμένου τοῦ δανειστοῦ ἐν ἐλλείψει

πᾶσαν περὶ τῆς προσόδου τοῦ κτήματος πληροφορίαν, καὶ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς ἐν τοῖς συμβολαίοις ἀγοραπωλησίας δριζυμέναις τιμὰς τῶν παρεκτιμῶν κτημάτων, προσδιορίζουσιν εἰς χρήματα τὴν ἄξιαν τοῦ κτήματος, ὁποιοῦντες ταύτην κατὰ λόγον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐκατὸν τῆς καθαρᾶς τοῦ κτήματος προσόδου. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 204—207 τῆς π.λ. δικονομίας δριζυμένα.

20. Ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματοποιηθέντων κατατίθεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐιρηνοδικοῦ, ὃ δὲ γραμματεὺς αὐτοῦ, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ὑπογράφει καὶ κοινοποιεῖ αὐτεπαγγέλτως πρὸς τοὺς ἀντικλητούς τὴν παρακατάθεσιν αὐτῆς· ὁ ἀπειλέτης, ὁ τρίτος κάτοχος, καὶ πᾶς καταταχθεὶς δανειστὴς δύναται νὰ ἀνακρίψῃ αὐτὴν ἐντὸς ἑκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Μὲτὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην πᾶσα ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτη.

21. Ἐν περιπτώσει ἐλλοσχεροῦς ἀκυρώσεως τῆς ἐκθέσεως, διορίζονται νέοι πραγματοποιήματα πρὸς νέαν ἐκτίμησιν παρὰ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις δύναται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ καταδικάσῃ τοὺς πραγματοποιήματα εἰς ἀποζημίωσιν. Ἐν περιπτώσει δὲ μερικῆς ἀκυρώσεως, ὁ δικαστὴς διατάσσει τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῆς ἐκτίμησεως εἴτε διὰ τῶν ἰδίων, εἴτε δι' ἄλλων πραγματοποιηθέντων, πρὸς αὐτοῦ ἐκλεγμένων.

22. Τῆς ἐκτίμησεως καταστάσεως δριζυτικῆς, ὃ ἐπισπεύδων ἢ ὃ ἐπιμελέσας τῶν καταταχθέντων πιστωτῶν ἐκδίδει τὴν περὶ πλειστηριασμοῦ προκηρῶν ὅλων τῶν κτημάτων κατὰ τὰ ἀρθρα 967—970 τῆς Π.λ. Δικονομίας. — Τῆς προκηρῶσεως ταύτης ἐπιδίδεται ἀντίγραφον πρὸς τὸν ἀπειλέτην.

23. Οἰσδήποτε ἀνακοπὴ καὶ τοῦ τρίτου κατὰ τῆς προκηρῶσεως πλειστηριασμοῦ γίνεται τοῦλάχιστον δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ταχθείσης διὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἡμέρας. Πᾶσα βραδύτερον γενομένη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτη. Ὁ ἐιρηνοδίκης ἐκδίδει κατεπιγόντως τὰς ἀνακοπὰς πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, αἱ δὲ κατὰ τοιούτων ἀποφάσεων ἐφέσεις δὲν ἔχουσιν δυνάμιν ἀνασταλτικὴν. (Κατὰ τὴν Σ.Ε.Θ. νόμον καθιερεῖται ἡ τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ἀρμοδιότης ἐπὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ, δυνάμενος νὰ δικάσῃ καὶ περὶ κυριότητος τοῦ κατασχθέντος, ὅτε οἰσδήποτε ἀνακοπὴς τρίτου δυνάμενης νὰ ἐλαχθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ ἐκδικασθῇ. Α. Π. 242 τοῦ 81. — Αἱ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀνακοπὰς τῶν διαφερομένων ἀνατρέπονται, ἐὰν ἐγκαταλειφθῶσι. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ διεξαγομένη διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 479 τῆς Π.λ. Δικ. Α. Π. 147 τοῦ 87).

24. Ὁ πλειστηριασμὸς τῶν κτημάτων γίνεται ὡς ἐφεξῆς. — Ὅταν ἡ πίστωσις τοῦ πρώτου καταταχθέντος πιστωτοῦ πρῆτῃ νὰ πληρωθῇ διὰ κτημάτων ὁ ἐιρηνοδίκης προσκαλεῖ τὸν πιστωτὴν νὰ ἐκλήθῃ τὰ κτήματα, δι' ὧν θέλει νὰ πληρωθῇ, ταῦτα δὲ πλειστηριάζονται καὶ κατακυρώνονται κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὸν ὑπερβηματιστὴν ἢ πιστωτὴν, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἰσχυόντων κατὰ τὴν συνολολόγησιν τοῦ δανείου νόμων. Ὡς δὲ πρὸς καταταχθεὶς πιστωτὴς δὲν παρουσιασθῇ, ὁ ἀμέσως ἐπόμενος ἐκτελεῖ τὰ πλειστηριασθησόμενα κτήματα, δι' ὧν ἡ πρώτη καταταχθεῖσα πίστωσις θέλει

υποθήκης κατά τὸ 878 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικ. νά κατάσχω τὴν τε κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, αἰρούσης δὲ τὴν ὑποθήκην καὶ τῆς παρὰ τήσεως τῆς ὑπαρχούσης, ἔπεται ὅτι ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δύναται, παρὰ

πληρωθῇ, "Ὅταν ἡ πίστωση τοῦ πρώτου καταταθέντος πιστωτοῦ ἀπολύθῃ τοῦ εὐεργετήματος τοῦ ἀπολύτου πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων, γίνεται ὁ πλειστηριασμός μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς ποσότητος τῆς πιστώσεως. "Ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὴν τάξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων, ἢ, ἐάν ᾖναι ὁ ὀφειλέτης παρὼν, προσδιορίζει αὐτὸς αὐτήν. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προβαίνει ὁ εἰρηνοδίκης εἰς τὸν πλειστηριασμὸν καὶ διὰ τῶν λοιπῶν πιστώσεων. (Ἐάν ὁ ἐπισπεύδων ἐγκαταλίπη τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως, δικαιοῦνται οἱ λοιποὶ πιστωταὶ νὰ προβῶσιν εἰς τὰς περαιτέρω πράξεις ἄνευ κοινοποιήσεώς τινος. Δ. Π. 473 τοῦ 83).

25. "Ὁ πλειστηριασμός ἐκάστου κτήματος γίνεται χωριστά. Ἡ δὲ κατακύρωσις ἐκάστου κτήματος δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἡμικαίρας ὥρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτοῦ.

26. Διὰ τὴν προεῖκα τῆς συζύγου τοῦ ὀφειλέτου, ἀποχωρίζονται τόσα κτήματα κατ' ἐκλογὴν αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ὑποθήκης τῆς προικῆς ὅσα δύναται νὰ ἐξασφαλίσωσιν αὐτήν. Διὰ τὴν συσταθεῖσαν ἀπὸ τῆς πρώτης Μαΐου 1841 μέχρι τῆς 20 Μαΐου 1849, ἀποχωρίζονται κτήματα κατὰ ἓν τρίτον ἀξίας ἀνωτέρας τοῦ ποσοῦ τῆς προικῆς. Διὰ τὴν συσταθεῖσαν ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου 1849 μέχρι 25 Ἰουλίου 1852, κτήματα διπλασίας ἀξίας. Καὶ διὰ τὴν συσταθεῖσαν ἀπὸ τῆς 25 Ἰουλίου 1852 μέχρι τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικον., κτήματα ἀξίας κατὰ ἓν τέταρτον ἀνωτέρας τῆς προικῆς πιστώσεως.

27. "Ὅσῳκις τὸ πλειστηριαζόμενον κτῆμα ὑπερβαίνει κατ' ἀξίαν τὴν πίστωσιν, δὲν εἶναι δι' ἐρικτὴ ἡ διαίρεσίς του, καὶ δὲν κατορθοῦται ἡ εἰς ὑπερθεματιστὴν κατακύρωσις, ὥστε νὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν δικαιουμένων πιστωτῶν, κατακυροῦται εἰς ἕκαστον πιστωτὴν ἀδελφείῳ ῥέτως τὸ ἀναλογεῖν εἰς τὴν ἀπαίτησιν αὐτοῦ. — Ἐάν τις ἐμὸς τῶν πιστωτῶν προτιμᾷ νὰ καταβάλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἀξίαν τῆς κατακυρωθείσης ἐκάστης αὐτῶν ἀναλογίας τοῦ κτήματος, κατακυροῦται τὸ ὅλον τοῦ κτήματος εἰς αὐτόν.

28. Ἐάν κατὰ τὴν ὀρθοθεῖσαν διὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἡμέραν ὁ πλειστηριασμός τῶν κτημάτων δὲν ἀποπερατωθῇ, ἀναβάλλεται ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς διὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν.

29. Τὰ ἄρθρα 973—977, 979, 980—983 τῆς Πολιτ. Δικον. εἶναι ἐφαρμοστέα, καθόσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

30. Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῷ α'. ἀρκηρίῳ τοῦ ἄρθρ. 5 ὀφειζόμενων, πᾶς ἐκδοχὴς ἐγγεγραμμένης τινὸς πιστώσεως πρὸ τῆς ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις δημοσιεύσεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὀφείλει νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος νὰ γίνῃ ἐν τῇ σχετικῇ ἐγγραφῇ σημειώσεις περὶ τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης ἐκχωρήσεως τῆς πιστώσεως, ἄλλως ἢ εἰς τὸν ἀρχαῖον πιστωτὴν πρόσκλησις εἶναι καὶ διὰ τὸν ἐκδοχέα ὑποχρεωτική.

31. Πᾶς ὀφειλέτης δύναται νὰ προσκαλέσῃ τὸν δανειστήν του δεικνύων αὐτῷ ἀκριβῶς ἕκαστα τὰ κτήματά του, ὅπως προῆλθον εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν τῶν κτημάτων του ἐκποίησιν. Ἐάν ὁ δανειστής δὲν προῆλθον ἐντός ὧστίς ἡμέ-

τούμενοι τὴν ὑποθήκην, νὰ κατασχῇ ἀπεριορίστως ἐκ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὑφειλέτου, ἐφ' ὅσον ἀρκεῖ εἰς ἐξόφλησιν τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ· δύναται δὲ νὰ παραιτηθῇ τὴν ὑποθήκην ἀνευ συναινέσεως τοῦ ὑφειλέτου, διότι κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἡ ὑποθήκη χορηγεῖται ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ καὶ κατὰ τὸ 30 ἄρθρον αὐτοῦ ἡ ἀπόσβεσις τῆς ὑποθήκης γίνεται καὶ διὰ τῆς παραίτησεως τοῦ δανειστοῦ. Α. Π. 121 τοῦ 69. — Τὸ ἀρθ. 934 § 2 δὲν ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν κινήτων τοῦ ὑφειλέτου πρὸ τῆς κατασχέσεως τῆς ἐνυποθήκου περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὴν κατάσχεσιν ἀκινήτων. Α. Π. 234 τοῦ 86. — Ὁ νόμος, ὁρίζας ὅτι ὑφείλει ὁ δανειστής νὰ πλειστηριάσῃ πρῶτον τὰ ἐνυποθήκα κτήματα καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ μόνον νὰ πρεθῇ εἰς ἐκποιήσιν τῶν ἄλλων κτημάτων, προϋποτίθεται ὅτι τὰ ἐνυποθήκα κτήματα ἀνήκουσιν ὄντως εἰς τὴν ὑφειλέτην, ἀλλ' ἐν ταῦτα θῆναι ἀλλότρια καὶ κακῶς ὑποθηκεύθησαν εἰς αὐτόν, δικαιούται προδήλως νὰ κατάρχῃ τὰ μὴ ὑποθηκευθέντα αὐτῷ ἄλλα κτήματα τοῦ ὑφειλέτου. Α. Π. 192 τοῦ 51, 104 τοῦ 33. — (ἴδε καὶ ἀρθ. 978).

955. Ἡ ἐν τῷ ἀρθρῷ 954 ἀριθ. 1 ἀναφερθεῖσα διζήσις δὲν ἀπαιτεῖται, ἀλλὰ μάλιστα δύνανται τὰ ἀκίνητα ἀνήλικος τινος, ἢ ἀπηγορευμένου, νὰ κατασχεθῶσι παραυτίκα, ἐὰν ἦτοι ὁ ἀνήλικος ἢ ὁ ἀπηγορευμένος διακατέχῃ τὰ ἀκίνητα μετὰ τινος ἐνήλικος, καὶ ἐὰν συγχρόνως τὸ χρέος ᾗναι κοινὸν εἰς ἀμφοτέρους, ἢ ἡ κατὰ τοῦ ἐνήλικος ἢ τοῦ ἀπηγορευμένου διαδικασία ἤρξατο πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως 1). (Γαλλ. ἀπ. Ν. 2207).

1) ἢ ἡ διαδικασία ἤρξατο κατὰ ἐνήλικος ἢ κατὰ τοῦ ἀπηγορευμένου πρὸ τῆς ἀπαγορεύσεως.

956. Ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ τῇ ὑφειλέτῃ, ἐκτὸς — 1. ἐπὶ ὑποθηκῶν, καθ' ὅς αὕτη δύναται νὰ γίνη καὶ παρὰ τῇ τρίτῳ διακατέχῃ τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος — 2. ἐπὶ ἀνηλικίων, ὑπάνδρων γυναικῶν, ἀπηγορευμένων, καὶ ἄλλων ὑπὸ ἐπιμέλειαν

ῶν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως εἰς τὰς περὶ καταναγκαστικῆς ἐκποιήσεως πράξεις, ἢ ἀπείτησις καθίσταται ἄτοκος.

32. Αἱ πρὸ τοῦ παρόντος νόμου ἀρξάμεναι καταναγκαστικαὶ ἐκποιήσεις ἀκολουθοῦν καὶ ἐκπαιεῖνται συμφῶνως πρὸς τὸν παρόντα νόμον. Αἱ δὲ κατὰ τοῦ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις περὶ διακλήσεων ἰσχύοντος νόμου γινόμεναι ἤδη ὁριστικαὶ κατατάξεις ἐπὶ κατασχεθέντων ἀκινήτων δὲν ἀκυροῦνται, ἀλλὰ γίνονται κατὰ τὸν παρόντα νόμον αἱ μετὰ τὴν κατάταξιν πράξεις. — Ὁ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου καταταχθεὶς πιστωτής, ὅστις προῖδῃ μέχρι τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀκινήτων, ἐνεργεῖ τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἰσχύοντα περὶ διακλήσεων Ἰόνιον νόμον, μετὰ δὲ τὴν πληρωμὴν τούτου οἱ λοιποὶ πιστωταὶ προβαίνουνσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

διατελούντων, ἢ σωματοίων, παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν, κατὰ τὰ ἄρθρα 74 καὶ 75. Πολ. 1034 ε. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2169, 2209, 450).

Ν. Ἐκ τοῦ 936 ἄρθρου προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἐνυποθήκων πραγμάτων, μεταβιβασθέντων εἰς τρίτους, ἡ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἢ κατὰ τοῦ ὑφειλέτου ἢ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ πράγματος· δὲν ὑποχρεοῦται δὲ ὁ δανειστής, ἐπιδιώκων τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ὑφειλέτου, νὰ κοινοποιῇ τὴν ἐνεργουμένην ἐκτέλεσιν εἰς τὸν τρίτον διακατόχον ἢ ἄλλην τινὰ νὰ ἐπιχειρῇ πράξιν. Τὴν δικάζειν δὲ ταύτην οὐδαμῶς ἐτροποποίησεν ὁ περὶ ὑποθήκων νόμος. Α. Π. 351 καὶ 367 τοῦ 84. 209 τοῦ 57, 192 τοῦ 78, 3 τοῦ 81. Ἀλλὰ κατὰ τὰς Α. Π. 224 τοῦ 67, 167 τοῦ 70, 349 τοῦ 74 τοῦ ἀγοράσαντος τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα δυναμένου κατὰ τὸ ἄρθ. 38 τοῦ περὶ ὑποθήκων νόμου νὰ παλλάξῃ αὐτὸ τοῦ βάρους τῆς ὑποθήκῃ διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἐνυποθήκου δανείου, ἔπεται ὅτι ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς ὑφείλει νὰ καλῇ καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτὸ εἰς καταβολὴν τοῦ ἐνυποθήκου χρέους καὶ ἐν ἀπειθείᾳ νὰ ἀπειθῇ τὰς ἀναγκαστικὰς τοῦ πλειστηριασμοῦ πράξεις (ἴτοι κατάσχεσιν καὶ λοιπά) κατ' αὐτοῦ κυρίως ὡς τοῦ ἔχοντος τὸ μέγιστον συμφέρον εἰς τὴν κατ' ἀξίαν ἐκποίησιν αὐτοῦ. Ἄλλως ἡ κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 83 τοῦ 79, κατὰ τὸ ἄρθ. 936 ἡ κατάσχεσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ, ἐπ' ὅσον δὲν ᾔθελεν οὗτος προτιμῆσαι νὰ πληρώσῃ ἄρα κοινοποιητέα εἰς αὐτὸν ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγή, οὐδὲν ἐπιβάλλοντος τοῦ νόμου νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ὑφειλέτην ἐν ταύτῃ περιπτώσει. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 242 τοῦ 81 δικαιούται μὲν ὁ τρίτος διακατόχος, καταβάλλων τὸ δι' ὃ ἡ κατάσχεσις χρέος νὰ κρατήσῃ τὸ κατασχθέν, ἀλλ' ἡ μὴ πρόκλησις αὐτοῦ πρὸς ἀπόσιν τοῦ χρέους ἢ ἐγκατάλειψιν τοῦ κτήματος δὲν καθίστησιν ἄκυρον τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ κατὰ τὴν 6 τοῦ 81 δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ὁ δανειστής κατάσχεσιν παρὰ τῷ ὑφειλέτῃ, μὴ ὡν ὁ ὑφείκει νὰ ἀπειθῇ προηγουμένης ἐπιταγῇ πρὸς τὸν τρίτον κατόχον. — Κατάσχεσις ἀκινήτου, κατεχομένου ὑπὸ τρίτῳ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἐπιτροπευμένης μόνον ἐπὶ ὑποθήκων κατὰ τὸ ἄρθ. 936, ἔπεται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται, ὅσκις δὲν πρόκειται περὶ κτήματος ἐνυποθήκου. Ἀρείου Πάγου 10 καὶ 224 τοῦ 67.

957. Ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ κλητῆρος, φυλαττομένων τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 862—866 ὁρισμένων. — Τὰ κατασχθέντα ἀκίνητα καὶ τὰ ἰσχύοντα αὐτοῖς δικαιώματα περιγράφονται ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν των, κατὰ τὰ συγχροτούμενα αὐτὰ μέρη, κατὰ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας των, κατὰ τὰ εἰς αὐτὰ ἐπικείμενα βάρη, καὶ ἐν γένει καθ' ὅλας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστὴν σημαντικὰς καὶ λόγου ἁξίας σχέσεις, καὶ ἐκτιμῶνται παραγρῆμα καὶ ἄνευ περαιτέρω ἐξόδων διὰ τοῦ προλαμβανομένου δημάρχου ἢ δημαρχικοῦ παρίδρου. Πολ. 1037 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 675).

Ν. Ἐκ τοῦ ἀρθ. 957 προκύπτει ὅτι οὐσιώδεις μόνον παραλείψεις περὶ τὴν περιγραφὴν δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 88 τοῦ 92. Ἄλλ' οὐδέποτε εἶναι οὐσιώδης παράλειψις ἡ ἐλλείψις μνείας τῆς ἐκτίσεως τοῦ κτήματος. Α. Π. 327 τοῦ 66. Ἐπίσης ἡ ἐλλείψις σημειώσεως τῶν ἐν τῷ κτηματι δένδρων ἢ φυτευγνημάτων μικροῦ λόγου εἴσας. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίας 237 τοῦ 49. Πρόδηλον δὲ ὅτι ἔργον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας εἶναι τὸ ἐκάστοτε ἀποφαινεῖσθαι κατὰ τὰς περιστάσεις, ἂν ἀποκρίσθαι ἢ νὰ περιγραφῇ. ὅθεν ἡ περὶ τοῦτου κρίσις διαφεύγει τὴν ἐπεγγὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Α. Π. 283 τοῦ 68.—Ἐν περιπτώσει ἀκύρωσος τῆς κατασχέσεως διὰ κακὴν περιγραφὴν τοῦ κτήματος, ὁ καταδικώων θανειστής δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσιν καὶ ἔτι μᾶλλον εἰς ἀπώδосιν τοῦ ἀναλόγου μέρους ἐκ τοῦ καταβληθέντος τιμήματος, ὅπερ δικαιοῦται ὁ ἀγοραστής κατὰ νόμον νὰ ἀπαιτήσῃ ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως τῆς ὁρισθείσης διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως, εἰμὴ μόνον ἐνεκα δόλου. Α. Π. 121 τοῦ 70.—Τῆς ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος ἀποτελούσης πλήρη ἀπόδειξιν ὡς πρὸς τὰ δι' αὐτῆς μετριομένα γεγονότα, ἂ ἄρκει νὰ γινώσκῃ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰ περιστατικά, ὡς ἡ γνώσις δὲν συνάπτεται πρὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἔπεται ὅτι ἡ ἐκθεσις τοῦ κλητῆρος περὶ τῆς ἐκτίσεως ἢ τῆς εἴσεως ἀγροῦ καὶ τῶν παραπλησιῶν, ἀνεγχομένη εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, δύναται νὰ πείσῃ, ὅτι ἐσταλμένη χωρὶς νὰ προσβληθῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίας 237 τοῦ 49.

958. Περὶ τῆς κατασχέσεως συντάσσεται ἐκθεσις, ἐν ἣ προσδιορίζεται ἡ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἡ ἐκθεσις αὕτη ὑπογράφεται παρὰ τοῦ κλητῆρος, τῶν παρόντων διαδίκων, καὶ τοῦ ὡς ἐκτιμητοῦ προσλαμβανομένου δημάρχου ἢ δημοτικοῦ παρῆδρου, (1) ἢ, ἐὰν οὗτοι δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλουν νὰ γράψουν, σημειοῦται τοῦτο ἐν τῇ ἐκθέσει (2). Πολ. 133. 886 ε.

Ν. Ἡ διάταξις, καθ' ἣν ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται ἐν τῇ κατασχετηρίᾳ ἐκθέσει, ὡς ἀπορῶσα μόνον εἰς οἰκονομικὴν θανών, δὲν εἶναι οὐσιώδης· ὅθεν δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἄλλου ἑγγράφου, τηρουμένου πάντοτε τῶν περὶ τῆς κοινοποιήσεων τύπων καὶ προθεσμιῶν. Α. Π. 245 τοῦ 53.—Καὶ οἱ εἰδικοί πάρεδροι δύνανται νὰ ἐπιχειρῶσι πρᾶ-

(1) Σημειωτέον θεωροῦμεν ὅτι τοῦ μὲν ἀρθ. 873 ὁρίζοντος ὅτι μάρτυρες προσλαμβάνονται μόνον ὁράκις διατάσσιν τοῦτο ῥητῶς ὁ νόμος, τοῦ δὲ 958 μὴ διατάσσοντος τοῦτο, ἔπεται ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία μαρτύρων κατὰ τὴν κατάσχεσιν ἀκινήτων. Προσέτι ὅτι ὁ δήμαρχος ἢ δημοτικὸς πάρεδρος, ὅστις προσλαμβάνεται ὡς ἐκτιμητής, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὑπάγεται εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τῶν πραγματογνωμόνων καὶ μαρτύρων, οὐ μόνον διότι οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ὁρίζεται ὑπαγωγή τοιαύτη, ἀλλὰ καὶ διότι ἀντιθέτως συμπερνοῦς μεταξὺ τοῦ θανειστοῦ καὶ τοῦ ἐρελῆτου δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ κατὰ τὴν ἐκτίσιν ἐκτιμήσει, διότι, ἐὰν ἡ ἐκτίμησις ἦναι μὴ ἀκριβής, προσβάλλεται αὕτη κατὰ τὸν νόμον.

(2) Ἰδὲ καὶ ἀρθρον 3 τοῦ Ν. ΑΡΝΔ' ὅπῃ τὸ ἀρθρον 893 πολ. δικ.

ξεις έκτιμήσεως ὡς ἐξομοιούμενοι ὑπὸ τοῦ δημοτ. νόμου τοῖς λοιποῖς πατρίδοις. Α. Π. 319 τοῦ 88.

959. Ἀμέσως μετὰ τὴν κατάσχεσιν εἰδοποιεῖται περὶ αὐτῆς διὰ τοῦ κλητῆρος ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν οὗτοι δὲν παρευρέθησαν εἰς αὐτήν. — Ἐὰν δὲν παρευρέθησαν, ἡ παρεύρεσις ἐπέχει τὸν τόπον τῆς περὶ κατασχέσεως εἰδοποιήσεως. Πολ. 963. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 676).

N. Εἰς τὰς μετὰ τὴν κατάσχεσιν κοινοποιήσεις τοῦ πλειστηριαμοῦ δὲν προστίθεται προθεσμία τις διὰ τοὺς ἐν ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας, ἐνεργουμένου τοῦ πλειστηριαμοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων ἀνιήτων τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντων ἡμεδαπῶν καθ' ἃς διατυπώσεις καὶ προθεσμίας καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι διαμενόντων. Α. Π. 37 τοῦ 60. — Ἡ εἰς τὸν ὀφειλέτην γνωστοποίησις τῆς κατασχέσεως εἶναι οὐσιώδης, ὡς στερούσα αὐτὸν πάσης ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ πράγματος· ἐπομένως ἡ παράλειψις αὐτῆς φέρει ἀκυρότητα. — Ὁ τὸ κατασχέσθαι πρᾶγμα πωλήσας ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐντεῦθεν ἀκυρότητα τῆς πωλήσεως κατὰ τοῦ ἀγνοοῦντος τὴν κατάσχεσιν ἀγοραστοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 88.

960. Ἡ κατάσχεσις μετὰ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερολογίας καὶ χρονολογίας 1) αὐτῆς δηλοποιεῖται, ἄνευ ἀναβολῆς, παρὰ τοῦ κλητῆρος εἰς τὸν ὑπάλληλον τὸν ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν περὶ ὑποθήκης βιβλίων, καὶ ἐγγράφεται 2) παρ' αὐτοῦ εἰς ἰδιαιτέρον ἐπὶ τούτῳ διωρισμένον βιβλίον. (1) — Ἐν παραλείψει ἢ ἀναβολῇ, εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἀρελὴς κλητῆρ ἢ υποθηκοφύλαξ περὶ πάσης ζημίας, καὶ υποβάλλεται εἰς ποινὴν ἀρχικὴν ποινὴν. Πολ. 66. 203. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 677).

1) σημειώσεως τοῦ χρόνου καὶ τόπου 2) ἀντιγράφεται.

N. Τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἐπιτάσσει ὁ νόμος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῆς εἰς ἀποθήκην ὑποχρέωστος τοῦ ἀμειψαντος κλητῆρος ἢ ὑποθηκοφύλακος. Α. Π. 241 τοῦ 84, 124 τοῦ 90.

(1) Σημειώσεως ἄξιον κρίνουμεν ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ ὑποθηκοφύλακος σκοποῦσα νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ζημίαν τρίτων, οἵτινες εἰδύνατο νὰ ζημιωθῶσιν ἐκ τῆς μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐγγραφῆς νέας ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 963 τῆς Πολ. Δικον., δὲν συμπαραλαμβάνεται ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Διατ. τῆς 1 Ἰουλίου 1942 περὶ ἀντιμίσθους τῶν ὑποθηκοφύλακων προνοουμέναις περιπτώσεσι, καθ' ἃς ὁ προκαλὼν τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἶναι ὁ ἔχων συμφέρον εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς· ὡς πρὸς εἰπεῖν ὁ δανειστής ἔχων συμφέρον εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης ἢ ὁ ὀφειλέτης ἔχων συμφέρον εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης κτλ. Ὅθεν ἡ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ἐνέργεια τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἶναι ἀναγκαιῶς ἄμισθος.

δ'. Μεσεγγυούχοι.

961. Εἰς τὴν διακατοχὴν τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων μένει ὡς μεσεγγυούχος ὁ ὀφειλέτης· καί, ἐὰν ταῦτα ἐμισθώθῃσαν ἢ ἐνοικιάσθῃσαν, ὁ μισθωτὴς ἢ ὁ ἐνοικιαστής, ἐκτὸς ἐάν, κατ' αἵτησιν ἐνδὲ τῶν ἐχόντων συμφέρον, ᾗθελε προσδιορισθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἄλλος μεσεγγυούχος. (1) Πολ. 888. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 678).

962. Περί τῶν υποχρεώσεων τοῦ μεσεγγυούχου καὶ τοῦ δέη-
μευ ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 889 ὠρισμένα. (2) — Ὁ με-
σεγγυούχος ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τοὺς ὑστερον συλλεχθέντας καρ-
πύς, μισθώματα, καὶ ἐνοίκια, καὶ νὰ τὰ ἀποδίδῃ, κατ' αἵτη-
σιν, εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Πολ. 999, 5. 1039.
(Γαλλ. Πολ. Δικ. 686 ε.).

N. Μεσεγγυούχος τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων μένει ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ μισθωτὴς, ἐὰν μὴ διορισθῇ ἕτερος. Ὅθεν αὐτός ὀφείλει τότε νὰ φυλάττῃ τὰ μισθώματα, ἵνα παραδώσῃ αὐτὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ. Κατ' ἀκολουθίαν μὴ ἀποδίδου ὁ μισθωτὴς τῆς κατασχεθείσης οἰκίας τὰ μι-
σθώματα πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν καταβολὴν τούτων, ἐφ'
ὅσον διαρκεῖ ἡ κατάσχεςις, ὡς μὴ ποῖων ὑπέρθεσιν. Δ. Π. 81 τοῦ 89.

γ'. Ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ βλάβης.

963. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 959 ἀναφερομένης
δηλοποιήσεως στερεῖται ὁ ὀφειλέτης τοῦ δικαίωματος τῆς ἐλευ-
θέρως διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος πράγματος. — Ὅλαι αἱ παρ'
αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐπιχειρηθῆσαι ἀπαλλοτριώσεις
καὶ υποθήκαι εἶναι αὐτοδικαίως ἀκυροὶ καὶ μὴ εὔσαι, χωρὶς νὰ
ἁπαιτῇται νὰ ἀπαγγελοῖ ἡ ἀκυρότης παρὰ τοῦ δικαστηρίου.
Πολ. 890. 979. 1039. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 686 ε.).

N. Ὅριζοντες τοῦ ἄρθρου 963, ὅτι εἶναι ἄκυροι αἱ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου
χρηγόμεναι ὑποθήκαι μετὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 959 δηλοποιήσιν, ἐπεταὶ ὅτι
μόνον αἱ δυνάμει τοῦ νόμου ἢ δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐγγραφόμεναι ὑποθή-
και μέχρι τῆς κατατάξεως εἶναι ἔγκυροι. Δ. Π. 140 τοῦ 49, 241 τοῦ 54,
122 τοῦ 90. Ὅθεν ἔγκυρος εἶναι καὶ ἡ μετὰ τὴν κατάσχεςιν ἐγγραφὴ ὑπο-
θήκης, ὡς αἰεὶ τὸ πρὸς ὑποθήκην δικαίωμα ἦτο προεκτεταμένον, μὴ ἀπορρέον

(1) Ἰδὲ N. Ἐθν. Τρ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικον. καὶ σημειώσιν
ἡμετέραν ὑπὸ τὸ ἄρθρον 1039.

(2) Ὅρα ἄρθρον 16 τοῦ Διατ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 317 Πολ.

ἐκ τῆς μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἀνισχύρου θελήσεως τοῦ δρειλέτου. Α. Π. 334 τοῦ 87. — Τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀπαγορευομένης πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δανειστών, ἔπεται, ὅτι ἔγκυρος ἢ ὑπὸ τοῦ δρειλέτου ἀπαλλοτριώσει τοῦ κατασχεθέντος πράγματος συναίνουτων τῶν δανειστών. Α. Π. 231 τοῦ 88. Ἄλλ' ἢ μὴ συναίνουτων τῶν δανειστών ἐκποίσεις τοῦ κατασχεθέντος εἶναι μὲν ἄκυροι· ἀλλὰ τὴν ἀκύρωτητα ταύτην δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι μόνον οἱ δανεισταί, ὡς τὰ δικαιώματα παραβιάζονται, δηλαδή οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί, ὁ καταδικῶν δανειστής ἢ ὁ ὑπερθεματιστής, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ παρανόμως ἐκποίησας αὐτὸ κατὰ τοῦ ἀγνοούντος τὴν ὑπάρξιν τῆς κατασχέσεως ἀγοραστοῦ. Α. Π. 72 τοῦ 88. — Τὸ ἄρθρον 963 ὑποτίθουσιν ἐξακολουθεῖσαν νὰ ὑπάρχῃ τὴν κατάσχεσιν· δὲν ὑπάρχει ὁμοῦ τοιαύτη μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς κατασχέσεως τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν δανειστοῦ. Α. Π. 336 τοῦ 64. — Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῶν ἄλλων δανειστών δὲν δύναται ὁ κατασχὼν δανειστής νὰ παραιτηθῇ τῆς κατασχέσεως, ἅτε ἔκτοτε λαμβάνων γνῶσιν τοῦ ὅτι καὶ ἕτεροι δανεισταὶ ἀπαιτοῦσι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ ἐκπλειστηριασμά. Α. Π. 336 τοῦ 64. — Τὸ ἄρθρον 963 τῆς Πολ. Δικον. ἀπαγορεύει τὴν ὑπὸ τοῦ δρειλέτου ἀπαλλοτριώσιν τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἐννοεῖ προδήλως οὐ μόνον τὸ κατασχεθὲν ἀκίνητον κτῆμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ μετὰ τὴν κατάσχεσιν συλλεγθέντας καρπούς, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἀμέσως προηγούμενον ἄρθρον εἰ εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ κατασχεθέντος κτήματος μένων μεσεγγυήσας, ὅστις δύναται νὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ὁ δρειλέτης, δεῖται νὰ φυλάττῃ καὶ νὰ ἀποδίδῃ τοὺς καρπούς τούτους εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀδιαφόρως ἂν οὗτοι δὲν περιελήφθησαν ἡτῶς εἰς τὴν κατάσχεσιν τοῦ κτήματος καὶ ἂν μετὰ πέρλευσιν ἔωαν ἀπὸ τῆς ὑπισταμένης κατασχέσεως αὐτοῦ παρήχθησαν. Α. Π. 362 τοῦ 67. — Ὁ πώλησις κατασχεθέντος πράγματος εἶναι ἄκυρος καὶ ἔνεκα τούτου ἐπιτρέπεται ἡ δικηδικητικὴ ἀγωγή καὶ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τὴν περὶ ἀποζημιώσεως εἰμὴ κατὰ τοῦ πωλητοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κατασχέσεως ἀγοράσαντος τὸ κατασχεθὲν, διότι, μὴ ἔχων οὗτος γνῶσιν, δὲν ἠδίκησε. Α. Π. 45 τοῦ 88.

964. Πᾶσα ἐπιζήμιος διάθεσις ἢ βλάβη τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἐπιφέρει τὴν εἰς ἀποζημιώσιν διὰ προσωπικῆς κινήσεως καταψήφισιν, ἐπιφυλαττομένης καὶ μεγαλητέρας ποινῆς, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 171 τοῦ ποιν. νόμου ὡρισμένα. Πολ. 890, 999, 12. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 690).

Ν. Ἐκείνας μόνον τῶν μετὰ τὴν κατάσχεσιν γενομένων μεταξὺ δρειλέτου καὶ τρίτων συμφωνιῶν περὶ καλλιτεργίας καὶ συντηρήσεως τοῦ κτήματος τοῦ κατασχεθέντος καὶ τῶν καρπῶν αὐτοῦ δύναται ὁ κατασχὼν δανειστής νὰ προσβάλλῃ ὡς ἀκύρους, αἵτινες εἶναι ἐπιζήμιοι. Α. Π. 232 τοῦ 62.

δ°. Πλειστηριασμός.

965. Ὁ πλειστηριασμός τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων, μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῶν, καὶ τῶν τοῖς ἀκινήτοις ἰσοτίμων δικαιῶν, γίνεται ἐν τῇ δῆμῳ, ὅπου ταῦτα κεῖνται, καθ' ἡμέραν

τινά πανηγύρεως ἢ κυριακῆν, μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας δημοσίως, παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἢ συμβολαιογράφου, ὡς ἐπιτετραμμένου τὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ· καὶ—1. εἰς πρόκειται περὶ ἀκινήτων τιμῆς μικροτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν, ὅχι πρὸ τεσσάρων ἐβδομάδων μετὰ τὴν κατάσχεσιν—2. ἐπὶ δὲ ἀκινήτων ἀνωτέρας τιμῆς, ὅχι πρὸ ὀκτῶ ἐβδομάδων. Πολ. 891.

Ν. Διὰ τῶν λέξεων ἀνωτέρας τιμῆς προφανὸς ἐννοεῖ τὸ ἄρθρον τιμὴν ἀνωτέραν τῆς κατωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν· θόεν ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτου κτήματος ἀξίας χιλίων δραχμῶν δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρὸ τῆς παρελούσεως ὀκτῶ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως. Δ. Π. 288 τοῦ 57. — Τοῦ προκειμένου ἄρθρου λογίζοντες ῥητικῶς τὰς ἐν αὐτῷ προθεσμίας ἀπὸ τῆς κατασχέσεως καὶ μὴ παρατείνοντες αὐτὰς ἐνεκεν ἀποστάσεως, δὲν δύναται ποσὴς νὰ προκαλέσῃ τὴν παράτασιν αὐτῶν ἢ ἀποστάσις τῆς κατοικίας τῶν ὀφειλετῶν, ἢ νὰ λογισθῶσιν αἱ προθεσμιαί αὐταὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως πρὸς τοὺς ὀφειλέτας. Δ. Π. 283 τοῦ 68. — Τοῦ μὲν ἄρθρου 168 εἰζόντος, ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης ἀκπληροῖ τὰ συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα ἐν αἷς εἰρηνοδικαστικῆς περιφερείαις δὲν ὑπάρχει συμβολαιογράφος, τῶν δὲ ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ διατάγματος τοῦ 1836 περὶ συμβολαιογράφων ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης ἀναπληροῖ τὸν συμβολαιογράφον κωλυόμενον, τοῦ δὲ διατ. τῆς 21 Ἰαν. 1835 ὅτι τὸν εἰρηνοδικὴν ἀναπληροῖ ὁ πάρεδρος, ἔπεται, ὅτι καὶ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ κωλυμένου ἢ μὴ ὑπάρχοντος συμβολαιογράφου ὁ εἰρηνοδίκης καὶ, κωλυμένου καὶ τούτου, ὁ εἰρηνοδικαστικὸς πάρεδρος δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸν συμβολαιογράφον. Δ. Π. 200 τοῦ 82. — Ὁ ἐπὶ τῷ πλειστηριασμῷ ὑπάλλῃλος διευθύνει ἀπλῶς τὸν πλειστηριασμὸν, ἀκποισεῖ δὲ ἐν ὀνόματι τοῦ ἰδιοκτήτου τὸ ἀναγκαστικῶς μὲν πλειστηριαζόμενον ὁ ἐπισπεύδων, τὸ δὲ ἑκουσίως ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἀγγλικοῦ. Δ. Π. 69 τοῦ 70. Δὲν δύναται δ' ὡσαύτως νὰ διατάσῃ τὴν ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀνεφορήτων μεϊνάντων δανειστῶν, εἰ μὴ στρεβλίζονται ἐκάστη εἰς ἴδιον τίτλον ἐκτελεστον. Δ. Π. 23 τοῦ 56.

966. Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης, ἢ ὁ ἐπισπεύδων τὸν διὰ βίας πλειστηριασμὸν δανειστής νομίξῃ, ὅτι, πλειστηριαζομένων τῶν πραγμάτων εἰς ἄλλον δῆμον, ἤβηκε κατωθιωθῇ ἀνωτέρα τιμὴ, γίνεσθαι αὐτόθι ὁ πλειστηριασμὸς, εἰς τὸν δανειστής πληρόνῃ 1) τὰ διὰ νέας κοινοποιήσεις καὶ μετακομίσεις καρπῶν κτλ. ἀναγκαῖα τυχόν ἐξόδα, ἢ διδῇ δι' αὐτὰ τὴν προσήκουσαν ἐγγύησιν.—Δισταγμοὶ προκύπτοντες ἐνταῦθα ἀποφασίζονται ἄνευ περαιτέρω προδικασίας συνοπτικῶς παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 871 διατεταγμένα. Πολ. 892.

1) οὗτος προκαταβάλλῃ

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

52

Ν. Ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου καὶ μετὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν εἰς ἄλλον δῆμον μετάθεσιν αὐτοῦ, πολλὰ μᾶλλον θεωρητέον εἶναι ἐπιτρέπεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ προσδιορισθῇ ἢ ἐν ἄλλῃ δῆμῳ ἐνέργεια τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 231 τοῦ 49.

967. Ἡ ἡμέρα, ὁ τόπος, καὶ ἡ ὥρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς καὶ ὁ ὑπάλληλος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ γίνῃ, πρέπει νὰ κοινοποιηθοῦν διὰ τοῦ κλητῆρος καὶ — 1. ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 965 ἀριθ. 1, δι' ἐράπαξ γενομένης κοινοποιήσεως, τρεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ — 2. ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 965 ἀριθ. 2, διὰ διττῆς κοινοποιήσεως, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐξ τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἡ δὲ δευτέρα ἡμέρας ὁκτώ μέχρι δεκαπέντε πρὸ αὐτοῦ (1). Πολ. 893.

Ν. Ἀκυρωθεῖσης τυχὸν τῆς πρώτης κατακυρώσεως, ἐπαναλαμβάνονται ἀμφότεραι αἱ ὑπὸ τοῦ εἰδ. 2 τοῦ ἄρθ. 967 ὁριζόμεναι τοιχοκολλησεις καὶ δημοσιεύσεις. διότι ἐπὶ μόνῃς τῆς ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθ. 913 καὶ 985 τῆς Πολ. Δικ., ἐπὶ δὲ τῆς ἐπαναλήψεως οὐδὲ ἐξ ἀναλογίας δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, διότι αἱ πρὸς τὸ κοινὸν δημοσιεύσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸν συναγωνισμὸν πολλῶν ἀγοραστῶν προτίθενται νὰ προκαλέσωσιν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ τε δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου· ὁ σκοπὸς δὲ οὗτος ματαιοῦται παντελῶς ἐπὶ τῆς ἐπαναλήψεως πλειστηριασμοῦ τετελεσμένου ἤδη θεωρουμένου ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν. Α. Π. 163 τοῦ 69. Ἐκ τοῦ συνδ. δὲ τῶν ἄρθρων 967, 970 καὶ 896 συνάγεται, εἶναι τὸ φύλλον, ἐν ᾧ τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ, δεῖον νὰ κυκλοφορῇ τρεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθ. 965 ἀριθ. 1, ὁκτώ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 965 ἀριθ. 2· ἄλλως ἐπέρχεται ἀκυρότης. Α. Π. 275 τοῦ 77. — Εἰναι ἡ ὁριζομένη ἐν τῷ ἄρθ. 967 προθεσμία δὲν συνεπληρώθη, ὁ πλειστηριασμὸς εἶναι βεβαίως ἄκυρος· ἀλλ' εἰναι δὲν συνεπληρώθη μὲν ἄχρι τῆς προκηρυχθείσης ἡμέρας διὰ τὸν πλειστηριασμὸν, ἀναβληθέντος ὅμως αὐτοῦ συνεπληρώθη εἰς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ πλειστηριασμὸς ἐνηργήθη, ὁ πλειστηριασμὸς εἶναι ἔγκυρος. Α. Π. 35 τοῦ 91.

968. Ἡ κοινοποιήσις γίνεται κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν διὰ κηρύξεως ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ δῆμῳ, καὶ διὰ τοιχοκολλητέως εἰς τε τὴν κατοικίαν τοῦ εἰρηνοδίκου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν περιφέρειαν κεῖνται τὰ ἀκίνητα, καὶ εἰς τὴν τοῦ εἰρηνοδίκου τῆς πρωτεύουστος τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ νομοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου. Πολ. 894. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 684).

(1) Ἰδὲ καὶ ἄρθρον 3 τοῦ Ν. τῆς 27 Μαρτίου 1884 ὅπου τὸ ἄρθρον 893 Πολ. Δικ.

Ν. "Αν ὁ ὀφειλέτης διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν τοιχοκολλᾶται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰ κοινοποιεῖται εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Δ. Π. 37 τοῦ 60.

969. Τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον πρέπει νὰ περιέχῃ—1. ἀντίγραφον τῆς περὶ κατασχέσεως ἐκθέσεως (ἄρθρα 957 καὶ 958).—2. τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 967 ἀρχ. ὠρισμένα.—3. τὰς παρὰ τοῦ ἐπιμελουμένου δανειστοῦ προσδιοριστέας περὶ πλειστηριασμοῦ συμφωνίας.—4. τιμὴν προσδιοριστέαν ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ, ἥτις ὅμως δὲν πρέπει νὰ ᾔναι κατωτέρα τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 957 δι' ἐκτιμήσεως ὀριστέας τιμῆς, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη προσφορά (1). *Ἡ τιμὴ αὕτη 1) καταχωρίζεται εἰς εἰς δημόσιόν τι φύλλον ἐντὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 967 ἀριθ. 1. καὶ 2 ὠρισμένων προθεσμιῶν. Πολ. 1077. 1093. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 682, 683).

1) Τὸ τοιχοκόλλητον τοῦτο γραμματίον

Ν. Οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύοντος τὸν ἐνυπόθηκον δανειστὴν νὰ προσβάλῃ τὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ διαδικασίαν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ ἐκ τούναντις ὀρίζοντος μὲν τοῦ ἄρθρου 969, ὅτι τοῖς ἐγγεγραμμένοις ἐνυπόθηκοις δανεισταῖς δέον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ γνωστοποιηθῇ τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον, ἐκ δὲ τῶν ἄρθρων 971, 970, 967 καὶ 968 προκύπτει. ὅτι ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁπάλῃλος δὲν δύναται, ἂν λείπῃ ἡ ἀπόδειξις τῆς νομίμου τήρησεως τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων διατυπώσεων, νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πλειστηριασμόν, ἔπεται, ὅτι, ἂν οὗτος πράξῃ τάναντιν, ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δικαιούται δυνάμει τοῦ νόμου νὰ προσβάλῃ δικαστικῶς τὴν παρανομίαν ταύτην. Δ. Π. 204 τοῦ 36.—*Ἡ ἐν τῷ τοιχοκόλλητῳ γραμματίῳ παράλειψις τῶν παρὰ τοῦ ἐπιμελουτέρου δανειστοῦ προσδιοριστέων περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμφωνιῶν ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ. Δ. Π. 204 τοῦ 36 (*18ε καὶ ἄρθρον 971).—*Ἀρκεῖ καὶ ἡ διὰ παραστήματος τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσεως τοῦ τοιχοκόλλητου γραμματίου, ἂν ἀποδείχῃ, ὅτι ἐκυκλοφόρησε διανεμηθὲν τοῖς συνδρομηταῖς. Δ. Π. 214 τοῦ 70.

970. *Ὡς πρὸς τὴν μὴ τήρησιν τῶν κοινοποιήσεων καὶ προθεσμιῶν τούτων, καθὼς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐλλείψιν ἀποδείξεως, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 896 καὶ 897 ὠρισμένα. — *Ἡ διὰ δημοσίου φύλλου κοινοποιήσεως ἀποδεικνύεται παρὰ τοῦ ἐπιμελουμένου δανειστοῦ διὰ προσαγωγῆς ἐνὸς ἀντιτύπου τοῦ φύλλου τούτου· ὁ δὲ χρόνος τῆς κηρύξεως καὶ τοιχοκολλήσεως, διὰ

(1). *Ὅρα τὸ τροποποιεῖν τὸ ἐδάφιον τοῦτο Δ. ὑπὸ ἄρθρον 900 Πολ. Δικ.

βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος, ἐπισυναπτομένῳ καὶ τοιχοκολλήτῳ γραμματίῳ. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 685, 683).

Ν. Τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ ὀφείλοντος νὰ προσαγάγῃ μόνον ἓν ἀντίτυπον τοῦ δημοσίου φύλλον, ἔπεται, ὅτι εἰς τὸν ἀνακοπτόντα τὸν πλείοντα στήριασμόν ἐπικείται ἡ ἀποδείξις τοῦ τοῦχόν προσαθέντος ἰσχυρισμοῦ, ὅτι τὸ δημόσιον φύλλον δὲν διεδόθη κατὰ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Α. Π. 142 τοῦ 53, 284 τοῦ 66. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 875 καὶ 970, δὲν εἶναι ἀνάγκη πρὸς πιστοποιήσιν τῆς τοιχοκολλήσεως νὰ προσληφθῶσι μάρτυρες. Α. Π. 135 τοῦ 58. Ὅθεν ἀρκεῖ ἡ πιστοποιήσις τοῦ κλητῆρος πρὸς ἀποδείξιν τῆς τοιχοκολλήσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δημοσιευμένων πράξεων εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου. Α. Π. 79 τοῦ 59, ἀρθ. 895 καὶ 973).

971. Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀρθρῷ 967 ὥρισμένην προθεσμίαν τριῶν ἡ ἑξ ἑβδομάδων, ἐπιδίδεται εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς ἀντίτυπον τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 140 καὶ ἐπ. διαλαμβανόμενον τύπον, ἐπὶ ποιῇ ἀκυρότητος τῆς περαιτέρω διαδικασίας. Πολ. 202, 984. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 695).

Ν. Τῆς υποχρέωσης τῆς ἐπιδόσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς συνδεσμένης ἀδιασφάλτου πρὸς τὰς περὶ τῶν βιβλίων τῶν ὑποθηκῶν διατάξεις τοῦ νόμου περὶ ὑποθήκης, καὶ ὅς τὰ βιβλία ταῦτα εἰσι δημόσια καὶ προστὰ παντὶ πολίτῃ, ἔπεται, ὅτι ἐξαρτᾶται αὕτη ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν βιβλίων ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ πλειστηριασμοῦ, δι' ὃ καὶ τὸ ἀρθρον λέγει ἐγγεγραμμένους καὶ οὐχ ἀπλῶς ἐγγραφέντας δανειστάς. Ὅθεν ἀναγκαστικῶς ἐκλείπει, ὅσκις τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ἐξηφανίσθησαν καὶ ἐπομένως ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμὸν δὲν δύναται νὰ μᾶλλον ποιεῖ καὶ ποᾶσι δανεισταὶ εἶναι ἐγγεγραμμένοι ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου, ὅπως κοινοποιῇ αὐτοῖς τὸ τοιχοκολλήτον γραμμάτιον. Α. Π. 213 τοῦ 61. Ὅθεν δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποιήσις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχεσεως, ἀλλὰ μετ' αὐτὴν ἐγγράφοντα ὑποθήκην. Α. Π. 270 τοῦ 52. — Τὸ ἐν τῷ 971 ἀρθρῷ ἀναφερόμενον ἀντίγραφον τοῦ τοιχοκολλήτου προγράμματος δεόν νὰ κοινοποιῇται, τοῦ νόμου μὴ ποιοῦντος διάκρισιν, εἰς πάντας τοὺς δανειστάς, ἀδιαφορῶν ἂν πάντες ᾔνοι ἢ μὴ δανεισταὶ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων χρώμενος μὲν τῇ προσηκόντῃ ἀγωγῇ ἔχει κυρίως ὡς ἀντιδικὸν τὸν ὀφειλέτην καὶ κατ' αὐτοῦ ἀπευθύνει τὴν διαδικασίαν· ἀλλ' ἅμα ἀποδόσης αὐτῆς ἄνευ αποτελέσματος καὶ ἐπελπίσεως διὰ τοῦτο τῆς ενεργείας τῆς ἐνυποθήκου πραγματικῆς ἀγωγῆς ἔχει ὡς φυσικοὺς ἀντιδίκους τοὺς λοιποὺς ἐνυποθήκους δανειστάς. Ὅπερ ἂν τὸ κατὰ ἐνέχεται καὶ κατ' αὐτῶν ὀφείλει ἀναγκαστικῶς νὰ ἀπευθύνῃ τὴν περαιτέρω διαδικασίαν, ἵνα ἀπέναντι πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων πιστωτῶν ἀκποιθῇ ἑξ ἑνὸς τὸ κτήμα καὶ περιέλθῃ εὐθύτερον ὅλως εἰς τὸν ὑπερπηματοστέην, ἑξ ἑτέρου δὲ προτείνῃ ἕκαστος τῶν δανειστῶν τὰς ἰδίαις ἀπαιτήσεις καὶ τὰς κατὰ τῶν ἄλλων δανειστῶν ἀντιρρήσεις αὐτοῦ. Α. Π. 267 τοῦ 71. —

τῶν ἐνυποθήκων δανεισμάτων δικαιοῦμένων νὰ προσκληθῶσιν ὅπως ἀναγγείλῳσιν ἑαυτοὺς καὶ μετὰσχῶσι τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς περαιτέρω διαδικασίας, ἔπεται ὅτι ὁ μὴ προσκληθεὶς καὶ διὰ τοῦτο ἀποκλεισθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς κατατάξεως, δύναται νὰ ἔγερῃ ἀγωγὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ εἰς τὸν ἀπιστευόμενον δοθέντος ἐκπλειστηριασμοῦ εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅπως ἐπέβη νόμιμος διανομὴ καὶ κατάταξις. Α. Π. 40 τοῦ 90. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 971 τῆς Πολιτ. Δικον. καὶ τῶν ἄρθρων 35 καὶ 36 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου προκύπτει ὅτι τότε μόνον τὸ ὑποθηκικὸν κτῆμα μεταβαίνει, πωληθὲν διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἐπὶ δημοπρασίας, εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐλευθέρῳ ὑποθήκης, ὅταν εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς γίνωσιν αἱ νόμιμοι κοινοποιήσεις. Α. Π. 423 τοῦ 66. — Τοῦ ἄρθρου 971 ὁρίζοντες, ὅτι ἡ μὴ κοινοποίησις τοῦ τοιχοκολλητοῦ γραμματίου εἰς ἕκαστον τῶν ἐγγεγραμμένων ἐνυποθ. δανεισμάτων ἐν ταῖς ὁρισμέναις προθεσμίαις ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστ., τοῦ δὲ 969 ὁρίζοντες τί πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ τοιχοκολλητὸν γραμμάτιον, ἔπεται ὅτι, μὴ ἀναφερομένων ἐν τῷ τοιχοκολλητῷ γραμματίῳ τῶν παρὰ τοῦ ἐπιμελεστέρου δανειστοῦ προσδιοριστέων περὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ συμφωνιῶν, ὁ πλειστηριασμὸς εἶναι ἄκυρος. Α. Π. 204 τοῦ 36.

972. Εἰς τοὺς μὴ ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς, ὡς καὶ εἰς ἕλους τοὺς λοιποὺς δανειστὰς, ἡ κοινοποίησις χρησιμεύει, κατὰ τὰ διὰ τοῦ ἄρθρου 968 διατεταγμένα, ὡς εἰδοποιήσις διὰ νὰ προβάλουν τὰ δικαιώματά των κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἐνῷ γίνεται ὁ πλειστηριασμὸς καὶ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ. Πολ. 968. Ν. Ὑπ. 49.

973. Ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 968 διατεταγμένων κοινοποιήσεων, θέλει γίνεσθαι προσέτι καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ, προσφορικὴ κοινοποίησις διὰ κηρύξεως, κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν. — Ὡς τελευταίας ταύτης, καθὼς καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν κοινοποιήσεων, γίνεται μνηεῖα ἐν τῇ περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει. Πολ. 895.

Ν. Κατὰ τὰς ἀποφ. Α. Π. 95 τοῦ 49, 287 τοῦ 50, 498 τοῦ 52, 402 τοῦ 62, 106 τοῦ 63 εἶναι ἄκυρος ὁ πλειστηριασμὸς ὁ ἐνεργηθεὶς ἀνευ προσφορικῆς κηρύξεως ἀποδεδειγμένης δι' ἰδίαις πιστοποιήσεως τοῦ κλητῆρος, ἢ ἐπὶ τῆς προσφορικῆς διὰ κηρύξεως κοινοποιήσεως μὴ εὐσεγῆς πράξεως ἀπαρτιζούσης μετὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς κατακυρώσεως προηγούμενων πράξεων αὐτὸν τὸν πλειστηριασμὸν. ἀλλὰ πράξεως προηγούμενης αὐτοῦ καὶ περατουμένης ὅμα τῇ ἐνάρξει αὐτοῦ, ὡς μὲν δεικνύει ἀποδείξεως δι' ἰδίαις βεβαιώσεως τοῦ κλητῆρος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσεις κατὰ τὸ ἄρθρον 978 τῆς Πολ. Δικ. Κατὰ δὲ τὰς ἀποφ. 131 τοῦ 52, 27 τοῦ 58 ἡ διὰ κήρυκος δηλοποιήσις ἀποδεκτικὰ διὰ βεβαιώσεως αὐτοῦ τοῦ κήρυκος. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 207 τοῦ 57 ἡ διὰ κήρυκος δηλο-

ποιήσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νάποδεικνύηται δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἢ διὰ τῆς πιστοποιήσεως αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει. Κατὰ δὲ τὰς 96 καὶ 274 τοῦ 70 ἀρκούσα ἀποδείξεις τῆς κλητορικῆς πιστοποιήσεως εἶναι ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπογραφή τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ κήρυκος. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 64 τοῦ 76 ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει ὑπογραφή τοῦ κλητῆρος, ὅτε κατὰ τὸ ἄρθρον 970 τῆς βεβαιώσεως τῆς διακηρύξεως ἐνεργουμένης διὰ τοῦ κλητῆρος. (Τὴν τελευταίαν γνώμην ἀπαξίωμεθα καὶ ἡμεῖς ὡς πληροῦσαν παντελῶς τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου). — Ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ παρατείνῃς τῆς μνείας τῶν διαφόρων κοινοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ φέρει τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ἐὰν οὐδ' ἄλλως ἀποδεικνύηται ἡ ὑπαρξίς τῶν κοινοποιήσεων. Ἀλλ' ὁ νόμος δὲν κηρύττει ἄκυρον καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκθεσὶν ἐγκρίπει δ' ἀπλῶς, διατάττων τὴν μνείαν αὐτῶν, νὰ ἐκκολύνη τὴν ἀπόδειξιν ἐν εἰρηρῇ τῶν αἰ περὶ τῆς κοινοποιήσεως διατυπώσεις. Α. Π. 78 τοῦ 46, 262 τοῦ 54, 207 τοῦ 57, 81 τοῦ 64. — Ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἐκθεσίς τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν μνημονεύει τὰ ἀποδεικτικά, εἰς ὧν προκύπτει ἡ εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς κοινοποίησις τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς δημοπρασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἂν αὗται ἀποδειγμένως ἐγένοντο, δὲν ἰσχύει πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 81 τοῦ 64. — Οὐδαμῶς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 973 νὰ γίνηται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσις εἰς τὰ δημοσιώτερα μέρη τῆς πόλεως. Α. Π. 225 τοῦ 87.

974. Ἡ κατακύρωσις γίνεται πρὸς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα 1) τρία λεπτὰ μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν, διδομένῳ στήμιον διὰ σιγηπανίου ἢ κώδωνος. Πολ. 899.

1) μόνον

Ν. Πρὸ τῆς περελύσεως τριῶν λεπτῶν δὲν γίνεται ἡ κατακύρωσις καὶ ἂν μείνῃ ὑπερθεματιστὴς ὁ ἐπισπεύδων. Α. Π. 4 τοῦ 66. — Ἡ διὰ σιγηπανίου ἢ κώδωνος ἐνεργουμένη συμβολικὴ πράξις εἶναι οὐσιώδης· ἐπομένως ἡ παραλείψις αὐτῆς φέρει τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 360 τοῦ 63, 47 τοῦ 68. Ἀλλ' ἡ τήρησις τοῦ τύπου τοῦτου ὑποτίθεται μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, συγχωρουμένης δι' ἑλκων τῶν νομίμων μέσων. Α. Π. 72 τοῦ 60, 184 τοῦ 72, 89 τοῦ 73. (*18ε καὶ ἄρθρα 975 καὶ 978).

975. Ἐκαστος τῶν παρόντων, καθόσον προσφέρει τὴν ἀναγκαίαν ἀσφάλειαν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πλειστηριάξῃ δι' ἑαυτὸν ἢ δι' ἄλλον. — Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἱκανότητα τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Ὅθεν, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ εἰς οἰκίας πειρας τὸν ὑπερθεματιστὴν, λαμβάνει παρ' αὐτοῦ ἐγγυήτιν ἢ ἐγγυητήν. — Μόνον ὁ σφειλίστης δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ οὔτε αὐτὸς, οὔτε δι' ἄλλων, ἐπὶ ποινὴ ἀκυρώσεως τῆς πλειστηριαστικῆς πράξεως καὶ ἀποζημιώσεως. — Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅστις, ἐὰν κατασταθῇ παραβάτης, καταδικάζεται, ἐκτὸς τούτου, καὶ πειθαρχικῶς. Πολ. 923 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 713).

λειαν, κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ διαταγαγμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 709).

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 976 ὑποτίθῃσιν ἀπάντα τὸν ἀληθῆ ὑπερθεματιστὴν, ὅτε καθίσταται ἀναγκαστὴς ἡ ὑπογραφή τοῦ μεσάζοντος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐκτέλεσεως. Α. Π. 19 τοῦ 87.

977. Ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν ἔχῃ εἰς χεῖράς του ἔγγραφον πληρεξουσιότητα τοῦ τρίτου, δι' ὃν ἐπλειστηρίασε, προσάγεται, ἐντὸς ἐκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατακυρώσεως, ἢ ἐκ μέρους τοῦ τρίτου τούτου ἀποδοχή. — Ἡ τῆς ἀποδοχῆς δῆλωσις γίνεται παρὰ τοῦ τρίτου αὐτοῦ, ἢ διὰ τινος πληρεξουσίου του, συντάσσοντος ἐκθεσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. — Ἐὰν ἡ δῆλωσις αὕτη δὲν γίνῃ ἐντὸς τῆς διαγεγραμμένης προθεσμίας, θεωρεῖται ὁ διὰ τὸν τρίτον πλειστηρίασας ὡς ἀπ' εὐθείας ὑπερθεματιστής, καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοῦτον κατηγορίαν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 709).

978. Τὴν τάξιν, καθ' ἣν πρέπει νὰ πλειστηριάζωνται τὰ κατασχεθέντα ἀκίνητα, προσδιορίζει ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ᾖ παρὼν. — Ὅταν συγκεφαλαιωθῇ ἡ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῶν ἐξόδων ποσότης, παύει ὁ περαιτέρω πλειστηριασμός. — Ἐν ἑλλείψει ὑπερθεματιστοῦ προσφέροντος ἀποδεκτέαν ποσότητα, κατακυροῦνται τὸ πλειστηριαζόμενον πρᾶγμα εἰς τὸν ἐπιμελούμενον δανειστὴν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 969 προσδιωρισμένην τιμὴν. (1) Πολ. 901.

Ν. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 974 τῆς Πολιτ. Δικον., γενικὴ εὖσα καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν διὰ τοῦ ἄρθρου 978 ἢ τοῦ τροποποιήσαντος αὐτὸ διατάγματος τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1836 ὑπαχθεῖσα, ἐφαρμόζεται ἀναντιρρήτως καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὀριζομένην κατακύρωσιν, ἥτις γίνεται πρὸς τὸν διώκοντα πιστωτὴν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ τοιχοκολλητοῦ γραμματίου προσενεχθεῖσαν τιμὴν, θεωρουμένην ὡς τελευταίαν προσφερόμεναι τῆς ἐλλείψεως παντὸς ὑπερθεματιστοῦ. Α. Π. 4 τοῦ 66. — Ὁ ὀφειλέτης ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίξῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἂν ᾖ παρὼν, τὴν τάξιν τῆς πωλῆσεως τῶν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὡρᾷ πλειστηριασσομένων ἀκινήτων· ἀλλ' οὐδαμῶς ἐκ τούτου περιορίζεται τοῦ δανειστοῦ τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίξῃ αὐτὸς τὴν κατασχετέαν καὶ ἐκποιητέαν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου του, οὔτε ὀρίσεται τίνα ἐκ τούτου βλάβην, καθότι, ἂν δὲν ἐξαρκέσῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦ κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὀφειλέτου ἐν πρώτῳ πωληθέντος πράγματος, γίνεται ἁμέσως ὁ πλειστηριασμός

(1) Ὅρα τὸ Α. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 900 Πολ. Δικ.

τοῦ δευτέρου, τρίτου καὶ ἐφεξῆς πράγματος, μέχρι οὗ συναχθῇ ἐκπλειστηρίασμα, ἰκανοποιούν τὸν ἐπισπεύδοντα. Α. Π. 236 τοῦ 63, 73 τοῦ 90.— Τοῦ πλειστηριαζομένου ἀκινήτου κατακυρωμένου κατὰ τὸ Δ. τῆς 24 Σεπτ. 1836 τῷ δικόνει πιστωτῇ εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ προσενηγθεῖσαν εἰσδηλοῦται τὴν ἀνάγκην πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, (ὡς ἄλλος ὑπερθεματιστὴς δὲν προσφέρῃ ἀνωτέραν τιμὴν), ἔπεται, ὅτι ἐπὶ τοῦ διὰ δικαστικοῦ πλειστηριασμοῦ μεταδισαθέντος ἀκινήτου δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀκυρότης τῆς πωλήσεως λόγῳ ὑπερμέτρου βλάβης. Α. Π. 95 τοῦ 48. — Ἐπιτρέποντος τοῦ ἀπικοῦ νόμου τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ διάρρῃσιν τῆς πωλήσεως ἢ μείωσιν τοῦ τιμήματος, δοῶν ὑπάρχει ἑλλειψίς τῶν ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ὑποσχεθεισῶν ἰδιοτήτων τοῦ πράγματος, πωλητοῦ δὲ ὄντος καὶ ἐν τῇ ἀναγκαστικῇ ἐπιχειροῦντος τοῦ τιμήματος τοῦ δευτέρου (Πολιτ. Δικον. ἀρθ. 878, 885, 886, 901, 904, 906, 954, 963, 978, 979, 981, 983, 987, 988, 1025) καὶ οὐχὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, ὅστις μάλιστα δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἀγοραστής τοῦ ἀναγκαστικῶς ἐκποιουμένου πράγματος (Πολ. Δικ. ἀρθ. 900 καὶ 978), ἔθεν τῆς κατὰ τὰ ἀρθ. 937 καὶ 969 ἐνεργητικῆς περιγραφῆς τοῦ πλειστηριαστέου ἀκινήτου ἀποτέλεισης προδήλως παραγγέλλειν τοῦ πωλητοῦ δευτέρου πρὸς τὴν ὑπερθεματιστὴν περὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ, αἵτινες ἀναφέρονται ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει, διότι οὗτος δύναται νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπαγγελίαν ἀνυπαρκτῶν ἰδιοτήτων, αὐτὸς δὲ μόνος ὡς κύριος λαμβάνει τὸ ἐκπλειστηρίασμα, καθιστάμενος οὕτω πλουσιώτερος ἐπ' ἀδικίῳ ζημίᾳ τοῦ τελεσιδικίου ὑπερθεματιστοῦ παρὰ τὸ δίκαιον, ἔπεται ὅτι κατὰ τοῦ δευτέρου χωρεῖ ἡ ἀγωγή περὶ διάρρῃσεως τῆς πωλήσεως ἢ μείωσιν τοῦ τιμήματος. Ἀρείου Πάγου 198 τοῦ 90. Κατὰ ταῦτα ὁ δευτεῖρος εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἐνεκεν ἐκνικήσεως ὡς πωλητής. (Πανδ. (17, 1) 11 § 16), Α. Π. 62 τοῦ 83. Ἀλλ' εὐθύνεται οὐχ ἥττον καὶ ὁ ἐπισπεύδων ἐνεκεν ἐκνικήσεως, δοῶν γινώσκει τὴν ἀλλοτριὰν κυριότητα τοῦ πλειστηριαζομένου λόγῳ τοῦ δόλου αὐτοῦ, δὲν εὐθύνεται δὲ προδήλως ὁ ἀπλῶς ἀναγγελοῦν πρὸς κατὰ τὰς Α. Π. 227 τοῦ 83. Ἐνέχεται δὲ ὁ δευτεῖρος λόγῳ ἐκνικήσεως μόνον καθ' ὅσον ὠρελίσθῃ (νόμ. 74 § 1 Πανδ. (21, 2), Α. Π. 134 τοῦ 86 (κατὰ δὲ τὴν μειονοφρίαν ἐνέχεται εἰς πᾶν τὸ διαφέρειν ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ νόμου 11 § 8, 30 § 4 (19, 1) Πανδ.) — Αἱ διατάξεις τοῦ 978 ἀρθρου ὡς ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῆς καταθλίψεως τοῦ δευτέρου εἰσὶν οὐσιώδεις. Ὅθεν ἡ παράδοσις αὐτῶν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἀρείου Πάγου 73 τοῦ 90. (186 καὶ ἀρθ. 900).

979. Περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγοράσεως ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 902 καὶ 906 ὀρισμένα. — Ἡ περὶ κατακυρώσεως ἐκθεσίς πρέπει ὡσαύτως νὰ περιέχῃ κατὰ λέξιν ἀντιγραφὸν τῶν τῆς πωλήσεως συμφωνιῶν. — Διὰ τῆς κατακυρώσεως δὲν λαμβάνει ὁ ὑπερθεματιστὴς ἄλλα δικαιώματα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πλειστηριασθέντος πράγματος, παρ' ὅσα ἔχει ὁ δευτεῖρος αὐτός. Πολ. 900, 902. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 733).

Ν. Ἀναγκάσιον ποιεῖται τῇ διὰ κατακρωτίσεως ἀποπερτώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ εἶναι ἡ σύνταξις ἐκθέσεως, προσέσης τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. Α. Π. 257 τοῦ 56. — Ἡ περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἐκθέσις παρατώπως συντεταγμένη, ἀνευ φέρ' εἰπεῖν τῇ προσλήψεως δύο μαρτύρων, ἢ ἀνευ τῆς μνείας ὅτι ἀναγνωσθῇ εἰς τὰ μέρη καὶ λοιπούς, καθιστᾷ τὴν ἐκποίησιν ἄκυρον. Α. Π. 134 τοῦ 60, 234 τοῦ 63. Δύναται δὲ τὴν διὰ τὴν μὴ πρόσληψιν δύο μαρτύρων ἄκυρον κατακυρώσικὴν ἐκθεσιν νὰ προσβάλῃ καὶ ὁ ἀποδεχόμενος καὶ ἐκτελέσας αὐτὴν δικαστικῶς, διότι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ διαδίκου καθίσταται μὲν τὸ δημόσιον ἔγγραφον ὑποχρεωτικὸν δι' αὐτὸν ὡς ἰδιωτικὸν ἀπλῶς, καλύπτουσα τὰς ἀκυρότητας αὐτοῦ, ὅσας δὲ νόμος ἐπιτάσσει νὰ γίνῃται ἡ σύστασις ἀδιαφόρως εἴτε δι' ἰδιωτικῶς εἴτε διὰ δημοσίου ἔγγραφου. ἀλλὰ δι' ἰδιωτικῶς ἔγγραφου μεταβίβασις ἀκινήτου δὲν ἐπιτρέπεται, ἀντικειμένου τοῦ περὶ χαρακτηρισμοῦ Νόμου. Α. Π. 143 τοῦ 60, 160 τοῦ 59. Διὰ τοῦς αὐτοῦ λόγους δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν κατακυρωτικὴν ἐκθεσιν ὡς ἄκυρον, εἰ μὴ ἀναφέρῃ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνετάχθη, ὅστω καὶ εἰ μὴ προκύπτῃ ἐξ ἄλλων σχετικῶν ἐκθέσεων, διότι ἡ βούλησις τοῦ νόμου εἶναι νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτῆς τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ἡ τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων ἐκθέσεων. Α. Π. 37 τοῦ 63, 277 τοῦ 73. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Α. Π. 233 τοῦ 64 δὲν δύναται νὰ προταίνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ὁ ἐγκαταλείπων ἑκουσίως τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ὑφαιλέτης, κατὰ τὰς ἀπερᾶσεις Ἀρείου Πάγου 27 τοῦ 58 καὶ 171 τοῦ 60 ὁ κύριος τοῦ δικαστικῶς ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος δύναται ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴν ὅσας ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν ἡ μετ' αὐτὸν πράξεων αὐτοῦ δὲν συνάγεται ὅτι ἀπεδέξατο αὐτὸν ὡς καλῶς γενόμενον, κατὰ δὲ τὴν Ἀρείου Πάγου 132 τοῦ 56 καλύπτονται αἱ μὴ προταθείσαι ἀκυρότητες τῆς κατασχέσεως, διότι αἱ εἰς τοὺς πλειστηριασμοὺς ἀφερωσαί διατάξεις τῆς δικονομίας ἀποσκοποῦσιν εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ὑφαιλέτου, δυνάμενον ἐπομένως διὰ τῆς συναινέσεως αὐτοῦ νὰ καλύψῃ αὐτάς. — Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐκθεσις κατακρωτίσεως, ἐν ᾗ βαδισθῇ ἀπλῶς, ὅτι ὁ πρὸς ἐν κατακυρώσει πρᾶγμα τι δὲν ὑπέγραψεν ὡς ἀγράμματος. Α. Π. 18 τοῦ 70. (*18 καὶ ἄρθρον 902).—Οὔτε ἐκ τοῦ ἀρθ. 979, καθ' ὃ ἡ πώλησις τελειοῦται διὰ τῆς κατακυρώσεως, οὔτε ἐκ τῶν ἀρθ. 1 καὶ 4 τοῦ περὶ μεταγραφῆς νόμου, καθ' ὃ μόνον ἡ τοῦ τίτλου μεταγραφὴ ἐπάγει τῆς κυριότητος τὴν μεταβίβασιν, προκύπτει ὅτι πρὸς τὴν μνημονεύεται ἐν τῇ κατακυρωτικῇ ἐκθέσει ἡ θέσις τοῦ πλειστηριασθέντος. Τάναπαλιν ἐκ τῶν ἀρθρων 979 καὶ 973 ἀνιῶνται τὶ δὲν νὰ μνημονεύῃ ἡ ἐκθεσις καὶ μὴδὲν ἀναφερόντων περὶ τοιαύτης μνείας καὶ ἐκ τοῦ ἀρθ. 937 ἀναφερόντος ῥητῶς ὅτι ἡ θέσις δὲν νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει προκύπτει ὅτι ἐν μόνῃ τῇ τελευταίᾳ δὲν νὰ μνημονεύηται ἡ θέσις. Α. Π. 220 τοῦ 80. — Ἐκ τοῦ τελευταίου εἰσαγγεῖου τοῦ 979 ἀρθρου προκύπτει, ὅτι ὁ ἀπιστευδὼν δανειστής δὲν εὐθύνεται ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν ἐν περιπτώσει ἐκνίκησεως τοῦ ἐν πλειστηριασμῷ πωληθέντος· ἡ δὲ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ ἔνευεν ἐκνικήσεως χωρὶς κατὰ τὸν ὑφαιλέτου. θεωρουμένης τῆς πωλήσεως ὡς ἐν νόμῳ αὐτοῦ γενομένης. Ἀλλ' εἰ μὴ τὸ δημόσιον ἐξεποίησε κτήμα τινός, γινώσκον τὸ ἀνυπαρκτὸν τῆς ἀπαιτήσεως του, δὲν πρόκειται περὶ ἐκνικήσεως, ἀλλὰ περὶ ἀνεπίκου τῆς ἐκπληρώσεως τῆς τοῦ πωλητοῦ ὑποχρέωσιν πρὸς παρ-

δοσιν τοῦ πωληθέντος ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ. Ἐν τῷ αὐτῇ δὲ περιπτώσει χωρεῖ κατὰ τοῦ ἐπισπεύσαντος τὸν πλειστηριασμὸν ἢ περὶ ἀποζημιώσεως ἢ ἢ περὶ πληρωμῆς τοῦ διαφέροντος ἀγωγὴ ἐνεκα μὴ παραδόσεως τοῦ πωληθέντος. Α. Π. 182 τοῦ 77. — Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ἀρθροῦ 979 συνάγεται, ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν παράγει τὰ δικαιώματά του ἐκ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος· ἐνυποθήκευ κτήματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ καταδικωμένου ὀφειλέτου, εἰς αὐτὰ δικαιώματα εἰσέρχεται· ὁ δὲ τρίτος διακατοχὸς ἔχει τὴν μόνην ὑποχρέωσιν νὰ παραχωρήσῃ τὸ ἐνυποθήκευ κτῆμα πρὸς εἰσφύλισιν τοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ αὐτὸ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου (ἀρθρ. 38). Α. Π. 17 τοῦ 83. — Οὐδενὸς νόμου ὑποχρεούντος τοὺς ἐνυποθηκους δανειστάς νὰ παρευρίσκωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸν πλειστηριασμὸν καὶ νὰ προτείνωσι τὰς ἀντιρρήσεις αὐτῶν κατὰ τῶν παραδόσεων τοῦ νόμου, ἔπεται ὅτι δύνανται νὰ προτείνωσιν αὐτάς μετὰ τὴν κατακυρώσιν. Α. Π. 268 τοῦ 53. — Ἐπὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τὴν παραβασιν τῶν περὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ διαγεγραμμένων διατάξεων εὐθύνεται ὁ ἐνεργήσας τὸν πλειστηριασμὸν δανειστής, ὡς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατάταξιν ἀναγγελλόντες ἐν αὐτῇ μὴ ἐχούσης δὲ νόμιμον ὑπαρξίν· τῆς αἰτίας τῆς καταβολῆς τοῦ τιμῆματος ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, δικαιούται οὗτος νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ κατακαυθέντος ὡς δανειστοῦ ὅ,τι ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασματος, ἦτοι τοῦ τιμῆματος αὐτοῦ, ἔλαβε. Α. Π. 403 τοῦ 63. Ὡσαύτως καταδίκην ἐνέχεται ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν, ἦτοι πρὸς πληρωμὴν τοῦ διαφέροντος διὰ τὴν μὴ παράδοσιν τοῦ πωληθέντος πρὸς τὸν ἀγοραστήν, ὁ ἐπισπεύσας τὸν πλειστηριασμὸν ὡς δανειστής, ὁσάκις ἡκουσθῇ ὁ πλειστηριασμὸς, διότι δὲν ἦν ἀληθὺς οὗτος δανειστής καὶ περὶ γινώσκων τὸ ἀνυπαρκτὸν τῆς ἐκτελεσθεῖσης ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, καὶ ὅπως προέβη εἰς αὐτόν. Α. Π. 182 τοῦ 77. Ἀλλ' εὐθύνεται εὐθύνεται ὁ ὑπερθεματιστὴς, ἐὰν ὁ ἐπισπεύδων δὲν ἐτήρησεν τὰς νομίμους πρὸς ἐνέργειαν τῆς κατασχέσεως διατυπώσεις. Α. Π. 237 τοῦ 74. (*18ε καὶ ἀρθρ. 902 καὶ 918).

980. Περίληψιν τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσεως λαμβάνει ὁ ὑπερθεματιστὴς τότε μόνον παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅταν ἐξεπλήρωσεν ἀπιδεδειγμένως τὰς ἐως τότε ἐκπληρωτέας περὶ τῆς πωλήσεως συμφωνίας, καὶ ἰδίως ἐὰν ἐπλήρωσεν τὰ τῆς καταδιώξεως ἐξόδα. — Ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως, ὁ ὀφειλέτης παραιτεῖ τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος πράγματος· ἄλλως ὑποβάλλεται εἰς προσωπικὴν ἀράττην κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ 999 ἀριθ. 9 ἀκριβέστερον ὁρισμένα. Πολ. 830, 3, (Γαλλ. Πολ. Δικ. 715, 714).

Ν. Αἰδομένης κατὰ τὴν πρώτην παράγραφον τοῦ ἀρθ. 980 τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ὡς τίτλου ἰδιοκτησίας περίληψιν μόνον τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, δὲν δύναται οὗτος εἰμὴ τοῦ τίτλου τοῦ νὰ κοινοποιήσῃ ἀνείγχατον, ὁ δὲ ὀφειλέτης λαμβάνων διὰ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης γινώσκει τῆς ἀποπεραιώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τοῦ γεγομένου κυρίου τοῦ πλειστηριασθέντος.

δρεῖται νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν του. Α. Π. 97 τοῦ 67. — Ἐκ τῶν ἀρθρῶν 979 καὶ 980 προκύπτει, ὅτι ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναγκαστικὴ διαδικασία ἀποπερατοῦται ἢ διὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ δρεϊλέτου ἐκουσίας παρατίσεως τῆς διακυτοχῆς τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος ἢ διὰ τῆς μεσεπαδήσεως τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἀναγκαστοῦς εἰς τοῦτο τὸν δρεϊλέτην. Α. Π. 197 τοῦ 62, 177 τοῦ 64, 178 καὶ 358 τοῦ 83. ἐπ' ὅσον δὲ διατηρεῖ τὴν κατοχὴν ὁ δρεϊλέτης, δικαιούται, ἀμυνόμενος, εἰ μόνον νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ζητουμένης ἐξώσεως, προτείνων τὸ ἀκύρον τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ δι' ἀνακοπῆς κατ' αὐτοῦ ἀπευθυνομένης νὰ προσβάλῃ τὸν πλειστηριασμὸν. Α. Π. 20 τοῦ 72, 313 τοῦ 73, 178 καὶ 358 τοῦ 83, 114 τοῦ 92. Ἐπὶ δὲ δικαιούται καὶ ὁ τρίτος, ὅστις ἔχει τυχὸν ἐξιώσεις ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος νὰ χρησιμοποιῇ ἀνακοπὴν συνεχομένην μετὰ δικαστικῆς ἀγωγῆς, ἀπευθύνων αὐτὴν κατὰ τοῦ καταδικασθέντος δανειστοῦ καὶ τοῦ δρεϊλέτου, μὴ ὑποχρεούμενος νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν. Α. Π. 177 τοῦ 64. — Ἡ ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον πληρωμὴ τοῦ ἐκπλειστηριασματος δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ὅσους πρόκειται περὶ ποσῶ ἀνωτέρου τῶν 50 δραχμῶν. Α. Π. 342 τοῦ 67. — Ἐν περιπτώσει ἐνικηρώσεως τοῦ πλειστηριασθέντος, ὁ δανειστὴς ὁ ἐκποιήσας τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα πρὸς λήψιν τοῦ δανείου του δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς τὸν ὑπερθεματιστὴν αὐτοῦ πωλητοῦ θεωρουμένου τοῦ δρεϊλέτου. Ἀρτείου Πάγου 287 τοῦ 50, 62 τοῦ 53, 31 τοῦ 42. Ἐπίσης ὁ δρεϊλέτης ὡς πωλητὴς ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν ἕνεκεν ἑλαττωμάτων τοῦ πωληθέντος ἀναγκαστικῶς. Α. Π. 62 τοῦ 53. Ἀλλ' εἰς τὸ ἐπισπεύδων ἐξέποιήσας κτῆμα τι, γινώσκων τὸ ἀνυπάρκτον τῆς ἀπαιτήσεώς του, χωρεῖ κατ' αὐτοῦ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἡ ἢ περὶ καταβολῆς τοῦ διαφέροντος ἀγωγὴ ἕνεκα μὴ παραδόσεως τοῦ πωληθέντος, ἀνεφίκτου οὕτως τῆς ἐκπληρώσεως τῆς τοῦ πωλητοῦ ὑποχρέωσιν εἰς παράδοσιν τοῦ πωληθέντος εἰς ὑπακτινότητος αὐτοῦ. Α. Π. 142 τοῦ 77. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ τὸ ἐκπλειστηριασμά καίται παρὰ τῇ συμβολαιογράφῳ δύναται ὁ ὑπερθεματιστὴς νὰ ζητήσῃ διὰ τὴν ἐπλήρωσιν διὰ λογαριασμὸν τοῦ δρεϊλέτου. Ἐπομένως δικαιούται νὰ ἀπευθύνῃ τὴν περὶ ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπὴν αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν. Α. Π. 31 τοῦ 63. — Τὸ ἄρθρον 980 τὴν περὶ ἐξώσεως ἀγωγὴν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκδόσεως χορηγεῖ οὐ μόνον κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸ κτῆμα δρεϊλέτου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ἐν ὄνῳ αὐτοῦ κατασχέντος ἐκείνου, διότι καὶ τότε θεωρεῖται κατέχων αὐτὸς ὁ δρεϊλέτης, καὶ κατὰ τοῦ εἰς ὃν μετὰ τὴν κατάσχεσιν μεταβιβάσθῃ τὸ κτῆμα, διότι καὶ τότε ἀκύρου θεωρουμένης τῆς μεταβιβάσεως ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἐκ τῆς ἐπιβουλοῦς κατασχέσεως, πάλιν θεωρεῖται ὁ δρεϊλέτης ὡς τὸ κατασχέν κατέχων. Α. Π. 313 τοῦ 73. Σημειωτέον ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ δρεϊλέτου, ἐναγομένη πρὸς ἐκκίνωσιν τῆς οἰκίας δύναται νὰ ἀντιτάξῃ ὅτι, τῆς οἰκίας οὕσης προικῶς, πᾶσα πρᾶξις ἀπαλλοτριώσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἀνεμελογηθεῖσα δὲν ἰσχύει κατ' αὐτῆς. Α. Π. 5 τοῦ 66. — Μὴ κοινοποιήσεως τῆς ἐκδόσεως τῆς κατακυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κτήματος τινος πρὸς τὸν δρεϊλέτην, ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν γίνεται κάτοχος αὐτοῦ, διότι κατὰ τὰ ἀρθ. 979 καὶ 980 διὰ μόνου τοῦ μίσου τούτου ὑποχρεοῦται νὰ παραλίπῃ τὴν κατοχὴν ὁ πρῶτος ιδιοκτήτης. Α. Π. 129 τοῦ 56. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀρθ. 980 ἐν συνδ. πρὸς τὰς διατά-

εις τοῦ ἀστικῆς νόμου (Ν. 13 Πανδ. 19. 1) συνάγεται ὅτι ὁ ὑπερθεματιστής δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν πρὸς παραδόσιν τῆς κατοχῆς τοῦ πλειστηριασθέντος, ἐὰν μὴ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς πώλησεως ὑποχρεώσεις αὐτοῦ καὶ μὴ καταβάλῃ τὸ τίμημα, καὶ ἂν ἐπὶ ἐκινετοποίησεν εἰς τὸν ὀφειλέτην περίληψιν τῆς κατακυρωτικῆς ἐκδόσεως. Δ. Π. 99 τοῦ 82.

981. Ἐὰν ἐγίνετο πλειστηριασμὸς ἐπὶ πληρωρῇ εἰς ἀμέσως μετρητά, καὶ ἐκπληρώθῃ παραχρῆμα ἢ τιμὴ τῆς κατακυρώσεως, ἐνεργοῦνται παραυτίκα τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 905, 936, καὶ 984 ὠρισμένα. — Γενομένου πλειστηριασμοῦ ἐπὶ συμφωνίαις, εἶδει ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τοὺς δανειστάς, ἐὰν δύνανται νὰ πληρωθῶσιν ὅλοι, γραμματίων πληρωτέων ἀπὸ τοῦ ἐκπλειστηριασματος, ἐπὶ βεβαιώσει γραφομένη παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς κατακυρώσεως, καὶ διατάττει, ὅτι τὸ ὑπερβάλλον θέλει ἀποδοθῇ ἐν καιρῷ εἰς τὸν ὀφειλέτην, μετὰ τὴν ἐντελὴ πληρωρῇ τῶν δανειστῶν. — Τὰ γραμματίων τοῦτο εἶναι ἐκτελεστέον κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ διὰ τῶν ἀρθρῶν 996 καὶ 997 διατεταγμένα. Πολ. 856.

Ν. Ὁ ὀφειλέτης, ὡς κύριος τοῦ ἐκπλειστηριασματος ἄχρι τῆς πληρωρῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς δανειστάς, ὑπάρχει κύριος καὶ τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης παρακλουθημάτων ἢ καρπῶν αὐτοῦ. Δ. Π. 485 τοῦ 52. — Τὸ ἀρθρον 981 (ἐδ. 3). καθ' ὃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδοθέν γραμματίον πληρωτέον ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασματος, εἶναι ἐκτελεστέον κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ὅσκις ἐκδίδεται τοιοῦτο γραμματίον κατὰ τὴν Δ. Π. 49 τοῦ 77. Διαφωνοῦσιν ἀρχαιότεραι ἀποφάσεις. (1^{ος} ἀρθρον 903 καὶ 982). — Ὁφείλων ὁ ὑπερθεματιστής νὰ καταβάλῃ τὸ ἐκπλειστηριασμα ὅμα τῇ κατακυρώσει, ἔπεται ὅτι, μὴ καταβάλλων αὐτό, καθίσταται ἀπερήμερος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὑπόκειται εἰς πᾶν ὅ,τι ἐνδιέφερε τοὺς δικηγόρους ἢ καταβολῇ τοῦ ἐκπλειστηριασματος συνωδῇ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ νόμου, ἐν κατ' οὐδὲν ἐτροποποίησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθ. 903, 983 καὶ 984 τῆς Πολ. Δικ. (καθ' ὅς ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ὁ ὑπερθεματιστής ὑποχρεοῦται εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ ἀναπλειστηριασματος πρὸς τὸ ἐκπλειστηριασμα), διότι αἱ διατάξεις αὗται οὐδαμῶς περιορίζουσι τὴν εὐθύνην τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς μόνην τὴν διαφορὰν τοῦ ἀναπλειστηριασματος πρὸς τὸ ἐκπλειστηριασμα. Δ. Π. 220 τοῦ 92. Ὅθεν ὁ ὑπερθεματιστής ὀφείλει ἀεὶποτε καὶ τόκον ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως τοῦ πλειστηριασθέντος μέχρι τῆς καταθέσεως τοῦ τιμήματος. Ἀρείου Πάγου 110 τοῦ 50. Ὁ τόκος δ' αὐτός, ἀνήκων πρὸ τῆς διανομῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην, δὲν παραδίδεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ὡς οὐδ' οἱ καρποὶ μετὰ τὴν κατάσχσιν (ἀρθ. 902 τῆς πολ. δικον.), ἀλλὰ κατατίθεται ὅπου καὶ τὸ ἐκπλειστηριασμα, αὐξάνων αὐτὸ εἴτε ἵνα πληρωθῇ ἐν καιρῷ εἰς τοὺς δανειστάς, εἴτινες ἔνεκον ἀντιβῆσαι τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τοῦ πινάκος ἐστειλθῆσαν τῆς χρήσεως τοῦ κεφαλαίου, εἴτε ἵνα ἀποδοθῇ εἰς τὸν ὀφειλέτην. ἐὰν ὑπάρξῃ περίσσευμα μετὰ τὴν παράτασιν τῆς περὶ κατατάξεως διαδικασίας. Δ. Π. 142 τοῦ 50.

ε'. Ἀναπλειστηριασμός.

982. Ἐάν αἱ ὑποχρεώσεις καὶ αἱ συμφωνίαι, τὰς ὁποίας ὁ ὑπερθεματιστὴς ἀνέλαβε κατὰ τὰ ἄρθρα 979—981 δὲν ἐξετέλεσθησαν, γίνεται κατὰ τοὺς ἐν τοῖς ἄρθροις 965—980 διαλαμβανομένους τύπους, δαπάναις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀναπλειστηριασμός τοῦ εἰς αὐτὸν κατακυρωθέντος πράγματος. Πολ. 908. (Γαλλ. Πολ. Δίκ. 715. 737).

Ν. Τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναπλειστηριαμοῦ βαρύνουσι μὲν τὸν ὑπερθεματιστὴν ἀλλ' οὐχ ἥτιον εἰς διανομήν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἄγοντα, ἀνήκουσιν εἰς τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἔξοδα καὶ ἐπομένως ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος τὸν ἀναπλειστηριασμὸν δανειστοῦ καταβληθέντα, κατὰσσονται προνομικῶς, ὡς σταμένης ἀγωγῆς μόνον ἕνεκα τούτων κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Α. Π. 125 τοῦ 71. — Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑπάλληλος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐνεργήσῃ ἀναπλειστηριασμὸν, μὴ προκαταβάλλοντος τοῦ προκαλοῦντος αὐτὸν τὰς ἀπαιτούμενας διὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ δαπάνας. Α. Π. 231 τοῦ 58. — Τοῦ ἀναπλειστηριαμοῦ νομοθετηθέντος ἀπλῶς πρὸς ἀσφαλεστέραν ἐξανάγκασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων του, ἐπιταί, ὅτι ὁ ἀναπλειστηριασμός οὐδὲν ἀποκλείει τὰ λοιπὰ τῆς καταδίκης ὥς μέσα κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Α. Π. 378 τοῦ 55, 243 τοῦ 56. Ὑποχρεοῦται μάλιστα καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ διαφέροντος συνωδᾶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Α. Π. 220 τοῦ 92. Κατὰ τὴν Α. Π. 40 τοῦ 77 δύναται μὲν ὁ καταδικώων δανειστὴς νὰ χρησθῇ συγγενῶς πολλοῖς καταδικωκτικοῖς μέσοις, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἐφελέτου αὐτοῦ, ὁ δὲ ὑπερθεματιστὴς καθίσταται ἐφελέτης τοῦ καταδικώοντος δανειστοῦ μόνον ὅταν, γενομένου τοῦ ἀναπλειστηριαμοῦ, προκύψῃ ἔλλειμμα ὡς ἐκ τοῦ προσενεχθέντος τιμήματος ἢ καὶ ζημία ἐκ τῶν δαπανῶν τῆς διαδικασίας τοῦ ἀναπλειστηριαμοῦ καὶ τῶν καθυστερηθέντων τόκων τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. — Τῆς μὴ πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μὴ ἐπιπεράσεως διάλυσιν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἔχοντος δὲ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγοράσεως ὥς τῆς εἰς τὸν νέον πλειοδότην κατακυρώσεως, ἐπιταί, ὅτι μόνον μετὰ τὴν δευτέραν κατακύρωσιν ὑποχρεοῦται ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς νὰ καταλίπῃ τὴν νομίμ. τοῦ ἀγορασθέντος κτήματος καὶ οὐχὶ πρότερον. Α. Π. 243 τοῦ 56. (Ἴδε καὶ ἄρθ. 903).

983. Ὡς πρὸς τὸ ἔλλειμμα ἢ τὸ περίσσευμα καὶ τὸ πρὸς ἐξαγοράσιν δικαίωμα τοῦ πρώτου ὑπερθεματιστοῦ, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 903 καὶ 904 ὁρισμένα. — Ἐάν τὸ κτῆμα εὑρίσκητο ἥδη εἰς χεῖρας τοῦ πρώτου ὑπερθεματιστοῦ, μένει καὶ τοῦ λοιποῦ εἰς χεῖρας του· ἀλλὰ τότε ἔχει οὗτος τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐφελέτου, κατὰ τὰ διὰ τῶν ἁρθρῶν 961, 962, 979, καὶ 980 διατεταγμένα. — Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης κοινοποιήσεως τοῦ ἀναπλειστηριαμοῦ, στερεῖται ὁ πρῶτος ὑπερθε-

ματιστής τοῦ δικαιώματος τῆς τοῦ κτήματος ἐλευθέρως διαθέσεως, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 963 ἀκριβέστερον ὁρισμένα. (Γαλλ. Πολ., Δικ. 744).

Ν. Μέχρι τοῦ πέρας τοῦ ἀναπλειστηριαμοῦ ὁ ὑπερθεματιστής δικαιούται νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ πλειστηριασθὲν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συμφωνίας, ὡς καὶ ὁ ἐφειλέτης, εἴν καταβάλῃ καὶ τὰς δαπάνας τῆς νέας ἐπιχειρήσεως. Α. Π. 80 τοῦ 76. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 983 εἰδ. 2 τῆς πολ. δικον. συνάγεται, ὅτι ὁ ἀναπλειστηριασμὸς δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ ἀπ' οὗ ὁ ὑπερθεματιστής λάβῃ περίληψιν τῆς κατακυρώσεως καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ πλειστηριασθὲν ἀκίνητον. Α. Π. 378 τοῦ 55. — Τὸ κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν προσνεχθὲν ἐλιγώτερον ποσὸν ἐφείλει νὰ καταβάλῃ ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστής, ὅστις καὶ φυλάττει ὡς μεσεγγυεὺχος τοὺς καρποὺς τοῦ κτήματος πρὸς ὄφελος τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος (ἐν τυχόν ἔχῃ αὐτὸ εἰς χεῖράς του). Α. Π. 117 τοῦ 53. — Γενόμενον ἀναπλειστηριαμοῦ, ὁ ἐπισπεύσας τὴν ἐκτέλεσιν δανειστοῦ δύναται μὲν νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πρώτου ὑπερθεματιστοῦ, ὅπως καταβάλῃ τὸ προκύψαν ἔλλειμμα καὶ πᾶσαν ἐκ τῆς νέας διαδικασίας ζημίαν, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι καὶ πρὸ τῆς εἰσπράξεως ὑπὸ τῶν δανειστῶν τοῦ ἔλλειμματος μειοῦται ἀναλόγως τὸ χρέος καὶ ὅτι ἀποκλείεται αὐτός νὰ καταδιώξῃ τὸν ἐφειλέτην, διότι μόνον διὰ τῆς πραγματικῆς καταβολῆς ἀποσβέννυνται τὸ χρέος καὶ ἐν ὅσῳ δὲν ἐπιέλθῃ αὕτη, δικαιούται ὁ δανειστής νὰ μετέλθῃ πάντα τὰ καταδικαστικὰ μέσα κατὰ τοῦ ἐφειλέτου. Α. Π. 263 τοῦ 88.

ε'. Ἀναγγέλλει τῶν δανειστῶν, παρεμπιπτόντα, καὶ τὰ τοιαῦτα.

984. Εἰς τὴν κατάσχεσιν κατασχθέντων ἤδη ἀκινήτων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 908 καὶ 909 ὁρισμένα. — Μετῃ περὶ ἐμφανιζόμενοι δανεισταὶ ἀπλοῖ τε καὶ ἐνυπόθηκοι (ἄρθρα 971 καὶ 972) ἀναγγέλλονται ἀπλῶς διὰ νὰ ληρθῶσιν ὑπ' ἑφιν κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασματος. (Γαλλ. Πολ., Δικ. 718 καὶ ἐπ.).

Ν. (ἴδε ἄρθρ. 908).

985. Εἰς τὰ παρεμπιπτόντα κεφάλαια, τὰς περὶ διεκδικήσεως κατασχθέντων ἀκινήτων ἀγωγὰς, ἢ τοὺς μὴ κατορθωθείσας πλειστηριασμοὺς ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 871, 874, 907, καὶ 910—914 ὁρισμένα. (Γαλλ. Πολ., Δικ. 752, 753).

Ν. Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 985 περιλαμβάνονεν ἐν τῷ κανονίζοντι τὴν διαδικασίαν τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ τῶν ἀκινήτων κεφαλαίῳ τῆς Πολ. Δικον. διαλαμβάνει ῥητῶς, ὅτι εἰς τὰς περὶ διεκδικήσεως κατασχθέντων ἀκινήτων ἀγωγὰς ἢ τοὺς μὴ κατορθωθείσας πλειστηριασμοὺς αὐτῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 871, 874, 907 καὶ 910 μέχρι 914 ὁρισμένα· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 913 εἴν διὰ τινος παρεμπιπτόντος ἀναβληθῇ κοινοποίησις τις ἢ ὁ πλειστηριασμὸς ἐφίεται νὰ ἡμέρα πρὸς πλειστηριασμὸν, ἥς δέον νὰ προηγήται κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίστασιν (τὴν τῆς

κοινοποιήσεως) ἡ ἀλλείπουσα ἐστὶ, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν (τὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ) ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 895 διαγεγραμμένη δημοσίευσσις ἡ δημοποίησις ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν. τὸ δὲ ἄρθρον 895 διατάσσει νὰ γίνηται ἀμέσως πρὸς τὴν ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ νέα δημοποιήσις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν. ἔπεται, ὅτι ἄλλην ὑποχρέωσιν δὲν ἐπιβάλλει ὁ νόμος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰμὴ μόνον ὅτι δεόν νὰ προσδιορίζηται νέα ἡμέρα καὶ ταύτης νὰ προκηγῇ καὶ κατὰ τὸν τόπον καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ νέα δημοποίησις διὰ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν· εἶναι δὲ ἀδιέφορον εἰς τὴν ἡμέραν προσδιορισθῇ ἡ νέα ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸς ὅκτω ἢ εἰκοσὶν ἡμερῶν αὐτοῦ, τοῦ νόμου οὐδένα τάξαντος περιορισμὸν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ ἄρθρου 914 τῆς αὐτῆς Δικον. διαλαμβάνοντος, ὅτι, εἰς τὸ ἐπιδόνητον λόγον δὲν κατορθωθῇ ὁ πλειστηριασμός κατὰ τὴν προσδωρισμένην ἡμέραν, δύναται ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαίωγραφον δανειστῶν νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν πλειστηριασμὸν· ἡ δὲ ἑκφρασις «ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν», ἣν περιέχει τὸ ἄρθρον 914, ἀναφέρεται εἰς ἀμφοτέρους τὰς προηγουμένας περιπτώσεις, ὡς πρὸς τὸ ὁδόλοπον διάστημα χρόνου εἰς περιπτώσιν πλειστηριασμοῦ, εἰς ὅμως ἐγένετο ἀπαξ ἐν τῷ ἔξῃ καὶ ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν αἱ ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις καὶ δὲν ὑπελείπεται ἡ ὁ πλειστηριασμός, τότε ἐνεργεῖται ἀπλῶς ὅσα διατάττει τὸ ἄρθρον 874, καθ' ὅτι ἄλλως ἀντὶ μιᾶς καὶ δύο κοινοποιήσεων, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, ἵνα ἐκτελεσθῇ τρεῖς καὶ ἐνίοτε τέσσαρες, οὕτω δὲ οὐδεὶς πλειστηριασμός ἢ ὑπερὶ ποτὲ ἀποπερατούσθαι. Α. Π. 22 τοῦ 46, 283 τοῦ 54. — Ἀπὸ βόλῃ τοῦ δικαίωματος, ὃ ἔχει κατὰ τὰ ἄρθρα 914 καὶ 985 νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν μὴ κατορθωθέντα κατὰ τὴν προσδωρισμένην ἡμέραν πλειστηριασμὸν ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαίωγραφον δανειστῶν, εἶναι ἐν δικαιοῦται νὰ λάβῃ, παρὰ τὸν ἐπισπεύσαντος τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἔγγραφα, ὧν ἄνευ ἀνέφικτος ἡ διεξαγωγὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Α. Π. 201 τοῦ 88, δικαιοῦται δὲ νὰ ζητήσῃ, ὅπως ταχθῇ προθεσμία διὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων καὶ ἀπαγγελθῇ χρηματικὴ ποινὴ, Α. Π. 201 τοῦ 88. Ὑποκαθίσταται δὲ οὗτος εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρώτου ἐπιχειρήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ καὶ ἔχει τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὰς γενομένας πράξεις τῆς ἐκτελέσεως δικαίωματα, ὅθεν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅτι οὗτος εἰ δυνατό νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ τοῦ κύρου τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 106 τοῦ 63.

Β'. Διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀκινήτων.

α'. Πότε γίνεται ἡ κατάταξις.

986. Καὶ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀκινήτων κτημάτων δὲν προσκαλοῦνται, κατὰ τὸ ἄρθρον 971, οἱ δανεισταί, ἐκτὸς τῶν ἐγγεγραμμένων ἐνυποθήκων 1), νὰ ἀναγγεῖλωσιν αὐτοὺς, ἀλλὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον οἱ ἀναγγεῖλαντες αὐτοὺς (ἄρθρον 984). Πολ. 1077, 1086.

1) οἱ δανεισταί, ἐκτὸς τῶν ἐγγεγραμμένων ἐνυποθήκων κατὰ τὸ ἄρθρον 971.

Ν. Καὶ ἐκ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν προσκαλοῦνται μόνον οἱ ἀναγγελλόμενοι· πρόσκλησις δὲ ἄλλη, πρὸς αὐτοὺς δὲν γίνεται ἢ ἡ τοῦ ἄρθρου 971, δηλονότι ἢ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ δι' ἐπιδόσεως ἀντιτύπου τοῦ τοιχοκλήτου γραμματίου διαρκούσης τῆς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ διαδικασίας. Α. Π. 39 τοῦ 43, 34 τοῦ 46.

987. Ἐὰν τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἀρχῇ διὰ τὰ πληρωθῶν ἐλθῇ οἱ ἀναγγελλάντες ἑαυτοὺς δανεισταί, πράττονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 981 διαλαμβανόμενα· τὸν ἀντίον δέ, γίνεται κατὰ τάξιν, ἐπιφυλαττομένου εἰς τοὺς δανειστάς τοῦ δικαιώματος νὰ συμβιβάζωνται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, κατὰ τὰ ἄρθρα 477 καὶ 478.

988. Τὰ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς προηγούμενοις ἄρθροις ὥρισμένα ἐφαρμόζονται, καὶ — 1. ὅταν πρόκηται περὶ διανομῆς τῆς παρὰ τρίτου διακατέχου τοῦ ὑποθέτου πράγματος χρεωστούμενης τιμῆς τῆς πωλήσεως (ἄρθρον 956). — 2. ὅταν τὰ ἀκίνητα, ὅχι διὰ βίας, ἀλλ' ἐκούσιως ἐπλειστηριάσθησαν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, καὶ πολλοὶ δανεισταὶ ζητοῦν νὰ πληρωθῶσι. — Κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις προσδιορίζεται ἐπὶ τῆς κατατάξεως, πρὸ τῆς περαιτέρω διαδικασίας, παρὰ τοῦ ἐπιμελουμένου διαδίκου, καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, εἰρηγοδίας τις ἢ συμβολαιογράφος κατὰ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἢ τὸν τόπον τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου διακατέχου. Πελ. 1080. Ν. Ὑπ. 38.

6'. Προσαγωγή ἀποδείξεων παρὰ τῶν δανειστῶν.

989. Ἡ περὶ κατατάξεως διαδικασία ἄρχεται, προσκαλομένων τῶν ἀναγγελλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν νὰ προσαγάγῃσι τὰ ἔγγραφα, καὶ νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν προσηγμένων. — Ὡς πρὸς τοῦτο, καθὼς καὶ ὡς πρὸς τὴν κατατάξιν, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 937 — 939 ὥρισμένα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι, — 1. αἱ αὐτοὶ προσδιορισμένοι δεκαπενθήμεροι προθεσμῖαι προσδιορίζονται διὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην εἰς τέσσαρας ἐβδομάδας — 2. ἢ ἐπὶ προσαγωγῇ πρόσκλησις καταχωρίζεται ἀνυπερθέτως καὶ εἰς δημόσιόν τι φύλλον. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικεν. 753, 755).

Ν. 18ῃ ἄρθ. 937 καὶ 938.

990. Παραλειφθείσης τῆς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ ἀναφε-
(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ρομένης καταχωρίσεως εἰς τι δημόσιον φύλλον, ὁ ἐπιμελούμενος διάδικος εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ἀποζημιώσεως· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς κατατάξεως καταδικάζεται εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν, καὶ, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς ἐτι μείζονα. Πισλ. 204.

γ'. Κατάταξις.

991. Ἡ κατάταξις γίνεται κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον.—1. τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 940 ἀναφερόμενα προνόμια.—2. τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 941, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 942 καὶ 943 ἀκριβέστερον ὠρισμένα.—3. τὰ ἐγγεγραμμένα προνόμια, κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐγγραφῆς των.—4. αἱ ἐγγεγραμμένα ὑποθήκαι, κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν.—5. τὰ μὴ ἐγγεγραμμένα προνόμια.—6. αἱ μὴ ἐγγεγραμμένα ὑποθήκαι (1).—7. ὅσοι τῶν ἐγγειρογράφων δανειστῶν ἀνήγγειλαν ἑαυτοὺς, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ οἱ προνομιστοὶ καὶ ἐνυπόθηκοι δανεισταί, ἐνεκὸν ἐκείνων τῶν περαιτέρω ἀπαιτήσεων των, αἵτινες δὲν ἐξέπληρωθῶσαν ἀπὸ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τῶν εἰς αὐτοὺς ἐνεχυριασμένων κινητῶν, ἢ τῶν παρ' αὐτοῖς ὑποθέτων ἀκινήτων. Ν. Ὑπ. 48 ε. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2101, 2905, 1134, 1135).

992. Περὶ παντὸς εἶδους ἀπαιτήσεων τῶν τε διὰ προνομίων καὶ τῶν ἐνυποθήκων, καὶ ἐγγειρογράφων, ἰσχύει· τὸ ἀξίωμα, ὅτι, ἐὰν αὗται ᾔναι ἰσοβάθμιοι, καὶ δὲν ἔλαβον παρὰ τοῦ νόμου ἰδιαίτερον προτιμήσεως δικαίωμα, κατατάσσονται μόνον συμμέτρως, κατὰ λόγον δηλ. τῶν ἀπαιτήσεων. (Γαλλικ. ἀστ. Ν. 2093, 2097).

993. Ἀπαιτήσεις ἐξαρτῶμεναι ἀπὸ τινος συμφωνίας ἢ τυχαίας κατατάσσονται ὑπὸ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἢ τυχαίως· ὅθεν διατάσσει ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς πληρωμῆς προφυλακτικὰ μέτρα, μεταξὺ δὲ ἄλλων, καὶ ὅτι· τὰ χρήματα πρέπει νὰ πληρωθοῦν μόνον ἐπὶ ἐγγυήσει, ἢ νὰ μένουν εἰσέτι προσωρινῶς εἰς χεῖρας τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, καὶ ἄλλα τριαῦτα.

(1) Τὰ ἰδ. 3 καὶ 5 ἠκυρώθησαν, τὸ 81 6 ἐτροποποιήθη οὕτως·

Ὁ πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης ὑπάρχων ἀλλὰ μὴ ἐγγεγραμμένος τίτλος· Ν. Ὑπ. ἄρθρ. 49. Τόμ. 3.

δ'. Διαδικασία περί κατατάξεως.

994. Τὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 991 — 993 παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως σχεδιασθέντα κατατάξεως πίνακα ἀποφαινεται ἐκτελεστέον, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 945 διατεταγμένα, ὁ πρὸς ἑαυτοῦ τῶν πρωτοδικῶν, ἐντὸς τεσσάρων ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς παραλαβῆς. — Περὶ τῆς περαιτέρω διαδικασίας ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 946 — 953 ὥρισμένα.

N. Καίτοι ἀδιαίρετον οὐσίας τῆς περὶ κατατάξεως διαδικασίας, εὐδαίεως διὰ τὴν ἀναγκάσιον ἀνάγκην μεταξὺ τῶν ἀνακοφάντων δανειστῶν, ἐκάστου αὐτῶν μαχομένου ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος, εἶναι ἀδιαίρετον καὶ τὸ ἐκπλειστηριασμοῦ, ὡς καὶ τὸ ἐπὶ τούτου τῶν δανειστῶν δικαίωμα, οὔτε ἀπομένως ἐκ τῆς νίκης ἢ ἡττης τοῦ ἐνδὲς δύνανται νὰ ὤρηνθωσιν οἱ λοιποὶ. A. Π. 142 τοῦ 83. Ὅθεν δὲν δύνανται καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι ὑπὲρ αὐτῶν οἱ λοιποὶ δανεισταὶ τὸ ἀπαράδεκτον λόγῳ ἐκπροθεσμίου ἐνδίκου μέσου, ὅπερ ἀρρῶ εἰς τὸν ἕνα διάδικον. A. Π. 142 τοῦ 83.

995. Ἐὰν ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ ἔγινε καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον ἀμετάκλητος 1), γίνεται ἀνυπερθέτως, κατὰ τὰ ἄρθ. 947, 948, καὶ 988 2), ἡ πρὸς τοὺς καταταχθέντας δανειστάς πληρωμὴ τῶν χρημάτων, ἡ δίδεται πρὸς αὐτοὺς τὸ τῆς πληρωμῆς γραμμάτιον.

1) τελεσιδικίος 2) ἴσως 981

ε'. Διαγραφή καὶ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν.

996. Πᾶς ἐνυπόθηκος δανειστής, ὅστις ἐπληρώσῃ ἐντελῶς παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, πρέπει νὰ συγκατατεθῇ συγχρόνως ἐν τῷ ἐξοφλητικῷ πρὸς διαγραφὴν τῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης. — Ἐπιδεχόμενος τοῦ ἐξοφλητικοῦ τούτου καὶ τῆς προηγουμένης εἰς πληρωμὴν παραπομπῆς (ἄρθρ. 981 καὶ 995), ἐξαλείφεται παρὰ τοῦ διεξάγοντος τὰ τῆς ὑποθήκης βιβλία ἢ ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη, μέχρι τῆς ἐξοφληθείσης ποσότητος, κατ' αἰτήσιν ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 772, 773).

997. Ἐὰν ὁ ὑπερθεματιστής ἐπλήρωσεν τὴν ὅλην τῆς πωλήσεως ποσότητα εἰς τὸν δανειστὴν 1), ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἐπισημειωμένον 2) ἐχούσης ἐξοφλητικόν, τὴν ἀφ' ὧν τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν ἀπαλλαγὴν τοῦ κτήματός του. — Ἡ συζητήσιος γίνεται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 641 — 644 διατεταγμένα. — Ἐπιδεχόμενος τῆς τελεσιδικίου περὶ ἐξαλείψεως ἀποφά-

σεως, ὃ τὰ τῆς ὑποθήκης διεξάγων βιβλία διαγράφει ὅλας τὰς ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας. Ὑπ. 77. ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 774).

1) τοὺς δανειστάς 2) ἐπισυνημμένον

Ν. Ὁ ὑπερθεματιστής, πληρώσας τὸ ἐκπλειστηριασμά, λαμβάνει ἐλεύθερον παντὸς βάρους ἡ ὑποθήκης τὸ εἰς αὐτὸν κατακυρωθὲν κτήμα, καὶ εἶναι ἀδιάφορον δι' αὐτὸν ἂν δὲν ἐπληρώθησαν πάντες οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί. ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾖναι ὁ πλειστηριασμὸς ἰσχυρὸς. Α. Π. 269 τοῦ 60. — Τὸ ἄρθρον 997 ἐφαρμοζόμενον εἰδικῶς μόνον, ἐσάκις ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐπληρώσας ἅπαντας τοὺς δανειστάς καὶ ἔλαβεν ἐξορλήτικόν, δὲν συγκροτεῖται πρὸς τὰ ἄρθρα 77 καὶ 78 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, καθ' ὃ δι' ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ δι' ἀναφορᾶς ζητεῖται ἡ ἐξάλειψις τῆς ὑποθήκης. Α. Π. 122 τοῦ 52, 212 τοῦ 87. — Ἐκ τοῦ ἄρθ. 997 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἄρθ. 30 καὶ 36 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου προκύπτει ὅτι τὸ πλειστηριασθὲν κτήμα μεταβαίνει ἐλεύθερον εἰς τὸν καταβαλόντα τὸ τίμημα ὑπερθεματιστήν, πάντες δὲ οἱ ἐνυπόθηκοι δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ ἐκπλειστηριασμά κατὰ τὴν τάξιν αὐτὴν πρὸς ἐξόρλησιν τῶν δανείων των, ἀλλ' ἂν γίνῃ πρὸς τοῦ ἐναντίου συμφωνία, γενομένη δεκτὴ ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς ὑπὸ τῶν δανειστῶν, μὴ προσβαλόντων τὸν ὑπὸ τοιαύτην συμφωνίαν ἐνεργηθέντα πλειστηρισμὸν καὶ τὴν ἐκ τούτου κατακύρωσιν τοῦ κτήματος εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν ἢ τὸν ἐπισπεύδοντα, ἡ τοιαύτη συμφωνία εἶναι ἔγκυρος. Α. Π. 370 τοῦ 80. — Ἀλλ' ὅπως μὲν κατὰ τὸν ἀστικὸν ἡμῶν νόμον ὁ ἐντελεσθὼς ὡς καὶ ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτρίων ὑποθέσεων διὰ τὰς ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ ἐνεργηθείσας ἀναγκαστικὰς καὶ ἐπωφελεῖς δαπάνας ἔχει δικαίωμα περὶ κατασχέσεως μέχρι πληρωμῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἂν κατὰ τὸ ἄρθ. 997 δικαιοῦται ὁ καταβαλὼν τὴν ὅλην ποσότητα εἰς τοὺς δανειστάς νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀπάλλαγὴν τοῦ κτήματος αὐτοῦ πασῶν τῶν προνομίων καὶ ὑποθηκῶν. ἔπεται ὅτι ἀπέναντι τοῦ δι' ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένου ἀγοραστοῦ τοῦ κτήματος τοῦ ἐντολέως δὲν δικαιούται ὁ ἐντελεσθὼς ἢ ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτρίων ὑποθέσεων ἐπικαλέσασθαι τὸ τῆς ἐπισχέσεως δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν τῶν δαπανῶν αὐτοῦ, ἐὰν οὗτος ἀπέτισε τὸ τῆς κατακυρώσεως τίμημα, ἀλλὰ νὰ ζητήσῃ δι' ἀναγγελίας νὰ καταταχθῇ ἐπὶ τοῦ τιμήματος τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος καὶ νὰ μετασχη τῆς διανομῆς αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 986 κτλ. τῆς Πολ. Δικον. Α. Π. 133 τοῦ 82.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Προσωπικὴ κράτησις.

Α'. Περιπτώσεις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως (1).

998. Διὰ συμφωνίας δύναται νὰ ὑποβάλῃ ἑαυτὸν εἰς προσωπικὴν κράτησιν.—1. ἅπας δικαστικὸς ἐγγυητής· ὁ δὲ ἐξώδικος,

(1) Σημειωτέον ὅτι τὸ Δημόσιον διὰ πάσαν ἀπαίτησιν αὐτοῦ ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς κρατήσεως καὶ ἂνεν κἂν τῆς μεσεπαθείσεως ἀποφάσεως δικαστικῆς (Νόμου Γ.Λ.Ε. τοῦ 1871 ἄρθ. 6).

μόνον όταν ὁ πρωτοφειλέτης ὑπόκειται εἰς τὴν προσωπικὴν κράτησιν (ἄρθρ. 847). — 2. ὁ μισθωτὴς κτήματός τινος 1) ἔνεκεν ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν τῆς μισθώσεως συμφωνιῶν, ἰδίως δὲ ἔνεκα πληρωμῆς τοῦ μισθώματος. Πελ. 687. 878. 999. 1001 ε. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 519).

1) ἀγροτικῶ

999. Προσωπικὴ κράτησις ἐπιβάλλεται 1) δυνάμει τοῦ νομοῦ — 1. εἰς ὅλας τὰς δίκας, τὰς ἀφορώσας τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, ἄνευ διαφορᾶς προσώπων (ἄρθρον 732). — 2. καθ' ὅλων τῶν ἀλλοδαπῶν, εἴτινες, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 78 καὶ 79 ἀκριβέστερον ὁρισμένα, εὐτε ἔχουν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀκίνητα κτήματα, εὐτε τὴν ἀπαιτουμένην ἐγγύησιν εἰδούν, καὶ κατεδικάσθησαν παρὰ δικαστηρίου ἑλληνικοῦ εἰς τῖνα πληρωμὴν ἢ ἄλλην ἀπόδοσιν πρὸς ἡμεδαπὸν τῖνα (1). — 3. κατὰ παντός, ὅστις συνειδῶς ὅτι δὲν εἶναι ἰδιοκτήτης, πωλεῖ ἢ ἐνεχυριάζει ἀκίνητα κτήματα, ἢ ὅστις, ὡν μετακλητὸς ἰδιοκτήτης, παραλείπει τὸ νὰ γνωστοποιήσῃ τὸν περιορισμὸν τοῦτον τῆς ἰδιοκτησίας του. — 4. ἐάν τις κατὰ τὴν πώλησιν ἢ ἐνεχυρίασιν ἀκινήτων ἐν γνώσει ἀποσιωπᾷ ἐντελῶς ἢ ἐν μέρει εἰς τὸν ἀγοραστήν ἢ δανειστήν τὰς ἐπ' αὐτῶν ὑπαρχούσας ὑποθήκας ἢ ἄλλα βάρη. — 5. κατὰ θεματοφύλακος, ὅστις ἢ κατέστη ἐνοχὸς καταχρήσεως τῆς ἐμπιστοσύνης, ἢ ἡρνήθη τὴν ἀπόδοσιν πράγματός, διαπιστευθέντος εἰς αὐτὸν πρὸς φύλαξιν ἧτοι παρ' ἰδιωτοῦ ἐν καιρῷ ἀνάγκης, ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου. — 6. κατὰ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις ἀρνεῖται τὴν ἀπόδοσιν παρ' αὐτῷ κατατεθέντων χρημάτων, εἰς παραλαβὴν τῶν ὁποίων ἦτο διωρισμένος. — 7. ἐναντίον δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἰδιωτῶν, ἀρνούμενων κατὰ τὰς νομίμους περιπτώσεις νὰ συγχωρήσωσι τὴν θεωρήσιν ἢ ἐπίδειξιν τῶν παρ' αὐτοῖς φυλαττομένων ἐπισήμων ἐγγράφων, ἢ νὰ δώσωσιν ἀντίγραφα αὐτῶν. — 8. ἐναντίον εἰρηνοδίκων, δικαστικῶν γραμματέων, δικηγόρων, συμβολαῖς-

(1) Σημειωτέον ὅτι τὸ ἄρθ. 9 τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου 1835 μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Αὐστρίας συνθήκης δὲν ἀπέλαξε τοὺς ἀλλοδαποὺς τῆς προσωπικῆς κράτησεως.

γράφων, καὶ κλητῶν, ὡς ἀρνηθέντων τὴν ἀπόδοσιν ἐγγράφων ἢ χρημάτων διαπιστευθέντων εἰς αὐτούς, καθὼς τοιοῦτους 2).— 9. κατὰ τοιούτων, οἵτινες, κατὰ τὸ ἄρθρον 880 ἀριθμὸς 3, κατεδικάσθησαν εἰς ἀπόδοσιν ἀκινήτων κτημάτων καὶ τούτοις ἰσοτήρων δικαιωμάτων. Ἡ προσωπικὴ κράτησις δὲν δύναται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰμὴ δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως.— 10. κατὰ μισθωτῶν ἀγροῦ (τινος 3), αἵτινες ἐπὶ τέλους τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως δὲν ἀποδίδουν αὐτοῦσια, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν ποσότητα ἢ ποιότητα, τὰ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς μισθώσεως δοθέντα εἰς αὐτοὺς γεωργικὰ σκεύη, σπόρους, κόπρον καὶ ζῆλα· ἐκτὸς ἐὰν ἀποδείξουν, ὅτι τῆς ἐλλείψεως τῶν πραγμάτων τούτων δὲν εἶναι αὐτοὶ αἵτιοι.— 11. κατὰ παντὸς εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ εἰς πρόστιμον καταδικασθέντος, ἕνεκα τῆς ποινῆς ταύτης ἢ τοῦ προστίμου — 12. καθ' ὅλας τὰς ἐν τῇ παρέντι ἢ ἐν ἄλλῃ ἰσχύοντι νόμῳ ῥητῶς ὠρισμένας περιπτώσεις. Πολ. 430 ἔ. 557. 687. 880. 889. 903. 927. 963 ἔ. 980. 983. 1002 ἔ. 1020. 1039. 1046. 1072. Ὅργ. 244. ἔ. Ἀρμ. Ἐμποροδ. 1—7. Ἐμπ. 209. Π. Ν. 32. Ν. Ὑποθ. 61 § 5. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 2059 καὶ ἐπ.).

1) ἀπαγγέλλεται 2) ἡ τὰ ὅποια παρέλαβον διὰ τινὰ διάδικον· 3) ἀγροτικὸς τινος κτήματος,

Ν. Ἐφαρμοζομένων καὶ εἰς τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν τῶν εἰς τὴν τριτεγγύησιν ἀναγομένων διατάξεων περὶ συναλλαγματικῶν τοῦ Ἐμπ. Νόμου (ἀρθ. 187), ὑποκειμένου δι' εἰς τὰς αὐτὰς πρὸς τοὺς ἐκδότας καὶ ὑποσφράζους ὑποχρεώσεις τοῦ προσφέροντος τριτεγγύησιν. ἔπεται ὅτι καὶ ὁ προσφέρων τριτεγγύησιν ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὑπέκειται εἰς προσωπικὴν κράτησιν, καὶ μὴ ἔμπορος ὢν, εἰάν δ' ὑπὲρ οὗ ἐτριτεγγύησιν ὑπέκειται εἰς ἔμπορικὴν κράτησιν ὡς ἔμπορος ἢ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς πράξεως αὐτοῦ. Α. Π. 216 τοῦ 86. — Ὁ κατ' ἐντολὴν ἐμπόρου εἰσπράξας χρήματα ὡς ὑπάλληλος αὐτοῦ καὶ ἀθεύτως κατακρατήσας αὐτὰ δὲν ὑπέκειται εἰς προσωπικὴν κράτησιν, ἀλλ' οὕτε ἔμπορικὸς δρελλῶν, οὕτε θεματοφύλαξ δυνάμενος νὰ χαρακτηρισθῇ. Α. Π. 158 τοῦ 80. — Εἰς ἀπόστιον τῶν ἐξ ἔμπορικῆς δίκης προκυπτουσῶν δαπανῶν καταγινώσκεται προσωπικὴ κράτησις. Α. Π. 60 τοῦ 62, 269 τοῦ 64. — Εἰς κατάσχασιν πτωχεύσεως διατελοῦντος τοῦ δρελλέτου, δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς κατ' ἰδίαν δανειστάς ἢ κατ' αὐτοῦ καταδίδους διὰ προσωπικῆς κρατήσεως (Ἐμπ. Ν. ἀρθ. 453), ἀλλ' οὐχ ἥττον δὲν ἀπαγορεύεται ἢ κατ' αὐτοῦ ἀπαγγελία προσωπικῆς κρατήσεως, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις μόνον. Α. Π. 108 τοῦ 86. — Εἰς προσωπικὴν κράτησιν ὑπέκειται κατὰ τὸ ἀρθ. 999 (ἀρ. 3) ὁ δολίως ὑποθηκεύσας κτήμα μὴ ἄνηκον εἰς αὐτὸν ἢ ἄνηκον ὑπὸ περιορισμὸν· θὼν δολίως δὲν ὑπὸνῃ.

δόλος ἐκ μέρους τοῦ υποθηκεύσαντος, προσωπικὴ κρᾶτησις δὲν ἀπαγγέλλεται. Α. Π. 210 τοῦ 63.—Αἱ ἀπλᾶι ἀπαιτήσεις δὲν ἐπάγουσι προσωπικὴν κρᾶτησιν κατὰ τῶν θρελιετῶν, ὅθεν οὐδὲ ὁ δανειστής τοῦ δανειστοῦ, ἐναργῶν κατάσχουσιν εἰς χεῖρας τοῦ θρελιέτου ἐπὶ ἀπλῇ ἀπαιτήσει, δικαιούται εἰς προσωποκράτησιν, διότι ἡ παρά τρίτῳ κατάσχεσις κολλᾷ μὲν τὸν τρίτον, νὰ δώσῃ ἢ συμψηφίσῃ τὸ κατασχεθὲν καὶ ὑπογράψῃ εἰς τὴν φύλαξιν αὐτοῦ, καθιστώσα αὐτὸν ὑπεύθυνον ὡς θεματοφύλακα κατὰ τὸ ἄρθρον 909 (ἀριθ. 3). Ἀλλ' ἡ προσωπικὴ κρᾶτησις, ἥτις δυνάμει αὐτοῦ ἐπιβάλλεται αὐτῷ, χωρεῖ μόνον, ὅταν κατασχεθῶσι παρὰ τῷ τρίτῳ πράγματα μὴ ἀντικαταστατὰ ἢ ἀντικαταστατὰ μὲν ἀλλ' ἀποκαχωρισμένα τῆς λοιπῆς τοῦ τρίτου περιουσίας, διότι τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παρακαταβηκὴ τὸ κατασχεθὲν ποσὸν καὶ ὑποκείμενος ὁ τρίτος, εἰν ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῆς, εἰς προσωπικὴν κρᾶτησιν, ὡς πάντες οἱ θεματοφύλακες. Α. Π. 112 τοῦ 60, 6 τοῦ 62, 169 τοῦ 80, ἀν διακρίνει δὲ ὁ νόμος εἰν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις εἴηεν ἐπιδικασθῇ ἢ μὴ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιβάλλεται προσωπικὴ κρᾶτησις, ἥτις ἐκτελεῖται μόνον, εἰν ὁ παρ' ᾧ ἢ κατάσχεσις ἀποποιηθῇ τὴν ἀπόδοσιν. Α. Π. 46 τοῦ 89.—Ἡ διατάσσουσα τὴν λογοδοσίαν ἀπόφασις ἀπαγγέλλει κατὰ τοῦ εἰς λογοδοσίαν ὑποχρεωθέντος ὡς ἀναγκαστικὸν μέτρον τὴν προσωπικὴν κρᾶτησιν ἢ τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, βεβύουσα τότε καὶ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τοῦ λογαριαμοῦ (Πολ. Δικ. 693, 702 καὶ 703). Α. Π. 14 τοῦ 86.—Δὲν ὑπόκειται εἰς προσωπ. κρᾶτησιν ὡς δικαστικὸς θεματοφύλαξ ὁ δημόσιος ταμίης, οὐ εἰς χεῖρας ἐνεργεῖται κατάσχεσις, ἅτε ἀντιπρόσωπος ὢν τοῦ δημοσίου, καθ' οὗ δὲν δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις ἀναγκαστικῶν μέτρων. Α. Π. 389 τοῦ 32, 33 τοῦ 79. (Διαφωνεῖ Οἰκονομίδης).—Ὅταν τις παρίσταται ἐν τῇ δίκῃ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ θρελιέτου, εἰον ἐπίτροπος, δὲν ὑπεβάλλεται εἰς προσωπικὴν κρᾶτησιν. Α. Π. 205 τοῦ 53.—Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 909 διατασσόμενη προσωπικὴ κρᾶτησις εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ οὐχὶ δυνητικὴ, Α. Π. ποιν. ἀπ. 3 τοῦ 49.

1000. Τὸ δικαστήριον δύναται, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, νὰ ἀποφασίσῃ προσωπικὴν κρᾶτησιν.—1. ἐπὶ παραδόσεως λογαριαμοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 695, 702, καὶ 713.—2. ἔνεκεν ἀπαγγελθείσης ἀποζημιώσεως. Πολ. 687. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 126).

1001. Ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς νόμοις ὠρισμένων περιπτώσεων, δὲν δύναται κανεὶς δικαστὴς νὰ ἀποφασίσῃ προσωπικὴν κρᾶτησιν, κανεὶς ἡμεδαπὸς νὰ ὑποβάλῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν κρᾶτησιν διὰ συμβολαίου, οὐδ' ἂν τὸ συμβόλαιον ἔγινε μὲν ἐν ἀλλοδαπῇ, ἦναι δὲ ἐκτελεστὸν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καὶ κανεὶς συμβολαιογράφος ἢ δικαιοτικὸς γραμματεὺς νὰ συντάξῃ ἔγγραφον, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ προσωπικῆς κρατήσεως· ἄλλως ἀκυροῦται ἡ ἀπόφασις ἢ τὸ ἄλλο ἔγγραφον, καὶ καταδικάζεται ὁ ὑπάλληλος εἰς ἀποζημιώσιν, εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, καὶ εἰς πα-

Οαρχικήν ποινήν. Πολ. 202 έ. 998 έ. Όργ. 172. (Γαλλ. Πελ. Δικ. 126. Γαλλ. άστ. Ν. 2063).

Β'. Απόφασις.

1002. Καί έν ταίς παρά τών νόμων ώρισμέναις περιπτώσεσι, δέν δύναται νά έκτελεσθή προσωπική κράτησις, άνευ προηγουμένης περί τούτου απόφασεως. Π. Ν. 32. (Γαλλ. άστ. Ν. 2067).

Ν. Η προσωπική κράτησις ώς άναγκάιον έπακολούθημα τής ήττης δύναται νά άπαγγελθή και ύπό τών έφετών, άν δέν άπηγγέλθη διά τής πρωτοδικου απόφασεως. Α. Π. 321 του 39. — Όύτε δ διάδικος, όστις παρέλπει κατά τήν περί τής ευσίας δίκην νά ζητήση τήν προσωπικήν κράτησιν δικαιούται διά μεταγενεστέρας άγωγής νά επικαλεσθή αυτήν ώς μέσον άναγκαστικών πρós έκτέλεσιν τής όριστικής απόφασεως, ούτε τó έλδόν αυτήν ή άλλο άρμόδιον και πρós τήν έκδίκασιν τής κυρίας διαφοράς δικαστήριον δύναται κατά νόμον νά άπαγγείλῃ προσωπικήν κράτησιν επί τῇ βάσει άγωγής μεταγενεστέρας, τής διαφοράς τών διαδίκων μετά τών παρεπομένων αυτής άφαιρουμένης τής δικαστικής διαδικασίας διά τής όριστικής και τελεσιδικου απόφασεως. Α. Π. 321 του 39, 36 του 68. Άντίθετος άποφ. Α. Π. 223 του 51 και Έφ. Κερκύρας 112 του 68, καθ' ός ή προσωπική κράτησις μέσον άναγκαστικών ούσα ούδεμίαν πρós τήν ευσίαν έχει σχέσιν, όπως συνδικασθή μετ' αυτής επί ποινή άπαράδεκτου (Έπερ συμβαίνει επί τών ευσιαστικών προτάσεων) — ούδαμου δέ ό νόμος άπαγορεύει τήν μεταγενεστέραν αίτησιν περί τής προσωπικής κρατήσεως. — Ό παρανόμως προσωποκρατηθείς δικαιούται εις άποζημιώσιν δι' όσον χρόνον διέμεινε εν τῇ φυλακή έξ αίτίας του έπισπένσαντος τήν προσωπικήν αυτού κράτησιν, άλλ' ούχι και δι' όλον τόν χρόνον τής διαμονής αυτού εν τῇ φυλακή, δηλονότι και τόν χρόνον, καθ' όν δυνάμενος νά ζητήση έπιτυχώς τήν άποφυλάκισιν αυτού ήπράκτει δύναται δέ τó δικάζαν τήν άποφυλάκισιν αυτού δικαστήριον νά προσδιορίσῃ και τó ποσόν τής έπιδικασθησομένης εις τόν προσωποκρατηθέντα άποζημιώσεως. Α. Π. 18 του 55.

1003. Κατ' ούδεμίαν περίπτωσην προσδιορίζεται 1) προσωπική κράτησις — 1. κατ' άνηλικών, έκτός επί έμπόρων και επί έμπορικών ύποθέσεων — 2. κατ' άπηγορευμένων — 3. κατά γυναικών και κορών, έξαιρουμένων τών μετερχομένων τήν έμπορίαν — 4. κατ' άνιόντων συγγενών, ή κατά του συζύγου του ένάγοντος — 5. κατά τών συμπληρωσάντων τó έβδομηκοστόν έτος τῆς ήλικίας των. (1) Πελ. 1020, Έμπ. 2 έ. Άρμοδ.

(1) Σημειωτέον ότι κατά τó Σύνταγμα (άρθρ. 63) δέν ένεργείται προσωπική κράτησις και κατά βουλευτου διαρκείας τής βουλευτικής συνόδου, τέσσαρας έβδομάδας πρὸ τῆς έναρξεως και τρείς μετά τήν λήξιν αυτής, απολύεται δέ τέσσαρας έβδομάδας πρὸ τῆς έναρξεως τής συνόδου, διατελών τυχόν ύπό προσωπικήν κράτησιν.

Ἐμπορεῖ. 1 — 7. (Γαλλ. ἀπ. Ν. 2064, 2066. Νόμ. τῆς 17 Ἀπριλ. 1832 ἄρθρ. 19. Νόμου 31 Δεκ. 1848 ἄρθρ. 10).

1) ἀπαγγέλλεται

Ν. Τὸ ἄρθρον 1003 ὡς ἀφορῶν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐφαρμόζεται καὶ ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου. Α. Π. 180 τοῦ 32.

Γ'. Ἐπίδοσις καὶ ἀναστολὴ τῆς ἀποφάσεως.

1004. Τῆς ἐκτελέσεως τοιαύτης ἀποφάσεως πρέπει νὰ προηγήται ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς, κατὰ τὰ ἄρθρα 863—866. — Ἡ ἐκτέλεσις ἀναβάλλεται μόνον. — 1. διὰ χρήσεως ἐνδίκου μέσου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις διετάχθῃ, κατὰ τὰ ἄρθρα 185—187. — 2. διὰ προπεμπτήριου. Πολ. 506 ἔ. 733. 760. 1005. Πεν. 237.

1005. Προπεμπτήριον δύναται νὰ δοθῇ μόνον ἐπὶ ἀναφερᾶ δικαστηρίου τινὸς 1) ἐνώπιον τοῦ ἐπείου ἐκλητεύθῃ ὡς μάρτυς ὁ καταδικασθεὶς, καὶ μόνον ἐπὶ ἐγγυήσει. — Ἐν τῇ ἀποφάσει προσδιορίζεται ἀκριβῶς ἡ διάρκεια τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, καὶ ὅχι μόνον διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐμφανίσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς ἄφειν καὶ ἐπ' αὐτὸν τοῦ μάρτυρος πορείαν, καθὼς καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐγγυήσεως. — Περὶ τῆς ἐγγυοδοσίας ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 840 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. — Ἐὰν δὲν δοθῇ ἀσφάλεια, ἡ ἂν δὲν χορηγηθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου προπεμπτήριον, γίνεται ἡ προσαγωγή τοῦ μάρτυρος ὑπὸ ἀσφαλῆ συνοδείαν καὶ δι' ἐξόδων τῶν διαδίκων. Ἐμπ. 466 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 782).

1) παρὰ τοῦ δικαστηρίου,

Δ'. Χρόνος καὶ τόπος τῆς συλλήψεως.

1006. Ἡ σύλληψις δὲν πρέπει, ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ, νὰ γίνεται παρὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 870 ἐπὶ τούτῳ διωρισμένου κλητῆρος, — 1. ἐν νυκτὶ εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν. — 2. διαρκούσης τῆς ἱεραουργίας ἐν τινὶ πρὸς τοῦτο διωρισμένῳ οἰκοδομήματι. — 3. εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἀριθ. 1, μὴ παρόντος τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ δημάρχου, ἢ δημαρχικοῦ παρόντος. — 4. κατὰ δημοσίαν δικαστικὴν συνεδρίαν, εἰς τόπον

πρὸς τὰς δικαστικὰς συνεδριάσεις προσδιωρισμένον. (1) Ποιν. 223. (Γάλλ. Πολ. Δικ. 781).

N. Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Συντάγματος ἀπαιτοῦν τὴν κοινοποίησιν ἡτιολογή-
μενον δικαστικοῦ ἐντάλματος κατὰ τὴν στιγμήν τῆς συλλήψεως ἢ προφυλα-
κίσεως ἀφορᾷ μόνον εἰς τοὺς ἐπ' ἀδικήματι κατηγορουμένους καὶ δὲν ἔχει
ἐπομένως ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προσωπικὴν κράτησιν. Α. Π. 322 τοῦ 87.—
Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθ. 1006 ὅτι, ἡ ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ σύλληψις γίνεται παρὸν-
τος τοῦ εἰρηνοδίκου κτλ. ἔπεται ὅτι ἡ ἐν τῇ δημοσίᾳ οἰκίᾳ γίνεται καὶ μὴ
παρὸντος εἰρηνοδίκου κτλ. Ἀλλὰ δημοσία οἰκία εἶναι τὸ ξενοδογεῖον μόνον
καθ' ὅσον περιλαμβάνει μέρη, εἰς ἃ ἐπιτρέπεται ἡ προσέλευσις παντός (οἷον
ἐστιατόριον, ἀναγνωστήριον κτλ.), οὐχὶ δὲ καθ' ὅσον περιλαμβάνει δωμάτια,
ἐνοικιαζόμενα εἰς τοὺς προσερχομένους πρὸς κατοικίαν. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν
1360 τοῦ 93 (Σύμφωνοι Dalloz καὶ Carré).

1007. Εἰς τὴν σύλληψιν πρέπει, ἐκτὸς τοῦ κλητῆρος, νὰ
παρευρισκῶνται καὶ δύο μάρτυρες ἢ εἰς εἰρηνοδίκης, δῆμαρχος,
δημαρχικὸς πάρεδρος, ἢ συμβολαιογράφος.—Περὶ αὐτῆς γίνεται
κατὰ τὰ ἄρθρα 875 καὶ 876 ἔλθεσις, ἐν ᾗ διορίζεται ἀντικλῆ-
τος διὰ τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν θαναιστὴν κατὰ τὸν τόπον
τῆς φυλακίσεως τοῦ θρεϊλέτου, ἐὰν ὁ θαναιστὴς δὲν ᾔθελεν ἔχει
ἐκεῖ τὴν κατοικίαν του, Περὶ τῶν μαρτύρων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν
τῷ ἄρθρῳ 886 ὠρισμένα. Ποιν. 223. Πολ. 133. 148. (Γάλλ.
Πολ. Δικ. 783).

N. Οἱ μικροτερες προσήκον νὰ παρευρίσκωνται μόνον κατὰ τὴν σύλληψιν
μετ' αὐτὴν δὲ μόνος ὁ κλητὴρ ἄγει τὸν προσωποκρατηθέντα εἰς τὴν φυλα-
κὴν, οὐδαμῶς δ' εἶναι ἀναγκαῖον νὰ παρακολουθῶσιν οἱ μάρτυρες. Α. Π.
ποιν. 56 τοῦ 92.—Τοῦ μὲν ἄρθ. 1007 ὁρίζοντος ὅτι ἐν τῇ περὶ συλλήψεως

(1) Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπ. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 11 Μαΐου 1876.

Ἐχόντες ὅπ' ὤφιν, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1006 τῆς Πολιτικῆς Δικο-
νομίας οὕτε εἰς ῥητὴν διάταξιν ἀντίκειται οὕτε εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ περὶ
εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων Ὑλ. νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1871, φρονού-
μεν ἅκ συμφώνου μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐργουρίου ὅτι καὶ διὰ
τὴν ἐκτέλεσιν ἐντάλματος συλλήψεως κατὰ θρεϊλέτου τοῦ δημοσίου ἐν ἡμέρᾳ
εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν ἀπαιτεῖται νὰ παρευρίσκηται ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ δῆμαρ-
χος, ἢ ὁ δημαρχικὸς πάρεδρος· ἡ γνώμη δ' αὕτη συνάδει καὶ μὲ τὴν καθό-
λου νομοθεσίαν ἡμῶν, ἥτις εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέραι
ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐρεύνης ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ. Ἐπομένως οἱ
παρακαλούμεν νὰ καταστήσῃτε γνωστὸν εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας, ὅτι καλούμε-
νοι ἐν τῇ ἀνωτέρῳ περιπτώσει ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐκτέλεσιν ἐν-
τάλματος συλλήψεως κατὰ θρεϊλέτου τοῦ δημοσίου θρεϊλοῦσι νὰ παρέχωνται
προθύμως τὴν συνδρομὴν των καὶ ὅτι καθίστανται ἀπεύθυντοι ἐσθλῆς ἐξ ἀνά-
σσεως ἀδικιολογήτου ἢ ἐξ ἀμελείας αὐτῶν μαρκιοῦται ἡ ἐκτέλεσις.

ἐκθέσει διορίζεται ἀντικλήτος, τοῦ δὲ ἄρθ. 1016 δεῖ, ἐάν τις τῶν διατάξεων τῶν ἄρθ. 1004-1013 μείνῃ ἀνεκπλήρωτος, ἢ φυλακίαις εἶναι ἄκυρος, ἔπεται δεῖ ἡ παράλειψις διορισμοῦ τοῦ ἀντικλήτου εἶναι λόγος ἀκυρότητος τῆς φυλακίσεως. Οὐδαμῶς δὲ ἀνατρέπαι τὸ συμπέρασμα τοῦτο ὁ ἰσχυρισμὸς δεῖ ἐπακολούθημα τῆς παραλείψεως ταύτης εἶναι τὰ ἐν τῷ ἄρθ. 150 τῆς Πολ. Δικ., διότι ἡ εἰδικὴ διάταξις εἶναι ἐπικρατεστέρα τῆς γενικῆς. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 793 τοῦ 56 (Οὕτως ἀπεφώνησαν καὶ τὰ Γαλλικὰ δικαστήρια). — Εἰς τὰς διοικητικὰς ἐκτελέσεις δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 1007 καὶ 1012, ἅτε τοῦ εἰδικοῦ νόμου ΓΛΣ' τοῦ 1871 ὁρίσαντος εἰδικῶς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως. Α. Π. 108 τοῦ 90.

Β'. Ἀντιρρήσεις καὶ δισταγμοί.

1008. Ἐάν ὁ ὀφειλέτης συλλαμβανόμενος ἐπιφέρῃ ἀντιρρήσεις καὶ δισταγμούς, προσάγεται παραχρῆμα εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. — Ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου ἐπιστημειοῦται εἰς τὴν περὶ συλλήψεως ἐκθεσιν, καὶ ἐκτελεῖται παραχρῆμα κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 638 ἀκριβέστερον ὁρισμένα. Πολ. 634 1017. (Γαλλικ. Πολ. Δικ. 786, 787. Ν. τῆς 17 Ἀπρ. 1832 ἄρθ. 22).

Ν. Μόνον τὸ παράνομον τῆς περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διατάξεως δύναται νὰ προταθῇ δι' ἐναστάσεως ἐνώπιον τοῦ προέδρου ἢ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς φυλακίσεως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ τόπου τῆς φυλακίσεως. Πᾶσα δὲ ἄλλη προσβολὴ τῆς ἀποράσεως, σχετικὴ πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, γίνεται μόνον διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων. Α. Π. 152 τοῦ 90.

γ'. Τόπος τῆς φυλακίσεως.

1009. Ἐάν δὲν ἐγιναν παντάπασιν ἀντιρρήσεις ἢ ἀπερρίφθησαν, ὁ δανειστής 1) ἄγεται εἰς τὴν διὰ τοὺς πολιτικῶς κρατουμένους προσδιορισμένην φυλακίην (1). — Τριᾶυτη φυλακὴ πρέπει νὰ ἐγεροθῇ κατὰ τὴν καθέδραν παντὸς δικαστηρίου πρωτοδικῶν. Ὅσοι στέλλουν τινὰ πολιτικῶς κρατημένον εἰς ἄλλον τόπον, τὸν παραδέχονται, ἢ τὸν κρατοῦν ἐκεῖ, τιμωροῦνται ἐνεκεν αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ φυλακίσεως 2). — Μόνον ἐπὶ τῇ πορείᾳ δύναται ὁ πολιτικῶς κρατηθεὶς νὰ φυλαχθῇ εἰς συνήθη τινὰ φυλακίσεως οἶκον, ἢ καὶ εἰς πάντα οἶκον, ἐφισταμένης φυλακῆς

(1) Ὅρα νόμον ΛΣΝΓ' τῆς 26 Ἰουλίου 1883 περὶ διοικήσεως τῶν φυλακῶν τῶν διὰ χρῆν κρατουμένων ἐν Β' Τόμῳ Δικας. Νόμων ὑπὸ τὸ κεφάλαιον δεῦτερον βιβλίον τέταρτον τοῦ Παιν. Νόμου (ἄρθ. 332) μετὰ τοῦ λοιποῦ περὶ φυλακῶν νόμου.

πρὸς ἀσφάλειαν· συμβάσης δὲ ἀσθενείας, νὰ φυλαχθῇ, ἰδίαις δαπάναις καὶ ὑπὸ ἀσφαλῆ φύλαξιν, εἰς νοσοκομεῖον, ἢ καὶ εἰς ἰδιωτικὸν τινα οἶκον (1). Π. Ν. 322. (Γαλλ. Πολιτικὴ Δικ. 778).

1) ὀφειλέτης 2) παρὰ νόμου κατακρατήσεως.

Ν. Ἐκ τῆς ἐν τέλει τοῦ ἔθρου 1009 διατάξεως ἐξάγεται, ὅτι εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστοῦ ἀνατίθεται ἡ κατὰ τὰς περιστάσεις ἀποφασίς ἂν ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἢ ἐν ἰδιωτικῷ οἴκῳ δύναται νὰ φυλαχθῇ ὁ κρατούμενος ὀφειλέτης ἀσφαλέστερον ἀλλὰ καὶ ἀρμοδιώτερον πρὸς τὸ νόσημα, ἐξ οὗ πάσχει· εὐδαιμία δὴλονότι καθιερεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου προτίμησις τις εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ ὀφειλέτου μεταξὺ τῶν δύο τούτων τόπων. Α. Π. 281 τοῦ 77. — Μὴ ἀπαγορεύσας τοῦ νόμου καὶ τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ φύλαξιν τοῦ ὀφειλέτου, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τοῦτο, εἰν πεισθῇ ὅτι ἡ νόσος, ἐξ ἧς πάσχει, χρεῖζει εἰδικῆς περιποιήσεως, διότι καὶ ὁ ἴδιος τοῦ ὀφειλέτου οἶκος εἶναι ἰδιωτικὸς τις οἶκος, μὴ δημόσιος δηλαδὴ. Α. Π. 281 τοῦ 77.

Ζ'. Τὰ πρὸς διατροφήν.

1010. Ὁ ἐπιστάτης τῆς τῶν ὀφειλετῶν φυλακῆς δὲν δύναται, ἐπὶ τῇ εἰς τὴν αὐθαίρετον φυλάκισιν 1) ἐπιβαλλομένη ποινῇ καὶ ἐπὶ τῇ περὶ ἀποζημιώσεως εὐθύνῃ, νὰ ἀποδεχθῇ εἰς τὴν φυλακὴν τὸν συλληφθέντα, εἰμὴ ὅταν τὸν ἐπιδειχθῇ ἡ προσωπικὴν κράτησιν καταψηφίζουσα ἀπόφασις, καὶ προκαταβληθῶσι δι' ἑνα μῆνα τὰ πρὸς διατροφήν κατὰ νόμον διδόμενα (2). Π. Ν. 328. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 790 ε).

1) παρὰ νόμον κατακρατήσιν

(1) Ὁρ. ἄρθρ. 46 τοῦ Δ. ὑπὸ τὸ 317 Πολ.

(2) Κατὰ τὸ 48 ἄρθ. τοῦ νόμου ΓΛΓ' τοῦ 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημῶν αὐτῶν «τὸ δημόσιον δὲν ὑποχρεοῦται εἰς προκαταβολὴν ἐξόδων διατροφῆς, ἐκτὸς ἂν ὁ κρατούμενος ὀφειλέτης ζητήσῃ τοῦτο ἐγγράφως· δὲν ἀποφυλάσσεται δέ, πρὶν ἢ πληρώσῃ καὶ τὰ καταβληθέντα δι' αὐτὸν ἐξόδα διατροφῆς».

Ἐγκ. τοῦ Ἰ.π. τῆς Δικαιοσύνης τῆς 1 Δύγ. 1888 (ἀπόσπασμα).

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως τοῦ 48 ἄρθ. τοῦ ΓΛΓ' νόμου οἱ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν ὀφείλουσιν ἅμα ὡς παραδίδονται αὐτοῖς ὑπὸ ὀφειλέτου πρὸς τὸ δημόσιον αἰτήσεις περὶ καταβολῆς τῶν τῆς διατροφῆς ἐξόδων νὰ υποβάλωσι ταύτην τάχιστα καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἀρμόδιον Ταμίαν, ὅστις θέλει καταβάλλει κατὰ μῆνα τὰ κανονισμένα ἐξόδα τῆς διατροφῆς, ὁσάκις δ' ἀπαντήσιν ἀντιρρήσεις παρὰ τῷ Ταμίᾳ, νὰναφέρωσι περὶ τούτου ἐν μὴν

1011. Τὰ πρὸς διατροφὴν κατὰ νόμον διδόμενα εἶναι δεκά-
πέντε δραχμαὶ κατὰ μῆνα. — Προκαταβάλλονται δὲ τακτικῶς
κατ' ἀρχὰς τοῦ μηνὸς διὰ τὸν ἀρχόμενον μῆνα. — Ἡ καταβολὴ
γίνεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς, ἐπὶ ἐξοφλη-
τικῷ. Πολ. 1012. 1020 ἔ.

II'. Κατάστιχον τῆς φυλακίσεως.

1012. Περί τῆς παραδογῆς συντάσσεται κατὰ πᾶσαν ὀφείλε-
τῶν φυλακὴν ἰδιαίτερον βιβλίον. — Ἐν αὐτῷ σημειοῦται — 1.
τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ ὀφειλέτου 1), καὶ ἡ κατοι-
κία αὐτοῦ. — 2. τὸ ὄνομα τοῦ ἀντικλήτου τοῦ δανειστοῦ, κατὰ
τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 1007. — 3. τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώ-
νυμον τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τῆς κατοικίας αὐτοῦ. — 4. ἡ ἡμερο-
λογία καὶ ἡ χρονολογία τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1010 ἐπίδειχθεί-
σης ἀποφάσεως. — 5. τὰ πρὸς διατροφὴν κατατεθέντα. — Τὸ
ὅλον ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἐκτέλεσιν κλη-
τῆρος καὶ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς. — Ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐπι-
στάτου τῆς φυλακῆς ἐπέχει τὸν τόπον τῆς περὶ παραλαβῆς
βεβαιώσεως καὶ ὡς πρὸς τὸν φυλακισμένον, καὶ ὡς πρὸς τὴν
τροφοδοσίαν. Πολ. 148. 1011 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 789).

1) δανειστοῦ

N. (ἴδε ἄρθ. 1007)

III'. Αἰτήσεις περὶ ἐπισχέσεως.

1013. Ὅστις ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκτελῇ κατὰ τινος τὴν προ-
σωπικὴν κράτησιν, ἔχει ὡσαύτως τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῇ τὴν
ἐπίσχεσιν τοῦ ἐν πολιτικῇ, ποινικῇ, ἢ ὑποδίκων φυλακῇ δια-
γοντος. — Συνέπεια τῆς τοιαύτης αἰτήσεως εἶναι, ὅτι ὁ φυλακι-
σμένος κρατεῖται, καὶ ἐὰν ἐδύνατο νὰ ἀπολυθῇ λόγῳ τῆς πρῶ-
της φυλακίσεως. Ποιν. 447. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 792).

1014. Ὁ τύπος τῆς περὶ ἐπισχέσεως αἰτήσεως εἶναι ὁ αὐτὸς

ταῖς πρωτεύουσαις τῶν νομῶν τῷ Δημάρχῳ, ἐν δὲ ταῖς ἑδραῖς τῶν ἄλλων
Πρωτοδικείων τῷ Εἰσαγγελεῖ. ἵνα τηλεγραφικῶς γνωστοποιῇται ὑπ' αὐτῶν
τῷ Γ.π. τῶν Οἰκονομικῶν ἢ ἄρνησις ἢ ὀλιγορῖα τοῦ Ταμείου καὶ προκα-
λῶνται αἱ δέουσαι διαταγαί.

ὡς καὶ διὰ τὴν πρώτην κράτησιν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι περιττὴ ἡ παρουσία μαρτύρων, εἰρηνοδίκου, δημάρχου, δημαρχικοῦ προέδρου, ἢ συμβολαιογράφου, καὶ ὅτι ἡ καταβολὴ τῶν πρὸς διατροφὴν δύναται τοῦλάχιστον τότε νὰ παραλειφθῇ, ὅταν ταῦτα ἤθελαν εἶσθαι ἤδη καταβεβλημένα. Πολ. 1004 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 793).

1015. Ὁ κατὰ πρῶτον ζητῶν τὴν ἐκτέλεσιν 1) δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν πρότασιν, ὥστε καὶ ὁ αἰτῶν τὴν ἐπίσχεσιν νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς καταβολὴν ἴσου μέρους τῶν πρὸς διατροφὴν. Πρὶν δὲ ὁ δανειστής γνωστοποιήσῃ τὴν πρόθεσιν τοῦ εἰς τὸν τὴν ἐπίσχεσιν αἰτοῦντα, καὶ λάβῃ τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὅπισω τὰ πρὸς διατροφὴν κατατεθέντα. Πολ. 1020. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 793).

1) ἐκτελῶν

Γ'. Ἀκυρότης τῆς φυλακίσεως ἢ τῆς περὶ ἐπισχέσεως αἰτήσεως.

1016. Ἐάν τις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροισι 1004—1015 διαλαμβανόμενων διατάξεων μείνῃ ἀνεκπλήρωτος, ἢ φυλακίσις, ἢ ἡ περὶ ἐπισχέσεως αἴτησις εἶναι ἄκυρος καὶ μὴ εὔστα, ὁ φυλακισμένος δὲν πρέπει νὰ κρατῇται περαιτέρω ἕνεκα τῶν λόγων τούτων, καὶ δὲν δύναται νὰ φυλακισθῇ ἐκ νέου διὰ τὸ αὐτὸ χρέος, εἰμὴ ἄφου ἔμεινεν ἐλεύθερος μίαν ἡμέραν· ὁ δὲ δανειστής εἰμφορεῖ νὰ καταδικασθῇ ὑπὲρ τοῦ φυλακισμένου εἰς ἀποζημίωσιν, ἐπιφυλαττομένης τῆς τε πειθαρχικῆς ποινῆς, καὶ τῆς περαιτέρω νομίμου καταδικάζουσας κατὰ τῶν ἐνόχων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν.—Ἄλλ' ἡ ἄκυρότης τῆς φυλακίσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν ἄκυρότητα τῆς περὶ ἐπισχέσεως αἰτήσεως· ἐπίσης καὶ ἡ ἄκυρότης τῆς αἰτήσεως ταύτης δὲν συνεπάγεται ποτε τὴν ἄκυρότητα ἄλλης περὶ ἐπισχέσεως αἰτήσεως. Πολ. 203, 207, 1024. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 794, 797, 798, 799, 796).

Ν. Ἐκ τῆς λέξεως εἰμφορεῖ ἦν περιλαμβάνει τὸ περὶ ἀποζημίωσιν τοῦ δανειστοῦ ἰδίαιον, ἐξάγεται, ὅτι ἀφίεται τὸ τοιοῦτο εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου, δυναμένου νὰ ἀνεύρῃ καὶ ὑπαιτιότητα τοῦ δανειστοῦ ἐν τῇ σταθρίσει τῶν ἰδιαιτέρων περιστάσεων. Α. Π. 36 τοῦ 73.—Ὁ παρανόμως

φυλακισθείς δικαιούται να αποζημιωθεί δι' ὅσον χρόνον διήρκεσεν ἡ φυλάκισις αὐτοῦ, εἴ αἰτίας τοῦ ἐπισπεύσαντος αὐτὴν θανάτου καὶ τοῦ ἀναγκαιοῦντος πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἀποφυλάκισις αὐτοῦ διαστήματος καὶ οὐχὶ δι' ὅσον καιρὸν διέμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀμείνων νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ. Α. Π. 18 τοῦ 85.—Ἡ ἀπόφασις δὲ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν προῦ- πάρχουσαν προσωποκράτησιν αὐτοῦ δύναται νὰ ἐκκληθῇ ἢ μὴ καθ' ἕσπον τὸ ζητούμενον ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως παρέχει ἢ οὐ κατὰ τὸν νόμον δικαίωμα εἰς ἔφεσιν. Α. Π. 13 τοῦ 82. Τὸ δὲ ἀρθ. 323 τοῦ Ποιν. νόμου, ὁρίζον τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἦν τὸ ἀρθ. 322 ἐπιβάλλει ὡς ποινὴν εἰς τὸν ἐνοχον τοῦ ἀδικήματος τῆς παρανόμου κατακρατήσεως, οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ἀστικὴν ἐνοχὴν πρὸς ἀποζημιώσιν διὰ προσω- ποκράτησιν, ἀνευ δικαίωματος ἐνεργηθείσαν. Α. Π. 99 τοῦ 65.

ΙΑ'. Παραρπίπτοντα.

1017. "Ὅλα τὰ παρερπίπτοντα κεφάλαια καὶ αἱ λοιπαὶ ἀντι- δικαίαι αἱ μετὰ τοῦ φυλακισμένου, μετὰ τινος θανάτου ἢ με- ταξὺ τῶν θανειστών, μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς, ἢ ἄλλου τινός, ὡς πρὸς τὰς ἐν τοῖς ἀρθροῖς 1001 καὶ 1016 ἀναφερομένας ἀκυρότητας, ὡς πρὸς τὴν τροφοδοσίαν ἢ τὴν ἀπέλυσιν, ὑπάγον- ται, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 1008 διαλαμβανόμενων, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἐνθα κρατεῖται ὁ φυλακισμένος. Πολ. 19. 871 ἐ. 1021. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 794).

Ν. Ὅσακις ἡ κυρία καὶ καθ' ἑαυτὴ διαφορὰ ἐν τινι δίκῃ εἶναι ἡ προσω- πικὴ κράτησις. Ζητούντος τοῦ προσωποκρατηθέντος νὰ αποφυλακισθῇ, ἀρμόδιον εἶναι τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι αἱ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διαφοραὶ εἰσά- γονται κατὰ τὴν ἐρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 1017 εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, ὡς οὐ- δήποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ χρέος, ἐνεκα τοῦ ἀπροσδιορίστου τῆς ἀξίας αὐτῶν. Α. Π. 169 τοῦ 86. Ὡσαύτως κατὰ τὰς Α. Π. 379 τοῦ 88, 96 καὶ 449 τοῦ 82, αἱ ἀντιδικαίαι περὶ ἀκυρότητας τῆς φυλακίσσεως ἢ ἀπολύσεως τοῦ προσωποκρατηθέντος ὑπάγονται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον δι' ὁλονδήποτε ποσὸν καὶ ἂν διετάχῃ ἡ φυλάκισις. Κατὰ δὲ τὴν ἀπόφασιν 163 τοῦ 78 τὸ ἀρθρον 1017 ἀποδίδει εἰς μίνα τὰ παρερπίπτοντα καὶ λοιπὰς ἀντιδικαίας. Ἄλλ' ἢ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως προσωπικῆς κρατήσεως ὑπάγεται εἰς τὸν ἐιρη- νοδικὸν, ὡς αἰεὶ τὸ δι' 6 ἡ ἐκτέλεσις ποσὸν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ. Ἐπίσης κατὰ τὰς Α. Π. 13 καὶ 96 τοῦ 82 ἡ ἀνακοπὴ ἢ ἀποβλέπουσα εἰς πᾶσιν τῆς καταδίκης ὡς ἀδίκου καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ δημοσίου εἰς ἀποζημιώσιν ἐν τῇ προσωποκρατήσῃ ὑπάγεται εἰς τὸν ἐιρηνοδικὸν, ὡς αἰεὶ πρόκειται περὶ ποσοῦ μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς 300 δραχμὰς. Α. Π. 379 τοῦ 88. Ὑπόκεινται δὲ πάντοτε αἱ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως διαφοραὶ καὶ εἰς τοὺς δύο τῆς δικαιοδοσίας βαθμοὺς, καὶ ἂν εἴη ἡ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως αἴτησις ἢν παρεπομένη κυρίως αἰτήσεως, μὴ ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν διότι τὴν διαφορὴν προκαλεῖ ὁ περιορισμὸς τῆς προσωπικῆς ἐλευ- θερίας, ἥτις τυγχάνει ἀνωτέρα πηγῆς χρηματικῆς ἐκτεμνήσεως. Ἀρείου Πάγου

73 του 37, 379 του 33, 169 του 36, 293 του 60, 13 του 62. Contra 180 του 49, καθ' ἣν αἱ εἰς ἑκαστον δικαστήριον ἀπαγόμεναι δίκαια κατὰ τὰς διατάξεις τῶν σχετικῶν ἀρθρῶν τῆς Πολ. Δικον. δικάζονται ἐκκλητικῶς ἢ ἀνεκκλητικῶς οὐχ ἦτον ὡς πρὸς τὸ κύριον ἀντικείμενον ἑκαστῆς δίκης ἢ καὶ ὡς πρὸς τὰ παρεπόμενα αὐτῆς, τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδίκασιν τοῦ κυρίας δίκης ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως πρὸς κύπτοντα κατὰ τὸν κανόνα ὅτι τὸ παρεπόμενον ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς δίκης. Α. Π. 180 του 49. Ὅσακις ἄρα δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 1017 ἀντικειμένων, τῶν προσερχομένων δηλονότι ἐξ αὐτοῦ τῆς φυλακίσεως, ἀλλὰ περὶ δίκης καὶ καταδίκης, ἥς ἀπλὴ νόμιμος συνέπειά ὑπῆρξεν ἡ προσωπικῇ κρατησίᾳ, δὲν δύναται αὕτη νὰ μεταβάλλῃ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ εἰρηνοδίκου, οὔτε νὰ δώσῃ χώραν εἰς δύο βαθμοὺς, εἰς ἄλλως ἢ ὑπόθεσις ἦναι ἀνεκκλητος. Α. Π. 162 του 63. Οὕτω δὲν ὑπόκειται εἰς δεύτερον δικαιοδοσίας βαθμὸν, εἰς ὡς ἐκ τοῦ ποσού ἦναι ἀνεκκλητος, ἡ διαφορὰ ἢ περιστεφομένη εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ προσωποκρατηθέντος διὰ τὴν προϋπάρχσαν προσωποκράτησιν του. Α. Π. 13 καὶ 96 του 62. (Σημειώ-
τεον ὅτι κατὰ τὴν ὁρθὴν παρατήρησιν τοῦ Troplong τῆς περὶ ἐφέσεως δια-
τάξεως (ἀσχετῶς πρὸς τὸ ἐπίδικον ποσόν) ταχθείσης καταδίκῃς πρὸς τὸ
συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπαρμυστὴς καὶ εἰς τὸν
θανειοστὴν, οὐ τὰ ἔπλεα δὲν θεωροῦσι στραφῇ ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἐλευθε-
ρίας, ἀλλὰ πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς).

1018. Ἡ κλήσις γίνεται βραχυπροθέσμως, καὶ ἡ συζήτησις ὡς ἐν *ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, κατὰ τὰ ἀρθρα 621 καὶ ἐπ. Πρὸ τῆς ἀποφάσεως ἀγορεύει πάντοτε ὁ εἰσαγγελεύς. Πολ. 588. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 795).

1019. Περὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων καὶ ἐφέσεων ἐφαρμόζονται τὰ περὶ τῶν συνοπτικῶν δικῶν συνηθῶς ὠρισμένα, ἐξαιρουμένης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἔφεσιν προθε-
σμίας, ἥτις προσδιορίζεται εἰς τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις
παραβοθῇ πρὸς τὸν ἀντίκλητον, ἢ κατὰ τὰ ἀρθρα 143 καὶ 144
πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτόν, κατοικεῦντα εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτε-
λέσεως. Πολ. 752, 871.

Ν. Ἡ τριήμερος προθεσμία ἐφαρμόζεται πάντοτε, εἴτε κατοικεῖ εἰς τὸν
τόπον τῆς ἐκτέλεσεως ὁ ἀνακρίτων εἴτε οὐ, τῆς περικοπῆς «ἀφ' οὗ ἡ ἀπό-
φασις κτλ.» κανονίζουσι ἀπλῶς τὸν χρόνον, ἐξ οὗ ἀρχεται ἡ προθεσμία,
καὶ οὐχὶ τὰς περιπτώσεις ἐν αἷς λαμβάνει χώραν. Α. Π. 23 του 37.

ΙΒ'. Ἀπόλυσις.

1020. Ἡ ἀπόλυσις τοῦ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον φυλα-
κισμένου γίνεται — 1. ἐὰν ὁ φυλακισμένος πληρώσῃ πρὸς τὸν
θανειοστὴν ὅλα τὰ χρεὴ του, διὰ τὰ ὁποῖα ἐφυλακίσθη ἢ ἐπε-

σκέψη περαιτέρω εἰς φυλακὴν, μετὰ τῶν δεδουλευμένων τῶν καὶ τῶν ἐκκαθαρισμένων διαδικαστικῶν, φυλακιστικῶν, καὶ πρὸς διατροφὴν ἐξόδων, ἢ ἐὰν καταθέτῃ τὴν ποσότητα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ τῆς φυλακῆς· (1) — 2. ἐὰν εἰ φυλακίσαντες ἢ αἰτήσαντες τὴν ἐπίσχεσιν θανεῖσται δώσουν ἐγγράφως τὴν εἰς τὴν ἀπόλυσιν συγκατάθεσιν τῶν — 3. ἐὰν ἢ πρὸ ἐνὸς μηνὸς καταβολῇ τῶν πρὸς διατροφὴν παραλειφθῇ, ἀπεναντίας τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 1010 καὶ 1011 διατεταγμένων· (2) — 4. ἐὰν ὁ ὀφειλέτης συνεπλήρωσε τὸ ἐδδομνηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του· — 5. ἐὰν ἡ διαδικασία ἐκτρυφῇ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1016, ἄκυρος καὶ μὴ εὔστα· — 6. ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς παραχωρήσεως τῆς περιουσίας του, καὶ τὸν ἐδόθη ἢ πρὸς τοῦτο ἄδεια δι' ἀποφάσεως· — 7. ἐὰν ἡ φυλάκισις διήρκεσε δύο χρόνους, καὶ διὰ τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν δὲν προσδιώρισεν ὁ νόμος συντομωτέραν προθεσμίαν. (3) Π. Ν. 32, Πολ. 687 ἔ. 1021 ἔ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 798, 800 § 1, 801 § 2, 791 in prim., 800 § 4 καὶ § 5 καὶ § 3, Γαλλ. ἀστ. Ν. 1270).

(1) Δ. 10 Νοεμβρίου 1836 περὶ παρακαταθέσεως χρημάτων διὰ τοὺς ἐν φυλακῇ κρατούμενους.

1. Ἡ ἐν περιπτώσει προσωπικῆς κρατήσεως, χάριν ἀπολύσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 1020 τοῦ ἀπὸ 2 (14) Ἀπριλίου 1834 περὶ πολιτικῆς δικονομίας νόμου, γεννητὰ παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ τῆς φυλακῆς παρακατάθεσις χρημάτων θέλει γίνεσθαι τοῦ λοιποῦ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ ἀρμοδίου πρωτοδικείου.

(2) Ἐγκ. Ὑπουργεῖου Δικαιοσύνης τῆς 1 Αὐγούστου 1888 (ἀπόφασις). Οἱ ἐπιστάται τῶν φυλακῶν εὐδὲν δικαίωμα ἔχουσι νὰ πολυώσιν ἐπὶ τῇ μὴ καταβολῇ ἐξόδων διατροφῆς τὸν κρατούμενον ὀφειλέτην, διότι περὶ τῆς ἐνταῦθα τοιοῦτου λόγου ἀποφυλάκισις ἀρμοδίας εἶναι νὰ αποφασίσῃ κατὰ τὰρῃ 1022 καὶ 1023 ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, πρὸς ἐν δύναται νὰ προσφύγῃ ὁ ὀφειλέτης.

(3) «Τὰ πιστοποιητικὰ περὶ τῆς ἀντημοσύνης τῶν εἰς τὸ δημόσιον βρελειτῶν, ἅπερ ἐκδίδονται δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 44 τοῦ ΥΛΣ' Ν. τοῦ 1871, λαμβάνονται ὅπ' ὅφει, ἀφοῦ οἱ μὲν ἐκ δικαστικῶν ἐξόδων, προστίμων καὶ χρηματικῶν ποινῶν ὀφειλῆται διαμεινῶσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς τὸ τρίτον τοῦ χρόνου, ἐν ὁρίζῃ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ποιν. νόμου, οἱ δὲ ἐξ ἄλλης αἰτίας, ἀφοῦ κρατηθῶσιν ἐν ταῖς πολιτικαῖς φυλακαῖς ἐπὶ δύο μῆνας, ἐκτὸς ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς βεβαίωσης τοῦ χρόνου τῶν μεταβίβασαν ὁπωσδήποτε τὴν κινήτην ἢ ἀκινήτην περιουσίαν των, ὅτε ὑπάγονται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 1020 § 7 τῆς Πολιτ. Δικον.—Οἱ φορολογούμενοι ἐξ ἀμείνων ἢ ἐμμέσων φόρων δὲν προσωποκρατοῦνται εὐθὺς ὡς ἀποδείξωσι κατὰ τὸ ἄρθρον 44 τοῦ Ν. ΥΛΣ', ὅτι στεροῦνται κινήτης ἢ ἀκινήτου περιουσίας.» (ἄρθρον 4 τοῦ Ν. ΑΡΝΔ' τῆς 27 Μαρτίου 1884 περὶ εἰσπρ. τῶν δημ. ἐσόδων).

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

84

1021. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἀριθ. 2, 5, καὶ 6, ἀρτίζει ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς, ἀφεὺ λάθῃ γινώσκων τῶν ἀποφάσεων καὶ ἄλλων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, νὰ ἀπολύσῃ παραग्रῆμα τὸν φυλακισμένον. Οἱ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην προκύπτοντες δισταγμαὶ συζητοῦνται καὶ ἀποφασίζονται κατὰ τὰ ἄρθρα 1017—1019. — Ἐάν ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς ἡγηθῇ, καταδικάζεται εἰς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, εἰς ἀποζημιώσεις, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις, προσέτι καὶ ἔνεκεν αὐθαιρέτου φυλακίσεως 1). Π. Ν. 327.

1) παρανόμους κατακρατήσεως.

Ν. Μόνον διὰ τοὺς ἐν τῷ 1021 ἄρθ. λόγους δύναται νομίμως νὰ ἀπολύσῃ ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν· τὸ δὲ δημόσιον ἐνέχεται πρὸς ἀποζημιώσεις διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τυχόν ἢ ἄλλου ὑπαλλήλου παράνομον ἀπόλυσιν τοῦ προσωποκρατούμενου δυνάμει τῶν περὶ τοῦ προστήσαντος διατάξεων τοῦ νόμου· διότι ἐνδεχόμενον ἦν ὁ θειλόμενος, μένων εἰς τὰς φυλακάς, νὰ ἀποτίσῃ τὸ πρὸς τὸν προσωποκρατήσαντα αὐτὸν χρέος του, εἴτε διότι ἐδύνάτο νὰ εὕρῃ παρ' ἄλλων χρήματα, εἴτε διότι εἶχεν οὗτος φανεράν ἢ κεκρυμμένην περιουσίαν. Α. Π. 153 τοῦ 77, 88 τοῦ 88. Contra Α. Π. 360 τοῦ 83 καὶ 103 τοῦ 85, καὶ ἄς ὁ θανειστής δικαιούται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ δημοσίου λόγῳ ἀποζημιώσεως τὴν καταβολὴν τῆς ἀπειτήσεως αὐτοῦ μόνον ὁσάκις βεβαιῶνται ὅτι ἡ δραπετεύσις τοῦ θειλόμενου ἐπήγαγε τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς διὰ τὸ δυσέφικτον τῆς ἐκ νέου κρατήσεως αὐτοῦ, δικαιούται δ' ἄλλως νὰ ἀξιώσῃ καὶ τὰς πρὸς νέαν ἐκτέλεσιν ἀπαιτούμενας δαπάνας καὶ τοὺς τόκους τοῦ μεταξὺ χρόνου. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 190 τοῦ 83 τὸ δημόσιον εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσεις ὁσάκις μόνον ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν προήλθεν ἡ δραπετεύσις· τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ καὶ βεβαιώσῃ τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς εὐθύνης τοῦ δημοσίου, ὑποκειμένης ἄλλως τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰς ἀναίρεσιν.

1022. Κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 1020 ἀριθ. 1, 3, 4, καὶ 7, διατάσσεται παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὰ ἄρθρα 6 3 1 1) καὶ ἐπ. ἡ ἀπόλυσις κατ' ἀναφοράν προσηκόντως βεβαιωμένην, ἄνευ προηγούμενης κλητεύσεως τοῦ θανειστοῦ 2). Πολ. 634.

1) 636 2) καὶ τότε μόνον ἐκτελεῖται

1023. Ἡ μὴ καταβολὴ τῶν πρὸς διατροφὴν κατὰ νόμον διδομένων βεβαιούται παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τῆς φυλακῆς. — Ἡ δὲ ἀγωγή εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐάν, πρὶν δεθῇ αὕτη, καταβληθῶσι προσηκόντως τὰ πρὸς διατροφὴν. Πολ. 1011. 1020, 3. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 803).

ΙΓ'. Ἀναφυλάξεις μετὰ γενομένην ἀπόλυσιν.

1024. Ἐὰν φυλακισμένος ἀπελύθῃ ἐνεκα τῆς μὴ καταθέσεως τῶν πρὸς διατροφήν, τότε μόνον ἔχει ὁ δανειστής τὸ δικαίωμα τῆς ἀναφυλάξεως, όταν πληρώσῃ εἰς τὸν ὀφειλέτην ὅλα τὰ ἐνεκα τῆς ἀπολύσεως γεγόμενα ἔξοδα καὶ ἀναλώματα, ἢ τὰ καταθέσῃ παρὰ τῇ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ προκαταβάλῃ, ἐκτὸς τούτου, δι' ἑξ. μῆνας τὰ πρὸς διατροφήν κατὰ νόμους διδόμενα. Πολ. 1011. 1016. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 804).

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Γενικοὶ ὁρίσμοι.

Α'. Τίς δύναται νὰ ζητήσῃ τὰ μέτρα ταῦτα.

1025. Πᾶς δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα. — 1. νὰ λάβῃ ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ὅλα τὰ μέτρα, ὅσα εἶναι πρόσφορα καὶ συγχωρητὰ πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ διατήρησιν ὅλων τῶν εἰ καὶ ἐκ συμφωνίας 1) ἐξηρητημένων καὶ μηκέτι ἀπειληγμένων ἀλλὰ μελλόντων μόνον δικαιωμάτων αὐτοῦ. — 2. νὰ ἐκτελῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, ἰδίως δὲ νὰ κάμνῃ τὰς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσας ὑποθηκῶν ἐγγραφὰς κτλ. καθόσον τοιαῦται πράξεις δύνανται νὰ συντελέσουν πρὸς ἐξασφάλισιν, διατήρησιν, ἢ ἀπέλαυσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀπαιτήσεων (1). Πολ. 67. 678. 1026. Ὁργ. 102. Ν. Ὑπ. 61 ε. (Γαλλ. ἀστ. Ν. 1180, 1866. Γαλλ. Πολ. Δικ. 778).

1) εἰ καὶ ἐξ ὅρου τινὸς

(1) Ὡς καὶ ἡμετέραν σημείωσιν ὑπὸ ἀρθ. 67.

N. Διὰ τῆς λήξεως θανατοῦς ἔκκειται τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐ μόνον τοὺς θανατοῦς τοὺς παράγοντας τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἐκ θανάτου ἢ ἄλλων συναλλαγμάτων, ἀλλὰ καὶ τοὺς κληρονόμους καὶ ἄλλους παράγοντας τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἐξ ἄλλων νομίμων λόγων ἢ δυναμένων νὰ ἀποδείξωσι τὴν ἢ καὶ μόνον νὰ βεβαιώσωσι νόμιμον συμπῆρον ἐπ' οὗ ἐξαιτοῦνται τὴν κατάσχισιν πραγμάτων. Α. Π. 109 τοῦ 47. "Ὅθεν καὶ ὁ σύζυγος, εἰς δὲν ἐδόθη ὡς προϊὼν ἡ κληρονομικὴ μερὶς τῆς γυναίκας αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐγείρῃ καὶ τὴν περὶ λογοδοσίας ἀγωγὴν κατὰ τῶν κληθεμένων αὐτῆς καὶ τὴν περὶ ἀποδόσεως παντὸς θρελιζομένου αὐτῇ. Α. Π. 122 τοῦ 71. — "Ἐὰν ἀποβῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἡ κυρία ἀπαίτησις, ἔπεται, ὅτι δὲν ἔτι νόμιμος καὶ ἡ συντηρητικὴ κατάσχισις. Ἐπὶ δὲν ἐπὶ τῆς ζημίας, δέον αὐτῇ νὰ ἀνορθωθῇ ὑπὸ τοῦ τὴν κατάσχισιν ἐνεργήσαντος. Α. Π. 109 τοῦ 47, 283 τοῦ 53. — "Ἐν τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ 1023 ἀρθ. προκύπτει, ὅτι δικαίωμα, ἔπερ δὲ θρελιζέται δὲν ἔχει οὐδ' ὁ θανατοῦς αὐτοῦ δύναται νὰ ἀσκήσῃ. Ἐπὶ ὡς δὲ θρελιζέται δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὸ κατ' αὐτοῦ δαδικασμένον, οὕτω καὶ ὁ θανατοῦς αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ αὐτό, ἐκτὸς ἂν προτείνῃ, ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει ἐπαλέσθη δόλος κατ' αὐτοῦ. Α. Π. 173 τοῦ 56. — "Ὁ θανατοῦς δὲ ἐπιληψθεὶς κτήματος τοῦ ἰδίου θρελιζέτου πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαίτησώς αὐτοῦ δικαιοῦται νὰ ἀποκρούσῃ ὡς εἰκονικὴν τὴν τίτλον παντὸς τρίτου δικαιοῦντος τὸ αὐτὸ κτῆμα ὡς ἴδιον ἢ τοιαύτη δὲ τοῦ θανατοῦ προσβολὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στηρίζεται εἰς δόλον τοῦ θρελιζέτου, ἐπομένως οὕτε εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ ἐγένετο τὸ ὡς εἰκονικὴν προσβαλλόμενον συμβόλιον ὑπάρχει ἡδὴ θανατοῦς δὲ ἐπὶ εἰκονικότητι προσβάλλον αὐτόν ἐν τοιαύτῃ θέματι δὲ δὲν παρίσταται ὁ θανατοῦς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ θρελιζέτου, ἐπομένως δύναται νὰ ποιήσῃται χρῆσιν καὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. Ἀρθ. Πάγου 278 τοῦ 57. — "Ὅντος καθ' αὐτὸ δικαιοῦχος τῆς χρηματικῆς ἀπαίτησος τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπ' αὐτῆς (§ 2 Εἰσηγ. 2, 4). ὅτε ὑποχρεωμένου μόνον μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπικαρπίας νὰ ποδώσῃ "σὴν ποσότητα, ἔπεται ὅτι, δυναμένου τούτου νὰ διώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν ἐξόφλησιν αὐτῆς, δύναται καὶ ὁ θανατοῦς αὐτοῦ νὰ κατάσχωσιν αὐτὴν πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐπικαρπίας. Α. Π. 98 τοῦ 56. — "Ὁ θανατοῦς, ἐνασκῶν τὰ τῶν θρελιζέτων αὐτοῦ δίκαια δύναται τοῦ 1023 ἀρθρου καὶ λογιζόμενος ἐκ τούτου δικαιοῦχος τῶν θρελιζέτων του, ὑπὸκειται καὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ ὡς διάδικος. Ἐπὶ δὲν δύναται νὰ ποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅτι δὲν ἰδόντων νὰ ποδείξωσιν ἐκείνοι. Α. Π. 100 τοῦ 62, 9 τοῦ 88. Ἀλλ' ἐνασκῶν καὶ τὰ τοῦ θρελιζέτου αὐτοῦ δικαιώματα. Ἐπὶ δὲν δύναται νὰ ποδώσῃ τὴν κατὰ τοῦ θρελιζέτου αὐτοῦ διεδικητικὴν ἀνακοπὴν τρίτου. Α. Π. 146 τοῦ 80. Ἐνασκῶν ὅμως τὰ τοῦ θρελιζέτου δικαιώματα, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀσφαλείας καὶ διατηρήσεως ἢ ἀπολύσεως τῶν αὐτοῦ δικαιομάτων. "Ὅθεν εἰς τὸν θανατοῦν, ἐνασκόντα προσωπικὴν ἀγωγὴν τοῦ θρελιζέτου αὐτοῦ κατὰ τρίτου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ αὐτῇ διὰ ποσόν, ὑπερβῆναι τὴν θρειλὴν τοῦ θρελιζέτου αὐτοῦ, τὸ δὲ ὑπόλοιπον μένει πρὸς τὴν τρίτον. Α. Π. 302 τοῦ 80. Ἀλλ' ἐνασκῶν πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, πλην τῶν καθαρῶς προσωπικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ. Ἐπὶ δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἐν ὀνόματι τοῦ θρελιζέτου αὐτοῦ καὶ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ἢν ἰδικαιοῦτο νὰ ἐγείρῃ οὗτος κατὰ τῶν ἀντιδικῶν αὐτοῦ. Α. Π. 2 τοῦ 83. Ἐπίσης νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀρσιν παντὸς πραγματικοῦ βάρους μαιούντος τὴν περιουσίαν τοῦ θρελιζέτου ἐπὶ τῇ βίᾳ

τίτλου γενομένου ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δανειστοῦ. Α. Π. 215 τοῦ 83. Προσθετέον ὅτι ἐνασχῶν τὰ δικαιώματα τοῦ ὑφειλέτου αὐτοῦ καὶ τὰς κατὰ τρίτων ἀγωγὰς ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ὀφείλει τὴν ὑποχρῶσιν κατὰ τὸ ἀρθ. 69 νὰ προσεπι-καλέσῃ κατὰ τὴν συζήτησιν τὸν ὑφειλέτην. Α. Π. 2 τοῦ 83. (Σύμφωνος Demolombe) — Εὐνόητον ὅτι ὁ δανειστής δύναται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἰδίᾳ δικαιώματι ζητῶν τὴν ἀνύψωσιν δολίων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων τοῦ ὑφει-λέτου αὐτοῦ. Α. Π. 215 τοῦ 83. — Ὁ ἀγοραστής, ὑποεισερχόμενος εἰς τὴν ὁσίαν τοῦ πωλητοῦ, ἀσκαῖ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ καὶ ἄνευ εἰδικῆς ἐκχωρήσεως ἐκάστου αὐτῶν. Α. Π. 160 τοῦ 75.

Β'. Κατὰ ποίας περιπτώσεις.

1026. Ἐπὶ ἀπλῶς μελλόντων, καὶ ἤτοι ἔκ τινος συμφω-νίας 1) ἐξηρηγμένων, ἢ μηκέτι ἀπειληγμένων δικαιωμάτων, δὲν πρέπει νὰ προσβάλλωνται διὰ τοιοῦτων συντηρητικῶν μέ-τρων τὰ δικαιώματα τρίτου, οὐδὲ λαμβάνωνται μέτρα δυνάμενα νὰ θεωρηθῶσιν ὡς εἰσήγησις ἀγωγῆς. Πολ. 925. 1042.

1) ἔρου

Γ'. Πότε καὶ πῶς :

1027. Τοιαῦτα προφυλακτικὰ μέτρα δύνανται νὰ ληφθῶσι κατὰ πάντα χρόνον, πρὶν τινος δίκης, ἢ διαρκούσης αὐτῆς, καί, ἔαν παρέχουν ἀφορμὴν εἰς τινὰ δικαστικὴν κυρίαν ἢ παρεμπι-πτουσαν συζήτησιν, προσβάλλονται καὶ συζητοῦνται, κατὰ τὴν διαφερὰν τῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰ ἀρθρα 634 καὶ ἐπ., ἢ κατὰ τὰ ἀρθρα 619 καὶ ἐπ. — Ἰδίως δὲ ἐφαρμόζονται περὶ αὐτῶν τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 626—628 ὡρισμένα. Πολ. 229. 1035. 1045. Ν. (Ἰδε ἀρθ. 1029).

Δ'. Ἀποδείξεις.

1028. Πᾶν προφυλακτικὸν μέτρον προϋποθέτει ὑπάρχον εἰς χεῖρας τοῦ δανειστοῦ δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἐγγράφον εἰς κατε-πειγούσας ὑποθέσεις ἀρκεῖ καὶ ἀπλὴ βεβαίωσις, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις, καὶ ἄδεια τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 921 καὶ 922 διατεταγμένα Πολ. 1035 ἐ. 1048. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 557, 558).

Ν. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθρῶν 1028 καὶ 1029 πρὸς τὸ ἀρθ. 921 παγάζει ὅτι κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἄνευ ἀδείας τοῦ προέδρου δυνάμει δημοσίου ἐγγράφου τοιοῦτον δὲ εἶναι ἡ δεχομένη τὴν ἀγωγὴν καὶ καταδικάζουσα τὸν ἐναγόμενον πρωτόδικος ἀποφάσις. Α. Π. 217 τοῦ 83. 50 τοῦ 76. Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ γίνῃ δυνάμει τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως

μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐφέσεως, ὡς ἐχούσης ταύτης μεταβιβαστικὴν καὶ ἀνασταλτικὴν ἀποτέλεσμα. Α. Π. 30 τοῦ 76. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ γίνῃ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ ἀνευ ἀδείας τοῦ προέδρου δυνάμει ἐρῶμεν ἀπορροῆς μὴ προσωρινῶς ἐκτελεστῆς. Α. Π. 3 τοῦ 79. Ἐν γένει μὴ ὑπάρχοντος δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, συντηρητικὴ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ δύναται νὰ γίνῃ μόνον δι' ἀδείας τοῦ προέδρου, ἀναγκαιῶς ἀπαιτουμένης ἐν ἑλλείψει δικηγράφου ἢ ἀπαιτήσεως μὴ ἐκκεκαθρισμένης. Α. Π. 82 τοῦ 49.

Ε'. Εἰς τί συνίστανται.

1029. Συντηρητικὰ μέτρα εἶναι:—1. ἐγγυήσεις.—2. κατασχέσεις.—3. προσωπικαὶ κρατήσεις.—4. ἀνακοπὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 236 καὶ ἐπ.—5. ἐπιθέσεις σφραγίδων.—6. ἀπογραφαί.—7. ἐγγραφαὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν, διακοπὴ παραγραφῶν, καὶ ἄλλα κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον κρινόμενα πράξεις. (1) Πολ. 1030 ἐ. 1044 ἐ. 1068 ἐ.

Ν. Ὅσῳκις πρὸς ἀσφάλειαν ἐνδεχομένης ἐκνικήσεως ἐπιτρέπεται τῷ ἀγοραστή νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ τινος κτήματος τοῦ πωλητοῦ, μειοῦται δὲ ἡ ἀξία αὐτοῦ μετὰ τὴν ὑποθήκην, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀντικατάστασις τῆς ἐγγυήσεως (Ν. 10 § 1 Πενδ. (2. 8). Ν. 4 Π. (36. 4). Ν. 16. Βασιλ. (Ζ. 14) Ν. 2 Βασιλ. (Μα. 22). Μὴ ὄντος δὲ τοῦ μέτρου τούτου συντηρητικοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 1025 καὶ 1029, ἐπιτρέπεται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ ἐκβάσειν τῆς δοτέας ἐγγυήσεως, μὴ ἐφαρμοσμένης ἐν τῇ σχετικῇ περιπτώσει τῆς διατ. τοῦ ἀρθ. 1026 περὶ μελλόντων ἢ ὑπὸ αἵρεσιν δικαζομένων. Α. Π. 269 τοῦ 81.—Σημειωτέον ὅτι πλείονα μέτρα προφυλακτικὰ τῶν ἀναγκιῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διατάσσονται καὶ μετὰ τὴν πολλῶν προβεβλημένων προσήκον νὰ ἐκλέγῃται τὸ διὰ τοῦ διαιδικοῦ ὀλιγώτερον ἐπίπονον καὶ ἀβλαβέστερον. Α. Π. 81 τοῦ 37.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγγυήσεις.

Α'. Περιπτώσεις.

1030. Ὅστις ζητεῖ συντηρητικὸν τι μέτρον, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 634 καὶ ἐπ., παρὰ τοῦ προέδρου, ἢ κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, παρὰ τοῦ δικαστηρίου, καὶ δὲν ἔχει ἀρκούσαν περιουσίαν διὰ νὰ δυνηθῇ, συμβάσης τυχὸν ἥττης κατὰ τὴν κυρίαν δίκην, νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἀντίδικον διὰ τὰς

(1) Ὅρα ἄρθρα 10 καὶ ἐπ. 16 καὶ ἐπ. 23 καὶ ἐπ. Ν. περὶ ὑποθ. ἐν Τόμῳ 3.

ζημίας καὶ τὰ ἐξοδα, ὀφείλει, ἐὰν ζητηθῇ τοῦτο παρ' ἀντιδίκου 2), ἢ διαταχθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος, νὰ δώσῃ προτοῦ τὴν προσήκουσαν ἐγγύησιν. Πολ. 155. 170. 528. 618. 723. 1036. 1047. 1079.

1) παρὰ τοῦ ἀντιδίκου

N. Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 634 καὶ ἐπ. καὶ τῶν ἄρθρων 1027, 1029, 1030 καὶ 1033 συνάγεται, ὅτι, ἐκκρεμοῦς εὐσεῖς τῆς περὶ κύρους συντηρητικῆς κατασχέσεως δίκης, εἰς τὸν θέλοντα νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ τὴν δέουσαν ἐγγύησιν ὡς μέτρον προφυλακτικόν, ἅτε μὴ ἔχοντος ἀρκοῦσαν περιουσίαν ὅπως δυνήθῃ, συμβάσῃς τυχὸν ἥτις κατὰ τὴν κυρίαν δίκην, νὰ ἀποζημιώσῃ αὐτὸν διὰ τὰς ζημίας καὶ τὰς δαπάνας, ἀφῆκεν ὁ νόμος τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ αἰτήσῃ αὐτὴν εἴτε ἀμέσως παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν διὰ παρεμπιπτοῦς ἀγωγῆς, εἴτε καὶ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν δι' ἀναφορᾶς, ὅστις ὅμως μὴ κρίνων τὴν περίπτωσιν κατεπιίχουσαν ἢ μὴ τολμῶν νὰ ἀπορρίψῃ μόνος, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δὲ ἄρθρου 1036 ἐδ. 3 ἡ διάταξις ἐφαρμόζεται μόνον δοσάκις, γενομένης πρὸς τὸν πρέδρον ἀναφορᾶς, ὅπως ἐπιτρέψῃ συντηρητικὴν κατασχέσιν, οὗτος, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος, εἴτε κατ' αἰτήσιν τοῦ εἰς τὴν ἀπ' ἀναφορᾶς διαδικασίαν κατὰ παραγγελίαν τοῦ προέδρου κληθέντος διαδίκου, καὶ οὐ αἰτεῖται ἡ κατάσχες, ἤθελεν ἀποφασίσαι νὰ δοθῇ ἢ μὴ ἐγγύησις, δὲν ἀντίκειται δὲ ἐμμέσως ἡ τοιαύτη τῶν εἰρημνέων διατάξεων ἔννοια εἰς τὴν τοῦ ἄρθρ. 638 τῆς πολ. δικον. διάταξιν, διότι διὰ τῆς τοιαύτης περὶ ἐγγυήσεως παρεμπιπτοῦς ἀγωγῆς ὁ διάδικος καὶ τὸ κύρος ἀναγνωρίζει τὴν ἀπόφασιν τοῦ προέδρου, ἐκτελεσθεῖσης μάλιστα ἥδη διὰ τῆς κατασχέσεως, καὶ τὴν κατάσχιν δὲν προσβάλλει· ἀλλ' ἐπιδιώκει τὴν δι' ἐγγυήσεως ἀσφάλισιν τῶν κατὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐν περιπτώσει ἥτις αὐτοῦ ἀπειτήσεων, τροποποιουμένης ἀπλῶς τῆς ἐκτελέσεως τῆς εἰρημνέας ἀποφάσεως. Α. Π. 90 τοῦ 78.

1031. Ἐὰν ἐλήφθῃ συντηρητικὴν μέτρον κατὰ τινος ἐμπορίου πλοίου ἢ πλοιάρχου, πρέπει νὰ δοθῇ συγχρόνως ἐγγύησις ἔνεκα ποινῆς πεντακοσίων μέχρι χιλίων δραχμῶν, εἰς τὴν ὅποιαν καταδικάζεται ὁ ἡττώμενος ἐνάγων καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Πολ. 155. 170. Ἐμπ. 215.

1032. Καὶ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὅποια ὁ δανειστής ζητεῖ ὑπὲρ ἑαυτοῦ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, εἰμποροῦν νὰ συνίστανται εἰς ἐγγύησιν (ἄρθρον 627 ἀριθ. 4).—Ἡ ἐγγύησις αὕτη ζητεῖται δι' ἀναφορᾶς. Πολ. 627. 1041.

Β'. Δ Ι Α Τ Ι Κ Α Σ Ι Α.

1033. Ἄν πρέπῃ νὰ δοθῇ ἐγγύησις καὶ πότη, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, καί, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρ-

θρου 634, ἀπὸ τὴν τοῦ προέδρου. — Περὶ τοῦ τρόπου, καὶ ἐν δίδεται αὕτη, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 840 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. Πολ. 621. 723. 734. 1036. 1040.

Ν. Ἐκκρεμῶς οὕσης τῆς περὶ κύρους συντηρητικῆς κατασχέσεως δίκη δύναται ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις νὰ αἰτήσῃ διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ἢ δι' ἀναφοράς πρὸς τὸν Πρόεδρον νὰ υποχρεωθῇ ὁ κατασχὼν εἰς ἐγγύησιν. (Πολ. Δικ. 634 § 1, 635, 618 § 1, 1027 καὶ ἐπ.). Δὲν ἐκτείνεται δ' ἡ τοιαύτη ἐνέργεια εἰς τὸ ἄρθ. 638, ὅτε ἀποβλέπουσα ἀπλῶς εἰς τὴν δι' ἐγγύησεως ἐξασφαλίσιν αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἡττης τοῦ ἀντιδίκου του. Δ. Π. 90 τοῦ 78. (*Ἴδε καὶ ἄρθρον 840).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Κατάσχεσις.

Α'. Κατὰ ποίας περιπτώσεις.

1084. Ὡς προσωρινὸν καὶ συντηρητικὸν μέτρον συγχωρεῖται ἡ παρά τε τῷ ὀφειλέτῃ καὶ τρίτῳ τινὶ κατάσχεσις κινητῶν (1) ἀκινήτων, εἰσοδημάτων, καὶ δανεισμένων κεφαλαίων, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς ἀκλούθους περιπτώσεις: — 1. ἐπὶ διεκδικήσεως τοιοῦτων ἀντικειμένων — 2. ὅταν 1) κατὰ τὴν περιπτώσιν τοῦ ἁρθρου 941 ἀριθ. 1, 4, 5, 6, καὶ 7, πρόκειται ἄνευ συναινέσεως τοῦ δανειστοῦ νὰ ἀπαλλοτριωθῶσιν, ἢ νὰ μεταβιβασθῶσι κατ' ἄλλον τρόπον εἰς ξένας χεῖρας τὰ εἰς αὐτὸν εἰδικῶς ἐνεχυρασμένα πράγματα, ἢ ὅταν μετέβησαν ἤδη πραγματικῶς τὰ τοιαῦτα εἰς ξένας χεῖρας, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ὁ δανειστὴς διέταξε 2) τὴν κατάσχεσιν, ἐντὸς ἑξῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ ἀπομακρύνσεως τῶν πραγμάτων. — 3. ἐὰν οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ ὀφειλέται 3) ἔχουν διαφόρους κατοικίας: — 4. ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἦναι ἀλλοδαπός, ὑποπτος φυγῆς, ἢ ἐφυγεν ἤδη πραγματικῶς: — 5. ἐὰν ἡ κατάστασις τοῦ ὀφειλέτου ἦναι ἡλαττωμένη: — 6. δοκίμῃ ἐπικρίνεται κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς. Πολ. 723. 919. 950. 1020. Ἑμπ. 172.

1) ἐὰν 2) ἐνήργησε 3) ὁ δανειστὴς καὶ ὁ ὀφειλέτης

(1) Ἴδε ὑπὸ τὸ ἄρθρον 885 πελ. δικ. τοὺς Νόμους ΑΡΜΑ' περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατασχέσεως τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων κτλ. καὶ ΑΡΜΒ' περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς ἐκχωρήσεως καὶ κατασχέσεως τῶν παρὰ τοῦ δημοσίου κτλ. ὀφειλομένων εἰς ἐργολάβους.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 1034 πρὸς τὸ 919 μὲν συνάγεται, ὅτι πᾶς δανειστὴς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τρίτῳ κατάσχεσιν κινητῶν μόνον πραγμάτων. Ἀρείου Πάγου 227 τοῦ 65, 220 τοῦ 75, ἔτι δὲ καὶ μελλόντων εἰσοδημάτων (ὅτε προϋποτίθεται ἀναγκαιῶς σχέσις, εἰς τὴν ὡς παραγωγὴν αἰτίαν ἀναφέρονται τὰ ὡς μέλλοντα κατασχεθῆντα). Α. Π. 70 τοῦ 75. πρὸς δὲ τὸ 956 συνάγεται, ὅτι ἡ κατάσχεσις τῶν ἀκινήτων γίνεται ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων δύο ἐξαιρέσεων μόνον παρὰ τῷ ὀφειλῇ. Α. Π. 227 τοῦ 65. — Οὐχὶ μόνον ἡμεδαπῶς, ἀλλὰ καὶ ἀλλοδαπῶς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν κατ' ἀλλοδαποῦ δυνάμει τῶν ἄρθρων 1025, 1034 κτλ. τῆς Πολ. Δικ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 27 καὶ 19 αὐτῆς, καθ' ἃ δικαιεῖνται καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ νὰ κινήθωσι δικαστικῶς, προσηγείας προσωπικῆς κρατήσεως ἢ κατασχέσεως. Α. Π. 109 τοῦ 47, 10 τοῦ 61.

Β'. "Ἀδεια τοῦ προέδρου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου.

1035. Ἄνευ ἄδειας τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν δὲν δύναται νὰ γίνῃ τριαύτη κατάσχεσις· ἄλλως καταδικάζεται ὁ ἐπιμελούμενος δανειστὴς καὶ ὁ κλητὴρ εἰς ἀποζημιώσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων. — Ἐξαιρεῦνται μόνον λίαν κατεπεύγουσαι περιστάσεις, καθ' ἃς καὶ ὁ εἰρηνοδίκης δύναται νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν ταύτην· ἀλλ' ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ πρᾶγμα ἀνυπερθέτως εἰς τὸν πρόεδρον καὶ ἐξ' ἐπαγγέλματος· οὗτος δὲ ἐπικυρόνει τότε ἢ αἶρει παραυτίκα τὴν κατάσχεσιν. Ἐὰν δὲν δοθῇ ἀπάντησις, θεωρεῖται ἡ σιωπὴ τοῦ προέδρου ὡς ἐπικυρώσις. Πολ. 723. 921. 1028.

N. (18^α ἄρθρ. 1028).

1036. Ἡ κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ προέδρῳ χορηγητέα ἄδεια ζητεῖται δι' ἀναφορὰς βεβαιωμένης προσηκόντως, κατὰ τὸ ἄρθρον 1028. — Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 1034 ἀρθ. 1 σημειοῦνται ἀκριβῶς τὰ διενδίκητέα πράγματα ἐν τῇ ἀναφορᾷ· κατὰ πᾶσαν δὲ ἄλλην περίπτωσιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου προσδιορίζει κατὰ τὰ ἄρθρα 921 καὶ 922 ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν τὴν ποσότητα, διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ γίνῃ κατάσχεσις. — Ἐκδιδόμενης διατάξεως περὶ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης, προσδιορίζεται προσέτι, κατὰ τὰ ἄρθρα 1030 καὶ ἐπ., ἂν, καὶ ποίαν ἐγγύησιν πρέπει νὰ δώσῃ ὁ ἀναφερόμενος. Πολ. 155. 170. 1030 ἔ.

N. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 1030, 1033, 1036, 1041, 926 καὶ 627 συνάγεται, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις δύναται μόνον τὴν ἄρτιν

αὐτῆς νὰ ζητήσῃ, ἐάν ἀπομακρυνθῇ ὁ κίνδυνος τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δι' ἐγγυοδοσίας ἢ ὁπωςδήποτε ἄλλως, ἐξαντληθείσης δὲ τῆς δεθείσης ἐγγυήσεως νέναν παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ ζητήσῃ ἐγγύησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως. Α. Π. 271 τοῦ 68. Εἶναι δ' ἀπαράδεκτος ἡ πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον αἰτήσεις περὶ ἀκύρωσεως τῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου διαταγῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως, διότι κατὰ τῆς τοῦ προέδρου ἀποφάσεως οὐδὲν ὁ νόμος ἐπιτρέπει ἐνδίκον μέσον (Πολ. Δικ. 637, 638 κτλ.). Οὐδαμῶς δ' ἀντίκειται εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρον 1041, ὃ ἀποδίδει ἀπλῶς εἰς τὰς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατασχέσεως ἀκυρότητας. Α. Π. 409 τοῦ 80. (Ἴδε καὶ ἄρθρον 1030).

Γ'. Κατάσχεσις.

1037. Ἡ περαιτέρω διάταξις τῆς κατασχέσεως γίνεται κατὰ τὸ ἄρθρον 870, ἥτοι παρὰ τοῦ δανειστοῦ, ἢ παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν· ἡ δὲ κατάσχεσις αὐτή, κατὰ τὴν διαφοράν τῶν περιπτώσεων, ἐπὶ μὲν κατασχέσεως κινήτων πραγμάτων, κατὰ τὰ ἄρθρα 886 καὶ ἐπ. καὶ 908 καὶ ἐπ., ἐπὶ δὲ κατασχέσεως γενομένης παρὰ τρίτῳ τινί, κατὰ τὰ ἄρθρα 923 καὶ ἐπ. καὶ 933, καὶ ἐπὶ κατασχέσεως ἀκινήτων, κατὰ τὰ ἄρθρα 957 καὶ ἐπ. καὶ 984.

Ν. Τοῦ ἁρθροῦ 1037 παραπλήρωντος εἰς τὸ ἄρθρον 984, καθ' ὃ εἰς τὴν κατάσχεσιν κατασχθέντων ἤδη ἀκινήτων ἐφαρμόζεται ἡ τοῦ ἁρθροῦ 908 διάταξις, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν μεσεγγυημένων ἤδη πραγμάτων, πρὸς ὅλον, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἰσχύει οὐ μόνον ἐπὶ ἀναγκαστικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως. Α. Π. 315 τοῦ 63.—Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἁρθρῶν 1037 καὶ 908 — 911 προκύπτει, ὅτι ὁ τρίτος δύναται νὰ ἀνεκόψῃ καὶ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν, ὡς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν. Α. Π. 51 τοῦ 46.

1038. Τῆς κατασχέσεως δὲν προηγεῖται ἐπίδοσις οὐδενὸς ἐγγράφου, οὐδὲ πρόσκλησις ἢ προθεσμία· ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀρκεῖ τὸ νὰ ἀναφέρεται ἡ ἄδεια τοῦ προέδρου ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει, δι' ἧς πρέπει νὰ διερρίξεται κατὰ τὸ ἄρθρον 863 ἀριθ. 2 καὶ ἀντίκλητος. Πολ. 148.

Δ'. Φύλαξις.

1039. Τὰ κατασχθέντα πράγματα μένουσιν εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, ὅστις τὰ διακατεῖχε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κατασχέσεως, ἐκτὸς ἐάν τὸ δικαστήριον, κατ' αἰτήσεις τῶν διαδίκων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ᾗθελε διατάξῃ ἄλλο τι.—Ὁ φύλαξ εἶναι ὑπεύθυνος, καθὼς καὶ πᾶς δικαστικὸς μεσεγγυοῦχος, κατὰ τὰ

ἄρθρα 889, 927, 961, καὶ 962, προσέτι: καὶ ἐπὶ προσωπικῇ κρατήσει κατὰ τὸ ἄρθρον 999 ἀριθ. 5· ὁ δὲ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 890, 926, 963 καὶ 964 ἀκριβέστερον ὀρισμέναι. (1)
Πολ. 155, 170, 887, 999, 1056.

N. Πρόδηνον, ὅτι ἡ πρὸ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀπαλλοτριώσεως τοῦ κατασχόμενου ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου εἶναι ἄκυρος, εἴθεν ὁ κατασχὼν δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ, καὶ δὴ οὐ μόνον κατὰ τοῦ εἰς ἐν ἀρχικῶς ἀπηλλοτριώθη, ἀλλὰ καὶ κατὰ παντός, εἰς ἐν περιῆλθε διὰ περαιτέρω μεταβιβάσεως, ἅτε καὶ αὐτῆς ὑποκειμένης εἰς τὴν αὐτὴν ἀκυρότητα. Δ. Π. 128 τοῦ 88. — Ἐὰν ὁ τρίτος διαθέσῃ τὰ ἐν χερσὶν αὐτοῦ κατασχεθέντα χρήματα τοῦ ὀφειλέτου, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης τῆς παρὰ τοῦ τρίτου διαθέσεως τῶν χρημάτων ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κατασχόντα δανειστὴν ἢ κατὰ τοῦ πληρωθέντος δανειστοῦ διεκδικήσεις τῶν αὐτῶν δοθέντων χρημάτων ὑπὸ τοῦ τρίτου ἀλλὰ παρέχεται αὐτῷ τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ παραδάτου φύλακος, ἔχουν τοῦ τρίτου μεσεγγυήτου, ἐκτός ἂν ἄλλως ὁ πληρωθεὶς ἕτερος δανειστής μετεχειρίσθῃ δόλον, ὅποτε ὁ ἐζημιωθεὶς κατασχέτης δύναται νὰ ἀποτείνῃ κατὰ τοῦτου τὴν τοῦ δόλου ἀγωγὴν. Δ. Π. 326 τοῦ 61. (*Ἴδε καὶ ἄρθ. 889).

Ε'. Ἐπὶ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς φθοράν.

1040. Ὡς πρὸς τὰ εἰς φθοράν ὑποκείμενα πράγματα ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 898 ὀρισμένα. Τὸ ἐκπλειστηρίασμα μένει προσωρινῶς εἰς χεῖρας τοῦ παρὰ τοῦ δανειστοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 891 ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ προσδιοριστέου. Πολ. 930, 1056.

Γ'. Παραμπίπτοντα.

1041. Ἡ κατάσχεσις αἰρεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ἅμα ὁ δανειστής 1) δώτῃ τὴν προσήκουσαν ἐγγυήσιν. — Ἐὰν ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν ἢ τὴν ἐγγυοδοσίαν προκύψωσι δισταγμοὶ καὶ ἀντιδικαίαι, συζητοῦνται καὶ διακρίνονται κατὰ τὰ ἄρθρα 871, 874, 907, καὶ 1027. Πολ. 1032.

1) ὀφειλέτης

(1) Ὁρα ἄρθ. 16 τοῦ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθ. 317 Πολ.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα 20 — 24 τοῦ περὶ Ἐθν. Τραπεζῆς Ν. τοῦ 89 κατ' αἰτήσιν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς διορίζεται ὑποχρεωτικῶς μεσεγγυήτορας καὶ πρὸ τῆς κατασχέσεως καὶ μετ' αὐτὴν ὁ ὑπ' αὐτῆς προτεινόμενος, διὰ τῆς ἀποράσεως τῶν Πρωτοδικῶν, εἰς εὐδὲν ὑποκειμένης ἔνδικον μέσον. (*Ορα Ν. Ἐθν. Τραπεζῆς ὑπὸ τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικ.).

Ν. Καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ ἐγγυοδοσίας ἐκδιδόμενων ἐρήμην πρωτοδικῶν ἀποφάσεων δὲν ἀποκλείεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον, ἅτε τοῦ νομοθέτου μὴ σκοποῦντος νά-παγορεύσῃ διὰ τοῦ ἀρθροῦ 871, εἰς τὸ παραπέμπει τὸ 1041, τὴν ἀνακοπὴν ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις. Δ. Π. 288 τοῦ 63 (*18ε καὶ ἄρθρον 871). — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 628, 1027 εδ. 2 καὶ 1041 ἐμφαίνεται ὅτι ἡ δι' ἐγγυήσεως ἄρσις τῆς κατασχέσεως πρέπει νὰ ζητηθῇ δι' ἀναφορᾶς, ὡς καὶ ἡ κατάσχεσις αὐτῇ. Δ. Π. 80 τοῦ 54. (Τὸ ἀρθρον 1041 παραπέμπει εἰς τὸ 871 ἀρθρον καὶ εἰς τὸ 1027, ἀλλ' ἡ διαλαμβανόμενη ἐν τῷ ἀρθ. 871 διαδικασία εἶναι διάφορος τῆς τοῦ 1027. Ἐκ τούτου συνάγεται κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν ὅτι ἡ μὲν εἰς τὸ ἀρθ. 871 παραπομπὴ ἀφορᾷ εἰς τοὺς μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὑπειλέτου διαταγμοὺς, ἡ δὲ εἰς τὸ ἀρθ. 1027 εἰς τὰς λοιπὰς ἀντιδικίας, εἰς εἶναι καὶ ἡ ἀνακοπὴ τῶν συντηρητικῶν κατασχέσεων, ἡ συνεχόμενη μετ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς· δηλονότι αἱ τοιαῦται ἀντιδικίαι συζητοῦνται κατὰ τὴν τῶν συνοπτικῶν δικῶν διαδικασίαν).

Ζ'. Διαδικασία κατὰ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν.

1042. Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν ἢ τὴν διεκδικήσιν αὐτὴν, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ταῖς ἁρθροῖς 19 ἁρθ. 5, 619 καὶ ἐπ. καὶ 925 ὠρισμένα· ἐὰν δὲ ἡ κυρία ἀγωγὴ ἦτον ἤδη ἐκκρεμῆς εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς κατασχέσεως, ἐξακολουθεῖται παρα τῷ ἐπιλαβομένῳ ἤδη αὐτῆς δικαστηρίῳ. — Ὡς ἀνὰ κατασχέθησαν τὰ εἰς χεῖρας τρίτου εὐρισκόμενα, ἐφαρμόζονται, καὶ ἐπὶ συντηρητικῶν μέτρων, τὰ ἐν ταῖς ἁρθροῖς 925 καὶ ἐπ. ὠρισμένα.

Ν. Ἡ παραδοχὴ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς κατασχθέντος πράγματος ἐξήρ-
τηται ἀπολύτως ἐκ τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ὁ διεκδικῶν εἶναι κύριος τοῦ κα-
τασχθέντος πράγματος· ἄλλως ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος. Δ. Π. 202 τοῦ
63. — Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἀρθ. 1042, 299 καὶ 21 τῆς πολ. δικ. προ-
κύπτει, ὅτι ἡ περὶ κύρους τῆς παρὰ τῷ τρίτῳ γενομένης κατασχέσεως ἀγωγὴ
εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον, εὐ ἐνώπιον εἶναι ἤδη ἐκκρεμῆς ἡ κυρία ἀγωγὴ.
Δ. Π. 33 τοῦ 47, 217 τοῦ 53. — Ἐκ τῶν ἀρθ. 1042 καὶ 934 τῆς πολ.
δικ. προκύπτει, ὅτι οὐ μόνον τὸ τῆς κατασχέσεως μέτρον, ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ
τῆς κυρίως ἀπαίτησεως ἀγωγὴ εἶναι συνοπτικὴ, ὅθεν, τοῦ διαδίκου μὴ διο-
ρίσαντος ἀντίκλητον, δικαιοῦται ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν
γραμματῆα τὴν πρᾶξιν, δι' ἧς ἡ δίκη κληρώσεται κατεπίγουσα. Δ. Π. 109
τοῦ 71.

1043. Ἐν τῇ περὶ τῆς κυρίως ὑποθέσεως ἀποφάσει τὸ δικα-
στήριον ἀποφαίνεται, κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν περιπτώσεων.—1. ἐπὶ διεκδικήσεως ἀσφώτης τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κατασχθέντος
πράγματος, κατὰ τὰ ἄρθρα 880—881. — 2. ἐπὶ χρημάτων ἢ
κινήτων πραγμάτων, εἰς χεῖρας τρίτου κατασχθέντων, κατὰ τὰ

ἐν τῷ ἄρθρῳ 934—935 διατεταγμέναι.—3. ἐπὶ κινήτων ἢ ἀκινήτων κατασχθέντων εἰς χεῖρας τοῦ θρεϊλέτου αὐτοῦ ἔνεκεν ἀπαιτήσεώς τινος, διατάσσεται ἡ δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσις αὐτῶν, καὶ γίνεται ἡ διαδικασία κατὰ τὰ ἄρθρα 891 καὶ ἐπ. καὶ 965 καὶ ἐπ.

N. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 1043, μετὰ τὴν συντηρητικὴν κατάσχασιν καὶ τὴν ἐπικυροῦσαν αὐτὴν ἀπόρασιν δὲν ἀπαιτεῖται νέα ἀναγκαστικὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκινήτων κτημάτων, διότι καὶ εἰς τὴν συντηρητικὴν ἐνεργούνται οἱ αὐτοὶ τύποι, ἀλλὰ μόνη ἡ περὶ τῆς διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 965 καὶ ἐπ. διαδικασία. A. Π. 81 τοῦ 60.

1044. Περί τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ ἄλλων κατασχθέντων κτημάτων 1) ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 936 καὶ ἐπ. καὶ 986 καὶ ἐπ.

1) χρημάτων

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Π ρ ο σ ῶ π ι κ ῆ κ ρ ᾶ τ η σ ι ς .

A'. Περιπτώσεις.

1045. Προσωπικὴν κράτησιν δύναται ὡς προσωρινὸν μέτρον νὰ διατάξῃ πρὸ τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ ἀναφορᾷ, ὁ πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν (ἄρθρον 634 ἀρ.θ. 3), μόνον κατ' ἄλλοδαπῶν ἢ καθ' ἡμεδαπῶν φυγάδων ἢ φυγῆς ὑπόπτων θρεϊλετών· ἀλλὰ κατὰ τῶν ἡμεδαπῶν, μόνον ἔνεκεν ἀπαιτήσεων τοῦλάχιστον ἐκατὸν δραχμῶν. (Γαλλ. ἀστ. N. 2065).

N. Ἐκ τῶν περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 1042, καθ' ὃ ἡ περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴ δέον νὰ κοινοποιηθῇ ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, καὶ ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι διὰ τὸν θρεϊλέτην ἥτιον δυσχερές ἢ τὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, συνάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐνόησεν, ὅτι ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἡ περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴ πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ ἐντὸς βραχυτέρας ἐτι προθεσμίας· ἐπομένως διὰ τὴν ἔλλειψιν βητῆς περὶ τούτου διατάξεως ἀναγκαστικὸς πρέπει ὁ φυλακισθεὶς νὰ ἀπολύηται τῆς προσωπικῆς κρατήσεως τῆς ὡς μέτρου συντηρητικῆς διαταγῆσεως διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς, εἰν ἀπὸ τῆς φυλακίσεως περῆλλε κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου διάστημα χρόνου, οὗ ἐντὸς ὁ δανειστής ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν. A. Π. 187 τοῦ 68.

1046. Ἐάν ὁ φυλακισμένος εἴμπορῇ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἔχει ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἱκανὰ ἀκίνητα ἢ ἐμπορικὰν κατάστημα, ἢ ἐάν

δίδη ἄλλην ἐγγύησιν κατὰ τὰ ἄρθρα 78, 79, 640 καὶ ἐπ., εἶναι ἀπηλλαγμένος τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, καὶ ἂν ἦτο φυλακισμένος, ἀπολύεται παραχρῆμα. Πσλ. 999, 2.

Β'. Ἐγγύησις.

1047. Ὁ ζητῶν τὴν προσωπικὴν 1) φυλάκισιν πρέπει πάντοτε νὰ δίδῃ, κατὰ τὸ ἄρθρον 1030, ἐγγύησιν 2), καὶ νὰ ἐπισυνάπτῃ ἐπομένως εἰς τὴν ἀναφορὰν τὴν βεβαιώσιν τῆς ἡδὴ δοθείσης ἐγγυήσεως, ἢ τῆς ἰκανῆς περιουσίας, ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἐγγραφὴν πρότασιν, ὅτι θέλει νὰ δώσῃ τὴν ἐγγύησιν, ἢ νὰ ἐπενέγκῃ εἰσέτι τὴν προσήκουσαν ἀπόδειξιν ἄλλης περιουσίας. Πσλ. 1028.

1) προσωρινὴν 2) ἀσφάλειαν

Γ'. Ἀπόδειξις καὶ λοιπὴ διαδικασία.

1048. Εἰς τὴν ἀναφορὰν ἐπισυνάπτεται κατὰ τὸ ἄρθ. 1028 καὶ τὸ πρωτότυπον ἢ ἀντίγραφον τοῦ ἀποδεικτικοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς βεβαιώσεως τῆς ἀπαιτήσεως, ἢ τῆς ἀδείας τοῦ προέδρου (1). — Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται, καὶ περὶ τῆς προσωρινῆς ταύτης φυλακίσεως, τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 106—1024 ὡρισμένα. Πσλ. 19, 5.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐπίθεσις σφραγίδων

Α'. Ἐπίθεσις.

α'. Περιπτώσεις.

1049. Ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων εἰσπορεῖ νὰ ζητηθῇ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, εἰς ὧν ὑπάρχῃ κίνδυνος δι' ἐν ἣ δια πολλὰ πράγματα ἕνεκά τινος αἰτίας· ἰδίως δέ, — 1. ἕνεκεν ἀπουσίας τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ τοῦ νομίμου διακατόχου, ἕνεκα τῆς ἀνηλικιό-

(1) Αἱ λέξεις «ἢ τῆς ἀδείας τοῦ προέδρου» παρέλκουσι, διότι δι' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀναφορᾶς ὁ ἀναφερόμενος ἐξαιτεῖται νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ ἡ προσωπικὴ κράτησις, ἃς στερεῖται ἀδείας τοῦ προέδρου (ἢν, ἂν εἶχε, περιττὴ ἦθελεν εἶναι ἡ νέα ἀναφορά).

τῆτος αὐτοῦ, ἢ ἄλλης ἐλλείψεως περὶ τὴν αὐτεξουσιότητα, κατὰ τὰ ἄρθρα 74 καὶ 75. — 2. ἔνεκα κινδύνου ὑφαίρεσως, ἐπὶ τῷ χεῖρον μεταβολῆς, ἐξαιρείψεως, ἢ ἄλλης ἀπωλείας τῶν πραγμάτων. — 2. δσάκις δύναται νὰ ἀποδειχθῇ, ἢ καὶ μόνον νὰ βεβαιωθῇ ἔννομον συμφέρον. Πολ. 1029. 1054. Ἐμπ. 449.

Ν. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 449 — 453 τοῦ Ἐμπορικῆς Νόμου συνδυαζομένων πρὸς τὰς περὶ ἐπιθέσεως σφραγίδων διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. ἡ σφράγις, κηρυττομένης τῆς πτωχεύσεως, τελεῖται ἐπὶ τῶν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πτωχεύσαντος πραγμάτων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐν τῇ κατοχῇ τρίτου. Γενομένων δὲ ἀντιβῆσεων ὑπὸ τρίτου ἢ καὶ αἰτήσεως περὶ ἄρσεως τῶν σφραγίδων, ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως εἶναι μόνον τὸ τῆς κατοχῆς ζήτημα διὰ τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν κυριότητα ζητημάτων προβαλλομένων ὑπ' αὐτοῦ μὲν δι' ἀνακοπῆς διαδικοητικῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1061 τῆς Πολ. Δικ., ὑπὸ δὲ τῶν πρακτόρων διὰ κυρίως ἀγωγῆς. Α. Π. 41 τοῦ 81. Ἡ τοιαύτη δὲ ὑπόθεσις (τοῦ τῆς κατοχῆς ζητήματος) συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται ὡς συνοπτικὴ δίκη, ἐφ' ἣς ἀπαιτεῖται πλήρης ἀπόδειξις διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων προσαγομένη καὶ δὴν ἀρκεῖ ἀπλῇ βεβαίωσις (ἄρθρ. 248, 378 καὶ 379 Πολ. Δικ.). Α. Π. 207 τοῦ 82. — Καὶ τὰ ἔμπορικὰ βιβλία ὑπόκεινται εἰς σφράγισιν. Ἀπόφασις Ἐφετῶν Ναυπλίας 84 τοῦ 47.

6'. Τίνες δύναται νὰ τὴν ζητήσουν.

1050. Ἡ ἐπιθέσις τῶν σφραγίδων δύναται νὰ ζητηθῇ παρὰ παντός, ὅστις δύναται νὰ ἀποδείξῃ νόμιμον συμφέρον, ἢ καὶ μόνον νὰ τὸ βεβαιώσῃ· ὅθεν ἰδιαίτερος, — 1. παρ' ὧλων, ὅσοι ἔχουν νομίμους ἀξιώσεις ἐπὶ τινος κληρονομίας, γαμικῆς κοινωνίας κτημάτων, ἢ ἐπ' ἄλλης ἐμάδος περιουσίας. — 2. παρὰ θανειστῶν ἐχόντων περὶ τῆς ἀπαιτήσεώς των ἐκτελεστέων ἑγγράφων, ἢ λαβόντων, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 921 ὡρισμένα, ἄδειαν παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν. — 2. ἀπέναντος τινὸς τῶν ἐχόντων συμφέρον, παρὰ τῶν συνείκων ἢ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ. — 4. ἐν περιπτώσει ἀνηλικιότητος, ἢ ἄλλης ὑπεξουσιότητος, παρὰ τοῦ ἀνηλίκου, ἢ τοῦ ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελούντος αὐτοῦ, ἢ παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου του, κατὰ τὰ ἄρθρα 74 καὶ 75, ἢ παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ. Πολ. 1062. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 979, 910).

Ν. Πρὸς σφράγισιν εἰς ἐξασφάλισιν κληρονομικῶν πραγμάτων ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἐνδείξις ὅτι ἀνῆκον ταῦτα εἰς τὸν θανάτου· ὅθεν ἀμεσιόητουμένου τοῦ πράγματος ἐπίκειται τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν

σφραγίσιν. Ἀπορ. Ἐρ. Ναυπλίας 84 τοῦ 47.—Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀποδείξεως ἢ τῆς βεβαίωσεως τοῦ νόμιμου συμφέροντος εἶναι ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ διατάξῃ ἢ νὰ λάβῃ τὰ συντηρητικὰ μέτρα τῆς σφραγίσεως ὑπαλλήλου· ἐν περιπτώσει δὲ ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὸ νόμιμον συμφέρον καὶ τὸν νόμιμον τύπον τῆς γενομένης σφραγίσεως ἀποφαίνεται ὁ πρόεδρος τοῦ πρωτοδικείου ἢ τὸ πρωτοδικεῖον κατὰ τὰ ἄρθρ. 634 καὶ ἐπ. ἢ κατὰ τὰ 619 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικ. δυνάμει τοῦ 1060 ἄρθρου τῆς αὐτῆς δικονομίας. Δ. Π. 51 τοῦ 70.—Ἐπὶ σφραγίσεως ὡς συντηρητικοῦ μέτρου δύναται νὰ συναγάγῃ ὁ πρὸς ἄρσιν τοῦ συντηρητικοῦ μέτρου κρίνων δικαστὴς τὴν βεβαίωσιν τοῦ δικαιώματος τῆς διεκδικήσεως καὶ ἐκ γεγονότων, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ἔγγραφον. Δ. Π. 84 τοῦ 70.

1051. Κατὰ πρότασιν τοῦ παρὰ τοῖς πρωτοδικαῖς εἰσαγγελέως, ἢ τοῦ δημάρχου, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐπιτίθενται σφραγίδες.—1. εἰάν, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 1050 ἀριθ. 3 καὶ 4, δὲν ἐξητήθῃ ἡ ἐπίθεσις τῶν σφραγίδων, ἢ δὲν ᾗτο παρὼν κἀνεῖς σύνδικος, ὑπὴρέτης, ἀντιπρόσωπος, ἢ συγγενής.—2. εἰάν ὁ ἀπὼν ἢ ἀποθανὼν ἐφύλαττε περιουσίαν τοῦ Κράτους, ἔγγραφα, ἢ ἄλλα πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὸ Κράτος, ἢ τὰ εἶχεν εἰς χεῖρας, καθὼς δημόσιος ὑπάλληλος.—3. εἰάν τὰ ἐν τῷ ἀριθ. 2 ἀναφερόμενα ἔγγραφα ἢ πράγματα, ἢ ἡ δημόσιος περιουσία ᾗται εἰς κίνδυνον.—Εἰς ἀμφοτέρως δὲ τὰς ἐν τοῖς ἄρθροις 2 καὶ 3 ἀναφερομέναις περιπτώσεις, πρέπει νὰ σφραγίζονται μόνον τὰ εἰς φύλαξιν δεδομένα πράγματα. Πολ. 1052 ε. Ἐμπ. 450. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 911).

γ'. Τίνες δύνανται νὰ ἐπιθέσουν τὰς σφραγίδας.

1052. Σφραγίδας ἐπιτίθῃν ἀμελητέ, ἐπὶ ἀποζημιώσει καὶ πειθαρχικῇ ποινῇ, ὁ ἀρμόδιος εἰρηνοδίκης, ἢ, κωλυομένου αὐτοῦ, ὁ πάρεδρός του, ἅμα γίνῃ ἢ ζητήσῃ, ἢ ἅμα κατασταθῇ γνωστῇ ἢ τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων ἀναγκαίαν καθιστώσα περίπτωσις.—Ὁ εἰρηνοδίκης μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο τὴν τῆς ὑπηρεσίας του σφραγίδα. Πολ. 492. 1053 ε. 1062 ε. Π. Ν. 154 ε. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 907, 908, 912).

1053. Εἰς δῆμους ἐκτὸς τῆς κατοικίας τοῦ εἰρηνοδίκου, θρεῖται, κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 1050 καὶ 1051, ὁ δήμαρχος ἢ ὁ δημοκρικὴς πάρεδρος νὰ ἐπιθέτῃ ἀνυπερθέτως, κατ' αἵτησιν ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, τὰς σφραγίδας, καὶ νὰ

μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο τὴν τῆς ὑπηρεσίας του. — Ἡ ἐπιθεσις δὲ αὕτη εἶναι μόνον προσωρινή, μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ εἰρηνοδίκου. — Ὅθεν ὀφείλει ὁ δῆμαρχος ἢ ὁ πάρεδρός του, ἐπὶ ποιῇ ἀποζημιώσεως, νὰ εἰδοποιῇ ἀνυπερθέτως τὸν εἰρηνοδίκην περὶ τῆς προσωρινῆς ταύτης ἐπιθέσεως, καθὼς καὶ περὶ πάσης περιπτώσεως, καθ' ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον 1051 γίνεται σφράγισις ἐξ ἐπαγγέλματος.

δ'. Ἐκθέσις.

1054. Ἡ περὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν σφραγίδων συντακτέα ἔκθεσις πρέπει νὰ περιέχῃ — 1. τὴν πρὸς τοῦτο ἀφορμήν — 2. τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συντάξεως 1) — 3. τὸ ὄνομα, τὴν τάξιν, τὴν κατοικίαν, καὶ τὰς προτάσεις τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων — 4. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 1050, τὸν διὰ τὴν ἐπιμελούμενον διάδικον διορισμὸν ἀντικλήτου ἐν τῷ δήμῳ, ὅπου ἐπιτίθενται αἱ σφραγίδες, ἐὰν ὁ εἰρημένος διάδικος δὲν κατοικῇ αὐτόθι. — 5. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἁρθρου 1051, τὴν ἀπαιτοῦσαν ἀρχήν, ἢ ὅτι ἡ σφράγισις ἐγένεν ἐξ ἐπαγγέλματος. — 6. τὴν χρονολογίαν τῶν ἐν ταῖς ἁρθροῖς 1049 καὶ 1050 ἀναφερομένων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, βεβαιώσεως ἢ ἀδείας τοῦ προέδρου. — 7. ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν τόπων καὶ τῶν ἀποδοχείων, ἔνθα ἐπετέθησαν αἱ σφραγίδες. — 8. συνοπτικὴν περιγραφὴν τῶν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον 1055 μὴ σφραγισθέντων ἀντικειμένων. — 9. τὸν πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐκθέσεως παρ' ὅλων τῶν παρόντων καὶ τῶν προσκλητέων συνοίκων διδόμενον ὅρκον, ὅτι, καθ' ὃ γινώσκουσιν, οὔτε αὐτοὶ οὔτοι, οὔτε ἄλλοι ὕφειλον ἢ ὑπεξήγαγόν τι. — 10. τὴν παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου ἐκδοτέαν διάταξιν, ἐνεκα φυλάξεως τῶν σφραγισθέντων ἀντικειμένων. — 11. τὴν ὑπογραφὴν τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ γραμματέως αὐτοῦ, καὶ τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων ἢ, ἐὰν οὗτοι δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλουν νὰ γράψουν, τὴν περὶ τούτου μνησάν. Πολ. 133. 148. 1056. 1059. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 914).

1) ἐνεργείας

1055. Ἀντικείμενα, τὰ ὅποια εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἢ τῶν ὁποίων ἡ σφράγισις εἶναι (ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

ἀδύνατος, ἢ τοὐλάχιστον ἐπιλαβής, δὲν πρέπει νὰ σφραγίζωνται, ἀλλὰ νὰ περιγράφωνται κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθ. 1054 ἀριθ. 8 ὥρισμένα.—Ἐὰν ὁ εἰρηνοδίκης δὲν εὕρισκῃ παντάπασι κινητὰ, παρατηρεῖ τοῦτο ἐν τῇ ἐκθέσει.

1056. Περὶ τῆς φυλάξεως τῶν ἐσφραγισμένων πραγμάτων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1039 καὶ 1054 ἀριθ. 10· περὶ δὲ τῶν εἰς φθοράν ὑποκειμένων πραγμάτων τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 898 καὶ 1040. Π. Ν. 155. Πολ. 1072.

1057. Ἐάν τις διάδικος ἰσχυρίζεται, ὅτι ὑπάρχει τις διαθήκη, ἢ ἄλλο σημαντικὸν ἔγγραφον, δεύει ὁ εἰρηνοδίκης νὰ ἐρευνήσῃ ταῦτα.—Ἐὰν τὸ ἔγγραφον τοῦτο εὕρεθῇ, περιγράφει ὁ εἰρηνοδίκης ἐν τῇ ἐκθέσει τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ μορφῆς, καὶ προσδιορίζει συγχρόνως ἐν αὐτῇ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν θέλει τὸ παραδώσει εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 917).

1058. Ἄνευ περαιτέρω κλήσεως ἐμφανίζονται οἱ διάδικοι ἐνώπιον τοῦ προέδρου. Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἄρθρῳ προσδιορισμένην ὥραν δεύει ὁ εἰρημένος πρόεδρος νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τοὺς ἐμφανισθέντας διαδίκους τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔγγραφου, καὶ νὰ διατάξῃ ἐπομένως, ὥστε τὸ ἔγγραφον τοῦτο νὰ κατατεθῇ παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἐν τῷ ὑπὸ τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων δημοφώνως προσδιορισμένῳ τόπῳ, καὶ νὰ συνταχθῇ ἐκθέσεις περὶ τῆς ἑλπῆς πράξεως. — Περὶ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ὁλογράφων, προφορικῶν, καὶ ἄλλων διαθηκῶν, διατηρεῦνται τὰ ἐν τῷ ἰσχύοντι πολιτικῷ νόμῳ ὥρισμένα. Ψηφ. διαθ. 32 ἔ. 38. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 918).

ε'. Παραμπίπτοντα.

1059. Τὰς κλεῖδας τῶν κλειθρῶν καὶ ἐσφραγισμένων ἀποδοχείων φυλάττει ὁ γραμματεὺς τοῦ εἰρηνοδίκου μέχρι τῆς ἀποσφραγίσεως, καὶ βεβαιώνει ἐν ἐκθέσει 1) τὴν παραλαβὴν αὐτῶν. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 916).

1) ἐν τῇ ἐκθέσει

1060. Περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων ἀναφωμένων δυσχερειῶν καὶ δισταγμῶν ἀποφασίζει παραχρῆμα ὁ εἰ-

ρηγοδίκης, καὶ καταχωρίζει ἐν τῇ ἐκθέσει τὴν ἀπόφασίν του. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν ὑπάρχει τι ἐνδίκον μέσον· ὅθεν ἐκτελεῖται αὕτη παραχρῆμα. — Μολοντοῦτο εἶναι μόνον προσωρινή, καὶ οἱ διάδικοι δύνανται ἐλευθέρως νὰ φέρουν τὴν ὑπόθεσιν ἥτοι κατὰ τὰ ἄρθρα 634 καὶ 6, ἐνώπιον τοῦ προέδρου, ἢ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, ὅπου τότε αὕτη συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται ὡς συνοπτικὴ δίκη, κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ 6π. Πολ. 1068.

1061. Ἐάν τις διίσχυρίζεται, ὅτι ἔχει ὡς ἰδιοκτητῆς, δανειστής, ἢ ἐξ ἄλλων νομίμων λόγων ἀξιώσεις εἰς τὰ ἐσφραγισμένα ἔγγραφα, ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ὀφείλει νὰ τὰς προβάλλῃ δι' ἀναγκῆς. — Ἡ ἀναγκὴ πρέπει νὰ περιέχῃ προσέτι, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 236 καὶ 6π. ἀπαιτουμένων, ἐὰν ὁ ἀνακρίπτων δὲν κατοικῇ αὐτόθι, καὶ τὸν δι' αὐτὸν διορισμὲν ἀντικλήτου ἐν τῷ δῆμῳ, ἐνθα ἐπιτίθενται αἱ σφραγίδες, καὶ συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ 6π. ὡς συνοπτικὴ δίκη. Πολ. 148 6. 911. 1068. (Γαλλικ. Πολιτ. Δικον. 956, 927).

N. Ἐκ τοῦ ἄρθ. 1063 συνάγεται ὅτι αἰτησις περὶ ἀποσφράγισεως, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον ὅτι ἐξέλιπεν ἡ προκαλέσασα τὴν σφράγισιν αἰτία, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ προέδρου καὶ οὐχὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν· δύναται δὲ νὰ ὑποβληθῇ μόνον ἐπὶ τὴν λύσιν τοῦ ζήτημα τοῦ διαμφιστευομένου ὑπὸ τῶν διαδίκων δικαιώματος τῆς κυριότητος τῶν σφραγισθέντων. Ἀποφ. Ἐφ. Ναυπλίας 331 τοῦ 82.

II. Ἀποσφράγισις.

α'. Πότε καὶ παρὰ τίνοις;

1062. Ἐὰν ἡ αἰτία, δι' ἣν κατὰ τὸ ἄρθρον 1049 ἐπετέθησαν αἱ σφραγίδες, παύσῃ, ἀφαιροῦνται αὗται πάλιν. — Ἡ ἀφαίρεσις τῶν σφραγίδων δύναται νὰ ζητηθῇ παρὰ πάντων τῶν ἐχόντων συμφέρον· ἰδίως δὲ καὶ παρ' ἐκείνων, οἵτινες, κατὰ τὸ ἄρθρον 1050, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσουν τὴν ἐπίθεσιν, ἐξαιρουμένων τῶν ἐν τῷ ἀριθ. 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀναφερομένων συνοίκων καὶ ὑπηρετῶν. — Γίνεται δὲ πάντοτε διὰ τοῦ ἀρμοδικοῦ εἰρηγοδίκου ἢ τοῦ παρέδρου αὐτοῦ. Πολ. 492. 1052. 1066 6. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 940, 930).

6'. Τρόπος τῆς ἀφαιρέσεως.

1063. Ἡ ἀφαιρέσις τῶν σφραγίδων ζητεῖται δι' ἀναφορᾶς, ἢ ἐγγράφως 1) γινομένης ἐκθέσεως — 1. ἀπ' εὐθείας παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ, ἐάν ὅλοι οἱ διαδίκαι ᾔναι σύμφωνοι καὶ δὲν διατελοῦν ὑπ' ὁποιαδήποτε ἐπιμέλειαν, ἢ ἐάν αἱ σφραγίδες ἐπετέθησαν μόνον ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἤδη πρόκειται νὰ γίνῃ αὕτη. — 2. κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, παρὰ τῷ προέδρῳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν. Πολ. 492. 634. 1074. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 931).

1) προφορικῶς

1064. Ὁ εἰρηνοδίκης προσδιορίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀφαιρέσεως τῶν σφραγίδων. — Πᾶς ἔχων συμφέρον δύναται νὰ παρευρεθῇ αὐτοπροσώπως, ἢ ἰδίαις δαπάναις δι' ἀντιπροσώπου 1). Πρὸς τοῦτο πρέπει, ἐπιμελεῖσθαι τῶν διαδικίων, ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου νὰ κληθῶσιν οἱ κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων ἐμφανισθέντες διαδίκαι καὶ ἀνακόπτοντες, ἤτοι αὐτοὶ οὗτοι, ἢ κατὰ τὰ ἄρθρα 1054 ἀριθ. 4 καὶ 1061 διὰ τοῦ ἀντικλήτου 2) αὐτῶν. Πολ. 1067. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 931).

1) 2) πληρεξουσίου

1065. Καίτοι ἀπολειπομένου τινὸς διαδίκου, γίνεται μολοντοῦτο ἡ ἀποσφράγισις, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀπολειπόμενον προσλαμβάνεται δαπάναις αὐτοῦ παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου εἰς συμβολαιογράφος ἢ δύο μάρτυρες. — Ἀνήλικες καὶ ἄλλοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπαγορεύεται ἡ δι' ἑαυτῶν διαχειρίσις τῆς περιουσίας των, παριστῶνται κατὰ τὰ ἄρθρα 74 καὶ 75. — Ἐὰν δὲν ἔχουν νομίμους ἀντιπροσώπους, τότε μόνον δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἀφαιρέσις τῶν σφραγίδων, ὅταν διορισθῇ δι' αὐτοὺς τοιοῦτός τις. Ὁργ. 166. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 931).

1066. Ὅτανίς ἡ σύνταξις ἀπογραφῆς ζητεῖται παρὰ τῶν διαδίκων, ἢ διατάσσεται παρὰ τοῦ νόμου, ἀπαιτεῖται. — 1. ὁ εἰρηνοδίκης νὰ προσκαλέσῃ τοὺς διαδίκους νὰ συμφωνήσωσι, πρὸς μὲν σύνταξιν ἀπογραφῆς, περὶ ἐνὸς συμβολαιογράφου, πρὸς δὲ ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, περὶ ἐνὸς ἢ δύο ἐκτιμητῶν ἢ πραγ-

ματογνωμόνων. — Ἐὰν δὲν συμφωνῶσιν οἱ διάδικοι, ὁ εἰρηνοδίκης καταχωρίζει εἰς ἔκθεσιν τὰς προτάσεις καὶ παρατηρήσεις τῶν, παραπέμπει τὴν ἔκθεσιν ἀνυπερθέτως εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, ὅστις τότε διορίζει ἐξ ἐπαγγέλματος ἕνα συμβολαιογράφον, καὶ ἕνα ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις δύο ἐκτιμητὰς. — Ἔως τότε ἀναβάλλεται ἡ ἀφαίρεσις τῶν σφραγίδων. — Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν πρέπει νὰ ἐρκισθῶσι παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου οἱ ἐκτιμηταὶ καὶ οἱ πραγματογνώμονες, πρὶν ἀρχίσουν τὴν ἐκτίμησιν. — 2. Νὰ μὴν ἀφαιρῶνται διὰ μιᾶς ὅλαι αἱ σφραγίδες, ἀλλὰ βαθμηδόν, καθ' ὅσον εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς σὺντάξιν ἀπογραφῆς, καὶ ἐπομένως νὰ ἐπιτίθενται πάλιν, ἐὰν ἡ ἀπογραφή διακεπῇ. Πολ. 288. 292. 624. 1070. Ὅργ. 166. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 935. 937).

γ'. Ἐκθεσις.

1067. Ἡ περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν σφραγίδων συντακτέα ἔκθεσις πρέπει νὰ περιέχῃ — 1. τὴν πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν, κατὰ τὸ ἄρθρον 1063. — 2. τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συντάξεως 1). — 3. τὸ ὄνομα, τὴν τάξιν, τὴν κατοικίαν καὶ τὰς προτάσεις τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, κατὰ τὰ ἄρθρα 1064 καὶ 1065. — τὸν διορισμὸν συμβολαιογράφων, ἐκτιμητῶν, καὶ πραγματογνωμόνων, κατὰ τὸ ἄρθρον 1066 ἀρ. 10. — 5. τὴν μνείαν τῆς κλήσεως τῶν μαρτύρων 2) κατὰ τὸ ἄρθρον 1064. — 6. τὴν ἀναγνώρισιν τῶν σφραγίδων πρὸ τῆς παρὰ τῶν διαδίκων ἀφαιρέσεως 3) αὐτῶν, ἐὰν ᾖναι ἀλύμαντοι· ἐὰν δὲ βεβλαμμένοι, τὴν περιγραφὴν τῆς καταστάσεως τῶν σφραγίδων, μετὰ τῶν λόγων τῆς μεταβολῆς. — 7. τὴν ὑπογραφὴν τοῦ εἰρηνοδίκου, τοῦ γραμματέως αὐτοῦ, καὶ τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων, ἢ, ἐὰν οὗτοι δὲν δύνανται ἢ δὲν θέλουν νὰ γράψουν, τὴν περὶ τούτου μνείαν. Πολ. 133. Π. Ν. 154 — 157. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 936).

1) ἐνεργείας 2) διχδίκων 3) παρὰ τῶν διαδίκων πρὸ τῆς ἀφαιρέσεως

δ'. Παρεμπιπτόντες.

1068. Ἐὰν κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σφραγίδων εὐρίσκων—

ται: 1) ἔγγραφα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα μὴ ἀνήκοντα εἰς τοὺς διαδίκους, ἀλλ' εἰς τρίτους, πρέπει νὰ ἀποδίδωνται εἰς τὸν δυνάμενον νὰ ἀποδείξῃ τὰς ἐπὶ τούτου 2) ἀξιώσεις του, καὶ νὰ σημειοῦται τοῦτο ἐν τῇ παρὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἀναφερομένη ἐκθέσει. Ἐὰν ἡ ἀπόδοσις δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀμέσως, τὰ εὐρεθέντα πρέπει νὰ περιγράφωνται ἀκριδῶς ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει. — Ἄλλοι κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σφραγίδων προκύπτοντες δισταγμοὶ συζητοῦνται καὶ ἀποφασίζονται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1060 καὶ 1061 διατεταγμένα. Πολ. 1062. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 939).

1) εὐρεθῶσιν 2) τούτων

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Σύνταξις ἀπογραφῆς.

Α'. Γενικοὶ ὅρισμοι.

α'. Ἐξώδικος ἀπογραφῆς.

1069. Αἱ περιπτώσεις καὶ αἱ διατυπώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἐξώδικος ἀπογραφῆς, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν διαδίκων. Πολ. 1029. Ἐμπ. 9.

β'. Δικαστικὴ ἀπογραφῆς.

1. Ἐν γένει.

1070. Δικαστικὴ ἀπογραφῆς εἶναι ἀναγκαία κατὰ τὰς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις (1), καὶ ὑπάγεται πάντοτε εἰς τὰς ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις διαλαμβανόμενας διατυπώσεις. — Ἰδίως δὲ ἔχουν ὅλοι, ὅσοι κατὰ τὰ ἄρθρα 1050 καὶ 1062 δύνανται νὰ ζητοῦν τὴν ἐπίθεσιν καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν σφραγίδων, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητοῦν καὶ τὴν σύνταξιν δικαστικῆς ἀπογραφῆς (2). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 941).

Ν. Ἡ ἐν τῇ ἐξαδίδῳ τοῦ Ἀρμεναπούλου Νεαρχῆ τοῦ Λέοντος καὶ τὰ ἐν

(1-2) Ὡς πρὶν εἰπεῖν ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἄρθρων 59 καὶ 73 τοῦ ΧΠΘ' Νόμου περὶ ἐπιτρόπων κτλ.

αὐτῇ τεμάχια 33 καὶ 34 βιβλ. 1 τίτλ. 13 δὲν ἔχουσι μὲν ποινικὰς διατάξεις, οὕτε καταργοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 137 τοῦ ἀπὸ 17 Αὐγ. 1861 περὶ ἐπιτροπίας Ν., περιλαμβανουσιν ὅμως περὶ ἀποδείξεως ὑπαριθμῶντων ἢ μεταδελθόντων ἐκ τῶν τῷ συζύγῳ ἀνηκόντων διατάξεις μὴ ἐχούσας κύρος μετὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ πολ. δικονομίαν. Ὅθεν νῦν ἡ σύζυγος καὶ μὴ συντάκτοσα δικαστ. ἀπογραφὴν δὲν στερεῖται τῆς προικὸς ἢ προγαμίας δωρεᾶς, οὐδ' ἀποκλείεται τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς δι' ἄλλων ζητήσεων μέσων. Α. Π. 289 τοῦ 68.—Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθ. 22 τοῦ Κώδ. de jure deliberandi (6. 30) καθήγγησεν ὡς περιττὴν τὴν διὰ τῆς διατ. 10 τοῦ αὐτοῦ τίτλου προεφηρισμένην ὡς αὐτοδικαίως ἀνήκουσαν παντὶ κληρονόμῳ ἐνιαυσίον διασκέψιν, μὴ ἰσχύουσαν ἐπομένως εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὴν εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ κληρονόμου παραπομπὴν τοῦ τῆς διασκέψεως δικαιώματος· ἐπέτρεψε δὲ συγκαταβατικῶς εἰς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ ποιήσωνται χρῆσιν τοῦ δι' αὐτῆς ψηφισθέντος εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς, προκρίνοντας δι' ἄλλων νὰ διασκηφθῶσιν, ἂδειαν διασκέψεως ὁνόν ὁπόταν ζητήσων αὐτὴν ῥητῶς καὶ ἐνιαυσίον μὲν δοταὶ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, ἐννεαμηνίον δὲ παρὰ τῶν δικαστῶν, ἐπὶ τῷ ῥητῷ ἀποτελέσματι τοῦ νὰ λογιζώμεται οἱ τὴν διάσκειν ταύτην αἰτησάμενοι ὡς ὑπεύθυνοι κληρονόμοι, ἐν ἑν τῷ χρόνῳ τῆς διασκέψεως οὕτε ῥητῶς ἀπεδέξαντο, οὕτε ῥητῶς ἀπέδελον τὴν κληρονομίαν. Α. Π. 77 τοῦ 46.

2. Διατυπώσεις.

1071. Πᾶσα δικαστικὴ ἀπογραφὴ πρέπει νὰ συντάσσεται παρὰ συμβολαιογράφου, καὶ νὰ περιέχῃ, ἐκτὸς τῶν προσόντων ἐκάστου συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, καὶ τὰς ἐξῆς διατυπώσεις·—1. τὴν πρὸς σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς ἀφορμὴν·—2. τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συντάξεως, μετὰ τῆς σημειώσεως τῶν διακοπῶν, τῶν ἐπανειλημμένων ἐπιθέσεων τῶν σφραγίδων κτλ·—3. τὸ ὄνομα, τὴν τάξιν, τὴν κατοικίαν, καὶ τὰς προτάσεις τῶν ἐμφανισθέντων διαδίκων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν·—4. τὴν μνησίαν τῆς κλήσεως τῶν διαδίκων·—5. τὸν διορισμὸν ἐκτιμητῶν καὶ πραγματογνημένων·—6. ἀκριθεῖς περιγραφὴν τῶν ἀντικειμένων καὶ, ἐπὶ μὲν μετρητῶν χρημάτων, τὴν περιγραφὴν τοῦ εἶδους τῶν νομισμάτων· ἐπὶ δὲ μὴ σεσημασμένου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τὴν δῆλωσιν τῆς ποιότητος καὶ τοῦ βάρους· ἐπὶ δὲ ἄλλων ἀντικειμένων, ἀκριθεῖς ἐκτίμησιν κατὰ τὴν ἀληθὴ αὐτῶν ἄξιαν·—7. ἀκριθεῖς περιγραφὴν τῶν εὐρεθέντων ἐπισήμων 1) ἐγγράφων, οἰκονομικῶν 2) καὶ ἐμπορικῶν βιβλίων, ἢ ἄλλων γραμμάτων 3). Ὅλα ταῦτα πρέπει συγχρόνως νὰ συρράπτωνται, σημειῶνται κατὰ σελίδα, καὶ μονογραφῶνται ἐφ' ἐκά-

σπου φύλλου παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου· — 8, τὴν μνείαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας παρεδόθησαν πρὸς φύλαξιν τὰ ἔγγραφα καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα, κατὰ συμφωνίαν τῶν διαδίκων, ἢ, ἂν αὕτη δὲν κατορθώθῃ, κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν· — 9, τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ὀφείλουσαν νὰ δώσῃ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου, πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἀπογραφῆς, πάντες οἱ παρόντες καὶ οἱ προσκεκλημένοι σύνοικοι, ὅτι ἐν γνῶσει αὐτῶν δὲν ὑπερέβη, οὐδ' ὑπεξήχθη τι παρ' αὐτῶν ἢ παρ' ἄλλων· — 10, ἐπὶ τέλους, σύγκρισιν τῶν περιόντων καὶ τῶν ὀφειλζμένων, καὶ δῆλωσιν τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῆς περιουσίας. Ὅργ. 166, 178 ἔ. Πολ. 888 ἔ. 934, 999. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 942, 943).

1) παρέλκει τὸ ἐπιστήμων 2) οἰκιακῶν 3) ἔγγράφων

N. Τὸ ἄρθρον 1071 ἐδ. 6 τῆς Πολ. Δικ., ἀπαιτοῦν ἀκριθεῖς περιγραφὴν τῶν ἀντικειμένων τῆς κληρονομίας, ἐννοεῖ κυρίως τὰ κινητὰ· ὅθεν δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐκθεσις τῆς ἀπογραφῆς, ἐν ᾗ δὲν περιγράφονται τὰ ἀκίνητα καθ' ἑαυτὰ κατ' ἐκτασιν. Α. Π. 160 τοῦ 77. Contra Α. Π. 30 τοῦ 48, καθ' ἣν ἡ ἀπογραφὴ πρέπει νὰ περιεχῇ ἀκριθεῖς καταγραφὴν ὅλης τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτης περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος συνωδὰ πρὸς τὸν Κώδ. Νόμ. 22 § 10 βιβλ. 6 τίτλ. 30.

1072. Περί τῆς κλήσεως, ἐμφανίσεως, καὶ ἀντιπροσωπῆσεως τῶν διαδίκων, ὡς καὶ περί τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς ὀρκίσεως τῶν ἐκτιμητῶν καὶ τῶν πραγματογνωμένων, ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 1064 — 1066 ὠρισμένα, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν ἀπογραφῆς ὁ συμβολαιογράφος ἐκπληροῖ τα καθήκοντα τοῦ εἰρηνοδίκου. — Περί τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1071 ἀριθ. 8 ἀναφερομένης φυλάξεως, πρᾶττονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 888, 889, καὶ 999 ἀριθ. 5 διατεταγμένα. Πολ. 1056. Ὅργ. 166.

1073. Δι' κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς προκύπτουσαι διατάξεις καὶ δυσχέρειαι, ἰδίως δὲ αἱ περί τῆς διαχειρίσεως κληρονομίας, κοινωνίας κτημάτων ἢ ἄλλης κτημάτων ὁμάδος, ἐκτιθενται παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τῇ ἀπογραφῇ, καὶ ὑποβάλλονται ἥτοι ἐν περιλήψει ἐπιμελείᾳ τῶν διαδίκων, ἢ ἐν πρωτοτύπῳ ἐξ ἐπαγγέλματος παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὸν πρέδρον τῶν πρωτοδικῶν πρὸς ἀπόφασιν, κατὰ τὰ ἄρθρα 834

καί ἐπ. καί 1076 καί ἐπ.—'Ανακοπαί τρίτων συζητοῦνται καί ἀποφασίζονται κατὰ τὸ ἄρθρον 1061. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 944).

Ν. 'Εκ τοῦ ἄρθ. 1073 προκύπτει ὅτι αἱ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς προκύπτουσαι δυσχέρειαι ὑποβάλλονται εἰς τὸν πρῶτον, ἀρμόδιον ὄντα νὰ ἐρίσῃ προσωρινῶς δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ τις ἐκ τῶν ἔχοντων ἀξιώσεις ἐκ τῆς ἀπογραφομένης περιουσίας θέλει φυλάττει καί κατέχει αὐτήν. Κατὰ τὴν τακτικὴν δὲ διαδικασίαν ὑποβλητέα ἢ ἀγωγή ὑπὸ τοῦ τρίτου, τοῦ ἔχοντος ἀξιώσεις κυριότητος, νομῆς ἢ ἄλλου πραγματικοῦ δικαιώματος. Δ. Π. 138 τοῦ 84.

Β'. 'Η ἐκ τῆς ἀπογραφῆς ἔνδικος ὠφέλεια.

α'. Δήλωσης τῶν κληρονόμων ἢ χηρῶν.

1074. Πᾶς κληρονόμος, πᾶσα χήρα, διεξευγμένη ἢ κατὰ τὰ κτήματα χωρισμένη σύζυγος ἔχει κατὰ τὸ ἄρθρον 560 τὸ δικαίωμα νὰ διασκέπτεται ἕνεκεν ἀποδοχῆς ἢ ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας, ἢ τῆς κοινωνίας τῶν κτημάτων, καί νὰ συντάσσῃ ἀπογραφὴν.—'Η δήλωσις γίνεται παρὰ τῇ γραμματεῖ τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν, συντάσσοντι ἐπὶ τούτῳ ἔκθεσιν.—Δι συνέπειαι τῆς τοιαύτης δηλώσεως κρίνονται κατὰ τὸ πολιτικὸν δίκαιον.—Εἰς τὰς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον προκυπτούσας δισταγμοὺς καί δυσχερείας ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1073 ὁρισμένα. Πολ. 634. 'Οργ. 128. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 174. Γαλλ. ἀπ. Ν. 1456, 1457).

Ν. Κατὰ τὸν 'Ρ. Ν. ἡ δήλωσις περὶ ἀποποιήσεως τῆς κληρονομίας ὅπου τοῦ εἰς αὐτὴν καλουμένου ἔκουσίου κληρονόμου εἰς οὐδέναν τύπον ὑπόκειται (93 Π. (29. 2), εἶναι δὲ πρᾶξις μονομερῆς (93 Π. (29. 2) 166 Π. (38. 9)). 'Η δὲ διατ. τοῦ ἄρθ. 1074 τῆς Πολ. Δικ. (ἥτις κανονίζει τὴν νιδιάλυσιν περὶ ἀποποιήσεως τῆς κληρονομίας, οὐχὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς ἀπογραφῆς, ἀτε κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς διαλύσεως ρυθμίζοντων ὑπὸ τοῦ ἀστικῆς δικαίου, καθ' ὃ ἡ δήλωσις τοῦ μὲν ἀναγκαίου κληρονόμου ἀποτέλεσμα ἔχει νὰ θεωρητῇ οὕτως ὡς οὐδέποτε γεγνημένη, τοῦ δὲ ἔκουσίου ἀποσθένους τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ περὶ κτήσεως τῆς κληρονομίας, δηλονότι κανονίζει σχέσιν τοῦ δηλοῦντος πρὸς τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα) καί ἡ τοῦ ἄρθ. 560 ἀφορῶσιν εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν καλουμένων εἰς τὴν κληρονομίαν, οἵτινες ἅμα τῇ ἐπαγωγῇ εἰσι καὶ κληρονόμοι ἐκ τοῦ νόμου, ἥτοι τοὺς ἀναγκαίους κληρονόμους, τοὺς κατιόντας δηλ. ὑπερβουσίους τοῦ θανόντος. 'Αρα ἡ ἀποποίησις τῆς κληρονομίας ὑπὸ τοῦ ἔκουσίου κληρονόμου ὅστι πρᾶξις ἀδιαιτύπητος καὶ μονομερῆς. Δ. Π. 164 τοῦ 93.—'Τῆς πρὸς σύνταξιν ἀπογραφῆς δὲν ἀπαλλάσσεται ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, καὶ ὁπότε δὲν κατέχει αὐτὸς τὴν ἀπογραφεῖαν περιουσίαν. Δ. Π. 77 τοῦ 83. (186 καὶ ἄρθρον 1070).

6'. Ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου.

1. Δικαιώματα.

1075. Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἔχει τὴν διοίκησιν τῆς ἐμάδος, παρίσταται ὑπὲρ αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἀντιπροσωπεῖ αὐτὴν κατὰ τῶν δανειστῶν.—Ἐὰν ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἔχῃ ἀξιώσεις κατὰ τῆς ἐμάδος, προβάλλονται αὐταὶ κατὰ τῶν λοιπῶν κληρονόμων καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν τοιούτοι, ἢ ἂν αἱ ἀγωγαὶ ἔγιναν παρ' ὄλων τῶν κληρονόμων, κατὰ τινος τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 646 καὶ ἐπ. διοριστέων κηδεμόνων ἐμάδος 1) Πολ. 74. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 996).

1) διοριστέου κηδεμόνος

N. Τὸ ἐκ τῆς ἀπογραφῆς χορηγούμενον τῷ κληρονόμῳ ὠφέλημα δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ βτὶ δὲν ἐνέχεται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν κληρονομικῶν δανειστῶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας. Δ. Π. 77 τοῦ 53.

2. Ὑποχρεώσεις.

1076. Ἐὰν εὐρίσκωνται ἐν τῇ κληρονομίᾳ πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθοράν, ἢ ἐὰν ᾗναι ἀναγκαῖα, πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν ἢ δι' ἄλλους λόγους, ἢ ἀπαλλοτριώσεις κινήτων τινῶν ἢ ἀκινήτων, ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος πρέπει νὰ ἀπευθυνθῇ δι' ἀναφορὰς πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν, νὰ ἐκθέσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀπαλλοτριώσεως, καὶ νὰ σημειώσῃ ἀκριβῶς τὰ ἀπαλλοτριωθῆσόμενα ἀντικείμενα.—Ἡ ὑπόθεσις συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται κατὰ τὰ ἄρθρα 641 καὶ ἐπ. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐκθεσὶν δικαστῆς διορίζει ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ὀρίζει πραγματογνώμονά τινα δι' οὗ ἐκτιμᾷ τὰ ἀπαλλοτριωτέα πράγματα. Πολ. 288—292 634. 640. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 986, 987. Γαλλ. ἀστ. Ν. 796).

1077. Ἐὰν ἡ ἀπαλλοτριώσις διετάχθῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, διορίζεται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως συμβολαιογράφος πρὸς ἐπιχείρησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ.—Οὗτος ὁ ἐπιτετραμμένος τὸν πλειστηριασμὸν ἐνεργεῖ, ἐπὶ μὲν κινήτων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 891 καὶ ἐπ. καὶ 918, ἐπὶ δὲ ἀκινήτων κατὰ τὰ ἄρθρα 965 καὶ ἐπ.—Εἰς τὴν διαγεγραμμένην δηλοποίησιν καταχωρί-

ζέται ἀκριβὲς περιγραφή καὶ ἐκτίμησις τῶν ἐκτιμητέων 1) ἀντικειμένων. — Περὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπαισθητήριας ματος ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 936 καὶ ἐπ. καὶ 986 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. Πολ. 1085 Ὁργ. 166.

1) ἐκποιήσεων

1078. Δι' ἀπαλλοτριώσεως, γινομένης ἄνευ τῶν ἐν τοῖς ἀρθροῖς 176 καὶ 1077 διαλαμβανόμενων διατυπώσεων, στερεῖται ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος τῆς ἐνδίκου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς, καὶ θεωρεῖται κατὰ πάντα ὡς ἀπλοῦς κληρονόμος ἄνευ δικαιώματος ἀπογραφῆς. Πολ. 560. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 988).

1079. Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος εἶναι ὑπόχρεως νὰ διδῇ ἐγγύησιν καὶ λόγον, ὅτανις τοῦτο ζητεῖται παρὰ τοῦ δανειστοῦ ἢ παρ' ἄλλου διαδίκου, καὶ τότε ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 695 καὶ ἐπ. 840 καὶ ἐπ. καὶ 1030 καὶ ἐπ. ὠρισμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 992).

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΚΟΥΣΙΑ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐξώδικος ἀπαλλοτριώσις.

1080. Ἐὰν ὅλοι οἱ δίκαιοι δύνανται νὰ διαθέσουν ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν των, ἰδίως δέ, ἐὰν ᾖναι ἐνήλικες, παρόντες, ἢ, ἂν καὶ μὴ παρόντες, τοῦλάχιστον προσηγόντως ἀντιπροσωπεύμενοι καὶ σύμφωνοι, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ κανεὶς τρίτος πρὸς τοῦτο συμφέρον, δύνανται νὰ προσδιορίσουν διὰ συμβολαίου τὸν τύπον τῆς ἀπαλλοτριώσεως. — Ἐπίσης ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παραιτοῦν δικαστικῶς ἀρξαμένην ἤδη ἀπαλλοτριώσιν, καὶ νὰ συμβάλλωσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ τύπου τῆς ἀπαλλοτριώσεως. Πολ. 127. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 953).

N. Κατὰ τὴν Α. Π. 21 τοῦ 72 ἐκ τοῦ ἀρθρου 1080, ἐπιτρέποντος τοῖς δυναμένοις ἐλευθέρως νὰ διαθέσωσι τὴν περιουσίαν αὐτῶν τὸ εἶσαι διὰ συμβολαίου τὸν τύπον τῆς ἀπαλλοτριώσεως, συνάγεται ὅτι αἱ περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. δὲν ἀπεκλείουσι τὴν δημοσίαν τάξιν. ὅθεν δὲν ἀπαγορεύεται τῷ ὀφειλέτῃ, οὐ πρὸς τὸ συμφέρον κυρίως διεγερῆσαν,

νὰ συνομολογήσῃ τὴν ἀπὸ τούτων παρέγκλισιν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἄλλου νόμου ἐπὶ πλειστηριασμῶν καθιερωμένου. Α. Π. 221 τοῦ 72. Καὶ κατὰ τὴν Α. Π. 91 τοῦ 72 εἰς οὐδεμίαν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν ἀντίκειται ἡ μεταβίβων συναλλαττομένων συμφωνία τοῦ νὰ ἀναλάβωσιν οἱ πωληταὶ ὅμοῦ ἢ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος τὰ πωληθέντα ὅπ αὐτῶν τῷ ἀγοραστῇ πράγματα ἄνευ τινὸς ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἀμέσως δι' ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τῆς συμφωνίας ταύτης συμβολαίου διὰ κλητῆρος ἐνεργουμένης, ἐὰν τυχὼν δὲν πληρωθῶσιν ἅπασαι αἱ τοῦ τιμήματος δόσεις. Κατὰ δὲ τὴν Α. Π. 137 τοῦ 67 ἀπορρίπτονται αἱ περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως ἐνοστάσεις, ἐὰν συνομολογηθῇ μεταξὺ τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν κατάσχασιν νὰ προβῇ ὁ κατασχων εἰς τὸν πλειστηριασμὸν ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεων, διότι ἐπιτρέπεται παραιτήσις ἀπὸ τῶν τύπων τῶν ἀφορώντων εἰς ἰδιωτικὸν συμφέρον. Κατὰ δὲ τὰς ἀπορ. 270 τοῦ 72 καὶ 72 τοῦ 73 δύναται μὲν ὁ ὀφειλέτης νὰ παραιτηθῇ τῶν παρὰ τοῦ νόμου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν συμβολαίου διαγραφομένων διατυπώσεων, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὴν σύναψιν τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως καὶ τὴν σύσταξιν τοῦ συμβολαίου, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δανειστοῦ του, διότι ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παραιτήσις τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τῶν ρηθεισῶν διατυπώσεων ὑποτίθεται, ὅτι δὲν γίνεται τῇ ἐλευθέρᾳ αὐτοῦ βουλῇ, ἀτε διατελουντος ὅπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀνάγκης τοῦ ἑκάστοτε συναπτομένου συναλλάγματος. Α. Π. 270 τοῦ 72, 72 τοῦ 73. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παράλειψις τῶν κατὰ τοὺς πλειστηριασμὸς διατυπώσεων, καὶ μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως συμφωνουμένη, ὅσῳκις παραδίδονται τὰ συμφέροντα τρίτου. Α. Π. 270 τοῦ 72. ("Ἰδε καὶ ἄρθρ. 896). — Ἐπιτεπομένης τῆς ἐκουσίας ἀπαλλοτριώσεως διὰ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὰς περὶ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν διατ. τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, ἡ δύναμις τοῦ πλειστηριαμοῦ μεταδίδεται τῇ κυριότητι εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν συντελεῖται διὰ τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκδόσεως, ἧς ἡ περίληψις, ἀποτελοῦσα τὸν τίτλον τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, μεταγράφεται κατὰ τὸν περὶ μεταγραφῆς νόμον, ἐὰν πρόκειται περὶ ἀκινήτου. Α. Π. 142 τοῦ 87.

1081. Ἐάν, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὠρισμένα, συμφωνηθῇ δημόσιος πλειστηριασμός, πρέπει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, — 1. νὰ διορίζεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ παρὰ τῶν διαδίκων συμβολαιογράφος, εἰρηνοδίκης, ἢ δικαστικὸς γραμματεὺς — 2. νὰ προηγήται τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐπὶ ἀκυρότητι τῆς διαδικασίας καὶ ἐπὶ πειθαρχικῇ ποινῇ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἐνοχον δικαστικὸν ὑπάλληλον ἢ ὑπῆρέτην, καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 896, τοῦλάχιστον μία τῶν ἐν ταῖς ἄρθρ. 893, 894, 918, 935, 907, καὶ 968 ἀναφερομένων δημοσιποιήσεων. Π. 202, 492, 988. Ὅργ. 166.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Δικαιοδικὴ ἀπαλλοτριώσις (1).

Α'. Περιπτώσεις.

1082. Ἐάν τις τῶν διαδίκων δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν του, ἰδίως δὲ ἐάν ᾔναι ἀνῆλξ. ἢ ἀπών, ἢ ἐὰν οἱ παρόντες ᾔναι ἀσύμφωνοι, ἢ ὑπάρχουν δανεισταί, αἵτινες ἔκαμαν ἀνακοπὴν 1), ἐξαρτῶνται καὶ αὐταὶ αἱ ἐκούσαι ἀπαλλοτριώσεις ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις ὁρισμένων διατυπώσεων. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 954).

1) ἴσως, κατὰσχῆσιν ἢ ἀνακοπὴν,

N. Ἡ διὰ πλειστηριασμοῦ δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσις καθίσταται τοῦ λοιποῦ ἀπρόσβλητος· ἐπομένως πᾶσαι αἱ περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν ἀνηλίκων διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου κατὰ τῶν ἐκποιήσεων κτημάτων ἀνηλίκων δὲν χωρεῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει. Α. Π. 364 τοῦ 64.

Β'. Δικαστικὴ συζήτησις.

1083. Ἡ περὶ ἀπαλλοτριώσεως πρότασις ὑποβάλλεται εἰς τὸν πρόεδρον τῶν πρωτοδικῶν δι' ἀναφορᾶς, ἐν ᾗ ἐκτίθενται οἱ λόγοι τῆς ἀπαλλοτριώσεως, καὶ σημειοῦνται ἀκριβῶς τὰ ἀπαλλοτριωτέα ἀντικείμενα.—Ἡ ὑπόθεσις συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται κατὰ τὰ ἄρθρα 641—645.—Εἰς τὴν συζήτησιν προσκαλοῦνται ὅλοι οἱ διάδικοι, ἰδίως δὲ οἱ ἀναγγεῖλαντες ἑαυτοὺς δανεισταί, οἱ κληρονόμοι, ἐὰν πρόκηται λόγος περὶ κληρονομίας, κτλ.

1084. Πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησεως, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐκθεσιν δικαστῆς, ἐὰν φρονῇ ἀναγκαίαν τὴν ἀπαλλοτριώσιν, διορίζει ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ὀρκίζει ἓνα, ἢ, κατὰ τὰς περιστάσεις, τρεῖς πραγματογνώμονας, καὶ ἐκτιμᾷ δι' αὐτῶν

(1) Ἴδε ἐν εἰσαφ. θέσει νόμον ΑΧΙΗ' τῆς 24 Δεκεμβρίου 1887, νόμον ΑΧΜΒ' τῆς 4 Ἰανουαρίου 1888, νόμον ΑΥΞΗ' τῆς 21 Ἰανουαρίου 1889, νόμον ΑΩΗΖ' τῆς 23 Φεβρουαρίου 1891 καὶ νόμον ΒΡΕΖ' τῆς 16 Φεβρ. 1893, ὁρίζοντας τὰ περὶ ἀπαλλοτριώσεως κτημάτων καταλαμβανομένων πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων δημοσίας ἀνάγκης ἢ ὠφελείας ἢ πρὸς συντήρησιν ἢ ἀνυῦρεσιν ἀρχαιοτήτων. Ἴδε ἐπίσης νόμου ΑΧΝ' τῆς 14 Ἰανουαρ. 1888 περὶ διακρίσεως τῆς ὀρθοείσεως τῶν δασῶν ἀρθ. 7 πραγματευόμενον περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀπαλλοτριώσεως κτήσεων μεμονωμένων περιβαλλομένων ὑπὸ δάσους ἢ δασικοῦ ἰδρύματος.

τὰ ἀπαλλοτριωτέα πράγματα. — Περὶ τῶν πραγματοποιημένων τούτων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 294 — 299 ἐν γένει ὠρισμένα. Πολ. 299. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 954).

1085. Ἐάν πρόκηται λόγος περὶ ἀκινήτων κτημάτων ἀνήλικός τις, δεῖλει ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐκθεσιν, ἐπίσης πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, νὰ προκαλέσῃ, κατὰ τὰ ἄρθρα 650 καὶ ἐπ., γνωμοδότησιν τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου περὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ προσφύρου τῆς ἀπαλλοτριώσεως (1). — Τεταύτη γνωμοδότησις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου εἶναι τότε μόνον περιττή, ὅταν τὰ ἀκίνητα ἀνήκουν κοινῶς εἰς ἐνήλικας καὶ ἀνήλικας, καὶ οἱ ἐνήλικες ζητοῦν τὴν ἀπαλλοτρίωσιν. Πολ. 650.

1086. Ἐάν, μετὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, μετὰ τὴν προσήκουσαν ἐπικύρωσιν τῆς τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου γνωμοδοτήσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 656 καὶ 657, ἡ ἀπαλλοτριώσις συγχωρηθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, διορίζεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει πρὸς πλειστηριασμὸν συμβολαιογράφος, ὅστις δεῖλει νὰ πράττῃ κατὰ τὸ ἄρθρον 1077. Ὁργ. 166. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 955).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΟΙΝΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Α'. Ἐξ ὧ δικος διανομή.

1087. Ἐάν, ἐν τῇ περιπτώσει τῆς διανομῆς κοινῆς περιουσίας, ἔλκοι οἱ συγκαληρονέμοι ἢ ἄλλοι συνδικητῆται δύνανται νὰ διαθέσουσι ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν των, καὶ ἰδίως ἐὰν ᾖναι οὗτοι ἐνήλικες, παρόντες, ἢ, ἂν καὶ ἀπόντες, τοῦλάχιστον προσηγόντως ἀντιπροσωπούμενοι, καὶ θέλουν νὰ συμφωνήσουσι περὶ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ τύπου τῆς διανομῆς, εἰμποροῦν ἐλευθέρως νὰ ἀπέχωσιν ἐντελῶς τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, ἢ νὰ τὴν παραιτῶσιν, ἐὰν ᾗδῃ τὴν ἐπεχείρησαν. Πολ. 127.

(1) Ὅρα καὶ ἄρθρα 66 καὶ ἐπ. τοῦ ΧΠΘ'. Ν. περὶ ἐπιτρ.

Β'. Δικαστική διανομή.

α'. Περιπτώσεις.

1088. Δικαστική διανομή είναι τότε μόνον αναγκαία, όταν διάδικός τις δεν δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν του· ἰδίως δέ, ἐὰν ᾗναι ἀνήλιξ, ἀπηγορευμένος, ἀπών, ἢ δὲν ἀντιπροσωπῆται προσηκόντως, καὶ ἐὰν οἱ παρόντες ἐνήλικες διάδικοι δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῆς διανομῆς, ἢ ὑπάρχουν θανεῖται, οἵτινες κατέσχον τὴν περιουσίαν, ἢ ἕκ-
μαν ἀνακοπήν.

β'. Ἀγωγή περὶ διανομῆς.

1089. Ἡ δικαστικὴ διανομή ζητεῖται δι' ἀγωγῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 619 καὶ ἐπ. παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ (1) δικαστηρίῳ τῶν πρωτοδικῶν (2). — Ἐὰν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑπάρχουν πλείονες ἀνήλικες, ἔχοντες ἀντίθετα συμφέροντα, διορίζεται ἐπὶ τούτῳ δι' ἕκαστον αὐτῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 646 διατεταγμένα, ἕνα καὶ τῆς διανομῆς ἰδιαίτερος ἐπίτροπος. (Γαλλ. Πολιτ. Δικ. 698).

Ν. Τῆς περὶ διανομῆς κοινῶν πραγμάτων ἀγωγῆς διεπομένης ὑπὸ ἐιδικῆς διαδικασίας, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάμειξις ἄλλης σχετικῆς ἀγωγῆς ὑπαγομένης εἰς τὰ συνήθη εἶδη τῆς διαδικασίας. Ὅθεν καὶ ἀπαιτήσεις προικῶν πραγμάτων. Ἀπόφ. Ἐφ. Ναυπλίας 1105 τοῦ 87 (Ἀλλὰ δύναται τις ἴσως νάντιτάξῃ ὅτι, ἀναμφισβήτητου ὄντος τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, ἡ περὶ διανομῆς ἀγωγή αὐτοῦ εἶναι δεκτὴ, κατὰ δὲ τὴν διανομὴν δύνανται νὰ προβληθῶσιν ἀντιβῆσεις τίς δέον νὰ μὴ ὑπαχθῇ εἰς τὴν διανομὴν, ὡς ἀνήκον τυχὸν ἰδίως τινὶ ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἐτέρῳ, καὶ περὶ τῶν χρεῶν, αὐτοδικαίως διακρουμένων, δύνανται νὰ γίνωσιν ἀντέλλογοι καὶ συμφωνία: μεταξὺ αὐτῶν, καὶ μὴ τυχὲν συμφωνησάντων νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς

(1) Ἀρμοδίον εἰς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς περὶ κοινοῦ κλήρου εἶναι τὸ πρωτοδικεῖον, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ εἴχῃ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν ὁ θανὼν δυνάμει τοῦ 5 ἐδ. τοῦ ἄρθ. 17 τῆς Πολ. Δικ., εἰς ἐκδίκασιν δὲ ἀγωγῆς περὶ διανομῆς ἀκινήτων τὸ Πρωτοδικεῖον ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ κεῖται τὸ ἀκίνητον δυνάμει τοῦ ἄρθ. 20 τῆς Πολ. Δικ. Ἐν παντὶ ἄλλῳ θεματὶ ἀρμόδιον εἶναι τὸ πρωτοδικεῖον, ἐν οὗ τῇ περιφερείᾳ κατοικεῖ ὁ ἐναγόμενος.

(2) Ὅθεν, καὶ ὁσάκις τὸ διανεμητέον ἔχει ἀξίαν ἐλάσσονα τῶν 300 δραχμῶν, ἀρμόδιον εἶναι τὸ Πρωτοδικεῖον.

τὸ δικαστήριον, αἱ διαφωναίαι σημειούμεναι ἐν τῇ περὶ διανομῆς ἐκθέσει? ἔθεν δύναται κατὰ τὴν ζητουμένην διανομὴν νὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ περὶ προσ-
 ἑαίρεσεως τῶν προικῶν καὶ τῶν ἐκ τούτων ἰδίως ἐκαστῶ τῶν συγκλητο-
 ρῶν ἀνηκόντων).—Τὸ περὶ κυριότητος προδικαστικὸν ζήτημα, ἀναφεύμενον
 ἐν τῇ περὶ διανομῆς δίκῃ ὡς παρεμπιπτούσα πρότασις, δύναται ἐν τῇ αὐτῇ
 νὰ ἐξετασθῇ καὶ δικασθῇ δίκῃ, συνωδᾶ πρὸς τὰ ἄρθρα 227 καὶ 229 τῆς Πολ.
 Δικ. συνδυαζόμενα πρὸς τὸ ἄρθρον 234, δι' ὧν κατηγγύθη ὁ νόμος 18 τοῦ
 βιβλ. 44 τίτλ. 1 τῶν Πανδ., καθ' ὃν ἡ περὶ διανομῆς κοινὸν πρᾶγματος
 ἀγωγή καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἀμφισβητουμένης τῆς συγκυριότητος τοῦ
 ἐνάγοντος μὴ κατόχου, δικονομικὸς ὢν, Α. Π. 102 τοῦ 47, 176 τοῦ 81.
 Ἀλλὰ κατὰ τὰς Ἀρείου Πάγου 174 τοῦ 63, 228 τοῦ 68, 299 τοῦ 73 ἡ
 ἀγωγή περὶ διανομῆς κοινῶν κτημάτων βάσιν ἔχει προϋπῆλθεν ἀναγκασίαν
 τὴν τῶν διανεμητέων κτημάτων συγκυριότητα, τοῦτέστιν ὅτι ὁ ἐνάγων κατέ-
 χει κοινῶς καὶ ἀδιαίρετως μετὰ τοῦ ἐναγομένου τὰ διανεμητέα κτήματα.
 ἔθεν ἂν ὁ ἐναγόμενος ἀμφισβήτησιν τὴν συγκυριότητα καὶ συγκατοχήν τοῦ
 ἐνάγοντος, ἡ ἀμφισβήτησις αὕτη, ἀποτελούσα ἄνησιν τῆς βάσεως τῆς ἀγω-
 γῆς, παρέχει τῷ ἐνάγοντι τὸ δικαίωμα καὶ ἐπιβάλλει τὴν ὑπογνώσιν νὰ
 ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς βάσεως ταύτης, ὅτι κέκτηται δηλονότι τὴν κατο-
 χὴν ὡς συγκύριος μετὰ τοῦ ἐναγομένου· ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται ὁ ἐνάγων
 νὰ ἐγείρῃ κατὰ τὴν περὶ διανομῆς δίκῃν κυρίαν ἀγωγὴν νέαν περὶ ἐπιδι-
 κάσεως τοῦ ἐλλειπούσης κυριότητος. Α. Π. 228 τοῦ 68, 174 τοῦ 63, 299
 τοῦ 73. (Ἐπιδοκιμαζόμεν τὴν τελευταίαν γνώμην, διότι ἡ ῥητὴ διατάξις
 τῶν ῥωμαϊκῶν νόμων, καθ' ἣν τὸ περὶ κυριότητος ζήτημα δύναται μόνον
 νὰ συναποφασισθῇ ἐν τῇ περὶ κυριότητος δίκῃ, ὅταν καὶ αὐτὸς ὁ ἐνάγων
 διατελῇ ἐν νομῇ τῶν διανεμητέων κτημάτων, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ
 κατηγγεμένη ὑπὸ τῶν περὶ παρεμπιπτόντων ζητημάτων διατάξεων τῆς Πολι-
 τικῆς Δικονομίας).—Ἀντικείμενον τῆς περὶ διανομῆς δίκης εἶναι οὐ μόνον
 ἡ διαίρεσις τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδοκυσία προσωπικῶν
 ἀγῶν τῶν κοινωνῶν κατ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον εἰς τὴν αὐτῶν περιτλῆθεν
 ἐκ τοῦ κοινού πρᾶγματος κέρδος ἢ εἰς τὸ κοινὸν πρᾶγμα ἐπὶ ᾗ βλάβη, καὶ
 οἱ συλλεγθέντες ὑπὸ τινος τῶν συγκοινωνῶν καρποὶ τοῦ κοινού πρᾶγματος
 περιλαμβανόμενοι ἐν τῇ διανομῇ· ἐπομένως, μὴ παραποθέσις τῆς διανομῆς,
 ἐξακολουθεῖ δὲν ἐπιδίκον καὶ τὸ περὶ εἰσοδημάτων κεφάλαιον, μὴ ὑποκείμενον
 εἰς παραγραφήν, Α. Π. 79 τοῦ 80.

1090. Ἐὰν πολλοὶ συγχρόνως ἐπιμένουν περὶ τῆς διανομῆς,
 θεωρεῖται ὡς ἐνάγων ἐκείνος, τοῦ ὁποίου τὸ τῆς ἀγωγῆς ἔγγρα-
 φον ἐθεωρήθη πρῶτον παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστικοῦ γραμ-
 ματέως. — Τοῦτο τὸ ἐθεωρήθη πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν ἡμέ-
 ραν καὶ ὥραν τῆς ἀναγγελίας, καὶ νὰ ᾖναι ὑπογεγραμμένον
 παρὰ τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως. Πολ. 414. (Γαλλ. Πολιτ.
 Δικ. 697).

γ'. Ἀποφασίς περὶ διανομῆς.

1091. Ἀποφνημαμένου τοῦ δικαστηρίου περὶ διανομῆς, διορίζονται ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει, κατὰ τὸ ἄρθρον 292, πραγματογνώμονες καὶ εἰς εἰσηγητῆς. — Οἱ πραγματογνώμονες πρέπει νὰ ἐκτιμῇσιν τὰ διανεμητέα πράγματα, ἐὰν τοῦτο δὲν ἔγινεν εἰσέτι, συγχρόνως νὰ δώσουν τὴν γνώμην των περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ ἐφικτοῦ τῆς διανομῆς τῶν ὑπαρχόντων ἀκινήτων καὶ ἄλλων πραγμάτων, καὶ νὰ κάμουν προτάσεις περὶ τῶν γενησομένων μερίδων καὶ κληρῶν. — Ἡ γνωμοδότησις αὕτη κατατίθεται κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 299 διατεταγμένα. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 969, 971).

N. Ἡ πρὸς τὸν ἀντίδικον κοινοποίησις τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐρισθείσης ἡμέρας καὶ ὥρας πρὸς ἐπίδειξιν τῶν διανεμητέων ἀκινήτων εἰς τοὺς πραγματογνώμονας καὶ ἐνέργειαν τῆς πραγματογνωμοσύνης εἶναι οὐσιώδης, διότι μόνον διὰ τῆς τοιαύτης κλητεύσεως δύναται λαμβάνων γνώσιν νὰ παραστῇ καὶ ἐπιφέρῃ τὰς προσηκούσας ἀντιρρήσεις, ἰδίως τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν αὐτότητα τῶν κτημάτων. Α. Π. 267 τοῦ 80. — Κατ' εὐδελίαν διάταξιν τοῦ νόμου κατὰ τὴν περὶ διανομῆς δίκην ἢ ἐκκαθάρισις τῶν ἀπαιτήσεων τῶν διαδίκων προηγείται τῆς ἐκποιήσεως τῶν διανεμητέων ἀντικειμένων. Α. Π. 173 τοῦ 92.

δ'. Διανομή.

1. Ἐν γένει.

1092. Πᾶς συγκληρονόμος ἢ συνιδιοκτήτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ αὐτοῦσιον τὸ ἐκ τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων μέρος του. — Ἐὰν τοῦτο, κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τῶν πραγματογνώμωνων, δὲν ᾔναι δυνατόν, διατάττει τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν τὴν πώλησιν τῶν ἀδιαιρέτων πραγμάτων καὶ διορίζει πρὸς τοῦτο συμβολαιογράφον τινά. (1) Ὅργ. 166. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 970).

N. Ἴδε ἄρθρον 1089.

(1) Σημειωτέον ὅτι, προκειμένου περὶ εἰκοπέδου, δόκιμος τὸ πρὸς διανομὴν μερίδιον τινος τῶν συνιδιοκτητῶν ἐπ' αὐτοῦ εἶναι μείζον τοῦ μερίδιου τοῦ ἑτέρου, ὅπερ ἀποτελεῖ μὲν τεμάχιον, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄρτιον πρὸς εἰκοδομήν, ἐφαρμοστέαι αἱ διατάξεις τοῦ Ν. ΣΚΒ' τῆς 20 Ἀπριλίου 1867 «περὶ ἐκτελέσεως τῶν σχεδίων τῶν πύλων καὶ κωμῶν τοῦ Βασιλείου» (ἄρθρ. 2) καὶ τοῦ Διατ. τῆς 20 Νοεμ. 1842 (ἄρθρ. 2), καθ' ὅς «δόκιμος τὰ

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

56

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Προηγούμενος πλειστηριασμός.

1093. Ὁ πλειστηριασμός γίνεται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 891 καὶ ἐπ. 918, 935, καὶ 965 καὶ ἐπ. διατεταγμένα, μὲ τὴν μόνην διαφορὰν ὅτι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἀκινήτων κατὰ τὸ ἄρθρον 969 ἀριθ. 1 διατεταγμένου ἀντιγράφου τῆς περὶ κατασχέσεως ἐκθέσεως, καταχωρίζεται ἐν τῇ δηλοποιήσει ἢ ἐν τῷ ἄρθρῳ 957 ὠρισμένη περιγραφή καὶ ἐκτίμησις. — Ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ γίνεται ἐν πάσῃ δηλοποιήσει μνεία τῆς τάξεως καὶ τῆς κατοικίας τῶν συγχληρονόμων ἢ συνιδιοκτητῶν. Πολ. 1077.

1094. Περὶ τῶν εἰς φόρον ἀντικειμένων πραγμάτων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 898 ὠρισμένα.

3. Πραγματικὴ διανομή.

1095. Προκειμένης τῆς διανομῆς κινήτων ἢ ἀκινήτων, καὶ εὐκρινῶν ὄντων τῶν δικαιωμάτων ὧν τῶν διαδίκων, ἂν οἱ πραγματογνώμονες ἔκαμαν τὰς μερίδας καὶ τοὺς κλήρους, κατέθεσαν κατὰ τὸ ἄρθρον 1091 τὴν γνωμοδότησίν των, καὶ αὕτη ἐπεκυρώθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐπὶ ἀναφορᾷ, ἐξάγονται οἱ κλήροι ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εἰσηγητοῦ· πᾶς συγχληρονόμος ἢ συνιδιοκτήτης λαμβάνει τὴν δικαιοχρῆν τοῦ λαβόντος αὐτῷ μέρους, δίδονται εἰς αὐτὸν τὰ εἰς τοῦτο ἀναγόμενα δικαιόγραφα, καὶ συντάσσεται περὶ τοῦ ὅλου ἐκθεσις παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ. Πολ. 641. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 975).

συνεχόμενα οἰκόπεδα εἶναι τεμάχια, τὸ μῆζον προσλαμβάνει ἐν τῇ πλειό-
τερά τῶν μικροτέρων μέχρις οὗ κατασταθῇ ἄρτιον» «ὡς τεμάχιον δὲ θεω-
ρεῖται καὶ παραχωρεῖται κατ' ἐκτίμησιν πραγματογνωμόνων εἰς τοὺς γείτονας
(ὅθεν καὶ τοὺς ἐξ ἀδικαιρέτου συγκυρίου προκειμένου περὶ διανομῆς), τὸ
ἐστερημένον τοῦ πρόποντος ἐμβαδοῦ οἰκόπεδον, ὅπερ δὲν ᾔθελε δυνηθῇ ὁ
ιδιοκτήτης αὐτοῦ νὰ καταστήσῃ οἰκοδομήσιμον διὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ
ἀπαιτουμένου γηπέδου ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως αὐτοῦ ὑπὸ
τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς ». Ὁρίζεται δὲ κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Δ. τῆς 20
Νοεμβ. 42 ὁ ἐλάχιστος ὅρος τοῦ ἐμβαδοῦ διὰ μὲν τὰς πρωτίτας δόους εἰς
Β. □ πήχεις 36, διὰ δὲ τὰς λοιπὰς εἰς Β. □ πήχεις 28, ἀλλὰ τὸ πρό-
σωπον καὶ τὸ βῆθος τοῦ οἰκοπέδου ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει δεῖν νὰ ᾔναι
ἐλαττον τῶν 3 Βασιλ. πήχων.

1096. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μὴ ὀρισμένην περίπτωσιν (ἄφου κατὰ τὸ ἄρθρον 1091 δοθῇ ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων, καί, ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἄρθρων 1092—1094, πωληθῇ ἡ κοινὴ ἡ κληρονομικὴ περιουσία), διορίζει πρὸς διάλυσιν τῆς ἐμάδος τινά, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τῶν ἄρθρων 1092—1094, τὸν αὐτόν, εἰ δυνατόν, συμβολαιογράφον, ὅστις ἐφρόντισε περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 976).

1097. Ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διορισμένου συμβολαιογράφου δεφίλουν οἱ διάδικοι, κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ὀρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν, νὰ ἀποδώσουν ἀκριβοῦς λόγον, καὶ νὰ προσδιορίσουν πᾶν ὅ,τι ἰδίως ἐπὶ κληρονομίων πρέπει νὰ ἐπιναφερθῇ 1), πᾶν ὅ,τι ἀνήκει νὰ δοθῇ προηγουμένως εἰς τινά, ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἕκαστον, πρὸς ἀπάρτισιν τῆς μερίδος του κτλ.—Περὶ τούτων πάντων συντάττει ὁ συμβολαιογράφος ἔκθεσιν, καταχωρίζει ἐν αὐτῇ καὶ τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν διαδίκων, καὶ παραπέμπει τοὺς διαδίκους εἰς τὸ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ὅπου γίνεται περὶ τῶν τοιούτων ἐρίδων συζήτησις καὶ ἀποφασίς, ὡς ἐν συνοπτικαῖς δίκαις. Πολ. 618. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 976, 977).

1) συνεισενεχθῇ

1098. Ἐάν, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὀρισμένα, ἡ κατάστασις τῆς διανεμητέας ἐμάδος ἡσφαλίσθῃ διὰ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ ἐγένετο ἀπόφασις περὶ τῶν φιλονεικιῶν, αἱ τινες τυχὸν προέκυψαν, γίνονται αἱ μερίδες καὶ οἱ κληροὶ διὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 1091 διορισμένων πραγματογνωμόνων. — Ὁ πραγματογνώμων δίδει ἔγγραφον τὴν περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν γενησόμενων μερίδων γνώμην του, καὶ τὴν καταθέτει κατὰ τὸ ἄρθρον 299. (Γαλλ. Πολ. Δικ. 978).

1099. Ἐὰν αἱ τυχὸν προκύπτουσαι φιλονεικίαι ἀποφασισθῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 1097, καὶ ἡ ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένη γνωμοδότησις τοῦ πραγματογνώμονος ἐπικυρωθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐπὶ ἀναφορᾷ, ἐξάγονται οἱ κληροὶ καὶ τὰ ἐν τῇ ἄρθρῳ 1095 διαγεγραμμένα, ἐγχειρίζε-

ται εἰς ἕκαστον διάδικον τὸ λαχὸν αὐτῷ μέρος, καὶ συντάσσεται ἐκθεσις περὶ πάντων. Πολ. 641. (Γαλλ. Πολιτ. Δικον. 980—983).

Ἄρθρα ἀκροτελεύτια.

1100. Ὁ παρὼν νόμος ἐμφαίνει εἰς ἐνέργειαν τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως. "Οἱ αἱ μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας μὴκέτι ὤριμαι δίκαι θέλουν συζητεῖσθαι καὶ ἀποφασίζεσθαι κατὰ τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὠρισμένα. — "Ὅσα τῶν προνομοθετημένων, προδιατεταγμένων, καὶ προειθισμένων ἀντιβαίνουν εἰς τὸν παρόντα νόμον, ἀκυροῦνται: (1). (Γαλλ. Πολ. Δικ. 1041).

1101. Εἰς τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης γραμματέα ἀνατίθεται ἡ ἐκτέλεσις καὶ δημοσίευσις.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 2 (14 Ἀπριλίου 1834.

---

(1) Ὅρα τὸ Δ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 312 Ὁργ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

Σελ. 14 ὑποσ. Διὰ τοῦ μονοάρθρου νόμου ,ΒΣΙΖ' τῆς 8 Φεβρουαρίου 1894 εἰς τὸ ἐδάφιον ἔκτον τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1893 ,ΒΡΠΘ' νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων (ὅστις ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει συγκεχωνευμένος μετὰ τοῦ νόμου ΧΞ') προσετέθη τὸ ἐξῆς ἐδάφιον.

«Οἱ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου ΧΞ' τοῦ 1877 περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ὑποστάντες τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου ἐκείνου, καὶ κριθέντες ἱκανοὶ πρὸς διορισμόν, δύνανται νὰ διορισθῶσι δικηγόροι».

«Ὅθεν οἱ ἐγκριθέντες κατὰ τὸ ἀντικατασταθὲν ἤδη διὰ τοῦ νόμου ,ΒΡΠΘ' ἄρθρον 6 τοῦ νόμου ΧΞ' (περιλαμβανόμενον ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδόσει τῆς παρούσης πραγματείας, οὐχὶ δ' ἐν τῇ παρούσῃ ἐκδόσει) δύνανται νὰ διορισθῶσι δικηγόροι, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐν σελίδι 14 παρούσης ἐκδόσεως ἄρθ. 6, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸν νόμον ,ΒΡΠΘ'.

Σελ. 344 Διὰ τοῦ νόμου ,ΒΣΚΕ' τῆς 11 Φεβρουαρίου 1894 περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας μετερρυθμίσθησαν ὡς ἐξῆς τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

«Ἄρθρον 195. Ἐὰν μάρτυς, πραγματογνώμων ἢ διάδικος κατοικῇ εἰς τόπον ἄλλον παρὰ τὸν τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ ἀντιδίκου του, προστίθενται κατὰ τὸν λογισμόν τῶν προθεσμῶν (τοῦτο δὲ μόνον κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὠρισμένας περιπτώσεις) δεκαπέντε μὲν ἡμέραι, ἂν κατοικῇ οὗτος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, εἰκοσιπέντε δὲ ἡμέραι, ἂν κατοικῇ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐτέρου μὲν πρωτοδικείου, ὑπαγομένου ὅμως εἰς τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον, τριάκοντα δὲ ἡμέραι, ἂν κατοικῇ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐτέρου Ἐφετείου.»

«Ἄρθρον 196. Ἐὰν πλείονα πρόσωπα κατοικῶσιν εἰς διαφόρους τόπους, ἡ ἀπωτέρα ἀπόστασις ῥυθμίζει κοινῶς πρὸς πάντα τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένην ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας.—Κανονίζεται δὲ αὕτη, ἐν ἐλλείψει κατοικίας, ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ μάρτυρος, τοῦ πραγματογνώμονος ἢ τοῦ διαδίκου».

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΕΥΧΕΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀντικείμενον τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. . . . . σελ. 187

Α'. Πολιτικὴ ἀγωγή·

α'. Ἰδιωμαὶ ἀπαιτήσεις ἄρθρον 1.

β'. Ἰδίως κατὰ τοῦ δημοσίου, 1, 2.

γ'. Μὴ διοικητικὰ ἀντικείμενα, 3.

Δ'. Ἄρσις τῆς συγκρούσεως τῆς δικαιοδοσίας·

α'. Παρὰ τίνες; 4.

β'. Πότε, 4, 5.

γ'. Πῶς, 6, 7.

δ'. Συνέπειαι τῆς ἀρθείσης συγκρούσεως, 8.

ε'. Τὸ συμβούλιον τοῦ Κράτους ἀπεφασίζει περὶ τούτου, 9.

Γ'. Σχέσεις τῶν πολιτικῶν πρὸς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, 10—12.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περὶ τῶν κατὰ τὴν πολιτικὴν διαδικασίαν παραγινομένων
ἀνθρώπων.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί. . . . . σελ. 203

Α'. Ὅτι δύο μόνον βαθμοὶ δικαιοδοσίας 13.

Β'. Ὅτι οὐδεὶς ἀφαιρέτεος τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν, 14.

Γ'. Αἰτήσεις καὶ παραγγέλαι, 15.

ΚΕΦΑΛ. Β'. Δικαιοδοσίαι. . . . . σελ. 205

Α'. Γενικὴ προσωπικὴ, 16—18.

Β'. Ἐξαίρουνται αὐτῆς.

α'. Αἱ τὴν ἔμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς ἀφορῶσαι δίκαι
κτλ. 19.

β'. Πραγματικαὶ ἀγωγαί, 20.

γ'. Ἐνεκα συναφείας τῆς δίκης, 21.

Γ'. Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, 22.

Δ'. Προτέξεις, 23.

Ε'. Παρέκτασις, 24.	
ς'. Βίσανος τῆς ἀρμοδιότητος, 24, 25.	
Ζ'. Δικαιοδοσία τῶν ἀλλοδαπῶν.	
α'. Τῶν περὶ τοὺς πρέσβεις, 26.	
β'. Τῶν ἀλλοδαπῶν κατ' ἀλλοδαπῶν, 27.	
γ'. Τῶν ἡμεδαπῶν κατ' ἀλλοδαπῶν, 28.	
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων . σελ.	213
Α'. Περιπτώσεις, 29.	
Β'. Διαδικασία, 30—35.	
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Ἐξαίρεσις δικαστῶν καθ' ἑκάστου. . . . . σελ.	216
Α'. Λόγοι ἐξαίρεσεως, 36.	
Β'. Πρότασις αὐτῶν, 37—42.	
Γ'. Κοινοποιήσις τῶν λόγων καὶ διαδικασίας, 43—45.	
Δ'. Ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων, 46, 47.	
Ε'. Συνέπεται τῆς ἀρνήσεως τῶν περὶ ἐξαίρεσεων λόγων, 48.	
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστ. εἰς δικαστήριον. . . . . σελ.	222
Παραπομπή:	
1. Ἐνεκὸν ἐξαίρεσεως τοῦ βίου δικαστηρίου, 49, 51, 52.	
2. Μὴ ἐξαρκούντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν, 49—51, 53, 55.	
3. Ἐνεκὰ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, 49, 51, 54, 55.	
ΚΕΦΑΛ. ς'. Ἀγωγή κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων. . . . . σελ.	225
Α'. Περιπτώσεις, 56, 57.	
Β'. Ἀρμόδια δικαστήρια, 58, 59.	
Γ'. Αἴτησις περὶ θεραπείας, 60.	
Δ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀγωγῆς κακοδικίου, 61—64.	
Ε'. Δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τοὺς διαδίκους, 65.	
ς'. Ὅτι ἡ αὐτὴ διαδικασία καὶ ἔστιν ὁ νόμος ἐπιβάλλῃ εὐθύνῃν, 66.	
ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Ἀντίδικοι καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐμφάνισις αὐ-	
τῶν . . . . . Σελ.	230.
Α'. Τίς δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, 67.	
Β'. Νομιμοποιήσις πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, 68.	
Γ'. Προσεπίκλησις, 69.	
Δ'. Ὁμῶδικοι καὶ ἀναγγελία τῆς δίκης, 70—73.	
Ε'. Ἰκανότης τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου, 74, 75.	
ς'. Ἰσότης τῶν δικαίωματων τῶν διαδίκων, 76.	
Ζ'. Ὅτι κρείττων ἢ θέσις τοῦ ἐναγομένου, 77.	
Η'. Ἐγγυήσις ἔνεκα ζημιῶν καὶ δικαστικῶν ἐξόδων, 78—80.	
Θ'. Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν, 81—88.	
Ι'. Παρέμβασις καὶ ἀνακοπή παρὰ τρίτου τινός, 89, 90.	
ΚΕΦΑΛ. Η'. Πληρεξούσιοι, πληρεξουσιότητες, καὶ δικηγόροι . . σελ.	253.
Α'. Δικηγόροι:	
α'. Τίς δύναται νὰ ᾖναι πληρεξούσιος, 91.	
β'. Νομιμοποιήσις πρὸς τὸ δικάζεσθαι, 92.	
Β'. Πληρεξουσιότης:	
α'. Ἐγγραφὸς καὶ προφορικὴ, 93, 94.	
β'. Συνέπεται τῆς πληρεξουσιότητος, 95.	
γ'. Γενικὴ καὶ εἰδικὴ πληρεξουσιότης, 96, 97.	

- δ'. Τῶν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, 98.
 ε'. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἐκάστου πληρεξουσίου, 99, 101.
 ς'. Παῦσις τῆς πληρεξουσιότητος, 102, 103.
 Γ'. Δικηγόροι, 99—104.
 ΚΕΦΑΛ. Θ'. Διαιτηταί. . . . . σελ. 272.
 Α'. Ἀπορροφῶντες διαικηταί·
 α'. Ἐν γένει, 105.
 β'. Εἶδη·
 1. Ἐκουσίως, 106, 107.
 2. Κατ' ἀνάγκην, ἐπὶ ὑποθέσεων ἀναγομένων εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς, 105, 108—110.
 γ'. Σύστασις συνυποσχέσεως, 105—107, 111—113.
 δ'. Διαδικασία, 114, 115, 117—119.
 ε'. Ἐνδικοὶ μέσα, 116, 117.
 ς'. Ἀπόφασις καὶ ἐκτέλεσις, 118—120.
 ζ'. Τέλος τῆς συνυποσχέσεως, 121.
 η'. Ἀκυρότης, 122, 123.
 Β'. Συμβιβασταί, 124, 125.
 Γ'. Ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τῶν διαιτητῶν, 126.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία ἐν πολιτικαῖς δίκαις.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

- Γενικοὶ ὁρίσμοι ἐφαρμοζόμενοι εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν δικαστηρίων σελ. 283.
 ΚΕΦΑΛ. Α'. Διαδικασία πρὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συνεδριάσεως καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου. . . . . σελ. 283.
 Α'. Μὴ ἀμφισβητούμεναι ὑποθέσεις, 127.
 Β'. Διαδικασία ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου.
 α'. Ἐν γένει, 128.
 β'. Ὅτι οὐ δημοσίᾳ ἡ διαδικασία, 129.
 γ'. Διαχειρίσεις τῆς δικαστικῆς ἐνταξίας, ἀρθ. 130, 131.
 δ'. Ὅτι ἐγγράφοι ἡ διαδικασία, 132.
 Γ'. Ἐκθέσεις, 133—135.
 Δ'. Δικέγραφα, 136, 137.
 Ε'. Ἐπιδόσεις, 138—147.
 ς'. Ἀντίκλητοι, 148—153.
 Ζ'. Ὅτι ἐπιμελεία τῶν διαδικῶν γίνεται ἡ προδικασία, 154, 155.
 Η'. Συνέπεται τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, 156, 157.
 ΚΕΦΑΛ. Β'. Διαδικασία ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως καὶ μετ' αὐτήν. . . . . σελ. 314
 Α'. Παραδοχὴ νέων προτάσεων, καὶ νέων πρὸς ἀπόδειξιν μέσων, 158—160.
 Β'. Χρόνος καὶ τόπος τῶν συνεδριάσεων, 161.
 Γ'. Ὅτι ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία γίνεται δημοσίᾳ, 162, 163.

- Δ'. Διεξαγωγή τῆς συζητήσεως καὶ διατήρησις τῆς ἐν τῇ συνεδριάσει εὐταξίας, 164—169.
- Ε'. Ὅτι συνήθως οὐκ ἐξ ἐπαγγέλματος 170. Ἐξαιρέσεις, 170—172.
- ς'. Ὅτι διὰ ζωσῆς ἢ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ διαδικασία, 173.
- Ζ'. Ἀποφάσεις καὶ πρακτικὰ συνεδριάσεων ἐν γένει, 174.
- Η'. Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων, 175, 176.
- Θ'. Ἀποφάσεις κατὰ πλειονοψηφίαν, 177—179.
- Ι'. Προδικαστικαὶ καὶ παρεμπύπτουσαι ἀποφάσεις.
- α'. Ἀνάκλησις αὐτῶν, 180.
- β'. Ἐφesis κατ' αὐτῶν, 181.
- ΙΑ'. Περιεχόμενον ἐκάστης ἀποφάσεως, 182—184.
- ΙΒ'. Ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως.
- α'. Ἐν γένει, 185.
- β'. Προσωρινὴ ἐκτέλεσις δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ ἐγγυήσεως, ἀρθρ. 186, 187.
- ΙΓ'. Ὅτι τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ τὰ δικόγραφα εἶναι ἰδιοκτησία τῶν διαδίκων, 188.
- ΙΔ'. Ὑποχρεώσεις τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως.
- α'. Νὰ συρράπτῃ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποφάσεων, 189.
- β'. Νὰ δίδῃ ἀντίγραφα, 190.
- γ'. Νὰ ἴναι ὑπεύθυνος ἐνεκεν ἀμελειῶν, 191.
- ΙΕ'. Ἐπίσκεψις τῶν δικαστικῶν γραφείων, 192.
- ΚΕΦΑΛ. Γ'. Προθεσμίαι. . . . . σελ. 342
- Α'. Ἐναρξίς καὶ ὑπολογισμὸς τῶν προθεσμιῶν, 193—196 (ἀλλ' ἴδε καὶ σελίδα 883, ἐνθα ὁ τροποποιήσας τὰ ἀρθ. 195 καὶ 196 νόμος ΒΣΚΕ').
- Β'. Ἐπέκτασις τῶν προθεσμιῶν, 197, 198.
- Γ'. Παραμεινισίς τῶν προθεσμιῶν, 199, 200.
- ΚΕΦΑΛ. Δ'. Ἀκυρότητες καὶ ποιναί. . . . . σελ. 350
- Α'. Ἀκυρότης.
- α'. Περιπτώσεις, 201.
- β'. Πρότασις ἀκυρότητος, 202.
- γ'. Συνέπειαι τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀποβολῆς, 203.
- Β'. Ποιναί.
- α'. Κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρετῶν, 204.
- β'. Κατὰ διαδίκων, ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, 205, 206.
- γ'. Ἐν γένει, 207.
- ΚΕΦΑΛ. Ε'. Δικαστικὰ ἔξοδα. . . . . σελ. 353
- Α'. Προκαταβολὴ αὐτῶν, 208.
- Β'. Αἰτάξις περὶ τῶν ἐξόδων ἐν τῇ ὁριστικῇ ἀποφάσει 209, 210.
- Γ'. Καταδίκασις
- α'. Τῶν διαδίκων, 210, 212.
- β'. Πρὸς συμψηφισμὸν τῶν ἐξόδων, 211.
- γ'. Τρίτων 213, 214.
- Δ'. Ἐξοδα.
- α'. Ἀποδοτέα, 215.
- β'. Μὴ ἀποδοτέα, 216.

- Ε'. Ἐπίδοσις τοῦ καταλόγου τῶν ἐξόδων, 217, 218.
 ς'. Ἀπειρήσεις ὑπερβαίνουσαι τὰ διὰ τῆς διατιμῆσεως ὀρισμένα, 219.
 ΚΕΦΑΛ. ζ'. Δικαιώματα τῶν πενήτων. . . . . σελ. 358
 Α'. Εἰς τίνας ταῦτα συγχωροῦνται, 220.
 Β'. Ἐγγραφον δι' οὗ ταῦτα συγχωροῦνται, 221—222.
 Γ'. Συνέπειαι τῆς συγχωρήσεως, 223, 224.
 ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Παρεμπιπτούσαι δίκαι. . . . . σελ. 363
 Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 225, 226.
 Β'. Διάφορα εἶδη.
 α'. Ἐν γένει, 227, 228.
 β'. Παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί, 229, 230.
 γ'. Παρεμβάσεις, 231, 232.
 Γ'. Κοινὰ ἄρχει περὶ παντὸς εἶδους παρεμπιπτούσων δικῶν, 233, 234.
 ΚΕΦΑΛ. Η'. Ἀνακοπαί. . . . . σελ. 368
 Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 235—237.
 Β'. Ἀνακοπή τρίτων τινῶν κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης μεταξὺ ἄλλων
 διαδίκων.
 α'. Παραδοχή, 238.
 β'. Ἀρμόδια δικαστήρια, 239, 240.
 γ'. Διαδικασία, 241—243.
 ΚΕΦΑΛ. Θ'. Ἀπόδειξις . . . . . σελ. 373
 Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί.
 α'. Ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως, 244, 245.
 β'. Πισιόηλον, 246.
 γ'. Γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ, 247.
 δ'. Εἰς τίνα ἀνήκει ἡ ἀπόδειξις, 248.
 ε'. Παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως πρότασις, 249.
 ς'. Προκαταδείξεις, 250.
 ζ'. Ἀνταποδείξεις, 252.
 η'. Ἀποδεικτικὰ μέσα, 252.
 θ'. Ἐκλογή τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, 253.
 ι'. Ὅτι κοινὰ εἰς τοὺς διαδίκους τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, 254.
 ια'. Βεβαιώσεις, 255.
 ιβ'. Νομικὴ περὶ ἀποδείξεως θεωρία, 256.
 ιγ'. Συντηρητικὴ ἀπόδειξις, 257—260.
 ιδ'. Κλήτευσις τῶν διαδίκων καὶ μαρτύρων, 261, 262.
 ιε'. Δισταγμαὶ καὶ διαφοραὶ κατὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως διαδικα-
 σίαν, 263.
 Β'. Ἀπόδειξις δι' ἐξομολογήσεων.
 α'. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἐξομολογήσεων.
 1. Τῶν δικαστικῶν, 264.
 2. Τῶν ἐξωδίκων, 265—267.
 3. Ἐκεῖνων, ἐξ ὧν παράγει διάδικός τις τὸ δικαίωμά του, 268.
 β'. Ἀνάκλησις τῶν ἐξομολογιῶν.
 1. Τῶν δικαστικῶν, 269.
 2. Τῶν ἐξωδίκων, 270.
 γ'. Συντηρητικὰ ὁμολογιαί, 271.

Γ'. Τακμήρια·

α'. Ἐν γένει, 272.

β'. Νόμιμα, καὶ ἂ ἀνταποδείξεις·

1. Δὲν εἶναι παραδεκτὴ, 273, 274.

2. Εἶναι παραδεκτὴ, 275.

γ'. Δικαστικά, 276.

Δ'. Δικαστικὴ αὐτοψία·

α'. Ἐν γένει, 277, 278.

β'. Κλήτευσίς τῶν διαδίκων καὶ τρίτων, 279—281.

γ'. Συντηρητικὴ αὐτοψία, 282.

δ'. Ὅτι ἡ αὐτοψία συγχωρεῖται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, 283.

ε'. Παρεμπιπτούσα περὶ αὐτοψίας πράξις, 284.

ς'. Ἐκθεσίς περὶ αὐτοψίας.

1. Ἄνευ συμπαραλαβῆς πραγματογνωμόνων, 285.

2. Συμπαραλαμβανόμενων πραγματογνωμόνων, 286—288.

3. Ἀποδεικτικὴ δύναμις, 289.

ζ'. Συζητήσεις μετὰ τὴν αὐτοψίαν, 290.

Ε'. Ἐμπειροτέχναι καὶ πραγματογνώμονες.

α'. Περιπτώσεις τῆς συμπαραλαβῆς, 278, 291.

β'. Διορισμοὶ αὐτῶν, 292.

γ'. Παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως πράξις, 293.

δ'. Μὴ ἐμφάνισις τῶν ἐμπειροτεχνῶν, 294.

ε'. Ἐξαίρεσις αὐτῶν, 295, 296.

ς'. Διαδικασία κατὰ τὴν δι' ἐμπειροτεχνῶν δοκιμασίαν, 297.

ζ'. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τῆς γνωμοδοτήσεως, 298.

η'. Συζητήσεις μετὰ τὴν διὰ πραγματογνωμόνων δοκιμασίαν, 299.

ς'. Μάρτυρες·

α'. Παραδοχὴ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως·

1. Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι ἀπαράδεκτος·

α'. Ἐπὶ ποσοτήτων ὑπερβαίνουσῶν τὰς πενήκοντα δραχμὰς, 300—302.

β'. Κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου τινὸς ἄρθρον 303.

2. Ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι παραδεκτὴ·

α'. Ἐπὶ ποσοτήτων κατωτέρων τῶν πενήκοντα δραχμ. 300.

β'. ἐπὶ δικῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματοικίας, 304 ἀριθ. 1.

γ'. Ἐὰν ᾗτον ἀδύνατον νὰ προσαχθῇ ἐγγράφος ἀπόδειξις, 304 ἀριθ. 2.

δ'. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, 304 ἀριθ. 3 καὶ 305.

ε'. Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων·

1. Παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως πράξις, 306.

2. Ἀκρόασις τῶν μαρτύρων.

α'. Ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, 307, 308.

β'. Ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου 307, 308.

3. Κλήτευσίς τῶν μαρτύρων καὶ τῶν διαδίκων, 310, 311.

4. Γνωστοποιήσις τῶν μαρτύρων, 312.

5. Ὑποχρέωσις πρὸς τὸ δίδειν μαρτυρίαν, 313.
  6. Λιπομαρτύριον καὶ ἄρνησις τῆς μαρτυρίας, 314—316.
  7. Ἐξέδα ὁδοπορίας καὶ τροφῆς, 317.
  8. Ὅτι περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος οὐχὶ πλείονες τῶν τριῶν μαρτύρων, 318.
  9. Ἐξέτασις Βασιλοπαίδων, 319.
  10. Ἐξέτασις τῶν γραμματέων καὶ συμβούλων τῆς ἐπικρατείας κτλ. 320.
  11. Ἀνεπιτήδευτοι μάρτυρες, 321—323.
  12. Ἐξαιρέτεοι μάρτυρες, καὶ διαδικασία περὶ ἐξαίρεσεως, 324—330.
  13. Ἀνομότως ἐξεταστέοι μάρτυρες, 331.
  14. Ἀξιοπιστίη τῶν μαρτύρων, 332.
  15. Συντηρητικαὶ μαρτυρίαι, 333.
  16. Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, 334—339.
  17. Μὴ ἐγκρατεῖς τῆς ἐγκωρίου γλώσσης μάρτυρες, 340, 343.
  18. Κωφοί, ἄλαλοι, καὶ κωφάλαλοι μάρτυρες, 341—343.
  19. Συζητήσεις περὶ τῆς ἀκροάσεως τῶν μαρτύρων, 344.
  20. Ἀκυρότητες καὶ ἀταξίαι κατὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν, 345—347.
  21. Ἐνοχὴ ἔνεκα γενομένων ἀταξιῶν, 340.
- Ζ'. Ὅρκος.
- α'. Ἐν γένει·
    1. Ὁ ὅρκος θεωρούμενος ὡς ὑποδιαίρεσις τοῦ συμβιβασμοῦ, 349.
    2. Ὁς μέσον ἀποδείξεως, 350.
  - β'. Ὅρκος ἐπὶ δικαστηρίου ἐπαγόμενος·
    1. Ὅρκου ἐπαγωγὴ, 351.
    2. Δηλώσεις ἢ ἀντεπαγωγὴ, 352—354.
    3. Μὴ ἔμοσις τοῦ δικτοῦ γενομένου ὅρκου, 355.
    4. Ἀνάκλησις τοῦ ὅρκου, 356.
    5. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τοῦ δεδομένου ὅρκου, 357.
    6. Πρὸς ὀρκοδοσίαν ἀνίκαντοι, 358—361.
    7. Ὅρκοδοσία.
  - α'. Αὐτοπροσώπως, 362.
  - β'. Περὶ τοῦ πιστεῦναι καὶ μὴ γινώσκειν, 363.
  - γ'. Ἰδανικῶν προσώπων, 364, 367.
  - δ'. Ὁμοδικῶν τινός, 368.
  - ε'. Τοῦ ἀλληλεγγύως ἔχοντος δικαίωμα ἢ ὑποχρέωσιν, 369.
  - ς'. Πρωτοφειλέτου ἢ ἐγγυητοῦ, 370.
  - ζ'. Τῶν μελῶν ἐταιρίας ἀφορώσης ἐμπορίαν, συναλλαγματικὰς, ἢ ἐργαστάσια, 371.
  - η'. Τῶν κληρονόμων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων, 372.
  - θ'. Ἐπὶ Εὐαγγελίῳ, 373.
    8. Παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως πράξις, 374.
    9. Συζητήσεις περὶ τοῦ ὅρκου, 375, 376.
    10. Ὅρκοδοσία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ ἀρμοδίου ἢ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἐκκλησίαν δικαστηρίου, 377.

γ'. Παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἐπιβαλλόμενος ὅρκος·

1. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ δικαστὴς δύναται νὰ τὸν ἐπιβά-
λῃ, 378.
2. Ἀναπληρωτικὸς καὶ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, 379, 380.
3. Συνέπεται, 381, 382.
4. Ὁρκὸς περὶ μεγέθους καὶ ἐκτιμήσεως, 383.

Η'. Ἀποδείξεις δι' ἔγγραφων.

α'. Γενικαὶ διατάξεις·

1. Ὁρισμός, 384.
2. Ἀποδεικτικὴ δύναμις, 385.
3. Τύπος, 386.
4. Ἑλλειψίς τῆς σύρραφός, 387.
5. Συγγεμένα, διατεταγμένα, καὶ διαγεγραμμένα ἔγγραφα, 388.
6. Μεταβεβλημένα, 389.
7. Ἀπολωλότα καὶ ἀχρηστα, 390.
8. Πρέπει νὰ καθυποβάλλωνται ὁλοκλήρως, 391, 392.
9. Ἐγγραφοὶ ἀναφέρον καὶ ἀναφερόμενοι, 393, 394.
10. Παρακατάθεσις τῶν ἔγγραφων, 395.
11. Σοφίστησις περὶ τῆς γνησιότητος ἔγγραφου τινός, 396.
12. Συντηρητικὰ ἔγγραφα, 397.

Θ'. Δημόσια ἔγγραφα·

1. Ὁρισμός 398, 399.
2. Ἀποδεικτικὴ δύναμις, 400—402.
3. Πότε εἶναι ἐκτελεστέα, 403.
4. Ἀποδείξεις τῆς μεταβολῆς, 404.
5. Ἐνστάσεις κατ' αὐτῶν, 405, 406.

γ'. Ἰδιωτικὰ ἔγγραφα·

1. Ὁρισμός 407, 408.
2. Κύριος αὐτῶν, 409—511.
3. Ἀποδεικτικὴ δύναμις.

α'. Ἐν γένει 412.

β'. Βεβαία χρονολογία, ὡς πρὸς τρίτους, 413, 414.

γ'. Ὑπὲρ τοῦ ἐκδίδοντος, 415

4. Ἐμπορικὰ βιβλία, 416—418.
5. Εὐρετήρια καὶ ἡμερολόγια δικαστικῶν γραμματέων, συμβο-
λαιογράφων, δικηγόρων, κλητῆρων, κολουθιστῶν, ἱατρῶν,
φαρμακοπωλῶν, μαϊῶν καὶ ξενοδόχων, 419.
6. Οἰκονομικὰ βιβλία, 420.
7. Σύμβολον καὶ ἐγκοπὶς, 421.
8. Ἰδιωτικὰ μνημεῖα, 422.

δ'. Πρωτότυπα καὶ ἀντίγραφα·

1. Ὁρισμός·
α'. Πρωτότυπου, 423.
β'. Ἀντιγράφου, 424.
2. Ἀποδεικτικὴ δύναμις, 425.
3. Ἀντίγραφα θεωρητέα ὡς πρωτότυπα, 426, 437.
4. Αὐτοψία ἐπὶ μνημείων, 428.

- ε'. Περὶ ἀποδόσεως (ἐπιδείξεως) τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων·
 1. Ὑποχρέωσις πρὸς ἀπόδοσιν, 429, 430.
 2. Διαδικασία, 431—434.
 ς'. Διαδικασία διαφιλονεικουμένης γνησιότητος ἐγγράφου·
 1. Ἐπὶ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.
 2. Ἐπὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων·
 α'. Ἀναγνώρισις ἢ ἄρνησις, 437, 439.
 β'. Ἀποδείξεις τῆς γνησιότητος, 440—447.
 γ'. Ἐὰν ἐπιτύχῃ ἢ ἀποδείξῃ, 448.
 δ'. Ἐπὶ ἀρχαίων ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ ἀρχαίων μνημείων 449.
 ε'. Σχέσις τῆς παρεμπιπτούσης ταύτης διαδικασίας πρὸς τὴν κυρίαν διαδικασίαν, 450—452.
 ζ'. Διαδικασία ἐπὶ ἐγγράφου προσβαλλομένου ὡς πλαστοῦ.
 1. Ἐν γένει, 453.
 2. Εἰσαγομένης ποινικῆς δίκης, 454, 455.
 3. Εἰσαγομένης πολιτικῆς δίκης·
 α'. Κυρίας τινὸς ἀγωγῆς, 456.
 β'. Παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, 456—459.
 4. Ἐπιτυχία τῆς ἀποδείξεως, 460.
 5. Ἀποτυχία τῆς ἀποδείξεως, 461.

ΚΕΦΑΛ. Ι'. Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῆς δίκης . . . . . σελ. 498.

- Α'. Διακοπὴ·
 α'. Ἐκουσία, 462.
 β'. Κατ' ἀνάγκην·
 1. Ἐν γένει 463.
 2. Ἀποδοκίμασις ἢ μὴ ἀναγνώρισις, 464—466.
 γ'. Συνέπειαι τῆς διακοπῆς, 467, 473.

- Β'. Ἐπανάληψις τῆς ἀγωγῆς.
 α'. Ἐν γένει, 468, 469.
 β'. Ἐκουσία 468, 470.
 γ'. Κατ' ἀνάγκην 468, 471.
 δ'. Διαδικασία, 472, 474.

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. Κατάρτησις καὶ ἐντελής ἀποπεράτωσις τῆς δίκης, σελ. 507

- Α'. Ἐν γένει, 475, 476.
 Β'. Διὰ συμβιβασμοῦ, 477, 478.
 Γ'. Δι' ἀνατροπῆς τῆς δίκης, 479, 484.
 Δ'. Διὰ συναίνεσεως, 483, 486.

ΤΗΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδικασία παρὰ τοῖς εἰρηνοδίκαις.

ΚΕΦΑΛ. Α', Γενικοὶ ὅρισμοί. . . . . σελ. 521.

- Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, 489.
 Β'. Ἀρμοδιότης·
 α'. Εἰς ἀμφισβητούμενας ὑποθέσεις·
 *Ὡς δικάζεται, 490.

- Ὡς διατιθῆται καὶ κατὰ παρέκτασιν δικάσται, ἄρθρον 491.
 β'. Εἰς μὴ ἀμφισβητουμένας ὑποθέσεις, 492.
 γ'. Ἐπὶ συμβιβαστικῶν συζητήσεων, 493.
 ΚΕΦΑΛ. Β'. Διαδικ. εἰς ἀμφισβητουμένας ὑποθέσεις . . . . . σελ. 532
 Α'. Προδικασία, ἄρθρ. 494—498.
 Β'. Διαδικασία ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ 499—502.
 Γ'. Διαδικασία κατ' ἐρήμην
 α'. Ἐν γένει, 503—512.
 β'. Ἀνακοπή, 505—507.
 Δ'. Ἀπόφασις, 513.
 Ε'. Κλητεύσεις καὶ κοινοποιήσεις, 514.
 ς'. Ἐν δίκᾳ μέσα
 α'. Ἀνακοπή, 515.
 β'. Ἐφεσις, 515—518.
 γ'. Ἀναίρεσις, 519, 520.
 ΚΕΦΑΛ. Γ'. Συμβιβαστικαὶ συζητήσεις . . . . . σελ. 546
 Α'. Κλητεύσεις, 521, 522.
 Β'. Συζητήσεις
 α'. Ἐν γένει, 523, 524.
 β'. Ἐπὶ κατορθωθέντος συμβιβασμοῦ, 525.
 γ'. Μὴ ἐμφανισθέντος διαδίκου τινός, 526.
 Γ'. Συνέπεται τῆς κλητεύσεως, 527.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Διαδικασία παρὰ τοῖς πρωτοδίκαις.

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί. . . . . σελ. 548
 Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, 528.
 Β'. Ἀρμοδιότης
 α'. Ὡς ἀποφασίζον δικαστήριον, 529, 530.
 β'. Κατ' ἐπέκτασιν ἢ διατιθητικῶς 529. ἀριθμὸς 3, 530 ἀριθ. 3.
 γ'. Συμβιβαστικῶς, 530.
 ΚΕΦΑΛ. Β'. Διαδικασία εἰς συνήθεις ὑποθέσεις. . . . . σελ. 552
 Α'. Προδικασία
 α'. Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν, 531, 532.
 β'. Ἀγωγῆς ἐγγράφων, 533—542.
 γ'. Ἀπολογητήριον ἐγγράφων
 1. Ἐν γένει 543, 544.
 2. Ἀπάντησις, 545—550.
 3. Ἐνστάσεις
 α'. Ἐν γένει, 551, 552.
 β'. Ἀναβλητικά
 1. Ἐν γένει, 553.
 2. Τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν δικαστικῶν ἐγγράφων, 554—559.
 3. Τῆς νεμίμου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς, 560.
 4. Τῆς ἐγγυήσεως καὶ τῆς ἐμοδιότητος, 561—562.
 γ'. Ἀνατρεπτικά, 563.

5. Ἀνταγωγή, 543, 544, 564.
 6. Κοινοποιήσεις καὶ ἐγγραφή εἰς τὸ πινάκιον, 565—567.
 δ'. Ἀνταπολογητήριον ἐγγραφῶν, 568, 569.
 ε'. Πινάκιον, 570—576.
 ζ'. Τοιχοκόλλησις τῶν προσδιορισμένων δικῶν, 577, 578.
 Β'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου.
 α'. Ἐκφώνησις τῆς ὑποθέσεως, 579.
 β'. Κατ' ἀντιμωλίαν συζητήσεις.
 1. Ἐν γένει, 580, 581.
 2. Ἐνστάσεις, 582, 583.
 3. Ἀνταπολογίζι καὶ ἐπανταπολογίζι, 581, 584.
 4. Ἀπάντησις, 584.
 γ'. Εἰσαγγελεύς, 581, 586—589.
 δ'. Μὴ ἐμφάνισις.
 1. Ὅλων τῶν διαδίκων, 590.
 2. Τοῦ ἐνάγοντος, 591.
 3. Τοῦ ἐναγομένου, 592—595.
 ε'. Ἀνακοπή, 593—596, 573, 596—600.
 ζ'. Ἐφεσις, 601.
 ζ'. Διαδικασία κατὰ προσκεκλημένων.
 1. Ὁμοδίκων, 602—603.
 2. Ἐγγυητῶν, 604—607.
 3. Τῶν κυρίως διακατόχων, 608.
 4. Τῶν πρὸς νομιμοποίησιν προσκεκλημένων, 609.
 5. Ἀνακοπή 610.
 ΚΕΦΑΛ. Γ'. Ἐγγραφοὶ διαδικασίας . . . . . σελ. 596
 Α'. Πρέπει νὰ διαταχθῇ δι' ἀποφάσεως 611.
 Β'. Διαδικασία
 α'. Πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, 612—615.
 β'. Ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, 616.
 γ'. Μετὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, 617.
 ΚΕΦΑΛ. Δ'. Διαδικασία ἐν ταῖς συνοπτικαῖς δίκαις, σελ. 598
 Α'. Περιπτώσεις τῶν συνοπτικῶν δικῶν, 618.
 Β'. Προδικασία, 619—623.
 Γ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου, 623—625.
 Δ'. Προφυλακτικὰ μέτρα, 626—628.
 Ε'. Διαφοραὶ περὶ διακατοχῆς, 629—632.
 ζ'. Ἀνταγωγή, 633.
 ΚΕΦΑΛ. Ε'. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν. σελ. 608.
 Α'. Ἀρμεδιότης αὐτοῦ, 634, 635.
 Β'. Προδικασία, 636, 637.
 Γ'. Ἀπόφασις, 638.
 Δ'. Ἐκτέλεσις, 639.
 ΚΕΦΑΛ. ζ'. Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ . . . . . σελ. 613
 Α'. Ἐν γένει.
 α'. Περιπτώσεις, 640.
 β'. Διαδικασία, 641—645.

- Β'. Ἐπὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος·
 α'. Διορισμός, 646—648.
 β'. Προσωρινὸς ἐπίτροπος ἢ κηδεμών, 649.
 γ'. Συγγενικὸν συμβούλιον καὶ διάσκεψις αὐτοῦ, 650—655.
- Γ'. Ἐπὶ ἐπικυρώσεως βουλεύματος τοῦ συγγεν. συμβουλίου, 656, 657.
- Δ'. Ἐπὶ ἀπαγορεύσεως·
 α'. Περιπτώσεις, 658.
 β'. Διαδικασία, 659, 670.
 γ'. Διορισμός·
 1. Προσωρινοῦ διαχειριστοῦ, 664—665.
 2. Ἀντιλήπτορος διὰ φρενοβλαθεΐς, 665.
 3. Κηδεμόνος δι' ἀπηγορευμένους, 667.
 4. Κηδεμόνος δι' ἀσώτους, 671.
 5. Κηδεμόνος διὰ νομίμως ἀπηγορευμένους, 672.
- Ε'. Ἐπὶ τῆς διορθώσεως ληξιαρχικῆς πράξεως 673, 674.
- ς'. Ἐπὶ ἀδείας διδομένης εἰς ὕπανδρον γυναῖκα πρὸς ἐπιδίωξιν τῶν δικαιωμάτων τῆς, 675.
- Ζ'. Ἐπὶ χωρισμοῦ κτημάτων.
 α'. Προπαρασκευαστικὴ διαδικασία, 676, 677.
 β'. Ἀγωγή καὶ συζήτησις περὶ τούτου, 678—680.
 γ'. Δικαιώματα τῶν δανειστῶν 678—681.
- Η'. Ἐπὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κείτης·
 α'. Ἀπόπειρα πρὸς ἔνωσιν, 682.
 β'. Ὅταν αὕτη ἀποτύχῃ, 683, 684.
 γ'. Ἀγωγή, 685.
- Θ'. Ἐπὶ διαζεύξεων, 686.
- Ι'. Ἐπὶ παραχωρήσεως κτημάτων.
 α'. Περιπτώσεις, 687, 688.
 β'. Διαδικασία, 689—692.
 γ'. Συνέπειαι, 687, 693.
 δ'. Ἐπὶ ἐμπόρων, 694.
- ΚΕΦΑΛ. Ζ'. Λογιστικὴ δίκη . . . . . σελ. 634
- Λογιστική·
 α'. Ἐν γένει 695, 696.
 β'. Ἐκουσία, 697—700.
 γ'. Βιά·
 1. Ἐν γένει, 701.
 Ἰδίως·
 2. Καταναγκαστικὰ μέσα, 695.
 3. Πρώτη ἀπόφασις 702, 703.
 4. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ εισηγητοῦ, 704—710.
 5. Διαδικασία ἐπὶ ἀνκρατηρίου, 711—713.

6. Λάθη λογιστικά, 714.
7. Ὑπερμερία τοῦ δεξιλόγου, 715.
8. Δικαιώματα τῶν δανειστῶν, 716.

ΤΜΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Διαδικασία παρὰ τοῖς ἐμποροδίκαις.

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί . . . . . σελ. 641.
Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, 717.
Β'. Ἀρμοδιότης, 718.
Γ'. Ἐφέται καὶ Ἄρειος Πάγος, 719.
ΚΕΦΑΛ. Β'. Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς δίκαις . . . . . σελ. 646.
Α'. Προδικασία, 720—726.
Β'. Πινάκιον, 727.
Γ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκρατηρίου, 728.
Δ'. Ὑποθέσεις ἀφορῶσαι τὰς συναλλαγματικές, 729, 733.
Ε'. Μὴ γνήσιζ καὶ πλαστὰ ἔγγραφα, 730.
ς'. Λογιστικαὶ διαφοραί, 731.
Ζ'. Προσωπικὴ κράτησις, 732.
Η'. Ἐκτέλεισις, 733.
Θ'. Ἐγγύησις, 733, 734.
Ι'. Ἐφεσις, 735.

ΤΜΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐνδίκαια μέσα.

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Ἐφεσις . . . . . σελ. 652.
Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἄρθρον 736.
Β'. Ἀρμοδιότης, 737—739.
Γ'. Ἀνθρώποι·
α'. Δυνάμενοι νὰ ἐκκαλέσων, 740—743.
β'. Καθ' ὧν δύναται νὰ γίνη ἔφεσις, 744.
Δ'. Ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως, 745—747.
Ε'. Ἀποφάσεις ἐφέσιμοι, 748—751.
ς'. Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν, 752—757.
Ζ'. Ἀντέφεσις, 758, 768, 779.
Η'. Πότε εἶναι περιττὴ ἡ ἔφεσις, 759.
Θ'. Δύναμις ἀνασταλτικὴ, 760, 761, 763.
Ι'. Δύναμις μεταβιβαστικὴ, 762, 763.
ΙΑ'. Προσωρινὴ ἐκτέλεισις καὶ ἀναστολὴ αὐτῆς, 764, 766.
ΙΒ'. Προδικασία·
α'. Εἰς τακτικὰς δίκας, 767—769.

- Θ'. Εἰς συνοπτικὰς δίκας, 770.
 Γ'. Ὅταν οἱ εἰσαγγελεῖς ᾔναι ἐκκαλοῦντες, 771.
 ΙΓ'. Κατάθεσις τοῦ προστίμου, 772, 773.
 ΙΔ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου 774, 775.
 ΙΕ'. Ἀποφάσεις, 776—779.
 Ις'. Ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως, 780—782.
 ΙΖ'. Πoinή τῆς ἡττης, 783, 784.
 ΚΕΦΑΛ. Β'. Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, ... σελ. 679
 Α'. Περιπτώσεις, 785.
 Β'. Διαδικασία
   α'. Παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ, 785—787.
   β'. Ὡς κυρία καὶ παρεμπύπτουσα ἀγωγή, 788.
   γ'. Οἱ πρὸς τοῦτο ἔχοντες δικίωμα, 788, 789.
   δ'. Αἱ πρὸς τοῦτο πρόσφοροι ἀποφάσεις, 785, 790.
   ε'. Προθεσμία, 791—794.
   ς'. Προδικασία, 795—797.
   ζ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου
     1. Πρὸ τῆς παραδοχῆς, 798, 799, 803.
     2. Μετὰ τὴν παραδοχὴν, 800—803.
     3. Ἀκράσις τοῦ παρὰ τοῖς ἐφέταις εἰσαγγελέως, 804.
 ΚΕΦΑΛ. Γ'. Ἀναίρεσις . . . . . σελ. 689
 Α'. Σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, 805.
 Β'. Ἀρμοδιότης, 806.
 Γ'. Λόγοι ἀναίρεσεως, 807—811.
 Δ'. Παραδοχὴ τῆς ἀναίρεσεως
   α'. Κατὰ ποίων ἀποφάσεων, 812.
   β'. Ὑπὲρ ποίων διαδίκων, 813—815.
   γ'. Ἐντὸς ποίας προθεσμίας, 816, 817.
 Ε'. Ἡ ἀναίρεσις δὲν ἔχει δύνανμιν ἀνασταλτικὴν, 818.
 ς'. Προδικασία, 819—825.
 Ζ'. Διαδικασία ἐπὶ ἀκροατηρίου
   α'. Πρὸ τῆς ἀναίρεσεως, 826—830.
   β'. Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν, 831—836.
   γ'. Γενικοὶ ὅρισμοί, 837—839.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἑκτέλεσις.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Ἰδιαίτεροι ὅρισμοι περὶ τῆς ἐκτελέσεως ἀποφάσεων τινων.

ΚΕΦΑΛ. Α'.	Ἐγγυδοσίς	840—848.	σελ.	720
ΚΕΦΑΛ. Β'.	Ἀποζημίωσις καὶ δικαστικὰ ἔξοδα.		σελ.	722
Α'.	Ἀποζημίωσις.	849—851.		
Β'.	Δικαστικὰ ἔξοδα.	849.		
ΚΕΦΑΛ. Γ'.	Ἀπόδοσις τῶν καρπῶν.	852, 853	σελ.	723

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀναγκαστικὴ διαδικασία.

ΚΕΦΑΛ. Α'.	Γενικοὶ ὅρισμοί		σελ.	724
Α'.	Ἡ ἐκτέλεσις ἐγγράφου τινὸς προϋποθέτει			
α'.	Ὁρισμένην καὶ ἐκκαθαρισμένην ἀπίκτισιν.	854, 855.		
β'.	Ἐκτελεστὴν δικαιοῦγραφον			
1.	Ἐν γένει.	854, 856, 857.		
2.	Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐγγράφων.	858—861.		
3.	Προσπίδοσιν τοῦ ἐγγράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν.	862—869.		
4.	Παρέλευσιν προθεσμίας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν.	866.		
Β'.	Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ἐπιμελείᾳ τῶν διαδίκων.	870.		
Γ'.	Δισταγμαὶ καὶ ἐνστάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ.	871—874.		
Α'.	Ἐκθεσις			
α'.	Περὶ πράξεως ἀφορώσης τινὰ ἐκτέλεσιν.	875.		
β'.	Περὶ ἀντιστάσεων καὶ ἐξυβρίσεων.	876.		
Ε'.	Ἐξοδα τῆς ἐκτελέσεως.	877.		
ΚΕΦΑΛ. Β'.	Ἀναγκαστικὰ μέσα		σελ.	730
Α'.	Ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν.	878, 879.		
Β'.	Ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων.	880, 881.		
Γ'.	Ἐπὶ ἐπιχειρητέων πράξεων.	882.		
Δ'.	Ἐπὶ παραλειπτέων πράξεων.	883, 884.		
ΚΕΦΑΛ. Γ'.	Κατάσχεσις κινητῶν		σελ.	733
Α'.	Καθ' ἑκαστα εἶδη			
α'.	Κατάσχεσις κινητῶν εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου.			
1.	Ἐπὶ τίνων κινητῶν.	885.		
2.	Μεσεγγύησις.	886, 887.		
3.	Φύλαξις τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων.	888, 889.		

4. Ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται πλέον νὰ ἀπαλλοτριώσῃ, 890.
5. Πλειστηριασμός·
  - α'. Χρόνος καὶ τόπος, 891, 892.
  - β'. Κοινοποιήσις, 887, 893—897.
  - γ'. Πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθοράν, 898.
  - δ'. Κατακύρωσις, 899—902.
  - ε'. Ἀναπλειστηριασμός μὴ πληρώσαντος τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, 903, 904.
  - ς'. Πληρωμὴ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, 903, 905.
  - ζ'. Ἡ πώλησις καθίσταται ἀμετάκλητος, 906.
6. Διαδικασία κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καὶ ἀποδοχείων, 907.
7. Ἀνακοπή·
  - α'. Παρὰ δανειστῶν ἀναγγελλόντων ἐαυτοὺς βραδύτερον, 908, 909.
  - β'. Παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, 910.
  - γ'. Τρίτος διεκδικητής, 911, 912.
8. Παραμπίπτοντα, 913, 914.
9. Κατάσχεσις καρπῶν ἀσυγκομιστῶν, 915—918.
- γ'. Κατάσχεσις κινητῶν ἢ εἰσοδημάτων εἰς χεῖρας τρίτου·
  1. Κατάσχεσις·
    - α'. Οἱ αἰτούντες αὐτήν, 919.
    - β'. Πράγματα, 919, 920.
    - γ'. Δικαιόγραφα, 921, 922.
    - δ'. Τύπος 923, 924.
  2. Διαδικασία ἕνεκα τῆς ἰσχύος τῆς κυρίας αἰτήσεως κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου, 925, 926, 934, 935.
  3. Διαδικασία ὡς πρὸς τὸν τρίτον παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις·
    - α'. Γνωστοποιήσις τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς, 919—927.
    - β'. Δήλωσις τοῦ τρίτου, 928—933.
    - γ'. Κατάλογος καὶ ἐκτίμησις τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων, 930.
    - δ'. Πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθοράν, 930.
    - ε'. Συζητήσις καὶ ἀπόφασις περὶ τοῦ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, 919, 934, 935.
- Β'. Διανομὴ τοῦ ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν πραγμάτων προκύπτοντος·
  - α'. Τίς καὶ πότε κατατάσσεται, 936.
  - β'. Προσαγωγή τῶν ἀποδείξεων ἐκ μέρους τῶν δανειστῶν, 937, 938.
  - γ'. Κατάταξις·
    1. Ἐν γένει, 939.
    2. Πῶς γίνεται ἡ κατάταξις ;
Κατὰ πρῶτον λόγον, 940, 942.

Κατὰ δεύτερον λόγον, 941, 943.

Κατὰ τρίτον λόγον, 944.

δ'. Πίναξ τῆς κατατάξεως·

1. Ἐν γένει, 945, 946.

2. Ἐὰν δὲν ἔγινεν ἀνακοπή, 947.

3. Ἐὰν γίνῃ ἀνακοπή, 949—952.

4. Πληρωμὴ πρὸς τοὺς κατασχεθέντας δανειστάς, 942.

ε'. Ἀναβολὴ τῆς πληρωμῆς προελθεῖσα ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, 948.

ς'. Οἱ τόκοι παύουν, 953.

ΚΕΦΑΛ. Δ'. Κατάσχεσις ἀκινήτων. . . . . σελ. 804

Α'. Διαδικασία μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ·

α'. Κατάσχεσις ἀκινήτων·

1. Τίς δύναται νὰ τὴν κάμῃ; 954.

2. Ἐπὶ τίνων κτημάτων; 954, 955.

3. Παρὰ τίσι; 956.

4. Τύπος τῆς κατασχέσεως, 957, 958.

5. Κοινοποίησις αὐτῆς, 959.

6. Ἐγγραφή αὐτῆς, 960.

β'. Μεσεγγυοῦχοι, 961, 962.

γ'. Ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως καὶ βλάβης τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων, 963, 964.

δ'. Πλειστηριασμός·

1. Χρόνος καὶ τόπος, 965, 966.

2. Κοινοποίησις, 967—970, 972, 973.

3. Εἰδοποίησις τῶν ἐπὶ ὑποθήκῃ δανειστῶν, 971.

4. Κατακύρωσις, 974—980.

5. Πληρωμὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἢ γραμμάτιον πληρωμῆς, 981.

ε'. Ἀναπλειστηριασμός ἐπὶ μὴ ἐκπληρώσεως τῶν περὶ ἀγορᾶς συμφωνιῶν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, 982, 983.

ς'. Ἀναγγελία τῶν δανειστῶν, παρεμπύπτοντα, ἀγωγαὶ διεκδικήσεως κτλ. 984, 985.

Β'. Διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀκινήτων·

α'. Πότε γίνεται ἡ κατάταξις; 986—988.

β'. Προσαγωγή τῶν ἀποδείξεων ἐκ μέρους τῶν δανειστῶν, 989, 990.

γ'. Κατάταξις, 991—993.

δ'. Διαδικασία περὶ κατατάξεως, 994, 995.

ε'. Διαγραφή καὶ ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν, 996, 997.

ΚΕΦΑΛ. Ε'. Προσωπικὴ κράτησις . . . . . σελ. 836

Α'. Περιπτώσεις τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἄρθρα 998, 1001.

Β'. Πρέπει νὰ ᾖναι διατεταγμένη δι' ἀποφάσεως, 1002, 1003.

- Γ'. Ἐπίδοσις καὶ ἀναστολή τῆς ἀποράσεως, 1004.
 Προπεμπτήρια, 1004, 1005.
 Δ'. Χρόνος καὶ τόπος τῆς φυλακίσεως, 1006, 1007, 1010.
 Ε'. Ἀντιβήσεις, 1008, 1009.
 ς'. Τόπος τῆς φυλακίσεως, 1009.
 Ζ'. Τὰ πρὸς διατροφήν, 1010, 1011.
 Η'. Κατάστιχον τῆς φυλακίσεως, 1012.
 Θ'. Αἵτησις περὶ ἐπισχέσεως, 1013—1018.
 Ι'. Ἀκυρότης τῆς φυλακίσεως ἢ τῆς περὶ ἐπισχέσεως αἰτήσεως, 1016.
 ΙΑ'. Διαδικασία ἐπὶ παρεμπιπτόντων, 1017—1019.
 ΙΒ'. Ἀπόλυσις·
 α'. Λόγοι, 1020.
 β'. Διαδικασία, 1021—1023.
 ΙΓ'. Ἀναφυλάξεις μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, 1016, 1024.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Εἰδικὴ διαδικασία.

Τ Μ Η Μ Α Π Ρ Ω Τ Ο Ν

Προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν δικαιωμάτων.

- ΚΕΦΑΛ. Α'. Γενικοὶ ὅρισμοί . . . . . σελ. 851
 Α'. Τίς δύναται νὰ τὰ ζητήσῃ; ἄρθρ. 1025.
 Β'. Κατὰ ποίας περιπτώσεις; 1026.
 Γ'. Πότε καὶ πῶς; 1027.
 Δ'. Ἀπόδειξις, 1028.
 Ε'. Εἰς τί συνίστανται; 1029.
 ΚΕΦΑΛ. Β'. Ἐγγυήσεις . . . . . σελ. 854
 Α'. Περιπτώσεις·
 α'. Ὁ αἰτῶν τὸ προσωρινὸν μέτρον, ἄρθ. 1030.
 β'. Ὁ ὑπεκλῆτης, καθ' οὗ ζητεῖται τὸ μέτρον τοῦτο, 1032.
 γ'. Ἐπὶ πλοίων καὶ πλοιαρχῶν, 1031.
 Β'. Διαδικασία, 1033.
 ΚΕΦΑΛ. Γ'. Κατάσχσεις . . . . . σελ. 856
 Α'. Κατὰ ποίας περιπτώσεις, 1034.
 Β'. Ἄδεια τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου, 1035—1036.
 Γ'. Κατάσχσεις, 1036—1038.
 Δ'. Φύλαξ, 1039.
 Ε'. Ἐπὶ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς εὐθερίαν, 1040.

ς'. Παρεμπύπτοντα, 1041.	
Ζ'. Διαδικασία κατά την κυρίαν ὑπόθεσιν, ἄρθρ. 1042—1044.	
ΚΕΦΑΛ. Δ'. Προσωπικὴ κρίτησις.	σελ. 861
Α'. Περιπτώσεις, ἄρθρ. 1045, 1046.	
Β'. Ἐγγυήσεις, 1047.	
Γ'. Ἀπδείξεις καὶ λοιπὴ διαδικασία, 1048.	
ΚΕΦΑΛ. Ε'. Ἐπίθεσις σφραγίδων.	σελ. 862
Α'. Ἐπίθεσις·	
α'. Περιπτώσεις, ἄρθρ. 1049.	
β'. Ἀνθρωποι·	
1. Δυνάμενοι νὰ ζητήσουν τὴν ἐπίθεσιν, 1050, 1051.	
2. Δυνάμενοι νὰ τὴν κάμουν, 1052, 1053.	
γ'. Ἐκθεσις, 1054, 1058.	
δ'. Παρεμπύπτοντα, 1056—1061.	
Β'. Ἀποσφράγισις.	
α'. Πότε καὶ πῶς ; 1062.	
β'. Εἶδος καὶ τρόπος, 1063—1066.	
Ἐὰν συνέχεται μετ' αὐτῆς σύνταξις ἀπογραφῆς, 1063—1066·	
γ'. Ἐκθεσις, 1067.	
δ'. Παρεμπύπτοντα διαρκούσης τῆς διαδικασίας, 1068.	
ΚΕΦΑΛ. ς'. Σύνταξις ἀπογραφῆς.	σελ. 870
Α'. Γενικοὶ ὅρισμοι·	
α'. Ἐξώδικος, ἄρθρ. 1069.	
β'. Δικαστικὴ.	
1. Ἐν γένει 1070.	
2. Διατυπώσεις, 1071.	
3. Διαδικασία καὶ παρεμπύπτοντα, 1072, 1073.	
Β'. Ἐνδικος ὥφελει· τῆς ἀπογραφῆς·	
α'. Δήλωσις τοῦ κληρονόμου, τῆς συζύγου, καὶ τῆς χήρας, 1074·	
β'. Ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμοι·	
1. Δικαιώματα, 1075, 1076.	
2. Ὑποχρεώσεις, 1078, 1079.	
3. Δικαιώματα ἀπαλλοτριώσεως·	
α'. Ἀδείχ· τοῦ δικαστηρίου, 1076, 1077.	
β'. Ἀνευ ἀδείας, 1078.	

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐκουσία ἀπαλλοτριώσεις.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Ἐξώδικος ἀπαλλοτριώσεις, 1080, 1081	σελ. 875
ΚΕΦΑΛ. Β'. Δικαστικὴ ἀπαλλοτριώσεις	σελ. 877
Α'. Περιπτώσεις, ἄρθρ. 1082.	

Β'. Δικαστική ἄδεια, 1083, 1086.

Γ'. Δικαστική συζήτησις, 1083—1086.

Δ'. Ἀπαλλοτριώσεις 1086.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Δικαστικὴ διανομὴ κοινῶν κτημάτων . . . . . σελ. 879

Α'. Ἐξώδικος διανομή, ἄρθρ. 1087.

Β'. Δικαστικὴ διανομή·

α'. Περιπτώσεις, 1088.

β'. Ἀγωγή περὶ διανομῆς, 1089, 1090.

γ'. Ἀπόφασις περὶ διανομῆς, 1091.

δ'. Διανομή.

1. Ἐν γένει, 1092.

2. Προηγούμενος πλειστηριασμός, 1092—1094.

3. Πραγματικὴ διανομή, ἐὰν ἡ περαιτέρω συζήτησις

α'. ᾗναι περιττή, 1095.

β'. ᾗναι ἀναγκαία, 1096—1099.

Ἄρθρα ἀκροτελεύτια, 1100, 1101.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ

Τῆς ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῶν Δικαστικῶν νόμων
περιεχομένης ὕλης.

(Αἱ δι' ἀριθμῶν παραπομπαὶ ἐμφαίνουσι τὰ ἄρθρα· ὁσάκις δὲ πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ εὐρεται ἡ συλλαβὴ σελ., ἐμφαίνουσι τὴν σελίδα).

Α

Ἀγωγή, ἔγγραφον Πολ. 333 ἔ. πολιτικὴ ἀγωγή εἰς ποιν. δικ. Πολ. 10. ἐμπράγματος ἀκίνητος Πολ. 20, 530, 534. μικτὴ 20, 534. προσω-
πικὴ Πολ. 16, 529, 530, 533. συνοπτικὴ 618 ἀριθ. 2. ἐπὶ χωρισμοῦ
κτημάτων Πολ. 678. τραπέζης καὶ κοίτης Πολ. 683, διαζεύξεως 686. κατὰ
δικαστικῶν ὑπαλλήλων, βρα κακοδικιον. Πρόκλησις εἰς ἀγωγήν Πολ. 81.
συνέπεται τῇ ἐπιδόσει Πολ. 136, 137.

Ἄδεια, ὑπάνδρου γυναικὸς Πολ. 640 ἀριθ. β, 673. δικ. ὑπαλλ. ἀπου-
σίας. Ὀργ. 282 ἔ. κλητῆρων Ὀργ. 160.

Αἵτησις, πρὸς δικαστήρια Πολ. 13. θεραπείας Πολ. 2. ἀναίρεσεως Πολ.
816. ἐπαναλήψεως δίκης 468. ἐπαναλήψεως διαδικασίας Πολ. 783.

Ἀκίνητα κτήματα, δικαιοδοσία Πολ. 20.

Ἀκυρότης Ὀργ. 177 ἔ. 180, 181, 183 ἔ. διαδικαστικῆς πράξεως Πολ.
201 ἔ. τῆς πρὸς ἀπίδειξιν διαδικασίας. Πολ. 343. πράξεων ὑπαλλήλων
προσωρινῶς πεπαιγμένων Ὀργ. 293. πράξεων ἐξαιρητέων ὑπαλλήλων Πολ.
40. πράξεων δικ. ὑπαλλήλων ἐναγομένων ἐπὶ κακοδικίῳ Πολ. 63. δικτη-
ρικῆς ἀποφ. Πολ. 122 ἔ. ἐκθέσεως Πολ. 134. ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου Πολ.
409 — 411. πράξεων ἐπιχειρηθεισῶν ὑπαρχούσης διακοπῆς Πολ. 467.
ἐνστάσις ἀνατρεπτικὴ Πολ. 363, 1. 382, 3. ἀποράσεως μὴ ἐχούσης τὸν
ἐξωτερικὸν τύπον Πολ. 739. εἶναι λόγος ἀναίρεσεως Πολ. 807, 3. ποινὴ
Πολ. 833. πλειστηριασμοῦ Πολ. 896. τῇ κατασχέσει εἰς γείρας τρίτου
Πολ. 923. τῇ μετὰ τὴν κατάχρεσιν ἀπαλλοτριώσεως Πολ. 890, 963.
τῇ φυλακίσεως Πολ. 1016.

Ἀκύρωσις προγενεστερῶν νόμων Ὀργ. 312 Πολ. 1100.

Ἀλλοδαποί, δικαιοδοσία Πολ. 19 ἀριθ. 3. 26 ἔ. πότε δίδου ἐγγύησιν
Πολ. 78, 79. ἀλλοδαπῶν ἐγγράφων ἐκτέλεσις Πολ. 838 ἔ.

Ἀμέλεια Ὀργ. 302.

Ἀμφισβητούμενη διαφορά Πολ. 3. ὕποψ.

Ἀνεβολὴ τῆς δίκης διὰ μὴ ἐγκαιρον κατέθεσιν ἐγγράφων Πολ. 559.
ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῇ διαδικασίᾳ εἰς ἄλλο δικαστήριον Πολ. 587. τοῦ
πλειστηριασμοῦ Πολ. 910.

Ἀναγγελλία δίκης Πολ. 604. δυνειστών, Πολ. 908 ἔ. 936, 984.

Ἀναγκαστικὰ μέτρα Πολ. 878 ἔ. ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν Πολ. 878, 879.

Ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων Πολ. 880 ἔ. Ἐπὶ ἐπιχειρητέων πράξεων Πολ. 882 ἔ. ἐπὶ παραλείπτων πράξεων Πολ. 883.

Ἀναγκαστικὴ διαδικασία Πολ. 884. ἔ.

Ἀναγνώρισις ἐγγράφου 437 ἔ.

Ἀναρίσεις, ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης Πολ. 97, 3. διαιτητικῆς ἀποφ. Πολ. 117. εἰρηνοδ. ἀποφ. Πολ. 519 ἔ. κατ' ἀποφ. ἐμποδιστικῶν Πολ. 719. λόγος ἀναρίσεως Πολ. 807 ἔ. κανόνες τῶν πρὸς ἀναρίσεων λόγων Πολ. 811. κατὰ τίνων ἀποφ. δεκτὴ Πολ. 812. τίνες ἔχουσι τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα Πολ. 813 ἔ. πρόστιμον Πολ. 823 καὶ ὅπου.

Ἀνάκλησις ἀποφάσεων Πολ. 180. πληρεξουσιότητος Πολ. 102, 5. διαιτητικῶν Πολ. 121 ὁμολογίας Πολ. 269. 270. ὅρκου Πολ. 356.

Ἀνακρίσεις τῆς δίκης Πολ. 70 ἔ.

Ἀνακοπὴ Πολ. 235 ἔ. 871, 1029, 4 τρίτου Πολ. 89, 238 ἔ. πότε δὲν γίνεται πλέον Πολ. 232. δὲν συγχωρεῖται ἐπὶ ἐγγράφου διαδικασίας Πολ. 617. κατὰ διαιτητικῆς ἀποφ. 117. ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως Πολ. 123. κατ' ἀποφ. καταδικαζούσης μάρτυρα Πολ. 316 εἰρηνοδικιακῆς ἀποφ. Πολ. 505 ἔ. πρωτοδίκου ἀποφ. Πολ. 516 ἔ. δὲν συγχωρεῖται δευτέρα Πολ. 507. οὕτε κατὰ διαταγῆς προέδρου πρὸς κλήσιν βραχυπρόθεσμον Πολ. 622, 724. οὕτε κατ' ἀποφ. αὐτοῦ Πολ. 638. οὕτε εἰς τὰς ἐπ' ἀναφορὰ δίκας Πολ. 644. δανιστῶν Πολ. 681, 685, 686, 716. δὲν συγχωρεῖται ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πολ. 827. Ἐπιταγῆς Πολ. 871 ἔ. δανιστῶν ἐπὶ πλειστηριασμοῦ Πολ. 908 ἔ. τοῦ ὀρεσίτετου Πολ. 910. τρίτων διεκδικητῶν Πολ. 911. κατατάξεως πύνακος Πολ. 947, 949 ἔ. ἐπὶ προσωπικῆς κρατήσεως Πολ. 1010 ἐπὶ σφραγιζομένων πραγμάτων Πολ. 1061, 1068.

Ἀνάκρισις, ὅπου τίνος διευθύνεται Ὁργ. 103. κατὰ δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Ὁργ. 309.

Ἀνακριτὴς Ὁργ. 118 ἔ. ἐπιμίσθιον αὐτοῦ Ὁργ. 234.

Ἀναπλειστηριασμὸς Ὁρα πλειστηριασμὸς.

Ἀναπομπὴ Ὁρα παραπομπή.

Ἀναρμοδιότης, ἐνστάσις Πολ. 553, 1. 582. πότε περιέχει ὑπέρβασις καθυκόντων Πολ. 808, 2. πότε ἀποφασίζεται ἐξ ἐπαγγέλματος Πολ. 24. ἔφεσις ἐνεκεν ἀναρμοδιότητος Πολ. 738.

Ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα ἀνακοπῆς Πολ. 507, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν Πολ. 733, 735. ἐφέσεως 518, 760 ἔ. ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν Πολ. 733, 735. οὕτε εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 763. πότε δὲν ἔχει ἡ ἀναρίσεις Πολ. 520, 818. ἐπὶ ἐγγράφου πλαστοῦ Πολ. 818. δὲν ἔχει ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας Πολ. 797.

Ἀνατροπὴ 476, 5. 479 ἔ.

Ἀναγνώρισις. Ὁρα ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.

Ἀναφορὰ, διαδικασία ἐπὶ — Πολ. 640 ἔ. δὲν ἐπιδίδεται, ἂν δὲν διαταγῇ Πολ. 641. δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόπειρα Πολ. 642.

Ἀναφυλάξεις Πολ. 1024.

Ἀνέκκλητος ἀπόφασις, εἰρηνοδίκου Πολ. 490. πρωτοδικῶν 520. ἀδιάφορος ὁ χαρακτηρισμοὺς Πολ. 837, 838.

Ἀνήλικοι, ἐπίτροπος αὐτῶν Πολ. 646. δὲν κρατοῦνται προσωπικῶς Πολ. 1003, 1.

Ἀνταγωγὴ Πολ. 564, 633. δικαιοδοσία Πολ. 19. πότε προτείνεται

Πολ. 543, 3. 544. δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὰς περὶ διακτοχῆς διαφοράς Πολ. 633.

Ἀνταπόδειξις Πολ. 251. ἀπαράδεκτος κατὰ τῶν νομικῶν τεκμηρίων Πολ. 273.

Ἀντεισαγγελεὺς Ὁργ. 91 εἰ.

Ἀνένστασις Πολ. 584.

Ἀντεπιστολή Πολ. 404.

Ἀντάφραξις Πολ. 758, 768, 779.

Ἀντιδιδασκότης Πολ. 999, 4.

Ἀντίγραφα καὶ ἀπόγραφα Ὁργ. 193, 244. εἰ. σημειοῦνται ἐπ' αὐτῶν τὰ τέλη. Ὁργ. 127, 165. Πολ. 190.

Ἀντικλητήριον πένητος, Πολ. 224.

Ἀντίκλητος Πολ. 148 εἰ. 131, 133. πένητος Πολ. 224. διακοπή τῆς δίκης ὡς ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ Πολ. 463, 1, 2. ἐν τῇ ἐφέσει Πολ. 316, 767, 5. ἐν τῇ ἀναρέσει Πολ. 819, 4. ἐν τῇ ἐκτελεσει Πολ. 865, 923. ἐπὶ ἀνακοπῆς δανειστών Πολ. 909. ἐπὶ ἐπισπυδομένης προσωπικῆς κρατήσεως Πολ. 1007. ἐπὶ κατασχέσεως Πολ. 1038. ἐπὶ ἐπιθέσεως σφαγίδων Πολ. 1054, 4. 1061.

Ἀντιλήπτωρ δικαστικός Πολ. 665. ζήτησις τοῦ διορισμοῦ του Πολ. 640, 1.

Ἀντιφατικά ἀποράσεις, λόγος ἐπικατηφῆως Πολ. 783. ἀναιρέσεις Πολ. 807, 4.

Ἀπαγόρευσις Πολ. 658. εἰ. 671, 672. ζητεῖται δι' ἀναφοράς Πολ. 640, 3. Ἀπαγόρευσις διορισμοῦ πρωτοδικῶν (πρεσβέρων, εἰσαγγελέων παρὰ πρωτοδικῆς), εἰρηνοδικῶν καὶ γραμματέων τῶν εἰρηνοδικεῶν ἐν ταῖς ἀπαρχαῖς, εἰς ὧν κατὰγονται ἡ ἐξουσία: τὰ πολιτικά αὐτῶν δικαιώματα σ. 30 ὅπου. Ἀπαγόρευσις τῆς ἐγκωρύψεως καὶ κατασχέσεως τῶν παρὰ τὸν δημοσίου ὀφειλομένων εἰς ἐργολάβους, Ν. ΔΡΜΒ' τοῦ 84 ὅπου ἄρθρον Πολ. 885. Ἀπαγόρευσις τῆς κατασχέσεως τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων κτλ., Ν. ΔΡΜΑ' 84 ὅπου ἄρθρον Πολ. 885 (σελ. 757 ὅπου.). Ἀπαγόρευσις τῆς κατασχέσεως στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν συντάξεων καὶ τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου, σελ. 757 ὅπου.

Ἀπειρήσεις Ἰδιωτικαί. Πολ. 1 εἰ.

Ἀπαλλοτρίωσις ἐξωδίκος Πολ. 1080 εἰ. δικαστικὴ Πολ. 1082.

Ἀπάντησις Πολ. 545 εἰ. πότε γίνεται Πολ. 543, 2. 544. ἀρνήσις ἀπάντησεως εἶναι κατάφρασις Πολ. 585.

Ἀπογραφή, ἐνστάσις τῆς πρὸς ἀπογραφήν ὥφελαις Πολ. 583, 4. 580, 582, 5. συντηρητικὴ Πολ. 1029 ἀριθ. 6, 1069 εἰ. Ἐξωδίκος Πολ. 1069. Δικαστικὴ Πολ. 1070 εἰ. ἡ εἰς αὐτῆς ἐνδίκος ὥφελαις Πολ. 1074. Δήλωσις κληρονόμων Πολ. 1074. Ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμων δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις Πολ. 1075 εἰ.

Ἀπόδειξις Πολ. 244 εἰ. ἀντικείμενον Πολ. 224, 243. Παραμπίπτουσα περὶ ἀπόδ. ἀπόφραξις Πολ. 249. προαπόδειξις Πολ. 250. μέσα ἀποδείξεως Πολ. 252. εἰ. κοινὰ Πολ. 254. εἰς ἐπαγγέλματος Πολ. 172. ἀρχὴ ἀγγράφου ἀποδείξεως Πολ. 304, 409. ἀπαράδεκτος πᾶσα νομικὴ θεωρία περὶ ἀποδείξεως Πολ. 256. συντηρητικὴ Πολ. 257 εἰ. κλήτευσις διαδίκων κτλ. Πολ. 261 εἰ. διστάσεις περὶ τὴν ἀπόδειξιν Πολ. 263. ἀπόδειξις κατ' ἐφεσιν Πολ. 747.

- Ἀποδοκίμασις Πολ. 463. 464 ἐ.
 Ἀπόδοσις τῶν καρπῶν Πολ. 832 ἐ.
 Ἀποδοχῇ. Ὅρα Συναίνεσις.
 Ἀποζημίωσις, καταδίκη εἰς—Πολ. 849. 850.
 Ἀπολογητήριον ἔγγραφο Πολ. 543, 768. ἀναγινώσκεται μὴ ἐμφανι-
 σθέντος τοῦ ἐναγομένου Πολ. 593. παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Πολ. 820.
 Ἀποπεράτωσις τῆς δίκης Πολ. 475 ἐ.
 Ἀπόστασις. Ὅρα Προθεσμία.
 Ἀποσφράγισις. Ὅρα σφράγις.
 Ἀπουσίας ἄδεια Ὅργ. 282 ἐ.
 Ἀπόφασις Ὅργ. 260 ἐ. ἀποφάσεως ἔγγραφο Πολ. 173. ὑπογραφή. 174.
 κατὰ πλειονοψηρίαν Πολ. 177 ἐ. ἀποφάσεων εἴδη Πολ. 180 ἐ. ἀνάκλησις
 προπαρασκευαστικῶν κτλ. Πολ. 180. Ἐρεσις κατ' ἀποφάσεων Πολ. 181.
 περιεχόμενα Πολ. 182 ἐ. 807, 6. ἡ ὀριστική καταργεῖ τὴν δίκην Πολ. 476,
 1. αἱ τοῦ Ἀρείου Πάγου δημοσιεύονται Πολ. 839.
 Ἀποχὴ Πολ. 476, 7. 487 ἐ.
 Ἀποχώρησις δικαστῶν Ὅργ. 310 ὑποσ.
 Ἀρείος Πάγος, Ὅργ. 1 ἐ. καὶ Ν. ΧΜΖ' ὑπὸ τὸ ἄρθρον 9 Ὅργ. σύνθε-
 σις Πολ. 805. προδικασία Πολ. 819. διαδικασία Πολ. 826 ἐ. ἀρμοδιότης.
 Πολ. 29. 51. 58. 59. 117. 123. 125. 319. 787. 807. Ἀρεοπαγιτῶν
 προσόντα Ν. ΧΞς' ὑπὸ ἄρθρον 11 Ὅργ. Ἀρεοπαγιτῶν διορισμός σελ. 16
 ὑποσ. ἰσοδότης καὶ ἀποχώρησις οἱ ὑπὸ ἄρθρον 310 Ὅργ. νόμοι. (Ὅρα καὶ
 ἀναίρεσις).
 Ἀρμοδιότης, Πολ. 24, 25. κανονισμός Πολ. 39 ἐ.
 Ἀρνησις, ὑπηρεσίας Ὅργ. 279. Πολ. 56. δικαιοσύνης Πολ. 57 μάρτυ-
 ρίας Πολ. 314.
 Ἀραὶ συγκρούσεως Πολ. 4. 6 ἐ. πῶς δικάζεται Πολ. 7—9. ἀποτέλεσμα
 Πολ. 8. τῆς δευτέρας ἐγγυήσεως Πολ. 844. συντηρητικῆς κατασχέσεως
 Πολ. 1041.
 Ἀρχειοφυλάκις Ν. ΑΡΙς' τοῦ 82 ὑπὸ ἄρθρον 126 Ὅργ.
 Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως Πολ. 304 ἐ. 409.
 Ἀρχηγοὶ πνευματικοὶ τῶν Μωαμεθανικῶν κοινοτήτων σελ. 36 ὑποσ.
 Ἀντεπαγγέλτως Πολ. 170. 172.
 Ἀντοψία Πολ. 252. 277. 283 ἐ. διὰ μνημείων Πολ. 428 ἐξ ἐπαγγέλ-
 ματος Πολ. 172. συντηρητικὴ Πολ. 282. μέσον ἀποδείξεως Πολ. 289.

B

- Βαθμὸς δικ. ὑπαλλήλων Ὅργ. 222 ἐ. βαθμοὶ δικαιοδοσίας Πολ. 13.
 Βασιλέπαιδες πῶς μαρτυροῦν Πολ. 319.
 Βεβαία χρονολογία Πολ. 413. 414.
 Βεβιάσις Πολ. 255.
 Βιβλία, ἐμπορικά Πολ. 408; 416 ἐ. ἀποδεικτικὴ ἰσχύς Πολ. 417. 418.
 φαρμακοπωλῶν, ἱατρῶν, μαϊῶν, καὶ ξενοδόχων Πολ. 498. ἀνακοπῆς Πολ.
 596, 599. ἐφέσεως Πολ. 601. 869.
 Βούλευμα συγγενικοῦ συμβουλίου Πολ. 656.

Γ

Γνησιότης ἐγγράφων, ἀμφισβήτησις Πολ. 445 ε. ἀπόδειξις Πολ. 440 ε. πότε περιττή ἢ ἀπόδειξις τῆς μὴ γνησιότητος Πολ. 441.

Γραμματεὺς, Ὀργ. 10. 122 ε. παρὰ κακουργιοδικαίς Ὀργ. 44 προσλαμβάνει ὑπογραμματοῖς Ὀργ. 122. 124. εἶναι ὑπεύθυνος ἀλληλεγγύως μὲ τοὺς ὑπογραμματοῖς 124. παρ' αὐτῷ ἐπιδόσεις Πολ. 150. ὡς πρὸς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις Πολ. 189. Ὑποχρεώσεις γραμματέως Πολ. 189 ε. Γραμματέων προσόντα καὶ διορισμός. Ν. ΧΞς' καὶ Δ. 4 Ἰαν. 78 ὑπὸ ἄρθρον 11 Ὀργ.

Γραμματεῖς τῆς ἐπικρατείας, πῶς μαρτυροῦσι Πολ. 320.

Γραφεῖα, ἐπίσκεψις αὐτῶν Πολ. 192. ὥραι γραφείου Ὀργ. 125 καὶ ὕποσ.

Γραφεὶς Ὀργ. 123 καὶ Ν. ΧΞς' καὶ Δ. 4 Ἰανουαρίου 1878 ὑπὸ ἄρθρ. 11 Ὀργ.

Γυνή, ἂν ὑπεβάλλεται εἰς προσωπικὴν κράτησιν Πολ. 1003.

Δ

Δεδικασμένον. Ὅρα τελεσιδικία.

Δελτίον Ὀργ. 266.

Δεξιλογος, Πολ. 697. ἀντιπαρτηρήσεις Πολ. 698.

Δήλωσις τρίτου. Πολ. 928 ε. Δήλωσις τῶν κληρονόμων ἢ χηρῶν Πολ. 1074.

Δήμων εὐθὺν ἔνεκα φυλάξεως τῶν κατασχεθέντων Πολ. 889.

Δημόσιον, πότε δεκτὴ ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή Πολ. 2, 17. τίνι τρόπῳ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου Πολ. 75 καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸ νόμοι. Ἀπαγόρευσις τοῦ νάναλαμβάνωσιν οἱ Οἶκον. Ἐξοροὶ δικαστικὸν ἀγῶνα κτλ. Ν. ΩΑΖ' τοῦ 1880 σελ. 241 ὕποσ. Πληρεξούσιοι τοῦ Δημοσίου Πολ. 94 καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸ νόμοι. Διαδικασία περὶ προσκλήσεως τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου καὶ περὶ τῆς χρήσεως καταναγκαστικῶν μέσων. σελ. 724 ὕποσ. Κατεπεῖγον τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δημοσίου ἀναφορμένων ἐρίδων. σελ. 724 ὕποσ.

Δημόσιον ἔγγραφο, Πολ. 398 ε. ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς Πολ. 399 ε. πότε θεωρεῖται ὡς ἰδιωτικὸν Πολ. 402.

Δημοσιότης τῆς διαδικασίας Πολ. 162. πότε δὲν ἀπαιτεῖται Πολ. 129. 162. 163. 523. ἢ ἑλλειψίς αὐτῆς λόγος ἀνατρέσεως Πολ. 807, 2.

Διαγραφὴ τῶν ὑποθέσεων Ὀργ. 269. παρὰ τοῦ γραμματέως Πολ. 870. παρὰ τοῦ προέδρου Πολ. 572. ἔνεκα μὴ ἐμφανίσεως Πολ. 590.

Διαδικασία, ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου Πολ. 128 ε. ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ Πολ. 158 ε. ἔγγραφοι Πολ. 132, 587, 611 ε. 774. προφορικὴ Πολ. 173. ἐπὶ ἀκροατ. τῶν ἐιρηνοδ. Πολ. 499 ε. πρωτοδικῶν Πολ. 579 ε. ἐνώπιον τοῦ προέδρου Πολ. 634 ε. Νόμος ΓΑΖ' τῆς 9 Ἰουλίου 1871 περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπέωντων μισθωτῶν, ὑπὸ ἄρθ. 634 Πολ. σελ. 609 ὕποσ. ἐπ' ἀναφορᾷ Πολ. 641 ε. τῶν ἐμπεροδικῶν Πολ. 721, 728. τῶν ἐφετῶν 774 ε. τοῦ Ἀρείου Πάγου Πολ. 826 ε. Ἀναγκαστικὴ Πολ. 834 ε.

Διάδοχοι, παρστάσεις αὐτῶν, 67, 74 ε. νομιμοποιήσεις πρὸς τὴν δίκην

68. Ισότης τῶν δικαιωμάτων των Πολ. 76. κρείττων ἡ θέσις τοῦ ἐναγομένου Πολ. 78.

Διαζύγιον, Πολ. 640 ἀριθ. 9, 686.

Διαθήκη, δὲν δίδεται ἀντίγραφον Ὁργ. 194. πῶς δημοσιεύεται Ὁργ. 195. παραδίδεται τῷ προέδρῳ τοῦ δικ. παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου Πολ. 1037 ἔ.

Διατρέψεις ἐνστάσεις Πολ. 553, 7.

Διαιτηταὶ ἀποφασίζοντες Πολ. 103 ἔ. 529 ἀριθ. 3. συμβιβασταὶ Πολ. 124 ἔ. κατ' ἀνάγκην Πολ. 108 ἔ. εἰδικὴ πληρεξουσιότης διὰ τὸν διορισμὸν των Πολ. 97, ἀριθ. 1.

Διαιτητικὴ ἀπόφασις Πολ. 114 ἔ. 418. πῶς προσβάλλεται Πολ. 116, 117. ἀκυρότης 122. ἐκτέλεισις Πολ. 118, 123.

Διακατοχή, ἀρμόδια δικαστήρια Πολ. 529, 1, 490, 6. ἐκτελεῖται προσωρινῶς ἢ ἀπόφασις περὶ αὐτῆς Πολ. 187. πότε θεωροῦνται ὡς συνοπτικαὶ δικαί Πολ. 618, 8. δὲν μεταβάλλεται διὰ προφυλακτικοῦ μέτρου Πολ. 626. δὲν ἐνεῦται ἢ περὶ διακατοχῆς δίκη μὴ τὴν περὶ κυριότητος Πολ. 629, 3. διατάξεις ἢ ἀπεβολὴ αὐτῆς Πολ. 630. αἱ περὶ διακατοχῆς ἀποφάσεις χάνουν τὴν ἰσχύν των διὰ τὸν περὶ κυριότητος Πολ. 632. ἀνταγωγὴ δὲν συγχωρεῖται Πολ. 633. ἐγκατάστασις εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς περιουσίας ἀπόντος Πολ. 640, 4.

Διακοπὴ δικαστικῆς. Ν. ΡΠ' ὑπὸ ἀριθ. 282 Ὁργ. σελ. 141 ὅπου.

Διακοπὴ τῆς δίκης Πολ. 462 ἔ.

Διαμονή, παράγει δικαιοδοσίαν Πολ. 16.

Διανομὴ κοινῶν κτημάτων Πολ. 1087 ἔ. Ἐξώδικος διανομῆς, Πολ. 1087. Δικαστικῆς, Πολ. 1088. Ἀγωγὴ περὶ διανομῆς Πολ. 1089 ἔ. ἀπόφασις Πολ. 1091. Πῶς γίνεται ἡ διανομῆς, Πολ. 1092 ἔ.

Διεκδίκησις Πολ. 629.

Διερμηνεύς, Πολ. 340.

Διζήσεως ἐνστάσις Πολ. 553, 7.

Δικαιόγραφον ἐκτελεστέον Πολ. 836.

Δικαιοδοσία πολιτικῶν δικαστηρίων Πολ. 1. Διοικητικῆς Πολ. 3. ὅπου. σύγκρουσις Πολ. 4 ἔ. γενικὴ Πολ. 16, 17. εἰδικὴ Πολ. 19. δύο μόνον βαθμοὶ Πολ. 13. ἐκλεκτικὸν δικαίωμα Πολ. 22. παρέκτασις Πολ. 24, 491, 529, 3. 548. γίνεται ἀμετάκλητος διὰ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς Πολ. 575, 2. δικαιοδοσία τῶν ἀλλοδαπῶν Πολ. 26 ἔ.

Δικαιώματα, τῶν γραμματέων Ὁργ. 240. δικαιοδοσία Πολ. 21. τῶν δικηγόρων Πολ. 101. ἐπὶ πονήτων δὲν εἰσπράττονται Πολ. 223.

Δικάσιμοι ἡμέραι Ὁργ. 249 ἔ.

Δικαστήριον κακοουργιοδικῶν. Ν. ΒΚΗ' περὶ δικαστ. κακοουργιοδικῶν σελ. 161 Γενικαὶ διατάξεις ἀριθ. 1 ἔ. Δικαστ. κακοουργιοδικῶν 4. Δικαστ. συνέδρων 5 ἔ. Δικαστ. ἐνόρκων 14 ἔ. Εἰδικαὶ διατάξεις 56 ἔ.

Δικαστής, Πολ. 14. ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ ἀσυμβίβαστος πρὸς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁργ. 296. ἀποχώρησις Ὁργ. 310 ὅπου.

Δικαστικὰ ἔξοδα Πολ. 208 ἔ. 849. προκαταβολὴ πολ. 208. διατάξεις περὶ αὐτῶν ἐν τῇ ἀποφάσει Πολ. 209. καταδίκου εἰς τὴν πληρωμὴν Πολ. 210 ἔ. ἀποδοτέα ἔξοδα Πολ. 215 ἔ. ἐπίδοσις καταλόγου ἐξόδων Πολ. 247. προνομιοῦχα Πολ. 940, 1. δικαιοδοσία διαφορῶν περὶ ἐξόδων Πολ. 21.

καταδίκη εἰς αὐτὰ Ὅργ. 293. δὲν διατάσσεται προσωρινή ἐκτέλεσις πολ. 187. ἀλλ' ἡ προσωπικὴ κράτησις ἐπὶ ἐμποροδικῶν Πολ. 732. τῆς ἐκτελέσεως πολ. 877.

Δικαστικαὶ θέσεις ἀνώτεραι, προεδριακοὶ καὶ διορισμοὶ εἰς αὐτάς. Ν. ΧΕΣ' (ὡς μετεβιβασθῇ ὑπὸ τῶν νιοτέρων νόμων) ἄρθρ. 10—16 καὶ Διάτ. τῆς 4 Ἰανουαρίου 78 ἄρθρ. 24 καὶ 28 ὑπὸ ἄρθρ. 10—11 Ὅργ.

Δικαστικῆς εὐταξίας διαχειρίσις. Πολ. 130 ἔ., 163, 876.

Δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, διορισμός, ἐπιτήρησις Ὅργ. 96. βρα καὶ Κακοδίσκιον καὶ διορισμός.

Δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος παρὰ τῇ Ἐφορεῖᾳ Ἀττικῆς, σελ. 261 ὅπου. Δίκη ὄριμος Πολ. 469. διακοπὴ Πολ. 463. ἐπανάληψις Πολ. 468. κατάργησις, ἀποπεράτωσις. Πολ. 473 ἔ.

Δικηγόροι Ὅργ. 133. πότε δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ μεσελάθεις των Ὅργ. 132. Πολ. 682. διορισμός Ὅργ. 136, 137. προσόντα ἄρθρ. 6 Ν. ΧΕΣ' ὑπὸ ἄρθρ. Ὅργ. 10—11 σελ. 14 ὅπου. Διατ. 27 Ἀπρ. 1893 ἄρθρ. 1—12 σελ. 26 ὅπου. ἔργα αὐτῶν. Ὅργ. 142. ἐπικυροῦσιν ἀντίγραφα Ὅργ. 151. διορίζονται πληρεξούσιοι Πολ. 91, 104. ἐξετάσις Ὅργ. 137. ὅπου.

Διόγραφα Πολ. 136 ἔ. 188.

Διοικητικὰ συναλλάγματα, ἐρμηνεία, διάλυσις αὐτῶν, Πολ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 3 ὅπου. 2. § 6'.

Διοικητικὰ διαφερεὰ Πολ. 3.

Διορισμός δικαστικῶν ὑπαλλήλων Ὅργ. 10 ἔ. καὶ νόμοι περὶ προσόντων ὑπὸ Ὅργ. 10—11. ἀνακριτῶν Ὅργ. 118 δικηγόρων Ὅργ. 136. κλητῶν Ὅργ. 153 ἔ. συμβολαιογράφων Ὅργ. 169, 170, 206.

Διπλωματικοὶ πράκτορες, δικαιοδοσία τῶν ἡμεδαπῶν Πολ. 17. τῶν ἀλλοδαπῶν Πολ. 26. πῶς μαρτυροῦν Πολ. 320.

Δωσιδικία. Ὅρα ἀρμодиότης.

Ε

Ἐγγράφα Πολ. 253, 384 ἔ. τύπος αὐτῶν Πολ. 386. ὑποβάλλονται ἐν πρωτοτόπῳ Πολ. 391. ἀποδείξεις συντηρητικῇ Πολ. 397. δημόσια Πολ. 398 ἔ. ἰδιωτικά Πολ. 407 ἔ. κύρος τῶν ἰδιωτικῶν Πολ. 409. ἔ. δόναρις ἀποδείξεως Πολ. 412. βεβαίαι χρονολογία Πολ. 413, 414. πότε τὸ ἰδιωτικὸν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ συντάξαντος Πολ. 415, πρωτότυπον Πολ. 391, 423, 426, 427. ἀντίγραφον πολ. 424. ἀπόδοσις αὐτῶν Πολ. 429 ἔ. κοινοποίησις Πολ. 333, 4. 334.

Ἐγγυήσις, γραμματεῖον Ὅργ. 129, 130 καὶ ὅπου. δικηγόρων Ὅργ. 152. συμβολαιογράφων Ὅργ. 174, 175. καὶ ὅπου. 176. δικαιοδοσία πολ. 21, 73, 734. πότε δ' ἐνάγων ὀφείλει Πολ. 77, 78. ἔνστασις 333, 6. 361. ἐπὶ κλήσεως βραχυπροσόδου Πολ. 621, 622, 723. πῶς ἔῖδεται Πολ. 840 ἔ. πῶς αἱρεται Πολ. 814 ὡς συντηρητικὸν μέτρον Πολ. 1029, 1030 ἔ. πότε προκαταλείπεται ἐπὶ τῶν συντηρητικῶν μέτρων Πολ. 1030 ἔ.—Ὅρα καὶ ἐγγυοδοσία.

Ἐγγυητής. Πολ. 604 ἔ. δικαστικὸς Πολ. 998.

Ἐγγυοδοσία. Πολ. 333, 3. 382, 4.

Ἐγκοπὶς Πολ. 408, 421.

(ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ)

Ἐθιμα, πότε ἢ παράδοσις αὐτῶν φέρεται ἀναίρεσιν Πολ. 809. ἀντικείμενον ἀποδείξεως Πολ. 243.

Εἰκόνες τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων Ὀργ. 311.

Εἰρηνοδίκης. Ὀργ. 1 ἐ. σύνθεσις τοῦ εἰρηνοδικείου Πολ. 489. ἀρμοδιότης Πολ. 490 ἐ. συμβολαιογραφία Πολ. 492, 2. διαδικασία Πολ. 499 ἐ. ρόθμισις ὁριστικῆ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συστάσεως εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων Ν. ΑΝΕ' (ὡς μετεβλήθη διὰ τῶν νόμων ΑΦΝΕ' καὶ ΑΩΟΒ') ὅπου. σελ. 3. εἰρηνοδίκου προσόντα Ν. ΧΞΓ' ὑπὸ ἀρθρ. 10—11 Ὀργ. καὶ ἀρθρ. 14 Διατ. 27 Ἀπριλίου 1893 ἐν σελ. 26 ὅπου.

Εἰσαγγελεύς. Ὀργ. 10, 91 ἐ. κρατεῖ τὴν δικαστ. ἀλλήλογραφίαν Ὀργ. 113 ἐπιθεωρεῖ τὰ συμβολαιογραφικὰ γραφεῖα Ὀργ. 211. πῶς μαρτυρεῖ Πολ. 326. πότε ἀπαιτεῖται νόγορὺν Πολ. 588, 643, 690, 801, 1018. Ἔργα τοῦ παρὰ κακουργιοδικαῖς εἰσαγγελεύς Ὀργ. 41. περὶ διορισμοῦ εἰσαγγελέων ἀρθρ. 9 καὶ ἐπ. Νόμου Β'Η' ἐν σελ. 20 ὅπου.

Εἰσηγητής. Ὀργ. 81, 85. περιπτώσεις καθ' ἃς διορίζεται Πολ. 249. 263, 611 ἐ., 643, 702, 704 ἐ. 823, 825.

Ἐκθεσίς. Πολ. 133 ἐ. διαχειρίσεως τῆς Πολ. δικαιοσύνης Ὀργ. 111, 113. τῆς ποινικῆς Ὀργ. 108—110. ἀπαιτούμενα καὶ ἀποδεικτικὴ δύναμις. Πολ. 133 ἐ. πράξεων ἐκτελέσεως Πολ. 875. περὶ ἀντιστάσεως κατ' αὐτήν Πολ. 876. δύναμις ἀποδεικτικῆ Πολ. 876. Ἐκθεσίς πλειστηριασμοῦ Πολ. 902, 979. προσωπικῆς κρατήσεως Πολ. 1007. Ἐπιθέσεως σφραγίδων Πολ. 1054 ἐ. ἀποσφραγίσεως. Πολ. 1067 ἐ. δηλώσεως κληρονόμων ἢ γνησίων. Πολ. 1074 ἐ. διανομῆς πραγμάτων καὶ ἐγχειρίσεως τοῦ λαχόντος εἰς ἕκαστον διάδικον. Πολ. 1099.

Ἐκκεροδικία. Πολ. 533, 2.

Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἐνάγοντος Πολ. 22.

Ἐκμαρτυρία Πολ. 309.

Ἐκπλειστηριασμός. Πολ. 905, 945. διανομὴ Πολ. 932. 986. 995.

Ἐκτασις ὑπαρχόντων. Ὅρα παραχώρησις περιουσίας.

Ἐκτέλεισις, προσπατιούμενα Πολ. 854 ἐ. γίνεται ἐπιμελεία τῶν διαδίκων Πολ. 870. δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεισιν Πολ. 871 ἐ. ἔκθεσις περὶ ἐκτέλεισεως Πολ. 875 ἐ. ἔρδω. Πολ. 877. Ὅρα καὶ ἐκτελεστὸν ἔγγραφον, προσωρινὴ ἐκτέλεισις, κατάγωσις, κατάταξις, πλειστηριασμός.

Ἐκτελεστὸν ἔγγραφον Πολ. 403, 854, 860. τὸ δημολογηθὲν εἰς τὴν προδικασίαν Πολ. 549. καὶ ἐν τῇ λογιστικῇ δίκῃ Πολ. 700, 706, 709. ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ Πολ. 945, 994, τύπος ἐκτελέσεως σελ. 732 ὅπου.

Ἐμπειροτέγνα Πολ. 282, 278, 291 ἐ. ἰσχὺς τῆς γνωμοδοτήσεως Πολ. 298. ἀποζημίωσις ἀρθρ. 14 καὶ 15 Διατ. 25 Μαρτίου 1835 ὑπὸ ἀρθρον 317 Πολ.

Ἐμπορικὰ βιβλία. Ὅρα ἔγγραφα.

Ἐμπορικὰ δίκαια Πολ. 717 ἐ. δικαιοδοσία Πολ. 19, 22, 24. Διαδικασία ἐν ταῖς ἐμ.π. δίκαις Πολ. 270 ἐ.

Ἐνέχυρον Πολ. 941, 1.

Ἐνοπλὸς δύναμις προσκαλεῖται παρὰ τοῦ εἰσαγγελεύς Ὀργ. 104. τοῦ ἀνακριτοῦ Ὀργ. 119.

Ἐνορκί. Ὅρα Δικαστήριον κακουργιοδικῶν.

Ἐνστασις Πολ. 551 ἐ. κατ' ἔγγραφον Πολ. 396, 405 ἐ. γίαι ἐν τῷ

ἀκρατηρίῳ Πολ. 159. πότε προτείνονται Πολ. 502, 544, 582 ε. εἰ ἀπαγωγέματος Πολ. 531, 755. ὡς ἐκ δικαιοῦματος τρίτου Πολ. 552, 3. 582, 6. ἀνατρεπτικοί Πολ. 563 ε. 582, 7. πῶς συζητοῦνται Πολ. 583. τίνας δεκταὶ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν Πολ. 729. ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν Πολ. 871 ε.

*Εντάλμα φυλακίσεως διὰ θορύβους Πολ. 130 ε. 166. ἐκτέλεσις Ὀργ. 103.

Ἐξαιρέσις δικαστῶν Πολ. 36 ε. 50. ἀν γίνεται ὕλων τῶν Ἐφετῶν ἡ Ἀρεοπαγιτῶν Πολ. 49 ὅπου. διαιτητῶν Πολ. 113. ἐμπειροτεχνῶν Πολ. 295 ε. μαρτύρων Πολ. 324. ἐρμηνέων Πολ. 343. πότε προτείνεται Πολ. 582, 1. ἀρνήσις ἢ ἀποσιώπησις τῶν ἐξαιρέσεως λόγων Πολ. 48.

*Ἐξόδα δικαστικά. *Ορα Δικαστικά Ἐξόδα.

*Ἐξομολόγησις—*Ορα ὁμολογία.

*Ἐξῶσις μισθοῦ σελ. 609 ὅπου. ὁπὸ ἀρθρ. 634 Πολ.

*Ἐρτάσιμοι ἡμέραι Ὀργ. 125 καὶ 250 ὅπου.

Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας Πολ. 785. ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης Πολ. 97, 3. ἀρμεδιότης Πολ. 786 ε. γίνεται ἀπαξ Πολ. 789. προθεσμία Πολ. 790. κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως Πολ. 119. περὶ δικ. ἐξόδων περαιοφθέντων Πολ. 209. ὡς πρὸς λογιστικά λάθη Πολ. 714.

*Ἐπανάληψις τῆς δίκης. *Ορα Διακοπὴ τῆς δίκης.

*Ἐπανταγωγὴ δὲν ἐπιτρέπεται Πολ. 568.

*Ἐπανένστασις Πολ. 584.

*Ἐπίδειξις ἐγγράφων Πολ. 429 ε.

*Ἐπίδοσις Πολ. 138, 147, 154, 513. εἰς ἕκαστον ἀναγόμενον καὶ ἑμὸ-δικον Πολ. 539. ἐπὶ ἐρήμης δίκης Πολ. 596.

*Ἐπίθεσις σφραγίδων. *Ορα σφράγις.

*Ἐπικύρωσις ὑπογραφῶν Ὀργ. 88.

*Ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν. Πολ. 862 ε.

*Ἐπίπλῃξις Ὀργ. 293.

*Ἐπίτῃσις Πολ. 100 Ὀργ. 240. ἐπὶ προσ. κρατήσεως Πολ. 1013.

*Ἐπίτρησις Πολ. 492, 4. ἐπιτήρησις αὐτοῦ Ὀργ. 102. παύσις Ὀργ. 102. ζήτησις διορισμοῦ ἐπ' ἀναφοράς Πολ. 640, 1. 646. διορίζεται προσωρινὸς παρ' εἰρηνοδίκου ἢ εἰσαγγελέως Πολ. 649.

*Ἐργάσιμοι ὥραι καὶ ἡμέραι Ὀργ. 125 ὅπου. 250 ε. Πολ. 636. πότε δὲν ὑποχρεοῦνται τίς νὰ δεχθῇ τὸ ἐπιδιδόμενον ἔγγραφον Πολ. 147. 161.

*Ἐρμην δίκη, εἰρηνοδικῶν Πολ. 503. πολυμελῶν δικ. Πολ. 391, 627.

*Ἐρμηνεία τοῦ νόμου ψευδὴς φέρει ἀναίρεσιν Πολ. 809, 810. ἡ ἰσφαλμένη ἐρμηνεία πραγμάτων ἢ συμβολαίου δὲν φέρει ἀναίρεσιν Πολ. 810, 2.

*Ἐρμηνεύς Πολ. 340, 342, 343. ὅρκος Πολ. 288. ἐρμηνεὺς τῆς Τουρκικῆς γλώσσης ἐν τοῖς δικαστηρίοις τῶν νέων Ἑπαρχιῶν σελ. 7 ὅπου.

*Ἐταιρία, δικαιοδοσία Πολ. 17. διαφορὰ αὐτῶν Πολ. 108.

*Ἐτεροδικία Πολ. 17.

Ἐδρατήρια συμβολαιογράφων, δικηγόρων, γραμματέων, κολλουσιτῶν, κλητῶν Πολ. 408, 419. οἰκιακά Πολ. 420.

Εὐταξία ἀκρατηρίου. *Ορα ὁρῦθοι καὶ ἀντιστάσεις.

*Ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἰσφαλμένη φέρει ἀναίρεσιν Πολ. 807, 7. 809 ε.

δ *Ἄρειος Πάγος ἀπαρμύζει τὸν νόμον Πολ. 836.

Ἐφεσις Πολ. 736 ἐ. κατὰ διαιτητικῆς ἀποράσεως Πολ. 116, 529, 2. 719, 737. ἀπορ. περὶ ἀποδείξεως Πολ. 181. κατ' ἐιρηνοδικτικῆς ἀπορ. Πολ. 515 ἐ. 529, 2. θεωρεῖται ὡς συνοπτικὴ δίκη Πολ. 618, 1. δὲν συγχαίρεται κατὰ διαταγῆς τοῦ προέδρου πρὸς κλῆσιν βραχυπρόθεσμον Πολ. 622, 724. οὔτε κατ' ἀποράσεως αὐτοῦ πολ. 638. ἔφεσις εἰς τὰς ἐπὶ ἀναφορᾷ δίκας Πολ. 643. κατ' ἀπορ. πρωτοδ. καὶ ἐμποροδ. 736. τῶν ἐμποροδικῶν Πολ. 719. κατ' ἀπορ. τῶν ἐφετῶν Πολ. 58, 59, 739. πότε ἀπαράδεκτος Πολ. 749, 782. ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν Πολ. 776 ἐ. ἀποτελέσματα αὐτῆς 780 ἐ. ἐπὶ δίκης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν Πολ. 874, 951. ἐπὶ προσωπικῆς κρατήσεως Πολ. 1019.

Ἐφέται Ὅργ. 1 ἐ. σύνθεσις Πολ. 736. ἀρμεδιότης Πολ. 13, 737 ἐ. ἐξαίρεσις θλῶν τῶν ἐφετῶν Πολ. 49 ὅπος.

Ἐφορία Ἀττικῆς. Εἰδικὸς ὑπάλληλος παρ' αὐτῇ φέρων τὸν τίτλον δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου, Ν. ΓΜΔ' τοῦ 1882 σελ. 261 Ν. ΑΧΑΒ' περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ παραστάσεως τοῦ δημοσίου νόμων σελ. 262 ὅπος. Διατ. περὶ τοῦ παρὰ τῷ δικαστικῷ ἀντιπροσώπῳ βεηθοῦ τῆς 30 Σεπτ. 1892 σελ. 263 ὅπος.

Ἐφοροὶ οἰκονομικοί. Ἀπαγόρευσις αὐτῶν νάναλαμβάνωσι δικαστικὸν ἀγῶνα. Ν. ΩΛΖ' τοῦ 1880 σελ. 241 ὅπος.

Ἐγχευθία Ὅργ. 291.

Z

Ζήτημα προκαταρκτικόν. Ἰδε προδικαστικὸν ζήτημα.

H

Ἡμερολόγιον Πολ. 408, 3. 419.

Θ

Θεραπείας αἵτησις Πολ. 2, 60.

Θρόνοι καὶ ἀντιστάσεις Πολ. 130. 166 ἐ.

I

Ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις Πολ. 13.

Ἰκανότης τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου Πολ. 74. καὶ ὅποσημ.

K

Κακοδίκιον. Πολ. 56 ἐ. καὶ ὅπος. εἰδικὴ πληρεξ. Πολ. 97, 4. κατὰ διαιτητῶν Πολ. 126, ἀρμεδιότης, Πολ. 58.

Κανονισμός, ἀρμεδιότητος Πολ. 23, 29 ἐ. ἐσωτερικὸς τῶν δικαστηρίων Ὅργ. 262.

Κατακύρωσις, δὲ πλειστηριασμός.

Κατάργησις δίκης. Πολ. 475 ἐ.

Κάταρξις δίκης, δὲ ἀγωγή.

Κατάσχσις Πολ. 878 ἀριθ. 1. 1029, 2. δικαιοδοσία Πολ. 19 ἀριθ. 4.

ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν Πολ. 19 ἀριθ. 5, μέσον ἐκτελέσεως Πολ. 878 ἀριθ. 1, κινήτων εἰς χεῖρας τοῦ δευτέρου πολ. 885 ἔ. καρπῶν ἀσυγκομιστών Πολ. 915 ἔ. παρὰ τρίτῳ Πολ. 919 ἔ. τίνα ἀκατάσχετα Πολ. 883 καὶ ὅπου. 920. χρεῶν κοινοτήτων καὶ δήμων αὐτ. κοινοποιήσις Πολ. 887, 925, 959, φύλαξις Πολ. 888, 889, 961, 1039. ἀπαγόμενοι τῆς ἀπαλλοτριώσεως των Πολ. 890, 926, 963. κατάσχεσις ἐπὶ κατασχέσει Πολ. 908, 933, 984. ἀκινήτων Πολ. 954 ἔ. ἐν Ἑπτανήσῳ Πολ. 934 ὅπου. εἰς χεῖρας ἄλλου ἢ τοῦ δευτέρου Πολ. 956, τόπος αὐτῆς Πολ. 957. συντηρητικὴ Πολ. 1029 ἀριθ. 2, 1034 ἔ. πότε αἴρεται Πολ. 1041. διαταγμοὶ Πολ. 1041. — "Ὁρα κλειστηριασμοί.

Κατασχετήριον Πολ. 923.

Κατάταξις Πολ. 939 ἔ. πίναξ Πολ. 945 ἔ. 987 ἔ. 991.

Κατεπιφέρουσαι δικαί, θεωροῦνται ὡς συννεπικαὶ Πολ. 618, 1. πότε δικάζονται χωρὶς νὰ κληθῇ ὁ ἐναγόμενος Πολ. 637. αἱ διοικητικαὶ Πολ. 3 ὅπου. Κατοικία, δικαστικῶν ὑπαλλήλων Ὁργ. 280. τοῦ προέδρου ὡς τόπος συζητήσεως Πολ. 636. τοῦ ἐργηνοδικοῦ Πολ. 161. δικαιοδοσίᾳ Πολ. 16.

Κατοχή, "Ὁρα διακατοχή.

Κηδεμών Πολ. 492, 4. ἐπιτήρησις Ὁργ. 102. παῖσις αὐτ. αἵτησις διορισμοῦ Πολ. 640, 1. 646 ἔ. προσωρινὸς Πολ. 649. ἀσώτων Πολ. 671. ἀπηγορευμένων πολ. 672.

Κληρονομία, δικαιοδοσία Πολ. 17. ἀποδοχὴ ἢ ἀποβολὴ Πολ. 560.

Κληρονόμοι, μετάδοσις τῶν ἀγαθῶν εἰς αὐτὸν Πολ. 775 ἀριθ. 3 κληρονόμων ἢ χρηρῶν δήλωσις Πολ. 1074. δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις κληρονόμων ἐξ ἀπογραφῆς Πολ. 1074 ἔ.

Κλήσις Πολ. 138, 154, 261, 262. τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων Πολ. 310. ὁμοδίκων Πολ. 502. ἐργηνοδικῶν Πολ. 494 ἔ., 514, 522. ἐνώπιον τοῦ προέδρου Πολ. 636. ἐπίδοσις Πολ. 140. ἔ. Πολ. 146, 163, 191. στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν Πολ. 145, 8, 9. βραχυπρόθεσμος Πολ. 493, 621 ἔ. 722, 726, 735, 766, 1018. ἀποτελέσματα τῆς πρὸς συμβιβασμὸν κλήσεως Πολ. 527.

Κλητῆρας Ὁργ. 153 ἔ. ἔργα αὐτῶν Ὁργ. 162, 163. ἔμμοισθοι Νόμοι περὶ ἔμμοισθων κλητῆρων Ὁργ. 153 σελ. 94 καὶ ἐπ. ὅπου. ἐξετάσεις αὐτ. ὅπου. ἀριθμοὶ αὐτῶν αὐτ. ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάγας τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀνακρίσεως Ὁργ. 104. Προσκαλεῖται παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ Ὁργ. 119. τοῦ ἀκροατηρίου Ὁργ. 156. ("Ὁρα καὶ Ἑπίδοσις).

Κοινοποίησις, ἐν τοῖς συμβολαιογραφείοις Ὁργ. 202. ἐγγράφων Πολ. 555, 565. ἐνστάσις τῆς μὴ κοινοποιήσεως, Πολ. 553, 4. 554.

Κοινότητες, δικαιοδοσίᾳ Πολ. 17. γρῆν Πολ. 885. τί κατάσχεται Πολ. 885 ὅπου. πῶς ἀντιπροσωπεύονται κοινότητες σελ. 240 ὅπου.

Κολλυβιστής, βιβλίᾳ Πολ. 408 ἀριθ. 3, 415 ἀριθ. 3, 419.

Κράτεις προσωπικῇ Πολ. 1020, 1043 ἔ. κατάθεσις τῶν πρὸς διατροφήν τῶν κρατουμένων Πολ. 1040 καὶ 1020 ὅπου.

Κτηματικὴ παραχώρησις Πολ. 687 ἔ. 1020, 6.

Κυρία ἀπαίτησις Πολ. 925 ἔ. 934 ἔ. 1042 ἔ.

Κυρίότης, ἀγωγή Πολ. 629, 632, ἔρα καὶ διακατοχή.

Κώλυμα, δικαστικῶν ὑπαλλήλων Ὁργ. 27, 33, 37, 42, 91, 261, 270.

Λ

- Λάθη λογιστικά Πολ. 715. περιττή ή ἑρπείς Πολ. 759.
 Λειπομαρτύριον Πολ. 314.
 Ληξιαρχικῶν βιβλίων διορθώσεις Πολ. 640, 5. 673 ε.
 Λογιστικὴ δίκη Πολ. 565 ε. δικαιοδοσία Πολ. 49, 22. ἐμπορικὴ Πολ. 731.
 Λογοδοσία, Πολ. 695, ἐκουσία Πολ. 697. βία Πολ. 701.

Μ

- Μάρτυρες Πολ. 252, παραδεκτὸν αὐτῶν Πολ. 330 ε. εξέτασις Πολ. 306 ε. 334 ε. πῶς οἱ διάδικοι ἀποτείνουν πρὸς αὐτοὺς ἐρωτήσεις Πολ. 171, 337. ἀνεπιτήδευτοι Πολ. 321 ε. ἀειρετέιοι Πολ. 324. τίνες αὐτῶν δεκτοὶ εἰς τὰς γαμικὰς διαφορὰς Πολ. 685, 686. ἄρκοι Πολ. 331, 496, 510. ἀξιώσιμον αὐτῶν Πολ. 332. συντηρητικῶς ἐξετάζομενοι Πολ. 333. μὴ εἰδότες τὴν ἑλληνικὴν Πολ. 340. κωφοὶ καὶ ἄλλοι Πολ. 341 ε. πότε ἡ ἀκουρο μαρτυρία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν Πολ. 347. εἰς συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα Ὅργ. 178 ε. ἐπὶ συνειπτικῶν ὑποθ. Πολ. 625. πότε συγχωροῦνται ἐν τῇ ἐφέσει Πολ. 764. εἰς τὴν κατάχρεσιν Πολ. 886. ἀποζημιώσεις αὐτῶν Πολ. 317. δικαιώματα αὐτῶν Πολ. 317.

- Μέθ' ἄκρα ἴση τῇ παραφροσύνῃ Πολ. 322.
 Μεσεγγύσεις Πολ. 886 ε. Φύλαξις τῶν μεσεγγυημένων πραγμάτων Πολ. 888 ε. ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως μεσεγγυημένων πραγμάτων Πολ. 890.

- Μεταβίβαστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως Πολ. 760 ε.
 Μήν, ἴσος τριάκοντα ἡμέραις Πολ. 194.
 Μηνυτής, Πολ. 878, 882. διορισμὸς Πολ. 879.
 Μήνυτρα, Πολ. 879.
 Μισθὸς Ὅργ. 233 ε., 289, 294, 308. μετὰ παραίτησιν Ὅργ. 310. ἀπαγόρευσις τῆς κατασχέσεως μισθῶν ὑπαλλήλων, σελ. 787 ὑποσ. Μισθὸς εἰδικῶν πταισματοδικῶν σελ. 4 ὑποσ.
 Μνημεία, δημόσια Πολ. 399. ἰδιωτικά Πολ. 408, 422.

Ν

- Ναυτικὴ, κλήσις βραχυπρόθεσμος εἰς ναυτικὰς ὑποθέσεις Πολ. 726.
 Νομὴ, ἔρα Διακτοχῇ.
 Νομικοὶ σύμβουλοι, Ν. ΑΚΑ' τοῦ 1882 ὑπο ἄρθρον 94 Πολ.
 Νομιμοποίησις πρὸς τὴν δίκην. Πολ. 68, 609. πρὸς τὸ δικάζεσθαι Πολ. 92.

Ο

- Ὁμοδικία, Πολ. 70, 91. ἔνστασις Πολ. 583, 6. 561.
 Ὁμόδοκοι Πολ. 70, 91, 2. κλητεύσις Πολ. 561, 562. ἐκδίδονται νὰ παρέμβωσι Πολ. 232. κλητευθέντες ἀντιπροσωπεύονται παρὰ τοῦ ἐμφανισθέντος Πολ. 510, 580, 602 ε. ἀνταμείβαντοσι τὰ δίκαια τοῦ ἀνάγοντος ἢ τοῦ ἐναγομένου Πολ. 509 ε. 602, 3.

Ὁμολογία Πολ. 252, 264. ἐξώδικος Πολ. 263 ε. ἀνάκλησις Πολ. 269 ε. συντηρητική 271. εἰς συμβιβαστικὴν διαδικασίαν Πολ. 524. ἐκτελεστική Πολ. 549, 700. πότε δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ἢ τοῦ συζόγου Πολ. 679, 685, 686.

Ὁρκος. — πρὸς ἀπόδειξιν Πολ. 252, 349. μαρτύρων Πολ. 335. πραγματογνωμόνων Πολ. 288. ἐπαγωγὴ αὐτοῦ Πολ. 351. ἀντεπαγωγὴ Πολ. 352. ἀποποίηση Πολ. 355. ἀνάκλησις Πολ. 336. ἀποδεικτικὴ δύναμις Πολ. 357. ἀνίκαντοι πρὸς ὀρκωδίαν Πολ. 358, 360. δι' ἐπιτρόπου Πολ. 361. περὶ τοῦ πιστεῦναι καὶ μὴ γινώσκειν Πολ. 363. ἰδανικῶν προσώπων Πολ. 364 ε. τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομ. ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου σελ. 459 ὅπου. ὁμοδικῶν Πολ. 368. ἀλληλεγγύως ὑποχρέων Πολ. 369. πρωτοτελείου ἢ ἐγγυητοῦ Πολ. 370. τῶν μελῶν ἐταιρίας Πολ. 371. κληρονόμων καὶ ἀντιπροσώπων Πολ. 372. πῶς δίδεται Πολ. 373. ἐπιβαλλόμενος Πολ. 378. ἀναπληρωτικὸς καὶ ἀπαλλακτικὸς Πολ. 379. ἐκτιμητικὸς Πολ. 383. εἰς συμβιβαστικὴν διαδικασίαν Πολ. 524.

III

Παραγγελία πρὸς δικαστήρια Πολ. 15.

Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν Πολ. 141.

Παραγραφή, διακοπὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς Πολ. 156, 157. τῆς ἐνοστάσεως Πολ. 863. 2 τῆς ἀπορ. Πολ. 864.

Παραίτησις Πολ. 487 ε. εἰδικὴ πληρεξουσιότης Πολ. 97.

Παρακαταθῆναι δικαστικὰ καὶ καταθέσει εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα τῶν διαπιστευομένων τοῖς δικαστικοῖς ὑπαλλήλοις χρημάτων. Ὁργ. 126 ἀριθ. 6 καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸ νόμοι (σελ. 73 καὶ ἐπ.).

Παραλαβὴ χρημάτων, ἐγγράφων κτλ. εἰδικὴ πληρεξουσιότης Πολ. 97, β.

Παραπομπὴ Πολ. 24, 49 ε. 515, 831, 833.

Παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου Πολ. 67, 74 ε. διὰ πληρεξουσίων Πολ. 98.

Παρατηρήσεις ἀγορεύσαντος τοῦ εἰσαγγελέως Πολ. 387.

Παραχώρησις περιουσίας Πολ. 687 ε. 640 ἀριθ. 10, 1020 ἀριθ. 6.

Παρέγκλησις ἐκ τῆς διαδικασίας Πολ. 549, 807.

Παρέκτασις ἀρμοδιότητος. Ὅρα ἀρμοδιότης.

Παρέμβασις Πολ. 89, 231, 716 ε.

Παρμπήπτοντα Πολ. 225 ε. περὶ ἀποδείξεως πρᾶξις Πολ. 249, 284, 293, 306, 374, 812 ἀριθ. 3. δικαιοδοσία Πολ. 21.

Παρμπήπτουσαι ἀγωγαὶ Πολ. 229, 233 ε. συνοπτικαὶ Πολ. 618, 1.

Πασίδηλον Πολ. 245, 246.

Παῦσις δικ. ὑπαλλήλων Ὁργ. 13, 281, 307, 309. καὶ νόμοι περὶ προσόντων Ὁργ. 10—11 ὅπου. προσωρινὴ Ὁργ. 283, 294, 305, 308.

Πειθαρχικαὶ περιπτώσεις τῶν εἰσαγγελέων Ὁργ. 116. τῶν δικαστηρίων Ὁργ. 116. τῶν πρεσβέρων Ὁργ. 232. βιβαίωσις Ὁργ. 98. καταδίωξις Ὁργ. 99. ἀρμοδιότης Ὁργ. 299, 300, 301. ποιναὶ Ὁργ. 293. συνέπειαι Ὁργ. 294, 295. διεξαγωγὴ Ὁργ. 302 ε. νέα ἀνάκρισις Ὁργ. 307. ἐπίτασις ἢ μετρίασις τῆς ποινῆς Ὁργ. 307.

Πειθαρχικὴ ἐξουσία Ὁργ. 298. δικαστηρίων Ὁργ. 23, 26, 33, 41, 97, 299. τοῦ πρεσβέρου Ὁργ. 89. τοῦ εἰσαγγελέως Ὁργ. 97.

Πενήτων δικαιώματα Πολ. 220 έ.

Πινάκιον Όργ. 263 έ. Πολ. 571. έγγραφη Πολ. 566 έ. 580 έ. άταξία Πολ. 574, 727. συνέπεται Πολ. 575, 577, 578. επί λογιστικής δί- κης Πολ. 699, 710. επί έμπορικης Πολ. 727.

Πίναξ δικηγορικων δικαιωμάτων. Όργ. 242.

Πίναξ κατατάξεως Πολ. 945, 994.

Πλαστογραφία. Διαδικασία επί έγγραφου ως πλαστού Πολ. 453 έ. προ- βαλλομένη επί έμπορικης ύποθέσεως Πολ. 730.

Πλειστηριασμός κινητών Πολ. 891 έ. άκινήτων Πολ. 968. κοινοποιήσις Πολ. 893 έ. 967 έ. κατακύρωσις Πολ. 899. προσφορά έφ' ης ή κατακύρω- σις Πολ. 900 ύποσ. άναπλειστηριασμός Πολ. 903, 982. άμετάκλητος Πολ. 906, 979. άνακοπή δανειστών Πολ. 908 έ. του έρείλετου Πολ. 910. τρί- των διεκδικητών Πολ. 911. διανομή Πολ. 936. κατάταξις Πολ. 939, 987, 991 έ. άναβολή Πολ. 910 έ.

Πλημμελειοδικων δικαστήριον. Όργ. 29. 32.

Πληρεξούσιος Πολ. 91 έ. δικαιώματα και χρέη Πολ. 99 έ.

Πληρεξουσιότης Πολ. 93, 94. άποτελέσματα Πολ. 95. γενική Πολ. 96. ειδική Πολ. 97. παύσις Πολ. 102. πένητος Πολ. 221.

Ποιναι (πρόστιμα, χρηματικά άποζημιώσεις, χρηματικά ποιναι). πότε επιβάλλονται παρά πολιτικού δικαστ. Όργ. 134. Πολ. 63, 92, 100, 103, 142, 146 άριθ. 2 και 3, 166, 169, 176, 191, 204, 207, 243, 281, 314, 432, 448, 599, 630, 653, 882, 883, 896, 999 άριθ. 11, 1001, 1016. πειθαρχικαι Όργ. 293 έ.

Ποινικά δικαστήρια Όργ. 29 έ.

Πολιτικά δικαστήρια Όργ. 1 έ. άπασα ιδιωτική άπάτησις ύπάγεται εις αυτά Πολ. 1.

Πολιτική άγωγή Πολ. 10—12.

Περί πολιτικής τάξεως δίκαι Πολ. 3 ύποσ. 2 § α'.

Πραγματογνώμονες Πολ. 285 έ. πώς εξετάζονται εις συνοπτικές ύποσ. Πολ. 625 εξαίρεσις Πολ. 295 έ. ή γνώμη των ύπογρεωτικής Πολ. 298. πότε χρησιμεύει ως άπλή γνωμοδότησις. Πολ. 298. δικαιώματα αυτών Πολ. 317.

Πρακτικά Πολ. 174. 175 έ. Όργ. 260 έ.

Προαπόδειξις Πολ. 250 έ.

Προδικασία παρά τω ειρηνοδικέω Πολ. 494 έ. παρά πρωτοδικαίς Πολ. 531 έ. παρά τω προέδρῳ των πρωτοδικων Πολ. 636 έ. έν ταίς έμπορικαίς ύποθέσεσιν Πολ. 720 έ. παρά τοίς έρέταις 767 έ. επί έπαναλήψεως διαδι- κασίας Πολ. 975 έ.

Προδικαστικόν ζήτημα, πολιτικόν Πολ. 11, 227, 808, 3. άποφασισθέν δέν ύπόκειται εις νέαν συζήτησιν Πολ. 12. πότε διακόπτεται την δίκην Πολ. 463, 4.

Πρόεδρος Όργ. 81 έ. διαδικασία Πολ. 634 έ. ή άπόφασις αυτού άνεπι- δεκτος άνακοπής και έφέσεως Πολ. 638. επί προσωπικής κρατήσεως Πολ.

1008. ἐπὶ ἀπολύσεως Πολ. 1022. ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων Πολ. 634 ἐ. 921, 1028, 1035, 1036. περὶ δικαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως Πολ. 1083.

Προθεσμία Πολ. 193 ἐ. ἐπέντασις Πολ. 195—198 (ἀλλ' ἔδε καὶ σελ. 885), 497 ἐ. 540 ἐ. 596 ὅπου. 620, 721, 753 ἐ. 766, 792 ἐ. παραμείλησις Πολ. 199 ἐ. πότε συντίθεται Πολ. 498, 721 ἐ. 726, 735. πότε δὲν συντίθεται Πολ. 540. πρὸς ἔφεσιν Πολ. 756. πρὸς ἀναίρεσιν Πολ. 816 ἐ. ὡς πρὸς τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰσαγγελέα Πολ. 815. πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων Πολ. 866.

Πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν Πολ. 81.

Προνόμια ἐπὶ τῶν κινητῶν Πολ. 940. ἐ.

Πρόξενοι πῶς μαρτυροῦσι Πολ. 320.

Προπαρασκευαστικαὶ δίκαι Πολ. 229. δικαιοδοσία Πολ. 21.

Προπεμπτήριον Πολ. 1004, 1005.

Προσπερίκλησις Πολ. 69.

Προσπεριγορήγησις τῶν δικαστηρίων Ὁργ. 126, 238. τῶν εἰσαγγελέων Ὁργ. 117, 238. τῶν γραμματέων Ὁργ. 237.

Προσδιορισμὸς τῆς τάξεως τῶν ὑποθέσεων Ὁργ. 264 ἐ. Πολ. 576.

Προσόντα τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων Ὁργ. 10—11 καὶ οἱ ὑπ' αὐτὰ Νόμοι.

Πρόστιμον Ὁργ. 293. ἐφέσεως Πολ. 518, 772 ἐ. 783. εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας Πολ. 795 καὶ ὅπου. ἀναιρέσεως Πολ. 823 καὶ ὅπου. 824, 838.

Προσωπικὴ κράτησις, δικαιοδοσία Πολ. 19, 4. 1017. ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν Πολ. 19, 5. περιπτώσεις Πολ. 537, 698, 743, 732. 903, 998, 999, 1000, 1003. 32. πρὸς ἐκτέλεσιν Πολ. 878, 2. 998 ἐ. ἀπόφασις Πολ. 1002. διαταγμοὶ Πολ. 1008. τόπος τῆς φυλακίσεως Πολ. 1009. διατροφή Πολ. 1010 ἐ. 1020 ἀριθ. 3. κατὰστιχον Πολ. 1012 ἐπίσχισις Πολ. 1013. ἀκυρότης Πολ. 1016. παρεμπιπτόντα Πολ. 1017. ἀπόλυσις πότε γίνεται Πολ. 1020. διαταγμοὶ Πολ. 1021. ἀναφυλάκισις Πολ. 1024. συντηρητικὴ Πολ. 1029 ἀριθ. 3. 1045 ἐ.

Προσωρινὰ μέτρα. Διατασσόμενα ὑπὸ προέδρου πρωτοδικῶν. Πολ. 634 ἐ. 921, 1028, 1035, 1036. Διατασσόμενα ὑπὸ εἰρηνοδίκου 490.

Προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Πολ. 186 ἐ.

Προσωρινὸς διαχειριστὴς Πολ. 664. παῦσις Πολ. 669.

Προτάσεις, ἔγγραφοι Πολ. 580 ἐ. νῆαι ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ Πολ. 158, 160. κατὰ τὴν ἔφεσιν Πολ. 747.

Προτίμησις, πινάκιον Πολ. 575, 1.

Προφυλακτικὰ μέτρα Πολ. 624, 1025 ἐ. πῶς αἱ περὶ αὐτῶν ἀποφάσεις γάνουν τὴν λογὴν Πολ. 627.

Πρωτοδίκαι Ὁργ. 1 ἐ. ἀριθμὸς πρωτοδικείων ὅπου. σελ. 5—6. προσόντα πρωτοδ. Ν. ΧΞC' καὶ λοιποὶ νόμοι ὑπὸ 10—11 Ὁργ. σύνθεσις Πολ. 528. ἀρμόδιότης Πολ. 529 ἐ. διαδικασία εἰς συνθέσιν δίκας Πολ. 531 ἐ. εἰς συνοπτικὰς 618 ἐ.

Πρωτότυπον ἔγγραφον Πολ. 423, 426.
 Πταισματοδικεῖα Ὅργ. 29, 31 καὶ ὅπου. σελ. 4 ἑ. Μισθὸς εἰδικῶν
 πταισματοδικῶν σελ. 4 ὅπου.

Σ

Στολὴ Ὅργ. 230 ἑ. μετὰ τὴν παραίτησιν Ὅργ. 310.
 Στρατάρχαι, πῶς μαρτυροῦσι Πολ. 320.
 Συγγενικὸν συμβούλιον Πολ. 650 ἑ. 492, 3. ἐπικύρωσις τῆς γνωμοδο-
 τήσεώς του Πολ. 636, 637. ζητεῖται ἐν εἵδει ἀναφορᾶς Πολ. 640, 2.
 Σύγκρουσις καταφατικὴ ἢ ἀποφατικὴ Πολ. 3. — Ὅρα δικαιοδοσία καὶ
 ἄρσις.
 Σοφίτης κατ' ἀντιμωλίαν Πολ. 499, 580. κατ' ἐρήμην Πολ. 503,
 890, 827.
 Συμβιβασμὸς Πολ. 477 ἑ. 525, 531, 550. εἰδικὴ πληρεξουσίτης Πολ.
 97, 1. καταργεῖ τὴν δίκην Πολ. 476, 4. ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Πολ. 493.
 521 ἑ. ἐνστάσις Πολ. 563, 2. ἐπὶ λογιστικῆς δίκης Πολ. 706. ἐπὶ διανομῆς
 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος Πολ. 936. συμβιβασταὶ Πολ. 124 ἑ. ἐπὶ ἐμπορι-
 κῶν λογιστικῶν δικῶν ἐξ ἐπαγγέλματος Πολ. 731.
 Σύλληψις, πότε καὶ πῶς δὲν γίνεται Πολ. 1006.
 Συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον Ὅργ. 177 ἑ. περιεχόμενα Ὅργ. 181. ἀκυ-
 ρότης Ὅργ. 180, 181, 185, 188. πότε θεωρεῖται ὡς ἰδιωτικὸν Ὅργ. 190.
 πίστις αὐτοῦ Ὅργ. 191. ὅτι ἐκτελεστὴν Ὅργ. 191. ἐν ἀπόγραφον αὐτοῦ
 δίδεται Ὅργ. 196, 197 ἐπικυροῦται παρὰ τοῦ προέδρου Ὅργ. 199.
 Συμβολαιογράφος Ὅργ. 166 ἑ. πότε ἀρνεῖται τὴν ὑπηρεσίαν του, Ὅργ.
 172. πότε δὲν δύναται νὰ τὴν χορηγήσῃ, Ὅργ. 177. πότε διορίζεται παρὰ
 τοῦ προέδρου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, Ὅργ. 206. συμβολαιογρ. προσόντα Νῆμοι
 περὶ προσόντων ὑπὸ ἄρθρα 10—11 Ὅργ. σελ. 14 ἐν ὅπου.
 Σύμβολον Πολ. 408, 421.
 Συμβούλιον τῶν ἀρετῶν Πολ. 262 ἑ. πῶς συγκαλεῖται Ὅργ. 81.
 Συναίνεσις Πολ. 476, 6. 485 ἑ. καθίστησιν ἀπαράδεκτον τὴν ἀντίφρσιν
 Πολ. 758. καὶ τὴν ἀναίρεσιν Πολ. 813, 1.
 Συναλλαγματικὴ, δικαιοδοσία Πολ. 19, 22, 24. διαδικασία Πολ. 729.
 ἄμεσος ἐκτέλεσις τῶν περὶ συναλλαγματικῶν ἀπορ. Πολ. 733.
 Συνάφεια Πολ. 553, 2.
 Συναφεῖς δίκαι, δικαιοδοσία Πολ. 21.
 Συνεδριάσεις, χρόνος Πολ. 161. τόπος Ὅργ. 250. Πολ. 636. εὐταξία
 Ὅργ. 83. Πολ. 165 ἑ. κεκλεισμένων τῶν θυρῶν Πολ. 162, 163. διακό-
 σμησις τοῦ τόπου τῶν συνεδριάσεων Ὅργ. 255. παρουσία τοῦ εἰσαγγελέως
 Ὅργ. 100.
 Σύνεδροι Ν. περὶ Δικαστ. Κακούργητικῶν ἄρθ. 5 καὶ ἑ. σελ. 162.
 Συνάφεις ὑποθέσεις Πολ. 331 ἑ.
 Συνθεσις Εἰρηνοδικείου. Πολ. 489. Πρωτοδικείου Πολ. 528. Ἐφετερίου
 Πολ. 736. Ἀρείου Πάγου Πολ. 806.

Συνοπτικαὶ ὑποθέσεις Πολ. 618 ε.

Συντάξεις τῶν ἀνωτέρων δικαστικῶν λειτουργῶν. Ν. ἈΡΚΑ' τῆς 12 Ἀπρ. 1883 ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 310 Ὁργ. (σελ. 57 ὑποσ.).

Συντηρητικὰ μέτρα Πολ. 1029. δικάζονται συνοπτικῶς Πολ. 618, 1.

Συντηρητικὴ ἀπόδειξις Πολ. 257. ὁμολογία Πολ. 271. αὐτοψία Πολ. 282. μαρτυρία Πολ. 333. δι' ἐγγράφων Πολ. 397.

Συνυποσχετικὸν Πολ. 111, 530 ἀριθ. 3. εἰς τίνας ὑποθέσεις Πολ. 107. παύσις Πολ. 121. καταργεῖ τὴν δίκην Πολ. 476, 3.

Σφραγίς Ὁργ. 721 ε. συμβολαιογράφων Ὁργ. 174, 499. πότε ἀφανίζεται Ὁργ. 203, 204.

Σφραγίσις Πολ. 492, 1. συντηρητικὴ Πολ. 1029 ἀριθ. 5. 1049 ε. κατασχεθέντων Πολ. 1050. Τίνες ἐπιθέτουσι σφραγίδας. Πολ. 1052 ε. Ἐκθεσις Πολ. 1053. ἀποκλείονται ἀναγκαῖα Πολ. 1055. Φύλαξις ἐσφραγισμένων Πολ. 1056. Ἐρευνα εἰρηνοδίκου Πολ. 1057. Ἐμφάνισις ἐνωπίον προέδρου Πολ. 1058. Παρεμπύπτοντα Πολ. 1059 ε. Ἀποσφράγισις 1062 ε. τίς ζητεῖ ἀποσφράγισιν Πολ. 1062. τρόπος ἀποσφραγίσεως Πολ. 1063 ε. Ἐκθεσις ἀποσφραγίσεως Πολ. 1067 ε. Παρεμπύπτοντα Πολ. 1068.

Σχέσις πολιτικῶν πρὸς ποινικὰ δικαστήρια. Πολ. 10. ε.

Τ

Τεκμήριον Πολ. 252, 272 ε. — Ὅρα ἔνδειξις καὶ προτίμησις.

Τελεσιδικία Πολ. 274. ἔνστασις Πολ. 563, 2. 750, 751, 955. καθίστησι τὴν ἔφεσιν ἀπαράδεκτον Πολ. 749.

Τράπεζα Ἑθνικὴ καὶ ἀναγκαστικὰ τῆς Τραπεζῆς μέσα κατὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῆς, σελ. 725 ὑποσ.

Τρίτοι διεκδικηταὶ Πολ. 911.

Τρίτος παρ' ᾧ ἡ κατάσχσις Πολ. 927. δήλωσις αὐτοῦ Πολ. 928 ε.

Υ

Υπόθεσία. Πολ. 640.

Υπερβάσις καθηκόντων Πολ. 808.

Υπογραμματαῖς Ὁργ. 122 ε. προσόντα ὑπεργρ. Ν. ΧΕΣ' ἄρθρ. 1 σελ. 12 ὑποσ. καὶ Δ. τῆς 4 Ἰανουαρίου 1878 ἄρθρ. 1 καὶ ἐπ. σελ. 23 ὑποσ.

Υποθέσεις, μὴ ἀμφισβητούμεναι Πολ. 127. συνήθεις Πολ. 534 ε. συνοπτικαὶ Πολ. 618 ε. Παρεμπύπτουσαι Πολ. 225 ε.

Υποθήκαι. Πολ. 1029.

Υποθηκοφύλαξ εἰδικός, προσόντα. Ν. ΧΕΣ' ἄρθ. 5 σελ. 14 ὑποσ. καὶ Διατ. 27 Ἀπριλίου 1893 ἄρθ. 15 σελ. 28 ὑποσ.

Υπομνήματα. Ὅρα ἔγγραφα.

Υπουργεῦ Οἰκονομικῶν ὅρκος σελ. 459 ὑποσ.

Φ

Φυλάκισις, πότε δ πρόεδρος ἀποφαίνεται περὶ αὐτῆς Πολ. 634, 3.
 Φύλαξ, τῶν κατεσχημένων, τῶν ὑποθηκῶν, — "Ὁρα κατάσχεσις, ὑποθήκαι.
 Φυσικὸς δικαστής. Πολ. 14.

Χ

Χρηματικαὶ ποιναί, ἐπιβαλλόμεναι εἰς διαδίκους ἐπὶ παραλείψει πρά-
 ξων. Πολ. 630, 883 ἐ. Εἴσπραξις διὰ προσωποκρατήσεως Πολ. 999 ἀριθ. 11.

Χρονολογία Πολ. 133, 136, 140, 237, 767, 819. βεβαία ὡς πρὸς
 τρίτους Πολ. 413.

Χωρισμός, κτημάτων Πολ. 640, 7. 676 ἐ. ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης
 640, 8, 682 ἐ.

Χωροφύλακες, ὑπόκεινται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ εἰσαγγελέως Ὁργ. 104.
 προσκαλοῦνται παρὰ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων Ὁργ. 119.

Ψ

Ψηφοφορία δικαστῶν Ὁργ. 83 ἐ. Πολ. 177 ἐ.

Ω

Ὡραι γραφείου Ὁργ. 123 καὶ ὑποτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

300

ΦΛ

Φλογαΐτης, Θ.Ν.

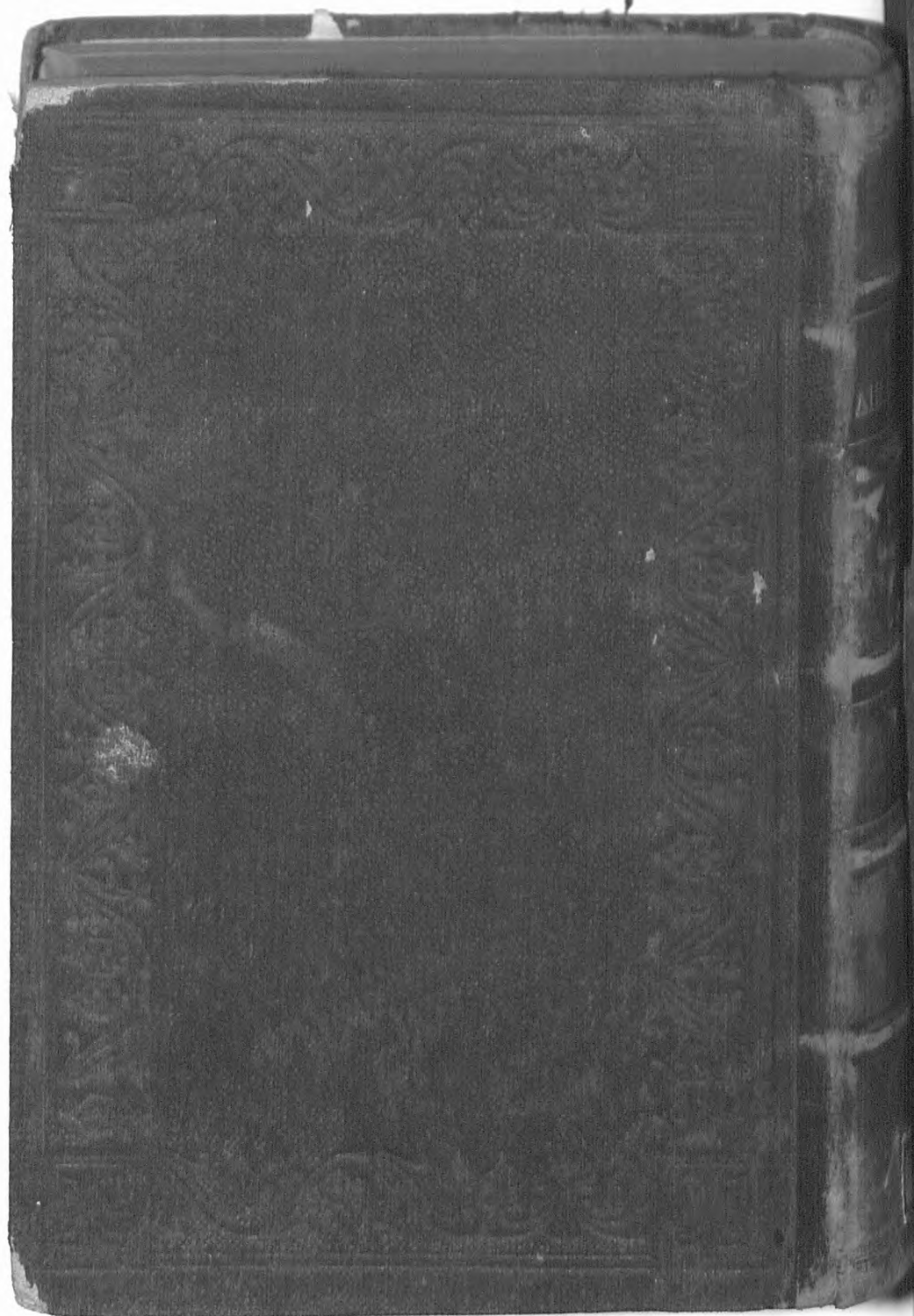
ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἀριθ. χρ. 305

Ἡμερομηνία ἐπιστροφῆς	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας